

Presented to the
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF TORONTO
by
the family of
RABBI DR. L. MEDJUCK

PLEASE DO NOT REMOVE CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BM 520 .88 A53T46 1877 c.1 ROBA

Дозволено Цензурою.

Варшава, 27 Августа 1876 г.

המעלה השנים עשר רשמתי כמה דפין הנהגות השואל והנשאל דברים רבים שייכים לכאן מסקינן בקידושין דף מ'ת ע'א לימוד גדול שמביא לידי מששה ושניהם בידו כפירש"י שם : ות'ת וליורה דיעה וכמה הלכתא גברותא ימצאו בו המורים בעוה"י ישטחו וירוו הכורים צמאון בה"פ כמה שו"ת השייכים לי"ד יוכללו בה"פ ובה"פ דבר בעתו מה מוב ושאר מעלות שא"א

לפרכם הנה את הכל הוספתי מחול אל הקודש והמעיין ימצאם בעצבו : כתב השל"ה דף רס"ד ע"ב בהנ"ה בגלות מרמ"ח מ"ע חייבים קכ"ו מ"ע ומשס"ה ל"ת רמ"ג ם"ה שס"ם וסימנך אני ישנ"ה ולבי ער עם ד' אותיות שס"ם (כלומר בגלות נקדמים כלי תשובה)

וחסרו ממ"ע ול"ת רמ"ד. אותיות מרד כשמרדנו בהקב"ה והחרבנו מקדשנו וגלינו מארצנו. ממ"ע קכ"ו מ"ח מהם חייב כל אדם וע"ח מהם מי שנזדמן לו ומרמ"ג ל"ת אין חייב אלא רכ"ב והכ"ג הנשארים (לכאורה כ"א צ"ל) אין חייב אלא מי שנזדמן לו ס"ח מאתים ושבעים אני ישנה [בגלות] ולבי ער :

ולבי ער:

ואין לנו בנלות שיור כ"א התורה היא העד המסייע לנו מכל צרה וצוקה עדות ה" נאינה: ואגב
ארשום מ"ש בתרגום יונתן ז"ל פרשת שופחים ע"פ לא יקום ע"א באיש כו' וז"ל לא יתקיים
סהדא חד בגבר לכל סורחן נפש ולכל הוב ממון ולכל חש דיתפי צרם על מימרא דה" למתפרעא
על מוסריא על מיא סהיד חד יומי לכפפר ית מה דטסהיד עליה עכ"ל ובפירוש שם לא ביאר כל
הצורך. ולענ"ד י"ל כי יש פסיק בין על פי ובין שני עדים והכוונה לא יקום ע"א א"א לחייב מיתה
או ממון והא פליני ה"א ור"י בריש סושה לר"א משקה ע"פ ע"א במתירה ובשויתה בדקי אותה
המים וכתה ע"א סביא אותה לידי סוחרן נפש מיתה וכן נככא דר" אבא משלם ע"פ ע"א לוה אמר
אין זה עפ"י ע"א רק עפ"י זה למתפרעא לכלות כמו פרעו אהרן כו" גם אלו לא רצתה לא היתה
שותה ובנסבא דר" אבא אלו רצה להכתיש מה שהע"א אומר היה נשבע ופסיר עתה שהודה לער

אין זה עפ"י ע"א רק עפ"י זה, למתפרעא לגלות כמו פרעו אהרן כו"גם אלו לא רצתה לא היתה שותה ובנסבא דר" אבא אלו רצה להכחיש מה שהע"א אומר הית נשבע ופמיר עתה שהודה לעד אין המפתי הרי כב" עפ"י הודאת עצמו ומש"ה משלם וו"ש על פוטריא סתירה על מים המאררים מהיד חד יומי שבועה למכפר מה דסהיד כנ"ל הפירוש:

מובעת מליזון ומדברים על מחברי ספרים וראיתי בס' אחד נקרא עת רצון שאימרים על מחברי גפ"ת לא ידע בין ימינו לשמאלו. בפוסקים די בחומרת ראשונים ושמא מתיר אסרים. ובקבלה מקצץ בנמיעות. וכמוסר יש הרבה ואין פונה אליהם ומונחים בביזון. הנה הבל יפצו פיהם לכן ראי כמה גדולי הדור אשר היו לפנינו ובומנו מהם זכו להעמיד תלמידים הרבה וגם פיהם לכן ראי משיר לא בדפונו נחרסם ביותות מוניים מרכז הביות ביותות ביותות ביותות ביותות ביותות ביותות ביותות ביותות היותות ביותות ב להרפים ספרים ויש אשר לא הדפיםו ותורתם ושמם פקע בעולם הם לא יאמרו זה ולא יקנאו בשפל ערך כמוני כלום מתקנא עשיר בעני ואם באולי נמצאו קצת מרבני נאוני הזמן שאין דעתם נוחה בספרים חדשים החרשתי אמנם אותם הלומדים תורניים הנקראים מערערים ומפקפקים לא חוקריים עיין עקידה שער ל'ו כ"ו מעמים הם ודבריהם במילים ויותר הועילו מחברים ספרים בזמננו מהמלעינים ומליזים. והנה אין במלאכתי זה כדי עילוי והתפארות. ואני דומה לעני אשר ניתן לו רשות מאת המלכים והשרים לילך בחצריהם ומירותם יום יום לעת האוכל ללקום משיורי הסעודה וצדק פשמים נשקף ע"י תפלחם של המתים ומכאן להתפלל על קברי צדיקים וביד יוסף עשרי כן מר
ווי לן דמיתנא ואגן מה נענין אבתרך הי תורה ומצות דמנני עלן כי במשתה היין רצו לומר
ולהחריר עצמם שלא יתנאו ורצו שגם הם ינעיטו השיר כדרך הספיעין והוא כיון ששר ענין מיתה
שהוא המבריגה המבהיל ביותר מכל דבר אמרו מה גענה לתנעים יותר אמר יש יותר תרדה כי
מיתה עם תורה ומ"ם אין כ"כ חרדה ובשרו ישכון לבפח אבל הי תורה כו" א"כ מי שמדפים ספר
כן ימצא בו איזה דבר מוב ומזכה רבים אין להלעיג עליו ושלא יהיו ח"ו בכלל אלו דכתיב ואם
בחקתי תכאסו ולמה להבדיל במעשה בוך קורין בכל יום כו" ותורה הקדשה בכל ספר יש בו
דומה לרפואתו לפעטים יקרה שרפואה אשר צריך להוציא רמים סף רב יוכל למצוא במיני עשבים
דומת לרפואתו לפעטים יקרה שרפואה אשר צריך להוציא רמים סף רב יוכל למצוא במיני עשבים
דומת לרפואתו לפעטים יקרה שרפואה אשר צריך להוציא רמים סף רב יוכל למצוא במיני עשבים
ברוצשונים או מקום הניחו לו או לרוב פשמחה וכוונה ולעבור על מדותיו והתבודדות
בראשונים או מקום הניחו לו או לרוב פשימתו ורחב שכלם די להם והשמים!
בראשונים או מקום הניחו לו או לרוב פשימתו ורחב שכלם די להם והשמים!
בראשונים או מקום הניחו לו או לרוב פשימתו ורחב שכלם די להם והשמים!
בדשם ראש יוסף ומ" חילושה על שלש רגלים. וקצת מנהגים קירושין חולין מסנינים
של המשנה למלך ז"ל. וספרי מוסר נקרא ספר המגיד וקבלתי עלי קצר בנדר רק להדפים חדבור
בראמ" ומו א"ה יודפם . רק" המניד וקבלתי עלי קצר בנדר רק להדפים חדבור
אני הרב המאוה"ג אם יוכנו ה"ה יוראה להדפים. וכ"ד נאם הצעיר יוסף מקרי דררקי מלבוב על
בעת"מ" הוצ" יומים לחודש הג"ל התקמ"ג בן לא"א הרב המאוה"ג המפורסם הטוכיה ודרשן
ק"ק פפר"א ד" ימים לחודש הג"ל התקמ"ג בן לא"א הרב המאוה"ג המפורסם הטוכיה ודרשן
מנהל מוהר"ר מאיר ז"ל תאים :

גם אלה דברי המחבר נר׳ו

הנה ראיתי כתוב אגרת לרבינו אדונינו הרא"ה ז"ל לראש ספר החינוך מוב להעתיק קצח ממנו כאן וממנו נקח מוסר: וזה לשונו. אולי יהשיב מעיין בספר זה שהמחברו קבץ כל דיניו ביגיעו ומוב עיונו מדברי תנאים ואמוראים. ואילו כן היה יתחייב להיות המחבר בקי בכל פנות גמרתינו בבלית ירושלמית וספרא וספרי ותוספתא. לכן הוא היודע עצמו וחכמת מה לו. דאוי נמרתינו בבלית ירושלמית וספרא וספרי ותוספתא. לכן הוא היודע עצמו וחכטת מה לו. ראוי לפרסם האמת לכל השומע קולו ואל יעשה מלאכת השם התמימה כקשת רמיה בצדיה וערמה כמתהדר בילדי נכרים. כחלש מודיין בשלטי הגיבורים וכשפל אנשים מתעשר בתחרי המלכים. והנה הוא קורא מסקומו ומודיע ומעיד עדות נאמנה לכל קורא בו דברי הספר נלקשים מספר עמודי ארץ הפורסמים במעלה וחבמה בכל הגוים כו' ע"ש. ובהקדמה מסיים וו'ל אמנם כי לא חסרתי דעת. כי הנמלים לא יוכלו שאת משא הנמלים. וקשן שאין וורע למי מברכין לא יררוש במעשה מרכבה וסור חשמלים. אלא שרוב חשקי למבול קצה המשה ביערת דבש המצות דחקני לכנום ביער שאין לו תחומין אם ידעתי שהרבה גדולים נכנסו שם והוציאו פחמין אך אמרהי מין ותחיה מחשבתי נמרדת בות כל הימים ולא תפסול ולא תפגום במומת עמל ואון כו'. יע"ש קשים עצמו מקרא שכתב שלמה המלך ע"ה במשלי כ"ו ב' יהללך זר ולא פיך. ואם כי הומיף השפול עצמו הלא כן עשה שלמה בעצמו שכתב ע"ה אמרתי אחכמה והיא רחיקה מבני כמ"ש ביש"ש לחולין שלא ע"ד ענוה דבר כ"א האמת ושבח דאתא מטילא הוא שות מראה גודל צדקתם ביש"ש לחולין שלא ע"ד ענוה דבר כ"א האמת ושבח דאתא מטילא הוא שות מראה גודל צדקתם ורוב ביש"ש לחולין שלא מד"ד ענוה דבר כ"א האמת ושכח דהוא מטילא הוא שות מראה גודל צדקתם ורוב בש"ש לחולין שלא מד ענוה דבר כ"א האמת ושכח דהוא תורות על האמת:

ביש"ש לחולין שלא ע"ד ענוה דבר כ"א האמר. ושבח דאתא מטילא הוא שזה מיאה גודל זוקתם
ורוב חכמתם ומעלת החכם אמתיי הוא להודות על האמת:

ואמנם אני העני ההדיים אין צורך להעיד עלי ולכתוב אנרת כי איש בערכי או פחות מעמ
יבין חסרוני בקל שלא מלאתי כריםי בש"ם ופוסקים וכאפרוח שלא פתח עיגיו ולפעמים
איזה דין שאחשוב אני שהוא מחודש מאוד ימצא אותו המעיין בטור זה או בטור אחר משנה
מפורשת: ואם לפעטים יראה השיין איזה בקיאות בספרים שחברתי גונוב הוא אתי כי בתחבולות
מפורשת: האם לפעטים יראה המעיין איזה בקיאות בספרים שחברתי המוצה המוניות רמו מסורת הש"ם ספורשת: ואם לפעמים יראה המעיין איזה בקיאות בספרים שחברתי גנוב הוא אתי כי בתחבולות והמצאות. כי ת"ל עתה ספרי הדפוס מצויים בתכלית היופי עם מראה מקומות כמו ססורת הש"ם ועין משפם ובכל הספרים נרשמים הדפים היטב באר ותפשתי בחיפוש אחר חימיש עד שלפעמים הבגתי מתוך דבריהם אייה מקומן של זבחים לעיין עוד ועיינתי ומצאתי אתי האמין וגם זה המעם לולי דבותינו ג'י בג"ע שגילו לנו כל תעלומות חייתי כעור מגשש באפילה. ואמנם זה התמתי שהובנים י"ל אלו ואלו דברי ה" חיים. עד"מ מלך ב"ו אמר לעבדיו ואנשי מלחמתו ויכבשו מדינות הגה קצתם הצליחו וכבשו נותן להם שכר רב ועושר מופלג וקצתם מרחו ועשו פעולתם בכל מאמצי כתם ולא התעילו כי שגבה מתם עכ"ז נותן להם המלך שכר מה לרוב תשיקתו לאהבת המלך. כתם ולא התעילו כי שגבה מתם עכ"ז נותן להם המלך שכר מה לרוב תשיקתו לאהבת המלך. אם האדם זוכה וכובש ועולה דרך ה" כמ"ש והודעת להם הדרך ילכו בה זובה לעצמו ורחמנא לבא בעי וא" המרבה כו" וא"ב אע"פ שאלו מפתרין כו" והשיג האמת ואלו לא השיגו מ"מ שכר מים למים שכר

מסקים, בקדושון רף מדה על אלימוד בדול שחביא ליו כעשה יושרה ביו כבין שם שם יותר.
דרבים פשומא שמוכה רבים: וגם צריך מקודם לירע הדין איך יעשה המצוה ואשרי מי
שזוכה לידע מידם כי אז עושה בשמחה ובמוב לב משא"כ אם עושה מצות אנשים מלומדה עושה
בכבידות ועצלות. ובביאורי לקהלת כתבתי ע"פ (קהלת וי"ו חית) כי מה יותר להכם מן הכסיל מה
לעני יודע להלוך נגד החיים כי יארע שחכם וכסיל יעשו פעולה מובה. ואמגם לחכם בא לו הפעולה לעני יודע להלוך נגד החיים כי יארע שחכם וכסיל יעשו פעולה מובה. ואמנם לחכם בא לו הפעולה עפ"י חכמתו והשתדלתו. ויודע תכלית הדבר והמוב שיבא מן הפעולה ההיא הנה בעת עשיה ישמח על חכמתו שהביאה לו לעשות פעולה ההיא המוב שנמשך לו מטנה. לא כן הכסיל שנמקרה ישמח לו הפעולה בהרא הוא שומשות בעולה בהיא המוב שנמשך לו מטנה. לא כן הכסיל שנמקרה בא לו הפעולה בהרא בל התאמצות באופן היותר נאה ומעולה וו"ש כי היתרון בין חכם וכסיל שעשה המעשה ההיא בל להוד בשלימות ובשמחה אבל העני בתורה ועושה מצוה להלוך נגד החיים הנצחיים א"א לעשות בשלימות לכן צדיך לימוד קודם. וכן אדם צריך להיות שלם בתורה ובמעלות ומרות ונם בעל מעשה והנה מעלות ומרות יש מהם בתולדה ויש שיקנה ע"י ההרגל וההתמדה וזריוות אבל מעשה הכל ע"י מעשה ידיו ואבאר וה: המדות ומהם עניו ושפל דוח קר במבע לא נצב לריב מהר בעל רחמים לא אמזרי וכדומה לוה יצוייר בתולדה ומבע עניו ושפל דוח קר במבע לא נצב לריב מהר בעל רחמים לא אמזרי וכדומה לוה יצוייר בתולדה ומבע והוני ווכדומה ווא מעם ההרגל כמאםר השימשה מצות הכל תלוי בבדרתו. וחכם וכסיל מכריזון, מ"ט והחפף הדבר שיתא אבל בעל מעשה שיעשה מצות הכל תלוי בבדרתו. וחכם וכסיל מכריזון, מ"ט והחפף הדבר שיתא הבל הארע וכ"ש צדיק ורשע לא קאמר. וא"כ עיקר הלימוד שיבא לידי המעשה. ע"ד אל יתחלל כו". וחיינו שילמוד הנמרא עם תנ"ך וספרי הפוסקים שידע הדון על בוריו. ובע"ה בצוק העתים כו". וחיינו שילמוד הנמרא עם תנ"ך וספרי הפוסקים שידע הדון על בוריו. ובע"ה בצוף העתים כמ"ש בספר הנחמד די יוסף לרבינו יוסף צרפתי פ" ואתחנן מאמר התוקר המעלות ראוי שיופעלו כמ"ש בספר הנחמד די יוסף לרבינו יוסף צרפתי פ" ואתחנן מאמר התוקר המולדה על אדי ווידע שיושה בספר הנחמב די יוסף לרבינו יוסף צרפתי פ"ואתחנן מאמר בתורה בתולדה עם תנ"ך ווידע ווידעה במור התוקר המולדה עם תנ"ך ווידע צורים וכן בני אדם מתרשלים בצמם כמ"ש בספר הנחמב די יוסף לרבינו יוסף צרפתי פ"ו אתחנות במור בל הווים בל הנוד בי אדם מתרשלים בעלות רווים שלוד הנחמב להווים ביודים ביודים במור ביודים ביודים ביודים ביודים בל הווים ביודים ב ופרנסה קשה נתמעמו הלבבות א"א ללמוד כראוי ומוגעים רבים וגם בני אדם מתרשלים בצמם כמ"ש בספר הגחמד יד יוסף לרבינו יוסף צרפתי פ" ואתחנן מאמר החוקר המעלות ראוי שיופעלו כמו שראוי בעם הראוי במקום הראוי (כלומר ג' תנאים צריך העישה לעשותם כמו שראוי לעשות בזמן הראוי במקום הראוי כמו שקרה לבן כפר שאמר לו הרופא שיקח רעבארבר"ע וכדומה וירפא מחליו הוא סבר קיחה הממונית ממקים למקום לקח מעם ממנו והניח בכנף בגדו אצל החזה בחץ. אמר אכן הוא צריך כך וכך משקל ולמחון ומים חמין וכדומה ולגמיע וחדר נאה לוה ובימי הקיץ כו") וו"ש משה רבינו עליו השלום ואתחנן כרש בפתח דרך תחנונים כמו שראוי. אל ה' לכדו לא ע"י אמצעי מלאך ובתורת רחמים. בעת ההיא בעת רצון ובעבר הירדן ועכ"ל לא הועל לכדו לא ע"י אמצעי מלאך ובתורת רחמים. בעת ההיא בעת רצון ובעבר הירדן ועכ"ל לא הועל לבדו לא מנו שראי ולא בעת הראוי בותו"ה כל יום נתמעמו הלבנות והעונים מתגברים ולא במקום הראוי כי קאי חד כרעה בעת הראוי בלו שות המונים הוא למי למיות בירות העונים מתגברים ולא במקום הראוי כי קאי חד כרעה בדי וומי או מיות בירות לונו שות הלכה פרונה בירות היות המשום הצולי ולכן אין למיות בירות היות הוצים ולא בירות הני להוא לכו שראי למיות בעת הצול לו שות הכלב הברבה ב"ה ברונה הציות בירות הואור כול האיו אולי ולכן אין להיות בירות היות האום בכולם האולי ולכן אין לתיור ברונה היות ברונה היולים האולי כולבו אין להיות בירות הוא להיות ברונה האול בירות המות הוא היות המשרה ברונה האול בירות ה"הוא בירות הברבה ה"א המשר בולים האול בירות ה"א מתות ברונה הצול הברבה ה"א בתרב ביל הציות האול כן לכן אין להיות היות היות היות המות הוא הוא בירות ה"א באת הוא בירות ה"א בירות ה"א משה בירות ה"א בירות ה"א בירות ה"א בתרם בילה האות למות האות הוא בירות ה"א בירות ה"א בירות ה"אות ה"א בירות ה"א בתרם ביל היות הצבר ה"א בתרם ביל האות לכן היות ה"א בירות ה כל. ודאי אין לנו שום הלכה ברורה כ"א אחר עיון היסב אפשר כולי האי ואולי ולכן אין לסטוך עלחיבורים הדשים כ"א אחר עיון היסב כ"ש איש כמוני כו": כת אמר יוסף ראה ראיתי את העני עם בני ישראל ת"ח נעים ונדים ממולפלים וממורפים חסירי

בון אבו, ייופר אהר אתר את העני עם בני ישראל ולחד עבי הנים הנים במסומטים ומשומים החדר לחם תשושי כת מרוב דוחק ולומדים תירה לשמה מתוך עוני זו הלחץ אשריהם בעוה"ב וזוכו לרוב מוב הצפון לשתות מיין המשומר בענביו כמ"ש בספר מטה משה (הף כ"ב ע"ג דפ"ש ר"מ בשער החמישי) וו"ל שם. כי כטו שאוכל ענבים ומתענג באכילתן ואם לא ראה יין מיטיו לא יוכל לשער שיצא מענבים דבר יותר ערב ותענוג יותר מועיל מהם. מי שיאטר לו שישיג מעבודת הגפן לשער שיצא מענבים דבר יותר ערב ותענוג יותר מועיל מהם. מי שיאטר לו שישיג מעבודת הגפן תענוג יותר נפלא מאכילת ענבים יפלא מזה ולא יאמין שיהיה כן . אבל כשישקוהו מהיין יביר יירע שהיין היוצא מענבים יותר משובח ויותר מועיל מענכים ויפלא אין דבר מופלג מתענוג כזה יוצא מהענבים: וכן הנפש לא תוכל לשער שמעשיית המצות תשיג התענוג הרוחגיי המושג עד שתפרד מהנוף ואז תכיר וחדע איך התענוג יושג בעשיות המצות כמו שיושג היין בעבודת הכרם ולזה נקרא יין המשונע בעביו לזמר כי כמו שאין דמיון בין תענוג ענבים לתענוג היין כן אין רמיין בין תענוגי עוה"ל לתענוגי עוה"ב ולזה שכר ההוא מעותד לת"ח לעוה"ב כי כל ת"ח מסלק עצמו מכל תענוגי עוה"ו כי זולת זה א"א להתקיים התורה בידו . ואין ניכר שום הועלת אצלו בעוה"ו כלל . ואדרבה היא גרוע משאר בני אדם . כמו שאין היין ניכר בענבים ולזה אמרו בחולין מ' ג'ה אשכולות שבה אלו ת"ח רצו בזה כמו האשכול היין סגור בתוכו כן הת"ח הששכול שהוא יין המשומר בענביו כנום אצלו ולא יושג עד שתפרד הנפש מהגוף כמו שתכלית האשכול היין מכנו כנזכר עכ"ל הזהב:

רתנה התא רצוני הלומדים תורה לשמה בקושי ולחץ ויסורים כי בלתי זה א"א לקנות שלימות התורה וקריאת רות ב"בועות וכמה מאמרי דו"ל מורים על זה ואב לכולם ג' נתנו ביסורים כי מדם זיכו להרביץ תורה ברבים עם תלטודים ומנדיים נעשו תישים ותרב הדעת ויש אשר לא זכו לזה מצא עזר ותרופה לנפשם שכותבים בעם בדול ועופרת ושמעתייהו מבדרין בעלמא: ובפרם בעת ובעונה הזאת שמלאכת הדפוס מצוי ויישר כותם של המדפיסים כי בע"ה בצוק במור בשור בצום בעת ובעונה הזאת שמלאכת הדפוס מצוי ויישר כותם של המדפיסים כי בע"ה בצוק מהענבים: וכן הנפש לא תוכל לשער שמעשיית המצות תשוג התענוג הרוחניי המושג עד

ובפרם בעת ובעונה הזאת שמלאכת הרפוס מצוי ויישר כוחם של המדפיסים כי בעו"ה בצוק העתים לולי הרפוס ח"ו נשתכהה תורה מישראל לולי ה' הותיר לנו שריד וברכות יחולו על ראשם כי ת"ל מצוי ספרים ישינים מקדמונינו ז"ל אשר ממש כבר נשמז זכרם והחזירו עמרה ליושנה ברך ושום אלי הדפום חיו נשתכחה תורה מישראל לולי ה' הותיר לנו שריד וברכות יחולו על ראשם כי ת"ל מצוי מפרים ישינים מקדמונינו ו"ל אשר ממש כבר נשבוז זכרם והחזירו עמרה ליושנה ברך ה' חילם ופועל ידם תרצה אין פרץ ואון יוצאת בהחובתיהם אמן. ובס' הנחמד יד יוסף הנ"ל פ' שלח בשם מדרש משלי ע"פ ברוב דברים לא יחדל פשע הביא ב' מליצים עמדו לפני אדריינום א' למד זכות על הדיבור ואחד על השתיקה התחיל הנליץ ללמד זכות על הדיבור כי בלתו א"א כלל אמר הקיסר להב' תלמר אתה על השתיקה התחיל מרבר בא הא' וסמרו על פיו ולמד מליצה מדיריה אדיריה וע"ש יפה. והנה עם סיפר שליח הלב ולפעמים יותר פועל מהדיבור כי הדיבור במקומו וכתב למקים רחוק ולרבים ע"ד המות וחיים ביד הלשון וכי יש יד ללשון זה הכתב ע"כ לקחתי וכתב למקים רחוק ולרבים ע"ד המות וחיים ביד הלשון וכי יש יד ללשון זה הכתב ע"כ לקחתי ובבר אמר החכם מה שהרצון חשק אפיסת היכולת עשק (עב"ח בהקדמה ובמילי דרשות וכבר אמר החכם מה שהרצון חשק אפיסת היכולת עשק (עב"ח בהקדמה ובמילי דרשות וראוי להיות מבינוני עבר אבל בתורה ההיפוך וע"ד לכל תכלה החשק הוא הקץ וסוף חשב לעשות ונגני מל וננס שהבע היו במילי ובשל שעמים במים הדי מה ק"ק פפר"א זכיתי שספריי יוצאים לאור עולם ע"י מלאכת הדפום לא עונני ה' ונס שמנים וה שלום פכי ברושות השמים יעורני ה' מאיהו להדים מפרי פרי מנדים מבורי על א"ח ויהיה חינו נמוי בעיני הלומדים . ומשפט הספר ומעשהו כמשפם ספרי פרי מנדים מובות יש של מדן מבוארי חיבור ווש בו שנים עשר מעלות על "ד הגדפם בק"ק ברלין וגדול היהיה בעוה' חיבור זה בכמות ווש בו שנים עשר מעלות מביאים איזה ספר בקיצור ומכינ על המשינו וצריך ביאר כתבתי פירושים כפי דעתי . ולפעמים מביצים איזה ספר בקיצור ומכינ על המשינו איזה ספר במיצור ומים בספר ב"מ על י"ד ואלו הם:

ל כ"מ שדברי הש"ז ומ"א גכתבים בקיצור וצריך ביאיר כתבתי פירושים כפי דעתי. ולפעסים מביאים איזה ספר בקיצור וסטבו על המעיין ומי שאין לו הספר ההוא אין מבין ביארתיו יפה. מביאים איזה ספר בקיצור וסטבו על המעיין ומי שאין לו הספר ההוא אין מבין ביארתיו יפה. ונפרס דברי המ"א עפ"י הרוב בקיצור מופלג וציינתי באותיות לבית אבותם במקום שציינו הם ז"ל

ובשום דבוי הם א עשיית הוב בקידה מושגר וביינה באותיה עבית אבותם במקום שביינו הם דל ככה עשיתי בכל אות ואות ממש והראיתי לפעמים במקום שהמעיין חושב שהם דברים פשומים שכונה גדולה כיונו ולרוחב שכלם היה די להם הקיצור:
הב' במקום שהמ"ז ומ"א חלוקים הן במקינם או שלא במקינם הבאתיו ולפעמים שנראה כחולקים ולאחר העיון הם לאחדים את הכל פירשתי יפה ת"ל:
הג' כ"מ שיש איוה קושיא בדבריהם הן מרידהו ארידתו או מגפ"ת ופיסקים הן מה שתיקשו עליהם החיבורים הבאים או אני עיינתי ותירצתי אם היותי יכול או מה שתירצו עליהם החיבורים הבאים אחריהם או אני עיינתי ותירצתי אם היותי יכול או מה שתירצו עליהם החיבורים הבאים אחריהם או אני עיינתי ותירצתי אם היותי יכול או מה שתירצו

עליהם החדבורים הבאים אוהייתה או אני עיינתי התירצתי אם היתי יכול או כה שתירצו החיבורים הבאתי:

הד" איזה דין מחודש אחר החיפוש והיגיעה הן בספרים הקדמונים או בחיבורים הבאים אחריהם הבאתי על נבין. גם איזה מ"ס ברפוס או לא הובא הדף על נבין הקנתי:

הד" לפעמים כתבתי איזה מחודש דין דרך שו"ת בפלפול וסברא ורשמתי אצלו שושן ותבנית יד לומר ראה זה חדש הוא:

ה"ל לפני כל הלכתא כתבתי בפתיחה דברים כוללים ונפלאים כאשר יראה הרואה כל אלו הם

בכאן ע"פ היכולות המובאים בספרי פ"מ על י"ד:
בכאן ע"פ היכולות המובאים בספרי פ"מ על י"ד:
ואלה הנוספים כאן המועלה השביעית באשר ירוע דרך המ"א קרוש ומהור בקיצור מופלג
כותב ,וכן מוכח בגמרא" ולא רמז מיניה כלום או ,אמריגן בגמרא" תו וכדומה ולא נודע
מקומו איה פירשתי בעוה"י כפי כחי:
מ"א השמתי עיוני בקושיא ותי"א או איזה מ"ם בדפום תקנתיו או אם מחולק עם המ"ו

הכנ" לפעמים הבאתי איוה קושיא ותי' השייך לגפ"ת ואיזה פירוש ואם מעם הוא המעיין ימצא

בר תוצלת . הי' כתבתי כלים קצרים תשייך לפוסקים ולפעמים גם בגפ"ת יש מהם תועלת : הי"א כתבתי פתיחה כוללת בריש הספר מלבד הפתיחות השייכים לכל הלכתא דברים נפלאים שייבים לכל חלקי הש"ע ובה"ם ג"כ הארכתי מאוד ובסוגיית שכ"ע -(פרי מגדים ה"א) Pri Megodym Tom I. 1 % (פרי מגדים ה"א)

שכר

הקדמת המחבר

שכר רב ועושר מופלג ברב מוב הצפון והם דברי ה" חיים שיעמול כ"א כפי כוחו ואפשר בזה שאמרי אוצר הגם למי שא ן לו משלו כלום כי שכר מצוה מצוה ועםרותיהם בראשיהם והבן: גם שהשפרי אוצר הגם למי שא ן לו משלו כלום כי שכר מצוה מצוה ועםרותיהם בראשיהם והבן: גם מה שפירשתי דברי הגאונים המ"ז והם"א בא"ח וב"ד במ"ז וש"ך ז"ל פן כונתי לפעטים האמת די לי ומוב מאוד. ומה גם שאין ראוי ואם בכל החיבורים שעשתי כוונתי שלש פעטים האמת די לי ומוב מאוד. ומה גם שאין ראוי הרא"ה ו"ל בהקדמתו הביאותיו לעיל. עוד שם כתכ ו"ל באגרת כי שש מצות צריך שלא יליוו מהאדם כל הימים אפי" רגע. א" להאמין בשם. ב" שלא להאמין לזולתו .נ" ליחדו . ד" לאהבה ה" ויראה. ו" שלא לתור אחה העינים והלב . וסימום שש ערי מקלם תהיינה לכם עכ"ל. אחשוב אני ויראה. ו" שלא לתור אחה העינים והלב . וסימום שש ערי מקלם תהיינה לכם עכ"ל. אחשוב אני במו הרוצח מיד שיצא מתחים מקלמו נרצח ורשות ביד גואל הדם להמיתו ככה שש מצות אלו בריך לשום מחשבתו בהם תמיד ואם ח"ו רגע א" זו מהם אין מוב ו"ש תורה מגינה ומצלי היושב בימינו ויקוים ומלאה הארץ דעה כמים לים מכסים אמן:

אגרת

אברת שכתב המחבר לאחד מחלמדי הזמן . שלום להחלמד החשוב החורני מום" עקיבא בניחין נכ"ו .

יושב בשבח החבמוני בעיר באר באקריינא . (רמז עקיבא בן ימין ע"ד איש ימיני כל פנוח

לימין החורה שניתנה בימין איש יהודי יד יוסף פ" תלוה יסף יש"ש . החלמד החשוב השכל במוח ולב

ניער הגוף בר לב . יש קהלה במחוז אקריינא נקראת באר אקריינא דאגרת הואת ישיב על לבו להישיב):

דבר שחים הגם קריאתר אלי ובפרשן הם הרבה. ואשיב על הראשונה שתעתי הלונותין על שלש

המוח העומדים לנגדך ומעכבים מלהדפים הפריך בחייך . ולא פירשת מי הם ואמנם זה פתרונה

המוח העומדים לנגדך ומעכבים מלהדפים הפרין בחייך . ולא פירשת מי הם ואמנם זה פתרונה

שב חופר מכן הפר ושתוך ולא מען להם דבר ותקיים לאו דדברי קבלה וע" ברד"ק בהקדמה על וביארי

מבו מופר מכן הפר ושתוך ולא מען להם דבר ותקיים לאו דדברי קבלה וע" ברד"ק בהקדמה על וביארי

ובהובים מכואר שיש למבר ספרים ולהלקם ביעקב והאומר לא נאה כ"א לו ודכוותים אין לו שחר .

ובהובים מכואר שיש למבר ספרים ולהלקם ביעקב והאומר לא נאה ב"א לו ודכוותים אין לו שחר .

בע"ב לאשבחות וזבלים זובים משלו בהם להבהב תרנגולים ועכברים גייני בם יע"ש אם כן עשם מה

בובה הבת הבל לותים תורניים אוהבים פלפול של הכל אבני בהו על קו תהו ושומים איש בישר

בע"ב ולהחורם ב"ב המוח אות במלב ולאים מתבר לאומו בד"ח ולהחות להם במהם מושים מדרך

בישר ולהחורם לדרך הנכון . וכת הג' הם מן החכמים אבר אין דעתה נוחם בהדפסת ספרים ענה להם

בישר ולהחורם לדרך הנכון . וכת הג' הם מן החכמים אבר אין דעתה נוחם בהדפסת שפרים ענה להם

בישני הך הלא כבר בחותי הלאונינו המ"א א"ל כל ימיו אוכל הולין בעהרה ונשלמה עם הנוש ביותר על הלא דע מאבר ונכ"פ מיש שאין עלוחית ביותר. עוב להיות ד"א של

השני שבה פתנים רשב בה במי שלון המה שלם של הול מום בל חבריו נובל המותר ביותר עוב להיות ד"א של

הורה לשתה ושעה רשכב"ג ורובנו מאיר תומיו אול הולי מבקם ממן בחלמיו עם הניש בה פרשים בום למות הלבה זו להו מבקם מוב לא וד הוכה לומד הביות היא של

העיין לשלה מבר הבי בי של האורנו המישר הלימוד מהורים ובול המרוד שובו"ח חוח אותי הברים . ועל לשור בובו ול הביר וביוב לה מותו של הלחות הברים . ועל לשור בובו להוב להור ובל הול הוב בל הור מוב להיות ול הלש מה של הלמוד הבורים ובל למוד הלכם וה למוד הלכם ווב למוד הלכם ווב למוד הלהם בהורים וב ללמוד להם הבה

רעל סשנית יש כם פרטים רבים הנה סדר הלימוד מבואר בספרים וצ' בעמודי שם ובשו"ח חות יאיר ושאר ספרים. ועל משם הוה סדר הלימוד מבואר בספרים וצ' בעמודי שם ובשו"ח חות יאיר באומרם טוב ללמוד חלק יורה דעם עם הפש"ך לבד וחשן המשפע עם הסח"ע ואה"ע עם הביש כי הם באומרם טוב ללמוד חלק יורה דעם עם הש"ץ לבד כי החל החיב אין רולים ללמוד האומרם כי ספרי מוסר כראשית קרמה טוב למוריחים און רולים ללמוד האומרם כי ספרי מוסר כראשית קרמה טוב למוריחים האור בי בי הוא בקולו אני אומר וכלכות ספח לבד בהכרח לומדים כי הוא כעין יורה דעם עם המ"א לבד כי הוא בקולו אני אומר יראת ה" יראת ה" יראת ה" יראת ה" יראת ה" יקר הערך ומחברו היה גאון מפורסם ורוונהם לש"ש לזכות ישראל הלא כראם מהיבוריהם שהיו עולם. והבה הלבות נש"ז והדומה ביעות והלכות מחורות לא שופתו עין הואה בכתה בוגיות מביו עולם. והבה הלבות נש"ז והדומה ביעות והלכות המחורות לא שופתו עין הואה בכתה בוגיות מביו עולם בל ללמוד כל ה" חלקי ש"ע עם כל הסירושים וא הבין על אשורו ודרך כוור הוא . וכל הלמות בחלף א"ח לי משפט הבכורה ודרך קורה ארובה היו מאוד סוף דבר בלוד שאמרת שאין לו ספרים ללמוד בהם מתחת העיון ירוום למאונו מאד בחרישות ובקיאות של אחת: ברוך שלמוד כל ד" חלקי ש"ע עם כל הסירושים ואות הבין און אומן בלא כלים ואים ספרי הכ"ך מקראות בדולים מחלל במולד ביש של אחת: בדולה מחודל במאחרים לנו שנינים במעם אין בוחם הספרי הר"ץ תכלל ושרשים ומכול בן מל"ך וערוך ומחורגתן ובדומה אשר עליהן כשע ביש היו בשלם ביו ביש ביש ביו של הוד בישבם הוא הולה ביש בו בוא הוא הוב בישות בים וביו של היום של הוד של הוב בים הוב וביו בלוח בעין מול ביום בלו הכתו של הוה ביו אור בים בוביו מלויים בעין מולה ולוכות הדור שהמלחדים יות עם חלמידים בהלו הכתו בלה בהוב הוא ביו בים מבים ביו מלוים לנים בתוך הוא חובה במ"א וחבר של המדים בלאו הכתו בלה בלהו מורה . ואני משבת הספרים בו הוא של הומדים בהוב הוא חובה במ"א ומכו להוו בלום למנדים יותו להב כמ"א וחלה במ"ש של אול מות בהוב ביו אל וותרים בול הוחון שלומדים שכביו מלוים לעניי שהאל בשבם האא חובה באול וחילים שכבי הלאו ולמום בלים מודים של הוות בל התוך של הלוחון שלומדים שביו מלוים בל"א מודע בלהם הוא מודים והכם בל"א מתרים בו הביו מלוים בל"א של במום בל"א הוא בהוב הוא המודה בו"א בלים בלום התרים. ולא מוב בלים בל התוך ביו הלמדים

כן . ולא כאותן שלומדים עם חלמידים גפ"א אם שיודע להקשות איוה קושיא וחירון חכים וכני יחקרי ובחל"ך אין לו שום ידיעה ולם"ק מונה כקרן זוית ואם שגם אני אין לי ידיעה מרוכה כזה אנום אני כו לא היה לי שום מלמד על זה ואין מעורר אותי גם לא היה לי הספרים הלריכים לוה וכחמלת ה' עלי

נולה באחון בעומדים עם המחידים גביל חלם בינה של היו היו קובי חלים חלים חלים חלים וכני הקקר ול הים לל הים לל שום מלמד על זה אין מוכר אותי גם לא סים לר ספרים הלרבים לום ובחמלת כ" על יו שום מלמד על זה אין מינות בקרן זוות ואם שבם חלים לי ספרים הלרבים להי ובחמלת ה" על יו שום מוכר על זה אין מינות שוברם הלמודים: א חסים הים בקרים להי בכל לחסים להיב בל לחסים להיב בל לחסים להיב בל לחסים היב בל לחסים היו על ישכר? של יו שלים היו על ישכר? של המלמדים: א חסים קים ישברו פראים ספרים והמון עם קורין השי"ן שמאלים עשות משוכם ושבשחא ביון דעל כו' עפאים אלף נחם והחיל"ץ משתחת חלילים שביא שלבי ובחום והחיל המתח בי"ל על היו להוב בל היו לבוקוקריברים שלא המק"ן עם אוחיות חלילים שביא שוכשו ומחום החלים השל למד השעל וא"ם מתחם כי לא תכוא היו"ד נמחום אל לכן אלה להיו להוב בל וביו"ד מחורת ה"א למ"ד השעל וא"ם מרחם כי לא תכוא היו"ד נמחום אל לכן אלה מחות היו"ד משום החילין תם אוחיות חלילים שביא שלמים ובחום החלים בל מול בל מול בל בי"ב וע"ל בן וכואו והנה כת"א לל שיבש עלים בל על היו בל לל מרום בל לל ביו"ל ביו"ב על יו בלו ובלה בל וע"ל בן וכואו והנה כת"א לל שיבש עליים בשלה של לו לבן לל ביו"ל ביו"ב וע"ל בן וכואו והנה כת"א לל שליש עליים משלה של לל לביו לו לו בלן לל מון שבא"ם שלי השוב בל לל לכן לו לון ללן מתום הדול של החלים בל לל לביו לו ובלו להול לו הוות והדול שלים בל הלובים לביו להול הוות בל ללל היות של"ל הוות של השותו הדודע שלים בלקרא שדם ששותים אל פלא למון ללל מול הוות הדודע שלים בכן בשתר בניו"ד ה"א ואל בל היות של"ה בל לל ביו לל היות של"ל בל מול ביות בניו"ד ה"א ואל היות של היות בל לל ביות בלבי בעד עצמו רביני ובכירי ביו"ד ול הון הלל היות בל בל ביו"ד ה"א ולל היות בל היות בל"ל בל הלביל מדבר בעד עצמו בשלים בלון בל לל ביות לל ביות מום בל הוות לליו של הוות ללה לי מום לוות בליות מל היות ללה ליות בל הוות לליו על הוות ללה בל הלל משלה הוות להוות בל הוות להוות בלה הוות להוות בל הוות להוות בל הוות להוות בל הוות בל הוות בל הוות בל הוות להוות בל הוות בל הוות להוות בל הוות להוות בלו הוום בלות הלוות בל הוות להוות בל הוות בל הוות בל הוום בלות בלות בל הוום בלות בל הוום בלות בל ה

סות בספרי חת"ח ול"ש: ד בהסלים סימן ס"ה שומנו חפלם עדי"ך כל כשר יכוחו מלח עדיך אליך בחלוף אחיון וכן פי' סמגיד שם והנה מלח עד פה עת"ל בשרש ע"ד חסלים ק"ג ה' המשביע בשוב בח"ך לד"ק ועיין כשרבי רד"ק ובמכלל כ"ן מלך שם עיי"ך פה זכן עדי"ו לכלום מסלים ל"ב יע"ש וע" כש"י חולין ק"ו כ' ד"ם כלם אומא מסלים כו' עדיו לכלום של סום היינו עדיו פה של סום לכלום לחחוך הפה כי המתג וסרם לי מידו לכלום של סום לכלום משל עדיו לכלום של סום היינו עדיו פה של סום לכלום מעיין הפה כי המתג וחדם מיינו עדיו פה של סום לכלום מעיין וחדם עד בי מנש לחוב עד ש"ש ובהנסום מכלל כ"ן מלך מעיין למדו עד של ובחנסום מכלל כ"ן מלך מעיין למדו עד ש"ש והיאם בעל למהכ"י ל"א מד"ך יופי וקישוע עדי כי הנשש כבוד הגוף וקישועו יע"ש. ויראם כי היו ליים בנום הנשם המחדש בעשר כי הנשש כבוד הגוף וקישועו יע"ש. ויראם כי היו בכוב הנום חלים מחדם בלימה במוב שלן. ורמו במוב שליו במוב שלן בי המוב שליו במוב שליו ליו במוב שליו בי היו שליו ל"ג שלו היו קישוע או זקנה והיו מכלו שלו הוא מברך הוא שם של להם ע"ג בשום שליו ל"ק שם ותחלי בי שליו בלו הוא מברך הוא שם של להם ע"ד באופן מה בליו מניין בליק שם ותחלי בי היו שלו ולהם שמע עיין כד"ק שם ותרש" בי שלו ולהה שומע שיין כד"ק שם ותרש" בי היו ולות בסר מתוב בסוגן : ד לחיוב כ"ד וישם לאל לות לשל בו בלי בליו ולהם במוע בסרון ו"ד מכר ג"ם א" עיניו לחלכה לשנות גל כל קרי וכחיב להון הדנים לפעום בכלו בל היו לותר בשר מוב ולהיו להו בליו ולום בלוי בסיו ולד ולה ולתר בשל הוא בלי ולא בלול" בל מל בן אלה הות כלורי וכן פלח בלים לבל והוא בלוי מום בלוי בליו ולב לאי במוב הל" הות לווי בליו הבלי הבל הלון במרב מהל הות בלירי וכן פלח בלו הלא במוב ללה בעיו כי התרגום הל" לחלכה מתם בלהיה הל לחום בלו הול בו הלו במוב הלה הב" הומד בל הל בו מרך של הלה הות כלורי וכן פלח בלו הוא בהוב ולה הלך הוו בהוב הלה הלל בו מלב של הלה בות כללו הול הבוב הלא הלום השב הב" הול הוו הלה בוו בלא הוו להלה בות כללו הול להני מוב בהול והוא חודו במוב הלאו הוא של הלהו מתם משבעיים וכו בהו ללאום הלא מוב בישו הלאו בוני ובעום הלאלה ביו להלב מתם מהביו הלא להלחים מתם בלול הלאחים הלאחים הלאחם הלאו של הלאו שנו ועישו בעוב בלול הנול הבוב מהלא הבוב הלאחם הלאות ב כאה שבירה או כאב ומתרגם מלשון שוני ושינוי וערב"י ומנהם פחר כו' וכ'ה יסוד בהיכה הכף וההם ויחסר הטון נכה ואפשר האה ולקטן כתב ומנהם פחר ך' יסוד חלך ול"ע. ובקלת דפוסים הלגאים חים בסגול וע"ם. ומות הכה מי שיש לו ידיעה ברוכה ומדקדק גדול להגיה ספר הסלים על ברור ולאומרה בכל יום כראוי ואין אתנו ידיעה בתכתה זו כ"א מעש מהכתחלות ראשונית. ומנינו למידין כי חול כאים י"ל נכה שוכש וך' לבד יסוד בחיכה או כאם שוכשו וכ"א יסוד בחיבה אכל להלבה וחלכה י"ל ג' בי שנים חלך בעני נקרא כן או נכה או כאם וי"ל כפוכש"י ז"ל חילך ישראל היל שלך ובתביים קטן חלכה הלמ"ד בסגול כן מנאחי בקונקורדנסיום חלכה יש"ש: ז ראוי לשום לב בשין ימנית ושמאלות כי כבם הלמ"ד בסגול כן מנאח בהנוך השה שהנור ה" מהלים ובקבלת שבת ח"ל "ע ושרון כמו כן ראמים """ מינור ויש"ה ביצרם חבר.

כשום און זמן בחומת חומנה ז' זבון ברשב און:

בשובש גוון:

יא דרואיל וחנני ס' עד שבא לידי ספר המשבי אבמוב כמה חידושים ומה שנלע"ד. בשורש יוכנה

וכשורש כולו נקוד מסכת בכורת מסכת פלוני מם פתח סמך וכף בשני כגולין כשין

המסכת שופעים ע"ז והתם סמך קמולם בהפסק מאמר ועתי"ע בהקדמה הביאוחיו לשיל. כשורש רכ

במב רבי עקיבא רבי ישמעאל וכדומה ר"ש כחירק וכן הבי"ם כחירק לא ריש בסח ולא כשוא כק כמ"ש

וכאיום בשישנים ר'א ברכי קלורי ור'ש הגדול חתם כ' יודי"ן שמעון בירבי ילחק ור' מאיר שליח לכור וראוים בסייטנים ר"א ברכי קלורי ור"ש הגדול החם ב" יחדי"ן שמעון ביכבי ולחק ור" מאיר שליח לכור באקדמות מולין החם מאור כיר רכי ולחק ב" חיבות בור בר בירושלמי וע"ש - ובמחזורים שלנו לא מאחת מולין החם מאור כיר ולחק ה חרו הבי ולחק וחידוש בעיני אולי חסרו סרוז הבחוא וחי יחן מאלחי חרוז יו"ד בין ריש לב" רק החרוז רכי ולחק וחידוש בעיני אולי חסרו סרוז הבחוא וחי יחל ממלחי כי החשבי למון יותר מק" עדיש ביר י"ל כולל ב" כלר עמ"ל בשוב ביר ירמוה ו" ו" ללותר בר ובאר ממעיון אביו יוא מעיין חחום וקדוש נ"ל ובסידור שערי תפלה ויעתר ולחק ושאר ספרים בחדומה לא עיינו בחשבי כאמור ולכן אין לווו מוסחא ישים בוה כר ידמעאל רי"ש בהירק וכן הכי"ת שור בלוות מוסחא ישים בור בלווו ולא מתגדלים: בהירק וכן הכי"ת שור בלווו ולא מתגדלים: בשות וו"ד בשמואל נ" כלמד בסגול ובשרשים הנדפסים ביוניליאה יש שעת י"ש בשרם ילד על"ל הכה אוח וא"ד בשמואל נ" מלך רק החשבי הכיאו זה במחל ולד הביא ולד שניון מכלול ב"ן לקולת הוו בהפסק היינו ששם הקרי משחתשון בו ע"ש וכבשר הדולה מרוא ולד הביא ולד שמואל ב"ן לן קמלת הוו בהפסק היינו ששם הקרי ובתקום אור בחובה ולד של אור במות ולאור: מכוך אלף הדולה מדילתי ומשר משור בלוור ב"ש התביל ולה חליל וב"ב במות אור בהפסק היינו ששם בלחור ב"ב באות אלף א"ב האלף פתח וע" בהרגום שני שהוא וכושלתי כמ"ש התשבר שם אחתר ג" פסוק מהו בלוף התם ול אור:

משחתשין בו ניש"ש ובשרשי רב"ק בשורש ילד הכיא ילד שתואל ב" ז" נקמנת הוו בהססק היינו ששם הקרי ובד א"ל הל" מ" מו המור:

מס המינו המור ב" המ"ש המעור ב" מרשום ומלחור:

שם באוח אלף א"ב האלף פתח וש" בתרגום שני שכוא ירושלתי בת"ש החשבי שם אחסר ב" ססוק מו המחור ב" נדרי"ן משור אלף א"ב באל הייב" ועוד ה"ש מי מרשוון וע"ש ליינתי לדעת כתה לרך התלחד לנמוד עם "חלמידים גירבא דיקותא":

בתר חתם היו"ד סיון יש"ש ועיין ה"ש מרשוון וע"ש ליינתי לדעת כתה לרך התלחד לנמוד עם "חלמידים גירבא דיקותא":

ב ועדד ארשום קלת כ" תפילין בכרכת להנית חמילין בא"ר בשם ל"ח הלמד דנושה כי שרשו על ה"ש הסבי בשרם חבל והער הולה נדשם מקרוב יע"ש ומתדות שלא המי שבתוך בשורש העל תדשם מקרוב יע"ש ומתדותם שלא מ"ש השכון בשורש העל תדשם מקרוב יע"ש ומתדות שלא מ"ש השכון בשורש העל תדשם היו שוב כי שרשו שלל המ"ש השכון בשורש של בי ורשו שלל יע"ש ומתדות שלא מ"ש השכון בשורש העל ויש"ש ומת"ש השתרגם חקלים שיש, "א" תפל בל עשם כי החוקה מתים וביען ש"ש מספן בי ורשו של ספוק ו" די בתסם מקלים שישן ל"ח ב" מתנגל בלא בתור והבן ב" מו"ש ועת"ש משתרגם חקלים שישן ל"א ב" מרגול בלא בתוך שור ווש ב"ן מ" מנ"ש ועת"ש ועת"ש ועת"ש ועת"ש ועת"ש ועת"ש ועת"ש של בתוך לא בתוך לא בתוך לא בתוך לא בתוך לא בתוך ל"ח ב"ח ב"ח ב"ה ב" המנגל בלא בתוך בשור השבוע ב"א ב" הכנגל בלא בתוף ב"ח ב" חבים היו שוב שום הבים שום ב"ו ב" הב" הרבון בתנג הוו ב"ח ב" הב" הבון ב"ח ב" הכנג הלון מתר ווון ב"ח ב" הכנג הלון מתר ווון ב"ח ב" הכנג הלון מתר וובן ב"ח ב" ויכנש שותה בשונים ב"ח ב" בנים אונים הבון מון הוול הלון ב"ו ווו ש" ב" בל" מולה בשונים הוו של הוול ה" בעון השלום וואל הבים ווו שלה וואל ה" ב"ש במ"ש בפים ב" בעון הביום ווו שלי הו" בעון בתוך ל" בל" משתר בבן. בעון הביום ווו שלי הו" ביום ב" בל" מור ב"ל של בעול בלון מון בליא לו הבון בלון בלון להור בול" במון הוו בלון הו" מושר בתולות הבע בלון בל בלון להור בול הלוב להור בל" במון בלה בלו להור בל" במון הוב בתר לו "ל בלון להור בל" בלון להוב בל" בוות בל" בלון להוב בל" בוות בללו ל" בלון לה בלור הוב בלון להוב בלה בלון להוב בלה בלום הוב בון מולון וויה בלו הוב בלון מה בון מולון ווים בלון להוון להון מלון מהום הוב הוב בלון מה בון הובן הובן הלון מה בון הלון מהון הובן הובן הוות בלון להוב בל הלום בלה בלון מהון

רוכב ומנהוג בכוחו ומש"ה קרם בעוזא כו' סים ללמוד נשא את משאיו ועיין רש"י גיטין פ' הניקין מל הרוב את הרוב את הרוב לכוח בכרים בדברי ח"ל ושייך על פסוק במגילה ורבים מעמי הארץ מחיהדים כי בספר המגיד פירשתיו שאלה ישראל וגר א' אכל כדי שביעם וא' כויח אם א' מוליא מכירו. כ' עמ"ש רש"י והכ"ש ז'ל דכרת קודם כ' שנה אין חייב בכ"ד שלמעלה רק מלקות (וההוא דאכל מל כן ח"י שנה וקרבן חייב מיהם כל שזרון כרת כו') הנה יש מתלוקת ביה ועשו"ת ח"ל ובמדומה בל"ל מום. גם לשון חו"ל בנדה י"ג ב' וקידושין ויבמות מ"ז קשה גרים לישראל כספחת מהו הלשון והכ"מ ז'ל פי"ג מהא"ב שינה וכתב קשה כנגע לרעת ואין דרכו לשנות ובדד ישב עיין הראב"ע כי הנגע כ"ל חולה המתדבק. והנה לראשונה ששוע ע"א"ח קל"ז במ"א ז"א דרכנן מוליא לד"ח דמעשם ערבות רק שיכול לומר שאכלנו ובשנים שיכו לומר על אכילת מוון שאהם זן כו' יע"ש ובגרים כראה מחלוקת רק שיכול ומר שא להילת מוון שאהם זן כו' יע"ש ובגרים כולה מחלוקת כ"ז וחום' נדה י"ג ב' קשה גרים לישראל יע"ש היעב והר"מ ז"ל פי" ג"כ כרש"י כו' א"כ במחלוקת כשינה ובפחימה כוללת בחלק כאשון כתכנו מום בשם שו"ח ממא דתוי יע"ש. ולשניה הנה בסומה ל"ז

אגרת

ישלום מתני הלשיר עקיבא בניתן להתורני ממהד"ר יוסף נר"ו . לא איש דברים אנכי גם להרבות בחאר לא הדר הוא לכל הסידים . ואף למי שהוא איש ששוש . ואני מתשלא על איתן שמרכים בשבחים ובותבים לשעמים מלח הגאון הלא ידוע מ"ש בשו"ח רש"ל בענין רש"י והדי"ף ו"ל אלל מי למדו ומשם ואילך ססקו דור הגאונים ואף מ"ש הרב המאור הגדול זה שבח של השמש אשר נאמר בו ואוהבין בשכהים ובוחכים לשעמים מלח הגאון הלא ידוע מ"ש כשו"ח רש"ל בענין רש"י והרי"ף ז"ל אלל מי למדו ומשם ואילן סקו דוד הגאונים ואף מ"ש הרב המאור הגדול זה שבה של השמש אחר לאחר ביו אומים ואף מ"ש הרב המאור הגדול זה שבה של השו לעד כל וא נישן כו" או ישטן כו" מה הלעיר שבישראל חלילה לדכר נגד חסמי ורבני הזמן כי ידעתי כי אל ניאל לכש כשכחים רק מה הלעיר שבישראל חלילה לדכר נגד חסמי ורבני הזמן כי ידעתי כי אל ניאל לכש לכם בשכחים כל הכוחבים החופים אני כועם. הנה אגרת שלך הבלתי וקלר דברים שם נוחים לי ובענין הלימוד עם המשרדים שלהיך ספרים רבים ומה אעשם כי אין לי כל הצורך ואני דואג ונאנח על זה . ואגב אודיע בק בלומי השהחלה ראשונה האלפא ביחא עם הנערים נחעורר לי כמה ספיקוח בלשן חזיל ומכקש אני מתן שחשיב לי השובה עליהם אם בידך ואסדר אומם בסדר אלף ביח. אמור לי מלח אווא איך כוחבין . מלח אי אשלה בל הבלומי נער א" בשאל אוחי ולא היר ולחביב . גם במלת גבגרן כחוב לי הפירוש . דבר א" חבאר לי וגם מלח וושט איך כוחבון ופירוש . יודעתי להשלב . הבינני במ"ש בתלמוד מלח היה בסביני לה זמן רכ בסבי זה בי זמן רכ כספקח אם יש בסבים בין זמן לעת . חשבתי לדעת מלח הרג שקורין לכן אם מדו וכדוש לוה יודע לי מלח יוב אול לי וגם מלח וושט איך כוחבון ופירוש היודע לי מלח יובה אם יש לכתוב על זכר מלח וכרוש לו הלומי בל ובלה לי וגם מלח וושם איך כוחבל בלחד של וכן ומלח הרג שקורין לבן המל בלחדם המובל במשוכשה ההל ולה יבסב בין ומלח הרג שונין למלח בים בילח כי מלח לו היב בשניך לבאר לי מלח בים הלדול מה קרא כן ומלח בים ומלח בעניך לבאר לי השבה בארן ומלח בים ביו מלח בים ומלח בענים לבאר לי הלב בלה לי מלח בים ומלח בים ומלח בענים להלו בלוך להל לי השב בלה לי מלח בים ומלח בים ומלח ביו מלו בלוך להל לי מלח בות ומלח ביו מלח בים ומלח ביו מלו ביון בלה לי בלוך לובי להון לובך בלות אול הלו ללו בלח ללו בלח לעדו שחברי היו של בים להל ליו שהבים בהל מום בלו מלח לעברו שכם אחר לוו בהל מתו שהבים בוח לתכם בלה לי מום במלח לתו שהבים הלה לתו בהל לשבור בכל לתל עברו שכם אחר למו בהל מהלו בשל מום בלו מום בהל מום בלה לתו בעם להל למו בל מהל לעברו שכם אחר למו בלה מהלה שבור בלל מובר בלל מום בלר של מום למום בלו מום בלל מום בללו מום בלל מ

שנת בירתה התן, הסכה ברים לביץ "יר, דבפן והוס" דית שרבות נות עמו חקן והקנין היכוס אחל היה להלות מעום זו שתמשבת כי אנים של הו ביש ביד האת התחתה בהדר ואון וקבנין. או חלי בישה בישה להלות לו או הייד בישה להלות לו אותר בישה להלות אותר בישה להלות היה בישה להלות היה בישה להלות היה בישה להלות הורם בישה לו העירוב לב של ניינין יד יחסף בוכסס ממנד הארכני הו אותר בישה להלות הורם בישה לו הידי המלמד החשוב עשם ואל מתאום לכבוד מחודם מתוך בישה להלות הורם בישה לו הידי המלמד החשוב עשם ואל מתאום לכבוד מחודם מתוך בלך ככל ויו בספר ומוסר ובי יוקון לא יסור מתנו. אברי וש בלותד עם התיוקה לש"ש והמתח בישה להלות בישר בישה לא משום בישה להלות בישה להלות היותר בישה לא מסור בישה בישה להוב בישה להלום בישה להלות בישה להלות היותר בישה להלות בישה להלותר בישה להלות הלותר בישה להלותר בישה להלותר בישה להלותר בישה להלות הלו

לסס וסק ומוושע יצא לקורקכן וצריך גבול בין וושע לקורקכן כי וושע קון תחוב בסנים כו'

ב" נחלה מחט בחלל הגוף ודהי טרופה דרוב הנכלטים דרך וופט וביט ופק י"ל דרך ופק ילה והוה הסק ונ"מ לינת ובהביי לי"ד הכבני מוה . ב" כר אווא הזכרים קנה שלו הפחור ומפולל ולה נקיבה ולדינה עי"ד מוה. הרבעי אווא הידל שון הי"ד ו"ל ולידף הניף אי ספק הוה או ודהי בשף שי"ד מוה. הרבעי אווא י"ל אין כו הסק וע"ב. החמים הנעם בני בר אווא מען יבלת והחסיםה הולעם הפעים וכר אווא י"ל אין כו הסק יע"ב. החמים רגיל בדקין בר אווא חוי לאומלה שכם קב"ח א" בפני מוש שו לאומלה שכם קב"ח א" בפני מוש שו הי"ד מוה בקבים ומעשים הללו ל"ל להבליך בלי כדיקה ע"ד מזה. השבי כר אווא חוי לאומלה שכם קב"ח א" וכל"ח ב"ח הכלי לכיו ומ"א שם וכילה ליג בר אווא שדי מע"ה לבונלה העי לניכי או ה"א בקמן הולה גרברטיחא פהווח הכליעה מקדים קום לוושט ועחי"ט בטרוח וכאילו אוכל וצוחם גם בקנה הוא ווללה גרברטיחא פהווח הכליעה מקדים קום לוושט ועחי"ט בטרוח וכאילו אוכל וצוחם גם בקנה הוא וולה גרברטיחא שהווח הבליעה מקדים קום לה"ר בגרברח ו"ש ברגרניחא שיין ו" : "ד דופי לעבו מעוב עיין ד"ק בטרם עוג מולא שיקר בעלי לה"ר בגרברח ו"ם ברגרניחא שיין ו" : "ד דופי לעבו מעוב עיין ד"ק בטרם שוג מולא שיקר בעלי לה"ר בגרברח ו"ם בגרברח א"מ בופה ו" בלב ע"ש יראה כד"ק דפה דבה יעם ו"מ דופי א" בפני וא" בלבי ו" בלב ע"ם וראה כרני וה ברני והבו ב" ד"ר מלם לא הכרו ו" ברני וה להדיבור בלעני שוב הדיבור בלעני שבר והבו ב" ד"ר מלם לא הכרו וה כרני וה נד"ק דפה דבה רעה וי"מ דופי א' כפניו וא' בלא כפניו והחשבי כ' פיוח א' כפה וא' כפה וא' בלב ע"ם יראה לינק והדיבור בלעגי שפה ו"ש ויפחוסו בפיהם ודלשוכם יכזכו והכן: דן מלח לא הרי זם כהרי זם לינק והדיבור בלעגי שפה ו"ש ויפחוסו בפיהם ודלשוכם יכזכו והכן: דן מלח לא הרי זם כהרי זם כהרי זם לפעמים לא לא זם כה כא "אמת לפעמים לא לא זם כרה בלא מתחלפין הרכה פעמים משחדל משחדר כרמב"ן ז"ל פ' משפטים) א"ב לא אמתח השור כלמתה המדעה לפי הלמת שיש פירה או החשב היכל לא והחם השור בכים"י לא כלא הלו ביו בליש בכיב"י לא כלא ראוי בוי"ו ומ"ש שם ולאו ק"ו כ"ש כמו באחם אומר אכל כ"ש לחודה והלמ" מביל הבן . וע"ש בכי לא והכן . ובערך הר משמע לכאורה מקלקלין פטור ואסור מ"ה דבקרא מלאכה אסורה והלמ"מ פירש החיוב לין וכל ד"ח בכבה לאו בי"ש מוחם מ"ה . ובנילה גבי החופר וא"א ללא לעפרה משמע הדרבון ו"ל מקלקל לר"י פטור ועותר מ"ה . ובנילה גבי החופר וא"א לעפרה משמע הדרבון ו"ל מקלקל לר"י מים ול"ש גם כום כי משמע מדרבון . ואגב מלח הדווע חבבי הדרבון ו"ל מקלקל לר"י שוחר עחו"ם פסחים ש"מ הכערה אב יע"ש מ"מ בפטח להיוע חבבי משמע כהן כדווע שאין כ"ג ויש הדיוע קל איש רש ונקלה הדיוע כל הפטור ועושה בקל הדיוע מן שמשום שאין כ"ג ויש הדיוע קל איש כל ובלורה מאום מהאלים מואר ביוש בלא ושמים שאין כ"ג ויש הדיוע ללהי א' דוקא בעושה כא בפוא"מ ומחמיר הדיוע בל הברורה מאום מתאכל ועשוח כי הדיוע שם הבכורה מאום מתאכל ועשוח כי הדיוע שם הבכורה מאום מתאכל ועשוח כי הדיוע שם הבכורה מאום מהברה מאום קל א' שבשית ושם ו"ו שמשים מן שאט ניש וע"ש וכמוסר האוכרה בי ואודיע לך אב מלח קנה עם"י שלה להול מגרבת הוא השבבר כ" ניותי זוללה ארי הייתי גרגרניה בירושלמי בירושלמי בירושלמי יד כ"ח ח" קנה בסנים הגרגרת בחון בכם מהרי"ו ופנה מנחסי בפ"ז ביטרות מ"ע בר"מ ז"ל נסים גרגניות המם לחכול מגרגרת הוא ספפר כובע הרגום כי ביותי זוללה חדי ביותי בגרגרת ביום לחבו ברגרניות המם לחכול מגרגרת הוא ספפר כובע הרגום כי ביותי זוללה חדי בייתים שויד ס"א ס"ג ובערוך ערך פקח ולפ"ז י"ל קנה סוח כל הקנה וגרגרת הוא סספיי כובע החלת הקנה וא"ש שחאיבין ופוחחין בחלת הקנה כו' ומש"ם נקיע בא"ע פסוקת הגרגרת ובמשנה פ"ב שתע הוושע ופסק הגרגרת היונו הגרמה במ"ב שתע הוושע ופסק הגרגרת היונו הגרמה של במחלת במושה מופה כשפוי כובע הגרמה של במושה ביותי המושה מופה המושה מושה ביותי במושה באות ביותי מקום במושה ביותי ביותי במושה ביותי במושה ביותי ביותי מקום ביותי ביותים ביותי בי

שיין טוללת אברים נמלא בקנם מזון בנסש כפשטי דאורייתא וסוד וקבלם לנשמם וכוושם שין שוכחי משר בשדך לבהמסך וסדר כו' יודע לדיק נפש בבהמיום וסכן . ווש מכדה כיום ככוכתך ליו ירמו ונחתי עשב בשדך לבהמסך וסדר כו' יודע לדיק נפש בבהמיום וסכן . ווש מכדה כיום ככוכתך ע" ע"ד הרמו כמו ההלך נכחלת כ' שלמות יעקב עוס"ב שחוא יום כמ"ש בכ"ש ולילה אור בעדני יע"ש כן ימכור לי חלק עכודה בבכורה בעוה"ו כמ"ש רש"י ו"ל שעכודה בככורים עד שלא הוקם המשכן השיב עשו שהוא הולך למות כפר בעוה"ב ולמה ז"ה בעוה"ו עכודה בככורה כפר בשכר ועוב ויכו כו' [נתן

פתיחה

בוכזבר מלה זו כין מדברים בעדה או לרכים נסתרים או ליחיד נסתר כא ממנו דגם הגון וכמלאסום לא כחולם ועיין באר רחובות ברש"י פ' שלח כי חוק הוא ממנו ובחום' ערכין י"ו ע"ב ד"ם אל תקרי וכית שמואל אה"ע סדר גט שלישי אות מ"ו ממנו כדגם הגון ובמלאסום ערד"ק כשורש מן

לא בחולם וניין כאר רחובות ברש"י פ' שלת כי חזק הוא ממנו ובחום' ערכין י"ו ע"ב ד"ם אל מקרי ונים שמאל אה"ע שרד גע שלישי אות מ"ו ממנו בדגם הנון וממלאסום עד"ק כשורש מן חזה ואם ואם ואם ואם וביו בוסך בחולם ווביו און ביוים גם בדגם הוא וובין בו ובכן. וידחוק הכון הישב לחסרון נון שנייה גם דלא לשתמע ממנו ביוד: בוסך בתבני לשו עובין בו ובכן. וידחוק הכון הישב לחסרון נון שנייה גם הד"ץ בסרש נסח: סרבי ובוס ובלים לפעמים ג"כ תבלין: עדר ומון בתבנו באלא ביחא א' וכנה בב הב"י ריש בדה מעל"ע ממעסה על יד על כח מפקידה הוא כא וממעסו וד"ה אלא ממעט יע"ש דל"ת ממעטת נקדה קאי אמעל"ע וומן ומקידה דומן נמי זכר הוא כמו שמברכין בזמן הזה ומנון לוח בא רב"י לשלל זם אלא קאי אמעל"ע וומן וקידה דומן נמי זכר הוא כמו שמברכין בזמן הזה ועם יד ולא חמר ממעט יד כח מפקידה וא"ש מלח על שכח זה יותר מתגבב על כח מפקידה והבין לוח בל זוקב עד בהלבות גדה חולה דם פשש באיהי כותבין שקורין בל"א וואנ"ן ואינו זכון לק ואלט"ש כמ"ש בל"ח וואנ"ן ואינו זכון להול וואנ"ן ואונו זכון לק ואלט"ש כמ"ש בלבות בכל במכם וותרש"א בהלבות גדה חולה דם פשש באיהי כותבי שקורין בל"א וואנ"ן ואינו זכון לק ואלט"ש לוו"ז יע"ש. משבר וערש"י בילם ז" הצפורות וולדת בקירות הבית והמעטה שקורין בל"א וואנט"ש לוו"ז יע"ש. כ"ל ועדיין לא כסתן ע" חשבי ואמרו בלחתרא דלא ידעי כו" מדריגה פתוחה מעט יע"ש והכן ב"ל לכים במבל הואלים ווואל דורך של של הנוח בלב בל הנוחה מעט יע"ש והכן ב"א לכיב במבל הואלה אות בכל הואל הוא אור"ן הובים במלל לכים בשמים מחור וולדת ע"ש שלומרים בכרכת יולר אור מתחור שהו בכל בלה פרושים מחור וולדת מ"ש בלומתים בבלל לדיים במשבר מעון שובי ב"ל הול כל כל בל בל הולי בולם בל המוחה מוב בלם מולי הובי בל הוום ובשבר העון בל החוף מוב בל הוום בלב בל החוף מול בל הוום בחור בלם בל הוב בל המום משבי בל הבל בל הוום בלבו בל היום בלבו שלי הובי של הבל בל הוום בלבו שתבי המר בלו שחבר בלו של הוב בל הוום הבל בל הווה מובי המרה בל הוב בל הוום הבל לבחור מבל הובי וובים בל המום הובי המבי המבי המנול הבל המום הבל לבחור בלבו בלבו החוב בל המום הובי המבי המבי המבי בל המום בלל הוב בלום בלום הובי בהתם בעלה מובי הבל לבחור בלבו בל הבל בל מלל בל בל בל בל הוום בל בל הוום בלבו הלום בל בל הל בל הל בל בל מום בלל בל בל בל בל הל בל הל מול בל בל בל הל בל הל בל

אף מדרכנן עכר כזמן מכין אותן מכות מרדות בשיעור כמו כד"ת כוכה אינו עובה לולב שאין נושל יע"ם ועיין מרון מרוח מרדוח פ"ח מהא"ב במ"מ ומ"ל שם פ"ו וז' מהא"ב ופ"ג מהל" ביאת מקדם הח"י ופ"ה מהלכוה נוירות ואי"ה יבואר לקמן : כד ומפני שלענ"ד גראה דהא דקי"ל עבר עבירה ביש בה

יע"ם ועיין מוקן מכך מוקן מכך מוקן מכל במ"ו וו"ל כם כ"ו וו" מחל"ב ופ"ים מיקן מקד בק"ו מקד בק"ו מקד בק"ו בין מהלכוח מוירום וא"ס יבואל לקמן : כך ומפני שלע"ד נראס דסא דקי"ל עבר עבירם ביש בס מלקות פון מחורם לעדות מדרבען או עשה של חורם פסול מדבריםם סיונו הואיל ומחוב מחוח מדוח עשאום ובעין של חורם ורשע מקרי כמו שמוכיחון דברי הר"ח "ל "ל היקים הפיש בס מקר בל"ו ה"ל כלכה א" כ", ל" הדשעים פסולים לעדות עבר עבירם ביש בם מן בחורם פסול מ"ח ואם בסף למציות עבר עבירם ביש בם מן בחורם פסול מ"ח ואם פרק עשיר שבירם חייב מבוח מרדום ועל איום פעוד מ"ח ואת משסל ב" הו"ל איות מסן מחייב עלה מ"ח ואחו פעוד מ"ח ואת מסל היק מדבריםם ווש לאול מכח מקורום ב" הוד" לחיו משור ב"בה הדב" איות מסן שחייב עלה מ"ח ואחו פעוד הדקירוה הא" אם מדוח מרדום ועל איום פעוד מ"ח ואחן בסם מעשם אי וקה מכוח מרדום ואל מ"ח שבכר בל ספק איסור פורם אי ולקה מכוח מרדום ואל מין כחם בל מקר מעשם ב"ה" אם עבר עבירם ב"ח" את מדברים וחצלותן באין כאם או אולים במול מקר מעשם ב"ה" אם עבר עבירם ביש מ"ח הדקירוה ההמישירת מי שעבר על ספק איסור פורם אי ולקה מכוח מרדון ואון לאהד אם נועד הדברים וחצלותין באין כאהד אם נועדה הרבי שור מרדון לאון באין באם מעשם אי ובם מתוח מרדון ב"ד אם מיל מול הוא מיליק מעילה שלאון באין בא בהלא ועבין ב"רבעון לאהד אם נועדה בלעול מתוח בלבים איות בלבים איות בלבים איות בלבים איות בלבים איות בלבים אות בלבים איות בלבים אות בלבים אות בלבים אות בלבים איות בלבים אות מבע של בלבה להוא בלא קבל היות בלבים אות בלבים מין מ"ח ואם בלה להוא בלא בלון ביון אום אם להו בל לה לא בלא קבל הבליה בעבר מכין א"ח מצמע אף באוסור בלבים איות מבע שם דבביה בלבה ו"ד ש"מ בלבה ו"ד ע"מ בלבה ואין ביון בהל את מות בלבה בלבה ו"ד מ"ח בלה בעבר הואים בלבה ו"ד מות בלה בעבר מכין א"ח מצמע אף בלהום הואים בלהום בלה מלין מוף בידי השוב בללה ו"ד מ"ח בלה ו"ד וע"ב אלה במול בל"ח הוא בלא בלון בידי האום בללה ו"ד מש הלבה ו"ד וע"ב אלה במול בלון מול בלו הוא בלה ה"ד וב"א מבי ולהום להוא בלון בלים בלה מיות בלה בלון בון בלה להום בלון בלו בלום בלות בל"ח בלה לה בלו בלום בלות בל"ח בלו בלום בלות בל"ח בלו בלום בלות בל"ח בלות בלום בלות בל"ח בלות בלות בלות בל"ח בלות בלות בלות בלה בלות בל"ח בלות בלות בלות בלה בלות הלה בלות הלות בלות בלות בלות ה בר"מ סכלסו ממהים פ"ם הם ו"ום כב"ד נסכות מכוח מרוזם וע"ב במבום חבין וחמו מחתם י"ד מקוח מונים פ"ם הם ו"ם ו"ב"ל וכמ"ב החום" ב"ב"ל מ"ד בחלא נפשו וע"ו ו"ד כו" ב"ל חום א"ם אוח א" ובמ"ב החום" ב"ב"ל החוב מלחו ב"ל החוב מ"ש ב"ל וב"ב א"ל ד"ם אלפיים ועש"ך י"ד כו" רמ"מ אות ג' ואין להאריך יוחר : כש ומעתם אני הוזר אל מם שלמעלם כי הנה כחבנו עד כם במעלה אות ג' ואין להאריך יוחר : כש ומעתם אני הוזר אל מם שלמעלם כי הנה כחבנו עד כם במעלה אות ג' ואין להאריך יוחר : כש ומעתם אני הוזר אל מם שלמעלם כי הנה כחבנו עד כם במעלה וביש מי שאותר דוקא מלוח ד"ח הא בכן ליהנות ניתנו וכן דעת הרו"ם הביאו הכ"ן ז"ל פרק שני דר"ם בי המודר הואה מודר הואה מודר הואה מודר מותר מקושם של מלו ליהנות מיתנו וכן דעת הרו"ם הביאו הכ"ן ז"ל פרק שני דר"ם ניתנו. וראותי להמגיה במשום למלך בהלכות אישות פרק חמישי ב"א מכה דאף מלום דרבון מלוח לאו ליהנות הנה ודועה בתן המישי מהל' איסור מובח ב"ל ומה להל להכור מובח ב"ל ובתן המישי מהל' איסור מובח על המודר הואה מובה להוב במובה להל במלה אם בה"ח בהול אל הואה ביל במשכה למלך להר"מ מלוח לאו ליהנות נתנו דועבד הא לכחלה אסור ושמון ערלה או תחלה מתובלת ול"ל ב"ל המובר המלה אסור ושמון ערלה או תחלה מתובלת על דוקא בשלי הוב"ל ב"ל המובר הוא המובר והניבו והוקע לו דוקא בשאי אסבר בענין אחר ואין שם בקי אלא בוא בלח במן המחובר בהלא כול להכות הוא י"ל האיכור הבלא הוא להוב ב"ל המובר בהלאתן ואי"ם בפריו לא"מ ב"ל במום ב"ל מלוח במלה להכות נהול ב"ל מוביר בהלחת בו ב"ל מובל בשיו להשים הוא ב"ל מכם ב"ל ושיון בפריו לו"ם מ"ל מכלות המום הוא הל ליהנות נהו אף אפבר בעיון אחרום ול"ע בכל זם ב"ח במות במון להוב בלא מוביר לאום בלאל ווש מהלום אותרם ל"ע בכל זם ב"מום דוא" ב"ל מכום בלאם ב"ל מוכלם הלאו לאו ליהנות הוא המלבה איכורי מובה כ"ל הלחם בולו היובל של הב"ל ב"ל בכל הכל דה מוברת המחובר בלאם בלאו הלום לאו ליהנות הוא הם ה"ץ ב"ל בכל הכי בלא דהבני שלוחי דידן אפוב בלוח בתום ב"ל הלום לאו להום לאו ליהנות הוא הם ה"ץ ב"ל בכל הם בלא דהבני שלוחי דון אפור בלאם הואל ווה לאל והבות הוא הם ה"א ב"ל בכל זם ב"ל הבל הלאו לאו לאו לאו להוות לאות לאל הוא להבות הוא הם ה"ל הכוב הלא הבבים שלוח בלום הלא להבום הלאל הוום לאל והבות הלהם הלא הכום הלא הבום הלאם הלאות לאות לאל הלא להבות הלהם הלב"ב הכ"ם בהלא ה עד שתנא נפשו ועט"ז ו"ד סו' רו"ם מ"ס אות א' וכמ"ש התום' ב"ב ח' ד"ה אכסייה כתירון הרילב"א

לכבה" ק"י בי"ד . ואי יש איסור עשם עם בק"ו טונשון וכספר ג"ו ביארמיו ווש לספק איסור עשה ומם מליוו אי עונשון ואין להאיך: שי דע דסט"ו בי"ד ק"י וא"ח הקפ"ח אות כ" ולכוש שם דכר המפורש בהוכה אין עונשון ואין להאיך: שי דע דסט"ו בי"ד קי"ו וא"ח הקפ"ח אות כ" ולכוש שם דכר המפורש לשין בדבר הבא מעדרם הו"ל או הלמ"מ וי"ג עדות או יש כת ביד חז"ל לאסור מתום" מנילה ד" כ" לעיין בדבר הבא מעדרם הו"ל או ובלמית ועתו" סוכה מ"ג א"ד ה אינסו ולפני המרכלים שם דבקיאון בה" מיום וצירוף כלי שור ל"ש כאן ונאמר דביום אף בשכת לאו מפורש הוה או לרבי יצחן בשכת קל"ג הל"מ לאו מפורש הוה או לרבי יצחן בשכת קל"ג הלע"מ לאו מפורש הוה או לרבים דוקא בחורה שבכתב ולא אחורם שבע"פ בפריי לא"ח סי" קס"ו בש"ו י"ו ערבות כל ושבת הבות הצלו ערבים דוקא בחורה שבכת ולא אחורה שבע"פ וברמ"א על החורה בספ"פ הר ברגינת של בכל בכתב קבלו מעלתם ומודעא של בע"פ וגם העיבות בילל מודעא הוה ובומי אחשורוש קבלו של בע"פ הבל כבתב קבלו מעלתם ומודעא של בע"פ וגם העלה מוצא הוה בות אות המורה בע"פ על בע"פ אבל כבתב קבלו מעלתם ומודעא של בע"פ וגם העלה מוצא אם הדרבות ומעומת שרבות ו"ל המור בע"פ אבל בע"פ אבל בכתב קבלו מעלתם ומודעא של בע"פ וגם העלה מוצא אם הדרבות ומעומת ערבות ב"ל התבלה על בע"פ הבל בתורה של בע"פ הבל בתורה שבע"ב על בע"ב לה בבל ה הבלו ומעלתם ומודעא של בע"ב אבל היואר אוצא אם ברברת ומעומת שרבות ב"ל המבל בע"ב אם בל הברברת ומעומת שרבות ב"ל של בע"ם אבל ככתב קבלו מעלמם ומודעה על בע"ם ונס הערבות בכלל מודעה הו ובימי החשורום קבלו הסבר ערבות על בע"ם לה קבלו . והה דבל המלוח הע"ם שילה מוליה אף בדרבנן ומטעם ערבות י"ל הסבר ערבות על בע"ם לה קבלו . והה דבל המלוח אע"ם שילה מוליה אף בדרבנן ומטעם ערבות י"ל וחלי דרבנן בה"ג הוה דה משורה לה הסור וע"ם אשר יורוך שהכי בי"ד : יו עוד ים לעיון אי התרו חז"ל למבות הייג ובדר לחורה בע"ש שאין לו רמו בקרא דבל חוסיף לה הוה ברובו לעשות גדר לחורה לעשה הייג ובדר להורה בע"ש שאין לו רמו בקרא דבל חוסיף לה הוה ברובו לעשות גדר לחורה בע"ש שאין לו רמו בקרא דבל חוסיף לה הוה בחודם ומשחר המן בכל יראה הכוב בע"ם לה הכרבו וממרה למשמרת ומשמרה ומשחרה לה"ב הפב"ץ) בספר יבין שמועה במאמר המן בכל יראה ברובו לב"ב הפבר"ן ובספר יבין שמועה במאמר המן בכל יראה מחוץ וענים הלחורה כמיר עבאה החורה סייג ליין ובוה י"ל הול ישור אין עובר בל יראה למאן דם"ל הכי לפי דסייג לסייג לשיל הפורה לא גזרה וכ"ש חי"ל. ובום פירשתי בספר המניד שלו מ"ש המלאך הכי לפי לשי בספר המניד שלו מ"ש המלאך הכי לפי דסייג לסייג לפייג הוה בשמשון הולכך סייגים יחירים אלא דה"כ יהיה מורר מיהר מ"ה בחלי שיעור מורכנים וחומן אף דסייג מדרבנן ואל תתתה על זה שהכי הכ"ב לחור הלוחר הלוח האש מוחר מ"ה כ"א הו"ה הכיאו משר בע"ם למור על הביה בשה הוא בול מ"ש הביהו מ"ה כ"ה למ"ח בולית מוחר הלוח ה"ש מוחר מ"ה כ"א מדרבנן וא מ"ה בכלון מל מהידוש לא מה הודום לא מה מידום לא מהודום לא להתיון ככ"ח הידוש בוא והי"ל לה ח"ש מון החורה בא בכ"ח אם בכ"ח אם מדרבנן וא מ"ה בבחל ודים במה חלינו וליף במה מלינו מכל חלב ח"ש מון החורה בא בכ"ח לא כך מדרבנן ומ"מ אף ה"ש בבר עוף הסרור וליף במה מלינו מכל חלב ח"ש מון החורה בא בכ"ח לא כת מדרבנן ומ"מ אף הבבר עוף הסרורין וליף במה מלינו מכל חלב ח"ש מון החורה בא בכ"ח לא כל מת הרבנן ומ"מ אף בשלה אוחרין וליף בבר מוף

ובכאן נשלם החלק הראשון

החלק השני כניאור מיני איביים והם עברה מינים וכו ל'ב אותיות: המין א הוא סוג חרב
וח בי ג' דרכים אינו שומע ואינו מדבר הוא בועה לכל דבריו . יוברים חניגה ע"ב

לא כל בדרגון ושיין א"ח סיי רעיו ס"א וכלכום בס ובהס"ר שבת קכ"ב משמע דלא גזרו גוורס לגוורם ולשממים גזרו דאי לא ס אל קיימא סא ובאסמתהא לבאורם מרוב בי ובהס"ר שבת קכ"ב משמע דלא גזרו אף כאסמתהא השובה גוורס בדרו ושיין א"ח סיי רעיו ס"א וכלכום בס ובהס"ר שבת קכ"ב משמע דלא גזור מקרא דלא יעשה בהם בליור סבילה סביר בסיי מקרא דלא וישה בהם בליור כליות הלא בי ובלה הדא גזורס עמ"ש בפריי בס : ובכה שלינו העמידו דבריהם בתקום תוכה ואי גזרו מחמת לא פלוג אי בייך העמידו דבריהם או לא סיי קנ"ת כמ"א אוא למ"ד תמולא שם הידוש בדה ובס" קצ"א מחלות רש"י וכמות ל" כ" עש"ע בי ובמות ל" כ" עש"ע במות ל" כ" משמע עשה דדבריהם דוחה עשה לב עיין א"ח סיין לדיק במ"א אות למ"ד שהרא"ש ברסות מ"ד כ" משמע עשה דדבריהם דוחה עשה של תוכה או הוה מלוה דרבני הוא בשרה וכות מלוה ד"ת כל הורה או הוה מלוה דרבנים לואל סיין תהפ"ז ס"ב בהג"ה דתקרא מגולה אין דוחה לשום הלוה ב"ת ל" בליות מולה לאן דוחה לשום הלוה ב"א הלף למיד מגולה ביות בעשרה וכום מלוה ד"ת אף למ"ד מגולה ביות בלעות בליות בלונה ע"א בל"ח מנולה בין מלות ד"מ מלוב ד"ח אף למ"ד מגולה ב"ת בלית בנונה ע"א בליו בנונה ע"א אות ב" מ"א מנולה ב"ן מלות ד"מ מלוב לכנו לעניו עולם בונום עמ"א א"ח כני כמ"ד אות ב" מל"ח כני כמ"ד אות בל" מנונה בעשרה וכום מונה דרבנו או צליר כונום עמ"א א"ח כני כמ"ד אות ב" למים ל" ביונה בעשרה וכוב ווכה ובל בעול שלום ב" מל"ר מונה ב" מל"ר מונה ב" מל"ר בונה במ"א א"ח כני כמ"ר אות ב" מל"ר בונה עמ"א א"ח כני כמ"ר אות ב" פ"ח ב" אמר חליים אל את מחס הישן במעיי בכוכם יולף דודק אן לומת מצוח מתוחה הפרש נה דור"ם בכת"ל ולא פניח היש או היש יולף דודק או לומת מצוח מתרוח מדברים. עוד יוש שבכת"ל ולא פניחוש הוא שבר"ל ולא פניחוש השלח במנת במשום היש של החל החלים מבשע דוקא חודה שבכת במ"ח בל להוסיף על חודה שבכת"ל ולא פניחוש המקרא דהום ממשע דוקא חודה שבכת בפוש פניחוש במעוש"ל הוא מתרוח במנים במעוש"ל הוא מתרוח במנים במעוש"ל הוא מתרוח במנים במיש ביות מתרוח במנים במעוש הוא מושל במר מתרוח במנים במעוש ביות מתרוח במנים במיש בל מושל להוסיף בין פותרוח במניות בהקדמתו להדר זרשים וע"ש : זוב"ל מה" מתרוח במנים במנים במנים במושל הוא הוא מתרוח במנים במעושה למדו כו" מבעת מה שבל במודה במיש בלולב בבר עוף בחלב החיבן במ" בסוכה אין בו ב"ח וכל חברע אכל המו"ח משבים במושל הוא מושה במושה להוא במושה במושה להוא במושה במושה להוא במושה במושה להוא במושה במושה במושה במושה במושה להוא במושה במושה להוא במושה במושה להוא במושה ב

ד וכחב הב"ח כי"ד א" דאפילו נהחרש אח"כ הום כבושה לכל דבריו ועש"ך שם אוח כ"ב כדמבוק בניטין שבק מי באחו ובפרי שם המהו דברישה ההכש"ב רוש הרומות כחב הטעם ממי כים לו ללמוד ופא אף בתחב החב"ב רוש הרומות כחב הטעם ממי כים לו ללמוד ופא אף בתחב החב"ב רוש וונמוח פרק הרש נהחרש אח"כ אין מושים הוא ואין הלוש בחדש ממשי אמו אמר ר"א דספק הוא ואין הלכה כן מליא בנט במא רק מספק הוא ולא ודאי דאף בחדש ממשי אמו אמר ר"א דספק הוא וואין הלכה כן אל מחדש החב"ב וובא ביוש הובי וובא הח"כ י"ל מספק הוה וובא החב"ב וכ"ג לא וכחב המוש אח"כ ווא החב"ו עלם קאי אימא דמרכינן נהחרש אח"כ דפלגא הוב וכפי בהוא ואימא המשוד מושים לא המשוד במשוד אחשיבון מהוקנים לפלגא והום רובא ואף בלא אחדים כואין כבר וכם"ג בדף פ"ו שם קמ"ל דבעינן אחרים כואין מעשם בהמה בחיים בחוקת איפור ול"ד לרוב מאיין א"ב מומחין בדך פ"ו שם קמ"ל להבעינן ואחדים רואין ומ"מ אין זה מוכרת : ועי"ן בכור שור כתב לביות השל בכים אם אור לוב שום בוא כוא נכשים להב משוב לא בשום הוא במשחל און מרכר האון מומש אואן מומש אואן מדבר הא בש המובר לא כשום הוב הוא לאון בושה הוא כואין בומש אואן מומש האון בומש האין בומש האין מומש האין הוב המוכר הוב אאל בושה הוב המובר אול בושה הוא כוום הוב המוכר הוב אאל בושה הוא כושה הוא לושה הוב המובר און בושה יש במשחע בומע בומע ומע בומע המים במשחב הוב אול בושה הוא כואין וכים במוחר הוב אול בושה הוא כוחרים הוא במשחע בומע בומע הוב המוכר הוב אלל בושה הוא במשחב הוב אול בושה הוא במשחב הוא במשחע בומע הוא מומר און הוצרך וכ"א כשוחור הל"ה כ"ח במוחר אול בושה הוא כהוב המובר אל בושה הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב בומים האין בושה או במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב בומים בהוא במשחב הוא במשחב במשחב במשחב הוא במשחב במשחב הוא במשחב הוא במשחב במשחב הוא במשחב הוא בלה במה במובר הוא במשחב הוא במשחב הבים במובר הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב במשחב הוא במשחב במשחב הוא המשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא הוא במשחב הוא במשחב הוא הוא במשחב הוא הוא במשחב הוא במשחב הוא הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשחב הוא במשח אלל ביטה יש במשמע בומע ואין מדבר או להיפוך וכלת כטומית כו' רליה כ"מ שמוזכר הרש אלל בוטה כוא אין בומע ואין מדבר כא חדש להוד יש במשמע בומע ואין מדבר או לסיפוך וכספיא דמנות הלילה: אלם אי מהוייב לשמע ק"ש ובנים מקרא וכדומה מאחרים עש"י רפים ואים בס יבואר : ה כללא דמילהא

סמלות א"ת ע"א וי"ד שמ"א. ומוכו בתפילון דפטור כל יום הלצון קבורה ובמועה כבסי ל"ח ס"ה ליון מתכך להוליא התרים אע"ב עשלה א"מ א"מבק לכולם כטור כוא ביום האבון ואין מהוים מתכך להוליש. ע שמ"ש בפניי מזה בפי' ל"ח וע"א וע"ש: ל בעשירי הוא סוג פכולי קבל מהוייבין בכל המנות מקרו וצ"ע . עמ"ש בפניי מזה בפי' לח וע"א וע"ש ו"ש"ש ב"א ושין אה"ע טימן ד" ב"ש ל"א זברא להוח כ"ב מחור מחור בשפחה אף למ"ד איסור שפחה מ"ח ועיין אה"ע טימן ד" ב"ש ל"א זברא להוח ב"ב בשפחה אל בממורת מחרו דוא יוף באחלו די"ם ל"א יוע ולא וה כ"ד מו מחר בשפחה אף למ"ד איסור בשפחה אל בממורת מחרו דוא יוף באח"ש ב"ם מ"ח בל"ד כן מחור וויא אף אוכר ובסיקום מחרו ומחורת ודאי יש אוכרין ויש מחירין מחורים ל"ח ב"ע או אהד מהכפין בחלו בל הור וויא מעלה עבו ביורסין משום זבעו ה במל מבש"ע או אהד מהכפין וויא מקרין ל"א מול באור מהכפיקות משחע ב"ש אות ב"א או מול מדור מו"א מעלה עבו ביורסין משום זבעו הם במל מבש"ע או אהד מהכפיקות משחע מותרים לדין אם אתו מובראלות ולעדות בשיכים מתבול ווי"ן בקאר לק אפק מתורה כיו". וכל פכולי קהל בל"ל אתו מי"ד כי" רפ"א ב"א אותו וו"ן בשם המרכי ממור אין מוליא רבים דר ווי"ן כ"א מתריל ביור ביור להיות ב"ד בי"ד בי"ר ב"א ב"א אותו וו"ן בם המרכי ממור אין מוליא רבים דר הוכה וורן ב"א ביורים בל הוב" בי דד שם דמותו בלון מוליא רבים וב"ח ב"א ב"ד שם דמוני מערה ועל זה במון מול שלה בכרי בם ובל"ח בל למחור וובל להות בלון מוליא ביור הוכל לונים לב"ח ב"ל במור בכל בל ממור בלל ביו באלל הום . וסך מלאם שכהב כתריבי דאין מתור מוליא לבונים בלול אותור בלבר ואל דעבות בלותה וע"ז ומלא בכתריב דאין מתור פ"ד שם מחלר ליכל הל בכשרי דה להונה להוו בל"ח ב"א להוב הדבל להם בל לה בל שומה לאו ללו בל בות ב"א להוו ב"ל המור בלה בלא מערה בלה שלה בלה להו בל"ח ולהו בלה היב"ן מתור ב"א מותר בלה להל בלה בלה ב"א להו ב"כ ול לה בוכן ומבום דום בפיר של הו בלות אותור ופ"ד מותר בשפחה בל"ח בלה בלה בלה בלה בלה בלה בלה מות בלה מות בלול של בנו בללה של בתור בלו מות בלול מות בלות הלונה לו בלוני בל"ח מות בלול בלונים בלו בלול בלונים להו בלול מות בלול מות בלול מול בלוני ב"א מול בלו בלול בלונים להוות בלות מות בלה מות בלה מול בלונים להוות להוות להוות בלה מות בלה במות בלה בלול בלוני בלו בלונים להוות בלהות בלה מות בלה בלול בלונים להוות להו

ובכאן נשלם חלק השני בעזה"

דלא כום בכלל ב"י עת"ו כוכה כ"ח ב' ד"ם לרבות: ובקבות הראש וכוקן ע"כ חייב בהו ערןע פי"ב ףלא הום בכלל כ"י עת"ו כוכם כ"ח כ" לכנות: והקפות הראש והוקן ע"כ חייב בהו ער"ת פ"ב מעבו"ם ה"ב ו"ד קט"א: יודע אע"ג דאתריון כל מנום באשם חייבת ע"ב ו"ב הייבין לאו כללא מעבו"ם ה"ב וו"ד קט"א: יודע אע"ג דאתריון כל מנום באשם חייבת ע"ב ו"ב" הייבין לאו כללא ה" לא כ"ו ו"ש"ב ה"ה לענין כיבון והם פעורים דלים לה חייב על וכן עבד גע מעכו"ם לפו"ר אה"ע סי" א" יע"ב ה"ה לענין כיבוד שיין יודם כדעם רמ"א סח"ע וכאר הגולה שם אוח כ"ו הרמכ"ם ס"א ממרים בלהם בלה עוד כ"ד בש מוד בעל מבורם בלא"מ עבה השובה אין חייב על אמו והקלל אביו ואמו כי וומן מייב על אמו ותקלל אביו ואמו כי וומן כי וומן כ" וומ"מ בנו משבה ב"ב ה"ם לאמו ג"ב ואמב ה"ם לה כלאו מוה ב"ב והלי עבד והלי בן חורין שבא עו"ד ר"מ היוצר ל"מ היוצר ש"מ בולא במ"א מוה ב ב והלי עבד והלי בן חורין שבא על בת ישראל הולד כשר כולא על היו שראל של היוצר כולא בלה בל"ב דכ"ש מעבד גמור כבא על בת ישראל דמולד כשר וו"ל דמלד המולד כשר וו"ל דמלד המולד בלה מ"ד ה"א דמלד המבות אין לו בה קידושין לא קריון וילדו לו מלד עבדות וולדם כמום וובראל כשר הוא יול או שרה ביו"ל או שרו וולדה כמום וובראל כשר הוא יול שלי שכד וו"ל שכה בלא של היו שראל של הדוב של שלה שלה וולדה כמותה הלי עבד וחלי עבד וחלי עבדות שבה אין לו שלה במותה בלי שלה ווש לו אה מורן ולדה כמותה הלי עבד וחלי עבד וחלי עבד השלו בכר הוא לו שלה ב"א מור בל מור בלה מלד בכלה אול לו שלה ב"א מור בלה מור בלה מנור שלה ב"א אור בלה מור בלה מלו לו שלה ב"א אור בלה מורן לה שלה ב"א אובי הלי עבר וולי ב"א אור בלה מורן לה כמותה הול עבון יוב לו אה הלי עבד והלי בלה אלי עבד והלי ב"א אור בלי בלה לו כנו ה"ע

של הי ליי ניתן (שבש) נקס הלאות נישלו פלכו לת מכשת האת לשל הבלים שקודם ביסים חוץ בליית של הפקוד של היד ביסים להיו להי היי בספה הלאות ליים מות בספה והיות להיות להיות בספה ביסים להיות להיו דשמא סלכם כמ"ד לא כעי ידיעם וא"ל יהא כקורא נהודם ואף שהר"מו"ל ש"ש דבגגום שסק דבעי ידיעם באשם אשבר יוש שושקים דלא כוותים ועא"י שם ולא"ש א"ש. שוב האימי בתכ"ש באות י"ב סרגים בנס בדאמר י"ב שושקים דאת יושר שוא ושסק ביו באות יושר שוא בנותר ועל לפניו דבעי ידיעם על איוו משא בנותר וחלל לפניו וא"ל מאיוו אבל אין מכי א חשאת אחור להיא על חוא שאי וישם מחשאת אחור לביו אות מהיא חשאת אחור שבת בשאל אידע על בא"ב ביודע עלשיו שדאר משא בכרת חשאת אחור לביו על מהיו שוא בשל במחיבו כדותות שומש במנים באיום באים באים ביודע על בחוד באות באייבי בדותר הוא הוא אות במותר דאין רק מככבין מיתהו ועוד דמבלת"מ א"א לענוש מיתח כ"ד ומלקות כפי ככלל כמסור בידינו לא ענש אא"כ סוסיר בכפו"ב מפורש ומעביר אין שום אוסרם עליו אם לא שסוא בכלל הואאה משא"כ כאן כבר סחסר מאכילם חלב בכפוב ומכלמ"מ נוכל לענוש : גם כרס אששר לענוש מסלמ"מ דא"ל אוסרה דשפח

פוסק חשלה דרכנן ועסי ק"ו במ"א וע"ו שם . ולש"ו י"ל למאן דססק דסומא אין חייב כמלום מ"ה לאו כר שליח היא דרכנן ועסי ק"ו במ"א וע"ו שם . ולש"ו י"ל למאן דססק דסומא אין חייב כמלום מ"ה דחייב מ"ה מ"מ מידי סביקא לא נשף ולריכם ג"כ גע משני ולהר"מ ז"ל כל מידי דרכנן הום מ"ה מלא מסור ו"ל יכול לעשות שליח דרכנן מוסיק ד"ח דהקי מסור ז"ל יכול לעשות שליח דרבנן ומפיק ד"ח דהקי אחנו : ומיבו אם המשלה ג"כ הוא ז"ל דודאי יכול לעשות שליח דרבנן שיה המשלה ושליח ביון היכי הם שון שהרי הר"ב אומר כן כשו"ח משאת בנימין הי" ל"ו בעכו"ם שעם העו"ם שליח בשון לקנות ממן כתבו"ח שליח דשיון ה"ה הימה אוער כן כשו"ח משלה בנימין הי" ל"ו בעכו"ם שעם המו"א שולה מומא אין בו לשבות בקום ועשה הל איון מ"ש מלוה בשני משיון ב"ח ביק החיבל וא"כ ולה מקרא לששת בקום ועשה הל איון מ"ה מלוה בענו"ה יל היינו כמ"ע ועיין ב"ח בק בק החיבל וא"כ ודאי מקרא לעשות בקום ועשה הל איון מ"ה מלוה בענו"ה יל היינו כמ"ע ועיין ב"ח בק בק החיבל וא"כ ודאי מקרא לעשות בקום ועשה הל ליהוו במ"ע ועיין ב"ח בק בק החיבל וא"כ ודאי בכלל לשבות ברום מולא העוד בקום ועל מול הל הל הדרכנן ואלו מגול הל היו של למחוד מרום הל למוד מתנו לתכן הא דשן מוליא למי שאל שינורא דרכנן המירא שביו וחיניך קיל אטו לאחר זמנו משא"ב שיעורא דרכנן הוה בילו הוינו הליו במה ברום אלו היו הלים ולא ב"ב במום ב"מ למון מוליה בלבו הרבוו בלוני הוה בלו מוליה ברום הל להיו ברום ב"מ מ"ל משור ואהו ברבים אבל ו"ל כל שעו לביוג אמתכוהו הך ללא הכור הליו ביה משא"ב בשנה לו הובן זה וע"י אלע"ב במינג הברך תרומה ו"ל בול משחיב ד"ח מון מנאל משור בהיה ב"ב מול ואליו ול"ע בהיה היו הש"ה משלה ה"ל בולו ביהיה ה"ם המשר ה"ם היו הש"ה היו ביה מולה בתבו בלו הלות ולה לה בהוא הווב הוא מום ביה מול חסיר הדול משור והבן הל ה"ח מתם יו ביה מלא חסור ותם"ה משלה מברכין ולונו ול"ע ביה מא"ב ביה אלה ואלה בלה בהוא ואכור בלו ביה הלא מחוב ביה מלא חסור הד"ל ליח ביה און מברכין ולונו למור וחב"ה מברכין ולונו ול"ע ביה משא"ב ביו מלא הווב ב"ל הואל ואפתה הווב המשה ה"ב ה"ל בולו ולמונו ול"ע ביה משא"ב ביה מלא חסור הו"ל ב"ל ביה אווב הוא הווב המשה ה"ב ה"ל בולו ולמונו ול"ע ביה משא"ב ביו בלו ביה ה"מו ה"ב"ל היום ביה הוא הווב המשה ה"ב"ל הווב ה"ל בולו הוב הווב ה"ב"ל היום ב"ל הווב ה"ב"ל הווב ה"ל ב"ל ביה ב"ל הווב ה"ב"ל

ובכאן נשלם חלק שלישי

ומלם יוכיחו. זבס' ג'ו דברתו קלת מזם ואי"ם בסי' ש"ם אבאר עוד. וס"ם מי שהרבין בדאשו בשעת בתראה ולא קיבל בפיר ש כוסין בשלישות לכישה כמ"ש סר"מ ז"ל בשם ס"ה ואו ברייתא סיסדרון ברץ א" מתראה ולא קיבל בפיר ש וסדת לריים לכישה כמ"ש סר"מ ז"ל בשם ס"ה ואו ברייתא סיסדרון פרץ א" מעל מת של מה חנן מי שלקה ושיה אפי מי שהרבין בראשו בג' כונסין לבישה : והס"מ שם כתב ע"ו משכה שם הסודג נשבות ותייא כו" אפי מעני חמה על עומי דמבה החודג נשבות אפי' בפעם ראיונה כונסין איתו לרישה כמ"ש בפ"ד מכלבות רולה ובמ רת בשם הלכם ח"ע שאין עושין זה לשאר מחויבי מיחה רק לרולת ביש כו השחתת מנים אלו לתמונים רכת עושין שושין שול באר מחויבי מיחה רק לרולת ביש כו השחת ול"ע כעת כוב ב"א שלא אח"ל וכדשה לר"מ שם אח"ל וכדסריבות בל"בי כונסין לכישה ומנים שלקה רבות עובירם שיש ברת וכ"ש מיחת ב"ד והרכין בראשו בסילי בעודים ומיחו רולה אפילו לא התרו כלל מכניסין בש"א מיד לכישה וכ"ש משיה וכולה בשלי עשר הוא בשל היא בעדים ומנים ובלים וכ"ש מיד להבים עשר הוא כוע מכ"ם בוצעים בו לה שלנה בל"ב הב"א השל בים במת מעשם אם הוא בתולים במבל הוא במולים ב"ל החול בלשל בושר מעום אם בות משבה אם הוא במבל הוא בות מב"ם בות מב"ם בין בראום במבל במבל מבים ב"ב בה בשנים ב"ב וכן ברודף נותן להלילו בנשבו כמבואר בר"ש ש"א מהלבות רו"ב לכים המתחין ולא הובטין ולא הובטין ובס"ם בום בונם און עושין והנם ממ"ם הר"מ ז"ל מות" בה"א און משיק ולא הובטין ולא הובטין ולא הובטין ולא הובטין ובס"ש שם שום עונם און עושין והנם ממ"ם הר"מ ז"ל במצבו ברלום בל היא בעישם ומיל ביות אביע לא המיק ובמיאל ביות בל היא ביות בל ביות להיא בעישם ב ול ביות של ביות בל ביות או ביות להיא ביות בל ביות או ביות להיא ביות בל ביות להיא ביות בל ביות לביות ביות בל ביות בל ביות ביות בל ביות בל ביות ביות בל בי

דילמה הייב לחוכם וחיך יחורן כסיה דסבנות קענום ועמ"ה פיתן ש"ה הום ל"ב ול"ם וכש"ג כ"ל וכעם ל"ע כום":

ובכאן נשלם החלק הרביעי

הודלק החמישי א לכלל מכות מכדות כשכ"ש בן כשכ"ל בסי' פי"ו רי"ש יו"ד האריך הכיא כל הדולק המקומות של מכות מדות משמרת למשמרת של חורה כמו בשר שף בחלב זכרומה מכות מבדות לריך בתראה אבל משום בינות ואני מסופר עבר מהקומות של מכוח מרדום משמרת למשמרת של חודם כמו בשר עוף כחלב וכדומה מכוח מרדום לריך התראה אבל משום כיוג ומגדר מילחא איל התראה וע"ב ואילה יבואר ואני מסופן נכר מידים לריך התראה אבל משום סיוג ומגדר מילחא איל התראה וע"ב ואילה יבואר ואני מסום בוגנין בשור אד מרוח מרדות מסום מרדות בשור מדות מחוד ולא מכיו בשל מיד מדיל סואל ובעלה מיד מלקוח כך מיחה שוגג פוטר אותו כשנה מח מרדית הרו בשל חוד ל" ול"ע: ב ביוך לחלק חמים:: דיני חוקה הה"ד סי ל"ו כשו"ח א" כתיב היו מחוד הבכן שמח דובג פוטר אותו כשנה א" כתיב היום מחיד הבכן שמה ו"ל ב"ל ול"ע: ב ביוך לחלק חמים:: דיני חוקה הה"ד סי ל"ו כשו"ח א" כתיב מולה מחוד רבים עולם הוכין אחרים בדיני נשבוח כמו בנה מוכב על כתיבה מידוש הוקה בשמח כמו און עדים הוחמין אליב של הוקה בשמח כמו און עדים הוחמין אליב עשה בגיול וכמ"ש חש"ד ובדותה ו"ל מא אין סולכין בממון אתיה ברוב והק רואה בי חוק הוחמין אליב נעשה בגיול ומכ"ש ב"ל בשמח ממון לחלים ביבוא מיון מוליא מח"י דבר שאין מוליא מח"י דבר באין מחוקה דבעה ע"ד קס"ו בהב"ס אי וד" א" מוכחון הוף על חבר באין מוליא מח"י דבר באין מחוק ה בנות כמום מ"ד במ"ב הוקה ממון כמ"ב ב"ל הוחקה על הבר באין מוליא מח"י דבי ל"ל מי"ד בכורות לחומה ב"ל ב"ל לא ע"ן בכולה ל"ל מולי בכורות לחומה ב"ל בו הוחמין אלים בכו מולה: "ל לחל בי ב"ל בלל מולי בי ללל מיין מקום לצעיא דספק דרבנן לקולא וכ"ש למ"ד הם מחוד במול לחול היש בעם מיד למול לחלל הוב לוחר במשם משבה בכוחה לחומה ל"ב בורות לחומה ב"ל בבורות לחומה ב"ל בשה משבה משבה במשה משבה במיא בעול בביו שול הוו מולי בי לחול בכל לוחר בעשם בעלה לאו בי להוו להומה דתה"ח לומר בעשם משבה הדלמה לוור בעשם בעם להים לה בלל הוור בעשם בלל לאו בני לשני שור ומיסון א"ן מוור לבים מור בלים ביון בלא מור בי לומר בלו מיון בלא היב לוור לוחתוך בעון לשני עור אם מוחן א"ן מלווה לו בלל מוחן בלום אור בלים וויל בלה מוח בלים לוור בלל הוחר בעון לשני עול הוו בל בלות בים לוום לוור בעשה משבה ליול בלל מות בלום מור וום עום ווכם להום בוול לאו בכלל מום בוול לאו בלל מות בלול הות בשות וום בוום מום וום שות דונע שכול ואו בבלל מות בול הוו בשהול ומוב וום שות דונע בכל לא ומיי מבל שלה ב"ל ב"ל בלל היות בש במול ובו שות בלה ב"ל הול הוב מולה בב"ל הוור בשל הול הלא מולה ב"ל היו מוב מבהל לא ובלא ובבול להוב בכלל לא חנה במואל א' זרע אושי"ם חשובים כמ"ש במדכר כ' ונקחד ונורעם זרע כבר אלן ואסתחר דיומא יהיב לם זרע פסול ומה הקיפוח אלא כאמור כם' ויחי החקמ"ב כתבנו מום . זום טעוח דורע כבר לא יהיב לם זרע פסול לפיות רשע גמור רוב עונות מלכים כ' י"ז וימאם בוכע ישראל עמ"ל: ור בפשף א' יצ"ש ועיון עזיר כ"א וכ"ג ורש"י שם שלא המא מוידה מגראת ובמום' כ"א ג" ד"ל בפשף א' יצ"ש ועיון עזיר כ"א וכ"ג ורש"י שם שלא המא מודה מגראת לאו רשע ידרבנן כ"א מרדות על לעולם ובר"מ י"ב בה"י מנדרים יתכוונה לאיסור י"ל מגדר מילחא לאו רשע ידרבנן כ"א מרדות על נחבר בותן: קוביא מתום' גושין ל"ג תמלאנו שם עמנו סייחם שייך ג"ם כותם לשנין חלב: ז הידוש: ששבר עבירה זו ובחיבת גושין ל"ג תמלאנו שם עמנו סייחם שייך ג"כ כותם לשנין חלב: ז הידוש: שמחור גלאת ידי שמים א' חשם לא מפקינן מנים להש"ל בקים לים בדרבה מינים בשגג בא כל כל מתחור גלאת ידי שמים א' חשם לא מפקינן מינים לרש"ל בקים לים בדרבה מינים בא מפקינן מינים באבר לה"ל בקים לים בדרבנ מינים לא מפקינן מינים ואר"ם בילאל בקים לים בדרבנ מינים לא מפקינן מינים ואר"ם בילאל בקים לים בדרבנ מינים לא מפקינן מינים ואר"ם בילאל בקים לים בדרבנ מינים באבר בל למות לארי סי' קפ"ב בשליחות לעכו"ם לחומלא ועכ"ש אה"ע כ" אחן ה"א בשם תה"ד בס"ד כב"ג לקול שלוח לעכו"ם והברל לשני שר לפני שר לפני עוד לפני עש"ך שם בל הדרבי לת מרי לפני לאו ומכ"ל מהלא להף למני לא מות ה"א בש ביל לאור לפני לאו ומכו"ם ומלה לשני לאור לשני לאור לפני שור לפני עש"ך שם בלא מרי לפני עש"ך שם בלא מררי לפני עש"ך שם בלא מדרבנן למור לבער להבלא להף למני לפני ש"ך שם בלא מדרבנן לבר להבל להף להען להקון ואלו הם שירוש שמפח שירוש בקר להדברים כמברם וכן שרוש ביל הבל להדבר בלמל הוא בלי לוקין שליו ער"ן שבם כלג גדול דסלמ"מ הין לוקין ואלו הם שירוש מצים ביל למל הבריא למפר בלא הוא בל ובל בלת כלים כלאל הלים ללא דולם בליו להן להוש בלא הבל לא דולם בלא הלא לול הבריא למים בלא מור בלא להו להל בלם בהלי ביל בלא לה בלו בלא הבל בלא ביל בולא בלי בולף ביל בלא ביל בלא להו בללי מולא ב"א בלא להו בלא הביו ובלי ובלא הפום "לא למום ובלל מולה בול לא תושם הורבל הואך מולה בלא הביו ולא בול הואר הוא הלא מוכב חוקה לוו לא מוכב חוקה לוו לא מוכב מוכב הוקם ורבל הואם מוכב הוק למים ולאות און מוכבה חוקה ורבל הול הלה מול הל מולא להני וולא רושל יב שיין חוח ג' ועב"ה הרבב"ח כ"ף וי"ן לחתו ולרביו ופסיתה ג'ו ובס מבמע לה" להפח זל פוח מבעי חום הפוס "דכנ מורכב חוקה לחוד לח מתחת רובה וה"ם אלי רובה רובה רובה והיה רובה של היו ולהי והעד ביפה מרכב חוקה ורובה הוא ולא מצא אביו ודאי והעד ביפה חוקה מוכב חוקה ורובה הוא ולא מצא אביו ודאי והעד ביפה מוכב חוקה ורובה וא"ב ברחב"ם ש"א מ"ב אליב ולש מחס הבי אלים ולא מוס מוכן או חוקה מרובה וה"ם ביש וחוקה מוכב אביו וב"א ודקי"ל ס"ם נגד חוקה עדיף ולמחמיר עדרבנן מ"מ נגד רובה מ"ה לאו ס"ס שיין ס"ם שיין ס"ם מוכב להי מכב אביו ב"ג דקי"ל ס"ם נגד די ספיקות רוב. ואי"ם בדשום יבואר וכל בעורת שם אי בכה מורכב רובה או חוקה כלא לחד ונ"מ גד רובה מ"ב בלא מ"ה לאו ב"ב ב"ב להי עדים ספקל ולא ולה ב"ב ב"ם יבואר וכל בעורת שם אי בכה מורכב רובה או חוקה כ"א הוקה מחת רובה ואים חולין י"א וא"ש דמאהוסו מפיק רובה לר"י לרפתי. ולהרבב"ם אין מוק כ"א הוקה מחת רובה ומ"ש חולין י"א וא"ש דמאהוסו מפיק רובה לר"י לרפתי. ולהרבב"ם אין מוק כ"א הוק ב"ח ומוקין כן מח"ב ק"ם והו, יו ש"א ב"א הרדב"ז חלק בלישי מס"ד בענין בחוקות דבכרים פום סוקלון ושורפין ומוקין או בעין שלש ב"ב"ם. וום "ל באים וחוקין או בעין שלש בלבים יום ולבב"ח מאוסטלה בארב בען ב"ב וום ו"א ל"א ולחוש ושלה דובה וובי"א מאוסטלה בארב במשקלת נגע וא"א וכדושין ושאר דובה ב"ל באל מכם מיני הוקות קטלנות ו"א כ"פ וו"א ב"ב ב"ב אה"ע ס" בה" וכ"ל ולא וכדומה ג" הוקה דמשקלת נגע וא"א וכדומה ב"חותין אין שורם חוק ומוו חוקה בלו שלים ולה ב"ב ולב מות מבה ביות ובלה הול מות משה לות מ"א ולות ו"א כ"ש ב"ד אלב עדי וכוא וב"א הול בתוב בעלוו אלו כן אתו והאחת אף מלון נמחים בוב"א מולים ל"א ולאו ללו בל אתו ולא בלהו אלו כן אתו והלא הף להוב ללו משה בהום וולא משה הובה בלון מובה במור במילות בולה מון ב"א באום ב"א באוב במו"ד ב"א מוכב להוב ללו בל אתו ולא בל חוב מולה מולן נמשוד המות הובא חוקה בחום בהום וו"ל דוש בהווף להיו אלו בל אחו בולא מה מוק בלה בידוע האום בהון לב"א כלה מוב בשלות בלו להיו אלו בן אוו הוא לה בלא הוא מותה בחום הוא מותה בהום המום הוא הוא בהוש להיו בללו מון אלה מות הוא להיו בללו הלו הול להיו הלו היון אלה מה מי מובה הוא מובה הוא הלים מ"ל ולה מול ולהו מות הוא היום הלהות ה"א מ"ל ולהו מות הוא ה"ל ביון אלים מה מול ולה מוב הוא הוא היום ה"ל היום ול"ל הוא מל סיינו רובא עם חוקה דסחם ספרא רב תמיבת זר מ ווטרנו ול רובא עם חוקה לא מ"ם חיים למישום הל מישום בחוקה לדקח ולר"מ "א מ"ם חיים למישוטא הא מישוטא דמישוטא כו" או רובא עם חוקה לא מיש החוקה מתחת רובא לחוד מיין הדמיון זמהם עם ככן ונישאת מוך ג"ח אם כאתר מ"ב רוב בשלוח הול מיין אה"ט מי ג"ם סים וב"ב ופני אול ביסוך בעל ואח"ב זומה מוך ג"ח דכה"ג לכ"ע רוב בשלוח כו" מיין אה"ט מי"ב צומר כ"מ דסולכין מ"ם כהן וליכא ממ"ב וזונה לר"א הא ליע מופקרת דוקא מנין ח"ל אכיו מככא ילף כ"מ דסולכין מ"ב בר רובא וא"ם הכל: ומשכחת לה בקידוםי טעות מראשון כמבואר: שו מ"ש באות כ" כהה"ד ריש ויין כבלונות הועמק בשם א"ז חשובת רבינו שמתה חוקה שאין סוסקת הבאם מרוב אין השדים חותמין וויין על מונה וחוקה החוק לא"א יש"ש שמש ב"ד של מייב שותה ב"ד אין מחייבין כ"א כחוקה א"א יש"ש שם מונה ב"א לאון מחייבין כ"א כחוקה א"א יש"ש שם ול כ"ף זיי"ן הך דקידושין ש" כנה מורכב חוקה לא"א על"ש בה"ל הלע את הרביא לא מתר הרבין על החוקה ב"א מחקם הרב הרג להרבה"א ול" כ"ף זיי"ן הך דקידושין ש" כנה מורכב חוקה לא"א על"ש הרב"א ול" מ"ף זיי"ן הך דקידושין ש" כנה מורכב חוקה לא"א על"ה בנילות אתר הפעל והא לא מתר הובין על החוקה ב"ל הנמו כוב בעילות אתר הפעל והא לא מינו ברקום חוקה מון ומצות מהים הנגין מושם בב"ד כלל ה" כ"א וחכמים האשר במהארמלה סני יהושע שם וב"ב כ" ואו"ם יבואר ז חשוך למ"ש בב"ז כלל ה" כ"א וחכמים היש האשם במהארמלה סני יהושע שם וב"ב כ" ואו"ם יבואר ז חיים מול מ"ש בב"ז כלל ה" כ"א וחכמים

לאו ליסנות נהנו. ומ"מ כתכנו לעיל אם לריך לשור מעות על המלום כגון שיש לו שמן ערלם ולריך נר הזוקם ויכול ליקח במעות שמן כשר ומוסר י"ל כם"ג מלות ליסנות נחנו דהריות מוומן הוא וכי אתרינן דלאו ליסנות נחנו היכא דא"א כע"א וכדכתיבוא כאן ולעיל: ז או לאו דמסתפינא מחבראי ב"ש מרבותי הייתי אומר שסשרש יש צין איסורי הנאה דכתיב לא יסנה או לא יאכל אכלם וכנאה הפריקן דלהו ליהבות והנו סיכם דח"מ בע"ל ובדכתיבות כקן ולעיל: ז חי וחוד הסתפיות מהכהמי המינין דלהו ליהבות בסיבם על בין היו אות המיני לומר בספבם עם בין איכורי סיחם דבתיב לא יהכם חוד לא והלכל חבילה במחשת בירי אבה דרך החוק ממו מעיין ובדומה אש"ד ביר הוד שכתבה בחודם לא ואכל בציר"י לפורות לא מיקרי בואם בדרך החוק ממו מעיין ובדומה חש"ד ביר ביר של בחלה מאו אסור א במלות ובדומה ולש"ד הכלה בוא אסור א במלות ובדומה ולש"ד הכלה בוא אסור א במלות ובדומה ולש"ד הנלה בוא אסור א במלות ובדומה ולש"ד הכלה בוא מחלים בסת בשבר לתוח ובשבר לא ילא ואסור את בסק לאחר ואן איכורו וא"ש ח"ש בר"ח ול"ל בפ"א מחליב בסת בלאמר לא ואכל בלור"י אש"ד דבש"ק מת"א שבק בכלה בלאמר לא ואכל בלור הוב מנות בב"ל מת"מ לכך ובדר ולא ואל ואכל בלור אות בב"ל מת"ל מלור בוב מנות בלור ולא ואל בירובלתו מבא"ב דדום בתוח ללב במלות אלו בוב מתוח לא בביר ולא ואל הוב מנות ולא ואל בירובלתו מבא"ב דרוב בהול לא בלה לאחר מלך בלה לאות הוא במלות לאו ליכות נכתו וא"כ און לחלק שין חתן לאת איסורי בלאם. וסירובלתו הום כלא מו"ד ורא"ש שבחים דתוח לאות לאו ליהות ומו וא"כ און לחלק שביר חלב בלה לאות וכלו להוב בלה בלות ומול לולא מולן ועמ"א א"ח בי קל"ו בריש בכלי בלא עלהא ואל"ל ביו אות בבא לא ולא מולן ועת"א א"ח בי קל"ו בריש בכלי עלהא לומ"ל בלת איסורי בלא בבור שוב בלות בלות ובבור של הוביר שבור שבור שבור שבור שבור בבור של בלות ולהום ב"ב וובל בלות הוביר עלה להוב ובלות הוב"ל אות בלא להוב בלה בליו עלתא לבל שות בלא להוב בלות בלא ובליות בלא בלא והוב בלא והוב בליו בלא והוב בלא בלא והוב בלא בליו הוביר שלה בלא הוב בלות הוביר שלה בליו הוביר שלה בלות הוביר שלה און השל הלון מבר בשליו בלא בלא בלא תות שב בלא בלא בלא מות בלא הוב בלה בלא הוב בלה בלא להוב בלות הוביר בלא און השל הלא הון משל הלא הוב בלא מות ובכם בלא הוביר שוב בלה בלא מות ובל בלות הוביר שלהום בלא הוב לאום הוביר בהוב בלות הוביר בלות להוב בלות להול הבלות הוביר בלות להוב בלות להוב בלות הוביר בלות להוב בלות הובירו בלות להוב בלות הוביר בלות להוב בלות הוביר בלות להוב בלות הובירו בלות הלום בלות להוב בלות הלוב בלות הוב בלות להוב בלות להוב בלות להוב בלות הלוב בלות להוב ב החודה או לאו דרישה סימן ט' ד'ה א' כסוף כותנ כלאים מדרבנן יש"ח:

רדוף יודע שיש מחלוקת עתה כמנין החושים אי לרוך לעשות מ'ס ד' שהם ח' כי כומן שאין תכלת שושה הכל מלבן וי"א דדי מ"ה צ' חושי לכן ואנו עושים הד' זכר לתכלת עב"י סי' מ"א הכחים "ל המול מלבן ווי"א דדי מ"ה צ' חושי לכן ואנו עושים הד' זכר לתכלת עב"י סי' מ"א להפטיל או לא לומיהו זניית לומים וויים וויים וויים וזניית לאו ממונת חובה הם אלא אם לובש בגד ד' כנפות או מחויר בלילית ממולה חובה הם אלא אם לובש בגד ד' כנפות או מחויר בלילית מבואר בה"ג דא"ל להשביע אבל כחול כשיושב כבה"כ וופסק צ' חושין מספקא אם נאתר דספק חודה מדרבנן פלגתא הוא לי במוע עתה ד' חושין אי כ' סגי הוה דכנים וויק ברוכן וכל דרבנן נדחה מפני כבוד המנית בכנית וכל דרבנן נדחה מפני כבוד המנית הבריות דהכרי חוב" להי בש"ע בעוף ד' באין להסיםי וותר מח' כפולים ואם הוסיף פסול והוא מסובהרין פ' המתקין היה ב"א מ"א ב"ש בשף ד' באין לכוסיף וותר מח' כפולים ואם הוסיף פסול והוא מסובהרין פ' המתקין הכם בהדם אנו נותנים וחבר מסים וע"ש: וכחום' ר"ה כ"ח ב' בברכת הכנים דווקא ברכה חדשה הל משלש ברכות שאותר כ"ש הוו לומר דלמעלה א'ן להם שישר רק שלא ופחות דא"כ. הוסיף הדה ממין בדם או ערבה כו' דאין לומר דלמעלה אין להם שישר רק שלא ופחות דא"כ בלילית נמי לחוק בי לחוק בין המחבוין להוסיף או הם פסולים אל או מהם ול"ה וגם לא הוס מום לאלי בלול הלה מה ובצ" מה וא"ה וגם בניה" בהול הוו ברן ומלא הוול בלול הוה בצדו (ועי להלות בלאים בום) אי היוב לפשע כי לפי הנראה מ"ח ול הביאותו לעיל האם בלאום בליות בלאים בום) או היוב לפשע בי שים מולה לוים בלא מולה בלאים בום או הברלת משמע היתר לגמרו בבעיל לוא הוב ובלים ובלה מלא בול משתה בניה" מ"ח ב"ל הביאותו לעל כלאים ביום הפללת משמע היתר לבשע היוב לפשע בול לאום ה"ח בום לאום בליות בלאים בום) או היוב לפשע מול מוסר מולין ליו מ"ש וא"ח בום המולה מול מוסר מ"ח בל הביאותו לעל לאים בלאות בלום בלאות בלום בלולת בלאים לבחים לאום בלוים לאום בלאות בכיה מיום לאום בליות בלאם בלום לא הובר ומול אום לאום בלום משמת היתר לבמות בלאים בלום לא הובר ומול אום לאום בלולה בלאים בליול הוב"ח ולי מלאום בלולה בלאים בליול הוב"ח ולים לאום בלידה הבים בלום הלא הוב"ח בלהום בלולה בלים לאום בלידה הב"ל הוב בלום בלאום בלידה לאום בלילה בלים הבים בלהום בליבות בלילה בל

הלכות תפילין

יש בכללן שחי מנות עשה להיות תפילין על הראש . לקברם על היד הר"מ ז"ל ושם כלל בואת הלכם מוזה וס"ח ומ"ז הלקם הפילין כאן מוזה וס"ח בהלק יורה דיעה והנה בחפילין משוכש מ"ה הנהה בינה והנה בחפילין משוכש מ"ה הנהה בינה והנה בחפילין משוכש מ"ה בכלס כמו שביארם הר"מ ז"ל בפ"א מתפילין כלכם וקבירה ביד וראש ואחור ו"ש : ויש בכלן חקירות רבות אבארם הא"כ וכאן אחקור :

ראשונה מ"ש האחרונים לינית ותפילין אוזה קודם עיין א"ר הי" כ"ה אות א" ואלי בעני משה חדא דיליית מולוה וחסילין חובה בכל יום מימוח החול (עיין ר"מ הלכות שבת ש"ה בני מבם) ועוד תפילין לא הוא מוזה הוא לרבעהן וכר"מ ז"ל פרק רביעי מתפילין ב" מוזה בשחור בשחור בשחור במוזה מי"ל חדא מוזה בוא להכעהן וכר"מ ז"ל פרק רביעי מתפילין ב" בם בשם ירושלתי דאן מחויב לחזור על הפתחים בבבל תפילין ולילית עיין חרל" ז"ל מחור מיום הל"ל בלא וד"ל מחור להואר ב"ל בואלים כנון לאו דבל יראה וכדומה לאון אם זיי"ן מ"ש בשם ירש מור הלא המור מעשה אליק בעולה א"ל בנון לאו דבל יראה וכדומה לאין אם מחור להפסיד כל ממונו לא החור האשבר דלאו מעובה שלקה עליה וא"כ בלאן מעבה לאין תפור וייל פואל מתובה באוקה עליה וא"ל בא"ל החור מעשה וא"כ בלא ומשה ב"א וויי" משה אם ב"א וויי מור ב"א שם פרש המור ב"ל הוא מוויב להפטיד בל מתונה בתוך ב"ל המ"ל בשלה ב"ל המור בע"ב ב"ל חול" בשה ב"ל וויי בשה ב"ל וויי בשחור ב"ל הוא הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל החור משובה ב"ל הוא ב"ל העולה ב"ל הוא הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא הוא ב"ל הוא ב"ל הוא הוא ב"ל המול הוא ב"ל הוא ב"ל ב"ל הוא ה"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ה"ל הוא ב"ל הוא ב"ל ב"ל הוא ב"ל הוא הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ה"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ה"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל ה"ל ה"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל ה"ל ה"ל

הלכות ברכות השחר

הברבות החלו המוזכרים בהלכם זו כולם מדברי כופרים המה ואף ברכם בתורה כנראה מהר"מ הברכות החלו המוזכרים בהלכם זו כולם מדבכי סופרים סמם ואף ברפת החורם כנראם מחל"מ

ז"ל להדיא בהלכוח בככוח פרק ראשון והקד מ"ש אחת לברך השם הגדול והקדוש אחר
אפולם ואלו היחם ברכת החלום בככוח פרק ראשון והקד מ"ש אחת לברך השם הגדול והקדוש אחר
לרמב"ן ורשב"א וחינוך בכרת החורה ד"ח היה מונה אותה ועיון אלו' רבא סי קל"ש אות וי"ן בשם פני משם
לרמב"ן ורשב"א וחינוך בכרת החורה ד"ח דלא אשכתן מאן דשליג בהדיא והמשיין בר"א על הלכוח
מלוקצים) פי" מ"ו א' כתב דהוה ד"ח דלא אשכתן מאן דשליג בהדיא והמשיין בר"מ כאן והסבוח
הרמב"ן (אין כעת ת"י) מבואר להרמב"ם ז"ל ברכת החורה לשניה נתי דרבנן מדלא מיאה במנין העשין.
ומ"ש השכ"ח אם ספק דיברך כולם כמו כן"ש אם ספק דמברך הבככוח י"ל החש ביון דר"ש ד"מ (לדידן)
מכרך על המלוה כיון דק"ש לרוך שיקרא או מד"ח או מד"כנן מבלך מכרך עליהם (ומיהו להי"ד ז"ל יש לעיין
בספק דבריהם אי בעי ברכם כמו שאין מברכין על מילח אודרוגינום לדידיה פ"א מה' מילה וש"ד מכלל
וינואר אי"ה כשי מרכם כמו שאין מברכין על מילח אוך ראים מק"ש בדאמרן ועיין סלכוח בסת"ו אפ

בערותה מו אין מסרות וויצ באום אתר רס"ם לקולא מנא כא מילהא דאתור ככנן כן לפלים ספק מדוכיין למומרא הם סף לבי ל ספרות מסרום היא דביקי או ליינו לם מודב וקסם הוצר למוצר א מיסים בל"ל מילועות ליינונית ליינונ

יוסף מלמד כעת מ"מ ומ"ץ פה לבוב מח"ל:

הלכות ציצית

ישרות במו היא ליצור לברך כלה חשם יש קאר רואה אולה נואלה שוד : ומכם מאחהד המחלוקה כזם סוס סוס סוס סוס הבינה ליצור ליצור לברך כלה חשל הבינה להי מברך שישר בינו להי בלה מו הבינה ביצור בינו הבינה להי בלה מו הבינה ביצור ביצור בינו להי בלה מו הבינה ביצור ביצ

ושבת - כמו שאניד:

דבריט יש בין כרכת המלוח ונהנין לברכח הודאה ושבח כי נהנין ומלוח לריבין לפחוח בברוך (כל שלין כמוכה) וברכת הודאה ושבח א"ל לפחוח כברוך ממ"ש הש"ע בסומן וו"ו דמה"ם ברכת הלין נשמה אין פיחחח בברוך יע"ש ובחים" כרכת י"ד ובחידושו שם ומם שקשה דברון וו"ו דמה"ם ברכת מד"ז אלקי נשמה אין פיחחת בברוך דסום ברכת הודאה (לקתן רכ"א ברכת הבשמים מודה כו") ובסומן מ"ץ בלכת סש"ד לחבר מיש"ד לחבר בי"ד והחנים לת"ש ברכת הבשמים מודה כו") ובסומן הודאה הוד י"ל דלהו הודאה ב"ל מוכחב"ת ברכות אד"ח מולחבר משות הודאה מוכחב"ת מוכחב"ת הודאה הודא

הלכות קריאת שמע

מצות עשה אתת וכיא לקרות ק"ם פעמים ביום . כרית ז'ל ור'ל מעליע שכוא נקרא יום שלם דומן ז'ם של לולסלרידי' מתחיל מלאת סכוכני' וראיתי לפעיר נואת סכל' כמס סערות: ראשונה אי ק"ם ד'ת או הככן ואת'ל ד'ת מס סוא שמייב לקרות מ"ס אם פרשם א' או שנים או

הלכות תפלה

סצות עשה אתת לעבוד את ה' בכל יום בתפלח

אל כוונם סשלם לריכם פוונם ומשרש השר"ח דסובר הר"ח ז"ל דר" כא ור"י ניידי מר" אחא דסוברי משלם הודה יע"ש ושסק כרכים . ואשבר מ"ד חשלה דרבנן סובר איפהא דר' בא ור"י ניידי דסברי ק"ש נמי דרבנן כנכלה מבבלי שיש מחלוקת בזה ומש"ה הולכד וומר זו זמנה קבוע וזם אין קבוע. ועמ"ש נמי דרבנן כנכלה מבבלי שיש מחלוקת בזה ימה מוש"ה הולמן א"ם אבאר עוד ביובלעי:

במידות שבה אחתיקין ומחל משסשל למע"ש עד סמוך לשקיעת החמה ואח"כ וזדמן לו מוחד להים מילה ישבה מוחד להים היה אום ולא ססשל כל מע"ש עד סמוך לשקיעת החמה ואח"כ וזדמן לו מוחד ביה אום חלה ד"ח קודמת לרבנן ואם משלה דרבנן איום שילה ישם הדרבנן איום שלה ד"ח הוי משלה ד"ח הוי מוחד או משלה ב"ד" הוי משקל אורייתא ולחומרא בין יודע אם לא החשל בים"ש שמה עדיון יום הוי ושל יום אחמול הוי וכמ"ש הכ"ן ו"ל בסובה גבי לולב הוד באון לישול לוכן לועול לול ועמ"א הלכות לולב המקר ביה "ש של היורי במשך בנית דיום כאשן דרבנן ואין לה עיקר מן התורם כלל אם לא נוכר עד בים"ש אחרו המשלל וימתין עד שיגיע זמן ערכית ומתשלל שתים ערכית לה בים"ש באור לישול בולם הסשלה אם רולם בים"ש אין מתשלל וימתין עד שיגיע זמן ערכית ומתשלל שתים ערכית לה בים"ש באור דרבן אביר לו להתפלל ואין לה בשלומין כיון דסוי מוד דרבן אביר לו התפלל ואין לה שלומין כיון דסוי מוד דרבן אביר לו להבום עליו כלום וניין י"ד דאין ככם בגדר כספק להחשל ב"א היו ומרלב ב"מ בתקל"ש ה" המתשל הו"ד הבנן המרכ בל"ח ק"ו וכר"ב ה"ל לל הגים עליו כלום ושיין י"ד דאין ככם בגדר כספק למוסוי ס"ם כאן בהמתכר והר"ב כובר דרבן כתבתי זה עי"ב התקל"ש ס" יאיר עינינו בחוכה למום ב"ב מובר בים שונים ב"מום ביום ב"מום ביום ב"מום ביום ב"מום במום ב"מום בובר ברבנן בתבתי זה ע"כ בתקל"ש ס" יאיר עינינו בחורם ביום ב"מום ב"מום ב"מום ב"מום ב"מום ביום ב"מום ב"מו

למיסוי ס"ס כאן דהמחבר והר"ב כובר דרבנן כחבתי זה ע""ב החקל"ע ה' אחור עינענו בחורחו ויגאלנו ב"ב אחן:

רדור בילקוע מלכים א' סי' ח' הביא בשם הפרי ע"ש לעב כי יהיה בארץ שלמה סחת בשבחו של מיסו אוכי בלקוע מלכים א' סי' ח' הביא בשם הפרי ע"ש לעב כי יהיה בארץ שלמה סחת בשבחו של מקום ורבי בישורון ורבי ודן ודר כו' וכן משם רביעו (בפרשה וזאת הכרבה) פחת בשבחו של מקום ורבי בישורון מלך (כדבי "ד" ז"ל הקב"ה מלך בישראל ואח"ב ביקב ארכן של ישו של היה בארם הבל לישורון ולפ"ז ה"ש מ"ש הר"מ ז"ל סדר חפלה לסיים בשבח הוא מ"ה כמו שמלינו במשם כאן לא מואחתנו שכן אמרו ז"ל שם ה"מ במיו ז"ל סדר חפלה לסיים בשבח הוא מ"ה כמו שמלינו במשם כאן לא מואחתנו שכן אמרו ז"ל שם הבר"מ ז"ל שראה הכל כאמור:

דרור יודע לענון חפלה אם הרהור בדיבור דמי או לאו יש בו מהלוקח ויבואר א"ש בכמוך והנה המאל ק"ז ואות ד' בשם רד"א (הוא אבודרה"ב) אין מברכין על הברים בבלב כמו בישול ע' הלכות פש"א האין מברכין על דברים בבלב כמו בישול ע' הלכות פשה הל"א דאין מברכין על ברים ו"ל דהרהור בני זאין מברכין על דברים בבלב כמו בישול ע' הלכות פש"א האין מכרכין על ברים והאר בכנות לאו א"ש בתבנו וע"ש בריש מאמתי (ע' כל ייקר לך לך ע"ש ואברה מברכיך לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון מקוחו פה) וא"ה ובואר:

בר"ד כי' פ"ע הארוך מדניאל וכו' ולפת"ש הכ"מ י"ל תפלה אחת ד"ת והשאר דרכנן. וכפי מ"ש הס"ת י"ל הפלה בות משמע אה חובה אסור לבעל אע"ה במולה בלים הכבות משמע אה חובה אסור לבעל אע"ם שלא קבלוהו ואי"ה יבואר. " ומיהו אם כבר המפלה ג"ע שה"א דרבנן פעורים וממ"א לי דובים און התבלום ואי"ה יבואר. " ומיהו אם כבר המפלה ג"ע שה"א דרבנן פעורים ומ"א לבעל אע"ם שלא קבלוהו ואי"ה יבואר. " ומיהו אם כבר המפלה ג"ע קבלה עלים כנדר:

הלכות קריאת סית

הרכבות קריאת שיון כמלות כי חקנות נכיאים קריאה בליבור בימים ידועים בשבח וי"ע שיין צר"ת ז"ל פ"ב ב"א מהלכות תפלה יע"ש: זיש לראות אמאי לא חשיב הכמ"ג בסוף הספר עשיין דרגון פ"ב ב"א מהלכות תפלה יע"ש: זיש לראות אמאי לא חשיב הכמ"ג בסוף הספר עשיין דרגון כ"ח ומגילה אמאי לא חשיב נמי מ"ע מד"ם לקרות בימים ידועים בס"ח בעשרה דחקנת נביאים הוא: גם מ"ש הסורה בליבור הא ללא"מ של קרות בימים משום כבוד החורה בליבור הא ללא"מ של תקנות הקום משום כבוד החורה בליבור הא ללא"מ של המית הקנות הרבון וי"ל דנ"מ בירך נרכת החורה בלהש וכי"א בראוש ומ"ש בק"ש וא"ל בכינים יבואר זה: זהנה ברכת החורה אי ד"מ או דרגון כחבנו בהלכות ברכות כשחר מזה ועמ"א א"ח קל"ט מזה: ועפר"ח ונ"מ אי מסופק אי בירך אבל החורה בככנים הו הם דרגנן דאמיג דלירן לכרך איוך דרגנן הוה ועב"ח: וראיתי לאם"ע: הנה ס"ח וגע אף שלא כסדכן כשר וחפילין ומווזה בעינן כסדרן דוקא. הפרש וש בין ס"ח לאי"ע: הנה ס"ח וגע אף שלא כסדכן כשר ותפילין ומווזה בעינן כסדרן דוקא. הפרש הבין מ"ח אות אתת שלא לשמה פסול) מ"מ ס"ח כחבר לענין חורף וטושם ובס"ח כל בלירן לשם ס"ח אפי לגע כי אע"ם שבשיה ארן לשתם (וש הפרש לענין חורף וטושם ובס"ח בל בלדן לשם ס"ח אם" אות אתת שלא לשמה פסול) מ"ח ס"ח כתוב וכחבתם ולריך מוקף גוול מ"ח וגע דיעבד אין פוסל ועי בפול מש"ע: הפיל ס"ו ופט"ו והם בניטין אם החמו עדים שוב אין מקה להקן כי בטדים החמו בפיסול משא"כ הפילין יש לפעמים תקנה אף שהכבו לאחר מכן אם יחרר אות אש מוחק ואין בכך בלום וב"ע ד"ח ואין מוכרת ופ' זכור ו"א ד"ח ואיו לעסוק בד"ח ונסי" קל"ם בתכנו ברוש הסי" במיה לברן אשר השבת במאחיו ואונו וי"ל לעסוק בד"ח ונסי" לכו ה"ע המום בשקר כב:

עולה גם לום ול"ע דהום הפסק רכ:

הלכות ברכות

ולח בירך במקומו במזיד וסלך למקום אחר וספק אם בירך שם הום ס"ם שמא לא בירך ושמא סלכם כמוד לא יצא עםי" קפ"ד ובאלא אכל כדי שביעם ואין להאריך ועסיי קל"ט יקפ"ד ובעול אלל כדי שביעם ואין להאריך ועסיי קל"ט יקפ"ד ובעול אל לכל כדי שביעם ואין להאריך ועסיי קל"ט יקפ"ד ובעול אום יצואר אים יצואר א"ם: ה אמור מעתם אין לך ברכה ודאים מן החורה כי אם בהמ"א אף ב"ד אום ו"א ומענין ג' יצואר באל כדי שביעה מתו הל אל כביצה יש כו ספק עמ"א קפ"ד אום ו"א ומענין ג' מספק יויראה ודאי אף שככה בר"מ ו"ל מ"א מ"א לא הוו כלחם (עםי' ר"מ מידי דויי"ן מה' מינים ודוקא פירום לא ונאמר חמרים אף דויינו מ"א לא הוו כלחם (עםי' ר"ז בבמ"א אום כ"א פ"א ה"א ה"ב דרבנו וברכת החורה יש בו ג"ב מהפפק עסי' מ"ו במ"א לא חור כ"ם) והסורה אמרה ושבעת כו" מ"א מה מתרים ב"א פ"א ה"ה ולק"ל ביטור הביא נוסתא אתה ב"א ב"ן שאר ברכות ובין בהמ"ז בע"א אומר כן בד"מ במ" בפ"א פ"א ע"ל "ל" וברכת וימון בשלבה ו"א ד"ח ו"א דרבנן ובעברה דעם קרית ספר הר"ב ה"ת ע"א"ר קל"ת ה" ולבלוש שם: דרבנילוי הראש בשות שותנים אחורים ובשאר ברכות ביש השתעים אחורים ובשאר ברכות בה שותנים אחורים ובאלר ברכות בה שותנים שותרים אחורים ובשאר ברכות הוא שהוא ב"ל במים ל"ב ב"א עמ"ר ק"מ ה"א "פ"א וא"ר ק"מ מ"א ב"ב ב"א אות ב"ד בב"א וליו ה"ל הדיו"ל סרש ידים בשרותו לברבה עת"א ל"ב ד" אם במ"ז ב"ל ולא וא" מים אחרונים י"ל כל הסעודה שתר ידיו מהיסת הדעת: שוב ראימי הם בכל" בל"א וא"ל המ"א מעי" ב"ל ברות ל"ע ביות ל"ע לבר בות בל במות בקפ"צ פ"א ו"א ב"א מה" ה"ב ה"א ולו וא"מ מים הדעת הין פוםל אבל המברך פוםל בתו הפלה ומ"א להבות משמת אף למצבר היום לו ברך משם להבל לברן במשן ואר ברבת בתותיו אם הוא שתח שבחיינו אם הוא שתח שבחיינו אם הוא שתח שבחיים בלא ברך בות המודים ואם הוא שתח שבחיים הבת"א מליב ב"ל הברך משם לל לברך ושסי' רכ"ה בדני ברכת הכחיים אם הוא שתח שבחיים בכ"ל לה בלות מוה בלה להבר במול לבכת המויה וברכת המוח לברם הודאם בהול המות ברכ"ב בה הול" מה בלה להבר בתות בלה למות בלה להול לברך במשן הוא ברכת המוות ברכת המוח בולה באם בהול להול מהו בלה בכרות לולה ברבת בתוות בללה למום ביו לובר להם בהור מול ברבת בתוולה ואת בואם בהור וש בבלל המברם בהוד ובאבם בהוד ובהבים בהוד והבלה בתום בהול ברות בתולה ואת בולה בות בהול ברות בתולה ואת בלה ביות בול ברות בתולה ואת בהול ברות ב הודיה וכקבם: הביירה יש בו אכילה שמים ריח על כולם חקנו מו"ל ברכות כמבואר ואמנם יש סבדל וספרש

ואים יבואר שם: יא כלל אמרו בכרכת סנסנין דאולינן כים בתר רובא כמבואר בר"ב סעיף א' בב"ם שאם נחשרב כו" והך חשרובת ל"ד בא"א להסיר אפי "כ"א פומד בש"ע נמי בתר רוב אולינן בה"ב ס"א מהואר הפעם סוח הכלל כל שעוקר ועמו עפולה הולפין בתר השיקר כמ"ש הש"ו א' שם ובר"ב ס"א מכואר דיטעטם סוח הכלל כל שעוקר ועמו עפולה הולפין בתר השיקר כמ"ש הש"ו א' שם ובר"ב ס"א מכואר בין עשולה מעודכת או בדש ור"ם לשן כר"מ ו"ל פ"ג מה"ב הלכה ס"א יע"ש: ומנים בפורים במרקחין שומשתין בדבש ומעדבין פחיתי אגוו כל שרוב שומשתין בתר השיקר אולינן ומברך פה"א כי אין זה דומה לבישול האיסורין דל"ש וכו און כו ספק לריך שיחים אליו הנאים כמו שאכאר בעום" : ואת כביהים דין זה בכור ואמיהי מוהלע שאין כו ספק לריך שיחים אליו הנאים כמו שאכאר בעום" : הרוב א" הוא שוסיו התפרובות שניהם דבר חשוב ובר חיובא הא לברי הפוב אף שהוא לרא"ש או לרשב"א בדרכן בכך מברך פה"ע וכדומה אף דשבר ידות יש בו מיש גרידת מים לא חשבי ביש וכדומה אף דשבר ידות יש בו מיש גרידת מים לא חשבי לבשלי ומות בחוצ בש"ע מברך על מי יבשלי ומום בוליד דין בר"ה אות לא חשיבי כ" שאין לו שעם בפ"ע והפירות והירקות נוחנים בהם עשם ירקות כמו על החומן דבתר רובא אולינן ואו"ה בשנה יבואר זם. וכנראה מתרוא לצונן ב"כ בתר וב"ה מי שוב אר מול בלו בתר בול שלא ביין ו"ש דובל או ששביו אף שוב רוב לומר דבעל בשבה חלקים במים הלקים במים הקשה המ"א דום ל"ש אלא ביין י"ש דשל השב ואות אבב להור שליו אכל אם כבר בירך שככל על שב ברוב הכל לא אולינן בתר ברוב הכל לא אולינן בתר ברוב הובל לא אולינן בתר בוב בכר לא אולינן בתר בחב לא אולינן בתר במכר לא אולינן בתר בחב כל לא אולינן בתר בכר לא אולינן בתר בחב כללא אולין בתר בחב כללא אולינן בתר ברוב בכר לא אולינן בתר בחב בר לא אולינן בתר בחב כבר לא אולינן בתר בחב בכר לא אולינן בתר בכר לא אולין בתר

הכיאותין כאוש ש"ו יע"ש ועמש"ל י"א כרכת זימון כשברם ד"מ כשם קרות ספר (הוא המכי"ש) יע"ש:
יח קי"ל כרכת המלות כעמידה ונהנין מיושב נמי עבי" ח" מ"א וא"ר כ" דהלה ושחישה וכדותה הוה
כנהנין בא"א ליהנות מהם כלא המלום הכרכה מיושב: והשבשת מפנות לכהן אין מכרכין כלל עמ"ש
כנהנין בא"א ליהנות מהם כלא המלום הכרכה מיושב: והשבשת מפנות לכהן אין מכרכין כלל עמ"ש
מיושב י"ל דמ"מ של אכילה והלא מכרך: וברכת שבת רשא מיושב לבד ברכת הלננה מעומד ער"מ
מיושב י"ל דמ"מ של אכילה והלא מכרך: וברכת שבת רשא מיושב לבד ברכת הלננה מעומד ער"מ
ה"ל ב"ל כ"ד כב"י וכ"ח כשם הבאון מהר"י פוליק ז"ל מכואר שם בכבה שם כלא מלכות נמי עובר לא
השא זר"י דאמר הלואי שיתשלל כו' וע"ש. שיון מ"ש כפרוי לי"ד כבוף שער התערוכה שייך לפו' כ"י
השא זר"י דאמר הלואי שיתשלל כו' וע"ש. שיון מ"ש כפרוי לי"ד כבוף שער התערוכה שייך לפו' כ"י
השא זר"י דאמר הלואי ביתשלל כו' וע"ש. שיון מ"ש כפרוי לי"ד כבוף שער התערוכה בייך לפו' כ"י
הבדול הוא וביק בכרכות הוא זכונים ועמוקים ולריך כ"א לומוד בשת הפם ויוביף לקה: יש בשישה מקובלת כלה ד"א הכ"א הל"א מכלה מ"מ בפ"ש הי"ח מ"ש בקוב י"ש ד"ח דלא בהבדלת י"ש ד"ח וכ"ש קידוש י"ש ד"ח דלא כמ"מ בפ"ש הי"ח מ"ש ב"ל מי"ד בכריו והכלה ברכת ווי"ל מילן וברכה משון של שו בישות אי מן התוכה לו מדרכנן ה הובר בתקום ואים ביובר בלות הלא א" ומרשה בת בלן ומשע מהם א ביובי הלו ה"ד במה ברכת היון מוכה ברכת המון מן החוכה אין כו מתלוקת ואמום
ברת וי"ל מיטן וברכה משן שלש יש דישות אי מן התוכה לו מדמר בלו הדול הוא ד"מ מלוש הבריו ה"ו ב"ל שיו בלה בלה בלה ומוב ברכת הבות ול" מלים בהיה בליו היום להלה ומיון ב"ל מלוד שביה בלו הוום" ברכת הלורן שיין ללאן: כא הקדמה בכרכות אום הוב לה השא ועיין ה" מלה ושניה הוום" בלה מהיו למלן וכ"כ פ"א מ"ע כו' (למ"ד כהובה ד"ח) וסיינו אף לגי' בס' מלכים דסדיום מותר בפלגם מ"מ מ"ב לקדם והום מחלך המנוה כבילות הקן לא היכם ונוי במקדם מינים מע ודלין מלך מ"ה סקלים וסקדם וחלים מחלך המנוה כבילות הקן לא היכם ונוי במקדם מינים מ"ע ודלין מלך מ"ה סקלים וסעט בבקיודטון ולחכים לנוס עיין רים קידוטין ואם פלגם אין כאן איסות הוה כ"ש לגי דוקא בקובה בל זונות או עלכ"ם משקדת וא"ב לא תניה בדאל מוהפין בודאי ויסים סטעם קאת בעין מ"ם סר'ן ז"ל דמש"ם חקנו זה גמר כו' ובלא נעשב כו' ומיסו יש עדיון ז"ב וכתיבם ועיינתי בד"מ כתב בס כרב בעל עקידם במועם האריך בשעם הדבר ווהנתי מאוד: ולכרכם ו"ל דלא מסור דיקא כהד דרבון משח"כ ברכם דרכנן ושחסא אסורם אשבר אין בכלל לא ספור ול"ש ואונו ומיכו מכתובה דרבון משח"כ ברכם דרכנן ושחסא אסורם אש"ג מ"ם סוב גמר על"ת חל"ב ביעור וביטול בצ"י מה סרך ונכעלים בשים כא איך יברך על הבדיקה ו"ל ובדרוש הארכתי: גם רמו בספות סופע ב"סור ונכעלים בשים כא איך יברך על הבדיקה ו"ל ובדרוש הארכתי: גם רמו בספות סופע מ"וד מסוגלת לכך ווכל בלגם ק קדושין לשובת הכעל דאסר לה אכ"ע ולע"ל כות סטומאם יעביר ו"ב מור בלות סיים כאלף וו"ש ואומבה לאו בכוד לה ביותר אשת סמלך וו"ש ואומבתיך לי בכול בלות סיים כמלך וו"ש ואומבה לא חוני א"ת במשם כי זמן רב בגלות סיים כפלגם מ"ד לש"ג בול מו מיב לא אוני לא חוני מ"מ בחשד ורתמים ולדק ן במשפט כי זמן רב בגלות סיים כפלגם מ"ד לע"ל בות כב בגלות סיים כפלגם מ"ד ביותר לבי מול בל את חוני מ"מ בחשד ורתמים ולדק ן במשפט כי זמן רב בגלות סיים כפלגם מ"ד אע"ג לעולם שבלא"ה לא חזני מ"מ בחשד ורממים ולדק וכמשש פי זמן רב בגלום היים כסלגש מ"ד לכן ראוי שחקבל שכרך והכן זם :

הלכות שבת

יש בכללן חמש מצות שתי מצות עשה וג' מצות ל"ת ווהו פרמן:

א לשכות כשכיעי: ב שלא לעשות מלאכה כו: ג שלא לענוש כשכת: ד שלא ללאת חון לגכול נשכח:
ה לקדש את יום השבת בזכירם: הר"מ ז"ל הנה מש"ש לקדש בזכירה אע"ש שהר"מ ז"ל כובר
ה לקדש את יום השבת בזכירה: הר"מ ז"ל הנה מש"ש לקדש בזכירה אע"ש שהר"מ ז"ל כובר
הכדלה ד"ם פכ"ע מס"ש ה"א מ"מ כלול במ"ע זכור וכמ"ש המ"מ שם ובהקדמה פכ"ע מ"ע זכור
כולל קידוש וסבדלה א"כ מ"ע זו מוסכתת בקידוש שהוא ד"מ והכנים חולקים ואומנים החומין
חון לגבול בשבת יש בו מחלוקת כי הוא ז"ל סובר י"ב מיל ד"ת ורבים חולקים ואומנים החומין
אפי כמה רק דרבון: ומ"ש שלא לענוש בשבת אפי מלקות אין לוקין בשבת כמ"ש בפרק כ"ד ה"ז
יע"ש: ולבאורה באין לוקין לא ידענו מנ"ל דאימא מיחה שיש בו מלאכה ד"מ אסרה חורה לא
יע"ש: ולבאורה באין לדא תענור בוללו כל עושב כ"ד א"ב כרש ביפות מלאה בתכנ בארה מיחה היום המה מיחה היום בלהה א" מלהוד התונה כה לריך בחין עומין שום עונש. והנה בהלכות סנהדרין פרק שבה עשר הלכה ה' מלקות במקום מיתה עומדה עיין כ"מ בם ומ"מ חין זה מספיק: והנה בי"ע ג"ל חין עונשין ומכוחר במשנה כנהדרין ל"ב ה' וגמ' ל"ו ה' וחום' ד"ם ומה י"ע יע"ש והנה לכחודה כבה והביי שם הח סברו בשסמים

שקר האיהו כמ"א סו' של"ט אות ג' עמד בוס וסתוספות שנת הביא כשם מהרש"ק שכ"כ הר"מ ז"ל ב"א מסובדרון וכעת לא מלאתיו ועיון א"ר אות ב' כשם ירושלמי וע"ש ומירושלמי אין ראים ב"א מנותר בה"ד וכם' החינוך שהביא שניש שיפא מנותר ומרגוע מבואר דאף מלקום אין עונשין:

שפק דמם כן אי הייב מיאה עליהן אי חפם הניות יש לומר דאין מוציאין טידו ומיהו כה"ג לא שייך

אבין דומם, הן אי חייב מיחה עליהן אי חשם הניון יו לומר דאין מוצאין מידו ומיהו כ"ב לל א שייך של נה דשין לכל מעום אף לי חשם כ"ל משין של ומר דאין בייחיון אותו מממון דרוקא חייבי מיחות שוגבין הואיל ואלו אחרו כיה פסור כמי בשוגב של מד דאין שיטרון אותו מממון דרוקא חייבי מיחות שוגבין הואיל ואלו אחרו כיה פסור כמי בשוגב בכיח וכ"ץ וציין בכת בסורה ל"ז כמה פלונחות מין שין בחובות אני מנים משלה במ"א וכ"א ולי לשין לי מחייב ממון ועיין בחובות או עלים ואלה במ"א וכ"א וומרי "ל לעין שם בל הרן ב"ב" ל"ע לבטור בבטיני משרה בל הרון ועיין בחובות או מור בל ביה מהורה או"ח במידה מל הרול אוב אולה במ"א וכ"א וומרי ל"ל ממור בבטיני משרה בל הרון ומש" שם בל הו המיות ואור בל החוב הביה ול הוב היותו ביודה הוא הוא בל הרון ומש" בל בכל כרת שילה בודה הוא שהוא בל הוב בל החוב בל בהן והם מור וומר הוא הוא בחוב הביה בהן ולחוב בבם בהן בל אותו לה מור בל בל הוב בל בל הוב בל בל הוא בל בל הוב בל בל הוא בל בל הוב בל בל הוא בל מור בל בל הוא בל מור בל בל הוא בל הוא בל הוא בל הוא בל מור בל הוא בל הוא בל מור בל הוא בל מות בל הוא בל מות בל הוא בל מות בל הוא בל מות בל הוא בל הוא בל מות בל הוא בל

תחל התנגילה און בין שבת לוני"ל ולה קסשוב זה כ"נ כין שבת לי"ט אל חשיב זה דתא בדיני או סוכ מלאכה קשטיק אבל שאר דברים אובא טובא בנייהה ב"ל בין שבת לי"ט שם בה בנ"ט ששל שבי בעל של באר דברים אובא שובי בנו סוב מוזיף מחוד ברובים רשע בל שלן מומר און השש בי בי בה"מ במב ועוב"א קב"ג דברים"ל בער ע"ש זו"ע לדי ע"ש ב ועיין לבוש שם . ועב"א קב"ג דברים"ל כשר ע"ש זו"ע לדי ע"ש ב ועיין לבוש שם . ועב"א קב"ג דברים"ל כשר של שוד בסבת שכולם ושביק ויוב"ל משתע בניים בער של מוד בסבת שכולם ושביק ויוב"ל משתע שם . ועב"א קב"ג דברים"ל כמי שסול ע"ש בורחיים למתל באת מול בצ"ג מהלבות ה"ד ביום בל חל מ"ל בל"ג מהלבות ה"ב במוין ה"ל מש בל בל"ל הלתל דהתול למתל בל"ג מהלבות ה"ל בניים בל הר משל אל ועב"ד לה משל אל ועב"ב הלתל לות בל הר משל לות בל בל"ל הלתל התלא לא תעביד אל בניים במבו שביל ולות ובל הלמי להתול הלתל בל התלא לא תעביד לה משל לות בל הלמול לאת בל"ל הלות בל"ל בל הלות בל הלות לות בל הלות לות בל הלות לות בל הלות לות בל הלות בל הלות בל הלות לות בל הלות הלות בל הלות הלות בל הלות הלות בל הלות בלות הלות בל הלות ב

(פרי מגדים ח'א) ה Pri Megodym Tom I. 5

בשועל ולל הקדם לישו חושש ובשנים הבלי לל היות? מרוכבה מרוכם לבל הל איתו לכן הקדם לישו מהופס בשנים ול לל הקדם לישו חושש ובשנים הבל בשנים אך בשנים לל היות? במוך בישוב לב היות בל היות ב

בלים לכבטיר או לרוך לנברים לריך שיחייב שרא בכן לכשל בנרוגרום כו? ואמנם לכר"מ ז"ל משא"ל היי א"כ כל ביש ניסור קמח בגרוגרום חייב אפי א"ל לניסור זוס יכום כוונם סלח"מ שם ועמ"ש החייב א"כ כל ביש ניסור קמח בגרוגרום חייב אפי א"ל לניסור זוס יכום כוונם סלח"מ שם ועמ"ש החייבים בכן ביש ביש ביש לומר כוונם אחרת כי המחבר עלים מלריך דק דק הא נוסר נכרים אין כסט עודן כמו ירק דק דק דוקא כמ"ש חום קי"ד כ' יע"ש וכמ"ש בכ"ד כ" שה ע"ד כ" שהויב משה ב"ד כ"ל ביש בת ע"ד כ" יע"ש וא"כ בנוסר נסרים אין ראוי שיחייב מבום עוהן כ"א ליכונ מנוסר מוסר לוא סלח"מ המשא"ל לדידים בש"א שפק דמייב כך הכוונה אפי" ליכונו מנסור מל מיד ב"א ב"א מיד ב"ל אחת בש"א ב"ל המול ב"א חייב:

דק אחת בש"א כ"כ וש"ח בש"ו לא מלאחיו ביאמר דק דק אדרבה משמע כל שלוק גוף א" ומהלקו דק דק ואם בסתוב כדי לכשל היכול להיכול לדידים ב"א למול בעיל דק דק הא"ב נמובר בישור גרוגרות דק דק וא"ב נוסר ביום ביוםר בישור גרוגרות לתו בעילו דן דק הא"ב נוסר ביוםר להו ביוםר ביום ושר ביוםר ביום המאל ב"ב ביום ביוםר ביום המאל ב"ב ביום ביוםר ביום ביוםר ביום המאל ב"ב ביום ביום המאל ב"ב ביום ביוםר ביום המול ב"ב ביום ביוםר היום המאל ב"ב ביום ביוםר היום המאל ב"ב ביום ביוםר היום המשל ב"ב דן בעון התם ביום ושור היום ושור הואן הייב משאח למ"ד ליון לבין לו הנוסוב ב"ביום ביוםר האין הייב משאח ב"ב ביום ביוםר ביום בשר ביוםר ביוםר היום היוםר היום היוםר היום השרה ביום ביוםר ביוםר ביום בשרה ביוםר ביוםר ביום ביוםר ביום ביוםר ביוםר ביום ביוםר ביום ביוםר ביום ביוםר ביוםר ביוםר ביום ביוםר ביום ביוםר ביום ביוםר ביום ביוםר ביוםר

מסור כמו בחורת בפנק כנל גדול ון ומני יותכי לכל בשם יותבי למותים במותי כי בולח פיני ג' בחום". בם ואים אדי הח"ל המעולת בבר חי כבכת להוציא הדם חייב מצאח משום מפרק לדעת הר"מ ז"ל ובי"ש ופא מנלן דברי למלוח כבר חי להוציא הדם דנסי דאין עיכוד באוכלין כמ"ש רגא בכת ש"ה וא"ח שב"א מ"מ מפרק הום חולדם דדש ודישם מ"ם אסור ומם בכך שום באוכל בהמה כיון דלא החירם התורם דישם נימא שנם זה אסור חולדקו ומיסו כא לא קשיא לי דאך אבר ועשם לכל נפש דמשמע דלא התורה דיבה נימא שנה זה הסור הוגדתו ומיהו הח לק קשיא ני דהך חשר יושה כל נשם דמשע דלמ החירה השחרה כ"א מלאהה העשה האוכל נשם ממש ודל משהק לא הוה באוכל נפש מלמו י"ל דם שכשלו החירה בהיה מוחדה בילא מוחדת מלאהם מפרק בשותע הוחרה בדם מחודת בילא מוחדת מלאהם מפרק בשותע הוחרה בדם בנשא הדאמרן בהוא גושא הדוב של משה או יום ביל ושיל ששל לא מיל בילא ביל בכל מדי דם שכשלו דבר תורה אסור: ואי קשיא איך כ"ד דמלאכת מפרק אסור מ"ה איך בהיה דבת במל לכם ולא לנבוה חיפוק ליה בלא"ה אין בחיטת קדשים דומין י"ט דמשרק ולדם הוא דהרחי ולא הוחר דישה וחולדותיה בי"ע השברת ירושלתי אם מן החודה הוה י"ל דלכם ולא לנכו"ה אלא דהרחי ולא הוחר בישה וחולדותיה ב"ע השברת ירושלתי אם מן החודה הוה י"ל דלכם ולא לנכו"ה אלא דהרחי החוד במתיק מות ברבה ביל לנבור לא:

דה"ש רק מדרבנן אסור ומש"ם סחירו בממון סרכם פחום מד"א אסי לכתחלם סחירו שלא יהיו ידה של אדם אסורות כרה"ר ואין זה מעונג שכת וא"כ קשם אם ח"ש מאם איך סחירו כשכיל האית וגם להחיר לכתחלם כרה"ר פחות מד"א. ומ"ש מעביר מכל סמלאכות. וסום ניחא לי בח"ב דודאי מכל חלב סואמר כמ"א אין ללמוד לאיסורי שכת ולנויר וכדומה וכמ"ש ח"ל ז"ל בסימן ס"ו אלא דבשכת שתיב

לאחר להרולה בריס"ל פלוח חד"ל. וח"ש מעביר של פוח בדי חד ברסח בינה להרול בינה ו" בדי לא חד להרול ברסח לל היסור בסח וח"ל בינה להרול ברסח לל היסור בסח לל היסור בינו לל היסור בסח היסור בסח לל

הלכות פסח

אכזר ההדיוט הכוחב ראיתי לבעל מנחת כהן האריך ככפר ההערובות ח'א פ'ב כ'ת ג' ואחריו בחייות הפר"ח בכוחב ראותי לבעל מנחת כהן האריך ככפר ההערובות ח'א פ'ב לית ג' ואחריו בהייות הפריק בסיום במודים בחיים ומלקהי אותם לג' חלקים וכל חלק לביקים קשנים ול כל קל מקים במיים בחיים החלק בריקים קשנים ול בריק לבינים אלו אחר ואם כי יראם ארובות בה כם ופן יתון הקורא הנה בקשםי בטוחם מעת הקורא שלו ישליך דברים אלו אחר גיוו ובפרט אם ירצה לעיין בגוף החיבור שהההכרח לעיין בפתיחה כי אכחוך עלים כ"פ ברמודה ואקום להש"י שגם ימלא כה דברים מועילים קלת . ומאת העיור אמיתי אבאל העוד . וכו אבשה שלא ארוב הלכם בדבר הלכי ובקשת מתורהך אמן :

ספוק שמונה עשר גל שני ואבישה נפלאות מתורהך אמן :
החלק הצ' כעיני לאוין ב"י וב"י וב"י ושבה דתשביתו ואבלול בו דין הבריקה והברטול והבישור:
החלק הצ' בעיני מתורם חמן ונוקבה ואכלול בו איבור אכולה באורך :

החלק הג' בניחור חומרת חמן פסח יותר מכל חיסורין בכמה חופנים וטנים הדבר שהחמירה הורם בו ומה שהחמירו הו'ל כו :

כו ומה שהחמירו חז"ל כו :

מרק ראשון בניחור לחו כ"י וכ"י יאם לוקה עליו או לחו ואם נבים מאווין עליו ועל עשם
דחבניםו ואכלול בו באר דכרים ג"כ :

פרק שני בענין המן ביותר ובאר דברים ב"כ :

יכול לבעל ע"י שלוחו ובאר דברים נוספים :

פרק שלישי אבאר בו ענין הביעור אימהי זמנו ואם דוקא בבריםה או בכל דבר וביאור פירוש
רש"י ופוספות אימהי שלא בשעת ביעור: :

פרק רביעי יבאר באיום מקומות לרובין ביוקד גם אי החמירו חז"ל בבדיקה אף בס"ם או לאו:
פרק רביעי יבאר באיום מקומות לרובין ביוקד גם אי החמירו חז"ל בבדיקה אף בס"ם או לאו:

פרק ראשון הניחור מהו הנקרח מערונות המן וכמה מינים יש כו וינחר שיעת הסובקים כדין

פרק שני מכאר כדין חמן נוקשם ומכו נקרא חמן וכל סנאיו ופרעיו ואימתי חייב כרת ואימתי

19 9

פרק שלישי ידכר בענין איכור אכילה והנאה ואי לקי על הנאה ושלא כדרך אכילה והנאה אי
יש כו איסור הורה או לא:
החלק השלישי יש כו ד' פרקים וזהו פרטן:
ברק ראישון כדיני משהו בחת'ם וכללא כל שבשאר איסורין כם' בפסח במשהו וטעם הדבר
שהחתירו כו הו"ל עפי:
פרק שני ויש שבשאר איכור א"ל שבים מ"מ פסח חתיר שפי ולפעמים אוסר כמשהו עיין

פרק שלישי יבאר המ"ם אימתי נאסר בהנאה ואימתי מותר בהנאה וחמן שעבר עליו הססח

ברך שאטן היא משר למו על על.

בר של היא מו אין מו של מו ביני משל של מו של מו של היא לא של מו של

לתוך הפסח וחמך ממש ג' קראי חד לפני ומנו כר"י ואי"ה בחלק השני יכואר עוד וכוד נכלם הם' כראשון: הפרק השני בישול וביעור חמץ

דלמדה מהכרהין וביאל ול"ש כה"ג וי"ל לאחר הפסח שרו כה"ג לקנוח מעכו"ם וחמן בעכר הפסח אף ליבראל אחר אסור וראים מחולין ד" כ' תמלן של ע"ע וכפנים כתמ"ח יבואר שוד: החלק חשבי כדיני הערוכות וחמן ניקשה ובאור פרך ראשון בביאור מסו הערוכה חמן ועעם כשיקר ובו י"ח בעיפום:

יכו י"ח כשיפום :

א אתר הסדיוט הכותב לפיום שרבותינו כ"ל בג"ש האריבו מאוד בערן טעם בעיקר. והאתם כי לוני

בס בתגלים לנו כל תעלומות היותי פעור ממשב באפילה ובכרע בכותי בספר מנחם כהן למור"א
אפימינטי"ל ז"ל ושכ"ח בהמ"ב האריבו וסדרו בסדר נכון אמרתי לילך בעקבותים ומם בחנן כ" אותי
אפימינטי"ל ז"ל ושכ"ח בהמ"ב האריבו וסדרו בסדר נכון אמרתי לילך בעקבותים ומם בחנן כ" אותי
לבתוב ואעסיק מימרא בע"ו ס"ו א" ומוכד זיי"ן פ"ג דמלה:

ברסינן בע"ו שם אמר ר' יותון כל שעמו וממשו אסי"ר ולוקין עליו (כ"ם בניכא שעמו ולא ממשו
אסור ואין לוקין עליו . ובאלה שם העישם עישה מתטים ואידו אם יש בם עם דגן חייבת במלה ואה במ"ל הידה
י"ח בפסח ואם אין בם שעם דגן אין הייבת כתלה ואין יולא ידי הובחו בפסח . וספר"ח בממי בכלי הידה
המש שיטות ואשמיקם כנה בעוד: "בם כל בממה באיםור לתוך הסיחר ויש בם כא"ם אפ"ם מ"ה א"
דיש"ר הוא שועה רש"י שם כל בממה באיבור לתוך הסיחר ויש בם כא"ם אפ"ם מ"ה א"
יע"ש) ושל באיסור בעין ולא נתהם אע"ש באין מביר ז ויש בוום כ"ש לוקו פליו והמעיין ברש"י בע"י ב"" ב"" בעוד לא נתחה איפור כה ביהו בנים ל"ש לוקו פליו והמעיין ברש"י בע"ו
מכות כא"ש אופור הוכם איכא שהכו כה בה בהום כנ" אכילו ואם במחה מום להמ" ופחו שלו מכמע הלכ (בקת)
ובל תלוי אם האיכור בעין או מההם כמ"ש רש"י ע"ב ד"ם מעמו שמהה יש"ש ומבמע הלכ (בקת)
ובל הלוי אם האיכור בעין או מההם כמ"ש רש"י ע"ב ד"ם שעמו שמהה יש"ש ומבמע הלכ (בקת)

זראיתי בירובלמי פיצ דפסחים (דפום דעסויא דף ז' ב') כפקיר המנו כי"ג לאחר כפסח כ"י אמר לאחר ספסה אסור ור"ל אמר מוחר אמר כ' יוהנן אי את מודם כספקיר מבש ולמעלה בסוא אסור אמר כים לקים המן איכורו גרם ליה ופוי הגאון המפרש ז'ל ד"ם אין במפקיר מתחילת בעם בבית אע"ג דלא עבר כ"י אסור לאחר הפסח ומבני חמ איסורו גרם בסרי מ"מ אסור הוא יע"ב א"כ מכמע לכאורה כל בכעלו בבש לא עבר עב"י מ"ה ומ"מ באיסור קמא קיימא לאחר כפסח בכבר נאסר ול"ע דכל שלא כל בכעלו בשם לא עבר עב"י מ"ה ומ"מ באיסור קמא קיימא לאחר כפסח בכבר נאסר ול"ע דכל שלא שכר עב"י מבואר בש"ע בהמ"ב דלר"ש דקוייל בווחים מקובא לאחר הפסח עב"ש ברי ובירובלמי ע"כ לר"ש קאי דלר"י אף חמץ עבו"ש אסור מ"ה לאחר הפסח ובירושלמי י"ל אי את מודם בהפקיר מבש ולמעלה בתחלת שבע טיון פסחים פיר"ס ורש"י ומשני איסורו גרם שעכ"י ואי"ה בפנים יבואר עוד בחל"ד והמ"ג:

פרק שלישי בדין הביעור ופירשי ותוספות ובו ג'ם:

א קיילל בהח"ם כרבנן דהשבפסו בכל דבר הן קודם איפור ולאחר ליכורו: ורש"י וחוש' ושאר פוסקים פסקו כר' יהודה אלא שנחלקן בסירוש אימהי פסחים י"ב ב' לרש"י לאחר איפורו השבחהו בכל דבר ונהלהו אסור ולר"ת משבע ואילך כבריכה ונהלהו שרי דהוה מהנברפין ובשה ששיח לרש"י בשריפה ונהלהו שרי ולר"ח ככל דבר ונחלהו אסור בשנה ה' כתב הרא"ש ז"ל בפר"ש דגם לרש"י השבחהו בכל

פרק רביעי בדין ספק בבדיקה וס׳ם ובו ז׳ סעיפים:

א כל המקומות שדרך להכנים שם חמן לפעמים כמרתף יון שמסתפקין בסעודם לריך בדיקם וחיישינן שמא הכניסו ונשאר שם ואף ביטול לא מסני ולא אמרינן ספק דרכנן לקולא גבי בדיקה דהחמירו בה הז'ל ועמ"מ בה' חו"מ וכא"ח חל"ג וחל"ד . אכל ביה שמשחמשין המיד כל השנה עמ"א . חל"ז אות מ'

גוף האיסור רק טעם כסיתר נספך הכל נאיסור ולוקה על כל זית מסיתר ועפר"ח דף ח"י ג"ד והעור בא"ח חמ"ב מביא כשם כ"ח בשיש טעם בעיקר אף שאין ממשו קיים נספך היתר לאים ר ועב"י שם י ול בינו היים משנה דעיבה מאונז וקטים בשיש באים כא"פ נספך הכל לקטים ויי"ח באכל פניח ממנה

ול-בינת חיים משכה דשיבה מאורז וחטים בביש בשיקר אף שאין ממשו קיים נהפך היתר לאים ר ועב"י שם יול הבינת חיים משכה דשיבה מאורז וחטים בביש בשיח בא"ל בספך בכל לחיים ויי"ח באכל ביות ממים ואל בעינן שיאלב כזיח כא"פ וה"ם לאלם היום בשיח במשם בריכה באל ביות ממים בריכה באל ביות באלם ביות להבי היל בש"א ובתב באלם ביות להדי ביות באלם ביות שחין כאן קובים די"ל המשנה סתמא אתרה בין שאור מעיסה שהיה כה שיעור חלה וכין שלא היה בעיסה שיעור חלה אם יש כה טעם דגן הייבח ומש"ה דוקא מטים ואורז באון כה שיעור חלה מע של בה בישור חלה וכדיהוביא ואקה מטים ואורז באור מעיסה שאין שיעור חלה ביה כה ביעור חלה וכדיהוביא ואלהי קבוא אף באור מעיסה שאין שיעור חלה כיון שכבר החמילה דשאור חנן וא"ל לר"ח כל שיש ביות כא"פ ולר"ח כל שיש טעם חעים אף בשאר מעיים בהקר הכל לחשים ומחויבה כל העיסה בחלה דהמעיין ברא"ש בהף כי חלה יראה מבואר דהלי מכל היום בהקר הכל לחשים ומחויבה כל העיסה בחלה דהמעיין ברא"ש מכ"ח ברידה אורז באיד להירים פ"ו ה"א דמעם האורו כחטים דה" כיול של קד חלה בשט משום גרידה אורו באיד להירית ז"ל הכין הוא דגן בעיון ולמה לי השעם משום גרידה אורו שאף לודי וחיון באמח א"ל ביה"א דגן בעיון ולמה לי השעם משום גרידה מאו"ב להר"א מנים לבר מאוד של לודי וחיון באמח א"ל ביה"א דגן בעיון ולמה לי השעם משום גרידה מאוד לבד המושה בעיל הוא א"ל לוחש מורו לא לוב לוחש משום גרידה אורו בע"א מא"ל ביה"א דגן אורו דון לאר לוחש הוא לא לוב לוחש מורו לואל ביה"א המון הוא לואל ביה המון הוא אורו מון הוא אורו מון המעים הואר לוחש משום בע"א משא"כ להר"א שו"ד בשלה משום בולה אורו משום בולה מון הואל שווה אורו בע"א האור אורו ביה אורו ביה אורו אורו הואל שווה באלה לאורה שום הואל בשורה באור מון הואל הואל בשורה באור מון הואל אורו בשורה באלה מון הואל האור בעים הואל הואל בשורה באור מון באור הואל הואל בשורה להון לורו אם עם דגן חייב וא"ל פשורה דבאינו מינו של בעל יו"ש אף דהיה וכל הכ"ח ו"ל לאבעי" הבל המשים המים הביא של הבל הב"ח ו"ל לאבעי להול הל בעי כונים לא"ב ואף שיש כולה ב"ח ולל המעם באור מופה לותן א"ה ואף שיש בוע מום הוא ביום באים האין ביום באל מתום בובי הוא ביום שעם דגן חייבה בחלה ואל מעמה דגרונה באר הוא ביום של און מהכך בל בשם שעם האן חיבה באל היות ביום לא"ב ואף שיש בעם הון חיבה באל לשכם הוא משם און מהבר בל מום לאום באר הוא מום להוו און מהכך הכל משת בשם אלו שומה בבאר לאון מולה להוב באור מולה מול באום ובאל באון מוב"ה ברוב אלו במול באור ובאל באום וואלו ווה שקר בהבות לתחיב בבות באל שעום אולו ווה עוקר בהבות לתון הלה בל הוא ובאל באום וואלו וואים להבות בבות הבות למש בבות לאור ווא"ב לאוו לאום להוב בבות להוב בבות לאלו מולב להום להוב בבות

דשכל שלה כמינו הין הוסר ושפיר סיים שם וח"ל סטורם לה מיבעיה קמח בקמח דהפי" כים שיעור התינים בין של היסוב מהשבל אלוחים ול לחבול הכל בכביי קיש ביידר קק מחתיניון של א לחבול הדבול החבוב מהשבל או ביוד להחבוב הואל ורוכה דבן נגבר טובה היידי בה בקו להבו את החבר בין של החבר מהשבל היידי בין בנכר טובה היידי בין בביעור בין בביעור היידי בין בביעור היידי בין בביעור היידי בין בביעור בין בביעור בין בביעור בין בביעור בין בביעור היידי בין בביעור בין בביעור בין בביעור בין בביעור היידי בין בביעור בין בין ביים בין בביעור בין בין ביים ביל בביעור בין בין ביים ביל בין ביים ביל בביעור ביים בין בביעור בין בין ביים ביל בביעור בין בין בביעו

. וכל סני שבקים דכברי טכ"ע ד"ח משרבים בחולין ק"ח דרבא דרך דיחוי אמר כן לאביי אבל באחח דכא גופא סכר טב"ע ד"ח כדמוכה כוכהים ע"ח א' וכא דמיתוב כהם דכא מאורו והעים אף דבירובלמי פ"ק דהלה מפרש מטעם גרירם ככר כירשי סרמכ"ן וכרא"ש כוף כלכוח הלה דסכי פריך אי

מאכילת כלב הייב כרת ומלקות דאף דברייתא ב"ש הוא מ"מ במיאות ל"ש ב"ם ונהי דסבר ב"ה זה ושם שיבורן בוה מ"מ הכדל יו בין בש באור לבם המן ולש"ז שאור אף נפשל מאפילת כלב חייב כרת ומלקות הצרו לאף נפשל מאפילת כלב חייב כרת ומלקות הצרו לאוי לחמע זום דלא כרת כרת ומלקות הצרו להוי לחמע זום דלא כרת "מי ל"ל פ"א מחו"מ והמחבר כב"ש המ"ב ב"ל ש מדמע גם באיר בנפשל מפלב און שובר שליו מ"ה כל! ב ודע דחתן כל שלאו לכלב אף בנפשל מאוכל אדם עב"י וכדת ומלקות האבילה כן נראם מכמה דוקף ועמ"א המ"ב אי דאי נוקבם בהים ראוי לאכילה ש"א בשים במרו מכלב ועמ"ז בש ח" וער"ן פסחים מ"ם כ" ספח ב"ד כ" ב"מ בכ"ל באין לאויל לנה ל"ב ב"ל וכר מה בשבחים כ"ד כ" כ"מ בכ"ם בלקון שלכ"ם ולא כבלה המ"ב במין בליל אלא באיב האין לאויל אום לב"ל מלא מה"ב שכ"ל אלא באיב המו לוך האי לאפילה ואים כ"א כ" כ"מ בכ"ם שלקון שלכ"ם ולא מכ"ב ב"ד כ"כ" במ"ב כ"כ" ב"ל בלא כללה כלל זה מ"ב במו למאם אי למבוע אף כ"ם מ"ד כ" כ"מ בכ"ם או בל"ם כ"ל מו ב"ד כ"מת במוך ב"ל ב"א כ"ל בללה כלל ב"ל ב"ח מולה בללה בללה בללה בלל ב"ל ב"ח ב"ח בילא המלה ובתמן אין לוקה על כנאה כללה כלל זה בכ"ם ולאון לוקה על בנאם ביון הולין קה"ל ושפחים כ"א כ" ביהא נכוב בכרת ועשכ"ה ספורם ולמום להב"ב ב"ל ב"ה לכלה כללום במוך ולמום להם במום ולמום להם כ"א כ" ביהא נכוב בכרת ועשכ"ה

המ"ג א' וער"מ פי"ד ממ"א כי"א לא כוליא מסכלל כ"א בכ"ח וכ"כ ולא כוליא המן ובאור . ומיכו בפירנ סות אהכי חייבה רחמנא ככאור כרת ימלקית . וההיא ההפה בעיפכה מאום ו עם סמאהר בפסח כפת ממש ומדרבנון כל שראור לכלב ההמירו הז"ל לפער ל"פ או דלא הדיל מיניה ויבא ליהניה (שתי' ר"פ ד"ה איר) ונפכלה מכלב הרכו קודם זמני מותר בהנאה לאחר זמני מפא"כ כשראיו נכלכ שם המץ עליה בפת ממש ואסור עכ"פ ב"נאה מ"ם דלא גרע מעפר נקברון דאסור מ"ם ובדפטינן למימר

וכלה אלה שאין לרקין ככלש (על ח"ש מי מו מושר בטבע על היש מכביה וכ"ה י"ל האין בכנים חלה עלים ול"ח בכנים על היש מכב"ח ונחערב דבטל בששים ולה הוה דשיל"ח מ"ד לל"ח בשלום הי"ח ולה בכנים על ה"ש מכב"ח ונחערב דבטל בששים ולה הוה דשיל"ח מ"ד לנהלה בקרה בטוח פלוני לכ"י כל הלב לרבוח ח"ש אי מדלמ"ח או משטם חזי לאינטרושי ור"ל לי סוברים אבילה בקרה בטוח פלוני לכ"י כל הלב לרבוח ח"ש אי מדלמ"ח או משטם חזי לאינטרושי ור"ל לי של הי כל הני לועודים אלה דקשה כ"ם ובכ"ח דלה בחיב הכיה הכיה או מהלח או מושם הוא לוכלה בכ"ש משמע לכ" ווחקן והלכחה בא דרך כלל שאין עוגשין שום עוגש כרח ומיחה ב"ש ומלקום אולין לוקה בכ"ש ביותן ווחק בכב"ח וכ"ה או מה"ח ור"ם בכילוביו בלכחה דרך כלל דר"ש איסור חודה אימה מחלקום לוכל אף בכ"ח וכ"ה וכ"ה וע"ל היו מחו"מ ורא"ם בביאוריו לבת"ג כ" המון : וחם דקשה אם במ"ש הי"מ ולל משבר בכ"ש ואיך יחול שבועה על ה"ש בלתה ל"ש בלתה במ"ש הי"מ של לו משובש בכ"ש ואיך יחול שבועה על ה"ש לככ"ח וכ"ה וכ"ל היו דבלהה לו מושה במ"ש לוקון מרוצון כח"ש במ"ש הי"מ ול"ש המו"מ וכ"ל היו לוקון מרוצון כמ"ש הפ"מ פ"א מונשן הלחום בלתה לו לוקון פסמים כ"ז כ" אין לוקון אלה דרך הנאה והכלח הרלוי לאכילה אין דרך בנאחן אפילה בלי הולל בלב בלך הנאה בני"ד רל"ש עו"ל וקביל ל בכעף ה"ש הרמ"ש בלחל לוקה בלחל לוקה בפוכ"ש ה"ש בללה של הבלה לון בכעף ה"ש הרמ"ש בלה של הובלה לון בכעף ה"ש הרמ"ש בלה של הובלה לון להיו לוקין אלא דרך הנאה הרמו הלאין להיון שהיו לון לוקון אלא דרך הנאה הרמו הלאין להיון לוקון אלא דרך הנאה המוש דרך בלה לון בכעים ה"ש הוב"ש בללה לון במשף ה"ל ולים מוש לואה ועש"ד בלים בל מוש בלה בל"ש בלל ביב דרך היאה היועו בלח הוע"ש בלל הוע ליהו ועש"ד בלל בים ול השום הובלה בה"ש עו"ש לעיל מוען בלח חול המיר ולה לכים דלו בעל הוב הובלה ב"ש ול"ל בים דל המול המוע הללורה ב"ל בחות מה"ל של מוב בבלה בלון בשלים בעול הבלור הלון בבם המול לא דרך בלל בל בלל הל בל בל בלל הם בלשוע החוב בחש בלו בע"ץ ועיון בלח הלה בלה בלו בעלה בלו בלור בלול בלו בללור בלון בל"ל היוע לו בבבה הובל אל בון בלול הלון בלום הוב"ל וליון בלום בלול הלון בלום בלול הלון בלום הוב"ל וע"ש בכללם בלון וב"ל הלוע מום בלם הובלל אל הוב בבחות משבים שהם מה מהו הלום הובים מום מלל הל בבם הכבלה ליבורן לום הוב הום הוב"ל היול מום הובים אל הוב הום המום

גע"ל לדעתו שרי כהמ"ם ויכש כיכש כפק להחמי כהכשב"א בחשובה והמעיין בחשובה למ"ד וג"ן משמע

טעם א' לשניהם אש"ה פסק המחבר נט"ל קיל עשי דפונם ומלער ולא נהנה כלל לא החמירו . ועי"ד ק"ב ס"א כלבוש דמלערו וע"ש וראן בחמ"ז ס"י דנפנס פקע איפורו קשה הא ראוי עדיין לאדם ושוב ראיתי ס"א כלבוש דמלערו וע"ש וראן בחמ"ז ס"י דנפנס פקע איפורו קשה הא ראוי עדיין לאדם ושוב ברב"א ז"ל בוף ע"ד ע"ד ע"ד ע"ד וע"ד וע"ד ברב"ב בזה ב ומה שבה אל בוף בכלב דמ מחשבת הרבב"א ז"ל כימן שב"ל הוא בנפסד מאוכל אדם חבר בעשה ועשה בעשה ועשה בעפרא לא אסרה חודה עפרא יע"ש משמע שופטל מכלב דמ"א הל"ד וכ"ץ פסחים ח"ה ב" דראוי לממע כמש"ל לאורך: שש מוא מחובל הוא ממ"א חמ"ב י"ד ובר"ן פסחים ח"ה ב" דראוי לממע כמש"ל לאורך: שם חודל ולדעת הרשב"ל (באוכה והנאה עש"א מת"ב ו"ד ובר"ן פסחים ח"ה ב" דראוי לממע המב"ל לאורך: שם וואל ביעור זה יודה הרבב"א (באוכה בשלום לאור לאור לאור ברבב"א לאורה באולה לאור לאור בלשור זה יודה הרבב"א לאור בלאור האור בלאור האורה באור לאור מוא האור בלאור האורה אורה באור אור ברבב"א לאור בלאור האור בלאור לאור בלאור האור במשל אור בלאור האור בבל אור האור בבל להבילה לא "ל בנפסד מאדם אין הולוך בין קודם זמנו או אח"ב כבסי מת"ב האור בלאור הול בילל בל שרי ועמ"א המו"ד אור מאור בלא האור בבל הולל ב"ל ברי ועמ"א המו"ד אור מאור בלאור לובן לנושל של הול של הול של האור מאור מוא לאור בלא האור בלא האור בלא האור בלא האור בלא האור בלא האור בלי של ב"ש בלון ולותר כה"ג ל"ש מהם ולל ש"א מת"ה לא חוד בלא להפור לום ולות בלא בול בלא ממשרם או מכלי מדין ולוה להציע משר בשל מון לאו שבא מול בלא מולים אור מבלי מדין ולום להים וו עמור בשר מלינו למיף התן מיניה ולאמר זרן וכם שם מהפפק בדש"מ מאור בלא הוא מור מלא המו מינה בלא משברם או מכלי מדין ולום להביעו מהם במאר איסורים במום מ"ד בל"מ בלא מוניה בלא הוא מור בשל הוא מולים בלא הוא מולים מ"ד בל"מ בלא מתור בלא מתור בשר מאור במור לאו מול הוא מולים מות מוניה בלא מולים לאום בלא היסורין בתו"א מולים בלא היסורין בתול הוא מולים בלא היסורין בתו"א מולים בלא היסורין בתול הוא הוא מולים בלא היסורין במולים בלא היסורין במול מולים בלא מולים בלא היסורין במולים בלא היסורין בתו"א מולים בלא היסורין במולים בלא היסורים בלא מולים בלא היים בלא מולים בלא היסורים בלא מולים בלא מולים בלא מולים בלא מולים בלא היים בלא היסורים בלא היים בלא היים בלא היכור לאום בלא היים בלא הי ש"ה ויש היחר לאיסורו אלא ממשרת או מכלי מדין וזוה להגעיל אף כלי היין עתו' שסחים מ"ד ב' ד"ם אלא יש"ש וממור בשיר ממשכק בדשיל"מ דאוסר באלף האל אש"ש וממור בשיר ממספק בדשיל"מ דאוסר באלף וכלי ככלי נמי דביל"מ אם נט"ל אוסר בו דלא הלכו בו אחר סטעם או חמן שאני דמחמרו בו כמה חומרוח ועמ"א חמ"א מ"א די"א חמן דשיל"מ ונט"ל מוחר בו ועד הלילה כו'. ומיסו דבר דלטעמים כמו בשמים עכו"ש אם נוזנין טעם פנום שבוש דאון אוסרין דלש דאוסרין באלף דהטעם כנגב מבא"ל נט"ל: היול דבבאר אישורין שעם פנום שבוש דאון אוסרין דכ"ע דאוסרין באלף דהטעם כנגב מבא"ל נט"ל: היול דבבאר אישורין עם פנום שבי אחר מ"ש כמ"ש המחבר כממ"ז כ"א או הלישה דאין כח מלה משיר בלי שני ב"כ"ד והיונו מלהל א' ואילך וו"ל או הטעם דיש אוסרין בשעת אישורין בכלי שני בי"ד ק"ה ס"ב ובחמן החמני מוחיים או ובחמ"ש משבהו אוסר כרוחא מלחא מה"ע מוחיים או בשאר איסורין באל היונו בהמ"ש מבהו אוסר כרוחא מלחא מה"ע כווחייהו או בשאר איסורין הוא בשל אי וליבות בלי בולי מול אומנים בכלי שני . ומישו בה"מ צידו לארונים להחיר בחמ"ש ובלא ה"א ראונים בשלה משובים להסור בחמ"ש ובלא ה"א ראונים בהיונים המובר האו בלא ה"יונין ועי"ד בפרני בק"ב וק"ו וק"א הכבה דינים בשובים כמ"ב בשל היובין שו"ד בפרני בק"ב וק"ו וק"א הכבה דינים בשובים להכור בולה הדוב האונים להחוב בה"מ וליא בבחל היבורין ועי"ד בפרני בק"ב וק"ו וק"א הכבה דינים בשובים להכור בולים המ"ז בי"ד ק"ה ד' לאשור אף בשלה איכורין ועי"ד בפרני בק"ב וק"ו וק"א הכבה דינים בשובים לילבות פסח : דק השלישי ובאר חמ"פ אימתו נאסר בהנאה ואימתי ברי בהנאה והמ"פ לאחר הפסח וכו י"ב סעופום:

אכזר הכוחב ראיחי לבאר בכאן פרט אחד רבה המבוכה כו ואכיא חחלה שאלם אחת וממנה יתבארו פרטי הדברים זוו חוארה :

א שארה באכנים ווו שותנה : מרחלה כל איכורי הנאה בתערכו בהיחר ואין כדי ביטול אי אוסרין כל ההיחר בהנאה או לאו: ואם יש תקנה בהולכה הנאה לים המלח: או הקבה שימבור לענו"ם חון מדמי איכור שכו ואם יש לחלק בין דבר חשוב יבש ביבש ללח בלח: ואם יש לחלק בין כשהאיסור ד"ח או דרבנן : ואם יש לחלק בין כשהאיסור רק במשהו כמו בשמים של ענו"ם ושדומה שאוסרין יוחר משבים או מהני הולכת יש לחלק בין כשהאיסור רק במשהו כמו בשמים של ענו"ם ושדומה שאוסרין יוחר משבים או מהני הולכת א שאלור? כל חיכוני הלה בתערבו בהיחה ואין כדי נישול או אובחין על הסחר בפואה או שאלור. או היה שה בקוד במולח או היה בל הכל הל הל בל חלך בין בסלאוביו דיתן אוד דרבן: ואם היה בל הלה בל הל של של בל של באליוסר ודיתן אוד דרבן: ואם בהל בל הלים או של בל הלים בל הל

אכור א"כ למה ום כיקל כאן ככ"ם באכילם . שוב ראיתי דדברו בנוים על אדני השכל וכאתת דוש במשהו דמריות מותר לשהוח אותו כשכח ואנו מתחניין לשרוף כשכח ולכתמיר אתרו כן לא לכקל ושוה ששיר דשיל"מ במ"ש סמ"י ב"ח כלל ע"ד אום כ" ועפי" תרע"ו במ"א י"א משא"כ כאן דוש ספק איפור שפיר דבילות כמ"ם המ"י כח"ה כלל ע"ד הוס כ" ועסי" הרע"ו במ"ח י"א מבח"כ כ"ם כאמור. וכ"ח מוכה בהעים כללו וספק כל יראם ואסור לבהות נפסח א"כ לא הוס דביל"ת ו"ל מבח"ל כ"ס כאמור. וכ"ח דכיון דם"ם מבני לבהות לכר"ב בם כבנ"ם א"כ סוב ממב דביל"ת ו"ל דסברה סט"י דאין לומר להאין ומת להאין ומת להאין ומת להאין ומת להיים ומת"ל אוכל להוכן כך אף באוכל הנים לאתר ספסת הוא להחמיר ולא לבקל ס"ם כלן מ"ב א" דקי"ל כר"ב וקנסא קנים לאתר ספסת הוא להחמיר ולא לבקל ס"ם כלן מ"ב א" המי"ל כלן לאתר מספח הוא להחמיר ולא לבקל ס"ם כלן מ"ב א"ב מ"ב בא מת"ב בא חות ו"ש לאוכ מהכ"ן לכאורם י"ל בבלמא להאין לביות ומוכן בהות המוכן המוכן במוכן הוא מת"ב בא חות ו"ש לאים מפר" לבהות ולאתר ספסת יה"ד מותר וסוקבה ולה"ן ז"ל או סום החמך בעין כום לאתר כפסת אביו לבקל אל בכלל הב"ב א"ב מוסף סוף ש"ב יביעול כוא סייתר ואף אם יש לחלק מ"א אבר דל"ב לא כל" כלא כל כי א"ב הוא להיים בולל לאתר כפסת מותר אף בעונים בא ביול מלאר להיים להיים ואול ומיים בולל לאתר כפסת מותר אף בעינים בלא ע"ב ביעול מברא זו סוברים בואל לאתר כפסת מותר אף בעינים בלא ע"ב ביעול מברא ביום לאתר לבות המוכן ה"ל לאתר כפסת מותר אף בעינים בלא ע"ב ביעול הב"ב ו"ב"ב לאוני מותר בלי ביעול משה באאבל חוך כפסת דמ"ם בעיון דוקא ע"י ביעול וע"ב ונרב"י רוב כלי בולל ווחבר כבירים בוא להמוכן בלל בוא בית כוברים בן ובסיון מב"ב בהכיל בחביל בותר מום בלא בתכיל בוקבה מום בוברים בן ובסיון מב"ב בהכיל באלה מום בלאוני ווחבר בס"ם וכאמור והביל המום במול בוקבה כהור בולא מום בלאונו ווחבר בסיים בול היו דביל"א מ"ה ואבור כביל חמים בל היולן בספר המיר בהד כפק במסו דכנן כבס" חס"י כ"ב כהור דוקא כהבול בלאנו החלי הוותר להום במלים לכל הרביעלה בכשים שוב ליותר של בפנים מוה בם החיכם שלפי פנים החל בכישול בע"פ עד הלולה ותבעלה בכשים שוב אין חוזר וניעור תוך הפסח מבא"כ בצלוה כ"ג ומלחה כ"ק נאסרה הקליפה והעילה ובפסח ג"ד חוזרה ואוסרח עצמה ואחרים אם ותבעלו ענתה ווה פשוש : ד אם נפלו העים לכאר מים בפסח ושבו שם הצח וקודם שיעור מיל כלקו משם החמים יש להחיכ ואוסר כמשהו זה עמ"א הס"ו אות ד" וב"ח דאם נאמר, בצונן שולט אם כן מם שפלטו החמים נחתמן אח"כ ואוסר כמשהו זה עת המש ז חות די וכת דהם נתחר כנון שונט הם כן מם שפטר בחשים החתם הה כי והוסר כמכדי דם שכום הדה דהין כה משבה הנפטע להתחתו כמום קרים ונהבטל בפמה הפיבר דהין חוור ונשור 150 בסו ביום הדה הין חוור ונשור דמ"ש קודם ספסה הו חוך ספסה דהכטל בשידו היתר דהין חוור ונשור 150 בסו שיעור מיל חלוי במהלוקה המחבר וסר"ב בתכ"ו וע"ש וחם שסו מע"ל פולט בכנוב ועע"ו שם חי און מעכר סהימוז: ה נכתפקהי ככי שהיו כהן שלם שיסות חחת גלגלו ולצו ושסם לערך שליש בינור מיל וחח"כ סהחילו ה כהפקהי הרי שהיו לאן שלש עיסוח אחת גלגלו ולפו ושהה לערך בליש בינור מיל ואח"כ החתילו ללוש עוד בהי עיסוח ונתערבו בלשתן יחד ושהו עוד בני שליבי מיל דספתא הראשונה להחתלה הודאי ולאפו מיד הכל ואין ניכר מהן. והנה לכאורה יש לומר דכבר נחשלה בעודה היחד בוד בלו חוד ויואר ולאפו מיד הכל ואין ניכר מהן. והנה לכאורה יש לומר דכבר נחשלה בעודה היחד אל לענין שהייה אי הודאי ונאפו ועםי' המ"ז סעיף ד' פסק הכר דובש ביכש חוד ונישור עמ"א שם אות יו"א לענין שהייה אי שהר דבמקום הפסד זוה דשרי באשבר יע"ש ושם הבנו דאשבר יבש ביבש אין חוד ונישור ושרב האום ובכר באופה המיו לכשל בפסח דמון שחש האין חודר ונישור אם ובכר שב דאין היודר ונישור. דהי הכאים שתנות בממים דעים סי" ל"א ממסכת כלאים פרק ש' אמר גמלים ואמר רמלים בו" אין חילוך הכלים בת וול בע"ב לא אתרון היודר מבשל היחד אלא באין מיום בום כההיא דלמר גמלים ואחר רמלים מח"ד בל מין בעיר וולא חודר הביל הבר זה ד"ל דע"ב לא אתרון היודר מבשל היחד אלא באין מיום בום כההיא דלמר גמלים ואחר רמלים מחלד"ב מין במינו ו"ל אין היודר מבשל היחד אלא באין מיום בום כההיא דלמר גמלים ואחר כרלים מחלד במין במור הב"ל בודרים פרה אין בין המודר הביאו במיה שליו ביה ביה וה"ב אין ביוך המודר הביאו בלוחר בניהם מין ביותר וה"ל הוא ולא"ד הא לא"ב אף מינו והוה מים און מון בותר בכראות הוא מון ביותר וה"ל הוא ולמ"ד בכלה אין האים הההשל מתר גמלים ורחלים אינו מוש ומש"ה אף מול וויש ביה אין בין במודר בכלאה בלאה אין מול בלום הוא למוד ביותר הואם הוא מול בלוח הוא בבילה עיסות ביה מין במינו ואל בשלה בילה עיםות כולן שהישה ביל במלא ביותר הוא למ"ד אות מ"ד אות מ"ד אות מ"ד הוא מ"ד אות מ"ד הוא מ"ד הביתר מין במינו ול בעול או בשלבה עיסות כול מירות הביר כה ה"ד הוא ה"ד לה"ד אות מ"ד הוא בורב החד מין במינו ול בעול או בשלבה ביד מיור ה"ד לכת"ד ה"ד היו וותם של ה"ד ה"דה בורב החד מין במינו ול בעול או בשלבה ביבה כרב בהת"ד ה"ל במול או בשלבה ביבה כ"ד ביכר בה"ד מיור ולה כלבה ביבה כ"ד ביכר בה"ד ה"ד ה"ד לה"ד אות ה"ד בורב בה"ד מיור לה בלבה ביכרם ביותר מול במול או בבלבה ביכר ברב השפח ובדכתיבנת ז' ז' והוי יותע שת ש זהם היחד בהישני מון במינו כח בפיב מו בפנכם שיכות כוק ל אבירות זה להמ"א בתמ"ז אחת מ"ם דהטעם הואל ובלה אובר בפסח יותר משבים ה"ה יכש בינם משא"כ להכה"ך בי"ד ק"ב אות י"ב וי"ד הטעם יכש בינש אוכר ככסה דהוה דביל"א א"כ אף אם נאמר ביתר בהיתר לא בטיל מ"מ כשנת-מלה הראבונה נעשה איכור ובטיל חד בתרי לדיך כמינו ודביל"מ לא הום כיון דלא כופר האיבור מעולם לא הום דשיל"מ כסהיא דגיגית מליאם עובים בו"ד ק"כ סשיף

ישר על מו מים על מו לי מים לי

בהתר הדרבען ובאמור וע"ד ק"ב סעיף ד". בהג"כ וק"ם . עמ"ש בחס"ו מום בקערות בדול שאופין בהעוד חתן דבעי ליכון ולא הגעלה . ונמערב דלא הות דשול"ת דאין מקנה בליבון דמילות נחין דימקלקל צדיל וככ"פ ע"י חזכה למעור גרוף י"ל לא מהני כה"ג דשמא דוקא בלע על ידי חמין נאמר בי"פל לא צדיל וככ"פ ע"י חזכה למעור גרוף י"ל לא מהני כה"ג דשמא דוקא בלע על ידי חמין נאמר כב"פ לא ע"י אור כה"ג הרבה שמים לרון אח"כ ליכון גמור נילולות והכן זה :

מעום ערש"י שסחים כ"ט כ" ומ"א מת"י אות ה" באורך ומש"ה עד הנינה בענ בה" והלב זדם ב" ונולעם בעל בה" והע"ד והע"ד והע"ד והע"ד והע"ד שר"א מור לוכב לבי" והלב זדם שום לאוכר במשבה בת"ד של לא נגדה ע"ד שכ"א ס"א כהג"ה אמ"ה אוכל מערם מוכר במשבה בות בעוד שכ"א ס"א כהג"ה אמ"ה לאוכר במשבה מעוד של אור א" מעום מער מער מער אולי מעום ב" מוכר במשבה ע"ד שכ"א כ"א ב"א המה ואם הוכר במשבה ע"ד שכ"א ב"א ב"א המה המה" אות מעום מתן ולו פיותא דהלה מיובר בדול מעום ב" אות א' מוס: אם נפלה חלה לתכשיל כפסח ויש ששים או ק"א נגדה עי"ד שכ"א ס"א כהג"ה אם"ה מוסר במשבו מטעם חמן ואי חימא דחלה מיקרי בדיל מיניה לזו אפ"ה כל שיש דרוא דחמן ואף חומן זאי חימא דחלה מיקרי בדיל מיניה לזו אפ"ה כל שיש דרוא דחמן ואף המן של ללו הכרס וכדותה אוסר במסח וכ"ח דאין א הוו מע"א ולים כרס כמו עד בלילם הא דע"י כול הייל ועיין לח"מ בה" חו"מ ש"ם בי מדחי על זה בס" ש"ה ובמ"א מה הששה דהל חמן עליה ועיין נח"מ בהא דנ"מ לקוכרו בין רשנים גמורים ובמ"א כהכלו מוסי ועד הל חמן עליה ועיין יבמות בהא ליח בה בל כרח ולדידן נוקשה דרבנו עבי חמ"ו במ"א כהלו בעים הל בליה או במים ללאחוו ב"א היי כאן של שיסות וא" מכן עוקשה וומעבר ווכל א" לים הוחרו כולן מדיל לאו מוסי ולא ילם בחרו כולן מדיכו שלי או מוכל אל מוסור ע"ד בש"ך ק"י : ב"ע מין "פ" אלו עוברין ובהרל"ש בה לי"מ והמכובות אף למ"ד מ"ה אחורין אין עב"ו א"כ למ"ש הסוס' ריש פסחים ז" א"ל הבדיל מוניה כא בלא"ה אלו היל ללער בסחים ז" א"ל הבדיל מוניה כא בלא"ה אלו הלל לער בסחים ז" א"ל הבדיל מוניה כא בלא"ה אלו הלל לער ע"ד ב"ב מו הערובות וניש"ש קשה הא דאמר פסחים ז" א"ל הבדיל מוניה כא בלא"ה א"ל דלא עב"י כמו הערובות וועשם ו"ל דעדיף מינה האחר בסחים ז" א"ל הבדיל מוניה כא בלא"ה אלו בעור בעור בעור בעור בעור החומות בלא" מ"ל מדי מ"ב מונה בעור בעור בעור בעור באות וועד בל בל או אונה בל מ"ש בהיבורים שלי הכל לשורר לב המשיון בלבד והיודע מברול בפי" מיד . ובבר מילתא אמורה כל מ"ש בהיבורים שלי הכלוע להובע בור בעור במוור בלבדיל ב"ל הבור בנוע להראה :

הערה בספק אויה

דינן דבעצודת עכו"ם דף זיין א' מסיק סלכה כר"י בן קרחה דכל היכא דפליגי חרי חואי או חרי אמראי או פוסקים זה אוסר זוה מחיר ושניהם שווין כשל חורה הלך אחר המחמיר וכשל סופרים אמוראי או פוסקים זה אוסר זוה מחיר ושניהם שווין כשל חורה הלה לקולא ועבו"ת הרפב"א סימן כנ"ג כתב כשל חורה הוה כספיקא דאוריותא (עח"מ כ"ה וי"ד רמ"כ

פתיחה להלכות יום מוב

ראיתי לדכר בדרך קלרם על עניני מוקלה ונולד ואיזו מלאכות אסורות ומותרות ואהלוק את השתיחה ראירני לדכר בדרך קלכם על עניני מוקלם ונולד ואיזו מלאכום אסורום ומוחרות ואהלוק את הסחיחה האחת לדבר בדרך קלכם על עניני מוקלם ונולד ואיזו מלאכום אסורום ומוחרות בי"ע ובו שלכם כביד שירון הקורא בו: החלק הא' בניאור מלאכות אסורות ומוחרות בי"ע ובו שלכם פרקים: הפכק הא' מכואר בו דין אוכל נפש ומכשיריו ואיזו מספר בי"ע ולוו מסף באין כשאי ושלי עבר ומשה מה דינם ואי אופין מי"ע לשכת מכשירין בשאי לעשות בי"ע ואוו מסך שאין כשאי דוקא בסולאם והכדים אמרינן מחוך או אף בשאר מלאכות כבי אתרינן מחוך או אף בשאר מלאכות כבי אר מתרינן מחוך או לאו ואי דוקא בסולאם והכדים אמרינן מחוך או אף בשאר שלכם מה הוא זכן יהבאר ג"כ קלת שבותין דרבון איזו מוחרים ואיזו אסורים: החלק הב' בכיאור דיני מוקלם ונולד ובו ארבעה פרקים בתרטן: הסרק הא' ימכאר בו כמם מיני מוקלם יש וכמם נולד יש וכלכותיו בי"ע אי אסור או מוחרים למען שבת: הפרק הב' יתבאר בו אי מוקלם ד"מ הלו וגם נולד אר ד"ת או לאו . ואי יש מוקלם להלו י"ע ושבת: ואכלול בו א מתרין מוקלם לחלו י"ע מוקלם להלו י"ע ושבת: ואכלול בו א מתריע מוקלם לבעבר:

החלק הא' בכיחור מלחכות חסורום ומותרות כי"ט וכו ג"ם :

המדינן מיגו דמותקמים כום שני זחי יש מוקנה כלפי יים ושבמו בי"ט ובו ג"ם :

הפרק הא' א כתיב בפרשה אמור כא' זו' של פסה ושבומום וא' ומו יש מובוב ור"ם כל מואחה

הפרק הא' א כתיב בפרשה אמור כא' זו' של פסה ושבומום וא' ומו"ח של מובוב ור"ם כל מואחה

של פסח כקיב וביום השביניי עלרת לא מעשה מלאכה ובש' כל יום ראשון בי" וביוש השביעי כל

מלאכה לא יעשה בפס אך אשר ואכל לכל נפש כו'. והר"מ ז'ל בפיא מס' י"ע ס'א שת ימים האלי

מלאכה לא יעשה בפס אך אשר ואכל לכל נפש כו'. והר"מ ז'ל בפיא מס' בלא כמי איש בי"ע הי"ע ס'א שת ימים האלי

מלח של סוכות א"ז' פסח א" שבועות א" ר"ה כו' ובמ"מ שם כל מלאכה עישוד הול נש אין בכלל לא זו של פסר של מלוכה עושה לוכל נפש אין בכלל לא זו של בינו מאך אשר ילבל פוא לא" בשם המיבו בפיל רב"מ

שבוכית זה יע"ש וכוונחו דאי כלאו וששה וש במשמע אף אוכל נפש אלא שהוא הכחוב מאך אבי יאכ כלי

מלאכה אוכל נפש בים בסון כול כל כל כי המנעיר וכדומה לוכלך אוכל נפש אין שובת אלא שהחיר אלא מלאכה מללה אוכל נפש אין שובת אלא שבה יושב המילו מעל ללא ומששה ות"א איך כתב רביע כ"ב כל סשוב קיים י"ע האל א שבח עשה ביר ובול אל הלאו משובה ומלא משבה ומ"א איך כתב רביע ב"ב לאו ועלים קאי וכיון דבלאו משובה בק מולאכה מלאכה אוכל נפש וכובר דמסמת העשה פירוש של הלאו ועלים קאי וכיון דבלאו משובש ל"ע מול מעשה מ"ע האל אל שבה מעוד מעלה מיש שבה ביר ולא מלאכר שבוד ומלא מולאכי אובר בלאו מעל ב"ב ב"ל ב"ב" וב"ב בלאתר הבין בשבה בבחן ביא ביר בבח שבה בבחן בשה ביר ולא מלארי שבה שבהון כ"א ביץ

בלאו בכר בשבה אתר בכין בשבה בסום כאון עשם כיר ולא מלאחר שבה בבחן ב"א כ"ל כיל ב"ב בלים הבל לוביע לאוך בלים הוא ברון ב"ל מקר בליש שבה בבחן ב"א בלי מדינ לובר בלה בולה לא מילי בליש שבה בבחן ב"א של שבות ובא בלה בלים מוכות מקרא קודש שבה בל שבות הב"ל שבר בלא שבחן מהיר בליד בל שבר בל"ל בול מובר של שבחות בל"ל מוכר בלים ברון בה"א מוכות בלים בול בלות הואל ור"ש בלח בלים מובה בלון ב"ש בים בלא שבהון הוא שברון בי"ל מול בלה בלוב ובלום בלים וביו בלים בלום לבים וביות בלים בלום לובים לוביו בלום לובים בלום בלום בלום בלום לובים בלום בלום בלום לובים בלום לובים בלום בלום לובים לובים לובל ובלום בלום בלום בלום בלום בלום לובים בלום בלום בלום בלום בלום בל"ב למלם בלום בלום בלום בל"ל משלה בלים בלום בלום בלום בלום בלום

ב התנאי הב" הואיל מחוסר מעשה לא אתרונן הואיל ססתים ס"כ א' וכתום' שם ד"ם כאד חילקו כין מעשה רכא לוושא יעו"ש. וכ"ן ששחים ל"א הכיאו המ"א סימן מת"א אות ג' הואיל ואי בעי סרוק לא אתרונן הואיל ומחוסר ממון שהוא מחום' שהחים ע"ו ב' ד"ם הואיל

חיימן כן שבשה לכת ומחיים שלה אוד ומידים במחום מידים שלה מלח מחיים במחום מידים מחיד מחיד במחום מידים מחיד בל ימים בי ומחיים ביחים מידים ביחים ביחים ביחים מידים ביחים מידים ביחים בי המשניות ריש בינה מ"א משמש דמדרכנן הוא יע"ש ובחדושינו למסכם בינה ביארנו כום והא דאמרינן לרכון אפשר לומר אוכל נפש עלמו כל שאפשר מעי"ע ואין מפיג טעמו מ"ה אסור לעשוחו בי"ק דלים לן הוכחה שלא לומר כן דמכשירין כלל לא ועמ"ש בחידושינו ריש פרק אין לדין על ירושלתי מחלשה שישים דכני יהודה וכאן אין להארין: בה מה שכתב המ"א במליה כל מה שאסרו בשבח לומר לעכו"ה כ"ה בי"ע משע ובחול המועד גם כן אלא שם היקל כמ"א ללורך מלוה בריש סימן חקפ"ג אים זכי"ע משמע אסור ללורך מלוה: והוי יודע דהואה והבערה שלא ללורך כלל לרש"י אין בו איסור חוכה ולחום" יש כמכואר לעיל ואם כן שבוח דשבום במקום מלוה דשרי בשבח ה"ה בי"ע ועבר היבל נוחבי מולאין כ"ח הוה ללורך קלח: כו מכשירין שאסשר לעשוחן מעי"ע אסור בי"ע ועבר ביש לורסיכה כתוב הוא לשבש דוקא באה משל לאישורא קמא דלא בא היחר משורש או מכל משל מול מלוב מים ומאר וה: היא לדיש מהדרים לאיסורא קמא. ע" חום" בילה ו"ב א" ווש לספק זה וא"ב בשנים וואר וה: בו ע" מ"א ריש בי"א מל"ש בלשון המתבר שהוא כלשון הטור הון ממלאכת אוכל נפש כיון למ"ש המשרירן מ"ה שריא כרבי יהודה אלא כיון דבאוכל נפש יש להחיר ב"ה ערתה לכת האלול ואין מיוחדת נתו לפכן המתבר המשרירן מ"ה שריא כרבי יהודה אלא כיון דבאוכל נפש יש להחיר ב"ב ערתה ללת בעור הוא למה בי"ב בי בה אי עד בי בה אי עבר ובישל אח"ל בפנים יכואר עוד: בת יהודה אלא כיון דבאוכל נפש יש להחיר ב"ם ערחא בל בעים יכואר עוד: בת יהוד הדכבים כחיל בענין הואיל ומתוד יבואה בפני בם אי עם אי עד בר ובישל

ולר"ש הדאף הדרוקה דבוהם ביחן ביים שמח יבנו בדר למשת יל מומל מחון שבומל ביבון כחוב ל ולר"ש דאף שא"ל כלל שרו וקוי"ל כרבי יהודם דמכשירין נמי שרינון אף בניון ואריגה וכדומה אם פן בטלת קרא דלא מעשו מכח מחון, ולומר דלא אמרינון מהוך אלא כאוכל עלמו לא כמכשירין והשפא בונה דלא מיוחד או דלא נעשה כאוכל עלמו אף שמוחר במכשירין מ"מ לא אמרינן מחוך הא מכ"ל דקרא כמיב התמא ולשי מ"ש לעיל דוקא בהולאה והבערה מחוך לא בשאר מלאכוח אפי" אשיים לא סרגלים לוחר דסחירו כאיסור תורם מאחר שלוקם והרי 'סיים כמו שלנה אל ארג ושם אשי 'לנורך החירו ביותר והא של מיים החיר ויחלה לפכן של מדותן ואשי המערב והכנוי לורך אפולם און מיוחדת או שאין בגוף באוכל לוקם מ"ם כדאמרן ואם שקלת חבר מ"מ החלב של שהמלאכם אין מיוחדת או שאין בגוף באוכל לוקם מ"ם כדאמרן ואם שקלת חבר מ"מ הראם כן וכדכתיבנא: והמחבר במקי"ד פוסק דבביו אסור וכיינו מדיבנן דכלכם כר"י המסכר כרבנן לוקם על הכבוי וכאמור: ד הא דשסק בברא אגומרי שרי המע"ג דמככם כבר גירסם כריף ז"ל כשבת קל"ד א' מ"ש מכשרא אגומרי כו' החם לא מכבה כו' החלמו מכבה בו"מ כך מושו וסופו מבשיר לא מכבה בו"מ כך סופו מבשיר לא מדיב של מבשיר לא מ"ש מסעיר וותר של שמחלפו מכבה בי"מ כך סופו מבשיר וותר אש"מ מסורם מכביר וותר אש"מ מכביר וותר אש"מ מכביר וותר אש"מ מכביר וותר אש"מ ביותר ואם מושר בנ"מ כך סופו הק"א אותר וותר אש"מ בכוים מבשיר וותר אל מודש או סוקר לגמרי וא"כ און מסקר ואין מסקיק בלים הק"א או מוקר לגמרי וא"כ און מסקר אין מסקרן אין מסקרן בלים בלים בביו ובלים אותר מקר בלים בכלים ובגמ" ביל לה "ד לפר"א ביותר בלים אותר מולה לא כו בכלים לובמר האור משום בלים ביותר אור משום בלים ביותר האור משום להל הור בלכן מבלר הור אור משום בכלים ובנה בילה ל"ד להר אוכן להליוך וכל כו של אותר מנאי ביא דמסקון בכלים ובנה להלה ל"ד להר אום להלה הואל ומשר בכלים ואור שלה באלי ביא מון מסקרם בכלים ובנה בילה לא דמות בליה בלה מהלה באלי בלה מהלה באלי ומש"כ בכלים וצה ביותר בלקים אותר באלי ביא בותר הוא באר בללבת ככבה דאמר באלי ומש"כ בכל במון בכלים בלים בכל הלא באלי באר בלים הבר האור בלים הלבר הלבת בלים האור בלים אור בלים האור בלים הלבים האור בלים האור בלים הלבים הבלים האור בלים האור בלים הלבים הוותר בלים הלבים הוותר בלים הבלים האור בלים הוותר בלים הוותר בלים הלבים הלבים הלבים הבלים הוותר בלים הוותר בלים הוותר בלים סובר יש בנין וספירם ככלים יותי בלייתו לפלירן זה בפרק הקדום נחבלר דפלבחל כרבה דחמר כוחלו נמש"ם סחופה ומבבל מי"ש לחול אי שהות ביום לבוא אורחים ולאכול אין לוקם לכר"מ ול דמחון לא אמרי כ"א בהוצאה והבערה לא בשאר מלאכות וכפי הנראה שבן הלכה לדידן כל שאין צורך בו לאושל נשש שצמו כו" . או עכ"ם שאין צורך כלל לוקם אכפי צריך לברורי אי שבר ובישל לצורך חול אי מיספר

ואשי". ששוד בנשבר מוסר להקן ולששוח כלי תחש אם נשכר כי"ם או מפי"ט ולא ידע כו מעי"ט להכי יהודם שרי ולרבנן אשור וביינו מ"ם אשור לר"י כל שאשבר לעשום המכשירין מעי"ט ואלו אוכל נשש שאשו אף לשאן דאמר כל שאשבר מעי"ש אשור בי"ט ביינו מדרבנן לא מ"ם. ולש"ו לר" יהודם וכדששק שלמו אף למאן דאמר כל שאשבר מעי"ש אפור בי"ש סיינו מדרכנן לא מ"כ. ולש"ו לר" יכודם וכדשסק חלמודא בילם כי"ח אשי בין וארוגם וסרישם וכיוצא אם סוא לצורך אכילם ואי אשבר לעשום מעי"ש מלמודא בילם כי"ח אשבר לעשום מעי"ש לרבי יסודם בדי מ"ם. ומם שבסב המ"מ שהק א" מי"ש דבנן והרוסם והארינה אש" עשאה לאכילה לוקם לדעם סר"מ ז"ל סוא לשיעתים שפידש בפרק ד" מסלפות י"ע סלכם מ" וש" דרבינו וסרי"ף לא סשקו מרכי יסודם כמכשרין שאין לוקה ומעברא נמי שכיו לרבי וסוד במשורים ביל מספרין שאי לאוד לעשום מעי"ש אין לוקה ומעברא נמי שכיו לרבי יסודם במשורין באין לוקה ומעברא נמי שכיו לרבי יסודם במשורין שאי אשלה מעברי מולי און לוקה ומעברא נמי שכיו לרבי יסודם במשורין שאי אשבר מי"ע ולי לא"מ חק"ע שעי"א אל הלשים דאי אשבר מעברין עוקם במנין כפ"ג לכולי עומא אשבאם בי"ע וע" כא"מ חק"ע שעי"א אל לא מנין בפרן ובין נוקס במנין ככ"ג לכולי עומא אשבר ב"ע וע" בא"מ המ"ע מותר בי"ע ומ" הקי"ד ס"א ובכ"י שם: יג ולשי זה לרכי ניון בסוד בכתב המ"ש בכתון מי לא"מ הק"ע מותר בי"ע ומ" הקי"ד ס"א ובכ"י בס: יג ולש זה לכני כמו מער ושלי ען ששימא דחייב ישיון שם) ואם כן למאן לכון לכיו למון ב"ע משור בלו מעם שמים מלאכה או באשבר לעשום מעי"ע שליח שלים בלון מעון שר"א מצ"כ לאום מע"ע מוא לורך שום כלל א מעשב מלאכה או באשבר להים ללל לאור מ"ס ולוקם עלים אכל לאון דאמר לא ממרון מוון אלא בסולה ובכערם וכשירם ב" אפי" שאין לורך לגמרי שרי שלה שלון בלור מלו מתוך מולה שלה בכני אלו מ"כ לא ממרון מתוך לות בכול הלור מיב בשל אלו מ"כ לא ממרון מתוך ללה בסולה בכנים ובשרם ב" מ"ל ולוך לנח ברי בבני אלו מ"כ י"ט משמע דיש הפנה דאוריותא בילה דתחיילדא האידוא מאחמול גמרה לה ואשבר אם" כוחד אחרים בדה לבי" במד אחרים בדי ל ד"ח (שמ"ש בו בלב אם" במדן לחשיכה הוא הסובה בדי ל ד"ח ומה דחומין ומבשלין מ"ט שבו מאחים להוציה ביל ביל ב"ד"ה והיה דיש חילוק בין בילה שאין ראוי לכלוה כו' ובין חקוני מספל מ"ה שני ומדרבנן אפור מוכי וו ובין מקוני מחביל מ"ה שני ומדרבנן אפור מוסי לוחד הביל מבשיל שבי ואפי מחוך לחשיכה של מוסי לוחד בה בתו בחוף ומה בלב שביו מחור יותר מהככה מלהפחיות מבשילן שלי ואפי מחוך לחשיכה שלין מחוד דשת החום" בוה והגך רואה שפסק המחבר בה' י"ט ודברוו והב"ן ז"ל בססחים שם כתב שאין מחוד דשת החום" כזה והגך רואה שפסק המחבר בה' י"ט ודברוו בי"ט ודברוו בי"ט ודברוו מוסי לוו לוחד הביל לווך שבת וידוע דהשמנה זו ב"מ מלשמת וחבשל כל לו שבר אפור מ"ב יש"ש והנה משמינים אנו לאור"ט ללורך שבת וידוע דהשמנה זו ול"ש אורחים דבעתינו הוא לאור"ט ללור בת וידוע דהשמנה וו" ב"ש אפי אנו האור ביש בל בל לו שבת ואפי ב"שוח קודם לילה לא שיוך הואלו להל ווגמד הבישול הודה מוסי בקדירה ב"ש לחוף לאור להלור בלן לחול הוד ווהה יורה קלח כמ"ש הב"ף ולאור להוו להלור בלן אין להאור ובי וורה קלח כמ"ש הב"ל אורחים בהשים ב"ש לאור למשור בלים בל וואר בסיב ב"ע לחול לשל לאור בלו אור בלון הואר בלים בל אור בלון הואר בלים בל אורה בל"ל הואר בלון הואר בלון בלון הואר בלון הבלים והואר בלון הואר בשום וואל בה דולן להו הללון הוא ביש באל להבון לאו באם בואל בלון הואר בשו ביש בלו לאור ביש בש"ש הוא הוא ביש באל להבון לא ביש בשה בשל הואר בשו באל להבון הוא בשה באל הואל בון הוא הואו באון הוא הלוו לא ביש ביש הוא הוא ביש ביש הוא הוא ביש הוא הוא באום הואל הוא ביש הוא הוא ביש הוא הוא באון הוא הלוו האם ביש באם הוא ביש באם האלב ביש ל מושכר ולי שפט על הבישור דיים הו כחוד אין רולה לעבור על איסור דרבון חו אין ראוי לו מיקרו או החוא אין ראוי לו מיקרו או היו בייון האין רולה לעבור על איסור דרבון חו אין ראוי לו מיקרו של לורך בישול אלא אי בישל ש"מ לאכול ואכלו מדאמרינן דמ"ם מוחר כשר עוף בחלב ולכל נש מיקרי מ"ה ולא לקי א"ד הואיל ומדרבגן אסור חו לקי דלא לכל נשם הוא. ואש נאחר כל המלוח מיקרי מ"ה ולא לקי א"ד הואיל ומדרבגן אסור חו לקי דלא לכל נשם הוא ניין ש"א מחרים וכמנין המלוח דרבע ד"ם יש להם מלאו דלא ספור לקי ומחלוקת קדום הוא ביין ש"א מה" מחרים וכמנין המלוח לכר"מ ז"ל:

באובל או לאו לבי שמסר"מ ז"ל פ"א מ"ם כלכם מ" מכואר כל שבישל למרך אול אסור המבשיל ודוקא סימר מותר ומ"ש שה"א המתירו במערים ממחיד אשבם וי"ט קאי דשם יש לומר קדושם אחם סיא כמ"ש כב"י דאף הר"ח ז"ל סובר שבת זי"ט חדא קדושם ומש"ם המתירו במערים ממזיד אבל מ"ט במ"ש הכ"י דאף הר"ח ז"ל סובר שבת זי"ט חדא קדושם ומש"ם המתירו במערים ממזיד אבל מייט שהדם וליכו למול אסור דרכנן ובפ"א בכאן הארכנו גום (מת"ש בחדשינו למהכחא בילה) והמתכר במקב"ו ס"ג משודש ווא חדברו שבר ובישל לגורך חול שרי יש"ש והק" הק"ב אוח א" כחב דבר במקב"ו מיירד שיש שהום ביום והוי לק משא"כ הואלה אף דאפשר מש"ט ומרשירי אוכל נפש אין דוחין מ"ם אחם היש למסור דרכנן וב"א במק"ג הביו ז"ל דבמקר"ו מיירד שיש שהום ביום והוי רק המסיל הכלי מליו ומ"ש ואתם שבב"י בתק"ג הבא דברו הי"ח ז"ב באל דשריון ומ"ש. הבאליל וכמו שוכר המשלב לאורך מול של המכיד ולו ובמיש היש לא ולא הלכם ע" ות"ח הא דלאמרון שאני אומרו שלם דרו ו"ל של אלחור י"ש האבליל וכמו שוכר במשלב באספה מי"ט לחבירו סמוך לחשיכה שלא הור המול במיד ולפ"ז ולא לנו הדין המשלב באספה מי"ט לחבירו ממוך למשיכה שלא הור בשיון אלו המים באחם היו ו"ל המיל ללנו הדין המשלבי באחם מללי ולא לנו הדין המשלבי באחם מללי ולא לוב מידו ולה"א ולא לנו הדין המשלבי באחם מללי ולא ומים בהשלבי לאלו יום א" ביו אלחות בה מהול ב"ל במלה לא לא לוב מידו ולה משלבי ול מלו היו אל בי"ש של מול הור ב"ל באל מלל הור און לפארין: וככר נתבלת מחוץ ל"ש באחר מלאכות בא המול ל"ד אם בכרו שעבו מוום לאכר הור בלחב לאלו הור אוכר בשור החוץ באו בתבו הוום וברו ש" בה אלל היום אול לורך לורך לורך לורך אום לאלו מת בלו הלו לא מל מרשו מתוך לש בסחב המול להוו הלא מול בו היו הור הור הור להור בשלב הלה לא מל מריע מתוך בל הלולה של באחם הורם להור בשתב מלהכ של הור של במם לאלו מול הור בשם הוא לווך ללו בשם הואלה בש שלא לוור בשם הוא לוורך כלו המוב של הללו בשתב אלה בשם הוא לוורך כלו המוב ביו שלה היו שלהו לא במה ללה וש בנחים ברכל אוו המשלב להור השוב בהואר ו"ש בבשר ה"ש ביום בללה במת הולה בשל הוא בלאר ו"ש בבואר "ש הבשל ה"ש ביו שלה לא במל הול לא במל הלו בלאר ליש בבואר "ש בשלה ביש לוהכל הלה לאורך בלל הוא מלו הלורך בשם בלל הול הלור השוב בלל הול הלא בשם הלא בור שלה לאור בשלם באום המוב להול הלו הלא במוב הלול הלא הלא בלה להל הלא הלא

בסובות ושלכנת ורים חבר כסח הים כ נת כחיכ עבודם שני מ ת ש ח שית מוצית בלחורם מעובם מלאכם כאוכל נסש שלא לגורך כלל וכסמוך לתשיכה יש חילוק בין ססח לשאר ו"ש דבשאר ו"ע אין לוקם דלית לאו דמלאכת עבודה אין אוכל נסש ככלל ואלו בססח לוקה ולא מסחבר לותר כן דמסחמא היקשן הכחוב וכבר ביארחיו בסרק א' יע"ש: ב עיין מכות כ"ב א' ולחשוב כבכע שלא יחרוש בחול ושבח כו' הא דלא אמר בי"ע ואסר עלים חרושה של אוכל נסש ו"ל לרבון דר"י חרישה של אוכל נסש ו"ל לרבון דר"י חרישה של אוכל נסש נמש" אסור בי"ט מוע בשכת מוצמה דבולה ליו ב' משום שבות אסור בי"ע ויש לניין בה כ בונה למורם לנסח"ם אסור בי"ט מו בשכת מוצמה דבולה ליו ב' משום שבות אסור בי"ע ויש לניין בה כי בונה מברי האסור בי"ט מו בשכת מוצמה דבולה ליו ב' משום שבות אסור בי"ע ויש ליין וב' מוצמה שליים המוצמה אסור בי"ע ויש ליין מוצמה מוצמה בליים בל או ב" מוצמה שליים מוצמה מוצמה מוצמה מוצמה מוצמה מוצמה אסור בי"ע ויש לניים בי"ל מוצמה בי"מ הוצמה בי"ל מוצמה מוצמי מוצמה מוצ

ייכאם ודאי אם ידוע שסקדירם כ"י מחלב אסור לומר לעבדו קח בשר זה ובשל ל בקדירה זו דאם ישראל כישל כן עובר בלאו ובעבו"ם בשליחוחו אסור אמירה לעכו"ם: ו נסחפקהי אם באיסור דרכנן ישראל לישור אחים אלו בעבו שבת אסור אפי" שכוח לומת לעכו"ם וע" א"ח ש"י בשליחות לישור או שור וחור וחור בעבו"ם מנסינם במשא בישר ולהבר עבו אשר לא היו חול מולי בשליחות של ישראל ששל ו שור וחמור ועבדו עבו"ם מנסינם במשא בישר ובדומה פשיטא שאסור בשב מינין ספורים להב"ח וא אשרור ועבדו עבו"ם מנסינם במשא בישר ובדומה פשיטא שאסור בשב מינין ספורים להב"ח וא אשבר דבור לומר לעכו"ם ועש"ך י"ד רל"ו אות א" ובאמת מהרבעה אין בשב מינין ספורים להב"ח וא אשבר דבור לומר לעכו"ם ועש"ך י"ד רל"ו אות א" ובאמת מהרבעה אין בדער במי מני שיבואו לומר לעכו"ם בישר זה ובשל לך לא מרבעיו מיקרו ע"ש: ז זוהו ידע דב"ם בי"ע לאור לומר לעכו"ם לו עבדו בילך בשר זה ובשל לך לא מרבעיו מיקרו ע"ש: ז זוהו ידע דב"ם בי"ע אסור לומר לעכו"ם לו עבדו בילך בשר זה ובשל לך לא מרבעיו מיקרו ע"ש: ז זוהו ששבאל אסור ולוקה עלוו (כמבואר בתבין בולך בשר זה ובשל לן לא מרבעיא. בשר מבר בער היא בישר בעבר בלים לא איסור דרבנן אסור המירה לעכו"ם כמר בשבת האילו בישר אוות בשלוח לאור בישר בלאון שם מצוה בהאמרן: זו זהנה אמירה לעכו"ם בבח האילו בלאון שם מצוה בהאמרן: זו זהנה אמרה לעכו"ם שבוח לאפי במורה לשני בלאון של או דבר עבירה ואם אורות לאומר בללוח לו בשל להדם בלוח לאין בלא הישל בישר הוא היא במוקלה בללוח לא הוא בישר לא היא באוקלה בללוח לאור לאור במים האות על הוא בישר במוך להוו בשם הוא מור בישר הוא בשור להוו בשם הוא מור לא היו בשת הלל הוו בשם הוא מור בל" איו בשוקלה בתלור בל הוא לא הוא בל אור בל" איו במוקלה בל הוא לאורך בלה בליו מור וא"ל החר במי בבה בל" בי של ביו ביל הוא בל לישר בלי איל בשר בשל להוו בלום לאור בלום לאום הואם לאים להובר לאו בלי שנה ואיל אחר במ"ל איו בשולה בל"ל לא בלה בל"ל אור בל"א אין בא מולה בל"א אור בל"א לא בלי בשל הוא לל אור במיל ביו של הוא ללי בל"ל באל הוא בלל אור בלל איו ביו להו של הוא לוו בלים בלה בל"ל הולה הוא לוות עליו בכ"ל באל בהל הוא לוות בל"ל לו שמלאכתו להיות לוות עלוו בכ"ל באלות בלום בלוות בלוו ללו המלא בהו לוות בב"ל הוא הוב בולו הלום בלוות לוות בלוו הלא הוב לוות בלוות לוות בלו הוא בלו הלוב בל"ל באל בתול הוות לוות

בש"ל ופוא מירושלמי עב"י הג"ו בשם הרשב"א ז"ל לדד מוקום מחתח איסור ומיאום שייך בש"ב נמי ולפי שדיני מוקום ארכים ומעיין בנובע אמרהי אחקור קלת ככם וראיתי לעורר כדיני מוקום אחדיני מוקום ארכים ומעיין בנובע אמרהי אחקור קלת ככם וראיתי לעורר כדיני מוקום אחדינים בחקירות ואלו כס: ד"א" אם כא דאימקלי כיב"ש איסקלי לכולי יומא אם בעיען כל כין כשפשת יבים כחקלה או בחלה ול באמנע או כסוש בני דשוב אחקלי לכולי יומא אם בעיען כל כין בשפשת בא"א הכ"א שיעור ביב"ש לערך י"ב מוטעין וחלי כשו שביארנו במקום אחר כום: כ" אם מחשבם שיעולדו כימני סיבים לאחר עשרים או בדים מוקום לל כעלים ביו מוקום לכל בעלים במבולה בעלים הוי מוקום לכל בעלים במבולה מרולה בעלים הוי מוקום לכל בעולם במבולה בעלים הוי מוקום לכל מעולם במבולה בעלים הוי מוקום לכל מעולם במבולה בעלים הוי מוקום לכל מולם במבולה בעלים הוי מוקום לכל בעלים ביו מוקום לכל בעלים הוי מוקום לכל הוי בין או מוקום לכלים ובדבעינן למיתר בשולם אם כוא דוקלי במבולה בעלים הוי מוקום לכלים ול הוי לבין מוקום לכלים ולכל בעלים בין אולים ובדבעינן למיתר בעול און לו ביעול באים ובדבעינן למיתר שוקם לכלים לכלים ולה במבולה בין אולים למוקל לכולה והבבעים בים במביל היו אם מוקלם למנים אולים ללים ולאות לכלים ולאות לכלים ולאות אולים בים אולים ללים ולאות לכלים ולאות לכלים ולאות לכלים ולאות מוקלם לשעבר אול לאו. גם אם יש להקק בין מוקלם מחתם איסור ביל או שוקלם המביל היו אול מוקלם מחתם איסור דרכון מ"ד אף כאיסור דרכון מ"ד אם בליל מוקל בעבר ואי לבמרי הואים לכל שול הלים בין לים ביל אול בלים הוא לבתיל בעבר ואי לבמרי אולי באול מול בשל הוא לבול בעבר ואי באול מול אול בין מוקלה מברי בש בל היום בין בין באלה וש באול שול הלל בעבר בשל ביו שולם בין בין מוקלה לבעבר ואי בשל בין בין באולם לול בעבר ואיל בשל בין בין בולם הוא מוקלם לבעבר הואל בשל בין בין בולם הוא מולל בין בין בל ביו בין ביו בולם בין להול בל ביו ביו בול ביו שום הול בשוך ביו בול בעוך ביוא ומול בשים ביי בול ביוא ומול בים שול בשוך לכיים בל בוא ומול בשים ולים שול בשוך בול ביול באול ביום מול בשוך מול ביון באול בלור ביום מול ביון באול בלור ביום בל הול ביום מול ביון באול בלור ביום בל הלור ביום מול בול ביו בול סופו מוקלה וא"ל ספיקא האוריות ולין במחל לולה כון וא"ל בון לילה אותם ניט או מתכני כל כל כיסים מוקלה וא"ל ספיקא האוריות אותה לילה כון וא"ל פון לילה אותם בעוד יום חול מכל לכניסה מתא"ל לבדין מוקלה דרבנן וביה"ש ספק כולו יום או כולו לילה אותם ביו מון לבניסת י"ש ושבת לכאורה דוקא לשסים כל בין השמשות מוקלה אולא הומנה דיום חול מבע"י סמון לבניסת י"ש ושבת התא"ל כשסים הל כל כים"ש מתוח מוכן אני אותר בים"ש לילה כול מעין דברי ב"ו "ל בשכת מ"ד כ" מים שם משוח כל לי הם במחשות הא לה כיה כ"ל בים"ש כי" וכן בשמשות הא לה כיה כ"ל בים"ש כי" וכן בשמשות הא לה כיה כ"ל בים"ש כי" וכן בשתמות הא לה כיה כ"ל בים"ש בין וכן התאוח בה לה בים" בי" וכן" בכן "שוח אותרי" אחוו ולא אחזי בכן זה מבואה הב"י ב"י ולה בתחתור דה מפק פלובהא נמו מקילון כמו שיתבאר לקמן וח"מ בעת לא מלאחיו דבר זה מבואה לא המחיר דבר זה מבואה ב"ל לחומרא מוקלה לבעלים הוו מוקלה לכל העולה בהב בחולין ו"א א" מכיק קטן אין לו מחשבה ב"ו לחומרא מוקלה לבעלים הוו מוקלה לכל העולה מהב בחולין ו"א א" מכיק קטן אין לו מחשבה אם" לחומרא ומעשה של לחומר אולל הוו ולי משבולי המוקדשין ומדיון יש לי לומר כי שמל דוקא בדבר תוכם הוא ביל לחומרא ומעשה לא לחול המה בחולה בשביו לחומרא ומעשה לקולא מחשבתו ניכרת מחוך מעשיו לחומרא של ולותר ליש מחשבתו ניכרת מחוך מעשיו לחומרא של ולותר אול מולה מחשבתו ניכרת מחוך מעשיו לחומר של בל הואל לאו ואי חימא דלמא אין לו מחשבה כלל המהלה בשל ל"א בים מהבר וש למחיר שם לוחמר למול הבלי מולה בב"ד המל בים ל"ב וכל לום לה מולל הוא מינה וחובר בריד להואל הוא של לון מולה לבעלים מודים ביונו ברידא דהומנה לפיל בדוכן לאול מינה ומוקלה לבעלים היונו בירוש בישל בע"ה בולל בש"ה בתבולה לשלו היו הובלה למולה בש"י סילב ומולה להיו לוו מולה מולים מחשבה לחודה ביינו בירוש בעולם במב"ח הומנה לפיל בדוב לו אלה מב"י כלב ומשף להברכע לאולה לא היונו ומוקלה לבעלים חותו ביולם במולם כמבולה בש"ח בים ללו מלה בולה מולה להיולה להיולה להיולה להולה להיולה להיולה להיולה להיולה להולה להיולה בלולה במולה להיולה בלולה מולה מחולה לוחולה במולה להולה ב"ב בכלים ביולה בעלים בושף לולה בלו הלולה ב"ב בולל לולה מולה בלולה בלים בליל בוללה בליו בלולה להולה להולה בלולה להולה להולה בלולה היולה בלולה להולה בלולה להולה בלולה להולה המולה להולה להולה להולה וכדפעינן למימר לקמן אי"ם נסטיף הסמוך כזה: ז ולענין מוקלה לפעלים דהוי מוקלה לכל <mark>כעולם</mark> הנה כש"ע א"ח ש"ח סנ"ב ובע"ז אוח כ"ה ומ"א ע"ט מכואר מדבריהם דמוקלה לפעל הביח מוקלם הכר כש"ל למימר לקמן או"ם בסשיף הסחוך כזה": ז ולענין מוקלה לבעלים דבור מוקלה לכעל בביח שקלם הכר כש"ל ש"ח סו"ב ובע"ז אות כ"ם ומ"א ע"ש מבואר מדכרים הדחוקלה לעשל בביח שוקלם כל בעל הטום אף לאדם שחון לביח ואם ראוי לבע"ם ולאחר אין ראוי או אם בחא חון לביח אסור ואם כל בעל בעל בביח נברר אחר בעל הביח ושבי לים וכ"כ בר"ב בפירוש בסשיף ז" שם. זכמ"א שם שבם פליליות עם ש"ג במ"ש אשבות" שבת מ"ו ב"ר "ד"ם מי יומר (שני) המוקלה לבעלים לא בוו מוקלה לכל בעולם ולבת המחשים במון "ג" ד"ם מי יומר לשנים לל בוו מוקלה לכל בעולם ואמת שחום" כתבו האף ביא יכולה לטלטל אלא דמ"א מדבתבו שאחרים בא אל ה"ם שריא לכל בעולם ואמת שחום" כתבו האף ביא כיכול בעלים לאכל המול אלא דמ"א מדבתבו שאחרים בלעל לכל בעולם ואמת שובי בארכין בוא האחרים באכילה אף למ"ש בחום" מ"מ באכיל לעלע לכל בעולם ואמש והאי דבקין בוא האחרים בארכים במים בלאול המיו להיול אף למ"ש בחום" מ"מ באכיל כו" ביונו לרידים אלא דבת"א הובר הא אל הקב"ז ובא לעניים שחון לביח מוקלה לעשילים לוכול הביע עליה וב"כ בדרים איסורא רביע שליה ובקב"ז באי מוקלה לעשיים הוו לביו ובין בוא באלי לעניים בחון לביח און ראוי מהביל הביע שליה ביל און למיים איסור לביע שליה ביל ביל ביל בע"ש לאו בעלים הווא לעניים בחון לביח אין ראוי מהביל לעניים בווא לעניים בוון לביח אין ראוי מהביל לעניים דואר ובלא לאו בעלים הווא בלין לעניים הוא בלי באלים לעניים און לביח לוך לוא בלא ביל בעלים הוא בלי לעניים בלא לאו בעלים מיקלה לעביר און ב"ל אור בלא לאו בעלים מוקלה לעביר אביר ולא בלא בעלים בעל לאור בעלים לאור לא ביל לל בוות בלור לאור בלא באור באור לאור הוא לא המול לבול בעלים בוו לאור ולאה לא ביל לבעלים לעלים לאל בעלים באור לאור ולאה לא הוון ושראל בעלים בוו לאור ולאה לאור בלא לאור בעלים לאור לא הוון ושראל בעלים מות לאור להיבות לאור להבול לבעלים בעלים לאור להברול לאור בלא לאור בלא לא הוון ושראל בעלים באו להוון הבלים לאור להוול הבלים לאור לאור לאור בלא לא הווא לעבירים מוא לביל לבעלים בתולם ב"ל לא היון בבלא לאור בלא להוו בבלי בעלים בלא לאור בלא להו בלא לדו עלים בא להו בלא להוו בלא לרב ומא בלא להו בל בעלים בוא בלא להו בעל בהו להבי הוא בלא להבו בלא להבו בלא בלא בלא להביר להבל בעלים בתלא מה"א להב בלא להבו בלא להב על הבל בעלים בתלה בלא בביו להבל בעלים בתלה בלא בלא

עניים נשירום חוקנים מתם דנח חוד נשירים וחף שבירוי לעניים מל ככך כיון דחין סבגד של להדכור איכולה כלן בס מחשבים חוד עשיר משאיל כאן דסקונות של ישראל כידו עתם ומוחקת בכואם וראו ליחן לכסן בירצם ולמם לחי להדכורי איכולא ליבו בל במחשבים מחסכין דלועין ונכילה מכואר כן במ"ש המ"א חות" אות ב". ומוד דא"כ כא דאתר דמאי כא לא הויין בעלים בעלים ממש ש"ח מתנוס בוח"ל כדלעיל דראוי לעניים ומאי קושיא דילמא כאן דמאי סייין בעלים בעלים ממש ש"ח מתנוס לה רומו לה כוח בסורמו מ"ח יכול לספרים מתקום אתר ואשיל הוכו לל הוכוח לה לכל העלים כון ש"ח דגם בחרומם סווין בעלים דא"כ לה לו בעלים הל"ל לבעלים כל ש"ח דגם בחרומם סווין בעלים הל"כ לא לו קושיל לעלים כל ש"ח דגם בחרומם סווין בעלים דא"כ אין קושיל הוכן ובמשון ובש"ח באלב לולם מואלב ללה סוול ולהב"ל דר במי בחרומם הווין בעלים דא"כ לא לו החוד ולהב"ל הוב משות וכל משות לב"ל ולדוח ולהלכם כול הסור וכש"ג אששר כוליא מכאן דכריו דאל"כ לא סוו מקשין החום בדאת לגדו לדוח ולהלכם פולד הסור לשתעון כי ספרם חוקלם לכל שולם וסום הולד נולד עיון א"ח הנ"ח ס"ם מיום יראם שלילו האם לאכילם י"ל ל"ש לשתעון אי בעי שחיע ואכיל כל משלם וסום הולד נולד עיון א"ח הל"ח ס"ם מיום ולחל לא בני שלינו האם להיום ולהל כל שם שבגום ולא להיו ולהב לל ביו עלה בלל הול בלום הלא ולהוב ולאל ביו בל בני שלים הלא הול הלב לל מם שבגום הלא בל הולון לאין כשות לשליו האם בלאים לה איכולה לו המות מולים להול הלא בליכולה איל בלשל הלא בלום בלאם ולמבול או מותלה בלים ול הלום ולתול המות שלחו של היש ל"ע יוש לי קלת קושיא הל של הכיו בללה בי של הכול לאו מוקלם ומתולה לא ביו של הליש ול הלו מוקלם ומתולה להבין בל הלום ומולה להום ומתולה להבין הבל לאום מהלים לאו מותלה להים לאום בלאם לאום בלאם לאום מתחל להסור לאו מוקלם לאום לא הלום מותלה לא סור מוקלם מבול לא מות בלאום לאום מולה לאו מתחל להסור התלכם לא מותל הלום ומולה לאום בלאום לא הוות הלהים לא להום ומולה לא סוב משל"ב לאסור הלום לא מול הלום מותלה לאכור מוללם לא מול הוותלה לא הוו מוקלה לא הוותלה לא הוו מוקלם האותלה לא הוו מוקלם השלה לא הוותלה לאים בלאם המותלה לאום המותל לאום המותלה לאום הלאם המותלה לאום הלאום המותלה לאום בלאם המותלה לאום המותלה לאום המותלה לאום המותלה לאום בלאום לאום המותלה לאום המותלה לאום לא להוות לאום המותלה לאום המו

איפקלי לכולי יותא כן כייתי סכור לפרש כדבריו שפשרק בכל מערכין אמנם בכילם ד' א' פרא ראים מלגין סכול יום יראם דסופר זה להמשין היוםר בדבריו גאופן שיש לפשק במוקלם לשפבר מחתם איבור פורם עד"מ שפת יום א"ב אולדם ביום א' דמ"ם אפורם כל יום א' או מתריגן מיגו דאופקלי בים"ש דכלא כלו חדשו אפור מ"ם פד ליל שמיני יש ליישכ זה וה"ם או"ב שחש א" פי"ש כפ"ג יש לאפור משני כל י"ש דמוקלה לשעבר בדאורייתא אמריטן ובסבי ניחא מיקלה מחמש מלום אמרי לשעבר דרימא השוקלה מחמש מלום אמרי לשעבר דרימא המוקלה מחמש מלום אוה מחוכ אחור לישוח בו מדין גדר או"ם יבואר כמ"א (עיין שכם שרק במש הדיון מדר יו בואר כמ"א (עיין שכם שרק במש הדיון מדר יו בואר מדליקין מום לציון אי סום גמרו ובידי אדם יבואר לקשן א"ם ובשרי ובאן אין להאריך) ביח וראימי בשאלה ספק חורם שבישל בכלים לאחר מעל"ע מה כן הכלים ומבואר בי"ד בק"י בש"ד דראין ס"מ יש בשאלה ספק חורם שבישל בלים לאחר מעל"ע מה כן הכלים ומבואר בי"ד בק"י באין דראין ס"מ יש י"ל מתוקח כרי והכן בעירובין ל"ג אי הדושבות בים"א לאו סוא וה דב"ע אף שפשק אינו בדרבון אל מהלים רוכה ביו חוב שמ"ב במ"ד באון מ"ל מול מדרבון הוא באור בים שמ"ב ושלה ב"ב"ע ל"מ מול בלים מול הלא באור מול בים במ"ב אור מול מול בים במ"ל מול מול בים בים דיון ולים למו בים בים"ש מול היום מול היום מול היום בים"ש מול היום בים לא דאוריות בים"ש מכח היום בלאר לאוריות בים"ש מול היום בוב מ"ש בלא בלים ולה בל"ב וא"ד ולא גורו בובר מוכה בל"ש לא הור של בים בלאר בול היום בים ב"ש הואר שבר"מ ולל בול בים בלאר בה"מ ולא מה"ב הלה בול בים בלאר בול מובר בלים של מום בלאר בה"מ ולא מה כל כל הוארן ולום לאחר בה"מ ולא מוכר כלל משם הואר של בים בלא מור ואף בר"מ ולל פובר דלי חופשת שבם לה פביקא מ"ם בריא מ"ב לה פובר דלי חופשת שבם לה פביקא מ"ם בריא מ"ב לה מוכבר דלי חופשת שבם כל פביקא מ"ם בריא מ"ב ולא ברבר ללי חופשת שבם מי או לל היינו הוש בליא במכיל לע כל שה א שבשם למכיל לו ביו לל ליים למשחר אם ביו עדים הוכל בל פשיקא מ"ם ביוא המבואה בדרור בש"ש מאך בלכם הוה מוקב לשפר בדרבנן מכואר דא אמריגן מרץ לם היינו קודם כים"ש והכן זה : יש ולענין הלכם הוה מוקבה לשפר בדרבנן מכואר דא אמריגן מרץ לה לשער וכדאורייתא המכנו שיש להסתפק כיה וכעת לא מאארי גילוי לדין זה ואי"ה יכואר בפריי ומצום אי אמריגן כיה מוקצה לשעבר כאנו למחלוקה הר"ן וחוסשות ורא"ש ז"ל בסוכה יו"ד ומ"ר נפרוי, ומנוה חי חתריון כיה מוקנה נשבר המנו נמחלוקה הרץן וחופסות ורחים זיל בסוכה יו"ד ומין ומין כ"י כה"ה חתריון ושם בש"ע שסק אחרוג בסביעי אסור ובח"ל בשתיו ואלו בסיכם ססק בא"ב מבותר ובסי בכחלי בסביעי אסור ולרץ שעם למה וסנה כחל"ם מבותר ובסי בכחלה מדברוו וכס ד"ם בסוכה יו"ד דגם בחוקלה מחתת מלוה נמי לא אחריון מוקלה מחתח מלוה לשבר הלל בסוכה אי מיחרתי ביים"ם סעודה לרון למיכל ביה ומושה מעשה לאו מוקלה לשעבר היו משא"כ בלולב שפבר כלל מדברי בכלן ז"ל נראה דסובר במלוה אחריון מוקלה לשעבר אלא דלולב לא אחריון מוקלה לשעבר אכל מדברי ברן ז"ל נראה דסובר במלוה אחריון מוקלה לשעבר אכל מדברי ברן ז"ל נראה דסובר במלוה אחריון מוקלה לשבר אלא דלולב האחריון ביום האשון וא"כ לא החקלה ביה"ש המכלי בכרם אל מעל בל ביים אין נושל ביים"ב ספק דרבון לקולא משא"כ כוכה ד"ח כוא ווה שבכ"י בהרס"ו הביא דבני כרץ ביוש אין מושל ביים מוקלה המנה אותריון ביים תוקלה לשבר ווה לשיטתי הובר של החלה לבוח"ש ליום מושבר ה"א במוכה ה"א מושרה ב"ל מוכדה לא מוכר בלו מתבר ה"א מתברון בול מוכלה לישבר את המוכר ה"א מתברון בול מוכלה לא מוכר ה"א מתבר ה"א מתברון בול מוכלה לא התברון הואלה לא מוכר ה"א מתברון בול בולה לא היו הרסים ה"א מוכר ה"א מתברון ביום וולה לא התברון הואלה לא מוכר ה"א המברון בול" בלא התברון בול" בלא הוא המברון בולה בלא התברון בול" בלא המבר ה"א בתוכר ה"א בתוכר ה"א התברון בול" בלא המבר ה"א בתוכר ה"א המברון בול" בלא התברון בול" בלא התברון בול" בלא התברון בולה בלא היום ה"א מוכר ה"א בתוכר ה"א הואבר ה"א התברון בול" בלא התברון בולה בלא ה"א המברין בולה בלא הואבר הואם בל" בלא המברין בול" בלא המברין בולה בלא ה"א התברין בול" בלא ה"א מובר ה"א מוכר ה"א מולה בלא ה"א הוא התברין בולה בלא ה"א מובר ה"א מוכר ה"א מולה בלא ה"א מובר ה"א מובר ה"א מובר ה"א מולה בלא ה"א מובר ה"א ה"א מובר רמלוה חמור עפי וחמריון כים מוקדם לבעלר זום לביטחים דולוב לא הוקדם לפים"ב של יום ח' מפר"ב להוספות ורא"ב לא חתריון מוקדם לבעלר זום לבחים שלני סוכם דאי מסרמי לעודה כי! והחוספות בילם ד' א' א' ד'ם נימא ולמ"ד ל "ד' ד' ד' של שב שכתכו החם דמוקלם דמאה אתריון לבעבר לא קיי"ל כן המחלון אלא כמ"ש כמוב החלבה לא מותר כתפיעי לדידן וסוכה אחורה בספיעי. ואם סיינו אותרים דאתרוג הוקלה למיותו רק מדרכנן ולא מ"ה וסוכה מ"ה מקרא הג הסוכות כו' הוה א"ש כמ"ש להלק בין מוקלה לבשה הראש בין מוקלה בכל בא הרלי הראורייתא ובין דרבנן : כ עוד רגע אדבר גום כי כ"ל ול מתריון איתקא בים"ב הרץ וללבר בשם הרא"ה ריש בילה ביל הלקר עם"ל לאל לוה אלא למדר וללבר בכ"ל הלא בים"ב בילה לא הריעון איתקא בים"ב הכהתה דתי וכתב המ"א הכס"ה אות ג' ולפי מש"ל הלא מוד עב"ל הרוב הוא הראש בי"ל הוה לא הרישות בי"ל הוא הראש בי"ל הרוב הציים בי"ל הרוב הוא הראש בי"ל הוא הראש בי"ל הרוב הוא הראש ביים ביים הראש ביים הוא הראש ביים הראש ביים הוא הראש ביים הוא הראש ביים הוא הראש ביים הוא הראש ביים הראש ביים הוא הראש ביים הוא הראש ביים הוא ביים הוא הראש ביים הוא הראש ביים הוא ביים הוא ביים הוא הראש ביים הוא הראש ביים הוא ב מחקנה דנפשבר עת ש כחות כב. כא כהושן הקשים ומשני של ממניים הי אל מחקנה למחות לל לאו במחלוקת שנוים בין מוספת ורלש ורץ ומיכו כנ"ת ביניהם יש לעיון דלכאורה דרבון גם כרץ מודה וד"ה כרא"ש מודה בדיה כלא"ב מודה ואי מחרתי לכיך לעשוח וככן זה ואבג ברא למדנו מכאן דבים"ש יום א' וכ' לרידן לריך לישול כלולג ומיסו ביום א' יראה בכרכה וביוש כ' בלא ברכה עיון פי' תרנ"ג ועיון פימן ח"ר בע"ו בשו"ח בעוד סיום גדול והנה אם היה ביה"ש ושבת י"ל לר"מ כל מפק מדרבנן ופניין פומן ח"ר כע"ז בשו"ח כעוד היום גדול והנה אם היה ביה"ש ובכם "ל לר"מ כל פשק מדרכנן א"ל הין להקוע דבכח שנוח ושוא"ח עדיף ולמ"ד ספק מ"כ א"ל יחקע נים"ש דחוכה דחיא שנח לש"ו ומיבו לדיון לא אד"ו ר"ם ועל כחקף ה"ו ויום שני דרכנן ואט"ג דאין לוגולו מ"מ כס"ג שוא"ח עדיף ואים בי דרכנן ואט"ג דאין לוגולו מ"מ כס"ג שוא"ח עדיף ואים ביבו יבואל ה. שוב ראימה דאיכה מלוב לא נוכו בים"ש סיכה דאיכה מאום (אשילו דרכנן כמו הפולך להקפיל פני רבו או השסד ממון) א"ב אשילו חל ה"ו ר"ם ושוכות ובא להם לולב בים"ש ביום ו" ישלו כלא ברכם כי שלא ליעול לולב ושושר בשבח גוורה הוא ואף שאין מדמין שכוחן להדדי עיון א"ח שמ"ג ושאר דוכתי כי שבוח החום מד"א וקנה רך גזרו מ"מ כאן יראה כמ"ש שכוחין להדדי עיון א"ח שמ"ג ושאר דוכתי כי שבוח מחם מ"ש ב"ה נמו שכי בב עוד אשוב לאור מ"ב לא מ"ב תפאי כהי' כראדם זיל ועמ"א שם וכפיתן חקי"ח בסוכה רטועה . וכי"ע א"ב כחבנו לעיל ובשמיני דשרי בא"ו וה"ם לדידן בחשיעי כתב סר"ן בסוכה דלא שייך הוקלם למלוחו ואע"ג כיה"ש ויי"ן וח' הוקלם מכח דאיחקלי לחלי יומא איסקני לפולא יומא בי"ש וא"ב לדידן דאסור בשמיני אף ביה"ש ה"ה בחשיפי מכח דמותקני נחני יותח מותקני נפונח יותח כי ש ומיב נדיון לחשור בשתני מף נים כים בעשוני כו"ל שם בתשיעי לה כו"ל דשתני גופא אין בואר עוד: כד מוקלם שוכש מבואר בש"ע אית בשיעי לא שייך זה וא"ם כפליי ובואר עוד: כד מוקלם שוכש מבואר בש"ע אית שיי סעף ד' ובילה ה' כ' מוקלם ביכש בים שיים וא ידעו בעלים והנה י"ל דוקא יבש דבעלים לא הקלוסו רק ליובש ואדעפא דהכי סעלהו לגג ופועד ומלשה מפי יהייבש כמ"ש רש"י בילה כ"ו כ' ד"ה מותר דבי אסקים כו' בכם שאלהות אחתי וע"ם מבמע כח שחר מוקוב כמו בניח מצות על במצב אדעתא שיבים שם וביב"ש נפל משם דר החקרי יעים משמע כח שמר מקקם לח טמיו במו על במוכל הופטים בשנים כע"ע ובים"ש ניסובף או גדולם מזו במוקלם מתחם מימום ועבר כמיחום או איסור ולא הים ששים בע"ע ובים"ש ניסובף בשוגג ולא ידעו כעלים ייל דאבור ובירושלמי ש"א דביוה כוף כלכם ג' מכואר דמוקלם שיבש אסור וקי"ל כככלי מ"מ כב"ג ייל דכ"ע אבור . ואמנם בירושלמי זם לשונו ר' זעירא בעי קשרם שחקקם קוף מם ר' יושי כר כון אמר איסשלגון ר' זעירא ורב כמנונא ח"א אפור כמוקלם ביבש ולא ידע כו וח"א מוחר כטבל בחקנו בוגג . והמחרש הירש חקקה קוף אס"ה בלע"ו ובו"ע כו' הנה בי"ע אין ער ביאור דוודאי נכרי בחקק רבקשה כשבה וי"ע אשור משום נולד וליח שאן דעתיר כלל וחהיכי סוחי

וכשם פגמיי שיא מי"ש דעני מוקלם אפור בכולה עיין ספר המד משם בכ"ם סרגים בלם סרי לכאורם בש מתלוקת כום או מוקלם אול הו . ובילם ג' ב' אין משלטלין לא לכסות כלי ולא לסמוך כבילה שון משלטלין לא לכסות כל ולא לסמוך כבילה שובים בל בל בל מלמול משלט מוקלם שרי בכולה . וי'ל כולת כגוף לום ואמי' למ"ד מוקלם החוב בכולה בילה בכולה בילה בכולה מוקלה או"ם . י'ל לארך אוכל נשש שרי בכולה בי'ע מוקלה בהילה כבילה ש"ו ביוני לאורך אוכל נשש וצמ"א חק"ע אות ע"ו כתב בשם סום' ע"ו ס"ו ע"ב (סביאו מוקלה או"ם י"ל דביר לאום אות מוקלה כבילה מ"ו בתברי כלים און ראים דגול המא לאים מלון מביקון בעלי אכל מוקלה שברי בכולה ואשבר שכום מוקל אות ביוני בעולה לארם הביל לאור אות מוקלה בכולה מלון מביקון בעלי אבל מוקלה שברי בכולה ואשבר שכום ואמבר בכוסק ב"ש דצולה כוא אה"ג דברי בעלטול לאורך אוכל נשש לא מעשב מוקלה לאור במ"ש ברי"ף ז"ל דעים שנשרו מדקל אפור משטם יעלם ויתוש לא מעשם מוקלה למוד במ"ש כרי"ף ז"ל דעים שנשרו ומקל נשם לרי"ף ז"ל דעים שנשרו וולא מול משלט מכולה הוא בל המול המול לאורך אוכל נשש לבין לוחר דלכההלה אפרו ומאדו יש שבח עלים בשם בשלו באר האון מוקלה אפור בכולה ואמרו יש שבח עלים בפח מכולה ביא הפול המול המוקלה בוא מוקלה בואר בואם לאוכל נשש לריך לוחר בלכההלה אפרו ולאיו אפשה בבאר כנול במור בוא מוקלה באל מקרר ולכות בנוף מוקלה ב"ל בביי וס"ם להיות אפר הם בסוסק בי"ע על מפשטר יום בלא נשות במוללה של מוקלר ולכי ביא לה בביו וס"ם להיות אפר הם בסוסק בי"ע כפס פספשרי"א לשמור מומו שבי ואפול למתרים הדול להמתה אום ולבל בו דיש שבה עלים ניבר בסת שם כל באת ישראל לתחם אלל המדורה די"ל לכתחלה אחרו לאפות ולבצל בו דיש שבה עלים ניבר בסת סבמ"י פ"א מי"ט דפלי מוקלם אכור בכנאם עיין כפר המד מבם בכ"ם ברגים בום ברי לכאורם ספה הכפתי דופתי טובה . ומעשום דרה ודהי מוקבי בטיטור לכד לטון הוכל נעם בלי ליע במחדה בפק"ט ובכמכ דוכתי טובה . ומעשום בכל יום מסלקים בטיטול בכוסק בי"ש לאפות בתנור לחם וכדומם וכא דלפור לכתולה לבחוד של היו לו לשני מוכן הי" המי"א בתק"ש ש"ו דסוי שימוש מוקלה והסור המב"כ ומדברי הכ"ח ופט"ז נתקי"ה כסוף הסימן מנואר דשאני כיסוי דסוי מכשירי אוכל נפש אש"ג דמש"ם לא ישהוש ואמ"כ אין דומה לאוכל נפש שלמו ולפ"ז משמע דמותר לשמש במוקלה י"ל מאום לאו ליסנות נתנו אכל לבחש בחוקצה לצוכך אוכל נשש ו"ל דחודים הט"ו וב"ח להח"א דאסור כק עלשול התירו כאמור . תתו הפנ נשחם בחוקנה נטרך רוכי נשם "י" דמורים הסיו וב"ח נסחיה דחסור רק עיטוי החירו כתמור. בתנו הפנ דשל החירו במור הווים מורך דוכל וכש השיר ביש המרכי מבים סחירוכי מבים החירוכי מבים וחת ונושל (בילם ל"ד כ") יש לעיון דילמא ש"י טלטול מסלד השנה וצ"ב יכ"ג לא טלטול ממש כדרכו וציין הום' בילה ה"א" ה"ה אחר כב יכידה ככ"ד א" שטוח וז"ל כ"ח כ"ד"ה כרוכת יע"ש. שוב כאיחי שוב קושיות סבמרא בילה כ"ל ל"א כ" והא מוקלה ומשני בי"ש שרי הלמא שלשול כדרכו מיירי וח"מ י"ל מר"מ און כאים דאום כ"ד י"ל שלשול החירה אום ביש מערי בחור הרבון ולח"ק הכלכתא כווחים האושר של מ"ש שב"י מוקלה אובר ללצורך אובל נשש שוכר באיורת איבור באיש עורכ באיורת איבור באים עורכ באיורת איבור באים ב"ד מורכו ב"ש ו"ד מורכו ב"ד ודכבון כ"ד מורכו ב"ד ודכבון ב"ד בינוך ב"ד מורכו באיורת איבור אובר ל"ד באור לא נדבני ב"ד בינוך ב"ד בינוך ל"ד מונות בינוך ל"ד בינוך בינ לא סוקבם לכם ברישא לוקמים כרבנן דסוי כ' שבוחים סתירת אוהל ומוקלם ואים יבואר. וכאן אין להלירך: כדי וחם שבמספקנו במוקלם מתתת איסור דרבנן אי אחקלי לכולי יותא מבואר במגן אברס מקי"ח אות י"ד ימוון שם ומיון מלחתות כילה ל"ד כ' ועוד אמר כ'א כו' סביא כתם רומון מרחתות כילה ל"ד כ' ועוד אמר כ'א כו' סביא כתם רומון סוד והיאם בעלתו ובחידובינו לבילם כתכנו כתם פעינים כום בשם כר"ן "ל וכאן אין כעת וותן סנו ואי"ן ומ"ו תו"ח כ"א חופר בותא דרכנן: יו ואי אתרינן מוקלם לשעבר מבואל סוא בהום בשם הב"ן "ל הולה סוא מהום לא אתרינן מוקלם לשעבר ובמוף בהשני אסור ושם נאתרינן מוקלם לשעבר ובמוף מתחת אום לא אתרינן מוקלם לשעבר ובמוף מתחת מוזם לא אתרינן יו"ב כילה חאב בשו והכם סר"ן ו"ל כולם ד'א 'שיכש דלא אתרינן מוקלם לשעבר באוסור ואתנים בערובון ל"ד בילה חאב בשני הקבם מוקלם לשעבר וכאריך שם ושרישל לם בתריבונו למספת כילה דרונון ל"ד בילה חאב בשים בעל התאור ז"ל דאיסור דרבנן מו הארים לאתרינן בילה להול ווא באיסור דרבנן בי הא דלא מוחסר כיה"ש אלא מספק לא מתרינן הות הולה להול מדרינן הורם וכי הלחליון בילה מתחת אחרות ברכנן מתו כולה לישור דרבנן בי הא דלא מוחסר כיה"ש אלאור חורם וכי דאתרינן אמרינן לאול מ"ד כן ש"מ סור בוודלה איסור דרבנן מתחל אוכור דרבנן מוף מתרבנן אשור כול ביל משוק ל"ד כן מ"ח סור בווודלה איסור דרבנן מתחל ליום לה כדל כים מתרבנן אוכר כרבנן מתו כיה"ם לו מודל כך מספק א"כ לא אמבר' כל ספק מדרבנן אשור כד"ם למות לתו אי"ה מ"ת לא בוודלו כול כדול כדל כתו משר כיה"ם לא מתרך בוו מבוץ להים כ"ת לא לובודלו כול כדול כדל כל לא למבר' בוון מבום בים"ש בהים עודם בים"ש כה קבורו על שבוח בים"ש כדבעינן לחימר לקתן אי"ם ח"ח לא בוודאי כוא בודל רק משפק א"כ לא אמרי"

האסור בשכת ויום סוב. וכינם סיא מדרוגם שניים שישנם בעולם כמעי כסרעגולם וכם שייך סלוגתא

למיבשי זה אלא חקקה מים"ש זדשי לחוקלה שיכש כים"ש וח"א אסור בשוקלה שיבש סובר שאסור וח"א משר א"כ למאן דמסיר משמע כאפשר שסובר מוקלה שיבש וא"א אסור בשוקלה שיבש אסוב וה"א דלא משר א"ל" למים מו מוחד הביי של משמע כ"ע סוברים כירושלמי חוקלה שיבש אסור ומאן דמסיר משלע כשל היא דלא מוחדת בהיי שא משמע כ"ע סוברים כירושלמי חוקלה שיבש אסור ומאן דמסיר משל הייש שליו מקון בייש שרי משמעה להייש משמעה דהיי של מעלה לבילה מיקל בקור ב"ע של מוחקל בייש בייש משמע למה לבילה סיולר שלא היה באון במוח ומאלה היא דרבים אילוסורא הוא דרבים עליה לא מחת עלה להיון להים מלן דמקיר למ"ד דשוקלה ונולד אחר? בה הא דאמריון בילה כ"ז א צמרו ביוד אדם אין חוקלה לדיך להסבוק כו . ועיון א"ח שכ"ה סעיף ד" מכו"ס שאשה שה ב"ע מבי"א ליו ביל דוקא התחיל מעי"ע המחד בייד אדם און מוקלה לדיך להסבוק כו . ועיון א"ח שכ"ה סעיף המסח מבי"א באד דגים או לוקש שיות דאסורין המסח מוקלה המחד שה בי"א בול"ה ב"ל דוקא התחיל ומעו"ע בפוצל ומעו של מוחד משום חוקל והדה לא מוחד ב"ל מחובר אחר משם חוקלה בפוצל ומלו און ב"ל ביון למ"ם כו"ל מוחל ושל מעות של מוחל בלידה לחור ומשום חוקל והדה לא מוחל בלידה מוחל און מוחלה בל"ד מוחל און מוחל בלידה ומלו למכור מוחל מתוך מוחל למכור מוחל מוחל במ"ל מוחל לווך הוא לאור ו"ב ואוד דגים במבח ו"ש בושל המוחל למכור מוחל האף נולד שות הוא למור מוחל המוחל המחל למוחל המחל המוחל המוחל המוחל המוחל למכור מוחל המוחל בלים בל"ל מולים מוחל לוון מהיון ב"ל המוחל בלים המוחל המוחל למכור שבה א"ל בשם המוסשה וניש נופא חשבר לאוח ה"ל המוח ה"ו המוחל המוחל המוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל המוחל המוחל המוחל המוחל המוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל מוחל המוחל המו

סדר והנהגות הנשאל עם השואל באו"ה ראשון

א כשואל לא יכים קסן. ולא יכה עושין ששולחין נערים קענים שלא פחחו פיהם עדיין. חדא שאין נאמנות לקטן באיסור חורה עע"י, י"ד סי" א' אות ע"י ובריי שם ובתב"ש שם אות ס"א וס"ב דמירחת

ובהניא בשיו אות כ"ו דאם נהכבל באבר פד בוכהלק כריח יש להגשלו ואיים שם וכואר: כדה אם, כשלה

בס"מ יש להפיל עם"ז ק"ה אות ד' וכש"ך שם ות"ש בפריו שם: הן יהקור עוד אם התבשיל הראשון וע"ל בסביל זה עד"מ בשלו בשר בכולכ בכ"ר עם מים היום וחהרו כף בו ואח"כ תחבו הכף להבשיל דכש בכ"ר כבסימון ק"ל מ"ד בע"ד בכ"ר כבסימון ק"ל מ"ד בע"ד ובע"ד ואון וי"ד ואע"ג דמים נ"ל לדידן ת"ח אין פנאסר יותר תאומר כבסימון ק"ו פי"ד בע"ד מ"ד וע"ד וא"ג שוא לת"ד וע"ל משכו הוי לענין התן ל"ד לכאן ובסריו דברנו מום: הן יבאל עוד לדינים המוזכרים בי"ד ק"ג סעיף ה" אם היהם הקדירה מודחת לכאן ובסריו דברנו מום: הן יבאל נעד לדינים המוזכרים בי"ד ק"ג סעיף ה"א און כבס כמ"ך נגד השוח ובסעיף זי"ן שם לענין לינה ולעה ובש"ז אות י"ש ובפרי מ"ש בם: " דבר ידוע בדבר חריף ל"ש בים בע"ל באלב" עם לא מרוך בלא הרו ביל אות י"ש והיהל והיינו אם בשני בהר"ף הא משם שני ב"ל באלב" עם לא מרוך ברב ברבון ביותר איום ברב להיום לא מרוך בכיל הרו ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לא מרוך ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לא מרוך ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לא מרוך ברב ברבון ביותר אום ברב להיום להיום ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לאון מיום ברב ברבון ביותר אום ברב להיום להיום ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לאון ביותר אום ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לאום ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לאום ברב ברבון ביותר אום ברב להיום לאום ברבון מושה ברבון ביותר אום ברבון מושה ברבון מושה ברבון מושה ברבון ביותר אום ברבון מושה ברבון ביותר אום ביותר ביו באין חריף ומשם להרי לה כל נו לל לל לל לל לל לל להקור איום לה לשב של של בכלימן ל"ו בש"ל אם בכלים בל לל בכלימן ל"ו בש"ל אות מים המילים כל להקור איום נקרא חרים אות בל לל בכלימן ל"ו בש"ל אות של של לירות המולים כמו לל כליג ובללים ששלקן מכן מים אולי הריפוחים כמכואר בפריי שם: "אן זם שאמרנו דאם בישל מים בכלי היחר מונין מכישול סבשר לא ממים בחלה של בישל של בישל מים בל בישלו בישל המון וכדומה חוך מעם לעת מכשר ישחנה הדיך לא מים כא בישלו חומן וכדומה חוך מעם לעת מכשר ישחנה הדיך לא מים בל מישלו הרוצים המלאי שלא בישלו בל"ל מים בל בישלו חומן וכדומה חוך מעם לעת מכשר ישחנה הדיך לה כמכולה בקיג של, כישלו כ"א מים כא כישלו חומן וכדותה חון משח לעת מכשר ושתנים כדוך במכו בדוך ביא מכולה בקיג בש"ץ לוח ח"י ובצדי הוח כ"ל ובקכ"ב אות ב" ודומה מבשר לחלב ונשפך וא"י אם כים ששים בעולה ב"ך אם קדינה נפנמה בלינת לולה או כף ככ"ג ותחבו מבשר לחלב ונשפך וא"י אם כים ששים לכאורה כוה כ"ם שתה לנת לולה פוגם דשתא בישל חומה שיי וייל דל"ד לק"ג כ"ו דשם קק דבם קק דכבון ולא בשל חודה לוחר דליהוי ספק גמור כי הלכתא דמעליש בשיון. יבפריי הקרנו בוה בשום": "ל בחחיבת בשל חודה לוחר דליהוי ספק גמור כי הלכתא דמעליש בשיון. יבפריי הקרנו בוה בשום" לק"ג לוח אי ובפריי בם ואף בדרבנן לא ונתקבות או הרם . ומסחמת דכבן להפוג עד ראש הענול עש"ך ל"ד אות אי ובפריי בם ואף בדרבנן לא מקול בתאח דרך כוא בכך אבל אם לוחד ב"א מקלח מעם מכף משערון ם" כפי ראות מיול בתאח בל הוא בלא מלח ב"א מקלח מעם מכף משערון ם" כפי ראות שניי המוב החוב או ב"ה א"ל בל המיא עליה דאיניש יש לפקפק בו מ"ח נוכד כול בכחב ו"ד אש"ג דה לא מה"ל דה מיל ה"ל המ"ל ב"ה א"ל בכרוב ל"א מקלח מעם מכף משל ל"ד בש"ר אום ב"ל המלוב היול הם מכלתו הם כולו בכחמו ל"ד בש"ר אום עד היכן נחתב: יך אע"ג דק"ל דמחכוח נמי לא אתרינן חם מקלמו חם כולו ככפימן ל"ד כב"ך אות ג" מ"מ כף חדש מחכוח שבימשו מקלת ככ"ר וחחכו אח"כ כולו לקדירם כבר ובדומה יש בו מהשיון עב"ך קכ"א י"ז ומ"א תנ"א א"ח אות כ"ד ואי"ם בה"פ יבואר זה לכן המורה יחקור על זה: ב"ך הנה צ' מית כף חדש משפחי שביתה. הקיה והיים בס"פ וכואר זם לכן המורה וחקור על זכ: אף סנם בדק בכא י"ז ומיא חי"ז אומ ב"ד ואים בס"פ וכואר זם לכן המורה וחקור על זכ: אף סנם דעם המוחם יעקב בחת כלל די אות בימיל דכלי ביש חקנה בסגפלה אף אם כלע בכלי בני הוי לכסתלה יע"ש שהאריך ולרוך הגעלה ולפ"ז יש לפיון בכלי היחר שנחתר לאיסור אב"י דברי אם הוא עץ ראוי לסגעיל דנש"ל לכתחלה אפור וקר"ן דיעבד הוי באשבר וכב"ח י"ל כום כתם טעמים וכמדומה שאין בעולם נובנין כן: אף נע"ל מהני אף כב"ח ר"ל שכישלו בשר וחלב יחד ונאחר מעל"ע בשלו כם היחד שרי כמ"ש בסריי ב"ד דאף דכב"ח שלכ"א אפור מ"ח טעם פגום בתכשיל בעל הוא בכוב ולא זה שכ"ע דאסדה חורם: י"ן ומעחה יש לנו לבאר כי האיסורין השכיחים בינינו הם אסורי אפילה לא הנאם מכ"ע דאסדה בהכלה וחמן בפכח יואס בכ"ח לרוך המורה להודיע להשואל שאסדר בהנאה וחקור אם הוא

שקר ק"י אות ב' ואף נחפרב לה בלה הקרו בפתיחה לי"ד ליה דל"ד ליי"ג החמירו ובחמן בפכח החמירו

פיין (ה"ח פ"א מחו"מ הלכב יו"ד ואפבר כפול מייד בשל האין לוקר מ"מ דוא מביף מברע דאין ל לוקם מ"ם ה"ם כאן ולפי מם דכתכנו כש"ם בכלל מכוח מרדות דכל שאין לוקה מ"מ אין כו פיסול עדות מדרכק כמו שמוכיחין דברי הר"מ ז"ל פ"י מכלכות עדות הים החיוב שבה מדבריהם א"ב יש לעוין כום : מדרבק כמו שמוכיחון זכני כם זכנול ובל של מית מלכות עדות היה סחיוב שבם מדבריםם א"ב.יש לשיון בום ב" במדרבק כמו שמוכיחן ז'ן כיק"ש ז'ל פ"י מסלכות עדות סים סחיוב שבם מדבריםם א"ב.יש לשיון בום ב" משל דמפנו גלות ז'ן ניק"ש יש בסק יש לעיון בים"ש של בסת בלהן ושראל א"ח סימן שמ"כ משן במשבו אי אומרים בו סשיקא דרבון לקולא שמא לילם ושמא סלכם כבאלתות עמ"א א"ח סימן שמ"כ במקבים הזקם ביל דויקבע אישרא ואף בדרבון לפולח במ"ל הליי ב"ש ומיום יסיב בב יש לעיון בקום חמן החקם"ב "ל דויקבע אישרא ולף בדרבון לה בכים של במין לוקולא במ"ב בסים יל קנים כ"ש בספק כ"י או דוקא בודאי ב"י ולמ"ד בסק מדבנן י"ל אלא שאין לוקון עליו א"כ אסור כשקנם בים"ש בל יום זיי"ן ססת בארן ישראל ומ"ד בסק מדבנן י"ל דברי ועמ"א שמ"ב ד"ל להאן דאסור מודה אלים מ"ס אסור ואף למ"ד בממ"ע בסק מד בעבר עליו בסח של דבביי ועמ"א שמ"ב ד"ל להאן דאסור מודה אלים במולח במולח במולח בשבר עליו בסח מדולה ב"ש שנתחתן בע"ד בביע מביע הבל בסת מביע של בסת בנים שנת קודש אי סוי מוקלם כואל ואליה בטני בולה ב"ל ולנו הנה מותר כוא לבים דתקלה בדרי שובים שנת קודש אי סוי מוקלם כואל ואמיקלי ביב"ש או לאו הנה שותר כוא לכי דעהים מיום לשעבר לא אתרון גם סוא לבין הוא לווים אור שובים שנה קודש אי סוי מוקלם כואל ואוים אור למיתר לייתר ולא מקלי דעהים מונים לא במין ווים אתר ולו שביע מונים בים קודש אי סוי מוקלם כואל ואוים למילו ואור בשוי"ן אסור מ"כ כחות מקות ב"א בי"ש אור בליע מיום במות מבום בלו מובר ווים אם בל ווים איבר אמבר אתרון מוקלה לשעבר ועם זה יש לישב מ"ש הכרש"א ז"ל המערן ווים אל בלו וום ה" בי"ע אמור כי סובר דמ"ה אמור (וכהדושינו כילה " וו" א" בי מיש בל הוף להים של בלו וום ה" ב"ע אחור כי סובר דמ"ה אמר להור ונה" בנישן בליון מותר בסובר מהב"א וא"ל דבעיון צי"ן מכלה כבסת שם בהוח לומר דסובר מהם כהוא ווו"ן מעל"ע שלימין מותר מסבר במ"ה הואל דבים במול ונות מום בהוח לומר בסובר מהב"ה הוא ו"ב במ"ל וכולר כם בסום מב בחות ממר במולה ולו"ל הבעיון מ"ן בכל"ל ולחור בספף מום מב במ"ל המכר במ"ל במולה ולו"ל בכלו מ"ל במולה בכלו מום במולה לו"ל הכשון מ"ל ב"ל מום במ"ל המום "ל"ל הבשין מ"ו במ"ל ולוה מלגין ולומר בים בובר בסוב הוא לו"ל הבשין א"ו במ"ל ולוחר בהפום שם בה בחק לה בובר בים במ"ל הי"ל בלום "ל"ל הבשום אוור במ"ל הי"ם במ"ל הי"ל הי"ל המול ב"ל בים ב" כפריו לי"ד סימן ע"ו ככר הגבפי שם גם דוחק לומר דסובר מ"ה כוח וחי"ה בחל"ח יכוחר זה ועיין חמד משם שם) עדיין כאן עדיף מגמרו כידי אדם וכדאמרן אי"ם בפנים יבואר זם : כב הקירות דאיזו יום . מבואר בש"ע הס"ז ס"י דיום טוב אהרון א' של פסח נמשהו או נעל"ש וכדומה מקילין לשסות אכל בפחות מששים אסור בשהיים עמ"א שם י"ד ואם עבר ושהם כח' אפור לאחר הפסח עיין טור חמ"ח המקכל מבוחד כשם החדשה היה ולם החדשה היה ולם בכח כמשם וכדומה מקינין בפוח חכנ בפחום מבושם אפור בבסיים פמ"ל שם י"דיום טור חת"ח במקבים ושבים אפור בבסיים פמ"ל שם י"דיום טור דורון וחי"ם בסמים יון טור חת"ח במקבים הדורון וחי"ם בסמים יון טור חת"ח במקבים הדורון וחי"ם בסמים יון טור חת"ח במקבים הדורון וחי"ם בסמים הביל החדשה במקבים הול וב" כמ"ל משבע עד בלולה וחי בל פסח דנייל מוחר לשסום בכ"ב כמ"ל משבע עד בלולה וחי בל פסח דנייל מוחר לשסום בכ"ב כמ"ל משבע עד בלולה וחי בל פסח דנייל מוחר לשסום בכ"ב כמ"ל מסחר בקרוח כמו בשלת שב"ב במקבים המן בו ביום יהקור כל בהקירות כמו בשלת שהיא המן בו ביום יהקור כל בהקירות בכ"ל לחלן דס"ל כלי שני אין אובר דיעבד בפסח ובקר מחדש בשימש בכ"ב או כ"ש בשתם בל המשבי בל בכ"ל הל ו"ב ב"ל כלי שני אין אובר דיעבד בפסח ובקר מחדש בשומש בכלב להלוביל הוא "ל לכתון בכ"ל כלי שני אין אובר דיעבד בפסח ובלקל ויון בכלב בלהלומית לא בשלת בכולה בכ"ג ב"ל ו"ב קב"ד ובפריו ל"ד ק"ג ביארתיו של בכו"ם או עכ"ב לבחות או בסולה בכ"ג ב"ל ו"ב לקור בכף אם כוא של בכו"ם או עכ"ב להחור אל בשלת המור בכ"א הוא בכלב להלוחית לא בשלת בילור מכיו בכ"ל הלוח בכ"ד המוך בכ"מ או עכ"ב להחור בל"ל הלוח בכלב להלוביל הוא בכלב בלהלוחית לא בשלת בכולה בכ"ג ב"ל ו"ל בתחוך בכ"ח או בכולה מון בכ"ל או בול בכו"ם לא כוו של עבו"ם לא כוו בל"ל בלות בלב לבכו"ם לא כוו בל"ל בלות בלב לב בכו"ם לא כוו בל"ל הלחתר בל מה בלל בכולים לא כוו בלות בלב לה בל"ל הלוח בלל הוא בל בכו"ם לא כוו בלל בון בשנים גמורן של בשלים הלה בלל ביון בשנים גמורים ולענון היוב בלא של בוו בללות בלות בלות ולענון איום בלא בבלי לו"ב ליום בלא ול בבוי בלאו מקום להוא בלות בלו בלו"ל לוח בלו בל"ל מול בלו הלום להוא בלו הלום להוא הוא בלו הלום להול הוא בלו הלום הלום להול בליו מלום מלום מולים מכלים בלים בלהיו פנים לבולה זו ב"ד ל"ד ב"ל בלה"ב לאחר בלה ולתות בשלום להלום בכ"ל וחקור אם החבר בל"ו מקור להוום להחום בלה לות הלום להוום להוום להוום להוום להוום בל"ל החבר להוום בלום להוום להוום להוום להוום להוום להוום להוום להוום בל"ל החבר להוום בל"ל החבר להוום בל"ל החבר להוום בל"ל החבר להוום להוום להוום בל"ל החבר להוום ב"ל התוום בל"ל התום להוום להוום ב"ל יצ"ש ובא"ר אי בקף עד משטר למת עם ו סימן מטי זמות יו ובט ברהיתה שנים לבורהם זו צייך כיצ בין בין חיר מיצ בין חיר משטר בשי תנאים במבוארים בפנים בום: בן ותקור אם תחבו בין לקדור בין היידו ובבריי בין וניטלם סשנים ואם אף בבחות מב' אמרינן כאן נמלא וכאן ביתם עיין בבנים הפ"ז ובבריי לי"ד ביותן ק"ב בדין ספק כבוש ייש"ש: ברן ישאל עוד אם לא טלפלום בקדורם בראשונה לאחר שפחתיל לי"ד ביותן ק"ב בדין ספק כבוש ייש"ש: ברן ישאל עוד אם לא טלפלום בקדורם בראשונה לאחר בפתחיל לברטית דאו אם נתחב בף לשם ומשם לשנים שרי בשנים באשבר דבוי ס"ם שמא אח"ב נפלב לראשונה פחסה ושמא כפוד שרוחתת אינה מתפילה עמ"א סי' תנ"ד אות ד' דהליטה בוה"ו מידי סשיקא לא נפקא השא"כ אם לא שנטלוה מחויקין מומן לומן ואיקמי' אחוקה דהשתא כיון דחוקה מטיקרא לא ברירא ב"כ דדרך להמלא גרפין חפה ובדומה במים ותבשיל ובפנים בתמ"ו הארכט בוה במ"א אות כ"א . אלא הבחיר הם לה ענטרים מחויקן מותן טתן זמוקטה ושמח החלי החלי בכל בל בל לחו כ"ח. אלא הדרך לסתלא גרפין חשם ורכושל וכשנים בממ"ז הארכ בכל בוכ במ"א אות כ"א. אלא הארכ הם הם שלפונים חשם הובשל וכשנים בממ"ז הארכ בכל בכל בל בל הוקם ולקולא החקר אף מאן דמחמיר באיסור פורם מ"מ בדרכנן לקולא דסמון וכ"ל פלגא כו" כלא הוקם ולקולא ואף בהחץ נראי בכליו וער"ב אולי יושיל בפסיים ואף בהחץ נראי בכליו בפריות בל בחשב בממלא ישל עוד אם הוא גרעין ממש או בובין ומורסן ממ"א חנ"ד א" לפק יחשב ומב"פ במלח ב"ב בהצרב של שקוריו של הכ"ב בהצרב במלח של שלו יושיל קלישם שקורין שפריוא"ר אין מחמין ובשיבולה שועל שקוריו מחמין ובשיבולה שעל שקוריו בכי ומב"ף בכוצ לא שפריוא"ר ואי אין מהמין ב"כ בענין מי שירו בלין בליש לא כרוב במוץ בלים כל במשך בליש לא מחמין והקור כרוב בהצרב במואר בש"ח מורים בל וח"א ומי בכן וכדומה ושם לידדנו לענין כלה ושביים במשבו יש כרוב לובים מובל במוץ ממחין בהוף ככי במוץ בלו לבתוך במואר מורים לובליו אול מ"ח הובא לידו לע"ח הובא במ"א מסיים במוץ במורים בתקבים מוב"ם לובליו אלים הובא במוא מכריול בכרוב בתקבים להבל ומ"א מסיים לובליו אל מ"ח הובא במ"א מסיים לבתונו בש"ח מוב"ם לובליו אל מ"ח הובא במ"א מסיים לבתונו בש"ח מוב"ם לובליו אל מ"ח הובא במ"א מכריול ב"ח מוב"ם לובליו אל מ"ח הובא במ"א מכריול במוץ מוב"ם לובליו אל מ"ח הובא במ"א מכריול במ"ח מוב"ם לובליו אל מ"ח הובא במ"א מכרוב בתקבים להקל יש"ש ומשחה לריך להתכונן כשו"ת מור"ם לוכלין ז"ל ש"ח הוכא כמ"א חם"ו ול"ב בכרוב בבתבית חשב אוסר וכן דגים מלוחים והא מי טירות הם ובכרוב "ל שמלאוםו עם מים וכלא מים שרי בלירן אם כן הרין לי הסוא דדגים שם במ"א ואם נאמר דמלא היי מים א"כ לריך המורה לשאול אם נמלא במלח בחופרין או מלח שלנו ככם" חמ"ב במ"א זיי"ן ובריש הסי" דמשקה חריף אין מהמין ולא חיישינן שמא נחתמבה בחעם מקודם במבואר שם דחשה בדבש ויין שרי ואי"ה בשנים יכואר זה: ל"א חעם שלא נתבקע נחתמבה בחעם מקודם במבואר שם דחשה בדבש ויין שרי ואי"ה בשנים יכואר זה: באבילה וי"ע אחרון מותר בבהיה בשביים וכללייה אוסר כדי נעילה מדינא ולחומרא אוסר הכל באין ה"מ בתבינה ויש ההרון מוחר בבהיה בשהים ובנייה חוסר דרי נטינה מדינח ותחומרת הוסר הכג בחץ ה"מ אם כן בכ"ל אין ששים אסור ובתבשול עם רועב מוליך בכולו ויש ששים: דך יחקור המוסר בענון קדירות לאחר הססח שבשלו בסם חמן חוף מספה אם בשלו מחץ בעין של ישראל ובלשו מחמן בעין אפים לאחר הספח אם לבשל בסם שרי ואם הוא חוף מעל"ע אסור התבשל והקדירה אם נחשר ומחבות אריך הגעלה דנט"ל לכתחלה אסור ואם של חרם הוי דיעבד וגזירה שאכ"י אטו ב"י לא שייך בה"ג דהאידוא היחרא הוא כמ"ש מ"א בחה"א קב"ו כ' ובפריי לי"ד ק"ג כחבנו מה ובא"ח שי"ח במ"א א' קדירה שבשלו בשבת דראטורה יבואר שם אי"ה ולפ"ו, קרקן חרם שבלע בשסח י"ש בעין אסור לאחר השח"ר הכלע של קודם הפסח אין כו איכור דלא יואה ולא משא"ר הכלע של קודם הפסח אין כו איכור דלא יואה ולא משא"ר הכלע של קודם הפסח אין כו איכור דלא יואה ולא משא"ר הכלע של קודם הפסח אין כו איכור דלא יואה ברוצי המול משא"ר הכלע של קודם הפסח אין כו איכור במול המאר ברוצי היוא משא"ר הכלע של הודה הספח אים בינון המול המא"ר הביאור היא המאר ככלי מבח"כ נכלע המן בעין חוך הפסח וכחמור ועיין בשנים סימן ממ"ב במ"ז ד' וכמ"ח חמ"ז כ"כ

ישוארל באורה ששיבה בלאו ועיין בעומלם מע שלי אי פשק שורם ככות מ"ם לפר"ש או לא דיבון אין להארי אלן נים : כ"ב ברון און לפרון אלן נים : כ"ב ברון אין לפרון אין לישואר מישואר מישואר

כום ועו"ד ק"י: רא ואמנם יש נ"מ. כמום שנהחמים ואין ניכרם וספק לנו אם זו כיא סמנם אי לאד ועכר עלים פססח לצ"ד. כל ספק מ"ם להחנהא אלא שאין לוקין עליו מספק אפור הא לוחה הספח דקנסא קיים ואף של מלחד דספק חובה אין כו איבור לאו או מבה כ"א קיים ואף שנד בכביבור וקבל אים מיחד ולא או מבה כ"א מיכול בעלמא מ"מ. כל שעבר איפור עובה פוסים חו קנסא קנים משא"ב אי מ"ם מוסר לאבלי כ"א מדרכנן אסור קי"ל כל איסור דרכנן שבבר ובסב לאמר הפסח מוחר באכילם וביין א"ח כי" מפ"ו כ"א ובמ"ל ובסביי בס יע"ש כום: רב והשוד לדבר הקל כבפ" קי"ע ס"ם ני"ד אם השוד על הפי שישור השוד הוא לספק סורם ויאל דאם חשוד על מפן חודם אין חשוד על אי שישור דקל בשינו ספק חודם האיל ובסק הוא משא"ב האיל ובסק הורם אים ודי כואל מפר מול אף א"ש י"א דמסר בואל אף א"ד ספק מ"ם לחומרא ע"ש בוה וע"ד בי קנ"ם מ"ב בביב חולם שאין בו סכנם איכודי כואם מדרכנן ובספק מוכן הי"ד בי קנ"ם ב"ב בביב לחולם באין בו סכנם איכודי כואם מדרכנן ובספק מוכן מ"ם לו לחומרא אפבר דברי לחולם באין בו כבום ליכודי בואם מוכן בשבר מול איכור לאון סכנה ולמ"ד מדרבנן לחומרא אפבר דברי לחולם שאין בו בכנה וי"א בי הנ"ב להוכן באום ולמ"ד מדרבנן לחומרא אפבר דברי להולם שאין בו בכנה וי"א בי הנ"ב הוא מים בדבר ביו אום בונו בדרונו בדמונו בדמונו ביו בובר בביב להולם באין בוב בוא לו לאפונו בדעונו בדמונו בדעונו בדור בביב להולם באים בבבר להולם באין בוב בוא לו לאפנו מיסוד בהלם ח"ם למ"ד מ"ם לחומרא אסור כאין ספנה ולמ"ד מדרכבן לחומרא אשבר דברי להולם באין סבנה יע"ש: דן גם יש לכאורם נשקא מינם בדבר שיש לו מחורין הדמיון בזם מי שנדר שלא לאכול כבר בספה ונשל בבר בספה ונשל בבר בשיש לו מחורין בזם מי שנדר שלא לאכול כבר בספה ונשל בבר ספק עריסם לכבר שוף וחים וכדומה ונדרים דבר שיש לו מחירין כוי פתכואר כשלף אל בעיל חאמר דבת במא אולינן וחד שמא סוף בשינן בישול בבוב מן החורה וחדרכון היה מדרבנן אבר בדיל מהוכא יל דשל או הור בעל"א דבי אות היהוף בוף בשינן בישול בבוב מן החורה וחדרכון ששיש ואם מדרבנן אבר הבני לחור הוי דשל"א היוה בשל"א כשל מדברי חורה לדרבנן יש למתר הוי דביל"א לוורה דעם סי" א"ב ביש לעיין בום אבל מדברי חורה לדרבנן יש לומר דביי שלא לוור בסיי שלא מדברי חורה לדרבנן יש בדיל מה לולי בסורי ליורה דעם סי" הלרבנ בכן מלא מברי מלא מהר שאלה כי חקר סרב בדין וה אי ספק מן החורה לוורה לעם הברבנ במקומות מפורים ומכם מה שבאל מושל לאון דאמר בבי ובפרי ליורה דעם ק" הארכנו בום: דך "ב נפאא מינה סרבה בדין זה אי ספק מן החורה לוורה לוורה דעם ק" הארכנו בום: דך "ב נפאא מינה סרבה בדין זה אי שלא מושר אות בברים אלה והדומה להם לרץ זכירות רב לווב: דן דיני חומרי המקום שלא משם ושבלך לשם תמלא בא"ח מיון ש"ד וחל"ץ בשורי ומנות הכת הוק לואון לשישה סמתר הואלים בי בולה ווור בל הוור בי לוור בום. ופר"ח בי אות לוון לשים המלבל לוור לשישה מיון ש"ך י"ד סיון העים מתחרה לוור לבישת המחבר הול הוור בי לוור בים ועיון ש"ך י"ד סיון ה"מ בשף ז' אות ד' בשם כלב"ח קב"א באלי מפום בבהנו איטור בטילה בכיל ביום בכנו איסור בטילה בכול בע"ז ביול אונון בטילה בכולה בכיל היכור בטילה בכול במיל בכיל היכור בכילה בכיל היבור בטילה בכיל היון ה"ד הב"ו מון ה"א בשיף ז' אות ד' בוכר אימור בכילה בכיל היון היון ה"ד בי"ל מון ב"ד בכיל אים ד' בסבו איסור בכילה בכיל היון ה"ד בי"ל הול ב"ד בי"ל הלבוב בילה בכיל היום בכנל היום בסולה בכילה בכיל היום בכלל היום היום הול הוב בי"ל הלבוב בילה מיום בכלל היום הילון ה"ד ב"ל הוב"ל בי"ל הוום ב"ב היום בכלל היום ביללה בכ"ל הוום בילה בוב"ל הוום ב"ב ב"ל הוום ב"ב ב"ל הוום ב"ב ב"ל הוום ב"ב ב"ל הוום ב"ב"ל הוום ב"ב ב"ל הווב ב"ב"ל הוום ב"ב ב"ל הוום ב"ב"ל הוום ב"ב ספ"ז לסלבוש . ועיין סימן קש"ו בע"ו לי ע"ן ע"ז המאם של עפו"ם במקום שנהי וי דיום ך כשילה כרוב אם ספ"ז לסלבוש . ועיין סימן קש"ו בע"ז או וש"ץ ע"ז המאם של עפו"ם במקוב אלריך ששים גרוב אם כל מיסורי דרבנן דלריך ששים . וכישולי עפו"ם באינו מיון אוכרה כלים . ובישולי עפו"ם ובח עכו"ם למי שנוהר בו בעילה ברוב עיין סימן קי"ב בש"ך אות כ"ג ומשמע דה"ם שאין אוסרת כלים כפליטקן כמו חמאם ועיין כימן קכ"ז בע"ז אות ז" בממאם אי אמר פלוני תקנו יש מחלוקת . וחמאם כפליטקן כמו חמאם ושיין כימן קכ"ז בע"ז אות ז" בממאם אי אמר פלוני תקנו יש מחלוקת . וחמאם שנשתלחם כיד שכו"ם כלא חותם כשר דיעבד דקול איפורים ואשבר אף פת שנשלחם ביד עכו"ם כסאי גוונא י"ל דיעבד ועיין סימן שכ"ג לפנין חלם ועיין ש"ך שם אות ד" דכלי חרם ניתר כום בסגעלם כשלש סעמים ובס"ם קי"ג כלי שנתכשל בישולי עכו"ם משמע דעת המתכר כדיעם א" דלכיך הכשר וכקס"ו פעמים וכם"ם קי"ג כלי שנתכשל בישולי עכו"ם משמע דעת המחבר כדיעה א' דלריך הכשר ובקס"ו משמע למאוה דעת הר"ב דבשאל עכו"ם וחמאה שאין המה. ומל מקום אין שורת להסשרוב ג' שפעים ודיעבד אין אוסרם ההבשל. אכל שאר אוסרו דרבון און מה, אם שהוים אפילום אוין מוסר ברבון אווסר ברבון אווסר מדשב מסו"ם ובישולי עכו"ם וחמה ועיין מה שבתביל לעיל בוה כאורך וכאן אין להאיך בוה: כן ומסתברא דשת שכו"ם ובישולי עכו"ם וחמה שלהם שהמערכ פחות מרוב וואסר ואחר בך ושל למכביל אחר אין אומרים בו חשיכה נעשה נבילה אף משל גב בשאר איסורים דרבון לוחבר אווי אווי בעל המערכ בליו באלא שהקילו דאין לירך ששים לא מיהלף כב"ח וכאמור ? כךך ואגב אוכיר קום מנו מיול בעל מנו לירן בשים לא מיהלף כב"ח וכאמור ? כךך ואגב אוכיר קום מנון מיל בין היותא לן בשאר איסורין החיכה נעשה נכילה ואיסור דנון ממכואר בכמה דוכתין אף בדרבנן מכו מקום באיסור דבון יש בני מעים בו. הא' דבוק במולדה וזה אפור אף באירוד דרכנן שממהר לבלוע יותר משאר החיכות ולדיך דתניל בשל איסורין לריך לשער נגד כל החתיכה שאישור דרבון במו שלי און לבוץ לשער נגד כל החתיכה דשתא פיא היון לרושב וצ"ג מה שאין בן באיסור דבני דרבון האו להיום לא הווך לאשר בארוך במול להיום באל אי אותה התיכום דמתא פיא הון לרושב וצ"ג מה שאין לוא נותר נשהר ובה" אווה התחיכה באוים בלא היום בל הוו להוור באלר להוו להשר ובאלר התריכון דחמים במול דרבנן ואף אותה התתוכה האו להתוכה באלר להיום דול לו נודע בבש" לא חיישינן שמא פ"א חון לרושב דלתה ניחוש באיסור דרבנן ואף אותה התתיכה התריכה דבמים ולא ווד בלגול הוא להול נודע בבש"ב באלר התריכון דת הבל ווא לאוד במלר הוא לול נודע בבש"ב באלר התריכון דת הבל באלר התריכון דת במול במלר הוא לאול בדב בלה באלר התריכון דת הבל באלר התריכון המידה באלר התריכון המולדה באלר התריכון המול בים לאול בודע במלר התריכון המול בבלים הול ביו של לוד באלר התריכון דת הבשל באלר הוא לאום באלר הוא הוא לודר באלר התריכון דת היה ביול הול בודע במלר ים מיישית שמני שיר זהון רוושב "נמני ניתוש כחיישור רוכנן חוף חותם בחומים החוי בפות ופסית ופסים חף. באיסור תורם יש לדד בשאר התחיכות דתחיים נפשה נכילה דרכנן ועל ידי גלגול הוא ולא נודע ככסי" ע"ב אות ^ כט"ז וש"ף וסימן ז"ב אות י"ג כש"ז ובסריי שם ובק"י בקו"ם . ואם נמנא תחיכה בשר בקרעפלי"ך שהכלק מקופו מכל לד אי לרוך לשער נגד אותה החיכה כלק או לאו בשר שוף או בשר בהמה לשאר הקרעפליך יש לומר דהוי כדבות ממש שאי אששר לרועב ליכנס ולהוליא טעם פליטח הבשר כל למעלה ממשים דרבנן הוא זולת דלפעמא שביש בו מחלוקה אם מן החורה או מדרבנן עש"ך י"ד ל"ח אות כ"מ ושריי שם . ותעמיד ק"ל מדרבנן ויש במשמיד הומדא קלח מה שאין בטעמא ובדופה וכאלו בעין השוב עיין א"ח סי' חמ"ב במ"א אות ע' ולפנין מכורם חון מדמי איסור שבו י"ל במשמיד הור כאלו בעין ואי"ה בפריי ה"פ יכואר זה . ובכלאי בגדים שנחערב חוע א' סשחן בבגד גדול אפי' באלף כתנו בעין חים כפפיי הם יכוחה זם. הבכנות כבדים שנמער הום חי שפחן ככבד גדור חשיי כחם ל משמע מ"ם שכל אחד מחת חבירו עש"ך י"ד סיי רג"ש א' ובמקום אחר הארכנו כה : כן קיומא לן אין מנטליו איסור לכחתלה ואם ביטל אסור בחוד. ככסי "ל" סעיף ה' כי"ד . ומוסד אר דוקא כאיסורי מאכלות או אף כשאר איסורין בי"ד רג"ע משמע לכאורה מכיא מין אחר דמפעלין איסור בשאר איסורין ועש"ו א' כחב דלא ניחא ליה בחוט ההוא ולשיטחים בא"ח חרכ"ו אוח ב' דסכך

חיסור בסחר חיסורין ועשיו ח' כתב דות ניחת ניה בחום ההוח ובשעמים בחיח חוכבין חות כי בסק בסחר מיסורים ועשיו ח' בסב דות ביי בסוב בחות וח'ים בסים בסוב לוהב"ח ולבוש דתוום לא גזרינן וח'יב בנתעבים הככה למור עם הפסים הככה למור למינו מיו המחר ובלבוש בכל"מ בייד חיכון דקודם שעשה חושין ליה כאין חיסור ול"ש בזה ב"א לשנין מיון באינו מיו בעשתא צ'ע אם בשר שתאה ועסורם שום ועש"ך ק"ו א' בדגים ססורים ועמאים רחוק שיבא שום ובפריי לי"ד נ"ח הארכנו בזה ובשתיחה שם: כוב אמר הסדיוע הכאחב ועתאים רחוק שיבא שנה בסקמ"א שם ק"ק רשתחי זה לאושים בערכי ולפחותי ערך ממני באולי ימלא . סיימתיי בט"ה י"ט עבם הפקמ"א שה ק"ק רשתחי זה לאושים בערכי ולפחותי ערך ממני באולי ימלא . סיימתיי בט"ה י"ט עבם הפקמ"א שה ק"ק

זכבשק דרבנן, ואים רובא לאיסורא וחוקם לסיחרא נ"ש אם אמרינן מדרבנן סמוך וכ"ל פלגא ופלגא ילקולת ועמם ראיפי בכ"ג בכללי דובא וחוקם כשם חומה ישרים סי" ע" רובא וחוקם בדרבנן נסמוך ילכשק דרגבן וחית רובת לחיכורת וחוקם לפיחרת כ"ע חם חפרים פ"ץ ע" רובת וחוקם בדרגנן פסון ופ"ץ משות מוכל מוספר בדרגנן בחוד ופ"ץ מוספר בדרגנן בחוד ופ"ץ מוספר בדרגנן בחוד מוספר מישנים אל חוקם בדרגנן בחוד מוספר מישנים אל חוקם בדרגנן בחוד מוספר מוספר בדרגנן בחוד מוספר מישנים החוקם בדרגנן בחוד מוספר מישנים החוקם בחוץ בדרג מביח בדרגנן מוספר מורי ב"ל במשבים הלא מישנים ב"ל במשבים ב"ל במשבים ב"ל במשבים ב"ל במשבים ב"ל מוספר סיש ל"ע ש"ו ולח"ד מ"ה אבור לסוסיף ועש"ו זם אוח "לב דה"ב כנ"ח ס"ב כפל לאינו מינו וא"י המדרכנן הוא השיטה אסור לסוסיף עליו עד בשים להמהבר דלים ליה הנ"ל בשאר איסורים אם האחר דספק אס כים ששים אסור לסוסיף עליו עד בשים להמהבר דלים ליה הנ"ל בשאר איסורים אם האחר דספק דמדרכנן הוא השיטה הי"ל ווה שעות ולא עוד אפילו ספק איסור דרכנן כאן יש דרכא דאוריותא בכם"ג ב"ש מודים דאין מוסיפין ולענין אם נשבע על ספק איסור הדכנן לא לאכול ואכל אי לוקה יש לוחר לחיד ליש מודים דאין מוסיפין ולענין אם נשבע על ספק איסור הוב שלא לאכול ואכל אי לוקה יש לוחר לת"ד ליש ככ"ל השפק אין בו לא לאו ולא עם כ"ל איסור הוב על מפק מודר מבים וולא מניה כיו "ל דספק אין בו לא לאו ולא עם כ"ל אין שבועה הלה על מוד ביש כר"י בנועה הלה עליה כמו שיבואר כי"ד בוער הול לילקי עליה כמו שיבואר כי"ד אין בפועה הלה עליה ביש להוח ולא מסור וה"ל דרכנן אין בנועה הלה עליה ביש לא מסור וה"ל דרכנן לאון בנועה הלה עליה ביש לא מסור וה"ל דרכון היוא ספק אורם הלה לעדות סואל לומחור לא מדור ב"ל ומשות ספק חורה על היוא לא מסור וה"ל דרכנן אין שורה על שניו ספק חורה וה"ל הוחלה עדיה לבנון עדיף במ"ע לעשות ספק חורה עליה לא מסור ב"ל בכורו אפ"ה ספק חורה עליה והלה במאלבילין סקל הקל תחלה עדיף והאי דרכנן מלו ואם קודה דרכנן האלו ואם קודה דרכנן האלו ואם קודה בכל אל שם כ"א הור לא דרכנן י"ל דא"ו אף אוסור דרכנן און מרברין עלוו ואם קודה ואלו שם ספק איסור תורה לאורה למ"ד מ"ה לאון לניך לחזר ולקדש ראם הורה לשר החורה לער לחודו לקדש רה ב"ל הור הורה בער בהור אות הורה בי"ד ק"ע בש"ך אות כ"ז וכח"מ כל"ד במ"ע "ד" הלכלת אישור הורה ב"ד במ"ע ל"ד בפת איסור הורה בער בול א"ב לא היו הקראת לשבת שנונג בתקום קרואה סה אונג בתקום הראם ב"ד במ"ע ד"ד המיל איבור הדבבן אים הורה בולגור פות לו ח"כ לא סיי וקראה לצכח עונג במקום קריאה ססא עונג משא"כ אי פוי רק דרבנן אשר שונג. מקדי גם זה ל"ע : ומיהו יש נ"ע במוכר להבירו ספק איסור פוכר ואכלו למ"ד ת"ה אשור מחזיר לו הדמים ולמ"ד דרבנן אין מהזיר לו הדמים: כמו עוד נ"ע בדין סחורה ככסי' קי"ו ס"א ב' בי"ד כל האשור מ"ה אפור לעשות כו סחורה ואיסור דבריהם מותר א"כ בספק אישור סורה יש נ"ע כאמור וחי"ם יכולה שוד: ל ולענין ספק אם כירך כסמי אף למידה שורים וליבול לחומרא מפיר על בת המקור במיץ אף בכמ"ז אף למ"ד ספק מדרכנן לחומרא מפיר בכל מלוח דרכנן בכמ"ז אף למ"ד ספק המברך ככל מלוח דרכנן במברך בכל מלוח דרכנן לחומרא וליבול במברך בכל מלוח דרכנן לחומרא ולה"ם כיר"ז אם מסופק מדרכנן לחומרא ולפ"ד ספק מדרכנן לחומרא ולב"ד ספק מדרכנן לחומרא יודם מכדך כל מנוך ספק ה" בנופו וסכ" ע"ר תערובום דאסור אף למ"ד ספק מדרכנן לחומרא יודם

- ל פנ"ם כל פירושים נגם או הגם כפריו לי"ד ועיון שכח ע"ם כ' בחידושינו כתכנו מדאמר בק"ד כ" דאמר רבא הגים מדלית ריש ולא כפשוטו חסר והשלימה ש"מ דהגה היכור משמע יע"ש: ב סימן עמ"ג בשורש סמן ישעיה כ"ח כ"ח ויהיה פירוש נסמן וסימן גבול אבל מרש"י ורד"ק משמע
 - נסמן ליון וכתיב וכוסמת גכולתו יעוין שם :
- ב שוכה או שיטה לדעתי שוכה כסין שם פישעיה כ"ח חטה שוכה בסין וברד"ק מלשון ובמשוכה וכמ"ג בשוכש שוכה לשון שכרה יראה שהוא מפי' רש"י באמלע כשר ושעוכה וכוסמת בחוץ כעבדים . שיטה לשון שייט ומשיעה :

- כב אי עושין ספק דרבון לכתחילה וספק ספיקא מחלוקת הפוסקים הרא"ש ור"א ור"מ עיין מ"א פ"ג ג' תס"ו א' וט"ו ע"א ג' ותפ"ט : ג' חס"ו א' וט"ו ע"א ג' וחפ"ט : בג מחזור ווטרי חיכר הר"ר שמעי' חלמיד רש"י ז"ל כ"ח א"ח צ"א ס"ד ולשיטחים כחו' צכח י' טריחוחיו

- טעמים על מי שי הנים ושים עונמת מת: לץ בי"ד לידדנו בחס"ד אי כתבים באחרונה חיבר עב"י א"ח רס"ג תה"ד שקר יותר מכתביו ובע"ו שם ב' פסק כמ"ש בכתביו וי"ל דסובר דלא פליגי עיין פרישה : לא בא"ח רל"ה בט"ו ב' למלורה י"ל בין הר"מ וטור בהא דכל אימתי ובד"א לסרש הא לא"ה חולק ולטור
- אין הוכחה יעוין שם : רבו הרב שכותב והמנהג באשכנו ו"ל ה"ה פולין פיהש וליטא ורייסין ומעהרין וכדומה רק היכא שכתב בני אשכנו או שיש הוכחה עסי' הקמ"ז בע"ז ומ"א שם ובקמ"ז ללי במ"א א' בעור אין ראוה יעוין שם
- אשכנו או שיש הוכחה עסי" הקמ"ז בע"ז ומ"א שם ונחע"ז (ני במ"ח ח" בפור חין רחיה יעיין שם מי מידו של היד מ"ו אות י"ד ר"ו וטור ורא"ש אין הכרעתם מכרעת דנמשכים חמיד לדברי הרא"ש ועיץ ש"ח מ"ד מ"ד רש"ד מ"ד רמ"ב ש"ך ו" הרב וחלמיד מונין וטא"ח רפ"ו ר"ב ש"ך ו" הרב וחלמיד מונין שנים צ"ל לבד מרי"ו וטור שנמשכים תמיד כו' והבן ועחו"ש שם:

 בא לגיל המוזכר בפוסקים היימ חכי זימני ש"ך ו"ד רכ"ז וכ"ו עחו"ש א"ח שס"ו שס"ח ב"ח מכן עחו"ש שכ"ח כ"א לבשם מים עורניון נלאין דברים ללוני דיעבד אין גוערון בו ודברם כם והם בעחו"ש שכ"ח כ"א לבשם מים עורניון נלאין דברים ללוני דיעבד אין גוערון בו ודברם כם והם בילוניון ליינון בילוניון ליינון בילוניון ליינון בילוניון ליינון בילוניון בילונ
- קילורין לעינים:

סיכון א א יחנבר כו' עם"ז: ידוע כי החומר והלירה לרוה זו לזו אמר חי'ו החפעל להיום אדם מתגבר הנפם על החומר כי ילד לב האדם רע מנעוריו וא'ביהיה נולמ ומנולת בעלמו גם חי'ו חמירי כי ככל יום הילה"ר מסיתו ולריך לעמוד על נפבו נגדו. כמ"ם מקולם לא יהת ויפעיה ל"א ד') ועיין פמיהל א' ג' ע' רגלי הסידוו יפעור ורפעים בחיבך ידוע. רמ"א שם ומסיים כי לא כבה וגבר אים כ"ל כי לריך לעוד ה' רק פיהא האדם המתחיל ואוב ע"ז כ"ה ואל שדי יתנבר יע"ם התי ו: יש מי"ו כמ"ו כמו יש ממשבר בדמוון כי"ו ואוב ע"ז כ"ה ואל שלי מחדם כמ"ם כי יובל לדון עם שחקף ממונו. אלא שליך האדם של היום עוד דעות חקרף מאדם כמרי מיוםר אלא מה אלי לא יהם מפני רובה מוכר בי מדב מי הדב מונים ביותר מונים ובמה בני אדם מה שדי המונים ביותר מיום המונים ביותר מונים ביותר להיות עז בדעתו ומש"ה אמר כארי מיותר אלא מה ארי לא יהת מפני רושים וכמה פני הדם אף שיודע שבני הדם הקיפים ממנו מ"מ טבעו שלא יהת כן האדם יתנבר ויהיה עז בטבע וא"כ קשה היינו עז "כנמר לז"א כי עז בפני המלשיג אין כ"כ גבורה כי יחשוב בהיא אדם כמותו אבל נגד ילה"ר מלאך ותקיף נקרא גבור כמ"ש איזה גבור: רמ"א פתר יפה כי ראשינים נגד מ"ע ב" אחרונים נגד ל"ת יע"ב: (ב) שיהא עט"ז קשה ליה דהול"ל ויחא הוא מעורד כי בעור כתוב שאל ישיאך ילרך (ש"ץ ימנות) איך חשמוד וקור גדול או לא שבנית משנהך ויכוחו עמך לאו אעמידה קודם עמוד השחר כי בקיץ לאחר עמוד השחר ובחורף יאמר כן: ויהא הוא שעיר השגברות. ע"ב שיתן על פי דרוש כי מלת שהר נדרש בזוהר ויקרא דף י"א כי בשיכה לא שייך השגברות. ע"ב תירן על פי דרוש כי מלת שהר נדרש בזוהר ויקרא דף י"א עמוד ג"ד על כ"י וע"ש וכל אדם לרוך להתעורר עלמו תחלה ואח"כ מפיען משמים כי לא בכת שלו לבד יובר אים ממוש בא"ל לו אח"כ לפיע תשמים אלא חייר בכת שלו לבד יובר אים ממוש אלא חייר בכח שלו לבד ינבר איש כמש"ל ודוד ביבה עלמו בה"ל לו אח"כ לסייע מבמים אלא הוא מעיר השחר נוחן התעוררות ושתחה ובפע למעלה ואין השחר כ"י מעיר אותו לפייע אפילו אח"כ: ולפי זה א"ש הכל ענין א' יתנבר בהתעיררות עלמו פיהא הוא מעורר לא שיהא התעיררות תחלה משמים ומיהו לסוף לריך ההעוררות היוע מלמעלה כי לא כ'ע דוד הע"ה ומשו"ה הבמיש המחבר ואין השהר מעיר אותו. והמדפים הבין שראשי היבות כל" כ'מו ל'קדושת י'שראל המחבר וחין הפחר מעיר חותו. האוושים הפין בנוגםי היפוח כני כ מו ל קדופט י ביחד ושעות הוא רק כביכול לכנסת ישראל או היה כחוב לכ"י לכנסת י"בראל והיפך המדפים והבן: וא"ש אעירה שחר (תלים נ"ז פ" וק"ח ג") הא בהצות קם ולפי הדרש א"ש ועיין רי"ף ברכית ד" א" בעין יעקב: מה שכתב הרב בהג"ה ועכ"פ לא יאחר זמן כו" שהציבור מהשלון היינו ד' ה' צעון יעקב: מה שבתב הרב בהג'ה ועכ'ם לא יאחר זמן כו' שהליבור מהפללין היינו אעים שלא יעבור זמן חפלה מ'מ מלוה עם הליבור ושינה מלשון הטור שכתב זמן המפלה אשר הוא מועד לכל הי: (ג) טוב עס"ז עמ"א ז' ודאי כן הוא למ"ז ג'כ דממשים אין יבולה בידו להרבוח כמו עני בקרבן אלא מלח ובלבד שיכוין לש"ש לכאורה קאי אמרבה דממשים פשטא דבשי לכוין ולט"ז א"ש טפי דקאי אדסמיך וה"ש וכלבד שמה שממעש יהא לשמים שיוכל לכוין הישב וז'ש כ"י נחינת טעם שריבוי בלא כוונה אין טוב: ויש לראות מה הוא הל' טוב כו' דמשמע החבבה שלא בכוונה ג'כ טוב וזה טוב יותר וז'א כי שלא בכוונה לא אומי קדאת שקב ולע"ז דהרבה שלא בכוונה לא לוחי קדאת שקב ולע"ז ויש לשון הטור אבל לא לפון המחבר והבן: (ד) פרשת עש"ז כ"כ ב"י מעמים אלו ובאר הגולה ועשרת הדברוש הבש רש"ל ביושלמי ברכות כל האומר פ' המן מובטח שלא יחמעטו מזומיו ועשרת הדברישה בשם רש"ל ביושלמי ברכות כל האומר פ' המן מובטח שלא יחמעטו מזומיו השרכת הרבה לומר ואח החירה כאילו הקריב הטאח אבל רש"ז שיון ברכות כל יחמעל החובה כאילו הקריב הטאח אבל רש"ז שיון ברכות הי"ד ה' וצירש"ז והיש"ש ומיהו און אנו אחראין לעו שובדי עכו"ם דאי לדוקים ובייחוסים הא מאמינים בכל חודה שבכתב ה"כ וואי א"א אהראין לע זו"ם עיון דרישה בשם רש"ל שפסך לא מארון בלים בכל חודה בבון באמר דרש"י ויהי ע"ש ומיהו האון לש לאקלון בובדי עכו"ם דאי לדוקים ובייחוסים הא מאמינים בכל חודה בכוך באמר דרש"י ולדי שיב בקש לאפוע בק"ש היינו עם ברכית יש"ש ואון פסקינן כש"ע ומיהו בכן" באמר דרש"י פירש בקשו לקפוע בק"ש היינו עם ברכית יש"ש ואון פסקינן כש"ע ומיהו בפכחב הי כ אתרי חיד את אך לשנוע בק"ש היינו עם ברכית יעיש ואתן פסקינן כשיע ומיחו ברוך שאמר דרש"י פירש בקשו לקבוע בק"ש היינו עם ברכית יעיש ואתן פסקינן כש"ע ומיחו בלחש אייירים כל יחוד בביח"ב לא בקול רם וראיי לומר קודם ב"ש כמ"ש מהרש"ל כי פ"ז חיבות בב"ש וראשו כחש פ"ז דנדרש ע"ש דיבור א' אנכי יע"ש: (ו) אלא עט"ז המחבר שנה מלשון העור שכתב עוב יותר אלא דוקא ביום כמו פ' התמיד במ'ו סי'ג ועתב'ם י'ב ואם אין מצטק השור שכוזב שוב יותר יותר יותר יותר וחום בינים כמו פי התמיד במי ום ג' ועתב שי ב יושה הק לו פנאי ביום יוכל לומר בלילה וכ"ש הפאת ואשם : (ז) בהם עמ"ז הנה דעת המחבר דאחר אשם לא יאמר דאין בא בנדבה דאין הלי כר"א בכריתית (כ"ה א") כ"א כרבנן דאשם חלוי אין בא נדבה ואשם נזיר עמ"א י"א מ"ש על רש"ל וב"ח תירן בא"ר י"ג דתחנה וא"ל יהא כקורא בתורה וכן הסכים החב"ש אות ע" : וכתב א"ר שם אם היוע שחפא יאמר החלה חפאתי עויתי פשעהי ואה"כ יאמר פ' הטאת ואשם ויה"ר ואמת כ"ה בר"מ פ'א מהלכות חשיבה שהקרכן בלא וידוי אין מכפר כמ"ש בחורה וידוי הוא חטאתי כו' שם פ'א ופ"ב וידוי בעמידה עיין הר'ז

מימן א (א) שיהא עמיא לחבר יום ולילה בהחנונים. מאן דקאים בחצות למגרם יעסוק בתורה שבעיק. איר אי בשם הפוסקים מוסב לישן כל הצורך למי שצריך מלקום באשמורת ולישן בעת התפלה כ'ג. תרים איר ג'. עבית ם'ש ואל ישיאך יצרך בבוקר יעיש. באר הגולה ירושלפי רשיי ד' א': (ב) מפני עמ'א. בב'י פי׳ זה עמ"ש הפור שתעיו מצחך כנגד המלעיגים ולא תבוש יעיש אכל הביח ודרישת בשם רשיל פירשו בסור לענה בלא בושה כמו עכרם מלעיג על ישראל שמניח תפילין ובושה בלא לענה אדם בינוני עומד במקום גדולים לא יתבייש מהם ללמוד ולעשות מצוה יערש וברמיא כלל ואל יתבייש מפני המלעיגים ווה דק פיי הביי: ומלת ג'ם ללמוד ולעשות מצוה יערש וברמיא כלל ואל יתבייש מפני המלעינים וזה רק פי׳ הבי׳ : ופלת ג'ם בתצנע לכת ברמיא אין לו ביאור לכאורה ומלבוש הבגתי שריל שלא יתקומם עמהם שכתב ובלבד כי שלא יבזה איתם. ולינ מלת ג'ם ה'ם בודאי אם אפשר לעשות עבודת בורא בצינעא ולא בפני המלעינים או בפני חשובים גדולים סוב יותר. ומיהו בפני בינונים שימבדו מסנו ייל סוב לעשות המלעינים או מפני לעשות כמוה! (ג) ומיד עמ'א הביא גימין ע' ע'א ובשבת קכ"ם ב'׳ ג'כ בעימין הזביא כן בשם ליח פ'׳ הרואה ע'׳ עשות זקנים וייל דוקא חמשה בב'א משאיל בנים ודוקא לכסדרן ודוקא כסדרן וחמשה בהדרי. ומ'ם המ'א בדקדוק הביא גימין! (ד) המשכים עיין מיא. הראה מקום לקל"א ס'ב אולי למ'ש המ'ז ה' דבביתו לענין נפילת אפים ויל דכיון לסעוף ג' מצ'אות מ'׳ ברקנמי גופא דסמוך לאור היום אין נפילת אפים כ'א להמתון עד גכון היום וכן במ'א אית ב'׳ בדקנמי גופא דסמוך לאור היום אין נפילת אפים כ'א להמתון עד גכון היום וכן לא מצאנו כעת מי שנהג כן האידגא ליפול על אפום בקשת צרכיו ומ'ש מברכות ג' א' ולתי' ב'׳ דרצות ה' בשם הזוהר הוא המשמונות המשמורות וז'ש לא משכת בן ולא כתב לא מוכח. ומ'ש בשם הזוהר הוא דבתפלה בשם הזוהר הוא דבתפלה בשם הזוהר הוא דבתפלה ציין תה דצייה רק בשנה שמשתנות המשמורות חיש לא מסביע כן לא כונב לא מיות להוד היות הבתפלה בשם החוזר הוא דבתפלה השם החדר לאבילת קדשים איכ לתרי אי נמי לא מוכח מידי: ומיש בשם הזוהר הוא דבתפלה חושבין שעות זמנת הלילה יביש שלימות כל שנה חלק אי מכיד ולפיז בחושבין ליל ארוך. מויש לאחר וי שעות מתהלת הלילה זמן חצות ובקיץ ליל וי שעות זמן חצות באור הבוקר מיד ועי סי דליג במיא די . ומפני שיש בכאן ענין עמוק אמרתי אשיחה וירווח לי. הנה יש לו בכאן די שיות כיא חלק מכיד לא הנה יש לו בכאן די שיות כיא חלק מכיד לא באור הבוקר מד ועי סי רליג במיא די. ומפני שיש בכאן ענין עמוק אמרתי אשיחה וירוח לי.

הנה יש לי בכאן ד' פירושים א' דאשמרת הם תמיד לכל משמר ד' שעות כ'א חלק מכ"ד לא

הנות וחצות גריר בתר האשמורת דבאמצע משמר ב' זמן חצות ובין בחורף וקיץ זמנו לאחר וי

שעות ממש וה כפי מה שהבין המיא כאן. ויקשה א"כ מה פריך סוף אשמורה אחרונה ימטא

הוא הא נ"מ בקיץ בלילות קצרות ובין בלילות ארוכות (ע"ן בכור שור) הפי" הב' כפי משמעות

הן בקיץ או בחורף דשלישי הוא בנמ" דודאי אשמורת זמניות הן והורף וקין כל הלילה ממש

הן בקיץ או בחורף דשלישי הוא בנמ" דודאי אשמורת זמניות הן והורף וקין כל הלילה אומרים

ולא יותר וקרא מסייעני יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי רק בלילה אומרים שירה ומיד

בקיץ כשאיר היום מפסיקין אבל חצות אין נריר אחר האשמורת וא"ש מובא כי לתי א' אמר

למצעית המצעיתא היינו חצות ות" ב' דוחק לאוקמיה למאן דנני וממא לא כת" א' וכדר

דסובר הצות לאו עת רצון וכי יפלוג הברייתא יבמות ע"ב חצות עת רצון כמ"ש בבכור שור אלא

אשמורה שנייה ומשה הוכרת לשנויי למאן דנני כר. ומיבר הייתי לומר קישור דברי המ"א שכ"

דסובר הצות ומיד אחר ו' שעות ממש מתחלת הלילה לא שעות זמניות ואין נגרר אחר חצי

ולת" ב' לא משמע כן א"כ קשה מיבמות ע"ב ולוה אחר השמע חצות בקיץ וחורף אשכר

ר ממש ומש"ה אמר ואב"א ופסקינן כתירוצא בת"א אלא דבהזוהר משמע חצות בקיץ וחורף אדור בחורף אחר יב"ש דיממא היא א"כ אף אם נאמר דבקיץ מיד בהאיר השתר פוסקין השירה כי

דבחורף אחר יב"ש דיממא היא א"כ אף אם נאמר דבקיץ מיד בהאיר השתר פוסקין השירה כי

דמות שוחר בלילת אקומה כ"א מארוכות לא מקצרות (עמ"ש בחרושינו מוח) הפירוש

שלת אימרים כל ע"ד השחר דהכי כתיב וב"ל איה זאת וצ"ע וע"ן זוהר שם משמע דחצות נריר שבי המצות בריר במ"ב הממו ובחיל

שלו ע"ד הירוד נכחל משמל למה בתורף ומנו את מות ה"ב ואל לישנא דנה המלים לישנא דנמי המלילה מנחות המני מי ור"ב ו"מ"א או ומ"ה ובא"ר השמור שליו שלו בה"ל מי א"ר ממות ל"ל לישנא דנמר א"ר בוא המרבה פועל לידה מעום בלבד שיכוון (המבה) האלא"ה הממעים עדף ולוון ווא"ר שאין כולת מור ב"ל מרבה והיבות במור מליות מור ב"ל מרבה להרבות במיר לוות וו"ל מה התמעים בלוות ווא"ר מור ב"ל מווה מי בכורה למי בנות מיום במ"ז הוב"ל "ל"ל אי מת עת בלבר שירון וומרבה ביור המבעים בלור מור מיום בנות ה"ב"ל מורה מיבור המור מיום ב"ל מוום ב בדך המסעים לדבות ובנש על היוב דיבו הוא דובט יש שלחל היו היות לכון הא היובד בית מעד עדיף ורק אפר אם תרצה להרבות בסרוצה בלא כיונה סוב יותר פעם בכוינה עמיש בטז אות ג: (ו) פ׳ עקידה עמיא העיקר שיבין מה שאומר. הבקי "ל הפרשה עם גנינת סעם ועשרת הדברות יקרא בסעם התחתון שמיח סה׳ו. ע׳ מ׳א תצ'ד בשם מ׳ב ו׳ ואור תורה דיחיד קורא בסעם התחתון וציבור בעליון וִי׳ הדברות ביחיד ודאי מעם התחתון וציבור בעליון וִי׳ הדברות ביחיד ודאי מעם התחתון וציבור בעליון וִי׳ הדברות ביחיד ודאי מעם התחתון וציבור בעליון

סיכון ב א חלוקו וגמ'ז כפי' הב' בב'י על מה שכתב הטור לקמן ברליט ובש"ע ש'ב לענין פשיטת הכחות: מ"ש אמאי לא אמר ר'י בובישת הלוקו (שהיה מכנים ראשו בשודנו שוכב) הנה יל דה"א דרשאי לפשוט דרך ראשו ולהפך זד פנימי להון קמ"ל דה"א שלא יתצלה מקאת גופו משא"כ לבישה פשיטא דמין לישב במטה בגלוי הגוף א"ג כמ"ש הדרישה דר"י הרגי קשמר דלא היה מהפכו דא"כ ילטרך להפוך אח"כ כשילבש גם קורת ביתו משום לנישות הרמי המשעינן בפשטת לבושו: והוי יודע שה "מ ז"ל פ"ה מהלכות דישות ה"ו לנישות גדולה ותרתי חשמעינן בפשיטת לבושו: והוי יודע שה "מ ז"ל פ"ה מהלכות דיעות ה"ו לניעות גדולה נהגו ת"ח לא יתנלו ראשם ונופס משמע שאר אדם מתנלים נופס וראשם ועיין לקדין דריב"ל אם סני ד"א בנילוי הראש למדות חסידות ומרבי יושי דאמר לא ראו קורות ביתי ומאי רבותיה משמע ג"ב לחסידות ושאר כל אדם אין אישור ולמ"ש הדרישה י"ל ר"י תרתי קאמר דלא הפכו שילטרך להפכו אח"כ הא פאר כל אדם אין מקפיד עט"ז אות ב" ועמ"ש לקמן בהא דלא ילך בקומה זקופה ג"ב כה הר"מ ז"ל בה" דעות לת"ח יע"ש: (ג) לראבשו עש"ז לדעתי כיון החדון הופה בדולה כמו שאניד כי ידקדק קין באה והול"ל ידקדק בחלוקו להפכו כדרכו להון ויתנה שתולך למשיר ולאים דקדות ביין באה והול"ל ידקדק בחלוקו להפכו כדרכו כמ"ב ל" יותנן המפקיד על האוקו להפכו (הטור הוסיף מלת כדרכו) ולאה אמר בשלמא העור

איח הרבות הנהגת אדם בבקר

לחון ויתגנה שהולכך להזהיכו והיזה דקדוק בייך בזה והולל ידקדק בחלוקו להפכו כדרכו כמ"ש כ" יוחנן המקפיד על חלוקו להפכו (הטור הוביף מלח כדרכו) ולזה אמר בשלמא הטור כמ"ש כ" יוחנן המקפיד על חלוקו להפכה וכמוה בגדים טורח ומביר ולובש כדרכו (ויאא לרש" זה מרבי יוחנ ק"ח בם דלא כאו קורות בימי אמרי הלוקי וחירתי קאמר כמ"ש באות א" בשם הפכישה ולאו מדח הבידות לת"ח כ"א לכ"ע א"ד ח"ח מעלה יחירה דלובשה כשביא הפוכה בפכידה ומש"ה אמר מדקדק ללובשו כדרכו ולא אמר להופכו כדרכו דלא מענה לומר הפני לליזו ביבה מכירה כמימרא דרבי יוחנן ויהיה כפי" שלא יהפוך היינו בפשיטה לא יהפוך אחר בשפע לאיזו ביבה כי ישכה למחר וילבוש כך או שאר פירושים. משא"כ המחבר השמע כאן מימרא להיזו ביבה כי ישכה לתוך להופכו כדרכו הן אמת בח"מ רב"ב בכ"א הביא המהבר חנאי דר" שהוא מדקדק בחלוקו להופכו ולא ביים כפירש"י לובשה כן" ומ"ח הרי רש"י סובר כן ועד"ר דמים ושם ל"ע דבריו במ"ש כן חלוק בטביעת עין: (ג) "בעול עש"ז. לי העני יש בכאן הרהורי דברים והנני פורשם בעוה": זהנה יש בכאן הי פירושים. הפי" הא" הוא הב"י דרב יוסף וכב להן ושם ל"ע בכרום והנני פורשם בעוה": זהנה יש בכאן הי פירושים בדימי ודר' יוחנן (הרי"ף וכ"ת ורא"ש) אשי כמדל הווין וכמ"ש החום לשפילון וסובסקים השמעו בדיית' ודר' יוחנן (הרי"ף וכ"ת ול"ש) אבריית דרבי" רב יוסף ור"א גם בתרא שיום שרולה ביות' ודר' יוחנן (הרי"ף וכ"ת ול"ש) שנוח הולל בכולה ד" יש ברודה או במול וכ"א והשל החוד ברוים וב"א הב"י הב" הב" המל המול במול בברים לכני הב"י בלי משל בכירה אוב בכיים מול בברים לו במול ובחים בכירה ב"ם סים דבית החום ור"א והבן) והעור השים משל ומחי בריים ושתל מחלי בברים לוב במום המום מולן ובמל לוב בדוף מועל הובן) והעור השמים ביו הפום מול ובחים בליו ושתל מחלי בחלה והיו הביי במום לוב ברים בותל בותל מושל בחלים וביה ביות בחלל וראל במול מחוב הרווייהו ביום במום וכ"א והבן) והמו בחוויה הפי" בשל מושל ובשל השלל וכאל במול הביים בב"י ובהום אלל ובחל שלה ביון וקבורה בותל משלל ובשל והשל והבן להבב ליום ברים לוב ברים בחלל המלי המום לובים לובים בב"י ובבים אחל מולל ובעל ובשל הפו ברים" ביום בי" בום במול מבלל ובום המלל המלל המנו הבן הב"ל הבן בכ"ל הום ברים" מום לוב"ל הבן בפ"ל בכול הוב ב"ל ובשל ובחל לובל הוב בב"ל ביום בכ"ל הום ב"ל הבן מהים ברים"ל הבן מהול המלל הבול והבן ב"ל הבן

כבריית׳ וכשהוא חולך ורוחץ וסך,שמאל רשאי תחלה וז"ש הב"י דוקא מרחילה לא מנעיל׳ והבן זה

וע' היטב בב'י וברש"י ותבון: הב' פי' הב'ח ז'ל דשלש מחלותת רב יוסף כפי' החום' דל'ש בריית' ור' יוחנן ומיהו מי שמחבב ימין יחבב חמיד ימין ומי שמחבב שמאל יחבב חמיד שמאל ור' יוחנן איקפד על רב שמן כו' ור' אשי אמר חזינא לר"ח דלא קפיד כלל כי בדבר הרשוח לא שייך כבוד

וקובר שמאל סיכה דיש לכבד תרווייהו הבל סיכה דה"ה לכבד תרווייהן יש ברירה היזה שירלה יכבד כי לכ"א יש מעלה . ובא רב אשי לפרש דברי רוב"י חזינא כו' דלא קפיד פעם נועל ימין וקושר שמאל ופעם נועל שמאל וקושר ימין יע"ש היטב ולפי דבריו הרווחנו דהטור פסק כרבים רגב"ו ורב אשי . והשמיט מנעלים שאין קשירה כי יש ברירה וחלילה יש ברירה וכפירש"י דחולן שמאל כביד לימין וה"ה איפכא רשאי וברייחא ה"פ נועל ימין וכל איגך יש ברירה בימין דגם

הוא חשוב וה"ה איפרא (כעין דעביד כמר עביד כו') ומיהו בנעילה ימין וקושר שמאל או איפרא אלא דלפ"ז קשה אמאי הביא הטור דברי רנב"י ולא דברי רב אשי דעדיף טפי : הד' הוא לדעמי כך . כי מאמר כ' יוחנן כספילין כך מנעלים מה חפילין כו' מלח כחפילין בכף הדמיון אין לו ביאור ומיוחר יאמר מה חפילין אלא ידוע בלבישת חפילין לובש שמאל ואח"כ של

ראש החשוב (מטעם טטפת כו') וחלילה פושט של ראש תחלה מטעם הנ"ל כך במנעלים ממש כן הוא לובש שמאל שאין חשוב קודם דא"כ עשית של ימין מכהה (בחדושי הארכתי בשבח ש"א זוה ששת ת"ה ושאר פוסקים דרבי יותנן כרב הונא מובר לענין שבת באותו שיש מכה וכ"ה

. ומ"ם ר"ם ברבה והביה מסכם דרך הרץ סיפה דמתני' הולן שמהל דמריםה בירושלמי בפי׳ י'ל נועל ימין בלא קפירה ונועל במאל בקשיר' וכ"ז שאין קושר ליכא פנימה מכהה עד שיקשור רק מהולץ קביא והבן) ובחלילה ימין מהלה והשחא א'ל לומר דפליגי בבלי וירושלמי כמ'ש

רובינו שם ורב יוסף אמר דעביד כמר עביד דפליני ודאי ר' יוחנן וברייתא מש"ה השמיטו הפוסקים הרו"ף ור'מ וכן רב אשי סבר הכי ורנב"י יחיד בזה כי סיפא דברייתא חולן קשה

וכדכתיבנא . ומיהו אנן פסקינן בסי' ש"א כחייא בר רב ואי"ה שם יבואר עוד: ומעחה הבוא גבוא לדברי הט"ז והוא הסי' הה' דסובר דאין כאן שום מחלוקת כי רב יוסף ורב אשי סוברים דחון קפידה כמו מנעלים שאין קבירה או בחלילה רלה ימין או שמאל ורנב"י אמר ירא שמים יולא ידי שניהם ביש קבירה ראוי לכבד שניהם ימין ושמאל (ויהי' הבי' יולא ידי שניהם כפי מה

שתרלה לפרש) ומש"ה השמיט הטור מנטלים שאין בהם קשירה וחלילת מנטל כו' אבל הרב בהנ"ה הביא כולם אבל המחבר הביא חלילה והשמיע מנעלים שאין קשירה יש לחרץ כמש"ל או סובר הולן שמאל לחשיבות שמאל ומש"ה השמיע מנעלים שאין בהם קשירה ואין להאריך יותר: (ד) בקובוה עם"ז כתב דל"ג בנמרא ד"א ומ"ש ויש מתרלים הוא הב"ח וע"ש. ומ"ש והוא מתחבלים הוא הב"ח ג"כ אלא שא"א למחוק בנמרא ד"א ועמ"ש במ"א, אות ה":

והוא מסתבר כ"כ הב"ח ג"כ אלא שא"א למחוק בנמרא ד"א ועמ"ש במ"א, אות ה":

והוא עש"ז הראה לת' אות ג' ושם נאמר כיובב בביחו עכשיו יש איסור בהוקוחיהם ומהני

הנחח יד על ראשו ויראה ה"ה אם משלה ראשו שרי כה"ג דניכר הוא משא"כ לילך בגילוי הראש ד"א תחת השמים לא מהני הנחת היד על ראשו ואי"ה שם יבואר. ומ"ב ביושב בקרון כמהלך והיינו דלח מהני הנחת יד ועח"ר אות ד' ולח הבינותי מל"ד אות ד' דהתם אם בקרון כמהק והיינו דמו מהםי המחק יו ועם כי לוות די וכח הפרונה. מכי ד מות ד דהיהוי א"א לעמוד יובב וא"ל לירד דקשה עיבוב הדרך ולא יכוין רק אם אפשר לעמוד עומד דהיהוי מורא שכינה יותר ומה בכך דכמהלך דמיי. ולפ"ז אם אפשר לו לעכב העגלה ויבא למחוז מורא שכינה יותר בעיכוב ודאי לא יעמוד בעגלה דכמהלך דמיי. ואי"ה שם יבואר:

א ועבשיו עט"ז ועב"י וב"ח ובש"ע כתב ולה נהגו להומרו ובלבוש מפמע דהסור להומרו כי מיחזי כיוהרא ועיין ב"י כתב ג'כ בשם אבודרהם דמיחזי כיוהרא. פי' התכבדו מכובדה עיין פרישה (בי' התכבדו מכובדה עיין פרישה : (ב) מלאחרין עש"ז עב"ח מביא גירסא להיפוך לפניו טפח ואחריו בפריים ואשה להחריה עפח ולפניה ולא כלום והעשם דא"ל ליזהר מלפניה ודי לאחריה טפח משא"כ אים לריך ליזהר לפניו ג'כ מש"ה לאחריו עשהיים והעלה דיש לחוש לב" גירסאו" ושלפניו משא"כ אים לריך ליזהר לפניו ג'כ מש"ה לאחריו עשהיים והעלה דיש לחוש לב" גירסאו" ושלפניו מפחר מים נדין ביואר פפרי ג' כמו של מתחיד פפחים ליה חודוני חודי ליה ומיהו לדודן מקסנים שפחיים אף בלא גדולים כי לגירסת הב"י לק"מ קופיית הב"ח וא"ל לחלק בין לריך לקטנים שפחיים אף בלא גדולים כי לגירסת הב"י לק"מ קופיית הב"ח וא"ל לחלק בין לריך מיהר מב' לדדין או לחו : (ג) אבל עט"ז מוכרח אני להאריך בכאן. עיין גמרא ברכוס ס"א

סימן ב (א) מיושב עמיא. נסתפקתי בישן בכילה שאין גבוה עשרה אי נוהג דין זה דלא ילבש מיושב ומקום הספק מהא דסוכה יו"ד ב' ישן בכילה באין גבוה עשרה יוציא ראשו חוץ לכילה וקורא ופירש"י ז'ל כפוציא ראשו הוץ לחלוק וכמכוסה הוה ואהל שאני ועמיא ע"ג אות א' והדברים ק"ו אם לקרות ק"ש בגילוי עדוה דהוה דית ולא יראה כוי כיש לכאן דצניעות מהני בכילה דליהוי כמכוסה ושאני חדרי חדרים דאהל שאני. הן אמת דשם בעוצם עיניו הזה דבגן דאל"כ אמאי פסק רייו האיבעיא לקולא שם ומ"מ כ"ש הוא וכעת צ"ע. מניה עיניו הראשותיו שטר לעודו המובל אצבעו עמלה ואול מחור מראשותיו שסף מודר המובל הפנו במת מיותה לומוד בכר או מסכר לופנו מות מיותה למודני ברב או מסכר לופנו במת מיותה למודני ברב או ביות מסכר ברב או מסכר ביות מיותה לומוד ברב או ביות מסכר ביות מיותה לומוד ברב או ביות מסכר ביות ביות מסכר ביות מס עינוי הוה דרבנן דאל'כ אמאי פסק ריזו האיבעיא לקולא שם ומ"מ כ"ש הוא זכעת צ"ע, מנית מראשוריו משכח לימודו המובל אצבעו במלח ואוכל מחזיר לימודו הוריות ס"פ בתרא הקורא כתב שע"ג קבר או מסתכל בפני המת משכח לימודו בפרות בליקושי אח ואצבעו אי אם הספוך לאגודל דוקא כי הוא הנקרא אצבע ואי של ימין דוקא עמ"ש אות ד" מזה: (ב) מי עמ"א הביא דברי של"ח ובשבת מ"א א" כשפניו כלפי תעם צריך לשחות ופירש" משום צניעות משא"כ כשפניו כלפי נהרא כבוש במילה הוה ככופר. ומ"ש משא"כ כשפניו כלפי נהרא ליכא שם צניעות ובשמכסה נראה כבוש במילה הוה ככופר. ומ"ש לע"ן בס" "ג אות יד דבשבת שם אמרינן דביעתותא דנהרא רשאי ליגע באמה והפוסקים השמימו באמת ע"ין לקמן פ"י "ג במ"א אות ר"ד. הבאר הגולה הראה מקום לתענית י"א וחגיגה מ"ז א" יע"דני אכן מקיר וב"ש שאר וב"ח באמת מ"ז ב"ו הנ"ח באמת שבתענית וחגיגה אמרו אלון מתחת בגדיו וכ"ש שאר וב"ח בא ע"ל ע"ן בס" ג" שנת ק"ד וראוי להיות מור מנמרא דשבת כ" שם הוא בת"ח והמוד למד דכ"א ע"פ"פ לכתחלה: (ד) ימ"ן ע"א כבר כתבתי במ"ז למה השפימו המחבר והרב זה דרותץ למד דכ"א ע"פ"פ לכתחלה: (ד) ימ"ן ע"א כבר כתבתי במ"ז למה השפימו המחבר והרב זה דרותץ שהולבין כמה אמות בגילוי הגוף וראש. גם רשאי לגלת ידו עד קובדו הנקרא עלבוג"ן ע"ס" מ"א של לילך בנילוי הגוף וא"ץ לאות א" בשרו מתחתיו פפח רשב"ם ב"ב נ"ז ב" פ"ד שלא לילך בנילוי הגוף וא"צ להוכירו כאן. ושם לא הזכירו מפח רק במלית שלא יהא חלוק כמ"א אבל הר"מ ז"ל פ"ה מחות אם" והות ה"ח לא א"ך ת"ח בקומה שלא ל"ל בנילוי הצוף ואוב ב"ה אות כ"ג אור א"ב ב"מ און לו אורן ל"ם ה" דיות מהות נמי והא מנלן. ע"מ"א בנרים ל"ע"ב (ב"ם ל"ו) הנודר משחורי הראש דקמנים לילך בנילוי הראש לוב"ב מ"א אות ח"ד אולה ע"א אור ב"ב ה"לון למ" בנראה כאלו און לו אדון ולפ"ז בילוי הראש בורים ל"ל דבור מ"מע כ"א ה"א ות"ח מחות נמי והא בעינן כוונתו דלמא דב"ד האוד ב"מ א" ובירן למום ב"ב ה"ה וואם ל"א וב"ד הלאו ב"ב א"ה הצוא בורין לוום ב"ה הואור ב"מה או ע"ד ב"מ ה"ה הנאור באור מולוב ב"מ א"א וע"ד או וודין לוש ב"ה הגולה באלו ב"מ א"א וע"ד או וודין לבום ב"מ אות ומור הוב"ל מ"מ ב"ה או וושל ב"ב מ"מ ה"חות ביו מ"מע כ"ה הלו ב"מ מ"מ תה בים נומר ב"מו מונה או וושני ב"מ מ"מ ב"מ ב"מ או וושב שירי נוס" א" ב"בור א"ה ווש"ל ב"מ ה"לו ב"מ"מ ב"מ ה"מו ב"מ ב"מ ב"מ ה"מות ב"מ ה"מ ב"מ ב"מ ה"מו ב"מ"מ ב" דגדול לישב ולעמוד שרי כ"א היטוך אמור וכ"ה ביומא כ"ה ותומ" ד"ה הא בעינן כוונתו דלמא נכל מצנפת של א' ועריין לבוש כובע קמנה כמו שאנו (הולכין) ומתומ' ג"כ אין ראיה דגנאי ושם יבואר אי"ה ומשמע דלהלך אפילו בבית שיש תקרה אסור דוקא עומד או יושב שרי ועס" צ"א סג"ד להוציא אזכרה אסור בגילוי הראש הא בלא"ה רק מדת חסידות עמ"א שם (שעות סופר כאן נ"א וצ"ל צ"א) והנה הד"מ בסימן ח" וכאן הבין מב"י דאיסור יש לילך בגילוי הראש ואיך יתרץ ההיא דצ"א ו"ל פחות מד"א ביתו סמוך לב"ה או יסיר כובע בכיה"כ גם י"ל מניח ידו על ראשו מותר ולבה"כ אסור עס"ז ח" אות ג" ומ"מ יו"ל הב"י גמי סובר רק מדת חסידות אלא הוקשה לו במלת של מצוה נמ"ר מדות מידות וזה מעות דאימא יכסה ראשו בכובע. ו"ל עוד מניח ידו א"ז מסיר וא"ה בסימות" ביותר אוד מדי ומות בארשור ביות א"ז מסיר וא"ל ברים הלוד אחר האחשור. ידו א"ו מסיר וא"ה בסימן ה" יבואר עוד. ועסרת זקנים כתב בשם רש"ל בבית הלוך אחר האפשר: (ז) יחף עמ"א הביאו הד"מ וכ"נ שחסר כאן מלת ד"מ עמ"ש אות ח" שבת קכ"ם א' פסחים ק"ב א' רש"י שם ת"ח דוקא וצ"ע (מ"ס קצ"ב): (ח) ונקיות עמ"א מלת שם קאי אד"מ כי באות ז"

דרך חלון הא לכנום שם אסור אפילו אשתו דבת רוח אשתו דרבא הזה. ובדים משמע דכל אלו משום צניעות לבד ובלבד שלא יראה פירועו או שומע עימושו והראה מקום לסעיף חי ושם אלו משום צניעות לבד ובלבד שלא יראה פירועו או שומע עימוש והראה מקום לסעיף חי לגא לזה הא דבנמרא ברכות ס"ב א' פסקינן כעולא אחורי הגדר לא חיישי לעימוש ומנלן לחלק בין שדה א דבנמרא ברכות ס"ב א' פסקינן כעולא אחורי הגדר לא חיישי לעימוש ומנלן לחלק בין שדה א' התקינו שיהיו נשים מספרות בב"ה ופירשי בעיר אין לחוש וכ"ה באה"ע ס" כ"ב ס"ג יעיש א' התקינו שיהיו נשים מספרות בב"ה ופירשי עישו בעיר אין לחוש וכ"א א וברשי שם דמי שאין רובה למשמש משמע שון חיוב וכ"כ הפרישה יע"ש וכ"ח בשבת פ"א א' וברשי שם מי יכול לפנות רפואתו שיממשם בפי המבעת וכ"ה בש"ע לקמן ס" ש"ב ס"ו וכתב בלבוש שם מ" שאין יכול לפנות שרפואתו למשמש וראב בלבוש מפני המבעת וכ"א בנות ב"ב אוון ב"ל לפנות ב"ד שהוחק כו" ה"א בנמרא הוא וצ"ע: (ד) מפחיים עמ"א דאף לגדולים לחוד מגלה לפניו מפחיים ועמיש במ"ז אות ב"ב ברכות כ"ג ב" וממילא אם רק לקמנים אין מלה כ"א לפניו מפחיים ועמיש במ"ז אות ב"ב ברכות כ"ג ב" וממילא אם רק לקמנים אין מלה כ"א לפניו מפחיים ועמיש במ"ז אות ב"ב הוא וצ"ע: (ד) מומילא אם רק לקמנים אין מלה ב"ב"ש מחיצה שרי ע"ש דוקא מגולה הא מחיצה אלא צפון ודרום ודוקף במקום מגולה אבל ביש מחיצה שרי ע"ב תי"ד בא לומר מגולה מה אלה במקום מגולה ומחיצות דברים סתורים לכאורה ע"כ ת" דבא לומר מגולה מגולה מול מני אבל המחבר דכתב במקום מגולה ומחיצות דברים סתורים לכאורה ע"כ ת" דבא לומר מגולה סגי אבל המחבר דכתב במקום מגולה ומחיצות דברים סתורים לכאורת עיכ תיי דבא לומר מגולה הא חצר שרי ומה שהקשה המ"ז בקרא א"כ עיר מוקפת נמי תיי דל"ד לעיר מוקפת (וכדומה ראיה דירושלים אי לאו דלתותיה נגעלות חייב חמאת אלמא רבים מבמלים רח"י לפעמים לגמרי) עוד כתב דמחיצות בש"ע ב' משמע. והנה אבאר דבריו כי בכ"י צידד דרק מערב מקודש ומר"מ פ"ז מה' בית הבחירה מבואר דגם מזרח מקודש ויש סיוע מב"ב (עמ"ש במ"ז ב') והנה אם נאמר דמורח מקודש יש ברירה לומר פירועו שלפניו אין חשש או יש חשש ואם נאמר מזרח אין מקודש אין גנאי כ"כ והעד מדת"ק דש בין נפנה לגדולים פירועו שלפניו ג"כ גנאי משא"כ מסיל מים אין גנאי כ"כ והעד מדת"ק דנפנה בירודה אסור מזרח ומערב ושם רק נגד ירושלים אסיר ואמאי דוקא צפון ודרום ובהכרח פירועו שלפניו כפירוש רש"י שם ד"ה הנפנה ה"ת לר"ע וכדכתיבנא . עוד רגע אדבר לכאורה המחבר השמשות מסיל מות ודרים הביום רגע ארבר לכאורה המחבר השמים מפיל מים והר"ב הביאו הפוך הוא כי המחבר ס"ז הביא דברי הר"מ ז"ל פ"ז מה" בית הכחירה ה"ם בלא הג"ה ישב ופניו כלפי קודש כ"ש מסיל מים בח"ל שרי והר"ב הגיה ל"א ישב מגלן דמסיל מים בכ"ע שרי ולזה י"ל הר"ב הוציא סירושלמי דאמר המיסך דוקא וכן בגמרא נפנה דוקא גדולים הא מסיל מים בכל ענין שרי והמחבר א"צ ברכות ה' ב' כי מלת בין יורה כזוהר בין צפון לדרום ואשה למורח וכר ורש"י ציין שם צפין לא על מלת בין ובש"ע א'א לפרש כזוהר שהרי בד"מ סעיף יז כתב בביאור (וכפול כי כאן צניעות כתב נכון ליוהר אף אין אשתו עמו ושם עיקר דין תשמיש כתב כשאשתו עמו אסור) ובר"מ פ"ז מבחירה נמי אין ישינים מזרח ומערב כפירש"י ואשתו עמו בבאר הגולה אות ז' לפי פ"ז מבחירה נמי אין 'שינים מזרח ומערב כפירש"י ואשתו עמו בבאר הגולה אות זי לפיס החומי וברש"י ג"כ שם נכון להסב דרך תשמיש לרוחות אחרות מ"ש בשם הלבוש אפילו ביש מחתיצות ונהגו כרי משמע במנהגא תליא וברים ובנמרא מסתמא ישן אדם עם אשתו בבית אפ"ח אחו וב"ח סייעתא למ"ש הב"ד דרים אפ"ח אחו וב"ח סייעתא למ"ש הב"ד דרים הל פ"ח מה" בית הבחירה סובר ביש מחיצות אין נפנין מזרח ומערב מקושיא זו דאם ישן אסור בבית כ"ש לפנות גגאי יותר ועמ"ש במ"ז אות ב"ו" מדברי הלבוש וכאן אין להאריך. הא"ר בבית כ"ש לפנות גגאי יותר ועמ"ש במ"ז אות ב"ו" מדבי האשו למזרח אלמא שרי ו"ל דוקא ישן אחות ה" מחגיגה אדה"ר מסוף עולם ועד סופו כששוכב ראשו למזרח אלמא שרי ו"ל דוקא ישן אסור שכ"כ הר"מ זל אין ישנים אבל לשכוב כך לנוח מיגיעה וכדומה שרי ב"ן מזרח ומערב אסור שכ"כ הר"מ זל אין ישנים אבל לשכוב כך לנוח מיגיעה וכדומה שרי ב"ן מזרח ומערב (ת) ביד עמ"א ופירשתיו במ"ז אות ח". ומ"ש למ"ז אימר בשמאל דיליה ע"ש. ומ"ש בעותב בשמאל דידיה ע"ש. ומ"ש בכותב בשמאל יקנח בימין דאיכא תרי מעמי צ"ע דכותב לא מצינו בנמרא כלל ועוד נגד נה

ב' וכפו דשהו ההדווטית ים בכאן ג' פירובים א' כפו פבוטו לר'ם מזרח ומטרב בח'ל אסיר בכל שיושב במזרח א'י ומינה מדינה היושבת בלפון ודרום הוה איפכא . הפי' הכ' כמים מהרב'א ז'ל שם בליור יט'ש היטב ופובר דרש'י וחום' ד'ה ר'ט כמדא הווין אלא לר'ט בח'ל

מה בל מי יל כם בנות יל ב שי ה כב ישובי. יו של יהוב מ' הי בנית מערב בפינה בם ומב"ה דוקא מזרח ומערב אסור בבל ביש ב' פעמים א' קדובת א'י בנית מאתר דח"ל רוב העולי אסור הא בהעדר חד מנהון ברי ומש"ף לפון ודרום ביושב נגד א"י ברי מאתר דח"ל רוב העולי

וגם רחוק מירובלים הרבה. וה'ה לח'מ ביהודה ובגליל אין איסור כ'א בהצפרף ב' יחד ומש"ה ביהודה במזרח ומערב בם רוב ארן יהודה אפור אפי" מלדדין בין מזרח ומערב רפני

בים כ' פעמים ה' קדונת מערב בני שרלועה מירובלים נחקדשה עד סוף משה'כ לפין ודרים דליכא כ'א חד מעם והבן זה בם . ולפ'ז מ'ש רפ"י ס'ב א' ד'ה אמר ר" וביסודה הוה דאי בה'ל איך אמר אין מפנין מזרה ומערב אלא לפון ודרום במדינה ביובבת לפון ודרום ופנה בין מולה ומעלב ובין לפין ודכום בחין שם צירוף ב' הסיבות ולפי' א' א'ש כפבוטו ביהודה דאי בה'ל לפעמים איפכא ביובבת לפון ודרום . הפי' הג' הוא בישת הר'ש ז'ל וסור כאן דר'ע

לחל לפפנות בח"ל מזרה ומערב בין יובבת לפון ודרום מזרה ומערב אסור ולפון ודרום ברי:
מוכר בכ"מ בח"ל מזרה ומערב בין יובבת לפון ודרום מזרה ומערב אסור ולפון ודרום ברי:
והנה מ"ם החום" ד"ה ר"ע מזרח אחוריו ופניו למערב ומשקינן אפי" בח"ל יש נו קושיא א"
למה נקטו מזרח ומערב דוקא וזה חי" מהרש"א ז"ל וכפי פי" הב" שכתבנו אבל מ"ש ומשקי"
אפי" בח"ל מיוחר הוא הרגיש בו הפ"ז כאן ו"ל בפירשו כמור ור"מ ז"ל דבח"ל לאו דווקא בכל
כפורש" ד"ה הוה שדיין דבב"ל כו" אלא כל ה"ל הדיין כן וזה מדתנוא אח"כ בנכנש אחר ר"

ולא כרב"י דביהודה הוה מבמע דבא לומר אף בה"ל וז"ש ומסקינן כו': ומ"ש לא יהן פניו למזרח ואחוריו למערב ולא קלרו לא יפנה בין מזרה ומערב יש ב" בהינות או פירועו שלפטי

אין חבש כ'א פירוע'ו שלאחריו אלא דזה א'א דא'כ אמאי דוקא לפון ודרום ה'ה מזרח ומערב אחוריו למזרח . השנים רבותא קאמרי אפילו פירועו שלאחריו כפה אבור למערב כ'ש פפח

החוריו נחורות . הבניעו לבחום קהמני הפילו פירושו בנהחריו כפח הסור למערב כים פפרים ומיהו לפירושו נגד מזרח לית לן בה רק בלא יהא פירושו נגד המערב . ועב"י בתה בפלכל בירושלמי במסיך ואין מקומו פה : והנה בדברי הכ"ז יש בהם מקובי ההבנה כש באגיד . כחב המעם מפני שבכינה במערב כו' לשם מבמע דאין קפידא רק משום מערב לא מבים מזרח וא"כ אבה דרופיניה ולא כלום באפשר משום לא פלוג ואמאי לא ממא כמ"ש הר"מ ז"ל פ"ז מה' צים הבדרום כים הבילו הב"י כאן דא יפנה בין מזרח ומערב לא למערב ואל למורח

בהוא כנגד המערב אלמא גם במזרח איכא קדופה (ע' ב'ב מזה) דדוהק לומר בהוא אאדם קאי כנגד המערב ההוריו בלא פירוע נמי אסור עב"י דזה דוהק גדול. ויש נ"מ מובא אי מזרח מקידב או לאו ועמ"ש במ"א אות ה' ומ"ש ויש עוד מעם בהוא נגד ירושלים אין לו ביאור לכהירה

כי זה דעת ת'ק וביכודה דווקא וי'ל שכיון כזה למ'ש רב"י אהא דכרכות ס'ב א' דר'ש שנחד מרץ באין מפנין מזרח ומערב ביהודה היה והוא נגד ירובלים הא בה"ל אין ראים דלא כפור ור'מ וכפירוב הב'י הליבייהו דהין מפנין מזרה ומערב בכ'מ קחמר במבם הוליה דין בלהם

וש"ש דברי הטור מיכרהים לענ"ד כך הוא מ"ם תניא כו' למדתו באין מפנין מזרח ומערב וש"ש דברי הטור מיכרהים לענ"ד כך הוא מ"ם תניא כו' למדתו באין מפנין מזרח ומערב בהכרה העעם בכינה במערב דהי לה"ה א"כ הה דר"ע הולק אח"ק ואוסר בכל מקים בהוץ לארץ במורה ומהה קאי לדדין דהא ת"ק נמי אוסר לדרין ביהודה וההא קאי ר"ע אוסר בה"ל מזרח ומערב לדדין של א"י (מ"ש נגד ירושלים ל"ד אלה נגד א") ואמאי הא לדדין הם

רוב ולמה יהיו ננררים אחר המועוע ונהי מה שכננד ה"י אין נגרר אחר הכוב דהוא להדיא

ים כימין כי מתמים מראה מתמים ונותנה בפה ואפר תימא מתמא דרבא לית ליה מאחר שכולם חולקין עליו . ושוב ראיתי באזר אות ח' תרגיש בזה אם לא שמים יש בימין דיריה אעיג דאיכא תרי מעמי וציע . גידם שאין לו יר שמאלית עסר כיז סיא ומקנה בימין אסיר לכנוס לביה ותפילין בימינו, דהא צריך לקנה בימין עיין סר מיג סיה . ופשום הוא . עמיש במיז אות ח' וק'ח מזה : (ם) במשבים מפיא הראה מקום לסיב סיד ולכאירה סיה ציל כי שם נאמר יכישין מתתכין . שם ה' הקשה דכאן אפר שיניו נושרות ולפוש כאן אות יא דשיניו נושרות שינשו לו כשפים ובשבת כשפים לא מעלה וצרור עדיף ואוגני כלים יוכיתו שהם עדיפי מצרור והרס דיש כשפים יסכנה וחמירא סכנהא מאיסורא צרור עדיף כמ"ש הב"ח בש"ב לתר" דברי המור אהרדי א'כ א"ש דברי יספר החבר שם . הזיש מיד בחרם מנה מות עריף כשימה דו בשי בינדי דבי הבור ההדי אים אים דברי המחבר שם . הזיש מיד בחרם מנה אים אף בבית אמור דבות אין הילוק . ועמיש באות יוא ללבוש: (י) תתתוניות עמוא הג'א הוא נמרא שבת פוא אי בפי אין הילוק . ועמיש באות יוא ללבוש: (י) תתתוניות עמוא הג'א הוא נמרא שבת פוא אי בפי ושם יול בשבת אין כיכ סכנה בצרור שקנח הוא או יבש ולכך עדיף מצרור מוקצה משאים בחול לדיף צרור לכן מיותי הג'א כתב לית לן בה משמע דשום מיחוש אין בו: (יא) וכן עמיא פירשתיו עלא רואון אותו. והנה מזרח ומערב נמי אסור בלולה כמו ביום כחשיכה כאורה לפני ה׳ ובנמ׳ ברכת סדב א׳ במקום אמאי לא לתנין זה: (ו.) עמיא בתוסי דיה והלא נדה ריג א׳ עיש עסר מינ ברכת סדב א׳ במקום אמאי לא לתנין זה: (ו.) עמיא בתוסי דיה והלא נדה ריג א׳ עיש עסר מ׳נ מ׳א דמעומד משפשף אפילו בימין רשאי) והלכך אסור לאחוז תפילון שם כשמשתין מעומד ימיש. ווומא לי א׳ בתיסי דיה מצוה יעויי שם. והנה מצוח לשפשף היינו בעמודה וכשפסק הקילות מ׳ם איכא קצת ניצוצות וכהאי נוונא כתבו התוסי ביומא שם דאיחו באמה אעפיכ מצוה לשפשף שם דאיחו באמה אעפיכ משפע דליכא כלל ניצוצות ברמוכח סיי מ׳נ סיא יע׳ש. ולפ׳ז נשוי דמותר מדינא רק מדות חסידות אפ׳ה צריך שפשוף ואסור להחוץ להשתין ובידו הפילין: (ור) נשוי מדיג רק מדות חסידות אפ׳ה צריך שפשוף ואסור להחוץ להשתין ובידו הפילין: (ור) נשוי שאר תנאים לא נהגו זה ש׳מ דאף מרת הסידות ליכא ומ׳ש מרבינו הקדוש ובאה"ע כ׳ג פסק שאר תנאים לא גהגו זה ש׳מ דאף מתר ורבינו הקדוש החסיר וכי מתוסי ע׳א לא מצאתיו בתחוב ליג אסור ותי דנשוי מתר ורבינו הקדוש החסיר וכי מיא לכל אדם בהאיע פכץ מראים פניא מהאיב כעת דה אום ומיש באה"ע פסק כרפכ"ם בסי כ"ג סידי והם דברי הר"ם פכיא מהאיב התחת מבורו נמי אסור לכל אדם הביא המ׳ז רד פז׳ב אות נ׳ עיש והיינו כרים ומבורו משש התחור וביו ומבורו ממשר התחת מבורו נמי אסור לכל אדם הביא המ׳ז יד פז׳ב אות נ׳ עיש והיינו כרים ומבורו ממש כמת דיה אנשא ישיש. ומיש באה"ל שטק כרכבים בסיי כיני סד זהם דברי הרים פכוא מהאים דהתת מבורו נמי אסור לכל אדם הביאו הכיז ידי קפ"ב אות ג' יע"ש והיינו כרים ומבורו ממש קאפר. ומיש שלא ראה הכיז החוסי בדיבור המתחיל אם יש לומר מכאן אין ראיה כי יש לומר דרים תחת מבורו ממש לא על מילתו דוקא א"כ מאי רבותי דרבינו הקרוש אלא דכ"ע אסורים מבבירו ולמכה בלא החלת מי רגלים הא בהמלת מ"ר שריין בנשוי לאחו אפולו רביני הקרוש אף במירו מושים ועמ"ש התוס במשנת ודר יציא "דיה כל היד יוציש:

להיל יודע דהא דפסק כאן דמבורה ולמכה או מסייע בביצים שרי השמיםו הרים לו וסובר יודע דהא דפסק כאן דמבורה ולמכה או מסייע בביצים שרי השמיםו הרים לו וסובר דאפור עלים בעמדה עב" והנה יול מדהקשו רבון נעשה כרות שפבה לומא יאחוז בעמרה או ביצים מחמת קושיות התום" ריש כל היד דהא מותר לבדוק בעמרה יע"ש שים דאפור ולפ"ז לדידן דמותר בעמרה בתכרח ת" התום" דוקא למ"ר שרי הא בלא"ה אפור. ומ"ש הכא עון המור התצאת שול מן התורה הוא ומכואר בתורה גבי בני יהודה ומש"ה מחמירין ביה. ועיין שבת

נגד א'י שכ'פ לדדי הרוב אין נגררין אחר המישופ והעד דביהודה בין לפון ודרום ברי אעפ" שיש לדדי לפון ודרום שכנגד ירושלים והאור כזה ועיין במהרב"ה ברכות ותבין זה כי הוא ז"ל תי' דב' סיבות מלפרפות הביאותיו לעיל . וב"מ דלר"ע אומר דה'פ דכתבו מזרה מערב אבור לא לפון ודרום כשיפת אין הפעם כנגד א"י אלא שהשפינה במערב . וא"ש מ"ש הסום" שם ב"א ב' ד"ה ר"ע אומר דה'פ דכתבו מזרה מערב אבור לא לפון ודרום כשיפת הסור ול"מ מ"ל וקבה אמאי לא אמר א"ב הא וחירלו דבמסקנא דמסיק דר"ע אוסר ה"ל ממילא כן הוא ועיין מהרב"א ועמ"ש בזה ואין לההריך ועמ"ש

איח הרכות הנהגת אדם בבקר

37 209

לענין ביעתותא דנהרא מ'א א': (מו) להשתין עמיא דבממלית עבה שרי עש"ך ידי קפ"ב אות וי כתב כן בממלית עבה שרי, ורבינו הקדוש דלא הנית ידו מאננטו למטה לאו כשהוא לבוש אלא על בשרו אועל כתונת דק אבל על בגדיו לא מסתבר שהיה ידיו אסורות ולא הניחם למטה כלל ואין להאריך בזה:

(א) ויברך עמיא הנה במעם רחיצת שחרית די מעמים רא"ש לתפילה בנגע במטונף וה"ה מנחה במעורת בכלל היים במשר מידי בי מעמים רא"ש לתפילה בנגע במטונף וה"ה מנחה במעורת בכלל היים ביותר בא ביותר בי

ימסונפות מברך ענ"י ברכות מך ד" ע"ט: ב" הרישבא בב"י ופרישה (בס" קל"ה ברשבה) הרשבה בני בנות מברים המשק"ח ברשבה ל דתפילת שתרית במקום עבודה צריך להתקדש ככהן מכיור ונעשה ברית חדשה משא"כ מנחה דלא נעשה ברית חדשה : נ' אורחות חיים והוא ג"כ גמרא שבת ק"ם א" שיבתא ובת מלך דלא נעשה בריה חדשה: נ' אורחות חיים והוא ג'כ גמרא שבת ק"ם א' שיבתא ובת סקך להעביר רות רעה השורה בלילה על הידים: ד' הזוהר דמאן דנאים מעום מעמא דמותא בשיתין נשמין וכי מיתער איתדבק ממ'א בידים צריך נמ"י. והנ"מ בין השעמים עיין פרישה ניעור בלילה שייך מעם אורחות חיים ולא דוהר ונאים ביום שיתין נשמין שיין מעם זוהר לבד. ומעם הרשב"א לתפלח ככהן מכיור צריך דוקא כלי וכח גברא וכל הדברים הצריכין בנמ"י לסעודה וכן הם בנו כיור דשוין המה (עיין זבחים בזה ולקמן ק"ם מזה) ותפלה המנחה א'צ ענ"י. ולהרא"ש לשימתיה דפסק במור משמו בסי" זיין דתפלת המנחה נמי ידיו ממונפות צריך לברך ענ"י א"ש ה"ה וכ"ש בבוקר אבל למ"ש המחבר לקמן פ" זיין מעוף א' כרוב הפוסקים והרשב"א ג'ל דמנחה אין מברך בכלה אין מווהר אין וכ"ה ברלי מעם הרא"ש וה"ה וב"ל בל"ש המחבר מעם הרשב"א ז"ל לבד וז"ש המ"א בכאן ומהו למעם א"ח וווהר אין וכ"ה ברלי מעם הרא"ש והכשב"א, אבל וכיה ברליג בהכרח נשאר מעם הרשביא זיל לבד וזיש המיא בכאן. ומיהו למעם איח וזוהר אין לברך עניי כי סכנה ורוח רעה אין לברך רק על מצות ונשאר רק מעם הראיש והרשביא. אבל המיז לשימתות לקמן זי אי וכדבעי למימר אייה במיז אות זו בוה: עי בנמרא ברכות ס' ב' כי המיז לשימת הרכות זו בוה: עי בנמרא ברכות ס' ב' כי צי ברכות כו' כי משי ידיה עניי וברכות איך אמר בידים מסונפות דאסור כמבואר בסי צריך לממשי ידיה לתפלה בעינן דוקא מים לכתחילה או מיירי בסתם ידים שאיי שום לכלוך ציב בזו ובמיא דיה. ולפיז נים מובא בין הראיש להרשביא כי להרשביא אף שישן כל הלילה בבתי ידים וכדומה דלדת וברכות כשירש להרשביא כי להרשביא אף שישן כל הלילה בבתי ידים ודע ודאי שלא נגע במקום מפונף אפיה צרוך עניי בנוקר ככהן בקידוש ידים בתיסת הדעת ונעשה בריה חדשה משאיכ לראיש דוקא בנגע במקום מפונף הא ידים דהיסת בהיסת הדעת און מברך ותדע שכ"ב ברכות מס"ך ב' לפי שידים עסקניות הן ותיפוק ליה דסובר היסת הדעת נים להעם היש המור בציב ובסימן זייין בשם הראיש דווקא עשה צרכיו מברך עני במנחה הדעת נים הדעת למדו הא היסח הדעת אין מברך עני במיח הדעת למדו הא היסח הדעת אין מברך עני במיח הדעת למדו הא היסח הדעת אין מברך עני במיח אין מברך עני במנחה הדעת למדו הא היסח הדעת אין מברך עני במיח אין מברך עני במנחה השתית למדו הא היסח הדעת אין מברך ניכו במיץ אי מזה ועמיש בסיף כ'ג במיא אות משתרית למדו הא היסח הדעת אין מברך עני במיח אין מברך עני במנחה המשתרית למדו הא היסח הדעת אין מברך וניי במיח אין מברך בני במיח איון מברך בני במיח אין מברך עני במיח היים הדעת למדו הא היסח הדעת אין מברך. ועמיש במין אי מזה ועמיש לבדן על יוביז אטו יצר כול יצה שברו כשר זא בבוקר בודאי דהרב בהגיה מודה דאסור לברך אשר יצר מיד כיון דנצרך לנקכיו וכן דרך כיא בבוקר בודאי דהרב בהגיה מודה דאסור לכרך אשר יצר אם לא יעשה צרכיו תחלה דלמה יכנים בספק ברכה ומיהו למ"ש בשם תולעת יעקב ד'א אסור קשה אם לא יסול מים בחדרו יסול ידיו ומברך ענ"י וא"י. אבל להמ"א אות ב' בריה הדשה הוה שבח ויכול לומר בבהכ"ג עיין סיסן י". והביא גמרא שבת מ"ט ב' ור"ם פ"ד מהלכות תפלה ה"ג דרוחץ גמי רגליו והר"א השיגו והכ"מ פי להר"א רוחץ דשרי ולא הוה ליפות ומ"מ לא נהגו עכשיו כן לרחוץ רגליו שחרית עיין א"ר א" וו"ל בין הולך יחף ב"ב ג"ו ב" משא"כ עכשיו הולכין במנעלים א"צ לרחוץ רגליו ג"ל : (ב) ואפילו עמ"א ויש ג"מ בניעור בלילה (ס"ג) לד"מ

אות ז' דכרבא קיי'ל בקרן זוית א'ל בלילה דלא כרב אשי וא"י למה אין הלכה כרב אשי דבתרא הוא ואולי סתמה דהלמודה שמשני כן לבחר רב אשי ועיין רי"ף: (יה) מפגי עט"ז פירט"ו כפי דעתו לכחורה חבל בש"ע הפי' משום כרות שפכה וכן מסיק ברש"י דלחו משום סכנה חלח הרוצה שיכלה מי רגלים ועצה טובה היא : ומ"ש מברכות כ"ה א" שם איחמר שכה ועשה צרכיו נומר עמוד הרחשון וכ"ה לקמן מ"ג ס"ח אבל להשמין לא נאמר אלא למד משם דאם נכנס לביה"כ קבוע ושכח והשמין גומר עד כילון הראשון דהכי אמר שם כילון החוזר כו' עמ"א מ"ג ע"ו לאחר כילון א' אין סכנה כמו אחר עמוד א' והקשה דא'כ לימא ר"א אששר שיפביק ול'ש חי׳ הב'י אפשר דבישיבה דבשירא כו' והנה משמע מפירושן דכשיפסוק ליכא ניצוצות כלל וא"י מכלן דילמא גם כבמפסיק יש קלת ניצוצות אלא כשמוציא לגמרי יש הרבה ועמ"ש במ"א הות יצ מזה: ועיין ב"ש ברכות מ"ם א' הקשה עליו ואין כ"ל קושיא יע"ש:

(וב) אא"ב עט"ז הקשה על הב"י דפי' דברי הטור מדת חסידות ובאה"ע סי' כ'ג (ט"ס בע"א) טל הר"מ דמתיר בנסוי כתב הטור ואני כתבתי בא"ח דאסור משמע מדינא לא מדם מסידות והר"מ ז"ל כותב רק מדינה ע"כ פי" דממה דהשמימו ביעסוחא דא"א בקיהין ה"ה באשתו עמו א"א בקיאין איזה הוא אשתו עמו והוצאה ז"ל, הוה איסור חורה וסשיקו להומרא עב"ח וכ"ד רבי' יונה בספר היראה דספיקו לחומרא לא מדת חסידות עמ'א אות י"ד

(יג) המשחה עט"ז שיין ק"ג בד"מ הנדסס בפ"ע מ"ה ק"ז קענים וגדולים יש בל תשקאו לא בהסחה ועמ"א ל"ב: והוי יודע דשם נאמר בל משקאו דרבנן הוה ומפני כבוד

הבריות נדהה יע"ש בל"ב וק"ג ובמ"א שם וכ"ה בר"מ ז"ל פי"ז ממ"א הלכה ל"א יע"ש:

ד א ויברך עמ"ז הביא טעם הרא"ש ורשב"א לענין ברכה (זוהר וא"ח אין שייכים לברכה כמ"ש במ"א א") וחופס דברי הרא"ש עיקר דמדינא א"ל כלי כלל ומים הפסולים לנט"י לסעודה כשרים כאן לכתהלה וכ"ל דעת המחבר בס"א סתם כשירים ובס"ז לחוש לדברי הרשב"א כתב פוב כו' ולהמ'א א' דעיקר כרשב"א ודאי לכחחילה יזהר מדינא בכל הדברים כמו לכור ומה'ט מברך ענט"י נפלא הכלי כו' יע"ש בב"י. ואזיל לשיפחיה בסימן זיי"ן אות א' חירץ קוביית מ"א דוקא בשחר חקנו דרוב פעמים ידיו מטונפין ועל הרוב חקנו ברכה משא"כ מנח" דרוב פעמים אין מטונף ומיעופא דל"ש שיגע במטונף וילך מיד להחפלל לא חקנו ועל סחם דים בהיסח הדעת וודאי א"ל ברכה ולפ"ז ילא לנו דין חדש באם ישן בבתי ידים ויודע וודאי ידים בהיסח היעת ודכור חיל פולה ועם דיומו לנו דין מוש בחי"ם ועמ"ש במ"ל מזה א' : ועמ"ש במ"ז אותם אל מנע במשונף לרא"ש אין מברך ולהרשב"א מברך כמ"ש במ"א מזה א' : ועמ"ש במ"ז אותם מ' ובמ"א אות ייג מזה עוד וכאן אין להאריך יותר : ועמ"ש עוד בסעיף כ"ג במ"א כ"ג א' ח' מזה : והוי יודע די"ל בבוקר חייבו על"י להרימ ז"ל פ"א מתפלה וכ"ד המחבר בק"ו ס"ב דמ"ה הום ודי בפ"א הלכך בבוקר דתפלה א' מ"ה תקנו חז"ל ל"י הא במנהה דרבנו לא תקנו חז"ל ל" בכרכה ואע"ג דקתפלל ערבים בלילה והולך אחר היום וכ"ת דווקא ביום מלוה מ"ח ולעבדו הוה עבודת היום הא בורכא דא"כ נשים פטורי' כמו לילית והרי הר"מ ז"ל פ"א מתפלה והמהבר בק"ז כחבו דמ"ה נשים חייבות בחפלה אלא ר"ל ערבית רשות בזמן גמרא וחפלה א" בבוקר ד"ח והאידנא נמי דעשאיהו הוב לא זזה ממקומה כמו קידוש בבה"כ וכדומה אלא דהט"ז בק"ז ב" כתב חפלה דרבקי : וב"מ" המ"א ל" מיד מברך עיין סימן ו" בע"ז ד" שם ואע"ג דניגוב ב" מק"מ ל" (ב) כשרים המ"א לא "כ לאחר נטילה קודם הניגוב הוה אחר עשייה יבואר במ"א ו" : (ב) כשרים עט"ז ולפיטחים באות א" דעיקר כרא"ש דראן הטעם משום נקיות ולהפלה וא"כ מדינא א"ל רק רחילה בעלמא ובסעיף ז" עוב כו" להוש להרשב"א ולווהר : (ג) להעביר עט"ז גמרא שבח ק"ט א" שיבחא ובח מלך ובסירוגין עט"ז יקח הכלי בימין (ג) להעביר עט"ז גמרא שבח ק"ט א" שיבחא ובח מלך על שמהלו יע"ש: ועיין סשיף יו"ד בזה ובאח ט"ז מחקום בט"ז שחרית. בהגבהת ידיו ועד כמה יעול ידיו א"ה שם בזה ובאחר מיול אחרות בע"ז פירש דהקזה וגיגית קודם נעילת שחרית מיירי דוקא. והנה מ"ב ניול לטוחא חקלן אם רולה להספיד ממוט כ"כ הב"ח : ומ"ש ההוכחת רש"י דהקך מאינו בהו איסור כבימן ג' וקודם נטילה בסיות ב"ו החוד לעינים באוסור כבימן ג' וקודם נכילה מחרים חהלו לגינים באוסו ופה טבעת דהן כל היום שחרים מהלת הפסיק בין חסודה לגינים באמה ופה טבעת דהן כל היום בחרים חהלו בם או כפי" אחרים בסיך בין חסודה לגינים באמה ופה טבעת דהן כל היום בחרים חהלו בם אי הפסיק בין חסודה לגינים באמה ופה טבעת דהן כל היום בחרים מהלו ב" אין היום כל היום בק"ז כתבו דמ"ה נשים חייבות בתפלה אלא ר"ל ערבית רשות בזמן גמרא ותפלה א" בבוקר בחרים הקלן גם חי כפי׳ חמחי הפסיק בין חסודה לגינים בחמה ופה טבעת דהן כל היום

שחרית הקלן גם אי כפי׳ אמאי הפסיק בין חסודה לגינית באמה ופה טבעת דהן כל היום ומש מחסוניות אא מלאמיו שבת פ׳א א׳ חשב טשרה דברים ואא הא יע׳ש : בא״ר ג׳ כתב קילור פסקי הרא״ש בשמונה שרלים סשף ג׳ י״ד לשין ופה ואמ״ה וחוטס קודם נשילת שחרית הקלן אני תמה דודאי ש״ם הוא אמה ול׳ל אוז׳ן ולמה השמיט אוזן ומשם ראיה כפי׳ הב׳י דאל׳כ מא לו לי נקיט כל הח׳ דברים רק ד׳ עין פה וחוטס ואוז׳ן (כמקום אמ״ה) וזה כב׳י : לה) ע״ג קרקע שר״ר שורה עלים וחי במקום מדרון או בעפר שיחוח אבל ע׳ג רלפה שחור ש׳ קפא לו ומ״ב במים הזוהר וע׳ בקפיא ובמ״ש במיל מזה אות ז׳ ומש״ה בע׳ ההא כלי דווקא ושין ב״ בשם הזוהר : (ו) בדי עש׳י: לבוש שככע מדה״ד כמו בעקידת ילהק, ועיד טעם שימין חשוב בשם הזוהר : (ו) משמל מים לימון השתל כעבד המשמש לדון ולטעם זה לפילו נט״י לסעודה ג״כ ראוי שיהן משמחל מים לימון החלה ואי׳ה בה׳ נפי׳ ומשל קברה: (ו) משלי עליו מחלה ואי׳ה בה׳ נפי׳ למון קבורה: (ו) משלי בעלי בחיל ברי ברי׳ הל אין מקבל טומאה ולטעם הזוהר מאן דנאים כו׳ העד על זה קברי עכו״ם והנה שלי בפגע אין משמא והעולם באמת אין מסרין מזה . אבל נפים יזהרו מאוד שמיקון למ״ד אפיל במגע אין משמא והעולם באמת אין מסרין מזה . אבל נפים יזהרו מאוד שמיקון למ״ד אפיל במגע אין משמא והעולם באמת אין מסרין מזה . אבל נפים יזהרו מאוד שמיקון למ״ד אפיל במגע אין משמא והעולם באמת אין מסרין מזה . אבל בצים יזהרו מאוד שמיקון והלה עבו"ם י"ל אין מקבל טומאה ולשעם הזוהר מאן דנחים כו' העד על זה קברי עבום למ"ד אפילו במגע אין מסמא והעולם באמח אין מזחרין מזה. אבל נשים יזהרו מאוד שתיקון ממ"ד אפילום הם עושים שלא יעממא בידיהם ועיין עש"ז: גם קטנים א"י למה אין מזהרים בזה וראוי לרחון ידיהם בכל בוקר כי חמירא סכנהא מאיטורא ומ"ש ל" לסעודה הקשה בא"ר אות זרכ בל"ה ום"ה דבל" לסעודה שאין רק לחום 'קדושה רשאי ליטול ממי שאל נעל ידו וכ"מ בקל"ם ח"א ו"ב וע"ש בע"ז אין כ"כ ראיה משם: (ה) לק"ש עש"ז ומ"ש מוחר משמע דבעי כלי ושירוי דווקא ולפ"ז אפילו נעל ידיו מזחלין ממקום גבוה וכ"ש ע"י מחיבה ידו ג"ם בשלג או ממי בהר יש לספק להר"ר אי מושל ומיהו ברוכי מברך אכל הני ומשמע על"ז לא נקיוח ידים ועמ"א אות ע" מ"ש שם ועיין סכ"ב שם; (ע) אם עש"ז מקום הספק להעביר כ"ר הוא אי מיש זוהר או טעם אורחות חיים. וספה למפלה אי מעם הרשב"א ולא פלוג או טעם הרא"ש מור שו מום הרא"ש מור או טעם אורחות חיים. וספה למפלה אי מעם הרשב"א ולא פלג או טעם אורחות חיים. וספה למפלה אי מעם הרשב"א ולא פלג או טעם הודים לה"ש או שעם זוהר או טעם אורחות חיים . וספק לתפלה אי טעם הרשב"א ולא פלוג או טעם הרא"ש מעם זוהר או טעם אורחות חיים . וספק לתפלה אי טעם הרשב"א ולא פלוג או וסובר דלרשב"א דעת ול"ש ל"פ בזה היכא (עיין באר הגולה ז' גם לדעת הרא"ש) דלא נגע וסובר דלרשב"א דעת הב"י אע"ג שכתב ואפשר הכין הוא דל"פ וספק שמא הלכה כרא"ש ואיול אפיטתיה באות א' ופימן זיין א' אף לדידן שייך טעם הרא"ש : ומ"ש להרכב"א ל"פ דלאו להנד'ל מעבירה אף ופימן זיין א' אף לדידן שייך טעם הרא"ש : ומ"ש להרכב"א ל"פ דלאו להנד'ל מעבירה אף ופימן זיון ח' פף לדידן שייך עצם הרח"ם: ומיש נהרבבית לים דנתו להללל מעבירה חף דלכשב"ל ומיש השעם דנגע במסוגף או סחם ידים והא דלא תקנו בתפלח מנהה דכאן משום דנעשה כדריה הדשה לדיך ככהן כלי כמו כיור מש"ח מקנו ברכה משא"כ בכל יום די בנקיון עפר עמ"א לקמן אות כ"ה סובר די"ל מעשם בריה הדשה לחוד נמי תקנו לברך: והנך כואה אף יבן עראי דלא חייבינן דנגע ביושונף ולרעב"א בריה חדשה אפ"ח או"ה לדידן בכיי ז' כל דשמא הלכה כרא"ב ומיהו אם עשה לכיוו וישן עראי לכ"ע מברך ואע"ג דלדידן ח' (וכן בליל היום לא מ"מ מפכחת כה"ג וודאי ל"ש או דרוב פעמים אין נקיים כש"ז בוי"ן ח' (וכן בליל שבועת אם יש עראי ישכה וברך על"י עיין חל"ד) אבל למ"א אות א' וב' דרחה מעם הרא"ש לדידן אף בישן עראי ולא עשה לרכוי וברך וודאי על"י. ועמ"ש במ"א אות י"ב ולמ"א ייג פ"א לדידן אף בישן עראי ולא ב"ה וודה הש"ז לה ב"ב וודה הש"ז לה ב"

בריה ולה ב"ש ויודה הט"ז לוה:

בריה ולה ב"ש ויודה הט"ז לוה:

יו"ד כביאיר עט"ז ומקום הספק אי שורה כל הלילה עד היום או לאו ועוד דשמא כזוהר

דווקח מהן דנאים והאי ניעור הוא ויטלם דם"ם לא מהני לסכנה דס"ם י"א דלא עדיף כמו

הזקה ובסכנה הזקה לא מהני כדמסיק חולין ט" בגילוי חמירא סכנה מאיסורא ואף למ"ד כרוב האקף ובסכנה חוקה מה אל בינים אורן על בכינו להייע עמ"ז הספק חי כזוהר מ"מ י"ל דלא מהמי כ"ם לבכנה ואי"ה במקום אחר יבואר עוד: (יא) ישן עמ"ז הספק חי כזוהר ואפיי ביום לריך או כא"ח לילה גורם: ומ"ש הר"ב בזה וכן במשכים קודם אור היום דיעלם בלא ברכה לאי משום שפירה הא"ב וודאי לר"ר ל"ש ברכה כמ"ש המ"א אות י"ג ומלשוש אין בלא ברכה לאי משום שפירה ה"ב"ב וודאי לר"ר ל"ש ברכה כמ"ש המ"ח אות משימין נשמין כשמין כשמין כשמין נשמין כשמין נשמין ל" רמה נהפון יעש כחה. (יכ) באים ביל ביל (יג) צריכין נפילה עפ"ז . ואף למפלה די בניקוי הוא מספיא ועד בתין רוא דהייא יע"ש : (יג) צריכין נפילה עפ"ז . ואף למפלה די בניקוי באין לו פים אבל מבום סבנה ראוי לחוש ועמ"א אוח י"ז וכמ"ש שם : (יד) וסי' קס"ד עפ"ז (פרי סגדים ח"א) י Pri Megodym Tom I. 10

לאבורה בדורק יכרך על נסיי א כ כיש כאן בשהרות. אם לא שננית ויכרך עניי ועיין סכיב ועדיין
צ'ע: זי) משיש עסיא הנהר תהב נ'פ נסי ספק דשפא דייקא עירה בעינן ואפילו מעקים זיתלין
בני אצל רחיים שוות יעית, ירו תחת הרה? ספק לדיר כי מותר משפע דכרי בעינן הייקא
בניש בסיי אית הי ימיש על עת תקשה עייי באיר אות זיין דעית קאבר בקרקע שהא יסמא
המים מריר בעין ארבעים סאה ועדיר רק רתפרה ובאמת צ'ע כער לפיו פיש הכף א בנהר הקמא
אלי איי אפייו שפונסין ממקדה כי שיש ארבעים כאה אין רי שירה ולאי בר קפועי מימאה כיל
וע"ע עב"ש באות כ ב' איש. ותולין פניה קוה בסיו: (יא) ולהעביר עמוא הנה הספק לתפלה
בלילה ווהו הספק וביש בבעי. ולריר הפפק אי כוותר דנאים דוקא או כאורתות חיים דריר
ואלי שין שינת עראי בלילה לרשביא מברך דנעשה בריה ולראיש בנראי אין נגע בספונף עביי
ואלי שין שינת עראי בלילה לרשביא מברך דנעשה בריה ולראיש בנראי אין נגע בספונף עביי
למיש הביי דלמוד לתם ידים כישירות קשה למיד פפולית יכן הרכה בציב אפיה אין מברך דאליכ
בירה נפי ירא ש יכניש ל אין מקופי פת ייש ניש בון רא ש ירשביא יעש בסיו ם מזה יעיין
מברד הבית הבחר הראיש המשפים ללפוד מברך עניי ולדות איצ ברכה כל היום אף להראיש
בברך עניי בבוקר ופיהו אם ישן שרא לרשביא מברה ולראים לא : (יב) בלא ברכה עמיא
הבית הבית המשהרות ליפ וכתב המיא דאינו רק הואל ותפלל אחזכ ווצפרך לברך אעפי
הביר נבים ווישן שהביר שאל לריון עקר כרשביא לשיפתיה באות אי: (יג) רוח דעת עמיא
שהשכים קודם אור הוום מברך עניי דשמא לים (דלא כפוז אות כו) משאיכ כאן ומדלא
בסיבן זין שים דבשהרית שאני אבל לריון עקר כרשביא לשיפתיה באות אי: (יג) רוח דעה עמיא
לישנים ווישן שהיו לברך בעשה צרכיו וושן עראי אחזכ משאיב ישן פיא עראי והבן
פפק זה ואיל לפיז נמי און לברך בעשה צרכיו וושן עראי אחזכ משאיב ישן פיא עראי והבן
הודי או שכריו בעול מברנו בלים וושן מברן רשל מכרנו בלים הוא והבן
הודי און מברכן לל כבנה ודים וי מש ללריר איצ ברכה דמכנה לא מכרון רשל מכו היו ניי יציש והבן ווחי והבן וודאי איו כברכיו לל סנבה ודים וה מור מום משף והיו והבן מיה זי וודאי איו כברכיו לל סנבה ודים וה מור מור מבר מור מור והוב מסיי זו יודי וודאי איו מברכן וושן נודי ווחים ביו אורם וודי מור מבר שניי ווהם והוור מבר עניי ווחים והביו ווהיום מפיף וודי מור מור מור מור מייי תי ולפיז אפילו ישן שתין נשכין אין מברך ומיש הרב דימלם בלא ברכה לאו משום פפק דאיר וודאי אין מברכין על סכנה ודימ ר אית די משמע דלריר מברך עני יציש והבן עסי זי: (ר) ישן עםיא ולכאירה פשום הוא דספק מפעם זוהר מאן דנאים ואפי בלילה לווהר פהות מסי נשפין אין ר'ר שורה וכ'ה בלבוש ספ'ו: (פו) שלא עמ'א איי מה תוא דבר הלא סיא מבואר

שאפור לישן ביום שתין גשמין ואולי בכתבים מחמיר אף פחות מוה וברים מים וציל ר"ץ ס"א וא"ב בי שלא יבשל מהירה וס' נשמין בלא"ה אפור : (מו) פי הישן עמ"א פירוש דוד בלילה היה וא"ד ב' שלא יבשל מהירה וס' נשמין בלא"ה אפור ! (מו) פי הישן עמ"א פירוש דוד בלילה היה נוהר כדמיכה ברכות ושתין גשמין אין שם שעות (ולפ"ו א"י שיעורו) ודוד עד הצות היה ישן כ"פ פי נשמין ומתעורר אהר כל ס' נשמין דלא ימעום מעמא דמותא ומש"ה היה צריך כגור לאתעורית (משאים אי שיטור כ' נשמין רק עד הצות שש שנות איצ כנור) ותרי דהרים קאמר במיכה משמע דאמורא לא דוה נודה" רק ביום וא'כ אין לך ללמוד מדוד בלילה והמחבר מובר ביום אמיר דוא ובלילה בעל נפש יחמיר ועיין א'ר אות ו'א ד' שונתא דרב כדוד יע'ש וא'י דלענין שיטורא אמר כן ומ'ם דוד בלילה היה נוהר ורש"י שם מפני בימול תורה ומ'ם דוד בלילה נוהר: (יו) במים כן ומים דוד בלילה היה נוהר ורש"י שם ספני כיסול הורה ומים דוד בלילה נזהר: (יו) במים עמיא. עמ"א ואר "יב בשם מקור ח"ם דבית הכמא וכן המיזם ושומש מסתו ג'ם בענון ובקסיה מיא לאחר ששפך פ"א.על ידו וכנגכ משפע דאיצ ג'ם יע"ש: ודע דלתפלה די בנקיון עפר אבל סכנה יש עד שיטול בטים: (יח) מבית הכמא עמ"א ואדר "יב בכל הדברים ימהר מה שאפשר וימול מיד כי רות רעה שורה על הידים. ואי דווקא בית הכמא קבוע עמ"ש בסימן זייין: מ" מנעליו בידיו מ"א וע"ת מפי לא נגע בהן ולפ"ז כהן לדוכן במנעלים שאין קשירה צריך לחלוץ קודם נמילה עיון א"ר "ג וקכ"ח אות מ" בא"ר שם ולבוש בקכ"ח מ"ו כתב ואח"כ (ואהר חליצת מנעלים בס"ה) "ל בקשירה מיירי: (כ) בין עמ"א ולעוכן ה"ים צריך ג"פ עמ"ש אות יו: (כא) שימעלים במ"א ורעה חיין לד" אמות מן המת א"צ נמילה וכעת לא מצאתיו וערד אות "ו: (כא) מימפליא וכלת מפלה בה"א ארמית שבת לא

והנה וודאי כל יוד רכז יתיה ב' ההין היה הוה ואיז אין רכז בו אבל אם ורי בסקום יודר כאלו כתב יהיה עתיד כמו שם אהיה מרומז וכתוב הכל בפירוש היה היה יהיה וע"ש שהאריך ואין מקומו פה . כתב א'ר אות א' דליד שלא ידלג תיבה אפי אות מהנחות נסתרות ת'ג צריך לדקדק מקומו פה . כתב א'ר אות א' דליד שלא ידלג תיבה אפי אות מהנחות נסתרות ת'ג צריך לדקדק

שוב יחיה עתיד כפו שם אחיה מרומו וכתוב הכל בפירוש היה הוח יחיה וע"ש שהאריך ואין מקובו פה. כתב או או אוד לדד שלא ידלג תיבה אפי אות מתגחות נסתרות תיג צריך לדקדק בה ובשם צול דף י אנפיי שאמרו מצו אי טוונה הים ששייה אבל תפלה עיקרה בלב הגיון לבי ויש (תלים פיד ג') גספה וכלתה נפשי כי שאלים רק בשר לחוד גם צפור מצפצף כי יעיש ובעל לשתות יע"ש. מיש בשיע ובעל הכוחות כולם עיין עפיז: ובא בריבוי חשיבות כמו אדני ארץ ווי העמודים תיקן בפיפ דמיון חבורות שולמדו מדר התפולות ופלוחות ופיומים פירוש המלות ובלחות יע"ש. מיש בשיע ובעל הכוחות כולם עיין עפיז: ובא בריבוי חשיבות כמו אדני ארץ ובחוד א יברים חלולים הא איברים נקבים לא דאליב ראוי לומר איברים נקובים ובמיז אי פירשתיו ובדים ודרישה חלל משמע לי הריגה לא יאפר חלל ונקבים ג'כ יש לו שלש פארות עי מינ ושם נקב פירושה לברכה או קללה משאיכ חלל יצ"ש: (ב) כלומר עמ"א וכיה בסידורים בלא שעה א' ובסא כבודך שני הכפין רפוים אפשר כמנהג יהויא בלי מבמל. מלת איא כתיד נפתר שו עי ובצירי מכלת אין . ועיין מ"ג בשורש אי ובשורש אין אי בחיק כחוז או הת נביתה במית ובעים ובצירי שאלת מקום או זמן נם לאם ושלילה וממלת אין בצירי ותחסר הנרון ואיד לני במדר במים ובער היינו שנלקו די ואבודרהים ובתרשיל כו שאין לומר כר: ע"ן דרישה עים כל המחלת כר רופאך שאין קושיא כי ואבודרהים ובתרשיל כו שאין לומר כר: ע"ן דרישה עים כל ממתלת כר רופאך שאין קושיא כי שמות שבהם (שהאם מורכב מהם) וא"ש כל המחלה במצרים כר יע"ש: וומיש בסי זי במין או שיך לאשר יצד שפשליא לעשות מותן לכיא די צורכו לנפש רוהניות המאכל ולגוף הנשם והמותר מוציא להרץ ומברך א"י ושייך או שירך לאשר כמו שמברך כל הברכר לומר כן ומפליא לעשות . ע"ן לבוש פרי ניש אתרים חלולים אצמומכא ומעים ווש אתרים חלולים אצמומכא ומעים ווש אתרים חלולים אצמומכא ומעים ווש אתרים הלב כר ומברך בשתר כמו שמברך כל הברכר לומר אתרים חלולים אצמומכא ומעים ווש אתרים חלב כר ומברך בשתר מושר במרים בתרים הלומים ווש אתרים חלולים אצמומכא ומעים ווש אתרים הלב כר ומברך בשתר במו שמברך כל הברבר שבתי

עבה פירוש על מה שהראה הר"ב לפם אבל לדינא מסיק שם אום ה' ובמ"א אות ח' דה"ל לברך שנית ומ"ב הע"ן שם ראיה מסימן ז' א"י דלתפלה לא הקנו או דדי בנקוון עפר כמ"ב המ"א כ"ה או דלאכילה תקנו יותר ברכה ואי"ה שם יבואר: ומה בהראה לצ"ב ס"ו פומד סוח כ הי הו דנחפינה תקט יותר ברכה וחייה שם יבוחד: וחם בהרחה נכיב סיי שוחד בתפלה ונגע די בנקיון עפר דחיך יעבה וחיהו בק"ש יכול לילך וליפול ידיו ועמ"ב במ"א דין ק"ש ותפלה וד"ח באות כ"ח מזה בע"ה: (טו) טלטולי זיעה עש"ז ודווקא מקיונות המכוס" באדם אמר ההדיוט הבוחב מפני שדרכי החבסה נעלמו ממני אמרסי אחקיר בקלרה כמה במדם חתר ההדיום הכוחב מפני שדרכי ההכמה נעלמו ממני אמרסי אהקיר בקלרה כמה מקירות הבייכים לסימן זה ושאר בימנים שם נעילות הן משום תוספת קדושה סעידה בחרית מנהה ק"ב ד"ה טיפולו במשקה. נפ"י לסעודה מצואר בקנ"מ וק"ם דברים המעכבין ודכרים שראוי לכמחלה יע"ש: נעילת שחרים לכמחלה יש ליומר בכל הדברים המעכבי"ם בנע"י לסעודה כמ"ש המחבר כאן ס"ו ומ"ש המעכבי"ם י"ל דמה שבם לכתהלה כמו בקנ"ע ס"ח וס"ג כאו א"ל לתפלה כמו בכבך בכלי דרכב"א גופא לכחהילה כאן ושם ש"ד וכוונה י"ל כאן א"ל לתפלה כמו ברבן בכלי דרכב"א גופא למחרילה כאן מי לריכות כוונה כאן א"ל כוונה וולד למוה לאלו בפניע מי"ג דא"ל כוונה ווכדה לבעלה ד"ה"ל כוונה הוכם דומר שונה הוכלה בא"ל במותר ביונה הוכם לווכה מוכה הוכם ביונה העובר הוכם ביונה הוכם הוכם ביונה הוכם המוכד הוכם מוכדה ביונה הוכם הוכם מחברת הי"ל באותר ביונה לוכם הוכם מחברת ה"ל באותר ביונה מוכד ביונה ביונה הוכם מחברת ה"ל באותר ביונה ביונה ביונה ביונה מוכד ביונה ביונה מוכד ביונה ביונה ביונה ביונה ביונה ביונה ביונה ביונה מוכד ביונה מוכד ביונה ביונ משח"כ בחיטה וטפולה וכדומה לא לבחום וליכיל ולא לפכול ולבמש וכדומה בקני א"ל כוונה וא'כ נפ"י בהרות דא'א בלי נפילה ולהתפלל "א דלריך כוונה ומיהו המ"א בכי' פח"ך אות ג' הביא כמה דיעות דמלות דרבנן א'ל כוונה וא'כ נפילת בהרות לכ"ע א"ל כוונה אבל מים ב' הביח כמה דישות דמנות דרכנן חיל כוונה וחיב נפינת בחרית לכיע חיל כיונה הפנ מים בשיגן מחרי פעמת הדת לר'ר ושנית להפלה בעיגן מים דווקת אם חפשר. מנחה מפואר ברליג יע"ש דתם חין לו מים מנקה בלרור וע' מ"ז שם חות כ' ול"ב הות א' סובר שפשקי המחבר סוחרין זה"ז והי"ה שם יצוחר: וק"ש משמע דלכ"ע א"ל למהדר אמית ד' מילין כו' כ"ה לתפלה לרוך לחזור ועין ב"י ל"ב וצ'ח שם והיא מנמרת ברכות ס"ו א' וה"מ לק"ש כו' והטעם לתפלה לרוך לחזור ועין ב"י ל"ב וצ'ח שם והיא מנמרת ברכות ס"ו א' וה"מ לק"ש כו' והטעם והבדל בק"ם ד"ר אבל הפלה דרבנן שין כ"מ פנג מק"ם היא ופיד מהי הפלה היב וה׳י לר"מ חפלה מ"ה הוא ער"פ חפלה מ" ואיך מחלק בין ק"ש לחפלה ולא חפלה גופא בין א" לב" ועיין פ"א בה" חפלה וכ"ד הש"ע בי" ק"ו כמ"א שם דחפלה ד"ח (ובזה י"ל רל"ג מנחה מרומה ולפ"ז דינו כבאר ברכות בלכלוך די לכתחלה בנקיון עכר וה"ה כאן בכחם ידים הבל המעיין בב"י ולבוש שם הרבה כעמים משום פרך תרומה או משקין עלולים אם כן וודאי מאפשר לפירו בסחם ידים כ"א מים דווקא ולא יברך: בני מיני לפלוך יש א' בזורמא אין די נקיון אפירו בסחם ידים כ"א מים דווקא ולא יברך: בני מיני לפלוך יש א' בזורמא במקומות המשונפין ואותם דברים השניין כאן סעיף י"ח וזה בעיק דווקא מים שר"ר אש"ב דלק"ש ותפלה אם אין לו די בעפר ולד"ח ולברכות לכתחלה נמי עפר אבל לכלוך בפים ורפש דבר באין מאום וזורמא ליח בה משום ר"ר ודי לד"ח ולברכות לכתחלה שפר ומידי דמנקה לכל פואן ממום וווספט לית כל עשום לית וות תכנכת לפטמנים שפי ומיהי למנקה ולק"ם וחפלה ולנת מפולה בליב ולק"ם וחפלה לית במסלה מים ודיעבד סגי נקיון ואם עומד בחפלה ולגע מפולה בליב כל לבתחלה די בנקיון עפר: והיה הפרש יש אם לכליך שים ורפש לדית יברכוה א"ל כיא מותי מקום לבד משא"כ איתן המניון בסי"ח כאן דמשום ר"ר וודהי לכחמלה לריך כל הפרק מותי מקברי אלבעות עיין חקריצ ומ"א כאן אות זיין ומ"ש אמי שם : יראה לי דפתם ידים פסולות לתפלה ולריך לנקוח אף גב היד ול"ת דווקא כף היד בדרך למשמש אלא הכל מנקה אם יש לו מים ואם אין לו מנקה בעפר עד הפרק ואם יש לחלק בין סחם ידים למטונפים לענין לחזור אחר מים יבואר א"ה בל"ב. ודע דכל רבישית מים בין סחש ידים לחסופים לענין לחזור חחר מים יצוחר חייה בניצ. ודע דכל רפשיח מים בקרקע אם אינם שאובים חזיין לכלים ודין מקוח עליהם ואליל מעיין דמסחר בכ'ש עיין קל'ם פי'ד בט'ז ז'ח ומ"א כ'ז ואין מקבלין שום שומאה ועיין פסחים י'ז ב' ל'ש בקרקע כר ולפ"ז ה'ש מ"ש המ"א אות יו"ד מה שהשיג על ע"ח וכתבנו שם ועחה ראינו כי הדין עמו וה'ש דלור די לתפלה ולקבול שימאה אין מקבלין כלל וויל חיישינן לר'ר כמבואר בקנ"ם סי י"ד גם הראה לק"ם סי"ב דשלג ג"כ דין מקוה יש לו וע"ד ר"א ס"ל י"א אפי' לא לימוח ויש מחמירין ולר"ר אם יש לו דין מקוה אין ר"ר שורה בו וא"ל יש השש ר"ר אפיל אם שלג לאו מחמירין ולר"ר מי שלו מיין ר"מ ס" כ"א ואין להארך ואי"ה במ"א יבואר יותר:

ן א וברא טפ"ו: הנה דעת הב"י מכואר בש"ע ומלת בהכמה כרש"י ברכוח סמ"ך ב" ד'ה ומפליא וזו היא פליאה וחכמה או כחום' שם ד'ה אבר והפור הפמים בניהם ופי' הב"י דוודהי בריאת האדם חכמה היא וקשה דאמאי בחר דרך לעצמו והשמים רש"י ותום": גם פירוב באם יבתם א' המיוחד הפה בלאחו לאויר עולם אפי' רגע א'א ויבתם עתיד כיון דגם הה"כ אם יבתם יותר מדאי ומיהו שעה א" קאי איציאה לאויר העולם בהיה נשאר החלל באמצע (עיין רמ'א ע'פ איכה נחשבו לנבלי חרש משבה ידי יוצר יע'ש) . ח'ש בב" ובש"ע נקבים פה כו' חלולים איברים כו' ובנקבים לא הזכיר איברי"ם דקאי אנקבים ממש ושיר בהו בריאה כדכתיבוא וא"ש וברא בו ולא יצר דבנקבים לש יצירה (יצירה רק אממש ובריאה בייך נמי אממש כמו ויבר'א את האדם) עוד הקשה על הב"י והוא דהפור הביא גמ" נדה במעי אמו פבורו פתוח ופה סתום כו' מבמע שאם יפח"ח קאי אפטר בבעח יציאה לאויר עולם כמו שאם יסקם פה יהיה נשאר סקום כמו כן סבור יהיה נשאר פחוח (דמב"ם נהים באום איתן עחיד) ח'א דחלולים אם יפתחו אח"כ נמי א"א להתקיים רגע וכ"ח דקמי איניאה לאויר עולם דלאמ"כ עכ"פ חיה יחיה עד יב"ח כפריפה ודלא כב"י שפירש חלולים אפי׳ אח"כ דא"כ אמאי נקים יפתה יסתם עמידים (ח"ם הפ"ז אין בייכות לחלולים כ"א לפה כו ואגב נקיט חופס ופי טבעת) ע"כ פירוש הפ"ז דהפור אין מפרש כרש"י דחלולים -האי אלב וכרם וחופם ומעיים ונקבים פה ופבעת אלא אפכא (דלא כב" שפי" כור כרש" יע"ש) כלומר רק הנו חות שם ותפים התפים פהוטבפת המו חפכת (מנח כבי פצי פור כרשי ינים) כמורר רק פה ומבור בהוא סוף המפיים ובהיסך נקבים אמעיים במעי אמו מבור פחוח וממילא מעיים פחוחים והלל הפה במעי אמו סתום ממילא יש בו חלל ומזכיר הכמח הבורא וז'ש אבר ילר בחכמ'ה נפלאה במעי אמו לריך להיות דווקא פה הלול וסחום ומעיים ומבור פחוח דווקא נואיר השובר דווקא ומדות שביר בדברי הפור מלח בהכמה יע'ש: וא'ש נקבים ברא בוראי בפור מוס בחל אלא שלין בזתן א' זה במעי אמו זה בילאה לאיר עולם וכן חללים ג'כ כהיג ומשיה אמר בכפל נקבים נקבים שלית נקבים שניהם בזמן א' זיא אלא יש זמן שא" נקוב כו' וחלול"ם שאוחן היברים גופייהו ופה ופבור שאמרנו הם מבורם בשם נקבים והם מכונים ג'כ בשם חללים זה במשי אמו כו' אלא שנכון לומר חלולים לבאר דקאי אאוחן איברים גופייהו ולא חפעה דקאי אאיברים אחרים והשחא א"ש שאם יפחח או ישתם אחד מהן עחיד וקאי על במעי אמו ג"כ באם יפתח א' הוא הסה ואם יסחם א' הוא העבור א'א שעה אחת במעי אמו ומשום דקאי ומי אאח"כ ג'כ סמכו זה לעשים לרכיו . והקבה על

לא אן עש"ז פירשתי בסימן ד' אות ארץ הדדן יש לנו לומר עשם הרא"ש בבוקר ושאי כל היום דלא שביתה שיהה לידון מחלף בשעם שברוה להתכלל ולתורה לא תקנו ברכה כל היום דלא שביתא שיה ידי ומוסף בשעם שברוה לתחוב להי" וב"ש בחלב בל"ן דר"ך שנ"ז: הנה בכלן מתחש שבבר בתנ"ה של "ר"ז במברה והדב ברב"ה שם כ"ד או ישייב לברך קידם בדמ"ו קודם שיהל ותש"ח במבר ואכל שבית ול"ב מותבר וחדב ברב"ה שם כ"ד או ישייב לברך קידם בדמ"ו קודם שיהל מתחה לל מתחה במוכף אן לה משלותין במתחה לא ועש"ח ו"ש אוך קבעו המתבר כלן בש"ע: ומ"ש ב"דין קידל כרבון מוספין כל היום אם עבר לידון היום לחבל משליין בלילה במוסף אין לה משלותין בלילה בדליים אל מתחה לשברה לידון היום לכבון להיום לא מוספין כל היום אם עבר כל היום או אין לה משלותין בלילה בדליים אם הסיח חל מד הלירן לברך ב"פ ברמ"ז או"ב אות לל עד הלירן לברך ב"פ ברמ"ז אה"ל אם עבר הסיח של מוחד ברב" ולכן ולה משלותין בלילה בדליים ולכל עד הלירן לברך ב"פ ברמ"ז אה"ל אם עבר הסיח שריי בבליים ולכן שני ברב"ח וללו להמתבר ומ"ש ה"ל ב"ב ברמ"ז אה"ל אם עבר הסיח שירי בבליים ולכן שבית הב"ב לואר לה בבלן להתתבר ומ"ש מי"ד שמיים ב"ל מתיר ברמ"ן שבית הב"ל ולה לות מידם וקודם שיהם בניים שניים הסיח ב"ב במ"ז אות ברבי עופות ובירך ושחם א" שם דלריך לברך צ'פ ברמ"ז אות לללל ואתר בבכת"ז הליל עותר בעים ב"ב במ"ז א"ל המיך בבלים שבתם בניים להיל בבל"ם היל שבר בובלה היום משלה ל" מתח"ב כו"ל מהר במולה ושני בבחולה לאון בבלום שבתם בנים ול"ד בלן בכל ב"ל המה והידלה וסני בבודתה א" מתח"ב כו"ל החליב במיו אול וב"ב המולי וב"ל וללל אתר בבלום שבתם בבו וה"ל לשבר בלים בו הלל בלך ב"ב במ"ז אול ולד אות ב"ב במ"ז הול וב"ל ות"ל ברבן וחותר לת שםא לאן לכיך ב"ב וללום בלל בלן שון בברום שבתם בבלום בלל שם והשית ולא בירך ולת"ל ברבן וחותר לת שםא ללל מה בל"ל ברו ולת"ל ברבן וחותר לל תשל און לכיך ל"ב בל אם וומלום הבית לו או בלא בל שו ומלי לת בשבר ההל בליל בבל ומון ומול הלייך לברך הום לבלותו ברסות) בל ה"ל שבי בלא בל שול בלל הלו בלל הול הלל בלן בלו בתובה להכי בלם בלו שהל בלייל בבום להרו של בה"ל בלום בליל בלום בל"ל בלו מול בלו בלום בל"ל ביום ללה בל"ל ביום לה"ל בלו בלום בל"ל בלום לה"ל בלום הל"ל בלום הל"ל בלום לה"ל בלום לה"ל בלום הל"ל בלום הל"ל בלום הלה ב"ל בלום בל"ל בלום בלום בל"ל בלום ב"ל בלום הל"ל בלום

מה ברלימו לבאר ואיה יבואר עוד בה' ברכות בזה. וכאן אין להאריך:
מיש המחבר ס"ב הטיל ולא שפשף משום הכון סבור הייתי רק יד א' אוהה שרגיל לשפשף
בה ואתי שפיר ההיא דיומא שהביא הב"י לסעודה יטול ידו אחד וישפשף בה וההיא
דקידוש חרלה הב"ח ז"ל דלמסקנא ל"פ ומשפשף רק ביד שמאל וזה אינו דלקנח אסור בימין
אבל שפשף רשאי כדמוכה סימן מ"ג בתפילון בביה'כ יע"ש וא'כ שייך ל"פ בשחיהן וגמרא
דיומא דינא קאמר אבל מדת הסידות משום הכון וכ"ש יולא מביח הכסא קבוע דיש ספק
בלא"ה משום ר"ר כמש"ל ועמ"א בזה: הא"ר בשם רש"ל בתשובה אשר ילר קודם לבנ"ר
דחדיר קודם יע"ש ומיהו תכיפה לא נחנו לאשר ילר דא"א שלריך שיטול ידיו קודם ואפילו
להסיל מים ולא שפשף לא פלוג עמ"ש במ"א מזה:

הלכות ציצית

סיכון הן א כועובוד עש"ז ב"י בשם כמ"ק ויליף מעומר דכתיב (דברים ס"ו ס") מהחל הרמש בקתה החל לספור כו' עמ"ש במ"א א' ועי"ד רס"ה בטור ויברך מעומד והרב בהג"ה הביאו וא"י אמאי השמע עיקר הדין שימול מעומד שזה ד"ח מג"ש לכם וכחב הבככה דהוא דרבן עב"י וב"ח ובמ"א מ"ש מזה וא"ח בקמה אלא בקומה לא מלאמיו במנחות ס"ו כ"א דא"ש בוף סשחים והרי"ץ בן גיאום הביאו הכ"מ פ"ז ממו"מ הכ"ג כתב קבלה היא יע"ש והביא שור כ" אות ב" לא הביא כ"א לינית מקיעה ולא הזכיר שם מילה ולולב כלל ול"ע (מה שנרשם סמ"ק ל" מ"ם מל"ח עומר לילית תקיעה ולא הזכיר שם מילה ולולב כלל ול"ע (מה שנרשם סמ"ק ל" מ"ח ותסר

הלכות ציצית

בכים להורות על זקן כ"ד יע"ש ואין הכרע: (ח) שלשה עמיא הביא הגיא (מיס הג'ם) ספ"ג דר"ה כ"מ אי דציצית יכול א' לברך וכתב דמיירי שאין בקי ולכאורה תמוה דהא בהגיא כתב חוץ מק"ש והד"מ ותפלה ואם אינו יידע אף באלו הני מיציא מכלל דבשאר ברכות אפו" יודע מוציא חבירו ונא"ר אית די ו"ל בדוחק דחילוק יש בין אין יודע כלל ובין אין כקי כ"כ בדקדוק ובפ"י המלות ומ"מ יודע הברכה ועיין תקפ"ה במ"א אות נ' וכ"כ הב"י בשם תה"ד שם דתתוקע לחבירו מדינא שומע מברך ולא התוקע אלא שאין נוחגין כן וה"ינו מאחר שהוא תוקע עושה גם כן ברכה מחמת מנהג ולא מדינא הא כשאחד עושה מצוה וידע ברכה וראי אף מנהא הוא שעושה מצוה יברך ולא אחר אם מדינא הא כשאחד עושה מצוה וידע ברכה ורא"א וולא ראיר אים :

אורח היים הלבית ציצית

מדינא הא כשאחד עושה מצוה ויודע ברכה ודאי אף טנהנא הוא שעושה מצוה יברך ולא אחר אם :

לא באין בקי כמיא ודלא כאיר שם:

והנה המחבר כתב שיש ברירה אם רצו כולם מכרכים או יוצאים בשמיעה ולית דאין רשאין

להרבות בברכות או שאין יוצאין בשמיעה היכא שהם בקיאים קמיל דרשאים משאיכ

לשאחד עושה מצוה וחבירו אין עושה אין מברך אחר כ'א באין בקי העישה. ומיש המ'א בהנ'א

ציצית אע"ג דנמרא עיונה היא ריה כ'ם א' תני רב אהבא בריה דר'ז כל הברכות כולן איני

שיצא מוציא חוץ מהנהנין וכ'פ הר'ם ז'ל פ'א ממיב הי' וחמור א'ח תרצ'ב במנילה מ'מ הא

ערב רשי שם דנהנין לית ערבות לא לתהני ולא ליברך והעתיקו המ'א קס"ז מ"ם ואיב ציצית

"ד דאין חוב ללבוש בגר ד' כנפות עם ציצית ה'א דאין זה ערבות קמ"ל מהנ'א ולכן נקים המ'א

ציצית ישם בהנ'א נקים תפילין נ"כ אלא כדכתיבנא: [הן! ויודע אם עשרה קנו מליתים

"דשים ועשה בהם ציצית ולא ברכו שהחיינו המכרכין בעימוף דאשון כמבואר ס" כ'ב נהי שא'

מברך שהתיעם אל להתעפוף על כולם מ"מ שהחיינו הם מכרכין כמ"ש הר'מ ז'ל פ"א מברכות ה" וע"ב

בהניגו (למנו תפוף) בשופר דהתומע מברד שהחיינו במל ודיבור משאיכ במצוה שיש בה בהן לטופ זאר כעת החבות בין שם לכמן האחרים. עמיא בשם חים שמחים השיקה מה לכבו לכל משמחים שמחים השיקה מה לכבו לכל מכוב לכבו לכל מכוב ביונג מיג ודוכתים מובא דצריך המוציא והשומע להתכוון ושם נאמר בביי ולבוש המעם דקייל מצות צריכות כוונה ועא"ר שם אית ה' דבסי ס' הלכה כן ולא מספק יציון שם. ויש לראות למיש המיא בסמיך אות נ' במצוה דרבנן א"צ כוונה הלכה כן ולא מספק יציון שם. ויש לראות למיש המיא בסמיך אות נ' במצוה דרבנן א"צ כוונה המצוה הלמוד הרבנן הם ואפשר דעשו הברכות כדין המצוה ולמין במלית משי וכדומה דהמצוה היים אות היים ביונג ללה ביונג להמצור ביונג ללה דרבגן איצ כוונה לברכה ב'כ ויוצאין בשמעה בלא כוונה גם בסלית דית אמו סחויב הוא לילך בציצית עד שיאמרו דבעי כוונה אבל למיש הב'י בתקפים דאף למיד א'צ כוונה ד'ם בעשיה אבל בדיבור בעי כוונה ועא'ר ר'יג ה' א'ש כאן . והנה דברים אלו ארוכים הם ודרכי החכמה נעלמו מסני דתליא במעשה לא אולינן בתרייתו ושאני תתיא דפסחים דאלימא מובא תדע דאפי מיד חוקה בקל יראה דרק מדרבנן ועמ"ש בפריי בפתיחה ליד סימן ליח מוה: (יב) ויברך עמ"א. דלא היבא אם כבר לבוש יברך על מצות ציצית דעל לשעבר משמע נמי וכמו לולב ראמר מברך על נסי לדמני עדיין לנענע ווא דעיכ אמרינן בפסחים ז' ב' כן למד על לשעבר משמע משאיכ לדידן על להבא נמי משמע אין קושיא מלולב ויש סעם סברכות פעמים תקנו בלמ"ד ופעמים בעל אם כן כאן יש לברך להתעסף בלמ"ד וכ"ה בתנים סוכה לים א' ד'ה עובר בלמ"ד ופעמים בעל אם כן כאן יש לברך להתעסף ועש. ואף למיש הר"ב בתנ"ה סוד דעל מלות קמן על סיד עם משאיכ במלית וכדול קורם נמ"א או ד' כנפות כמ"ש בס"ג עמ"א שם אות ד' מוה ועיין ס" תרניא ס"ה שם "ל עיקר המצוה הנמילה ונענוע אין מעכב לכן יעשה הדרכים הנוכרו עם" כ"ב בתפילין סעיף א' דמברך קודם ההידוק והתום' בסוכה סוברים כירושלמי שהביאו התום בסוכה ועס" כ"ד בתפילין סעיף א' דמברך קודם ההידוק והתום' בסוכה סוברים כירושלמי אבל אין סובים הע"ג ד"ש לה משף זמן לכתחילה צירך עובר לעשיתן ממש כמו תפילין. הראיה הך דמברך להתעסף לא על כר. ובדברי קדשו של לבוש בתרניא ס"ה כתוב לאמר המ"ב בל המחבר בכ"ה מ"ש דמברך ב"אחה על מצות וכן בכ"ו ע"כ סובר ריש מעם ע"ד יש"ש אבל המחבר בכ"ה מ"ש דמברך ב"אחה על מצות וכן בכ"ו ע"כ סובר ריש מעם ע"ד יש"ש אבל המחבר בכ"ה מ"ש דמברך ב"אחה על מצות וכן בכ"ו ע"כ סובר ריש מעם "ד יש"ש אול למה מקנו פעם בלמ"ד ופעם בעל ונאמר הר"ב נמי אין חולק עליו בוה ואם כן בלבש בתרבות למה תקנו פעם בלמ"ד ופעם בעלו ונאמר הר"ב נמי אין חולק עליו בוה ואם כן בלבש בתרובים משימן וע"ד כנפות ומ"ל ב"א הוה לכ"ג אי ב"ד תומים הר"ב בי" והל המי בע"מ הלוב הי"ד של מתים משימן הוך הכנפית. והראה לכ"ג אי ש"ד תולמ"ה כת"ג "ל דלא עשה מעשה כ"א בי"ד י"ם מ" הכריע דא"צ לברך בשח אבל היש"ך שם אות ז" בשם כמה אחרונים דצריך ת"א אין חוור ומברך ו"ב" ראו דמר מצ"א מ"א הוור ומברך ולם" רמו הוור ומברך ע"א מ"א חוור ומברך וא"א אות ו"בסרך אות אות מ"א מ"א חוור ומברך ומ"ץ רואות ו"ב"א אות ו"ה מב"ד און חוור ומברר ע"א מ"ז אות הוות מ"א מ"א אות ו"ה מב"ד אות ווור מברר ע"א מ"ז אות הוות מ"א מ"א אות אות מ"א אין חווד ומברך. ואם דבר מצנין הלבישה לא הני הפסק ואם הפסיק בשתיקה יותר מכ"ד אין היוד ומברך ועס"י רמז אות זי במיא שם , ושתיקה יותר מכ"ד אין חוור ומברך עמ"א מ"ז אות די ועא"ד מ"ז די דבדיבור אפילו פחות מכ"ד הוה הפסק וחוור ומברך וא"ה יבואר עוד בהי ברכות . ד"א מ"ס וצ"ל די"ש במקום דאין: (מו) אם לא עס"א והם דברי הב"ח שדחאן המ"ז באות די יחוא מקיינין הבשחומה קובת עצמי לשחום הרבה משאוב בלבושה והנה מלשין מוא ימוז באן משמע דלא הוקשה להם כוא כשהביאו מלבוש שלא היה לפניו בשעת ברכה הא אותן שהיו לפניו בשנת ברכח בפתמא נמי אין מברך על אחרים דבשחימה כחיג כיע מודים דאכל מח שיש לפניו

וחשר ל'ג יע'ש בדף כ'ז ל' בהגהם שמ"ק ד'ק בזה) ומ"ש דבעי עמודה היינו לחהלת טיפוף דוודאי לא חייבה החורה כל היום דאשר חכשה כדרך שב"א עוסקין במלאכתן בישיבה כו' שוב הראו לי בשמ"ק סימן קמ"ה בהנהות אות ב' בשם הרמב"ם ז"ל כל מצוה שנאמר לכם בעיגן עמידה ואב לכולם שומר וסימן עמצ"ל עומר מילה לולב ציצית וכזה כב"ח כאן ולא הביב הקיעה כאן והוא בדף מ"ז א' ד"ק: (ב) כדרך עש"ז והביא ב"י בשם בעל העיפור ופהוק הוא ביחזקאל כ"ד י"ז לא חעפה על שפם משא"כ בציצית כיפוי הגוף לחוד הוה עיפיף וסוא עיקר העיפוף ועמ"א אות ב": (ג) וגבון עש"ז הכיא דברי ב"י הפירוב הב" דהב. לכברת הגאומם דבמא עיפוף כעפיפת ישמעאלים בעינן ובט"ז לא הונה לו בזה כי בע

עם לילוחים מברך אלה דלא שכיהא : (ו) אלא עט"ז ושישיף הגוף כמי קרי שישיף וליבב בסוכה כמו להמעכב ננוסת הברכה כך הוא והר"ב בהג"ה אמר דטוב לברך על טליח קשן בסוכה כמו להמעכב ונוסת הברכה כך הוא והר"ב בחג"ה אמר דטוב לבדך על פליח קפן על מלוח ליליח אם לא בארבע כנפוח כמבואר בסעיף נ' ואס"ה נהנו שכשיו על מלוח ליליח מסום ל"פ רק על פליח נדול מברכון להחעפף: (ז) על עט"ז ועיין לביב ס"ה דחושבון במא דווקא המלוה בשיטיף דווקא ועלות קפן כזה אין בו כדי שיטיף ראב יקלת ניפי לכן מברכין על מלוח ליליח בכח על לבעבר ברתן לני מלוח זי ולא בעתה מקיימון אותה וניחא קיביים על מלוח לילית בכ"ז דעל לבעבר הוא כדמסיק בפסחים. ואף על גב בתל"ב על ביעור החם ים מסרי"א בכ"ז דעל לבעבר הוא כדמסיק בפסחים. ואף על גב בתל"ב על ביעור החם ים מעם כמ"ש החום שם מבא"כ כאן לייתב אבל העיקר וודאין בו ביעון בפים ווו"א רכ על מלות ב"ל וביעון בילון ובה" מפילר בעין שיכון לא רכאן ובה" תפילין וסוכה (תכ"ה) בעיען שיכון בל אות בילו כל מלות בילו ביו היות בילו להכון ובה" תפילין וסוכה (תכ"ה) בעיען שיכון בל אות בילו להכון ובה" תפילון וסוכה (תכ"ה) בעיען שיכון בל אות בילו להכון הבה"ב הלילו מינון לאת להוד ניי"א ובאן את לא כל היות בילו להכון וכול תפילון וסוכה מרכ"ה) בעיען שיכון בל אות בילו להכון הבה"ב הליכה מבילר בילון הברות הוא לא בלו לאת להוד ניי"א ובאן את לא כל היות היא בילון לבדון בל אות בילו לבדון בילון בולון מוכה מבולר בין בעונן בילון בולון בל לא לפני בילון לבדון בל לא להוד ני"א ובלון את לא להוד ני"א ובלון את לא להוד ני"א ובלון את לא לא כל הוד מולה בילון לבדון בילון בל הוא לא בלון בילון בל לא להוד ני"א ובלון את לא להוד ני"א ובלון את לא לא בלון הב"ל היות לא ביות לא ביים בילון לבדון בלא בילון לבדון בלא ביד בילון לבדון הוא בלא בילון לבדון בלא בילון בדון לא בילון בדון בלא בילון בלא בילון בדון בלא בילון בדון בלא בילון בלא בילו מבואר כן הפעם מבא"כ באר מנות די אם כיון לנאת לחוד יע"ם וכאן אם לא כיון כן אין עושה כהקנה יע"ש ולפ"ז בפדיון הבן נמי כתיב ביה פעם י"מ: (ת) בדי עמ"ז והוא ורא"ש סוף ה' לילית (בבאר הגולה ס"ס אות ס' ויו"ד כי אות ס' מפור ויו"ד ראש ה' לילית ואות כ' חוס' י"ד ברכות ומנחות ל'ו) והמהבר שינה קלת לשון הסור משמע דעתו דווקא זמות כ" מומ" יד כלכות ומנחות לין והמחפר בינה קנה לפון הפור מסמע דעמו דיוקט משום ברכה לבטלה החמירו הא לאיה לא ולשיטתיה בסימן י"ג אות ג' דלענין שבת הקילו וברכה החמירו יותר והמ"א כאן י"א ושם ה' לשיטתיה יע"ש ועמ"ש במ"א מזה. והוליד מזה בהרבה בגדים כו' וה"ה טלית משי שיש נוהגין לברך על זמר א"ל לבדוק המשי. גם הוליד מזה דאפילו מה שמתוך הנקב בודק דלא כמ"א י"א לשיטתיה דעשוי לפסוק משא"כ בנקב מה בא"כ לע"ז הומר לא תשא לפ"ז בכמה בגדים לכ"ע א"ל לבדוק מה שבנקב אבל א"ר אום יו"ד בשם ש"ו ושל"ה דלבדוק במקום שמונח של הכנפות דאדרבה שם בפסיקת חוש א' פסול ורגיל לפסוק שם עיין סימן ויב וכן ראוי כי שם עיקר משא"כ החוטין רובן לשירים אם נשאר כדי עניבה : ומה שחילק בין החיא די"ד סימן א' ס"א בשוחט אף להמחבר שם צריך לשואלו אחר הבחיטה דיני בחיטה ולא סמכינן ארובא א'כ כאן נמי עבר בעשה ואין לחקן הירן דבם אין יודעין כלל מה הוא משח"כ כאן דבדק כ"א מה"ח לומר שנפשק ובפרט לבדוק עבל יום לכך אמר משום הומר לא משא". וה"ל לדחוק ולומר לענין זה הזקה עדיף מרובא וכדומה לזה כסבנו במ"א לענין ע"א היפך החזקה אין נאמן לענין רובא י"ל שאין אומר היפך כי שמא ממיעוטא הוא עיין פריי י"ד סימן א" במשבלוח זהב: והב"ח ז"ל כתב דאמר משום ברכה ולא ממיעוטא הוא עיין פריי י"ד סימן א" במשבלוח זהב: והב"ח ז"ל כתב דאמר משום ברכה ולא משם דנים בשבח בסימן ו'ג או שאולה בסימן י'ד והט"ז לא ניתא ליה בהא דיותר היה לומר עשה דנינית דנימ טוב'ז בחובה בגדים כו' ועכ"פ היליל בתרוויהי אלץ דלא חש לעשה כו' : אמר ההדיום הכותב כמקום אחר הארכתי בם' ג'ו וכם' פרי מגדים לי'ד בק'י ודוכתי פובי

ובם' שושנת העמקום חשר כחיב ח"י הארכסי בתכלים האריכות וכאן אבוא בקלרה עיין פר"ה א"א חל"ו המשכיר, ועיין פר"ח י"ד סימן כ"ט ושם ביררנו דאוקמינן אחזקה אף מדרבנן רק במקום מיחה י"ל הששו מדרבנן כמו בההיא דחולין פ" הזרוע בעיסת גר דחייבת בהלה כפירש"י שם (ק"ל מ') דמיחה היא ולפ"ז בשבת בשימן י"ג ראוי לחוש וי"ל בם היירי שבלר בדק בעת הברכה ולמה יבדוק. במעש רגע דיונא לרה"ר. גם רובא וייל כ"ש חזקה כל היכא דאיכא לברורי בקל מברריטן וי"ח שריפוח לאו בקל הוא. וכן ס"ס די"ל דעדיף מרוב היכא דאיכא לברורי בקל מברריטן ש"ד ק"י בש"ך אות ס"ו ובפריי שם. וז"ש ר"פ למאי אפ"ה כל דיש לברורי בקל מברריטן ש"ד ק"י בש"ך אות ס"ו ובפריי שם. וז"ש ר"פ למאי נ"מ ניפייליה דליתיה קמן ובדיקה טורח הוא:

ואמנם כן ראוי נהעיר בכאן פרט א' והוא דחז'ל יש להם רשות לעשות סייג וגדר והורשו ע'כ מקרא דובמרתם את משמרתי עשו משמרת למשמרת עיין ר'מ פ'ב מה' ממרים

ע"כ מקרא דושמרתם את משמרתי עשו משמרת למשמרם עיין כ"מ פ"ב מה" ממרים ועיין תוספות מנחות ס"א א" ד"ה האוהב ב"ד"ה האיר ונהי דמצינו כמה פעמים בש"ם אף בעשה עשו סייג וגדר י"ל דווקא שלא לעבור עליה בקום ועשה כמו יכמות כ" ב" חייבי עשה כו" (ושם י"ל א"א שלא במקום מלה כרת) ודוכתי סובי הא בפוא"א לא שלא פמקום מליה כרת) ודוכתי סובי הא בפוא"א לא שינ וא"ב נ"לית דהום וקריאת שמע עד חלות ולאה"ב קורא ועשבריין מקרי וחירות הוא לא סייג וא"ב נ"לית החום בא"ח מחום לא לחום מייג לגזור מדרבנן שלא לילך המר חזקה חאין המום שה שוא"מ כמו החום ל" דמום ב"ב מום מ"ל לבאורה לרה"ב ב"ד סימן א"ל לי באורה וא בקרל פולים לה"ר הוה ס"ם במא כשירים ושמא ארבעתן פסולים ובעילים וס"ם א"ל לברורה לרה"ב ב"ד סימן ק"י סעיף מ" יע"ב ואינו נכון ועמ"ש לתן בזה והוה בקרא סוף פרשה אחרי ושמרתם את משמרתי לבלתי עשו"ת מחועבות משמע למי שהורשו לעבות בארל לעבור בקום ועשה לא בשא"ח, ווש דמדומי ראייה ממה ששבו ה"ל הרחקה בחיד הה בי"ד כי מלית בלא לילית ביטל מ"ע אין סותר למרדכי והבן: ועיין בר"מ ה" לילית כ"ע ה"ו כותר כ"י כל הלובש עלית בלא לילית ביטל מ"ע אין סותר למרדכי והבן: ועיין בר"מ ה" לילית פ"ג ה"י כל הלובש עלית בלא לילית ביטל מ"ע אין סותר למרדכי והבן : ועיין בר"מ ה' צילית פ"ג ה"י כל הלוכש טלית בלא צילית ביטל מ"ע אין סוחר למרדכי בסימן י"ג לקמן וגם לחום' יבמות צ' וא"ה שם יבואר ומפני שבס' חמד משה לא כתב כן הולרכתי לוה: (ם) ימשמש עש"ו הנה הבין מב"י דמלוה שיש לה משך זמן יכול לכתחלה לברך ואחר עבייה והוה עובר למה שאחיב וע"ז אמר דאין מוכרח דאימא לכתחילה לריך כה" לברך אחר עבייה והוה עובר למה שאח"כ וע"ז אמר דאין מוכרח דאימא לכחמילה לריך כה"ג למי עובר לעשייקן ממש ושאני כאן דרולה ללבוש שלא ילך ד"א כלא לילים וידיו מטוכפות א"א לא אח"כ ועמ"ש במ"א אוח י"ב י ועל הלבוש קשה שכתב דא"א בענין אחר ושד דים לה משך זמן דמשמע לחי" אחר אפי אין לה מבך זמן והא ל"ד למבילה ששם א"א בעיל דגברא לא חזי כלל משא"כ כאן דימתון עד שיפול ידיו ובע"ז א"ש כדברישה י ובנש" לקמן דמברך לא חזי כלל משא"כ כאן דימתון עד שיפול ידיו ובע"ז א"ש כדברים של מלוה שיכול לכרך קודם ממש וודאי ליכי דרוב פעמים ידיו משוכפות ואסור להזכיר השם אכל מלוה שיכול לכרך קודם ממש וודאי ליכי דרוב פעמים פסקי ש"ע אהדדי דכאן פסק אם לא היה דעתו עישוף יע"ש : (י) אם עמ"ז הקשה פסקי ש"ע אהדדי דכאן פסק אם פסק המחבר מחלה כו' ומשמע אף אם עלין לפנו אין מברך ושהיסה ולילית דומין זה לזה ומ"ש כלן דמברך עוד. כמת"ב דאם יש עדיין לפנו אין מברך ושהיסה ולילית דומין זה לזה ומ"ש כלן דמברך עוד. צטחוב יחם ים שורין מפרי חן מכנן ובחים היו היו היו היו לאכול הרבה ולשחום הרבה וחץ מים הכ"ח דאכילה ושחיםה יש קבע כלותר אדם קובע לאכול הרבה ולשחום הרבה וחץ נראה כי בחיםה דומה לגילות וגבי אכילה ל"ש קבע היינו דאין לה קביעות ונגרר מאכילה ללש קבע היינו דאין לה מבמע דמודם הפ"ז אם רבר לגש ואח"כ הביאו עוד דיברך שנית ובי"ד י"פ

לפניו מברך ולבכי לא כן ידמה דכאן אפילו מונחים לפניו הרבה ד' כנפות אם רגיל דק ללבוש
אחת אין עולה הברכה לכולם דהוי נמלך ודוקא אם דעתו עליהם בפירוש. ולפ"ז לית באן הך
דינא דרים ס"ז בנשל פרי ונפל ונמאם דכאן אם לבש א' בלי בדיקה ומצא פסול ולובש אחר
ממ"ג אם היה דעתו בבירור על כולם א"ג לברך ובסתמא בלא"ח מברך פעם אחר וע"ש במ"ז
ומ"א אות ח". ודע אם בירך על מלית קמן על מצות כמנהגנו ולוקח מיד סלית גדול אם
היה דעתו עליו לפסור בעל מצות אין חוור ומברך ובסתם חוור ומברך! ול"ד לס" ר"ז ס"ב
ד"א שם אפילו נתכוין צריך לחזור ולברך פה"ע וכדבעינן למימר שם וכאן כ"ע מודים דאם
נתכוין על שתיהן דאין חזור ומברך ומעשים בכל יום דמברכין להתעפק ומוצ"אין סלית קמן אף
""ש" ש"ש לחלק אין לחלק ביניהם וזה פשום: "ד"ל דאם רגיל ללבוש ב" מליתים קמנים א"
מ"ש צמר ובירך על של משי ושניהם מונחים לפניו "ל דבעי לכווני נפשות בפירוש לפסור
מש" אם צמר ובירך על של משי ושניהם מונחים לפניו "ל דבעי לכווני נפשה בפירוש לפסור
אם לא כיון אין ברין שימסור אתרוג את מין זי"ן בגררא ועא"ר שם ב" בפ" ושם יבואר א"ה ומ"מ
אם לא כיון אין ברין שימסור אתרוג את מין זי"ן בגררא וש"ד שם ב" בפ" ושם יבואר א"ה ומ"מ
ראוי ודאי לכתחלה לפסור בפ" לא בגררא שאין דאוי שדרבנן יפסור ד"ת אע"פ שברכות דרבנן אם לא כיון אין בוין ששפח אותו א אוניקי אין בורא זיהר שם ב בש ישם יצור אי הא אם לא כיון אין בחיד איניקי אין בורא זיהר שבים ודאי לבתחלה לפסור בפי לא בגררא שאין ראוי שדרבנן שפח דהתה'ד צידד לכתחלה כן אם מיקר המצוח זה דרבנן ווה דית. ג'ל: (סו) אם עמ'א הקשה דהתה'ד צידד לכתחלה כן אם פשם מלית א'ז ולא משמע כן דהיק לבה'כ פשם מלית גדול והסיח בדברים אחיים ולובש הקסון ומברך הא בלא במלית גדול ובבואו לביתו פשם מלית גדול והסיח בדברים אחיים ולובש הקסון ומברך הא בלא הפסית גדול ובבואו לביתו פשם מלית גדול והסיח בדברים אחרים ולובש הקמן ומברך הא בלא מיסח אנים שפשם איצ לחוור לברך וא'כ היאך פסך רמ'א כה'א ולא כמסקנא ולד למעיף יד להמחבר והר'ב דחילק בין נשאר מלית קמן כו' דהתם לא היה דעתו לכן והוסיף לומר דההה"ד אף לפי ה'א לא צידיד אלא בלובש גדול ומתפלל ובבואו לביתו מסירו צריך לברך דהתפלה והפשימה הפסק ומסיק דמדאמר בבואו לביתו הסיח הא לא'ה אפילו תפלה ופשימה (דמסתמא פשם כמ"ט שם) לא הוו הפסק משאיכ לרידן דפסק המחבר בסיג דהליכה חשיב הפסק וא"כ כשברכה א' פומת השני האין הילון והפסק כלל א"כ אין כאן ה'א דפשימה תהיה מצרכת ברכה כשברכה א' פומת השני היים ומנה המיש בלא ברידן בלא הכמיע בלא מלכו מצרכת היים והיה ומל היימו המישו הלא ברידו בלא הכמיע מיווי היה ול להיימור שנית ולכן במשי מסיר זה הצמר ומניח המשי דלא כרמיא וכים הלבוש יעיש והנה יל להיפוך ע"כ מסיק תה"ד ראע"ם שפשם אין מברך שנית זה להר"ח א"ז רס"ל הליכה מביתו לבה"כ ותפלה לא הוה הפסק כ"א בהיסח הרעת תליא מלתא משא"כ להמחבר בסי"ג דהליכה חשיב הפסק כ"ש בא הוה השפק כא בחיסה הושנות היא מתחג משאב להמובר בסיג דהיכה השפק כים באשר דפשם האי דאולא מצותו ועיון עברת זקנים אות ה' ותבין שכוונתו זל למה שכחבתי ...
ומ"ם ראיה צריך לזה ומ"ש משחיםה ומפירות יש לחלק והבן : (יו) תשובה ועמ"א תירץ קושיית המ"ז אות יא בקצרה דהליכה מביתו לבית הכנסת דהוי שינוי רשות הפסק לא הליכה לחוד וא"ש ההיא דסומה בתום שם או דביאה במקצת ל"ש ביאה ומעייל ידיה וכ"ב אמה שהייה לא הוי תיכף (ולא ד"ק) או דשמיה ביאה וכ"ב אמה ממש הפסק ומחלל הפתח לפנים לא הוי רשות הור כמ"ש בס"ז יא מות להור בית דהרב בהג"ה ס"ב הוכ"ח במה"מ ליכא להוכיח דפשם אין מהכרב היונים ביתוח בית מברך דע"כ הא דאמר ובבואו לביתו (ופשם מלית גדול מסתמא) והסיח תיפוק דפשם ולימעמין תיפוק דמרשות לרשות ופשם ודאי צריך לתזור ולברך וגמרא ערוכה היא בדברים שאין מעונים ברב במקומן דמרשות לרשות הפסק כמבואר בקנית ס'ב בהגיה ועיכ ודסיח לאו דוקא א'כ צדק הרב לעיל במ'ש פשם צריך לברך אף ברשות אחר וא'ש הצ'ע המ'א אות מ'ז ולוה כתב דאינו הרב לעיל במ'ש פשם צריך לברך אף ברשות אחר וא'ש הצ'ע המ'א אות מ'ז ולוה כתב דאינו הרב לעיל במ'ש הדההדי אתת הוא דפושם פלית גדול בביתו ודאי לא חשיב הליכה מרשות לרשות דהמסקנא דהתהדי אמת הוא דפושם פלית גדול בביתו והאי לא ושם ביולימה בן שות אחר כתוג הפסק (לפיז מהרים חולך בביתו בפלית קמן ב"ש קודם חיום וכדומה בק"ץ רק פשם בחליבה לבית" ביתו במליכה לבית"כ הוי הפסק והבן) ואם הולך מחדר לתרר ותווד לחדר א' גמי הפסק להמחבר כמו בקעיח וכדברים שא"צ ברכה לאחריהם והנך רואה שמ"ש המחבר כאן ואם בביתו כי הלא מבואר פ"ב ב" תנא"ם אלו אלא לומר בחדר א' אף הליכיה כמה אמות לא הוי הפסק ועיון רעי סיא בהנ"ח וכן עיקר ולפ"ז יחיו דברי המחבר כאן ואם מתפלל תוך ביתו "ייני אפילי מחדר לחדר רק בהנ"ח ולפ"ל החדר לחדר רק בבית אחר שפיר דמי כמו התם ומה שהראה מקום לק"ד אות ג' דמחדר לחרר הוי הפסק והבן כללא דמלתא הפסק הוא שחוזר ומברך ותכיפה לחוד דלא הוי תכיפה ומ"ם הפסק לא הוי ואם לפעמים כתבגו הפסק במקום תכיפה אין כוונחינו רק תכיפה ועמ"ש במ"ז מזה: (יח) צריך עמיא הקשה מתרלים יעיש במיא אות ייז בשם המים ומיש כאן מסוכה ואף דיש לחלוק דהתם תשבו כעין תרורו ופעם יוצא לתוץ משאיכ כאן כשמסיר אזרא המצוה מכל הא בגמרא מדמינן לה ומיש דעת האחרונים כרמיא היינו דיעה ייא א' ועיין אות ייב בזה ומיש אם שינה מקומו כו' תראה שאדונינו אשר מ'א היה בעוורו כיון כוונה גדולה במלות קצרות וכפי מ'ש במ'ז אות י'ב דמהר'ח שחילק הטעם דהליכה מביתו כו' כה'ג הוי ודאי הפסק והוא ז'ל כתב דע'כ אמרי באות י'ז הליכה הפסק להמחבר ג'כ היינו בפלית אחר אבל באותו פלית ל'ש זה והעד יצא מסוכה ע'ם לכנום לאלתר ומשמע אפרי יצא לחדר אחר ממש (עיין רעינ אות ב') אפ"ה אין מברך ש"מ דלאותו לכנום לאלתר ומשמע אפי יצא לחדר אחר ממש (עיין רעינ אות ב') אפיה אין מברך שימ דלאותו דבר עצמו אין שייך מחדר לחדר וביר בריז אות ג' בבשמים כהיג ושם כתב עוד חילוקים אחרים ומיש וכיה בד'ם אות ז' שפירש דברי מהרים וחילוק מהריח באין דעתו לחזור הא לאיה אין מברך ואמאי הא שם אות ז' שפירש דברי מהרים וחילוק מהריח באין דעתו לחזור הא לאיה אין דאותו פלית עצמו לא שייך הפסק מחדר לחדר זהו מה שרצינו לבאר ובקע"ח אפילו נשאר מאותו פרי עצמו מ'מ אכילה ראשונה הלך לה . וכתב עוד דאם אין דעתו לאלתר אף אותו בגד עצמו צריך לברך ואפי נשאר פלת קפון עליו והבן , מה שנהשם אגור למארה א"א ב' קאי (ים) פלית צריך לברך ואפי נשאר פלת קפון עליו והבן , מה שנהשם אגור למארה א"א ב' קאי (ים) פלית היי בריד לברך ואפי לורכן להקד אישון אותו ביר עצמו מור אותו היי לורכן להקד אישון אותו היי לורכן להקד אישון אותו לורכן להקד אישון אותו היי לורכן להיים לורכן לשונה אישון אותו היי לורכן להיים לורכן להיים לורכן להיים לורכן להיים לורכן להיים אותו אותו היים לורכן להיים אותו לורכן להיים לורכן לורכן להיים לורכן להיים להיים לורכן להיים לורכן להיים לורכן להיים עמ"א הקשה בליח דברי רמ"א אהדרי (ולמ"ש במ"ז אות י"ג לחלק בין הסירן לגהיי (ים) שית ול"ח הגיה שכן נוהגין בי"א א' עא"ר. וב"ח פירש דברי הרר"ח שחילק בנשאר מלית קפן בסתמא איירי ובתפילין פירש אדעתיה להחזירן מיד א"ש. ומ"ש דכ"מ בד"מ אות ז' במ"ש דבר"ם איירי

ששף ו' ממין הראשון אין מברך יע"ש אלא שהט"ז שם כמב דלא קייל כן יע"ש באום י'א ובש"ך פ' שבמקלת דפוסים ליח שם וכן עיקר יע"ש. ומ"מ מ"ש הט"ז מר"ו דאם יש עוד לפניו מאוחו המין הנה בלבוש לקבין כמב בפירוש אפילו אין לפניו נמי יע"ש ועא"ר שם פ' לפניו מאוחו המין הנה בלבוש לקבין כמב בפירוש אפילו אין לפניו נמי יע"ש ועא"ר שם פ' נענ"ד בס בט"ז אות י"א כתב דבלה"ש יש לחלק בין פירות לשחיטה משמע דבאכילה אף הב"י כתב דהרא"ש חולק אמהר"מ וסובר דהליכה השיב הפסק ובהכי פירש דברי הטור ל"מ"ה בביה"כ לריך ש"ש לברך והקשה מחום' סוסה ל"ע א' ד'ה כל יע"ש דהוכיחו דעכ"פ אתה השהייה הוי הפסק בין נע"י להמוליא וכ"ה בקס"ו ס"א והיינו מדאמרינן זבהים ל"ב א' דסמיכת אשם מלורע לא היה חירף למשיכה שחיטה דמרחק לפון כ"ב אמה מפתח ומאי א' דסמיכת אשם מלורע לא היה חירף למשיכה שחיטה דמרחק לפון כ"ב אמה מפתח ומאי קושיא דהתם הליכה היי הפסק וודאי הליכה נמי לא הוי הפסק ללא היה היכף אלא ש"מ כל ולש" זבלית דאון שהייה הפסק וודאי הליכה נמי לא הוי הפסק ללל ומיהו ויל בין ברבה שלש תכיפות כל הברכות א'י דבר"ו ס"ב איחל דאסור להפסיק ללתחליה בשחקה בין ברהם לשם "רובר מוכרה איי דבר"ו ס"ב איחל האסור להפסיק ללל ומיהו ויל בין ברב לבגד לעשי יוסר מבדי דיבור ועמ"א קס"ו אות ב" מ"ש בכדי אין להפסיק כלל ומיהו ויל בין ברב לעשי יוסר מבדי דיבור ועמ"א אם בורה און חולקין כע"ן מ"ש מהרא" ז"ל: וכוונהו נ"ל דמת"ל אם בוברים דביאה במקלת שמיה ביאה אין מוכח דכ"ב אמה הפסק דמרשות לרשות הפסק דהתקבה הצור כרבי דלא מרהך לשון כו' ואי סוברים דלאה פחוד במורה מולד המלורע יותר המאחה והוא בערך זה קושיתו (ועא"ר כלן אות ש"ו פותה אלה אתה הפסק דוד המלורע יותר מחבה בחוד המוכה בובה אל הבתרך זה קושיתו (ועא"ר כלן אות ש"ו פותה אלה אל המול המומר בובה במוכה בחוד המוכה במולה אתו המומר המולדת המומר המולדת המומר המ

נכון ומעייני דים כבהוחת חיכ מוכח טפים פוחת מכל המום הפסק דיד המחופש יותר מוכח והצי בערך זה קופייחו (ועא"ר כאן אות ט"ו פורחא לא דק ולא הונח להמ"א בזה דמוכח דבערך כ' אמה הפסק) וליישב זה אומר דהחום' הוקשה להם מדאמר רב יוסף התם לדחויי סייעהא דעולא הא מני כ"י בכ"י הוא ולא אמר דלמא כדרך דחוי ועוד דמה"ת לאוקמי ברייחא סייעהא דעולא הא מני כ"י בר"י הוא ולא אמר דלמא כדרך דחוי ועוד דמה"ת לאוקמי ברייחא כר"י בר"י דלא כהלכתא דהלכה כרבי (עיין ר"מ פ"ד מחוסרי כפרה ה"ב ובכ"מ שם) ועוד ומוליך הבהמה משם עד לפון כ"ב אמות שלימות ומחורן קושיית המ"א בקס"ו ג' ולזה כתב הט"ז א"כ מוכח מהחם דכ"ב אמה והליכה מרשות לרשות מחלל הפתח עד לפון לא הוי בין נשלו שמים קסן שפי דוף שמי לבות בבות שכם הב"י הפירובו ודדעתו בחרוך דמיצ' לברך שנית ואפילו קטן עליו ואפשר דדחה הילוק מהר"מ דמה טעם בנשאר קטן עליו דלריך לברך שנית ואפילו קטן עליו ואפשר דדחה הילוק מהר"מ דמה טעם בנשאר קטן עליו וכמ"ש לבוש ואמנם כראה לי לומר דמשו"ה השמיטו המחבר חילוק ד"מ והוא דמהר"מ הכ"ל וכמ"ש לפוש וחמנם לרחה לי נותר דתפוים השפיעו המחפר מינוק ל עו ואות דעות עד מנה המחוכר באגור ור"ח א"ז אזלי לשיטמיים במה שהביה הב"ד לעיל בשם חה"ד העתק חשובה שמהרית סובר הליכה מביתו לביה"כ לא השיב הפסק ולא הלך בטלית קטן לבית הכנסת וקשה מקע"ח ס"ב בהנה"ה מגמרא דברים שאין טעון ברכה לאהריהם הליכה מחדר לחדר הפסק ולירך לומר כמ"ש המ"א חדי דטלית קטן עליו לא אזדא עדיין המזור ומבו"ה בההיא דנשאל האגור שילא מבית הכנסת והסיר טלית ובא אח"כ לביה"כ ולובשו הילק שפיר

שלא היה דעתו ללובשו מיד והיינו במתמא ואיש חילק מהרריח יעיש והכן: (כ) נפלה עיין מיא דבנפלה שלא כמתכוין אף הרב בהג'ה ס"ר מודה כאן כמו תפילין ס"ר כ"ה ס"ב והא דכ" המחבר דרנפלה שלא כמתכוין ו וע"ין בצ"ז בהצ"א המחבר ד"ל להיפוך דהמיר גרע עב"י א"ג לומר רובו א"צ לברך אע"מ שלא במתכוין . וע"ין בצ"ז בה"א א" ושם הפסק לאו משום ברכה דיכול לברך אח"כ משך מצוח אלא הפסק בתפלה : (כא) צריך עמ"א ע"ו ס" ח"י לא הכריע המחבר אי כר"מ אי כרא"ש אפ"ה סובר דאף לרא"ש בתשובה מברך וכ"ש אם נאמר דספק ספיקא מברך כמיש הלחים פיד מהיב היו כתבתיה במקום אחר ועמיש בסיו אייה מזה באות מ"ו וכאן אין להאריך יותר:

קמוצה תמיד ולנקיבה בה'א אילה כו") ומ"ש צמר שמופן עם שאר מינין בסל ברוב ול"ד לבנד שתי ופשתן כו' באות ד' דתתם שתי בלא ערב או להיפוך אינו בגד יע"ש. והביא פ"ם דכלאים מ"א וכ"ה ברד רצים ס"א יע"ש. והנה יבש ביבש באינו מינו היכא דל"ש שאם יבשלם יתן מעם מדרבנן בסל הוא עיד ק"ם פ"ז וש"ך ב" מ". ונוראות נפלאתי על אדונינו התי"ם בפ"ם דכלאים מ"א כתכ יבש ביבש במינו בתר שמא אע"פ שיש שם לווי יע"ש ורוצה לומר צמר החילים וצמר במלים צמר מוקרי גמלים בלווי ופשתן וקנכום פשתן מיקרי קנכום בלווי (עי"ד רצ"ח ורצ"ם ב"י ב"ח) משמע תרי מיני דב"ש בשמן אין במל והא ל"ש מעם זה שאם יבשלם ומיהו בפריי כתבתי בק"ח שי"א מ"ה מין באינו מינו לא במל כי אחרי רבים דוקא, במינו יע"ש א"ש ואדונינו המ"א בק"מ שי"א מ"ה מין באינו מינו לא במל כי אחרי רבים דוקא, במינו יע"ש א"ש ואדונינו המ"א אין אומר כן אפילו צמר בשאר מינים ויש מחלוקת בזה כאמור

רמ"ט רחל בת עז צמרה פסול לציצית רמב"ס (פ"ב מציצית ה"א) וא"כ אין פוסר אלא במינו ב"י חלקן לשנים כי מר"מ י"ל דצמר מיקרי אלא שהתורה מיעסתה לציצית כמ"ש בבכורות י"ז א"ל"ו גדילים תעשה מה פשתן שלא נשתנה וא"כ י"ל רחל בת עו צמר מיקרי לענין בגד "ז א׳ ל׳ גדילים תעשה מה פשתן שלא נשתנה וא׳כ י׳ל רחל בת עו צפר מיקרי לענין בגד מסנה שחייב מן התורה בציצית וצמר מסנה לציצית אפילו מינה אין פוסר לוה הביא ב׳׳. ובב׳׳ ובב׳׳ ובב׳׳ הים אין לוקין א׳כ לא חשיב צמר כלל ואין פוסר בציצית אלא בסינו דוקא ותראה נוראות ס׳ש הב׳׳ כלאים בכאן כי בפרק עשירי מכלאים נתקשה שם רחל בת עו רק מרא׳׳ עין וכ׳ה ב׳׳ד רצ׳ח ס׳ב אסאי לא איסור תורה אלמא דמ׳ה לא מיקרי כלל צמר סתם כה׳ג שנשתנה קצת דלא תימא בלבישה כתיב צ׳ז מה פשתן שלא נשתנה למעם מלקות הא איסורא איכא מלא יעלה בגד שעמנז נימא סתם בגדים צמר רחל בת עו נמי צמר מיקרי אלא דבה׳ מ׳צ איכא מלא יעלה בגד שעמנז נימא סתם בגדים צמר רחל בת עו וב׳ בנין אב דרבי ישמעאל כרי ומש׳ה אין שם צמר סתם עליו ובגד מסמת מדרבנן להמחבר ופורר ציצית מסניה. ומיה שאר בגדים מיינו ברוני במיינו מדרכני בתורים וארנו וארר. משי וכדומה נמי אין פומר וחל בת עו אף להמחבר דשאר מינין מדרכנה. והיה" כאה במני ואחר הממיני ואמרו במני אין פומר וחל בת עו אף להמחבר דשאר מינין מדרכנו רבנן החמירו ואמרו צ'ו פומר שלא במינן הא צמר רחל בת עו אין פומר במשי וכ"ש להרב בהג"ח דכל בגדים מ"ה. והמ"א השמים קצת מלות כי אין צורך לגוף הדין אכל מלת דוקא היה לו להעתיקו וכדכתיבנא: "והן יודע הא דרחל בת עו ל"ד ה"ה אכיה תיש ואמה רחל אע"ג דודאי חוששין לורע האם וגם

וווף יות הא דרול בת עולד הוה אביה ויים ואמה החל אע גדרות שפיין לוע האם הנם אפילו נימא דאין חוששין לורע אב וכולה רחל אימעים מקרא מה פשתן שלא נשהנה ולפ"ז צמר מרחל בת עו וצמר מרחל בת רחל ואביה תיש הוה ספק שמא זה כולו רחל וצמר לוו מיקרי מכן במר במלים עכ"פ וזה כולו עו ונוצה מיקרי ואין פומר זא"ז ולהמחבר י"ל ספק דרבנן לקולא ואף להר"מ י"ל הרווייהו צמר לווי מיקרי והוה מינם וצ"ע: (ב) כלל עמ"א. תיקן דברי מהרי"א שהביא ב"י דמש"ה אומר סמ"ק פשתן למשו שמשי נראה מין צמר והכיא הב"י דימעו במשי שהביא ב"י דמש"ה אומר סמ"ק פשתן למשו שמשי נראה מין צמר והכיא הב"י דימעו במשי לומר צמר הוא שמשי דומה לצמר וישילו פשהן בצמר והקשה דמשי אין דומה לצמר ועוד צמר בקנבום לא והמ'א פיי דברי מהרי'א דה'ם לפי שמשי נראה מין צמר כלומר דצמר מחוף הים בקנבום לא והמ"א פת דברי מהרי"א דה"ם לפ" שמשי נראה מין צמר כלומר דצמר מחוף הים נראה בעיני העילם למשי שאין רגילין בו וימעו להמיל פשתן בצמר מחוף הים משי הוא ולכן אסרו ציצית פשתן במטי ג"כ ול"ד משי גזרו לכל המינין אמו משי ואמו צמר אבל לפשתן לא גזרו וכמ"ש הרב ס"ו והב": פיש פירוש אחר במהרי"א ע"כ הקשה ומ"ם לכאורה מ"א וצ"ל לא גזרו וכמ"ש הרב מ"ו והבן: (ג) אין עמ"א בשם ב"ת וי"א הוא הגמיי דצ"ו יחדיו פושרין שלא במינם ובסי ח" אות י"ו הביא דיש נוהנין שלא לברך על מלית של משי כ"א בצמר ומסירו ולובש משי קלים אע"ג דכלאים נוהג י"ל תכסה מיעום עיין פ"ח מכלי מקדש המ"ז ופ"י מכלאים הר"ב ובכ"מ ובר"ן ספ"ק דביצה בשם הרו"ה ו"ל ו"ל זהו שימת הראב"ד והבן. לבד צ"ע: (ד) ממינו עמ"א הנה באות א' מרפן שייך בימול משא"ב בגד שתי וצמר ועירובו צמר גפן וכדומה כיון דאין בגד בשתי לחור או ערב לחוד למ"ד שאר מינין מדרבנן בגד זה דרבנן והיינו להמחבר ולהר"ב כל המיניו מ"ה וא"ב בדה לחוד או ערב לחוד למ"ד שאר שמנין צמר בצר במ או להיפור הליא בזה וע"ד מ" כל המינין מ"ה וא"כ ברחנ"מ שלנו ששתיו פשתן ועירובו צמר גפן או להיפוך תליא בזה ועי"ד סי רצ"ז ס"א בהנ"ה פירכום אסור לעשות ציצית דהוי כלאים (מה שאנו קורין ברחנ"ם ואנו חותכין כנפיים ועושין מעור וכדומה עמ"א אות ח") ושם יש מעמים הרבה י"א כי חומי חשיבי ולא במילי עיון באר הנולה וב'ח שם ובש"ך שם דל"ש ביפול בכל מיני היתר ואיסור מחוקן ווה בחום שנאבד אבין באר הגולה ובח שם ובשך שם דל ש ביפול נכל מיני היתר ואיפור מחוקן וות בחום שגאבר אבל בשתיו פשתן ועירובו צמר הא קו"ל דבר הגוכר ל"ש ביה בימול ומ"ש בשם מהר"מ כרומנבורג שמלית כזה אין תקנה י"ל המעם דלמ"ד שאר מינין חייבון מ"ה בציצית היכי נעביד צמר דלמא בשאר מינין צ"ו יחדיו דוקא פומרין לא צמר לחוד וכלאים ליכא בזמן הזה (עיין הגבות מיימוני פרק ג' מציצית אות ר' הביאותיו בס"ן מזה) ליעביד של פשתן אין עושין ציצית הגהות מיימוני פרק ג' מציצית אות ר' הביאותיו בס"ן מזה) ליעביד של פשתן אין עושין ציצית פשתן ואפרי בעירובי משי מה חזית דבתר עירובו אולינון הא יש בו גמי צמר וכרומה לכן אין לבלית כזה תקנה וכן בפשתן וצמר גפן וכרומה ומ"ש ומ"מ לרעת המקילין בסלית משי ימיל במלית משי ציצית צמר ולא חיישינן לסברת מהר"מ דצ"ו יחדיו רוקא. ומ"מ קשה מוב יותר ציצית משי ויוצא ממ"ג אי מ"ה או מדרבנן וזה מעות דקאי אדלעיל בשתיו צמר ועירובו משי

למאן דלא חייש למהר"מ יקח צמר לא משי דהא אית ביה צמר ג"ב. ועא"ר ג'. גם שם הביא פיי ספ"ק ע"פ תשובת כהר"מ מיוםנכורג סימן תמ"ד יפה יעיין שם עמ"ז די: ובחידןשינן שבת כ"ו כתבנו דאם לקח מלית צמר שאין בו שיעור חיוב (סי"ם"ו) ותפר בחום משי וכדומה פטור מ"ה להמחבר ס"א אע"ג דל"ש שתי בלי עירוב אין בגד כמ"ש

א"ר שם מ"א דבר הניכר ל"ש ביפול ברוב אבל אם יש בו כשיעור בצמר חייב מ"ה ואם יש בה שיעור חיובא מ"ה ורוב הפלית כמשי לבאורה אף להמחבר חיובא מ"ה דבר הגיכר ל"ש ביפול ברוב אף להמחבר חיובא מ"ה דדבר הגיכר ל"ש ביפול ברוב אבל ראיתי במ"א סי יי אות ח" דלא משמע כן ובתר עיקר הבגד אולינן ועם"ז שם אות ח" וא"ה יבואר עור שם וכאן אין להאריך: (ה) יש עמ"א הנית בצ"ע על המחבר ומ"ס בית הלל ב" וצריך להיות בעל העימור עב"י בשם הרא"ש שהביא לבע"ה ומ"מ י"ל אף מדרבנן הם אמרו או ביוצר על על על על אינו ביוצר כולו מינו אי כולו צ'ז ולא קשה כ"כ על המחבר: (ו) מצבע עמ"א דיעשה הסלות לכן די"מ דוקא מצבע הסלית מ"ה משמע עיין מנחות מ"א ב" וברש"י ו"א שלא לצבוע ציצית בהכרח הסלית לכן עוד כתב די"ג מדות מלמר שנתעסף הקב"ה בטלית וכתיב לבושיה כתלג חיור עמ"י הסינת לבן עוד לתבר בי בחות מאון מלמו שהתעפף הקברה בחית וכותב בנוסחי מלת וכן הביאו. הצא"ר ה' בשם א"ז הנאון מלמו ירוק הנקרא בל"א בלשון אשבנו זכר לתכלת וכן נוהגים במליתים שלנו נתה נהגו בל"א והמחבר לא חילק בגד תכלת ציצית מצבע המלית כמ"ש בב"י עתה אין לנו תכלת אין לחלק: של עמ"א בשם ב"ח דודאי יש לעשות ציצית מצבע המלית מ"ה כרמשמע מנחות מ"א ב" בנמ" ורש"י ותום שם וי"א שאין ללבוש ציצית א"כ בהכרח יעשה סלית וציצית לבינים גם סלמד שנתעמף כוי ולבושיה כתלג חיור וכן ראוי לעשות סלית לבן ומה ששפת הבגד כעין תכלת בסליתות שלנו בתר עיקר הבגד אזלינן ע"סי י" במ"א ח": (ז) של עמ"א והם דברי הרא"ש בתשובה כלל ב" הביאו הב"י והגך רואה מכאן דבומן תוה אמאי לא נזרינן בסדין דלמא נקרע וישייר חום התפורה ועובר בכל יום עשה דציצית אלא ש"ם דבר שהיא שיא"ת וכ"ע לכר אין רשות "רו"ל לגזור בי דישכרתם משפרתי בלאו או בקים ועשה חה סייעתא למ"ש בסימן ח" במ"ל ח" ומ"א י"א וע" תוס" מנחות ס"ח א" יע"ש. וסדין "ל ועשה חה סייעתא למ"ש בסימן ה" במ"ו ה" ומ"א י"א ועי תוסי מנחות מ"ח א" יע"ש. ומדין "לל משר מינין דרבנן ואין להאריך. ומ"ש ב"ד קמ"ו בגילוי שתה שאין נחשים מצויים לא גורו דהמעם מכואר וידוע ל"ש שנאסר במנין ומ"ש פ"ב מסנהררין מ"ס וצ"ל פ"ב מצרים הא"ב יע"ש באירך איטהי יכולים לבמל ואימתי לא יע"ש בתמ"ח אות א" בשם הרא"ם דנילוי לא פשם איסורו וא"כ אין זה ברור מברת הרא"ש ו"ל דהא פסח בוה"ו ליכא ומעם ידוע אפ"ה אין מכמלין וי"ל פסח ד"ת תוס" כמ"ש: (ח) וציצית עמ"א וע" מי" מ" מעף ד" כצ"ל שם נאמר היא של בנד וכנפיה עור חייבת ואנו עושין כנפות קנבום וכדומה להר"ב יותר מוב שנם הוא חייב מ"ה בציצית. שוב ראותי שהאדון ו"ל יותר יפה אמר ע"ד ס" רצ"ם בש"ך אות ב" וסימן שס"ה ויש לכאורה לחלק שם בין אוג בבגד ח"ם לבתר הד"ם ו"ל כפני מותן שגראה ככנד אתר בכנד היותי משא"כ לקמן ע"ד קשר " ותפירה וא'כ מאן דחש להר'ם ז'ל ובפיפן שי לא ילך בפשתן ובנפית קנבים ובהם ציצית וגם ומי

המחבר רק טוב מאחר במאחמול משא"כ קודם היום היובא לזה אמר דבלהו דבריו אין נכץ המחפר דק שוב מחחת במחתחוני ופ"ג מתפלה (באר הגולה ח' פ"ם הגמי"י רק רא"ב בתביבה) דהרי המפרשים כחבו זה מהגמי"י פ"ג מתפלה (באר הגולה ח' פ"ם הגמי"י רק רא"ב במשיבה) ומייחי ראיה מתפילון משמע היובא והב"י דקדק אהרא"ש שכתב ופו"ב ומי" במ"א הרא ש סובר דל"ד לתפילין שהמשמוש היובא והרב שהביאו להגמי" לאיזה צורך הא כ"ש הוא מדין המחבר אלא בכאן מיובא ומלח וכן אין מדוקדק: (יח) ביבור של יו ובי יו אים ג' יפים. המחבר אלא בכאן מיובא ומלח וכן אין מדוקדק: (יח) ביבור של יו ובי יו אים ג' יפים. בה את מר"מ פיג מצינים ה'י ואין בחירה מכאן למיש המרדבי הביאו הביי ומ"א יצ ה' ואי"ה יבואר: מ (א) אלא עפ"ז. הנה במנחות ל"מ ב' פירש"י ד"ה ופרס לך בכלחים (דברים כ"ב)

אורח חיים חלכות ציצית

ונגעים (ויקרא י'ג) ובשבת כ'ו ד'ה הואיל כו' בשרן ומח וש'ו וצינית וד'ה ופרש בא' מהם בנגעים והגה אמת כלאים א'' בנין אב כדמסיק כ"ז ב' בם בהדיא כחיב צ'יו וע' סוס' ד'ה אלא . ואמנם כי היכי דלא למיהוי ב' כחובים כלאים ונגעים י'ל דכלאים מיוחד סום דים חות . וחותם כי הפי דות מחות כך כתובים כתום שם . ורש"י בבת כ'ו ב' לאיזו דרבא אלא דא"כ לא הוה רב פפא בדוחא כך כתבו התום' שם . ורש"י בבת כ'ו ב' ד'ה ופרט כתב דדריש בכלל ופרט משא"כ בכלאים אין זה כלל ופרט דכלל ובנד בהעלאה כתיב ויקרא י'ט ולא תלבש שעמו ל'ו יהדיו דברים כ"ב ולא דנין בכלל ופרט ובחדושינו בשבת הארכנו וכאן אין מקומו פה ולזה אמר ופרט בא' מהן והיינו נגעים לא כלאים אתנם מה שהזכיר כלחים א"ו למה דמסיק בשבת כ"ז דר"פ בדוחא הוא ורב"י כ"ו ב' ד"ה הואיל השמים כלחים לכוונה זו: והוי יודע דסבור הייתי לומר דרב פפא לשימקיה בכורות י"ז א' דרגב"י ה'מ שחין למרו (רהל בה עו עמ"ש במ"א א') מפמא בנגעים וכ"כ הר'מ ז'ל פיצ ה"ג מהפ"ל ור'ם אמר ה'מ שפסול לחכלת מן הפשמים שלא נשתנה כי' וראב"י ה'מ שאין לוקין כלאים כו' והנה י'ל רב פפח כובר דמחמת יהורח דלמר ופבתים דמוחר דהח בגד יליף בעפנו ומיותר להקיש מה פשהן בלא נשתנו אי לאו יתורא לא הייתי אומר היקש זה והבתא יליף נגעים בנין אב מכלאים דרחל בת שו אין לוקה (ולא הוה ב' כתובים) ולא כרנב"י דיליף לה מפשתים או פשתים כו' דר"פ ל'ל מיקבא אי לאו יהורא והבתא בשפנו לג"ם אחיא לבישה מהעלאה כי היכי דליהו "ל מיוחר להיקבא ולא יהורא היא (ושין חום' עבת כ"ז א' ד"ה אלא וחבין) אלא רב אשי מסיק בכורות דהמדלה גבן ע"ג האנה פסול ומבמע דיליף היקשא בלא יתורא וסחמא דמסדרי הש"ס הוא רבינא ורב אשי ומסיק בפבח סחמא דתלמודא הקפת כנה ימונה והמתר למסורי שם שיחוד לכינה ולצ משי החסק בפנט שתחו למנוחדם דר"ב בדותה הוא וכדאמתן ומ"מ הס"ו לא היה להביא כלאים כדאמרן שיין ר"מ פ"ו מה" איסורי מזבח ה"י פסק כן וכבר הגיע העת לפסוק בכאן כי יצאתי חוץ מגדרי . ועמ"ם במ"א א' : (ב) וי"א עס"ו ועב"י ובנמרא מנחות ל"ט ב" דרתבא ורב יהודה ורבא וגם ים אידך תנא דבי ר'י דנפיק מהך תנא. והנ'מ אי שאר בנדים ד'ת או דרבנן א' דיומר ראוי לעשות בגד שיולא מ'ה ומיהו בסעיף ו' ראוי אף להר'ב יע'ש. ב' כפק דרבגן לקולא אם יש איזו ספק בשאר בגדים אי הייבין ומיהו למ"ש יו"ד י"א מ"א הס"ז אות ב' בכופו וחפ"ס במ"א וט"ז ה"ו דאין לעשים ספק דרבנן לכתהלה ומיהו באין לו בגד אחר ואינית כלל. ג' ביש לו הרבה בגדים ה"ל לבדוק זה דבדרבנן אפשר לא אמרינן כל היכא דאיכא לברורי ב<mark>קל</mark> מבררינן ומיהו ז'א עמ"ש בסי' ח' במ"א ופ"ז ח' ט'. ד' ביושב בליבור ונפסק א' מהם בדרבק בחול י"ל כבוד הבריות דוהה דרבנן עס"י י"ג במ"ח חות ח". ה" חם יש לו ב" מליחים משי ולמר ובירך על המשי לריך שיתכוין בפירוש לפטור הלמר לא בהתמא אע"פ בדעהו ללבוש אמר וכין כבי' ה' העיף י'ב בט'ז ומ'א ראיה מר'ז בה'ר א' בב'י דמלטן וזים יש'ב . שחיהם עמ'ש בסי' ה' העיף י'ב בט'ז ומ'א ראיה ערשיו ברי רק מדרבגן איכ לא מפסל ו' אם לבם כלאים בזמן הזה בלילים ד'ח י'א דמ'ה ערשיו ברי רק מדרבגן איכ לא מפסל מ"ה לעדות ובנדים דרבנן מפסל מ"ה כתבתיה בפתיחה . ז" אם לבוש טלית בלא ציצית במכין אוחו עד בתלא נפבו ואם עשה ציצית ולא כלקה לוקין אח"כ מכות מרדות אי בדרבנן לוקין בשוא"ח יש ג'מ לפסולי עדות דרבק עיין פתיחה בזה ופומטום ג'מ ג'כ ושיין ע'ש ול'ע א יברך: (ג) פוצורין עש"ז הנה להמחבר באר מינין דרבנן הם אמרו שאין פושר אלא מינים וצ"ו אמרו דלפטרו בכל המינים ולהר"ב דכל בגדים מ"ה יליף מקרא כדרבא הכנף מין בנף הא כילד ל'ו כו' מנחוח ל'ע ב': ומ'ש חכלת עמרא לא הבינוחי דוה לי'א דכלאים אין פיע כ'א בפבחן ולא בצמר דאפבר לקיים בניהן (לבוש יע'ש) משא"כ לדידן כמ'ש בסמוך מגדילי כיח בפבחן וכח בנתר דהפבר נקיים פניהן (נטם יעיש) מבח כ נדידן כוו ש בשמון מהיינים סמיכות השנין. וי'ל דבריו לקוחים מרש"י מנחות ל'ע ב' ד"ה חוסי למר יע"ש דקשית להמחבר המלח הכנף מין בנף למר ללמר ופשחן לפשחן אלא דפשחן הואיל וחבלה בעי שם למר לבוע הכלח ה"ה למר לבן פוער שם וממילה הכנף לאו דוקא וה"ה איפכא פשחן ללמר. ומיהו סמיכות הפנאה י'ל ללמר לבן בפשחים ואין להאריך ועין רש ישנחות. עיין פסיחה: ומ"ש ב' חוטי חבלת להר"מ לא היי רק חוט אחד מקלמו תכלח עב"י מוה:

(ד) שלא עש"ז. מוכרח אני להעתיק נוכחת הסמ"ק בבידינו והיא נוכחת הכל בו הכיחו הב"י (ד'ק פנת גיל"ן ברנל'ה) וח"ל בפי" ליא (דף י"ג א") וכלחים בלילית לגמרי

אסור לדידן שהין לנו חכלת ופלית פשתן פפו"ר אפיל"ו במינ"ו . וצמר ופשתים פופרים בין במינם בין שלא במינם ושאר מינים פוערים במינם ושלא במינם אין פופרים בז"ה י"ב בנ"י קרובה הוא ואף עחה גזירה לא זזה ממקומה. והשתא ה'פ בסמ"ק וכלאים לדידן אשור כו' ושלית פשחן פסור אפיל'ז במינו לא מבשיא בצמר דכלאים אסור הפיל"ז במינו פשחן אסור גאבה לא זזה ממקומה וא'ש לשון אפיל'ז אלא דקשה מל'מ במינו ממינ'ז היה לומר (שין דרישה) גם קשה מה האי דכתב ולמר ופבחים פופרים במינ"ם דהא פבחים אסור במינם לפשחן ולא יצויר כלל וצריך לדחיק במונ"ם אבגרת לשין ואצמר קאי ישלא במונ"ס משי ובדימה פשתים ומיהו נכון לבפל לילית פבתים הפיל'ו ממבי כו' וח"ש ב' הפילו הקבה על הפור פוטר פשתים ומיהו נכון לבפל לילית פבתים הפיל'ו ממבי כו' וח'ש ב' הפילו הקשה על המוכ בתרתי ח' דהיה להקדים הגאונים וחה'כ להסמיך סמ"ק ומיקו ועוד קוביא הזקה דמבמע דהטור מסכים לסמ"ק והא בנפל היסוד דחין הלכה כר'ת וגאינים כ'ש פשחן במשי ברי. גם מלת בזה יש ב' פירושים אין להם ביאור. הפי' הב' פירוש הב'ת ז'ל בכיאורי לפור החכנו והוא דחין גורם בני אפיל'ו ה' ב' וה'פ כלאים אסור לדידן ופלית פשחן פפור במיל'ו היינו שיינו שיינו שיינו פשר אחו פשחן לפשחן לפשחן בפיר דמי ול'י פופרים בלא במיכם בזה יש ב' פירושים היינו י'א למר לחיד או פשחים לפשחים בה' בדור דווקא פופרים בלא במיכם היינו י'א למר לחיד שלא לשבות פשחן למפי דשמא יחדו וכלאים עתה היינו בוסף למר ממ' אלא לשיום במים לביל ל" מה אור במיכ לא במי בפול למלו ל" הוא המיכ לא במא בהנמי" כו' ולפשחן ב"ד דמינו בכל אליומא היינו בוסף כמת'ק דפשחן במדי דמה לא במא בהנמי" כו' ולפשחן ב"ד דמינו בול אליומא היינו בר במים בר בל" ב"ל היינו הוא לחים היינו בלא במיכ בר בלו לליום במל במר בהנמי" כו' ולפשחן ב"ד דמינו בול אליומא היינו בלא ממים בר במו" ב"ל ביל מיינו בול אליומא היינו בלא במיכים בר בל" בו"ל הפיל בליום היינו בלא במור בברים בר ב"ל המור בהמים בר בל" ב"ל היינו בול הלמים בר במים ברל" ב"ל ביל היינו בול החוד בר במים ברל" ב"ל ביל היינו בול המים בר בל" בל"ל ביל היינו במור במור ברל" ב"ל ביל היינו בלה בלים בר"ם ברל" ב"ל בלים ביל היינו ב"ל הלמים" ב"ל היינו במור ברל" ב"ל בלים בר"ל היינו במור ברלים בללים בללים בלללים בלל בלללים בללים במור ברל" ב"ל בלללים בללים הוא ואעפ"י בגאונים ור'ת אסרו אנן כפמ"ק בזה וכן הפכים הרא"פ ז"ל. הפי' הג' הוא פי הפ"ז (וכדומה שכן פי' הפרובה) והות דחין גורם ב' תפי' ומפרש כב"ח פטור במינו במפיל פשחן לפשחן וחמנס במ"ב יש שני פירושים הם הנחונים שהביח הרי"ף ריש יבמוח ובהל" קפנות הביאו הב"י דמקנת רבוותא סברי דנינית לדידן אין פופר פבתים כלל דנינית פסתן אין להם מקום מ'ה כ'א חכלת עמרא ולבן ג"כ עמרא (שיין עוד בב"י וב"ה דעת רז"ה ובער העיטור) ורכא דווקא אמר ז'ו פוסרין בלא במינם כו' וא'ב פבחים לפליח פבחן לא מהגי דהבגד מ"ה ופבחן אין לו מקום כלל גם יש דעת ר"ח זולת זה דאומר אע"פ בפבחים יש לו דהבנד מ"ה ופבחן חין לו מקום כלל גם יב דעת ר"ח זונת זה דהומר חעים בפפחים ים מו מקום מ"מ הלכה כב"ב דסדין פפחן פטור לנמרי גזירה נמלח בטלים פפחן ים ב" הבבות מ" דעת הגאונים מקלת רכוותה בברי"ף ודעת ר"מ כו" ובמבי וכדומה יב רק הבשל דמקלת רבוותה כי שמא לדידן דלא כרכא אין פבחן פוטר (אפבר אף למ"ד שאר מינין דרבנן או בעל העיטור וכז"ח והבן זה עב"י) ומש"ה כתב כמ"ק ומיהו במבי וכדומה כיון דאפבר במבי או למר יש ליזהר שלא לעבות פבחן משא"כ בפבחן אף דיש ב" הבשות ר"ח והגאונים מ"מ כיון דאין למליח פבחן חקנה דלמר לא ובאר מינים לא הניחו של ליליח פבחן. יפסק הטור ככמ"ה

יש קצת מראית העין משא"כ בכנפות עוד והבן. החיימים דידן יש להם להוהירם שיחתכו לנפרי הפשתן התפור מתחתיו ג"כ כי אין מועיל במה שהותכים במקום הגקב לבד כי זה כלאים ממש שהקשר קשור על כלאים וב' נקבים די שיחתוך במקום הנקבים ולקסן בסי יי וי"א אבאר עוד בענין החיימים וע' סי י"ד במ"א אות ה' א"ש יותר דוקא כנפות עור: י (א) חייבת עמ"א ועב"י ובחים י"ח ב' ברייתא ארבע ולא שלש וה' וסיפרי גמי איתא ברייתא

כן פסקו רא"ם ורבינו שמחה דפמורה . ומיהו למ"ש הרא"ש לפרש סיפרי למעם חמש שאין מיל רק בד' כו יש לפרש ברייתא דובחים והתרצי. חיימים אי ובירים למעם חמש שאין כן שטקי ואם ורבינו שמחה דפפורה . ומיהו לסיש הרא ש לפרש סיפרי למעם חמש שאין להמיל רק בד' כן יש לפרש ברייתא דובחים והתרצן תירוץ א' נקים ובמנחות ל'ז ב' אמר בפשימות בעלת המש א"כ משמע דפשום לכ"ע בעלת המש חייבת . ולמ"ד פשור אותן מליתות קמנים שלנו שיש בית הצוואר מ"מ רוב סתים ומיהו אי אירע שרוב פתות יעשה בקלנו"ר שעושים החיישים קצת עגול עמ"א אות י"ב: (ב) בארבע עמ"א וע' רש"י (רברים ד ב) ורא"ם שם ובמקום אחר הארכנו בענון ב"ת ומה שמדמה זה לס"ו בהמיל ציצית על ציצית י"ל דכאן אפילו למאן דפוסל שם דהמיל בענין ב"ת ומה שמדמה זה לס"ו בהמיל ציצית על ציצית י"ל דכאן אפילו למאן דפוסל שם דהמיל בקרן א' ב' משא"כ כאן לכ"ע ד' ראשונות שעשה בהכשר מתבשרי כשחתף אח"כ ציצית קרן ה' ועמ"ז ו' משמע כן , ולבוש כתב אבל א"צ לעשות בה' כנפות משמע דאי בעי רשאי ל"ד הוא . ולכאורה הא דכתיב לא ת"בש שעמנז גדילים תעשה על ד' כנפות כפותף ולא כתיב ארבע בפ" ולכאורה הא דכתיב לא תלבש שעמנו גדילים תעשה על ד' כנפות כסתך ולא כתיב ארבע בפי ציצית כי שם מקומו "ל דה' ציצית און רשאי מלאים דאין צורך אלא דאין רשאי דעובר ב"ת: צוצית כי שם מקומו "ל דה' ציצית שם לוקה על ב"ת ומיפסל לעדות "ל לאו שבכללות מזה שאין פורם כלל אפיי חדא לא לקי (ע" בשרשי הר"מ ז'ל) ואם יצא בשבת בה' ציצית למ"ד יש רשות הרבים היום "ל דה' במל לגבי בגד וו"ל ב"ת הוה לא בסיל עסי "ג עיין פתיחה: (ג) א' עמ"א בב"ח מסופק אם חתך מבגד באלכסון י"ל דוקא א' דיגיד עליו ריעיו הא התך לשנים ל"ש יגיד ריעיו דלא נשאר רוב ו"ל דהוה כקרן עגול ופסול ובביאורי סור כתבתי עס"ז ג': (ד) כפל עמ"א. פין דכפל קרנות באלכסון ותפר כמו חתך באלכסון העותר מב' אצבעות משפת הקרן כיון דתפרה שריא ולא תימא דוקא בסעוף וי דכפלה מסלית לשנים דמסתמא דעתו שהא נשאר כך (וכ"ש למאן דמפרש ארכה פי שנים וא"א ללך כך) המלית לשנים הפרו באלכסון ודאי לא תשאר כך וה"א דאין מסיל בקרו תפור אמריד להתיר להתיר להיו בא"ב מה שה"ב באלכסון ודאי לא תשאר כך וה"א דאין מסיל בקרו תפור אימריד להתיר להתיר להיור בה"א מה"ל בקרו תפור אימריד להתיר להתיר להוב אימריד להתיר לשתים בה הכרו באלכסון ודאי לא תשאר כך וה"א דאין מסיל בקרו תפור אמריד להתיר הפלית לשנים דמסתמא דעתו שהא נשאו כן לוב של שון כמו שיה בחש שני הוא לא תהיר מה שא"כ תפר הקרן באלכסון ודאי לא תשאר כך וה"א דאין ממיל בקרן תפור איצמריך להתיר התפירה קמ"ל דרשאי, ומ"ש ראיה מתוס הוא בתוס מנחות ל"ו ב' ד"ה האי, וכפי דעתי כיוון האדון ז"ל בזה כוונה מיתורא דרש"י שם ל"ח א' ומ"א א' ותוס ל"ו ב' כולם הקשו ללשון א' שם ים לפיר כל ע משיל בפטשות ומשה הפושה הם בכפלים הומה היהין בכפלים הלה דאין לחלק כאן בקרן נמי שלית שראוי לילך בה בלא כפל אפ"ח בכפלו ותפרה משיל בכפל ה"ח דאין לחלק כאן בקרן נמי והבן ועיין לבוש. והנה המחבר כתב קשרן או תפרן שינה משור דהשמים קשרן וכתב הב"י כ"ש הוא ולכאורה המחבר בכוונה כתב זה דהשוה קשרן לתפרן וכמו קשרן אפילו יש קרן שקשר באלכסון ודאי אין משיל בכפל אם הוא יותר מנ׳ אצבעות כטו כן תפרן ולזה אטר הט"א דאינו כן אלא הפרש יש ועיון לבוש כתב דאם תפרו ויש כנף עושה שם ציצית כמו בחתך יע"ש והבן ועמ"א ומ"ז א': (ה) חייבת עמ"א דל"ת הוא בגד וקרנות עגולות כמ"ש הלבוש או התכן כפירש"י מנחות מ' ב' ד"ת וכנפיה הא חצי בגד ומשהו מבגד והשאר עור או איפכא רוב עור והשאר יש בו שיעור מ' ב' ד"ח וכנפיה הא חצי בגד ומשהו מבגד והשאר עור או איפכא רוב עור והשאר יש בו שיעור מלית ליחייב מ"ה קמ"ל מס"ז. בקומא דפטור, דרוב מתום ויליף לה בנ"י כמו היא עור כי אלמא מניהר ל"ד דהא התם בקומא יש הרבה פתוח א"מ"ה כל שיש מחצה ומשהו יותר מתום פסור אלמא בתר רוב אזלינן ולפ"ז מליתות משי ותחתיו פשתן להמחבר במ" מ"א פשור מ"ה ומ"ש ראיה מסוף סימן י"א בכ"י ד"ה כתוב במרכי דעור בכנף אפ"י למ"ד בתר כנף אויל (הוא רב אחא מנחות מ"א ב') הכא מודה והיינו דבמל תפור מתחתיו למה שעליו ומיהו י"ל המעם דאין לבגד כנפים עינולין או חתכן ופסור כלל משא"כ כה"ג ואין להאריך עמ"ש באות י"ב: (ו) נ" ציצית עמ"א. העתיק דברי הלבוש ומ"ש קודם שהתיר הקשר הוא קשר אחר החוליא עס" י"א במ"ז י"ד ומ"א י"מ דקשר הסמוך לכנף עם החוליא שעושין כרוך בעלמא אין מתקיים עד שיקשור ב" קשרים אח"כ וכל שאין החוליא אע"פ שנשאר ב" קשרים כנף לאו עשייה כלל ולא נקרא תום ו"ב כל שהגיר הקשר עם חוליא אע"פ שנשאר ב" קשרים כנף לאו עשייה כלל ולא נקרא תום ו"ב מוב בוצר יותר א"ה. ומ"ש למה לי להתיר ציצית הנעשים בכשרות עא"ר אות ה" מוה. והנה בסובה כה"ג שהניח מבצת סבד בפימול שלא פתח הנג (יצ"ש בכשרות עא"ר אות ה" מוה. והנה בסובה כה"ג שהניח מבצת סבד בפימול שלא פתח הנג (יצ"ש לאו עשייה כלל ולא נקרא תולם ה ושם יבואר יותר אי ה. ום ש כמה לי להתיר ציצית הנשים בכשרות עא"ר אות הי מזה. והגת בסוכה כה"ג שהניח מקצת סכך בפיסול שלא פתח הגג (ע"ש בסי תרכ"ז) ומקצת בכשרות י"ל להלבוש נמי צרוך אח"כ להסיר כל הסכך ו"ל ד"לד דכאן א"א אא"כ מתיר הפסולים דאי ימיל עוד ציצית כשרים י"ל אפי נימא ד"ח אין עובר ב"ת דראשונים פסולים הם מדרבנן אסור וא"כ הוה כאלו צריך עשייה מחדש ומיקרי תולמ"ה משא"כ התם וא"ה שם יבואר בסימן תרכ"ז מזה וכאן אין להאריך: (ז) ומוב עמ"א. ב" פירושים בב"ח ולשון פומר שם יבואר בסימן תרכ"ז מזה וכאן אין להאריך: (ז) ומוב עמ"א. ב" פירושים בב"ח ולשן פומר די דאמר ר"ש היינו לת"ק אם המיל במשוסות וכלה חייב להמיל בכלל ב" ציצית ור"ש פומר ודי דאמר ר"ש היינו לת"ק אם המיל במשומות וכפלה הייב להמיל בכפל ב' ציצית ור"ש פומר ודי בפשומות ותפרה חייב ולא יועילנה המשומות וע' תוס' מנחות ל'ז ב' ד"ה האי משמע כב". והא האר מי דר בה הוגא רמי בכפולים ב' ומצד הב' ב' אמר דהלכה כר"ש ורמי דר במשומות. (אמר הכותב רש"י מנחות ל"ז ב' פרש פ"י א' צרייה כפל מלית וקשוף חייפיה כפל מלית וחיימיה והקשה על פ"י א' ממ"א א' י"ל ע"פ שימת רבינו שמחה בהגמ"י פ"ג אות ב' דבצרייה לא עשה כלום ופמורה לגמרי ומיירי בארוך לא עשה כלום ופמורה לגמרי ומיירי בארוך מא"א ללבוש כן כלל כפ"י נ"י ולקמן בראוי כך והב'ן. ורש"י גד מפ"י א' לנמרי ואמאי לא משרוד שא"א ללבוש כן כלל כפ"י נ"י ולקמן בראוי כך והב'ן. ורש"י גד מפ"י א' לנמרי ואמאי לא היל"ל פירש צריית כפ"י א' ליימיה כפ"י ב' וא"ש מפי דלפ"י הב' רב דימי פליג ארב משרשיא והיל"ל הימו שמר מארון אומר בריול מדי שורה ובארון מארון אומר בריות מודי מאר בארון מארון אומר בריות מה היותר מארון מארון מארון אומר בריות מה ביותר מארון מארון מארון אומר או בארון מארון מארון מארון מארון מארון מארון מארון המצי אלא באנול משותות בריולון היא שורה בארון מארון מארון מארון מארון מארון אומר אום בריולון היא שורה ובארון מארון מארון מארון מארון מארון מארון אומר בארון מארון אל בציעון לשיותרות בריולון היא הוורה בארון מארון אוורה והביות אומר אוביר בריולון היא שורה ווריים בארון מארון מארון מארון מארון בארון מארון מארון מארון מארון מארון מארון מארון שומר בארון מארון המאר שארון מארון מאר פירש צרייה כפי׳ א' וחיימיה כפי׳ ב' וא"ש מפי דלפי׳ הכ' רב דימי פליג ארב משרשיא והול"ל רב דימי אמר ומיירי בארוך מאוד אלא דאול לשימתיה דבעלת ה' חייבת ומפרש לאינך כן והבן). והגך רואה כוונת אדונינו המ'א ז'ל כי הע"ש הביאו א"ר ז' הקשה דבלא ברכה הא אמור בלא ציצית למר בעינן כפולות ולמר פשומות די"ל דיעשה שם ציצית ד' בפשומות וב' בכפל וב'ת ליכא כל שעישה משום ספק הלכה כמאן ליכא בל תוסיף עיין עירובין ק"א תוסי ד"ה יגתנו ובלולב והדם כי והדברים ארוכים אין מקומם פה ולכן הקשה דהיה להר"ב לבאר איך נעביד ע"כ צריך ליוהר שלא לעשות כלל כפולה כ"א בתפרה מרוח אחת שפיר דמי. להמיל ציצית בכפל. באר הגולה ז' מ"ס ו"א א"ח' מ"א ה"ח מ"א ע"ן לקמן ב"י ס"ס י"א: (ה) הראשונות עמ"א. הכי משמע לישנא מ"ס וצ"ל מ"א ה"ח מציצית שהוא לשון המחבר דאל"ב היה לומר בנתכון לבסל בשב בחרך א" משתיהן ולהומיף פסול בארך אחד משתוד שניות וראשונות ברוש ביון בעוד שניהם פיימים הראשונות ולהומיף פסול אנים שתתד שניות וראשונות בהכשר נעשו כיון בעוד שניהם פיימים הראשונות ולהומיף פסול אנים שתתד שניות וראשונות בהכשר נעשו כיון בעוד שניהם פיימים רהרמשות כלל דב ת קא יקציצו להאסומות יותר עשיות של אחונות וכשה באחרונות וכדה בשנים כמשר האם התך אחרונות וכרבה בדראשונית משר ב"ל משתיחן כשר ואפי באחרונות וכרבה בד"מ כשר בא' משתיחן וה' בכלכל כשר א' משתיחן וכ"ש הב"י פי א' וחשבו לרוחק או יאמר כפי מהרי"א שם דלבמל פשימא כשר באח' משתיחן דעשייתן בכוונה לשם ציצית היה משא"כ הפיל לבעל ג' דכוונה לאו כוונה הוא דפמורה דאין לה ד' כנפות ומ"ש ברמוים ורבינו ירוחם פסיק לקמאי כשירות בבתראי רבותה בנתכוין להומיף וארבא קיימי וה"ה בלבמל כן ומ"ש ב"י ד"ה והיכא כשירות בבתראי ובאחב כל גווני כשר בקמאי דכי מפליג כי היינו לומר דאף את"ל לפלוני בין דרפקיות היו לכמל מון לכת בל ביוני כחוב במאי בתרבע בדומות בשר לכמל מון לכת לכם למוני"ל הרומים ביונים ב בשק שוש הבושה הנראה בכל גווני כשר בקמאי דכי מפליג כר היינו לומר דאף את"ל לפלוני בין הוסף ובין לבמל כרב פפא הוא בחתך קמאי דבראי בהוסיף כשר ולבמל פסול לרב פפא (לפירש"י ורא"ט) משא"ל התך בתראי דלהוסיף כשר בקמאי לרא"ש ה"ה לבמל דקמאי בהכשר נעשו אבל מדברי הב"ח ומ"ז לא משמע כן ואין להאריך ועא"ר אית ה" והוי יודע דבל תוסיף לעבור בזמנו לא בעי כוונה ושלא בזמנו רטי רווה. וור"כה משמיים בחור ומוסיף לא בעי כוונה ושלא בזמנו רטי רווה. וור"כה משמיים בחור הוכל בלא בעי כוונה ושלא בזמנו רטי רווה מוסיף לא בעי כוונה ושלא בזמנו רטי רווה משרה במשמיים בחור הוכל היוני ביו של היוני ביונה ושלא ביונה ושלא ביוני ביוני ביוני ביוני ביוני ביוני ביוני ביוני ביוני של ביוני בי מדברי הב"ח ומ"ז לא משמע כן ואין להאריך ועא"ר אית ח". והוי יודע דבל תוסף לעבור בזמנו לא בעי כוונה ושלא בומנו בעי כוונה ועב"ח משמע דומנו אפי נתכוון לבמל קאי בב"ח ולא מעי כוונה ושלא בומנו בעי כוונה ועב"ח משמע כן בר"ה ואם המיל בלילה בכסות יום (עסר י"ח) י"ל הוי שלא בומנו וג"מ לעדות ועמ"ש בפתיחה כוללת וכאן אין להאריך בזה: (י) רובו עמ"א אף יש בפתיח שיעור מלית ואם פתח אח"כ כסול משום הולמ"ה דפסורה היתה כמו המיל לבעלת שלש: (יא) ואין עמ"א. ועי תפ"ט בספירה מחלוקת הרא"ש אי עושין ספק דרבנן לכתחלה ועמ"א תס"ו ג'. והא דאין במלין לגבי בנד עיין "ג במ"ו א' י"ל דכאן ספק ידיעה וחשובים קצת וספק גמור לא הוי דהא במלית דרבנן (להמחבר סי מ"א) יוצאין לרה"ר אלא דלא חשוב ספקמור ג: (יב) כסתומה עמ"א ועב"י ילפר (להמחבר סי מ"א) יוצאין לרה"ר אלא דלא חשוב ספקמור ג: (יב) כסתומה עמ"א ע"ד סימן ש"ציצית מכלאים ויש לראות לכדים אם חייב בציצית מ"ה ובקשרים אפשר כלל לא ע"ד סימן ש" וש"א ובהג"ת ו"ש"ך שם. גם מ"ש הלבוש כאן מ"ג דשר לא יקרא בגד דאין נארג ולבדים יוכיחד וש"א ובהג"ת ו"א"ך אם. גם מ"ש הלבוש כאן מ"ג דשר לא יקרא בגד דאין נארג ולבדים יוכיחד ה"ב"ד"ף

כסמ"ק ממב וז"ב אעפ"י כלומר בטלית פשחן יש יותר חששא ר"ח וגאונים מקלח רבוותא א"א בעטן אחר משא"כ במשי והא דסידר הטור כן ולא להיפך דהא מיהו נכון ליזהר במשי הוא משום טלית פשתן דה"א דסמ"ק אוסר במשי וכ"ש לטלית פשחן (כני" אפילו) לכן הקדים דיעה א' דכל הבגדים הייבון מ"ה יע"ש: (ז) מצבע עמ"ז ועיון רש"י מנחות מ"א ב' ובר'מ ור'א פ"ב מצילית ה"ח מפמע מ"ה קימר שיהיו צילית מלבע טליח הכנף מין כנף לר"מ לשיטהיה דשאר מינין מדרבנן קאי הכנף רק ללבע יע"ש ולא משום זה אלי ואנוהו ועמ"א אוח ו' מזה. עיין אות ה' : (ה) את בגדים לבועים עט"ז וכ"כ הב'ח ועמ'א ו' מזה. וד' כנפות

ר מזה. עיין הוח ה': (ה) אף בגדים לבועים עט"ז וכ"כ הב"ח ועמ"ח ו' מזה. וד' כנפות הוח באין חפור וטלית קטן התפור עמ"א סימן ח' אות ד' מזה:

(ט) שאין עט"ז וטיין מנחות מ"ם ה' ת"ר הסוגיא לתום' ולר"ת קיי"ל כב"ב ולרש"י מודים ב"ם ממינו עביד וא"כ מ"ב דלית לן כב"ב א"י מהו לרש"י דגם ב"ב מודים ממינם עביד ואפשר לבעל העיטור עב"י וב"ם פוטריז'ן לגמרי דבמקום תכלח בעינן לבן עמרא ממינם עביד ואפשר לבעל העיטור בבי הפשט ביבמות אי לילית פשחן יש לה מקום מ"ה ביארתיו באות ד' מזה וכאן אין להאריך:

י (א) שאין עמ"ז ובאמת יש בו מקובי ההבנה (עיין חמד משה) עיין זבחים י"ח ב' והקומן ל"ז וב"י הביאה מבואר דאי לאו דאשר כיבויא בעלת ה' פסורה ולר' ישמעאל ד' מצות הם מטיל ה' ציצית והנה לראשונה לכאורה י"ל דלאו קושי מקשה למה לי אשר אלא ד' מצות הם מטיל ה' ציצית והנה לב"ז ולבוש אמאי לא מרבינן לקבנן בעלת ה' לה' ניצית ומה רוצה לתרץ קושיה ב"ל ה' ניצית ומה דחרבעתן מלוה אחד הוא ולוה תי׳ דלרבנן סברי דמסברא ים בכלל ה׳ ד׳ ואפר מיותר ובהכרח למעט ה' שיטיל רק ד' ציציח ומ'מ מהקומץ קשה דאי אית ליה לר'י אשר קשה ואי ל"ל א"כ אין סלוי באי ד' מצוח כו' גם מנא לן זה דאימא לכ"ע מטיל ה' ציציח ולכאורה ייל דבובחים מסיק דכ"ע כל יהר כמאן דאיתיה דנוי והמקשה דכמאן דליחא דמי א"ל כיבויא ומש"ה מכשיר שמואל בגדי כהונה מרושלין דיחר כהסר דמי ואנן קי"ל בחולין נ"ח ב" ובי"ד נ"ה כל מכשיר במואל בגדי כהונה מרושלין דיחר כהסר דמי ואנן קי"ל בחולין נ"ח ב" ובי"ד נ"ה כל יחר כנטול דמי א"ל קרא ורק לאורויי דאין מטילה ניליח ובהקומץ ה"ם כן כתבו החום" בזבחים ד"ה ואידך דאשר אם יש בי דרשא פשוטה דרשינן ואם לאו לא דרשינן יע"ש הישב וא"ב לא"ח ק" מלוה א" דרשינן אשר ומרבינן בעלת ה" כנפוח ורק ד" ליליח משא"ב לר"י ד" מלוח הן א"ל הא"ב לא מלוה בפ"ע ואה מ"א דא"ב לשחוף מאשר א"כ לא דריש אשר כלל כה"ג ומטיל באמת בה" כנפוח (ע" הצמ"י ורק פ"ג מלילת שלם אות ב"ה בימון ר"ד בחוף פנימה ב" בחוף בנימול דמי ורק בעלח שלש ע"ד בימון כ"ה דכבהן מרוחקין רק כנטול בוחלין פסולים ואפ"ה פסק בטריפוח בעל יותר כנטול דמי ש"ד היות בע"ז הם דברי הכ"מ א"ל כל יחר כנטול שחיהן וכ"א אינון ב" בשל יותר כנטול דמי ש"א אין להם דמיון ול"ע : (ב) השררוחקות עט"ז הם דברי הכ"מ פ"ג מהל" לילית דמסברא הוא ועיין לבוש חירן מלח לפיכרף בר"מ יע"ש וא"ל אות א" בס בל"ח כתב ד"ח היא מרוחקת ופסול דיעבד אם לא עשה במרוחקת יע"ש: (ג) א" באלכסון עש"ז הנה רש"ד מורות ל"א א" הד"ה בעלת המש חתר מקרן באלכסון וד"ה דבליר זה פגימה וע"ש הנה רש"ב מנוח ל"א א" ה"ה בעלת המש חתר מקרן באלכסון וד"ה דבליר זה פגימה וע"ש דבובהים מביק דכ'ע כל יהר כמחן דחיתיה דמי והמקשה דכמחן דליתח דמי ח"ל כיבויח ומש"ה בשב די היאט מרותוקה ופסור דיעבד חם מו עשם כמונחוקה יעיש: (ג) אי בחלכסון ועמיז הנה רש"י מנחות ל"ז ה" ה בעלת המש חתך מקרן באלכסון וד"ה דבליר זה פנימה וע"ש ובב"י וא"כ הפרש יש אם התך מבנ"ד קלת המיכה ועשה מג' ד' שפיר דמי אבל לא חתך נוב"י וא"כ פנימה בסכין קרע בקרן התך באלכסון לא נעשית בת ד' עד שיהא רוב פתוח תן סעיף ז' ומכחן נרחה עליחות שלנו בחוטי הבתי יולחין מהתבין רק אלל הבנפים וא'ל כל החורך דהא חתך מבנ"ד קלת חתיכה הוה בעלת ד' שפיר דמי אע"פ שהקרן יותר משלם אלגעות בערך השאר כיון שאין שם בגד ש"ד ודוקא אם יש בגד אמריון רוב סקום אלגעו בחריה משא"כ כאן. עמ"ש עוד לקמן סימן י"א במ"א אות ז' מוה: (ד) אעפ"ב עמ"ז כלומר דוודאי לא יניחה כך אלא עמיד להחיר החפירה הלכך כאלו שרייה

מעתה ועמ"ה אות ד' מ"ם מזה: (ה) וכגפיה עט"ז מנחות מ"ם ב" מ"ט שיקר בגד בשילן והו"ה פירוש דקרה על כנפי בגדיהם על סגפות של בגדיהם יהיה הכנף מאוז מין שיהיה ובלבד שיהא הכנף מהובר לבגד והלבוש אסברה לן דאפי הבגד אין לו קרנות כלל שארגן בקרנות עגולות והטיל שור ונשפו קרנות מרובטית חייב מ"ה בצילית ול"ת דווקא כשיש לבגד קרן מרובע אזליגן בחר הרוב. דא"כ היה לרבא לומר בקצרה אזליגן בחר הרוב. ואע"ג דכחיב נמי על ד' כנפות כסוקך ילמוד כחום מן המפורש ואע"ג להר"ב בסי' ע' כל הבגדים חיב עור לאו בגד דלארג בעינן לכוש עמ"ש במ"א ה'. באר הגולה ע"ם ול"ל מ"ם ב':

(ו) ולא עט"ז וכוונחו ל"מ להר"ב שם ויש מכשירין בכל ענין כ"ש כאן אפילו להמחבר די בה" צינית כשחתך א' מהם ומשמע לכאורה אף כשעשה החמישית באחרונה וקינץ א' מהד' כפר וא"י למה דמשמע שאותה הה' שעשה בתום' היא תקלן דוקא ואחרים הד' נעשו בכשרות אלא דא"כ לפעמים יצטרך להחוך שנים ובפרט למי"ט דמ"ה בעינן מרוחקת כמ"ש באות ב'. ול"ט : (ז) בכור עפ"ז עב"ז ופירש לרש"י דנתן טעם דנינית באמלע לאו היינו קרן הא בפשוטות מטיל ור"ש פוטר שא"ל בכפל צינית כל זמן שלא תפרה (עמוס' ל"ז ב" ד"ה האי) מיירי בראוי לפשה כך בלח כפל ומ"ם רש"י שם ד"ה פליח כפולה חרוכה כשחיים היינו כדרך הפליח לכסות רוב גופו והיתה ארוכה כשתיים בערך זה מ"מ על כל גופו מלכסות הראש יכול ללבוש בלא כפל . ונ"י פוטר טלית כפולה אף בפשיטות דמיירי ארוכה שא"א ללבוש כך כלל בלא כפולה ור'ש פוטר לגמרי והעלה לחלכה כשני הפירושים . והנה חראה כוונה מיוחדת בכאן כמו שאניד כי רש"י שם (מנחוח מ"א א") ד"ה איפשט שהיתה רחבה בפליים בקומח"ו שודאי א"א ללבוש כך ופירש כן בכיון כי קשה המאי לא אמר לכחחלה מיד כשראהו טלית כפולה וב' צילית בכפולים וג' בפשוטים לר"ש דהלכה כוומיה א"כ עבר על מ"ע כי זריך ד" בפשוטים שהרי אמר ליה זיל רמי היינו בפשיטות וש"מ דכפולה פי שנים בקומתו וכנ"י דפוטר לגמרי מ"ה רק מדרבנן משום מראית העין חייבת בפשוטות ומש"ה לא אמר ליה מעיקרא כי הוח כבוד הבריות שם (עיין ס' י"ב) רק אח"כ אמר ליה כן זיל רמי מדרבנן מפני מראית עין וע"

באום ה' מוה ועה'ר אות ז' ומשם ארוכה כשתים בלא"ה לק"מ כמשיל (ח) **וי"א** עט"ז פירשחיו יפה באות הקודם דארוכה מאוד כפי" נ"י אפ"ה לרוך לילית דויל רמי אמר ליה וכפירב"ו ד'ה הפביט ארוכה כשתיים ומנאחי בגליון כמדומה שהוא כח"י א"א הרב ז'ל כתב בזה מחורץ קושיית המ'א אות ז' ועא'ר אות ז' ועמ'ש במ'א : (ט) הבזיל עט'ז הביא גמרא מנחות מ"ב והרא"ש הביא לשון א' של רש" ולישנא אחרינא הטיל לחוטלת כשר בבחראי ואט"ג דכי עביד בחראי לא ביטל קמאי ואשתכח דהנך שלש לאו ליליח הן דלא זריך להו וכי עביד רביעי וביטל קמלי לא קרינן בהרך שלש שבאחרונות תולמ"ה כדמפרש דב"ח לא הוה מעבה. ומהרמ"א וב"י נחקשו מה א"ב בין לשון א" לב" והט"ז פירש דנ"מ לשון א" דוקא כי ההך ראשונים ולל"ב אפי קיימי חרוייהו כשר. (והמעיין בב"י כחב דלהוסיף ודאי אין סברא להכשיר כדקיימו חרוייהו רק בנתבוון לבטל ופירש"י כן דאל"כ לא מקשה מידי דהטיל למוטלת כברה בקיימו תרוייהו בנתכוין לבטל ואהא פירש ואע"ג דפסקינה לקתאי וה"ה בבלא פבק כלל ולרבא דלא תש לאתקפתא דר"פ הכין הוא לרש"י) את"כ פי' הט"ז דברי י"א בהנ"ה בהם טור וכ"י וכן יש לפרש דברי הרא"ש דפסקו כרבא ואף לבטולי לא הוי חחלה מעשה ונתן חבלין לזה כיון דיצייר בי' שיעבור ב"ח אם יחכוין או בתמא (אבל מתכוין לבטל לא קהי בב"ח כמ"ם החום' מנחות מ"ס ב' ד"ה ממחי בההוא דעירובין ח' ומב"ח לא וסיכר הפ"ז שמיש הר"ב בחתר ראשומות דוקא דלא כמ"א אות פ" וכבר חמה המ"א על הב"א (ופ"ז) בזה דבב"י לא משמע כן וכמ"ש אני במ"א אות פ" בזה ופירש הפ"ז דברי הר"מ שהוא דעם המחבר דה"פ דמקשה לרבא מרבי זירא ספיל למופלת כשירה אלמא חולמ"ה לא פסול ואמר

רבא תולמיה פסול ודר"ז דהוי מהלכה דב"ש האי מעשה לא הוה בפסול בחמיה וא"ב דברי ה"ז דהויין הם ור"פ מחוק דברי ר"ז דר"ז מיירי בנתכוין לבפל הראשונות דהו שניים מעשה כברות הוה ופפק הר"מ כן כר"פ ורבה מידה לזה באמת ויש היכור לבון קלת וליל ומזה הקבו על רבה מדבי זירה בהמיר במופלם: (י) ב' לפניהם עצ"ז ערער על הזהן כמכסין הרחב ומבימין ב' ניליח לפניהם ומפליכין חלק הפליח על כחפיהם ומגלגלין האחו מהחוריהם עד שנעבה דק והין מכפה רק כהוע יורד בצווה'ר ול"ד דה"ה על הגוף הלה כמו פעובין הפפופי? מכפים כל גופם ומקרי ב' לפניהם וב' להחריהם וכמו בפליח קען ב' מימין וב' משמאל ונקרא ב' לפניהם וב' לאחריהם:

יא (א) להרמב"ם עמ"ו. לקמן כסימן ליב כתב המחבר בסעיף ס' לרא"ש כבר ביבראל עע"ג וסייעו משמע דללא כייע לא ואיכ לפון הרב ונוהגין שיסיע יבראל מעע הוליל והמנהג כראיש ועי"ד רעיא בש"ך ה' אם לא סייעו כלל דיעבד כשר אם אמר ליה שיעבד לשמו וה"ה ציליח ועב"י שם חולק: וְחנה יש ככאן דברים ראויו להזפירם פה. א' פוייה לבמן ד'ח היא עיין סוכה ש' ומנחות ולבוב כהן גדילים העבה ל"ך לבם חובך סימן כ' א' לבלות ע"י עכו'ם ושוירה לשמן א"י אם הוא ג"כ ד'ת או לאו ויראר ג ומ'ם שימתר בפירום לא מחשבה כ"כ בתפילין ל"ב ס"ק מו"ב שימת"ר ובי"ד רע"א שיא שימתר משמע שיבובא ועם"ז ג' דספק הוא אי סגי במחשבה או בפה דוקא. ומיהו בפחלית הטווייה די וא"ל בכל פעם אפי ליומא החרא דסחמן הו לבמן קאי כמו זכחים (עיין מרדכי ה' ציצית) אבל כבטווה מעם ואמר לא מהני דמה שנטווה כבר הין הקנה ועע"ז ו"ד רע"א אות ג'. הכל לבסווה מעש וחמר לח מהני דמה שנטווה לבר הין חקנה ועט"ו יד רעים חות ג'.

ומ"ש המחבר שיחמר לחשה טווי לי לילית מסתברא דחם חשה עלמה חמרה כן דמהני והנה

לבים לשירות בטוייה עש"ו סימן י"ד הות א' וכ"ב לנוש שם וגח"ר מצום מי"ע דפשים סיח

וח"י הפשיטות דלטעם בני ולא בנות שפיר משח"ל לרית כל שאין בלכיבה ח"ל לא תלפש

שעטו גדילים תעשה לך לשמה אבעמנו טוייה ושזירה קאי (וי"א אף צועין לשמה) וחדה לחיבה לין כולים לטויהו

תעשה לך על ד' לנפות לסותך אמהי א מונים ביו היו בליים אין יכולים לטויהו ל"ע וקטן ג"כ כה"ג יש ב" חשבות (עמ"א ב") מותר לחיאבון באין מטריח לעבות לילית בעדו מוחר לפווח ומהימן לשמה ולהכעים מין הוא לכ'ה כולה עי'ד ס'ב:

אם בחחלת טוייה המר לבמו ואח"כ בפירוב שלא לפמן פסול והוא פשוט ואפילו בטליח צינית כה"ג אם בפירוש שלא לשמן מבואר אי"ה בסימן י"ד ועי"ד בסימן א' בשחישה למהרש" פסולה כה"ג. ועמ"ש באוח ב' מזה: (ב) וצריבין שוירה עמ"ו ועב"י בשם כ" דמכברא אמר דשוירה נמי לשמה בשיון (עמ"א אוח ג') ושם ילאמר בבם בעל העישור אם פוואן בלח קמת דשירה נמי נפחה בשינן (עמיח חוח ג') ופש לחמר צבם בעל העיפור חם טיל דבה"ע לשמן ושזרן לשמן כבורים והקשה הרא"ש מן הביבין פטילין והא לריך ביזור וזה י'ל דבה"ע סובר כר"מ דא"ל שיזור סיבין פטולין פקעיות בשאין רולה לשזור ומיהו לדידן לריך שזירה ודאי דלא מהני שזירה לשמן, לטווייה שלא לשמן מסיסין כו' וכדמות ראיה מעירובין ל"ו ב" המיצה הכל"ח לבונו"ח פבילים חיטים כבירים וחוקמיה בשארי"ן ופסוקים וחמתי לא המר המוציא חכלת חוטין פסולים באורים כבירים אלא חוטין לכן נמי במא טוייה בלא לפמה ולבה"ע המוצים מכלה הופין פכולים שזודים כשירים אלה חופין לבן נמי שמא פוייה שלה לשמה ולבה"ע
יש חקנה בשזרה ואין זה כלום ואין להאריך: (ג) אין עש"ז גמרא מנחות מ"א ב' יעיש
(כאר הגולה ס"ם ל"ט א" שם נוי תכלח שליש גדיל ומבואר לקמן כטיף י"ד). ומש"ע משמע
כדיעה א' בסחם ולבוש הביא רק דיעה ב' דחיוב יב"ג מלבד המונח על הבנד וא"כ לא יפה
טובים מוכרי לילית שמלמלמין במדת אורכם וקרוב הדבר ברכה לבעלה כי מ"ה די בכל שחול
מוחדבנן בעינן ו"ב גודלין לאחר הקשירה חוץ על הבנד. ויש להזהירם על כך ועא"ר אות ו"ד
ודע אם נפסקו כל החופין עד הגדיל דפטל כמבואר בסימן י"ב ס"א אם הוא בדרך ואין לו
ודע אם נפסקו כל החופין עד הגדיל שהוא ד' גודלים ויוחר וישבה קלת גדיל וקלת ענף ולהמחבר יולא
לכתחלה ויברך ואך לדידן יב"ג ילבד ולברך יש כפק ומ"ה די בכל שהוא ואין עובר על מ"ע
לכית מוהו לכיך להתור כל הגדיל דאל"כ הוה ליה מולמ"ה כיון דנפסלו מ"ה דבעינן גדיל
נענט כדבעינו למינת להמו א"ה. כ"ל וכל הבנד מפנו י"ב" אוור שמ"א אדעות בחור וענף כדבעינן למימר לקמן אי"ה. כ"ל וכפל הבגד מסני : (ד) **משום עפ"ז אפיורי שמי** קביא ליה ועב"ח. ואכילו נפצן וטוואן לשמן כסולים שלא יהיו מצום בזויום עליו ואפי⁶ דיעבד קבו לים לכל לו לושל לכל לבן ובחוץ לפתן פסולם אף דיעבד ועא"ר אות ח' והוא פשום: (ה) אבל אם עש"ז דברי קדפו יש בהם מקופי ההבנה ואכאר כפי חילי בעוה"י: בב"י בשם נ"י משמע יאוש עם שינו מעש"ה מצמר הושין וא"כ מאי אירות מומר חושין אפיי בכם כי מכמע יחום עם שינוי מעפיה מנחר הופין וקיב מקי חידים מנחר הופין קפיי מהוטין ועבאן שזורון דחרווייהו חוזר לברייחם (ולדידן שזורין מערב) אלא ודאי דיאוש עם שינוי מעבה גמור נמי לא קנה בגזילה כל שלא נשמנה שם הגזילה שהרי הר'ב אומר כן בה'מ ס'י ש'ם סעיף ט' ועיין כמ"ע אוח י'ד בקורות גדולות ועבאן קפמח ובסה"ו שם וכאן העעם מבום שימי הבם למר וחוצין ויהוש עם בינוי השם גרוע קנה כמצואר בח'מ שס"א ס"א וכ׳.

מבום שינוי השם למר וחומין ויהוש עם שינוי השם גרוע קנה כמבולר בח'מ שס"ח פ"ח וב".

ודוקא למר אבל חומין ושזרן ליכא שינוי השם דמטיקרא הומין ועסה חומין ויהוש עם שיטי
מעשה (אף שאין חוזר) כל בלא נשסנה הגזילה אין קונה כמ"ש הר"ב בש"ם ספיף ו":

מעשה (אף שאין חוזר) כל בלא נשסנה הגזילה אין קונה כמ"ש הר"ב בש"ם ספיף ו":

ועל מרן הב"י הקשה על ב" מירולים על מי א"דמשגרת לשון סר"מ ז"ל דגול למר ועשאן
מסוה שכ"כ הין עושין מלחר קולים כו" (ושע"ב הביא הב"י הר"מ ז"ל) ולפי דברי הב"י

למה נקיש למר לפני יאוש דפבישא הוא קלא אף בלא קרא ולו נמי דבטיק קרא אמאי וא
הבמיענו עיקר הדין ורבותא ספי בגול הוטין לאחר יאוש דפטולים דלא שחעיון לה מלמר
בלא יהוש (עא"ד כ" וחמד משה חרה אפו בו בט"ז ולמ"ש א"ש הכל ויבואר לקמן עוד אייה)
ודאי קרא לריך בלא"ה להוטין אלא כמ"ש. ומי הקשה דליבנו מכחמא מיירי וא"כ הוה
כמביאר בה"מ שס"א ס"ב וכן ממה בדרישה ויותר הקשה דליבנו מכחמא מיירי וא"ה הוה
בינוי שאין הוזר לברייהו ואף דקי"ל בי"ד שליג בראשת הנו ליבנו ולא לכטו חייב ולא קנה דכו לאין הוזר לברייהו ולף דקי"ל בי"ד שליג בראשת הנו ליבנו ולא לכטו חייב ולא קנה דמן להיו בריש הצוא בלא המוש מס"ב ולא יאוש משא"ב בי מיש משום מה"ב ואף דבימוי בסים משום מה"ב ואף דבימוי בלים לברייהו וכ"ש דפימוי גרוע עם יאוש נמי קנה . והעלה הפעם משום מה"ב ואף דבימוי בלף דברית" החר לברייתו וכ'ש דשימוי גרוע עם יאוש נמי קנה . והפלה הפעם משום מה'ב ואף דבחרמ'ש מבואד כל שלא סייע במצוה ליכא מה'ב י'ל הדא כמ'ש א'ר דשוייה לשמה הני מה'ב ועוד דאימת קנה בפוייה וקודם פוייה לאו דידיה תו לא היה פויי'ה לשמן מקרי דלאו דידיה ולאו

מאו בגד ויל דבגד לא היי רק מאו מרכינן או ייל דגיא שלימוק כנף ובגד מקרי יותר מגיא מאו בגד ייל דבגד לא היי רק מאו מרכינן או ייל דגיא שלימוק כנף ובגד מקרי יותר מגיא אין מקרי כנף ומימ יש ליזהר לעבות היך גיא כמיש הביח וכימ ממהרי"א ומהדין חביב יע'ש בכ"י מום: (י) אישרא עש"ו דאשילו כל הכנף של עור לדידן חייבת עיין פימן יו"ד

"אל להר"ם לבדים בנד בכלאים פוסק כאן דוקא צ'ו ולהר"ב בסי מי דשאר מינון חייב מ"ה פוסק בש"א ב"ד ס"ב לבדים לא ומ"ם י"ל בלא"ה בגד לא מיקרי כ"א צ'ו ומינון אבל תור לא מיקרי בגד וצ"ע הה" מוסאת כלים פכיב בר"ם מזה ואין להאדיך: (יג) פסורים עמ"א העתיק דברי ב"י וד"ם וא"ב ראוי בסרדא"ק שעישון התוך לפניו לגמרי ומצר שמאל ג"כ לדעת הד"ם אין זה חייב בציצית ולפסור לגמרי אין נראה דררש הוא לא מעיקר הלכה לכן יששה ב" מימין וכ" משמאל ורובו פתוח רוב הנראה לעינים דאל"כ יש מראית עון בכרכה וציצית, ווופנ"ש שלנו באמת משמאל ורובו פתוח ענול כי אין קסידא כ"כ ולא מסיד נוי הבגד בכך ושייבל"ך עם עודות יש לעשות בקאלונ"ך לבת ענול כי אין קסידא כ"כ ולא מס"א אות ה" ובלעסנ"ק צ"ע : אע"ג דמתתת פשתן במל הוא כמ"ט המ"א אות ה" ובלעסנ"ק צ"ע :

א"ג המתחת ששתן בפל היא כם"ם המ"א אות ה" ובלעפני"ק צ"ע :

"א החומין עמ"א .יש בכאן הרהורי דברים והגני פורסם פה . הרים ז"ל פ"ה מציצית ה"ז

לפי נוסחא אי ובפ"מ משלת הכ"ד פסך דחיישינן לתכלת אפ"י שוורין ופסוקין ותפילין אפילו

ברצומות שמא קמ"עא ושמא אגלימא צבעיה ושם בה" שבת יש גי דיעות א' שוםת הרים ז"ל דכל

שאין קשורים שמא קמ"ע ופסק כרבא עירובין צ"ו א' לחומרא דחדשות עם רצועות אלא שאין ניכר

הקשר חיישינן שמא קמ"ע ואפר להחשיך א"צ עליהם וישנות פסק לחומרא כאבוה דשמואל בר רב

יצחק דבצינן גמי מקושרין עכשיו דאליב לא הוי דרך מלבוש אף לפ"ו לא מוכח דרבא פסק כרבה

לחומרא ונ"ש תום דרה וכי (צ"ו ב") ולפ"ו אפר מוצא תפילין עם רצועות חדשות ולא גיוכר הקשר

לחומרא ונ"ש תום דרה וכי (צ"ו ב") ולפ"ו אפר מוצא תפילין עם רצועות חדשות ולא גיוכר הקשר

בתיצחת השפטה מבישה מבשה אלביה בכבול היו הלחשב היו היו המשבה ביו אל התפשים ברושמת ביו אל היו או היו היו או היו או היו או היו או היו או ביו או היו או היו או ביו או היו או משלם ביו או היו או שוני או ביו או היו או ביו או או היו או ביו או או היו או ביו או או מי או ביו או היו או ביו או או מי או ביו או מי או היו או מי או או מי או או או מי או או או מי או או או מי או או מי או או מי או או או או א

45

בשבתו ווד שם הפול למאן דמחמיר מלאי שרוא לבשל היא לבגד ולכנף שיון ב"ו. ועמ"ש בסימן יו"ד שם מדם: (יא) שבתוך וכו' עט"ז לכאורה מפרש אורך הטליח אורך קומח איש וברוהב הבגד הה שממעטף הפוך מ"ש המ"א אות יו"ד וטעם כי ברוחב הבגד שהוא אורך הטליח קומח איש ביום הטליח מקלה סמוך לארן מקרי כנף ולריך קשר אגודל משא"כ באורך הכגד שהוא לרוחב המיש לא מקרי כנף כלל ואפילי פחוח מקשר אגודל כשר והמעיין בטור וב"י א"א לפרש כ"א כמ"ש המ"א אום מ"ז ולריך לומר מלח וכו' אסיפא וי"א קאי דטעם דעיקר כנף קאי ארוחב ובאורך אין מקרי כנף כל כך כנ"ל להגיה וא"כ כ"ש רוחב דבעי קשר אגודל. ומיהו יותר משלש לאבעוח פשיטא דמעבב באורך ורהב עב"י ולגוש: (יב) אבר עט"ז ועב"י ומט"ז אישר מקום הלה בגדול מ"ה כשר הוא וחדרבנן פסול על הגדול שמא יעלם הסובם מכאן וכאן ויבאור מקום הגדיל פסול מדרבנן אבל דבגד הם המעט הנשאר והא דמיא בלי מפול מדרבנן אלו מבגד הוה המעט הנשאר והא דמיא בלי המיון של כנף ובלאור מקום הגדיל פסול מדרבנן אלו בגד הוה מתעט הנשאר והא דמיא בלי האין הכ"א יש"ש ומ"ש בס"ג ודאי לאו מבגד הוה במעת עשייה בטיק על הפודה על החלת עשייה כמ"ש הלבוש ועשו לילית על כנפי בגדיהם בשעת עשייה בעיק על כנפי דמבר דעל על הוא והלול או יואר בנין על כנפי ולאחר מון התך בכד ווחר מב"א וואר לאחר מוך און ואחר מון וואר בען של כנפי הסורה הקפידה ומפר מה שבחוך ג"א וקשו לילית על כנפי בגדיהם בשעת עשייה בעיק על המול לאחר מול על שייה הקפידה והפר הם בחוך ג"א והאר בלא של היון וואר מב"א וואל והבן: דכשר דעל עשייה הקפידה חורה ומ"ש פהום מקשר אגוד למאר וואר על שווי הוא נימו ווערי ב"א וואר בלו או וואר בכל און ועמ"ש במ"א מול לאור בלו וואר בלו היחירות מהו ועם" ו"ד ו"דתוך עמ"ז ושיון ואח מוח וו"א וו"מ והשור מה אול מה בול המאר לבטול ולהר"ב בל ענון ועמ"ש במ"א מלא ב"א מהבר על במארו לבולי ואחר בהבר בל ענין ועמ"ש במ"א מלא ביום הבר בול אור ב"א וו"א וויש והשלים בול הוא בול המרבר בולא בל ב"א בחלות התוו"א הווים הווים המרב ולה בתרות ב"א מול"א ביום המרב בל ביום הווים ברב בל ביול המרב בל בטול התוו"א השלים הווים ברב בל ביום הווים ברב בל ביום ברב בל ביול התרב בל בטול הווים הווים המווים בלבי הווים ברב בל ביול הברב בל ביול המרב בל ביול המרב בל ביום הווים ברב בל ביום ברב בל ביום בלבי הווים בלבים ביום בלבים בלבים בלבים בלבים בלבים בלבי

כאן אות ג' ואין להאריך: (יד) ידתוך עפ"ז ועיין מ"א אות י"ח וו"ע והעלה דאף אם קשר כאן אות ג' ואין להאריך: (יד) ידתוך עפ"ז ועיין מ"א אות י"ח וו"ע והעלה דאף אם קשר כאל הכנף ב' קשרים וכרך חוליא כל שלא קשר על החוליא ב' קשרים לאו חולמ"ה הוו עדיין לא עשה כלום כי מלות לילית הוא גדי"ל כדכתיב גדילים חעשה לך וענף לילית כמו ייקחני בלילים ראבי פרודות בעיון למעלה וא"כ ה"פ בש"ע שאם כרך אחר הקשר כנהוג וקשר ויקחני בלילים ראבי פרודות בעיון למעלה וא"כ ה"פ בש"ע שאם כרך אחר הקשר כנהוג וקשר ג'כ אחרי כן ואה מסכים למ"א י"ע דלא כע"ה יע"ש ועיון מ"ש בעזה"י בשימן ע"ו חודושי ג'כ אחרי כן ואה מסכים למ"א י"ע דלא כע"ה יע"ש ועיון מ"ש בעזה"י בשימן ע"ו חודושי דין בשם דו"פ: ודע דקשר עליון ד'ח בציציח הוא ב' קשרים זע"ז לא עניבה דלגבי כלאים ג'כ לאו היבור הוא וציציח בעינן דומיא דכלאים ועיין לקמן שי"ו במ"א אות ך' ואי"ה שם יבואר ומיהו אם עשה כריכות בעיבה כעין שעישין קצח לא כריכה לבד אם כן קשר א' סמוך לכנף ואח"כ כריכה עם עניבה דהיינו שעונף חוע הכריכה שפיר מחקיים החוליא הוי שפיר

החליים ברוחב הבגד בקוחם חים חין נושפים ונח כמו שעושין שמסבכים הנינית והקפר עם החלים בנקב וסמוך לו ממש כי א"ל וטעות ג"כ דעל שפח הבגד משש יותר נוסף מקרי .
ומשמע נמי שב' לילית עליונות נמי יהיו הלויים לאורך הבגד ואע"ג דעליונות אם יהיו כך לא יהו נוטפים על הכנף כ"א על הבגד יש לומר דבחוך ג"א נמי נוטפים על הכנף מקרי ועב"ח בזה ומיהו להמחבר משמע בסוף שלש נמי שפיר דמי א"כ אין נוטפים על הכנף רק על הבגד בזה ומיהו להפוך עליונות לרוחב ויהיו נוטפים ולשון הש"ע לא משמע כן וליע :

דע דאורייל"ו המבואר במעיף י"א הוא שהיו מניחים קלת חוטי שחי בלא ערב וכסוף אורגים

יע דטונייני ו המבוחר כפעיף ית הוח שהיו מניסים קנת חוסי בתי בנה ערב זכסף חורנים כמ"ב הע"ז חות י"ב ועב" בכם הרשב"ה משה"כ דידן השפה נמי מעיקר הבגד הוח ואפי חלה בו הגינית דהכל בגד הוח . ואם חפר עלית קען וכפל הרבה כמנהג חייעים אין מזיק וכיון דתפר היי כנף וראיה מסי' יו"ד מ"א ד' וכן כפל וחפר הטלית מעיל בכפל וגם אם פחות מקשר אגודל פסול דמה שכפל וחפר אין מועיל ופשוע הוא . גם המעין בר"מ פ"א הי"ד מנינית חלה בב" כנפוח י"ל שם אין פוש חריבה הא בחוע א" כפול פוסל ובביאורי לעור הארכתי וכאן אין להאריך עיין סימן מ"ד מ"ש בעוה"י:

סיבון יב (א) אם עט"ו הביא גמרא מנחות ל"ח ב' ובביאורי לעור הארכנו כי יש בכאן ד' פירושים וכאן אין להאריך והקשה במ"ש העור לר"ת אם נפסקו ב' ראבים אם יש בהם כדי עניבה דמשמע בכל ראש בעי כ'ע (דבצירוף יחד אין מועיל ועב"י) הא בחד ראש סגי כ"ע ממ"נ ועוד מאי ולפי זה הא לדיעה א' פשיעא כשר אפילו נחתכו ח' ראשין אם נשאר כ"ע והאריך הב"י ופירש הע"ז דהעיר לאו אהיתרא מהדר אלא ה"פ ולפי זה לדעת ר'ת דמכביר בב' חופין שלימין י'ב גודלין וב' כ'ע לא מכשיר כ'א ב' ראשין שיש כדי עניבה בראש א' הא ג' ראשין אפילו יש בהם בכל א' כ'ע פסול דשמא ג' ראשין הם מג' חופין ובעינן לר"ח ב' הושין שלימים אורכן י"ב גודלין: (ב) הפסוקים עט"ז והוא בעיא דלא איפשטא בגמרא מנחות ליט א' ועמ"ש במ"א אות ב' אי"ה מזה: (ג) שיפסק עט"ז ואזיל לשיטתים בסי' א' אות ח' ומ"א י"א שם דלט"ז עיקר בדיקה בחוטי הכנף כי שם אם נקרע הוט א' מעיקרו הוה פסול אף לר"י בס"ג כאן. ומ"ש אם המיר הוי לכתחלה עב"י ס"ו המה על הרמב"ם והטור שלא הביאו זה ועב"ח וכולם שוין דלכתחלה אסור: וחוף יודע דהלבוש כתב הואיל ושיעור זה דרבנן דמ"ה, כל שהוא סגי לא העריחוהו חז"ל להחיר כל שעה ולפ"ז יש לומר במקום באין לילית מלויין ויש לו לילית פחותים משיעור יב"ג יש לומר דשרי להסיל בטליחו

לומר במקום באין וויש לו לינית פחומים משיעור יב"ג יש לומר דשרי להפיל נפל וויד אם למר במקום באין ציית מצייון ווש לו ציינית פחומים משיעור יב"ג יש לומר דשרי להפיל בפלימו דהוי דיעבד ולפ"ז הפכם יש בין נחקו חוטי הערב בסימן י"א סעיף יו"ד אם נחקו מחומי הערב בסימן י"א סעיף יו"ד אם נחקו מחומי הערב בסימן י"א משעת עשייה ועשול הם ציית על כנפי בגדיהם ולאחר מיכן אפילו חחת הכנף פחות מקבר אנודל כשר הא אם החיר ציית פסולים המה כיון שתחלת עשייתן בפיסול ד'ח מאחר שאין בו קשר אגודל וזה פשוע :
באין בחשובה באלה הוא דבנמרא מנהות מ"ם ב" חולמ"ה פסול י"ל חולמ"ה ד"ת הא חולמ"ה דרכנן כי אוכך יב"ג הם דכנן וו"ה כ"ש כמבואר ובלבוש י"ל דחולמ"ה לא פסול אבל ממרדכי ראים דארן וקלרן כשר דאין שיעור למעלה הא יש שיעור מדרבנן נוי פסול חולמ"ה ואם עשייתן וקלרן כשר דאין שיעור למעלה הא יש שיעור מדרבנן נוי פסול חולמ"ה היא עשייתן דבשלמא אם במחלה לקה הוע א' ארוך רק יו"ד גודלין וכרך וקשר הוי הולמ"ה היא עשייתן דבשלמא אם במחלה לקה הוע א' ארוך רק יו"ד גודלין וכרך וקשר הוי מולמ"ה מבא"ב זה דחלת עשייה בכשרוש ונפשק מהני קשירה להשלים וזו עשייתן וכדמות ראיה מפול דל"ד להתם דש אין פיכול בנוף היצימ משאר כ"מ וכל להשלים ודאי מחני דליהוי חוע דל"ד להתם דשם לו פיניה בשל הועדה שור שייה וכלה לי קשירה ולא השל הוע בשול בשיה ולפול ומקלה השני קיים ולא כשאר כ"ע ש" שוריה אם נפשק מקלה החוע חוים ולא נשאר כ"ע וע" שוריה אם נפשק מקלת החוע חלי שורה הואיל ומקלה השני קיים ולא נשאר כ"ע " שורה אם נפשק מקלת החוע חלי שורה וכאן אפילן נפסק בכנף מהני: משישר תורה מהני קבירה וכאן אפילן נפסק בכנף מהני: משישר תורה מהני קשירה וכאן אפילו נפסק בכנף מהני :

סיכון יג (א) חייב עט"ז הנה האדון ז'ל דבר מלות קלרות וארוכים הם לדעתי העניה:
כי הב"ז כ"כ כשם התים" ורמב"ם בש"א וכאן לא זכר מזה וחום" הם בשבת
קל"ע ב" ד"ה לילית דהשיבי ביעשה רביעית והר"מ ז'ל בפי"ע משבת ה"ך הוסיף דאפילו ג'
פפולים כל שיש חוטין שראוין להשלים לא בטילי דחוטי לילית חשובי הם (ורש"י בשבת שם
ד"ה חביבי ומנחות ל"ז ב" ד"ה דרב הוא מבואר שם דאפילו כולהו פסולים אין בעלים י"ל
שזה שדקדק שם רש"י ז"ל עשויים בפשול והחוטין כשרים ויעשה בהכשר וגם בשבת דפירוש
תכלתי מגרים ח"א) יב Primegodym Tom I. 12 מכל

ד"ה קשר הלש"מ ובספר פורת יוסף דקדקנו למה הלמ"מ הא מוכח מקרא וי"ל דאי מקרא ה"א

דהצריכה התורה ב' תכיפות ב' נקבים. גם אפשר דידע דיש הלמ"מ אלא אי אין רמו בקרא רק

הלמ"מ אפשר דאין בו שנש עשה המסיל ציצית בנגד בלא קשר כיון דבקרא יש לומר ישל ציצית

בתכיפה א' בלא קשר ומהלמ"מ אין עונשין כלל עיין ר"ן במשה כלל גדול אבות מלאכות ארבעים

חסר אחת ובמ"מ פ"ך משבת דמק"ו אין עונשין כלל עיין ר"ן במשה כלל גדול אבות מלאכות ארבעים

חסר אחת ובמ"מ פ"ך משבת דמק"ו אין עונשין עשה ה"ה זה ויקרא דברי סופרים משא"כ כשיש

עושה ב' קשרים ליכא כמוסיף ואין עושין רק נקב א' . והעושים ב' נקבים יעשה במישור לא באלכסון

עושה ב' קשרים ליכא כמוסיף ואין עושין רק נקב א' . והעושים ב' נקבים יעשה במישור לא באלכסון

עושה ב' אצבעות מנקב ראשון בבנד לא מהשני של צד ימין וצד שמאל וב' הנקבים יהיו באופן

עשה גער ציצית למלית ונמצא קרע וא" אם בהפלת ציצית היה שיעור אגודל ל"ל בשא"ת ספק

מחרבנן לחומרא וחזקה דעשוי להשתאל לפניו ולאחריו לא נוספין לצד הארץ ועיין עוד לקמן פ"א

חוליא ג"ב והבן זה: (יד) לא עמ"א דאין מועיל מה שנתכפל אם הוא למעלה מג"א ולא מגרע אם

הוא מכופל ואין קשר אגודל כיון שיש בכנף קשר אגודל שפיר דמי , ומיהו אם קפל ויש ביוצא י"ב

גורלין אעפ"י שאם היה הנקף מתוח לא היה יוצא יב"ג ובסעיף ד' מלבר מה שמונח על הקרן מ"מ

ציצית יוצא והא יוצא יב"ג: (מו) שאינו עמ"א דאם תלה הציצית למעלה מנ"א והתך בכנף והתריך

גורלין אפ"י שאם היה הנק לממה או תלה מפלית על הכנף הוי תולמ"ה והשום הוא הציצית למעלה מקשר אגודל ותפר לממה או תלה מפלית על הכנף הוי תולמ"ה ומשום הוא " הציצית למעלה מקשר אגודל ותפר למסה או תלה מסלית על הכנף הזי תולמ"ה ופשוס הוא:

(מו) האורך עמ"א ועיון ס" ח" סעיף ב" דרך עישוף רוחב המלית לקומת האיש ואורך המלית לרוחב

האיש וזה פירוש גם כאן באורך המלית ורוחב המלית ועמ"ש בט"ז אות "א מזה: (יו) בלא עמ"א

האיש וזה פירוש גם כאן באורך המלית ורוחב המלית ועמ"ש בט"ז אות "א מזה: (יו) בלא עמ"א

ומליתית שלנו בשפת הכנד ארוג כעין תכלת וחומין כפילים אין זה שפה אלא גגד ממש הוא ויוצאן

ומישוחים אם חתך בכנף אע"פ שלמעלה יוצאין שפרר רמי וכמ"ש בסימן יו"ד מ"ב חתך א" באלכסון

אות "ד וזה זהירות שלא ישכח ויכרוך כך ובלבוש השמימו יע"ש: (יש) קשר עמ"א השיג על ע"ת

דפ" שאם כרך וקשר וי"ז הפירוד כרך או קשר וו"א דפשום דכרך לחור בלא קשר כלל לא מהני

בציצית דלגבי כלאים לאו כלום (כמ"ש באות י"ג דבעינן חיבור בציצית כמו כלאים) א"כ אין זה

עשייה אלא ש"מ כרך וקשר קאמר בהדרי והיינו כמ"ש ב"א אות "ד ושם יבואר א"ה ומ"ש בש"ז

אות כ" יע"ש ועמ"ש במ"ז מזה באות י"ג דעמ"ש באות כ": (כ) אין עמ"א כרך כולה פסולה. ועיין

לבוש בכאן דגדיל וציצית בעינן ואם הניח ענף ובסופו גדיל פסול כי בעינן כעין ציצית ראש תחלה

לבוש במאן דגדיל וציצית בעינן ואם הניח ענף ובסופו גדיל פסול כי בעינן כען ציצית ראש תחלה

קשר עליון כו' יע"ש ברש"י ותום" כי זה הוא גדיל הקשירה גופא . אבל התחיבה אין בכלל עשייה

דנדילים תעשה ולמ"ה מגדיל ואילך דהיינו מקשר עכ"פ ג"כ נקרא גדיל משא"כ בסימן "ד תלאי הביל הני אסברה

ל"ב הסופרים הוריזים כו" שיהיו הבתים שוין ה"ת כאן : (כב) ובשני עמ"א ומנהגינו ז' ה" י"א "ג"ל

זיין רקיעים ח' עיין לבוש ונראה כמ"ש במריש פרקמיא של משה רבינו או ע"ד כינור לעיל חי לן הלבוש ז'ל וקשיא דעשו נמי ולמ"ה וצ"ע: (כא) ארבעה עמ"א שיעשו חויות בשוה ועין ס"מן ל"ב הסופרים הוריזים כר שיהיו הבתים שוין ה"ה כאן: (כב) ובשני עמ"א ומנהגינו ז' ח' "א "ג זיין לדב הסופרים הוריזים כר שיהיו הבתים שוין ה"ה כאן: (כב) ובשני עמ"א ומנהגינו ז' ח' "א "כנו זיין רקעים ח' עיין לבוש ונראה מושל על כלם "א כמנין שם ו"ה עתיו"ם פ"ד דסוכה וו"ג כמנין אחד: (כג) קשר עמ"א ב"ת ליכא כי הקשיים אין מן התורה כ"א קשר עליון רק שלא להוסיף על הקשרים המבוארים: (כד) לאורך עמ"א ומ"מ לא מיפסלי מ"ה אם היו תלוין לרוחב אף אם היה קפידא כי ל"ש תולמ"ה בדבר שאין צריך מעשה גמורה כמו בנג בסוכה שפותח וסוגר יע"ש: (כה) שאין עמ"א דאין להקפיד בכאן על דמעל ואפי כפל השלית ותפרת מרוח א' זעור מותר אף למאן דפוסל עור דרב אחא במנחות מ"ש ב" מותר במ"א דבם להוא: (כו) וכן נהגו עמ"א עיין סעיף מי וויד כצ"ל שלא ינת קופחות מכשיעור קשר אגודל כמ"ש הר"ב בהג"ה שם ואפשר כיון לס" פ"ו אות י"ד במ"א יע"ש: ינורה עמ"א וכ"ה בדמים הפוים מ"ש הלבוש הואיל והשיעור מדרבנו הוא כמלא משר

דרב אחא במנחות מ"ם ב" מותר במ"א דבשל הוא : (כו) וכן נהגו עמ"א עיין סעיף מ" ויוד בצ"ל שלא בתקופותות משרי אודל כמ"ש הר"ב בהג"ה שם ואפשר כיון לסיי מ"ז אות י"ד במ"א יע"ש: לב (א) כדי עניבה עמ"א וכ"ה בדפום בפנים . מ"ש הלבוש הואיל והשיעור מדרבנן הוא כמלא קשר אודל מ"ה ואפ"ה וואפ"ה שהשיעור דרבנן ולפי מ"ש המ"א י"ל המחבר פסק לקילא ככל ספק דלא איפשמא ולחומרא ואעפ"י שהשיעור דרבנן ולפי מ"ש המ"א י"ל המחבר פסק לקילא ככל ספק בעיא דרבנן לקילא ולא ביענן שיעכב על חום אחר ובאמת בספרו הארוך פסק לקולא כרי"ף וומ"א שהא דרי"ף ורא"ש וראי סוברים דכל חום בפ"ץ דאל"כ לא הוה להו להשמימם והמ"א החמיר כי ומ"מ צ"ע בזה דקי"ל בעיא דרבנן לקולא וכ"ם הפוסים לעול לפי מ"ש לקמן א"ה אות ר מזה: (ג) שנפסק כו' עמ"א עשה כלומר להו להשמימם והמ"א החמיר כי ומ"מ צ"ע בזה דקי"ל בעיא דרבנן לקולא וכ"ם הפוסים לפעמים דמלת כו' מיותר דהול"ל ואם לא נשאר כ"ע אפילו חום א' שנפסק פסול וצירוף פסל מספק אם ומתבירין בדרבנן וכ"ש כאן ליו אות בי וא" וושמע נמי בנשתייר בשני ראשון ע"י צירוף כ"ע והגיח בספק לו"א דנפסק כולו ודאי פסול ובצירוף פסול מספק ב"ע כל חום בפ"ע נמי דרקן ב"ע שות א"ן אות בי וא"י למה החמירו כ"כ ואפשר עני ננשתיין הם: כ"ע כל חום בפ"ע נמ" בראש א"כ"ע כשר ולא מיקרי נפסק אם מצפרפין ועיה שות כי (ה" בלות כ"ע בכל ראש מהחי חומין בעינן דו"א דהא הב" מסופק אם מצפרפין שניהם יחד כם שבאות ל"ל מסף במות להו ליון המחבר הו לא הקדק מ"ג של פקקו ב"ראשון מצר א"א פלו לא דקדק מ"ל כם"ש הרב וכ"ש לקום מינה היו שבראש הב" שוות מות בי לא הקדם מות הול לשון המחבר הו"ש בל א דקדק מ"ג אם נפסץ מות הואין מצר האמן מצר האם א"ל מא מציה הב" הוא שנ"א וואם בל"א וא מציה וה" בוכ"א ואם בל"א ווא בל"א ווא פציא וא מער המין שעישה בנ" חומין ב"ע הלא מקד הב" ואון מער בסיף המשן ("ע"ן סימן שהרי במא כ"ג) ונ" חומין ב"ע מדא ווא מעריו בסים מול העשריו ב"מ ב"א ווא מצר הב" און ב"מ"א החב" ב"ל הוא ה"מון משריו ב"מ ב"ל הוא ב"מ"ל הוא משריו ב"ל היום והיון ב"מ ב"א ולא מי דלא בשר ה"ל הוא הוון משריו ב"ל ב"ע שהרי בשריו ב"ל ווא ב"א ולא מי דלא ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ב"ל הוו הוו הוו ב"ל ה"ל משריין שמשה ב"ו ב"ל הוא ה"ל מול ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל משרות ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל מ חומין שליים יובל, לון בינונים עם א בות לה משרים במשרים הריוף ורים הא האלימי דלא בקיאן בשעות או בקות כשערות משערין דמשות השמימו הריוף ורים הא האלימי דלא בקיאן בשעות איני ודקות ואי כעימור אפרי כשערות ועדים דו דמשערין בבינונית ולפיז דברי עניי של הריב הם עיין פוף פיי : (ו) יש עמוא בסיא היכא האפשר מיב להיש לרית ולא כתב והלכה כסברא אי היכא דאפשר בקל מיב עצהיים משאים כאן התעיקר כרשיי אי היכא דלא אפשר כלל יש לסעוך אר"י ואון להקשות איך ילך בלא ציצות מיע יול ציצות שואות ווהיכא שאין נמצאים כלל יש לסעוך אר"י ואון להקשות איך ילך בלא ציצות מיע יול ציצות שואות וושה בא איא שוי ברלקפן פיי יוג היה היכא דאן נמצאים אע"ב דמהרבנן אפור (יוג מיא או) ובדרבנן במשרים בלא באיץ וני אי אות ובואבן אות במשרים בלא באיץ וני אי אות ובואבן אות במשרים בלא באיץ וני אי אות ובואבן היינות במשרים בלא באיץ וני אי אית וווים בלא באיץ וני אי אית ובואבן החומים בלא באיץ וני אי אית ובואבן בדרבון ומיומים בלא באיץ וני אי אית ובואבן היינות היינות אין היינות ברבון ומיומים בלא באיץ וני אי אית ובואבן היינות ש לסמוך אר"י ולרשות הרבים אמור הא לכרמלית שרי בדרבנן ומשמע דלא כמ"ז ו"ג א' ושם יבואר

יש לסמוך ארץ ולרשות הרבים אפור הא לכרמלית שרי בדרבנן ומשמע דלא כמ"ז יוג א' ושם יבואר א"ה בזה:

"" (א) מותר עמ"א והוא מר"מ ז"ל פ"ם שבת ה"ך ועיין מ"מ שם שיש שסובר מעם היתר ציצית בשבת ברה"ר משום דחיית עשה לל"ת אמרו הר"מ שאין ששה שאין בה כתר חוחה שבת ומשמע שאלו היה כרת היה דותה שבת והא שבת עשה ול"ת שיש כרת אלא רבותא קאמר דאין כרת אפיל ל"ת שיש כרת אפי ל"ד ל"ד ל"ד ל"ד ל"ד ל"ד ל"ד וב"ח לענין מלקות ובם" ש"ה הארכתי: (ב) קמן עמ"א אין בידי כעת תשובת רמ"א ומלית קמן י"ל אשמועינן דל"ת דלאו עימוף הוא וא"ד ציצית ע" סימן א" קמ"ל. ודע מליתות שאר מינין להמחבר בס" מ" מ"א דרבנן אפ"ח וצ"א כ"ן ב"ד מה ל"בים נו" בגד הם והנך רואה בסימן יוד מ"ז בספק תורה דעכ"פ מדרבנן מ"בים נו" בר הם והנך רואה בסימן יוד מ"ז בספק תורה דעכ"פ מדרבנן מ"בים ל"בים מ"ב" אחר ולא בסילי: [הן" יודע שאני מסופק של השאין בו שיעור דאסור דציצית ח"שבי וישה בבנד אחר ולא בסילי: [הן" יודע שאני מסופק שבת קל"ם ב"ד"ח ח"ב במלית שאין דרך מלבוש דאסור דוא נע"ן רש" שבת קל"ם ב"ד"ח ח"ב בשבת ד"ל דושה הוא והוכרת לוה דאליכ לא תקשה מ"די דולמא שבת קל"ם ב"ד"ח ח"ב מלכתה ול"ת כל לבוש"ה הוא והוברת לוה דאליכ לא תקשה מ"די דולמא שבת של"ת שאין באברר רב הונא בסלית שאין מצו"יצת כלל פמור השעם כ"ד" שבמרדכי עמ"ז ומ"א ח"ד בשבת הותר מ"ה עכ"ם מה שאין כן בכלאים ועמ"א ומ"א המעם כ"ש המעם כ"ד המעם כ"ד" שבמרדכי עמ"ז ומ"א רבותא שאין כהלכתה ול"ת ל"ל "רמש הבותא שאין כהלכתה ול"ת ל"ל "רמש רבותא שאין כל בכלאים ועמ"א ל"ת ב"א המשבת ב"ד" משמע כ"ד" המביר בותא שאין כל בארה קושמא קאמר דאין מעכב וד" חומין צריכין מ"ה אף עתה ואה"ג דאי והבן: (ג) תכלת עמ"א לבאורה קושמא קאמר דאין מעכב וד" חומין צריכין מ"ה אף עתה ואה"ג דאי והבן: (ג) תכלת עמ"א לבאורה קושמא קאמר דאין מעכב וד' חומין צריכן מ"ה אף עתה ואה"ג דאי מעכב בטילים הם לבגד כמ"ש הרא"ש ו"ל בתשובה כלל ב" דכח"ג כ"ע מודים דהויין בסילי דל"ש חופי ציצית חשיבי כה'ג : (ד) על כתיפיו עמ'א ועם"ש בפ"ז אות ב' מוה : (ה) מחוקתה עם"א ואויל והם ציפות ושיני בורני (ו) של כוחשי עם א ועם שבם ואורב בהיר (ו) בהרכה שהיא פ"א לשימתיה בסי ת' אות יא והם דברי הלביש דלא הפריחותו לבדוק בכל פעם ולד לברכה שהיא פ"א ביום והמ"א הוסף בה ומלבוש נמי משמע שאם המיח ולובש שנית שא"צ בדיקה יע"ש: (ו) דגדול עמ"א בוה"ז אין לנו דה"ר עיין שרץ גימל (מ"ם ש"ב) מע"א ושמ"ה מע"ף זיין מוה: (ו) ואפילו עמ"א ובשם ב"י ושם ב" תירוצים א "ראששר הששימה נגאי ווה א"א ברמיא דא"כ היה להשמענו עמ"א ובשם ב"י ושם ב" תירוצים א "ראששר הששימה נגאי ווה א"א ברמיא דא"כ היה להשמענו רבותא וכיש קסן שתחת בגדיו ועיכ בחר בתי' ב' דפלית שלהם הית מלבוש ולא גזרו בכרמלית ה"ם

תה וע' סיפן יורד במיא אות "א דלא דמי לכאן והכן : (ח) כבוד הבריות עמיא מיש עכיל הב" לאו לכוליה מילתא כי ותדע כר לא הוכא בכ"ז אלא דוא לשון המרדכי סובר המ"א דלא כמ"ז אות ה' לכוליה מילתא כי ותדע כר לא הוכא בשבת ומרדכי בשם ר"י מ"ה קאמר דליתיה למ"ש הר"ר שלמה ולא כע"ת אלא איסור דבגן איכא בשבת ומרדכי בשם ר"י מ"ה קאמר דליתיה למ"ש הר"ר שלמה עמיבר בעשה אבל יכיל להיית מדרכנן אסור, ודלא כתשיבת אשכנוית דמתיר דליד כרמלית מסרייש דעיבר כעשה אבל יכיל להיית מדרבנן אסיר יהלא כתשילת אשכנוית דמתיר דליד כרמלית לושב בעיבו בקל והא דלא ציין המזא בהמחבר דשם ייל איסור תורה אלבישה רסיא כהר"ר שלמה מבייש בקל והא דלא ציין המזא בהמחבר דשם ייל איסור תורה אלבישה רסיא כתבנו מזה דף כ"א יינ"ש). לכן ציין הריב דמתיר ללובשו דהוי מעשה ואמאי מתיר משום כ"ה מעשה בדת ע"כ בשבת אין איסור תורה: ומ"ש משכת קל"א ריש ע"ב דפריך ציצית לרי אליעור אסאי לא דחיא שבת ואמאי אם צייץ מליתו חייב ופירשו בתוספר דמצי למילף דחי לה אין עובר כלל יע"ש. והקשה המ"א למילף דרו שבת א"כ חייב הוא משא"כ לדיון דוראי לא דחי לה אין עובר כלל יע"ש. והקשה המ"א למילף דרו שבת א"כ חייב הוא משא"כ לדיון דוראי לא דחי לה אין עובר כלל יע"ש. והקשה המ"א בשב ואות אכל דרכנן אף גנאי קסן דודה כ"ה. והולדי מוה דבחול ברה"ר בפלית קסן גנאי גדול איצ לפושפו דשוא"ת כר (אכל לא מלית נדול שלנו) והא דגקם המחבר בשבת לרבותא שוא"ת וגם כרכלית ואי אמאי לא דתמחבר בפלית גדול שלנו מיורי. ומשמע גפי דציצית שוא"ת לא זו שא"צ כרכלית ואי אמאי לא דתמחבר בפלית גדול שלנו שוירי. ומשמע גמי דציצית שוא"ת לא זו שא"ב מושם אפר אם נפל פעליו ברה"ר המלבוש עם ציצית ורואה שנפסף מותר ללבוש בחול אף שיש לחלף בין שואית דעושה פסח דמממא שאין עושה מעשה בכוסול הששה וכין לובש מלבוש בלא ציצית וניין ר"ם פ"ג מציצית הלכה ורד והמחבר בסימן מ" מעיף "ז הביאו אין מכאן מתירה דלים אם ציצית וניין ר"ם פ"ג מצצית הלכה ורד והמחבר בסימן מ" מעיף "ז הביאו אין מכאן מתירה דלים אם ציצית וויש"ר ה"ם פ"ג מצצית הלה ורד והמחבר בסימן מ" מעני "ז הביאו אין מכאן מתירה דלים אם ציצית המייך ר"ש ב"ג מציצית היייך ר"ם פ"ג מציצית היייך ה"ם מ"ג מציצית היייך ה"ם מ"ג מציצית היייך ה"ם מ"ג מציצית היייך ה"מ"ל בייה להיים ב"ל מידי הביחול מצידית הלכה ורד והמחבר בסימן מ" מעני "ז הביאו אין מכאן מתירה דל"ם אם צייב הייבו בייים ה"ב"ל הייד המחבר בסימן מ" מעני "ז הביאו און מכאור הלכות בחול הייד המחבר בסימן מ" מעני "ז הביאו און מכירה הל"מו ב"ל מיד הייד המיחבר בייד הביים ב"ל מיד המוד הלכה ה"מו ב"ל מיד הב"ח ב"ל מדי ב"ל המוד ה"מי ב"ל מיד הייד המוד המוד ב"ל מיד ה"מיד המוד ב"ל מיד ה"מוד המחבר ב"ל מיד ה"מוד המוד ב"ל ב"ל מיד ה"מיד ה"מיד ה"מוד מיד המוד ה"מו מיד מיד ה"מיד ה"מוד מיד ה"מיד מיד ה"מוד מיד מיד מיד מוד מיד מיד ציצית ועיין רום פ"ג מציצית הלכה ירד והמחבר בסימן כי סעיף י"ז הביאו אין מכאן סתירה דלים אם גאמר ציצית לאו שוא"ת דלא כתיס' יבמות צ' ב' אלא כמררכי דכי עובר בלבישה מיד. בחיל דעשו להם ציצית, אמר רחמנא ובשבת לית כאן עשה כלל דעשו ואפ" נאמר דמרדכי. כתוס' ממש נמי

יל ובפפרי שישנת העמקום כלל וי הארכיו בתכרות הארוכית ובאן אקצר : רמיש בשבת איצ לפהר כר הוא דאיסור דרבנן ובחול איסור תורה ועידן שיג ס'א בהג'ה ואיצ לפהר לצאת בכלאים דרבנן ועיר שסים סיא בהגיה כהן בביתו יעיש ולא הוי התם שנאית השהייה חשוב פעשה כמו כלאים ופיע דאם ידע מאתמול שפסול אסור ללובשו כ'מ מתשובה אשכנזית היבא בב"י דאם הולך לביה"כ ומצא ציצותיו פסולים הא ידע מאתמול לא מתירין ושנ"ה שם ס"ב הובא בביי דאם הולך לביחים ומצא ציצותיו פסולים הא ידע מאתמול לא מתידין ושניח שם סיב וסיב בחניה ביחים דומד בשבת ושבחו ולא ערבו יעיש ועב"י כתב אם ידע בכרמלית שהיו פסולים קודם שיצא לא קג מיונן כי לא מחייבין לבדוק משמע דאם ידע והאי מקודם צריך לפשום אפיי בנצאי נדיל זה ייתר הייוש ממיש הביא ימיש אם אין נמצאים ציצות בהול כמי בשבת התירה אמרה שימשה ציצית ואם אין אנים ועא"ר פקפק בזה ולעיל סימן י"ב כתבנו ג'כ דנראה כמיא . וה"ה מלית דמחיים רק בדרבנן בחול כמו בשבת . ומ"ש יתן במתנה לצורך שבת עא"ר דוה הוי לצורך שבת . וב"ש דכים משבת להפקרון כאן לא המריחות להפקיר דיובה בו אחר ושם איירי אי אים במות במות לביק אין עומיר בידים עיין תרייו ב" במ"א ועוד דכאן אין איסור כלל על הקטן דא"י לעשות ציצית . ותקנתא דשאלה ה"מ לומר שם . ורל להפקירן הא חוור ויכה . וע"ש המ"א כשבת יעשה כן יוצא נמי לדעת הר"ר שלמה מסריוש בזה ואין להאריך יותר: "ד (א) שעשאו עמ"א . כתב זה לאפוק מכ"ח דפסק להראש כל עשית הציצית בעינן לשמה יל" (א) שעשאו עמ"א . כתב לה לועם להם ציצית הכל בכלל (וויא אפולו הניפוין עס"ר י"א ס"א) וכן דבר אל בני ישראל ועשו להם ציצית הכל בכלל פחול בהם עכום והיינו וה"א אפי שראל עיצו דבאין עולג א"צ מינוסא דבני ישראל תיפוק דבצינן כוונה אלא למעם את וה"א אף ישראל עונה דבאן עולג א"צ מינוסא דבני ישראל עומד דבאין עולג א"צ מינוסא דבני ישראל תיפוק דבצינן כוונה אלא למעם את והדא התיפוק הבצינן כוונה אלא למעם את

ודאי אף ישראל עינג דבאין עלג איצ מיעומא דבני ישראל תיפוק דבעינן מונה אלא למעמ אף בעינג ואכ ה'יה מוואן עכרים וישראל עמיג פסול להראיש אבל השיע בסיי ייא פסק דמהני להאיש וכן נוהגין והלבוש בסי ייא מעוף ייד אסברא לן זה דעשו להם ציצית על כנפי בגדיהם בתלייי החומין בכנף מיירי וממעם בני ישראל עכןים אפילו תחבן למד בכנף או עשה חוליא או קשר עיי וכאן אין להאריך: (ד) ציצית עמ"א וסימן ע"ו אות א" במ"א יע"ש . א"ג נתקו חומי הערב פחות מקשר אגודל כבמי "ם סעיף יו"ד דאם יתיר ויהיה לבתחלה פסולין מן התורה רשאי לסמוך על

חלומין בפנף מיירי וממעם בני לשראל עכוים אפילו תחבן לבד בכנף או עשה חוליא או קשר עי עכרם (שעור הצריך מזה הא שאר החוליות והקשרים אין מעכב רק תליית ההומין וחוליא אי עכרם (שעור הצריך מזה הא שאר החוליות והקשרים אין מעכב רק תליית הרומין וחוליא אי עם קשר א עמב בעינן עי ישראל ועסי יזא במיז יזר למיא יזר ' מאר איזה במיז אות ב' במאן ועין דרישה עשאן עכרם פירוש קשרן ועגבן והוא ליד ה'ת תליית החומין ולמעם מואן ע"ש : עיון דא'ם רוש פי אמור תירץ בזה דבני לא ממעמינן בנות ממשמעותיה (ב) כשירה עמא עיון רא'ם ריש פי אמור תירץ בזה דבני לא ממעמינן בנות ממשמעותיה ב'א היכא איורא נמו וממיכה ותנופה דפמירי המיש ארב אורג ממולא נשאר בני ולא בנות וממיכה ותנופה דפמירי הקישא דרב יהודה השווה איש לאשה יע"ש ועם כל זה בציצית קשה דפמירי דמ'ע שהו'ג הוא המית משה ברו והודה השווה איש לאשה יע"ש ועם כל זה בציצית מים ב' מדי אשה פסולה מצי ולא בנות כשמם מרב יהודה דרמי תכלת לפרזומא דאנשי ביתיה כיון דסיבר ציצית לא מיע שהו'ג לית למעם מבני ולא בנות לדהיקישא דרב יהודה השוכ וותר כמ"ש הרא"ם מ"ע שהו'ג לית למעם מבני ולא בנות לדהיקישא דרב יהודה השוב וותר כמ"ש הרא"מ מ"ע שהו'ג לית למעם מבני ולא בנות מור ליון אשה פסורה מציצית המע שהרג אית למים ב"עומה למי למע מבני ולא בנות דומיא דסמיכה ועין הגמ"ף פ"א מציצית אות ס" הב"י הביאו ולמ"ש דפסלה נמי מבני ולא בנות דומיא דסמיכה ועין הגמ"ף פ"א מציצית אות ס" הב"י הביאו ולמ"ש דפסילה נפי מבני ולא בנות דומיא הסמיכה ועיון הגמ"י פ"א מציצית אות ס" הב"י הביאו ולמ"ט א"ש עיון פנחות פנ"א דרב יהודה רפי כוי וליישב זה למ"ד האשה כשירה י"ל דכתיב ב"פ ציצית ועשו להם ציצית והיו לכם לציצית ומלהם נמי מצינו למעם מגזל ונשאר לכם לומר ועשו להם ופחחתוֹ קלח שיהח קלת פתיל ומ"ה הוי לינית ואם דלבק אפור כבוד הבריות וחולמ"ה דומה להטיל לינית על נינית בסי' יו"ד ס"ו הואיל ונעשה בהכשר ולריך לעיין בסי' יב מה דכבר מ"ה ומדרבון פסול תו גדיל והבן זה :

יד (א) האשה עט"ז (ע"ס ל"ג ול"ל ל"ע ס"א) ולר"ת כל הפסולים שם קטן כו' ומומר כו' פסולים כלן נמי וש עוד פעם בני ישראל ולא אשה וקטן כשר לפ"ז עמ"א מ"ש מזה ומ"ש דלר"ת נמי אשה טווה כו' הכין תשמע ודאי בסי' י"א ס"א וב' באשה ועבי"ם מדלא הניה הר"ב שם כלום ואודי ליה להמחבר. ומ"ש דוקא אחלייה קפיד (קרא) כדאימא פסולה בט הביה היינו לחלות בבגד לא אפוייה ושזירה באוד כל אבדיה סיינו לחלות בבגד לא אפוייה ושזירה בטיח לן הלבוש בטימן י"א סי"ד וכאן אלא דהלבוש לשיסיה דאשה שפולה בני ולא בכות מ"ש דכאן בגדילה מעשה לך לא כתיב בני ולא בנות משא"כ לעשם כ"ח דכל באין בלבישה אין בעשייה יש למעט מתרא גדילים מעשה לך על ד' כנפות ככותר כל שישנו בלבישה כו' למעט עייה ושירה דהא מכאן יליף דבעיק טוייה ושזירה לשנה מלא הלבש שעמו לבי וכר להוכה כשירה בנים וכללא הוא דהרא ועשו ע"כ בגדיהם מיירי בתחיבה והשירה לבל הוא דהרא ועשו ע"כ בגדיהם מיירי בתחיבה והשירה לבל הוא דהרא ועשו ע"כ בגדיהם מיירי בתחיבה והשירה לבל הוא דהרא ועשו ע"כ בגדיהם מיירי בתחיבה והשירה לבד והרא ועשו להם ציצית והיו לכם לציצית ומלהם נמי מצינו למעם מגזל ונשאר לכם לומר ועשו להם אחרים כדדריש רב במנחות מ"ב ב" והמש"ק פוסק כן יע"ש בכ" ואגן קייל עכרם פסול ולהם לרבות נשים כר (עיין כלי יקר פ" שלח יע"ש ובם" מגידות שלי) ובסוכה מ" דאמר להם ולא הגזול לד אלא באמת מלכם נפקא ולא הגזול כאמור ועדיין צ"ע ועיין א"ר אות ב" הרגיש קצת בזה: (נ) ויש עמ"א תפס המעם של ר"ת כל שאין בלבישה אין בעשייה כמו תפילין וה"ה קפן פסול לעשותן קידם יג"ש ויב"ש בכירור (דר"ת הוי ע"ין סימן ג"ה במ"א ז") וא"כ בסוכת גנב"ך בתרליה דיעבד לא לכתחלה ווה דוחק דר"ת פוסל דיעבד והקשו עליו מסוכת גנב"ך גם בני ישראל ולא עכרים תיפוק דאין בעשייה משום דאין בלבישה אבל מעם הכ" "ל שפיר בני ישראל ממעמינן נשים וקמן כשר והאי להחמיר בקפן אבל כל "הה לב"ע ע"ש ועמ"ש בפתיחה כוללת בס"ג עבדים בוה ועבד כנוני" עותום סוכה כ"ח ב" "דה לרבות יע"ש ועמ"ש בפתיחה כולת בס"ג עבדים בוה ובא איו להאריד: (ד" צ"צית ע"א פומים צ"ו אות א" במ"א יו"ש. א"ג נתכו חומי השיב פתוח ובא און המרוד הוצור מ"א ב"א איו להאריד: (ד" צ"צית ע"א פומים צ"ו אות א"ב מ"א יו"ש. א"ג נתכו חומי השום ה" ובא איו להאריד: (ד" צ"צית ע"א פומים צ"ו אות א"ב מ"א יו"ש. א"ג נתכו חומי השרב פתוח ב"א ובא איו להאריד: (ד" צ"צית ע"א פומים צ"ו אות א"ב מ"א יו"ש. א"ג נתכו חומי ה"ב" מקשר אגודל כבמי יים סעוף יודד האם יתיר ויהיה לבהחלה פסולין מן התורה רשאי לסטוך על הרביבם: (ה) פסור עמיא וביי . ואף דבגד שהוא ספק חציו סתום אין מברכין בסי יודד סזו דשמא אין חייבין כלל משאיכ כאן דהבגד בר ציצית הוא לבעלים יכול אחר לברך ג'כ עליו : (ו) מברך עמיא ועאור אות יד המנהג לברך על סלות שאולה כשעולה לתורה או לעבור לפני התיבה (ובימי הסליהות יבואר איה בהי ר'ה) וסלית הקדש וצדקה לב'ע מברכין עליו דהוי כסלית שותפין יעיש באיר ופברך אף בעולה לתורה לכ'ע: (ו) סלית עמ'א דוקא באקראי הא לא'ה לא דמתקלקל כמו במיר וה'ה בסלית צייד לקפל כבראשונה שלא יקפידו הבעלים: (ח) ולברך עמ'א דעיקר סעפו מעם מעם באיר בשלית בייד לקפל כבראשונה שלא יקפידו הבעלים: (ח) ולברך עמ'א דעיקר סעפו את חוצים על היו עשות שו ובי. ואף דבנד שהא שפק חציים היותר של החוצים לל שמיצר כאן ההבגד בר יצית הוא לבעלים יכול אחר לברך גיב עליו: (ו) שבר החוצים לשיצר שו הדבב בר יצית הוא לבעלים יכול אחר לברך ציב עליו: (ו) שבר החוצים לשינה שהואים לשנה לפנה התיבה (וביםי ששלה לבורה או לבור לפני התיבה (וביםי ששלה להנורה או לעבור לפני התיבה (וביםי ששלה להנורה לביע מברכין עליו דהוי כשלית שחאים אל דשתקלקל כמו לכן כד (ו) שלית עמיא דפודה הא לאיה לא דשתקלקל כמו לכן כד (ולרי"מ בסים מו לעבור לפני הריבה ולבים לוכר"מ ביותר לפפל בכראשונה שלא יפשידו הבעלים: (ח) ולברך עמיא דעיקר שמש ששלה עם ציצותיה מברך דהוי מתנה עים להחוצי העיש והיותר להוא שלה עם ציצותיה מברך דרוי מתנה עים להחוצי העיש והיותר לברך כמו באות הי כפו עד עשים: (ש"א ועב"מ היה בשל השור בלא דעת לברך כמו באות הי כפו עד עשים: (ש"א ועב"מ היה בשל עמיא בפביה מחשיר בחול שיקפל בחול איש שאין בקיפולו הראשון כי בניה מפקשר ליותר של לא ומי בשל על על על על בל בקיפול והראשון בישבה אשים שאלה עם ציצותיה מברך דרשה ולבאור בתול עביש בקיפול הראשון בישבה שים ששלה עם ביצותיה משל והו לכאורה בחול עביש בקיפול והראשון שבישה שלי ליותר לפק בל לו אית עד משלים וה לא מורים במשע שוני און מור ביש בשת שעוף ביש בשת שעוף ביש בשת שעוף הו של לה ליותר ליותר לברך כחו באור אות ירד ווא שו ושוש לה ביש הו שלא להריב שיש ואין להריב שון פיי של מור בל און יולא לרהיד באשר בעובי ורוח שבתב ועשר הם על עבי בלא בל לל מין על לרי"ל שוו לל לרי"ל ביו ליותר לל ליותר לל ליותר לליותר להל ליותר לליותר להליל ליותר לליותר להליל ליותר לליותר להליל ליותר להליל ליותר לליותר להליל ליותר ליותר להליל ליותר להליל ליותר ליותר ליותר להליל ליותר להליל ליותר ליותר להליל ליותר להליל ליותר להליל ליותר ליותר להליל ליותר ליותר להליל ליותר ליות התחיבה כשירה בנשים וכללא הוא דקרא ועשו ע"כ בגדיהם מיירי בתחיבה וקשירה

תכלת דוקא היינו לרץ ד' מלות ושאין מלויילת כהלכתה כולה בפסול היינו דאי גרדה ולא נבאר רוש האים יל יותר ויקבור יעש"ז י"ב ג' באופן שי"ל דרב"י וחוש' לא פלעני נבאר כ"ע אפ"ה חכלת השיבי ויתיר ויקבור יעש"ז י"ב ג' באופן שי"ל דרב"י וחוש' לא פלעני והבן ובביאורי לשור הארכתי) ולפ"ז נפסקו כל ד' צילית ולא נשאר כ"ע דבשילים הם אעיפ שאין מנוי הבגד מידי דהוה אחושין הבולטין מבגד עיין ר"מ ה' שבת שם וא"ל דהא מתירין ויקשור דלא השיבי כולי האי האידנא דלית תכלת וצילית מלויין ועא"ר א' ולמ"ש א"ש. ועם זה ויקשור דנה השיבי כוני החי החידנה דנית תכנה ונינית מגויין ועחיר הי וגמיש חיש. . ועם זה
יהיישב בסי' יו'ד ס'ז בפהות הליה אין יולאין בשבת דחישים חשיבי הם ועמ'א יביאר עוד בזה
ומ"ש המ"א יב ז' כ'ע מגדיל א"ז היינו ביש ג' לילית כשירים מיירי התש דל בפילי והס"נ
אם כולם כ"ע מגדיל יולא בשבת ממ"ג כדכתיבנא. ועמ"א אות א': (ב) על כתפיו עש"ז
ועמ"א אות ד' וקמ"ל דל"ת טלית של מלוה אפילו אין דרך מלבוש בכך בטלית של מלוה היי
ועמ"א אות ד' וקמ"ל דל"ת טלית של מלוה אפילו אין דרך מלבוש בכך בטלית של מלוה היי דרך מלבוש וברי קמ"ל : או יאמר דל"ח דיציה משוי הוא אלא בשבח שרי דעשה דהי לל"ח ע" ר"מ פי"ט משבח ה"ך ובמ"מ שם ואישהרי לגמרי אפילו בפליח על בחיפו קמ"ל האסיר הדא יצינית א"א בענין אחר משה"כ העלים משוי לא אישתרי ועוד דצינית אין דומין שנת והא דשרי לאת ברה"ר הוא דהם מנוי הבגד ותכסיסיו כמ"ב הר"מ ז"ל בס דמה"פ מותר אף בלי ועמ"ל הוח ה' בזה וכם יבואר אים מור לב"ה: (ג) רא"צ לבידקו עע"ז ואזיל לפיפחיה בסימן ה' ס"ע אוח ה' שם מבום הומר לא חשא ואם יש לו הרבה בגדים א"ל לבדוק מדינא רק אחת ועמ"א שם י"א וכאן ה' ומ"ש מי בקורין לתורה כו' היינו אפילו לברך עליו רשאי בלא בדיקה דמדינא ברי רק חומר לא חשא ועורם הליבור לא החמירו ומ"ש י"ד רע"ע בפ"ז אוח ב' הביא גמרא דיומא . וא'ח סימן ח' אוח יו"ד בשם מ"מ מ"ו בראה ממהר"ש שהיה בודק פליח בכל פעם בקירא לם"ה יע"ב ועלביו אין נזהרין לפ"ז : (ד) בישהוא עפ"ז דגדול ל"ה דוחה ל"ח בכרמליח ועלביו אין לנו לה"ר באין ס' רבוא בוקעים בו א"ל מוחר לנו בל"מ ובה' שבת ימבאר אי"ה דיש מחלוקת בזה אי יש לנו רש או לאו : (ה) דדוקא בשבח עם"ז הנה בב" הביא מרדכי בשם ר"מ שמוחר ללבוש בשבת בנד ד" כנפות בלא ברכה "ולא החנה דוקא בקהל ולה התנה דוקה בקהל משום ביוש אפילו בביתו שרי כי לא לותה תורה כ"א שיטיל לילית דכשבת אנום הוא דא"א להטיל לילית משום קשר ד"ח היתר גמור הוא אפילו איסור דרבנן ליכא והוכיח זה ממנחות ליא א' בכרמלית דרבנו והא מ"ע דלילית ד'יק אלא ש"מ דלילית שוא"ח הוי היינו שאין איסור בלבישה כ"א קים ועבה לילית ובשוא"א אפילו איסור חורה נדחה מפני כבוד הבריות כמבואר בנכישה כית קים ועבה נימת וכשות ת מפינו חיסור חורה נדחה מפני כבוד הבריות כמשחר ברכוח כ"א שוא"ת שאני וכיון שכן ממילא אף בלא כ"ה שרי בשבת דאנוש הוא . והחורה לא צוחה כ"א היכא דאפבר לעשות צילית צריך לעשות . אח"כ הביא הב"י חשובה אשכנזית שאלת בני אם מוחר ללבוש בשבת ולברך בטלית שנשסק א" מצינית חשובה ברכה לבטלה דד' ציצית בני אם מוחר ללבוש בשבת ולברך בטלית שנשסק א" מצינית חשובה ברכה לבטלה דד' ציצית מעכבין זא"ז ומיהו אם מחבייש לפני הקהל יכול ללבוש בלא ברכה כדאשכחן גדול כ"ה בכרמלי וסיים ב"י ואין נ"ל דל"ד פשיטת שלית בכרתלית ליושב בקהל יע"ש. הנה השואל באל ב" א" אם יש ג' ציצית כשרים דיברך כר' ישמעאל דאמר ד' מצות הם ומקיים ג' ומברך ודוקא בשבת דאין שובר בעשה על הד' כר"י שבמרדכי דבחול עובר בעשה על ציצית הרבישות (עב"ח כהב דחין טובר בעבה על הד' כריי בבחרדכי דבחול שובר בעסה על נינית הרבישית (עבית כהב ל"מ לענין ברכה וגם אי עובר בעבה א"י דגם לר' ישמעאל עובר בעבה על רבישית דרחמל אחר גדילים חעשה על ד' כנפות כשותך ומה בכך דמקיים ג' מלות) והפוב לברך קיו"ל כחכמים ד' מלוה אחת דלא כר' ישמעאל ומיהו הולך לביה"כ אף בהול שרי כה"ג דלילים שוא"מ הוי כר"י בבמרדני וכחושפות יבמות ל', וכרש"י ברכות ך' א' ובשוא"מ נדחה ד"מ שפני כ"ה כמו לא חשור וע"ז כתב הב"י ואין כראה לשתיר בחול דל"ד כ"ה בכרמלית ברבים מפני כ"ה כמו לא חשור מובר הב"י ואין כראה לשתיר בחול דל"ד כ"ה בכרמלית ברבים ליושב בקהל דלית כאן כ"ה דכמה בני אדם יושבים בלא פליהים אבל ב<mark>שבת כבר הסכים הכ"י</mark> דמוחר אף בביחו דבשבת ליח איסור כלל לא מ"ה ולא מדרבנן (עמ"א אום **ה" וט"ו אין סובר** כן) והרב הסכים לחשובה בשבח עכ"פ ולר"י שבמרדכי אף בביחו שרי אלא דהר"ש מפריוש כן) האכני ההכלב בקהל משום כ"ה שרי בשבם הא בביתו אשור ובחול ברשות הרבים כהאי אושר הכריע הר"ב בקהל משום כ"ה שרי בשבם הא בביתו אשור ובחול ברשות הרבים כהאי גוונא נמי יש לומר דשרי משום, שוא"ח ושמ"א. וכן נראה מד"מ שכתב ולי נראה דברי התשובה גוולא למי ים לומר דברי מבום בוח"ח ועמ"ח. וכן נרחה מד"מ בכתב זני נרחה דברי התבוכה
בשבת ש"מ דהתשובה אף בחול מחיר. וסיים הע"ז לר" שבמרדכי בשבת אין איסור כלל אף
בלא כ"ה א"כ במנחות ל"ח א" בכרמלית כ"ה תיפוק דשבת הוא י"ל עלפול משא הוי מעשה
בידים ול"ש בזה שבת דשייך לינינית ומש"ה אמר דרבון נדחה מפני כ"ה והכן ודע לש"ז י"ל
אמאי השמיט המחבר שבת כ"ז שבמרדכי דעדים מדהר"ב ולמ"א אות א" א"ש דאיסיר דרבון
שורק כ"ח ואין דומה יובר בקהל לכרמלית פ"א פשק צילותי בביה"כ ולא מאלה כ"א גדיל
ופחתי קלת שיה חיב בקהל לכרמלית פ"א מכק אוור בביה"כ ולא מאלה כ"א דומה
ופחתי קלת שיה את בתי או"ד ח"י היאל מוחד הרבון אוור בפון זור מה דמה אוור

לכיש יולא בנספקו כולם ואיל אין יולא לרהיר שיין סיי ייצ מזה ושמיא אות ד'. ולא יולא לרהיר ומ"ש ציצית שמא ייצ אות חי חלל בית הפירו בניתא לאיש ואדשתה דמתנה ש"מ להחיר הוא עמ"א אות ס" ומ"א ציצית של החור במהל לאיש ואדשתה דמתנה ש"מ להחיר הוא עמ"א אות ס" מותר עש"ז האריך. והנה מחלה הקבה מ"ש בתרמ"ש בשיף כ" בהגיה דבים א" אסור שהוא לצינות הלל נותל למלכום לא יכרך די"ל דשאלה למלכום לא מתנה ע"מ להחיר ושיין באות באמ"ז : (ה) בותרר עש"ז האריך. והנה מחלה הקבה ו"ל בשאלה למלכום לא מתנה ע"מ להחיר ושיין באות באמ"ז : (ה) בותרר עש"ז האריך. והנה מחלה הקבה וויל בין ולא זכות להחיר וחיד ברון דמש מורה במהל לא נתנה לו במתנה ע"מ להחיר ומ"ב בראן בול מחלה מ"ע להחיר ומ"ך הואר ומ"ך הואר ומ"ך הואר ומ"ך הואר ומ"ב בראן בול מחלה מ"ע להחיר ואך הואר בבל צינית בראן בול צינית והנה בשלה מתנה מ"ע להחיר ואך בלא צינית המיה לא באות להחיר לש בצרב לא נינית ל"מ ביתר ל"מ בשלה לא באל לאים בעלמו ולהשיל צינית והנה בשלה מונה ע"מ להחיר ומ"ב בברה לא ומהברך וברכה התמירו בסי" מ"ע להחיר המיה ב"מ להחיר השלה לא ש"מ דשאלים וצ"ע החיר הקבה ביתר בול המיל לא בבראל לו היהי בפון בו ודומה לשפרים ביום ראשון אמאי א"י בללב וחירן דביום א" מתפיד ביום כיום באל לו היהי בחל להחיר אדשו המותר השאיל. אבל המ"א בתרמ"ש אות פ"ל במחל לו היהי בסול לו שמים במולה להיי בשלה בול לו היהי בסול מבור לו המור א מותר הולה בי בב"ו בשלה בול לו היהי בסול לו הראי בשלה ש"מ להחיר אותן המלה הפ"ז דמין למתם שלים הבירו ולברך עלה אם לא שפירש בהדא מתנה ש"מ להחיר או בב"ד הביא לו בירו לא וכאיו ואם להסוב לה בפיא לו ש"מ בפיח לא וכאיו ואם להסוב לה בפיא לו ש"מ בביח לא וכאיו ואם להסוב לה בפיא לו בב"ד הביא לו במים לא וכאיו וש לה בפיא עום להחיר אות בב"ד הביא לו מנים בביח לא וכאיו וש להסחפק אם בפיחו ראלי בי בב"י הביא אותן המניחם בביח הכנשת לא וכאיו ואם להחבר אם בביח לא וראיי ודאי בפיפו עם המל לו ביים לא וכאיו ולא במשלו עם בכולה ע"מ להחבר אם בביח לא וכאיו ושל הם במים לה בביחו לא וראיי ודאי בפים המל שלה בב"ד בביח לא וכאור אם במים לה בביחו לא וראי ודאי בבים הבים הביו בב"ד הבים בלים הכבים הבים הבים בביח לא ותאיר במות במור במור בב"ד הבים הבים במור ב"ל המור לא במור לא במור לה בבים ולא בבים הב"ל הבים במור בב"ל הב"ל הב"ל המור לא בב"ל המור

דר'ם למחי ג"מ לישיליה וחין סומכין על חזקה במקום דחפשר לברורי בקל וכ"ש חם יווע בו שהוא מקפיד: (1) אסור עש"ז והעולם נוהגין בבית הכנסת כשמוליאין סידור תפלה וכדומה של הבירו שלוקחין בלא דעת בעליו וא"י היתר לזה ומ"ש סידור מספרים דא ודא מתחמם של הפיכו במקחין כנת דעת בעניו וחיי היתר מה יות ש סידור מספרים דת ודת אחת הית וטלית בבת הכנשית הוא דשרי הא ספרים אף בביה"כ אסור סידור ותחזורים: דע דמ"ב בב"ע ס"ה טלית שותפין חייבת והיינו שתבירו מרולה שילך חצירו בו והוא בלת ציצית חייב לעשות בו ציצית ואסור בלא ציצית אבל שותפין ויש בו ציצית וא' מקפיד על חבירו שלא ילך בו אפי' יש בו כדי הלוקה ובכל חלק שיעור טלית אפ"ה אם לובשו בגזילה ומברך עובר בלא השא כי חלק הא' בבו ב' ציצית אינן שלו. וכ"ש אם אין בו עדיין ציצית:

מן (א) ולתגם פט'ז הוא לפון רש'י מנהות מ'א א' ד'ה ושוין שמביא חכלת מתיר מבגד אחר כוי (ולא הונח לו דאשמעינן מחירין מכגד לבגד דאף לשמואל שם אין שייך לכאן לא לחולמיה המוזכר שם ולא לעל כנפי בגדיהם לרש"י שם) ופירש הט"ז דחולמ"ה לא שייך כלל בזה אבל על כנפי בגדיהם כמ"ם המחבר בס"ב (והוא פירש"י שם) שייך קלח בזה דאפשר דעם וליית על כנפי בגדיהם וכיון שעשה פ"א בכנף של בגד אחר תו מססיל לעשות בכנף דעשו זינית על כנפי בגדיהם וכיון שעשה פ"א בכנף של בגד אחר תו מססיל לעשות בכנף כבד אחר קמ"ל דכשר: בתב הפרישה חידוש דין אם חלה חוטין ארוסים בין ב' כנפים וקשר רק זינית א' קשר עם תוליא אע"פ שהשנייה עדיין רק חהיבה בעלמא (דכה"ג בסי' י"א סעי׳ יינ כשר) כאן פסול הואיל ולילית א׳ כבר נעשה בקשר וחוליא פוסל השני והוא הידוש בעיני. והאחרונים לא הזכירו גם הב"י אין סיבר כן כמ"ש על הטור ומש"ה השמיטו בש"ע : (ב) שלא עט"ז. הנה להחיר שלא להניחם בבגד אחר הוא מחוס' שבת כ"ב א' ד'ה כב אמר וכתבו כן לב' תירונים שם ומוכרת הוא מדלא אשמעינן רבותא דשמואל <mark>מחירין מבגד וכח היתרא עדיף גם מדסיים מחירין מבג"ד לבג"ד ולא אמר מתירין כמו</mark> מדליקון יע"ש ש"מ דשלא להניהם אבור וטעמא לרש"י מנחות מ"א ב" ד"ה דלמא דמבזה לטלית (ביתוי הציצית ליכא שם דמפיל באחר) ולחום' שם ד'ה רב דמבשל פלית ממציה כמו מזויה מבית דאסור (ובית הין שייך בו ביתיי) (ולרש"י י"ל משום מזיקין כהי' הב' בשהת) וכ"מ בין הסעמים או רוצה להנית ציצית אחרים בפליח זה יותר נאים לתופ' שרי דלא נפיק הטלית ממצוה ולרש"י י"ל דביזוי ניצית יש הפ"ה שרי דחין כהן ביזוי הוחיל ומתכוין לעשות חחרים נאים יותר וכ"כ הלבוש משום זה אלי ואנוהו . ומיהו מדכתב הט"ז מי שמתי"ר ליציותיו להפסידם ולקרוע אותם אסור דמפסיד מנוה שראויון לבגד אחר ומיהו אם הם רק כ"ע דאין ראויון לבגד אחר ולקבור אותם פנים חדבות הוא שרי (עיין סי' י"ב במ"ז ג') אבל הלבוש כתב אם רוצה לעשות נאים ולהשליכ"ם זאת שרי משמע דמותר לפסול אותם שוב ראיתי

בח"ר אות הי הביא בשם ע"ח דאסור להפסידם וכנראה מט"ז:
בח"ר אות א' הביא בשם ע"ח דאסור להפסידם וכנראה מט"ז:
יראה לי הא דמחירין לשמואל מבגד לבגד וכווחיה קי"ל היינו דוקא כשאין ציציח מצויין בעיר
הא יש ציציח מצויין אין להחיר ציציח מבגד לבגד מאחר דאשבר לקנוח בזול בקל ציציח
האחרות ומהא אמינא לה דהא שמואל סבר כלי קופסא הייבין בציציח וע"כ כמ"ש החוסשות יותרון וותרון מותינו מה דיסון שוחוני טבל פני פלים אחם טוב ליתן באומן שמכסה בה א"כ במנחות מ"א ב" ד"ה רב אמר דבאין לו אלה כדי טלים אחם טוב ליתן באותו שמכסה בה א"כ אין לנו ללמוד היחר במצויין ציצים בעיר וליטול בחום מטלים מצוה מאחר די"א חובת טלים ואף דלא קיי"ל כן אין לבטל טלים ממצוה אם לא שאין מצויין ציצים וכדכהיבנא. והנה לבמואל אין להקשום ארך מניח טלים בלא ציצים י"ל כמכדכי בסי"י "ג דטלים אין איסור רק לטשוח ציצים ובאין לו חול כמו שבת עסי' ו"ג במ"א אות ח'. ואגב גררא במזחה רצ"א בי"ד לא ישלנה משם ולא חילק בין קבעה בבית אחר או לאו משמע דאסור בכל ענין ועד"מ שם כתי' הב' משם ולא חילק בין קבעה בבית אחר או לאו מסמע דאסור ככל ענין ועד"מ שם כה' הב' של חום' שבת דמשום מזיקין והיינו כשדרים שם בני אדם כמ'ש הב"י וד'מ בכל"א דמויק לב'א הדרים שם אבל אם מבניר הבית ואין דר שם שום אדם י"ל דרשאי. ומיהו אם אין לו כ'א מזיחה א' ואין מלוי יותר בעיר לקנות ודאי שרי ליטול משם במקום שרולה הוא לדור אלא דלפ"ז מאי מקשין החום' בשבת ממוזה דרולה ליטול כך ובטלית ע"כ דאין מלוי לקנות דאל"כ אין עובר בעשה לשמוא'ל כלי קופסא. עוד אבאר לך כי כאן פסק המחבר כשמואל דמהירין אין עובר בעשה לשמוא'ל כלי קופסא. עוד אבאר לך כי כאן פסק המחבר כשמואל מס"ז שם אבל מבנד לבגד וכמ"ש באר הגולה כאן ובס" חרע"ד פסק המחבר ג'כ כשמואל טט"ז שם אבל הבלולה בא כתב כרב וכמ'ד משום בזוי מ'ו מ'ד למה פסק כאן כשמואל הא קי'ל כרב הבלור הי לאו מטעמא דאמר אביי מ'ל מיל כו' ע"ש שבת כ"ב א' א'כ ה"ה כ"ה ובחדשינו הארכנו בשבת שם נהאן אין להאריך ואי'ה בהרע"ד אבאר מזה כי י"ל דפסק שם כרב משום בעיא דגמרא הדלקה עובה מלוה כו' ב' (ג) אין בו עמ'ז עב'י הרשב"א בתשובה שבאל הבואל בעית שנקרעה לשנים אי הוי תולמ"ה אין לומר משום דנוטל ב' לילית ולא לעשות בב'א כולם עלית שנקרע השנים אי הוי תולמ"ה אין לומר משום דנוטל ב' לילית דא'א לעשות בב'א כולם מלא השאלה מיד שנקרע עד"מ עד פחות מבלש בטל קרן זה דהא הקרן באמלע הוא יוחר משלש כו' וסקרן השני עדיין מחובר והוא בה שלש והשיל לבעלת שלש והשלימה פשל כמבות מ"א א' משום חולמ"ה והשיב שאין זה חולמ"ה דאל"כ ברייתא מנחות מ"א א' שלית בסי' ו' סעיף ה' משום חולמ"ה והשיב שאין זה חולמ"ה דאל"ב ברייתא מנחות מ"א א' טלית משנש כו' והקרן השני עדיין מחובר והוח בה שלש והשיל לבעלת שלש והשלימה פסול כמבוחר בס' ז' סעיף ה' משום חולמ'ה והשיב שאין זה חולמ'ה דאל"כ ברייתא מנחות מא א' שלימ שנקרעה חוץ לג' יחפור כו' וביין שמביא תכלת וחולה בה וא"ל להתיר שלש זינית ראשונות כג' כנפות החלויין הא כשנקרע מקלמו נחבעל קרן א' ונשארין רק בעלת שלש זליהוי חולמיה (ואפשר דמשמע ליה נמי בנקרע הקרן לגמרי ואין מהובר כלל ובכל ענין שנקרע בענול דלא בסחיר כ"א בעלת שלש) אלא ש"מ כה' ג לאו חולמ'ה הו"ה כיון שבשעת עשייתן בכשרות הוה ואח"כ נקרע קרן א' כשחוזר וחופר קרן ועושה לילים דמתכברי הראשונים דלאו מעשה פסול בגופייהו הוה ודומה לס"י ס"ו הציל לילים על לילים דכשר אם פסק לא' מהם הואיל בכוונם עשיית גיצית הוה ופסקיה א' מהן נתכברו הראשונים או השניים ה'ה כאן וכאמור והנה הט"ז סובר ראיית הרבב"א ז'ל נמי מאמה על אמה ובה תכלח הא אין בה תכלח תופר וצינית הראשונים שבטלית אין פסולים אע"ג כי חפר מקצת נתבטל הקרן אלא ש"מ דכשר כה"ג : שוב ראיתי שדברי תשובת הרשב"א מתפרשין כפשטן ובלבוש הבין דבאלת הבוחל הוא הואיל

ונחסך ב' ליצית נססלו וכשעושה עוד צ' הוו ב' ראשונות תילמ"ה ולדדי איבעיא הוא מאמה על אמה ויש בו שיעור עלית (כן סובר השואל) אפ"ה פסול הציצית שש בו הואיל ונקרע מקלמן הוי תולמ"ה או החם שרוצה ללרפה לאחרת, והוי העעם על כנפי בגדיהם כפשעות דברי רש"י שם וזה לא היה בשעת עשייה והשיב הרשב"א דאין נפסלים וראיה דאם אין בה מכלת חופר לטלית שנקרע וג' לילית שנשארו שם כשירות אע"ג דנקרע א' (גם מנקרע הוץ לשלש יחפור וכפי' כ"י בשם רע"מ יש ג"כ ראיה) והלבוש סיים ולא גרע מטלית חדשה שמשילין בו א' ושתים ומפסיקין זמן רב ביניהם ומשלימין יע"ש והנה אם זה כוונת השואל וחשובת הרשב"א היה נבאל בנפסק ציצית א' והטלית שלם . ויראה דשאלתו היה הואיל ונקרע

הסלית ונחחדש עחה ב' כנפות הדשות שלא היו בה בעת עשיית ציצית ראשונים : והנה הדרכי משה גסימן י'ד כחב (בדפום פיורדה בפ'ע כי בד'מ הצל הטורים דפום לא מלא"או) וו"ל כתב הרשב"א בתשובה סימן רי"ז טליח שיש לו ד' ליצית וחלקו לשנים מוחר לחזו"ר ונחברו (כט"ז נשמט ב' חיבות לחזו"ר ולחבר"ו) ולא הוי תולמ"ה עכ"ל והוא תשובת הרשב"א שהבית ב"י כאן ומסיי שהוקשה לו איך ס"ד לפסול הואיל והלך ב' ציצית מהן א"כ לא ופרנם ששיית ציצית בטלית במש"ל לכן פירש כוונה אחרת בשואל דשאל אם מותר לחזור ולהברו אי נימא דב' ליליח של חלק א' נדחים מחלק האחר דהרי יש לו בפ"ע ד' כנפות וכן להיפך ורחיה מאמה על אמה שיש בו שיעור עליח כן סובר השואל ואפ"ה לא יביא אמה על אמה עם אינית ומתבר לפלית כי הלילית שבה נדתו מטלית זה שיש לו ד' כנפות שלו דלמת החם העעם דעל כנפי בגדיהם וכנף זה כו' משת"ל כשחוזר וחופרו ומחבר חותו עלית וע"ז הכיב הרבב"א דשרי ולפ"ז מדשמיק הר"ב כאן להמחבר בס"ג נמי ה"פ אין בו חולמ"ה כבחור ומחברן יחד ועל זה חמה הס"ז דלמה יהיה כשר כזה כיון שכל ב' ציצית מחלק א' אין ראוין לחלק השני כשהן שרודום חין לחברם כמו אמה על שמה וסובר הפ"ז דאמה על אמה

מו (א) מותר עמ'א ב"י מגמרא מנחות מ'א א' ושוין שלא כר ושוין שמביא תכלת ובלבד שלא תהא מופסקת עב"י. ומ"ש לקשור החוט שריגן כ"כ המ"ז ב"ב נ" יע"ש. ומ"ש מ"ח פ"א דגעים עיין ר"ט ה" מ"צ פ"ג ה"ח התם היתה הפקעת מקובצת מחוטים רבים אין משטא בנגעים ומשמע אף בקשור ועיין בפירוש המשנה ואמר רבי יהודה כו' משמע דלפרושי בא לא לחלוק אבל ר"ש והרע"ב פירשו דחולק והלכת כת"ק ומשם "ל דאין דרך לעשות מש"י מקובצים ע"י קשר ולא חשוב כ"כ יע"ש. ומ"ש מסעיף ד" דשמא ישאר מחוט התפירה ויקשור עם חוט וישלימו אחר דמותר לקשור וא"ה שם יבואר עוד: (ב) לא עמ"א התוס" במנחות מ"א ב" ד"ה רב יע"ש ורש" פ"רש משוב ב"ווי מצוה וה"ה בציצית ש"ך ב"ווי ומ"מ מאחר שרוצה לעשות מסגו מלבוש אחר רשאי (עס" כ"א סב"ג) וראיה ממלית לעכו"ם איך רשאי למוכרה האלית לעכו"ם ש"ט ומדאמר הלא ליחוי בר חיובא ואע"ג דהתם יש סכנה מ"מ איך רשאי למוכרה המלית לעכו"ם ש"ט ומדאמר חתם עד שיתיר ציציות כדי למוכרה החלית לישראל אא"כ ממיל לבנד אחר וכדי מחום הרוות הציצית לעצמו וא"ר א "הניה כדי למוכרה לעכו"ם דאטור למכור עם כלומר שוצה הרוות הציצית לעצמו וא"ר א" הגיה כדי למוכרה לעכו"ם דאטור למור עם כלומר שרי ורש"י שבת כ"ב מתירן מ"שן לחדש אורתא ציציותיה ודלא כמ"א ואין צורך ומ"ש וא"ם שסף ומ"א. ובמזווה אסור כו" כת" השני בתוס" שבא ומתים להוונה ברש"י שם ובמנחות מפר" מעמא מאן דאסר ונתקש"ת בחדשינו ברילתא נק"ם וע"ש לכאורה הכוונה ברש"י שם ובמנחות מפר" מעמא מאן דאסר ונתקש"ת בחדושינו

אשל אברהם

תכסה מ"ע יתירא בלובש ועדיף מקופסא ורב סובר דאין לדחות זו ולהנית בזה אבל לדידן מנלן
דמריד ו מבגד לבגד ושניהם מונחים דלמא דוקא ברוצת א' ללבוש ואששר אהיג והבן זה:
"עוד אבאר לך מכלות בר חיובא אפילו מדרבנן אין להתיר וכ"ב א"ר אות ב" וצ"ע מסלית
המחוייב ד"ת לרבנן אי שדי להתיר. או דלמא דוקא בשניהן שוין מתיר מבגד לבגד לא
כה"ג: (ג) לא היה ממ"א, הנה הלבוש כתב אפ" אמה על אמה נמי פסול ע"כ בגדיהם ועיין צאן
קדשים מנחות מ"א בנמרא דלרש"י ע"כ בגדים אמה על אמה יש בו שיעור מלית (קסן מתכסת
כר") ולגימוקי יוסף שפ" תולמ"ה אמה על אמה אין בו שיעור מלית ובב"י בארוך כתב דברי רש"י
ורא"ש ע"כ בגדיהם ותמה על מהר"א שפ" ברא"ש תולמ"ה משמע דסובר עיקר ע"כ בגדיהם א"ב
יקשה למה החקר בש"ע והשמים אמה על אמה אלא ודאי דתולמ"ה לא הוי אלא בתחלת עישויה
בפיסול הא כשופסל באמצע מתכשר אח"כ והעד המיל למומלת בס" "ס"ג בשתיהן קיימות
בפילו הוא כשופסל באמצע מתכשר אח"כ והעד המיל למומלת בס" "ס"ג בשתיהן קיימות
בפולום וכי חתד א"מ מהם כשר בא"גד כיון התחלה ועשו ברשיות וכל תומים ביו עדי בשני עדה תחלה בפיסול הא רשנים בשע החומשים אמון להמו את החיל למוסלת בסי "י ס"י בשתיהן קיימות מסולים וכי חתך א' מהם כשר באינך כיון דתחלת נעשו בכשרות וכל תוסף הוי עתה תחלת עשייה וגתכוין לבסולי מיקרי נעשו בכשרות וליד לבעלת ג' א'כ מש"ה בסעיף ד' נקרעה חוץ עשייה וגתכוין לבסולי מיקרי נעשו בכשרות וליד לבעלת ג' א'כ מש"ה בסעיף ד' נקרעה חוץ שלם ג' אביעות אבל רצושי יונימופן יוסף בפ" רב עמרם אפ" לא נקרעה מכל רצועה באורך משלם ג' אביעות אבל לרש"י ונימופן יוסף בפ" רב עמרם אפ" לא נקרעה מכל רצועה באורך התיכה רחבה שלש יתפור עם ציצותיה לרש"י ונ" בפ" רע"מ והא הוי תולמיה לוא הואיל ותחלה בהכשר ואח"כ תופר הוי כסו המיל למוסלת בס" י" ס"ו יע"ש משא"כ כאן שכנף זה לא התת הבנד הא"כ כשופסל שלא נשאר בה שיעור שלית ותופרה אמה על אמה בסלית אחר הוי תחלת במי" ל" מולי וע"ש משא"כ כאן שכנף זה לא היה בכנף זה ועיקרו משום תולמיה והב" בתחלת עש"תו בפיסול וו"ש רש"י על כנפי ווה לא היה בכנף זה ועיקרו משום תולמיה והב" ג"כ הכ" קאמר בארוך דע"כ בגדיהם מסייע לתולמ"ה ולשון ומיהו שכ" הב" היינו דמתמיה על ע"כ בגדיהם ומש"ה בש"ע השמים אמה על אמה דהתם נמ" א"ן בו שיעור פלית ואה"ג אם היה שיעור כשר לתופרה למלית אחרת נמ" כרבתיבנא ומ"ש וכ"מ בס"ג א" מהו אם לא דבאת מ" כתבמל תחלה הכנף כב"ח (באות ד") אפ"ה הואיל שיעור משיר דמ" וה" לתב מעמים אחרים ואפ" לכל חלק חתיכה אחרת והוא מבגד זה שמר ב"ו" ו" און בו עמ"א הכ"ח כתב כשמצרף לכל חלק חתיכה אחרת מ"ר וצ"ר בהתיכה ציצית פסולים הראשונים דכשמתחול לתפור נתבמל הכנף יע"ש ונראה כונתות מ"ב" ד"ה שמא) שפ"ר משפה כל שלא הגיע לג"א צבעות עדיין לאו חיבור הוא (ע" תוס" מנחות מ"ב"ד"ה שמא) כשתופר משפה כל שלא הגיע לג"א צבעות עדיין לאו חיבור הוא (ע" תוס" מנחות מ"ב"ד"ה שמא אם אים אך בהתוכלת בית פשוקים האשתים וכמות היים לתימו המפחד הנקיק שתראה מנותחה כשתחת מים ביתרה שמא) בכשתופר משפה כל שלא הגיע לני אצבעות עדיין לאו חיבור הוא (עי תום מנחות מי בי דיה שמא) ומים נתכשל כנף זה במקום תפירה נושאר רק ג' כנפות (עאיר אות הי במתחיל התפירה באמצע יודה הביח) ולאו דוקא שמצפרף חתיכה אחרת הא תופר ב' החלקים יחד מודה הביח דכשר (עי מיז אות ד) דמאותו פלות דנעשו בהכשר גם מתכשרים אח"כ לא הוי תולמיה ודמי להפיל למושלת וכמ"ש באות ג' ודוקא לחתיכה אחרת אלא דא"כ מחתיכה אחרת נמי דהא אין בחתיכה ציצית וראיה מנקרע השלית ס"ד דהתם משום על כנפי בנדיהם הוי תחלת עשייתו בפיסול כמ"ש בצירו האי מבקיע השלית: סוד רוצום משום על כבפי בנויהם הוי תחלת עשיתו בפיסול כמיש באות ג' משאים נקרעה ותופר באותו מלית עצמו וצ'ען: [הן' יודע בסולת גדולה מאד וא'א ללבוש כך בסימן ידי ס'ו ועמיז שם אות ז' לני פשור מכלום לריש ולתיק כשכופלה חייב בכפולים א'ב אם למלית כזו הפיל בד' פשומים וחלקן לב' יול פסולים תולמיה כימו דהמיל לבעלת שלש או לתיק כיון דאפשר בקל לכפול ולהמיל ב' בכפל כה"ג לאו תולמיה מיקרי דאיצ כאן מעשה רבה דשרי לתפור תוך ג' בקנבוס דאין פוסר בפשתן ובחום פשתן לתפור הכנף אם הוא בתוך ג' אצבעות יש לעיין דשמא יעשה ציצית פשתן ויצמרף אף דהאידנא אין עושין פשתן ע' ס'י מ' אצבעות ואו אין חשש תפור התפירה בחוםי פשתן ג'' כו' עמ'ש באות יד מה: () לא עמ'א אצבעות ואו אין חשש לתפור התפירה בחוםי פשתן ג'' כו' עמ'ש באות יד מוד. () לא עמ'א בעי לפסקיה ולחתכיה ובמ"א שם אית ד' דאם כל ונשאר קרן חולה ציצית אף התפירה פחות מנ' משפה כיון דהבגד של מהגי תפירה ובמ"ז שם תפרה מהני נמ' למעלה מנ': (ח) שתפרו מנ' משפה כיון דהבגד של מהגי תפירה ובמ"ז שם תפרה מהני נמ' למעלה מנ': (ח) שתפרו משום תולמ"ה מ"א. הנה ברב עמרם ב' פירושים הובא בשיע (ועמ"ז ד' יבואר א"ה) ולי"א אי המעם כמאן דפסיק ואין חיבור לבגד ולא משום תולמ"ה ולפ" הב' התפירה חשוב חיבור כהימ במומאה וכלאים וכרומה רק ציצית שהיו בו בעת נפסקה הכנף כיון דבתוך שיעור ג' אצבעות לא נשאר ש כנף עליה ונתבטל הציצית מכל לנמרי ואפילו לתפור לאותו מלית כשר כשולים הציצית ול"ד לאותו מלית כמ"ש המ"א אות ג' התם שם כנף נשאר עליה משא'כ תוך ג' אין שם כנף כל ומכאן שייש האן ג' פירושים בר"ע אם העקרע ניבל לנמרי ואם והבן ועב"ח שם ועמ"ש אני ואין להאריך: (ם) מנקב עמ"א המחבר ביאר ואמר לפי שיש והבן ועב"ח שם ועמ"ש אני ואין להאריך: (ם) מנקב עמ"א המחבר ביאר ואםר לפי ששיש באן ג' פירושים בר"ע אםר אם נקרע נובעת עשייה היה קשר אגודל ומיתו פחות מקשר אגודל ומית מסור לתפיר שום דקשר אנודל ב"א מור לתפיר שום דקשר אנודל ומית מקשר אגודל ומית מקשר אגודל ומית מסור לתפיר שום דנורן ב"א והם לעפר מסור להמיל ציצית ולבוש במי וקבום לרש"י מסור להמיל ציצית ולרע בפ" הא" לכתאלה מנ' ומבו המוד מורב במי ווא קשא מה שחקשה הררישה בשם מהריל מפראל מי שרי היו משלה מוך מול מפרא במי וחבר מול היוד מול מפרא בים מורל מפרא איכ מא היוד מול היוד מול היוד מי הווד מסור מון המשביר זל למעלה מנ' יתבור תוך ג' לא יתפור מסור המול הכ"א מון המשביר זל למעלה מני יתבור תוך ג' לא יתפור מסור היו מול המשביר זל למעלה מני יתוד מות הוול המשביר זל מפרא ביו מול המום ומסול רכ"מ מקום הציצית ומדר המי מחובר און לרש"א במות מחובר און לרש"א מחובר און לרש"א במות מחובר און להיו מרות במי שום בור מות מחובר הוא מחובר הוא מחובר מהו מחובר מהו מחום להיוש מות מחובר מהוום מות הוא מות מות מחובר מהו מחום במות מחום מחום

ים בו שיעור טלית (עיין מ'ם במ"ח וכלחן קדפים מנחוח מ'ח ח') גם על כנפי בנדיהם סובר עיקר הטעם משום חולמ"ה דנינית זו שבכנף אמה על אמה לא היה ראוין לפליח זה שנקרעה תו הוי הולמיה היה כאן כשמהברו. ומיש השיו כי אותן שהיו בהתיכה בנשלה מבנד נתבשלו משם היינו בחתך אמה על אמה ובה ציציח נחבטל מהטליח בלהם וה"ה מטליח זה שנקרעה ה"ד ה"ד פפ"י יש לפפול בהלק לשנים כלא יהבר עם ניניח א" לא" כאמור וכוונא הרבב"א שיהיה כ"א בפ"ע ולא נפסלו ב" ניניח שבכל הלק וע"ז מייחי שפיר ראיה מאחה על אמה דבאין בה נינית מהבר לטליח וג' ניניח לא נפסלו. ומ"מ מבואר שלא סדכר הב"ח ז"ל דרשאי דבהין בה צילית מהבר לפלים וג' לינים לא נפסלו. ומ"מ מבוחר שנה סדכרי הב"ח ז"ג דרפתי לחבר החיכה או ב' חלקים כשמחיר ב' לילים מחלק א' וד" בכ"ך. ועיין מה שאכהוב עוד מזה באוח ד' אי"ה: (ד) זרב עמרם עש"ז. הנה כפי דעה הב"י וש"ע יש בכאן ד' פירובים א' רב"י מפעם גזירה דפיש כו' (ושו"ן לרש" אין לו פייכוח לכאן ומייתי שם חליה דהלכה א' רב"י מפעם גזירה דפיש כו' (ושו"ן לרש" אין לו פייכוח לכאן ומייתי שם חליה חלוכה כר"מ בנזירותיו ומשמע אפי' לג ורבים עב"ז. ולפיל שם מ"ם ב' סדין בלילים אשור מדרבנן שמא יקרע סדינו חוץ לי ופיש מחום התפירה ולפ"ז ע"כ כרבון דר"מ דלה מין בחלים ביול למנוד למא פיוש ביינו במ"ע ברליות וושו ביון ב"ל מין בלילות וושו ביון ב"ל מין בלילות וושו ביון ב"ל מין ב"ל מוד בלאות וושו ביון ב"ל מין ב"ל מין בלאות וושו ביון ב"ל מין ב"ל דבוח"ם דלח עשו בייג למ"ע דשוח"ם כמ"ש זה כמה פעמים מה שחין כן בכלחים עשו בייג דלמה פייש) הב' פירוש התוספות מ'ס ב' ד'ה שמח הקבו על פירש" (עיין בה"ז ולאן קדשים בנירסת אפילו רבנן והבן) דא'כ רב הונא דאמר לקמן מ'א ב' ד' בתוך שיעור כנף רחוק ד' יפרש ברייתא חוץ לג' וחוך ב' אלא פירשו דלא כרש"י בפי' ג' וחוך ג' ארוחב הבנד אלא י הבנד אורך ורוחב מבואר במ"א סי' י"א אוח ש"ז דאם נקרע רצועה מבגד ובה נינית והשתח שמעתיון כר'מ אחיא משמע דגרשי רמיא לא יחפור קשה (ויש ליישה אין מקומו פה). השלישי הוא פירוש הרא"ש ברע"מ כפי מה שהבין הב"י דלהו אאורך הבגד קאי אלא ארוחב (אפשר בין רוחב ואורך אלא דלא כחוש' והבן) וכפירש"י ולא איירי כלל מרצועה שנפסקה אש (אפשר בין רוחב ואורך אלא דלא כחום' והבן) וכפירש"י ולא איירי כלל מרצועה שלפסקה אם מהוברת עדיין ג"א או לאו אלא סוך ג" וחוץ לג' אביעור כנף קאי ואם נפסק תוך ג"א דאין בי שיעור כנף אף דלא נפסק כ"א מישום הבנד אפי' מפרה אח"כ ועשה אח"כ ליליח לא מהני דכמאן דפסיק דמי. וא"כ ובוין אין לו פירוש דמה ענין זה אה דפלוגהייהו אם כמאן דפסיק דמי או לאו ואמה על אמה משום תולמ"ה (יהיה הפירוש דאין בו שיעור עלים או כפ"ז אות ג'). ולפ"ז בין נקרע כל הרצועה לגמר"י או רק מיעוע ורוב מחובר לא מעלה ולא כב"ז אות ג'). ולפ"ז בין נקרע כל הרצועה לגמר"י או רק מיעוע ורוב מחובר לא מעלה ולא כציר כך המא יקרע מוך ג"א וחולמ"ה הא לא שייך כאן חולמ"ה כ"א כמאן דפסיק דמי ואפי' ליצית שעבאן אה"כ פסולין דכמאן דפסיק דמי (ואף אם נדחוק ולומר דיעבה תקנה שינים מעלית רהב מצד פנים יותר מג"א דלא הוי כפסיק והוי תולמ"ה מ"מ קשה קצח). הרביעי תוא פירוש נ"י ברע"מ כפי מה שנראה שהזכיר בדבריו כנ"ף כו" מורה דלא כתיספות וכובר הוא פירוש נ'י ברע"מ כפי מה שנראה שהזכיר בדבריו כנ"ף כו' מורה דלא כתיספות וסובר דוקא הציליח שהיו בעת שנקרע אבל תפרה מהני אח"כ שיטיל צילית מחדש וא"ש לשון ושיון דאמה על אמה ממקום אחר הוי חולמ"ה. והקבה הט"ז לפירוש הרא"ש ברע"מ כפי מה שהבין הב"י דתפירה לא מהני א"ב למה זה אמר ובה תכלח אפילו להטיל אחר כך אשור שהבין הב"י דתפירה גם מהני ח"ב נמה זה חמר זבה חכנת חפינו נהטינ מחר כך חבור דכפסיק דמי ואף דאמה על אמה לאו כפסיק דמי מ"מ מדאמר אפילו אמה על אמה ובה חכלת הא להטיל לאחר תפירה אפילו בפחות מאמה ופחום מג"א שרי והא כפסיק דמי: סוף דבר שאדונינו הט"ז ז"ל הוקשה לו בדברי קדשו של מר"ן המשביר ז"ל בחרמי א" שהיקל בנקרע רצועה מכל הואיל ורהבה יותר מג"א יכול לחופרה עם ציציותיה האלוות ברצועה וליחא לפי' החום' אסור ודאי (ואין להלק כלל בין כנף מבגד זה או מבגד אחר עמ"א אות ג' בזה) גם הרא"ש יש לפרש בפשיטות כחו" ברע"ם ובנ"י ג"כ יש לפרשו בלי דוחק כרע"מ בחום' ומלח כנ'ף היינו שאם נשאר מחובר ג'א עדיין שם כנף עליו מסליח זה. שניח מה שהחמיר בחפרה דלא מהני ז'א דהפירה בכ"מ מהני ורא"ש דכתב דלא רמינן ציציח בעת ההיא ושוין שלא יבוא אמה על אמה עמ"א ל"ד הוא ה"ה אוחה רצועה שנקרעה מכל לא יהבר ואפי' יש בה ביעור פליח לדעתו ז'ל באות כ' פתמה על ד'מ בסימו יו'ד וכפי דעתי ההדיופים סלקנו כל היחדות הדרכים ודבריו מאירים כדכהיבנא: (ה) ואם עמ"ז הציה בש"ע ואם

ליכא למיחש לרשי ולריע יש לחוש. הלכך צריך לחוש לכל הפירושים: (יג) לכן עמיא דכאן

ועיון סיפן יויד סעיף זי ומיש שם . עסי שמיב במיא מיז ותרש שם כוג: (ב) קסן עמ'א כתב הב'ח בשם סמ'ק דמיירי בקמן שהגיע לחיגוך והיינו כבר שית ושבע וחולק עם הפור דכתב בן ט' והמ'א כתב דהמור גמי סוכר בהגיע לחינוך וכתוב גשם ייא בריש ערכין ג' ב' ד'ה שהגיע דכמו ביה'כ מ' ועשר ה'ה כל המצות חינוך כבר מ' ועשר ומשם הוציא שיעורו: (ג) כשהגדיל עס"א. הנה בגפירא ענהות ס"א אי פלית כי (עס"ז) וגדול כיף פי מהריא בכי דאין תנאיות אלא לומר דסיירי בפלית בי הדין אלא בלות כי מה מהריא בכי דאין תנאיות אלא לומר דסיירי בסלית בר חיובא של גדול אבל המחבר דהעתיק לשון הרים שועור סלית בבירור דקאי אסלית גדול א"צ להנהות הר"ב אלא דסובר דתרתי בעינן והקשה דבד"ם (רפוס פיודדא כי בדפוס ברלין השמימו) העתיק להב"י בשם מהר"א ומהר"י חביב ומסכים עמהם איך חזר כאן ברפוס ברלין השמימו) העתיק להב"י בשם מהר"א ומהר"י חביב ומסכים עמהם איך חזר כאן בהפים ברגין השמומי) העתיק להב"י בשם מהר"א ומהר"י חביב ומסבים עמהם איך חזר כאן והמכים המ"א לב"ח דתרתי בעינן גם חידוש דין אם אין קבן מתכסת ראשו ורובו ונדול א" יוצא בקבע לא אמרינן במלה דעתו בקבע (והר"ב השמים זה בקבע) והוכיח מגמרא כן דפי? בהדיא דבא לומר והגדול דחיב קאי על הגדול הילל וגדול לובשה ואף למהר"י חביב משום סיפא נקים אין מהכסה ראשו ורובו אעים שגדול יוצא עראי אכתי לימא רישא וסיפא וגדול יוצא בה ולמה ס"ם עראי (כיון דמלה ביאוריות היא) ועוד מכלל הן נשמע לאו ולמה מ"ם ואם לאו פשומא (שהרי הרם ז"ל באמת לא מ"ם וא"ל) אלא ודאי תרתי בעינן ומש"ה אמר ברישא וגדול, עראי פסור (שהרי הול עראי לא מה"ל הא קבע מהני משא"כ לומר או שאין גדול עראי פסור מכלל הן נשמע לאו. וחביא דברי הלבוש קצת בשינוי לשון והוא דהלבוש ס"ם ואם לאו שאין מכלל הן נשמע לאו. וחביא דברי הלבוש קצת בשינוי לשון והוא דהלבוש ס"ם ואם לאו שאין מכלל הן נשמע לאו. וחביא דברי הלבוש קצה במינוי בדי מתם ב"א להתפסת ביו זה שיצא בו הכסה פמור הומים עוד ואם הוא כמו כ"כ שאיו דרד מתם ב"א להתפסת ביו זה שיצא בו הכסה הקסן מהכסה פסור הוסוף עוד ואם הוא קסן כיכ שאין דרך סתם ב'א להתכסית בו זה שיצא בו באקראי לשוק דעתו בסל מיותר הוא דקאי ודאי אקסן כיכ שאין בו ראשו ורובו של קסן אלא לדיוקא הא בקבע מהני וכב'ת ועא'ר אות ב' כשם ג'א דכתב כן וזה כמ'ש יע"ש ועמ"ש בס"ז:

יו (א) ולברך עמ'א ובל תוסיף נמי ליכא בנשים כיון דאנשים מחוייבים במינות זו גם אשה מאיש לוקחה ואיזה יבי וועד במקום אחר: (ב) ואינו עמ'א ואיצ להגיה מלת אלא עי עמין מואר לוקחה ואיזה יבי מלת אלא עי עמין מואר וכיה בפנים בשיע מוה. מי שהציו עבר והציו בן חורין חייב בכל המצות מיה ואי מוציא בברכת ציצית ישראל גמור יש להסתפק כי בסימן תקפ"ם מ'ה דאפיי עצמו אין מוציא התם ד"ת משא"כ ברכות דרבנן "ל דמוציא אחרים בברכתו עיין סימן חי ס"ה יע"ש. ויש לי בכאן הרחורי דברים ברכות דרבנן "ל דמוציא אחרים בברכתו עיין סימן חי מ"ה יע"ש. ויש לי בכאן והגני פורסם: כתב המחבר בסעיף ב' פוממום כר ופסק הר"ב דיברכו דנשים גמי רשות אלא דמיתוי כיתרא אם לובשת פלא משמיב פוממום דצריך לילך בציצית ספק דית לחומרא (ובמשי להמחבר סי מי או בגד חציו סתום בסימן י" ס"ו י"ל הגהו פטורים ספק דרבגן וס"ם כר) וראוי ג"כ שיברך והגה אין מוציא אחרים בברכתי שהרי הר"ב אימר כן דלפי מה שנהגו הנשים כר משמע שיברך והגה אין מוציא אחרים בברכתי שהרי הר"ב אימר כן דלפי מה שנהגו הנשים כר משמע בתורת רשות האין מברכין על הספק וב"ד רס"ה ס"ג אגדרוגיגוס אין מברכין על מילתו ול"ד לקמן סימן ס"ו ספק קרא ק"ש כמו שחלקו שם יע"ש מיבעיא לי אם מ"ה ספיקן לחומרא או מדרבגן דהנת הרים ורשב"א מחולקין אם ספק תירה לחומרא מ"ח או מדרבגן ושניהם לא למדוה אלא מספק ממזר מים דגלי שם וה'ה באינך ומים מדגלי שם הא בעלמא לחומרא י'ל דוקא לעבור בקום ועשה ספק מיה אסור הא במיע בשוא'ת אפשר מדרבנן לחומרא וברוש יבמות אשר ל"ת חמור מעשה וכדפות ראיה מתקפים שומסום אין מוציא דאין מתוייב בדבר דשמא נקיבה הא ספק תורה מ"ה לחומרא כודאי לענין איסור ומש"ה אמרי בי"ד ק"י ספק א" בנופו וב"ע"י ת: יובות לא מהני אלא שוא"ת הזה רק דרבנן ואין דרבנן מוציא ד"ת ולפ"ז סומסום אין מוציא בכרכת המזון אנשים ואשה מוציאה מומסום דתרוייתו דרבגן הוי ומיהו יול מומסום פוציא אנשים וכן אשה לו דסים שפא זכר ושפא נשים חייבות או שפא נקיבה ושפא נשים חייבות וארה בסימן קפ"ו יבואר זה וכאן הדבר בספק ונימ לענין כמה מצות שנשים פסורות ואנשים חייבין אם סומסום מוציא לאנשים וכן אנדרוגינוס עיין בתה"א ק"ב א" ספק תורה כודאי מן התורה יע"ש: (ג) ציצית עמ"א בשם ירושלמי אביו חייב ליקח לו מלית ובסימן כ"ד ס"א דסוב ונכון א"כ בקשן אין מחוייב אביר ליקח לו מלית וקמן היודע אביו חייב אם הולך במלית בת ד' כנפות אביו מחוייב ליקח ציצית ולברך כרין חינוך : יך (א) ולהרא"ש עס"א והם ד"ת מנהות מ"ב ד"ת משום ואור"ת כסות יום חייב בלילה וכסות

לה פסור ביום ומ'ע שהו'ג שהיום גורם (ליחוד) להמלבוש יע'ש ועמ'ש גמ'ו מ'ש הב'ח להסיר המלית כו' מ'מ הש"ץ לפני העמור אם אין הולך במלבוש רא"ק וכדומה שאין כבוד הציבור בך פשומא דלא יסיר המלות במערב ועא'ר אות ב' בשם ל'ח המנהג להתעסף במלות לומר קריש יתום משום כבוד הציבור ומיש מסי ל' ס'ד הוא דאפילו מתפלל מעריב מבע'י עשאן לילה לענין

מנהו ולהומרה ילפון מסמיבין והעד דר"ם במנחות מ"ג ה" פועד בנשים ולה שיים ועבדים: (ג) הואיל עש"ז והגירסא הוחיל וחין חובת גברא שלה הובת גברא ובלבוש חיבין מספק דמבת בלביש שמניה סוחיל וחיו חליה הובת גברא ובלבוש חים ושייך באשה כלי גבר וחין אני רוחה שהלבוש יניה כן אלא כתב דעתו בס"ץ והי דדהו ס"ם ועמ"ש במ"א מזה:

הוכה להומרא ובאר מינין להמתבר דרבנן רשאין הם לילך בלא צייח דספק דרבנן להקל וח"ה ספק מנו בס"ז היי לדיהו ס"ם ועמ"ש במ"א מזה:

ירן (א) להרצוב"ש שנ"ז. והם דברי הר"מ ז"ל בפיג מהלבות צייח היח ופייע מדים היף יע"ש. וחם נפסק מיוית בכסות יום בלילה להכ"מ ח"ל להסיר מעלוו ולהראש לדיך להסיר מעלוו במ"ח אם כס כבורים או לאו:

תעובר יראה דבשה שלה הם כסק לינית מכסות המוחד ליום ועשה ב וציית בלילה אם רשאיל לדבר חין מחובר זמן לבו ביים וחמן ממילא קאתי ולא הוי תולמ"ה אף דכסות יום בלילה פשור להר"מ דוגמא לדבר חין מחובר זמן לבו ממיל קאתי ולא הוי תולמ"ה היו לבעלה ג' בחין הייבת כלל וחין דחוי כלל לנינית. וכסות בת "ר כנפות שהיה ב כללים בשפה שלו ועשה ציית וחה"כ החך הכללים ממנה יל דהוי תולמ"ה היו לבשה עשהיהן לא קרינן בה אשר המרכי בס" י"ג דבשבת מותר ללך בבגד בת ד' כנפות שהיה כן מ"מ לא הוי חולמ"ה ועדיף מאם עשה לילות בבבת והר לל בניה בלל לעיוב והבבת מותר ללך בבגד בת ד' כנפות בלא ציית וע"מ במ"ח לאו מובל מל מונים והבבת מנותר ללים ולחי הוא הוא להיה בליל בליל מונה בי" ה"ג דבשבת מותר ללך בבגד בת ד' כנפות בלא לימת ב"ה ב"א בולה בל בולה בלל בולים בםל מ"ח ו"ד ק"ו) ולי קשיל לאון החדר בלה בלל כווב הם בסל מ"ח וח"ד ק"ו) ולי קשיל לאון האתר לה להר"מ בושל הוא הוא הוא להוא הוא בצות בלה להוי הוא להויה באון להו שבה להו בלא ביות בלה לא הוו מולמ"ח ולים לא הוו מולמ"ח וציים השבת לא הוו מולמ"ח וליה לאום בנות משה לא מו מולה לום בלו הוא בהו"ח ביותר באום באלה הוב בשור או הול בלא בולה בלו משה לא הוו מולמ"ח בליה לולה לאום בנה לו הוא בור שב"ש שם לא הוו מולמ"ח לליה לום לה להום לא בלה לום בול ה"ל בשום באו להות לום הוו בל"ח ביול הוא בלה לבות ה"ל הוא בלה לא הוו מולמ"ח ולים לא הוא בורה לאות בלל הוו בנה בשום בות ל"ל הוא בלה לאום בלו להוא בלה לום בות ללה לאים ביות ה"ל במות לה לא הוא בורה הוא הוא הוא בורה לאום בות ללה לאום בות ללה לאום באום בות ללה לאום בוד הוא לוב הוא בלה לאום בות ה

(כ) ולדריא"ש עש"ו עב"י דהר"מ פ"ג מצילים ה"ו כתב כפות פשק חין משילין בה צילית בזירה שמח יתכפה פלילה ובגמרא חמרו (מנחות מ"ם ב") בזירה משום כפות לילה חלמח פובר

הר"מ דה"ה כסות יום בלילה נמי אין חייבת וגמרא אמר יותר הכשא כסות לילה לא הרומר בשום פעם והרא"ש יש לו הוכחה מגמרא דאמר כסות לילה ש"מ הכל חלוי בכסות: ומ"ש כיון שהוהר פ"א כ"ה ברא"ש עב"י וקשה דלר"ח ורא"ש לא מפעם הוהר כ"א דכסות יום חייבת בלילה ולתי' בני שם דכסות יום ביום לבד חייבת א"ש ועיין חום' מנחות מ'ם ב' ד'ה משום וד'ה הכלת במ"ש רית סותר פירוש שלמעלה ועיין כה"ז שם ויש ליישב קלת אע"ג דיש לו כסות המיוחד ללילה בת ד' כנפות רשהי לילך בכסות יום בלילה בכלהים ולא חשיב אפבר לקיים שניהם עתום' פרק אלו נערות מזה : (ג) מיוחד עמ'ז . עב"י כתב הלכחא בר"מ ועוד כפק ברכות להקל והא כהות לילה ביום נמי ספק עיין בעט'ז כאן ואם נאמר דעת הר"מ כר"מ כר"מ כתוב הב' (ע"ב) והוא דעת שלישית כת"ש הר"ב כאן דוקא כסות יום וביום וז"ש הר"מ ז"ל במא יחכס"ה בלילה ובגמרא כסות לילה היינו ביום (כי בזה אין כ"כ הכרש כן עב"י וחבין) א"ש ספק ברכות לקולא . עיין ב"י בבם מהרי"א טליתות בלנו שהן רק למצוח ציציח לא למלבוש לה חשיב כסות המיוחד ליום (וג"מ אם נפסק ציצית בלילה אי רבאי לילך כך) והב"י דחה זה דכסות המיוחד ליום חשיב ולרא"ב לריך ציצית בלילה כה"ג יע"ש וכן הלכה : מ"ש באות א" אם הטיל ציצית בשבת בשוגג כשירים הם הציצית ולא אמרי כל מילחה דאמר רהמנא לא תעביד דאי עביד לא מהני ע' חושן המשפט סי' כ"ז ור"ח במקח הנעשה באיסור בשבת ע' סמ"ע שם כיון דאין במקח איסור כ"א הזמן לא חשיב לא תעביד

ושוחט בשבת יוכיח בשוגג עיין מה שכתב בפריי בי"ד מזה: מ (א) חובת עט"ז ועב"ח ודרישה בשם רש"ל יש מחמירין לבדוק לילית בעת הנהתן בכים לפמואל וכ"ד רתב"ן בהגמ"יי פ"ב אות נו"ן וכ"ח כתב שראוי לעשות כן פן למחר ישכח מלבדוק או לא יהיה פנאי ויסמוך על של אתמול עמ"ש בסימן ח' אות י"א במ"א. וע' סימן ט'ו ב"א ודאי ראוי כשלילית מלויין בעיר שלא להחיר מבגד לבגד ולהוש נמי למ'ד קופסא הייבין בלילית יע"ש. ועיין לבוש כסותך בזמן שאתה מתכסה בה ובסי' י"ד כסותך למעט שהולה דפטורה . והנה בהעלאה והגעה יש דיעות (עמ"א י"ה אות ג') דכתיב לא חלבש גדילים מה כלאים דוקא בלבישה אף ניציח דוקא לבישה וזה טעם מ"ד, כלי קופסא פטורים וביבמות דף ב' בגדיה ב ל'ן ואמר לחמנא תכלח דלמא כלי קופסא אלמא כלי קופסא פשוע

לקלמודה דפטורין מליליה: ב (ה) בולית עט'ז והעולה מדבריו דבילים בלא טלית מהגר פסולה (אם כל הסחורה

ב (א) בולית עש"ז והעולה מדבריו דבצינית בלא שלית מחגר פהולה (אם כל הסחורה וריוה בצינית מבא"ב המדבריו דבצינית בלא שלית מחגר פהולה (אם כל הסחורה וריוה בצינית מבא"ב באקראי צינית להוד גם מחגר יראה דכשר בסחורתו רק בבגדים (ובעליחות כשירה) (מחורן קושיית מ"א באות א"דריות מועש כי הא מהמי בחגר כיון שעיקר בחורתו בעליחות (בעודים) ובעבו"ם שאין חגר והפוך הוא בטליחות פסולה וצינית לחוד כשירים כמו מגר כשר. ומל" גם בצינית להו"ד רמו בתפילין כלומר גם צינית בוין (אם הם לחו"ד) מבר כשר במ"ג במיל במיל ובמיל יא במ"א לחות להו"ד רמו בתפילין כלומר גם צינית בוין (אם הם לחו"ד) לתפילין בזה דחולין במצוי ומסתמא מישראל לקהן. והנה י"ל דל"ד צינית לחוד לתפילין דלקמן בש"ל במ"ל במ"ל בעירובין צ"ו דלמא אבפהא דגלימא במופסקין ובמואא בד עכו"ם י"ל הוא מוואן ושירן ופסקן ווידע זה בטוב ועמ"א: ודע דהב"ח ופרישה מחולקון בהא דאסור לתנו שכתי שלית מצויים שלים לעכו"ם הצבר ומכרה לי אלא שסיים והטעם דחגר אינו באור ומחלה לתנו כלה דהוא כמו ועוד וכב"ה אבל ממרי עבר דמכר למכור למכור למנו באלו מברות ילאה דהוא כמו ועוד וכב"ה אבל ממרי עבר באות כ"ד המלה לא למתרי עבר ומכר לו ושם בצ"ר ומכרה או דלש מה בד האלים ללים לחות לו והבישה ב"ל מותר הל"ה הוא לו מרי במותר וכבר כתבשה ב"ל חותר או והמ"א הב"ל מותר הב"ל מתרי עבר ומכר לו ושם בבות מב"ל ומהב ב"ל מותר וכבר כתבשה לא נתנר עבו"ם בלי ומותר ה"ל ומלי בשל א הב"ל הב"ל ובתר בשית בש"ל מהבר ב"ל הלות בלו הב"ל הלות בלו השיון ב"כ בבותה ב"ל ומה ב"ל המותרה כתו בהיא ב"ל מול בו של מול מוברת ב"ל מלות בלו הובר ה"ה מלות מ"ל בול לו אומרי בול לו המרישה בת"ל המרישה בתב"ל המרישה מותר הלא מולית מלו מולה של מותר בתו"ם בת"ל המרישה בת"ל המרישה בתב"ל המרישה בתב"ל המרישה מולה של מותר בל מול מולה מותרה בת מותר הל מל מותר בת מותר הבל מותר המותר הל מל מולית מותרה מותר מותר מותר מותר מותרה מותר מותר מותר מותרה מותר מותרה מותר מותרה מותר מותרה מותר מותרה מותר מותר מותרה מותר מותרה מותר מותרה מותר מותר מותרה מותרה מותר מותרה מותרה מותר מותרה מותר מותרה אלה מן המומחה (בם מנחות מ"ב ב") רוב מצויין מומחין יע"ש בתום": הם מצה שלית מצוייצת בשוק כשר ע"ת א"ר ופשוט הוא עמ"ש במ"א מום: הא דאמרינן אין מוכרין טלית לעבו"ס עד שיחי"ר ציציותיה דאל"כ ה"א דאסור כלל למכור ביבטל הטלית ממצות ציצית קמ"ל דעד שיתיר ומשם ואילך רשאי ועמ"ש במ"א מזה דרבינו ירוחם נקיט אלא אם כן במקום מלח עד כו' יע"ש ומיהו מדאמר כתם משמע אפילו לעכו"ם שאין הגר אם התיר הצינית רשאי למכור ואפילו למ"א באות ב' ול'ת דוקא תגר שמוכר לישראל ויטיל ישראל הקונה בו 'נילית: בא (א) הוטי הלילית עט"ז. עיין תוש' שבת כ"ב א' ד"ה סוכה ומהרש"א ז"ל שש פירש לדדין קחני הא נפלו בה"ה שרי וכ"כ הג"א שם נפלו בי"ע אשורים הא בהה"מ נפלו

ברי ושם בחדושינו הקבינו מסוכה מ"ו ב' אחרוג כל פמונה אסור ו"ל משוי ביזוי אסור בהה"מ ובשמיני מוקנה אבל הס"ו סובר דנפלו בהח"מ אסור וכ"ה בתרל"ח בטור בהדיא בשם בעל הלכוח נפלו בחה"מ אסור באכילה ומותר בטלטול ובש"ע חרס"ה אפילו נפסל אסור כל פבעה יע"ש . וסובר הט"ז הטעש דחול המועד ג"כ קלה י"ט ובצירוף הטעמיש ביזוי ומוקלה אסור אף נפלו נויי הסוכה ואחרוג שנפסל אפילו בחה"מ ולילית ואחרוג (ואפשר סוכה נמי ונפלו לאו דוקא ה"ה ביולא לטיול ואין עושה המלוה כעת ליכא ביזוי כמו נפלו) לאחר שנשל האחרוג כמו נפלו בחין רולה עתה במלוה וכן לילית דלאו הובת גברא הוא בילך דוקא בטלית עם ציצים לא שייך ביה ביחוי מצוה ול"ד לנר מנוכה כו' ושאני אחרוג ונויי סוכה דהואיל ואחקצי ביש אתקצי קלח לחה"מ ובצירוף ביזוי מצוה אסור אף נססל ונפלו מסא"כ בציצית דלית מוקצה בחול גמור ואין רוצה עתה במצוה ל"ש ביזוי מצוה וצירוף ליכא ומש"ה מתיר הטור זמ"מ כתב שיש להחמיר. ומשמע קצת בשבת ו"ע מדיצא אסור להשתמש בציצית דאשת דעתיה מינייהו . ובאין עליו רק מונח בקופסא שרי אף להשאלחות ואין כן דעת אטרונים אלא אסורים כ"ז שהם כבגד : (ב) במקום עפ"ז דה"ה בעלי סוכה אין לעשות חשמיש מגוה ודפנות הסוכה יש לעיין ביה ומ"מ (כון שלא לעשות חשמיש מגונה מהם ועמ"א תרלית ב' סוכה בנויה משנה לשנה ועמ"ש כאן במ"א מוה: (ג) מותר עט"ז כחב דעלית המיוחד למפלה כעין שלנו אסור לכנוס לביה"כ רק טליח קטן חחת בגדיו שרי משמע למעלה מבגדיו לא ואין נוהגין כן. ומ"ש להמחבר בס"א לא הבינותי דמבמע מדבריו להמחבר בציצית אפילו חשמיש מגולה רשאי ועלות אשור מגולה והלה הלגוש השמיע הגה"ה בפעיף א' והביא הא דעלותות כו' וכפי הנראה דהרב בהגה"ה החמיר אפי' לזורקן באשפה אשור אלא שא'ל גניזה ובד"מ בשם הכל בו משמע לאנהוגי בזה בזיון אשור יע"ש:

בשם הכנ בו משמע נחנהוגי כזה בזיון השור יעיש:

מומן לומן מברך על שמחת הלב שהחינו אין מברך אלא או שיש לו שמחה אף עיש שאין
מומן לומן מברך על שמחת הלב שהחיה ה' אומו וקנה כו' ומש"ה כלים חדשים
מברך כמ"ש ברכ"ג ומלות אע פ שהן גזירת מלך ואין לו שמחה כ"כ כל שהוא מומן לומן מברך
שהחינו שהחיה ה' אומו לומן הזה ופדיון הבן כתב הב"ח דבעי שיהא הולד ל"א יום ומיהו
בלא"ה כל שיש לו שמחה מברך כמו כלים חדשים ששמחה לו והכי אשברה לן הלגוש כאן
ובמילה י"ד רס"ה ס"ו אין מברך שהחינו שבור הייתי לומר דלערא דינוקא אבל ראיהי להלגוש
שם דא"ב במח אביו למה מברך שהחיינו (עא"ח ס" רכ"ג ס"ב ביש לו ירושה) וחעלה דמילה
שכיהא ופדיון הבן ל"ב רק בכור יע"ש. ודברי הב"ח ג"כ לא יועיל במילה שלריך להמחין ח"
שכיהא ופדיון הבן ל"ב רק בכור יע"ש. ודברי הב"ח ג"כ לא יועיל במילה שלהיך להמחין ח"
ימים ומה לי ל"א יום או ח" ימים ועיין הגמי" פ"ג דמילה אות ד" כתב זה שכתב הלבוש
ע"ש: וכו"ש הט"ז במלוה שמחחק בו סעם ראשון מברך שהחיינו כמו מי שנעשה בר מלוה
(מרי מגדים ח"ב) ינ ב"ב ר"ב)

Pri Megodym Tom I. 13

(ב) וכליל עמ"א ולכאורה משמע מ"ש באות א" בשם הב"ח שוש להסיר המלות הוא ליחיד לא (כ) וכליל עמ"א ולכאורה משמע מ"ש באות א" בשם הב"ח שיש להסיר הפלית הוא ליחיד לא לש"ן המתפלל אפילו מעריב בזמנו בלילה יל שיתעקף פלית מפני כבוד הציבור ומ"ש וכמו קדיש יתום אפ" בללה; (ג) סדינים עמ"א. ור" בר אלעי בשבת כ"ה ב" ה"ה מתעפף דבהעלאה לא מידוייב בציצית (מ"ם ד" ב"ב") מתום" מתום" מחום" מוחיים מ"א א" ד"ה תכלת (דף מ"ב") כהבו דאין לחלק בציצית בין הצעה ללבישה ומשמע דאפילו להציע תחתיו ביום כסות המיוחר ליום אסור. ומ"ש יעשה קרן א" עגול בצמר אבל פשתן אין להקב"ד ד"א דאין עושין לפשתן כלל ציצית ע"ן מ" מ" ושאר מינין "ל דכמה פוסקים סוברים והם מדרבנן. איכא ס"ם שמא פסורים מ"ה ושמא הלכה כסות המיוחד ללילה פסור ביום וכל ש"ש ב" ספיקות מ"ה אף בדרבנן רק ספק א" שפיד דמי ע"ד כסות המיוחד ללילה משור משה מסופק כסות מיוחד לאשה אם מתעפף בו איש אי רשאי בלא ציצית והביא תוס" דמנחות מ"א שהביאו ספרי אמר ר"י ב"ב ביחוד בשלו חכמים כסות אשה מציצית ולא חיינו אלא מפני שבעלה מתכסה בו יע"ש: (ד") מעלות עמ"א, היינו אף ביום של דמרכד עלונו לא חיינו אלא מפני שבעלה מתכסה בו יע"ש: (ד") מעלות עמ"א, היינו אף ביו"ש ו"ל דמהרה עלונו ולא חיינו אלא מפני שבעלה מתכסה בו יע"ש: (ד") מעלות עמ"א, היינו אף ביו"ש ו"ל דמהרה עלונו ציצית והביא תוסי דמנחות כל א שווביאו טפוי אמו די בביצות והביא תוסי דמנחות כל א ממברך עליו ולא חייבו אלא מפני שבעלה מתכסה בו יעיש: (ד) מעלות עמיא. היינו אף ביהיש ייל דמברך עליו עיין ריש פסחים בתמים דעים להראב'ד דמש"ה נקים אור לייד שיש עדיין אור ועד ציה ימסא הוא לענין זה וראיתם אותו ועוד דהוי מים שמא הלכה כראיש ושמא ימטא ואיצ. ומיירי שעדיין לא לענין זה וראיתם אותו ועוד דהוי ס"ס שמא הלכה כרא"ש ושמא ימטא וא"צ , ומיירי שעדין לא התפלל מעריב דאלה הוו כתרתי דסתרן אהדדי וא"ר אות ה" לא פ"י כן. והנה מרמ"א לכאורה דוקא דיעבד אם לבשו כבר מברך בע"ה אבל לכתחלה יש להמתין מללבוש עד שיכיר ובלבוש כתב מאימתי מברך עליהם משיעלה ע"ה שהרי לא כתיב בהו יום מיהו "א שלא לברך לכתחלה עד שיכיר בין תבלת ללבן הנה סתם כדיעה א" וכהר"ב ומשמע לכתחלה יוכל ללבוש מע"ה ולברך המיד ולי ה" לא כתיב בהו יום הוי כמו קרבנות אע"ג דיעבד כשירים מע"ה ולברף החמירו מגץ החמה. וא"ר ה" החמירו פ" בלבוש דאפ" אם לבשו כבר "א כו" יע"ש. בחורף אם השעה דתוקה המיקל להניח מע"ה ואילך אין גוערין אותו וא"ה בה" תפילין אבאר זמן משיכיר ב"ן תכלת שבה אימרי הוא ובחידושינו ראש יוסף במסכת ברכות כתבנו מזה וכאן אין להאריך ב"ן תכלת שבה אימרי הוא ובת היה אם עושה צ"צ"ת ש לברך ובשבת ק"ח ב"ב באפסק צ"צ"ת דקא" בדרגא משמע לכאורה שם דרמי בעוד ב"צ"ת עליו ועיין תום" מנחות מ"ד א"ד" מלית שאולה. וע בספר חמד משה להברדכי ב"ג וש לע"ן: (ב) פמור עמ"א לכאורה יש בו קצת אריכות דברים וגם קצת מקושי ההבנה (דמשמע דתליא לע"ן: (ב) פמור עמ"א לכאורה יש בו קצת אריכות דברים וגם קצת מקושי ההבנה (דמשמע דתליא ת"ד"ן ב"ב מ"ב למ"ד ב"ב בלובשה בחייו במור מכותך ולימא הכי ובין לרב ושמואל אלא וראי דכשלובשה בחייו הייב במנחות מ"א א" מורה שמואל בזקן כ" ולדברי ב"י מאי אריא ומודה שמואל דרין זה ש"ד לרב במנחות מ"א א" מורה שמואל בזקן כ" ולדברי ב"י מאי אריא ומודה שמואל דרין זה ש"ך לרב במנחות מ"א א" ומורה שמואל בזקן כ" ולדברי ב"י מאי אריא ומודה שמואל דרין זה ש"ך לרב במבוחת בחייו דפשר מכסותך ולימא הכי ובין לרב שמואל אלא וראי דכשלובשה בחייו הייב אפרלו לשמואל ואשר תכסה קרינן וכר"ם בזמן תליא אלא כשאין לובשה ומונח בזה אמר דמורה

אפילו לשמואל דאשר תכסה קרינן וכר'ם דבומן תליא אלא כשאין לובשה ומונח בוה אמר דמודה שמואל דלית כלי קופסת חייבין אמר אשר תכסה. ותדע דאי כב"י אמאי השמים הר'מ זה דפסור אפילו כשלובשה בחייו ש"מ דחייב וע"ז כתב ומיהו לפור קשה למה השמים דין זה דהא ס"ל בית דביחוד תליא מילתא וכנ"י ודאי פמור וגם בגמרא תקשה מ"ש ומודה שמואל לרב גמי שייך ב"ח דביחוד תליא מילתא וכנ"י ודאי פמור וגם בגמרא תקשה מ"ש ומודה שמואל לרב גמי שייך

זה ועיי חמד משה. ומיש מתוסי גדה מיא בי דיה אבל עושה יעיש: ב (א) מתגר עמיא סברתו דמלית מצוייצת דומה לתפילין בסיי לים סיו דתולין במצוי אעיג דכאן באין תגר לא מהני זה לחוד דמים חיישינן דלמא מרח ועשאן בתגר בצירוף דלא מרע אומנתיה ודיבוריה מהגי אבל ציצית לחוד אפילו מתגר וכ"ש מאין תגר פסולים דשמא הוא שזרן ופסקן דלא כש"ז אות א' ומ"ש ולהכי נקום מלית קשה לשימתיה באות ב' דאסור למכור לתגר רבותא אשמעיגן אפילו מלית מצוייצת לא מרע דיבוריה ואמרינן ישראל עבר ומכרה ודע דמ"ש הר"ב ואומר שלקחן כמוז אות א' ומ'ש ולהכי נקים מלית קשה לשימתיה באות ב' דאסור למכור לתגר רבותא שמעינון אמילו מלית מצוייצת לא מרע דיבוריה ואמרינן ישראל עבר ומכרח ודע דמיש הר'ב ואומר שלקחן מישראל לאמן פירש א'ר אות ג' דוקא שאמר דמנאמן קנאה יעש ובלבוש לית תיבת כשר דק מישראל נאמן שיש לו נאמנות וא'צ לומר מנאמן ישראל כמו בסתם ישראל לוקחין הימנו ה'ה משראל נאמן שיש לו נאמנות וא'צ לומר מנאמן ישראל כמו בסתם ישראל לוקחין הימנו ה'ה ב' התם במוצא בשורן ומופסקין כשר בדרך אפשר כתב כן כי אין ראיה מעירובין צי וא'ם המריגן (גבי) תגר ישראל מכרה לו יע"ש ברפים ברלין תיבת גב"י בשני חצאי לבנה ווה ויאם המריגן (גבי) תגר ישראל מכרה לו רדשאי לתגר דלא חשיד אהגך ובפרשה כפי מה שנראה שם מתחלת דבריו וגם להמ"א לית תיבת גבי רק אפילו הכי הגר ישראל מכרה לו כלומר תגר ישראל מכרה לו והמ"א אמר אפילו אי גרסינן גבי תגר מוכרח דעבר דאם לא כן לא מיה לרש"י להנית העיקר ולתפום המפל והיה לו לומר אפילו הכי גבי תגר שרי למוכרה לו מיה לרש"י להנית העיקר ולתפום המפל והיה לו לומר אפילו הכי גבי תגר שרי למוכרה לו שיש דברי הב"ח בזה עב"י בש מהר"א לכן אין חשש ולפמ"ש א"ש וא"צ לא מרע לפצ"ח ביו מולא מרע לא ש"ך ליישב דברי הב"ח בזה עב"י בש מהר"א לכן אין חשש ולפמ"ש א"ש וא"צ לא מרע וכב"ח ב"ח למו רש"י ועוברין לא תתחתן א"ד דבונות בצנעא ליכא אימור תורה עיין אה"ע ס" מ"ז מ"א כיון דנקיבות פרוצים בעריות עם הזכרים לכן נקים פירוש שני שיחשדו לישראל בזנות והם דורתם ביון דנקיבות פרוצים בעריות עם הזכרים לכן נקים פירוש שני שיחשדו לישראל בזנות והם דורתם נמי מבות ב"א מתב"ד ה" במברא עד שיסר ציצותיה ומלת אא"ב משמע דאשמעינן דאם התיר שי", אויש ול מי אבר א משר אתוגר עכ"ם ומ"א במ"א מן דלא מב"ח ומליה אבשר אתוגר עכ"ם וממ"א לא דלא מרע שומה תעליל על ושראל ולא מרכר שלא חיישינן שיתן שית אומה תעליל על ושראל ולא מרכר שלה שיים שיהוא מותה הדריאה וא"ד ה" הוב מותה לו או אומה הבריאה וואיה הוא מותה היו אות אות היו אות אומה אות אומה אות אות אומנה הכי היו אותה היו אותה הוא מותה הוא אומה אום אותה אומה אומה אומה אומה היו אותה היו היו אומה היו אותה היו אותה הוא מות היו אומה היו אותה היו היו אומה היו שלה היו אותה הוא היים אומה היו היו במות היו היו שומה היו היו אומה היו היו של אומה אומה הוא מות היו במות היו היו הוא הוא ביו היו היו במות היו

בל המה ול החוד בכנה אין של היי ביותרה החוד האל בעוד השלת המלית שרי דלא חיישינן שיתן דבגמרא אמשר אתגר עבוים וכשיא כאן דלא כבית ומשית בנקבי השלית שרי דלא חיישינן שיתן לזוגה כותית דלא מרע אומנתיה כי ירא שונה תעליל על ישראל ולא ימברו לו עוד שליתות ועם ציצית אסור שמא זונה ישראלית תונה עמו שסבורת ישראל הוא או יתלוה בדרך נמי ואפשר שייך יותר בתגר מוגה עכום בעיר כי ירא לכן דייק זה מר" שכתב סתם עכום ועם זה יתיישב דברי הב"ח ומ"ש המ"א אות ב" היה לרש" כר"ז ללשון א' זונה ישראלית פ" כן דאז ודאי לתגר עברים גמי אסור דחשוד על זנות ומיבעלה ליה משא"כ לפירוש הב" זונה עברים אומן לא נותן סחורתו באתנן כי ירא וכ"ש למ"ש הר"ם ז"ל רק מעם שמא יהרגנו ובתגר לא חשיד אכך ושפיר מוכרים. ואם פסל א" מציציותיה גמי "ל דשרי ולד כולם וצ"ע ועיין אות ב" מזה :

מוכרים. ואם פסל א' מציציותיה נמי יל דשרי ולד כולם וצ'ע ועיין אות ב' מזה :

(א) זורקן עמיא. וכ'כ המיז אות ג'. דע בציצית לא מהני תנאי באומר איני בודל מהם
דביווי מצוה הוא וליד לנוי סוכה תרליח מ"ב דהתם לא נחשבו כמותם ולא חל שם מצוה
עליהם משא"כ ציצית דבהכרח לשם מצוה עושה ומברך להתעפף עיין לבוש שם וא"ר א' ומ'א זי
ועיין מ" מ"ב במ"א אות ו' וא"ה שם יבואר. והנה אף מצות דרבנן שייך בהו ביווי שהרי גר תנוכה
דרבנן ואמרו אסור משום ביזוי מצוה ה"ה מלית משי להמחבר בסימן מ' דרבנן אסור. ובסלית אי
דרבנן ואמרו אור משמיש הדיום כתב א"ר בשם ע"ת דשרי אי אין תשמיש מנונה והמ"ז באות
ג' כתב דמלית הלה המחבר המיצית ולי ההדיום ו"ל מלית של תפלה המיוחד לכך חמיר המלית
נמו צ'יצית (וא"ש בס" מ"ו בא"ר יע"ש) אבל מלית קמן לבוש פשימא דשרי לכל תשמיש באין מגונה
דהא לבוש הדיום הוא ואמ" לשכב בלילה רשאי ויבואר בסעיף ב" מזה. והוא כמו תנאי כזה מועיל.
מליתות לעשות ממלבושי כומרי עכו"ם מותר אבל מה שמשתמשין ומלבישין עצמן כשהולכין
מלינות מלבושי כומרי עכו"ם מותר אבל מה שמשתמשין ומלבישין עצמן כשהולכין
מכניים יראה דלא אריך למיעבד כן דתשמיש מנונה אסור ואפילו מש"א ארין למיבד כן דתשמיש מנונה אסור ואפילו מש"א תקםן. והוי יודע דציצית
אסור למיסר מידעם אמי בלילה אפ"ל הר"מ בס" ר"ח מ"מ דמי לשיפר ולולב שעומד לשנה הבאה
דאמור להר"ח ב"ח כ"ש הב"ח כ"ש זה: (ב) שלא עמ"א הקשה להאריי זל א"כ להר"ם ו"ל או הול של מינם להינם כמיש הכיח כיש זה: (ב) שלא עמיא הקשה להארי זיל איכ להרים זיל דאמר לשנה הבאה דמיותר ליום פמור בלילת וקשה מדוד בלילה (כסבואר סיי יית) אא דהיה לו מזוות והנה בסלית לבית הכסא הוכיחו מרב יהודה מנחות מיג אי דאמאי לא מברך כשהמיר ביום עב"י וייל דרבי דאמר כ'ז שמניחין מברך בהסית דעתו או בית הכסא שלהם רתוק בשדה עמיא סיי כיח אות כ'ב ולעיל סר ח' במ"א אות יח ויש ראיה מדוד דאמר מנחית מ"ג ב' כשנכנס למרחץ ולא בנכנס לבית הכסא ג"כ לא מווזה ולא מלית שים שמותר לילך שם במלית: (ג) שלא עמ"א ובסימן ו"אות רג מדמשני שם שופסקו בכל עת ולא משום דאמור שיהיה ציצית נגררים ומש"ה פמרו אותן בגדים ש"ם דרך

הילוכו אין איסור : הבינותי ביד מתחנך בפיא וכמ'ש המ'ז כאן ומילת ופריון הבן כב (א) מכלים חדשים עמ"א ולא הבינותי בי"ד מתחנך בפ"א וכמ"ש המ"ז כאן ומילה ופריון הבן משום דלא תדירי הויין כמומן לומן רק ציצית כתב הד"מ ז"ל פ"א מה" ברכות ה"ם בציצית ותפילין שקנין לו מברך שהחיינו זה אנן לא פסקינן כן ואין מברך שהחיינו איש שקנין לו וכן מעקה בח"מ תכ"ז אין מברכינן שהחיינו אל עשייה מעקה: וב"ש המ"א דמברך על שעת עשייה ציצית לפ" שבקנין עדיין לא ננמר דצריך לעשות ציצית ובת"ר ס"ב מברך בשעת לבישה דבעינן שעה מיוחרת או קנין או לבישה לא בשעה שנגמר ומביאו החיים כ"א בלבישה משא"כ ציצית שעה מיוחרת או קנין או לבישה לא בשעה עשיית ציצית: כתב ע"ת יברך שהחיינו ואח"כ להתציא. "ח הר"מ ז"ל ומהיותר מוב מברך בשעת עשיית ציצית: כתב ע"ת יברך שהחיינו ואח"כ להתעמף נא"ר אות א" דמברך תתלה להתעמף כמו פריון הבן ב"ד ש"ח ס"י יע"ש ונהים בצ"צ ויל בתעשות ב"ב"ב". וקטן שהגיע להיגוך בציצים ועי'ד כ'ח בש'ך אות ה' הנית זה בצ'ע. והנה אם קגה בגד מעורות בועלים ופיי"א ופיוצא מברך שהחיינו ול"ד לי"ד כ'ח ס'ב על השחישה לא יברך שהחיינו דמזיק לבריה בידים משא"כ כאן ול"ד לרכ"ג ס'ו בהג"ה דאין לומר תבלה ותחדש בילכרכו להרוג עוד יע"ש במ"א משא"כ כאן כ'ל :

הלכות תפיליו

בה (א) כדי עפ"ו כפי דעתי ההדיוטית האדון ז"ל כיון בזה כוונה אהת והוא דבב"י כתב בן ז (מ) בוד עשי כפי דעתי ההדינית החירון דל כיון בוה מחום מחום ושל יכי בסב במעלין משים הקדמת לינית לתפולין בשקילה כו׳ ב' חדירה בפבח ויש ובש"ע כחב שמעלין בקודש (לכאורה הפמע הדיר ושאין חדיר חדיר קודם מדין חורה די"ל דלהר'מ בסימן היי כסות יוש בלילה ליש מיע ותפילין לדידן לילד זמן תפילין רק אין מורין ואם הוא הסיד א"ל לחולץ בלילה אפפר דתפילין הדירי עיין סימן למ"ד משא"כ לרא"ש) והנה אין מעבירין על לחולץ בלילה אפר דתפילין הדירי עיין סימן למ"ד משא"כ לרא"ש) וחנה אין מתפירין על המלות ד"ח הוא כמ"ב ומה חייה דנדתה אלמא נקראים פהר: (ד) דיביח עט"ז הביא דברי הרז"ה בפוף ר"ה וב"י הביאו ר"ן פי' כ'ן המניח ש'ר לבד מברך במים על ב"ר כר"ח דלא כרו"ה א'כ לכאורה א'ל למשמוש אבל המ"א כתב באות ט"ו בימשמש לנאת ידי ספק מהיותר טוב ש"א דתפילין כ"ז במשמש לברך כו' והגה ראיית המ"א בט"ז דהב"י הביא דברי הר"ן בשם הרז"ה ולא סיים שמברך בחים על ש"ר הלה כר"ח ולומר דהנותג כר"ח ימשמש כו' ולכן כחב כן המ"ה . ומ"מ לדינה בקים על קיד הנח כרית ונומר דטמונג כדית ימשמם כר זכן כמכ כן שמי . זע מש של הם הם הם הם הביהד וגם אפילו הם בו זובית ביהד מוכך מחדש להכיח ולא משמש ימשמש עדיין שיהא חוכף כ' מיוה ביהד וגם אפילו בשקיה אסור להפסיק יותר מהצורך . והבן זה עמ"ש ביא" מי"א היא וע"א יו"ד ומיהו אין לנהוג כן והבן: (ה) צריך עש"ד ומה"ש הולן ש"ר מחלה כמכיאר בסי' כ'ה ס"ב יע"ש ואפ"ל דאין מעפירין ד"ח נמו מ"מ הא עדיף דרשה בקרא מפורש בחפילון ש"י חחלה כמ"ש סשיף א': (ו) מהגירו עש"ד שין לשש השיג על הב"י ואמר אמת למת למת בחפילון ש"י חחלה כמ"ש מורשו או להמני עול הציד בנו"ל ולהעה בהפת הה"א (נו"ד 'הניח בקמן דוקא אן בורבו נו'ח מנחי עין (ואין דגם בנו'ן) ולהניה בפחה הה'א (ונו" להניה בקמן דוקח חז שוכבו נו"ח מנחי שין (וחין דגם כגוין) והסנית כפתו הים ע (וחין בדגם) ושוכחי ינח שוכנים ושיובה ושיובה ושיובה במחיר נחיב (הוח הנקרא קונקורדנסיום) בשודש ינח הנחה לא עייבה ולכאורה הנחה טפי שפיר להניהם על זרוע ועל ראש משא"ב מ"ח מנוחה משמע מנוחה במקומן ושלא להלבישה. (יחוקאל מ"ד למ"ד היא פסיק זה להניה ברכה יע"ש). העתק שאלה יע"ש. הנה להמחבר אין ספק כשבה מכרך עב"ר על מלוח בפתח דקאי רק על ש"ד הרי"ף הוא בשוף ר"ח גבי שלא להפסיק בשיחה בין הקישוח מיושב בפתח דקאי רק על ש"ד הרי"ף הוא בשוף עלות הבילות לא הצינותי דעל מ"ש אין מושוח ביתוחי בתבינון למ"ש כסהים ק"ב ה"א ביתוחי ומ"ש א"ח ב"ל מוח ביתוחי בתבינון למ"ש כסהים ק"ב ה"א ביתוחי להוח ביתוחי מיש א"ח ה"א מוח ביתוחי מתוחים להוח ביתוחים להוח בית ברכון להוח מושל אות המשוף מוח מוח המוח ב"ל המוח בתוחים להוח בתוחים להוח ביתוחים להוח מ"ש א"ח ב"ל מתוחים המוח ביתוחים להוח ביתוחים להוח ביתוחים להוח מ"ש א"ח ב"ל מתוחים להוח בתוחים להוח המוח ב"ל המיוח בתוחים להוח ביתוחים להוח בתוחים להוח המוח בתוחים להוח המוח בתוחים להוח המוח בתוחים להוח המוח בתוחים להוח בות המוח בתוחים להוח בתוחים בתוחים להוח בל להוח בתוחים להוח בתוחים להוח בתוחים בתוחים להוח בתוחים להוח בתוחים להוח בתוחים להוח בתוחים בתוחים להוח בתוחים בתוחים להוח בתוחים בתוחים בתוחים בתוחים להוח בתוחים להוח בתוחים בתו קדושות על כום א' וע"ש רש"י ברכוח ד"ה אין חוחמין. והעלה דבי ברכוח להניה ומלוה קהי קדושות על כום א' וע"ש רש"י ברכוח ד"ה אין חוחמין. והעלה דבי ברכוח להניה ומלוה קהי חרוייהו עש"י וש"ר ול"ש הבילוח כי בכל א' מהחפלה יש ג' מלוח א' ברהיים החפלין ומה בכחוב בהם יציאת מלרים מופח על הידוש העולם שבינה הפבע ומשניח בתחחונים (כמ"ש המפרשים ורמ"א ז'ל אנכי ה' אלקיך אבר הולאהיך ממלרים לא אשר בראחיך כי ראו הנישים מעין חידוש העולם ואש בחוך הברד הפכיים ובהוא מהוה הכל ופרעה אמר מי ה' רק בם אלקים המורה על הפבע כיון שבראו אין משנה לכן בי'ם ובשאר המכוח אמר ה' הוא הלדיק הויה) שנית להניח על יד ורחש לשעבד המוח והנפש עם הגוף וע"ו מברך עב"י ב' ברכות לחוד יברך בתים א' להניח ב' מנו"ח תפילין לזכור מ'ש בהן י"מ כו' ולכן מהרחוי אף בשל"י לחוד יברך ב ואין להפסיק ביניהן כי ב' ברכוח קאי אחרוייהו . וסוף דבריו בי"ל מנוח בחולם מאחר וכש"ר להנוח לכאורה להשאלה וחשובה זו שפיר דמי ול"ע. ועמ"ש ג"כ במ"א מזה אות י"א. וע" בשערי תפלה שי"ח להרב המדקדת הגדול מוה' זלמן בזה : (ז) לפיכך עם"ז הקשה מחל"ב וחירן יע"ש דעל הביטול אין לברך דהוי דברים שבלב וע" לפוש שם :

(ח) אלא טע"ו פירש הפך דברי המ"א אוח י"ו אלא דאין הוור ומברך כמרדכי אעפ"י עבב"י כתב דנראה מדברי המרדכי שלריך להפסיק ולענות קדיש וקדושה בש"ע ססק דלכתחלה לא כמו שת ללוכך דלכתחלה לא ובמ"א אות י"ז הארכתי ועיין לבוש ססק בירוש בחוזר ומברך בהפסיק לאיש"ר. עסי' כ"א מ"א ג': (מ) קורם עט"ז הוכיח כהר"א מכראב שחוזר ומברך בהפסיק לאיש"ר. עסי' כ"א מ"א ג': (מ) קורם עט"ז הוכיח כהר"א מכראב דאל"כ קביין דברי השור אהדדי מכ"ה ס"י דססק בש"י רק להניח לחוד וכמ"ש באות ז' ומ"ש בש כוונת הרא"י כ"כ המ"א אות ח"י ומשמע קודם ביכרוך סביב האלבע ג' כריכות ינית בש כוונת הרא"י כ"כ המ"א אות ח"י ומשמע קודם ביכרוך סביב האלבע ג' כריכות ינית ש"ר: (י) להוציא עט"ז דב' כיסים מ"מ בפנים כשמונהים בכים גדול בהטלית בחוכו א"א לרחות ולפעמים יבוח ביד כים ש"ר ולמ"ם המ"ח ח" בכים חין מעביר. ומ"מ יעבה כים לר עמ"א סימן כ"ח אות ד' דאין לעשות כן דש"ר קדושתו חמורה מש"י (פי"ן ודלי"ת) ואסור להניח ש"י על ש"ר ועמ"ש במ"א אות א' ובבריכת הרלועות יעשה כי' ויכנים ידו בתיק ויבהין או כים רוחב ויעיין בתוכו מקודם איזו מפלה הוא מוליא: (יא) הזי זם עם"ז ובכי' חי אות י'ב דבכה'כ דח"ח כם לכנום בתפילין הוי הפסק ואט"ג דסי' כיא אות ג' דבט"ג אין מות יד דפנה כדוח עם כנות משבין יהיי הששק והע דדם. כתן תות גדדם. כתן תות גדדם כלנון לפיה"כ מ"מ לא מדינא ומשו"ה בציצית לא הוי הששק וכמיא אות כ"ב דביה"כ שלנו שאין רחוק אין לברך וכן נוסגין . וחנה המחבר הביא חחלה דין דרבי טוכה מ"ו אח"כ כירוש דבי רב אשי (באר הטולה י' הר"י ורא"ש והיה לציין גמרא כפירוש הר"י ורא"ש) אח"כ פירוש שלו ברבק דבי כ"א דממשמשי להחזירן למקומן ואפילו נשמטו מדשת והר"ב הודה לו בפירוש שלו ברבק דבי כ"א דממשמשי להחזירן מיד וחלק שליו בהזיום אדעת הר"ב הודה מיד שכא"ש דשלא מדשת הוי כש"מ שלא להחזירן מיד וחלק שליו בהזיום אדעת היי

הגא ברכת שהחיינו קדמה כבר משעה שהפול ציצית ננמר הבנד וקנה כלום חדשים כר וראוי לברך תחלה שהחיינו בשעת לבישה ויש לראות דא'כ באכילה נמי יברך שהחיינו ואח'כ פה"ע וכדומה דבראייה ראיי לברך עיין מימן רכזה ועיין מיי ר'ו שלא הוי הפסק דצורך אבילה הוא וא"ה יבואר לקמן שם בזה ומה שהחלים המ"א כאן ות"ר דנתן לחיים אין מברך עד שילבשנו המ"ז במי רכ"ג אות ג' הולק ופיסק דמברך מיד יעיש ומ"ט בשעת עימוף א' יראה דל"ד ע"רכ"ה בלבוש יע"ש : כ"ג אות ג' הועלו עמא הלבוש הביא ראיה מתרכ"ו מ"ג דאם היה ג' שיש בו צירים שמוגר ופותח כל " לב (א) ולא הועילו עמיא הלבוש הביא ראיה מתרכזו מיג דאם היה גג שיש בו צייים שטוגר ופותה אם סיכך בעוד נעול יש מחמירון אע"ג בסיב שם תחת הגג מחובר והסיר שרי דשם מעשה גמור כמיש המיא אית ז' משאיכ פתיחה לא הוי כ'כ מעשה ואפיה כשהניח היה פתוח נכגר שרי אח"ב אע"ג דבפסל לא הוי תולמדה אע"ג דבתיחה אין מעשה להכשירו הואיל ותחלה געשה בכשר ה"ה דייל כאן הואיל ותחלה בהכשר ואע"ג דייל שם אין הפסול בגופן מים אין מוכרח כתב הלבוש ימיש. וע' ס'י ס'ו בכ' קיימות פסולים ובגקצץ א' מהן כשר הואיל דלא גפסלו בגופן ועין ס'י מ'ו שם הארכנו מדיני תולמדה יע"ש: (ב) שנוהגין עמיא שיש לחלק בין שמה שנושאין ועין ס'י מ'ו שם הארכנו מדיני תולמדה יע"ש: (ב) שנוהגין ממיא שיש לחלק בין שמה שנושאין מא איהו ובין חולך לקברות עם צייות והנה בסלית גדול השיוחד לתבלה אף ציצית מסוסים ג'כ אסור משום לועג לרש עביי. אפיר רק קבן יש לועג לרש שמא נשמת אדם גדול הוא איר ג'י בשם מהריים צחלון ז'ל ומשפע קצ'י אשה דבחייה ג'כ פסורה ליכא לועג לרש ולחוש לגלגול זבר כולי מהריים צחלון ואל ומשפע קצ'י אשה דבחייה ג'כ פסורה ליכא לועג לרשן במגולים אסור תוך ד'א מהאיל אור איינו להידן מכולים אסור תוד ד"א אטור וליד על הסברים ועייו סיפו מ'ה בפ"ז הבס"ב הוד ה"ה שלא יהא על גרריו על הארץ גמי הוד ד"א אטור וליד על הסברים ועייו סיפו מ"ה בפ"ז הוד ה"ה שלא יהא לגרריו על הארץ גמי הוד ד"א אטור וליד על התברים ועייו סיפו מ"ה בפ"ז כר וה׳ה שלא יהא נגררין על הארץ נמי תוך ד׳א אסור ול׳ר על הקברים ועיין סימן מ׳ה במ׳ז

ומיה ושם יבואר איזה : בד (א) לאחוו עמיא הלב בשמאל לכן ימול ביד שמאל נגד לבו וכתיב בהו ולא תתורו אחרי לבבכם כי ציצית מצילין מחמא זנות עבים כמעשה דתלמיד כרי וכשיגיע לפי ציצית יקחם גם ביד ימין אפשר שדי בפן אי ובי ביד שמאל ולפן ציצית יקחם ביד ימין לחוד ומלת גם כלומר עד עתה בשמאל כר: (ב) להויות עמיא ועיין פרישה וראיתם איתו יעיש מיש: (ג) גדול עמ'א עיין ברכות ירב' בתפילין הקורא ק'ש בלא תפילין רשיי פירש לישנא מעליא ורבינו יונה יע'ש ובחירושי שם ובתום מנחות מ'ג ב' ד'ה חותם שבציצית ככלא דעברא ואין לו הוי עדות שקר שאומר שמקבל אלהותו ית׳. בכל עת יהיו בגדיך לבנים ציצית כי השלית לכן דוקא עסי׳ מ׳ מוה:

הלכות תפיליו

בת (א) שלא עמיא ציין על שלא דלים דאם פגע בתפילין עם כיסם דינית ציצית קודם אפר קפידא אין כאן דכיז בתיק ליש אין מעבירין ופסיא לכאורה דהמחבר כתב אפור להוציא כוי הוא תשבת רי גיקמליא (באר הזולה צי) ולא כתב רבותא יותר כהריב דמעביר שים דאם אוחו בימין שי ובשמאל נובל מתיק שיר ומניהו משמאל אין מעביר כיון דעדיין אין מתוקן לפניו שקשור ברצועה דיין ומיש עיש קבלה אסיר להנציא (עביי בשם דיי גיקמליא) ומכיש כשהם בתוך כיסן. ואין נראה דאימא דאפילו עיי אחר אסור אלא כמיש המיז שם אייה ועמי כשהם ויבחין ויקח שי ומה בכך דא אין מעבירין שים בתוך תיק כיש כאן ועמיש שם אייה ועמי כיח סיב ומיא ד' שם שיעשה כיס קצר כמו שהוהיר כאן שים דאף אם יפול בתוך כיס שיר ינית שם ויבחין ויקח שיי וציע (ב) מוומנים עמ'א וכן בתדיר ושאין תדיר אם אין התדיר לפנינו איצ להמתין ואייה יבואר והמחבר שכתב מעם מלין בקודש הוא מהריזי ובבי לא הביאו כלל עיין פרישה: (ו) איצ עמיא למסיק ובישות המסינפית עיין מ'צ אות יוא מסופק שם אם יודע וודאי שלך דרך מבואות להמתין ובמבואות המסינפית עיין מ'צ אות יוא מסופק שם אם יודע וודאי שלך דרך מבואות להמתין ובמבואות המסינפית וכאן תדיר אלא דאפולו בתדיר אם אין רוצה לעשות שניהם מיד ליש הגדר נייד ועין רפו מיד ליש הגדר נייד ועין רפו ועין רפו מיד ליא הדיר קידם ועיין רפו ועין רפו וברות כא אי בתודרה הלכה ורבינו יונה שם דבכוונה תליא מילתא אלא הדיר קידם ועיין רפו ועין רפו וביד וברות הוהר הלכה ורבינו יונה שם דבכוונה תליא מילתא אלא הדיר קידם ועיין רפו ועין רפו ועיין רפו ועין הידה מלה ביד ליש מדלה הדיר בידי במוצה הליא מילתא אלא הדיר קודם ועיין רפ"ו ס"ד וברכות כ"א א' בתוד"ה חלכה ורביני יונה שם דבכווגה תליא מילתא אלא שיש שיפות שם דשאני מנחה דעיקר זמנה מפ"ד ומחצה בחירושינו האיכנו בברכות וא"ה שם יבואר: (ה) ושם עמיא הראה לתקנ"ד אות י"ח דברחוב יהודים ועכרים מצוים שם מותר בנעילת הסנדל ונאן נפי אין ללבוש בביתו רק בחצר בית"כ שיבואו לבית"כ ויאמר אשתחות ביראתך כמ"ש הסנדל וגאן גםי אין לבנוש בביתו רק בחצר ביתוכ שיבואו לבית'כ ויאמר אשתחות ביראקר כמיש
הזוהר אן הוא יראה עב"י: (ו) יכוין עסיא והמניחין תפילין דר'ת קורין ד' פרשיות או עב"ח סימן
הזוהר אן הוא יראה עב"י: (ו) יכוין עסיא והמניחין תפילין דר'ת קורין ד' פרשיות או עב"ח סימן
ח" שצריך שיכוין בתפילין וציצית כן יעיש ומיהו אם לא כיון רק לשם מצוה בלבד יצא דיעבד:
מ" עב"ד ד"ה וא"ר שם ח" דאין זה סיתר לפסק רמרא שם ועמ"ש בסעיף ו': (ח) תפילין הלמ"ד ברגש
לת מ"א והוא מנורת כל ששורשו בירור או ויכוח . ואפשר משורש כלא או כלה מענין הבדל
שהבדילנו ה' מן העכ"ם ועיין בס"ג ותחכר כי לא תניח באמצע. ודגש הלמ"ד עם היות אחר ת"ג
או אצאי לא יורד מ"ם בעברי ואפשר מצות לשון גקיבה שמצוה מולדת עוד מצוח ווה דותק ורבים
או אצאי לא יורד מ"ם בעברי ואפשר מצות לשון גקיבה שמצוה מולדת עוד מצוח ווה דותק ורבים
ע"ד בתים בשל דאש ובש"ד ד' פרשיות כ"א מ"ע ע"ין רים פ"ד מתפילין הכ"ו ואי"ה יבואד בס" ל"ו
ע"ד בתים בשל הלשון גקיבה במסכת כלים תפלה של יד או תרגם "ן רבים ע"ד בנין ובגן ובהקדמה הדב לקמן אלא כאן בכ"ה כ"
הרבים תפלה לשון נקיבה במסכת כלים תפלה של יד או תרגם "ן רבים ע"ד בנין ובגן ובהקדמה
הארכתי: (מ) על המ"א המור בכ"ו מסק על ש"ל ראש חוורת לשל יד הבין הב"ד דמצות תפילין
מאר מיון פרישה) מ"ם כחדא חישיבי. והביא מקרא מצות ה" ברה כר (תלים "ם מ") בפת"ו
הו"ו אל"ם שקאי על כל המצות וע"ן רמ"א שם דקא" על מצות צ"צ"ת (וכחכים דר"י מצוה אחר
הו"ו וברתם אי כמ"ש בקירושין פ"ק כל העשה מצוה א"בר ברה יחיד קשה. ובסידור
ודאיתם ווברתם אי כמ"ש בקירושין פ"ק כל העשה מצוה א"ב"ר והגה ברה יחיד קשה. ובסידור
ודאיתם ווברתם אי כמ"ש בקירושין פ"ל כל העשה מצוה א"ב"ר והגה ברה יחיד קשה. ובסידור
ודאיתם ווברתם אי כמ"ש בקירושין פ"ל באחר מצוה א"ב"ר והגה ברה יחיד קשה. ובסידור
ודאיתם ווברתם אי כמ"ש בקירושין פ"ל בל התשה מצוה א"ב"ר והגה ברה יחיד קשה. ובסידור
ודיבה בתה יחיד קשה. בסידור בסידור בסידור
ודיבות בירונה בירונה בירונה בירונה בירונה בירונה בס"ל בירונה בי ונאדר כאן אות יד: (מו) להניח עמיא פירשתיו יפה במיז אות די להרות המעם דלהנית רק אשיי כמברך שתים עשיר רק והיו הויה אחת לשתיהן אבל מדכתב הב"י דברי רו"ה ולא סיים כמברך משע ידברי רו"ה ולא סיים כמברך משע ידברי רו"ה ולא סיים כמברך משע ידברי במי כמש במשע מברך ובאן המחבר כי לכן מהיונו די"א תפויון כיו שפעשמש מברך ובאן המחבר כי לכן מהיותר כזכ מששמש ועתה אני רואה כוונה אחרת כאן דתמחבר כאן מעיף דדרי דחיה בספרו הארך דהוה כמברך עשדר שתים ואצ"ה בע"מ משמוש ולפיז או מש"ה בא משמוש א"צ למשמש עור יומיש סימן "ב לכאירה מים וצל סעיף י"ב כאן . אם בירך להניח בלא משמוש א"צ למשמש עור יומיש סימן "ב לכאירה מים לא אמור אמי בחדמ בצות כיב מוה: (מו) אם עמ"א באות ידובד הא לכתחלה אמור ויראה כאן אמור אמי בחדמ בדב"א האמור להפסיק ביניהן וכמ"ש באות יד ומיהו למ"ש באות יון באושר שרי בתה"ם ה"ה דבלא"ה אמור להפסיק ביניהן וכמ"ש באות ידו ומיהו למסיק ב"ן ברכה למצוה שרי לכתחלה. ויש לצורך תפילון כל שאין שיותה במולה ובחו"מ דאון מפסיק ב"ן ברכה למצוה שרי לכתחלה. ויש לאות חוד ומברן ו"ל לדיוקא הא לכתחלה לא אפי בין הש" להשרה דלהנית קאי נמי אש"ר לדידן אין חותר ומברך ו"ל לא במ"א. הזה המחבר כיור דין וה בכאן לא בסעף מ" האסור לתפסיק ביניהן שיהא היית אחת לשתיהן (הם דברי רויה הביאתיו והלבוש באמת בס"ם כתב אסור לאם ביניהן שיהא היית אחת לשתיהן (הם דברי רויה הביאתיו במ"ז רומי אמור לאמים במ"ז אמור ממכם שכתבתי במ"ז ואפילו איש"ר אמור ואם חתור ומברך ואפי בתה"ם אמור ממכם שכתבתי במ"ז ואפילו איש"ר ואם והתור ומברך ואפי בתה"ם אמור ממכם שכתבתי 13

ווחפי חלכן לגמרי ע"מ להחזירם מיד חלק עליו וביאר כן בסי' ח' כי"ד ולכאורה נשמטו ממקומן להמחבר ללא לוכך הוא ולא עוד דבלא מדעת החזיר הב"י וביכך להניח ואה"כ החזיר אף להמחבר מברך שנית היכא דלא ידע בשעת ברכה א' : (יב) א"צ עט"ז וא"י מה מלמדנו (עמ"ח אות כ"ג) ולכתחלה ודאי אין לעשות כן דהוי קודם דקודם וגם הפסק גדול ודיעבד שולה הברכה ומ"ש ראיה מסי' ח' סט"ו עמ"א שם אות ך' . ומ"ש דלהנית פייך לש"ר כו' ומב"ה בדין השני הוחר ההידוק קודם ש"ר דהוא דין הראב"ד (באר הגולה ב') אין מברך דלא נגמר המלוה א"כ מ"ש כאן והמ"א אוח כ"ד חירץ זה דעשיים הקשר הוי הפסק כה"ג והפ"ז לה ניהה ליה בכך ולהלכה פסק בחות שאח"ז דאה"ל דבש"ע חזר מזה וסובר בעשיית הקשר ג'כ אם נפסק קודם הנחת ש"ר אין מברך: (יג) אם עפ"ז עב"י כתב תחלה בנפסק הקשר ג'כ אם נפסק קודם הנחת ה"ר אין מברך: (יג) אם עפ"ז עב"י בתב תחלה בנפסק הקשר היון מברך לחתר הידוק היון מברך לחתר הידוק מברך וכתב חתר זה מ"כ להרחב"ד בחותר ההידוק אם קודם ש"ר אין מברך כו משמע דברי הקהב"ד סוחרים למ"ב תחלה ואיך כתב כאן שמיהן אם קודם ש"ר אין מברך כו משמע דברי הקהב"ד סוחרים למ"ב מחלה ואיך בתב כאן שמיהן להלכה ע"ב העלה דבספרו הארוך מסופק אם הראב"ד חולק אמ"ש לעיל או י"ל עשיית הקשר הפסק טפי כמ"ש המ"א אוס כ"ג ומב"ה לא כתב כלום אם הם סותרים ובש"ע כתב רק מה בשם ירוסימי יחיד המכיח קובן כר משמה קובן האמיד היו בירים הוה י"ט א"כ לחסר במלאכה במ"א דבר"ח הימא דאסורין במלאכה מדין חורה שמביאין מוסף והוי י"ט א"כ לחסר במלאכה שע"ז הין לנו לימוד להתיר. ומ"מ המניהין חפילין דר"ת אם נוהג להסיר קודם ובא לציון אחר חזרת ס"ת בהיכל מיד יש לו להניהן באותו פעם ואם לאו וניחם ההר תפלח מוסף כי אין זה רק מנהג לחלצן בשעת תפלח מוסף ואח"כ מניהין דר"ת:

בן (א) בזרוע במאל עט"ז בגמרא מנחוח ל"ז א" ח"ק ידך שמאל דכתיב ידי יסדה ארץ וימיני פפחה שמים רבי נתן אומר וקשרתם וכתבהם מה כתיבה בימין כו' רב אשי למר ידכה בה"א יד כהה (פכוק הוא בפ' בא פ' והיה כי יביאך ובשמע בפ' ואמחמן כחיב ידך והיה אם שמוע פ' עקב לאות על ידכם) וב"י לא הביא כ"א דברי ח"ק ור"ג יליף מקרא אהרינא יע"ש ואנן קי"ל כרב אשי דבתרא יד כהה ובסעיף ו' דקי"ל דבחר כתיבה אזליטן כר' נתן וקשרתם וכתבתם ומ"מ יד כהה נמי א"ש דיד שאין כותבת מקרי כהה "ז אות זיי"ן א"כ לכאורה תרוייהו לריכי וקשרתם וכתבתם וגם ידכה כחה דאי מכהה ה"א בתר מלאכתו אזלינן ואי מוקברתם וכתבתם ה"א דכותב בשתי ידיו ועושה מלאכתו בשמאלו ינית בשמאלו שהוא ג"כ שמאל של כ"א וגם נגד לבו כמ"ש הלבוש כתיב ידכה כהה דמנים בימין של כל העולם הואיל ומלאכחו בשמאל וכותב גם כן בשמאל נמי אלא ממ"א אות דכה"ג מניח בשמהל כל אדם כמו בשולט בשתי ידיו כדבעיק למימר שם אי"ה ואם <mark>נאמר דט"ז יודה לזה אש"ה בעינן ידכה כהה דמוקשרתה וכתבתה לחוד לא הוה דרשינן הכין דהם לדיך לשאר דברים כל מי שישנו כו' או דאין מיותר כלל עכביו דכתיב כהה דרשינן נמי</mark> דכתיבה אותו שאין כוחב בה מקרי כהה ומש"ה בגידם מסופק הר"ב בסעיף א' דידכה אי מיוחר לרבות גידם ועמ"ש במ"ש במ"א אות ג' אי"ה מזה:

(כ) הקובד"ו עט"ז במנחות ל"ד ב" ח"א מה ראש בגובה אף זה בגובה וח"א לך לאות וח"א על לבככם ולכאורה הכי פליגי מ"ד גובה אפשר גובה בבר שבקנה היד סגי ומ"ד לך לאות ממעט רק כף היד אבל בקנה היד אפילו במדרון ומ"ד על לבבכם וקיבורת נגד הלב לאות ממעט רק כף היד אבל בקנה היד אפילו במדרון ומיד על לבכס וקיבורע לגד הנכ הינו ארש ממעט רק כף היד אבל בקנה היד אפילו במדרון ומיד על בס ד'ה לאחרים ובכ"ף מתחז לכ"ע משמע כף ממב לחוד ממעט) והלבוש הביא גובה ולך לאות ותרוייהו לרוכי מתחז לכ"ע משמע בגובה ולך לאות כ"ל הלכוש בביה בקנה יש ג"כ מקום גבוה ועת"א אות ב"ל הלכוש ועב"י הביא ב' ב"ל הלוו ודברי רב"י בכ"ף מחזי לכ"ע וא"י מה הוא ובביאורי לעור רשמתיו . ובנת" שה ל"ז ב' צייכי' ואמר במקום לך לאות כו' פי' היו קרושין בגדיו ומתחזי תפילין ש"י אמר במקום לך לאות כו' פי' היו קרושין בגדיו ומתחזי תפילין ש"י אמר במקום לך לאות ועמ"א שם יבואר לכתהוה אי ברי ללוח ידו כך והתם שאני במקום לך לאות ב"ל הלוח ב"ל ובהל לכתהוה אי ברי ללוח ידו כך והתם שאני במקום לך לאות ועמ"א הוב"ל וב"ל הנה מכאן כלים עד החובדו דרך לגלות

(היינו הויה אחת לשתיהן והיסח הדעת אסור בהו בין זה לזה יעיש) ובסעיף ירד כתב דין דלצורך אין חוור וסברך ואישיר שומע ושותק שרי דרוקא לחזור ולברך ברכה שאיצ אסור. הנה לכאורת דבריו סותרין דבס"ס כתב המעם משום והיי הויה א' לשתיהן ומשמע גמי אישדר בחה"מ אסור כנראה מסידור לשינו שם ואיך כתב בס"י הפך מזה דהאיסיר רק משום גורם ברכה ועוד דנראה להרוזה ז"ל אפי שומע ושותק ומכיון אסור דאע"פ דלא היו הפסק מ"מ היות א' ותכיפה א' לשתיהן והימה הדעת אפי שומע היותר ליור ברון או היותר היותר ליור ברון או היותר היותר ליור ברון בליור ברון היותר היותר ליורבר ברון בליור בליור ברון בליור ברון בליור ברון בליור ברון בליור בליור ברון בליור ברון בליור בלי אפרי שבי שומע רטות ומטרין אטרר האני פראי ווי המטק מים הירה אי הוכמה או למרחק הרטות הוא שה אפרי בין זה לוה כמיש הלבוש בסים עצמו. ולכאורה המחבר מש"ה שינה וכתב איש"ר בסיי לחלק דלעל חזור ומברך ובאן אין חזור ומברך והוה כמו שח לצורך תפילין דיעבד שרי ולכתחלה לא וריעבד אין ואיש"ר הוי כלצורך דהא מחויב לענות איש"ר ושייך שפיר לדין זה מאן לכתחלה לא וריעבד אין צריך לחזור ולברך (עב"י מרדכי בשם ר"ת ושם כתב ונראה מדבריו שצריך לענות ומאן בש"ע הסכים דהיי ממש כמו לצורך תפילין ודי דעבד לא לכתחלה) לזה כתב המ"א דאינו כן אלא חזור ומברך וכמ"ש בר"ב שם רא"ש ורשב"א אור (רבזה שווין כולהו דחוור ומברך לא כמדרכי אלא אי שרי וכמ"ש בר"ב בשם רא"ש ורשב"א אור (רבזה שווין כולהו דחוור ומברך ב"לא כמדרכי אלא אי שרי המ"ע המרבי ב"ל מור ליוור ביוור ומברך ב"ל מיים ורשב"א אור ליוור מוד ב"ל מור ב"ל מור ב"ל מיים ורשב"א שרי וויים ורשב"א שרי וויים ביוור וויים וכמיש בבי נשם ראיש ורשביא אגור (דבזה שווין כולהו דחוור ומברך דלא כמרדכי אלא אי שרי המסים להמיש אסור ולרשביא שרי ופסק בשיע כראיש לגמרי), ומיש בחהים שרי אישיר כים בביע בהאים הראיש דאין אימור כיא שגורם ברכה הא חהים שרי אבל לרוזה יול דאסור אבל השיע יראה דאין סובר כן דאיכ מכוין ושומע גמי אסור. וכדכתיבנא ועאיר אות יוד: (יוז) אחר שקשר עמיא וכן גוהגין העולם ואין זה הפסק ועאיר: (יום) לא יתקן עסיא הטחבר כתב משרת ר'י גיקסלייא דמכים אסור להוציא אפיי ע"י אחר דליכא מעבירין והר'ב כתב דע"י עצמו אפיי שניהם לפניו אסור עד עצמו אפי בשמאל כשמניתין ש"ר להניח ש"י הוה מעביר ע"מ ועמיש רמ"א אות א': " (כ) לא נהגו כן עמ"א עשה פשרה ברכה מעומד והנחה בישיבה ועצ"ר אות ח"י בשם רש"ל בתשובה צ"ח מי לנו גדול מר"ש מקינון אהר שלמר קבלה היה מתפלל כתינוק בן יומו דמי שלא ידע להשיג סודה על נכון בקל יבוא לקצץ בנמיעות ע"כ יהיה הברכה והנחה בעמידה : (כא) נשממו עמ"א ואותן סודה על נכון בקל יבוא לקצ'ן בנמיעות ע'כ' יהיה הברכה והנחה בעמידה: (כא) נשמפו עמ"א ואותן שהולכין לפעמים עד חצות בתפילון ומסידון מהם עפ"י הרוב אם נשמטו ראיי לברך אלא דלמעם בכרות עדיף: (כב) וויא עמ"א. דבה"כ שאין רחוק אין מברכין וכן נוהגין דלא כמ"ש בס"ז לברך יע"ש. המחבר לא כתב דאימת דממשמש בהו מברך אפי" הם במקומן דדיעה יחידית הוא התום בסובה עב"י ועמ"א אות מ"ז כיון לחוספות די"א דממשמש יברך. ואפשר נמי דה"פ לעיל דימשמש בכאן. ושמא הפי" שה מברך שתים ב"על של ראש. לכן מוב שיויום ויברך עש"י להניח עדיף מפי בכאן. ושמא הפי" שה מברך שתים ב"על של ראש. לכן מוב שיויום ויברך עש"י להניח עדיף מפי לרו"ה א"ש מפי : (כג) ומ"ם "ל להמחבר לעיל להניח פוםר ש"ר וי"ל דמ"מ ברכת להניח עדיף מפי דישמש בש": (כג) ומ"ם "ל להמחבר לעיל להניח פוםר ש"ר וי"ל דמ"מ ברכת להניח עדיף מ"ש "א דימשמש בש": (כג) ומ"מ ה"ל הר"ב להניה כאן אפי" לאחר ההידוק אין מברך לפי מ"ש "א שלא לברך באדעתא להחזיר מיד ואף די"ל דעש"ית הקשר הוי הפסק גדול והואיל ונעשה ההידוק שות"לא הברכה מש"ה צריך לברך וכמ"ש באות כ"ד מ"מ מ"א הנ"ד ש"מ דכאן גרע מהזיום אדעתא להחזיר מיד ואף די"ל דעתא להחזיר מיד ש"מ דכאן גרע מהזיום אדעתא להחזיר כ"ון דהותר שלא בכוונה וכמ"ש באות כ"ה. ומ"ש למ"ש השל"ה באות כ"א דנשמפו שלא לברך ה"ה לאתר ההידוק לברך ה"ה לאתר ההידוק נצ"ית הקשר ו"ל קצת ועוד דשאני עש"ת הקשר דהוי המוד מ"מ ה"א לברך ה"ה לאתר ההידוק נפסק הקשר ו"ל קצת ועוד דשאני עש"ת הקשר דהוי להחזיר כיון דהותר שלא בכוונה וכמ"ש באות כ"ה. ומ"ש למ"ש השל"ה באות כ"א דנשפמו שלא מדעת אפ"ה א"צ לברך היה לאחר ההרוק נפסק הקשר י"ל קצת ועוד דשאני עשיית הקשר ההוש מדעת אפ"ה א"צ לברך המה לאחר ההרוק בשם של"ה א"צ לברך הפסק גדול ואהא דאם הותר ש"י לאחר התרות ש"ד הול"ל כן באות כ"ה דלדידן בשם של"ה א"צ לברך כ"ה) קודם עמ"א והכלל בזה דבעשיית הקשר דהפסק גדול הוא יש חילוק אם נפסק לאחר היודוק דחיילא הברכה קצת אעפ"י דשייכא להנית גם עש"ד (להמחבר יוש חילוק אם נפסק לאחר היודוק דחיילא הברכה קצת אעפ"ד ויודי כאילו שלא במקומן ואף לדידן) מ"ם בהפסק גדול צריך לברך משא"כ בהותר ההידוק לחוד דהוי כאילו שלא במקומן דאולא לה מ"ע דוקשרתם שהוא ההידוק אז אם הניח ש"ר דתיילא הברכה לנמרי דלא הניח עדיין לה"ב דהוי כנשמטו שלא מדעת משא"כ כשלא הניח ש"ר אח"ילא הברכה לנמרי דלא הניח עדיין ל"ד דעליה קבת למ"ל ברכת לנמית ג"כ או און חוזו ומדעת להחזירם מ"ד ולדידן א"צ לברך כמ"ש באות יוד" לזה עובים שלא מדעת מאלו היום אדעת להחזירם מ"ד ולדידן א"צ לברך כמ"ש באות יוד לוה בלא ברכה אות פלינות דמה"ב ג"מ דאפ"כ בחו"מ המניחו בלא ברכה אות פלינות דמה"ב ג"מ דאפ"ב בחו"מ המניחו בלא ברכה אות פלינות דמה"ב ב"מ דאפ"ב בחו"מ המניחו בלא ברכה אות פלינות דמה"ב ב"מ דאפ"ב בחו"מ המניחו בלא ברכה אות פלינות ברה ב"מ" וכ"ג (כו) ולא עמ"א ולא הבינות דמה"ב ג"מ דאפ"ב בחו"מ המניחו בלא ברכה אות פלינות ברה ב"מ"ל וכ"ג (כו) ולא עמ"א ולא הבינות דמה"ב ג"מ דאפ"ב בחו"מ המניחו בלא ברכה אות פלינות ברה ב"מ"ל וכ"ג (כו) ולא עמ"א ולא הבינות דמה"ב צ"מ דאפ"ב בחו"מ המניחו בלא ברכה אות מפליו ברה ב"מ"ל ברבה אות פלינות ברה ב"מ"ל ברבה אות פלינות ברה ב"מ"ל ברבה אות פלינות ברבה ב"מ"ל ב" כ"א וכ"ג : (כז) ולא עמ"א ולא הבינותי דמה"ב נ"מ דאפ" בחח"מ המניחן בלא ברכה או תפילין דר"ת המניחן בלא ברכה או ש"ר להמחבר אז א" בו בגוול בלא יאוש משום מה"ב אע"ג דלא כתיב לכם אבל יאוש ושינוי רשות או ע"י שינוי מעשה וכדומה לית מה"ב רק שלו עם" תרמ"מ ס"א : (כח) נהגו

תעביד אי עבוד לא מהני אפי במיע כמו תורם מרעה על יפה דפריך התם ולכאורה הלכתא כרבא תעביד אי עבוד לא מהני אפי במיע כמו תורם מרעה על יפה דפריך התם ולכאורה הלכתא כרבא (ומרים אין הכרע הלכה כמאן) וא'כ כשיש לו שתיהן והניח ש'ר תחלה אימא דצריך להסירי ולהניחם כסדר כמו המקדים תרומה לביכורים דפריך התם כתב הלבוש מי שיש לו שתים והויד ולא הניח רק אחת יצא ידי אותה מצוה וכ"כ הב"י וכתב הדרישה, שאין מוכרת כתב עוד הלבוש לברך עשיי רק אחת יצא ידי אותה מצוח וכ"כ הב"י וכתב הדרישה שאין מוכרח כתב עוד הלבוש לברך עשיי ואד'כ עשיר למצוח ולא לעכב ולפ"ז אם הניח שתיהן ולא בירך דיברך כ"ז שהן עליו אם הקדים ברכה ש"ר תחלה ואח"כ ש"י אין חזור ומברך אבל לכתחילה אפי הניח ש"י ולא בירך יבירך עליו קודם הנחת ש"ר. מ"ש בש"ע ש"ר לבד ע"מ ולדיון עש"ר ב" ועש"ר א הנה יל מנא ליה להר"מ פ"ד והמחבר כאן דע"ט"ר ע"מ דילמא להניח והא דמברך ע"מ כששח דנומר המצוח משא"כ כשאין לו רק ש"ר אימא להניח דדדידהו להניח יוצא וקאי נמי עש"י בלא שח והר"ב שכתב אש"י להניח לבד עב"י ג" שימות ו"א שתים עש"י א" עש"ר והוא שימת חמור בכ"ה ב" נ"י סובר עש"י א" ועש"ר א וו"א מ"ו וב"א מ"ו ושימה נ" סברת הר"ב כאן ומור כאן עש"י א וי"ל דממשמש בהו מברך הבאו הב"ה מ"ו בש"ת) א"ר להניח הר" מנחין ואמאי לא על מצות תפילין שלא מסיח דעתו מהם (עכ"ה בס"ו ו" בש"ת) ש"מ ע"מ לא ש"ר להניח הר" מנחין ואמאי לא על מצות תפילין שלא מסיח דעתו מהם (עכ"ה בס"ו ו" בש"ר ממשמש מברד את אש"י ולהכי כתבו מה מברד ש"מ ע"מ לא ש"ר בש"ר ומשמע להו דכל אימת דממשמש מברד את אש"י ולהכי כתבו מה מברד ב"א ש"ר ולהכי כתבו מה מברד את אש"י ולהכי כתבו מה מברד

כ״ה דלהניח הרי מינחין ואמאי לא על מצות תפילין שלא מסיח דעתו מהם (עכ״ה בס״ז ו׳ בשו״ת)
ש״מ ע״ם לא שייך בש״י ומשמע להו דכל אימת דממשמש מברך אף אש״י ולהכי כתבו מה מברך
באר הגולה ב׳ לב׳ דר״ח ואי אאין לו והמחבר כתב ה״ה אפילו עב״׳:
באר הגולה ב׳ לב׳ דר״ח ואי אאין לו והמחבר כתב ה״ה אפילו עב״׳:
והנה לעצם זה שם הקודש שלו זרוע ואציל (ירמיה ל״ח ״ב) הוא הפרק שנקרא בארמית מרפק
הוא סיף הזרוע ובלע״ז קובדו ובל״א עליגבוגין . זה העצם שלאחר המרפק עד היר נקרא קנה . אבל
הר״מ ז״ל קורא לקנה היד זרוע ולעצם שבין שחי עד קובדו קורא מרפק בפ״ד מה״ת ה״ב. ומש״ה
הר״מ ז״ל קורא לקנה היד זרוע ולעצם שבין שחי עד קובדו קורא מרפק בפ״ד מה״ת ה״ב. ומש״ה
ביבן תפילין בזרועו אפשר הכ״מ פירש״ שבת צ״ב א׳ אצילי ידיו אשייל״ש וכן סובר הר״מ
ועי פי״ב מה״ש ה״צ כמפיקו הביא הכ״מ פירש״ שבת צ״ב א׳ אצילי ידיו אשייל״ש וכן סובר הר״מ
ז׳ל בה׳ תפילין דעצם בין קודא לשחי נקרא מרפ״ק וע״ פי׳ הרע״ב בשבת פ״י מיג משמע הכל קרוי
זרוע וא״ש מנחות מ״ג א׳ ועיין ד״מ פ״ המשנה שבת מרפק נקרא בערבי והוא פרק אמצעי מן הזרוע
ז׳ל כן ועמ״ש באות נ׳ בנידם מוה : (ב) בראש תצם ממש לא דשם אין תופת הכ״ל הובשר ביוני לאפוקי ואין מקום תפולין כמ״ש קיבורת מקום גבוה וקיבוץ בשר ומ״ש
בסעף ז׳ מחצי עד הקובדו שהוא לשון סמ״ק הובא בב״י הוא ל״ד עד מש לקובון בשר ומ״ש
בסעף ז׳ מחצי עד הקובדו שהוא לשון סמ״ק הובא בב״ הוא ל״ד עד מש של רבי יוסי החורם
כ״א למעם חצי עצם הספיך לשחי : (ג) גידם עמ״א . בכנהות ליז א׳ ירך שפאל רבי יוסי החורם בפעיף ז' מחצי עד הקובדו שהוא לשון סמ"ק הובא בב"י הוא ל"ד עד ממש לקובדו דשם אין תופת כ"א למעם חצי עצם הסמיך לשתי: (ג) גידם עמ"א. במנחת ל"ז א' ידך שמאל רבי יוסי החורם מהוב מונור מציו ימין נקרי רבי גון אומר וקשרתם וכתבתם כוי ורבי יוסי החורם מדרבי נתן רב אשי אמר מירכה כהה כתכאי ידכה שמאל אחרים אומרים לרבות גידם תני אידך אין לו זרוע שבור אחרים אחרים אומרים ל"פ חיינו תנא קמא דאין זוע שבור אחרים אחרים בימין וב"ח מפרש אין לו ורוע עם אחרים במיור ב"מ"ן וב"ח מפרש אין לו זרוע שמחתך חצי עצם מקום תפילין (אפשר דסמ"ק בשם שימושא רבא פלג זרוע מכאן למד וע"ד שנחתך חצי עצם מקום תפילין (אפשר דסמ"ק בשם שימושא רבא פלג זרוע מכאן למד וע"ד דרושה משמע לר"ת כל הורוע כשורה יע"ש) והרב בשם א"ז דאף יש זרוע פשור דלא כמ"א דלת"ק נמי דווקא אין לו זרוע פשור בחצי השני או בימין אבל ביש זרוע א"צ ריבויא ולי העני לכאורה באין זרוע מידכה יניה בימין או בחצי עצם השני לכתף אבל ביש זרוע א"צ ריבויא ולי העני לכאורה באין זרוע מידכה יניה בימין או בחצי עצם השני לכתף אבל ביש זרוע א"צ ריבויא ולי העני לכתף הא' מסק כרב אשי ידכת בה"א שמאל ולנידם שאין לו יד (ופורש"י שם דית לרבות נידם שאין לו יד (ופורש"י שם דית לרבות נידם שאין לו יד (ופורש"י שם דית לרבות נידם שאין לו יד אורה היים הלכות הפיין

י"ר אף שיש לו קנח מרוע) ספור אפילו יש לו קנה וזרוע פיון דלית ריבויא (ובס"ז גפי מידכה ובס"ש בש"ו אי יאית ז") יהתום דכתבו הל"פ מעפע דעתם דלכ"ע חווב ביש זרוע וכאתרום הת"כ הלעיל ז א, שי טו קאח הווען שבור אפילו יש לו קנה הדוע כיון דלת היבויא (נבט ז נפי כרוכה ובט ש בש'ו א יאית ז') ידתום דכתבו הל'פ משפע דעתם דלכ'ע חייב כיש זרוע ופאחרים דת'ק דלעיל ופונגתם דלותי הלבה כך דפאחר דרבים שפנימים כך ויד שפאל אי ידך זו שפאל ידי ישהה ארץ עו כדר'נ סש'ה פסק הריב יניהם ב'א ברבה על זרוע שפאל פאפור והנה ילל נהפרך הוא דאי פליני הלן ואחרים (בתניא אידך) באין זרוע כלל לאחרים סניח בימין ולת"ק פפור ולתנאי קפאי נפי הבין היא הא ביש זרוע א'צ ריבויא דפה"ת לא יניח בזרוע שפאל . או יאפר כי בנוסחת גם' דידן כתנאי יודב הב"ז וה שפאל אחרים דך לרבות גידם ו"ל דה"ם כתנאי הא בה"א כה"ח ידב"ח פתם ידך משפע ביוסי החורם כר (המ"א הביא סברו ואתתנן בשנו שאף ימין ביותר הב"ד הצלי ברבוי ואתתנן ביוסי החורם כר (המ"א הביא סברוי ואתתנן ביוסי החורם כר (המ"א הביא סברוי ואתתנן ביוסי בולים ביוסי החורם ביוסי ביוסי החורם ביוסי ביוסי ביוסי ביוסי ביוסי החורם ביוסי ביוסי ביוסי ביוסי ביוסי ביוסי החורם ביוסי ושלאכתו בימין ידכה כהה ח"ש ובערדכי משמע דתרתי שמעת מידכה והבן. ומ"ש לפירוש התוסי וכמאכת בימין ירכה כהה וו"ש ובערוכי ששפע דתרתי שפעת מידכה והבן, ומ"ש לפירוש התום?
הל"פ ביש לו זרונ ינוחנו בימין בלא ברכה היינו באין לו זרוע ומוונתו דאי פליני לת"ק פסור בימין
באין לו זרוע ילאחרים הייב בימין הלבה כת"ק ואחרים דלעיל הם אחרים דכאן או מידך כמש"ל
משא"כ אם ת"ק ואחרים (בתניא אידך) ל"פ יול תיק עם אחרים חילקים על אידך ברייתא וורך
לרכות גידם בימין והבן: (ד) דבר הוצין עם"א ולא הבינותי דבובחים י"ם א" שערו פיי רש"י שער
ארוך יוצאה מראשו לנופי וחוא שלא במקומה וחוצין בין גופו לבגדו אכל במקומה בין עיניך
וצוואר אחת הוא ואין חוצין וסוף הקער סוף עצם נולנולת עיין מ"ו וצ"ע: (ה) ברצועות עם"א
וצמ"א רחד בה ששייך לקשר בשם לבוש: (ו) תשדר עמ"א כתב ש"י על המפרסום שרי דמכומה
וצמ"א ווצמ"ל בינות מ"ו ביותר מ"א ברוב ש"י על המפרסום שרי דמכומה וגם"ז אות די מה ששייך לקשר בשם לבוש: (ו) תשור עמ"א כתב ש"י על הסטרמום שרי דמכוסה בגדו בגאת כ"א משמע שמפרש הא דרב אישי ציירית כיון דמוגחים תחת בגדים אעש"י שנקרטו שרי אבל על הבגדים אסור משום לך לאות וכבר כתבתי במ"ז שיש מחלוקת בזה ומ"ש כהנים בזבחים י"ם א דיד לא היו מניתון וע"ג כתונת ולכסות אותו בבגד אחר הזה יתור בגדים ותפילן לא הזה יתור בגדים ע"ש תוס ד"ה תפילון בש"ר מניתון, ווש כדמות ראיה להרום ז"ל פ"ם מכלי המקדש ה"ג דמעיל לא היה לו בית יד דאל"כ לוקמות הא דהתניא אם הניתן אין חוצצת בכ"ג מניח על הכתונת ומכוסה בבית יד של מעיל ומיהו י"ל דבין בגד לבגד גמי אין להיות חציצה ובנ"ץ מ"ד מתוס" ערכון כ"ר ווא אות וב"א אות ה" בגד הא בין בגד לבגד המים בגד לבגד מבין בגד לבגד כמו ב"ג אין קפידא בחציצה וצ"ע (ז) הכובע עמ"א ווע"ז אות ה" וב"ח סיים אין אנו נוהגין להתיר ב"ג אין קפידא בחציצה וצ"ע (ז) אל יברד עמ"א ווע"ז אות ה" וב"ח סיים אין אנו נוהגין להתיר ב"ג אין קפידא בחציצה וצ"ע (ז) אל יברד עמ"א ווע"ז אות ה" וב"ח מיים אין אנו נוהגין להתיר אפילו בכובע דק וכן עשא דבר : (ח) לא יברך עמ"א ופירשתיו בשוז אות ו ועמ"א אות ו' ובסי כ"ו דמ"מ מכרך על ש"ר שתים להגיח ועל מצות : (מ) ואיפר יד עמ"א ועמ"ש באות יו"ד מוה יע"ש : (י) ם מכתר על שר שתום להניח ועל מצות: (ם) ואיפהייד עם א ועמיש באות יוד מוה יעיש: אחד עמ'א על" על שתום להניח ולה אדם שרני לכתוב ג'ם בימין כר ע"ש והיינו מידי יסדה ארץ (הביאותיו במ"ז א' והבן) ומ"ש כשהרגיל עצמו יש לסמוך על הב"ח מפעם שיש חולקים בהרניל כמ"ש באות מ' לכן יש לסמוך אב"ח: (יא) מכה עמ"א מצמנה ואין דעתו מיושבת פמור מתפילין כמבואר בל"ח אות י"א ובמכה גדולה שצער גדול אין להניח אפילו נשאר מקום ובס"א א אית ני דאם המכה בכ"מ הפילון י"ל להניח בלא ברכה בימין יע"ש: (יב) ג' כריכות עמיא עמ"ש א אית ני דאם המכה בכ"מ הפילון י"ל להניח בלא ברכה בימין יע"ש: (יב) ג' כריכות עמיא עמ"ש בס"ז את תי מזה: (יג) שבכה ישלין ומיין א"ר וספר מקור חכמה בשם כתבים שיכרוך על הקיבורת בס"ז את תי מזה: (יג) שבכה על תיין א"ר וספר מקרום לאותן שנותנים כרא"ש בסיי כ"ה סי"א ג' פעסים כצורת שיון יע"ש: (יד) התיתורא עמ"א פירוש לאותן שנותנים כרא"ש בסיי כ"ה סי"א ואיכ שלא יהא ניתר ההידוק יניח לפי שעה הרצועה על התיתורא ולמעם הלבוש ההידוק יניח לפי שעה הע"ל מ"ל (מו) בעורף עמ"א ומ"ש המיר מ"ל מ"ל מ"ד שעה אין להגיח רצועה עליה עמ"ז מ" מוה: (מו) בעורף עמ"א ומ"ש המיר מ"ל ייהום בפיל הדגאה מד בטם עות דימום בסי בלא בוכה הם מי אות כ"ו: (כא) און ד"א עמיא ותראה לסי ל"ב ממ"א אות כ"ו: (כא) אם הם גלוים עמ"א זה פי עסיש מנחות ל"ו כי רב אשי הוה צייריה כי ועמ"א אות רי ובמ"א רי ועא"ר אית גלוים עמ"א זה פי עסיש מנחות ל"ו בקשר מאחוריו ג'ב י"ל שיחא בגלוי ייל"ש:
בת (א) בכל שעה עמ"א דאמו לא יווו יד מהם אלא כיש שנוכר דייב למשמש שלא יבא לידי היסת

מהרא" אף בתפלה שלא יוזו מפקומן: (ב) תשר עמ"א ובא"ר ד' בשם גלא רוא שקודם מסיל בהרא" אף בתפלה שלא יוזו מפקומן: (ב) תשר ואלל איות מים במ"א וכן נוהגין העולם להסיר ג' כריכות תחלה ובד"פ הנגה: (ג) מעומד עס"א ובקב"ג אות יו"ד דפוסע בשפאל מה"ם יעש ולפ"ז כותב בימין וכל פלאכתו בשפאל במנית בשפאלו ממהר להלוץ. כשפית בשפאל במים בכ"ו ס"ו חולץ בימינו שכותב דשפאלו ממהר להלוץ. כשפית תפילין יאחיו בבתים וכן כשמעלגלין ולא ברצועית עא"ר אית ד' . ום"ם ג'ה וצ"ל כ"ה: וא ש"ר ומסמנין כ" המ"ז ג'ה את " מזה. ומ"ש ונהנו למפן כו" יש נוהגים לעשות ב" כיסים א" ש"י א"ר ומסמנין כ" המ"ז ג'ה יו"ד קרושתו חפוחר ומ"ם א" דסיי מהני שלא יוציא ש"ר אין מעבירין ולסטן שלא יניחי ש"ר בש"ר קרושתו חפוחר ומ"ם א"ר דסי מהני שלא יוציא ש"ר דלא ישכח ויניח ש"ר תתלה בתיק ואפשר ג"כ דאין ראוי להגיח ש"ר מידו עד יניחם בתיק: "ד"א ש"ר מכ"ח קב"ג (מ"ץ מא"ע ב"ל"ש המ"א מב"ב הנה מ"ש לעיל ש"ר ש"ר מנביאים וכתובים ש"ון סימן קניג במ"א אות ב"ל"ש המ"א מב"ב הנה מ"ש לעיל ש"ר ש"ר מכתובים או שון וע"ד רפ"ב ורפ"ג בב"י ומ"ש שתרה המורה יותר אפלו נביאים ע"ג חומשין אסור כמכואר ביר רפ"ב מ"מ והנה ב"ב רוב בתוב" ב"ה מורה בתוב" המור המורה ב"ל מור המשון וכ"ל ה"ב בתוב" הוא המור ביר ב"ב מ"מ והנה ב"ב רוב במור במור בב"ב שם (וא"ג ברפ"ג מ"א ובר בתחלת לספי תרון שישר כ"ל הע"ר שיו היות ע"וו חימשון) וכ"ל מב"ב ב"ב והור למשה המיא פעילה כ"ו א דבעי בב"ב ב"ב והור לתב"א אפאי גורו מתחלת לספי תרון שימר כ"ח) ולתום" מה קושיא הא שושר בב"ב שורה מ"ח) ולתום מה הוא אשון לו כ"כ מקום פנוי להניח כאך האור מלוול מפ"ל בהנה בהנה בלוול מפ"ל בהנה בלוול מפ"ל בהנה בלוול מפ"ל בהנה בלוול מפ"ל בהנה בלוול מים למשה להוא השרוה המ"ל לוול מים להנה הוב להנים ואין מונחים ומם לאור במים ומום לוול מים מהנות הוא בארה הוא בלדה אום בתום ל"א אתברה לאו משם זלוול המשה ההא אחבריה ומעל להנחים ומם להדשות ובם ל"ד בתוכה הנושה מיונה הם בנויא ביא מהבור מומום המוות בם "ל בתים ואון מנותה בה בוש"א ביא מהבור מומום המוות בם "ל"ד בתוכה הנושה מומות הם "כ"ו אית אתברה לא מומום המומות ב"ל שום במומום ומומום למומום במומום המומום המומום במומום המומום במומום המומום המומום המומום המומום המומום המומום המומום המומום המומ

בלאו להדע מותר מית וויל וראו כל עמי הארץ מ"ה לאו זמן תפולין אלא דאן איפור כפו ציצית. דלא: מושמרית יליף וויל וראו אסמכתא מדרבגן בלא מעמא דיישן כהם (מיש רשיי מנחות ליו בי דיא: מושמרית יליף וויל וראו אסמכתא מדרבגן בלא מעמא דיישן כהם (מיש רשיי מנחות ליו בי דיה ואין מזרין שמא יישן בהם משמע להניח לכתחלה המעם וראו ועב"י אף לגירמא והוה מנח כי

ועאיר אוח יו"ד משמע התחלח קלח הקלילה חהיה מולחת במקום שמחחילון שיקרי השער במלח ולד הב' למעלה ולא הקלילה כי גם החיסורא כולה חהיה במקום שער. ומיסו עקרי השער לא מי שיש לו שערות ארובות ושוכבים עד הלי מלה ומניה שם תפילין רק התהלת מקום משפני מש כיש מ בפרות התישוט ובוכנים של מנו המור ממוח בשמן רק התחומת מקום תפילון מהחהלת עיקר הפער. וביעור הקשר באחור משואר בשיע ועתיא אות פיו ובח"ר אות י"א דבקשר נמי פוף הקשר במקום זמיחת שער וא"י מה הוא דבחחור בשרף יש כמה ב"א שיש להם שערות בזואר ממש וקשר זריך להיות בנובה מאחוריו פוף עלם הטולטלת כמ"ש הר"מ ז"ל הביאו המ"א אות פ"ו: ש"ש הר"ב בהנה"ה ס"א להטות בראש העצם כו' אבל לא טר מדיר של מה מלמדנו שהרי המהבר בה"ז כהב בפירוש כן והם דברי הסמיק ועמ"א אות בהצי כו' א"ד מה מלמדנו שהרי בחרי במבר בה"ז כהב בפירוש כן והם דברי הסמיק ועמ"א אות

ב' וריש בעת : מון לברך עס'ז הב'ה הקבה מאי אפילו בלילה דמשמע דבני מערבא היו מברכן אפי בממסירין ביום וז'א כמ'ש כ'ת ברכות מ'ד ב' ומנחות ל'ה ב' דבני מערבא רק בשמסתלקין ביה'ש היו מברכין והש"ז הוסיף להקבות דהפור התחיל אין מברכין ברכה כשמסירן מבמע ביום ולו"א דהדא מתורלת באידך דהפור בא לומר דל"ת דבני מערבא לף ביום היו מברכין הודאה על המלות שקיימנו כמו ברכת המוון הודאה לפעבר וא"כ לדידן ביום היו מברכין הודאה על המלות שקיימנו כמו ברכת המוון הודאה לפעבר וא"כ לדידן ביום היו מברכין הודאה ביום היו מברכין הודאה על המלות שקיימנו כמו ברכת המוון הודאה לפעבר וא"כ לדידן נמי דחוקה אפפח קאי נחקן ברכה אחרינא בקושיית הב"י במשלק בע"ש ביה"ש ולא **כ"ל חירון** נמי דחוקה חפכח קחי נחקן ברכה חחרינת כקושיית הב"י במשלק בע"ש פיה"ש ולם פ"ל חירון הב" יע"ש אלא כמ"ש באות ב" דאות של שבת מברך וכאן ל"ש זה לכן אמר השור דאינ כן אלא דכני מערבא גופייהו לא מברכי רק ביה"ש כו" הלכך לדידן אפיל"ו כשפשרין בלילה ל"מ ביום דגם הינחו כו" אפי לילה דאון קיי"ל לילה זמן הפילין מ"ש. ולכאורה לשון אפיל"ו יש לומר דלמ"ד לילה מ"ה לא זמן הפילין ביח"ש אסור ספק לילה ובני מערבא סמוך לביה"ש משלקי ומברכי (אח"ל דלא מברכין על ספק מ"מ קרוב לילה הום) ולדידן מוחר להייחן ביה"ש ספק דרבנון בדבעין למימר לקמן אי"ה בח"ל למ"לן כו": (ב) שו"ש ברכה עש"ו מלח שום לשבת אפ"ה היו מברכי כל מלוח דרבנון) ורבינו הפור כתב דכל שאין מברך לשמור מוכני כו"ל ב"ל בדבתניה לש" מברכי בל"ח מברכי כל מלוח דרבנון) ורבינו הפור כתב דכל שאין מברך לשמור מוכני כו"ל ב"ל ב"בתניה לשם מלום לשור הפור ב"ל ממור ב"ל מהור כו"ל והמדה מהל"ם מכרך בלמור מוקיו כו' והקפה מרח"ש כו' ול"ש הירון המ"א כהן דכשמיה לשם מלוה אפור כו' דא"כ היה לראיש לחלק ולומר דיש כ"מ בין דרש ובמרח דחסור אפילו מניהן כך ובין דרשא דלך סיה נרחים נחנק ונומר דים ג'מ בין דרם ופמרת דהסור חפיט מניתן כך ובין דרס דרך לאות אלא ש"מ דאין חילוק כלל ובש"א סמ"ב דמכניסן זוג זוג מוסל בפזיון באני ומצוים חירן לאות אלא ש"מ דאין חילוק כלל ובש"א סמ"ב דמכניסן זוג זוג מוסל בפזיון באני ומניתם דק שה"ל א"ם ציית בלילה באין באין ב"י רמב דאסור להמיחם בשבת וי"ם א"כ ציית בלילה שה"ל א"ב ציית בלילה בינון ולמ"ש המ"ל מלון ו"ל דנתסוון למלבוש לא לשם לינית ובה"ג תפילון נמו שרי. י"ל למאן קאמרינן להרא"ש ולדידיה בסי" ח"י כסום המיוחד ליום חייב אף בלילה ומודה בשביד ודאי דליכא איסורם בפניתו ו"ם א"ל אות הא איסורם ליכות בפניתו באת וי"ם א"ל אות הא איסורם ליכות שב"ל ליכא עב"ב במניתן בלל לבם הפילון ה"ה ציית מהכון למלבוש ועוד שאי הפילון מזלול בחופם המוך משח"ב ציית בלילה וש"ב בלילה וש"ב בליש היבור לבו בלון ב"ם בילו ה"בים ולאום באן דבשבת וי"ם אין מיסור כ"ל המלך משא"ב ציית בלילה וש"ב ב"ל עדום מילה ושבה ואין איסור כ"ל היבור אם שלשה עודים נותר הבר לה"ל אותר הבילון ה"ה מילה ושבת ואין איסור כ"ל היבור להיה וש"ב ה"ל עדום מילה ושבת ואין איסור כ"ל את הבילון כ"ה בילות הבילות לישור להיון אום באתר המבון אום באתר היום באת היום באתר היום באת היום באתר היום באתר הבילות הבילות הבילות היום באתר הבילות הבילות הבילות היום באתר הבבת ו"ם אים בל בל היום הבילות הבילות באתר הוב הוא ליכות הבילות באתר הבל בהוא מום הבילות הבילות באתר הבבת ו"ם היום הבילות הבילות הבילות באתר הבל בהוא הבילות הבילות באתר הבל בתוחם הבלים הבילות הבילות בהוא הבילות הבי שה"ל אום תפילין כי יש ב' עדים מילה ושבת ואין איכור אם יש שלשה עדים והם דברי אפודרהם הביאו א"ר וברוקה סימן מ"ד אות א" סני ועדיף מע"א רק בעינן אום מיליאת מצרים ותפילין ושבת וי"ע אות א" מי"מ הם יע"ש בא"ר. והנה להלטש ואבודרה"ם ערל במתו אריו מרמת מילה או כימטים דהייב בתפילין מספק מ'ה אפ'ה בשבת וי'ם פפור איליגן בחר רובא דעלמה ומ"ש רוקח שבה וו"ע הות מ"מ הפשר במזרים שמרו שבח שביקש משה כו' או שבח מורה על הידוש העולם וו"מ מורה על הידוש העולם (כמ"ש רמ"א ע"ש

מפילין ולא חייבינן במא יבכה וילא דהוי גוירה לגוירה יע'ב: שוב האיר ה' שיני וראיתי בפסקי מהרא"י ז'ל פי' ק"ח כתב לטעם הסמ"ג מכח שני עדים מי שמחו אחיו מחמח מילה יניח תפיליו בשבת נראה דאין לחלק יע"ש וזה כדברי. וליליח אין חיוב לילך בו כמבואר קידובין ל"ב ב' חפילין י"ל נשים חייבין בשבת דל_יהוי ב' עדים וי"ל עדיפא מבני יע"ש :

קידופין ליב ב' ספילין "ל נכוס חייבין בבבת דל,חוי ב' עדים וו"ל עדיפא מבמי יע"ם:

ל (ה) משיראה עש"ז ב' בשם רביע יונה דהלוי בראיה דכתיב כו' (דכרים כיחי') ומיהו
הסמכחא הוא דחין שם ספילין בפירום ושקר המעם שמא יישן בהם עד הזמן הזה
בכלל לילה הוה הכי אסברה לן הלבוש ז"ל פ"א וב' יע"ש ובחולך לדרך והגיע עמוד השחר
ז"ע אם יברך אז עיין שעיף ג'. והר'פ במור הובר דמברך כשהולך בדרך ואנן בסקיקן דלא
מכרך ומ"מ בע"ה י"ל דמברך ולהלבוש שיקר הטעם דהוי לילה לענין זה ושמא יישן ביום
מ"ר אין לחלק ולא יברך עד זמנו. ובס" ה" שיב "ילית בין חבלת כו' וכפי הנראה דעד
שיכיר ברחוק ד"א מאוחר הוא עמום" ברכוס ע"ב" ד"ה אחרים אומרים ע"ד שיראה הבירו
ובנמרא משרילה יע"ש שמ"א א" : (ב) הרב"ל עע"ז והוא ירושלור סי "מ"ד ולפ"ז בהכנים
קודם היום לדרך אף בענלה נראה להתיר כי זה הוי שינת עראי ולפ"ז בהכנים
קודם היום לדרך אף בענלה נראה להתיר כי זה הוי שינת עראי ולפ"ז בהכנים
ה"א ו"ב לשומרן מוסר ומשמע ושירין ומוברה הוא דאל"כ בלא לשימרן נמי שרי (עב"ז) אבל
העור השמע זה ועב"ז ב' חורולים א"ר"א במנים ל"א ב"ל לפתרן מוחר סובר לילה לאו זמן
הפילין ולריך לחלוץ רק לשומרן מוחר ואנה ושתר ואנן קו"ל זמן הפילין ולפ"ז אין מורין כן לשומרן שוד
העור השמע זה ועב"ז ב' תורולים א"ר"א במנים לדהך ומחירא שחל אבורן כ"ד מירן דלבומרן לכתחלה שרי להניחם וסמך הטור אמ"ש השכים לדרך ומתירא שמא יאבדו (כ"ה ברייחא שם) והוא הטעם דשרי ולש"ו לשימרם מוחר לכתחלה להניחם אבל המחבר בס"ג ברייתה שם) והוח העשם דשרי וגם ז נשימדם מוחד נכחתנה זהניתם חבל המחבר בביצ נתן טעם כיון שהשכים כו' הא לא'ה אסור אפי' לבוחרן ואפי' שיט לבין עלמו אסור ומיש
יון טוכי'ן שוחי אהיו להיחה לכההלה (כפירום הב'ח אין מורין היינו להייחם לכחלה אבל
להמחשב הפירוש אין מורין שרשים שלא להאוץ): עוד אבאר לך להניחם עלוו כל הלילםי
יווחר בינו לבין עלמו וכחבמים דרבי יעקב מוחות ליו א' ועד זמן שינה דאמרו היינו כלימר
עד זמן שרוצה לישן דא שהכרה מסירם אסור לישן שינם קפע בהן ואפשר אפילו שנהי עלול הדומן שניה היינו בכליל מדומן שניה היינו בכליל מדימי שבי מהרבין שניה בהרבין הפריץ שבי
הפי' מהיך דברי המרדכי בה'ק אבל בחוש' שם ד'ה רבי יעקב כתבו דעביד הכתרץ'ה שבי
מדרבנן מבמע דלרבנן נמי הרחקה והמחבר לא הביאו סובר דכל הפוסקים חולקים והלכה
מהמים כל הלילה א"ל להלון וכדכתיכנא : (ה) בייון עמ"ז המחבר פוצר ממנים דיאלה זמי מדרבקן מבמע דנרבנן למי הנחקם והמתובני לכו הביתו שובי המחבר סובר סטעם דגילה זמן כהרמים כל האילה א"ל לחלון ובדבחיבוא : (ה) ביון עמ"ז המחבר סובר סטעם דגילה זמן תפולון כך במא ים; ווביח (לא משים וראו כל עמי הארן לחוד כמ"ש (אוח אי) וברילך לדרך ל"ש ישן ואפי לא שתיירא שמא יאבדו שרי להניחם קודם אור היום ולפי זה בענלה אסור סא רוכב שרי דלא כמ'א ה': (ו) ושקעה טט"ו. הנה בש"ע יל ה'פ בחיל ושקשה המה ניה כמ"ש המ"א אות ב' (שיון שכת במה מדליקון ליו משתשקש החתה או שקשה המה) הא ביה"ש ה"ל להניח ידו דלבומדן מורין כן וה"ה ביה"ם מורין כן אף בלא לבומרן ע' שפ"ז כזה וכע"ם קדש היום ביה"ב גמי שניח ידו דאיסור שבת עליו והחירו לו שלא יניח תפילין כמקום שאין משחמר ועבי' ל"א אשור להניח תפילין בשבת וה"ם ביה"ש אות שבת הוה אבל האדון ז"ל פי מביאות יכול מניח ידו אש"ג דבס"ב פסק דאים לחלון מימ און מכיון כן וכאן ברבים חת דה"פ בחול מניח ידו אש"ג דבס"ב פסק דאים לחלון מימ און מוכיון כן וכאן ברבים חת הוראה . ואפשר לי לפרש שיד דלשימרן מיריון וכאן לשומרן הוא דבא בדרך ולחלון ולהביא בידו כתב הב"י ולכוש דמתיירא דמשחלפי ונפלו וא"כ מורין כן אלא דמורין היינו ליהיד ואומר לו

משבצות זהב

כן משא"כ שיפגעו ב"א וסבורים שהניחם לכתחלה בלילה וכ"כ הלבוש שיסברו שהניחם לכתחלם בלילה (עמ"א אות ד') ואהא קאמר דבע"ש בבית המדרש לריך לחלון משום קדובת שבת ולריך לילך לביתו ינית ידו עליהם בהליכתו משא"כ בחול בבית המדרש א"ל לילך לביתו ויושב שם והוראה לא הוי דכולם יודעים זה ח'ח. ומיהו זה אינו דהא רבינא יחיב קמיה רב אבי במנחות ל'ו ב' והמר לשומרן ואמר אין ומשם למדו הוראה מוחר לשומרן עב"י אלא דכאן נמי לפומרן הוא בביח המדרש שאין משחמרין אלא חשש הרואים יטעו שהניהם בלילה לא טעו נמי נפומרן הוח בביח המדרש שחין משחמרין חנח חשש הרוחים יטעו שהניהם בנילה לא טעו כדיון דביח המדרש הוא וכולם יודעים והבן . ועי' סי' רס'ו סעיף י' הביא המחבר ב' ברייהות לענין שבת וכאן הביא הפירוש ברייחא א' בחול . והנה לדעתי האדון ז'ל דיבר בכאן דבר לענין שבת וכאן הכיא הפירוש בא בדר או יושב בבהמ"ד ושקשה חמה אם בחול יניח ידו בדול כי הלבוש סובר דא והיה אה להכינים לעיר דר מלבוש סובר דא ודא אחת היא המחבר הביא דין שבת בכאן כפול והביאו לקמן דס"ו ואשמעינן אפילו משום איכור שבת הסירו להיותן עליו ולביאם לעיר אבל הפ"ז ז'ל דברוונה הביאו המהבר כאן שבת לומר השא החירו נהיותן עליו ההביחם ישיר תכני הפי זיד ז בנותה הבינו המתוכי כתן שביו מת. ההול בבית המדבו א"ל לחלוץ דליכה חשש טועין דבהמ"ד הוא והבן: (ז) א"ן עפ"ז. הוא מפסקי המרא"י קכ"א כמו שליין בלר הגולה ושם מבוחר דהייד הא שכח ולא הניח כל היום מפיד אין מניח לאחר ערבית ובא"ד אות ה" הקשה דל"ד לאבל ובי"ד הי' ת"ב אות ז' בט"ז להחמיר אמרינן כן ולא לקולא ה"ה כאן זה שלה הניח הפילין כל היום יש לו להניח אחר ערבית אם הוא יום. בלה ברכה וכן. נראה לכאורה להלכה ואין הדיוט כמוני מכריע. ואם הוא
לא המפלל אע"פ בהקהל התפללו ערבית יניתם בברכה ועמ"א אות ז' ומיהו אם הנית ביום
לא התפלל אע"פ בהקהל התפללו ערבית יניתם בברכה ועמ"א אות ז' ומיהו אם הנית ביום
רק שרולה גם עקה אין ראוי להניתם כל בהצבור התפללו ערבית:
לא (א) שהן עע"ז. מהלוקת ז'א הוא מ"ד ב"ג דאות מלה והוכה ומ"ד ס"ל איסור מלאכה

דוקח וי"ל עוד מ"ד ס"ל חה"מ מ"ה הסור בקלח מלאכוח ומ"ד ס"ל מן החורה מוחר רק מדרבנן הסור בחוה"מ עסי' חק"ל מ"א א' ועא"ר אות ב' דהזוהר לשיפתיה דחה"מ מ"ה אסור יע"ש מה בהקשה א"ר א' מיו"ד רס"ה (בש"ך כ"ד) דאין לחלון חפילין עד אחר המילה דנקרא אוח וחפילין אוח אדרבה מזלזל באוח המילה י"ל דאנו בחול מניחין חפילין אע"ג שיש אות מילה כמ"ש לבוש בשי' כ"ט דשני עדים בעינן ודי בכך ובשבת יש מילה' ושבת והש למו מות מידה כמו ע בפוש בשי כש דשני עדים בעיץ. הסכים שלא לברך בהה"מ ועוד דאי מסכים שלא לברך בהה"מ ועוד דאי מברך נראה מהכוין למצוה ושמא אין מחויב ועובר נמי בל חוביף משא"כ כשאין מברך דמניה מספיקא לא שייך בל חוביף כל שעושה מספק עמ"א אות ב". ומ"ש לחולצן קודם הלל עבשיו נהגו לכלקן אחר קדושה של הפלת י"ה ומ"מ לירך לכוין לשמוע חזרת התפלה. ויראה מפילין ר"ח אין להניחם בהח"מ כי הזוהר מפליג בעונש ודי בתפילין דרש"י וס"ם כמי הוי

שמא הלכה חה"מ פטור ושמא הלכה כרש"י

והבה שבת אות היא ביני וביניכם ותפילין והיו לאות על ידך פי' ע"א אנו עבדיו ים' דעבד נושא חותם המלך הלכך בשבת יש אות אחר וי"ע אע"ג דלא כתיב אות שכת אקרי אבל ההימ לא איקרי שבת ע"' רש"י מנחות ל"ו ב' שהן עצמן אות דכתיב אות היא וזה בשבת (פמוח ל"א י"ג י"ו) ואני ההדיוט הכוחב לולי דמסתפינא הייתי אומר מה דכהיב (ראשית א' "ד) והיו לאוחות ולמועדים אוחות היינו ימים טובים נהראו אוח ומועדים היינו ראשי הדבים 'ה כמי מועד אקרי וע' הלכוח כ"ח סי' מי'ם יע"ש בטור ולבוש וה"ש והיו המאורות להוחות לי"ע שנקראים אותות ולמועדים ר"ח ורש"י פירש כשור ולפוש וח ש והיו המחורות להומת לי"ע שנקראים אותות ולמועדים ר"ח ורש"י פירש כבהמאורות לוקין כו': מ"ש הש"ז ברכה בהבאי א"ר מירץ מפני המחלוקת שי"א לברך וי"א שלא לברך כמו בשכמל"ו דאומרים בהשאי כו' יע"ש והלבוש חירץ דלריכין אנו להורות שיש אות בח"ה קלח יע"ש בלבוש: אם רשאי להפסיק בח"ה בין ש"י לש"ר עסי' כ"ה במ"א אות י"ז יע"ש:

לב (h) יכתוב עפ"ז. והוא בב"י גבי אם חיסר אין מקוה בשם הר"י אכסודרי אבל הב"ח כתב ברים סי' דמטור משמע דש"ר קדושתו המורה יכחוב קודם והפרישה כתב מש הטור כ"א בקלף לבדה אש"י קאי ולבדה שלא יערבב אלא יכחוב כל פרשה בעמוד א" וא"כ אין חולק על הרו"א ועיין עט"ז הם דברי הב"ק. ובא"ר כ' שמהר"י לוריא נהג ש"ר קודם וחנו פוסקין כמ"ש הר"ב בהג"ה ודיעבד אין פסול אע"ג דשלא כסדרן דיעבד פסול אפי בסעיף כ"ג והיו בהוייהן יהא אבל ש"י קודם לש"ר לאו מוהיו נפיק אלא חות ה' כמבוחר מדהקדים קרא (ומניחין כן) ש"י קודם א"כ כשר דיעבד ע"ן אות ג': אם נפסל פ' נפסלו ג' אחרים ואם יש לו פרבת קדש מתפילין אחרים ויודע שנכתב קודם אלו יצרפם ומספק פסול א'ר אות א' עה'ג ס' והכין ודאי ספק תורה לחומרא וכמדומה בכאר היפב לא כתב כן. וש"א וש"ר מספק ודאי אין קפידא כי דיעבד כשר ש"ר קודם עמ"ש באות ב" מזה: (ב) כולם עש"ז ע"ל לקמן סעיף ל"ח ובש"ז ל"ב וסעיף מ"ז והעיקר בש"י אות א' בית א' אפי' דיעבד מעכב וא"י אם הנית בד' במים (עסי' מ"ב) אבל הפרשיות מאוה לכתהלה נהי חפיי קיעבו מעצב אחיי מש המיח כן בפנים ודיעבד כשר והמכהג לדבקן כבסעיף מ"ז ובש"ר למיותן בקלף ה" כמו שאות ה" במון כן בפנים ודיעבד כשר והמכהג לדבקן כבסעיף מ"ז ובש"ר לניך ד' בפים למעפת מע כו' ויצואר אייה לקמן: ומ"ש הש"ע בש"ג אם זרק זהב מעביר ואע"ג כ"ז דלא מעביר פכול לא הוי שלא כסדרן כיון שאין כותב כ"א מעביר ונשאר תחתון ואע"ג כ"ז דלא מעביר ונשאר תחתון ממילא . ובא"ר ה' כתב בדיו וזרק זהב וחיפה דיו עליו אפ"ה פכול דאל"כ יש חקנה לאזכרות יע'ש וי'ל כשמעביר דיו על מקלח אות ועדיין לא השלימה נמי הוי כמוחק . וממ'ש הנ"י הביאו יע"ם וי"ל כפמעבור דיו על מקלם חות ועדיין לח הפנימה למי היי למונות . זונו על הלי הפיתוח הב"י זרק זהב על אזכרות ע"ל דיו וכל"י דמש"ה לקוע אזכרות א"ל מוא ליה ואזכרות לקים דבאר אוחיות מעביר דיו וי"ל דהלי לאו מכח קוביא כתב כן דייל כתב אס"ח קאי לפירש"ב בבנת ק"ג ב" ד"ה לתבה בשירה לש"ח ושם באר אוחיות חיקן לגרור ולכתוב ובאזכרות אסור ועב"ח לאן . ע"ל לבוש י"ד רע"ו וש"ה ובש"ך ו" וכבר יש לחרך דהיסור לשון יש שם האחר אוחיות מהני גרידה . גם מ"ש שם דאם גריר וכותב בדיו ביינו בכתב זהב מבא"ב זה" השלה לוחיות מהני גרידה . גם מ"ש שם דאם בליה בריר ביינו בכתב זהב מבא"ב זה" מולי אוח"ף לאחר היינו ברובים וזה נותף מולים בדיו ביינו ברובים וזה נותף מולים בדיו ביינו ברובים וזה מול"ם ומ"ח לאחר והב מעביר ונשאר הדיו כמ"ש כאן. שוב ראיתי בא"ר כאן אות ו' ז' הרגיש בזה יע"ש ולפ"ז זהב מעביר ונשחר הדין כמ"ש כחן. שוב רחיתי בח"ר כחן חוח ו"ז" הרגיש בזה יע ש ונפ ז במפילין זר"ק יש חיקון לא כחב והנה מ"ש כאן כמוהק השם דמוחק ממש לא הוי דנשאר כתב תחמון ומשמע מכאן אפי׳ זרק זהב שלא בקדושת השם אסור למחוק דלא כש"ך י"ד רע"ז י"ש ול"ע. עמ"ש באות ש"ו מוח ובמ"א אות ל"ח. עוד אסוב אל מ"ש באות א" להשרף פרבה מתפילין אחרים בספק הע"ז ב"ד רפ"א א' ור"ן א' בשם התום' מנהות ל"ב ד"ה דלמה דמכשרי שלא כסדרן פרשיות באין שחורן בחורה ולדידהו קדש אחר והים כי יביאך פסול ממוע כשר סמופות אבל היה אם שמע משר ביו מוכחר ביום המע אחר והים אם שמע כשר וענין קוצו של יו"ד עסי" ל"ו בטור ולבוש וצורתה כזה י דהיינו רגל ימין קצח עקום ומשמחל על פניה חג למעלה בפניה ממש (לא באמצט) ועוקן קטן יורד למטה קצר מחג לבוש וא"ל לעקס קוצו השמחלי כדמוכח בב"י ל"ו ושמה"ט יעקס ימין ושמאל קצר שלא חדמה לחי"מ וכפוף היינו החג יורד למטה עוקן כו' ומשמע בב"י ל"ו אף לרש"י פסול בלא עוקן שמאלי. ובע"ז ל"ו מככיר לחקן אח"כ ולא הו שלא כשדרן דלא כלבוש דעחמייר. וא"ר בל"ו אום כ"ג הסכים לחקן אח"כ ולא שעטי"ן ג"ן יכול לחקן אחר כך מ"א ל"ו ג'. והטעם כל אום כ"ל הסכים לא פון שלא כסדרן אם כן אני ממה על עצמי אמאי לא יחקע כל התפילין שמאלים וראוי להוחר בזה:

(מרי שגרים ח"א) יד דו Pri Megodym Tom I. 11

הוא משורש ינח או נוח עיין סימן כ'ה ס'ו) ולפ"ו משכים לדרך אין לחתיר כ'א במתיירא שלא יאבדו בדרך וכדאותא בברויתא שם (ל'ז'א') אבל המחבר סובר דעיקר מעמא שלא ישן בהם ויוצא לדרך לא ישן התירו בלא מתיירא שיאבדו עמ"ש אות ד' עמ"ז א': (ב) שתשקע עמ"א יל ביח"ש מורין כן שלא לחלצן וכ'נ מעמ"ז אבל להניחם לכתחלה ביח"ש אזור וכ"מ במנחות ל'ז'ב' דפריך ביח"ש לא שלא לחלצן וכ"ג מעבוז אבל להניחם לכתחלה ביהיש אבור וכ"מ במנחות לז ב' דפריך ביה"ש מורן כן שלא לה לדוצן וכ"ג מעבוז אבל להניחם לכתחלה ביה"ש אבור וכ"מ במנחות לז ב' דפריך ביה"ש או חולץ ולא מניח הא ודאי לילה חולץ ומוקי ביה"ש שבת ולמקשן בחול וביה"ש אין מניח ובזה המתרץ אין חולק עליו אבל במרדכי בה"ק משמע דשרי להניח לכתחלה דאפי לת"ק שם בברייתא דלולה לאו זמן תפילון משקיעת החמה היינו צ"ה ומינה לרבי יעקב וחכמים אם חלץ אין מניחן דלולה לאו זמן תפילון משקיעת החמה היינו צ'ה ומינה לרבי יעקב וחכמים אם חלץ אין מניתן משקיעת החמה מצ'ח הא ביה"ש שרי וכפי הנראה שם אפילו לת"ק ביה"ט אן איסיר להניהם והמקשה היה סבר דרבה בר ר"ה סובר לילה לאו זמן תפילין וחבן. וכעת לא מצאתיו עי אות ג' והמקשה היה סבר דרבה בר הי סובר לילה לאו זמן תפילין וחבן. וכעת לא מצאתיו עי אות ג' ואין עמ"א ובסימן מ"ו אות א' וכדלקמן ס"ד דיניח ידו שלא יראו רבים והווי הוואה ווה שהראת שם לס"ד אית ו' כמן (ושם תקנתי בכתב יע"ש) והנה המחצה פסך לגמרי פסור ואין מורין היינו ברבים שלא לחלצם ומס דבחל נינח ידו ברבים והב"ח זיל הקשה על הב"י דמקצת הדין (לילה זמן תפילין) כמור ומקצת כר"מ אין מורין בחליצה ווה לשימתיה דמפרש בא בדרך בשבת אבל הב"י מפרש בחול וכקיצור פסקי ה"ק שחיבר המור הביאו הדרישה ופרישה דלא כרא"ש גרם מנח הב"י מפרש בחול וכקיצור פחום מפרש ביה"ש לא הוי זמן תפילין ווה דלא מסרדכי שכתבתי באת ב" מבריית א דקידש היום מפרש ביה"ש לא אמר והוצרך לומר אין א"כ משמע דא"צ שיאמר תפילין (גירסאות) אמר לשמון אמר אין ומס"ד מניח ידו אע"ג לשומרן הוא לא משמע לי שכוונתו לכך לשמרן וע"י שאלה הווקק לומר אין ומס"ד מניח ידו אע"ג לשומרן הוא לא משמע לי שכוונתו לכך לשמרן וע"י שאלה הווקק לומר אין ומס"ד מניח ידו אע"ג לשומרן הוא לא משמע לי שכוונתו לכך וצ"י נו" מון ע"א וא"ר אות ג' לבוש מתיר ברוכב וכ"כ מ"ז ומה שהראה לכ"ו א"י מה הוא וצ"ע (ה) כיון עמ"א וא"ר אות ג' לבוש מתיר ברוכב וכ"כ מ"ז ומה שהראה לכ"ו א"י מה הוא לשמרן וע" שאלה הווקק לומר אין ומס"ד מניח ירו אעיג לשומרן הוא לא משמע לי שכוונתו למך וצ"ע: (ה) כיון עמ"א וא"ר אות ג' לבוש מתיר ברוכב וכ"כ מ"ז ומה שהראה לכ"ז א"י מה הוא יותה י"ל נהפוך הוא אם לילה לאו זמן תפילין אם לא חלץ ש"ר מבע"י והולך כל הלילה אין עושה אימור אף שאין ש"י עליו משא"כ אס לילה זמן תפילין מ"ה והשמים לדרך ומניח ש"ר לבד עובר בעשה והיו למומפות כ"ז בין עיניך יהיו שתים: (ו) יניח עמ"א פירשתיו באות ג' דברבים הוה הוראה וקי"ל לחלוץ הלכה ואין מורין כן: (ו) התפלל עמ"א וביד" שע"ה בש"ף אות י"ד יע"ש ובאה"ע סימן קכ"ג מ"ה כ"ש וח"מ מ" ויו"ד יע"ש. ויראה מי שלא הניח כל היום תפילין וביה"ש נזכר מניחן דרות להניחם ביה"ש וה שלא קיים מ"ע של תפילין ביום זה לא העמידו דבריהם על הספק לדחות ד"ת והכן: להניחם ביה"ש וה שלא קיים מ"ע של תפילין ביום זה לא העמידו דבריהם על הספק לדחות ד"ת והכן: ל" (א) בשבת עלקבן בש"א וש"ח המוצא תפילין להלכישם יע"ש: (ב) בח"ח עמ"א דמספק אין עובר ב"ת ובתרס"ח אות ב"וכ"ם דאם מניחן שלא לשם מצות אין מולול בחותם המלך וא"כ יניח ויותנה אם חייב הריני מניחן לשם מצות וא"ל אין אני מניחן לשם מצות וב"ה אות ל"א לחלצ ביות ב"ר וב"ב"ה אות ל"א לחלצ באות הה"מ שפיר דמי ובא"ר אות נ" והול במימן כ"ה דכל מה דאפשר למעם ושלא לולול באות הה"מ שפיר דמי ובא"ר אות נ" הולק ואין מוכרת גם הנשים שלא יאמרו הול בטור הוא ויעשו מלאכה וביה"כ הכל יודעין עש"ז מולק ואין מוכרת גם הנשים שלא יאמרו הול גמור הוא ויעוש מלאכה וביה"כ הכל יודעין עש"א מולק ואין מוכרת גם הנשים שלא יאמרו הול גמור הוא וישו מלאכה וביה"כ הכל יודעין עם"ל בסימן ל" אות ו" כה"ג יע"ש:

לב פשיטא לי דאם כתב צד"י נ' ואח"כ י' וכדומה לא הוי שלא כסדרן באותו אות גם פשימא לכ פשימא לי דאם כתב צד"י נו אח"כ י" וכדומה לא היו שלא כסדרן באותר אות גם פשימא לי אם כתב מקצר אות ואח"כ כתב מקודם משלים האות ולא הוו שלא כסדרן דכל שאין כותב אות שלם כסדרן מיקרי והיו הדברים כסדרן דבר שלם בעינן לא הצי דבר. גם אם כתב יו"ד בלא תג השמאלי קוצו של יו"ד לר"ת ואח"כ כתב מקודם פשימא דהוי שלא כסדרן דהשתא לקולא אמרינן דיכול לתקן כמבואר במ"ז מ" ל"ו ובמ"א מ" ל"ב כ"ש לחומרא דשם אות עלה והוו שלא כסדרן. מיבעיא לי אם כתב אל"ף וכדומה ואין היוד"ן גונעין ואח"כ כתב מקודם אי הוו שלא כסדרן כמבואר במ" מ"ל הכ"ש הוא אם לקולא אמרינן דלא הוו שלא כסדרן כמבואר במ" כפדרן או לאו. שוב ראיתי שגם זה כ"ש הוא אם לקולא אמרינן דלא הוי שלא כפדרן כמבואר בפרי צ"ב מכ"ה כ"ש לחומרא כדאמרן: (א) ופרטת שמע עמ"א ראיתי כותבין ד' גדולת משאר דלתין אב' לא שיהא בו בגנה ערך ד' גנין וברגלה ד' רגלים ואפשר שאין משערין באותו כתב כ"א כל שיש ד' דלתין קמנים מאוד סגי ומש"ח כותבין רק גדולת משאר לליית שבאותו כתב ב"א כל שהוא עמ"א ובאמת צ"ע המחבר והר"ב כותרים מכאן לשם רע"א ס"ו המחבר כאן סתם בדיו כל שהוא שחור כותבין לכתחלה והר"ב כתב לכתחלה מעץ וב"ד מחלפים שיטתייהו דהמחבר כתב לכתחלה מעץ ונא"ר כאן: אכוך ההדיום הכותב יש לי מעשן וב"ד מחלפים מא אמפ"ל הכ"מ לכתחלה כותבין ה"מ לכתחלה מנץ וצא"ר בא"מ פ"א מתפילין ה"מ לכתחלה כותבין הרהורי דברים בכאן ואין הזמן מספיק אכתוב בקצרה בר"מ פ"א מתפילין ה"מ לכתחלה כותבין בדבר הנמחס ומעש"ל בו"א מחור בונה מש"ל מושל מושל מושל לווא מדור בד"ב הנמחס ומעש"ל בו"א שהוא בדבר הנמחס ומעש"ל בו"א המכיר שומיל בווא שהוא מעשן ובדיעבד כשר משאר דיו והר"ב כתב לכתחלה מעץ ועאדר כאן: אמדר ההדיים הכתב יש הרהורי דברים בכאן ואין הזמן מספיק אכתוב בקצרה ברים פיא מתפילין הכים לכתחלה כותבין בדבר הנמחק ומעשן כו' ואם כתבו בעפצא וקנקנתום שעומד כשירה ולא הזכיר שימיל קומא שהוא אי משנה דיו קומוס קנקנתום וויו הפירוד או קנקנתום ועי' גימין ייט א' משנה דיו קומוס קנקנתום ותום' ד'ה דיו וע"ש ועב" כאן בשם הרא"ש דעפצין לאו דיו עם קומום הוי דיו ובפי' המשנה בפ"ב דסומה יז ב' אל חיבר שהוא עפצים עם קנקנתום כשר וביאר המעתיק אל חיבר עפצים וקנקנתום בתוכו מעורבים ובסומה אין נותן קנקנתום ומחה שיכול למחות ומשמע הואי דעפצין נמחק שפיר רק קנקנתום אין נמחק דאל"כ בסומה גם עפצין לא יהא נותן ופיא מתפילין עשן במי עפצים ונמחק רק עם הקנקנתום אין נמחק ודברי המעתיק שם עפצא לחור אין נמחק שון במי עפצים ונמחק רק עם הקנקנתום אין נמחק ושם במעתיק הגירסא אין נמחק אין נמחק און נמחק לאו פירנד הוא העולה מזה קומום גומא וקנקנתום הוא מין עפר כמ"ש המעתיק שם וקומום נומא שרף אילן ועחר מעילה יות ב' ד'ה קנקנתום הוא מין עפר כמ"ש המעתיק שם וקומום נומא שרף אילן ועחר און האי אקנקנתום לחור . ולמ"ו נאבר מ"ש הר"מ דל פב"ב הלכות מגילה הלכה מ" במ"מ חולק בקנקנתום מולך אין במיח הול ה"ה מי עפצא ועפצא שכתש עפצים גופייהו וגבלן פסיל ועסוד אות הרצ"א אות א' ובפריי שם: (א"כ בש"ע כתב בין שיש בו מי עפצים או לא קשה אם לומר הצ"מ מי עפצים מוא לומר דיש בו אין נמחק אפ"ה כשר הוליל בין בש"ע בו מי עפצים ואו לומר דיש בו אין נמחק לא עפצים נורם ועא"ר ד" בשם ע"ת ולדעתי יפה הקשה ע"ח. וא"כ להרום משמע עפצים וקנקנתום זה העיקר רבותא ג"כ וב"ד רע"ו ג"כ ו" החיבור ולהר"מ מי עפצים לחוד וציצ באין לו גומא. ועין פ"ד מה" משע לשצים וקנקנתום זה העיקר רבותא ג"כ וב"ד רע"ו ג"כ ו" החיבור ולהר"מ מי שבום לחוד וציע באין לו גומא. ועין פ"ד מה" משע עשצים וקנקנתום זה העיקר רבותא ג"כ ו" החיבור ולהר"מ מ" אם את אחוך עצ"ם מולה וול ביד ער עולה ב"ל אום וואר בל הדבות שולה להדבות וואר בל הדבות עד"ם לאבותין ויון שפרד וום בחניו אם ברווי ואם ברוו לוה לה הביר וום בחניו אם היור להור להתור להור לום בהיור בידור כראור להור לה הביר וום בחניו אם היורד ברוור לאירד בידור בראור ברוור להור להור בידור בידור ביורו להאור בידור היורד ברוור לאור בידור בידור בראור בראור בידור בידו עשבים לכי עשבים כם סומם בשנילו וצען (ג) שלא כם א כתב בידינים אי אם אות ארך כראו ואח"כ גדבק בסופו עם אחרת באופן שאם גגרר הארוך שדבוק עדים לאבותיך ויזן עם תייו מחוברים זה בזה תג בחבירו יש מכשירים ויש פוסלין והוא החמיר בדין א' ג'כ כ'ז שלא גרר פסול אבל גדירה מהגי עיון סעוף יוח במ'א כ'ז ולין אות ג' ומיהו בצור' שבתבנו נשתנה ויזן לנוץ פסול אבל גדירה מהגי עיון סעוף יוח במ'א כ'ז ולין אות ג' ומיהו בצור' שבתבנו נשתנה ויזן לנוץ פסול אבל גדירת מהני עין טעולי זו בטא כדי זו אחר אחרב ובין בנו הוי כמ'ם פתוחה שנסתמה ואין להכשיר בגרירה שלא כסדרן עמ"א אות כ"ז ושם יבואר אי'ה ובתנין מחוברים זה לזה בל"ז ג' פסולים אע"ג דלא תייג כלל כשר זה מילתא יתירתא ופסול ובא"ר אות ח" משמע תג א' נוגע לתג שבאות אחרת והאותיות נפרדים בוה יש לצדד יע"ש, ובסעיף "זו וכ"ה אי"ה מיושר והרכב כתב בהג"ח אף מי שודע צריך די שרמומין מדי צדדין עכיפ עביי בזה: (ח) ואם עמ"א ותרלים ס"ו הפמור מסוכה כו". אבל העושה להחמיר שיש איזה ספק או צירך קעת אין נקרא הריום. אע"ג דהלכה לקולא כיון שיש פלוגתא לא הני הדיום. ומ"ש בש"ע בע"מדת עיין ע"ץ מ"ז

מ"ש בסעיף זיין הל"מ כוי הנה ד' שמוח יש פו"ר דלא משובד גויל מעובד ולא מגרר ממם כלום רק השיעור נכל ממנו קלף ודוכסיסטים ועפ"ז י"ד רע"א ד", ושם מכשיר הר"ב דיעבד בקלף מקום ביער ועא"ר כאן י"ד דבתפילין פסול בקלפים שלנו ג"ב יע"ש ושאני ס"מ ושם רפ"ח ס"ו מוחה לכתחלה על דוכסיסטים וקלפים שלנו כשירים לכל ויש לעיין במוחה אם כתב על קלף שלנו במקום שיער אי כשר כיש מקילין בש"ח רע"א שוב ראותי בי"ד רע"א בב"ן דמוזה נמי כשר ליש מקילין במו ס"ח דהנך כשירים בין גוול וקלף ודוכסיסטוס ולפ"ז ה"ה גייל במקים בשר כשר וכ"ח בלפיש י"ד רע"א ס"י יע"ש. ויש שיד שם המישי דישהרא דמשובד ולא בביד בעפצים פבול לב"ח חפילין מזוזום. ועמ"ש באות ד' מדין שיבוד וברפום:

(ד) או עש"ז שיבוד ס"ח מהני לכל (ולא הוה הורדה דהזמנה לאו מילהא הוא ומוחר עכ"פ מקדושה המורה לקלה ולא בחול עסי" מ"ב וכמ"א כאן אות יו"ד) ותפילין מחני למיוחה ומזוחה רק למוזיה. והנה יש להסתפק אם שיבד קלף לעור לבית ש"ר דכתיב בו ב"ן דהוי ממש כקדובת תפילין עלמן אם מהני לכתוב פרביות עליו עי׳ לקמן בעיף ל'ז די'א דה׳ל שיבוד לבמה ה'כ הף מעבדין לשם בים ש"ר כמהן דליחה דמי עב"י כהן דלמהן דהמר מוחה ה"ל עיבוד דכמאן דליחא דמי. ואם שיבדן לפם רצושות פסול לפרביום דחמורה ולשור בחים יל ל נמי דפסול אם עשה אח"כ קלף מהן קדושתן המורה מרצועה ואחר השיל לג ס"ג יבואר על נמי דפסול אם עשה אח"כ קלף מהן קדושתן המורה מרצועה ואואיה בטי ל"ג ס"ג יבואר עוד: מ"ש הב"ח אחל דפריך בהקומן הפילין שבליו אין עושין מואיה דלמא במברעע דלא מהני שרטוע דהפילין דא"ל לשרטע דמואה משמע שרטוע לבמה בעינן ובי"ד רע"א פסק השיר דא"ל במואה לכ"ע בעינן שרטוע משא"כ השיר בש"ח ברע"א לקייל כרבא הזמנה לאו בש"ח נחלקו בה כמבואר בי"ד רע"א ורפ"ח הא בב"י שם ברע"א דקייל כרבא הזמנה לאו מילהם (היינו כה"ג בחין טובה מעבה הבוב כ"ה ברפום בשלמת וח"ם תף לפיר"ם דקיי"ל לריך עיבוד לשמה שום מפשה חשוב מהני יותר מהומנה משח"כ ברפוט הוי רק הומנה וה"ל בה) וא"כ אף מזוחה א"ל שרפום לשמה . נמלינו למדין ג' שרפופין יש חפילין א"ל שרפום ואם עבדו עור לפ"ח ונמלך ושרפום לשם הפילין ואח"כ נמלך בס"ח כשר כי א"ל לשמה אבל שרפם אפי' לס"ח ואח"כ נמלך למזוחה להב"ח פסול דספירא ליה מזוחה לריך שרפום לשמה ולדידן

טפי נסיח וחח כ נמנך נמזווה נהביח פסונ דספירה טיה מזווה נדיך שרטוט נפמה ונדידן

כפר . ואכבר א'ל ברטוט לבמה היינו סממא הא בלא לפמה גרע . ועמ"א אוח יו"ד מ"ב

על באר הגולה אוח רי"ב אייה, ויש ברטוע ד' בגע באה"ע קכ"ה ב"ש אוח יו"ד בשם רש"י

מנוח תבקרטוע בנט ד"ח וש" לבוש י"ד רפ"ח כשרטו הפיליון הלמ"מ הוא:

(ה) וסייעו עפ"א זכ"ד רע"א ג' בט ולהבחיר הרלועות אמהי לשיבוד רלושות דבשי לכמה

כמ"ש בל"ג ס"ג ועמ"א כאן יא . וה"ה דמיקון הקלף ופרטיע לא מהטי כי אוון ה מיל הכת

שיבוד כ"כ ז"ל: (ו) יתבאר עש"א בט"ד להחזיר הד"ק (פירוש הקלף יע"ש שהוא דק) ומשם
מוכח דאפילו ביועו בבוף העיבוד מהטי וע"ש ש"א ג' ומיהו "ל לכתחלה לכיך במחלה סיוע

מרכל נבועוד ע"ג תובת הדה מהני וצ"ל למונה באון הפול אחלי ביועד עו"ב דה א הבאי יבראל ודיעבד ע"י חזרת הדק מהני וכלא עיכד לכמן פסול אפילו דיעבד עש"ך בס א' כאין ס"ח אחרת יקראו בניבור בזו שהין מעובד לשמן ומשמע לכאירה שם בברכה ויראה מפילין שרש החתים יקנישו במיכור כזו שחין מעובד כפתן ומשמע נכחודה בם בברכה וורחה חפילין כה"ג יניתם בלא ברכה. ועמ"ש במ"א אות י"ג מזה: (ז) הלוכןה עט"ז ביאר דכחיבה תמה לריכה אף בעובי האות ול"ח דוקא נכסק האות לרוחב או בלדו כו 'ומ"ש שלא יהא ניכר נגד הבמש המ"ח במשה י"ו יש"ש ומיהו אם בלדו כן או הנוסק לרוחב אפבר יודה הב"ח בזה ועמ"ש כתיבה דינו ככסשף י"ו יש"ש ומיהו אם בלדו כן או נכסק לרוחב אפבר יודה הב"ח בזה ועמ"ש בסעים כ"ו : מ"מי הד"נו התוסבות הדמונה כל בלאו ביודי מרוחב וודר מדים הב"ח ב בסשיף ש"ו : מ"ש הב"ע הסופרים הזריזים כו' בלכוש וסופרי דידן מחקנין זה שמניהין גליונות בסוף פרשת הקלרות יע"ש ועיון סעיף ל'ג יעשה השורות שוות ואם קילר שורה רחשונה והשנייה ארוכה ויש בחלק שישה א' ט' אותיות נראה כמקום פרשה יראה דפסולה אף דיעבד מבה"כ כבהבורום בווח אין מזיק הגליון אפילו הוא יותר מע" אותיות ולקמן א"ה יבואר טוד: (ח) אפילו עט"ז. הנה בדברי המהבר כאן ובפ"ז כאן ואוח י"דים התבונות רב ואני העני אפרש כפי כהי בעזה"י. ע' מנחוח הקומן כ"ע א' וברש"י ד'ה שאין וד"ה יריבו וד"ה, וי"ו איר"ע ועב"י ב' חירונים אין מכשירין אפסק בנוקבא ע"י אות קטנה או חינוק והא אין מוקף גויל הי' א' כפירש"י ד"ה שהין דוקא דיבוק אות לאות הא היקף גויל קלף היצ ולזה החירוץ אין מקום כלל לדין ירושלמי תוכו של האות דפסול דהא אפילו בחוץ אין מזיק לק בדיבוק אוח לאוח. גם פי' ב' ברש"ר חוכו ליתא דמאי איכיא הלל הול"ל רבותא יותר בחיץ נמי אין מזיק. וע"כ הטור כתי' הב' של ב"י דלכתחלה בעינן מוקף גויל אבל לאחר שנכתב כמי אין מזיק. וע"כ הפור כתי' הב' של ב"י דלכתחלה בעינן מוקף גויל אבל לאחר שנכתב אין פסול אם ניקב (ויש תבלין לזה דוכחבתם כתיבה חמה מפיק מוקף גויל וכל שנכתב בכשרות חו לא מיפסל אבל אם נאמר מהלל"מ כת"ם הב"ח בס"ד והעד דבס"ח נמי בעינן כתיבה חמה י"ל דמפסל אפילו אח"ב ומכל מקום י"ל דלאו הלמ"מ וס"ח יליף לה מתפילין יע"ם) והנה רש"י פי' ל"א חוכו הלל ובתפיל"ן עיין בה"ז דס"ח י"ל א"ל וקף גויל או פסול וחוא יש חקנה שימלה למעלה ול"ק הקשה מרש"י עירובין ב' א' דפסולה ווש חקנה יע"ש. ולי י"ל דמש"ר לשון אחרון כל חוכו וחולק בבלי על ירושלמי פ"ק דמנילה (דפום ברלין ו' א' יע"ש) דרש"י ללשון אחרון כל חוכו וחולק בבלי על ירושלמי פ"ק דמנילה (דפום ברלין ו' א' יע"ש) בעובי ויהים פלם דק ויהיה מוקף גויל ומתל אמילא לה ממ"ש המ"א אוח כ"ז בפ' פפושה וכ"כ סשרישה וה"ה בזה ולמה לן לאכשורי לכתחלה וכש"ר משמע בלא היקון כל! לכן אתר בתפילו וסובר כה"ג הוי שלא כסדרו וכן איו לגכור אופיות דבוחים לדעתו עב"ר בס" זה ב דכ לי שלי שלי היי שלא כסדרן וכן אין לגרור אומיות דבוקים לדעתו עב"י בסי שה יא יאבר דה"פ דהמקבה ללשון ב' קוביא והוא קושיית הרא"ש מ"ש ה"א דנקים מכל מוך או יאבר דה"פ דהמקבה ללשון ב' קוביא והוא קושיית הרא"ש מ"ש ה"א דנקים מכל מוך (והר"מ ז"ל פ"א מתפילון ה"כ והוא לשון המחבר כאן ה"א או מ"ם) וי"ל בס"ח

דחולה ודאי אף תוכו אין להכביר כך דיכול לגרור ולחלות כמ"ש הבה"ז רק בה"א של שם מיירי דא"א לגרור והוא דיעבד ומ"ה שרי דהוי דיעבד וליכה בשם העלם תוך כ"א בה"א דיו"ד וי"ו חוץ מקרי ודאי עמ"א כ"ב ושם אלקיכם י"א דנטפל שרי או הדא נקים ולרמו לוה

דיו"ד וי"ו חוץ מקרי ודהי עמ"ח כ"ב ושם חנקיכם י"ח דנשפנ שרי חו הדח נקיש ונכמו כזה ורש" הקשה דהא בתפילון מיירי (ול"ד דפיסקא זו במוחה מיירי) וא"כ אפילו כל אוהיות א"א לגרור ולחלות דהוי שלא כהדרן יש"ם:

רעתה הכוא נבוא לש"ע כתב המתבר אם לאחר שנכתב ניקב דודאי לכתחלה ממ"ש אין לכתוב ביהא תוכו ניקב אפילו אין משלא כל החלל אסור לכתחלה (וא"ש שבת ק"פ א" כל נקב שדיו עובר עליו א לאו הפי אין כותבין לכתחלה אפילו שיחא בחוך האות או בשובי הקו אפפר הוי דישבד כש"ר און לכתוב הקו אפפר הוי דישבד כש"ר ואין לכוף. חיקון כלל לגרור עובי הקו ויהיה כשר כמו ך' פשומה במ"ח כ"ז דבפנים חין מזיק כלל וח"ל מוקף גויל בפנים כל"ב בגמרא ניקב חוכו כשר וחין לריך גרירה כלל וחפילו היה לכתחלה כן ועבר וכתב כבר אבל בירושלמי מצריך בפנים כו^ כמו בחוץ והיינו לכחהלה כשנכתב בפיסול א"כ גם לאחר שנכתב כל ביש באפשר לחקן לגרור העובי הק"ו ויהיה דק ומוקף בפנים יש ח"כ גם לחתר שנכתב כל ביש בהפבר לחקן לגרור העובי הק"ו ויהיה דק ומוקף בפנים יש לעבות כן וכפי הגרחה מש"ז המהבר פסק כלפון ח" ברב"י ממש וקולא לכגל פמאלי וחומרי לחוך האוח לכתהלה (אף שכתב בשחם מדכתב אב"ל לא י"א) דלהר"ב מדלא הגיה נמי דחים לחן בהאוח לכתהלה וא"ל מיקון ר"ל לכתהילה אם נכתב דיעבד בעבר כו" ש"מ דפוסק כתרי לישני להומרא וכתב הש"ז דין מחודש מלשון השור ניקב כל חוכו פסול הא בלד א"א "כפנים כשר דכל חלק הגוול א" מציל על חבירו ומ"ש דוגמא בהוץ כה"ג אפבר דר"ל אם נעשה נקב רחוק קלח מההוח אע"ג דשם יש היקף גוול מ"מ לדוגמא נקשיה ומעשה מ"ש באוח י"ד כתב לכחלה כחובין ורבדברי קדשו של הלבוש ז"ל משף "ג משמע דאם ידום ליחו כותר של החלל לכתול כתב לחד לכתול כותר ווה בותר למ"ש לכתול כותר ווש לאחר שנכתב ניקב יש פוסלין גם שום י"ד מום : (ש) או עש"ז בסט"ז ויש לדחות ולדחוק גם בזה יש"ש ואין להאריך עיין אוח י"ד מום : (ש) או עש"ז מסק המחבר גופא דאם אין רגל האלף נוגע בגג מהני חינוק לענין דלא ליהוי שלא כמדרן מסק המחבר גופא דאם אין רגל האלף נוגע בגג מהני חינוק לענין דלא ליהוי שלא כמדרן מבל חיקון מיהא בעי וזה בברא ב"של מהרי"ק ולפברא א" אפילו חיקון לא מהני איך שירב הר"ב

משמע המעם דכותב עוג צבע פסול וכמיש איר אות הי בזרק זהב לא כהני חיפוי דיו ובשרמם בדיו "ל כשר רק בלבוש כתב צבע יתירא ודיו יתר ולפ"ז אף בין השימין אסור לשרמם ואם כתב שלא לשמן אם כהני מעביר בקולפוס לשמן יתבאר ארת בסרים כאן ובס" לים אירה: (מ) צריך יא) וסיינו עמ'א שוך ביד וב'ח מכשירי דיעבד לא סייעו כלל דעכו'ם אדעתא דישראל שוך רציא את ה' ושאני גם דסתמא לאו לגירושון קאי ותוי יודע מיש המחבר כאן מוב שיאמר בפה ומשמע דיעבד במחשבה כני וכיכ א'ר אות סיו וכותי וישראל עעוג בעיגן בהכרח שיוציא ישראל בשפתיו דבמחשבת ישראל ודאי לא מתני לעכום ואפילו אומר בפה כל שעומד מרחוק יטואל בשפותו ובמחשבת ישהאל והאי לא מתני לעכו פו האפינו אפור בפור כל שמפה מה הקום במחוק בין וכן מיועו קצת בסוף האין מלפדו ולא אמר כלל לעברם לא מהני דמסיע לחוד אין בו ממש אבל אם בתהלה נותן הישהאל העירות בסיד ואומר לשם תפילין נותנו אפשר אפיר אין אומר לעכוים די וצ'ע. (ולפ"ז בסעי יום בכתיבה שיוציא משפחו לכאירה נמי דיעבד במחשבה סגי דהא כתובה לשמה משובוד לשמה ילפי הפוסקים (גימין מ'ה רשב"ג עיבוד בעי כתיכה לא בעי בתמיה עב"י) וא'ר אות ל"ו פוסל שם בהישב כל משום אזכרות קאמר וציע שוב ראיתי דליתא דאיכ איך מוכח דאזכרות בעינן שיוציא בפירוש דלמא משום דלא הוציא מתהלה בפירוש ועיין ריר רעיו ב'י וביח. וברעיא שם ב'י וב'ח אי נותן ישראל עורות בעיכוד ולא אמר לעכו"ם כלום משמע מב"ח דאסור דעכו"ם אדעתיה עביד אי אמר ליה ישראל כלום: (יב) שנקל עמ"א ומשמע אותיות בעינן הא נקובים כך לס" לא מהני ע" א"ר אות יוח: (יג) בפביעת עין עמיא . הנה עיבור כית תפילון מזוזות הלבים שתפילון קלף וסית גויל ופווזה דוכסיפבוס וכל שלא עיבדו כך סיקרי רק עור ותעיבוד עור חבתים לאו הלמים הוא אדרבה עור משמע בלא עיבור רק בסעיף ל"ז מאן דמצריך עיבור משום לשמה דכל דבר קדושה לשמה ולפיז עיבוד לשמה בסית הפילין ומזוזות הוא דרבגן לא מיה וכן גראה מתשובת הרי בעינן לשמה ולפיז עיבוד לשמה בסית תפילין ומזווות הוא דרבנן לא מיה זכן נראה מתשובת הרים ז'זל לחכמי לוניל פיא מה תפילין הייא בכימ שם דמה"ם מזווה לא בעי עיבוד לשמה יעיש ולפיז הייצ שספק לו אם נהחלף עור בעד עיר שלא שמה ר'ל ספק דרבנן לקולא ומיהו למיד בייד קיד דכלי דשילים בהנגלה אפזה כאן להחזיר לסיד ולמתות (במיש המור בייד רעיא) מורח נדול הוא, אבל כבית עברם כל דתיישי לאחלופי שנהנה בו לא אפריגן ספק דרבנן לקולא דרגיל וקרוב במיז דמתיר אחיו הגאון דקיל איסידה משאר דרבנן (ועיין שוך קיי שם אות ייח באויה ומיש במיז דמתיר אחיו הגאון דקיל איסידה משאר דרבנן (ועיין שוך קי שם אות ייח באויה ומיש בפחיי שם קשה קצת כי בכית עכום כל שנהנה קרוב לודאי שתחליף וליש ספק דרבנן לקולא ומיהו אם לא נהנה קריל דלא חיישינן לאחלופי עיד קייח. עמיש סעיף יים בזה: (יד) המהורים עמיא בתום מות שם ע"א ד'ה לא מכלת סומה אין כותבין על עור ממאה דשמא אין שותה והשם בירוש אותן עחוק מביר מבים אות ומופקים בחיג ננח בשנה אינ היה שאר ספרים אפילו לאו הניך כל שיש בו שמות כתובים בפירוש אותן שאין נמחקים אבל אם רק ברמו לסימן השם י"ל דשרו לכתוב וה"ה ספרי השים ומוסקים כה"ג בנות בעוד מום משריין לא יצא לאייר שונה, משריין לא יצא לאייר שלה , משריין לא יצא לאייר שלה , משרי של היי בעוד מום ביה (ש"ל בוה היה ב"ל האחר העיבוד נוכתם הנקב וני אית מו ב מהי (של) , דתיינו שלם , בצוף משר ביום בהי (של) , דתיינו שלה , ובעות אינו דנינה יים עוף משובים יאחריי הוא היה העיבוד נוכתם הנקב וני אית מו ב בהי (שר) החלים עלם. ובעוף אעיג "דניצה ויש כי נקב נהול זאהר העיביר נכתם הנקב וע אות טו ביה: (טו) החיינו עמיא דלא כמ"ז אות זי ושם יבואר איה וכ"ז בעינן קודם כתיבה אבל אחר כתיבה מבואר דינו במעף מ"ז אות זי ושם יבואר בחלה כל שהריו עבר עליו כשר שאין הקרלמים מרגיש כי במעף מ"ז בעני נקב שלא בתילודה כל שהריו עבר עליו כשר שאין הקרלמים: (טו) אות עם א אבל לא מהני דיו עב עם נענין שנסתם הנקב כיון שגדול כ"ב שפרניש הקיהמים: (טו) אות אם נשא בי שהבים דלה שחדר בי בכך ואעיג דזה לשימתיה שם דסובר דתינוק נסי מהני לכפופות מש"ה הצרך לומר זה מיירי בעובי משא"ב לדידן (עמ"ש במ"ז אות י") מ"מ הרין אמת לב"ע: (יו) הפושטה הואין אין צורתה עליה עמ"א נמחק מנוך ווירו זיין שפור דמ" ו קמנה עכ"י אם כן צ"ל: (יו) רגל האחד והינו מהם הנוך ווירו אוין שנפסק רגל האחד והינו מהם כן צ"ל: (יו) רגל האחד וויראו הו"ר כף שטוםה רגלה מסופקין אם דל"ת או כף מהני תינוק דכל שמבופקן באם זל היות או דומה לאחרת מהני תינוק וכל שאין ספק רק נראה שאין צורת אית שמבופקין באם זה היונ נ"ן ששוםה וידאה ה"ה כף פשוםה רגלה מסופקין אם דל"ת או כף מהני תינוק דכל שמבופקין באם זו האות או דומה לאחרת מהני תינוק וכל שאין ספק רק נראה שאין צורת אית שמבופקין באם זה היונה אות אורו זי"ן א"ו רגל האחד כיוצא בה וקאי על נו"ן כר וכדומה והראה לקפן עליה פסולה או הגירסא וריו זי"ן א"ו רגל האחד כיוצא בה וקאי על נו"ן כר וכדומה והראה לקפן אות כ": (ים) וא"צ עמ"א ובלבוש מיקל אף לפנו א"צ לכסות יע"ש: (כ) וא"צ עמ"א ובלבוש מיקל אף לפנו א"צ לכסות יע"ש: (כ) וא"צ עמ"א ובלבוש מיקל אף לפנו א"צ לכסות יע"ש: (כ) ואדם שלה פורוש אלף יבעוף אעינ דניצה יש בי נקב נהיל לאחר העיביר נסתם חנקב ועי אית טוו בוֹת: (טו) החיינו ליה פבולה או הגירסא ויין זיין א'ו רגל האחד כיוצא בה וקאי על גרן כר וכדומה והראה לקמן אות כ': (כ) ואיצ עמיא וכלבוש מיקל אף לפנו א'צ לכסות יע"ש: (כ) שלא עמיא פירוש אלף וכדומה אין מועיל תינוק הדא שהתינוק מבין שהוא אלף כי אין לו צורה אחרת ועיד דהא עינינו רואת שאין צורת אות עליה ודוקא באורך שאנו כסופקין אם ארוך כראוי ססכינן אתינוק ומשמע נמי דפשומות אם אנו רואין ודאי שאין בו צורת אות לא מהני מה דתינוק קורא כך רק בספק לנו אם יש בו שיעור כראוי. ויש לראות זיין עבה מב' צדדין אי דומה לוייו ויויד ומה מהני תינוק בי לא יאסר יוד א זיין אף בפחות מהשיעור שסטופקין בו סטכינן ועסכ"ה שם יבואר עוד א"ה , מששם ברגל זיין די אות קמנה: (כא) ונפסק עמיא הביא דברי הב"ח ועמיז אית י ומ"ש שם ואפשר ברגל זיין די אות קמנה: (כא) ונפסק עמיא הביא דברי הב"ח ועמיז אית י ומ"ש שם ונפסק ורו הפירוד: (כב) בלי עמ"א הראה לס"ד לבאורה לאות ג' ואות כ"ז דאם ארוכה כראי ויוכל לגרור מהני כמו באות לאות: ונכשיו מומה מגיע לסוף קלף בלי היקף אם חיבר קלף בדבס ועכשיו מומה אי התיי

ונפסק ויו הפירוד: (כב) בלי עמ'א הראה לסיד למאורה לאות ג' ואות כ'ז דאם אדוכה כראוי

"ייכל לגרור מהני כמו באות לאות:

מכתבקת' אם כ' פשומה מגיע למוף קלף בלי היקף אם חיבר קלף בדבק ועכשיו מוקף אי מהני

כמו במ'א אות כ'ז. ופשימנא מהדא דייד ר'פ בשיך אות ז' בשם הביח דלא מהגי

מפלית להיות מוקף גויל יע'ש ווה אף לפוז שם אות ד' פסול דהואיל ובשעת מריבה פסול לא מהגי

מפלית יע'ש. ויש לי קושיא א' לשם אכתבנו פה במה דמשמע משיך ז' ומ'ז ד' דאם נקדעה אית

ודבקו בדבק פסול דאין מוקף גויל ובלבוש מבואר זה ביותר דכתב אפר ניקב בפנים פסול (בירושלמי

באן) אמאי הא קייל כאן כל דניקב לאחר הכתיבה איצ מוקף גויל כרמונת בנמדא מנחות כ'ם אי

במלא אות קמנה (דאם יגרור לית שיעורא משאי? ויו ותיוק יל' דיגרור מעם כמ'ש המיא אות

במלא אות קמנה לות האות שנקרע ולא מהני צירוף כמ'ש המיז כאן אות ח'יתיקן זה

דהעיקר דב"ד נשתנה צורת האות שנקרע ולא מהני צירוף כמ'ש המיז כאן אות יד והבן:

עוד אבאר לך מ'ש המחבר בסעיף מיו תוכו של ה'א או מ'ם הוא לשון הר'ם ז'ל אבל כ' פשומה

וכיש וייז ובדומה לאו הוך מיקרי רק כשיש לו ג' דפנות היי חלל בתוכו ועב"י כאן ועמ"ש

במ'ז אות ח' ובלבוש יד ר'ם משמע שמסכים ליש פוסלים הוא הירושלמי יע'ש: (כנ) ואינה עמיא

החלה כתב דין נפלה מיפה ומחסר קוצו של ירד ימין אי שמאל או נפל בסמיך ונתעבה המסיך

מין שם סמיך עליה פסול עליה ועב"ש שם יב ובחים יב ואיי א'כ הוה להרב בהיה כאן

באיז ולפי מיש במיז אות מיז או כמיש כאן ומים שם הפסול דאן נהרין בנג לכתחילה משאיכ כאן

מעור במיבה שנפלה לירד ומחסרה הקיצין או אין צורת אעליה דהוי חק תוכות אח"כ כתכ

בשין רושה משה בנוף האות אבל כשצריך להשלמה מיקרי בתיבה שפיר יניש בב"י והוא

מעור דרכיח וכתב שם בתהר אעינ רפסים פסול מפיר מעבלה מיפה ושפר יניש בב"י והוא

מתה"ד רכיח וכתב שם בתהר אעינ רפסים פסול מפר כשנפלה מיפה והשלים את מתה"ד רכיח וכתב מם התה"ד רכיח וכתב מים התיד אעינ רפסים מים הע"ש. וי"ל עוד דקום שננמר האות מות השלים את מתה"ד רכיח וכתב שם בהרר קודם והשלים בשר. ומ"מ פשל מיפה והשלים את

בנפילת

במסילת בחים ההים" הא גרר קודם והשלים בשר. ומ"מ קשה לי דהא החצי אות שלא במתבוין נכתב

מר"ב עם פשומה דשם א"ל חיקון כלל כו' ועא"ר כ"ד די"ל דמגיע לקו אמצעי רק בראש היו"ד נפסק יע"ש. ומלא אוח קטוה סגי בוה: (י) אם עט"ז הנה מלח נפסק י"ל בהרי אנפין ניקב וזה אין כשר כ"א ניקב אח"כ אבל נפסק הדיו או שריטה דקה או שהסופר מתחלה כתב וו"ו פסוקה מהני חינוק . כתב הפ"ז דאין מנפרף מה שלמטה ולריך בשלמעלה לחוד שיעור ספק שראוי להסחפק ומהני תינוק אבל באם מה שלמעלה ניכר לנו שאין בו שיעור וי"נ מה יושיענו לירוף למטה ודומה ליודי החלף וכדומה בסכ"ה דלריך על כל פנים לחקן ומודינא דה"ג בוי"ו כל שאין פרידמן ניכר להדיא דמהני חינוק ללרפס ולחקן ולא הוי שלא כסדרן בדבעינן למימר לקמן בסכ"ה הי"ה אלא מיירי כאן שרחוק וניכר אז בלא מיקון דאז אין מלרף התחמון . והנה המעיין בב"י וד"מ ד' חלוִי במחליקא שהרב המאירי כחב דה"ה בה"א וכל אומיות כפופות מהני תינוק ללרף מה שלמטה והמרדכי כתב בפשיטות דוקא מהני שפק אם יש בשיטור הא כפופות לא ממילא הה' פשוטות דאין למטה מצטרפות וכתב הד"מ דהטור כהרב המאירי סובר (בד"מ כחב דמחלק הטור בין ניקב לנפסק ולא בין פשוטוח לכפופוח וכוונחו דמחלק בניקב בעיגן אחר שנכחב דאל"כ אין מוקף גויל מה שא"כ נפסק בלא נקב אפי׳ מתחלחו כשר בחינוק) והנה בש"ע הגיה הר"ב פשועה אבל כפופה לא דאין מצערפין <mark>כמרדכי , והב"ח בשיטת הטור אמרה דכתב כתס נפסק ומשמע אפי' כפופה וכהרב המאירי</mark> ודוקם לאחר שנכתב הא חחלה נפסק בלא ניקב לא מהני מינוק דאדסמיך ליה קאי ואם לאחר שנפסק יע"ש ועא"ר אות כ"ה והבן . אבל לפסק הר"ב שהגיה פשוטות אין חילוק אף קודם בתיבה אם נפסק לא ניקב מהני חינוק והעד שהרי באות ע' פלפלו באלף וכדומה דלא מהני שאין לורח אות הא פשוטה אפי' מחחלה מהני בלא ניקב וכפופה אפי' את"כ לא מהני לירוף

למטה לדידן והיינו כשניכר הפרידה בהדיא או בלא היקון כדכתיבנא עמ"א כ"א:

(יא) לא חכים עט"ז לאו שאין כלל הכים אלא שאין חכים כ"כ להיות מבין טעם המלה אבל
חכים קלת נמי שפיר דמי: (יב) ולא טפש עט"ז וכל שיודע לקרות האומיות אף ע"ג

דמין בקי כ"כ בצורת אותיות כל שאומר דאין בו צורת אות פכול הוא ועיין אות י"א: (יג) ואין עמ"ז אמי"ג דול חכים מ"מ מבין קלח שיין אות י"ח ומ"ש לפעמים לריך לכסות ע" אות י"ח ומ"ש לפעמים לריך לכסות ע" אות י"ד אם נפסק וי"ו זריך לכסות מה שלמטה חלק הוי"ו ועמ"א אות כ"א מזה : (יד) הא עמ"ז מ"ש מי" א" של ב"י רפירש"י מנחות כ"ע א" ד"ה שאין מוקף נדבק פירשמיו יפה באות ח' יע"ש דיש ליישב דברי ש"ע . ואמנס מ"ש הטור סובר חי" א" לא זכיתי להבין יפה באות ח' יע"ש דיש ליישב דברי ש"ע . ואמנס מ"ש הטור סובר חי" א" לא זכיתי להבין

יפה באות ח' יע"ש דיש ליישב דברי ש"ע . ואמנם מ"ש הטור סובר חי' א' לא זכיתי להבון
דפשיטא קשה אפילו ניקב בחוץ אין פוסל כ"א נדבק אות לאות דוקא כ"ש ניקב בפנים . ולכאורה
יש ליישב לחי' א' בנדבק אות לאות אין שם אות עליה הא מוקף קלף א"ל ך' פשוטה מגיע
לסוף או נפשק ה"א וכדומה כל שלורת האות ניכרת ובירושלמי אתר מבפנים נמי כלומר כל
שניקב כל החלל בפנים לא השיב אורה בהכי ודומה לנדבקה אות באות דאין צורתה עליה
בפנים גרע טפי כו' בממלא כל החלל לא דלפ"א"י מ"ש באות ח' דהטור מסיים ניקב כל
ובפנים גרע טפי כו' בממלא כל החלל בעינן משא"כ לדידן דלחי' צ' וכפסק ש"ע כל שניקב
החלד דהה"ג לטור ולתי' א' ודאי כל החלל בעינן משא"כ לדידן דלחי ב' וכפסק ש"ע כל שניקב
ממחלה חוך החלל אפי' בד א' פסול הוא ול"ע. ואפשר דה"ג לדידן כן והבן:
(טו) הק עט"ז ואפילו נפל טיפה על אות יבש פוסל בט"ז אה"ע הימן קכ"ד אות ע" וב"ש
שם אות י"א פירש דבכי הלביש באופן זה דנפל דיו על אות ולא נפסל האות כלל והיינו
דנפל הטיפה על קוי"ז ממש והרי הוא כראשונה או נתייבש מקודם הוי ליה כדרך עפרות
דבר בס"ג כאו דמהני גריכה יע"ש ויראם כונתו דבלת עדיין האות קי"ל דכתב מבטל כתב

מהמירין אפי' האות ניכר היינו בנפל קלח דיו עליו ומ"מ ניכר יפה צורת האות ושם הטעם מהמירין אפי' האות ניכר היינו בנפל קלת דיו עליו ומ"מ ניכר יפה לורת האות ושם הטעם משום גרל משא"כ חפילון כל שניכר לורם האות יפה ולא נשתנה רשאי לגרור דכותבין במקום גרל הנהל הגרל ועב"ש וח"מ שש) ויראה אפי' נפל דיו על קוי האות ממש ייל כתב מבטל כתב ועליון שלא לשם תפילון כי שלא בכוונה כפל ופסיל אף דיעבד כדאמרן. ועמ"א אות כ"ג פרוע אחר על מ"ש באה"ע שם. והנה יש לי בכאן הרהוכי דברים אמרתי הנני פורעם פרוע המיד ג"ל בי או אין בלה"ע שם. והנה כל כי דיו ע"ג דיו לאו כלום (ה"ה פיקרא ע"ג ביו אין נושל לכהונה כלל כי דיו ע"ג דיו לאו כלום (ה"ה פיקרא ע"ג ביו אין בלום ואין פוחששין יע"ש וא"כ כתב תפילון ונפל אח"כ על האות דיו שלא בכיון ואורתה כלום אור של השות דיו שלא בכיון ואורתה עלוב אור של המות דיו שלא בכיון ואורתה עלוב אור האות דיו שלא בחון ואורתה שלום שלה אף בשבר ג"א הסיל האות דיו שלא במון ואורתה שלוב אור השוב שלה אף בשור אל המות דיו שלא לשתה נוליבת דלאנו לתהלובה להר"א בהר ול"א הסיל ביון האות החוב שלה אם ביון ואורתה באנו להבל ה"ל שם החול האות ביו שלה אף ביון ואורתה בהנו להוא המול היום ביון המול החוב ביון האות החובין ביון האות החוב שלום אות היום החובין ביון האות החובים ביון האות החובין ביון בלום החובין ביון בלה החוב ביון האות ביון בלה החובין ביון בלה ביון החובין ביון בלה החובין ביון בלה החובין ביון בלה החובין ביון בלה ביון הוא ביון החובין ביון בלה החובין ביון בלה ביון החובין בלה החובין בלה החובין ביון בלה ביון החובין ביון בלה ביון החובין ביון בלה החובין ביון בלה ביון בלה ביון בלה ביון בלה החובין ביון בלה ביון ביון בלה ביון ביון בלה ביון עליה או העביר דיו שלא לשמה עליהם באנו למחלוקת להר"מ כשר ולי"א פסול. <mark>תפילין בסיקרא ואח"כ העביר עליהם דיו ל</mark>כאורה מהני דבגיטין י"ט א" פריך עדים שא"י להתום רושמין באבר וחותמין הא כתבו באבר כשר וא"כ הוי כתב ע"ג כתב הא לא הוי כתב כשר הטליון ותפילין בעינן דיו דוקא וא"כ סיקרא אין כלוס ומהני דיו אח"כ כבהעביר לבמה עיין ב"ש אה"ע סי' קכ"ה אות ב' ולפ"ז בסעיף ג' כתב בזהב והטביר דיו עליו י"ל מהני ועא"ר אות ה' הביאותיו בס"ג יע"ש ועיין תה"ד רכ"ח וצ'ע: (טו) דלי"ת עט"ז כללא הוא גריר לא מהני להיות כתיבה בכך ומקרי חק חוכות אבל כוחב מהני שמעבה האות מדלי"ת רי"ש או מרי"ש דלי"ת שכוחב הח"ג. ולענין שלא כסדרן נהפוך הוא גורר כשר וכוחב פסול ובחדושינו

מנים לה ל שפועב שם ג' ופעין עהי לפנון מפנת ק"ד ב' לכהן:
בבת ע"ה א' הקשינו משבת ק"ד ב' לכהן:
קשיא לי אמ"ש בש"ע בפביטות כתב דל"ת במקום רי"ש דלא מהני מחיקת התג ובפבת ק"ד
ב' אמר רבא שנטל לנגו של דל"ת ועשאה רי"ש ופירב"י דתיקן הספ"ר בכך יע"ש
ב' אמר רבא שמטין דלא הוי חק מוכות כה"ג ואע"ג דכתב שם נטל לגג"ו הוא ל"ד אלא להנו וכ"ה בירושלמי שמוהק נקודה אחת וחייב משום מוחק וכוחב דל"ח ועשאו רי"ש מבואר דחין זה חק תוכות וע' בהדושינו שם וליע. שוב רחיתי שחין כחן קושיה דההות דשבת בספר להו לענין ס'ת קאמר אלא אסור לבהות ספר שאין מוגה בביתו ולא להיות כשר לקרות בו לנה לעפן של קמונו הנת חשור לבשחת שפני שנון מוגם בפיעור ולה לשיחו כשר לקרות בר וכדומה ועב"ש אה"ע סי' קנ"ה אות ג' בשם סמ"ג ומרדכי דבשבת רשימה גמי חייב יע"ש זכונתו דאה"ל דלא מכשר לש"ח ותפילין ומזוזות אלא לענין דאשור לשהוח (עיין ר"ן ס"פ הבונה כ"כ) ספר שאין מוגָה פן ילמוד ממנו ויעהיק ממנו טעוח אבל אין כשר הוא וה"ה אוקימתא דרב אשי שם כעל להוטרים דחי"ת. וכחב שני זיינין הוי הק חובות ושב" די ברשימה יע"ש. ולפ"ז חפילין ומזרזו"ת בעשה חוטריה לב" זייני"ן וחקק החוטרי"ה פסול משום הק חוכות. זהמחבר לביטתיה ב"ד רע"ט ס"א ובהג"ה וחה"ר כרי"ף בהגמי"י פ"ז מס"ת הי"ב אות י" יע"ש:

והמחבר לביטחיה בי"ד רע"ט ס"ח ובהג"ה וחה"ר כרי"ף בהגמי"י פ"ז מס"ח הי"ב אות ייע"ש:

(יז) בצורת ע"ו כל שלא נעשה הפיסול כי אם באחת גורר אותה האוח ודיו ג' ז' ז'

וכדומה זה' במקום ד' לגרור הרגל ונשאר דל"ח ודיו בכ"ך דומה לסמ"ך ובי"ח שנפל

סיפח דיו שם דלא עושה מעשה בנוף האות פסול ה"ה ה"א במקום דל"ח לניך לגרור קלא

סיפח דיו שם דלא עושה מעשה בנוף האות פסול ה"ה ה"א במקום דל"ח לניך לגרור קלא

מולן דיבוק בפוף דלהרשב"א בפירוש הירושלית למעה כשר כלא גרירה כדר"ו אף לדיון דלניך

גרירה כדאי הוא הרבב"א לסמוך עליו שלא להוליא אחרת משא"כ דיבוק למעלה להרשב"א

גרירה כדאי הוא הרבב"א לסמוך עליו שלא להוליא אחרת משא"כ דיבוק למעלה להרשב"א

בזה. והוי יודע שהתהבר בדיבוק אום לאות כתב בין קודם שננמרה או אח"כ לאל בנפלה

ביס. והוי יודע שהתהבר בדיבוק אום לאות כתב בין קודם שננמרה או אח"כ לאל בנפלה

ביס דיו בס"ז לא כתב קודם שנגמרה דקודם שנגמרה פעמים דכשר עמ"ש במ"א אות כ"ג:

לקולא כ"ש לחומרא ודלמא א"ל גרירה ומוהק בחנם (דהרי"א בי"ד שם לא ההוי אלה

מעשם דפטל היא) זה שיבוש דאם אסור לגרור אין ראוי לבילה וסטול הוא ושפיר מפריד ול"ד

מסומר שביח מסכיל מריסות דוה לאו זה מכשל במ"ע שאין מניחין ספילין ואף אם כאמר ל"ח

מסור מסכור מריסים בה לאות אותה מלשל במ"ע שאין מניחין מפילין ואף אם כאמר ל"ח

ממור

בנפילת דיו ואגן כתיבה לשמה בעינן בתפילין כמ"ש מעיף יים וציע וע" מ"ז אחיע קכ"ה ס"ד ובאות 10 פיסל כל שאין האות כולו ע"י כתיבה אם לא שמושך המיפה והוי כתיבה יע"ש ועמ"ש במ"ז אות ייז מזה: מ"ש בי"ת ה"ה בממ"ך כה"ג. ועב"ח וע"ץ משמע שם באות ל"ז המעם דגעשה הכל שטום במקום כפופה שבת קדב בי הדשמם פן פנילה: (כו) אן עשה בשה הנה הנה הנה הנה הוא דזה הוי חק הוכות עיין מור. ומ"ש בשם הלבוש נכון הוא דמעם ריש ועשה דלית לא מהני בבריתת הירך לבד דגעשה בין שניהם בפיסול משאיכ כשתחלה עשה ריש ואח"ב מעה ועשה ת"ג די בגורר ירך או הגג לבד עם הת"ג. והמחמיר תע"ב א"י למה הא קו"ף די במחיקת הרגל אע"ם שגוף הקו"ף אין דומה לכ"ף ממש אלמא אע"ג דאות שאין מורכב מב" אותיות אפ"ה די לגרור ולעשות מעשה בגוף האות ולהשאיר השאר עיין ל"ו ב"י תמונת קוף יע"ש: (כו) כחק עמ"א. ה"א במקום דלי"ת כתבנו במ"ז אות י"ז ו"ח אין תקנה לגרור הרגל דגשאר ד" ולא עשה מעשה בגוף במקום דלי"ת כתבנו במ"ז אות י"ז ו"ח אין תקנה לגרור הרגל דגשאר ד" ולא עשה מעשה בגוף עמ"א אות לזג בציור ה"א. עיון ס" לדו: (כז) והפרידה עמ"א בך" כל הפרישה ומ"ש בדבוקת אות לאות בשם הב"ח עב"ש אה"ע קכ"ה ז' בשם מגיד משנה דוקא שתינוק יכול לקרותו (אין יכול לקרותו אף שלפניו צריך מחיקה עד"מ וידב"ר נדבק הר"ש לב"ת ונעשה מ"ם) ומ"ש נדבק רגל כחום לקרותו אף שלפניו צריך מחיקה עד"מ וידב"ר נדבק הר"ש לב"ח וצריך לנרור כל הרגל וכ"ם ב"ד רע"ו בב"י בשם הר"י כחום השערה צריך לנרור כל הרגל והוי כמוחק השם יע"ש ועס" לז' מ"א לז' ושם בב"י בשם הר"י כחום השערה צריך לנרור כל הרגל והוי כמוחק השם יע"ש ועס" לז' מ"א לז' ושם ומהני להפריד כ"ש בך" עמ"ז אות "ד בזה: (כת) בנג עמ"א עא"ר ל"ג נגע באלף של אלקים דמי ל"ד רע"ו ס"א בה"א שנגע כחום השערה דאין למחוק אלא ימשוך ויעבה היו"ד ויהיה הדבוק ירך לר"ד וע"א בה"א שנגע כחום השערה דאין למחוק אלא ימשיר וכ"כ הב"ש שם וע" כאן אות ל"ז לר"ד תע"מ ב"ד"ע שם ולח"ם שפיר וכ"כ הב"ש שם וע" כאן אות ל"ז ליכ"ם נרידה בע" וד"ר וא"צ למחוק כל היו"ד: (ל) כ"ל עמ"א דקדק מלת כ"ל משמע אם יו"ד ועכ"ם נרידה בע" וד"ר וא"צ למחוק כל היו"ד: (ל) כ"ל עמ"א דקדק מלת כ"ל משמע אם יו"ד וע"ונה נבדבקה בקו אמצעי והשלים האליף צריך לגרור כל האל"ף דמהפיפול ואילך צריך לגרור בעלונה נמ"ד ב"ח אמדע און קפידא) ומלבוש כאן משמע יוד" עליונה נמ"ד י שימחוק היו"ד והשאר כשר ומ"ש בא"ע קכ"ה ס"ד והוא ממהרא"ז ז"ל יראה כלבוש דכל שמוחק ואין צורתה עליה ומשלים בכתיבה שרי א"פ שקצת נכתב בפיםה ג"כ קודם שנגמר עמ"ש במ"ז אות "ת"ו (לא) והפ"א אות ל"ג וע" לבוש עור סעיף י"ו כתב בפיםה ג"כ קודם שנגמר עמ"ש במ"ז אות "ת"ו (לא) והפ"א עמ"א יראה דהיינו הש"ן יוד"ן בתוכה אם נעשו קו ישר ולית צורת ירד וכן ת"ו רגל מעלה עב עש"א יראה דהיינו הש"ן יוד"ן בתוכה אם נוגעין הקוין למפה או רגל התירו למעלה עב עמ"ז הוא להתירו למעלה עב עשה ישר למים למ"ו המ"ח למעלה עב"ח יראה דהיינו הש"ו "ו"ו מו"ח מוק מ"ו בוגעין הקוין למפה לתול למעלה עב נעשה ישר ולא יצא למסה לחוץ אבל אין מזיק אם גוגעין הקוין למסה או רגל התיו למעלה עב כמה: (לב) בתחלת עמ'א ועי'ד ש"ך רע'ד ה' משמע מותר לימול מהשם דיו עכ'פ להשלים השם דביזוי ליכא דמשלים השם ואכחושי ודאי ל'ש בזה יע'ש: **דרע** דלכאורה כתיבה לשמה מדרבנן אבל חישב מהגי כשאמר תחלה כותב למ"ת ותפילין ועא"ר אות ליו בשם מ"ב צ"ם ואין ראיה משם דלכתחלה ודאי צריך לאמר בשם ג"כ אעפ"י שאמר תחלה ודיעבד מהני וכשכותב הרבה שמות בב"א לכתחלה סגי בקדוש אי כשאין מפסיק: (לג) חסר עמ"א מב"י מוכח דאם אות אחר נכנס לחבירו וסמוך לו למעלה שרי דהא לא מסופק אלא אם רחוק למעלה הוי כבי תיבות ומסכ"ח למ"ד לתו"ך ח"ת אסור "ל לכתחלה אבל לא דיעבד וזה דיעבד הוי או דחיתר יש לה תר"ך אעפ"י שאין נשתנה לאות אחרת משא"כ נון וצד"י לאו תוך ממש הוי הואיל ולמעלה אין לו תוך, עוד כתב רגל הה"א יש ספק אם צריך להיות בסוף הגג או אפ"י באמצע ולי יש ג"כ ספק אם שוה לפוף הירך ימן או אפ"י באמצע הירך כמש"ל באות כ"ו ך" פשומה ונקודה בתוכה באמצע הירך אבל בסוף מ"ן או אפ"י באמצע הירך לה" או צורת לאף זה צורת ה"א הוי וא"ה בפתיחה ל"ב ובס"ל זו אבאר עוד . וב"ת רשאי להאריך ואין זה שלא כסדון דבלא"ה ב"ת הוי ואע"ג כל שלא תיקן פסול כשתי תיבות כל שאין כותב אות כמדון מיקרי כמו גרירה בין אות לאות בס"ה . עא"ד אות מ"ם בשם בח"ג תיבות כפולה להוש לר"ת שיעור פרשה נ" אותיות) וצירד הכ"ג בקוף שגרר הרגל והאריך הגג וכתב הרגל בסוף להלכה דלא ס"ד לתוש לר"ת שיעור פרשה נ" אותיות) וצירד הכ"ג בקוף שגרר הרגל והאריך הגג וכתב הרגל בסוף אח"כ אות בכ"ון וכתב אחר דבשר ובסב"ז אם נמחקו אין תקנה אם כתב תפילין כסדר ומחק אח"כ אות בכ"ן וכתב אחר דבשר ובסב"ז אם נמחקו אין תקנה בא"ץ רישומם ניכר אלמא אע"ג דנכתב כבדר תחלה (ול"ד לטוקף גויל דקפיד רק אכתיבה בא"ץ רישומם ניכר אלמא אע"ג דנכתב כבדר תחלה (ול"ד לטוקף גויל דקפיד רק אמתיבה מ"א"ל העני יש בכאן התבוננות מעם כמו שאניד כי לכאורה לשון ש"ע כך הוא דרשאי (ל"ד) הגרר עמ"א לי העני יש בכאן התבוננות מעם כמו שאניד כי לכאורה לשון ש"ע כך הוא דרשאי אבל חישב מהני כשאמר תחלה כותב לס'ת ותפילין ועא"ר אות ל"ו בשם מ"ב צ"ם ואין ראיה משם

אשל אברהם

לד) הגדר עמ"א לי העני יש בכאן התבוננות מעם כמו שאניד כי לכאורה לשון ש"ע כך הוא דרשאי לכתוב אפי׳ על מקום שנטחק בעודו לח ועצה מובה שלא ימחוק בעודו לח אלא ייבשנו ויגרור יפה ונוי הוא ועתו׳ מנחות למ"ד ב' ד"ה רבי יוסי ולכאורה במנחות פלונתא שם י"ל דפליני בפלונתא רבי ונוי הוא ועתו' מנחות למ"ד ב"ד"ה רבי יוסי ולכאורת במנחות פלונתא שם י"ל דפליני בפלונתא רבי
יהודה ורבנן בניסין כ" א" אם דיו מבסל דיו אי לאו ומכאן דאוסר לכתוב על המחק כי נשאר רושם
דיו למסה וא"א לגרור הימב והוי כתב על כתב ופסול עליון דהתהתון שלא לשמה לא מהני לעבור
דיו למסה וא"א לגרור הימב והוי כתב על כתב ופסול עליון דהתהתון שלא לשמה לא מהני לעבור
דפוקין דכתב ע"ג כתב פסול כמש"ל בהחיא דגימין ומה"ם אם כתב ש"א לשמה לא מחני לעבור
הקולמוס לשמה. א"כ אין לכתוב על המחק כלל והלבוש כתב סלת לפיכך לא ימחקנו בעודו לה
שלא יהא רושם לממה כלל כדכתיבנא. ומיהו במנחות רבי יהודה אומר גרר דוקא צ"ל משום נוי:
שלא יהא רושם לממה כלל כדכתיבנא. ומיהו במנחות רבי יהודה אומר ברר דוקא צ"ל משום נוי:
כל האלף באות למ"ר ושם בארתיו ומ"ס מן ברגל כל שכותב תו הוי שלא כסדרן ("ל") יו"ד נו"ן
עמ"א עב"י בשם מהר"א משמע כן דהחילוק הוא דכל שיש להם צ"ה אותיות ב" אותיות ברע דתא רואין שה
קורא צד"י והיה סברא לומר יותר מועיל מאלפ"ן שודאי "קרא אלף אפ"ה כאן ברע דתא רואין שה
אותיות פרודות זו שמה יו"ד וזו נו"ן כשמחברן כותב שלא מסדרן משא"כ יודין שבאלפין ושינין כר קורא צד"י והיה סברא לומר יותר מועיל מאלפי"ן שודאי יקרא אלף אפ"ה כאן גרע דהא רואין שהק אתות פרודות זו שמה יודד זוו גרן כשמחברן כותב שלא כסדרן משאיכ יוודין שבאלפין ושינין כר אינתיה ביוודין שבאלפין ושינין כר אינתי דיו"ד בפ"ע צותר עליה מ"מ השאר אין צותר אחרת מהני בתינול מותר עמ"א דמה שאי התינון לא נפסול כ"ז שלא תיקן ועמ"ש במ"ז אות ך" מזה: (לז) מותר עמ"א דמה שאי התינוק שאין מורגל בתית עם המומרת לכן אומר כי יינידן. והמ"מ א"י כעת ואייה יבואר ב"י מ"ל ל"ו ד"ח מ"כ: (לח) שנמחקו עמ"א והנה מכאן משמע ממעם שלא כסדרן הא לא"ה כשר וא"כ אם ל"ו ד"ח מ"כ: (לח) שנמחקו עמ"א והנה מכאן משפר דמי דלא כמ"ש בא"ר אות ה" הביאותיו לעיל כתב בירוק וכדומה אות מ"ו וראיה מנוסין ו"ם ך"כל שאין הכתב ההיא כשר לתפילון דיו עליון מב"ל לתחתון וכשר. ובא"ר אות מ"ד הביא להא וצ"ע שלכאורה סותר מ"ש ו"ל באות ה" ולא נחשר האדון ז"ל ע"ז: (למ) ולא עמ"א ומ"ץ מאי אריא חלוד"ה אמ" הדיו עתה אדום שנקלף השחרף העליוו

המור מעבה (יבמות פ'ק) מ'מ ברכה לבטלה רפ'ו י'א דהוה לא חבא ד'ח בכל יום. ולבמה הייגו להם הפילון לא כמו בניטין. ואם קשן כוחב פסולים ודחי כבסימן ליש ואפי' נשר גדול שלא בכוונה ואזכרות שלא להם קדושת השם שיון לבוש האריך וחייה בפתיחה לליב אבאר: (ב) דויו בחובים שלא כפדרן עש'ז ניש מי באומר הין חולק אדלעיל ששם ב' זייני'ן בלא הישרא וכאן בהועריה ויש מי באימר שלא כחבו כן רוב הפוסקים כותב בפס יש מי הישרת וכהן בחושריה ויש מי שחימר שלה כתבו כן רוב הפוסקים כותב בבס יש מי באומר הע"ב שאין הולק כדרבו הטוב המיד ובסימן ל"ו כ"ב אם הין נוגשין פסולים היינו כל זמן שלה חיקן אבל היקן מהני כל זמן בתינוק קורת כך ויכאה דוקת שאין פרידמן ניכר להדית הא פירוד רב שנסתנה האות לא מהלי תינוק ודומה לב" זיימ"ן והשושרת אף על גב דתינוק קורת הי"ת אם ניכר שרידמן להדית אין מהלי תינוק והוי כותב שלא כסדרן נ"ל. דתינוק קורת הי"ד ויד יכול לחקן אתי"כ כמ"א אות ל"ו עש"ז ל"ו:

בעישה שכתוב בתפילין השתרו ב"ל מחק הי"ד אותם הי"ד שנייה הובה החרת באין מענין תפילין כלל שנייה והכברתי עמ"א ל"ג ואפיר הידה בדב היה הובה להצומה בי"ד מוכר בכ"ל מון בדר דמה בדר היה בהדב האות היילי החובר ברבר לאנומים

ובה וא"ז לביף וגרר כנ"ל נמי כבר דמה בכך ואף דנפסל מהלה בוא"ז מרוחק הרבה לאפותיך נמי כ"ז בלא תיקן ומשוך הבי"ח נראה כב' מיבות . והכלל כל שאין כוחב מתדב צורח האוח

למי כ"ז בלא תיקן ומבוך הבי"ת נראה כב" מיבות. והכלל כל באין כותב מאדב צורם האום מ"ם דנפשלו מהני משיכה אחר כך: והוף יודע אם נגע פני האל"ף ביותר אין מקנה למבוך וליעים אם היו"ד כמ"ש א"ח אות ליג (באל"ף בל בם בם"ת עמ"ש במ"א אות כ"ח) דמ"מ בלא כשדכן הוי וליד ליודי הבימ"ן באין פרידתן מכר להדיא וכאן כ"ע ידעי באין זה צורת אל"ף בלא כשדכן הוי . וסנה הציון ראו להיות בסשיף כ"ה יותר הבל דבעי כתיבה לתקן צורת האות שלא כשדכן הוי . וסנה הציון ראו להיות בסשיף כ"ה יותר מב"ח מילון וש"ח אינו כי הציון באות כ"א למביף כ"ג כמבואר. ע" אות כ"א (כא) בראה עש"ז , ועמ"א אות ל"ג משר לבדים דיהרפורע היוגה כהוגן אות כ"א סביף כ"ה ב"ל נראה כו" וב"א שמי"ח לשפעהים כדבי (כג) בדי עש"ז ול" לש באורך או ברותב) וההיא למעלה מלמ"ד כאשבה למבי ושר אות מ"ד ו"ל פשושה למבי חורה דבר ה" ינים למעלה מלמ"ד כאשבה במוך ב"ל ועב"י . יש מחמירים שיהיה תחלה הלה כדי לגלול כל למוף היינו הלת יותר ממה במותף גויל ועב"י . יש מחמירים שיהיה תחלה הלה כדי לגלול כל

נמעגה מנמ ד כחשבה דהפרי ב"ה חיר מים. ומיש הריב נהגו הפופרים נהניה הקום בחולה כלף כדי לגלול כל הפוף היינו קלת יותר ממה במוקף גויל ועב"י. יש מחמירים שיהים חחלה קלף כדי לגלול כל הפרבה כמו מזוחה יעויין שם: (כד) בשלא אות עמ"ז ועי"ד שם אות ב" מזה: (כד) חויין עמ"ז. הוביף מלח מ"ע פסול הם עפחה לוהיה אם שמוע פחוחה (בב"י רק מ"ע אם יביתה פסול הף שלין סמוכה לוחתה כ"ע מודים דפסולה אף שלין סמוכה לוחים כי יביאך כי אין הפרבה בלכניה לב"ד עובה לשע פחוחה רק התחלתה בראש השיפה (לשיעה הר"מ ז"ל שהיא עקרים כמ"ב בלוח כ"ו הי"ם וא"ב בפפילין ג"כ ראוי בתהיה פתוחה ומזויה נמי דבתומ"ת כשיכה אותיה אם במוע להוד קאי עיין מ"מ פ"ה מהפילין הא"ב וי"ד רפיה כי"ג. ומ"ב לייב הוא הכל חולה שבבני האדון ז"ל בעויה על אדני פו כמו שלייב. כי דמ מ"ב מובה בא מוכרות ל"ב מ"ל הכלכת הלה שביני בותה לשנוי דל הכלכת הלהיה הלוחות ל"ב מ"ל הכלכת הלה שבבני האדון ז"ל בעויה על אדני פו כמו שלגיד. כי בם ע"ב פריך הא מורידין עושין והא מזוזה בני שרטוע ודוחק לשניו דלא כהלכחא והא ס"ת בעינן שרטוע כמ"ש הר"ם ז"ל בה' ס"ח פ"א הי"ב דאפילו הלמ"מ הוא וומא משום ס"ת נקוע אין מורידין עעם בוה לשניהם (עיין חום' ד"ה הא) אלא דע"כ המקשה דפריך מב"ה ותפילין לוחיה אם שמוע דכאן כתומה וכאן פתוחה ופירש"י ד"ה הכא כספר תורה והא הם תו תושיכן כים המים הפין דקשים מספר תירה) וחיך הינה לו דבמע והיה חם שמוע רחוקים הם זה בוחתחנן וזה בעקב עהום שבת פיע ב' ד'ה הא ובמנחות ל'ב א' ד'ה דלמא וציל דהיה סבור דוהיה אם שמוע בתחלת עמוד ויכתוב שמע ובסכרת כתבן הפרשיות שלא כשדרן דהיה סבור דוהיה אם במוע בסהלת עמוד ויכתוב שמע ובהכרח כהבן הברשיות שלא כשדרן כשר רק תיבות פסילים (עמ"ז ו"ד רפ"ה ג' ור"ץ א") והחרלן משני רק להבלו"ם היינו דלא קאי כ"א שמע בסוף עמוד ומשלימ"ה. או כמ"ב החום׳ כפירש"י דחופרן יחד ובשר והנה לר"מ ז"ל תרוייהו ליחנהו בהכי בפ"ה ה"א הפרן או הקדים פרשה לפרשה פסולה וע"כ כשר לר"מ ז"ל תרוייהו ליחנהו בהכי בפ"ה ה"א מפרן או הקדים פרשה לפרשה פסולה וע"כ כשר המקבה דאש"ח ודהי יש בלא"ה מעם דאין עושין רק נקים עעם שוה לשניהם א"כ לשימחיה מוברת הוא דעיקר קוביא מהבילין דהפילן ג'כ בעינן והיה א"ש החומה דוקא ובם ע"ב ג"כ דוחק כמו בעיניו ביון דבאמת אף פסוחהו יע"ש ולהכי פריך ליה ומשני חומי הוא באוץ כ"כ דוחק כמו להשלים וע"ד רפ"ח בש"ך אות א' והבן : שאלה סיפר כתב והיה כ"י בחוץ יד הוליאנו ה" וראה בהשה דוקא מהול היה מול מובר מול מבוע פחוחה בראש הבועה הוא מה בראש הפוחה בראש השלא מהפילון עם"א אבל כהדרן שנים מתפילון עם"א אבל כהדרן חולין עיין מפרש (כ"ד מגולה דף ו" א") בירובלמי כתב חולין כסדרן וחשיהה ברא זול דפוחהה בשיע בראש המישה כמ"ם באום כ"ו וליש:

מחפינין עם ז' חבר כהיכן חופן שיין חפרם (כד מצינה דף ד' ח') בירובומי כתב חומין כהדק והשיקר כר'מ ז'ל דפתוחה בשיץ בראב השישה כמ'ב באות כ'ו ול'ש:

(כו) ריש עפ'ז. (וע' חום' מנהות ל'ב א' ד'ה והאידגא הביאו סידור קדמונים וח"ם וירובלמי) וכללא הוא דבין פרשם לפרבה לריך שישור פ"א ופתוח מזה פסולה בין פתוחה או סתומה. ובצורת פתוחה וסחימה יש הרבה מהלוקח ונעתיק רק מחלוקת הר'מ ורא"ץ ז'ל ולתרוייהו צורת פתוחה שנים הם וצורת סתומה שלשה ממה ולהר'מ פ"ח מח"ח מח"ח מחוחה לרוך שתהיה מתחילת השיעה וסתומה המיד בהמלע שישה וזה הוא הכו". נמלאת אומר פחוחה ב' צורות א' מניח חלק ט"א בסוף הקידמת ומתקיל בנייה מתחלת שישה בנייה או יכיים פ' קוַדמת בסוף ביטה וינית ביטה הלק (ט'א) ומתחול פתוחה בהחלת שיטה כלישית וצורת סתומה שלבה המה א' הלק באמצע שיעה ע'א וכותב אותה שעה הסחומה חיבה אחת . ב' אם לא יש ריוח ע'א ולכתוב חיבה אחת יחחיל לכתוב הסחומה קצת באמצע שיעה . השלישי יניח ריות ש"א ומתהיל בהמלע שישה ונקיש לא זו אף זו ולהרא"ש לורם פתוחה שנים א' מנים הלם בסוף ש'א ומחחיל פהוחה מחחלת בישה בעיה כ' מניח ש'א ומחחיל באמצע שישה . סחומות שלשה המה ב' כליור הר'מ ז'ל שלישית אם מניח בישה שלימה חלק אף מחחיל אח"כ בבישה שנשה המה צ' כנור הר מז'ב שנשים חש מניח פיסה שניח מנין אף מחקינ חקיב בפיסה שליבית בראבה בחומה היא וא"כ בספילין של יד (בש"ר עמי"א מ"ט) דבעינן לבחוב דוקם בדי עמודים לא ב' בעמוד אחד איך נעשה (עיין סעיף מ"ז) ללאח ידי הר"מ ורא"ש והעלה דיעשבה לורה שנייה בשחומה דמודה הרא"ש בה כל שאין חלק מ"א במקום א' רק ע"י ז'ירוף מודה הרא"ש דשהומה הוי ידי לירוף ומ"ש להרמב"ס סתומה שמעם שאין חלק בשועור במקום א' במקום א' לא כה" י" לירוף ומ"ש להרמב"ס סתומה המעם שאין חלק בשועור במקום א' קשה להרמב"ם כל שאין מחחלת בראש הביטה אף שיש במקום א' יותר מס"א כתומה סים גם מ"ש להרמב"ם הטעם בסחומה בהנית חלק ס"א לחוד ולא כדי שיכחוב חיבה א' שזהו ביעור סתימה מש"ה כשמנית בשנייה מעם חלק הוי ע"י נירוף לא אבין לה דנראה פעם הר"מ ז"ל דכל באין מתחלת מתחילת ביפה הוי החומה. ואיך שיהיה המנהג בכתב ז"ל נכון הר מ ז כ דכי בחץ מתחמת מתחינת שיפה הוי הפומה. זחיך שיהה המנהג בכתב ז'ל נכון בהוא דהשתה קדש ניכר שהוא בראש אין קודם לה כמו בראשית (ומיהו המעיין בר"מ לא מנה בכאשית לא פחוחה ולא החומה) והיה כ'י ושמע ניכרין מחלק מ"א ומהחילון בראש שימה ובהוף שמע פחוח מס"א והיה א"ש ג"כ פחוח מס"א ויולאין ידי הכל. ואפשר לרא"ש נמי אף שמניחין חלק למסה מ"א כל שלא יש בחחלתה ע"א במ"א הסומה הוי אלא דאין לעשוח כן במ"א המוח המוח אלא דאין לשנית מ"א הלק כי י"א שזה סימן פחוחה בלפניה עיין כמ"ש הס"ז וכסוף והיה א"ש אין להנית מ"א הלרך. ע"ד רע"ה בס"ז ה" ול"ע:

ותנה במזוזה ביד רפיח ובשיך אות יויד יעיש גם כן ייל כעיו כוף במע ינית פהות מפיא והיה א"ש יתחול משיטה שבישית קלת דהוק מגליון ובצירוף יחד פ"א ויוצא ידי במהם כרה לריך במוחה להחחיל שיטה שבישית באמלט להיות החומה לכחהלה ה"כ יהיה עיי ובהברה לרוך במנוחה להתחיל בישה שכישית בחמנע נהיות סמומה נכטונה ל כובר שלש לירוף ויולא ידי הכל כאמור. ושיב שיינתי בב"י י"ד רפ"ח ומלאמי כן להרא"ש דפובר שלש איחית היי בישיר פרבה למ"ם יחלות הפ"א והנה במנחות איים בישר היה לדידן יחלות הפ"א והנה במנחות ל"ב אחר ועובה פרביותיה פחוחות כו" מסיק אח"ב אף פתוחות וי"ל דפלונתא הוא בס ליא ב" על הארץ י"א כוחבין בחוילת שישה וי"א כוחבין בסוף שישה יש"ש ולמהר"ם פדואה הביאו

העלוון ונשאר אודם אפר הוא מסשות הדיו הני שלא כסדרן דאודם אין כשר לתפולון כסיש בסיג . ירו דגקלף מקצת אורך ונשאר רושם ודאי צריך לכסות הרושם כשמראה לתינוק עסיז אות יויד : (מ) יש ליוהר למיא משמע דליות דוקא פסול ותוך. היא וחיות יש ליוהר לכתהלה אבל בחים וביש דקשה השך כיוד שם די וחנה להרום (פין מסית היה) פי' הא דמנהות למיד כי לוכה בת ה' איתיה א יכתים כי חוק הקף אלא שתים חוץ הף תיכה צת בי איתיות לא יכתום חוץ לדף התחתי לגרועותא אסיר רוב התיכה היין לשועה והם כי איתיות הא הדא אין איסור וכתב תיכה בת ששר כותב הציה (היא) חוץ לדף משוע תיכה כת שלש דכמפירש הוא מדכ' תיכה (שליעה) בת כי אתיית אסור הא בת ג' שרי ב' אבל בת ששר לית כרא'ש דג' חוץ לדף אסור משוה הוצרך להשמוענו . אכל הרא"ש סובר דעיקר תלוי בג' חוץ לדף אסור אעפיי שאין רוב ולפין הא דנקים להשמוענו . אכל הרא"ש סובר דעיקר תלוי בג' חוץ לדף אסור אעפיי האין רוב ולפין החוץ לרף מיעום התיבה) לדיוקא הא שתים חוץ לרף שרי א"ב שרוב אלא דהקשה דהת ארא"ש דאין לה מחות מיעום ותוב מ'א ב' משוב התיבה בת שתים (וכספורש הוא) א'כ קשה ול מוכה ולכה לא כר"ם ואמר בת ה' דתרתי בעונן (עבי ידי וקשה כמ"ש) ותו" מ'א ג'כ קשה זה מוכח ולכה לא כר"ם ואמר בת ה' דתרתי בעונן עבי שוב בראים בדשוש להלכוש יש בו ממושי ההבנה בהביה מהיכה בר אימיות וני יש למעות כראיש ובדברי כדשו של הלכוש יש בו ממושי ההבנה בביאור מתיכה בת ב' איתיות וני יש לפעות כרא"ש ובדברי קדשו של הלבוש יש בו מקושי ההכנה לדעתי ההריומית שלכת ב"ד איתיות וני יש לפעות כרא"ש ובדברי קדשו של הלבוש יש בו מקושי ההכנה לדעתי ההריומית שלתב בתיד שם ג' דוץ לדף אחור שרוב בחוץ ותיבה בת ג' יכתוב שהים חוץ שהאית אחת ודאי אין תיבה ניכר לכל שהב' נגררין אחר האות שבשימה תיבה בת ב' אפי' אחת בחוץ אחר תיבה בת ב' אפי' אחת שביי הריומים בחוץ שרי הנה פסק כרימי והמחבר ונתן מעם למה בת נ' ב' בחוץ שרי שלון אמר ברובר (הניה בחוץ כי הנת שפקם בתוחהו והון מעם לפרובר בי מחוץ ואי בפנים הא רוב אפור (לרים) ותיי אות אחת ניכר כוי וקשה איכ בת ה' אותיות יכתוב ד' בחוץ ואי בפנים דמיש גם בת שתים לא יכתוב אות אתת בחוץ למה הא כיש מבת ני (עשוך שם ב') ונחפוך הוא להראיש אפשר לומר כך דאליכ לימא אין כותבין ג' הוץ לרף וב' רוב מוכח דשרי מתיבה בת ב' להראיש אפשר לומר כך דאליכ לומא אין כותבין ג' הוץ לרף וב' רוב שרי משאיכ להרים תרתי בעי אלא דתיבה בת ב' תציה אפור ומבת ה' אשמעינן דבת ג' רובא שרי משאיכ להרים תרתי בעי הציאות היה ביל ב חזרה השור ומבורה הסטינון רבינד ובא שוי משאם להוד שותר פסק ש"ל לכרינות א. ובאיד נ"ב הפילון משרי דישורות קשנות ומיעומות וגליון מעם מגניא יותר פסק ש"ע כרא"ש והגה מגולה כסית לענין זה עמ"א תרציא נ". ועא"ד שם אי ועיין לבוש תרציא ומ"א אי שרכים די בשיםה א' וצ'ע דכס'ת ממש בעיגן ושם צריך כל השימות שרמים שוה ההפרש בין תפילון לכ"ת ע"ד רפ"ד מ"ז וש"ך א"ד וצ"ע. ב' אותיות והם נראים כתיבה ע"ד סיכן רע"ג ולרא"ש להות כי וגם ש במד אות כיה השכם יעיט: (מס) מתומת עם אים שירודאים להגיח שהו אי תלך ובשנייה לא יתחיל מראש שומה רק באמצע אמת כיה בבי אבל במ'ז כ'ז וכ'ה בהדיא במור יד סיבן עריה להראש כל שמנית חלק שימה שלימה אעים שמתחיל אחדב בתחילות שימה אפיה היי סתומה ואדרבה המעיין בכ'י שם יראה דהרא'ש פסק כירושלמי פתוחה מסופיה פתחה ופתוחה מתרלתה פתיחה ונפני מה שפריש הראש ו"ל פתיחה מסיפה סיף פי שלפניה מ'א ושנייה מראש שיים אי פתוחה המאחה שמנית מ"א ומלק במצער היים ביות המשמה אי חלק הוא המלך נות של נותנו מוד עו רני מרובה מסובר ולא המחלבה מהגיע השימת אי חלק נותנות מוד עו רני מור מוד מוד ביותר מיותר מ"א הלק המשמת אות מוד מודים במסובר ולא המחלבה מהגיע השימת אותר מודים ב"א הלק הוא מודים שימה פתוחה פתוחה מראשה שפניח מ"א ומתחיל באפצע הוי פתוחה ומשמניה שימה א חלק ומתהיל שניה פרוחה ומשמניה שימה א חלק ומתהיל שניה מיד אין כאן פתוחה ממופה ילא מתחלתה מביאר דשימה א חלק ובשניה מ"א הוי פתוחה רק יתחיל מראש שימה אי עכ"פ פהות ממ"א ולהר"מ היי עכ"פ הפניים כמ"ש במ"ז כ"ו במופו ע"ש וצ"ע: [מ"ש בש"ר ר"ק אין להקפוד בפתוחות ומתימות לכאורה אוהיה א"ש קאי לחוד אבל "א פרשיות יהוי פתוחות אבל בדרושה עביאר דני פרשיות קאמר דהווין הקדש שאין מתובה לפניה כלום וא"י דא"כ משמע אף שמתחיל קדש באמצע שימה פתוחה ווה אינו לר"מ צריך בראשות וכדומה לתתחיל בראש השימה עיין תשובת מה"ד מ פרויאת סימן ע"ז גם למה עשה כן ומה מעם יש ע"א בקלף א" הלא ניכר מתומתה באותי קרף שמתחיל באמצע שימה לר"מ ומת לנו לומר לא הניכר מתומתה באותי קרף שמתחיל באמצע שימה לר"מ ומת לנו

במיז אות לית יעיש ומרמיא דכתב ירד מניע למשה בשילי השיין ואם סיבר של ני ראשין לא של 13

כמ"ש בסי "ז ולפ"ז טומטום פסול לכתיבת תפילין) וא"כ נער בן מ"ז שנים ואין לו ב"ש אפ" נאמר דספק נשרו דית ספק אפ"ה פסול לכתוב תפילין כדאמרן. והמרדכי שכ: קסן הגיע לחינוך אין למידק מיניה ובדכתיבנא וא"ה בל"ם יבואר עוד. ופסול הוא אפי להשחיר רצועות אפיל למידק מוצה אסור עמ"א ל"מ ו" ולתפור תפילין ולחפות דיעבד פסול ולהשחיר רצועות אפילו שראל עע"ג "ל פסול כללא דמלתא כל תיקון עשייתן יהיו דוק" ע"י זכר גדול יג"ש וב"ש ובל"ם יבואר א"ה אם להאריך: מ" שבותב בימין וכל מלאכתו בשמאל או להיפך כתבנו בל"ב במ"א אות ד"ה דאין לנו להאריך: מ" שבותב בימין וכל מלאכתו בשמאל או להיפך כתבנו בל"ב במ"א אות ד"ה דאין לנו דיד שכותב מההיא דסימן כ"ז מ"ז כ" יש ספק באיוה יד מניח תפילין ואע"ג לדידיה פסק הר"ב שם הלכה לחיפוך ובע"נן וקשרתם וכתבתם ביד הקושר יכתוב יע"ש. ותפילין ב" בר חבו אחרינא משכח שכיחי: וכוומר לתיאבון לתפילין איכא לעיונא ביה עמ"א ל"ם נ' וקשה מה שהקשה משכח שכיחי: וכוומר לתיאבון לתפילין איכא לעיונא ביה עמ"א ל"ם נ' וקשה מה שהקשה הרשב"א בחולין הב"או הב"ו ב"ד א" מומר לתיאבון דילמא אתרמי ליה קלקול ולא יגוד וי"ל דאין קלקול שחיםה יוצא מבן דעת ובתפילין דמלאכה רבה וכמה קלקולים שכיחי באונם חק תוכות שלא כסדרן ושכח בל"ם השכם לאו אונסים דשכתית יהוי והוא לא ינוד כל ש"ש מורת מפרת לש מלא כמדרן ושכח קבלים השכם כל און אונסים דשכתית יהוי והוא לא ינוד כל ש"ש מורת מפרת לות מכרת לות מכרת בלבו שבלב חושב שלא כסדרן ושכח לקדש השם כל אלו אונסים דשכיתי הוי והוא לא ינד כל שים פורח מברת לא מרך, ושכח לקדש בכלב חושב מרר, ומסק בלבוש בלים המעם דאין כותב לשמה ולפיז אם שמענו שאמר כן (ואע'פ שבלב חושב מרר, ומסק בלוש בכלב הושב להיפך לאו כלום) וביד רפיא דאין בקשירה והנה ביד פסק המחבר בקיים סעיף יוד מסור כשר לשחים ולפית פסול משמע המעם דאין כותב לשמה, גם מומר לחלל שבת באיסור דרבנן ציע אי כשר לתפילין עיד סימן ב' ופריי שם ובתב"ש שם בשם ב"ה. ומיהו ממ"ש ב' בליב בשם ספר התרומה דכתבו בשבאל אין סברא שיכתוב תפילין כהלכתין ולא יהיה חייב בשבת וממילת כהלכתין משמע דכשירים לנמרי והא מדרבנן מידא חילל שבת ש"מ לכאורה בדרבנן בשרים ולמעשה כהלכתן משמע דכשירים לא ברבנן מידא חילל שבת ש"מ לכאורה בדרבנן בשרים ולמעשה בכל מין ממולל שבת במוקדה להציע הייבר במוקדה והוצאה לכרמלית בפרם "יא דגם האידנא הה"ר אין להניח מברכן מידא היילל שבת במוקדה ברכני הייבר במוקדה והוצאה לה"ל מומה והכל שם וציא בפרי

ציע ואל כה שבחלל שבת במוקצה התצאה לכובית בשם לא הגד הארכא שם יוציא בפרי לכתוב תפילון : צריך להוציא בשפתיו בשעת תחילת כתיבת התפילון לשמה ובכל שם יוציא בפרי ואפילו אמר בתחילה שנם כוונתו לשם קרושת השם משמע בשוז יוד רעדר דשפיר דמי האיר בליב מפקפק בזה ובפנים כתבתי דאין ראיה משוז רק אדיעבד לא לכתחלה:
ביקרה המעובד לסית מותר לתפילון ומזוזות אבל לדבר חול לא וגם הוי דבר חול ובלבוש סימן שיב הניח בציע ואם מועיל תנאי והמיא במיב אות ר משמע דמועיל תנאי ואיכ עכים יש

וכלךה המעובד למית מותר לתפילין ומזוזות אבל לדבר חול לא זגם הוי דבר חול ובלבוש סימן מיב הניח בציע ואם מועיל הגאי והמיא במיב אות ר משמע דמועל תנאי ואיכ עכים יש ליוחר בתנאי, ואם התחיל לכתוב על קלף מעובד למית ונמלף ורוצה לעשות מנשאר הפילין או מוזות רשאי אבל דברי חול (גם גמי חול) לא מהני אפי תנאי עמיא מיב וי זאי׳ה שם יבואר עוד עמיש בליב במיא יורד: רצועות של תפילין תממשי קרושה מיקרו לא קרושה עצמה כמבואר דקייל כל שלא נשתמש מותר להוריד מקדושה חמורה לקלה היינו מקדושה לקרשה לא מקדושה לא מקדושה לא מקדושה לא מקדושה לא מקדושה ליווני מישותי קרושה עמיד מקום לא מקדושה לא מקדושה לא מקדושה ביוון הקדים פרשה לפרשה ובין תיבה לחיבה או אות לאות פסול אבל התנין והקוצ'ו של ביון הקדים פרשה לפרשה ובין תיבה לחיבה או אות לאות פסול אבל התנין והקוצ'ו של בלא קוצ'ו של יו"ד (השמאלי) פסול לר"ת וגם תנין "א דפסול אם לא תיינן מ"מ והיו הדברים בסדר נכתבו. זכן להפריד נגיעות בין אות לאות שרי אחיב: זכן אם יודי האליף והברים מסדר נכתבו. זכן להפריד נגיעות בין אות לאות שרי אחיב: זכן אם יודי האליף אבל יו"ד של זיונוג איני התינוק קורא אות און מתקן שלא כסדרן כיוד האליף שלעצמה צדרת היו"ד שלי מוגע איני התינוק קורא אות אות אותות ממש משא"כ יודר האליף שלעצמה צורת היוד שליה של הוא שיוד נוין בצד"י הם שתי אותיות ממש משא"כ יודר האליף אינו שלעצמה צורת היוד שליה של הוא שיוד נוין בצד"י הם שתי אותיות ממש משא"כ יודר האליף אינו שלא מסדרן ויראה דכל הני דוקא שאון ניבר פרידתן להדיא הוא בחובר ליוד למקן לורא לוהוי שלא מסדרן ורואה הוד בי"ת והאליף הודי הוליד אלו השנון שם כליב סדה דהלה ב"ת ורו וכרומה שאין הגו מחובר ליוך למליה ויש הפרש מון הרשי המובר ליוך למליה ויש הפרש מון החיו בחת ביא תו הוו שלא כסדרן וליד לווד האלף מבי והבן זה היון מלא חיר בין נהאים במוב לאבותן כלא ווי שלא מסדרן המשל לאבותיך מלא ורו בין בחוב הליו והתיבה כב" תותית או אות אחד צורתה ממש אות את או הלו הלו משיל האון הוות הוא או מחדת: בין למחוק הויו והתיבה כב" תותית או מוש"ך לאו הנו שלום ביורת הוא והות הוא אות אחד צורת השל להות או אות אחד צריך למחוק הויו והתיבה כב" תותית אום לוב"ד התחלה נמי צורת ללה אל נרום ב"ת מלות משל להיו שלא מבורת משור להום לאום משים להום למות משל להיו שלא מהרן לבית משלה לבות לאות משלה להום להום להו

(הביאו הטול ג'כ) מורה ט'א חלק אפרשה שלפניה שפיר פהוחות דוקא כו' ואנן פסקינן על הארץ בהחילת שיטה ואפיה כמומה כי החלק מורה על שלאחריה גם יש לראות למיד על הארץ בסוף שיטה יהיה פנוי ט'א לפעמים במקום שאין פרשה ופסולה עמ"א אות ל'ג :
בתפילין דר'ת דלירך לרחוב על הסדר (ועסי' ל'ד ובמ'א אות ב') א'כ יכחוב קדש והיה
בי יביאך בדין שיהיו פתוחה לכיע וינית הלק (בש"י) בסוף והיה כי יביאך פתוח
מס"א וינית הלק פ' והיה א'ש ויכחוב שמע במעוד בראש השיטה ואחים יכחוב והיה

שניים בחמנע פהוח מט"ח פחוח הוי כדמוכח בי"ד רע"ה בירושלמי פחוחה מכופה יע"ש בב"י ומעור שם משמע דע"י נירוף לא מהני להרא"ש למיהוי סחומה שהרי כתב וא"ל (שלא הניח ומעור שם משמע דע"י נירוף לא מהני להרא"ש למיהוי סחומה שהרי כתב וא"ל (שלא הניח ביעור הלק ולכחוב חיבות שם) יניח חלק שיעה ויחהיל בשיטה ג' ולמה לא יחיל בשיטה שיטה פהוח מט"א על ידי נירוף ול"ע יע"ש : אישבחבא פהרי הא דכחב בש"ע סעיף ליג יעשה השוכות שוות ויזה"ר שלא יהיו ג' אומיות ודיעבד לא פסול. ולפעמים אף באוח החת ובהים י"ל דפוסל בריש קדש והיה כ"י במע דנראה להר"מ ז"ל לורה זו סחומה הוא כל שאין מהחלת מריש שיטה ול"ע בזה גם יש לשאול אם הניח חלק ט"א ואכלו עכברים או חולעת מקום החלק ואין שם קלף חלק כלל אם כשר כה"ג או לא ובב"י כה"ג ראוי להכק הרבה מיעת לא מלאו ביו לולי לא ולין זה (כ") עור עש"א הניח שור הבחים מקרא יליף שו המוחר אף ש"י וכלושות דלי"ח וו"ד י"א דלאו הלמ"ח והם למ"ד הלמ"מ מ"מ אין בו כתיבה ממש משאים ב"ן מקמטים עחום שבח ש"ב לא ולא ול"ד הלמ"מ הוא לאו ול"ע מובא כאן בהורה או ממהם לבוים פסול ולרציות הלמ"מ ומיה או לאו ול"ע חלש"מ חבות מ"ד להו מורה בפריי ל"ד ק"ל לידדנו שהלמ"מ הי סשק הלמ"מ מומה מיה או לאו ול"ע השלמ"מ משחלר דרלוטות מהיקבא בכל החורה : כש"י ד'ה הלמ"מ מבוחר דרלועות מהיקבת בכל התורה:

נבתפקתי עור של איסור הנאה ש"ה או ע"ז מה דינו לבחים ולפרשיות ועיין הה"ע סימן קב"ד ח"מ וב"ש שם וה"ה הפילון דאומוי? פורחות באויר באם הקלף מדבר הפעון שריכה ומיהו בלא"ה ה"ז מאום למצוה כמו שופר של ע"ז ואי מברך יש לומר אי הוי ברכה לבטלה קלוי במה שכתב בגט ואיסורי הנאה אפילו לכתהלה מצוח לאו ליהנוח נחנו ואפילו מאן דפליג בגם ואוסר לכתחלה הכא מודה וכדכתיבנא: ודין של איסור הנאם שכר שעורים שעבר הפסח ובישלו אה"כ דיו נפסל מאכילת כלב י"ל חמץ מנקברים עפרן אסור עיין לה כי' חמ'ב במ'א ט'ו ופריי שם ודיו הנעשה מעשן ופחם והוא עיקר הדיו כמ'ש בריש סי' אם עשה מעשו ופחם כ"ל שעליו נחסרים מ"מ מנסרפין הוא ואשרן מותר אפילו להדיוש חפיי הסופר יכול להשמכר בו וליקח מעוח וכדיו אין שייך לומר בלא"ה כל העומד לשרוף וא"ל כ"א לבע שחור והא איכא נמצינו למידין כחומי מיכחת שיעוריה הוא לחוד וכל העומד כיח נבע שחור והח טיכה למניגר למיזן כמותי מיפנת עישרים הוח לכו הפנית לפרוף כשרים בישרים בישרים בישרים לפרוף כשרים בישרים כתיב. עמ"ש באוח כ"ח י"ל דברי ט"ז הלמ"מ י"ש" : (כח) אפילו עט"ז שבח ק"ח א" הום" ד"ם איזה נחורות נמי ברי דהחורה לא הקפידה רק מן המוחר בפיך. והמשחחוה לבהמה טסי' י"א ס"ח ומ"א י"ב וחקפ"ז אות ז' לכחהלה אסור למלוח ודיעבד בפיר דמי ולאו איסורי הכלח הוא דאין ב"ח ואסרים להדיוט. והנה מחפילין יליף כ"ה כולה ולכל מלוח מן המוחר בפיך ועיין חקפ"ז במ"א ג'. וקשיא לי א"כ בגד מלמר ארגבים וגמלים וכדומה חהא פסול לנילית וזה לא שמענו וכפי הנראה משי מחולע חוכיח שנראה שהוא מגופו (עסי"ש) וכ"ת לא הוכשרו למלאכת שמים היינו קדושה לאפוקי לילית מלוה ניגהו הא בוכלא ושופר יוכיה ג"כ לא הוכשרו למלאכת שמים היינו קדושה לאפוקי לילית מלוה ניגהו הא בוכלא ושופר יוכיה ג"כ ב"ד דר"א בשבוה שפיל בשבח מ"ב דר"ה במשנה שפר מלאכת שמים הוא דלוכרון כלפים דמי וההוא דתחש (בשבח כ"ה ב"ד דר" משנה שופר מלאכת שמים הוא דלוכרון כלפים דמי וההוא דתחש (בשבח כ"ה ב"ד דרלועות הלמ"מ כי היקשא לאו היקש גמור הוא עיין א"ר חקפ"ז ואוח הלו בקלף כ" שרות מהחות ל"ד ב" יש"ש ועב"ז ועמ"א אום נו"ן איזה מהם כותבין ב"ד שורות מנחות ל"ד ב" יש"ש ועב"ז ועמ"א אום נו"ן איזה מהם קודם: (לא) היבא עס"ז ועב"א ועב"ז ועמ"א אום כו"ן איזה מהם קודם: (לא) היבא עס"ז ועב"ד כי בביהדרין מ"ז ב" פלונח העשר בעי שבוד לשמה בעיל בעור בחים טוב יותר מעור מלה דלא מעוד כלל חזק יותר ואיך יתכן דמעבדן שהה בעי לשמו ומעם כי ראושות בעי שיבוד שהא מעובד כלל חזק יותר ואיך יתכן דמעבדן שהה בעיל במים טוב דותר מעור מלה דלא מעובד כלל חזק יותר ואיך יתכן דמעבדן שהה בשיל בשור בסים טובר דפשטא דברייתא אעור

רכין לקפירה ולכריכה ובדבעי שיבוד בעי לשמה משא"כ עור בחים טוב יותר מעור מלה דלא מעובד כלל הזק יותר ואיך יחכן דמעבדן ביהא בעי לשמן ורא"ש סובר דפשטה דברייחא אעור הבהים קאי ובעינן שיבוד ושיהא לשמה. עיין לבוש אבל בב"ה כתב דפסק כח"ק ובכ"מ פ"ג הע"ז כתב רק זה החי" וא" א"כ לאנעות למה לריך שיבוד לשמה ובאני ס"ח וקלף פרשיות דקדושה יחירה בעי עיבוד לשמה ועמ"א אות כ"א וא"ע ודע דעור הבחים אם חישב לחוד ודאי די וכעין ס"ם הוי וגם בקלף רק טוב עיין סעיף ח" מזה:

ודאי די וכעין ס"ם הוי וגם בקלף רק טוב עיין סעיף ח" מזה:

ודאי די וכעין מ"ח הוי גם בקלף רק עור בחים שיהא מעור א" ומעשה הדפום ידוע לסופרים ועמ"א אות ל"ב: (לג) כדי עמ"ז לריך שיהא אורך כרותב ממם ולא מהיה באלכסון ב" חומשים עודף. ולכיך למדוד עוד ב" קוים דהיינו תחלם ימדוד קו א" אורך וקו א" רותב שיהא שוה ולא די בזה כי שמא באמלען שוה ובאדיו מתמעש לכן לריך למדוד עוד ב" קוים באלכסון שיהיו שוים ב" קוי אלכסון ג"כ עיין דרישה בשם מהרה"ש והה במכהות ליה א" מפולין מרובעות הלמ"מ בתפרן אלכסונן ופירש"י הבית מרובע וחיסורא וחפירה שלא ימבוך חוט התפירה וח כפי פירוש במעור הבים עובה סיחות לואן וולא הסיחור חון לבית וחופר סביב מבא"כ לדידן שפירוש במעור הבים עובה סיחורא האין וולא הסיחור חון לבית וחופר סביב מבא"כ לדידן שפירוש במעור הבים עובה סיחורא האין וולא הסיחור חון לבית וחופר סביב מבא"כ לדידן שפירוש במעור הבים עובה סיחורא האין וולא הסיחור חון לבית וחופר סביב מבא"כ לדידן שפירוש ואלכסוק ופירש"י הבית מרובע וחיתורא ותפירה שלא ימשוך חוס החפירה וזה כפי פירושו שמעור הבית עושה חיתורא ואין יואא החיתורא חון לבית וחופר סביב משא"כ לדידן שפירוש מיחורא קשר יואא חון לבית ולוקחין עוד אחר ועושין חיתורא וחופרין באמצע חיתורא היה מיחורא היה כלה שלריך שיביון ריצוע החפירה ג"כ ריבוע ממש ול"ע בזה . ועיין ר"מ פ"ג מחפילין ה"ג פירש כרש" וע"ש. עב"י בשם מרדכי עמ"א ס"ח: (לד) בתקלקל עט"ז והם דברי חשובה אשכנית הובא בב"י בשם הובא ידי היה מרובעין כל הד' בחים ביחד וועשה ד' בחי"ם שוח בית שמע כמו איכך ד"מ י"ו ועיין סעיף י"ד הסופרים הזרוזים יע"ש: (לה) של עפ"ז והם דברי בשם הנקדן. אורחות היים (מלאתי כחוב ללחורה ע"ם כי הוא בב"י כך בשם א"ח יע"ש) ב"י בשם הנקדן. אורחות היים (מלאתי כחוב ללחות חקוקים מעבר אל עבר (מ"ם ומתך הנה בעם הבי"ן ד' לחשים הוא בלוחות היו אותיות חקוקים מעבר אל עבר (מ"ש ומתן בכון ד' קמטים הם לורה שי"ן מאור בהמעם הם הלורות שהיו לוחות ולפ"ז יפה כתב שם הנקדן עמ"ש בכמ"ג עבה בפוכה שני יודי"ן דמשתע דההמעים הם יודי"ן ונוגעים בשולי הש"ו למניה נמלא הלעיר יישבה בפוכה שני יודי"ן דמשתע דההמעים הם יודי"ן ונוגעים בשולי הש"ו למניה כמלה האוור יישבה בפוכה שני יודי"ן דמשתע דההמעים הם יודי"ן ונוגעים בשולי הש"ו למכיה כמלה האוור יטבה בחוכה שני יודי'ן דמשמע דהקמטים הם יודי'ן ונוגעים בשולי השי'ן למטה נמלא האויר דהינו ג' רוונים שבה שהוא דוגמת כתב הלוחות אין בו לורת שי'ן אם לא שבני הקמטים המצעיים אין נוגעים בשולי השי"ן אז אין מפסיק למטה ויש בג' אוירים צורת בי"ן כידוע ולפ"ז ה'ל ב' קמטי חמלשים שלורת יודי'ן בראשם רק קוים פבוטים מאחר דהאויר וריות בביניהם הוא הלורת שי'ן כשין לוחות. אבל יש טעמים אחרים ללורת שי'ן של ד' ראשים וא'כ לריך שהיו בקמטים לורת שי'ן כשין לוחות. אבל יש טעמים אחרים ללורת שי'ן של ד' ראשים וא'כ לריך שיהיו בקמטים לורת שי'ן עם יודי'ן ממש ויגיעו דוקא עד מקים הבולי בי'ן כי הקמטים הם הלורה שי'ן לא אויר וכן ראוי לעשוח עמ"א אות נ'ע בזה ומ"ש בי'ן לא אויר וכן ראוי לעשוח עמ"א אות נ'ע בזה ומ"ש בי'ן לא אויר וכן ראוי לעשוח עמ"א אות נ'ע בזה ומ"ש בי'ן לא אויר וכן ראוי לעשוח עמ"א אות נ'ע בזה ומ"ש בי'ן לא אויר וכן ראוי לעשוח עמ"א אור ביין ביין מיים בבנה עיין לבוש

(שרי סגרים ה'א) מו 15 Tri Megodym Tom L

כזה וה"ר הית ס"ה השנה שס"ה ימים וג"ב שבתות וד"י פסח ב' שבועות פ"ב ר"ה ויוה"ב מתרה דקיילל כרב דימו לכתחלת הסור ודישבד שרי ודלא כהביי דמתמור דישבד ודלא כב"י יע"ש וכתבם בקלף א' דישבד מייני. ולפ"ז מ"ש בפמ"ג חרין שין עד התכר נמי לאו לשטבה כ"א לכתחלה דהה הוא פי' שימ דרב דימי מנחות ליה א' באר הגילה שמ"ך א'כ דישבד לא מעכב והר"ב שכתב וכן יו"ד לריך כו' אין מדוקדק כ'כ דום לעיכיבת יום לכתחלה ועד"מ מעכב והר"ב בחיבן אחת ס"ב כירש בו פירושו וד"מ שלפנינו וגם הדרישה הביאו לא הבנמי וכן לא ליניתי להאמיך בו : (א) והוא עש"ז. שיין מנחות ל"ד ב' י"ל פלונמייהו הנותן ד"ק בביח א' לרבי יהודה דישבד דוקא אמר רבי יוםי דיוצא ועיין לכוש כתב דיץ במין אפר דישבד הביא מע הא לכתרה גם בציח א' לריך לדבק וזה שימי הב"ח וע"ז בליו דרב דימו המת ליו או מיין בישבד רב"י המר היוו למיך דישבד וישמע הא לכתרה גם בציח א' לריך לדבק וזה שימי הב"ח וע"ז בל"ו דרב דימו דאמר אינו לריך ביניע עד מקום התפר דישבד הוא לוכך לדבק וזה שימי הכ"ו ול"ז בל"ו דרב דימו דאמר אינו לריך ביניע עד מקום התפר דישבד הוא לוכן לבתושין רבותה דוה כ"י וליו להר"ב בסברו האכון דבים בית הב"ח ול"א לכיך להתושין בנותה דוה ליון לכתחלה היה כ"י אינו לכין לבתחלה הלה כ"ר היונו בבות א' למי ילה שלים להמלה מודה רבי יוםי דיש לדבק הבן ומסתברא דשולה עיר כם שלה יכאו הב"ץ ובש"י און בי"ן ומולחת יוכול הוב לדבק הוסף היל ולה לו הוב"ן ומולחת יתורא הוי בל התושין השלי האום בי"ן ובש"ו ומולחת יתורא הוי בל התושין הבות מוב וכאן כת לכתחלה בליכו לפום להתוש קלר הובר כל לתחלה בהוא הובים מ"ר החוש קצב וכאן כתר בהוא הליו ואפילו קשיכה לא מהני ומכ"ש למים שם בשם א"ר דחוש קלר קושבו פי מובר בביאות הלים ואביר כל ולאו בהיים ומכ"ש מומכ"ש למים בבם א"ר דחוש קלר קושבו פי מופרה בביאור תליש ואפילו קשירה לא מהני ומכ"ש למ"ש שם בשם א"ר דמיט קלר קושרו כו' מוכה בפיאור דנפסק אפילו קשירה לא מהני וכדומה שכן ניהגין הסופרים להלכה אבל באין לו גידים אחרים

היי וכן כל שנתקלקל צורת האות ע"י נרורה כשכותב אח"כ ומתקן ה" שלא כסדרן אפולו נכתב כסדר כמין דף בהיוק רשאי לנושקד הנג יאני פשתכל מאפצע וכן היא מה ג אבל אם ינרוד החגל "יישייך הנג ייפרים רג" אחר ל אחר מיין שביטל צורת האת משטותב ומתקן הוי שכא ססדרן עם א אית כסדר תרדה משנטים רג הוא שמטאר ב" ב מעוף כ"א אם רישומן ניבר הא לאיה אע פי שנכתכו כסדר תרדה משנטים, ימיתב האי כסדר ה"י ופכל שימה בעינן כסדר וליד למוקף נויד לאש קפיין איר ווי אמיי התעבות הקומיים ליש מפשם מאירך: והבה אם מתב תימה אחת שלא לשם תפויין איר ביו אמיי העברת הקומיים רשמה מהני הוי מקום תפפק אי הני שלא בסדר או לאי אבל והאי דאין מייני העברת הקומיים לישל השמה הוי שלף ביו על דיי וויבמות ל"א מתו המיא בסדון לא או אויין מייני ע"מד אלא לשמה דיו על דיין נסביאר מארוע מיי קלוא מעיף הו איו וויא מתב דרכנן לא מחני העברת הקולנים בשם ה דמיחוי מפנים" ואי שה אוא והראה מקום לאת וויין מייני ב"ל אלא אחרי בערת הקילנים בשם ה דמיחוי מפנימר ואיי שה ווא הראה מקום לאח וויין אור העברת הקילנים על מאו הייון קייול האפי מרוכה שאון שם לא צוינו העברת הקיונים לא וולי הוא ווליה ב"ל אורה ווהיהוא הוא והיון קייול האפי מרוכה והתחור ומשון היון אמת הקיונים לשלא ווליה מאן כתב מכשל כתו ועייון צע ל האא מרמינן נימון השות הקיונים לא ווד משר ובשבת הקיונים לאון היות המולנים וויא שבמי בדים וול אוד מאות המולנים נימון היון אמת היות ב"ל ההא ונשתיר מלא ווד מש המין וויא לא האשה מולנים במין וויא משום הקוף ריש תי"ו אם נשאר מורך הימון מיוש במיא או מיול מיול מיות משר מול און מבברים תולעת משר ובמות הבתום הדין מוש במיא אור ניה במיי מהני וואן ניקב מ"ל הוכו מות במנים במ"י וויו ווא במנים במי מות להמה לאור שנתב למו בחיץ מיש במיא אות ווד. ווים להולה ווא מות בערי אות הוא מולה מות מות הוא מות מות הוא מות הוות המות ווור ווא מות הוא מות הוא מות מות הוא מות הוא מות הוא מות הוא מות הוא מות הוא מות המות הוא מות הוא מ הוי וכן כל שנתקלקל צורת האות עון נרירה כשכותם אחים ופתקן היו שלא כסדרן אפילו נכתב

וכדכתיכנא :

המלאות אות היא האושר אות היא האושר אות היא האושר אות היא האושר אות האושר או

שלם כשר כפי הא׳ ומ״ש בט״ז ד׳ בכל ענין והקשה קושיית הב״ח יל כפיישה דאה״נ קאמר שלש
לא יצוייר כפר משא״כ שתים: מ״ש המחבר ב״ב הוא גירסת הריף ורים ממ״ש רק פירוש הר״ם
בתפירות ושלש נמי בישינות אבל חדשות שלש כשר נמי ותראה נכאן פלא כישור המחבר כי
בנירסא חדתא ותיקא בחר בריף ור״מ שהם שני עמורים (נכללו) ובפירוש כרא״ש וריף זגם רש״
אבתים אבל לענין גירסא ושלש שריף ור״מ מפרשים שלש נמי כשר בחדתא לא בחר בה לפירוש
ריף ורא״ש ורש״ כי תקשה קושיית הב״ח דא״כ שלש רק בישינות פסול מאי איריא ג׳ נמי לפי
הא׳ ברש״ שהרי הר״מ ז׳ל מש״ה נסוג אחור מפ״ הריף רביה ז׳ל דקשיא ליה הכין (ולא סבר
המ״ הפרשה דג׳ לא יצוייר שזה ודיוק גדול) ומש״ה פירש תפירות ואיש ולק״ם קושיי הב״ח המחבר
בס״א בחר בפירוש רש״ ורא״ש וריף ז׳ל ומקצת גירסאות הר״ף ור״מ עתיקי גריעי אבל לא הא
דג׳ כי וא״ש דברי המ״ו באות ד׳ משא״כ בס״ב פירוש הר״ם ז׳ל הוא ממש נירסת הר״מ ז׳ל ממ״ש
ומ״מ בס ג׳ נמי בכל ענין פסול מפני מסק נירסאות זה מה שרצינו לבאר: (ר) מעובד עמ״א בב״י בסיא בחור בקרוט רש"י ורא"ם ורייף זל ומקצת גירסאות הרייף ורימ עתיקי גריעי אבל לא הא ומים ג' גמי בכל ענין פחל מפצי ספק גירסאות זה מה שרצינו לבאר: (ד) מעובד עמיא בביי ומים גם ג' גמי בכל ענין פסול מפגי ספק גירסאות זה מה שרצינו לבאר: (ד) מעובד עמיא בביי אי מה בכך שצריך השחרה לשמה אבל דלמא איצ עיבוד כלל אבל הלבוש כתב דצריך עיבוד שיהיה רכין לקשירה יע"ש: (ה) מוב עמיא ועין ביי שיהיה רכין לכריכה עיש בסי ליב סעוף לו שיהיה רכין לקשירה יע"ש: (ה) מוב עמיא ועין ביי בסר מוב הוא הא כל דבר שצריך לעשות בעי לשמה: (ו) עור הבתים עמיא ועכיח דייא דבתים במר מוב הוא הא כל דבר שצריך לעשות בעי לשמה: (ו) עור הבתים עמיא ועכיח דייא דבתים פסל יע"ש: (ז) פסול עמ"א ולא הבינותי דבגיםין שם לאו ממעם מנומר רק משום זה אלי ואנוהו פסל לרבנן ובגיטין ניד אמר דרבי יהודה מודה בהרבה אוכרות דלא מהני העברת הקולמום לשמה פסל לרבנן ובגיטין ניד אמר דרבי יהודה מודה בהרבה אוכרות דלא מהני העברת הקולמום לשמה בסל לרבנן ובגיטין ניד אמר דרבי יהודה מודה בהרבה אוכרות דלא מהני העברת הקולמום לשמה בסל לרבנן ובגיטין ניד אמר דרבו יבודה בהרבה אוכרות דלא מהני העברת הקולמום לשמה קליא סיה והדה צבע שחור עיג שחור פטור בשבת ולנבי השתרת רצועות נמי לא מהני וציע והמיא אחרות משחיר מצד השני ללשמה דנהי דגמירי שהורות אבל לא דוקא מצד השער עיין פירש" מנחת ליה ונויהן לבר שחור ועד שהור של הלא בעינן גידין זיוק אבל תהיד רבינו ירוחם סוברים דוקא גידי ערציה שרי כר אלמא דוקא מנחית ער של הורים לוא הוכיר של ראש ונסוש במ"ז אות וי בוה אידה וכאן אין להאריך. עיין בתה"ד מ"ז הביאותיו במ"ז התחיל לה די"ל דתרומה מודה לרא"ש בשל ראש ונסוש במ"ז אות וי מושה המחבר כתב כן וכמיש בשא לה ד"ל דתרומה מודה לרא"ש בשל ראש ונסוש במ"ז אות וי מוחה מודה לרא" בשל ראש במ"ז את הי מוחה מחבר כתב כן וכמיש במ"ז אות הי מוחה מחבר כתב כן וכמיש ליה די"ל דתרומה מודה לרא"ש בשל ראש ונסוש במ"ז אות הי מוחה המחבר כתב כן וכמיש לה די"ל בתרום במ"ז אות הי מוחה מחבר כתב כן וכמיש להיה בייה במה במוח במודה בשל הביים במ"ז אות הי מוחה המחבר כתב כן וכמיש להיה בייה ביויה במוח במודה במוח ביום במידה במוח ביום במ"ז אות הי מוחה בחבר כתב כן וכמים במידה במוח במוח בשל המודה במוח במידה במוח במוח במוח במוח במידה בשל המוח במוח במוח במוח בשל המוח במוח במוח במידה במידה ליה די"ל דתרומה מודה לרא"ש בשל ראש וכמ"ש במ"ז אות ר ומש"ה המחבר כתב כן וכמ"ש

ליה דייל דתרומה מודה לרא"ש בשל ראש וכמ"ש במ"ז אות ר ומש"ה המחבר כתב כן וכמ"ש במ"ז באורך:

ב"א משמאל המניח עמ"א עיין מנחות ל"ד ב" הקורא קורא כדרכו לפ" רש"י שהם כתובות בתורה ולר"ת כסדר שמונחים ואיך שיהיה בתר ימין ושמאל דקורא אולינן. ומיהו הא דפריך והתגא איפכא ולים באימר דמ"מ ימין ושמאל דיריה כי לכן הוכיח מהקורא דבתר קורא אולינן ומיהו הא אולינן ובתר ימין ושמאל דעלמא לצד ובתר ימין ושמאל דעלמא וה"ה בשל יד נמי יניח ראש קדש לצד שמאל יותר בשמאל דעלמא לצד חוץ שיקרא כסדר ובאימר ראש קדש יותר לשמאל ובפנים המניח לא לצד ימין וחוץ של מניח:

(ב) ולר"ת עמ"א ולפ"ז מוף והיה כי יב"אך יניח פחות מ"א ותחיות חלק והיה אם שמוע נ"כ פחות מ"א שלים מ"א שלימות ויתחיל שמע בראש הדף כמ"ש בסיםן ל"ב ובזה א"ש מ"ש "הדרישה בשם מורו דמבימה של קבר יחוקאל אין ראיה כרש" דשמא כר"ת ונגוום ולק"מ קושיית הב"ח יחליפם דיש שינוי בפתוחות וסתומות וליכא מ"א ב"ן פרשה לפרשה כמ"ש בס" ל"ב יע"ש. והיינו בשל יד ענית חלק ובש"ר בד"ק יכתוב כסדר ממש ויסדרם בבתים קדש והיה כ" והיה אם שמוע: (ב) כראיעות עמ"א עמ"ז מוה. ולכאורה המונה פרשה אחרת ממש שאינה מד" אלו וחניים שמוע: (ב) כראיעות עמ"א עמ"ז מוה. ולכאורה המונה פרשה אחרת ממש שאינה מד" אלו וחניים אלו ומ"ה כל דלא חיברן האי לחודיה קאי וא" א"כ לוקי בכתב פרשה חמישית מהד" אלו והניחם אצלם בלא מחובר ועוין ספר משה ממה אלו הניה מפ"לן אבל ב"ז וזנות היי ב"ת אף אצום מאון מחובר ועיין ספר משה מהת לא הוי תפילין אבל ב"ז וזנות הוי ב"ת את אצלם בלא מחובר ועיין ספר משה ממה והה אהת לא הוי תפילין אצר ציצית על ציצית והנה ע"פ שאין מחובר ועיין ספר משה מהה לא הוי תפילין אצל ציצית והנה

בין ש"ר חוץ לקשר שרי קשירה ובש"י עד אלבע אמלעי בפשוט פוסל חפירה דלא כמאן. והנה המעיין בב"י יראה שוהו סברת עלמו להלכה כי סובר להשוות דעת רא"ש עם ספר התרומה כי הראש ביאר דבריו בש"ר הון לקשר אין פוסל קשירה וכשל יד י"ל דסובר כס' התרומה דעד אלבע אמלעי פוסל חפירה והטעם מבואר המעיין בחה"ד כו' מ"ז או דמדרבנן לריך דעד תוכבי מונעי פיטל מפינה חספט מפוחו המשיך בעהדי כי עדיבו זמרכן מייק לכרוך על אזבעו ולקשור שם ולהדקו א"כ מדרבגן עד שיעור זה זכיך קשירה -חמה (עיין ד"מ ג' שעם אחר לחלק יע"ש) דלא כתה"ד שם שכחב דמסה"ח מבואר דבשל ראש נמי הון לקשר אסור לקשור ולחבור כי י"ל דסה"ח רק בש"י קאי וז'ש הב"י ולפ"ז אספר דה"ה בש"ר לקשר אסור החדשה השירה בש"ר דלא כתה"ד שהחליט הדבר ומש"ה פסק בש"ע כן דרך פשרה ולהשוות הרא"ש עם סה"ת עדיף טפי והביא רק דיעה זו וגם דעת ר"ת המתיר תוך הקשר בתפירה ומיהו העיקר כי"א בתכח (כי כן דרכו י"ח וי"ח דיעה בתכייחת רובא דרובת שיקר) רק בחין לו אחרים הסומך על ר"ח לא הפסיד: ועדיין קשיא לן איך כחב המחבר בשעת הדחק יש לסמוך על המחירין הוא ר"ח דמשמע ר"ח מיקל ביוחר והא בחד לד מחמיר הוא כפי מ"ש בהגמ"י לר"ח מועיל לתפירה לגמו לחוך המעברהא ולכאורה ע"ב ר"ח הכין ס"ל מדפירש חזי מה עמא

נחיינשו וחקים ולא יחקלקלו יותר וחדשים עדיין כך יש לחוש שיחקלקלו יותר וא"י למה נמו מדברי רש"י: (ב) הבית עש"ז. והם ג"כ דברי הב"ח ולכאורה התחבר ולבוש שפוסקים בב" ל"ב פיעבה ניתורא מעוד אחר ואפיה מעיאן זה הסימן א"ל דאפ"ה יש סי' ובגמרא מנחות ל"ה מניתו סימן אחר ואפ"ה מעיאן זה הסימן אד דאפ"ה יש סי' ובגמרא מנחות ל"ה א" חילופי גירסאות לרש"י ורא"שון עש"ז הנה המעיין בב"י כאן הוא כך דבנמי מהחות ל"ה א" חילופי גירסאות לרש"י ורא"ש וי"ף שוין דאיירי בנקרע עור בתים ור"מ פ"ג מה" תפילו הוא בפירוש הסוגיא רש"י ורא"ב וריף שוין דאיירי בנקרע עור בתים ור"מ פ"ג מה" תפילו לבני הרא"ש הי"ח מסכרובו כריף ורא"ב. ובפירוש זה כנג"ד זה וזה שלא כנג"ד זה יש ב" פירוצים פי' א" בכר" ב" זה יש ב" פירוצים פי' א" בכר" ב" זה יש ב" בשמע באוור א") וחומרא שנייה דשלש אפי" ב"ל עני"ן פסול הא (ולשין זה כנג"ד זה ל"ד נדגד משמע באוור א") וחומרא שנייה דשלש אפי" ב"ל עני"ן פסול הן הדבום ושמנה דאל"ב רה אהדתא לרב"י וכא"ש ובעקיקתא לרי"ף ור"מ מאי אוריא פלש בתים ובחדתא קהמר ולה ק"מ קושי" הב"ח ואמנם קולא בנייה אינה דבלא"ה מוכח כן בגמר' דאמר הדהי נמ"י לא אמרן כו' מלח נמי יורה דר"ח קאי נמי אעהיקהא (לרב"י ולרי"ף בהיפוך ועב"ח ודרישה והבין) ומ"מ יש לחומרא לשון בני דשלש דפנות אפי' ביח אחד שלם פכול ולשון דרישה והבין ומ"מ יש לחומרא לשון בני דשלש דפנות אפי' ביח אחד שלם פכול ולשון למבון כל בביח א' שלם וראבון מחילה בפנים נקרע ושלישי ב' לדדין אפ"ה כשר וא"כ ראוי לנו לחוש לחומר ב' פירושים שלש דפנות פסול כפיריש שני וב' בחים ראשון ושלישי והשמים מלח וחדו שכחב המהבר תחלה זה אליל זה ואח"כ זה שלא כננד זה ראשון ושלישי והשמים מלח פכנון בעור (עב"ח בדקדוק השור מלח אלל ומלח כננד) א"א לומר חפש קולה שני הפירושים בכנון בעור שני הפירושים דכל שנקרע ב' בחים פסול וגם ראשון ושלישי דכשר לחוש לפירוש השני דבל"ח ראשון ושלישי דכשר לחוש פל"ח ראשון ושליש אבי' של הביותי מו פשול חות ו"ש שלא כנג"ד זה והבן ו"ש הש"ז. לא הביותי זה דהן אמת שהב"ד מ"א לאבל בירסת רב"י ורא"ש בלמח הכל עיין בשור כי סובר גירסת רב"י ורא"ש אפיו ז"ל אבל בירסת מ"ף ור"מ בנמחא כפי מ"ש הדרישה והוא בה"ר שנים ושל"ש לא אמרכן אלא בעהיקחא לבל בחדתא לית לן בה וכיון דהמחבר ז"ל בהר בגירסת הכ"ף ור"מ ודאי דשלש נמי בהדתא כשר והלבוש י"ל דקאי אדר"ב שכחב לדיעה א' עיקר. ואגב בנמרא רבא דאמר הא דאמר הא דאמרם מבל לרב"י ורא"ש דהדשות גריעי דלמח אישות השה ובהכרח כן וכגירסתם הלאמרם אבל לרב"י ורא"ש דהדשות גריעי דלמח אישות המי ובהכרח כן וכגירסתם והלא ה"ש הה דשות ומ"ש במ"א אום ג' א"ב זה :

והבן זה ועמ"ם במ"ח חות ב"ח" היה וב"ח הרי הכסקדרי במ"ח חות ב"ח היה בס"ב פירום הר"ח ז'ל עיין כ"מ פ"ג מה" הפילין הי"ח בשם הר"י הכסקדרי ז'ל דרב הוגא אמר כ"ז שפני טבלן קיימת היינו הא נפסק אף ב" הפירות פסול ור"ח פליג בתים כברות יעוין שם: (ה) ובויהו עט"ז ועב"ח כחן ובסי" ל"ב פ"א דעור הבחים

(א) תמונת אותיות עביי ועמיש בפתיחה סי ליב בזה צורת למיד כיף כפופה ובראשת ויין (1) או תמונת אותיות עב"י ועמיש בפתיחה ס" לזב בות למדד כ"ף כפופה ובראשה וידו לא יוד ועא"ר אותיות עב"ל לא יוד ועא"ר אותיות עב"ל לא יוד ועא"ר אותיות כלים להיפוך עדך עלכו של עולם וצוואר הלס"ד תחא נראית על כל אלם"א בית"א כמיש-המבים לארץ ותרעד ע"ש וה"א וקויף אין ליגע ואם נגע פסול ועב"ח בזה ואיך תקנה להפריד דהוי חק תיכות וצדיך למחוק כל הרגל ועיין סיפן ל"ב בזה ויראה אם גורר הגג עדת שנישתנה צורתה כי הרגל עומד חוץ לגג שפיר דמי לכתוב ולמשוך הגג אחים והיה מעם הפרש ומ"ם שלא כסדרן פוסל כל שצריך כתיבה: (ב) ואם עמ"א השיג על כ"ה דמאי איריא ה"א וקוף שנוגעין הפילות חסר כסה אותיות גמי קורין בלא ברכה וע"ן עמ"א למ"ש תלוגן שנפרד אחר הבוף בשעת שנכתב ומכשרין לא הבינות דאם אין התג גוגע פסול דעבד א"ם כה יושיענו שהיה דבוף בשעת שתלובה נפרב ומפר ניפל לא מבוני מול מ"ב מות מתלוב בתיבה נו מתקלה בתונה נוצע בתים מתלובה. באלפא ביתא וה'ה צדי והפרודן ונעשות יו"ד נוין וכדומה ומיש בשם הביח דפוסל בלא תייג באלפא ביתא וה'ה צדי והפרודן ונעשית יו"ד נוין וכדומה ומיש בשם הביח דפוסל בלא תייג שלסנ"ז נ"ץ בר"ם משפע פיה מתפילין ה"ג דאם לא תייג כשר כמיש הכים שם ומיש דרשאי לתקן דלא גריע מיוד"י אלפין כמ"ש במ"ז יע"ש:

לו (א) פישעי עמ"א אכל בע"ץ ונ"ץ פי דברי הש"ע כמ"ש בכ"י דאפי הוו אין מניתין מאיזה מעם

שיהוה הוו בכלל פושני ישראל בגופן ועב"ח מלת בכלל ואפילו יום א' שמכסל ולא הניח הוי בכלל פושני ישראל כמ"ש בנ"ץ יע"ש ומה שהראה מוף סף ליח אפשר ס"ב תפילין קודמים חובת הגוף ובירושלבי שילהי מגילה שמואל סבר ביווה קודמת ואם תפילין הוי בכלל פושני ישראל אפר ועם"ש א"ה בסימן לים ועם"ש בסי ליא כם א בי : (ב) נהגו עבי א והנה מסופק אני אם מיה חייב ל היום בהפילון או מיה די ברגע אי שמנית ועדרבנן כל היום יובטלות עכשיו ישאן לני ניף ניף כך ל היום מוכלות עכשיו ישאן לני ניף ניף כל היום וכלביש עם פניאר לאות על ידך צריך כל היום מיה ובר ס פוד התפולין התכה כי כי כי מים מיה וברום הועקרן של דברים האם לא מים מיה על היים שמצותן כך היא אפשר שיון שמציתן כמו ואפר כירה וכדומה ועקרן של דברים האם לא הנית יום אי כלל לתפולין ביםל מיע ובהנית רגע עליו קיים המצוה אבל מצוה מן המיכחר מיה להייתן עליו כל היים ("ש ממה דברים מיה בן) עוכשיו נהנו כי: (נ) חייב עמיא ועיין סית סי מיז אית בי אפילו מיד התם איצ ליקח מלית אבל תפולין חייב לקנות לו מיה, לדיוך דוקא כן יגיש אית בי אפולי אית די: (ד) ויוא עמיא ומשמע קרום לכן אין מניהין אפילו אם ירצו יעין אית בפיע הוא ואם הוא יגיש איוה חיוב יש על אביו דאיש בפיע הוא ואם הוא יגיש איוה חיוב יש על אביו דאיש בפיע הוא הוא הוא עני כל ישראל מצווין להתיותו וייל יג"ש ולא הביא ב"ש ועב"ח בשם חום ברכות כ"ה דקפן ממש נמי ועכים שנה שנותיו שלא הביא ב"ש על אביו חייב להנכו. ועסי עי בזה: מומי לת ("א") אפילו עמ"א חולין ק"י א" וביהו שאל הביא ב"ש על אביו חייב להנכו. ועסי עי בזה: לת ("א") אפילו עמ"א חולין ק"י א" וביהו שאר הולה מצשער דפמור אבל איו איסור דמעמא שימות

מנולה בלבו וינוח תפילון עא"ר. סומא חייב בתפילון עא"ר עמ"א כ"ג אות מ"ז סומא חייב בכל מבצות מ"ה ואי"ה שם יבואר: (ב) ואם עמ"א ולא הבינותי עא"ר בשם מ"ע אם נאנם ולא חלץ של יד לא עביר איסורא וי"ל דמיבר של יד דמחופה עור יותר לעשות צרכוי בו וש"ר יש בו קשר מה שא"כ המ"א בס"ח ב"ז ג אות א" דה"ת תפילון ש"י אסור דלא כנראת מרש"י ברכות (עא"ר שם א" הארך) א"כ מ"ש ש"י מש"ר ואפשר דמיקל לענין הפתה ועס" מ"ד: (נ) מותון עמ"א דיהיב מעמיה דנשים מ"ע דא"ל ההוהר: (ד) מתהרור עמ"א ועכ"י וכי בשבול זה און לפוסרם מסצות תפילון אלא מוחק בידם דא"י להוהר: (ד) מתהרור עמ"א ועכ"י וכי בשבול זה און לפוסרם מסצות תפילון אלא יכפם בדברים שיסיחו דעתם סדברי הבאי המויקים לגוף ונפש ויפגו לבם לקבל עול מלכות שמים: (ה) חייב עמ"א והש"ך שם כשם הב"ח דמותר מיד ביום שני קודם הנץ התמה יע"ש. וכתב המ"א אם הנות קודם שנא הפנים חדשות יע"ש: (ו) פנים עמ"א ואזיל לשימתיה באות "ב אבל בב"י ב"ל מתפילין ה"ל מעם הד"ד מנות דאע"ג דבשאר מצות איבעי ליתיכי דעתה תפילון היסו המילו וכ"ב אבל בב"י וכ"ב מ"ד מתפילין ה"ל בשם הר"ד מנות דאע"ג דבשאר מצות איבעי ליתיכי דעתה תפילון היסו מום לל א אמרינן כן ובהכרח אבל ביום שני כבר פסף צעריה (כוראה מלבוש) ובסוכה כ"ה ב"א פול לא אמרינן כן ובהכרח אבל ביום שני כבר פסף צעריה (כורא אפ"ג וברכה "א א" מארד חבוש פוסל לא אפרינן כן ובהכרח אבל ביום שני כבר פסף צעריה (כורא אפ"ג וברכה "א א" מארד הבוש מ"ד במ"ה מ"ד בור "א א" מארד הבוש פוסר לא אפרינן כן ובחברות אבל ביום שני כבו פטק כל זו (כנו את הלבים) ובתברול זו ב האבל חייב בסוכת אפילו ביום אי כו' (שנקבר בו ביום) והא דאמר במ"ק ס"ו וברכות י"א אי פארך תבוש מייך למיסר ביום א' דמצמער פמור אבל אין אימור באפשר (עמ"ש אות אי) וע"ץ אות י"ב פי ג"כ מצמער דלא אמרינן איבעי ליתובי דעתית דלא כרבית בב"ח ועמ"ש אי"ה באות י"ב. אלא שהמי"ד בשפ"ח בשם רמב"ן כתב אבל מיבעי ליה ליתובי דעתיה לכוין שלא יסיח מתפילין והיינו ביום ב' זר הוא ולקיים מ"ע די בפ"א ביום הלכך פסורים בשעת כתיבתן דיש להם וכן מ"ה כל מסובתר דיא ולקיים מיל די בל א לקיים שתידן וליכן נקום תלת אלו לדוגמא כדכתיבנא משא"ב שאר מציה ניברת דיקא כשא"א לקיים שתידן וליכן נקום תלת אלו לדוגמא כדכתיבנא זא"ה יבואר עוד במ"א: (י) צריך עמ"א ועיון תרפ"ז במ"מ אות זו ואם יש חילוק בין שתידן מצות

בקורא ק'ש בלא תפילין מיקן בכ' פ' וחדשים מקרוב חולנין תפילין דרש"י ומיחין מפילין דר'ים לאחר קדושה בל י'ח ובאמח מלבד בשובין שלא כדין המבואר בשומן כ'ז סי'ג גם לריי לכוין במפלת י'ח לב"ן לא לעטוק בדבר אחר ולא דויהי לשאול כלל אוחם ולא רואה אני בתירולם: (ג) ואש עפ"ז בצ"ע הוגה כעח חיבות ויטלק"ם מ"ד וחיבות ויש אומרים שא"ם אבל הוא הנהות באר הגולה אות כ' כי דעה מאיעהא דעת הסמ"ג באם אינו יודע לכוין שתי זונות בכ"ח יניח זוג ח" ויכלקם מיד ויניח בנים ע"ם ברכה ח" אע"ג דמפסיק בש"ר שתי זונות בב"ח ימח זוג א' ויכלקם מיד וימח פנים ע"ם ברכה א' אע"ג דמפסוק בש"כ הה' קודם לש"י הבמיי בפיר דמי (כי ב' ברכות על תרווייהו קהי) ויא דעת חשובה אשבנוית (מהרי"ל) וכ"ה דעת הש"ז אלא החבברה לן הישב כי השת"ג כ"כ למי ששקולים לו שתי זונות חפילין זו מ"כ הש מדמנו על תחלה בל כ"ח אין מעשורין כו' ויכרך עליהם בשל יד וש"ר וישלקם מו"כ אם לה"י לפוין לריך לברך על בל בד"י לפוין לריך לברך על ה"ל אח"ב לאחר התפלה בלא ברכה וא"ל לבוק מיד של רב"י ולהיות כ"ח ע"ם ברכה וח"ל לבוק מיד של רב"י ולהיות כ"ח ע"ם ברכה כי רש"י עיקר כמו במרור התחלה מברכין ולכריכה בלא ברכה ע"ל בל לפוין חושבה לי השור הכ"ל להב וישלק"ם מי"ד עם ו"ל בלים לו החברה בישור הלל מהב וישלק"ם מי"ד גם ו"א שלים ליהה רק וא"ב לל לחוץ הובות וושלק"ם מ"ד אל ל"ממול משמע ע"ם ברכה היינו בל הפבק וושלה בונה וושלק"ם מ"ד אל המתב ע"ם ברכה היינו בל הפבק וושלה בונה בי"ל הרוו ביות הלונה וושלק"ם מ"ד אל המתב הלונה וושלק"ם מ"ד אל המתב הלונה וושלק"ם מ"ד ל"ל ברכה היינו בלי הפבק וושלה בונים להיים הביה וויא כ"ל בל המוב ליות המתב ע"ם ברכה היינו בלי הפבק וושלה ברכה היינו בלי הפבח וושלק"ם מ"ד אל המתב הלונה בליה ברכה היינו בלי הפבח וושלה ברכה במונו בלי הפבח וושלק"ם מ"ד אל הלחב הלונה הליים הלונה הובות הביה וויאה היים להיים היינו בלי הפבח וושלה ברכה ביינו בלי הפבח וושלה ברכה היינו בלי הפבק וויאה וו"ף מ"ל הוו ברכה היינו בלי הפבח הוונים בליה הביקה וויאה בליה היינו בלי הפבח הוונים להיים המונו בלי הפבח הוונים בליה היינו בלי הפבח הוונים בליה היינו בלי הפבח הברכה היינו בלי הפבח הוונים היינו בלי הפבח הוונים בליה היינו בלי הפבח הוונים בליה היינו בלי הפבח היינו בלי הפבח היינו בלי היינו בלי הפבח היינו בלי הפבח היינו בלי היינו בלי היינו בלי היינו בלי היינו בלי היינו בלי היינו בלים היינו בלי הפבח היינו בלי היינו בלים היינו בלים היינו בלי היינו בלי היינו בלים היינו בלי היינו בלי היינו בלים ה ויסלקם והיינו למי בבקולות לו שתיהם וזה נרחה דעת הלכוש יע'ש ומ'ש לדיעה מליעחם יניח של ר"ת תחלה הוא הוספה מדברי לבוש הואיל וקיימינן למי ששקולות שחיהן א"כ יברך מיד וכדומה שזה שכתב הפ"ז וראיתי כו' נתכוין למ"ש הנ"ן ולפי מ"ש א"ש דברי הלבוש וע" נ"ן הקשה על הלבוש והרי הע"ז כתב בפירוש שהשמ"ג כ' דבריו למי ששקולים שחיהן כו' ועמ"ש לך הקטם של הנפוס החלי השם ו פתב כפירום בהשמרוב ל לבניו למי שבקופים פיחיהן כי ושמת במ"ח אות ד' מוס יע"ש ואם מוא של יד ורלועה בלא פרביות וספק שמא של ר"ח שפיר להנית פרשיות של רש"י ס"ס ורובא של רצ"י ומעלין ואנן בקיאין ורש"י טיקר. ושיבוד לריך עיון גם ברלועות מחול לקודש והבן:

לן (h) מ"ש הרב בהג"ה אם פינה בצורת הכתב היינו שלא כתב בתמונת האוחיות המוזכרים בספרים אבל מ"מ תמונת אות צריך שתהיה עליה וכ"ש שאם כתב

רישי"ן דלחי"ן וביתי"ן כפי"ן שפסול ומ"ש בט"ז דלא מהני תינוק היינו בלא חיקון אבל חיקון מהני דלא ליהוי שלא כבדרן כמבואר בסי' ל"ב סכ"ה וכמ"ש בסמוך אחר זה. מקון מהים דכו לחקן כ"מ בהגמ" פ"א כב"ר כל פני היותר גרע יו"ד האלפיין שאין נוגעין קולו של יו"ד וביודי האלפין מהני היקון כ"ש בקולו וכ"כ המ"א בפי" ל"ב אות ל"ו בשם מקולו של יו"ד וביודי האלפין מהני היקון כ"ש בקולו וכ"כ המ"א בפי" ל"ב אות ל"ו בשם הב"י כאן ועמ"א אות ג' בחגין נמי יש חיקון ולא הוי שלא כסדרן אע"ג דגריעי מקולו של יוד כמ"ש בהגמ"י שם בשם ר"ח בספר הושר דמנין גריעי מקולו של יו"ד מ"מ לא גריעי חצין מיודי האלפין דמהכי חיקון כ'ש בחגין ושם יכואר איים עוד: ויש לי קושיא אחת אבחבנה פה . בשבח ק'ה א' מביק דנתכיין לח' וכחב ב' זייני'ן דפעור הא זייני הייבי ומבואר מכאן דשעענ'ן ג'ן בלא זיינין לאו אוק כלל (הדרישה העיר בזה) ואלו רב אשי שם ק'ד ב' אהא דהגי"ה אות אחת חייב שנשל לחושרים דחית ועשאה ב' זייני"ן וכ'פ הר'מ ז'ל משבת הי"ג משמע אפילו בלא זיי"ן (דהני"ה משמע החסרים ולא שום בחובה כלל) והר"מ ז"ל הבמיט הא דחייב בזיוני ועחים' שם ק"ד ב' ד"ה נחכוין וק"ה א' ד"ה והחניא א"כ משמע דלרב שבת הא ברייתא דלא כהלכתא ומ"מ ג'ע. ומיהו רושם כמי חייב ועיין שבת ק"ג א' וברש"י ויים כן הפילו כתב משיט'ם הייב ב' הוחיות ח'כ כ'ש בלם זיונה וההים דבבת ייל שכוחב כן בסת'ם דלכתחלה בטי זיוניה עכ'פ ולם נחקיים מחשבתו והבן ולפי'ז אם כתב

שכוחב כן בסתים דנכסתנה בעי זיוניה עכיפ ונח נחקיים מחשבתו והבן ונפיץ חם כתב אוחיות בבורות בשבת ב' אוחיות אם נחביון כך חייב כתו רושם ער"מ פי'א מה'ש הי'ז ולר"ח

פטור דאין כשר כה'ג בס"ח ואייה יבואר עוד:

לה (א) שהזמן גרמא עט"ז כ"כ הרא"ש הביאו ב"י ז"ל דלילה זמן תפילין לדידן רק
מדרבת . (דל הר"מ ע' פי' למ"ד ס"ב) ויש לראות מ"ע שהו"ג זמן דרבנן עד"מ

אלו היה שבת זמן הפילין רק לילה לאו זמן דרבנן אפשר למ"ש החום" פוכה גימ"ל א"ד"ה

דאמר בסוף הדיבור דב"ל מ"ש הז"ל ומור אם עשה המומה מ"ה ועבר על גורכתן לא קיים דחתר בסוף הדיבור דכל מ"ש הז"ל וגזרו חם עשה המגוה מ"ה ועבר על גזירתן לא קמים המגוה מ"ה ג"ב ותבלין יש לא הסור היי ד"ח ועיין רבינו יונה בריש ברפות אם קרא אחת המגוח המיה בחם מיקון הז"ל כך הוא כדי להרהיק ואם עבר ילא אחר כך משא"כ בעלמא א"כ לילה מיי לרכנן אין בו מצוה כלל מ"ה ועמ"א בימן ל"ה אות ז" ולפי מ"ש יחייבב דמרכנן לאחר שעה ד' אין לו בכר מ"ע ק"ש כ"א כקורא בחורה הוי מ"ע שהו"ג אף דומן רק מדככן וא"ה יבואר עוד ובסו" ק"ו כמ"א אות י"ב מזה: (כ) מורוין עש"ז ומ"א ג' ומשמע עבדים אין מורון שיכולין להזהר ח"א דג"כ אין זהירים דפטורים וגם גריעי הו מנשים דע"א כאמן ממחון באיבורים בסבר לה ועבדים בסחמן לא עש"ך י"ד סימן א" גם ע"כ פפימא אין ממחון שלא יונו מיום בשונה נו"ד דבים של המון מכורים בע"ל מילון של מיעו מוכן וכדומה: (ג) אבל עש"ז הלשון סחום. וע"ל "ג' פינים דבים בחורים במיניה בשונה נו"ד שה" ביום הקבורה אפי׳ אין יום המיתה וה'ה שמועה קרובה אין מניח ביום השמועה עי'ד שפ'ח פ"ז וש"ך וח"ב ס"ב רחיקה חין חולך יע"ש. מי שמח וכקבר בי"ע מניח בח"ח הפילין וביום א' אבילות לאחר י"ע דכבר נחמו המנחמין עיין א"ח הקמ"ח במ"א וא"ר כאן. ואם שמע שמועה קרובה אחר ערבית דאותו יוש אין עילה כתב א"ר דלמחר מניח ספילין כ"מ בי"ד מ"ב כי"א עפ"ז . והנה ראיימו ממ"ש שם באות ז' והנה שם איירו ביום שלשים דודהי מחתיל היום ולמתר יום שני אבל ביום אחר י"ל דיום א' הוי יום מר ואין מעולל בעסר קרנו או יסיה דעתו ואסור אפשר ביום ב׳ שתוא יום ה׳ שלו ול"ש בזה להקל וכדחמרן. ומ"ם הפעם כו' שיון ברכוח י"א א' חום' ד'ה פנחמר דיום א' מר ופאר אין

ולדחמרן. ומ"ש הפעם כו' שיין ברכום י"ל א' תוס' דים פנאמר דיום א' מר ופאר אין
ראוי ביום מר הא ביום ב' אין מרירוחיו כ"כ מסחמא לא אסרה חורה לאבל ביום שני .
ע" מ"ק ע"ו . והלבוש כתב העעם דביום א' מר ווסיח דעתו מהם א"י דלא בח"ק ולא
בברכות נאמר זה ולפי דבריו ביום א' מה"מ אין מניחין חפילין דמלטער ומסיח דעתו משא"ב
בברכות נאמר זה ולפי דבריו ביום א' מה"מ אין מניחין חפילין דמלטער ומסיח דעתו משא"ב
(ד) אלא עש"י . דבחלק ק"א פירש"י שנעלה ראפו זלול כו' ובסימושא רבא הפלא מימר ל
מה חקנחים לכרוך רביה ברישא והדר כרכו מלמידיה ועל כן המעם שחולן סחוך
לפקיעת ההמה ומורה הלכה בפניו ומרוייהו אמת כל היים דוקא בפניו אסור בש"ר (וב"י
אפשר שרי) ולעת ערב אפילו להפוך פמיו וש"י נמי אסור אבל כבהולן רביה חחלה אין כאן
היראה שרי להפוך פמיו ומ"ש והדר כרכו חלמידיה דמיותר הוא ללה לומר שלביך לחלון
ולכרוד ולהטיחה בחית דלם לא יכרכם הימה אלא ניתם כד ורבים כבר כרכם והניחת ר ולהניחם בחיק דאם לא יכרכם הישב אלא יניחם כך ורביה כבר כרכם והניחם אכתי נראה שאומר היפך דעת רביה שמורה אלא הגיע זמן עדיין רק רולה לילך ולכרוך ולהניחם לכה"כ כו וה"ה דאי לא ככך רביה רק חלגן קודם ש"ד חלא דיבר בחוה דמסממא כשחלן כורכן לריך החלמיד לעשוח כן. אבל הב"ח ז"ל פי" לכרוך דרבי"ה ברישיה (בדלי"א) שיכרוך החלמיד חפילין של רביה בהכרח משיר דידיה קודם שלא ישיח דעת והדר רשות לכרוך דיליה . ומכאן יש ללמוד שלא לעשוח מלאכה בעוד חפילין עליו עסי" מ"ב דמלוה איכא יש"ש

ואירה יבואר עוד במ"א: (י) צריך עם"א ועיון תרפה במ"ו אות ו" ואם יש הימוק בון שתהן מצות דינים . ותכתן יש לנתוד סגת לעסות מנקכה בעוד הפינין עלין עפיי מ"ב דמלוה חיל מדרון ביואר עוד: "וא) משפר עפ"א ועב"צ פ ר מהרכית הפילין הו"ב ביואר עוד: "וא) משפר עפ"א ועב"צ פ ר מהרכית הפילין הו"ב בשם הר"ר מנות הביא מרש ע"ש . ועיון באר הגולה אות כ׳ ציין מפני כוי הה"ח מעת כי תמחשבר שון ע"מ"א עמ"ש באות זי והנה הפור העתיק לשון הר"ם לקום מפני הוא מצם דר"ר מנות האם" אפשר ליתובי דעתי פפור מתפילון דלא כמ"ש באות ז"ב ועמ"ש באות ז"ב אי"ה מוה: (וב) שאין עמ"א עמ"ש באות זי ומי שון בעתי נכונה הא"א לו ליתובי דעתיה (ומש"ת אפר בפפור במ"ב בה"ל מחלך הקורא בתורה פפור וביואר א"ל מצבער מבור וביוא או מות וכמ"ש באות זי באות ומ"ש באות זי באות מצבער מבור וביואר א"ל מצבער מבור וביוא או מות וכמ"ש באות זו באות ז" כתבנו ש"ל מצבער מבור אבל אין איסור: (יג) הקורא עמ"א בסור בשם בה"ע מחלק דקורא בתורה פפור ובער חיוב וגנו

משבצות זהב

קי"ל אפי׳ בתורה חייב בשעת ק"ש ותפלה ומינה י"ל בנמרא כל היום נמי חייב בהפילין רקורא בתורה הוי אות שנזכר יציאת מצרים עב"י אע"ם שדחה דברי בה"ע היינו דבק"ש חייב כו" :

קי"ל אפיי בתורה חייב בשעת ק"ש ותפלה ומינה י"ל בנמרא כל היום נמי חייב בתפ"לן דקורא בתורה היי את שוכר יציאת מצרים עב"י אע"פ שדחה דברי בה"ע היינו דבק"ש חייב כו": בתורה היי את שוכר יציאת מצרים עב"י אע"פ שדחה דברי בח"ע היינו דבק"ש הייב לצדון לא שייך וחד הלא מנלה ראשי שרי היום שאן הולצין התפילון סמוך לברחש שין וולצין התפילון משור לב ואולן עב"א עב"י וירושלמי שלחי מנילה ובכפרש שם ד"ה ש"ם תפילון חמירי צ"ל מווה חמירא יכ"ש ואגן קי"ל תפילון שבלו אין עשין מווה שתפילון חמירי. נתבה המפרש שם מווה חמירא יכ"ש ואגן קי"ל תפילון שבלו אין עשין מווה שתפילון חמירי. נתבה המפרש שם מווה וויד בבת שאין בי מווה דומה לציצית בסימן ו"ג דלא אסרה תורה לדור כ"א לעשות מווה נכל נחנת בבית שאין בי מווה דומה לציצית בסימן ו"ג דלא אסרה תורה לדור כ"א לעשות מווה וכל איפשטא כמ"ש באר הנולה ועיין איר מ"ש עב"ש שושר ב"ר ביי סימן שלור התפילון בע"א דלא איפשטא כמ"ש באר הנולה ועיין א"ר מ"ש עב"ש שושר שד"ר בייר מיום ל"ל או איר בע, בשנות ועיין ב"ל מווה ומור התפילון וכ"ד ל"ח וסכ"ג וכ"מ בב" שם יע"ש וא"ח יבואר עוד בזה : "רבונדה מותר בתפילון וכ"ד ל"ח וסכ"ג וכ"מ בב" שם יע"ש וא"ח יבואר עוד בזה : משמע דתפלא זקנו היו מבן חי שנה . ועדים סימן ל"ה מעיף א" ע"ש . והוי יודע לכארה לא אות זיין היוש בהן א"ח שלה אין מהגי בה, הוהיה למשור בהולל אול היו מבן הוחי שנה . ועדים שים מן ל"ח מעיף א" ע"ש . והוי יודע לכארה לא וא" והלך היו שלה אול בתפילון שכתבן קמן פסולם וא"ב הוכא א"ן הוארך: "מ"ל מור דסמכינן אחוקה ביים ותפיל מכפך ככ הביצית (ש" ז"ז מ"ב) פשימא לבאן וא" ווחדש בתום מבול את מכתבן קמן מספק ככ הביצית (ש" ז"ז מ"ב) פשימא לבאן האברה א"ב"ד המאל ע"ש לומר בקום הי"ל הוומא ל"מין שכתב קמן הוומא התפילין שכתבן קמן מספק כמ"ה לחומה או שומה א"ד בתפילין שכתבן קמן מסול בלה במ"ל הוומא להוומא להנילון ובפתיחה כוללת הא"ב במים הוומי בלול מוכר בבתים הוומי בלוח ביו א"ב בתותה כלל התפיל אנים הוומי בע"מ הוומי בקום ה"מ בהת"ל א"ב בתובה וומים בקשר ה"מ בע"ל בבות הוומי בוומי ה"א במות בי"ל בבות הוומי מותה מ"ב במ"ל הוומי שלה להוומי בביום במים הוומים במ"ל הבפ"ל שמם הוומין במים הבב"ל שמה הבי"ל שמה בפ"ל שמה בפ"ל וומים במ"ל א"ד בפ"ל מום הוומים מות הוומים במ"ל הוומים מהוומים במ"ל הוומים במ"ל הוומים במ"ל הוומים במ"ל הוומים מ בסעיף מו לקמן בנמצא יעיש: (ד) מסור עמיא ועמיז אות א' ע"ש מזה ברד קרם סעיף י': (ה) שאינו עמ א ולא מצאתיו כעת שם ואיה יבואר: (ו) בכל עמיא בסימן ליג ס"ד השהרת הבתים כשר דיעבד עי עכרם והות רצועות השחרתן עי אשה כשר דלאן מכלל תיקון עשייתן הוי אבל קסן כתבנו שם דבעי לשמה וקשר של דלית ואף של יד יראה דאין לעשות אשה דנמי בכלל כתיבה הוי עתרי שבת כיח אי זעמיש בליג כזה: (ז) מחמת עמיא עיין גימין מיה בי זעמיש אייה באית מ': (ח) שכתבן עמיא כי הרימ כתב ישרף כדיעה א' כאן והמור כאן פוסק יגנז ובס'ת פסק ישרף תורין הב'י דתפילין יאל לישראל כתבן ועב'ח ג'י המור כאן ומיהו אפילו כתבן לשם ישראל פסולים המה ממעם שאין ייל ליטראל כתבן ועברו מיי הפור כאן ומיזו אפילו כונבן לטבי יטוא לפנועה והחור בטע בקשירה כר: (מ) כשרים עמ"א הנה בי"ד רפ"א כתב בס"ת יא יגנזו והוא דעת המור ובאן פסק המור וננזו באפיקותם לזה אמר דסתם עברים אין מצוו שיוכל לכתוב ומיעום הכותב אין כותב תפילין לעצמו מש"ה תליגן שישראל כתבן משא"כ בכ"ת אותו המיעום שכותב כותב ס"ת לעצמו להתלמד מש"ה ו"א שם יננז בנמצא ביד עבו"ם משא"כ מצאו תפילין ביד אפיקורם דיכול לכתוב יננז ועמ"ז אות ד" ועב"י: [בן"ש" בשם דים המעין שם ולא הזכר תישב דקיבל שלא לעבוד עבו"ם (בשיתוף ואין מאמין בקשירה ונה" בר תושב בעוד היישור בקיבל שלא עבוד עבו"ם (בשיתוף ואין מאמין בקשירה ונה" ביונו ד השב באר ש דיעות דלאו לימוד נעור הוא כתיבה כתיבה מתפילין (עי ברא"ש ה' ס"ח) ועש"ך י"ד רפ"א את ויזו משמע דלא גרם גר תושב כ"א סתם גר ועיין מרדכי ה"ק בזה ומשום דיש מצות שאין נוהגין בגר (דמותר בממזרת וכדומה) ומש"ח פסיל כתובת ס"ת דכל שאין במצותיה בכלל אינו נוהגין בנד (דמותר בממודת וכדומה) ומשה פסיל כתיבת ס"ת דכל שאין במצותיה בכלל אינו בכתיבה משא"כ תפילין מ"ע אחת כשירין ממזר וגר אבל גר תושב פסול וצ"ע: (י) מכדי עמ"א ועא"ר בכתיבה משא"כ תפילין הצריכין גניזה צריך לקנותם מהם מעם יותר מכדי דמיהן ואל יאמר לעכום שימכור נ" דמצ" מעות פן יכעם העכו"ם ויולל בהם וע"ד רפ"א ובשך שם מוה יע"ש: (יא) אין עמ"א דלכתחלה אין נקחין אלא ממומחה שמא ישכחם ולא יבדקם ודיעבד או שאין לו מומחה בודק ב" ש"ר ואחת ש"י או להיפך אם הם בצבת א" כו": (יב) בודק עמ"א התפילון מהני בדיקה מחסירות ויתירות ולא חיישינן שמא עיבדן שלא לשמן דהכל בקיאין בזה תוס" מנחות מ"ב א" ד"ה תפילין: (יג) נאמן עמ"א דע"א נאמן באימורים אפ"י הוא פסול לעדות היינו בשל אחרים אבל בשל עצמו אם אין מוחוק מ"א וח"ק ליקת הימנו כמ"ש הר"ב בהג"ה י"ד ק"ם א" וה"ה כאן דמוכר שלו לאחרים ועש"ך שם במטחית מ"ג א"דממ"ש התוספות מ"ג א"דממ"ש התוספות עשירי פסק לילה לאו זמן תפילין מימים ימימה בחזקת תפילין הר"א בדיקה לעולם ובפ"ד הלכה עשירי פסק לילה לאו זמן תפילין מימים ימימה בחזקת תפילין מדבר ואפ"ה לעולם ובפ"ד הלכה ע"ד ול פורא א"ב בדיקה ל"א אבל דומן עמ"א וכל היכא דאיכא ריעותא נתקלקלו עור הבתים וכדומה צדיכין בדיקה מדינא אבל מו) לפרקים עמ"א וכל היכא דאיכא ריעותא נתקלקלו עור הבתים וכדומה צדיכין בדיקה מדינה אבל באן ריעותא א"צ מדינא והמרבה לבדוק מסופרי כומחה הר"ז זה משובה:

מ (א) אסור עמ"א בנמרא ברכות כ"ד א" מרלא משני כניסתא עדיפא משני וה"ה המ"ל בדועה לבדנת ביחר התול המשני וה"ה המ"ל בדועה לבדות ב"א בעראי תלה ש"מ מונו וה"ב המלך בדועה בתוח ה"ל הורש" המיבור ביחר בית ב"א בנמרא ברכות כ"ד א" מרלא משני כניסתא עדיפא משני וה"ה המ"ל בדבועה

יד מכוסים שרי וכאמור ולהוניא זבל בראשו ואין עליו כ"א תפילין של יד פשיטא דשרי עב"ח ע" אבל להוציא זבל על היד אפשר אף שהם מכוסים בבנדיו איכא בזיון חפילין עב"ח תתיאה בית ד אורחא דמלתא נקים ומיהו הא דמשני בכיסתא עדיפא משני והזה הביל ברצועה דרך עראי גם יש סניף תיי א' משזה מותר בעראי ומיש סית אסור (אפיי בחבית לתלות החבית אסור) מבואר שם כיד א' מה"ד תיבעי הנחה כס"ת יע"ש ובתה"ר מות המחבר שינה כאן מלשון כתב א"ר בשם ס"ח סי" חע"ו דאין להניח משא בין אלילי ידיו דמפשיק בין תפילין ללב אבל בגדיו לא הוי הפסק בזה עמ"ש במ"א בזה בע"א וכאן אין להאדיך:

כזה . ות"ש בשם הנאון מהר"ר שכנא ז"ל עמ"א אות י"ד מזה מנודה ומצורע כו' בס' המגיד פרבה שמות החרכתי אות ה' ויראה מנים בלא ברכה ואי'ה יודפם כאן: לט (א) כל עצ'ז. בב'י לידד דמסור וישראל מומר לרש'י ור"מ מ"ה פסולים ואחרים

אומרים רק מדרבנן יע"ב בשם הר"ן פרק השולח והט"ז עבה פשרה דמומר לבבת מו להכעים היו מ"ה דהינו מאמין בקבירה ומכור עשאוהו חז"ל מדרבנן ודוקא לתפילין ומ"ח בי"ד סי' רפ"א ס"ג אבל בשאר איסורין נאמן הוא כמ"ש המהבר בי"ד סי' קי"ע העיף " ובש"ך שם כ"ג ושם בכי" ב" ככ"ז אות י"ג מסור כמומר להיאבון יע"ש. ומ"ם ורבים יתכמו עבית ופריבה דמשיה השמע העור משור דביש מעבו"ם דאין מורידין דבשול כ"ש משור דמורידין והקשם דאיכ למה החבר בניעין מ"ה אשוך. ושיין דרישה בתב דבי מחלקינן בין להכעים וחיהבון במצוח בין הדם לקונו הבל בגילן וחמסן לא כי בשפיל תהוחו ירד למיותו בל הבירו יעיש והנה ציע מחוד דא"ב בחלק המצוח בין אדם להבירו לחיהבון נמי כלהכעים דמיה והוי מומר לכל התורה כולה ושחיפתו פסולה מ"ה וזה לא במענו כלל במהפפס דנות האר מותר יכב התוכם כותם ושהיבים כל חם הם כל המוכל במוכל למי המוכל במוכל תפין ים מהן בפסור דע זים פסור לק מתרכנן בנח חינון לה יהטרו פרטקיסים מה האת ז' מהם ז' מהה : (ג) אפיקורם ישרפו עש"ז שהב"י גורם בטור כתבן הפיקורם יגו זוה וי'א כאן הבל הנירסא בב"ח ישרף. ומיהו לדינא גם הש"ע מודה כדיעה א' בסחם מבל הב"ח מסיק לדינא בין כתבן אפיקורם ובין נמלא ביד עכו"ם יגנז ולא ישרף ולא כשירים מברייחא נִיטִין מ"ה ב' מין ועכו"ם הנמא כהדא נינהו ועיין מנרות מ"ב ב' רש"י ד"ה לדוקי נכרי להכי נקוט דסתמיה בקי בכתיבה יראה גירסתו לדוקי נכרי הינו מין עבו"ס בקי בכתיבה וחדא הוא ולפ"ז ו"ל דסובר רש"י דמברייתה זו אין הכרע דאל"כ הימא דמש"ה נקיט כן וחדת הות הפין ישרף. ועש"ך י"ד רפ"א אות ה' בזמו הזה דאין עכו"ם יודעים לבהוב אפילו לומר דאין ישרף. ועש"ך י"ד רפ"א אות ה' בזמו הזה דאין עכו"ם יודעים לבהוב אפילו כבד וכ"ש חפילין. ועס" י"א במ"א מזה: (ד) במצאר עש"ז ועמ"א אות ט' בהין די בזה להוד דאם כן נמצאו ביד אפיקורם המאי יגמו אוא כדמסיים בב"י דרך אפיקורם הבקי בכמיבה (כמ"ש רש"י מהיות ע"ב ב' הביאיתיו לעיל יע"ש) משא"ב בעבו"ם דא"י לבתוב: (ה) יותר עט"ז ועי"ד רפ"א בע"ז ב' שמהויב היבראל לעסוק עמו אע"פ שאומר הרבה פן

(ה) יותר עט"ז ועי"ד רפ"ח בט"ז ב' שמהויב היבראל לעסוק עמו אע"פ שאומר הרבה פן ישוה עמו ועא"ד בבס רש"י מעט יותר הוא האי דינר יע"ש ואפי' בלריך גניזה אריך לקטוס ממנו שלא יואל בו: (ו) אלא לפרקים עט"ז דכל שנחקלקל העיר אריך בדיקה לקטוס ממנו שלא יואל בו: (ו) אלא לפרקים עט"ז דכל שנחקלקל העיר אריך בדיקה יעמ"א וכל שלוקניה אחזקה כה"ג דאמיליד ריע הא בנשרו במים ופשוט הוא:

ב"מ (א) אסור עט"ז דודמי אפי' בארא מהר לפלות הבים כמ"ש המ"א אות א' אלא שזה ארך הנחין הוא ועמ"ש ל"ה בא"א וודמי אביר במ"א מוד לע"ח היה בטעי שלובבין: (ב) ואם עט"ז עב"י וב"ח בהי ולדיה כוא מניחן הש"ר על הדף וכדומה בשעי שמ"א מה באר ג' אייה אה אדר דומה להו ברובע חחת מראשיתו: (ג) בזרתר עט"ז ועמ"א אות ב' בזה. והכך רואה שהוביף הפ"ז "ל כאן בזה כמו שאניד דהמקבה פריך ועמ"א אות ב' בזה. והכך רואה שהוביף הפ"ז "ל כאן בזה כמו שאניד דהמקבה פריך מדאמר כובע ע"כ גם נגד ראשו שרי זברית א"ש דשל כ"ר (מו בעון כה"כ) ולה אחר בלל כ"ר (מו בעון כה"כ) ולה אחר דפריך שפיר מדלא אשכחן היחרא כ"ל בלא כה"ר כמו בעון כח"כ אסור דאלו"כ למת כ"ר כמור בלא אשכחן היחרא כ"ל שלה כח"כ אסור דאלו"כ למת כ"ר כמיר בלו משמע כנגד ראשו גם כן כח"כ למת ל"ח בכ"ר מהל כ"ר כמיר ברין שפיר דר"ח דכתים כובע ע"כ מתור נגד ראשו גם כן כח"כ למת ל"ר כמיר נור ושריך שפיר דר"ח דברים כובע ע"כ מתור נגד ראשו גם כן כח"כ לימת כ"ב ברי ופריך שפיר דר"ח דברים כובע ע"כ מתור נגד ראשו גם כן כח"כ לימת לימח כ"ר כה"כ ברי ופריך שפיר דר"ח דנקיט כובע ע"כ מחיר נגד ראשו גם כן כת"כ עכ"פ דאי שלא נ"ר א"ל כובע ומשני אדרבא מכובע מוכח דאין היחר כ"א שלא נ"ר דאל"כ לימא מניחין כח"כ שחת מראשומיו (גם כשיש לו כמה כרים או שהח הכשת שרי) אלא דוקא לימא מניהין כח"כ חחת מראשותיו (גם כשיש נו כמה כרים חו תחת הכשת שרי) שכח זוקת.
כנבע יצור דאין היחד כ"א שלא כ"ר והיינו משתמא ע"י כובע ארוך ומפיק נוורפא לבר והוא
בלא כ"ר אבל כ"ר בכ"ע אסור אפילו כח"כ ושלא כ"ר אפי' כובע לבד שרי מורשא לבר הוי
כלי אחד וכמיש המ"א ג': (ד) ואיבן עצ"ז האריך ומ"ש בשמ"ג לכאורה יראה של"ל הרמב"ם
כלי אחד וכמיש המ"א ג': (ד) ואיבן עצ"ז האריך ומ"ש בשמ"ג לכאורה יראה של"ל הרמב"ם
במשה מוכה דבלא כמ"כ אפילו רק אשתו במשה ואין משמש עמה אשור דשמא ישכח כו".
במשה מוכה דבלא כח"כ אפילו רק אשתו במשה ואין משמש עמה אשור באשא ישכח כו".
במשה מוכה דבלא כבכו מזה וכאן אקלר כי שם כ"ג ב" דפריך לשמואל דמתיר באשתו עמו במשר מש דמנית אשתו עמו אסור דלמת אשתו במטה ואין משמש החמירו מראשוחיו יותר מאם הם בכית דבבית כל שאין משמש שרי וא"ל כח"כ במראשוחיו איכא בזיון טפי באשחו טמו במטה ולריך כת'כ ושמוחל מיירי כת'כ בהכרח דלב'י חשתו עמו משמע משמש עמה וחם כן מה

קושים מברייתה והבן וחין להחריך ועיין בוין בזה : מא (b) הגרשא עש"ז בגמרת בבה מציעה ק"ה יע"ב ועב"י וב"ח הסכים כש"ז בזה דכל שרולך אפילו בפחוח מד' קבין אלא בסחמא ד'ק רצילה הוי ופחוח לא והעור אם רוצוח ואם לאו היינו באין מניחין על החפילין אלא מן הצד . ומ'מ פירש הב"ח דברי הטור בע"ח דסתמא כסב מטפחת אסור ולא פירש דוקא אם רולנות והמחבר פסק כר'ת ז'ל פ'ד מתפילין הכ'ג דסובר ר' שילא הולק ואפי' מטפחת אסור (וסובר ריבעא דריבעא כלומר דבר מועט ואין שיעור כלל) והר'ב בהג'ה חולק ואמר דתרוייהו הלכתא כי משוי היירי במקום שדרכן להולית בראשו בעינן ד"ק ודבר שחין דרכו הפי' כ"ש אסור עד"מ הביתו המ"א ות'ש. ומה שלה כתב וי"א הותיל וחין מפורש בהמחבר שחולק וחמנם, קשית לי ממתי השמיטו הר"מ והמחבר הת דר"ח המולית זבל על רחשו חפי׳ שחין מונח כלל על מקוש ממתי השמיטו הר"מ והמחבר הת דר"ח המולית זבל על רחשו חפי׳ שחין מונח כלל על מקוש חפילין הלא ללדדין אסור משום גנאי וביזיון והטור הביאו. ודע דמשוי על ראש"ו הוא ל"ד דד"ק אף בשל יד נמי אסור דרולנות אלא בפחות מד"ק להמחבר דטעם משום גנאי בזה בשל

62

כמענפת וות ציע לרינא , ומה שנרשם בהג"ה ביי איי מה הוא וכביי אין זכר למו רק הם דיע ונלקחי קצת מד"ם וכרכתיבנא. ווראה דברייתא בכל חיום מידי לא בק"ש ובתפלה ואין להאדיך. ועיין קצת מד"ם וכרכתיבנא. ווראה דברייתא בכל חיום מידי לא בק"ש ובתפלה ואין להאדיך. ועיין צ"ז ס"ח: (א) די קבין עס"א. ועכ"ח מיקל במצנפת אע"ם שהוא כבר ד"ק אפ"ה כל שדרכו בכך שרי ועמ"ש בסמוך ומיהו והאי רציצה שהוחקת התפלין מסקומן ודאי אפור כמיש בס"ז אלא הך רציצה שמונחין במקומן בדוחק: מה שפסק המחבר כר"ם נגד ר"ף ורא"ש י"ל שאין ברור כי הם העתיקו הכל וסמט דתכ"ב הכל כוותיה עב"י. עמ"ז הקשה ב" תנאים ל"ל ולמ"ש רש"י שם העתיקו הכל וסמט דת"א אפ"י במן הצד אמר רוצעת ורוצצת לחוד ודאי לא סני ומפרש שיעורא בהו

א' דאי ד'ק להוד ה'א אפיי במן הצד אמר רוצצת ורוצצת לחוד ודאי לא סגי ומפרש שיטורא בהו ד'ק היה רציצה:

בב (א) אסיר עמיא מנחות ליד ב' באין לו של יד ויש לו שתים שיר שמולה והא אין מורידין בהדתא אלמא אפיי אין לו שי ידי ויש לו שתים שיר שמולה והא אין מורידין בהדתא אלמא אפיי אין לו שי אין מורידין וליק ניתי עשה דתפילין שיי וגדחי לית דאין מורידין (יש להסתפק אי ד'ת או דרבנן) יש לומר כה"ג שנושה המצוה בפיסול ליש דחייה ועיין תוס" עירובין ק' וה'פ תמ"ז יע"ש . ועמ"ש באות גימ"ל איית מוה והנה ממרצת לשעוג וראה בחידושים אפיי שלא מדוחק שרי מש"ר לש"י וכ"ה להמחבר כאן ובליב במ"ז אבל הדרישה שם ולבוש שם וכאן שכתב והיכי דמי שאין לו ש"י ויש לו שהים ש"ר שרי וכ"ה בגמרא מנחות ל"ד ב' ומודה אי באין לו תפלה ש"ר ברוש אות מ"ד א"י אריפ שהם ד' בתים הפרשות ש"ו ותנם בד' בתים ע"ן ל"ב אות ס"ב ומשפע אם הניחם בכית א' אע"פ שהם ד' בתים פסלים ווכופים וא"ג לעיכובא ינש וכ"ב הכ"מ פ"ג מתפוליו הי"ז (ו') הדשית מידא היונו להנייני פסלים ווכופים וא"ג לעיכובא ינש וכ"ב הכ"מ פ"ג מתפוליו הי"ז ו' (ו') הדשית מידא היונו להנייני יש שהו של ידוננס ברי בתים עיין לב אחדם כדובטספע אם הניחם בכית אי אעים שהסדי פסולים ודקופים ומצ לעיכובא יניש וכיב הכים פינ מתפילין הידו: (ג) הדשים עמיא היינו להוריד מחפורה לקלה אכל לחול אפור כל שהזמנה בגויף הקדושה עמיא אות ורו ליב אות יי. והוי יודע שהדרישה בסיי ליב סמיז כתב חידוש דין דוקא עשאן ד' בתים לשיר שכדין נכשו ואין לו שיי אז שהדרישה בסיי ליב סמיז כתב חידוש דין דוקא עשאן ד' בתים לשיר שכדין נכשו ואין לו שיי אז מולה עור הא עשאם תחלה ד' בתים לשל יד בפיסול לא מהני מולת עור וכים לשון הנפרא מנחות סולה עור הא עשאם החלה די בתים לשל יד בפיסול לא מהני מולת עור וכים לשון הגמרא מנהות לד שאם יש לו שתים שיר וכים לשון הלבוש אבל לשון השיע בסיי ליב סמיז משמע בכל ענין כשר:
ומיש להפך צד האחר כי אפשר כיכ לומר דאם ישליך הרצועה שנפסקה ויהיה די לו ברצועה
שנשארה שרי להפך כי סוב יותר לעשות שם היור וכדומה וראיה ממיש הביי בליג הואיל באותו
רצימה הקשר אין קפדא ומיהו ממיש התוס' בקשרים גם בזה צריך דוקא לעשות הקשר ברצועה
במקום שהיתה קרופה לקשר לא להפוך. ומיש בשם הנהות ווממינו עיין מיש בסיי ליג במיז אות
וייו סזה ובתהיד סיי מיז דחוץ לקשר איא להפוך לתוך המעברתא היינו ראם יהפוך נמצא סוף סוף
וייו סזה ובתהיד סיי מיז דחוץ לקשר איא להפוך לתוך המעברתא היינו הניחן בראש עיש: (ד) סודר
התפירה תוך הקשר והוא פשום ואין להאריך ונאיד כאן וסימן יוד אות ייד בסלית עמרה שלא
להפוך יש לחלק מכאן ועיין שם מ"ש עמיז ברשי תמוה שנקשר היינו הניחן בראש עיש: (ד) סודר
עמיא הנה באביו אומנית לכים של קפן לתפילין וקסן צר ביה חד זימנא יש לו מעשה ואם הקפן
אמניה וצר חד זימנא לא מיתסר דצר לחוד אין נאסר ואם צר ביה קכן ע"ד שיצור לעולם בוה יל
קלף המשכד בתניה ומיש אם גנב בנד ועשה כיס צ"ע בחים סימן שיין ממ"ך ס"ה לוחות ועשה תיבה
ללף המשכד בתניה ומיש אם גנב בנד ועשה כיס צ"ע בחים סימן שיין ממ"ך ס"ה לוחות ועשה היבה
נראה דהכין הוא אם אומין בדיברר (ואפשר אפ" מחשבה מהני כמו הקדש נדיב לב) וצר ביה חד
וימנא בסתמא ולא פירש ע"ם לפנותו אסור אבל אם חזר מתנאי הראשון ואמר ע"ם לפנותו אתי
דיבור ומבשל דיבור משאים אם עשה בעשה לקרושה שעשה כים לשם תפילין וצר ביה אפר ביה בצרוש ע"ם לפולם חיינו יופנא בסתמא ולא פירש שום לפנתיו אחור אפל אם חזר מתנאי הראשון ואפר עם לפנתו אחר דיבור ומכטל דיבור משא"כ אם ששר מישה לקרושה שעשה כיס לשם תפילון וצר ביה אפי בפי דיבור ומכטל דיבור משא"כ אם ששר מישה לקרושה שעשה כיס לשם תפילון וצר ביה אפי בפי של פנותו אחר אמניה וציע ועים שב"ז איזה מוח: (ו) לגוף עמיא הנה בסנהדרון כיז ב' לימא כתנאי אומניה וצר ביה וציע ועם"ש במיז איזה מוח: (ו) לגוף עמיא הנה בסנהדרון כיז ב' לימא כתנאי אומניה ובלך כל מה דבצי לביעבר יותר הומנה עדיף ספי אעיג דלא מהני ולפיז אין מקום לדין נימוקי יוסף במאן אבל רשי שם פרש דרבא כרבן דרשביג דהומנה לאו מילתא היא ואיכ איצ עיבוד יוסף במאן אבל רשי שם פרש דרבא כרבן דרשביג דהומנה לאו מילתא היא ואיכ איצ עיבוד שלא לשמן קלא בל רשי שם ברש דרבא כרבן דרשביג דהומנה לאו מילתא היא ואיכ איצ עיבוד שלא לשמן קל הל כלל. והריא דנטין מי ג וולין שבת לא עבדתי לשמן ופסול דהומנה לגוף הקרושה מוזה ולא מעלה כלל וההיא דנטין מרושה כילל קלף פרשיות וקלף בתים בעי עיבוד ולא אפירה בעלמא דבצועת הזיון תשמיש קרושה (מילה כלל וההיא אונו בלוטר מעשה וגם לגוף הקרושה ומשה בעי עיבוד לשמה ובלים שהיא אות די קרשה והומנה כי האי נונג כלוטר מעשה וגם לגוף הקרושה ומשיה בעי עיבוד לשמה אבל לפי מיש המחבר בללי דרצועת בעי עיבוד לשמה הכמיש הוא בלל שני מול בציל שמי הרים דל דבע לשמה אבל אין לפרש פפירוש הביי קל הפוק דרצועות מיע בעי ישום הרים דל דבע לשמה אבל און לפוס פרושה ממיא אות די במים פליני דרבנן לא בעי לשמה אבל צולין לפרשית הוחל במים המים למנה הרים דל דבע לש בעי עישה מולה בתים פלון מיה ובלה הרים דל במים לא הניי כן מול המיד בל מול המיד הוחלה הרים דל לא הני רק מולים במיון וורב על המיד בבו לל דפס בעים עליו ויל הווה הרים דל א הוי רק חול ואחיה באול מול אולה הווב לל לא המיב לבי אול הוולי הוול האחיע הוול במי הוול א הוול האחיע הוול מולה ביה מול א הווי במי מול ווים בהים עליו ויל המיה מוא מול הוול אול החוף בבי שם הוול וואל הוול מול הוול ווים מול מול המיה בביע שם תומפות ביו שום הוול בוול ווים מולא בוול בביו שום הוול בבוול ביו מול מול בביו מול בביו שום שיר המול מוות בביו מולה בביו שום היו הוול בוול מול בביו מולה בביון מור בפוות מולה בביון מול מלה בביון מול מלה בביון מור בפוות בביון מולה בביון מול מל מול בביו מיות בביו מיות בביון מ

מצב (א) ואם עס"ז העלה דסהמא כפירובו הואול ונהנו כן ועיין אה"ע קכ"ד בח"מ וכ"ם ה" וח" וא"ר כאן דאין הכיונה קלף ממיקן למ"ח ומעובד לב"ח אלא היה מחוקן כמו קלף ס"ח. וא"ש בסהב וא"ל עיבוד לבה גם יע"ש וע"ח כתב דגם הוי קלה קובה ולהור לקדובה קלה ברי ודוקא להול אסור עמ"ש במ"ח א"ם. מום יש לי קלח שיון במ"ב ולהוריד לקדובה קלה ברי ודוקא להול אסור עמ"ש במ"ח א"ם. מום המחבר והר"ב דחולי מהני בלבבן וכן לדברי הול ושניהם לא למדו אלא מהא "דמנחות ל"ד דלמ"ד הזמנה מילחא בהחוה דילמא לקדושה קלה הא לחול לא מהני תנאי וכן בהזמנה מהני תנחי הכל כשעבה מעשה גרש שפי ול'ע שוב רחיתי בל"ל פי' פיה הרגיש כזה: **וחנה בל"ל** סימן פ"א כחוב עור המעיבד לשם רלועות אי מהני תנאי להשתמש חול כתב הל" דהף בקדובה גופה מהני הנהי דלה כלבוב בהנית בליע ועוד אף להלבוב רצועות הבמיבי קדובה הוי והביא דאיה מנרחיק יע"ש ואף ע"ג דנרחיק דק הזמנה בפה מ"מ הואיל וגר ביה הח"כ הוי מעשה מהני הנאי כ"ש בעיבוד כה"ג ועמ"ש עוד מזה אי"ה במ"א וע" הוספים בים מתו כ הוי מפשם מההי התחיב בציבו לכהב זעת ש עוד מהם היה במין זער הוכשים מגילה ב'ז ב' ד'ה וחבמיבו לכירב'י דליית ויו'ד משמע דרצועות קדושה היו והא דחמר רצועות השמיש קדושה היינו מה בתלוי הון לקשר וציע: ודע דהא דחין מורידין מקדושה המורה לקדושה קלה יש להסהפק בו אי הוי ד'ת או דרבנן ושיין רש"י מעלה כ'ז א' במשנה המורה לקדושה קלה יש להסהפק בו אי הוי ד'ת או דרבנן ושיין רש"י מעלה כ'ז א' במשנה הבים הוספהם כי הקדיבום מבמע לכחורה דהוי ד'ת וכן מסחברם. וגם אף דהין רחוי לקדושה המורה הפ"ה שין מורידין לקדושה קלה שהרי שנינו במנחות ליב וכ"פ הר"מ ז'ל פ"ה מהל' תפילין ס"ח בכלה היו עובין מזוחה אלמא אף ע"ג דאין ראוי עחה לש"ח אפ"ה אין מורידין כו'

אורה חיים הלכות תפילין

מג (א) ואם עט"ז הנה האדון ז"ל עבה פליליות עם רבינו המחבר במ"ב בס"א באן אוחזן

בידו מבמע בלה בגד ובב"ה פבק בבגדו וידו כר' עקובה (ברכות כ"ג ה") ובהכרח לחלק בין נפנה לריך ג'כ בגד אבל להכחין בקבוע ל'ג במא יפנה דא'י יפנה אין גנאי כ"כ זדוקא בראבו גזור דגנאי גדול הוא וכן דעת הד'מ שהביא דברי רבינו יונה דבקבוע בידו לא קייבינן ביפנה כבהם בידו והביא זה דא"ל כגדו ובאמת המעיין ברבינו יונה מפירש יולא שם דבגדו בעיני במא יפנה וכ'כ מהר'מ מטיקטין בהג'ה שם ולפ'ז מ'ש הר"ב בהג'ה דאין הילוק בין קבוע לעראי כלל רק אירהא דמילחא שזה במיובב וזה במטומד וזה לביטהים בד'מ משא"כ כפי הנראה מרבינו יונה ורא"ס בברכות כתב בפירוש דבקביע בידו ובנד'ו שרו להבהין (דלא כב"י שכתב ואהא דאמריט ביד"ו מותר כתב הרא"ש בו דליהא כי הלכה כרכי טקיבא וגם לשמא יפנה נמי לריך בגד'ו וידו) א'כ הפרש יש בין קבע לעראי <mark>כי בעראי</mark> במיובב (או חיקוה ומדרון) ביד'ו לחוד שרי וקבוע בגדו נמי בעינן במא יפנה בהן זהו <mark>חוכן</mark> כוונת החדון ז'ל ועיין נ'ץ ס'ה כ'כ והבית גם דברי הר"ת ז'ל בפ'ד מה'ת הי'ז להבתין בקבוע לריך בגד'ו ג'כ יע'ש: דהף יודע בתף לביעת הר'ב בהג'ה וד'ע ות'כ תין הפרב בין ערחי לקבוע וכדחמרן מ"מ הא איכה הפרש דאלו בקבוע ביד"ו זריך בימינו דוקא כמו בס"ה דאוחזן בימינו דוקא משוש קינוח ובעראי במיושב ליכא ניטנות ושמא יפנה ג"כ ליכא צפים מחורון במינו הקם לבנים קישו הפנים כמוכה להוד לא גזור כמו דלא גזריק ומוהר אפילו ביד במאל כו' וכ'ח גזירה רחוקה מבום קינוח להוד לא גזור כמו דלא גזריק ביד'ו להוד (לשיפת הר'ב בד'מ) הא בורכא דיקנח כיד שהחפילון בו ודאי ווחר גנאי מכבהם ברהשו (שיון רבינו יונה נילולות ויגיעו לחפילין פשיטא בקינות גנאי גדול) אמנם הב"ח ז"ל נזהר מזה וכהב כל מה שבידו מדכר דכיר ולא הייבינן ביבכח ויפנה ויקנח בפמאל דאם יפנה ידכר ויקחם צימין משח"כ בראשו שוכח הוא אם יש לו בראשו ינ"ש. (מ"ש הפ"ז וכ"כ ב"י ט"ס ול"ל רבינו יונה. ומ"ש בכם ד"מ אינו אצל הטורים כ"א בדפום פיורדא יע"ש) זהו הנראה לי בכאן : (ב) אלא עפ"ז לכאורה א"י מה מלמדנו ומ"מ בקבוע אפי להשחין

זהו הנרחה ני בכקן: (ב) ארא עפ"ז נכחורה ח"י מה מנמדנו ומ"מ בקבוע חפיי נהבתין
בלא זרכיו לגדולים מיושב שרי כי כן דרך קבוע ליבב בם אפי׳ לקטנים והבן:
(ג) ארא חולגן עפ"ז. הנה מפרש בעור (וגם כאן) דקאי אריבא בקביע חולן ברחיק ד"א
ואפי׳ רק להשתין כיון שזכייך להלון חולן ברחוק ד"א (אביר ולמום לקטוע כשאין
ואפי׳ רק להשתין כיון שזכייך להלון חולץ ברחוק ד"א (אבירו לכאורה אסיפא באין קביע
וא"ז ד"א דהא א"א להלון כלל ומוחר כבקן בראשו אלא דאי רצה לחלון בהברח נוקן להבירו
וא"ז ד"א דהא להשתי מיומר להפור בחגורה וכדומה שרי עמ"א און מה ה" ומ"ז ד") חה
דוחר וו"ל כמ"ב המ"א אית ד" ובקבוע מעומר דחולני ברחוק ד"א ונוחנה להפירו בהכרה דורים של הפירו ברונה ד"א ומ"ש על הב"י ל"ע דלכחורה הבין בב"י דהטור אין מהלק אף באין קבוע הולן ברחוק ד"ם להבחין וע"ז הקשה להר"מ שפיר רולן באין קבוע ברחוק ד"א דסובר הטעם במא יביח ולריך להלוץ מש"ה חולץ בדחוק ד"א משה"כ הפור דסובר הפעם שמא יפנה ובאין קבוע א"ל להליץ כלל להבסין א"כ איך יאמר חולץ ברחוק ד"א אבל ל"ע למה חשד למאורן של ישראל (מרן הב"י) בכך רק הב"י הבין בפור דלא מחלק באין קבוע ורולה עסה לעשות קבוע נמי חולץ ברחוק ד"א והלא בגמרא אמר רב אחא ל"ש בקבוע רו' וע"ז קאמר דהר"מ ג"כ השמש הילוק דרב אחא אפילו באין קבוע ורולה לעשות עכשיו קבוע חולץ ברחוק ד"א ולייך פעם למה ועב"ח ודרישה בזה . והנה יש לחת חבלין למה השמישו הא דרב אחא כי רב האח פור בבה"כ קבוע אהור לכנום בחפילו (וכשישת רב האי כבס"ה בהג"א) ומשה הכי מחא מכבי בקבוע מעיקרא ובין עושה עתה קבוע משא"כ אנן ליול כני" וא"כ למום לקבוע להבחין ש"מ דרם חלל דמותר לכנום לקבוע בב"ו וא"כ למה וללן דמול באין להול בני" וא"כ למה להו לבוע מעיקרא להו לברנון בקבוע ברחוץ ד"א אלא דכיון דחוללן הו אפרו לה רבנן לחלון ולפנוע מיד (או להבחין בהם חו אין הילוק בין קבוע מעיקרא או קבוע עה כל לחלון ולפנוע מיד (או להבחין בהם חו אין הילוק בין קבוע מעיקרא או האות ב"א ולה"ה במ"א אבלר להרחוק ד"א ולה"ה במ"א אבלר להרחוק ד"א ולה"ה במ"א אבלר להרחוק ד"א ולה"ה במ"א ומלא לחות ה" בוח עניין כין בזה בו וחלץ קבוע ומרוב המור כתב כלפון המחבר דוקא קבוע וכרב אהר ועיין נ"ן בזה: (ה) דולצן עמ"ז התב העור כתב כלפון המחבר דוקא קבוע וכרב אחר ועיין נ"ן בזה: (ה) דולצן עמ"ז המבר הפור כתב כלפון המחבר דוקא קבוע וכרב אחר מש"ה הולן ברחוק ד"א משא"כ הפור דסובר הפעם שמא יפנה ובאין קביע א"ל להלי

בעראי מעומד וקבוע אף להשתין לחוד מיושב) וקבוע מיבעי לית כר. יפע מ דאסור משום שמא יפנה או שמא יפיה ונ"מ אפילו עראי ומיושב נמי אסור שמא יפיה או בתפילין ש"ר לחוד (באין לו ש"א או עבר) וכ"פ הרימ ז'ל בשימת הרייף רביה אבל הרא"ש ו"ל השמש רק מי חיישינן שמא יפנה בהן לחוד ודוקא קבוע הא עראי שרי ופסק כן כאמרי לה שמא יפנה וכדעת איבעיין וכמו"ש והכן באופן דנקימנא מהני מילי מעלייתא דלבוש בתפילין ש"י גרע מש"ר ואסור בעראי להשתין והכן באופן דנקימנא מהני מילי מעלייתא דלבוש בתפילין

והבן באובן דנקיבונא מהני מילי מענייתא דכבוש בתפיתין שי גרע משר האחר בעראי להחותן מעומד וניצוצות ונתזין על התפילין שיי או ישפשף בהם וכראמריי ואיי למה לא ביארו זה והבן -ולפזי מיש רשיי דיה מהו לכנוס בתפילין כשהן בראש - קאמר דוקא ראשו הא של יד כל להשתין אין חילוק בין קבוע לעראי ומעומד הוא פשימא דאסור דאיכא ניצוצות רק כשהן בראשו תפילין שזר ואין להאריך ועיין רשיי ברכות כ"ג ב" ד"ה דליכא ניצוצות שיהא צריך לשפשף בימינ"ו יש

שיר ואין להאריך ועיין רש"י ברכות כ"ג ב" ד"ה דליכא ניצוצות שיהא צריך לשפשף בימינ"ז יש
פנים לכאן ולכאן ובמ"ז כתבנו מזה דקבוע בימינו אף להשתין שמא יפנה ויקנח ויותר גנאי מכשהם
בראשו יע"ש והבן זה : (ו) בלא עמ"א הקשה קושיא עצומה דוש"י ברכות כ"ג ד"ה בה"כ קבוע
צואה בלא חפירה לרב אחא רסובר משום כניסה (כמט"ל כרב האי יע"ש) אבל להשתין אסור אב
בחפירה שמא יפנה ואף לחולצן ברחוק ד"א יש ליישב ולומר בקבוע בלא חפירה ואיל וצריך לחלוץ
ראוי ברחוק ד"א משום קבוע (הא בתפירה משום חולץ לימוד א"צ ד"א) מ"מ בב" כתב אאיבעיא
מהו להשתין בקבוע פירש"י בלא חפירה משמע בחפירה שרי להשתין והא גזור שמא יפנה וצ"ע
באמת ועמ"א אות מ". וד"ן דשדה ובית כתב המחבר בס"ז יע"ש ולהציל מאורן של ישראל מרן
המשביר ז"ל מהשנה ההוא "ל דבכיון כתב דברי רש"י, על איבעיא דכ"ל בה"כ בלא חפירה
ומיציבעיא קומות דלא כרא"ש לא כרא"ש דברי מור, וכבס"ה וכאן ו"ל כן כוונתו או חולצן
בקבוע כמ"ש המ"א נ"ל ראיתי בס" חמד משה כתב דכוונת המחבר לחלק בין שדה לבית ובעינ
לדותק גדול יחשב דל"ל חפירה ועוד הא כ"כ בס"ז ועהה ראיתי שע"ץ אות "א פירש כן יע"ש וכבר
כתבתי מה שנ"ל : (ו) בה"כ עמ"א וא"י הלשון ופעס הואת נעשה בה"כ תחלה והוא לשון רש"

כתבתי מה שניל: (ז) בהיכ עמ"א וא"י הלשון ופעם הזאת נעשה בהיכ תחלה והוא לשון רש"י ברכות כיג כ" ד"ה בה"כ עראי ואפר מיוחד מכמה זמנים להשתין עראי יחשב: (ח) בכגדו עמ"א ועמ"ז ועיין נ"ץ ובלבוש כתב בבה"כ קבוע איירי וצ"ע דזה כתב בס"ה ועיין נ"ץ: (מ) ה"א עמ"א. מ"ש ממרחץ י"ל דש"ר בגלוי אסור אבל ש"י מכוסה שרי באפשר במרחץ ומש"ה מיבעיא לן לבה"כ

קבוע להשתין היינו בשל יד כאמור דלא כרש" שפורש כשהן בראשן דרשה הביביא כן בהדב מכן מכוע להשתין היינו בשל יד כאמור דלא כרש" שפורש כשהן בראשן דרשי של שתתיה דכניסה אסור כמשל וכרב האי א"כ בראשן נמי יצויר האיבעיא משא"כ לראש דכניסה שרי מיתוקם איבעיא בש" ומ"ש דלכ"ע אסור הכניסה רק מיבעיא להשתין דה"א דקיל דחיי נפש הוא וסכנה לשהות (ההתירו להמיל מים בפני רבים) ה"א דשרי מיד בלא שישהה לחלוץ ופשים דאסור אבל בלא צורך כלל אסור ואני העני תמה על עצמי למה ידבר האדון כדברים האלה הלא ברא"ש מבואר ההיפוך שכתב הא דחולצן ברחוק ד"א לאו משום כניסה אלא שרוצה לפנות הרי בבירוד דכי מהל אחד בלא השתיח בלא וויכן מוכר מלים בלא ומים בלא מיד בלא לבשתיו בלא מיד בלא לבשתיו בלא וויכן מוכר בלים בלא לבשתיו בלא מידור בלא לבשתיו בלא וויכן מוכר בלים בלא לבשתיו בלא מידור בלא לבשתיו בלא מידור בידור בלא לבשתיו בלא מידור בלא לבשתיו בלא מידור בידור בידור בלא לבשתיו בלא מידור בלא לבשתיו בלא מידור בלא המשתיו בלא מידור מידור בלא במידור בלא המשתיו בלא מידור מידור מידור בלא המשתיו בלא מידור בלא המשתיו בלא מידור מידור בלא המשתיו בלא מידור בלא מידור בלא בידור מידור בלא בידור בידור בידור בידור בלא בידור בלא מידור בלא בידור בלא בידור בידור

להשתין כלל שרי מיתו המור וש"ע במ"א שכתבו בתפילין שבראשו הא ודאי קשה אפי' בלא להשתין

אסור משום כניסה דלא גרע מסרחץ בתפילין שבראשו עכ'פ ווה יל או דלרבותא נקסר כס"ש המיא או אפיי בבחיכ בחפירה דכסתום דמי אפ"ה אסור שמא יפנה בהם ומיהו בנסרא כל ביה"כ

בלא חפירת ע"כ כתב הרא"ש דמותר הכניסה לחוד. וגם אין סובר רבותא דאל"כ היה לפרש

בלא חפירה ע"כ כתב הרא"ש דמותר הכניסה להוד. זגם אין סובר רבותא דא"כ היה לפרש בפשיטות ומה קשיא ליה לרב האי עד שגורס צנוע וצ"ע. ומה שהראה מקום לס"א אות וי וס"ז ח" באות י"ד וא"ה י יבואר שם: (י) בימינו עמ"א דבימין אסור לקנת אבל שפשוף אפילו בימין מותר הלכך בעראי בידו ועח"ש בימ"ן ובין בשמאל דישכח וישפשף ביד בתפילין בידו ועמ"ש בס"ז א" בשם הב"ח: (יג) רצועה עמ"א ועמ"ז אות זיין מ"ש. ומ"ש בס"א באות ד" יע"ש: (יב) ואפ" עמ"א והיה נ"ל דשאני לחלוץ תפילין דקמיע מורח האו זגם בקבוע לא גרע מעראי לאסור: (יג) אם עמ"א והיה נ"ל דשאני לחלוץ תפילין דקמיע מורח הוא זגם בקמיע מפני הסכנה מש"ח במחופה עור שרי לכנוס לביה"כ משא"כ כאן דבלא"ה חולצן בהכרח שמפנה כי א"כ באין בים מפח למה זה יכניסם בבה"כ לא התירו כה"ג: (יד) לא עמ"א תר"ץ מה שהקשה באות ט" דא"ף אפשר לותר לרא"ש שרי כניסה בתפילין לקבוע מי גרע מסרחץ ו"ל מרוץ בע"ח בע"ח בשור שפיר מיבע" ליה להשתיף מר"ז בא"א להניח בחוץ שלא ימחו עוברי דרכים ומ"ש בשם הר"מ בפ"י מס"ח הה"ו לא יאחו לביסה בת"ל מ"ש בשם הר"מ בפ"י מס"ח הה"ו לא יאחו

מרחץ בעיר יניחם בבית החיצון או בשאר בתי התיר משאים בהים שבשדה שפור מיבעי ליה להשתין דכניסה שרי דא'א להניח בחוץ שלא יקחו עוברי דרכים ומ'ש בשם הר'ם בפ'י מס'ת הה'ו לא יאחו ס'ת (נדפם לא באותיות גדולות ומ'ס והכל לשון הר''מ ז'ל וכ'זה בי'ד רפ'ב) משמע הא שאר כתבי הקודש מותר בכיםן אבל תפילון חמירי יותר ואחור אפילו בכיםן בבה'כ בבית: (מו) עד עמ'א פירשתיו במ'ז אות ח' יעיש ואין להאריך כתב הא'ר אות ח' להשתין בשל יד שרי והיינו בעראי יל דמודה הר'ם ז'ל לוה גם עיין ד'ם דמשמע רק זהירות ועס'י מ'ד ומ'ה מ'ש בעזה'י שייך לס"י זה: מון המחבר הוא קצת כלשון הר'ם ז'ל פ"ד מחפילון המ'ו אלש שהוסיף בדועו והגך רואה שבדר האדון ז'ל בסימן מ'צ אות א' דאפי של יד אם חיישנון שמא יפיח כ'ש שמא יפנה מ'ש בא יפנה ביונים הרימו ביצו ברנוף הר'ם ולאות הר' ביוני ברנוף ביוני ברנוף ביוני ברנוף ברנ

שצדק האדון ז"ל בסימן מ"ג אות א" דאפ" של יד אם חיישיגן שמא יפיח כ"ש שמא יפנת ולחלק בין הכריכות נראים בחוץ או לאו אין לחלק כשעושה מעשה בגופו ורש" ברכות כ"ג א" דה הולץ ברחוק ד"א חולק בש"ר שהם בגלוי והפרישה כאן העתיק דברי רש"י אמהו להשתין ושם לא פירש"י רק כשהן בראשו ופירשתיו בס" מ"ג בזה : (א) ולא עמ"א באר הגולה צ"ץ א"ב ושם לא פירש"י רק כאו ועל ואין אשה עמו צ"ן ג" הרמב"ם ונהפוך הוא כי א"ב ראוי להיות הרמב"ם כי מגם" ו"ל כפירש"י פרים סודרא בין כר לכסת ושימת הר"מ הוא פרים סודרא כשהן בראשו ועל אין אשה עמו ראוי לצ"ן גמ" פרק ב" סוכה כ"ו ב" רבי יוסי אומר הילדים לעולם חולצים וחיינו ודאי ארבי נתן בשינת עראי דמחלק בין יום ללילה ורבי יוסי אומר הילדים אף ביום חולצין בעראי וקמד הרהור מצוי בהם ובשינת עראי יראה קרי (ע"ד שלא יהרהר ביום וינא כ") וששני בגשותיה עמהם שמא בשינת עראי יראה קרי (ע"ד שלא ומיהו ייל הר"מ חידש דילדים ל"ד ל"ת דוקא ילדים וכ"ם שו ע" ס" ל"ח במ"א אות ד" וש לישב קצת בשינת שלא יסיח להרנל דבר בלא הרהור יצ"ש: (ב) ישו עמ"א רג"ב אות כ"ח ומ"ם מצוה מו המובדה שלא יסיח להרנל דבר בר בלא הרהור יצ"ש: (ב) ישו עמ"א רג"ב אות כ"ח ומ"ם מצוה מו המובדה שלא יסיח

דלית דוקא ילדים וכמים הכים שם ועים יילדו במיא אות דייש ניישב קצת בשינת עואי יבואה להרגל דבר בלא הרהור יניש: (ב) ישן עמ"א רג"ב אות כ"ה ומ"מ מצוה מן המובחר שלא ימית דעתי כלל מתפילין אפי בק"ש ותפלה: (ג) שינת עראי עמ"א הם דברי הכ"ם פדי מתפלין ב' תירוצים או דרבי יוחנן הולק עם רמי בר יחוקאל ואין שיעור מאה אמה רק מסתמא ראשו בברכיו לא אתי לידי קבע והתי השני דא ודא אחת הוא ולפ"ז אם רואין שישן יותר מק"א צריכין להקיצו. ואגב אזכיר דברי הלבוש ז"ל. כי צריך התבוננות בדבריו כמו שאגיד: הנה בהא להקיצו. ואגב אזכיר דברי הלבוש ז"ל. כי צריך התבוננות בדבריו כמו שאגיד: הנה בהוו יותר מק"א ברווייהו

מ"ם שים תבלון לדברי ט"ז מרו"ף דב"ם וב"ה פלוני רק אי לריך לחלון ברחוק ד'א דמשמע דנב"ם נמי רשאי להכניסן בידו ה"כ מאי האי דאמר ע"כ דאמר לך מני ב"ש הוא הרי בהדיא דלב"ש בהכרה אסור להכניסן לבה"ב א"כ מנ"ל דפליגי בחרחי ואימא ב"ה ור"ע נמי סוברין

יכמים הלבום בפירום הזה הכל לפמא ירדם לא חיישינן ומה שהביא קושיית הב"י עב"י בהורך ומ"ם בשם ב"י בשם הרר'י והרא"ש א"י דמבואר בטור ג'כ זה ועמ"א אות ב' ועמ'ש במ'א עוד בוה : אמר הכוחב סוגיין ודברי הפוסקים בכאן עמוק הגא ובלימוד עם המלמידים הארכתי וכאן ארמוז מעט עב"ח במ"ש לרבינו יונה ורא"ש עראי שרי ול"ג אטו קבע דהוי גזירה לגזירה וכחן חרמוז מעם עב ח במים נרביתו יונה זרם ש עולוי שבי זרג משו קבע דטוי גוינה ענוינה שמח קבע ובמח יפיח קשה ה"כ מה פריך אביי מ"ש סוכה מחפילין והא סוכה חד חששא וחפילין גיירה לגוירה ואפי' נימא קבע ודאי הוי קשה זה ד"ח וזה הפילין דרבון הוי: גם בח"ש בה"ה אבל הקשו משבת מ"ה לאביי גוף נקי שמא יפיח הא בינח עראי אין קפידא וכאן אומר אביי והירלו ולרבאה קשה דהתם אמר גוף נקי שלא יישן והיינו הפי' עראי וכאן לשמא ירדם לא חובר לאון חולק אמנית ראשו כי" אלא אסוכה חולק. הייש ומוחר עראי וויל דכוברים כר"מ דרבא אין חולק אמנית ראשו כי" אלא אסוכה חולק. ולרש"י דפירש לפמא ירדם לא הייש מפרש כחו' פבת מ"ע א' ד"ה שלא יישן ביום משום היסח הדעת וכובר רבא אפי׳ שוכה הבלי עולם הוי היסה הדעת ולפ׳ז ברייתא דיישן עראי ולא קבע מיל לרבה בידים בכרוכי"ן והה דלת ערתי במוח"ן כפירוב הר"מ ז"ל וקבע שרי בפרים סודרת מתפילין וסעיטור שהבהחיו במ"ת ה". הו יהמר רש"י סובר סודר בעיק בכ"מ או כב"ח חו המפילין וסעיטור שהבהחיו במ"ת ה". הו יהמר רש"י סובר סודר בעיק בכ"מ או כב"ח חו כפריבה שהבהחי במ"ח ומש"ה גיף נקי דתם רגיל בינת ערתי לה יניתם דשמא יישן ערתי וישכח בלא סודר כתמור אלת דמ"ת הבע אסור. בלא סודר כתמור אלת דמ"ת קבע אסור. ומ"ם הכ"מ פ"ד מתפילין דמש"ה פסק הר"מ כאביי בשבת מ"ט ולא כרבא מברייתא דיישן עראי ולא הבינותי דלהר"מ לרבא הייש שמא ירדם ובלא ברכיו ועם סידר אסור ול"ע :

ולא הפינומי דלהר"מ לרבא היים שמא ירדם ובלא ברכיו ועם סידר אסיר ול"ע:

מדר (א) אן עט"ו. שלש מחלוקת בדבר הב"ח סובר דבקברוח נמי חוך ד"א לקבר הוא דאסור

הא חון לד"א בל קבר אע"ם שעומד באמלע ביח הקברוח ברי כל שאין סביבו קבר

מוך ד"א וחוך ד"א של מת רבותא קאמר דה"א מת שמוליאין לקבורה אפי' חון לד"א אסור וע"ו

פירש מדינא אין איסור כי אם חוך ד"א לקבר והטור החמיר משום גדר חון לד"א של קבר כל

בעומד בביח הקברות אבל המ"א פי' דחוך ד"א בל בית הקברות נמי אסור וב"מ בי"ד כמו

שהראה מקום לזה ולדבריו קשה לערבינהו ולתניכהו אסור לכנום לחוך ד"א של בית הקברות

או של מת ב סקשה להט"ו מנא ליה להטור גדר זה כיון דבגמי דוקא חוך ד"א של קבר הא

או של מל קבר פרי: (ב) ואם עט"ו הש"י הרלוטות סביב האלצע לרכין להיות מכוסה

דאל"כ היכא לוענ לרש. ועיין א"ר אות א" מזה יש ללמוד דמותר לכנום לבה"כ בשל יד יע"ב

היינו מ"ש בכימן מ"ב ס"ה בהב"ה דעת רבינו האי דכניסה אסור הא של יד דמכוסה שרי והיינו

בשל יד וגם להשחין בקבוע כדמוכה בסימן מ"ד בזרועו דאסור לישן עראי וקבע שמא יפיח

בסן כ"ש לפנות וכדכתיבנא בסימן מ"ד במנון אברהם שם:

בסן כ"ש לפנות וכדכתיבנא בסימן מ"ד במנן אברהם שם:

הלכות ברכות השחר

מן (א) ידין עט"ז ועיין פרישה הביאו ג'כ א"ר אות ב' דע"ג עור של עינים רשאי ליגע הודם נפולה רק בין הריסים אסור . ופר'ח תו' דבגמרא הגירסא כי פחה עיניו יע"ש . ומ"ש שלא נקיט על הסדר עמ"ש בסימן ד' . וכ"מ ברמ"א מ"ז סעיף י"ג יע"ש דעל הסדר נאמרו בגמרא : (ב) אזזר עט"ז ועב"ח ופרישה ולבוש כל שישראל ועכו"ס שוין אלא שיש הפרש ביניהם מזכיר ישראל בברכה ובאזור שזה כוונה לשמים וזה לגבורה כמ'ש אזור כגבר חלניך ולכן הומרים בגבורה כלומר העפ"י שהין כוונחינו לכך (וגם החירה מחיש כת) אתה ה' בהם לנו גבורה וכן בכובע זה מפני השרב ואנו לש"ש במפארה כמ"ש והיית עטרת מפארת וענ"י אטפ"י שעכו"ם ג"כ משום נקיות ואנו משום קדושה כיון שאומר אקב"ו א"ל להזכיר ישראל ועיין סימן ד' במ"א אות י"ג דלר"ר א"ל ברכה כ"א רק לקדושה ככהן כו' וא"כ די בפ"א כעכו"ס מבה"כ הי לר"ר זריך ברכה חין בוין דעכו"ם בהד זימנא וישראל ג"פ בהפסק כמבואר : בתב הפר"ח המשכים קודם הצוקר לחיקון חזוח יניה אלקי נשמה עד הצוקר וברכת החירה והגומל (הוא המעביר בינה) יאמר מיד ויחזיר ויאמר בבוקר בנית וכ"כ בבימו מ"ז בי"ג וכיום שאר ברפוח יניח עד הבוקר . הנה מ"ש אלקי נשמה מר"מ פ"ך מה" הפלה ה"ג אין ראוה דכבהוא במטה ומחער ודעתו לרדם אין מברך אבל כבעומד לתיקון האוח אמאי לא יברך

וכוס סלה ככסות נית עד המוקר. הכה מ"ם תלקו נכתה תר"מ פ"ך תה" הפלה היל היו הרב" הוברי הלבוש זל, כי צריך התבונגות בדבריו כנו שאניד: הנבד הרחישה" הלה לכסות לרדים ומיש ליו ומפס בי איד היו היו בי מרשים לפרד הרב" מלי ומפס ומיש ליו ומפס בי א"ד ומפס בי א"ד ומפס בעל ל"ד ולפסל לפרך מנית כסיקון בע"ם וומ"ם בס" מ"ז כל הבכלות נית סע ע"ה ל"ד ובצין פריחת נודר כשהן בראשו דישבה שיש עליו תפילן ויפות (ראם" בעד לנמד" אי לאו למה לק חון המוקן לפכוי ועמ"א שם מהי מוהג לומה לומן לפכוי לומה לל מחוץ לשבוד ברביו וומש שובא לשון הרים ולא מניח סודר כו וכיצד עושה ראשו בברכיו יכי ומלת לפיכך קשה אלא עדיא שובי אחשון ליו וצרין סודר שובילן עליו ועד"ל מוד הבילו עליו ועד"ל מודר מודים וברביו וויו בברכיו וויו בברכיו וויו בברכיו וויו ברביו וויו בי ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו מבי ודות ברביו מבי ודות ברביו מבי ודות ברביו מבי ודות ברביו וויו בברכיו וויו בברכיו וויו בי ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי ברביו בי ברביו בי ברביו בי ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי ברביו בי ברביו בי וות ברביו בי און בנאי מות ברביו בי און בנאי מביו ברביו בי און ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי און ברביו בי און ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי און ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי און ברביו בי וות בי ברביו בי וות ברביו בי וות ברביו בי און ברביו בי הוות בי ברביו בי וות בי ברביו בי וות בי ברביו בי בי ברביו בי ברביו בי ברביו בי ברביו בי ברביו בי בי ברביו בי בי בי ברביו בי בי ברביו בי בי בי ברביו בי בי

הלכות ברכות השחר

לו (א) כשינית עמיא ועמיש במיז אות אי מזה בשם הפרישה אם סומא וחרש מברך פוקח ושטי יבואר אית באות יד. וכאן אין להאריך: (ב) כל צרכי עמיא. כתב תפריח בנוסחאות הרמבים שעשית כל צרכי ואיג דכל הברכות בנוכח ונסתר. וריל אתה נמצא ואחים נמתר כי הקביה נמצא ומלא כהוכ ונסדר מעין כל חי. האיר באים המעביר שינה מוכיר מיע בפרמות הלילה אין מברך אלקי נשמה ולא המעביר שינה ויש להתבונן בזה דהא קייל בפעיף יד דכל מנהג העולם מברך אלקי נשמה ולא המעביר שינה ויש להתבונן בזה דהא קייל במעף יד דכל מנהג העולם מברך נמי ביוחים כל צרכי ולא לומר דקאי אכל נעילת הסגדל תוכיח שעשה לי כיצ דקאי אם לא נתחיים בהן מברך ועיין תרייג ביוהים במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך נמי ביוחים כל צרכי ולא לומר דקאי אכל צרכיו לא נתחיים בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך נמי ביוחים לא נתחיים בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך ומיים המור בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך ומיים בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך נמים ביוחים לא נתחיים בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך ומיים ביוחים בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך נמי ביוחים ביוחים בהן מברך ועיין תרייג ביוה"ם במור וב"י לרא"ש דעל מנהג העולם מברך נמי ביוחים ביוחים בתור מברך נמי ביוחים ביוחי

חלות והי"ם במ"א יביהר לענין ברכת החורה אם שינת לילה הוי הפסק: (ג) כ" ברכות מפ"ז וגמרם מנהות מ"ג ב" הניא ר"מ הימר כו" ופירט"י א"ה מה חלה מהה. ועמ"ס ח". ועיין פר"ה מ"ם על שכה"ג ובסי קל"ג ורי"ג הברן יולא בברכת הפירו ומב"ח משמע דים סכנת מיהה הברן ילא יסמוך על הבירו ולענית אמן כ"א יאמר אחקן לקיים אלה ברסח ועיין סימן וי"ו כ"ג וא"צ ביום החעשת ובדומם פירה של יברך מ"ב ישמע מ"ד ברות ויערה אין וגדול וי ו כי ג וחיכ פיום החפנית וכדומה פיכה שנה יברך מיב ישמע סיו ברכות ויענה חיין וגדונ כו' ויולא ע'י הדהק שזה ועמ'ש אי'ה במ"א : (ד) שלא עט'יו ובאמה בקצח נוסחאים ששבני ישראל וב"ה במנחות מ"ג ב' ובסור . ומ"ש למה מרבין בברכוח י"ל דאין מענין א' ומברך ומודה על בהפליג השדו יתברך עמנו בג' מדרגות ומ"א וו"כ הוכיח בס"ה ומ"ש שששני כרטמו בב"י ולבוש בהיא כמלדקת הדין עליה אבל הש"ז כתב שיש לורך בבריאותה וא"ש דאל"כ איך מברכת דכום בהיו הפנתקת הרין שניה מבי הם ד מברך שלא עשני אשה כלי ועמ"ש באות פ' במ"א ברכה שלא הזכר בחלמוד אלא מדהזיגן דמברך שלא עשני אשה כו' ועמ"ש באות פ' במ"א מזה ויש לראות עבד בנולד עבד למה לא יברך שעשני כרצונו כמו אשה בין לפירוש ב"י וכין לפירוש הש"ז גם עבד לראורה אין לומר שלא עשני אשה דעבד זיל טפי כדמשיק שם בנמרא

כקרובט הין מכון ילבי בחירת חמו נכפה הברות לי דמ"א ח"כ אין מרבין בברכות דהם בזמנים (ו) קודם עצ"ו האריך והיוק דבריו באות ד' דמ"א ח"כ אין מרבין בברכות דהם בזמנים מהחלפים וזה טעם הטור דאפילו אירע בהמחין ואמר ז'כ לא פקע היובא דמ"א שככר נהחייב בעת וזמן שלא היה מחויב בז"כ ואמן קו"ל ככסק המחבר ועיין בה' בהמ"ז וברכת הפירות נתחייב בעת וזמן בלה היה מחויב בז"כ זהנן קי"ל כפסק המחבר ושיין בהי בהמיז וברכת הפרות הי בהמ"ז פוער בנ"ר ואו"ה שם יבואר ומ"ש בשם הב"ח הנה לביעת המ"ז הקבה כן לעיד וע"ב תי"ד בנולהו לדיכי ומה במסיים אבל העיקר ז"כ קודם מ"א הכוונה הרוקת ס"ל כן אבל אמן רכבה המחבר קי"ל דמ"א קודם ז"כ ואם קדם ובירך ז"כ אין מברך מ"א ועא"ר אות מ" ולח"ש כפסק המחבר קי"ל דמ"א קודם ז"כ ואם קדם וביר ב"ח ב"ל במימן בדף ל"א יע"ש שהנעים מברכות על מ"ע שהו"ג וראיה מספק קרא ק"ש יע"ב וא"ד דהא קי"ל בסימן כדו ס"ד כל מסברך ברכה של מ"ע שהו"ג וראיה מספק קרא ק"ש יע"ב וא"ד והמיא דנקים מברכות על מ"ע שהו"ג הואיל של "ל מבר מבר בל הביר מבר בירה בירות מווא מדבר בירות המווי מחולא מברכות במ"ל מדבר ברכה בירות מווא מ"ע שהו"ג בואיל מבר בירות במ"ל מווים בח"ל ברכות מווא מ"ע שהו"ג בואיל מברנות במ"ל מדבר בירות בירות במווי מחולא מברנות ב"ל מברות מווא מברנות ב"ל מברנות בירות ב"ל בירות ב הלוכים הייבון והפק קרא ק"ם מברך דספק חורה להומרא ולריך לקדוח שמע ממילא מברכין עליה ול"ע ועיון הימן ס"ד בספק קרא ק"ם דחור ומברך וע" בפ"ז ומ"א בהאריכו בזה : (ה) שהרי עש"ז. לא מלאהי ייבוב לזה בם אות ה" כהב דרק דרך תהנונים והוא מוזכר בראן ועל הב"ץ ו"ל בעובה כי להוליה אחרים בברכת התורה אבל בעלי בחים נכון לאמר מיד כשירהן על"י ואשר יצר וברכת התורה וכמ"ש הר"ב כאן : (ע) כ" עש"ז. ולא הים הזמן מבפיק לעיין ביה כראוי ומ"ש בנוסה אחתה הוא כו' הנה אין בה רק שם בא"י מקדב כו'
הזמן מבפיק לעיין ביה כראוי ומ"ש בנוסה אחתה הוא כו' הנה אין בה רק שם בא"י מקדב כו'
ולא מלכות ואנן קי"ל כל שאין שם ומלכות אין ברכה כמבואר ברי"ד וסמוכה אינה זעיין לביש
מה שאין פוחחת בברוך בברכת הודאה היא ומ"מ י"ל כמו אלקי נשמה א"ל מלכות כמ"ש הב"י
ברי"ד כן כאן כיון שברא יש מאין אין מלך העולם יוחר מזה . ולפ"ן י"ל נוסח הספרדים בראת הגון ומ'מ אנו אין מבנים ואומרים נברא :

מז (א) ברכת החורה עצ"ז . ומלת מאו"ד עב"ח שהח"ח רגילים בחורה ועומדים הודם כזן (ח) ברכת החולה עצר . ומנת מחוד עצית שהתיח לגינים בחודה ושומדים קודם הבוקר ובוכחין בה"ח לכן לריך זהיכוח מאוד מאחר בעונשה גדול באבדה הארץ ואין זוכה לכן ת"ח מנ"מ לא ימובו מפיך וזרעך כלומר לשמה וגם ולאלאינו כו' . ומפירוש הב"ח ז'ל הבנחי הא דאמרו ארץ לבי כחיב מה לבי אין עורו מחזיק בשרו כו' כי א"י עתה מהלך יום א' ולחרכה ולרחבה בשה ימים כמ"ש רמ"ח בנביחים והיינו כי בחמת קטן הוא בזמן פיש השרחת קדושה מחרהבת כמ"ש רמ"א (ההלים עט) כעיר שהוברה לה יהדיו ועדית בהרי שם שלו בבטים ישמדים לפיפים ומבתחוים רווחים כו' אווה כי'ז ששבקי לבמה והמורי שמותיו של הקב"ה והיה השרחת שכינה בח"י נתרחב ועכשיו שלח לשמה לשם גשמיי נסחלק שמתמין של הקב ה והיה השל העיב בינה במו ימו הג ופכבין שנח ובמה יכם בפורי ובי הפרוח הרוחני וממילא כשאר רק הגשם ביעור קטן וזהו אברה הארן ממש: בתב הפר'ח ברכח החורה מן החורה הוי כמ"ש בריש בלשה שאמו יע"ב שהאריך ונ"מ אם הפק אריך לחזור ולברך כל השלש ברכזה יע"ש וכבר כתבנו מזה בפחיחה כוללת יע"ש. וגם נ"מ שאין קטן בהגיע להינוך מוציא אה הגדול אבל אשה מוציאה בפחיחה כוללת יע"ש. וגם נ"מ שאין אין של ברכה בקורה בחוצה בליבור מקבר משה רביע לאנים שיון סימן קפין ח"ב ומ"א ג' יע"ש אבל ברכה בקורה בחורה בליבור מקבר משה רביע לאנים שיון סימן קפין ח"ב ומ"א ג' יע"ש אבל ברכה בחורה בחורה בליבור מקבר משה רביע לאנים של החורה ביינור המוחרה בליבור מקבר משה רביע לאנים של החורה ב" ועזרא ובש"ח בקוראין הרבה בני אדם יכול הספון לברך ולהוליא הגדול. ועמ"ש עוד לקמן אי"ה מדין ב"ה בקראו אותו קודם בבירך ברכח התורה ועמ"ש אייה במ"א מזה אות י"א ועמ"ש בש"ז אות י" מזה : (ב) הברתב עמ"ז עיון לבים וע"ל כחבו הכוחב עביד מעשה והלבוש כחב הרחור אין מברכין על המהשבה י"ל לפי מ"ש בסימן ש"ב אם אמום יהרחר ויצא דהרהור כדיביר היהול חין מכנכן כל המושפה) ב"ל בתום" ד"ה ורב הסדא שאין זה ברור אי **הרהור כדיבור** או לאו כדיבור וכדבעינן למימר אי"ה בסימן ס"ב וכאן אין מברכין על הר<mark>הור כמו דאין מברכין</mark> על ביכול המן הע"ב דהוי מ"ע מ"ה כ"ז שלא ביער שאין מברכין על דברים שבלב (עיין הל"א) ומב"ה כבכיחב דעביד מעשה מברך ועיין סימן פ"ה . והנה במקום שמו<mark>חר להרהר כמו בית</mark> אמצעי של מרחץ או מקום באין, נקי לגמרי (עיין סימן פ"ד) צ"ע אם מוחר לכ<mark>חוב שם ד"ח</mark> די"ל דכוחב הוי כלוחד ממש או י"ל והבן . ומ"ש בסופר המעתיק כ"כ המ"א אות א"

(ג) תמחרחר עט'ז ועמ'ש באות ב' . ימ'ש ביזהרו הלומדים א'י מהו דהא אימרים פ' כהנים וברייחה אלו דברים כבס"ט ואפילו אם נימא בבנה על אתר בעינן **ג'כ בב'ה הרי אומר** וברייתה המי דברים כבם ש הפיכו הם ניתח בסנה על התר נפיק ג ל בל ה הרי חומר מסוקים וברייתה וכדמיכול: (ד) והערב עש"ז ועמ"א ד' וה' בבם האר' לוריא ומ"מ לדידן ספק הוי ואין לענות אמן במקום באין לאוי לענות וכמו אהר אמר וגדק: (ה) אבל עש"ז. מ"ב בכם הרבב א ש" ב"ו ח" דמייד מחייבי ולמיד והלכוש כתב ב' ברבית בבתר א' על של אתמול וא' על של היום יע"ש שהאריך. וים להחבוק הא דאמרו פרק בא כימן (נדם כ"א ב") אתמול וא' על בל היום יע"ש שהאריך. וים להחבוק הא דאמרו פרק בא כימן (נדם כ"א ב") על השלוח אין מברכין לאחריהם ובה מעדבא בו' (וי"ל הא לא הוי מברכין על אחריהם רק להבא לשמור כו") ועיין מום' בם וכללא הוא כל באין אסור לעשוח עוד אין מברכין וכמו צינים להבא לשמור כו") ועיין מום' בם וכללא הוא כל באין אסור לעשוח עוד אין מברכין וכמו צינים כשפושט בלילה וה"ה כלאים דמ"מ לאו משים אישור עשיית המלוה פושט וכ"מ בר"מ הביאו הב" לעיל סימן כ"ט . ומ"מ יש להחבונן מה האי דכתב דעל החקנות מברכין לאחריהם אם לומר על דרבנן מברכין ולא על ד"ח ולולב בפאר הימים אין ראוי לברך דלא יהיה עדיף מיום ראשון מ"מ הנוכה יוכיח דאין מברכין לאחריהם אם לא מנוח דרבנן לחוד וחקנות לחוד. ועל לימוד התורה אפ"ג דבק"ש ילא י"ה כמבואר בי"ד הימן רמ"ו ומברך לאחריה אדרבה זהו קושייתן דעל התודה אע"ג דבק"ם יצא יה כתבואר בי"ד סימן רמ"ו ומבדך לאחריה אדרבה זהו קושיתן דעל דרבני ראיי לבדך אלא דתקנה באני יעדייו ל"ע : () אם למד עע"ז הסכים לב"י יכד'ע. אבל שיטת הב"ח אין כן . והנה בקוצר ירושלמי אמר בפנה על אחר אם יב חילוק בין א"ר לב"ה כחוי א"ש דאמר בא"ד זה וחבלה לא היה הפסק וכמ"ש הלבוש . ג' כי בא"ר רק אותו לימוד בשנה על מחר אבל הלימוד בל אח"ר לא סיה הפסק וכמ"ש הלבוש . ג' כי בא"ר רק אותו לימוד בשנה על אחר הבל הלימוד בל אח"ר לא (וכמ"ב הפל"ח בכם הראב"ד והד"ר ולבאורה כן דעת הלבוש וכמ"ש במ"ח אות ואכל באות ז'א לבאר באין כן דעת הלבוש) וב"ה פישרת כל היום . הרביעי וכמ"ש במ"ח אות והסבים עמו הפר"ח ז'ל דודהי אחרר להפסיק כמו בשאר מיות והם ב"כ על הלימוד הל"ד כוונתו היה ב"כ על הלימוד הל"ח בים על אתר גלי דעתיה דא"ר כוונתו היה ג'כ על הלימוד הל מכה ב"ל בעוקר לתורה לפילו א שנה על הל ביה על אתר ביל ביה דעיקרה לתורה לפילו א שנה על החל הכיל הרוב ולב"ח היה לפרבת התמיד ולא של כל היום (ולכש"י של החל הכיל משום בסוברים דעל אתר כל מום הכוברים המלור המום להרבים המתוד ולא של בל היום ולב"ז רבותינו הלכפחים בחופרים דעל אתר כל מום מסוברים דעל אתר כל מום המכוברים דעל אתר כל מום הוב הוב הלכובים דעל אתר כל מום המכוברים דעל אתר כל מבים בסוברים דעל אתר כל מבים בסוברים דעל אתר כל מבים בסוברים דעל אתר כל מבים בכוברים דעל אתר כל מבים בסוברים דעל אתר כל מבים בסוברים דעל אתר כל ב"ל הבל מבים בסוברים דעל אתר כל ב"ל הבל מבים בסוברים דעל אתר ג'ב אלו דכרים ומבנת איוהו מקומן יברייהא דר' יבמעאל ייל הכל מפים בסוברים דעל אחר

צרכיו וצ'ע. ומ'ש המג'א בסור כר א'י בשלחן ערוך נמי כתב כשנועל מנעליו ועיון לבוש תריד ובהג'ה שם: (ג) המבין עיין מ'א והנה עשה לי כל צרכי ואשר הכין לשעבר וכל הברכות הס'ו היל כל . כל יל השנה אנשה על היל בטחון עדוך כמי כתב כשנולל בנפליה ומין לבוט הדיד . נבהגיה שם: (ג) שמבין עיין מיא והנה עשה לי כל צרכי ואשר הבין לשעבר וכל הברכות המיז . אם בינוני אזור עוסר הנותן כר וצרוך שעם למה ואי כעת: (ד) ווחי רצון עמיא ועי סי קיי במיא אות יי : (ה) שהכל עמיא דהמעביר שינה ניתקן מיד כשפותח עינים נמצא לא הוי יהי רצון סמוכה שים דגרסי ויהי רצון בויין ומיש מעין הפתיחה כיכ התוסי הובא בכיי יעיש. דערמל הבדים שובים לעמי שרחם מסטרא דקרישה דעומל הבדים שובים לעמי שרחם מסטרא דקרישה ברכות אין יוצא לכתרהה בשומע מפי אחרים ועונה אמן (וכיכ) הביח אם לא שאין לו פירות יברשה גם שיך רשיול הופא מפי העפרה כיון שחיים כת במש ברכ ה מיים וה ושם יביאר איה הא לא מעים הוא מיים ביותר בה ביותר ביותר ביותר ביותר של איה האו ביותר היה יכול לומר שגשני ב"ח ואיש. ומ"ש בסנהדרון פ"ד כלומר ומ"ע דלית היקישא השוה הכתוב אלם משארל מעיבין אשה מפילא. ועבד שמועם מישראל עי תוס סוכה כ"ם ב". ומ"ש שאם הקדים אשה תי זא מכרך שע"ג שנ"ג עבד ישנו בסילה והשתתת זקן עמ"ש במ"ז עכו"ם בקצת חשוב מעבד דיש לו חיס וכול לנייר: (י) ואפיי גד עמ"א ומי שחצי עבד וחצי ב"ח לא יאמר שלא עשני עבד ולא שעשני גר ואע"ג דחייב כל המצוח. ומומסום ואגררוגינוס דחייבין עספק בכל המצוח לא יאמרו שלא עשני אשה דספק הם ואפשר יאמרו כרצונו. מסור ישראל נסיר היא ומוכא מכרך כל הנ" ברכות הדא דקי"ל סומא חייב בכל המצוח מ"ה מדרבנן חייב ואלו בס"ג "ג אות מ"ו וכ"כ הפ"ח שם ס"ד דלא כנ"ץ ואף לריו ונ"ץ דפטור מ"ה מדרבנן חייב ואלו נשים בכ"ע שהו"ג מדרבנן פייר: (יא) לא ע"א ואת רי. ויראה שישמע אח"כ מאחר מהברכה ממנד אח"כ מאחר הברכה ממנד אח"כ אחדם הברכה ממנד אמרנית נונול דנהנה שאחרים שיטעין ויקיצו אותו או לחיפוך מה שא"כ מדבר וחרש מברך כו? שב"ע למנומי מאי ובסי מ"ז את י"ג תי" זה דמסתמא חסידים הראשונים היו עומדים אחר חצות לילה ואו דוקא מאי וכס" מ"ז את יוג ת"ז זה המסתמת חסודים הראשונים היו עומדים אחר חצית לילה ואז דוקא. "שטע קול תרגנול מברך האל"כ אין לברך כי חלב אין מבין אז אם לא ע"י קרא הגבר יודע שהוא אתר חצות וו"ש כי שמע קול תרגנול ונכין הוא והמחבר לשימתית שם בהכרח כי שמע הא לא זה לא ומיהו שם משמע שרא"ש סובר כן והנא המחבר שכתב לא שמע קול תרגנול בר"ם אין מבואר בפירוש רק הגאית פ"ז מתפלה ה"ח יע"ש והלבוש כ"ז כן "זא והוא דעת התוס" ורא"ש שברכת סדור מברך כן והנאית אין מכרך והמנהג אף הנאית יע"ש ע"ין ר"מ שם במ"ב ויוה"כ א"א המעביר שינה דאין רוחין פניו ואנו אימרים על סדר העולם וראוי ג"ב כשנועור כל הלילה ו"ל ומ"ש לכן "א שנה דאין רוחין פניו ואנו אימרים על סדר העולם וראוי ג"ב כשנועור כל הלילה ו"ל ומ"ש לכן "א

ביל ואת או הוא אוברים כל היל המלח הוא היברים מיל מצלים האולה מיל המלח מיל המלח מיל המלח מו המאורות בל דפיפא לא יברך וחרש יברך עספ"י פ"ס כפרומת פ"ס וצ"ל סומ יברך שנהגה מן הפאורות שאהרים יצילו כפניאר בפיי ג"ע פייד ובפיי פיט וב"ל הפר"ל כאן ועין איר אות ייב שם:

[דור יודע שהברכות האלו יש מהן על פירור העולם ויש שנהגה בהן א"כ בנהגה אין חבירו שיצא פיציא אותי כפ" בשאר ברכת הגהנין אם יצא אין מוציא יכן איור ועיפר יול לא ליתהני ירא ליבריך (עיין קם ז) יכ"ת הא טחיים החתפלל מימ אפשר בתפסק ידי על הכתונת ואיצ אזור

יהא ליכרוך (עיון כסון וכ"ת הא עביינים התחפלל מומ אפשר בהפסף ידי על הכתונת ואיצ אזור עין סי עד במיא את ו יע שו (טי) לא עני א יכן מנהגינו שאומרים מיד ובתפלה מתחילון מאשר עד, לשכיי כי אינ סיכרים סמיכה לאשר יצר ועיון רו״ד בב״י ואין להאריך נהרא נהרא ופשטיה: יכן לשכיי כי אינ סיכרים סמיכה לאשר יצר ועיון רו״ד בב״י ואין להאריך נהרא ופשטיה: יבי פרשיות הלו בחוגה אם דואה שיעבור זמן קיש יכוין לצאת בפסוק א' ואם ידעה יערש ואח"כ יקרא ב"ד שישות" ובפריח כתב ג' פרשיות כי (מדרבנן) צריך שיקרא יים בומן קיש יערש ואח"כ יקרא ב"ד מיש וברכותיה אם הוא עד שליש היום כמבואר בניח סיו יעיש ואם לא יכבור יכוין שלא לצאת ויכר ברב"ח עמ"א ועאד ג' השינ דבמשלי אין שם רק באיוב כ"ם ח' וכ"ו יד ושם נזכר בניו ובהכרח וצאצאיו בני מנים יעיש עיש בני חיי ומווני לאו בזכתא כוי אבל ע"י זכות גדול מהני ועסק התירה שהיו עים ליסים בע"ו וכות גדול מהגי וויש אם בתקהי ע"מ עמ"ל בל תנתי בשטיכם מכת נדול מהני ובשם מ"ע איר ב"ד מות החלה שלא נהגי כבוד לקרות לתיו רשמי זכות נדול מהני ובש מ"ע א יכן העתיק הדביש וכן מנהגינו התורה: ואו הכתב בע"א יכן העתיק הדביש וכן מנהגינו העבור ב"ד הוב"ר ב"ד הקשה דתינה ת"ח הם ע"ב העדה ג"ב מברכן לעסוק לעסוק בר"ל וואר ענינו שבבקשים שיאר הו עוני תוח הם ע"ב הערה ג"ד עוניה בווש הוברנה ג"ב וליכות ב"ד והובא נכונה. גם לעסוק ב"ד היו משמע ואפיל ב"ב יכולים זה: (ד) עם ויין עם"א ואשר בחר בנו פיתחת בברוך דנתקנה בציבור על התורה בוצע מש"ה פיתחת בברוך וה"א ואי ואנו נוהנין שלא לענות אבן כס"ש במ"ז וותר מוב עמ"א ווש לראות הרב שהביר וותא בספרן וותר מוב במרץ וותר בברוך וותא בספרן ונהנו בכרוך וותר בברוך וותר בברוך וותר בברוך וותר בברוך וותא בספרו נהנו כר ניותר מוב דמשמע להמחבר בהכרח הוא בוריו שאלים היה פותחת בברוך והא בספרו ד רודך כתב לענוי מגשה ול בויו משעם שכן היום מאן ואפשר מדכתב מתם משוע מעצעם מעעם הכרח: (ו) אם גם א מעצע היה למד מיד בלא קיש כלל וכמיש בסיי סי סיב שקרא קיש ואחים אישר ברכות ומיהי מוד הד אוא אחר התפזה היי מיד כמיש הלבוש ועפרית ומיש שאז פוסרת א בין בין כלה כדא שנייר בין א א איר ייתנות היימיר כש הלבוים וקפרות וכזים שאו פוסרת כי תיים כזה כדא שיטר נים דברי המחבר שאלים און איר פוסרת בית שצריך לברך על לימור של כל היום זגם כם גיוש ההסתפק איוו ספק יש דלומור של אחים בוראי צריך לחזור ולברך בה אלא ש"ט כוי אבל הלבוש גיבם בין בין היום דירשם א הביאו גים הפריח דאיר און פוסרת רק אותו לימור על אתר אבל ארו גיל א יצור ככן שונה לשין המחבר יעיש ובם חוחשפים ווש התפתפך וציש ופים עמיא ואני נוהנין, ג'כ ברייתו האין הבריו הפני מיש אית במיז אתר זי והמחבר במין ני לשמתיה אזיל ואיזה יש מי בנאר עדי : בין בין ענויא הרא כבין אתר חו ומיבר דהין נערך עמש ועיע : () ומרחין עמ"א אף דעראי לא היי הפסך עיט יה מרחין פפן דער אי לא היועד ישרור בדיני מרחין וב'ה בנילוי מפח ומבחיים ועיי כי רוך דעראי אין הפסף משע איע שעם רפרחין : (יא) שינת קבע עמ"א עב"י מפק ברכור בין בין רביב העבר הרבען יספך דרבען הקירא מה שא כ ברכת התורה מפן עיש הפריך הביאתיו העוד הרבעה פוסקים היו דות אום חו מפק הרעורא שא כ ברכת התורה מפן עיש הפריך הביאתיו העוד הרבעה פוסקים היו דות אום חו מפק הרעורא במו פפק בירך בהמיז ווה דעת רבו מתרץ ניניינוית זיה יפסרט דמירי מאד ביה ועיי נין 1 יום: כל עמיא הנה ג' סברות בוה הראיט ומור שינת קבע ביים דפסק ימיט לילה ואם לא ישן כל הלילה אין שביך ירות סיפר שינת הילה נפי לא היי הפסק ים הפיסרת מעדוע ותו לא ואגן סיברים דשינת יום רא היי הפסק יפתכרח שינת לילה המעם דנעשה פרות הרשה מני כל ברכת השחר ואים אף אן כבן אין כבן יבתברח שינת לילה המעם דנגשה בריה הרשה כמי כל ברכת השחר וא'כ אף יום רא היי הפסק יבתברח שינת לילה המעם דנגשה בריה בתקנת היור תיינו בישן דנגשה בריה בלא ישן כר הריות מברך דלא היה כוונתינו רק ער יום א כתקנת היור תיינו בישן דנגשה דאין כוי והראה לפי תרדם אות לו זעש ונאיר אית ב רניעור כר הריהה יברך בבוקר בעית דאין רתחים כ'א על יום ולילה יציש ועפרים סים מין מעיף ח' פסק דספק הוא . והנה י'ל אנן סוברים בתחים ביא בריים ביא בריים ביא בריים ביא בריים בריים ביא בריים ביא בריים בריי

בזה כר"ת דאין דעתנו רק על מעל"ע ותו לא ומ"מ שינת לילה הוי הפסק גדול ומברכין קודם אוד היום או דנעשה בריה תרשה וכים דברי המחבר כאן סייב הלילה הולך אחר יום שעבר תיפוק ליה דאפיי אין הולך אחר יום שעבר (כקושיית הררץ עיין עיץ ג'ץ וברכות ייא ב') הא לא ישן שים דאלו אין הולך לא היה דעתנו כי אם על יום לבד כסברת ד"ת מה שהקשה הפרוח דאים כשמשכים דאלו אין הולך לא היה דעתנו כי אם על יום לבד ו אינו אין הוכך לא היה דעתנו כי אם עי יום לבו כטבות דית מה שהקשה הפריח דאיכ כשסשכים ללמור קורם היינו המברך כשמאיר השחר יברך שנית יל אע"פ שאון היום הולך אחר הלילה שעבר ודאי מתכוונין בכך לפסור של כל מעליע שלאחריו וכל דמתבוין שדר אעיפ שאין הולך כו' ורש"י שבירך במשכים והלך לבית הכנסת ובירך שנית המעין בב" מעמו של רש"י שקורין פ" התמוד בציבור מדמה אותו לקריאת התורה בציבור יע"ש והבן: עוד כתב הפר"ח בס" מ"ו מ"א וכאן סיג והקם בחצות לילת ודעתו לישן שנת מברך ביה כשקם ויחזור ויברך בבוקר דשינת לילת לכיע הוי הפסק מיש לכיע היינו בסיא אבל רית חולק אשינת לילה ג'ב ולמיא דגעשה בריה חדשה יא פיא נעשה בריה חדשה לא ב'פ כמ'ש בסי׳ ד' אות י"ג בנמ"י יע"ש. ועוד בדעתינו חליא מילתא דהכרכה קאי על מעליע או אחשה לא ביש בטיים אחוי בנים ייש אי חול בעותיו הוא אחיד בעתו על דרכרכה קאי על מעליע או אחר שיקום משנתו וכל שמברך אחר שקם משינה פעם אי דעתו על מעליע שאחריו וציע (יג) חוץ עמיא ועמיש בסי מ'ו אות יד דבחצות ליש סידור העולם וצריך לשמוע התרנגול ועפריח הסכים לות דיכול לברך לשכוי בלילה וכן היה נוהג יע"ש עיין סוף הסימן: לשכוע בענה בין יום ולילה אמת ושקר (איוב לח) תרגם לתרנגול ברא ביונתא דמהיכן אשבועה אותנו מעמד סיני וימעו מימבתה מב וניית בעברונה עבר וגו עה'ז ועצה לשמוע

לתרגול המכריז כר בעציון גבר בכרך (דמתקריא) תרגולא תרגום ירושלפי שם עיין לתרגול המכריז כר בעציון גבר בכרך (דמתקריא) תרגולא תרגום ירושלפי שם עיין עיוך תרגול רשום בזכרונות: (יד) נשים עמיא קפ"ז אות ג' ועבדים גמי יאמרו ב'ה דחייבין בתפלה ומיהו למ'ד תפלה ותחנונים אין מברך ב'ה ופ' התמיד אפשר בני ישראל ולא עבדים א'כ אין מברכין ברכת התורה ואיגן בני לימוד כלל עיד רמ'ז ועמ"א סימן מ"ז אות מ" בני ישראל מעשרים וציע ועמ"א מות יד" אות יד" ברכת התורה ואיגן בני לימוד כלל עיד רמ"ז ועמ"א סימן מ"ז אות מ" בני ישראל ברכת התורה ומידול הכלי"ל הכליש המ"ז הרמים עות היד הרבונות ומות ברכת ומות מ"ז ברכת מות מ"ז ברכת מ"ז ב"ז ברכת מ"ז ב"ז ברכת מ"ז ב"ז ברכת מ"ז ברכת

מה פרשת הקרבנות עמ'א . ורבינו הגדול בתב"ש במסי ברכות אות י"ב כתב ההקרבתי אבעלים

מה הקרבנות עמ"א, ורבינו הגדול בחב"ש במסי ברכות אות י"ב כתב הקרבתי אפקרין וכלומר שנתן לכהן וכתן מקרים איב איצ לעמוד יע"ש ומ"ט פ" התמיד ראוי לעמוד שקורין בציבור בקול רם ע"ס" מ"ו בב" שרש" היה מברך ברכת התורה פעם שנית על פ" התמיד יע"ש עמ"ש בסמוך מזה: (א) זיכוין עמ"א כי הקורא בלא יה"ר אין כמקריב רק לרווחא יכוין בפירוש כקורא ע"ין מור וב"ח, בסידורים נדפס יה"ר כאלו הקרבנו קרבן התמיד ו"ג הקרבתי וזה יותר מעות כי הקרבתי בחמאת ואשם אבעלים קאי כמש"ל משאיב תמיד אין יחיד מיקרי בעלים ובסור מעות כי הקרבתי בתמאת ואשם אבעלים קאי כמשיל משאיכ תמיד אין יחיד מיקרי בעלים ובמור כאלו קרב התמיד במועדו ועמדגו על מעמדו כי צריך שלית יזה גמן: (ב) פסוקי מוסף עמ"א עיין לבוש וביח וייל מ"מ אא אי אמרו יה"ר אחר פסוקי מוסף כמו אחר התמיד ואף שאין מכפרים כמיש הלבוש ברפיג מ"מ אמרו כך ועוד פסוקי מוסף ד"ח מכפרים. ואפשר לא הקגו כי אם על התמיד שאין הפסק. והמור שכתב דלמה להזכיר אע"פ שא"א יה"ר מ"מ למה הוא מזכיר עמ"ש באות א": (ג) כדי עמ"א וכל שאין מפורסם או שאין קורין בתורה מזכירין אותה אצל התמיד. ובר"ה א"א ובראשי חדשיכם לבוש ס" תקפ"ד ס"א שוש להעלים ר"ח וכ"כ בתקפ"ב סעוף ר" ועמ"א שם ה" ואין הכרע ומ"מ המכוג שלא לומר והמשנה ידו על התחתונה ותדע דמוכירין ר"ח לפרש" ב"ה היל יודיעיו שהוא כ"ח ואי באין הירון למה אין פוריו ויוציאו ג" אלא להעלים ובמכום אחר ה"ה היל יודיעו שהוא כ"ח ואי באין הירון למה אין פוריו ויוציאו ג" אלא להעלים ובמכום אחר שם הי ואין הכרע ומים המנהג שמא לומר והמשמה יוד על התחותות והוע ל ופניין די לפו שם הכל יודעין אחר רזה ואי דאין קורין למת אין קורין ויוציאו ג' אלא להעלים ובמקום אחר הארכתי ובאן אין להאריך ואי׳ה בהו רזה יבואר עוד: (ד) יש עמיא ועאיר קצת מתנועעים תנועה משובשת שהנוף עומד על עמדו רק בראש הופך פעם לימין ולשמאל דרך גאוה ועיש אין לעשות כן והכל לפי מה שהוא אדם אם מכוין הימב בתנועה יתנועע ואם לאו יעטוד כך ולבד שיכוין לבו: ממי הכל עמיא הנה הביח לא הזכרי מד"מ והניעו דל"ד במי הכל מתמילין וה"מ אחירוץ ממי הכל עמיא הנה הביח לא הזכרי מד"מ והניעו דל"ד במי הכל מתמילין וה"מ אחירוץ מד"מ וריים בי הכל עמיא הנה הביח לא הזכרי מד"מ והניעו היוצר בייניים בייניים בייניים לבו בייניים בייניים לבו בייניים בייניים לבו בייניים ביינים ביינים ביינים בייניים ביינים בייניים בייניים בייניים בייניים בייניים בייניים בייניים ביינים בייניים ביינים בייניים ביינים בייניים בייניים בייניים שגור בפי כל הסופרים וירצה דליכא למגזר משא"כ בד"ת אם אין שגור אף השנור לא יאמר

שיאמר ג"ב אינו שגור ובל"ב סכ"מ קצת לא משמע כן. ומ"ש בשם הב"ח הנה המעיין שם יראה דה"פ דאם שגור בפיו ובפי אחרים לא לעצמו אומר ולהוציא אותם לא דשומע כעונה ובעינן שיכול הוא לומר כן אבל אם שנור בפיהם אף להוציא אחרים שרי. ובתענית כיח א' במנחה אומ על פה וכי רשאי לומר בציבור אלא כולם כקורין שמע הבינו המ"א והפר"ח ג"כ דוהו החילוק של הרא"ש ובד"מ בשם הנהות אלפסי יחיד אפור וציבור יחד שרי והיינו נמי מגמרא הנ"ל. ולי העני י"ל דה"פ דס"ד שיחיד קורא על פה במקום קריאה בס"ת בציבור ופריך וכי כו' (דוגמא כ"ג ביה"כ ופריך דכאן אין ראוי כן) ומשני כקורא שמע (מיותר הוא) כלומר לאו שתהא נחשב כקריאה

ביות"כ ופריך דכאן אין ראוי כן) ומשני כקורא שמע (מיותר הוא) כרומר לאו שתהא נחשב כקיראה ביות"כ ופריאה משם כלום עם משם כלום באופן שיש שם ג' פירושים ואין קושיא משם לסברת הב"ח ששם כולם שגורים התפירוש כמ"ש והבן. וע פר"ח הביא ראיה מסיי ג"ן סי"ד סיפא פורם על שמע הרי מוציא בק"ש אחרים יע"ש בע"פ ולמ"ש בשם הב"ח כולהו מנדם גריסן ועמ"ש בסיי כ"ם וס"ב אי"ה ש"א שק"ש אין מוציא אפיי בעשרה דכתיב ודברת בם וכאן אין להאריך:

(ב) איזהו מקומן עמ"א דבמ"ב גמי אמרינן ולא נחשב לימוד כמבואר בתקנ"ד ה"ה בבית האבל:

(ב) ללמוד עמ"א דאף בתפלה אע"פ שאין מבין הקב"ה יודע משא"כ בלימוד צריך להבין בובפרם עמי הארצות צריך שיבינו הפירוש שיצאו בוה ידי לימוד שליש במקרא ומשנה ונמרא ובפרם עם הרא קמביע והק אמר משנה ווא דקביע והא דקביע וכא הפרכ ולא מ"א מחר ממנה ווהא דקביע והא הפרכ ולא מ"א מחר ממנה וכחים לפי שאין באותו פרכ מחלוכת עב"י בשם הרא"ה (ואי דוקא זה הפרק ולא פי אחר ממסי זבחים לפי שאין באותו פרק מחלוקת עב"י בשם הרא"ה (ואי קשא דבזבחים נ"ז ב' מוקי לה כראב"ע מ"מ מה ששנוי שם אין בו מחלוקת דלר"ע נפי להרחיק רק מלת אלא דאיק לה תתם ומשום זה שפיר מיקרי אין בו מחלוקת ואח"כ ברייתא דר"י שהמדרש כתלמוד וקבעו זו הברייתא שהוא ראש בת"כ עב"י וב"ח. עיון א"ר בשם אבודרהם לאשים בלא

עם א. אם מותשון וייק ליח יל דל ד הוא אתא לופר אם לא סיים והוא באמצע ברכה אין עונה ומפסיק ומיהו באות ג' משמע דאפ" באמצע ברכה עונה אמן. והנה ע"פ דרך רמז "ל העונה אמן אחר עצמו מגונה תרי מעמי או דמשמע ומסיים וחוזר ומברך והוי בור או איך יענה אחר עצמו שפירוש אמן אני מאמין ומחזק שאמת דיבר המברך אחר עצמו אין שייך זה דמתהמא אומר הוא אמת משא"כ אמן אר בקשה שפירוש יה"ר שיאמן במהרה שאלתינו וכרומה (כמ"ש במ"ז בשם קונמרס קמן שלי) א"כ "ל אחר עצמו ובתנאי אחר ב' ברכות ומיום מזה דוקא אחר בונה ירושלים מיות נוס אדר במשר בייינות נוס אדר ברמיים בייינות ע"פ אדר בייינות מוס אדר בייינות מוס אדר בייינות מוס אדר בייינות מוס בייינות מוס אדר בייינות בייינות מוס אדר בייינות מוס אדר בייינות מוס אדר בייינות בייינות מוס אדר בייינות בייינות מוס אדר בייינות בייינות בייינות מוס אדר בייינות בייינות מוס אדר בייינות בייינות בייינות מוס אדר בייינות בייינות מוס אדר בייינות בי קיינט של אחר בקשה וא'כ כשסיים בשוח עם הש"ץ ב"ש שהוא הלול ושבח אין עונה אמן דאמת ומאמין שהרי בירך כן ופשימא שאימר אמת וא'צ' חיזוק והסכמה משא'כ כשהש"צ מסיים אחר כן מחזק דברי הש"ץ נ"ל. ועמ"ש באות ג' מות ועב"י סי' ג"מ וס' וס"א בוה: (ג) צריך עמ"א. לי תוני יש כאן התבונות מעם - דאו בק"ש וברכתיה מבואר בס"ז בין הפרקים שואל מפני הכבוד כרי וכ"ש דעונה אמן ולא הוי הפסק דאם שואל מפני הכבוד כ"ש לענות אמן כ"כ המור בס"א בשם

פונה בין א"ר ובין ב"ה וזה מנהגיט והבן : (ז) ריש עס"ו ועמ"ש במ"א אות ו" דס"ל להלבוש ו' בזה ואין להאריך ועמ"ש איה באות ח' בזה: (ח) ביון יעינו שובה בדחתון ועמ"ש במ"ח חות ולכאורה הוי כ"ש דהא אפי' בין ברכה לתחלת הלימוד אין קפידא כ"ש הפסיק באמלע וכמ"ש בס"ט ור'ל דקאי נמי לאהבה רבה ובה י'ל דוקא אם דעתו לחזור וללמוד הא לא"ה לא ושאני ביה דעיקרה ללימוד נחקן וכמ"ש המ"א באוח ט' ועיין לבוש וליע : (ט) הורי עט"ז וא"י דהטעם הוא דשינת קבע הוי השסק דמסיח דעתו ועב"י ועט"ז אוח ח' י"ל קלח ועמ"ש אי"ה במים חות ייב מזה: (י) בשים עט"ז לעבוק משמע תורה פבע"פ לח חילקן בנוסח הברכה ועוד דחייבות ללמוד דינים הבייכים להם עב"י וענ"ץ ועמ"ח אות י"ד : **עי**ין לקמן קל"ע ס"ע מי שקראו לתורה קודם ב"ה נפטר מברכה אשר בחר בנו אבל לעסוק והערב יאמר כמ"ש הב"ח ורש"ל ושחר אחרונים אבל בלבוש משמע שם שנפטר מברכת התורה משמע לגמרי ולומר דלפיטתי' כאן דברכה לעסוק והערב על שלי אחמול ואשר בחר על של היום ושפיר אמר מברכח החורה כתן דברכה נעסוק והערב על של התמול ומשר בחר על של היום ושפיר מותר מברכת המולה של היום ומ"מ ז"ע דא"כ באהבה רבה נמי נימא דנפטר משל היום אשר בהר בנו אבל לעסוק והערב על של אתמול אה"ג דמברך ומיהו אנן קי"ל דכולהו על של היום דאין מברכין על המנוח לאחריהם כמו שמבואר בנדה ג"א ב' ואין להאריך . ומ"מ אם יש לו שהות יאמר לעסוק התנות להחורים לחור מצבותר בנדם לח בי זמין מהתניץ . זמ מ חשים מ שאתי מתני לפשוק והשל החור מתני למשוק התניב ואחיל והא בברכון למשוק בברב ואחיל החורים משקנה ב"ל כי שיקר היא שאנו למידין חורה בב"ח וא אשר בחר בנו שנחקנה ג'כ על קריאת התורה י"ל כי שיקר היא שאנו למידין חורה שבע"פ ומחדשין חידושי דאורייתא ועמלים בחורה ועב"ח ואין להאריך: עוד רגע אדבר דע בבע"פ ומחדשין הידושי דאורייתא ועמלים בחורה ועב"ח ואין להאריך: עוד רגע אדבר דע כי ברכת החורה י"א ד"ח וו"א דרבנן וסובר הייתי לומר דב"ה בליבור לכ"ע דרבנן משום כבוד בליבור שהרי כבר בירך בשהרית על ד"ת חלח בח"ר קל"ע כוף חוח ז' קלת משמע דברכת התורה בניבור נמי ברכה א' ד"ת ואיני יודע למה . ומ"מ לו יהיה כן אם שמע אשר בחר בנו ממי שבירך על התורה ילא ידי אשר בחר בנו כל הכרכות אע"פ שילא מוליא אבל קטן וגדול אין הקטן מוצים הגדול ובאות א' כתבנו דקטן נמי מוצים כה"ג דע"כ אמרו ב"ה ד"ח בשחרית לבד משח"כ על קריאתה בציבור הקנו משה רבינו ועזרא הקריאה והברכה מפני כבוד הציבור והוי דרבנן. שוב ראימי בפר"ח קליט ס"ח דב"ה בציבור לכ"ע דרבנן דלא כב"ח יע"ש וזה כדברי: בא (א) אושרים עט"ז הפר"ח ממה מאחר שלם נמצא בגמרא אין להדש ברבוח אחר ש"ם והנה בקבלה שאנשי כ"ג חקנוה שהם היו מסדרי חפלות ועט"ז הימן מ"ו אות ז" וכל ברכה שהנהיגו מסתמא קבלו שיסדו קדמונינו יע"ש: (ב) אחר עט"ז (ט"ס מלח ואין צ"ל ואו) ואנן קיי"ל ברט"ו דאין עונה כ"א בבהמ"ו להפסיק בין חורה לדרבנן (ואפי׳ אכל פיעורא דרבון לים) ואע"ג דהכל בו בשם ה"ר שמשיה הביאו הב"י דכאן נמי בין ישאבה דרבון לברכות

ק"ש ד"ח הנה ברכוח ק"ש נמי דרבנן ואף דק"ש ד"ח הברכוח דרבנן ול"ש ליתן הפסק בין דבר שמברכין עליו דרבנן ובין דבר דמברכין עליו ד"ח לבד בבהמ"ץ וכאמור . ומ"ש בשם אבודרהם היינו כשמפסיק באולס או היכא במוחר להפסיק ככס"ה אבל בלא"ה אעפ"י שאומר אלו הפסוקים אסור להפסיק וכ"כ ה"ר ופשום הוא : (ג) ואובורים עט"ז מי כמוכה הכ"ף דגושה זכן כאגן וגאלת אעפ"י שבאו אחר ת"ג בלא מבטל מפני אלו הטעמים כתב בספר דעת דגושה זכן כחבן וגחנה העפ"י שבחו החר ה'ג בנח מבטי מפני הנו הטעמים כתב בספר דעת חכמה מקור הכמה בסי' כ"א מ"כ שיש להפסיק בין במים ובין אדירים ויש טפחא החח במים נס"פ באדירים עפ"י גמ' יבוא אדיר ויפרע מאדירים באדירים קאי על מצרים וכ"ה במדרש צללו אדירים כעופרת במים עכ"ל: לענין עניית אמן והכוונה בו עיין סימן קכ"ד ס"ו ויש ה"י קונטרם קטן כרוך בסידור שלי בקבצחי שם דינים מפוזרים לענין בית הכנסת אעתיק כאן קצמ מילין. א' אמן יש בו שני כוונות או באני מאמין שאמת אמר המברך הכי הוא ודאי. ויש כוונה שאני באפי מתפל שיחקיים הבאלה והשתא בשמנה עשרה שלש לא המבונה ביל בא המבור הכי הוא ודאי. בבח פירוש אמן אמח ויציב שכן הוא לא מבקש שימלא משאלותינו שנראה ח"ו ככופר שודאי יתיה הממים ג"כ וברכה בקשה לחוד יכוין אמן יה"ר שיאמנו דבריו וברכת אתה הוגן מחחלת בשבח המקום ומשיימת בבקשה חגנו מאתך כו׳ לריך לכוין שתי הכוונות של"ה רג"ד א' ועמ"א קכ"ד אות יו"ד יע"ש ועב"ח שם . ובספר מקור חכמה סי' מ"ו העתיק ג"כ לזה :

לפי"ו בקדים יתנדל ויתקדם במיה רבא דהעולם עונין אמן הפירוש יה"ר שיאמנו דברי האומר ו היינו שיהא בימינו דאל"כ נראה ככופר בודאי ביום ההוא (לעם קץ) יהיה ה' אחד בהכרח וא"כ על מה אומרים פעם בנית אמן יהא שמיה רבא כו' אמן קאי על מה שסיים בהכרח וא"כ על מה אומרים פעם בנית אמן יהא שמיה רבא כו' אמן קאי על מה שסיים המברך בעלא כו' וחרמי למה לי . גם כמבנו שם דלריך להפסיק בין אמן ליהא שמיה רבא ובן המן מודים אנחנו לך כי זה על הברכה ומודים ענין בפ"ע ועמ"א סימן כ"ר אוח ז' ושל"ה רכ"ד אמן מודים אנחנו לך כי זה על הברכה ומודים ענין בפ"ע ועמ"א סימן כ"ר אוח ז' ושל"ה רכ"ד לתק מוזים המחמי קבי הים של הפרכי ומיום במנו מלף כאלו אמר אאמן כמדבר בעדו אני מאמין בה י אמן יאמר אמן בקמן גדול בהנה ממנו אלף כאלו אמר אאמן כמדבר בעדו אני מאמין בה ימאף אמן אחר בבקבה ייל לים ועוד שביר שייך אני מאמין שהי ימא משאלומינו אם מתפלל בלב בלם קרוב ה' לכל קוראיו באמח אלא בא'ר קכ"ד אות י"ג בחשף שב"א יע"ש והנה אף בקמן חשף דהיינו קמן קטן נמי לא אלא בקמן גדול ועב"ח לבוש שם. וא"ה לקמן בנ"ו

ול"ז וקכ"ד אבאר יותר מקונערס ההוא : גב (א) ומ"ם יאמר פירוש אחר החפלה . ש"ז וברכת החורה מבואר בסימן מ"ז ס"ח שיש ליזהר . עב"י כאן ואם כן לא יאמר ב"ה אחר החפלה כי שמא קרא על אחר וק"ש סגי וכדומה . והנה יש לראות אם מחכוין שלא לנאת בברכת אהבה רבה ידי ברכת החורה שפיר דמי דנהי דברכוח א'ל כוונה (עיין סימו ס' במ'א אות ג' ור'ט אות ג' ואי"ה יבואר) מ"מ היכא

הרמיה ומשמע אפילו אמן על שאר דברים שאדם מברך והוא שומע דעונה לדידן במי מיא מ"ג בהניה. ובאמצע הפרק אין עונין אמן רק מה שמווכר בסימן ס"ו ס"ג יע"ש. ולענין פסוקי דומרה

אורה חיים הלכות ברכות העוהר

דממכוין שלא ללאת שפיר דמי ומברך אח"כ ב"ה וכ"ח להרבות בברכות אין רשאי הא ליתא דוקא בהום אין להרבות הא כה"ג דשבק הוא שפיר דמי להתכוין שלא ללאת בא"ר וכדאמרן. בהום אין להרבות הא כה"ג דשבק הוא שפיר דמי להתכוין שלא ללאת בא"ר וכדאמרן. והפר"ח כתב דאפ"ה יאמר ב"ה ואזיל לשימחיה בסימן מ"ז ס"ו ואון כפסק המחבר שם קו"ל. פוד כתב שם הידוש דין אם לא אמר ברכת אלקי ושמה אין אומרים אחר התפלה בכבר נפער בברכת אתה גביר מחיה המחים וכי כתב ריש סימן מ"ז כשם הירושלמי קלא יששמעית המחבר והר"ב אינו כן וי"ל ג"כ לכוין שלא ללאת כאמור. ובלבוש כ" בהג"ה אפי" ברכת התוכה לשימחיה בסימן מ"ז וכמ"ש שם דסובר ק"ש לאו לימוד הוי משמא דאמרן:

אף ב"ה ובא"ר השינו מטעמא דאמרן:

בנ (א) אומר עט"ז . ודהי הגמ"י נמי מטעם סמיכוס ההדיש הוא (דיולר אור א"ל עמידה וקדושה שביולר ביביבה עמ"א כ"ט ב") אלא דמשמע נהג"ו הקהל שהם ג"כ לריכים לעמוד בקדים. ע"ז הביח דברי מהרו"ל שה"ל לעמוד היחיד בקדים ועיון מ"א וח"ר כחב דבר"ח לעמוד בקדים. עיד הביח דברי מהריך פחיד לעצוד היחיד בקדים ושין ע זו זמי ל הפר שינה מיז להגו ממנהגה ומדילה רק הש"ן יע"ש בלבוש כתב כלבון העור ויחחיל הש"ן והמחבר שינה בכיון דלריך להחחיל מב"ש וה"י למה עשה כן הלבוש. גם מ"ש הלצוש כ"ל פסוקי דזמרה השיג בל"ץ דמקלת סגי והח"ר כתב דבליבור לריך שיחמר כל פסוקי דומרה ודה" הש"ל למצוח בלחד שאחר מב"ש וכל פסוקי דומר עדיף עפי ומסתברה ידה" מחד לא יחמר היחיד ישבה הש"ל אחר קאה פסיקים היינו בכם הבל נוסה ישתבה כך יכול להימרה עמ"ש בסימן ל"ב ועמ"ח לא המר דמור האונור ומונה בלאונו ביות הלאונור ומונה בלאונור בלאונור ומונה בלאונור בלאונור ומונה בלאונור בלאונור בלאונור ומונה בלאונור בלאונור ומונה בלאונור בלאונו (ב) מפני עש"ז . המהבר בכאן חזר מזה שהרי הביא דברי הר'מ כבוד הניבור ופיים בלשון הרא"ש ביתמנה בו' משמע אפילו מיחלין אשור וכמ"ש הביח והמ"א אות ש' ומ"ש מקח"ג עשר"ח שהב"י שם כתב למרדכי ורבינו ירוחם מהני מחילת הגיבור אלא מירושלמי משמע טעם אהר יע"ש ומיהו למ"ש הר"ב בהג"ה שם בקמ"ג בשעת הדחק כו' ומ"א ט' כבוד הליבור וכאן כו' משמע כבוד הליבור מהני מחילה י'ל כבוד הליבור כבוד במים הוי ולא מהני מחילה וכשם"ח שלם רק שיש טעות וחומב א' שלם ליכא כלל כבוד הליבור והוא פשוט : ואגב גררא מ' פר"ח דהר"מ סובר בהקרחי נמי אין מחפלל קודם בנחמלא זקנו הוא ממ"ש ספ"ג דתפלה הי"א השל הידה מו הוכר בהקרחי נמי הין מתשבב קרה בנמונה וקנו הוח מש בשב דמשה היד הלח"מ חבל פורס על שמע יג'ש מכמע יורד לפני החיבה לא אפילו באקראי ועב"מ שם כתב ל'ד והלח"מ תי' בע"א והנה דלא הקשה ממגילה כ"ד א' מאי איריא קשן כו' ודיוקא דמחני' קשן אין עובר הא יג"ש עיבר י"ל דקשן אין עובר ולא מהני מהילת האיבור הא יג"ש מהני מהילח הציבור ונאמר ככוד הלכור באקראי הא קבוע אף הר'מ יודה דלא מהני מהילה ומ"מ המחבר אין סובר כן עמ"ב באוח ו' מזה : (ג) אבל עמ"ז החום' בסוכה מ"ב א' ד"ה היודע ומגילה כ"ד א' ד"ה ואינו כ"כ דמענית הוי הקרה כמי קבע יאי יורד הה"כ נחמלה זקנו (ומ"ש כ"כ הרא"ש וכשב"א לא מלא היו כעת רק בכל השנה ובקבע אשור אבל לא במענית בהקראי) ועמ"א ט' בתענית בעיק זקן ממש כו' הנה בתקפ"א בר"ה ויום"כ מבואר לכל היותר שלפים סני ושאני מעניות של" על הגשמים מחמירין טפי ועוד דשם גופה רק משובח יותר זקן (סחם זקן פשים) הבל נחמלה נמי סגי וכ"ה בר"מ פ ד דתענית יע"ם . ומ"ש שוב יותר לקרב כו' עמ"א הוח ה'. ובר"ה ויוה"כ בהין נחמלה זקנו הי מהני מחילת הליבור עיין א"ר הוח י' והוי כעין ס"ם שמח ובר"ה ויוה"כ בהין נחמלה זקנו הי מהני מחילת הליבור עיין א"ר הוח י' והוי כעין ס"ם שמח חענית לא הוי קבוע כדמשמע מתום' חולין (להבנת ב"י) ושמא מחילה מהני ומ"מ אין להקל עיין מקפ"א . ובר"ה ויה"כ טוב ליקח ש"ץ לדיק בן לדיק ואין לאיה מבזויי משפחה דמ"מ לדיקים הם . מי שהוא פסיל מחמת עבירה אפילי באקראי אסור א"ר בשם משפט לדק והיינו בשלא עשה חשובה : (ד) לעתים עפ"ז ועב"ח חולק בזה אפילו כה"ג נמי מיקרי חזן קבוע וכל שלא נתמלת זקנו אסור הביתו הא'ר ג'כ אות מ'א יע'ש . הא דכתבו אם מהילת הגיבור מהני לאו שיתבלל בחזקה אלה בסתמת או שיתיד מוחה רובה מסכימים כה"ג ועיין מקפ"א והי"ה שם יש עש"ו ועמ"א אות י"ב ועב"י כזה , ובחדובינו למסכת מגילה כ"ד החשינו יבואר: (ה) דקייל לקמן קפ"ו במ"א אות ג' דאפילו תרי דרבנן מוניא חד דרבנן אפ"ה אין יורד לפני החיבה פחות מיג'ם אפילו נאמר ק'ש אין אחד מוציא חבירו רק מברכות וחפלה דרבנן אפיה בעינן חפלת איש שנאמר מדוע באתי ואין איש או שאין כבוד הציבור שקסן יוציאם משא"כ ערבית ליכא שם היובא ואין מוליאם ועב"י בשם הכל בו בבם הרב רבי נתן ובחגהות הלבות ולענין פריכת שמע האידנא דאין אומר רק קדיש וברכו יש להשתפק אם אבל קטן יבול לעשות זה ואי"ה בסימן ס"ט יבואר : (ו) דתרי עט"ז וכ"כ המיא אות י"ג דיג"ש שלימות סגי וא"ל יום א' ועא"ר באות י"ב בשם חשובת הב"ח קמ"ה דיג"ש שלימוח א"ל מעל"ע שלימוח כל שיש ל"ה שפיר דמי אבל ביה"ש לא דשלימות בעינן עד צ"ה . אמר הכוחב אגב גררא ראיתי לכתוב דרך פלפול קצח ושייך לאות ב' יע"ש : דגה הר"מ ז"ל פ"ח מה"ח הי"א כתב באין נתמלא זקנו מפני כבוד ופין לחות כ"עם. ותבוד יא מי דע כי תוחים היה כמון במנונו וקם מכר ה הכרש יש לו הכרע היבור ועם משמע דהפילו באקראי לא מדכתב פורס כו' וכמ"ש הפר"ח והנה יש לו הכרע מפלה ד'ח (עסי' ק'ו) דאליכ למה קטן אין יורד כו' כדקי"ל בקפ"ו דקטן מוליא דרבנן ובהכרח משום כבוד הליבור וכמ"ש הב"י בשם חשובת הרשב"א בשם הראב"ד ועיין לבוש וא"כ מהני מהילם האיבור (עב"י במעריב מזה) וקשה מאי איריא קטן כל שאין נחמלא זקנו גמי מחילה מהני בקפן נמי ש"מ חפלה ד"ח ודרבת אין מפיק ד"ח (ולא ס"ל טעם הכל בו כשם הרב רבי נתן דתפלח איש בעינן עב"י ולבוש) ונאמר פורש עם ק"ש ונאמר דמוליא אף בק"ש משא"כ המחבר בס"ו חולק על הר"מ א"כ י"ל חפלה דרבנן ולדק הש"ז בק"ו אות ב" ומ"ע שלא הז'ג היינו זמנה כל היום ולילה לדידן דערבים קבעוה חוב עמ"א כ"ח אוח ז' ואף ע"ג דנשים אין מתפללין ערבים (עמ"א) מ"מ לאנשים שלא הז"ג ויבואר אי"ה בק"ו . מה שיש לעיין בסי"ג פוחח ישאר אייה באות ה' מזה : (ז) שלא עש"ז בקמ"א אות ג' סומא עולה לחורה ומברך וש"ן קורא בתורס אבל סומא אין אומר בע"פ דברים שבכתב אי אחה רשאי בע"פ. ולבין המחבר כאן קשה עלי דמשמע אם מגרם גריסין שרי עיין סימן מ"ט והא קי"ל דאות ההת שלא מן הכתב אסור עיין סי' קל"ט דקריאת התורה בליבור דוקא מס"ח כשירה ואפי' הומשין לא כ"ש לקרות בע"ם. הן ם" קלים דקריחת התורה בניבור דוקח מם מ כשירה וחשי חומשין נמ לש לקרוח בניש. הן אמת בהכ"מ פי'ב מחפלה ה"ח כתב אשור לקרות אות אחת גישין דגרים פבכתב כו' **ואיע** כעת שיין מ"ש בח"ע מחענית יע"ש: (ח) שבלד' עש"ז. המהבר שינה מלפון המבנה והשור (והלבוש העתיק כטור) אף בלבנים כו' לומר דלא ירד כלל הן בלבושים ולבנים והא דאף יתף כו' בס'ג פיחה זרועוחיו מגולים ועיין ר"ן במנילה כ'ד ו'מ יח"ף ובחדיפינו הארכנו שם והי'ה בהלכות הפלה יבואר . כתב הפר"ח דאם מיד כבאמר שאין עובר בלבועים אומר הפעם באין דרך כבוד לה' כ"א בלבנים יורד יע"ש. ודוקא שאח"כ אמר אמחלא. בא"ר אוח י"ח בשם מהר"מ מינץ פ"א בגדי הש"ץ יהיו נקיים בלא רבב ולכלוך (שוהט יחליף בגדיו) הארוכים ואם קלרים ילכם כחי שוקים עד ברכים (משמע דרשהי להמפלל יהף ומיהו במקום שחין עומדים לפני

גדולים כן אסיר) ויעמוד באימה ולא ימשמש בנרות להפיכם ועיין במנהנים יעיש:

(מ) יש עמ"ז, וממזר אי יכול להיות ש"ץ ע" מ"ש בסימן ל"ם במ"א אות ס" ובוב ראימי בא"ר

כאן אות כ"ב נחעורר בזה: (י) שבבר עט"ז ועיין לבוש עכשיו אין יהיד יכול למחות

ומקבלין ש"ץ ע"י פורעי המס . ונכחרים (או על פי ז' מובי העיר) וע" הקפ"א. עיין א"ר אות

כ"ג הש"ץ במקום כהן מקריב חמידין ונקרא קרוב ור"א היה נקרא קרוב והפיוטים נקראו

קרובות (בת"ז) (פהם מקריבים ישראל לאביהם שבשמים) וגם הם בקרב ובאמצע חפלה.

והב"י כתב בסי ס"ח קרוב"ץ קול רנה וישיעה באהלי לדיקים וי"ל דנשתכש הלשון מקרובת

לקרובן וכ"ה באבודרה"ם דף כ"א יע"ש: (יא) קודם עמ"ז וכ כ הלבוש הביאוםי באות י"ע"ש:

(יב) ש" שיכלי עמ"ז ויש לראות בתפלח מעריב שהיא כנור הוברים ופדרים ואפשר א"ל דעם בעלים אם יכולין לעכב הואול ומצוה שימפלל מי שמת לו אביו ואמו כמבואר ב"ד ומ"מ ודאי

אין להתקושע בשום מלוה עם הליטר שהרי הלנועים מושכים ידיהם עד"מ ואיר כ"ה:
(יג) שיין בשכר עפ"ז. יש עוד שעם שלא כל אחד רולה להששלל עמ"א אוח כ"ה משמע נמי
אף שיש בהום לרוכין העניים ליחן שכירות החון שש"ן בשכר עדיף כדאמרינן וע"ל בזה:
(יד) חצי עש"ז. ולש"ז הולכין אחר רוב דיעות ומ"מ ככר נתבאר עכשיו הולכין אחר רוב זע"ם

אחרי שפיימו הקהל זכן נ"ל בכ"ש להוציא שאינו בקי) ויוצא בזה ומ"מ א"י אמאי לא נ"מא מלה במלה עם הש"ץ ואם ירצה ימהר קצת ויענה אמן ועא"ר ולא הכינותי כעת. שם הביא בשם מ"ב דלא יאמר ב"ש וישתבח אחר התפלה בכרכה אבל בלא שם ומלכות יאמר יע"ש. ומ"ש המ"א דעיקר הקפידא להתפלל עם הציבור ומיהו אם בא ומצא ציבור מתפללין לא יתחיל עמהם דמממך בע"ק התפלה בשתרית ערף משא"ב במעריב עיין סי רליז בש"ע ס"ג ובכ"י וד"מ שם מבואר כן יע"ש: "א" לאו דמסתפינא מחבראי וכ"ש מרבותי הייתי אומר אם בא לב"ח ומצא ציבור באמת ויצ"ב אימר עמהם ומתפלל עמהם דתפלה בציבור רצייה ומסטיך גאולה לתפלה ויקרא ק"ש את כ"ט ב"ביכות שלפניה לחוד ומהא אמינא לה מס"י רליה מ"א דבדיף להתפלל עם הציבור ולקרות עם ב"ב ברותיה כדי לעמוד מהוך ד"ת לתפלה ויקרא ק"ש בזמנה בלא ברכות. שוב ראיתי דשפיר ב"ש ובריבו דהמת משפל ב"ב"ב ובלילה רק לספק עמ"ז וא"ר שם והבן ב"ב"ב העני מסופק אם בא לב"ה ורואה שא"א שיתפלל עם הציבור בלחש אם נאמר דהורת הש"ץ נמי תפלת הציבור הוי שמוציא שאינו בקי ויעשה דר"ה לדלוג כדי שותפלל מלה הש"ץ נמי תפלת הציבור הוי בלחש ובעת לא מצאתיו וא"ה בס"ר ל"ה ורל"ג במלה עם הש"ץ נמי תפלת הציבור הוי בלחש ובעת לא מצאתיו וא"ה בס"ר ל"ה ורל"ג במלה עם הש"ץ נמי תפלת היבור הוי בלחש ובעת לא מצאתיו וא"ה בס"ר ל"ה ורל"ג במלה עם הש"ץ נמי תפלת ה"בינור הוי בלחש ובעת לא מצאתיו וא"ה בס"ר ל"ה ורל"ג במלה עם הש"ץ נמי בראה שתפלת הציבור הוי בלחש ובעת לא מצאתיו וא"ה בס"ר ל"ה ורל"ב במלה ב"ב"ב המש"ץ נמ"ר ב"ב"ב בינור ביוצר ביוצר ביוצר ביוצר במ"ר ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב

יבואר עור וכאן אין להאריך:

בעמוד עבר אור וכאן אין להאריך:

בעמודה עברא בשם ב"ח דישתבה מצר עצמו איצ עמידה רק הקדיש שיסמוך לו בעמידה דומיא דמלאכים כי דוא דבר שבקדושה ומשרה בחול אף הקהל עומדים בישתבה שישמער מיד הקדיש ויענו כרי אבל בשבת החזן מאריך והקהל יושבים בישתבת אבל בס"ם נ"א מעיף ו" בהג"ה גרגו ללפור בב"ט ויברך דוד וישתבח משטע דומיא דב"ט מצד עצמו ועמ"ט איזה בס"ז אית. א' מזה יע"ט : (ב) אך לומר עמ"א . הנה אם לא אמר כלל פסוקי דומרה הוי ישתבח ברכה לבמלה משא"כ אם אמר עד"מ תהלה וכדומה בלא ב"ש ואמר ישתבח לא הוי ברכה לבמלה כי מי שאכל ולא משאים אם אמר עדים תהלה וכדומה בלא ביש ואמר ישתבח לא הוי ביכה לבסלה כי סי טאכל זהא בירך ברכה א' מש"ה לא יברך ברכה בידי ומהרייא וליד לאהבת רבה דשם דסטובה היא לב"ש כמ"ש בנ"א א"כ אין לומר בלא ב"ש וכ"ה בב"י ומהרייא וליד לאהבת רבה דשם אין מדר מעכב ויש לראות האימרים תהלים ומתרמי תהלה בו ויצאו יוח באטירת החלה ארך יאמרו אח"כ בברכה ועב"ח ולביש דהברכה ב"ש וישתבח שמחויב לומר תהלה בכל יום (מ"ש הביד להסדיר קרום לשות אם כלכתי וקנו האם בכשה ישור השטר לכ"ל (ו) שא לבא וכל שתפרותה ההי בלכתילה יציש יש בהג"ה כ"ה הקפון קודם אפר ש"ץ קכוע כמ"ש המחבר מציף די יציש ובן יג"ש וב"ש חכם הוא קודם: (ח) פותר עמ"א וב"ד ב" פעיף יי ושיך ו"א באם פ"א שרופה אין דיינין ליה כשינג יעיש. ועא"ר אות מ" בעבר עבירה ושב בתענית אין לפנותו אבל כל ימית השנה ייל דפיקרי פרקו נאה יע"ש: (מ) מפני עמ"א פירשתיו במ"ז אות ב" יע"ש ילקום כ"ה לומר כל היכא דכ"ה לא פרקו גאה יעיש: (מ) ספני עמיא פירשתיו במיז אות ב' יעיש ילקום כיה לומר כל היכא דכיה לא סהני מחילה: (י) משהכיא עמיא. ועי ניה אות זי דתפלה דרבנן הוא ובקיז אות ב' מבואר להמחבר חפלה דאוריתא כסברת הרים זל ומוברת הוא שם וכדבעינן למימר שם איה והריב מדשתיק שם אודי ליה. ומההיא דנ"ה אין קושיא דלהתפלל בעשרת ולומר קרושה הוי דרבנן אבל מאן קשה דהוי ספק תורה וגדי מקיש אין קושיא דיל דק"ש אין א' מוציא חבירו דורברת בם בעינן וכמיש בה ק"ש אית מ'מ מהפלה קשה ועמיש איה באת מ'ז ויים ובסיי קכיח במיא אות מ'ח לענין נשיאת כפים שם יל דהוי ברכה לבמלה הוי דית עיין רמיו ומשוה צריך לדקדק שם יותר ואייה שם יבואר במים שם יל דהוי בינה לכמלה הוי דית עיין רמיו ומשוה צריך לדקדק שם יותר ואייה שם יבואר עשרים ובעל זקן וייו הפירוד ומ"ש אין לו זקן אעים שנראה כסרים הא סרים לא וויא אף סרים כשר. ומיהו לה"ק באין גראו סימני סרים (דכשר היינו ביש לו ב"ש דאליה בתר רוב אולינן ועדיין קםן הוא כדלקמן ניה סיה אע'נ דתפלה דרבנן רוב הוא ולד לאית ") אלא ה"פ אעים שאין לו זקן הוא בעני העולם כסרים והוא בן עשרים פסק הוא בעני העולם כסרים הא סרים גנאו וויא אף סרים ונראו בו מימני סרים והוא בן עשרים פסק המחבר כיא ורש"ל ולבוש ושכנ"ג פסקו דאסור וכת"ק שם, ומיהו מימנים לאו כלום ועדיין קמן הוא בארכ לא נתמלא זקנו אבל לפי האמת בן די דקודם אפי נראו מימנים לאו כלום ועדיין קמן הוא ב"ל ע ערבית עמ"א כ"ה בכ"י דערבית לדין קבעות חוכה דק שאין מוציא כלום ומיהו מחילת הציבור לא מהני כמ"ש מעיף ו". ולפוז בערבית אין מוציא בברכת ק"ש ומיהו יול דקייל בקפוד דמוציא לא מהני מימים ו". ולפוז בכ"ד בערבית אין מוציא בברכת ק"ש ומיהו יול דקייל בקפוד במציא לא (יב) ערבית עמ׳א כ״ה בכ״ דערבית לדידן קבעות חובת רק שאין מוציא כלום ומיהו מחילת הציבור לא מהני כמש מעק זי. . לפיז קסן בערבית אין מוציא בברכת ק״ש ומיהו יול דק״ל בקפיז דמוציא ומס ליבא כבור צבור כה״ג דרובן בקיאין משאיכ כשיש חורת התפלה גנאי לציבור ה״ג: (יג) אין המיא ועמ׳א בפיז ועיין לבש מ״ש שאין מוב׳א אחרים אנן ק״ל דמוציא אלא אין כבוד הציבור שקסן יוציא הציבור ואולי אול לשימתיה בקפיז משמע דוקא כשקבן אכל כ״ש ואירה שם יבואר ובאן אין להאריך: (יד) ש״ץ עמ׳א ועא״ר מיז ומ״ז בשם מ״ת רשב״ג ור״י כ״ג אמר שמא דרשת ברבים ונהנית מאר לארב, מוברים שמומים בעכו״ם אם אין מיוחרים להם אין איסור. חמיד ונהנית מרת יצאר להירג. מוברים שמומים בעכו״ם עם הארין: (מי) לאלפן עמ׳א ובמיז קרים לצריק. בהן קרם ללו ילוי לושראל וו״ר קידם לכ״ג עם הארין: (מי) לאלפן עמ׳א ובמיז קכ״ח אות למ״ר ופרת כאן מ״ש ממנולה כ״ד ובבא מציעא בהפיעום תירצו התים״ הא דתתפלל רבי חייא בתענית שלא הוה אחר כראוי כמו ר״ח עיין ר״מ מ״ת מתפלה ה״ב העלו אין ממנין כר קכיה אות לכיד ופרוח לאן סיש מסגילה ליד ובלא מציעא בהפועלים. תיד מו חתים הוא דהתיפול רבי חייא בתענית שלא היה אחר לראוי למו ריח עיין רים פיח מתפלה הריב העלו אין מסנין לרי הרב מסנה אחר מתלמידיו עלים ולא הראה מקום והפריח הראה לתפלת השחר ירד שמואל הקמן אעיפ שהיה אחרים ורבי הוריד לר"ח יע"ש היינו דריח קרא לאלפין עיינין הרב יש לו רשות וחכן אעיפ שהיה אחרים ורבי בסדורו ומיהו עתה הרשות נתונה לומיה. גם בערה פסקו הישיבות השם ווה יהוה כוונת הרום בחדורו ומיהו עתה הרשות נתונה לומ"ה. גם בעו"ה פסקו הישיבות השם יחזירנו במתרה בימינו אמן: (מו) מומא עמ"א ובע"ץ ך" כתב סומא מדרבנן והיינו תפלה גם כן דרבנן בק"ו פירש שלא הו"ג הלואי כוי וכמ"ז שם ותום" מעם ר"י עא"ר בק"ו ועפר"ח פסק ג"כ דסומא חייב מ"ה וראיה מערכי פסחים סומא חייב לומר חצדה יע"ש ואי"ה בהלכות פסח יבואר ובס" מ"מ אבאר עוד אי חייב בלאיין: (יו) אינו עמ"א ובק"ע אות י" לבע"ה עשה אבל א"צ מיד ולגדול אין מסרבין ויעשה מיד יע"ש. (ועם" הר"ץ בחון לענין המגילה ובמ"א שם ואי"ה יבואר בהלכות ס"ת ופעילה): (יה) אמתרא עמ"א יעמ"ש במ"ז אית ח" מזה: (ים) וגדחו דבריהם עמ"א. מריש ה"א ומבילל ל המצות כולם אם יצא סוציא הוץ מגר ואשה כפי הנראה מרא"ש פ"ק דקידושין נבי המ"א בחילה ב"ל שהו"ג וברכות היא (ע"ש משרות היא ע"ש מ"ש בפתיחה מ"א מריש ה"א וברכות היא (ע"ש בפתיחה מ"א מוציא ממעם ערבות היא (ע"ש בפתיחה בל"א מריש ה"א בחילה כ"ש מוציא ממעם ערבות היא (ע"ש בפתיחה בל"א מוציא ממעם ערבות היא (ע"ש בפתיחה בל"א מוציא ממעם ערבות היא (צ"ש בפתיחה בל"א מול הו"ה כ"ש) כ"ש בשמצא להא התמחבר ראו מובח להיאוד האל"א ביו ביו ביוד מ"א מוציא מוציא מוציא ברנות כ"א ביוד מ"א מוציא מוציא מוציא ברנות כ"א ביוד מ"א מוציא מוציא מוציא ברנות כ"א ביוד מ"א מוציא בו ביוד מ"א מוציא מוציא ברנות ביוד מ"א מוציא מוציא ברנות כ"א ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א ביוד מ"א מוציא מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא מוציא ביוד מ"א מוציא מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מוד מ"א מוציא ביוד מ"א ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א מוציא ביוד מיוד מ"א מוציא ביוד מ"א ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א ביוד מ"א ביוד מ"א ביוד מ"א ביוד מ"א מוציא ביוד מ"א ביוד מ"ע שהויג וברכות כ' ב' דהם אינם בכלל הערבות ויצא מוציא מסעם ערבות הוא (ע' מ' ש בפתיחה מללת ור"ה כ'ס) כיון דשמענא להא דתמחבר כאן מוכח להיפוך דאל'כ איך גר יהיה ש"ץ ומוציא בחללת האחרים הא כבר יצא ונאמר דנאמר דחו"ל תקנו שחוב על ש"ץ שיחויר התפלה אפיי האין שם אינו בק' מ' מ' איך מוציא דרבנן ד"ת לדעת המחבר בק"ו ובס"א שם דסיבר תפלה דית ש"מ דגר גמי בכלל הערבות הוא ואע"פ שיצא מוציא וא"ה יבואר עוד ועבדים יראה דאין בכלל ערבות ובפרשת נצבים לא נוכר עבדים : (כ) אפיי עם"א ובכ"י וכ"ה בלבוש שתמידין אין קרובין שלא מדעתם א"כ ברב וכרומה למה יחיד יכול למחות ואין התשובה בידי מ"מ עכשיו המנהג שהולכין מדעתם א"כ ברב וכרומה למה יחיד יכול למחות ואין התשובה בידי מ"מ עכשיו המנהג שהולכין המנה מודים בידי מ"מ הנוברנים וו"א לפן התמונה מדעתם א"כ ברב וכדופה למה יחיד יכול למחות ואין התשובה בידי מ"מ עכשיו הטנהג שהולכין אחר זמ"ה או הנכררים: (כא) שכבר עמ"א. ועכשיו הישוח ביד זמ"ה או הנכררים: (כא) שכבר עמ"א. ועכשיו הישוח ביד זמ"ה או הנכררים: (כג) עודם עמ"א ובתקפ"א מכואר בם"א דאם מכוין שלא להוציא השינא גם איהבים לא יצאו ע"כ צריכן החזנים ליוחר כזה ומי שקוראים לתורה ואין עולה אין בכלל שניט ועוובי ה" כי הוא בין גברא לגברא רק מקצר ימיו וגם מוה יותר האדם: (כג) בשכיל אביו עב"א וע"ד מוה כי תפלה יותר מצוה מקריש: (כד) מי שידצה הקהל עמ"א קריש אין רשות ביד הקהל לדחותו אם הוא תושב אכל תפלה אין מתפלל בלא רשותם וראה ודאי דעבשיו ג"כ כמו ביד הקהל לדחותו אם הוא תושב אכל תפלה אין מתפלל בלא רשותם וראה ודאי דעבשיו ג"כ כמו בש"ץ שאין יחיד מיתה כמ"ש באת כי כישם הלבוש היה כאן שלא ירבה המחלוקת אלא הולכין אחר בבש"ץ שאין יחיד מיתה כמ"ש באת כי כישם הלבוש היה כאן שלא ירבה המחלוקת אלא הולכין אחר הב או גבררים לוה . ועיין קל"ו ורפ"ב במיא אות חיי מדין החיובים לקריאת ס"ת ובלבוש ואיוו קודם: (כה) בשכר עמ"א ואפשר דהיינו כששניהם שוין אבל אם א' מעולה אע"פ שהיא בחנם הוא נדיף וכעת לא מצאתיו: (כו) בלא עמ"א . ואם החזוק במצוה יבואר אי"ת בהלי ס"ת יעויין שם :

67 77

(כו) שכר ש"ץ עמ"א . מנהג שכתוב בר"מ הוא שחציו לפי נפשות ומכל נשואין מגיע לו כפי הנדן (כו) שכר ש"ץ עמ"א. מנהג שכתוב בד"מ הוא שחציו לפי נפשות ומכל נשואין מגיע לו כפי הנדן הוא חציו לפי ממון: (כת) נמצא עמ"א תשובה מהגי שלא לסלקו אף עבר במויד אבל למנותו מבואר בס"ה בהנ"ח דבמויד לא מהני תשובה דאין פרקו נאה ואם עשה בילדותו עבירה במויד ועדיין לא שב אף מינוהו מעבירין אותו דפסול בעבירה לעדות: (כם) שנתפס עמ"א. אבל למנותו אין ממנין כבס"ד ומ"א שם אות זי קלא דלא פסיק מעבירין וצריך לחלק בין קול בעלמא לקלא דלא פסיק עיין אה"ע: (ל) להחליף עמ"א. כשם שת"ח אסור לצאת בשיק בבנדים מלוכלכים כך ש"ץ אע"פ שאין ה"ח הדין כך: (לא) בשירי עכו"ם עמ"א ודוקא שירים המיוחדין לעכו"ם עפ"ח מכיג דש"ץ שעבר עבירות חמורות ושב בתשובה ירד לפני התיבה דלא בעינן פרקו נאה אלא בתענית וכ"ם בר"ם מתענית מתפלה ולא כרמשמע מסור והמחבר עכ"ל והיינו בר"מ מפ"ח לא זכר פרקו נאה רק בפ"ד מתענית ה"ד הזכירו שע"ז נאמר בגם" תענית מ"ז פרקו נאה ולפ"ז אם ממנין ש"ץ על כל השנה ור"ה ויה"כ יש בעלי תפלות אין איסור ומ"מ אין לנו אלא דברי המחבר וה"ב בסד"ה ומ"מ מ"ש הפר"ח שם אני אל אני על אל הצינותי שם בכל בו (""ה לרב יצחק בר" עקב אלפסי) לרב האי כרי ושה מייר בש"א שמעונה כבר ולסלטו או מהני תשובה ודאי ובתענית אף מינוהו כבר אין מורידיו אותו מיירי בש"א שמעונה כבר ולסלטו או מהני השובה ודאי ובתענית אף מינוהו כבר אין מורידיו אותו מיירי בש"א שמעונה כבר ולסלטו או מהני השובה ודאי ובתענית אף מינוהו כבר אין מורידיו אותו אני העני לא הבינותי ועיינתי שם בכל בו (ד"ה לרב יצחק בר' יעקב אלפס') לרב האי כר ושם מיירי בש"ץ שמיניהו כבר ולסלקו אז מהני תשובה ודאי ובתענית אף מינוהו כבר אין מווידין אותו כ"מ שם , ולפ"א הדין מתחלק לשלשה דינים א' למנותו לכתחלה אף בשאר ימות השנה כל שעשה תשובה יורד ובתענית אף מינוהו כבר אוין יורד להעבירו פרקו נאה אין מעבירין אבל בתענית אין יורד אף שהיה ש"ץ כבר. ולפ"ז האידנא שש"ץ צירך עיקר לימים נוראים אפשר דמעבירין כה"נ וי"ל בין תענית א"י ובכל בו משמע בסתם תענית שוב ראיתי בד"ם אות יהביא תשובת רב האי אין מסנין בתענית ואנן ס"ל דבשאר ימות השנה מי פרקו נאה הוא נוסחא אחריתי וצריך עיון ואין להאריך: (ב) שאין עם"א וא"ר מ"ז יע"ש בזקן מאוד ונשמע קולו פרתת ושבור פסול להיות ש"ץ עי חולין פ"ק בלויים פסולים בקול יעויין שם בזה: מאוד ונשמע קולו פרתת ושבור פסול להיות ש"ץ עי חולין פ"ק בלויים פסולים בקול יעויין שם בזה: ב"ל (א) אחר עמ"א . וכ"כ הפ"ז אות אי ועמ"ש שם בנוסה הי העולמים מוה . מ"ש המחבר וחוור ב"ד (א) אחר ר"ם פ"ז מה' מלכים המ"ו פסק כר"ע כמשמעו ואפי עבירה ד"ת אין הוור וב"ב המחבר לישנא וב"ד מה' תפילין ה"ו השמים חוור מעורכי המלחמה . וכיון שאין כאן דין מלכים כתב המחבר לישנא דירושלמי ואתיא כרי הנלילי ה"ו השמים חוור מעורכי המלחמה . וכיון שאין כאן דין מלכים כתב המחבר לישנא דירושלמי ואתיא כרי הנלילי ה"ד השמים חוור מעורכי המלחמה . וכיון שאין כאן דין מלכת המהב לישנה דירושלמי ואתיא כרי הנלילי האי העכ"ל אפי דרבנן חוור ומ"מ הא דעבירה בידו הלכתא היא ועכ"ם שם דריה"ג

רובם לבחי הפיליף היו השמים חזור פנולי המאחמה. זכיון שאין כאן דין מכנים כוב המחבו לי כנא דירושלמי ואתיא כר"י הגלילי אפוי דרבנן חזור ומ"מ הא דעבירה בידו הלכתא שה איא ועכ"ם שם דריה". מודה לה"ע . ומ"מ קשה למה לא פסק כריה"ג וו"ד דעבירה ד"ת חזור ענ"ם וערש"י שם עבירה אם לא חזר ובירך יל לאו לשלול אם חזר ובירך ליכא עבירה אלא כ"ש ואם שח במוד הוי כמכרך ברכה שאינה צריכה ויש דרכא דלא תשא י"א ד"ת עפי" רמ"ז וא"כ ליכא למפשם דר"י הגלילי הוא ולכן שאינה צריכה ויש דרכי הגלילי הוא ולכן מפרש רפשמא דלישנא משמע עבירה אם לא בירך ווה דרבנן ואין מקומו פה וא"ה במ"א יבואר עוד: (ב) המספר עמ"א שצ"ע להפסיק אפ" במזמורים בין ישתבח ליוצר אור ועמ"ש באות א' מוה ובמס"מ הביאו א"ר אות ב" שהקליפות מבמלים לעלות התפלה וע"י פסוקי דומרה מכריתם וכששח תוזר עלית בשביל עבירה הואת אותן הגדודים שהם מעריכין המלחמה בינינו בעו"ה ע"כ ראוי שלא תחור עלה, משביל עבירה הזאת אחתן הנחדים שהם מעריכין המתחמה בינינו בעיר תוכך דאי מלא למפר : (ג) מעמצת פסוקים עמ"א, א"א קדיש בלא פסוקים לפניו אם לא הש"ץ אחר חזרת התפלה או בלחש בערבית שאומר קדיש אחר התפלה. ומ"ש דמש"ה נוהגין פפריסת שמע כרי ז'ל מעס אחר כמ"ש התי"ם בפ"ד דמגילה מ"ג ובחידושינו שם דלא יהיה נראה ככופרים שאומרים לברך ואינם מברכים. ולכך אחר תפלת י"ח חוור הש"ץ התפלה ומה שיש להקשות מברכת התורה א"ה יבואר מברכים. ולכך אחר תפלת יח חוזר הש"ץ התפלה ומה שיש להקשות מברכת התורה א"ה יבואל בס" מועאיר שם ובענין קריש אחר תגיך אומרים קדיש שלם כך בלא תתקבל ויראה דלפחות שלש פסוקים יאמרו עד"ץ ולאחר הגדה קדיש דרבנן ואחר הלכה יאמרו רחב"ע וכדומה. וא"ה בנ"ח יבואר דיני קדיש: (ד) יכול עמ"א ועמ"ש בס" מ"ג דשם הביאו לו קודם קדיש הש"ץ יש לו להפסיק שם מלהפסיק בין שתבח לקדיש. אבל אם הביאו אח"כ יכול הש"ץ ג"כ להפסיק בין שתבח לקדיש ולברך עליו. ושם ביארתי דינים אלו לענין מלית ותפילין. וע" לבוש כאן ובס" מ"ו יע"ש. ובין ברכו ליוצר אור הוו באמצע פרק דברכו קאי איוצר אור ע" א"ר ולענין שאלת שלום ומשיב נמי. וברוך ה" המבורך הוו ענייה כמ"ש תו"ם פ"ד מ"ג דמגילה ובלא"ה עיקר כוונת ברכו איוצר אור: ברוך ה"ה ממבורך הוו ענייה כמ"ש תו"ם מ"א. לכאורה איני יודע מה מלמדנו לדידן אפילו התחיל" באורם וומר ב"". והנה המחרב הנוא

בת אם קרום הדוכר ושיות יות אל ביות הארינו וכמיש באות בי הנה הסחבר הוא מתשובת הרשב"א ושמו גומר כל ידת ובא לציון וקדיש אחרינו וכמיש באות בי הנה הסחבר הוא מתשובת הרשב"א ושמש משמע דוקא קדושה וייח הא ובא לציון גואל וקדיש לא ושלש מחלוקת ברבר הרשב"א ותה"ד הוא דעת הר"ב ומהר"ש הביאו הד"מ מיקל כשהתחילו ישתבח וקדיש ויצאו מקצתן ביוצר אור גומרין . והר"ב לא כתב ויא מאחר שחולק על המחבר ועפר"ח כתב למעשה אין לסבוך ביוצר אור גומרין . והר"ב לא כתב ויא מאחר שחולק על המחבר ועפר"ח כתב למעשה אין לסבוך ביוצר אור גופרין. והר"ב לא כתב ו"א מאחר שחוץק על המחבר ועפרית כתב למעשה אין לספוק על הריב אלא כהרמבים ומשמע כפסק המחבר ואנן בתר הר"ב גרירין. ועיין לבושק דיש שלפני תפלת ח"ד דערבית שייך לק"ש וברוטיה הביאו המ"א וא" לפ"ז אם אמרו ישתבת ביוד או תהלה לדוד. ביוד דמחויבין לומר קדיש אחר ישתבת נימא גמי אם יצאו מקצתן לאחר ישתבת יתחיל קדיש בלא יו"ד כי שייך הקדיש לישתבת כמי קדיש קודם ח"ד דערבית לק"ש כו" וא"ה במ"א אות ג" יבואר עוד וכאן אין להאריך: (ב) בקול דם עמ"א ועב"ד ובתה"ד מ"ז בשם גדול אחד דאם התחילו התפלה בעשרה ויצאו נומרין סדר קדושה וקדיש ומשמע ליה אפ"ד התחיל באבות וכ"ה בלבוש יעיין התפלה בעשרה אומר ח"ק וסדר שם: (1) ערבית עמ"א. אפשר לדיוקא הא התפללו תפלת ח"ד בלחש בעשרה אומר ח"ק וסדר קדושה וק"ש כמו בשחרית כה"ג וזה אמת ויציב ואף שח"י בלחש יחיד אומרה לא תימא דוקא דבעי עשרה הא אם התחילו ויצאו מקצתן גומרים דגגרר אחר התחלה דליתא דהא זה מוכח מתה"ד שכ" תפלת ח"י דערבית אין נגרר עם ק"ש ונתן מעם דב" מצות הן וכדבעינן למיכר לקמן א"ה ותיפוק ליה דק"ש וברכותיה יחיד אומרה ש"מ דאפ"ה אי הוי חדא מצוה גומרים א"כ ודאי התחיל ח"י ליה דקים ובדכותה יותר אומרת שם דאשר אי היי הוא מצחו נוסרים אכן האי המחלה הדי בערכית בלהים בעשרה ויצאו אומרים קדיש וסדר קדושה וק"ש דעליה קאי תתקבל כו' כמו שחרית:
אכור הכותב ראיתי להעיר בכאן קצת בעניינים אלו. א' מ"ש הלבוש אם התחילו ברכו בעשרה
ויצאו גומרים יראו עינינו וקדיש והמעם דכולא חדא נינהו ואע"פ שלא התחילו בברכה דברכו
אברכה קאי (ע' א"ר נ"ד דברכו ויוצר אור באמצע פרק) א"כ ברכו לחוד התחלה אע"ג די"ל ק"ש ד"ת

אברכה קאי (ע׳ א'ר נ'ד דברכו ויוצר אור באמצע פרק) א"כ ברכו לחוד התחלה אינ'ג די'ל ק"ש ד"ת אין נגרר אפר. אחר ברכות דהוי רק דרבן והכשר מצוה דק"ש ויש תבלין לוה ממ"ש התה"ד מ"ו דתפלה אין נגרר אחר יוצר דשהרית וערבית אע'ג דחייב לסמוך גאולה לתפלה מ"מ לא הוי התחלה דק שאין נגרר עם ברכו מ"מ סיים שם אתי מצות נינהו משא"כ ברכו מ"קרי שפיר התחלה דק"ש ועליה אומר קריש או אחר ברוך ה' לעולם יש בו פסוקים (עמ"א נ"ר בשם לקוםי פרדס) יע"ש. ולפ"ו מ"ש אם התחילו יוצר אור נומרין הקדושה דיוצר אור (עס" נ"מ ס"ג בלבוש דיתיד י"ל בניגון כקורא בתורה) אפ"י רק התחילו ברכו לחוד ויצר גומרין קדושה שביוצר דברכו הוי התחלה". ב"אם יצאו מקצתן בתפלת ח"י בשחרית לתור ויצר גומרין קדושה לדיון במוסף אין נושאין כפיהם כהנים דמילתא אחריתא הוא ועוד נ"כ ד"ת ותפלה לרוב דבנן אין בדין שנגרר כי וכ"ה בירושלמי מגילה פ"ד מפורש על מתנ" אין פורסין. ד"ת ותפלה לרוב דבנן אין בדין שנגרר כי וכ"ה בירושלמי מגילה פ"ד מפורש על מתנ" אין פורסין. והפר"ח מ"ג השיג על הנ"ה בוה רב"ש קדש שלאחריו שא"א וא" דסריש נגר לאחר התפלה דתרא בתפרא מיב במים בדיש הד"מ מצור מ"ד ב"ל אחר התפלה דתרא בתורה אום ב"ל מפורם על הנ"ה ב"ל התרא ב"ל מודרא בתורה ב"ל אחר התפלה דתרא ב"ל מודרא והפריח סיג השיג על הגיה בזה דכיש קדיש שלאחריו שא'א וא'י דקדיש נגרר לאחר התפלה דחדא הוא ונ'כ מילתא אוחרא וגם ד'ת וראיתי להגאון המפרש (ד'ד) כתב שם גומרים התפלח וקדיש הוא וניכ מיתח אורות זגם דית וראיתי להגאון הפוש עו די) כתב שם גופוים והופנה וקרים אחריו יע"ש. ואם לומר ברכת כהנים אלקינו עא"ד אורב" בשם כ"ג דיאמר וע" קכ"א ל"א ביחיד והפיסק כן אין גוערין אותו ורשות כפי מה שירצו בזה. ודרך תתנה ובקשה הוא כראמרן בזה. ג' בתורת אם התחילו ויצאו גומרין כמכואר בקס"ג ורובא ג'כ בעינן כמ"ש הפר"ח שם ום"מ אין אומר הפמורה בברכותיה אם לא היו י' בעת התחלת הפמורה כמבואר בירושלמי מגילה דלא כמשמע אוכה הפשרות בברסתית אם לא תרוי בעור והנות השטות כמואו ביידי של מה הוא ההתחלה במ"א קמ"ג דאומר הוי הפטורה ועיין א"ר קכ"ח וקמ"ג א" ובאמת צ"ע על הט"א ויל מה הוא ההתחלה בעניינים אלו וכן נשיאות כפים התחילו גומרון כמבואר בירושלמי שם וכ"כ ז"ל ואפשר הברכה הוי התחלה ואפיי ברכו בכ"ה כמו ברכו בערבית דהוי התחלה לומר קדיש קודם תפלת ח"י או דוקא התחיל לקרות דוקא וצ"ע : [מ"ע" בשם הלבוש הדין השני שהסכים הט"ו באות ג' והדין הא' אע"ם שהשמימו כאן הזכירו בס" ס"ם אות ד' דבעיגן עשייה בשעת הלימוד ועליו ג'כ בכלל וא"ה שם שהשמימו כאן הזכירו בס" ס"ם אות ד' דבעיגן עשייה בשעת הלימוד ועליו ג'כ בכלל וא"ה שם יבואר עוד: (ד) בתשעה עמ"א ותר"ץ אות כ"ד במנילה אם אשה וקמן מצמיפין וא" הא בקמ"ג מבואר דבעינן עשרה גדולים בני חורין יע"ש מבואר קטן לא וע" פ"ב מתפלה ה"ג הכ"מ כ" מסתמא כיון דבעי עשרה כמו קדושה כר יע"ש והנה ברכו גמי בעינן יו"ד עיין ר"ן במטלה וא"ר קכ"ח א וש"מ לכאורה אם התחיל ברכו ויצאו אין גומרין ע" מ"ש באות ב" מזה. ויש לי קצת הרהורי דברים והנגי פורמם. מוממום ואנדרוגינוס אין מצמרפין ולא היי סיס שמא תשעה ואשה או <mark>עבר מצמרפין</mark> ושמא זכר הוא כי לדידן ודאי עבד ואשה אין מצמרפין. וה'ה חצי עבד אין מצמרף עא'ר קכ'ח וקמ'ג ומלת בני חורין יורה כן. מומר לע'ז וחילול שבת או להכעים בד'א הרי הוא <mark>כעכו"ם ואין</mark> מצמרף ובסי"א עבריין מצמרף מיירי לתיאבון הא לא״ה לא גיל: כתב הפר"ח ס"א דאוגן אין מצמרף וכ"כ שכנה"ג והביאו מסימן קצ"מ ס"ה אוגן אין מזמנין עליו וייל זימן פסור אבל דבר שבקדושה אכל בי עשרה שכינתא שריא ולא גרע מישן להמחבר ומחויב בכל הל"ת עי תשובת ר"צ ז"ל סימן א' וארת יכואר עוד במקום אתר ובקצים וכאן אין להאריך בזה ועמיש בפתיחה כוללת מדין אוגן. ומסתברא ודאי דגר מצמרף לפנין עשרת לכל דבר שכקרושה אע"ג דאמרינן ונקדשתי בתוך בני ישראל (ויקרא כב) ובמוכה כ'ח ב' בתום' ד'ה לרבות דבני ישראל ממעמיגן נרים אי לית ריבויא

זו נכחרים: (טו) דראי עט"ז. יש קהלות כותבין על קלף סידור מיוחד לש"ן להתפלל מתוכו ונכון הוא וראוי אף ליתוד להתפלל מתוך הסידור כ"ש ש"ן שאימת ליבור עליו שיתפלל בפנים: בד (א) זו לפניהם עט"ז. דסמוכה הוי ומש"ה אין פוחחת בברוך א"כ בלא ב"ש אף שאמר פסוקי דומרה אין לומר יבתבח שהם סמובות ועמ"א נו"ן מיש שם . וע' ע"ן אות ב' יש חסרון שכחב רק בלא פסוקי דומרה יעיש. ופסוקי דומרה לא הוי הפסק ביניהם למו אמת ויציב ואמונה בקיש יהלליך בהלל ע' ב'ח כאן: (ב) אחר" עפ"ז. כפי נוסחסינו דלא כניסחס המחבר וכ"כ המיא אות א'. וברפ"ז מבואר שמנהגלו שאין עונין אמן אחר ישפבח אחר בככם עלמו רק אחר בונה ירושלים שהם שתי ברכות והפסק בין ד"ת לדרבנן מבח"כ כאן דברכת ק"ש נמי דרבנן ואף דק"ש עצמה ד"ת ועב"י בשם מהרי"א בשם הכל בו . ואמנם בא"ח כתב ק"ש ד'ת ובכל בו כתב בשם הר'ר שמעיה והרר'י אבן פלט דברכת ק'ש ד"ת וא"י דקי'ל ברכות דרבנו וגם החר גאל ישראל למאן דענה אחר ש"ל אחר עלמו לא דאש"ג די"א אמח ויליב ד"ח ותפלה דרבנן א"כ הוי כבונה ירובלים י"ל דליכא ב" ברכות כמו התם דכולהו ד"ח ועוד כשאמר פרשת לנכת חלב החי בבתם לרובנים יי כימון ס"ז אות א' ואי"ה ברט"ו יכואר עוד בזה : בגוסח הי צינית אתת ויציב דרבנו עמ"ז סימן ס"ז אות א' ואי"ה ברט"ו יכואר עוד בזה : בגוסח הי העולמים עתי"ע סוף חמיד וא'יר כא' ובסידור להרב המדקדק הגדול מהו' זלמן הענא כתב בצירי יע"ש וי"ג בפת"ח ומ"מ יאמר העולמים בה"א אע"פ שחי בפת"ח כי פירושו חי בב' עולמים ושליט בעוה"ז ועוה"ב ולא מלאתי דבר ברור בזה כעת ואי"ה יבואר עוד :

אורח חיים הלכות ברכות השחר

נה (h) אומרים קדים עט"ז. אחר יבתבח א מרים קדים וקאי על פסוקי דומרה כי אין אומרים אומו אלא על חורה שבכחב או אחר הגדה עמ"א ג'ד ג'. ומ"ב אחר חפלח י'ח י'ל שיש פם כמה פסוקים רפאנו ה' וכדומה . והז' קדישים בכל יום ע"ש שבע ביום הללחיך מנאם הלבום א' אחר יבתבת ב' אחר תפלח י"ח ג' אחר סדר קדושה ד' אחר עלינו שיש בו מנחם הנפוש חי חחר יבחבת בי חחר חפינת יית ג' חחר סדר קייוסה ד' חחר עלינו שם בו פסוקים הי אחר אחר בנתרת ק"ם של ערבית. פסוקים הי אחר חפילת חור מלח חור בנתרת ק"ם של ערבית. וקדים אחר חפילת חור הל ו ההדווע יש לי בכלן הרהורי דברים ובמנהגים שלי הארכנו וכלן אקלר והנני יפורעם בעזה"י : דע כי בלש קדישים יש לנו א' ק"ש עם מחקבל ב' ק"ש בלא חחקבל ג' ח"ץ ו והלבוש נתן כלל בא"א חחקבל לי אחר חפילת יית והש"ז וחש"ז בלא הרביל בכ אר מפור וו. הפלח חייו וא' אחר הפלח הייתול היית שלומנים ב"ש המחקבל א' אחר הפלח ח"י וא' אחר הפלח הייתול היית הייתוח הי אחר ואתה קדוש ליתא לכללא אלא הלבוב לשיטחיה שם שאומרים. ח"ק אחר תפלח ח"י ואחר ואמה קדוש ק"ב עם חחקבל וה"ג דעת הט"ז שם . ואמנם מ"ש הלבוש כללא דכל שא"א חחקבל (הב"ל) אין משלים הקדים ש"ב יוכיה שאומר הש"ץ אחר ואחה קדוב ק"ש בלא חחקבל. כמ"ש הלבוע נופא בחקדים ע"ב יבלא חחקבל. כמ"ש הלבוע נופא בחקדים עיני ופנים שאומר הש"ץ אחר ואחה לביה למה בהרו בח"ק לא בק"ש בלא חחקבל כמו שאומרים ק"ש בלא חחקבל אחר פסוקים או הגדה . ואומר אני כפי דעחי ההדיוטית דכללא הוא כ"מ שאומרים בצביל פסוקים או הגדה אומר ק"ש משא"כ כשאומר ההדיוטית דכללא הוא כ"מ שאומרים בצביל פסוקים או הגדה אומר ק"ש משא"כ כשאומר ההדופית דכננת הות כ"מ שחומרים בשבינ פסוקים תו הגדה עומר קש משת כ כשחמר החזן להפסיק בין פסוקי דומרה שנשלמו כאן (עב"י) ואחר ש"ע בהיא מלוה בפ"ע ואחר ההלה לדוד במנהה בכל האומר ההלה מובטח כו' ואומרים דרך תהנה לא כקורא בחורה אומרים רק אלי דיש ואחר קריאם מיח מלוה דע"ד שלעולם אומרים ה"ק אחר קריאם ס"מ אף בשבת במנחה אומרים ב"ק אחר קריאם ס"מ אף בשבת במנחה וסעית ייבור במנחד קאי לה"ע באר העמוד קאי לם"א מה דישור להיים שאומרים קודם מפלח ח"י על העמוד קאי לם"א מה אים המלחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר מובטר מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר במנחה מובטר מובטר במנחה מובטר על הבימה במנחה כמ"ש הלבוש בתל"ב בתענית ב' וה' שידעו העם מתי יתהילו ש"ע משח"כ כפחומר אשרי בקול רם . ואי קשיא בב' וה' שהרית למה אומר קדיש על הבימה לאחר ס"ח הלא ק"ש עם תתקבל קהי וחוזר לח"י כ"ש לס"ח מי׳ הלבוש ברל"ב דקריאת ס"ח בליבור חשובה טובא והתקינו עליה קדים בפ"ע (ומיהו בשבת בלא"ה להפסיק בין שבע קרואים למפטיר ואי"ה יבואר עוד) ועיין מנהגים שלי וכאן אין להאריך: מ"ש הש"ע בס"ב ושחיירו רובן מסתברא דלא בעינן רובא דמינכר כ"א ששה נמי שפיר דמי וכעח לא מלאחיו ועמ"ש לקמן א"ה בזה: (ב) אבל עט"ו א"י מה מלמדנו הנה ביום הכניסה אם קראו ביו"ד והלכו להם אפ"ה יאמרו

ובא עשר חיי מה מתחום הכי כום הכניסה חם קרקו פוד והנכו נהם חם היחתרו ובא לציון עם קדים דחתקבל קאי אתפילת י"ח אף בקריאת מ"ח וכשוע הוא ועיין טימן קמ"ג ס"א ואיד לומר דאע"ג שאין מנין אם קמ"ג מ"א ואת ה"ר מנין יאמר קדים והביא מג'ן ולכאורה דעל ישתבת לחוד א"ל קדים כ"א על פסוקים במו הה כ מקן ממר קדם והביח מגן ותכוורם דענ ישמבה למוד מי לקדים כ ח על פטוקים (נעמ"ם אות א") א"כ מבואר כן ואף אם לאמר דעל ישמבה למי יאמר קדים דים בו כעין פסוקים מ"מ מדחלה השעם שלא יפסיק בין ישחבה לקדים חיפוק ליה דלריך מנין ש"מ שא"צ ומ"ש בשם רמ"א שיכול להמתין עם ישחבה א"י עד למה ודאי בהפסק גדול ל"ש לומר קדים על מה בלמד כבר . ומ"ש על הלבוש לי צ"ע דלכאורה הבין מלבוש שכוונחו שעל עלינו אין חיוב לומר קדיש שאין בו פסוקים (או שאומרים דרך מחינה) ולפ"ז במהלים או הגדה יודה הלבוש . אלא דהמעיין בלבוש ממה שסיים שם אלא המנהג הוא לאומרו מבום קדיש יחום שאהריו ורישא נמי ה"פ דערבים חייבו חז"ל לומר הברכוח החר ק"ב וממילא נגרר הקדיש אחריו ובין שיהים עברה בברכוח או בקדיש די אבל עלינו אין היוב לומר עלינו כלל כו' וברישא נמי י"ל דבריו כן עברה בברכות או בקדים די אבל עלינו אין היוב לומר עלינו כלל כו' ובריםא למי י"ל דבריו כן ע"ם ועמ"א סימן ס"ע אות ד' וכל"ד אות א' חולק וסובר כלבוש ומשמע שם אפילו תהלה במנחה שחוב הוא לומר ג"פ אפיה זרוך יו"ד בחהלה דל"ד חיובא כ"כ כמו ברכות של ערבית רק מובטח אע"פ שחיובא הוא ועוד לפעמים אומר בשחרית תהלים וכ"כ תהלה יא מחיובא ועא"ר כאן אות ג'. לפ"ז מ"ש ה"ע ראיה מכל בו לסברתו דמדהביא ר"ע ראיה שיאמר ישתבת מעומד שלא להפסיק (אף שיש עברה כבר) ומה ראיה אשרי במנחה בשם לית עשרה י"ל אשרי הוי כחיוב ב"פ כו' ובהכרח הטעם שלא להפסיק והבן . ומ"ש והא דלא הזכיר בפסוקי דזמרה הי הקישור עם הקודם וברמ"א ג"ן מכואר דיבתבת זריך להמתין וי"ל אומר ישתב"ח וקדיש על ישכבה אין להמתיו וי"ל אומר שקב"ח וקדים על ישכבה קאי ואון להמריך והנכון שיאמרו אח"כ ג"פ במנין ויומרים בתפלת התוהה וידבר ואשרי הקדה ברכי כל בו וראה בים כלבוש : הדבר ואמרי של אומרים בתפלת התוהה וידבר ואשרי ואח"ב להבת להכת להפתיה ב"ר בינ אחרו להשרי ואח"כ לוקחים הטלית ובודקין ליצית ומברכין ומי הרשה להם להפסיק כ"כ בין אשרי לקדיש הואיל ויכולין להנית קודם אשרי או וידבר עב"י סימן ג'ן על הכל בו יע"ב בזה : (?) אך עמ"י הואיל ויכולין להנית קודם אשרי או וידבר עב"י סימן ג'ן על הכל בו יע"ב בזה : (?) אך עמ"י למשיק בב"י יל דמהכ"י בי רב לאו מהחבלל וליף לה אלא כיון דברגמי"י ב"ח ממפלה אות ש" יליף החפלל מריב"ל דאפילו מאן דפליג על ריב"ל בקטן הא ביון גדול אכל בי עשרה שכינתא שביא ובוכר המתפלל אין שומע ושוחק דהוי כעונה והוי הפסק (עב"י בק"ד בזה) א"כ אף לדידן דהמתפלל ודאי שפיר דמי דשומע ושוחק (ואששר נמי דראוי לבילה הוי) משא"כ בישן אפיה מריב"ל יליף לה וכאמור יע"ש ומ"ש כל הראוי לבילה דוקא דיעבד לא לכתחלה טיין מנחות י"מ מריב"ל יליף לה וכאמור יע"ש ומ"ש כל הראוי לבילה דוקא דיעבד לא לכתחלה טיין מנחות י"מ ונפר"ח להמחבר שם דפורעין מקופת הקהל הכא העני גורם שילא ולריכון לשכור אחר ולכן גם להמחבר הצי לפי נפשוח גם למ"ד שם במקום שאין מנהג יגבו לפי ממון החש רוצים בחזן נשימות קול משא"כ כאן עא"ר ועמ"א אות י"ו ושם יבואר אי"ה . ומ"ש סברא לפי ממון שלא ילטרכו כו' כלומר העיקר החקנה שלא ילערכו כו' ולבוש כתב מסחמא אין הליכת עני כעשיר

להרויח ועה"ר: לעבין בר מזוה עמ"ה יו"ד ופלא ברמ"א משלי ה' פסוק י"ו יזויר קפנה ה"א ה' הייב מיחה והב' פפור בהילו יע"ש הישב . וטלדה בשנה מעוברת כ"ח אדר ה' ובנ"ש מעיבר' וכת עליה זו הי עבהה זונה כפק הוי וכשנייה כה'ג הת'ל דזונה דרבק ספק לקולא . אה'ע

ז' וכ"ף יע"ם : בן (כ) בעניית הקדום המחבר כתב כ' פורובים כל השונה אוהב"ר בכל כתו האמור כשבת בן (כ) בעבריון אתיים אחות ביל בינו של היים כל המודה למטב ל ככל כתו החמור בשבת קיצ או בכל כיונה או בקול רם לכן יש לקיים בחיקן ועאיר את כ' לא ינפיה קולו מהמברך כבסי קב"ד שי כ ובשבת קיצ איהש"ר בכל כרו ב' פירושים ועל אמן בכל כתו לא פירשו כי י"ל בין אמן שבה דלא יגביה יותר מהמברך כדאמר ברכות מ"ה גדלו כו' יחדיו והיינו בשבה משא"כ ברכח בקשה ועונין איהש"ר ביאמין זה י"ל דמגביה יותר רשאי ובאיהש"ר אמן על בקשה הוא שיהא זה בימינו מיד ומ"מ שחש אמרו אמן יותר מהמברך. ואמירת הקדיש יחנדל ויתקדם ע"ב הפסוק (יחוקאל ל"ח כ"ג) והתנדלתי והחקדשתי וארמית כ" פעמי עב"י הפיאם הפ"ז וכתב שיד ב"י בשם הזוחר הרומה ותוכי כוונה כי מכריזים שילכו הכל לנד פי המלך ה' לכאית יבוא ולריך להכריז בלשונם כי לה"ק הוא קדוש ומחור וארמית יש בו אחייה לסש"א ומכריזים בלשונם: ש"ש הש"ז לפי' א' יאמר שמיה במפיק ה"א ולא לפי' הב' ופי' הב' שוקר כי יהא שמיה רבה שד שלמיא כ"ח איתות יש איה"ש בכל כ"ה (אמן אין ממנין כי קאי ענייה על מה שאמר ב"ן יהנדל כו") ובמה חבר יו"ד א"כ כפירוש הב" דלראבון במיה כי קטי שביים פכי מהם במתו בין מנהים ב' היון בכך כביהמר שמיה במפיק ולפ"ז יהמר יהא ביו"ד שם י"ה ומיהו הב"ח כתב דאף לפירוב ב' היון בכך כביהמר שמיה במפיק ולפ"ז יהמר יהא שמיה רבה מברך ג' היבוח בנשימה א' ובמפיק ויצא י"ח ב' פירושים והנה חלה שמיה אינון ממיה רבה מבוך ב' מיכות בנשמה מי ובמשיק מינה יהו כ שירושים והנה סגת סמה מינהן וי'ל אף שמיה דקודשת ב'ה במשיק תין קפידת . וראיתי בסידור מהרב המדקדת הגדול מהר'ר שלמה השניה ז'ל שמה תלה מפ"ז כאן גם בש שלמה השניה ז'ל שמה תלה במפיק בלא יו"ד ולכאירה הם החורים וכפי הנראה מפ"ז כאן גם בש יתנדל ויחקדש שיון בצירי כי הו' שברי ש"ש וי'ל הדלי"ת בצירי ובארשמיה בפחה ולא כאומרים בשני שוואון כאלו התיו והגימל כשית אלא הגימל בפחח : ידגיש גימ"ל דיתנדל דלא לשחמש

טים כאן אמככתא דתא גר כשר להיות שיין ככסי נ"ג סים ואין סברא דלא מצטרף לשטרה יבעיצית כתבנו כהינ יצ'ש בזה : (ה) בשעת שמיא . מיש דנותגין ע"י חומש שבידו אנן לית לן הומשים בנלילה רק חומשים הנדפסים . וכקצ'ם סעוף יי פסק הר"ב דאין מומנין בין לשלשה או לשטרה ליומין עד שיהא ינ"ש וב"ש ותפלה חמורא מזימון ששרה וכ"כ א"ר אות ה" יע"ש א"ה שם יבואר עוד . דע דמיש המחבר יש מתירין בן רי הוא ממיש ברכות מיח א' קמן היודע למי מברכין מומנין יע"ש ולא מרית דאים אפילו מופל בערוסה ועי באר הגולה : (ו) רוב שנותיו ליו שנה פיא וכוכ הניין וספיע בהום סוי ליה. ואני העני תפה דהרי כאהיע סיפן קניה סויג בש"ע מבואר ל"ה ויום אדר (יראה יים א' מפש לא שליפות) ונראה מופני סרים ואיילונית הוויין גדולים ובסוי קעוב ס'יו זכר ונקיבה שוון

אורח חיים הלכות ברבות חשחר

נז (א) ועונין עמ'א, קשה דשאני התם דשמע רק מהש"צ משא"כ כאן דשמע ציבור עונין ברוך ה' המבורך דהיינו שהיחיד עומד רחוק מש"צ וא'א לו לשמוע מש"צ ברכו רק שומע מציבור ה' הסבורך דהיינו שהיחיד עומד רחוק מש"צ וא"א לו לשמוע מש"צ ברכו רק שומע מציבוד עונין למה לא יענה עמהם ככסיטן נין ס"א בהנ"ה וקכ"ד מ"א שוב ראיתי באיר קלים אות מ" הרג"ש בוה וא"ה יבואר שם יע"ש: "שאלני אחד מהלומדים על מה שהנהיג א"א הרב ז"ל פה לבוב בב"ה"מ מח"ל כשחוור הש"צ ואומר ברוך ה" המבורך לעולם ועד אומרים הקהל אמן מניל הא. השבותי לו לכאורה מקכ"ח ס"ו ורמ"ו ס"ב במ"א ג' ופקדנו לברכה יאמר ברוך ה' המבורך לעולם השם ואמנם עתה מבואר הוא מקל"ם ס" שוב ראיתי כיון שבבר אמרו ברוך ה' המבורך לעולם היא מו ומאמין הרי אמרו כן ומה בכך דגדול העונה אמן יותר מהמברך וממרו ברול מ"צ מי אם לא שמעי מהמברך רק מש"ץ יאמרו אמן משא"ב אם שמעו לו מהמברך ואמרו ברוך א"צ אמן, והנה בקצ"ח ביומון במ"ז א" ולבוש שם ע"כ לא פליני אלא הנכנם אומר אמן יע"ש אבל המסובין אין עונין אמן אף להלבוש משמע גם כאן אין הציבור צריך לומר אמן ואדרבא הים"צ "ל אמן על מה שאמרו הקהל ברוך ה" המבורך כיון שעד"ין לא בירך הוא רק אומר ברכו ומ"מ יראה אמן על מה שאמרו הקהל ברוך ה" המבורך כיון שעד"ין לא בירך הוא רק אומר ברכו ומ"מ יראה אמן על מה שאמרו הקהל ברוך ה" המבורך כיון שעד"ין לא בירך הוא אם ירצו הצבור עונין אמן וכעת לא מצאתיו. וא"ה בקצ"ח יבואר עוד מזה ובקונמרם מיו שלי העירותי בזה וע"ט מ"ז במ"א אות ז" עויו שם: (ב) וחוור עמ"א. כי אומד שיברכי מום שלי העירותי בזה וע"ס מ"ז במ"א אות ז" עויו שם: (ב) וחוור עמ"א. כי אומד שיברכי מום שלי העירותי בזה וע"ס מ"ז במ"א אות ז" עויו שם: (ב) וחוור עמ"א. כי אומד שיברכי קטן שלי העירותי בזה ועי סיס"ג במ"א אות זי יעוין שם: (ב) וחוזר עמ"א. כי אומר שיברכו בעשרת ולכך צריך גם הוא לעכב עמ"ש במ"ז בנ"ז שייך לס" זה: (ג) בעוד שהוא מאריך עמ"א וע" ס" קכ"ה במ"א א' ומ"ז אות א' וא"ה שם יבואר לענין קרושה אם יאמרו עם הש"ץ או לאו:

הלכות קריאת שמע

נת (א) ג' שעות עמ'א עמ'ש בפר א' במ'א אות ד' ורל"ג ד' צידר אי חצות לילה לעולם אחר ו' שעות כל שעה חלק מכ"ד מעל"ע ואי כוונתו כאן לומר דג' שעות בק"ש הוא ומניות הרי כתב כן הר"מ ז"ל ואי לומר דב"ע מודים בזה ולא חשבינן לילה י"ב שעות שלימים אף בקיץ ולאחר כך מתחיל למנות היום ויהיה שעות א" מכ"ד במעל"ע דבקיץ זמן רב לק"ש והוכיח מתום נ" א" הקשו הא ר"א בעי בין תכלת כו" ומאי קושיא הא סימנא מהני לידע שנשלם הי"ב שעות של לילה ויקום ויקרא ק"ש . וכן בדוד שם ע"ב דמסיק בני מלכים עומדים בשני שעות כו" זאת הוכחה עמ"ש בסי" א"ה אי ד' שעות מנץ או מע"ה: (ב) שיעור שעה עמ"א הנה לכאורה נץ החמה יש לו ב' פירושים א' תחלת הנץ ב' כשיעלה גוף השמש כו' ג"כ בשם נץ יקרא ולפי גירסא שיעור שעה היינו מתחלת נץ עד גוף השמש הוי שעה כמ"ש בד"מ ויתחיל ק"ש מעם זמן קודם גוף השמש כולו כפי מה שהוא אדם אם גומר ברכות וקריאת שמע ברביע שעה יתחיל רביע שעה קודם עליית גוף שהוא אדם אם גומר ברכות וקריאת שמע ברביע שעה יתחיל רביע שעה קודם עליית גוף השמש כולה ויתפלל אם השמש כולה על הארץ . ולגירסא עישור שעה אחת היינו מעסוד השחר או משיראה חבירו ארבע אמות עד תחלת זריחת הנץ עישור שעה ויקרא אז קיש ויתפלל מיד בתחילת הנץ א' אם כן יש גפקא מינה מובא לדינא אבל המ"א מפרש ויתפלל מיד בתחילת הנץ א' אם כן יש גפקא מינה מובא לדינא אבל המ"א מפרש יושפגל מדי בוחדית חנץ אי אם כן ייש נפקא מינה ופובא לדינא אבל הם א מפוס דודאי תפלה מצוחת עם הנץ החמה בסיי פים הוא תחלת הנץ מיד וק"ש קודם תחלת הנץ ומאן דגרם שיעור שעה הוא שנה ומיד עישור שעה הוא קודם החלת זריחת השמש. וע' בפים במיא אות ב' מעיה ער נץ שעה וחומש שעה והיינו עד כל גוף החלת זריחת השמש. וע' בפים במיא אות ב' מעיה ער נץ שעה וחומש שעה דבאן צ'ע וצ'ל משראה חבירו ד"א עישור שעה עד תחלת נץ מעלות השחר השמש איב עישור שעה דבאן צ'ע וצ'ל משראה חבירו ד"א עישור שעה עד תחלת נץ מעלות השחר קדמו עיני שעמדתי ולמדתי א"כ קשה ג' שעות. הוי דשעה א' מונחים ג"כ עד <mark>ג' שעות וי"ל שעו</mark> וקדמו עיני שעמדתי ולמדתי א'כ קשה ג' שעות, הוי דשעה א' מונחים ג'כ עד ג' שעות וי'ל שעה לא חשיב רק אשמורת ומדף ד' שם כל מלכי מורת ומערב ישיגים משמע ישינים ממש ואם נאמר דק"ש ערבית עד הנץ עד שיעלה כל גוף השמש על הארץ הוי ב' שעות כמ"ש בס" פ"מ אות ב' וא"ש מובא אלא דאויל לשימתיה באות ב' וה"ה ק"ש ערבית רק התחלת הנץ ומע"ה עד הנץ ה' מילין כל השמש ע' עמ"ז: (ו) אע"ם עמ"א י'ל ק"ש של יום אין לה זמן כי אם ביום וכן של לילה היו מ"ע שהז"ג ותפלה ה"ה להמחבר בק"ו ולמ"א שם בכל מעל"ע די בפ"א הוי שפיר מ"ע שלא ה"ג ווא"ה בק"ו אבאר עוד, וומ"ז ופר"ח ב"שם תומת ישרים "ג החזיק כמברת הכ"מ ע"ש. הו"ג וא"ב בסוף או מחויבין ד"ת ושאר דרבנן הוי מ"ע שהז"ג מדרבנן כהלל והבן זה ב" ועא"ד אות ב" ו"ג מורבנן ב"ל והבן זה ב" מ"ע שהז"ג מדרבנן כהלל והבן זה ב" ותאד אות בי וייג פסוק אי מחוובן דית ושאר דרבנן הוי מיע שהויג מדרבנן כהלל והבן זה ז
(ח) שיש עמיא והפרוח בס׳ וניץ בקיח סיח ואיר כאן עסי׳ עי אות ייב דק"ש יש לה תשלושין אבל
לא הברכות וראיותם מברכות כיז מעות לא יוכל לתקון בימל קיש ותפלה במויד הא שוגג כיש
נמי יש השלמה וייל למיד קיש דרבנן תקנו השלמה כמו תפלה אבל לרידן קיש ד'ת למה יעשו
חזיל תיקון השלמה ואייה בסיו ומיז אבאר המחלוקת אי קיש דית או דרבנן ומיהו בסיה יקרא של
לילה ושל יום אולי כיל לקרות אחיב אבל לא יקרא של יום דרותה של ערבית בידים כמיש הביי
הולמות (מומית מה במיל מוא מיא לווע) את ביות לווע מוא מיד בר ווכר מיור נועו מכר מונים. ולבוש (עמיש בזה במיז ומ'א לעיל) אף דיש לו תשלומין מימ מיה כבר עבר זמנה ואין ספק מוציא

מירי וראי דית והכן: מ'רי וראי ב'ת הכן: מ'א . יש לי בו התכוננות מעם כי הוא סברת הרשב"א בהדושיו ברכות ט"ם ב' **הביאו** המחבר בקפ"ז ס"א אבל לדיעה א' בסתם דארוך שקצרו יצא דיעבר א"כ יהיו דברי המחבר סתורים ולב״ח א״ש דנהי דיצא דיעבד מ״מ שם ופלכות בעינן בה וכמ״ש בפ״ז א״ מזה ולפ״ז ה״ה אם אמר תחלה רק מ״ע ופיים בא״י אמ״ה יוצר המאורות יצא כמ״ש הב״ח הביאותיו בפ״ז א׳ משא״כ אם אמר תחלה רק מ"ע וסיים בא"א אמ"ה יוצר המאורות יצא כמ"ש הב"ח הביאותיו במ"ז א" משא"כ ל"א בקפ"ז הוי ארוך שקצרו ולא יצא דבעינן שיפתח בכרוך ומסיים בברוך וכאן הפתיחה לא היתה איוצר אור. והב"ח זל אע"ג דבקמ"ז הסכים למ"א דאם ארוך עשה קצר לא יצא מ"מ כאן כתב דאם אמר בא"א אמ"ח יוצר המאורות יצא היינו דשם בהמ"ז ד"ת ועוד דלא יהיה המוציא וברכת השוון משא"כ כאן וכאמור וא"ה בהל" ברכת הפירות יבואר ברכת מעין ג" דהוי ג"כ ד"ת למור א ארוך וקצרו מהו דינו וכאן אין להאריך: (ב) "זא עמ"א אפשר מעריצין בנו"ן ארמית וו" מ" הרבים הוא לה"ק ומ"ש שיאמרנה מיושב עא"ר אות ה" בקדושת ובא לציון אם יושב אין לו לעמוד ואם עד יעמור כך יע"ש בוה: (ג) מרלגה עמ"א וע"ל לבוש כתב מ"מ מוב לאומרה בניגון שהוא בציבור יע"ש: (ד) כקורא בתורה עמ"א וע"ל לבוש כתב מ"מ מוב לאומרה בניגון ומעמ"ם כקורא פסוקים וכדעת המחבר ע"ן מה שאכתיב א"ה במ"ז דינים השייכים לכאן: (ה) בפחות מעשרה עמ"א ועס" ו"במ"א אות " מוה: (ו) אין עמ"א בד"מ כתב דאין רשאי דהוי ברכה לבמלה וכאן שתק ואודי להמחבר כי הנהות באחרונה חובה: (ו) מקרושה עמ"א אם מעה ברכה לבמלה וכאן שה וארוי להמחבר כי הנהות באחרונה חובה: (ו) מקרושה במ"א אם מעה ברכה לבמלה וכאן שה מעה ברוף ברוף ברוף יותויל מלאל ברוף כי ברוף כבוד ה" ממקומו נמי מיום השני מוה מ"ו ע"ל בוש ע"ש עמ"ז דינים השיכים לקדושה דיוצר וקדושה דסידרא: הוו ע"א לבוש ע"ש עמ"ז דינים השיכים לקדושה דיוצר וקדושה דסידרא:

בריך הוא ובין לעילא וכחב המ"ז שאדרבה מקנמם קלקלחם ואריך לומר ג"כ לעילא מן כל ברכחא ולא יפשקו בין בריך הוא ובין לעילא מכל עד ברכחא עא"ר שהש"ץ יאמר בנשימה אחת בזמן קריב ואמרו אמן כי אין הקהל עונים אמן עד שיאמר הש"ץ אמן . וכן אין יפה עושים בתון קסיב ומתרי תמן כי מן הקהב שונים אמן עד שיחתר הט ן מתן . זכן מין יעם עופים בסף ברכה אין מסייתין סוף ממש והקהל עונים אמן כאמן הטופה עיין קכ"ד ושם יבואר אי"ה עוד בזה . והנה עיינתי בדניאל סימן ב' פסוק כ' להוי שמה די אלהא מברך במפיק ה"א בלא יו"ד ולפ"ז יפה כ' בסידור ההענא שמה כך כי בתרגום כן הוא . וקשה על הט"ז בזה וד"מ וב'ח . והנה דרך רמז לא בדרך פשט ח'ו כי שמה ב' המ"ם לרויה יש בכח יו'ד שם יה רמז לדין כמ"ם הספרים יכר יסרני יה עזי וזמרת יה כמדומה בשם הבחיי כ"כ ושם אלהים אלה ומי נפרד בעו"ה בגלות כמ"ם הפר"ח בשם סבא דפ' משפטים בגלותא אתפרד מי ועלה לשמים ובנין נפלו יע"ם ויכאה דהיינו שאומרים ב"פ ימנדל ויחקדם שמיה רבה שם יה רבה ואומרים איש'ר א' על שם העלם למה ה' תעמוד ברחוק שם יה בריחוק מן וה והשנית מחפללים על שם אלה שנפרד מן מי וז'ש על אלה אני בוכיה וכתב הזוהר ז'ש בישעיה סמך מ"י אל"ה כעב מעופנה וכיוני'ם אל ארבותיהם (בספר המגיד כתבנו מזה בפ' תבא ואין מקומם פה) וא'כ רמו שמה שם יה די אל'ה כי זה רומו קלת כום וראה דניאל שהדין הוא רחמים בגלות למרק שון וע"כ בירך ליה והבן : הפר"ח הזהיר מאוד שלא לשיח באמצע קדיש או קדושה והביא מס" ד'א כ' המא אשכחיה לאליהו כמה אלפי גמלים טעונים מאף והימה לשלם לאלו הובא בב"י כאן ובקב"ח ע"כ ראוי ליזהר בזה ואין הילוק בין קדיש על חנ"ך או אגדה או משניות אם יש בהם פסוקים . ובשפר המגיד אאריך בזה אין מקומו פה . בא"ר סי' נ"ז אעתיקנו פה פירוש ברס המצורך שלא יראה כאלו מוליא עלמו מהכלל בפירוש שאומר להם ברכו כאילו הוא <mark>אין רולה ואט"פ שיאמר אח"כ ברוך כו' אין די ולכך אומר המבורך ואעפ"כ הוזר ואומר ברוך כו' שהמבורך אפשר המבורך בפי כל הבריות עב"ח אבל הקהל למה יאמרו המבורך כיון שאמרו</mark> ברוך כו' חי' א"ר כמ"ש בהולין הביבין ישראל יוחר ממ"ה שאומרים השם אחר שחי תיבות ופריך מלאכים נמי ברוך בין וחבר כין וחביבין ישראל יוחר ממ"ה שאומרים השם אחר שחי תיבות ופריך מלאכים נמי ברוך כבוד ה' וחשבי כיון דאתיהיב רשו ה"ב ברוך ה' מיד אחר חיבה א' וצ'ל כיון דאתיהיב רשו היינו שש"ץ אומר ברכו את ה' וז'ש ברוך ה' המבורך מפי הש"ץ וכל יבראל ע"ש :

הלכות קריאת שמע

נה (א) שהוא עס"ז. הנה בני מלכים עומדים לסוף שעה ב' כמ"ש ז"ל ושוהין בלבישחן ברן (ח) שהרא עם זי. הנה בני מנכים טומרים לסוף שפה בי למיש איל ושוחין בלפישמן שעה א' עב"ח ופר"ח וג"ל דהכל לפי הזמן הן בשינה ואף בלפישתן כשהיום קלר ממהרין ללבוש ומש"ה משערין זמניות והנה זמן ק"ש ותפילון (בסי' ל') ולילית (בסי' י"ח) זמן א' להם משיראה חבירו מרחוק כו' לפמ"ש הב"י דחד שיעורא הוא ור"י בסי' י"ח הביאו הב"י כחן מבמע דלחו חד שיעורת ועמ"ם בכ"ה בע"ז ח' וכחן תוח ב' מזה הת דתקנו שבע ברכות לק"ם ע"ש שבע ביום הללחיך ולקחו שלש בשחרית וארבע בלילה חי' הלבוש דהקדים ערב ויהי בוקר (גם ודברת בשכבך ובקומך) וזריזין מקדימין לקחו ד' לשל ערבית וג' לשחרית המוחרים ופרישה ברל"ו תי' דבלילה נמי השכיבנו לנחל ישרחל שייך ע"ש במזריים כו' יע"ש:

(ב) במקום עפ"ז להמחבר כבהשכים לדרך לחחר ע"ה ועדיין אין זמן ק"ש לכחתלה אף שיכול להחפלל וק"ש בכיחו ולסמוך גאולה לחפלה לא החירו לו אלא ממחין ורבנן חיקנו דלאחר ד' שעית כקורא בחורה ועקרו ממנו ק"ש ד"ת וכ"ה בחום' סוכה ג' בר"י החורנית (ועתה מנאחי בססקי החום' ברכוס ו"א דכל שעובר על סייג לא ינא מ"ה ברי החורנית נועתה מנחתי בפסקי התום' ברכות זיק דכל שעובר על פייג לח ינח מה ושאני ק"ש לילה דרבנן גופייםו אמרו רק להזהיר לכתחלה) א"כ י"ל דרבנן אמרו עד ג"ש

בקורא ממש בזמנה הראוי ולא מיקרי עבריין ובבעה ד' קורא עם ברכוחיה ומיקרי עבריין

ואין לו שכר מן המובחר ואם בעבר שעה ג' י"ל ימתין עד ד"ש דלא מיקרי עבריין כה"ג דמעיד

ע"ש חמור יוהר ורבי שלוחא הוא דעוית היה ירא שלא יעבור זמן שעה ד' ולא ילא ידי ק"ש

ע"ש המור ואונם אם למתר מכאן ואילך לא הפסיד הברכוח דלאו ממש אק"ש קיימא וק"ש

כבר כברה זמנה פשיטא שלא ימתין לאחר שעה ג' על תפילין ויקרא ק"ש בשעה ג' ומש"ה ספר עפרה אונה פסיטת שנת ימתר מחור ואיה לקמן עוד יבואר: (ג) יצא עט"ז הרא"ם על מ"ש ברכום ח' ב' רשב"י פעמים קורא אחת קודם ע"ה ואחת אחר ע"ה דלא אמר רבותא מ"ש ברכום ח' ב' רשב"י פעמים קורא אחת קודם ע"ה ואחת אחר ע"ה דלא אמר רבותא ב"פ אחר ע"ה דאין לעשות כן דמלילה איך יעשה יום והקשה הב"י אמאי לא כתב העור כן ב" <mark>והמחבר בס"ה כחבו</mark> ותי' דפשיטא הוא ורבב"י אתא לאשמעי' דמע"ה מתחיל ק"ש של יום והט"ז השמיענו זה וא"ל לאשמעינן אחת קודם ע"ה ואחת לאחר ע"ה סמוכים דגם זה פשוע שיש מפסיק ע"ה. ומיהו הא דהשמיטו הט"ז ב"פ קודם הנ"ץ ואחר הנץ מיד ולא הוי סחורים א"י למה כי הנץ החמה לאו מפסיק גמור הוי. והנה לענין ק"ש לילה בדיעבד לאחר ע"ה לא יצא האליכ בני ר"ג דיעבד הוי ודוקא שיכור או חולה וכדומה מ"ש ברל"ה והיינו דאמר כדאי רשב"י בשעת הדחק דוקא ואלו כאן כשל יום דיעבד נמי בלא דחק ואף פושע יצא ועפר"ח כ' רשבי בשפח הדרון דוקם וחגר כנון כשב יום דישבד נמי בנת דרון והף פושע ינת זעבר. ואם
דמדאידך מימרא כדאי ר'ש ה"ה מימרא קמייתא ואינו דקמייתא רשב"י מייני דיעבד. ואם
קורא ב"פ אהר ע"ה א' קודם שיראה חבירו ברחוק ד"א וא' לאח"ב יראה דשרי ושוב ראיתי בא"ר
אות ע' הביא כן בבם מנחת כהן (להרא"כ אפימנטי'ל) וכתב מרא"ש לא משמע כן והנה
מ"ש רשב"י משום ר"א אחת לאחר היות ולא אמשל"כ לאחר שיראה חבירו ו"ל דום פשיטא דעיקר
התקלה בל מושר שראה וזמן מפסיק הוא משל"כ לאחר שיראה וכן אימא דאין מפסיק
הראל המוחד ברחוד מדינה ברחוד ברחוד החברה מיותר ביראה ובריצור ברחוד קי"ל וַמְסִמִימָת הַמַּהָבַר משמע דַלֹּם כמנחת כהן וליע ועמ'ש במ"ח מזה . ובקיצור פשקי הרח"ש מם לא הרא של לילה ימתין בשל שחרים עד לאחר הגץ משמע קודם גץ לא אע"ג לאחר שיראה חבירו דלא כמנחת כהן . ועב"י שמשם למד דיקרא של לילה אחר ע"ה ושל יום ימתין לא ביקרא של יום אחר ע"ה דא"כ מפסיד בידים של ערבית מיד שחנץ החמה ולא הבינותי

אורח חיים הרכות ק"ש

כי הבור כתב על רב האי דסרר אין מעכב הקדים שנייה לראשונה וראשונה לשנייה כפל (עי מדור כתב על רב האי דסרר אין מעכב הקדים שנייה לראשונה וראשונה לשנייה כפל (עי פרשה ואיר כיכ) אלא דהראיש הביא דברי רזה ורב האי שו מתרי הוי לרח מהלק בין ציבור ליחיד אבל רב האי אין מהלק רק אם אמר הברטת רק שלא על הסדר דחיינו הקדים אהבה רבה ליוצר איר או תרווייהו לאחר קיש או אמת ויציב קודם קיש יוצא ידי חיבתו אבל אם לא אמרם לל אף ידי קיש לא יצא וות הכפל. ומשוה אפר המיא אל תשכת לומר כן בהמחבר שבוש וחזור וקודא הברכות שוה מלה תנאית היא שאין כן אלא הוא ענין בפני עצמו שצריך לקראם שאין הוורים רק על הקיש שנם בפיע נקנו עבי מיו וכים ברכות ייב כי ממא יוצר אור אמרי ועי באר הברטת בדי דייל דוקא אם לא קרא כלל קיש בני דלהר"ם פיא מק"ש קיש זמנה כל היום ורבנן הברכות ויראה דאפיה אומר הברכות דארבה ברכות משאיכ כהיג ייל דבדי אין אומר הברכות ויראה דאפיה אומר הברכות דארבה ברכות כל היום ומען שקרו וניאה דאומר אומר הברכות דארבה ברכות כל היום וקבן לקיש שנית שיוצא ידי קיש כתקנה לחוש לרב האי לצאת כתקנה אדרבה ברכון אקב"ו על קיש פש שנית שיוצא ידי קיש כתקנה לחוש לרב האי לצאת כתקנה אדרבה בכין ועמיש במיז מיש פש שנית שיוצא ידי קיש כתקנה לחוש לרב האי לצאת כתקנה אדרבה בכין ועמים במיז מיש לומר עכים קורא בני שנות וניין בווד בלידות ואייציאת מצרים נוהג ביום ובלילה דיר דרבנן עיש וניין לבוש כתב דמקראי יליק עלק היינו שבר שי מולה אם פיואר ומיש בפתית הכוללת ועי ביי בסי תקמים ופרות שם בוה בריה שלא בורי בים שות אום בהרבון האום ואיה בור מבות הואיה יבוא אום הביא אום בחדים בלה עש"ש ברע"ב בו"ב ואיה מוה : (ו) יצא שיכן מד שאי מולה אום המיא באות די עד או עוד בות ומסי אבות אות זי יעים באת הוא בל הפרשה לבנו בח"ש ברדב בוו מערים אם המיא באות זי יעים בי מושרו אפי דיוד אין חוזר ואוםר אמת ות ייב" משם ולבעל הברי ולבל לבר ושאר הפרשה להבל מי שי אום חוור ואוםר אמת ותי הכ" יושה ולבעל האור בל הביה להבל מום הותי הכ"י מיד ביו ביות להבל הוא בריה בלה הביום מום היו ביות הותי הכ"י מיד ביות להבל הוא הות היה להבי לואם להיות בלו הבריה להבל שום חוור אומר אמת הבל שים חוור ואוםר אמת הבל שים חוור ולצל הלא להבל האור ברים הוא הל שים מותי הכ"י ולא אור ולבל היום הוא הלשים הוא הלבול האת הבי מום הוא הלבול היום היום הוא הלבול הו מין מואר עמ'א . והנה האדון ז'ל דיבר בקצרה והם דברים ארוכים ע' סור וב'י וב'ח ופרישה (k) ב

רב"ז וא"ה בס" ס"ז אכאר עוד בזה ועס" ס"ג ובמ"א אות ז' יע"ש :

וברכות "ד"ב" קשה לזה דמשמע אפי" ש"צ אין חוזר ואומר אמת אבל ש"צ הוור ואומר אמת וברמת "ד"ב" ב"שה לזה דמשמע אפי" ש"צ אין חוזר ואומר אמת ותי" הב"י יע"ש. ולבעל עשרה מאמרות א"ש ומיהו המנהג שגם הש"צ מסיים ה' אלהיכם אמת שלא להפריד כרבי יהודה שם: (כ) אין איסור עמ"א ואין משתקן אם יחיד חוזר ואפר תיבת אמת להוד באה ה' אלהיכם הואיל והפסיק ושהה הדשמע גופה אם שהה והפסיק אין משתקין אוהו עמ"ז ס"ג אות ג' יע"ש: (נ) במ"ז וו"ן עמ"א ו"א שיכוין בפסוק פדית אותי ה' אל אמת עולה כמו ה' אלהיכם אמת א"ר אות ר בש"מ צרור המור: (ד) יאמר עמ"א ובב"ח דמנהג קדוש הוא ויחיד יכול לומר אל מלך גאמן וע"ד ר: (ה) צריך עמ"א ועמ"ש המחבר ולא יאריך יותר משיעור זה כתב הפר"ח בגמרא משמע ש"צ"א אבל אין איסור ובפרק הרואה דר"ע היה מאריך באחד "ל יע"ש: (ו) ידגיש עמ"א כי נה נראה אין בו דגש ועב"ח ופר"ח בזה: (ו) שמע ב"ש ע"מ"א וכ"כ המ"ז בס" מ"ג את ג' דכל ששוהה נהעוקי לא: (ח) על מפתו עמ"א ענ"י כ" מר"ז דקרא והזר וקרא להשתקע בשינה "ל דוקא על שתופ"ל ממה ל"דוקא על מפתו ממור הוא לא"ה אמ" כופל הפרשה נמ" לא ומהרו"א שם אפ" על ממהו לא וה"ז שכפל שמא לבד פסוק ראשון רק מואהבת את ה" היה כופל יע"ש: (מ) שלא יאמרו עמ"א וא"ר כתב שמא לבד פסוק ראשון רק מואהבת את ה" היה כופל יע"ש: (מ) שלא יאמרו עמ"א וא"ר כתב ספתו משום שמירה הא לאזה אפי כופל הפרשה גמי לא ומהריא שם אפי על מפתו לא ורז שכפל שמא לבד פסוק ראשון רק מואהבת את ה' היה כופל יעיש: (מ) שלא יאמרו עמיא ואזר כתב מסוכה ניג בי "ל דהתם לאו לעורר הכווגה כי אם לשיר לא שייך זה ואסור אף בציבור יעיש באות יז: (י) ביש אמן עסיא ואמן אמן אמן אמן אמן אמן אמן אמן מסילום שם אמן ואמן אל דסוכר אשין לחלק והלביש מחלק אמן אמן אמור ובוייו שרי ועפריח הביא ירושלבי פרק ד' דמנילה ה' מבואר בפירוש אמן אמן הוי כשמע שכי וכים המפרש שם (ד'ד) וכתב דוד המלך ע"ה ביחיד היה אומר ובש"ע משמע כירושלמי המחלק בין יחיד לציבור יעיש. הנה מש"ע סעיף מ' משמע שביחיד גמי אסור ובס" ס"ג בלחש הוא והפר"ח הביא קרא בעורא (נחמית חי"ר) בירך ה' ויענו כל העם אמן אמן ב"פ בלא וירו יעיש והאשר ששהו בנתיים יע"ש ולי העני גרוגה שיש אמן אני מאמין ובחוק שכן הוא האמת. ויש פירוש אמן על בקשה ה"ד שיאמנו הדברים וימלא משאלותינו (עיין קכד ולע"ל ניא כתבנו מזה מש פושר ה"ד שיאמנו הדברים וימלא משאלותינו (עיין קכד ולע"ל ניא כתבנו מזה משם קומרס קסו שלי) וא"ב ברכה שיש בה ב' עניינים עד"מ רפאינו הופא רי שפיר יל ה"ב

חי העפורים זהב יעיש ואם רשי חולק עריין א'י פתחות מהו אם ר'ל העין בסגול פתח קפן (עיין סרגליות סובה) לא יתיישב היודע ועד יעיש ואם ר'ל קפץ גדול וקפץ קסן הוי כמו פת'ת וכאן לתשלום הדגש שנחסר ויו השורש עדיין צ'ע וא'יה יבואר:

בלילה לא זוה החקנה ממקימה ובאיר כיה אי שבע נאל ישראל איי מהו דהא הדא ברכה

כבכת כמנתה בהב"ן מנגן יהמרו כסוק ומקבלון קדים כו' ג'פ כלתב וע'ע עח"ר כאן ולפיב שם ואי"ה בס יבואר וכאן אין להאריך:

שם ואיים בם יבואר וכאן להארך:

בר המחבר פסק אהבת עולם ואין אחבה רבה ומיהו רק התחלה יש שינוי ומכאן ואילך אין

שנוי עב"ח ופירש"י. והא דבחרו בשחרית דוקא אהבה רבה ובערבית אהבת

שנוט הדשים לכקרים רבה אמונתך בשחר פרישה ואהבת עולם אהבתיך כו' בערבית. ונוסח

ספרדיים שהרית וערכית אהבת עולם ר'מ פ"א בק"ש ה"ו: (א) כדר עע"ז. עב"י וב"ח

ופרישה ועמ"ש במ"א א' ואבאר קאת לרב האי אם קרא ק"ש בלא ברכות אע"ם שילא ידי ק"ש

רכל המאות דקי"ל ברכות אין מעכבית מ"מ ידי מאוה כתקנה לא ילא וממילא כשחתר ואומר

ברכל המאות דקי"ל ברכות אין מעכבית מ"מ יד"ם היה קודא אם כיון ילא ואד להאור

וקרות ביחיד איירי הא איבור ולקרות ק"ש ג"כ והא דר"ם היה קודא אם כיון ילא ואד לראור

מעכבות זו את זו דאם לא אתכת קולא אתת ולבניים לא אתר כל לא דר ברות באמר לא ילא מותה באמר לא ילא מותה במתר כל כל אף ידי אותה שאמר מותה מעכבות זו הם זו דקם כח חמר משל מחשר ושבר אינו למוד לבל מני לל דאפי מעמד וברכה לבעלה הוי כי הז"ל חקנו לומר דוקה בחיהם וכההיה דברכות י"ב א' דאפי מעמד היו הומרים א'ר וכי מעא זמן יוצר הור אמרי ולאו דהויה הוא וכ"פ הר"מ ז'ל בפיו מתמידין ומוספים ה"ד דח"ר אמרי (עמ"ש בנ"ה) ויש נ"מ טובא אם היחר מלקרות עד סוף שפה ד ומוספים הדדתי ממרי (עתיש בניה) זיש לתי טוכה מם לימר שמקרות של הוף בפני די ואין זמן לומר בתי הברכות עם ק"ש ויש זמן לומר אחת לרב האי לא יאמר כי מעכבות ז"ו את ז"ו (עב"י וה"ג בברכות י"א ב" וע" פרישה) וברכה א" לבטלה הוי . וכפי זה המחבר בס"א פסק הרשב"א דלא כרב האי דמדינא א"ל להזור ולקרות ק"ש ומ"מ הנך רואה דחשש לדברי רב האי וקורא ק"ש שניה כו' ובכדר ברכות פכק דאין מעכבין שאם הקדים שנייה לראשונה יצא י"ח ברכות ג"כ ול'ת א"ר אין בה מלכות (עמ"א ב') והוא מר"מ פ'א מק"ש ה"ח ונפיק ליה מברכות י"ב וכדאמרן מבמע הא ברכות מעכבות זו בלא זו כדאמרן (עפר"ח) ואין הכרע מברכוח "ד וכדהמתן מבמע הה ברבוח משכבוח זו כנה זו כדהמתן (שבריח) וחין הפרע דייב
דרבוחא קאמר דהדר אין מעלב וכ"ש ברכוח זו את זו אין מעבבוח ומיהו לדיך לאומרם
הברכוח אף יהיד אמר ק"ש ועב"י ואין להאריך: ואגב גררא מ"ש בטור והא דהון אם כיון
כו' כי י"ל למאן דמפרש כיון לקרוח בלא בהשירות ויחרות שלא קרא מזות טפסח כי' א"כ
אין ראיה כלל לירושלמי זאת אומרת דלמא במבואר מקודם אלא דאין זה שייך לרב האי
והרי הירושלמי דאקבי כן ממשנה ושיבר דמדלא חגן והפשיק ומברך ש"מ בלא ברכה נמי:
בא"מה עט"ז וע' ס" ר' אות ב' ולקמן ל"א סשיף ג' דאפי הנחת ידו על הראש
דליכא בהקוחיהם אפ"ר אשר לשרול הוא חזכר בפיו וממדרש י"ל מן החוכה אין
דליכא בהקוחיהם אפ"ר אחרות להבומר ביור וממדרש י"ל מן החוכה אין

בלהיק אם אין מבין אפשר דיוצא כמו מגילה הלועו אשורית יצא ושאר לשונות דוקא שמע הבנה או שמע לומר לכתחלה צריך להשמיע לאוניו מ"ח לא מדרבגן עיין מ"ש במ"ז מזה ובחירושינו הארכנו וכאן אין להאריך. והנה בר"מ פ"ב מק"ש ה"י כתב בלשון שמבינה והמחבר השמים זה אם בכוונה אפשר לומר שמע לכתחלה צריך מ"ה להשמיע לאזניו עמ"ז תרפ"מ א"א"כ אין הוכחה שיבין דוקא והעד בקצ"ג במור וש"ע און יוצא בשמיעה אם אין מבין משמע כשמברך לעצמו יוצא אינים שאין מבין אם לא שנחלק בלה"ק יוצא ולא בשאר לשונות כמו מגילה או דלהמחבר בק"ו תפלה ד"ת כר"מ עמ"א שם אות ב" א"כ י"ל קושיית תום" בסומה דלא חשיב כי אם ד"ת דקידוש היים כיון שאמר בתפלה תו הור דרבנן (עמ"א רע"א א') ותפלה חשיב במשנה בכל לשון ואף קירוש ד'ת ככלל ימש"ה השמים המחבר זה ועדיין צ"ע וא"ה יבואר בקצ"ג עוד בזה עסי קיא במ"א אוי ה' : (ב) שלא עמ"א וכ"כ הפרישה דהרהור לאו כדיבור דמי וא"י כלל אלא יהרהר ויצמער שרצונו הי: (ב) שהא עמדא וכיכ הפריטה דהרתור לאו כוינה וביותר כל לבר או אי וזוח ויינטת שנותה לברך ואי אפשר הקביה מצרף מחשבה למעשה ומסקנת המיא משמע דיוצא באונם וכיכ בקפיה אי וכיש הוא מקיש: כתב הפרית בשם הרמ אלשקר ואיר דקיש אין יוצא בשמיעה של חבירו דרכתים והצרת בס עיש והקשה על זה ועב"י סיי תקצ"ד ואיזה בקצ"ג אבאר עוד: (ג) צריך עמ"א ובסיה מ"ב יחיד שבא לבית הכנסת יאמר עמהם ויראה דיכוין שלא לצאת כדי שיאמר ברכות עם ובס ה סיב יחיד שבא כבות הכנסו האו של יו אור יום לא צבאו בדי האו בי האו בי האו בי האו בי המנה לא מים בי היום בי האו מים האו בין מים יום בי האו מים או הנה ייל ג' שיפות א' שיפות רשיי ורים ופור שיש חילוק בין מעם ע"צ ובין מעם אפי לשכב לכתחלה על צדו ממש שרי . שיפה ב' ר'י כל שלבוש צריך לעמוד. שיפה ג' לבוש איצ לעמוד דגם זה פורח ושרי כמו מעם לב'ב אבל לישכב לכתחלה על צדו ממש אסור.

ג' לבוש א"צ לעמוד דגם זה מזרח ושרי כמו מעם לב"ב אבל לישכב לכתחלה על צדו ממש אסור וא"כ י"ל דעת הר"ב כשימה ג' זה יהיה דעת המחבר וכן הבין הלבוש וזה באפשר אבל לומר שימה שלישית בזה האופן דאין חילון בין מעש או על צדו ממש רק לחלק בין ההיא דות מחזיר פניו בשבר שיבה שיכה שיכה שלישית במורח לעמור וההיא דפרקדן שרוצה לישכב פרקדן אסור אפילו על צדי ממש זה אי אפשר דפרקדן משמע שכבר שוכב כן אפ"ה לא יקרא על צדו ממש (נמי בכלל פרקדן לשימה ב" זג') ואמנם מאן מפריח לן לומר הכין ואמאי לא נימא דהר"ב מעמא יהיב למילתא של המחבר ויש חילוק בין אצלויי מעם ובין ע"צ ממש ולישכב לכתחלה על צדו ממש אסור. ואמנם נאמר באופן אחר כי רבינו יונה ז"ל סובר שאין לחלק בין מעם או ממש בין לקילא ובין לחומרא (ומש"ה אודי ליה הר"ב להמחבר ב"ב אף מעם שרי דאין לחלק ב"ל) והוקשה לו ההיא דשנים ישינים הוכרח לומר ביש ערום ללבוש הוי מורת רב ומנ"ל זאת ר"למא שאני בין רוצה לישכב לכתחלה אסור אל יקרא בעיבידה כו" לא בשכיבה וההיא דב" ישינים שכבר שכב מורח לעמוד כמו ב"ב כו" שינות מוכר לישבר מומר לישבר כמורח לעמוד כמו ב"ב כו" שינות מוכר לישבר מומר לישבר לישבר שומב שכבר שכב מורח לעמוד כמו ב"ב כו" אלא יקרא בעמידה כי לא בשכיבה וההיא דב' ישינים שכבר שכב מורח לעמוד כמו ב'ב כו' שבורח לישב מותר לכתחלה לישכב לוא שהוציא רבינו יונה כן ומלת פרקדן משמע שכבר שוכב לא יקרא וצריך לעמוד לכן בהכרח לחלק בין ערום ללבוש אבל המחבר סובר כרש"י ור'ם ומור לא יקרא וצריך לעמוד לכן בהכרח לחלק בין ערום ללבוש אבל המחבר סובר כרש"י ור'ם ומור ביו שדוני הב'א זיך נחבב יולמן שמטא דתלמודא אצלויי כו' ועיין ספר חמר משה חרה אפו באדונינו מב'א זול וכתב דילמא אין מורח לישכב ע"צ ממש נם זיבה שמרא לבי תרי דמתחלה השבל ומה עשה לו אדונינו המ'א ז'ל וכדכתיבנא והבן זה . ולפ"ז ודאי ב'ב וחולה אם קשה והשבה ועמידה יכולים לכתחלה לישכב אפילו מעם על צדו ושרי ובדאמרן : (ב) מי עמ"א אתון שהיי בישש שם משמע דאפי בינו לבין עצמו כל שיש יוהרא (מצינו יוהרא אף בפע) מנדין אותו שהרי יב ון קנוסא לא ראה אותם לרבי ור'ת והיינו בדבר שששם התרו בכל ישראל ולש"ש מבר לה בהא כיש"ש דמלת לפנינו שם היינו שר"י בן קנוסא ראה אן שנדין ואף ארכיום אם הם בר לה בהא כיש"ש דמלת לפנינו שם היינו שר"י בן קנוסא ראה אן מנדין שמא"ש מבר לה בהא בינו לבין עצמו יאחד רואה אותו עושה כן אפי השש יוהרא אין מנדין שלא הכירום אם הם הברות ב"ש אין מנדין ולא מיקרי עבריין שמא"כ ב"ש העית בסחב יע"ש . והנה כ"ו ביחיד נגד רבים לש"ש אין מגדין ולא מיקרי עבריין משא"כ ב"ש וחיזוק ואמרו דאמור להחמיר כב"ש אפי לש"ש דרצו לקבוע הלכה כב"ש לולי ב"ק: העשו חיזוק ואמרו דאמור להחמיר כב"ש אפ" לש"ש דרצו לקבוע הלכה כב"ש לול ב"ק: ור"ד נרש"ע עבריין דעבר ארבבון ברכות רא א בר" וראב"ע בק"ש ערבית דראב"ע המה וודע אפ"ה עבריין דעבר ארבבון ברכות רא א בר" וראב"ע בק"ש ערברית דראב"ע המה וודע

ורען דמש"ע עבריין ולא מיתה וסכתי מפני כני "ל דמחמיר לא כב"ש אלא לעורר הכוונה וכדומה אחדת אפלחת עבריין ולא מיתה וסכתי מפני כני "ל דמחמיר לא כב"ש ערבית דראב"ע הסה וידע הלכה מכיח רק לכוין יותר אפ"ח אמר ר"י פן יראו התלמדים ויקבעו ככ"ש וכמ"ש הב"ח דבערבית עומד אסור לישב ופר שמצותה מיושב אף מושב כב"י או כב"ח ופרישה ביושב מצותה לישב עוד משמעתה מיושב אף שומד בשחר מצוה לישב וכמ"ש הפר"ח ג"כ א"כ משמע משא"כ לר"א שמצותה יותר מוושב ואף עומד בשחר מצוה לישב וכמ"ש הפר"ח ג"כ א"כ משמע מישא כ"ר א שמצותה" ומישר בדאן שמי בישור של עד מיש מבות של בדברים לחור ולקרות ערבית רשאי לישב וו"א ומש"ח רק עבריין לא מיתה ומה שלא כתב המחבר דצריך לחוור ולקרות כנראה מתום' ברכות "א ד"ה תני כהר"ר שמעיה מסתימת הפוסקים משמע דא"צ לחזור ולקרות או להחמיר לאו כב"ש וא"כ עושה כב"ש אפשר שצריך לחזור ולקרות וצ"ע ועיין עם"ז וא"ר כתבו בזו הביות"כ מצוה לעמוד. ולפמ"ש ערבית אסור לישב ויות"כ אסור לעמוד כשיושב: ואם עומד בזה וביוה"כ מצוה לעמוד. ולפמ"ש ערבית אסור לישב ויוה"כ אסור לעמוד כשיושב: ואם עומד בשחרית אם מצוה לישב בד"מ והגמ"י פ"ב מק"ש אות ג' דמצוה יותר בישיבה וכ"כ הפר"מ מס"ם בשחרית אם מצוה יותר יושר בר"מ והגמ"י פ"ב מק"ש אות ג' דמצוה יותר יושרי המיר כך ואסור דנראה דעישה כב"ש ושם בהגמ"י מבואר קצת כמש"ל דרוצה להחמיר לא כב"ש אלא מפני שיכול לכיון יותר בעמידה אסור: (ג) נקרא עמ"א. וקפ"ד ס"א בברכת המזון אף לב"ה שפור מפי כו׳ הלכך ראיי להחמיר ולחזור למקומו ואון נראה עישה כב"ש ובפסוק א' גם ב"ה מודים מציה מפובחר לעמוד לא הולך כדי שיכוין לבו יותר: (ד) בפסוק עמ"א כתב דלא מיחזי כב"ש די"א עד על לבבך בעמידה או פרשה כולה עיין מור בה"ג וראב"ד ור"ח אות ד" וצ"ד ס"ד (מ"ס צ"ג) ושם יש מחמירין באבות משמע לכאורה חומרא בעלמא לא מדינא ויבואר א"ה שם: (ה) בפסוק עמ"א ובס"א אות באבות משמע לכאורה חומרא בעלמא לא מדינא ויבואר א"ה שם: (ה) בפסוק עמ"א ובס"א אות הוי אף למ"ד ב" פרשיות ד"ת כדבעינן למימר אי"ה בסי ס"ז בזה ועמ"ש אם ספק אם כיון בפסוק ה"א אי ומ"א אי: (ו) וחוור עס"א דאם לא כיון פסוס א' עד שנמר כל הפרשה או כוי שום לד ב"ד א" ומ"א אי ומ"א אי וו" וחוור עס"א דאם לא כיון פסוס א' עד שנמר כל הפרשה בו"עיון ס"ד ב"א" און ומ"א אי וו"א אי וו" וחוור עס"א דאם לא כיון פסוס א' עד שנמר כל הפרשה בו"עיון ס"ד ב"א" או ומ"א אי ומ"א אי וו" ווחור עס"א דאם לא כיון פסוס א' עד שנמר כל הפרשה א' כר' עיון ס"ד בא"ד א' ומ"א א': (ו) וחוזר עם"א דאם לא כיון פסוק א' עד שגמר כל הפרשה צריך לחזור כל הפרשה דאל': תוי קירא לבפרע ככסי ס"ד ס"א ועכ"פ מדרבגן לא יצא ואפשר אק מ"ה כמש"ל: (ו) מודה דתרי כווגה יש א' לצאת די בתחלת וכווגה להבין מה שיאמרו צריך בכל טוד כמשל: (ז) מורת דתרי כוונה יש אי לצאת די בתחלת זכוונה להבין מה שיאמרו צריך בכל פחוק אי ובאבות אף למ"ד תפלה דרבנן צריך זאת כוונה ואלו לצאת בדרבנן א"צ כמ"ש במ"א במ" מי אות ג' יע"ש בזה: (ח) מתנמנם עמ"א הביא מחלוקת הפוסקים ג' דיעות י'א פסוק א' עד בשכמל"ד ד"ת וו"א פרשה א' וו"א ב' פרשות ואי"ה בס" מ"ז יבואר זה עפר"ח שם והב"ח החמיר עד על לכי ע"ש: (מ) לא עמ"א ואע"ג דבם שנייה כתיב גמי לדבר בם זה צווי לדבור וזה עד על לבכך יע"ש: (a) לא עמ"א ואע"ג דבפ" שנייה כתיב גמי לדבר בם זה ציוי לדבור וזה ללמר בניהם אר איר יי מנת יי מוא בעוח"י: (י) בפרשה ראשונה עמ"א ביות הי מוה בעוח"י: (י) בפרשה ראשונה עמ"א הביא דברי כסף משנה בשם הר"ר מנוח פ"ב מק"ש ה"ח דלא ירמוז כל הק"ש ופרשה א' מנונה גמי הוי יע"ש. והנה בסע"י ג' דיעמור בפסיק א' ו"א עד על לבכך וכתי הרא"ש ז"ל (עב"י) משום לא ירמוז וזה הוי כעראי משא"כ מעל לבכך כתיב ובלכתך בדרך כו' והנ"ק הקשה בס"ג לרבי יוחנן למעמיה (ברכות י"ג כ') אימא משום עראי וי"ל דא"כ רק על לבבך או יאמר דא"כ פ' שנייה גמי כהר"ר מנוח ועמ"א אות ד' מ"ש י"א כל הפרשה הוא הגמי"י פ"ב מק"ש אות ה' שפסקו כרבי יוחנן והיינו מעראי עד לבסקר בסוק א' כוונה) ובהכרח פ"שנייה אין איסורא וא"כ נראים קצת סותרים אות זה עם האות ד' והכן וי"ל:
שנייה אין איסורא וא"כ נראים קצת סותרים אות זה עם האות ד' והכן וי"ל:

סד (א) חזור עמ"א הב"ח ולביש מחולקין לב"ח אם ספק לו אם אמר שמע ישראל ממילא ודאי שלא כיון לא אמר אותו (דאין דרך לשכוח מה שאמר בכוונת הלב) דאז אף ידע שאמר שלא כיון לא אמר אותו (דאין דרך לשכוח מה שאמר בכוונת הלב) דאז אף ידע שאמר ובלא כוונה מבואר בס"ג ס"ד . ובהכרח מ"ש בברכות מ"ז א' א"י להיכן מעה יחזור לראש (ל"ג ובלא כוונה מבואר בס"ג ס"ד. ובהכרח מ"ש בברכות מ"ו א' א"י להיכן מיה יחזור לראש (ל"ג תפרק) משמע לתחלת ק"ש היינו פואהכת וידע שאמר שמע דאל"כ מאי איריא א"י אפי ידע ולא בכוונה אמר שמע דאור לא "י אפי ידע ולא בכוונה אמר שמע דאור לראש וגומר הפרשה והלבוש נמי סובר כן הפירוש לראש היינו ואהבת אלא דשמע אפי ספק לו מסתמא אמר ומסתמא כיון ואוקי אחזקה (ובס"ג ס"ד ידע שלא ביון און מתחיל כ"א ואהבת והנ"ץ התחיל ב"ח ולבוש בפירושים שוים לא ברין עא"ר. והראה לפ"ג את הו"ז בשכמל"ו לב"ח חוזר לבשכמל"ו ולבוש לואהבת חזקה כיון ולב"ח יאמר בלחש אי ימתין ולאת ז' דכוונת הלב אין דרך לשכוח. עמ"ש באות ב' בספק אם כיון. עמ"ש בסיף הסימן ולאת ז' דכוונת הלב אין דרך לשכוח. עמ"ש באות ב' בספק אם כיון. עמ"ש מס"א ותיין למשרתם התי"ר בקמץ משמעו יחוד למ"ד פרשה א' או פסוק א' ד"ת א"כ למה יחזור לוהיה א"ש כיון שירע שאמר פ"א הוי ספק לו אם למ"ד פרשה א' או פסיק דכון דעוסוק בק"ש צרוך לתקן הכל יע"ש. והנה אם ספק לו אם לכיון למור בלוור לקרות או לאי כתבנו בסי ס"ג ומב"ח כאן במ"ש במ"א אי ברנון ברי הפחל א' אם צריך לחוור ולקרות או לאי כתבנו בסי ס"ג ומב"ח כאן במ"ש במ"א אי ברוב במצע שומר בורא אין ראיה דוראי כל ששכח וראי לא כיון (ג) דסירכיה עמ"א עב"י לש"י ב' תומרות באמצע הורא לא כיון (ג) דסירכיה עמ"א עב"י לש"ב ב' תומרות היא כר ולמור הוא ומכ"ש עומך בוכתבתם וא"י היכן דלפען אין ראיה דמעת וסבור שנייה היא כר ולמור הוא ומכ"ש עומך בוכתבתם וא"י היכן דלפען אין ראיה דמעת וסבור שנייה היא כר ולמור הוא ומכ"ש עומר בוכתכתם וא"י היכן דלמען אין ראיה דמעה וסבור שנייה היא כי ולמור ומכ"ש עומר בוכתכתם וא"י היכן דלמען אין ראיה דמעה וסבור שנייה היא כי ולמור ושאר פיסקים כל שעומר באמצע הפרשה וספק לו אם אמר מה שלמעלה חוקה אמר וקס"ל רבותא אפ" בלמען ירבו מסתמא שנייה סיים. והנה לרש"י מעה חוזר לראש היינו מלשון תועה בדרך שספק לו ול"ג וא"י להיכן (עלח"מ פ"ב מק"ש הי"ר יע"ש) דומיא דאינך סעה בין פרק לפרק מעח

ולפילו בקורא להניה מזחות וכדומה ילא. ועמ"ש בחידושינו מזה ועיין פירוש המשנה בר"מ ז"ל ופ"ב מק"ש ה"א וכ"מ בה בטור וב"י בשם מהרי"א מלון גיהנם מכ"מ והנה לפעמים ממש מדה כנגד מדה ולפעמים היפוכם הוא מחמם עלמו מלננים לו ולפי העת והלורך והכל נכלל מכ"מ: (א) ז"אף לכתחלה עט"ז והנה יש חקנה לנקות בלכור ועפר א"ר אות ד' יע"ש בכלל מכ"ש ידיו מעורף ואין מים ינקה בלרור ועפר ויאמר בפיו. והנה יש בכאן קלת ומיהו בק"ש נמי ידיו מעורף ואין מים ינקה בלרור ועפר ויאמר בפיו. והנה יש בכאן קלת עיין שכאן כהב המהבר והר"ב אם מחמת אונס ילא בהרהור וכן בל"ד מ"ו בתפלה יע"ש. והנה יראה דעת המחבר בלא אונם אפילו דיעבד לא ילא בהרהור ממשנה פ"ו א' לא השמיע ינל הא הרהור לא הא אונם יום חשינה דעבד נח יום בהרהור ממשנה פי׳ אי לה הספיע ללא הא הרהור לא הא אונם יולא מבעל קרי ך׳ ב' לרבינא שם וכירושלמי הביאו הבי׳ כאן ועמ"א קפ׳ה א' בהמיז אונם יולא בר'ז יע"ש. ולפ"ז לשיעביר אונם א'? לחזור ולקרוח ולהתפלל דמ׳ה הרחור כדיבור וחז'ל החמירו בלא אונם לא יולא ובאונם העמידו על ד"ח. והנה המחבר שמע מותר בכל לבון א'כ דלא גרע מהרחור כמ"ש הה"ר ברכות ע"ז וגם א'? להשמיע לאוניו מ"ה אפילו לכחחלה כ"א מדרבון בהכרח שמע שיכוין ויבין פסוק א' מה להשמיע לאוניו מ"ה אפילו לכחוש ברכות י"ג ב' וע"א א' הסכת ושמע. אבל הר"מ ז'ל יש לו באומר החבר המשב המה הי"ל היל יש לו שיטה אחרת בזה דבק"ש פ"ב ה"א לא השמיע לאזניו ילא משמע הא הרהור לא ילא ופ"א מה" ברכות ה"ו כל הברכות יולא בהרהור אף בלא אונם עכ"מ שם והיינו דמחלק בין ק"ש דבמע בכל לשון הא הרהור לא ובין שאר מצוח. ואפילו בהמ"ז ד"ח יוצא בלבו וא"כ אין הוכחם לומר דבק"ש בעינן כוונת הלב דפסוק א" רק כוונה לצאם דהוא מ"ה ומר"מ פ"א מק"ש אין הכרע אי סובר רק פסוק א" ד"ח ופר"ח בסי' ס"ז ואי"ה שם יבואר. אבל הפר"ח בכאן וצ"ד כתב דכשעבר האונס צריך לתזור ולקרות ולהתפלל יע"ש ולשון הש"ע משמע כמ"ש דיצא וא"ל כתב דכשעבר האוכם לריך לחזור ולקרות ולהתפלל יע"ש ולשון הש"ע משמע כמ"ש דילא וא"ל כל שהיה אנום וכמשנה דבעל קרי וכרפינא בזה והבן ובחידושינו הארכנו וכאן אין להאריך. ובלבוש כאן ש"ה מהיים דהרהור כדיבור דמי ובד"ח אסור להרהר במקום טינופת והיה מחקר קדוש ומ"ד בכאן. ועמ"ש א"ה עוד במ"א מוה: סבר קדוש ומ"ד בכאן. ועמ"ש א"ה עוד במ"א מוה: סב מחקר קדוש לוהיה מהקד קדוש לוהיה מהלך קדוש ל"א ב" הם דיעות חלוקות לר"מ ורש"י וטור על לידו ממש שרי בלבוש ובלא טירתא ומעש אשור משום פרקדן אם לא חולה וב"ב וההיא דשנים ישינים זה מהאיר פניו (ברכות כ"ד א") בלידו ממש אבל רבינו יינה לא מחלק בין מעש או מ"ד מיהם רק שלין לבוש וטורת ללבוש קורא שוכב חלב שכב שכב שכב בסבות לבוש לידו ממש הא לשכב לכתחלם אין מוסרת די"ל כשכבר שכב הכינו של לידו ממש הא לשכב לכתחלה לא ומלבון המתבר הכים יושב ורש"י הכינו הה"א חובר בר"מ ה"ב חיבר היכר או מוסר דומים המידה ברכים וושב ורש"י המידה נהיו אה לוחר ביום המדיר ווהד לא חובר ברכים וושב ורש"י המידה ובר בר"ב ווהד לא חובר ברכים וושב ורש"י המוכב להוכר ווהד לא חובר ברכים וושב ורש"י המוכב הוכר ווהד לא חובר בר"ב ווה מוכב ווהד לא חובר ברכים וושב ורש"ד המוכב ברלם ברכים וושב ורש"ד המוכב הדבים וושב ורש"ד הביום בר"ב ווהד לא חובר בר"ב לא ווחד ברכים וושב ורש"ד המוכב בר"ב ווהד לא כובר בר"ב לא נודו משם הא לשכב בלכת חובר לא ווחד ברכים וושב ורש"ד המוכב בר"ח ה"ב מדבר ברב"ב לא נודו משם הא לשבר בר"ב הא מוכב בר"ב לא נודו של הברב בר"ב האים בר"ב המוכב בר"ח ה"ב מה"ש ה"ב המביר ברב"ב לא נודו של הברב בר"ב ה"ב מב"ב המביר בר"ב לא נודר בליות המביר בר"ב לא מובר בר"ב ה"ב"ב המביר בר"ב ה"ב"ב המביר בר"ב ה"ב"ב המביר בר"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב המביר בר"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ה"ב הזכיר יושב לא רוכב ור"מ פ"ב מק"ש ח"ב הזכיר רוכב לא יושב והמחבר נקיט זה לומר כמו יושב לכתחלה ג"כ עב"י ולד"מ מליה עפי בישיבה (וכ"כ הפר"ח עמ'ש בס"ב) ה"ה בוכב נמי כן רשמי לכתחלה. גם כפל הלשון אבל קורא כששוכב ע"ל כבר כתב שוכב אלא לומר אף לכתחלה <mark>וסנה פרקדן ב' פירושים או פ'ר קד'ן פוריא קדקוד וזה יוצדק לפי' הר'מ ז'ל כי קדקוד אסשר יקרא בין פניו למעלה או למעה אבל לפי' פ'ר קד'ן קד'ל כי למ'ד ונו"ן מהחלפים <mark>נסרגום קשה עורף קשי</mark> דל עיין פרישה ורבינו יונה וחוש' ערבי פסחים והנה ק'מ ורבינו יונה</mark> לר'מ ע"ל ממש שרי וב"ב מוטה מעט שרי והיינו אללויי ולר"י ע"ל לכחורה בתרחי פניגי נרות עדי נחש שרי וביצ מושה מעץ שרי והיים מנלווי זגלי על ממש אשור ולחולה ולביב אפשר דוקא ע"ל ממש הם לא"ה כל ששובב אפרקדן אף חולה וב"ב אסור ועיין ג"ץ וא"ב קשה ביותר על הר"ב שהשכים להמחבר ב"ב מעע שני וכר"י ולכאורה זיכה שערא לבי מרי. ואם נאמר דעת הר"ב הוא שישה ג' ועעמא יהיב למילמים של המחבר דע"ל ממש שרי בשכבר שוכב ואיכא שורח הא לשכב לכתחלה לא ואללויי היינו מעע (והמרשים ל" אינו) וכפי הבנת הלביש ז"ל וכדבעינן למימר איה במ"א הוי א"ש. אבל לר"י ודאי לא כ" אינו) וכפי הבנת הלביש ז"ל וכדבעינן למימר איה במ"א הוי א"ש. אבל לר"י ודאי לא ר"י אינו) וכפי הבנת הלביש ז"ל וכדבשינן למימר אי"ה במ"א הוי א"ש. אבל לר"י ודאי לא דיק אללויי דאל"כ לא הוי מקשה משנים ישינים ולמה לא מחלק בין ע"ל ממש קשה. ובחידושינו הקשינו לר"י מלח פרקדן כששוכב ממש ע"ל למה יקרא פרקדן יע"ש: וביד שיש מהסשק הוא בלם עבר וקרא פרקדן אם ילא ידי ק"ש או לאו כי בתים' סוכה ג' וברכות י"א ד"ה חני בלם עבר וקרא פרקדן אם ילא ידי ק"ש או לאו כי בתים' מוכה ג' וברכות י"א ד"ה חני רב יהזקאל דכל שהחמירו חז"ל ועבר הסייג לא ילא עמ"ש בסעיף ב' לענין ישב ועמד. דלמא עש ש"ש בסעיף ב' לענין ישב ועמד. דע בכ"מ מ"ש ב"ב משמע דחזר ממ"ש בב"י והובר דר"מ מי מירי באיא לעמוד הר"מ מובר בר"ד א"א בי" השובר כר"ו ועין לה"מ פי השנות הר"א ששובר כר"ו וב"מ ברש"ב א"א במ"ש בהכרנות או"ה דבה בר"ד א"א במ"ש בהנהגום או"ה שיש שפק איזה היבר באחרונה הב"י או הכ"מ) וא"כ לדק הר"ב ז"ל במ"ש כן ואין להאריך : (ב) היה עש"ו שוספות ברכות י"ג ב" ד"ה על לפית הילל מדין תורה קודם מהלך ומצום מן המובחר לעמוד בפסוק ראשון אף לבית הילל . (ואם קרא מהלך יראה דא"ל להזור ולקרות דיכול לכוון) וה"ה מהלך עומד בפסוק א' וכ"ס יושב שפיר שפי יכתה דחזי נחזור ונקרות דיכול לכוון) וה"ה מהלך עומד בפסוק א' וכ"ש יושב שפיר עפי וירלה אפי' ערכית מהלך רשאי לישב דאין נכאה שעושה כב"ש דוקא עומד אין יושב משא"כ מהלך וכ"ג מפרישה ומ"ש רוכב כו' דלא כב"ח והר"מ ש"ב ה"ג מק"ש הולך ברגליו למעע קרון כו' (ופר'ח מש"ה שינה המחבר וכתב היה מהלך בדרך דלא לעעוד) ומשמע מע"ז דאם אחר מוליך בהמה שלו א"ל לעעוד ובקרון אף מנהיג לריך לעמוד ובא"ר ה' בשם בית יעקב בקרון מנהיג א"ל לעמוד ורוכב אף חבירו מוליכו לריך לעמוד ווראה להכריע ברוכב מהלך דמי כב"י וכ"כ הפר"ח ובעולה כשמנהיג יעמוד בפסוח א' וח"ם הל התרבה השלי מהלך דמי כב"י וכ"כ הפר"ח ובעגלה כשמנהיג יעמוד בפסוק ה". ומ"ש כל הפרשה רשחי לעמוד ממרולת דבריו משמע בערכית כשעותד אם רולה לישב לכוין שפיר דמי ובמ"א כתבנו לעמוד ממרולת דבריו משמע בערבית כשעומד אם רולה לישל לכוין שפיר דמי ובמ"א כתבנו דבגמרא אין מוכח כן בר"י וראב"ע יע"ש. ומ"ש דרשאי לעמוד דמכוין ספי זה אמת ויליב דאי משום שכבר עמד בפסוק אחד הרואה יקשה עליו אימור דרכו ויסבור שעושה כב"ש ע"ז כתב ייאמת שמכוין הואי וכבר עמד בפסוק א' ומכוין יותר אף שאר הפרשה ומ"ש ראיה מרבי יותן ייתר אף שאר הפרשה ומ"ש ראיה מרבי יותן ערכות י"ג ב' כל הפרשה בעמידה אמר החם דלשעמיה דסובר כל הפ' לריך כוונת הלב אלא כדסובר הכ"ז דב"ש וב"ה במשנה (דף ע' ב') פלוגי לב"ש קורא פ' שמע בעמידה דוקא בשחר ולב"ה בהילוך אף מדרבנן (דלא משמע ליה דלב"ה מדין מורה קאמר אלא אף מדרבנן וקורא מהלך הפרשה לבד במור לב"ד קורא במ"א למחלך ומאן דחזי סבר דקיבע הלכה כב"ש לא כב"ר (ומיהו רבי יותן ביושב שפיר דמי אלא במהלך ועומד מחזי כב"ש) מהלור לששות כן אלא כל ש"ל משום כוונה ש"ד ה"ה לדידן אף דא"ל כוונה כל הפכבה כל בי"ל לכוני אין השש ויש להגיה קאת בדבריו ועדיין ל"ע: (ג) דהו זר עש"ז ביאכרטו בסי' ש"א אומ לכוני אין השש ומ"ש נכלה ככ' כפייות הא לכיד להיים מ"ע ה"ש ודלי לכתהלה איו לומר שמע ב"פ ב" יע"ש ומ"ש נכלה ככ' כפייות הא לנדך להיים מ"ע ה"ש ודלי לכתהלה איו לומר שמע ב"פ לכותי הין נחשם יום לסבים קמת כוכליו זכויין לשל לכן לחורות של המתמוה אין לומר שמע ב"פ ג' יע"ש ומ"ש נראה כב' רשייום הא לריך לקיים מ"ע ק"ש ודאי לכחהלה אין לומר שמע ב"פ ומיהו ודאי כל מ"ש לחקן מחקנינן וי"ל אי מ"ה חוזר וקודא כי בעינן כוונח הלב מ"ה או מדרבנן ונ"מ בספק לו אם כיון לבו או לאו. והברכוח ודאי אין חוזר ואומרם דמה שייאעי' דברכות לכאן ועא"ר אות זי"ן ולא הבינותיו כעת . וממ"א ק"א א' משמע דבק"ש כוונה ג"כ דרבק ועה"ר כחן חות זיי"ן:

הרכן ועשור כחן שות זיין:

מר ש"ש היחבר בש"ח פטורים וכ"ב תובית . ומ"ב פרשיות ילא דעת הר"מ ז"ל בפ"ב היאל
מק"ש ויש בעד דאליה מה קאמר למה קדמה שמע הא בהכרח והיו וכ"ח מקדום
ויחמר א"כ באמת איך יחירן זה וע"כ והיו לא קאי אייאמר דש' לילים רק לי"מ א"כ מה פריך
למה קדמה שמע (עשו' ברכות י"ד ב' ד"ה למה ופר"ח סי" ס"ז) ש"מ דהיו רק אפשוקים לא
אפרשיות ולכתחלה בדרום חז"ל כך כדאמר רוב"ק כי' ומ"מ איימא מדרכן לא ילא והפר"מ
הפר היה קירא בחזרה כו' ויאמר קודם או"ד ניואמר דציצים אה"ד אין שייך לק"ש ומש"ה ילא
משא"כ שמע והיה עיליהו קאי ומי מ' וזה י"ל כמ"ש במקוך דמדרכן מייחי ראיה ומיו אין
כמיה די"ל ילא שמע והיה ניקרא ליציו מ' וזה י"ל כמ"ש במקוקים ובכתיבה בתפילון ובמוזרה א
פרשיה בלא כשדרן בש"ל מ"ד בקרילה והיו קאי רק אפסוקים ובכתיבה בתפילון ובמוזרה א
פרשיה בלא כשדרן בש"ל מ"ד רש"ח וכ"ל בש"ז א"ן וכאן ל"ב א" . ואם נאמר דאה"ל דמ"ה
כשר ומדרכן פשל בכתיבה ועייו הבמ"י ש"א מתפילון אות כון בקרילה מדחזיכן וואמר לבשף
כשר ומדרכן פשל בכתיבה ועייו הבמ"י ש"א מתפילון אות כון בקרילה מדחזיכן וואמר לבשף לם קפדי הז"ל כ"כ חדיעבד מיהת . ח"כ חם יש לו ב' פרשיות קדש והיה ומלמרף ב' פרשיות מתפילין

בוכתבתם ולשר אין דומין כי האי מעה בבירור שידע שדילג כוי אמנם רשיי ד"ה יהזור לראש שמעה היינו הילג וציק ועי פרישה ואין להאריך: ןדע דהרים זיל כובר בין פרק לפרק חוור לואהבת היינו שיודע שמיים הפסיק כיו וניץ רצה להשוותם ועפרות הסכים לרים ואנו אין לנו אלא דברי המחבר שוב ראיתי בפרית הרביש במיש לרשי והאריך ימיש ואין להאריך במאן בות: ב"ל"ש בענין המשנה מסבע הכרבות דוקא, מארוכה קצרה היינו ברכה שמהחלת בשם ומלכות ולא התחיל בה או שלא סיים בשם וכן להיפוך מקצרה ארוכה אכל שינוי הנוסח ייצא ויבואר א"ה בהלכות ברכות מוה: מסדים בסוף עמד בסוף מחדר לרידי דשהת כדי לגמור כולה היינו אפרי עומד בסוף מחדר מודעות ביו לביות ברכה מחדר מחדר ביות במוף מחדר מודעות מיים עומד בסוף מחדר מודעות ביות מודעות מחדר מודעות מודעות מחדר מחדר מודעות מודעות מודעות מודעות מודעות מודעות מחדר מודעות מודעות

שורה אישים האסום קבר ונ"ק צצה להשורה? הפצרה והספים לרים אונו און ה"ני אנא הדי נוסד במים ובלדה ולא התחל ברים של היא יה הים בלים ול לוחשות בישר היא ייני בא להיש לשל היא ייני בא להיש לשל היא ייני בא להיש לשל היא ייני בא להיש להיש היא הים בשם וכן לחפוץ מקום בישר בלך בי דרה לדידי דישתה בדי לנצור כולה היע אחי שנים בסון בשיים, ובשרם להיש בי ודבה בישר בשם ידים להל היעי אחי שנים בסון בחשים, ובשרם לא בחשים ברום לל מוטר לות אחים לצו אות היא אותבי אות שנים בסון בשיים, ובשרם לל א אומי של ציג אות היו הקצי אות היא אותבי אות אומים בסון היא בהישרם בישרים, ובשרם להיש מחור ברוב ישרם בישרים בישרם בישרם להיש ברוב היא היא ברוב בישרם בישרם להישר בבישרם בישרם להישר בישרם בישרם להישר בישרם בישרם להישר בישרם בישרם בישרם בישרם להישר בישרם בישרם בישרם בישרם להישר בישרם ביש

מספילין אי אמרי בספק י"ל ספק דרבון לקולא ושין בל'ב בט"ז א"ב וצ"ע . ושין באר הופב בכם שה"ג והי"ה יביאר במ'א וכאן אין להאריך: (א) הדוד שפ"ז סברתו כלפס דודאי פסוק ראבון אף שא"י אם אמר אן לאו מסממא אוקי אחוקה ואמר אומו דכל יכראל קפירים ויודשים שלריך כוונה בפסוק ה' אלה ששכח עתה וכ'ת מהי היכפת לן יהמר פ'ב (כל היכה דהיכה לברורי בקל כו') יל דהיי כב' רשויות וע'כ המרינן בסימן כ'ג הות ג' דקירה בלתש הו ממחין לברורי בקל כו') ו"ל דהיי כב' רשיות וע"כ המרינן בסימן ס"ג הות נ" דקירת בנחש הו ממחין מדוחק שודע בודחי של היון משח"כ כהן אוקי אחוקה ועיין לה"ת פ"ב מק"ש הי"ד נרחה כן להר"מ חות לוחסבת אבל פסוק א' אוקי אחוקה יע"ש (מה דמשע שם דבקירה ערהי הות וקורא בסי' ס"ג ס"ו בש"ע אין מבואר אם עשה כן שיחור ויקרא דב"י לשימחי כהן והבן) והב"ח מיל בסי מ"ג ס"ו בש"ע אין מבואר אם עשה כן שיחור ויקרא "ד" לשימחי לה" ה"ב ל" הברי ה"ל"מ מחיבת אונמר הפ" א"ו מיח א"ב מדר פרביות הין מעבב ול"ע והם ח"ב מיל מות ב"ל מות ב"ל מות ב"ל מות ב"ל מות ב"ל מות ב"ל וומור וא"ל אות ג' בשם מילע דיחחיל מרחש הפסוק יע"ש : (ב) ה"ר ע"ז וומוא אות ב"ל מחה ולמושפות מו שוין המה בפ"א וב"ו מה מהם המה ב"ל ברת ב הפר"ח פעום הפטוק יע ש ז (ב) זהיו עם יועת מ מות כ' מות . ונפוספות נמי פוין המה בפיק וכי ומם שזם מלא זה חשר בקרילה א'א להרגיש כי אפש"י שהשר יש בה כח ח'ג : כתב הפר'ק שעיף ב' אם דילג פשוק במויד חוזר לראש כמו בחפלה שי' קי"ד ש'ו יע'ש וע' לצוש שם ושיין שימן ק"ד ש'ו בש'ו מ'א שם בשה בק"ש יע'ש ואייר שם יבואר:

םה מ"ש המחבר בס"א והר"ב בהג"ה דבאונם חוור לראש ג"ע לפי מ"ש בתכ"ב במ"א מד"מ במידי דרבנן אפי' ע"י אונם אין הוזר לראש א"כ אם נאמר ק"ש ב' פרשיות ד"ח הא פ' ליליח לאו ד'ה כמ'ש הפר'ח ס'ז (ובפרט שאין אומרים שירח הים) א'כ אם סיים למען ירבו ובהה בפ' צילית כדי לגמור כול' מריביה כבר כיים ד'ת ואפפר ע"י אונם אין תוור לראפ ירבו ובהם בפ' זילית כדי לגמור כול' מריבים כבר סיים ד'ת ואפשר ע"י אונם אין חוזר לראש
ואפשר דל'פ ול"ע : (א) כבון עמ"ז דבריו לריכין ביאור מ"ש כ"כ הה"ד המעיין בהה"ד הימן
ואפשר דל'פ ול"ע : (א) כבון עמ"ז דבריו לריכין ביאור מ"ש כ"כ הה"ד המעיין בהה"ד בי כהב
ב' יראה דמב"ש עד ישחבת מפסיק ובברסות ק"ש אין מפסיק וכ"כ א"ר אלא דסתה"ד שם כחב
דמדאמרינן אסור לאשתעויי מב"ש עד ישחבת מבע דברי הול הא לאורך מאוה שר שב"ש עד ישחבת
בס" כ"ג ול"ד דבין ישחבה ליולר בדברי הול אסור הא לפסוק לדקה מוחר הא מב"ש עד ישחבת
אף לדבר מוזה אסור וא"ב המחבר מסברא דנפשיה ססק כן מב"ש עד יכתבת אין מפסיק לשתע
ישחלת ולפ"ז ג' דינים יש באם יושב ובעל לריך הוא שלא כראה כאין רואה לקבל עול מ"ש
ישחלת ולפ"ז ביות ולא היוב דעוסק הוא בשבחו של מקום . ומ"ש מגמרא ברכות כ"ב"
דמעוסק בתחנונים רשות ולא היוב דעוסק הוא בשבחו של מקום . ומ"ש מגמרא ברכות כ"ב"
דמר דמים לאים דוקא יושב ובעל הא כל בעוסק בשירות ושבחות ליכא איסורון והקשה הש"ד דחידה מביח להיה דוקח יובל ובטל הם כל בטוסק בשירות ושבחות ליכח היסודת והקשה השדת דחיב כל חדרות והקשה השדת דחיב כל חדרות ונכלום בפרקה אחרינת ואפיה משני בדבר שיובור עוסקין אלמח לת ההני דבר אחר וחין לומר בפרקה אחרינת ע"כ דרך הרץ כדחיתה החם כ"ב ה" דרבי יהודה אומר שונה בעל קרי במס" דרך ארץ דחל"כ מה פריך פשימה ק"ש עדיף אלה דפריך למה מסרה"ר חין נרחה כמקבל מ"ש כ"ל נגרו"ם בפה ד"א ומשני דבר שליבור עוסקין ח"ב י"ל דרך הרץ לח שלו נרחה בשחר שירות וחשבותות. ולא זכיתי הם שירות שפיר דמי דחיב אחרים למה מהרהר בק"ש יהרהר בשחר שירות וחשבותות. ולא זכיתי להבין זה דודתי כל שת"ח רק הרהור פשיטת ק"ש עדיף והיינו ביושב ובטל לגמרי אבל אם שסק בבירות איצ להפסיק לק'ם כמ'ם התה'ד דסובר יובב ובטל לגמרי מבמע : אמנם הב'ת ז'ל דאיק מההוה במעתתא היפך דברי תה"ד ואבאר דבריו כפי הילי בעוה"י דודאי למ"ד הרהור כדיבור דמי והרהור ג'כ אסור וה'ם ד'ת אין ברירה והמירו הרהור (עיין פירש'י והו' שם להדבור דמי והרהור ג'כ מסור וקיש דית חוץ ברירה והחירו הרהור (עיין פירשי ומו שם וחבין כי יש לכאורה הילוק ביניהם) ופריך נגרום בפרקא אחרינא דרך ארץ דשרי בדף כ'ב א' ולמה נחיר הרהור ומשני דבר שליבור עסוקין בו א'כ מוכח דלא כפה'ד ולזה י"ל ד"א שאני. ומיהו פשעא משמע למ"ד לאו כדיבור פריך והנה קשה ב' קושיות א' כ'א דאמר שלא יהם ומיהו פשעא משמע למ"ד לאו כדיבור פריך והנה קשה ב' קושיות א' כ'א דמהרהר במורה ובשבחות הא'ל לחה" ועוד מה פריך ונגרום בפרקא אחרינא דרך ארץ (עב"א) כיון דהרהור לאו כדיבור פשיט' דעדיף טפי למטק במה שליבור עוסקין א'ו דר"א נמי סמוף אחי כר אדא לאו כדיבור פשיט' דעדיף שבי לאר חובר אמיבור עוסקין א'ו דר"א נמי סמוף אחי ברה הרב המשור בדיר ביצור ווברנו ווצרנו ווצרנ לחו כדיבור פשיט' דעדיף טפי לעסוק במה שליבור עוסקין ח"ו דר"ח למי סמוך חחי' רב חדה בר אהבה דמפילו מהרהר בשאר חורה לריך להרהר בק'ש דבר שליבור עוסקין ויושב ובטל היינו מדבר שליבור עוסקין ויושב ובטל היינו מדבר שליבור עוסקין ויושב ובטל היינו מדבר שליבור עוסקים ור"א הבין ממ"ש יושב ובטל דמשהוא לגמרי בטל לריך להרהר בק"ש היינו מהרמ'י) ומי' רב אדה לה להברי בהרור פרק א' אחרינא ולמה יהרהר ק"ש (וספברת מהרא'י) ומי' רב אדה בר אהבה דאפילו עוסק בשירות לריך להפסיק ולהרהר ק"ש דוקא וא"ל המסקנא דלא כמהרא"י זה ניל בכוונת הב"ח ז'ל יע"ש ולהלכה הסכימו הש"ז והפר"ח וא"ל דברכות ק"ש לא יפסיק. ומ"ש המ"ז דיולא בפ"א יל דיכוין שלא ללאח ועסי' מ"ו ס"ע בהנ"ר לענין פסוק א' בבחרית קודם הברן באמר ואין להאריך:

סן (א) בצון עש"ז הרא"ש כתב רק אביו ואמו ורבו נס בהר"ר כמ"ש המ"א ב"ו מ"מ מדכתב הבינור המת אדב ברחר הברוך במור הברוך ברכבה בא

הטול כחם אדם נכבד משמע מפני טושרו וכדומה וא"ל בדול בחכמה בהכרח הא דתניא בברייחה (י"ד א') אביו ורבו וגדול הימנו כו' יראה הוי ולא לנדדין כמ"ש בתה"ד דמאן דמפרש לנדדין סובר סחם אדם נכבד הוי בכלל כל אדם וע' פי' המשניו' להר"מ ז'ל ומ"ש הכ"מ דמפרם ללדיין סובר סחם אדם נכלד היו בכלל כל אדם וע' פי' המשניו' לה"מ ז'ל וח"ש הכ"ח המפרם ללדיין סובר סחם אדם נכלד היו בכלל כל אדם וע' פי' המשניי' לה"מ ז'ל וח"ש הכ"ח ומב"ל וח"ש הכ"ח ומבסבר פעמייהו מפני קושיים פשיטא (וגם מה איריא ק"ש חפלה נמי) וכבוד פי' כמור ומשמע אף נכבד כל דהו וממילא ברייתא ברכות י"ד א' אביו ורבו וגדול בהכמה כולהו ידלה ולה"מ כולהו כבוד ולהה"כ ללדיין ועמ"ש בחידושינו בזה . ומ"ש ביש רשו"ח להפסיק משמע לא חיוב מי"ד קל'ו ומ"א ק"ד א' וא"כ כאן דספק פיקוח נפש נמי (מחויב באפשר) ואי'ה לקמן ק"ד הבאר הא דוחש אין פוסק ועב"ח פוסק כרב"י ור"מ יראה כו' ומלך ישראל פוסק והקשם מירושלמי דלא ישאל בשלום רבו ע"ד דמ"ב רמ"ב במי"א פסק המחבר דמקדים שלום ביראה יש"ש ועל הכ"ח בל אחם למה בת לק"ב אע"ג דאסור להפסיק בין בניה הר"ב שם כ"ר בש איל גדאסור להפסיק בין בניה לק"ש לאל להפלי בלאו ברכה מאל במשר ל" בלאו ברכה לא בין ביו בלא להפסיק בלין בלא במברין עליו ברכות ק"ש ביון דא"א אקב"ו על הק"ש רשא להפסיק בכרך ממור לקרות ק"ש בלא נ"ה ל" במ"ד ומ"א כ"ד אות ב"ד בס השלה לוכ"ד לוח ב"ד בס השלה להכ"ף הפילון לו ש"ק מאחר שלא נמלא בפוסקים מפוכש דבלא צינית מעיד ע"ש גם חפלה לוכיל הפילון שנח"ש בלא נידות משר ב"ל הוב"ב ואם בלה הולם בלה בו אום הבלא לוכיה הפילון לו מ"ק מאחר שלא נמלא בפוסקים מפוכש דבלא צינית ומ"ח בלא בו הברק מ"ד ולא ממאן במ"א אום וא"ו. ומיהו כ"ח שבילו לו מפלין ומברך במבות ב"א אום הוא אבל באמצע פרק א"ו להמחבר מניתן בלא ברכה ולהר"ב אף באמצע מכיח חפילין ומברך כמבולה פ"ח היה והיכא האי מב" אולה מהיה במפיק בשחים במיקה בפסיק בפחים כ"א להפיק הפיל מחות ומבר ועי" מ"א שם מ"ר בהפיק בפחים כ"א מהור ומב" ל"ו שם מיירי בהפפיק בפחים כ"א מב"ד עלה מהלה בהפין במיקום בסיקה כ"ח מהבר בועי" מ"א מול הדא במפילן במילון ממרך ועי" מ"א כב"י עלה מא הבו כמפיק בפחים כ"א מהבר במים במור בלים מברים במילו במחים במחים במילו ביום להפביע בל" מומר ובס"ל במור במים במיק בפחים כ"ח מהור ובס"ל מומל במים במור במים כלה מב"ב במור במים במילו במים כל בהפיק במיח במים במילו במים במים במילו ביום במיק במיק במיח במילו במים במילו ביום להבים להביבור להפילו מם חוד ומברך ועי" מ"ש כב"ל עלה מא הבו במים במילו במילו במילו במילו במילו להבים במילו במים במילו ביום במילו להפביע מ"ל במילו במילו במילו במילו משפחק ושי שמוז מלה הדא בתפילין סח חוזר ומברך ושי' מ'ש רב"י שלה הא דבין הפרקים כ' ברוך ה' המבורך לא הוי כ"ד (דסוב' ד' חיבות שיין כ'ז) ואנן קיי'ל דרשאי לומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד עמ'א מזה באות וי'ז ואי'ה שם יבואר: (ד) אחר עס"ז ועמ'א אות זיי'ן

מששריו הא לאו הכי היה מברך דיש חזקה לתבואה זו (פסחים ט' א' כתי' א' ודאי עם ודאי יפ"ש) הלכך אי לאו רוב כו' היה מברך ה'ה כאן . ומיהו בברכה להוד דאין הוזר ומברך דאע"ג דיש קלת חזקה ואפי' למ"ד בי"ד ק"י ספק דרבנן חזקה להומרא הכא איכא נגדה לא חבא ברכה שת'יל לפיכך חין חוזר ומברך הם ספק חורה עם הזקה מברך שפיר חים רבה כו ע"ה מעברין הן הא לאו רוב והוי ספק חורה הוי מברכין . ומה שיש להאריך בהא די"ע בני דבריהם ושאר קושיות הי"ה יבואר בפתיחה להלכות ברכות ועיין לח"מ פ"ג מהלכות הנוכה האריך בזה ובחדושינו בשבת הארכנו גם כן וכאן אין להאריך. ומ'ש אמת ויניב דרבנן כשהמת פרשת לינים ובחדושינו בשבת הארכנו גם כן וכאן אין להאריך. ומ'ש אמת ויניב דרבנן כשהמת פרשת לינים וכשלה אמר נינים אין חולק ר'א על שמואל וסובר ג"כ דהוי ד"ת עב"ה בזה פירש ג"כ כך בברכות כ"א יע'ש: דרפ"ן בלולב יום א' ספק נעל או לאו נועל ומברך וביה"ש יום א' נועל בל ברכה ובשאר ימים ספק נעל או לאו א'ל ליעול כלל דהוי דרבנן ועסי חרנ"ב במ"א א' נהי"ה פס יבוחר משא"כ לרשב"א הביחו המ"ח י"ל כאן כך חקנו לה בפחר מצות וא"כ בלולב ביום א' גם כן בלא ברכה : ואגב אזכיר מ"ש בנמרא ברכות כ"א א' ספק קרא ק"ש אין פרם חיבם כן במר כנה בירים אמר חוזר וקורא כו' ומפרבים דר"א סובר ק"ש ד"ח וחנה ו'ל כ"ע החר וקורא א"ו חוזר ור'א אמר חוזר וקורא כו' ומפרבים דר"א סובר ק"ש ד"ח וחנה ו'ל כ"ע דרבנן פליעי לשמואל כל דרבנן מקולין ואין מטריחין אפילו דיבור דקל הוא ור"א סובר כי אמרינן ספק דרבנן לקולא היכא דליכא לברורי בקל משא"כ זה יקרא ויקבל שכר כקורא בחורה עכ"פ ספק דרכת לקונה טיכה דניכה בכדרי בקר משה כדים יקנה ויקבר שבר כקורה בקורה ער פ זדמיא לריש פסחים למאי נפקא מיניה נישיילי משא"כ חפלה וא"ו דאיכא ספק לא תשא ודאי דאין חוזר ומברך . ועב"י ב' עעמים ספק ברכות לקולא א' דרבגן הם ב' בשם הר"ר מגוח דספק לא חשא היינו משום דאל"ה ראוי להחמיר משום דיש לברר בקל ליברך גם חוקה מסחמא לא אמרה ומחוייב הוא כמו בכ'ר דודאי אכל וספק אי בירך וה'ה ברכה א' כה'ג לכן אמר דיש הומר לא חשא. משא"כ בהמ"ז ד'ח כל שספק אי בירך פשיטו דהוזר ומברך כמו א"ז ד"ח כל שלא אמר פ' ציצית (וש"ח וכדומה) וחומר לא חשא אף אם נאמר דהוי ד"ח (עמ"א רש"ו) מ"מ ספק סורה לחומרא תו מחוייב הוא ואין כאן לא תבא משא"כ בדרבנן להחמיר בחזקה משום הותרא יש לא חשא ועפריה כאן ולפי ת'ש א'ש: ובחדושינו שבת כתבנו בספק אם

יבואר בקפ"ד במ"א אות י"א וקפ"ז מזה . וחע"ג דהתם בהמ"ז גוף המגוה והבן:
וממ"ש המחבר אם ברור שקרא ק"ש רק ספק אם בירך לפניה ואחריה אין הוור ומברך והא
לפמה בא"ה אין חוזר דסירכא נקיע ואחאי שיין חום' ברכות כ"א א' ד"ה ספק
ומסרש"א ז'ל שם אם לא בנאמר לחלק בין ההוא דלמען ירבן המוזכר בסי' ס"ד ועמ"א מ"ש בזה אי׳ה ע"ם . עוד רגע אדבר במ"ם הלכוש בכאן כי דבריו עולים לרום ומרפסין איגרי כפי דעתי העפה והחלושה . כי המעיין בדבריו יראה מבואר שסובר לא השא הוי ד'ת (דלא כמ"א רע"ו) ימש"ה א"ש טעם הר"ר מנוח דספק ברכה לקולא שלא יעמוד בספק לא השא משא"כ בספק קרא ק"ש אתי ספק עשה של ק"ש ומפיק מספק לא תשא וכפי הנראה מטעם דחייה הוא והנה לי בספק בירך בהמ"ז דהוזר ומברך דספק חורה לחומרא כדאיתא בקפ"ד ולא חיישינן לספק לא תבא כמו שכתב הפר"ח כאן י"ל דעשה דהיא לל"ח וגם זה יש לעיין כי בהמ"ז מ"ע אחת כל השלב ברכוח וספק לא חשא עובר בכל ברכה וכפי מ"ש בס" שושנת העמקים י"ל אין עבה דוחה לב' וג' לומון. אמנם בק"ש דברכות אין מעכבין למה חוזר ומברך ואיזה דחייה שייך בכאן כ'מ שיכול לקיים שניהן כו' דברכות אין מעכבות גם קיי'ל ספק חורה אין מברכין עליו כבסי' י"ז זילע ואיים בניהן כו' דברכות אין מעכבות גם קיי'ל ספק חורה אין מברכין עליו כבסי' ו"ז וצ'ע ואיים בפחיהה להלכות ברכות יבואר עוד מזה ועם זה י"ל ספק התפלל אע"ג תפלה ד"מ י"ל הומר לא תשא ואין מ"ע אחת דותה להרבה לאוין משא"כ ברכת המזון דאכל ועליה רמיא לברך אין ספק מוציא מידי ודאי ועדיף מספק התפלל ואי"ה בסימן ש"ה ולקמן קפ"ד וק"ו יבואר:

<mark>בירך בהמ"ז דהוזר ומברך ואם ספק לו אם אכל כדי שיעור הורה או לאו דאז חוזר ומברך לפרישה דהא ספק לו אם מהויב הוא כלל מ"ה או לאו ודמי לאנדרוגינוס ולרשב"א מברך ואי"ה</mark>

סמ (6) ועכשיו עט"ז בא"ר ב' פי' בב"ח דמש"ה פורסין אחר שסיים ש"ן שלא יעברו נגד המתפללים ואיכ לא יצדק לשון הש"ז ומזה נמשך קלקול גם הציון בכאן אין שייך כלל ואי לאו דמסספינ׳ מתבראי וכ"ש מרבותי הייתי אומר דהסדון ז"ל כיון בזה כוונה אחת והוא כי מלת פורסין האמור (מגילה כ'ג ב') יש ב' הבנוח א' בלה'ק פרוסה חתיכה מעין הלא פרום לרעב כו' מפרסת פרסה או פורם ארמית כמ'ש בת"י יברך הזכת יפרום על הזכח לשון ברכה מעביבו מפוסט פרסטי מו פורט מינול כל מון פרוסה ב' פירושים היינו למ"ד קדושה זהחחלה ויש לכ'א מהלשונות ב' פירושים והנה ללשון פרוסה ב' פירושים היינו למ"ד קדושה שביולר יחיד מדלגה חקנו שיאמר עכשיו כל הברכה כשם ומלכות אעפ'י דכבר התשללו וקראו כל ה' ק'ש וברכוחיה בפ"ע דהל"כ מהי פרוסה הה לריך גם ה"ר כולה אפ"ה חקנו דוגמא לסי' ס'ז יע"ש . השני שלא יהא נראה ככופר כמ"ש הב"י בשם מהר"ץ עמ"א ובאוח א' ויש נ"מ לכל ם דיעם "השני שנחים וניקה כטופר כמ ש הבי בשם מהני עת מדובות זה למ מכל מל מהב' פירושים לפי" א' קדושה שביולר אין יחיד אומרה וקולא שתקנו לברך שנים ואין נראה ככופר כיון שעונין ברוך ה' המבורך ולפי' ב' קדושה יחיד אומרה רק שלא יהא נראה ככופר ואיך אנו יולאים וא'כ לדידן דפסקינן בסי' נ"ע ס"ג יחיד אומרה ע"כ שלא יהא נראה ככופר ואיך אנו יולאים ש"כ לאחר שביים הב"ץ ומיד מתחתיל בתפלה ח"י בקול רם כמ"ש החי"ע מ"ג פ"ד דמנילה יע"ש אלא שמום הפיקון נמשך קלקול שמפסיקון בין המתפללין: והגה לפירוש השני פורסון ארמים בתחלה ופריסה הפירוש בלא קראו שמע רק עתה באמן ואמ' דלא יהא פחות מעשר' ויש בו שני פירושים א' משום קדושה שביולר כמו לפ" א' בפרוסה (וא"ש מפי כ" לא אמרו ב"פ הברכה) השם שברכות אלו אין א' מוציא תבירו כי אם באמירה דוקא וע"י עניית אמן יותר מהמברך וזה דוקא בעשרה וכמ"ש הר"ב בסי' נ"ע ס"ד בהג"ה משא"כ ללשון א' פרוסה אין זה מוכרח וי"ל אף ברכו' אלו לא בעי עשרה ומש"ה השמיש המחבר בנ"ע זה והר"ב לשיטתי' כאן דפורסין התחלה וע"כ כרבינו יונה דאין מוציא בפחוח מעשרה ולפ"ז המחבר והר"ב מחולקין בפירוש פורסין ולדינא ג'כ ומה שלא הזכיר הר"ב זה הואיל ואין מבואר בפירוש ההיפוך ואי'ה במ"א יבואר עוד מזה . דאין לומר להר'ב ג'כ פרוסה וא'ר אין שנין אמן כמ"ש בד"מ זא לרבינו יונה אבל להר'ב במשנה א'א לפכש כן שהרי הר'ב אינו אומר כן בסי' ס"א ס"ג דעונין אמן אחר באהבה והבן זה: (ב) והתחיל עס"ז מהמחבר משמע דאם לא התחיל יאמר ברכו שנית ובב"י כ"כ והקשה כו׳ ולבוש משמע דסידור שבח אין קפידא בכופל ועוד י'ל באין או׳ רצופים רק פ'ש קדיש וברכו והבים וברכו משר שבי שבי שבי שבי שבי מיו בי אומר כו׳ ה'א ובמנילה פ'ד מ'ו ב'י אומר כו׳ ה'א דלא פליני על ס"ק אלא שח"ק אומר פורם וידלג יוצר אור ור"י מפרש לה שלא יאמר יוצר אור או שח"ק מיירי בראה ונסתמא (ויהיה פורס התחלה וכדומה או פרושה כי לא יאמר יוצר איר וא"ל) קמ"ל מתרץ מ"ש וכ"כ מ"א ז"ל עיין ב"ח . מ"ש ברצ"ח התש סומא אין אומר מאורי אש דבעיק שיאוחו לאורו עמ"א שם י"ז משא"כ הכא על שנהנה: בתב הפר"ח יש מקומות שהקטנים פורטין על שמע ומיחה בהם ממשנה מפורשת (מגילה פ"ד מ"י) ולא שמעו לקול מורים. והנה פורסין עד שנוע ומיחה כהם מנפקה משורשה ומדכים עד מיץ ובנו במוצים בקי (ויסים להר"ב עכביו שא"א כ"א ברכו ועונין כו' י"ל לדין המשנה יוצר אור להוצים באין בקי (ויסים פורס ההחלה) א"כ קטן אין מוציא גדולים דהוי חכי דרבנן או שאין כבוד לציבור שקטן יוציאם מאחר דבעינן על עשרה דוקא כר"י (הביאותיו לעיל באוח א" יע"ש) משא"כ עתה שכולן בקיאין בקיאין מחחר דכשיק על עשיה זוקה כרי קהביחומיו לשיל בחחת יעש) משחל עתה שבוק בקיחין דק טונין ברוך כו' י'ל קשן שורם א'לא הפר'ה כחב להחחבר (דנמשכים אחריי כל בני ספרד) נגם עתה אומרים יולר אור ושורם א'כ כבר הפבללו רק שלא יהא נראה ככופר (דלהמחבר בסימן נ'ש ס'ג לא ברירא רק ויש להוש והבן) א'כ אפיה אין קשן פורם אע'ג דלא מוציאם ואדרבה האחד אומר יולר אור עמ"א ובאות א' וא'כ אין חילוק בין דיון וומן החלמוד לעתה וח'מ הנך רואה שגם להר'ב יש למנוע שלא יפרום על שמע קפן ומיהו כל שהגיע לכלל שנים אין מדקדקין דברכוח ק"ש דרבנן הוי והפלה נמי אף לר'מ ד'ת מ'מ די בפ'א ומכ"ש קדושה זה מדקדקין דברכוח ק"ש דרבנן הוי והפלה נמי אף לר'מ ד'ת מ'מ די בפ'א ומכ"ש קדושה זה ודאי דרבנן ועפי' נ'ג ונ'ה בזה : עיין במ'א פי' ג'ן אוח י'ו בסומא י'א חייב בכל המלוח מ'ה ודא מדרבנן עיין הום' מגילה כ'ג וכ"ק פ' החובל ובסתיחה כוללש כתבנו מזה די"ל במ'ע פטור לכ"י לא לאוין ועיין ב"ק פ" החובל ואי"ה יבואר במהדורא בחרא עוד מזה בפתיחה כוללה לרמ" בחבר לרש"י בהגיע להינוך פסור היינו כבר שית ושבע הא יכ"ש חייב לחומ (שרי סגרים ה"א) יש Pri Megodym Tom I. 19

שצריך לקרות ד"ת תקנו שיקרא על הסדר כל הפרשיות אף איתם שתם דרבנן ע' בסי ס'ז בסוד וב"י ומ"א ובר"מ פ"ב מק"ש) ומיש ראית לברכות יל ק"ש אין חשש כקורא בתורה משא"ב ברכות ספק לא תשא כבמי רמ"ו אין ללמוד מזה גם מאיחר זמנה דקורא עם הברכות למ"ש הכ"מ בפ"ח מק"ש בסופה דומנה כל היום ג'כ אין ראוה א'כ צ'ע ומ"ש מ"ד כ'א לענין כימוי הבופלי בלא ברכה ומ"ש בסופה דומנה כל היום ג'כ אין ראיה א'כ צ'ע ומ"ש מ"ד כ'א לענין כימוי הבופלי בלא ברכה ומ"ש א' וארה לקמן אבאר עוד ומ"ש מתוספות כ'ה בחדושי הארכתי ולדעתי ההמונית כיון האדון ז"ל בזה כוונה אחת והיא זו כי י"ל אם קרא פסוק א' או פרשה א' (לכ"א מהדיעות) כיון שעדיין לא הזכיר י"מ הוי ויאמר ד"ת ומוב יותר שיאמר פ' ציצית מלומר א'ו (כמ"ש התוס" דף כ' ב') וכיון שצריך לקרות פ' ויאמר קורא כל הפרשיות שלא יולולו בהם אף שהם דרבנן דוגמא לספק בהמ"ץ שצריך לקרות פ' ויאמר קורא כל הפרשיות שלא יולולו בהם אף שהם דרבנן דוגמא לספק בהמ"ץ

שצריך לקרות פ' ויאמר קורא כל הפרשיות שלא יולולו בהם אף שהם דרבנן דוגמא לספק בהמ"ז בס" קפ"ד במ"א אות ז' בשם הר"ש חיון הלוי שמברך אף המוב והנמיב ה"ה כאן ואיכ א"ש בנמר והל"ח מיירי באמר א'ז אין חזור ומברך אלא שבס"י ס"ד משמע דלא כוותיה דאנן אימרים שירח הים תו יצא ידי י"מ ואפ״ה חזור לפרק א' וע"ש והבן זה עם"ש בסוף הסימן מזה: מ"ש בלילה צריך להזכיר "מ נחתפקנו אי בלילה ד"ת או רק מדרבנן ואסמכתא וע" פר"ח משמע בלילה הוי דק מלמכתא וע" ר"מ פ"א מק"ש ה"ג משמע דהוי ד"ח ולפ"ז נשים בי"ם אם נאמר בלילה הוי דרבנן מ"ה פמורים דמ"ע שהז"ג רק מדרבנן חייבין ונ"מ בספק וצ"ע כעת וא"ה יבואר עוד: הפר"ח חלקו בין מחויב במצוה וא"י אם עשה דמברך וב"ן אם מסופק אם מחוים בה ה" עו מברך וכ"כ כה"ג (והמעיין בכ"ם מ"ב מ"ש בשף רשב"א מבואר אפילו ספק אם עשה אין מברך וכ"כ כה"ג (והמע"ן בכ"ם מ"ם ב"ם או שלף הב"א דכאן דוקא תקנו כן לא עשה אין מברך "ע"ה וושהנה דיו זה כמ"ש הפר"ח וע" במ"א תפנ"ב"ה את ג' כ"ג בשם ריב"א לולב שופר בשאר מצות ונשתנה די זה כמ"ש הפר"ח וע" במ"א תפפ"ה את ג' כ"ג בשם ריב"א לולב שופר בשאר מצות ונשתנה די זה כמ"ש הפר"ח וע" במ"א תפמ"ה את ג' כ"ג בשם ריב"א לולב שופר בשאר מצות ונשתנה די זה כמ"ש הפר"ח וע" במ"א תפפ"ה אות ג' כ"ג בשם ריב"א לולב שופר עשה אין מכרך) יש נ"מ מובא דלפ"ו כל המצות הכין הוא ולתי רשב"א דכאן דוקא תקנו כן לא בשאר מצות ונשתנה דין זה כמ"ש הפר"ח וע" במ"א תקפ"ה אות נ" כ"ג בשם ריב"ש לולב שופר ביום א' תוקע ווא זען תוקע ווא צורך לתי רשב"א לא לכ"ג ודבריו יום א' בלא ברכה זה או לכ"ע אף להפרישה וכ"ג ופר"ח: ו"ש לראות ספק דרבנן כל היכא דאיכא לברורי בקל הוי לחומרא כמו שיראה הרואה בש"ך "ד אות ס"ו ואף הר"ב בהנ"ה דמיקל בס"ם אפשר ע"י נפיחה קצת מירחא (והרי חוקה עדיף מספק דרבנן למאן דמחמיר בחוקה בדרבנן וכ"ון דחוקה צריך לברר בקל כרמוכח ר"פ ניש"ליה כו" כ"ש ספק דרבנן או ס"ם ולמה לא ימול לולב ב"מ שני ולמ"ש המ"א תרנ"א כ"ח דמוקצה הוי א"ש וכן לתקוע שלא לתקוע בחנם די"א דאמור. ואו"ה שם יבואר בזה וכאן אין להאריך: ואם יודע שאמר אמת ויציב וא" בחנה ב"ל קרי אין זה ברור ובחירושינו הארכנו ושאני פתח למען ירבו דפ" שנייה דרבנן ל"א משא"ב ספק תורה "ל לא סמכינו אמירכ" נמיש ואתא. גם צ"ע וכירת ויציאת מצרים אינו. לכי כלב בלב" אימור כ"ל לא סמכינו אמירכ" נמיש ואתא. גם צ"ע וכירת וציאת מצרים אינו. כלב בלב" משאים ספק תורה יול לא סמכיגן אסירכין נקים ואתא. גם ציע זכירת יציאת מצרים אי סגי אפשר אפר למ"ד הרהור לאו כדיבור מ"מ שם זכירה שייך בהרהור ג"כ עד שהוצרך במנילה קרא דלא תשכח וגם כפי הנראה לדידן באנום הרהור יצא אפשר ב"מ לא יצא דיליף מזכירה דלא תשכח יעפרית כאן ואי׳ה יבואר במקום אתר ועמיש אי׳ה בסי׳ פ׳נ ס׳נ מ'ש בענין ספק דרבגן וס׳ס וער'ת שם: דופרה כאן הצייהי בואד במקום אחר ועם שא יה בטיים גם גבו שבענן ספק ודבן זה מני בסיקו שליך למיש המיא דהכי תקנו עי ברים בשורש האי אף דכל דרבנן דית מלית הכי אתני בספקן לקולא וכאן מכואר דאתנו לחומרא מעה בין פרק לפרק כרי ומיש לעיל ראיה מבהמ"ז ל"ד דהתם מסופק בשניהם חיי זלוול משאיכ כאן דויאמר ודאי לא אמר אלא דמ'מ י"ל הכי תקנו כשיש עדיין לומר פ' ד"ת ויש בפ' אחרות ספק יאמר כולם כמש"ל:

עריין לומר פי ד"ת ויש בפי אחרות ספק יאמר כולם כמש"ל:

[ק בנוסח התפלות אין לשנות נוסח האשכנוים לנוסח ספרד כמ"ש המ"א בשם הכוונות: (א) אין

עמ"א דהאומר פושים קודם יוצר איר י"ל דצריך להתחיל בברכה דתקנו חז"ל כבמימן קי"ם

יע"ש ומ"ש מרצ"ר ע" יסימן קי"ד במ"א אות חי ובא"ר שם וסימן רצ"ד. דלא כרש"ל יע"ש מ"ש

הר"ב דאין ללמור ע"י הרחור שיבא לדבר הפר"ח כתב שמותר ולא גורינן דבין אמצעי במרחץ מותר

להרהר ול"ג שמא ידבר וכ"ג מלבוש שכתב הרהור שרי ולא סיים מ"ש הר"ב יע"ש ע" סור דהרמ"ה

היה אומר כל הברכות וממתין בעונה לעמו בעת שועם אליו אעיג דשהה כדי לנמור את כולה אסור

לכתחילה אפילו בלא אונס כמ"ש המ"א בסימן סדה אות א" מ"מ כאן לא היה באפשר כי צריך

לכתחילה אפילו בלא אונס ממ"ש המ"א בסימן סדה אות א" מ"מ כאן לא היה באפשר כי צריך

ממור במה במ"א בי מור ע"ד בי לא אפשר והיה מפתין שם:

סמ כתב הרמ"ע כי מ"ש דמיבע ליה לומר יוצר אור באפי נפשיה דאלו התפלל עם הציבור מוציא הש"ל פתב הרמ"ע כי מ"ש דמיבע ליה לומר יוצר אור באפי נפשיה דאלו התפלל עם הציבור מוציא היינו ויאמר יוצר אור ג'כ מש"ה שרי לומר ליה ברכו אע"ג דשמע מהש"ץ ברכו וו"ש ומיהו דכיון שמומך יוצא לברכו ש"ד הא אין אומר יוצר אור אמור לומר ברכו אם כבר שמעו כולם ברכו (הא בשביל יחיד שלא שמע ברכו שרי לומר ברכו ויוצר אור) ומ"ש דלאו שפיר למיעבד כי ר"ל בשביל יחיד שלא שמע ברכו שרי לומר ברכו ויוצר אור) ומ"ש דלאו שפיר למיעבד כי ר"ל מהמברך בתורה די ואין פורסין הא לא בריך ברכת ק"ש הוורין בשבילו לומר ברכו אע"ם שכוע ברכו שמעו ברכו הואיל ווה לא אמר ברכת ק"ש אח"כ ואין כאן לבמלה שאומר הואיל ווה מברך אח"כ ברכת ק"ש אח"כ ואין מאן לבמלה שאומר הואיל ווה מברך אח"כ ברכת ק"ש אח"כ ואין שמע אמור דאומר ברכו והם אין מברכן איתו ששמע פורם כ"ש אותו שלא שמע והא אותו שלא שמע אמור דאומר ברכו והם אין מברכן איות שברכן ביו והקשה המ"א דהא להמחבר אפי שכולן בכו וקראו ק"ש רק שלא שמעו קדיש וברכו ואיכ אותו שלא שמע ברכו פורם וא" מהשומעים יאמר יוצר אור כדי שלא יהא נראה ככופר וובכו לוה שמעו אחרים ושומעים כעונים ושפיר מברכין רבים כאמור ועמ"ש באית א" מוה ואמר באור ועמ"ש באית א" מוה וואמר בקול רם וושמעו אחרים ושומעים כעונים ושפיר מברכין רבים כאמור ועמ"ש באית א" מוה וואמר באור ועמ"ש באית א" מוה ואמר בקול רם וישמעו אחרים ושומעים כעונים ושפיר מברכין רבים כאמור ועם"ש באות א' מות והרמיע והמחבר ל'פ ובלא סמיכה ר"ל שכבר בירך ומימ אמרה : (א) ועכשיו עמ'א ובס"ז הארכתי וע' ר"מ פ"ח מתפלה הלכה ה' כתב אין פורסין התחלה כרבינו יונה שאין מוציא כ"א בעשרה וו"ש ועי ר'מ פיח מתפלה הלכה ה' כתב אין פורסין התחלה כרבינו יונה שאין מוציא כ'א בעשרה וז"ש לפרש פורס אעיג דרבינו הקדוש במשנה כתב רק לה"ק (שמעה מתנא וגרסן כך) ולא דצה לפרש פרוסה בלה"ק מתרין מעסי (אעיג דפסק בפ"ז מתפלה כר"א דקדושה יחיד מביצל ה) או דא"כ מסף שמאי לא דא"ן מוציא כלום או דאין רשאי לומר ב"פ ברכה משום קדושה שביוצל לחוד לכן מפרש התחלה והר"מ ז'ל או דאין סובר כרבינו יונה ומוציא אפ"י ביחיד כשאר ברכות או פרוסה לה"ק במשנה ומ"מ מבואר מהר"א ז'ל דאין מובר המעם מהר"א שלא יהא נראה ככופר . ועין פרישה הביא מסי "ריש בא' מפסיק לשנים ממתין עד הזן הנה ברא"ש מבואר שם שיהא ניכר הפסקה מש"מ" בתוס" מ"ו מזה "ל כפרישה ומ"מ של א יהא ככופר אומר ברך כולל עצמו עמהם ויש שם מי שמברך עמו שהרי ב' מברנין ל"ש שם שלא יהא ככופר שומברכת התורה אין ראה מכרף אח"כ ברכת התורה בקול רם זהם עונין אמן וגדול העונה אמן וגם שומב כ"ו הא בינה ל"ת נראה ככופר וא"ש דברי הת"מ במגילה פ"ד מ"ג עמ"ש במ"ו. ועמ"ש א"ה בה" מ"ת דלפ"ז צ"ל כל הברכה בפול רם ומ"ר פסני המתבר כאן וג"מ שומע כתונה לית נדאה ככופר הא שו די יווגי במניית ובל עם בסיר מסקי המחבר כאן וג'ם ס"ת דלפיז צ'ל כל הברכה בקול רם מטעם זה ועאיר כאן . דאליכ מתרי מסקי המחבר כאן וג'ם עם רי"ש ס"ב והבן זה : (ב) כמו עמ"א להמחבר המעם שלא יהא גראה ככופר היה ערבית דלית בשחרות משום קרושת שביוצר לו"א כמ"ש במ"ז ומ"א ע" במ"ש בריש הסי" : (ג) דליכא עם"א ועיין בשחרית משום קרושה שביוצר לו'א כמ'ש במ'ז ומ'א ע' במש בריש המ' : (ג) דליכא עמ'א ועיין לבוש מעם דמסתמא לא שהו כ"כ עד שהתפלל הש"ץ מנחה ומעריב וכולם שמעו ברכו. ויראה ודאי אם אי יש שלא התפלל מעריב יכול לעמוד בפני העמוד עם מ' שהתפללו ויאמר ברכו בקול רם וגרם אם א' יש שלא התפלל מעריב יכול לעמוד בפני העמוד עם מ' שהפשר גם קריש יאמר קודם הש"ע עמ'ש אות ד': (ד) וקדושה עמ'א בענין קדיש והמ'ז ג'ה ג' חולק יע'ש ומ'ש בשם הב"ח עמ'ז. עמ'א ניד ג' שמש"ה פורסין אחר תפלת ח"י בלחש שא"א קדיש כך וא"כ כשפורם אח"כ צ'ל קצת פסוקים עיש: (ה) מומב עמ'א הראה לרע"ג מ"ד דמוציאם בא"י הא יודעים מומב שהם יקישו ועב"י כאן על ט. (ו) מוסב על שפרום מי שלא שמע אם יודע ומ"מ מנהג שלנו שהאבילים פורסין בשביל מי שלא שמעו ואמשר יש בהם מי שא"י ואין פנאי לבקש איש יודע בין תפלת ח"י בלחש אבל וראי אם יש שמעו ואמשר יש בהם מי שא"י ואין פנאי לבקש איש יודע בין תפלת ח"י בלחש אבל וראי אם יש פנאי ויש מי שיודע ולא התפלל ראוי שהוא יפרום: (ו) ולא יסמוך עמ"א דהיינו דיעבד אם התחיל לפרום אבל לכתחלה סמיכות נאולה לתפלה עדיף ואם יהיו אח"כ י יפרום ועי סמ"י פ"מ ס"ח ובמ"א שפון אבל לכתתלה סמיכות נאולה לתפלה עדיף ואם יהיו אח"כ י "פרוס וע" סמ" פ"ט ס"ח ובמ"א בשפון (ז) יכול עס"א ודוקא בין נאולה לתפלה בערבית ספסיק אבל לא ועמיש בס"ו אות ב" מזה יע"ש: (ח) יכול עס"א ודוקא בין נאולה לתפלה בערבית ספסיק אבל א באמצע ברכות. ואע"ג דנהנו שלא-לפרוס על שמע בערבית ג"ס למקום שנהנו. ועא"ר נ"ה ז' ומאן אות ג'. והביא תשובת מ"ע שהביא המ"א וכתב שם קסן א"ן פורס ע"ש ואפי שמע מקפן המפסיר ברכו חוזר ופורס ועמ"ש בס"ז בשם הפר"ח ג"כ יע"ש בזה: (מ) יוכל עס"א מ"ש בשם משפמי שמואל אין כעת ת"י ואפשר המעם שיאמרו זו ספר תירה אחרת והראשונה און כשירת ואיכא פנס לראשונים שלא יצאו בקריאה און כשירת ואיכא פנס ואי"ה יבואר עוד. וג"ל פשם מ"ש ג"כ מנם לראשונים שלא יצאו בקריאה

אין כשירה ואיכא פנם ואי'ה יבואר עוד. וג'ל פשום שיש ג'כ פנם לראשונים שלא ינאו בקו אין כשירה ואיכא פנם ואי'ה יבואר עוד. וג'ל פשום שיש ג'כ פנם לראשונים שלא ינאת מצרים)

ע (א) נשים עם'א (ם'ס החמיר רחמים. סס'י הכ'ו רסי תכ"ו. דומירות י'ת אמירת יציאת מצרים)

וא'י למה לא הכיא תוסי ברכות כ' ב' ד'ה בתפלה מהלל דפסירי אניג דרבגן הוי ובסי הגראה

שם דלרש" מ'ע דרבגן שהו'ג נשים חייבות. ולפ"ז ע"כ א" משני פנים או פרשה א" עכ"פ ד"ת או

פסוק דאשון מ'ה שס פפורות חיר בק מדרבגן כתב אהל מועד דחייבין עא'ר בשם ל"ח. והנה לר"ת

ותמחבר בס'ב פסק קצת כמותו א'כ קשה קושיות תוסי דיה וקסגים (שם ד"א) וצ'ל כתי הב'ת

לומר נשים דומיא דקסגים אפין מדרבגן פפור והא הב"י בס" מ"ו פוסק כרשב"א בתשובה ש"ך

דפסוק א" ד"ת בתכרת נשים פפורות מפסוק א" מ"ה רק מדרבגן וו"ש ונכון חיינו מררגגן וכמ"ש

הל"ח

כמו בהפילין ש' ב'ח כאן ובשימן ל'ז בח'א אות ג' ד' להמחבר נמי דוקא וב"ם הא פחים לא מכ"ם דק"ם וכאן כתב רק ראוי לנהוג כר"ח. ואמנם בש"ץ ב' כתב דתפילין ולילית זמנם כל היום יע"ם ואמת מליפית (בסי' י'ז) ראיה דהחם פחות מיב"ם נמי כל ביודע להתעטף. ומ"ש רש"י ברכות ב" ב" דקפנים חייבין בתפלה דרחמי לר" יהודה דתפלת השהר עד ד"ש אפשנ ומ"ש רש"י ברכות ב' כ' דקטמים הייבין בתפלה דרחמי לכ' יהודה דתפלה השחר עד ד"ש מפסד מינ ול"מ מינ מצוי הא לרבגן בלא"ה עד הצוח עבי' ק"ו כ"י : (א) בוק"ש עט"ז הפיא דברי ב"י ול"מ האידוא באולי דאם רצה החתן בלא לקרות הרבות בידו (דמש"ע און הכרע שי מחויב לקרוש ועמ"א אכתוב דמשמע דלריך לקרות עהה) לכן כתב זה ובאלמנה אף בעוסק בהכנת ניבואין לא מחשב לפרדא רק מצוה להיד ועב"י וממ"ש החבר שבה ימים ולא כתב ד' ליליח סובר עד מ"ב ולא בלל והייב במ"ש ועין פר"ח כ"כ שדעת מהכי"א והמחבר כן אבל הרא"ש והרע"ב פירשו עד בכלל והייב במה י"ל כן אבל בב"י הונה לו בתירוצו א"כ ד' לילוח נמו בשנה ולמה חד כאן היללך ימחול לה מכרות ולמה מד כאי מהלא והייל את מבות המהרי או מכלן והילך ימחול לה מכרות המהר היא כאות ה"ב ד' לילוח כמו בשנה המהר הול ביו לא הלא המי המבה בתהר בות בתירוצו א"כ ד' לילוח למו בשנה המהר לא הלא מרכות המהר לא המה היא מכלל היות ביות בתור בתירום ללשם הכלל היכל היות במום בלאם המהר מה בתירוצו ה"כ ה"ל היות בלא מכלל היכל להיב שפכה מא"ל אלא דאין טרוד עוד. ועתה מקדבין החת החופה וגם בזמנם באשת ישראל איכא ס"ם (כתובות ט") אלה דמ"מ רולה לידע אם אין מופקדת וה"ה כנס אשה שנכנסה לחופה ולא נבעלה כאמור ונ'מ עתה למ"ד אם רולה אין קורא גם כרות בפכה עיין הרע"ב יהי"ע פ"ב מבנה ה' דברכות מ'ש על הרע"ב ד' לילות י"ל הדרבה דלית ולא עד בכלל. ועמיש בם לטעם משנת ה לצוכחת משל של הנפ כד לימת יי לחורכה ידל היו במני. ושמש כם כל במני. ושמש כם ככל כל גם בה וישהה יע"ש: (ב) גומר עפ"ז האריך. דע כי המחבר ס"ד היה עוסק בצ"ל והגיע כו' ובס"ה היה עוסק ולא כתב הגי"ע י"ל דאדסמוך קאי והתחיל בחיתר דוקא אין פוסק לממשה אלו ומינה באיסור בצ"ל נמי מפסיק דבלא כדין התחיל (עכ"מ וב"י כאן) והמ"א באות ו' דחה זם. והפ"ז הקשה על התי הב" דודאי הר"מ ז"ל סובר להוך המשה אף באיסור אין פוסק כל שיש שהות דהרי בפירוש המשנה פי' מפסיקון לק"ש ולא לספלה מלמם באנפי נפשה ואד"ח הכל ברישה אף לק"ש אין מפשיקון (ולה כרש"י דפי' ומפסיקון בוי'ו ושהני ד'ת דההי שנין וההי שנין מושב יקרא ק"ש וד"ח) וע"כ מחני' בהשחול באיסור מדפריך אלולב דשם באיסור ודאי א"ש מושב יקרא ק"ש וד"ח) וע"כ מחני' בהשחול באיסור מדפריך אלולב דשם באיסור ודאי א"ש מחני' דבבת בהחחיל בחיכור ואפ'ה פירש הר'מ במבנה דדין וכדומה אין מפסיקין היפך דברי מחני" דבנה בהחתיב בחיכור וחפיה פילם הרית במכנה דרן וכדומה טין מפשקן טיפן לכני הב"י בתי' הב' . והר'ן דכחב החתיל בהיחר אין פיסק ומחני' דבבת באיכור ומכסיקין לישן לק"ם (בוי'ו וקאי אריפא ג'כ ובחידובינו הארכני במביל שבה ע'ב' וי'א א') גם מ'ש הב"י וכ"א דמ'ב הר"מ ז'ל ואם פסק משובה למ"ד מדר'ז בסוכה הא ההם בלולב בהתחיל באיסור וגם במסקים מיירי באין שהות בם כמ"ש המ'ז אח'כ . ע"כ תי' דבאמת דיש הי' להלק בין בחוח או לאו ודמי מדרה חי' ד'ת דרבנן ואין חילוק אף בד'ת סובר הר"מ אפי' באיסור אין פוסק ומב"ם הר"ז מובר כה"ד בל"ד בילו ביוע משמע משובת כיון דה'א דיש הילוק בין תורה לדרבנן : ומ"ם מ"ש המחבר בס"ד בל"ד בל"ד ביל משבע משובת משובת כיון דה'א דיש הילוק בין תורה לדרבנן : ומ"ם מ"ש המחבר בס"ד בל"ד בל"ל הגיע משבע הא באיכור פוסק הא בכ'מ כתב דלמד זה מעיבור החודש ובב'י כתב מירובלמי בל'ל כטוסק בתורה (דרבים) ובת"ח דרבים משמע בפ"ע וק"ו אפי בהיכור אין פוסק ובנמרא שבת י"א בחורה (דרכים) ובח"ח דרכים משמע בפ"ע וק"ו חפיי בחישור חין פוסק ובנמרח שבח י"ח דפריך והתמיא כשם שאין מפסיקין לחפלה כך אין מפסיקין לק"ש כי חניא בעישור שנה ומהי פריך דלמא בהיחד אלא דרשם לחפלה היינו באיסור ואהא משני בעישור שנה באישור אך מפסיקין ולמה כסב המחבר והגיע. גם בכ"מ פ"ב מק"ש הה"ו דאדסמוך קאי ואם כן כ"ש צי"ל וקבה כדאמרן: עיין נ"ץ מ"ש להל בין ק"ש זמנה קבוע לולב כל היום ובחידושינו כחבנו כעון זה ומ"ש דהר"מ למד מדמור מסיקין לק"ש בד"ח ולא הנך דרישא כספט בהידושינו ואין מפסיקין לתפלה מיוחר יש"ש. וע מיסיקין לק"ב ב"מ ולא הנך דרישא כשנה בהידושינו ואין מפסיקין לתפלה מיוחר יש"ש. וע מדי וב"ב ומרכת ב"מ והרנ"ב ישוחר עוד בים וכאן אין להאריך ועיין לבוש ס'ד וש'ה נתחכם בזה הביאותיו במ'א אות ו'

עא (מ) אפי׳ עס'ן הביח דברי הרמים דמפי׳ בעיר מהרת פסור ומין רשמי ועי׳ד במימ וכש"ך ה' דלא כב"ח בפסק בעיר אחרת אוכל בסר ויין כשבעלה בעיר יע"ש. והנה הרא"ש ור"מ פ"ד מק"ש מחולקין לחרא"ש בשר ויין אסור דלא פלוג ולהר"מ הפעם באין לכו סנה שי זר מי פין מקש מחוכקן כמנה שבשר זיין וכם עתה בלח"ה ה"א מכוונין. והס"ז פנוי עד שיקברנו וזה בק"ש דבשי כונה משא"כ בשר ויין גם עתה בלח"ה ה"א מכוונין. והס"ז כתב דחליה זה בטעמים שכתב ירושלמי באוח ב" מבואר דלטעם שישא משאו כה"ג דר"ח מוחר בשר ויין והיוב במזוח ולטעם כבודו של מת היינו שלא יאמרו מת זה קל הוא בשיניו של אוק ולא הרד על מיתהו ואין נבהל כמ"ש בלבוש א"כ אף בשיר אחרת ובעלה בשיר אפור בבשר זיין ואין קורא ק"ש (עיין בהנהוח לבוש הוא לאו מדברי הלבוש והוא כפי' הראש כבודו של מח ביהה פנוי להשוב בלרכי קבורה ומש"ה בשיר אחרת הילרך לומר לא פלוג) עמ"ש בסוף הסימן קלת דינים : (ב) **ואפי**' עט"ז מ"ש ול"ד לחתן דפסקינן דאין חייבין לקרות לכאורם מלח דאין ט"ם ר"ל בסי" עיי"ן פכק בש"ע דבוה"ז קורא משמע היובא (עמ"ש שם) א"ב למה כאן אין הילוק בין זמן החלמוד לעכביו ותי׳ דהתם בכוונה עכביו יוהרא אם לא יקרא מבא"כ כאן דפפור באין מי ביבא משאו או כבודו אין חילוק בזמן הזה . ואם נגרום דאין חייבין קאי למה פפסק הש"ע בעי"ן מדינא דש"ם דפטור ואין הייבין קאי למה שפסק הש"ע בעי"ן מדינא דב"ם דפטור השיע בעיין מדינה דשיש דפיבור וחין הייבין קחי נמה שפסק השיע בעיין מדינה דשיש דפפור מק"ש אם ואין חייבין הא רלה קורא אף מדין הש"ס ועכשיו מהויב וחיינו כר"מ ז"ל כל הפסור מק"ש אם רלה קורא ונכלל גם אונן כמ"ש הב" "בסי' עיי"ן וא"כ איך פסק כאן דאין רבאי להחמיר עב"פ באין מי שישא מסאו לז"א דכאן שהשטם כבודו או משאו פסק דלא כר"מ משא"כ לשיל משום כוונה אם רלה רשאי ועב"ח ועש"ז ומ"ש אונן ילך לביה"כ ויאמר קדיש אם יש מחעסקין דליכא רק מפני כבודו וזה כבודו שיאמר קדיש ועא"ר קליג אות ג' ובי"ד בע"ו בט"ז ד' דבחול אין רק מפני כבודו וזה כבודו שיאמר קדיש ועא"ר קליג אות ג' ובי"ד בע"ו בט"ז ד' דבחול אין אומר קדיש מיירי באין מחעסקין רק הוא או איכא משאו אסור לומר קדיש. ובנה"ך בי"ד דכ" חומר קדים מיירי בחין מחעסקין רק הוח חז חיכח משחו הכור לומר קדים . זכנה"ך ב"ד דכ"ז אל תקבר המת חין דין ניהנס ואין קדים להציל מעיהנס ויכאה אם אין בנים אחרים באין נוזל רשאי לומר קדים כה"ג שכתב הש"ז: (ג) רעבי"ד עש"ז ב"ד הביא רק וייא דאין רשאי ומשמע אפי יש מי שישא משאו (דע"כ אמריגן הלכה כדיעה א' בסתם אם ההיפוך מכואר עמ"ש בהנהנות אייה בפריי לי"ד יע"ש) ומ"ש דאין לעבות ספק דרבגן בידים וכללא מוא ש"ם דים פופק הרבנן אין לעבות לכתהלים ועמ"א מימן חש"ז אות ב' יע"ש . ומיהו י"ל דק"ש מ"ע ד"ח הוי להיפוך שפק תוכה לחומיה הא בוכלא דוקא לענין אי רלה להחמיר מיבעיא הא פוור אף ביש מי שישא משאו חש ליכא ספק תוכה ואמנה המעיין באות א' יש לעיין בזה . ודע דאין להל פין ק"ש דאין חשב ובין בככות דיש חשש לא מש"מ הסמיר שם ב"ד די"ל דל"ש לא האל מש"ח בה"ב די"ל דל"ש לא האל מש"ח בה"ל ביבי "הדרבות ובהדשונו האל אות בה"ב די"ל ב"ב"ל האל אלא מש"ח שה"ל בכבי "הדרבות ובהדשינו לחנק כן ק ש יחון מפט זכן כנכל לי חשל משיד דהוי אמיע שהויג בנבי׳ דמברכות ובהדושינו ריש מיש כתבנו מזה: (ד) אבל עש"ז חיקן בזה קושיי מ"א באות ג' דבמ"ש הואיל ויהיה פפור ראוי לקבל עמ"ש מבע"י אם אין מהביך על התחום ועי"ד שמ"א מדני שבת וייש ובא"ה הקמ"מ בזה: (ה) או עפ"ז זוה דלא כנראה מדברי המ"א אות ד׳: אם אוכן שבירך ושמעי אחרים אי בזה : (ה) או עס"ז וזה דלא כנכלה מדברי המ"א אות ד' : אם אוכן בבירך ובמעי אחרים אי יולאין י"ח או נימא כל פאין מהויב בדבר מיקרי כיון דלעם עחה פעור הוא כסבנו בפתיחה כולא מזה. ומיהו העוסק ב"ז וססק וקרא ושמעי אחרים שפיר יי"ח דלאו פפור ממש אלא כוללת מזה. ומיהו השנסק ב"ז ויוס"ד במ"ז ה' ועמ"א ז'ג אות ה' ואי"ה שם יבואר: עי"ד שמ"א ס"ג דהעפ"ז ביש מי בימעסק בלרכי קבורה אסור בבבר ויין ופפור מכל המלוח אבל אם מסרו להתפיים מיוחדים לכך מוחר בבבר ויין ויוסאה ה"ה במיחר להתפלל ולקרות ק"ב בלא מכילין: בס"מן ל"ח כתבנו בהי"מ מנית מפילין אבל ביום א' ועא"ר שם ואיכא לעיור בה דמ"מ יום בס"מן ל"ח כתבנו במה"מ מנית מחבר בכי" ל"א דבלא"ה חה"מ אין להנית תפילין ואף שאין אבילות במועד אינות והב"ע בים ע"י ישכראל או ב"ע כאפון ע"י שממין ואי"ה אבילות במועד אינות נוהג בחה"מ ואפ"ל ביום ב"ע"ל ביו ע"י שכראל או ב"ע כאפון ע"י שממין ואי"ה

הל"ח (כא"ר א' הובא דבריו) . וע" נ"ץ דלהמחבר נכון כל פרשה א' והר"ב הניה דעכ"ם פמוק א' מחייבין ומים "ל רק מדרגון פמוק א' מחייבין לא מן התורה וכאמור . ומ"ש די"מ מחייבין בסי מדיניבן ומים "ל כתבתי די"ם בלילה "ל דרכנן ואססתא ולפ"ז נשים מדרגנן רק חייבין ב"ים יע"ש. עמ"ש לקבן: עו"ן פר"ח הביא ירושלמי דעבדים פסורים ה' אחד יצא זה שיש לו אדון אחר אלמא אפי לקבן: עו"ן פר"ח הביא ירושלמי דעבדים פחיים היא הדר יצא זה שיש לו אדון אחר אלמא אפי הלח"ט פיא מתפלה דמשה בק"ט לא כתב הרים מ"ע שחייב בק"ש דיחיד חייב בכל רגע וא"כ "ל מ"ש מסוק א' ליש שוצו ומדר מעדיר קרא והוקשו נשים לעבדים ויש להעמים בכבלי כן פשומא מה"ד מ"ש מקסל דומיא דעבדים עסי רצ'ו מ"א יא ש"ש לו אדון אחר יע"ש וכמשנה מתם עבדים משמע וחב"ח פמור מק"ש כמי בראיה בחנינה די א' שיש לו אדון אחר יע"ש וכמשנה מתם עבדים מחביר וחב"ח ח"ובין כרססיק בחנינה שם שים דליתא לירושלמי. ערים פ"ב מחנינה כתב עבדים בכוא כל ישראל וחצי ב"א הל"ל מי שאדון א' וציע: מ"ש המחבר ונכון כר פירש הלבוש פסוק בכוא ב"ה מ"ב דברכות ר"ג א"ש לבמל מלכת שמים שנה א' בלא מלת עול ומשמע פסוק במ"א שוב ב"א פורים ולא נרע מנשים כר ווה דלא מ"ץ הביאותיו לעיל וקמ"ל כל הק"ש הא שפיק א' עם בשכמלי אפי התן חיב ועמ"א אות ב": (ב) נ" ימים עמ"א. הוא ממה שעשה כלומר יע"ש ומ"ש ואם רצה להתמיר כר וכתב הרב" כר האדון "ל"ב"בר בקצרה כדרכו המוב והם אדופים יע"ש ומ"ש ואם רצה להתמיר כר וכתב הרב" כר האדון "ל"ב"בר בקצרה כדרכו המוב והם אדופים יע"ש ומ"ש ואם רצה להתמיר כר וכתב הרב" כר האדון "ל"ב"בר בקצרה כדרכו המוב והם אדופים יעיש ומיש ואם רצה להחמיר כר וכתב הרב"י כר האדון ז"ל דיבר בקצרה כדרכו המוב והם אדוכים כי הב" כתב טעם פלונתת הרא"ש עם הרי"ף ור"ם הוא דרא"ש פוסק כרב שישא והם פסקו כרבי יותנן פוחלפת וכומן הזה אף הרא"ש מודה דקורא (עב"י וברכות מ"ז ב' ותוסי ד"ה רב שישא) והנך רואה דפליני בזמן הזה כי לרא"ש דפסק כרב, שישא ודכ"ע (ת"ק ורשב"ג) חיישינן ליוהרא א"כ אדרבה בזה׳ו כתניב לקרות דאליב הוי יוהרא ולריף ורים דפסקי מוחלפת ודכיע (ראיש וריף ורים) סברי הלכה כרשביג (לכ"ם במשנתינו) ורשביג כאן ובמיב לא חייש ליוהרא א'כ בוה"ז אם רצה אין קורא וליכא חילוק כלל בין זמן התלמוד להשתא ואים בשיע דמחלק גם כתב פסור וקורא משמע חיוב זה רק כרא"ש ואיך שביק ב' עמודים אשר הבית נשען אשלשה משאים להביח דכ"ע (הרייף סברי הלכת כרשבינ (על"ם במשטתינו) וחשבינ כלא וובחיב לא הייש לווהרא איכ בוהיו אם "צה א"ן קורא וליכא חילוק כל בין ובן התלבוד להשתא אולב בשיל במחלק בם כתב פסדה קרוא מששמ שונה והוב זה לך פרא"ש ואוך שביק זי נטורים אשה הבית נששן אטלשה משאיכ לתביח הלי בין ורים ורים ורים בחבץ (הי"ם ב"ב"ז מורים ורים ורים בחבץ (ה"ם שם וב"ח בלן (חיק ורשב"ז) חישינן ליותרא רק הראיש פוסק סביב בתיל התביח הבא עליחם שם וב"ח באן ווצל לכיע (ריף ורים ורא"ט) חישינן ליותרא אתיא פסק הדים הובא עליחם שם וב"ח באן ווצל לכיע (ריף ורים ורא"ט) חישינון ליותרא אתיא פסק השל השביח היבא עליחם שם וב"ח באן ווצל לכיע (ריף ורים ורא"ט) חישבא וליח אות ז' האצינ השביח השביח שביר בא שביר בא אות ב"ב"ל בחברה להבל באן במונין בוונה יותר אם"ה האירבא בלא"ה אין אנו סכונים . וחייב בתפילון ציב רב"א הבשבה הא שאי לדבר כר אין קורא ב"ן ב"ב"ל בים ל"א בשם כ"ם מיב ה"ה מקדש ור"ם אין הירא ב"ב" בב"ב ברב דר"ם (פ"ב בק"ש ה"ה) הוציא הביד בב"ל ברב דר"ם (פ"ב בק"ש ה"ח) הוציא המידור שנה היר ב"ב"ל מוכ"ב בל"ב בב"ל ברב דר"ם (פ"ב בק"ש ה"ח) הוציא המידור שבה ה"ד ווים משק"ש ואת ני בב"ל ברב דר"ם (פ"ב בק"ש ה"ח) הרציא אין פוסק משא"ל לה"ב"ם ("בש"א בתשובה ש"ך) האיב כמורים בתפלה וו"ל המיד אין פוסק משא"ל לה"ל "א בתשובה ש"ך) האיב כמורים בתפלה וו"ל הקמ"ש דרווי דרבנן ובחירושי שבת "א כמוב בר" הנשיא סכבואר האפיל של"ש וויל בחום וויל בשביח וויל בשביח וויל בין ק"ש דרת לתפלה יובר וויל בין ה"ח ה"ב"ל בחוב ה"ל בין ק"ש דתו לתפלה יובר וויל בין ה"מ" ב"ל"ל בחום ה"ל ה"ל דין פופק (ואיצ פדברי תורה פוסף לק"ש הרנא דאששר לקיים תורה וו"ל אוברים וויל באופר וויל באופר הווים אוברים בוויל בתורון וויל באופר וויל באופר הוויל בתורון וויל באופר ווויל באופר ווויל באופר ווויל באופר ווויל באופר ווויל באופר ווויל באופר הוויל באופר הוויל באופרים ווויל באופרים ווויל באופרים ווויל באופרים ווויל באופר הוויל באופרים ווויל באופר הוויל באופרים ווויל באופרים וווויל באופר הוויל באוש הוויל באופר הוויל הוויל באוש הוויל באופר הוויל באוש הוויל באו

עא (א) פסיר מקיש עמיא לא הכינותי זה דבפים עד ריש ולאחיכ שכר תפלה שלא בומנה (א) שם הסקים לא עבר זמנה וס"ו ברכות בשחרית דאומרים על סדר ומנהגו של עולם לא יאמר אח"כ ועסף מ"ו ואויל לשימתיה בפ"ם אות ה" ועס"ז שם א" משמע ק"ש אחר חצות לא יאמר אח"כ ועסף מ"ו ואויל לשימתיה בפ"ם אות ה" ועס"ז שם א" משמע ק"ש אחר חצות לפה לא יאכר אחיכ ועם" מיו ואויל לשיפתיה בפים אות ה' ועמיז שם א' שמע ק"ש אחר חצות יתפלל ג'כ אבל אחיכ אין לה תשלומין כיון שפטור היה בוטנה ומ"ם ג'ל דיקרא ק"ש כל היום בלא ברטת כקורא בתורה אבל בשעה ד' להמ"א קורא בברכותיה עס"י ג'ה מ"ו ורמיא לתפלה. מ"ש ברשל" בסיז בה: (ב) אין עמ"א בלבוש הבדלה כלוםר הבדלה נמשך זמנה ער יום ב' ע"ש ובשצ"ו בסיז בה: (ב) אין עמ"א בלבוש הקשה דברי ש"ע סתורים תוך כ"ד דכתב אפ" אין מומל עליו כמו אחתו נשואה אפ"ה אין רשאי הקשה דברי ש"ע סתורים תוך כ"ד דכתב מ"ש ששתבל אין מוחין ותי המ"א א' דשאני שלותו עדיף מפי מאחותו נשואה ועוד דאין מוחין היינו כ"ד אין נועדין בו אבל אין רשאי עא"ר בזה: (נ) חייב עמ"א דב"ח פסב בק"ש ערבית פסור אפ"י אין מחשיך והקשה רק"ש לא דשאי עא"ר בזה: (נ) חייב עמ"א דב"ח פסב בק"ש ערבית פסור אפ"י אין מחשיך והקשה רק"ש לא מפע"י ומ"ש בבמ"ש כ"ע קורין בלילה "ובצ"א אות יים. והמ"ז כאן אית ד" תורץ זה דרצ" לקרות מבע"י לקבל עמ"ש: (ד) תוך עמ"א בס"ז כאן ה" מבואר חוץ לד"א של קבר לדעתו זיל שאון בוה בע"א ב"ל הערתה במ"ח מוץ לד"א של קבר לדעתו זיל ולהמ"א בס" מ"ה תוך ד"א של קברות נמ" אפור וע"ן ד"ם מ"ג מק"ש ה"ב משמע הוץ לד"א של קבר לתחלה ולהמ"א בס"מ מ"ח וון וווו במ"ד? את דכתב הוץ ד"א של קבר רשאי להסמיך אם קבר לכתחלה במ"ז ווא דעה בתוץ ע"ן וא"ה במ"ז אבאר עוד בזה ושאר דינו ב"ל מתורשים שם: (ה) לא יצא עמ"א ד"מ פ"ל מ"ל וע"ן ע"ן וא"ה במ"ז אבאר עוד בזה וושאר ד"מ ב"ל מתורשים שם: (ה) לא יצא עמ"א ד"מ פ"ל מ"ל ה"ב"ד ומשמעות הפוסקים הלכה כרבא דלא מהני ואף בדרבנן בעינן ש"א מלא תכיר כמ"ש ה"ם בשורש ה"א) אלא בדרבנן בעינן ש"הא האיסור מהני ואף בדרבנן (כיש אי מלא תכור כמיש הרים בשורש היא) אלא בדרבנן בעינן שיהא האימור

אפרים ואיה יבואר בפתיחה לברכות ומיהו זה דוקא בספק תורה הא בספק דרבנן עם חזקה לא מהני דביד ק"י יש דילות וכאן בספק ברכה מקלין מה"מ. ואמנם כבר הודעתיך בפריי ליד בשם מהני דביספק פלו ובחקב בספק ברכה מקלין מה"מ. ואמנם כבר הודעתיך בפריי ליד בשם בק"ה בב"ע ואין מברך וה"ה כאן בתתפלל בבית"ק מאחר דיש מחלוקת הר"מ והר"א זיל משא"כ ק"ש עם ברכותיה דבך תקנו והבן זה ואי"ה יבואר עוד באופן דנקיפנא מהני מילי מעליותא דאם נגע בידיו בראשו וגופו דיראה דהוי רק דרבנן שצריך לנקות ידיו כה"ג בבירך אין חוזר ומברך ובק"ש חוזר וקורא כדאמרן:

עב (א) שלממה. עמ"א כ"פ הנ"ץ ועמ"ג ג"כ דברי הר"מ זיל דמירי בחבורה מיותר לכך דשאר מכלוות המוני משנים וכל החבורה שורם פא" הכת שלישי יש להם שהות לפעמים נמשכין והלבוש שפירש הממוניו פתוניו והבחומיו חייביו. ע

שפירש הסמוכין למסה גיכ לדינא אמת במקום שאין חבורה הסמוכין פמורים והרחוקין חייכין . ע ומיהו שם כתב דבכלל לריעך כמוך הוא ועיין במהרש"א שבת פרק ב' דמה דסני אין בכלל זה יע'ש דחייך קודמים וכ'ם בשורש הא' ועמ'ש בפתיחה כוללת מזה וצ'ע. עתי<mark>ים פ'נ</mark>

דברכות מ'ב : על מ'ש המחבר בסי' י' ובשר שניהם נוגעים יראה דלאו מלה תנאיות הוא דכל פנים להדי פנים אפי׳ אין בשרם נוגעין ממתניהם ולממה אסור בלא מלית דל׳ם וא׳י למה היפך המחבר מלשון הרים ז'ל בפינ מקיש החזי יעיש. ועיין עמ"ז בסיי עיד אי ואיה שם יבואר: (א) בחורת עמ"א כ"מ בשם הר"ר מנות דמברייתא כ"ד ברכות זה מחזיר וקורא י"ל כ"א כשרוצה לקרות מחזיר ודי קמ"ל זה. ולפ"ז ב" ב"א לא מהני החזרת פנים ומלית מהני פנים להדי פנים ובתנאי שיחוץ על לכו שלא יהא רואה ערוה כבסי ע'ד ויוציא ראשו לחוץ ובאשתו החזרת פנים סגי אפי נוגעים לכו שלא יהא רואת ערות כבס" עדד ויוציא ראשו לחוץ ובאשתו התודת פנים כני אש" נגעים בשנם. ומ"ש בסעיף ג' בנים קמנים בעינן חזרת פנים כל הר"מ ומור דחזרת פנים בעינן וחזרת פנים שהיו ישנים זה מחזר (לרב יוקף באשתו) ה"ה בניו קשנים לא עדיפי מאשתו אע"ג בברייתא דבניו לא יקרא אא"כ מלית מפסקת ולא הוזכר חזרת פנים אפ"ה הא דאם קטנים שרי בחזרת פנים דוקא ועפר"ח. כתב עוד הפר"ח דיראה לו אם קרא ק"ש בלא חזרת פניו או בסלית יצא ולד לסי" ע"א ס"ז יע"ש. והנה אם נאמר כל אלו איסור דרבנן כנראה דברי הרא"ש אהדרי יע"א ואמנם מה שהקשח עוד דאיך יצויר כאן לקרות כיון שאסור לישכב בקירוב בשר וכ"ש לאחר שמפרשין הח"מ וב"ש בע"ד ארא" אות י"ב ומ"ז דאפ" קורם "א ו"ב אסור בקירוב בשר וכ"ש לא שמפרשין הח"מ וב"ש צו"ע אות י"ב ומ"ז דאפ" קורם "א ו"ב אסור דרכלל רושה הוא אפ"ה ו"ל רמ"ש א"ד ראו דכו עם אכניו וכת עם אמה מיורי דבנשים גמ" י"ב בקירוב כשר וכיש למה שמפרשין החים וביש באיע אות ייב וסיו דאפיי קודם יא וייב אסור בכלל בושה הוא אפיה ייל כמ'ש א'ר כאן דבן עם אביו ובת עם אמה מיירי דבנשים נמי יש הרחור כמ'ש נשים המסוללות פחולות לכהינה ובעינן סלית ובת עם אמה בעודה מטנה אף עים שהביאה ביש מותר בקיש והנך רואה דהמיא ג'כ כפריח דאליכ ג'מ לענין דיעבד עמיש באות א': (ג) ומשנת עמ'א דבר'מ כתב ייג שנה ויום א' ייל דוקא ועארר בשם ליח ועמ'א נ'ג אות י'ג ועיין יבמות ליד א' ברש'י ד'ה ומתוך במ'ש כשחשיכה ליל ר'ה הוי גדול יע'ש. אלמא לא בעינן דק שלימות . ומשמע ודאי דיום הלידה בכלל אזילו גולד בא' בתשרי סוף היום כשבא שנת ייד שעה שלימות . ומשמע ודאי דיום הלידה בכלל אזילו גולד בא' בתשרי סוף היום כשבא שנת ייד שעה

שלימות. ומשמע ודאי דיום הלידה בכלל אפילו גולד בא' בתשרי מוף היום כשבא שנת י"ד שעה בלימה היי גדול עם ב"ש:

בלילה היי גדול עם ב"ש:

"עד כתב עם"א הנה בעיא דירושלמי י"ל בפשימות לענין גילוי ערוה. דאסור אפי עיניו ולבו

אין רואות כמ"ש באורך במ"ז מיבעיא ליה אי מנדול קטן דומה לחלוק ולא הוי גילוי ערוה

וכשמוציא ראשו ואין רואה שרי ולבו חוצץ בפליתו כרי ובש"ס דילן בסוכה י" בית לא הוי כחלוק וכלה שאין גבוה י" הוי כחלוק ומוציא ראשו וקורא כמו בחלוק עיניו ג"כ אין רואות וי"ל הפסיק ושדי בסוכת אהל לא חשיב הפסק ושדי ראשו וכורמה ועוצו רואות וואמנם ממ"ש רש" בסוכת אהל לא חשיב הפסק ושדי ראשו ביונותו ב"ב בסוב ועודי בסוכה או ביונותו ב"ב בסוב מינותו ב"ב מונותו ב"ב"ב מונותו ב"ב מונותו ב"ב מונות ב"ב מונות ב"ב מונותו ב"ב מונו בתר רובו משמע גילוו ערוה אין לחוש רק ממעם עיניו רואות כב״ח הביאותיו במ״ז באורך גם משמע בתר רובו משמע גילוו ערוה אין לחוש רק ממעם עיניו רואות כב״ח הביאותיו במ״ז באורך גם משמע דעוצם עיניו לא מהני דאליכ למה אסיר בבית כ״ז שאין מסתכל וזה דלא כהמחבר י״ל דפסק כהר״מ בפ״ג מק״ש המ״ז וי״ז דהחזרת פנים לחלק בלא גופו מהני וה״ה ערותו ועוצם נמי ש״ה וגמרא דסוכה מפרש לענין נילוי ערוה וכן ההיא דירושלמי (עיין ר״מ אסור לקרות נגד ערות חבירו וכש״ם שאסור כ״ז כך נגד ערות עצמו רפשמא דקרא ולא יראה בך מוקמינן בשבת ק״נ א״ דהא פסק בערות חבירו ומינה מה חבירו די בהחזרה ה״ה ערותו. ומ״ש בהגמ״ז ע"פירש״י א״ דהא פסק בערות חבירו ומינה מה חבירו די בהחזרה ה״ה ערותו. ומ״ש בהגמ״ז ע"פירש״י א״ דהא בערות חבירוו ומינה מה חבירו די בהחזרה היה ערותו. ומיש בהגמי ע"פירשי אי דהא פסק דלבו רואה אסור), ובות צדק הדרישה ז'ל בי'ד רי'ש מעשה דר'ת (הובא בס'ב דהנית בגד למפת מלבי ובגלוי ערוה דבכלי היה יושב והיינו כנסרא סוכה מגדול וכילה כחלוק חשיב וכריי! ובלבד שלא יהא לבו רואה דלא עדיף מכתונת ואני העני תמה על מ"ש המ"ו בי"ד ריש מסוכה ומהוסי שם דמה ראיה מלבו כי וכאמור ועמ"ש באות בגד"ה בזה אייה: ב"מ"ש המ"א לענין צואה הנה צ'ע דלים אם רובו בתוך התדר ותיה מתנך בעינן (משא"כ ערוה לא בעינן והיה מחנך דא"צ ד'א רק בראיה תליא ואפי מיעומו צ'ע דכל עצמותי תאמרנה . גם מ"ש ראשו תוך חדר שיש ציאה אמור זה אפי לרא'ש בעים סיב בעינן מחנך קדוש ודיבור היוצא מפה בעינן מחנך קדוש דאלו להרשב'א שם אפי אצל הפתח נמי אסור כיון שרואה דלא יראה קאי אצואה נמי לדידיה ובעוצם אין חילוק בין רא'ש לרשב'א: (א) ערות חבירו עמ'א. הנה הב'ת אסברה לן שעומדים בפים אסור ומשה בברכות כה בי עלון ומתני הנכטות בפיט פון זה" עבו האורושטי עסורים ולא מוקן בלבו חוץ אלא דעיכ בלא״ה הכין הוא משום גילוי ערוה דירד למבול כו' ולאו מקשה הוא אלא גילוי דעת דאפי לבו רואה אסור כייא וברייתא שם מים צלולים עד צוארו מותר לתיק וגילוי ערוה ייל בכלי כפרישה . ומיהו ייל סתם מקוה גבוה המים יותר מלבו ע"ד קצ״ח סליו ובאר הגולה ע״ב יע״ש: (ג) בידים לא עמ״א הביא ת״ה סיי חמ״ש המ״א דהתם נמי דילמא משתלי הגולה ע״ב יע״ש: (ג) בידים לא עמ״א הביא ת״ה סיי חמ״ש המ״א דהתם נמי דילמא משתלי הנהלת עד עש. לנו בירם לא עם ארובא והנא ולרו ליידוב של וומא הווחנם כל ליכם מסולם איכ כאן נמי ואממי בס"ג מחבק שרי ושם בש"ם אמאי מהדריגן אנמי כבר הוקשה כן לפר"ח ז"ל ורתי דחיבוק בזרועותיו מדכר דכיר יע"ש וע"ש דכיסוי יד אחר מהגי ונכון הוא דגוף אחר הוא וב" מדכר דכיר בפשימות ומיהו מהא דברכות כ"ה ב"י"א עוכרן ברגליו ולא חיבוק בזרועותיו כמ"ש הפר"ח י"ל די"א סוברים דאסור משום גילוי ערות ואגן כת"ק פסקיגן בזה כל שמכוסת במים לית גילוי ערוה ולענין לבו רואה פסקינן דאסור מדפריך שם אמתניתין בפשימות והרי לכו רואה יעיש ושאר הוכחות שכתבו ז'ל ואין להאריך יותר: (ד) עכורים עמ'א תר'י א'י גמרא הוא ברכות כ'ה ב' עוכרו ברגליו ומ'ש בכלי אין עפר כו' פשום הוא ולפרישה כלי החילוק ואפר אין בו מים לא הוי גילוי ערוה עמ'ש לעיל ובאות ב': (ה) למעלה עמ'א הרשב'א כ'כ אעיניו רואות ותי הוי גילוי ערוה עמ"ש לעיל ובאות ב': (ה) למעלה עמ"א הרשב"א כ"כ אעיניו רואות ותי שהם חוץ למים ומסתכל לחוץ ולמד הב"ץ בע"ה מוה דעוצם עיניו שרי (ואפי תוך המים) והר"ב שלמד מזה ללבו חוץ הא בהכרח לבו רואה ועפר"ח ובחדושינו הארכנו וייל דהר"ב למד זה מס"ש הרשב"א דלבו תוך המים משמע חוץ שרי ואפשר דלבו רואה רק דרבנן כמ"ש במ"ז וכל שחיא חוץ לפים כהפסקה הוי משא"ב עיניו רואות ד"ת אפי" בעששית ע"כ עוצם מהני ולב"ח ומרא יל עוצם מדרבנן אמור וכל שעיניו חוץ למים לא גזרו כנ"ל והבן זה. ווה שהראה לע"ה אות מ": (ו) דאו עמ"א באשה ערותה למסה ולית בה ל"בה רואה ברא"ב ערותה וע"ר יו אות ה": (ח) דאו עמ"א יבואר היא דבר"ו מכד מהינו לבה רואה הבלא"ה אין רואה) ומ"ש כלל היינו עבות מ"ש שם אות ה" ומש"ה מות"ה בעינו והראה בלא"ה אין רואה "בוא"ב באות ה" יש"ש. והלוף הבאה להיונו עב"א הביאו הלוש מות"ה מיש"ש. והלוף הבאה שם אות ה" ומש"ח מות"ה מות"ח ביצונו והראה בלא"ה מ" וכר מירשתיו באות ה" ומ"ש בוהלוף הבאה להיה הביאו שם אות הי ומשיה מיתרת בשיק לבור זההו בלאר מ" וכבר פירשתיו באות הי ימשה והליח הביאו האיר אות זי דבאשה גמי שייך לבו רואה לעיה מ" וכנכר פירשתיו באות הי ימשה והליח הביאו ולפ"ז במגדול וכלי להליח אסור ולמ"א ייל דשרי ואין להאריך. עיין לבוש כתב באיש אין גוף מכסה גוף היינו כבסעיף ב" ובמור ייד שכ"ח וש"ך שם אות ב" והלנוש גופיה שם המעם שא"א לכשות שבולם כ"כ הרע"ב פ"ב דחלת מ"ג ומההיא דסעיף ב" יול תפעם דילפא משתלי כמ"ש המ"א

לב (6) אין עט"ז דלהקל לית עתה ח"ח ולהחמיר יש . והאי סמך לק"ש אף אח"ז ק"ש כל שלין ברור שרוב הקהל התפללו וקראו ק"ש אין מוניאין טיין ב"ו: (ב) הנים טט"ז ועב"י וב"ח האריכו והפר"ח קצת נראה שהשוה עם הט"ז ועא"ר ועי"ד שד"מ ואין להאריך: (ג) הפגימים עט"ז כי במשנה אמרו הפנימים חייבים והחילונים פטורים ובנמרא י"ט ב' שורה הרואה פנימה פטורין ושאינה רואה פנימה הייבין ופירש הב"ח שעומדין שורות בהיקף כבלל וב׳ היקפים פטורים שהאבל באמלע ושורה מקיפו ואח"כ שורה ב׳ ב׳ שורות פטורות שמפשר דרך הכתפים של שורה א' יראו שורה הב' ורואים האבל מקרי והקשה ע'ז הע"ז דא"כ שורות שורות מ"ל דב' שורות פטורים ע"כ פירש דחבל עומד בשורה שוה בלח היקף וחחר כך מקיפין שורות ושורה המתיפה ראשונה פסור' שמלפני' רואות פני האבל ומנהמין אותו ג"כ ואשפ"י באותה שורה גם מאחורי אבל בהיקף כל אותו ההיקף פטור וז"ש שורה היינו היקף א' הרואה פנימה שורה השוה בפנים ולא רואה פני האבל מאחוקי' פטורה והיק"ף תי' דל"מ ששומדין בריבוע׳ דח"כ קשה ד׳ פורות המה ולמה חמר שורה לכן חמר היקף בענולה וחדח שורה הוא . עיין ר"מ פירוש המבנה דאין פטורים כ"א שאין הפסק בין האבל לבינם ולב"ח רש"י חולק עם הר"מ ז"ל ולט"ז א"ש דאין כאן מחלוקת :

עד מ"ש המחבר בס"א לבו רואה ערוה אסור והגיה הר"ב ה"ה ערות חבירו ובב"י לא ביאר מקומו ובב"ח דמ"ם מסי' ע"ה דאף ערוח חבירו אסור לראוח והנה שיניו רואוח מן החורה ולבו רואה מדבין למימר אים באוח א' ואין ראיה ועט"ז כתב מסימן ע"ב למה לי ולבו רואה מדבבן כדבעינן למימר אים באוח א' ואין ראיה ועט"ז כתב מסימן ע"ב למה לי החזרת פנים יע"ם וא"ד דה"כ בהחזר א' מהם ויקרא די ולמה מחזיר שניהם ועוד דבהכרח הולץ בטליח על לבו שלא יהא רואה לכו ערוה ממילא לא יראה הלב ערות חבירו:

(א) כדי עפ"ז הנה חלמרך בכאן להקדמה א' זזו חוארה: דע כי הדין נחלק לחמשה א' שינו רואה ערוחו ב' לבו רואה ערוחו ג' בגילוי ערוה אעפ"י שאין עיניו ולבו רואה ד' עיניו רואה ערוח חבירו ה' לבו רואה ערוח חבירו והנה עיניו רואה ערוחו או של עכו'ם מן החורה אסור מקרא (דברים כ"ג ט"ו) ולא יראה ב"ך ערות דבר וכנראה מברכות כ"ה ושבת ק"ן א' דמ"ה ודרשא גמורה ההוא מיבעי ליה וכ"ג מסחימת כל הפוסקים ובחה"ר ברכות יע"ש באופן כי לאו מן התוכם הוא ברוא' ערוה וקורא ק"ש או עוסק בד'ת ודבר קדושה ומיהו עשה דוהיה מחקך קדוש לא קאי אערוה כ"א אלואה (מש"ה בערוה די בהחזרת פניו כבסימן ע"ה ס"ו ובלואה יש מחלוקת הרשב"א והרא"ש אי לא יראה קאי נמי אלואה או רק אערוה ושבת ק"ן דמשני ההוא מחלוקת הרשב"א והרא"ש אי לא יראה קאי נמי אלואה או רק אערוה ושבת ק"ן דמשני ההוא מחמוקם הרשב מ והרם ש חיינם ירסים קשי נמי ממנוה כו רק נוערום ושבת קין דמשני שאות לכדר"י ה"ה המ"ל לאוחה ברשות אחרת בבסימן ע"ע ש"ב ושם הרהור שרי. ויבוחר אי"ה בע"ע) וח"כ הקורא ק"ש ורוחה ערוה עובר בלאו מ"ה וה"ה כל דבר קדושה אבל הרהור מותר כדמוכת בשבה ק"ן וברש"י שם ועא"ר ע"ה זיי"ן וי"ד סי' א' בע"ז וש"ך י"ע ול"ז ובפריי שם דהרהור משבה ק"ן וברש"י שם עונה אסור בערוה דהוי כדיבור. והמתרגם שם עבית דפתנם היינו מותר בערוה אלא שומע כעונה אסור בערוה דהוי כדיבור. והמתרגם שם עבית דפתנם היינו עבירה בדיבור בקורא ק'ש במקום שאין ראוי (בס' המגיד הארכנו דהוי נמי לה'ר וגדול עונו כמו לה"ר שמכנים ד"ח במקום טומאה ח"ו): ויש לראות אם קרא ק"ם ועיניו רואות ערוה אם מפסל לעדות ומ"ה ודאי לא דלית ביה מלקות דדיבורי' דעביד מעשה הוי מעשה משא"כ שחין בהם מפשם כנד לוקם מכט מרזוט מוכנים כנו ש מפר תו כנו מתרין מות מי מהניים מהמים ב"ח ב"ל בר"מ באה"ע כ"א ש"ר בר"מ סוף ה' נערה ובחולה יע"ש ושם יבואר אי"ה וכאן אין להאריך. ור"מ באה"ע כ"א ס"א בקול שומע מ"מ: באופן דעיניו רואום ערוה שלו או של חבירו מ"ה עובר בלאו ולוקה מ"מ מדבריהם ואמנם לבו רואה ערוה בלו או של חבירו יראה מדרכנן דבקרא לא מצינו לה וכ"ז כשהוא לבוש כתונת דהערוה מכום' אבל בגלוי ערוה אע"פ שלבו מכוסה ועיניו אין רואות שמענים לפסוח נכוש לתונח דהערום משום מכל בנמי שרוא מש שתכל משובים לחיים שהבר לקרוח (להמחבר בע"ה ס"ו ובט"ז ב") או הוגיא ראשו חוץ לחלון (עמ"א לאן) אפ"ה אשור לקרוח ולעסוק בחורה . והנה ב"ד רי"ש בט"ז וש"ך האריכו ודחה הש"ך דברי הב"ח דאמר דגלוי ערוה ולעסוק בחורה . והנה ב"ד רי"ש בט"ז וש"ך האריכו ודחה הש"ך דברי הב"ח דאמר דגלוי ערוה ליכא איסור כלל כ"א משום שלבו רואה ערוה יע"ש ואמת כן הוא וכ"ש להמחבר בע"ה דעונ"ם שיניו מהני א"כ לא ופרנס ערו"ם לא יחרום יעלים עיניו ויפסיק בזרועותיו כמ"ם המחבר כאן ס"ג . ואלא מיהם בפעם הדבר הנה מדרישה שם משמע מדרבון שאין כבוד השכינה שיהיה בגלוי ערוה ולעסוק במורה ואמנס מט"ז שם וכאן ומש"ך שם משמע דמ"ה הוי והיינו כמ"ש הרשב"א בקדושיו ברכוח פ"ד כ"ה לא יראה ערוח דבר ולא כחיב לא חראה אלא לא יראה לאחרים ובחדופי הארכמי ויראה ודאי אם אחר עומד נגדו אסור מ"ה ובאין אחר מדרבנן מפני כבוד השכינה בשרישה אלא מרש"י בחומ"ש ולא יראה בך הקב"ה (עיין רא"ם יראה ט"ם צ"ל דאליר לא תראה בהי"ו הנוכח י"ל דוי"ו ולא יראה אין ענינו לכאן ובש"ח יראה בציר"י אפשר כן הוא) מ"כ למדנו בביאור בגילוי ערוה אף שאין עיניו ולבו רואות אסור מ"ה כאמור כאן:

אסור מעתה בעיניו רואה ערותו או בגלוי ערוה דין תורה אסור אף אין אחר עמו וספק אסור וחוזר וקורא מספק אלא שבזה י"ל דאם נאמר הלכה כרבא בממורה ד' דאי עביד לא מהני הוי ספק חורה בק"ש כבס"ז עם ברכוחיה (להמ"א שם לא להפריפה כי בשביל החזקה לא ישחנה הדין והבן עמ"ש שם) משא"כ אם נאמר דמדרבנן חוזר וקורא י"ל ספק החוקה כח ישתנה הדין והבן עמ ש כם) משט כ נומני דמורכנן חוד וקודמו יד ספק דרבנן לקולא . והפרש יש בין עימיו רואות דלא מהני כיסוי המים כמו ערוה בששיח ואלו לגלוי ערוה מהני כיסוי המים כמו ערוה במיד ר"ש ובאן מ"א כמו שיראה הרואה בדבריהם ב"ד ר"ש וכאן הן אמה פעמא לא ידענא למה מאחר דלא יראה אשיניו וגילוי ערוה מ"ש זה מזה הן אמה פעמא לא ידענא למה מאחר דלא יראה בה וב"ך ס"ד העיר וא מיי ע"ש. רבוחם ואהכי פליגי י"א ועב"ח) מסייעא לדין כל בחוץ למים הלב וחודים י"א". וליק מ"ש מערוה בעשבים דעיניו ד"ח ולבו דרבנן כל מי שמכוסה במים וה"ה בעבשים אף שלבו רואה ש"ד ועפר"ה ולמ"ש א"ש ועיניו לא מהני כיסוי המים כמ"א שעולם עיניו (ומהכין הוכיח המחבר ז"ל בע"ה ס"ו דינו וחין הילוק בין ערות הבירו או ערותו והבן זה) ועיין מה שכתב במ"ל ה" מזה ושיניו רואות ערות הבירו מ"ה הוא ולבו דרבון והפרש יש דאלו ערותו למ"ד בע"ה דעולם לא מהני לא יצוייר החזרת פנים עט"ז אות ב' שם ואלו בערות חבירו לכ"ע החזרת פנים מהני מהכי לא יצוייר החזרת פנים עש"ז אות ב' שם ואלו בערות חבירו לכ"ע החזרת פנים מהכי ולב ורואה ערות חבירו נמי אשור. אשכחנא פתרי דלבו רואה ערות חבירו יותר חמור דאלו ערותו מהני הפסקה בזרועותיו ולחבירו סוף סוף לבו רואה וכסו"י ביד על לבו אף לערות מבירו אין מועיל דאין נוף מכסה גוף כדבשינן למימר לקמן אי"ה: וראירתי להא"ר ע"ה ז' הכר אפו בו בפרישה ז"ל יע"ש וי"ל דשומע כעונה ולהא נחכוין הפרישה ומ"ש דלתי ראשון מרה אפו בו בפרישה ז"ל יע"ש וי"ל דשומע כעונה ולהא נחכוי ולבו רואה ערוה ואין להאריך ערותו מכוח ברה"ג יש מקנה בחיבוק זרועותיו וביד נמי יכסה הכחונת על הלב. ואם הכחונת דק מאוד וכלאית הערוה משם דינו כדין המים עמ"א ע"ה באשה כה"ג ולעיניו לא מהני כמו עששית ולאיה בע"ח וע"ע אי"ה יבואר ולאיה בע"ח נוע"ו ביד עלבו במקום ממט"ה לבו יבואר לא"ה במ"א אות ג' ומת שם בפריי בוה ביה ועיין פרשה וכאן אין להאריך: (כ) לא עמ"ז בימון הא לוה ב"א אחות ב' וע"מ שכ"ה וו"ל הכו"ז הכה במ"ב העתיק המתבר ממס"ה ללב"ו והסרישה כתב בר"ח הכוונה במלם (ג) דיוביבן עמ"ז הכה בס"ב העתיק המתבר ממס"ה ללב"ו והסרישה כתב בר"ח הכוונה במלם למסה

למטה במים לומר שלבו ג'כ במים וכהנהות הר'ב בהג'ה שניה והחילוק בין כיפר יד של נתטה במים עמר שלבו ג"כ במים וכהגהות הר"ב בהגיה פניה והחילוק בין כיסף יד של הלב ממש דמתורת כיסוי גלי דעהיה אף נוף מכסה גנף משא"כ למשה מלכו והלב מגולה גלי דעהיה דבחירת הפסקה מהני (מ"ש בש"ע לא תשמע כן מדלא זיין הר"ב הג"ה שני' לשיל הלמשה ממים יע"ש) והנ"ן בשם ל"ח נתן מעש כי על הלב דרכו לתם יד אין מועיל משא"כ היבוק מחים יע"ש ולפ"ז ההפרש בין ידיו לזרועותיו (ואולי זה כיונק הפרישה דבש"ע לא זרועותיו לואלי זה נות בין למטה מלב"ו רק בין יד לזרועותיו (ואולי זה נות הפסק ברוב על הרש דעב מור ובין זרוע להיו הולה מש"ע למטה מלב"ו היד לק"מ די"ל כל"ח או כמ"ש משא"כ מו"ח כיסוי על הרש דג"כ. אין דרכו לא מהני דמ"ש מכאן וחי' דראש בכיסר תליא גוף אין מכסה גוף משא"כ לב בהפסקה די מהני ומש"ה נקיש מל"א ואף שהר"ב הביאו ניחא ליה למפרך המחבר מדידיה אדידיה : דעם זה סבין כי המחבר ס"א כתב על לבו ובש"ב ממטה ללבו וי"ל ממטה במים כפרישה ולהורוח כהר"ב בהג"ה וכיסוי יד על לבו לם מהגי והיבוק זרועותיו למפה מלבו מהני והלפוש בס"א על לבו או ממט"ם ויד לא מהני וע"ז השיג בל"ח כאמור ועיין נ"ן והבין והקר רואה בלבושיה כחלג היור דבש"ע משמע דלא כפרישה מדלא חילק רק בין יד לזרוע ולא בין ממט"ה ללבו והבן : (ד) אצב"ר עט"ז ומ"א ח' וכבר פירשתו באוח א' דגילוי ערוה אסור אעפ"ד שתכוסה ממחנים ולמעלה על שנים אסור משום גילוי ערוה וההבדל בין איש לאשה דבאיש לכו רואה ערותו ובאשה לא יצויר כי ערותה למשה ושוחות בעינן משום גילוי ערוה. ומה שביים בשבילה לכך חוץ למום היינו לחומרא בעלמא אבל מדינא באשה אין לבה רואה ערותה וכ"כ ב"ד רי"ם (ט"ס בחות ח' וכחן ד' ול"ל רי"ש) ועח"ר חום וי"ו חיקן כן דברי הס"ז ועמ"ח ח' כחן וס"ו חות ח' בזה : (ה) סותר עס"ז ועיין ל"ח ובב"ח בם דכתפלה ל"ד לכו ה"ה כל עום לריך להיות מכוסה כעומד לפני המלך וכל מה בהמנהג שלח לעמוד בפני הבר כך ה"ה בתפלה

ואי"ה שם יבואר :

עה (א) וי"א כו' בפו"ר כתב כו' עט"ז מהליון הלז אחפוב אני שאדונינו ז"ל כיון כוונה גדולה . כי בגמרא (ברכוח כ'ד א') אר"י טפח באשה ערוה אר"ח שוק באשה ערוה שנאמר גלי בוק ותגל ערוחך ויש ג' פירושים ח' בחס"ר (ועב"י) לומר שוק הוי מקום למע בחשה ב' הב"ח כתב דשוק בחשתו פחות מעפח הוי ערוה לק"ש ג' דר"ח בח לומר דבחשה חהרת פחות מפפח נמי ונקיט שוק ה"ה שאר איברים המכוסים וכהגמי"י (ומרש"ד"ה שוק בא"א יורה כהה"ר והב"ח כתב בזה עמ"ש לקמן אי"ה) א"כ בנמרא י"ל כפי" הג" ובטור א"א לומר כן דפסק באחרת נמי מפח בהכרח כפי' הב' דכשוק בחשתו שוק פחות ממפח חשור לק'ש ויורה ע'ז הלשון שכחב ספח מגולה בחשה חשור לקרוח ק'ש אפילו אשתו וכן שוקה להסמיך שוקה לאשתו כאמור והמחבר הביח לבון הטור ושינה בכוונה שפח מגולה חפילו חשתו חסור כי סובר וכן בוקה כתה"ר. ולכן השמיש בכאן שוקה והר"ב יפרש כפי" הנ' והביאו והפ"ז "ל כתב כי למה השמיטו שוק י"ל שוק באשתו בחות נמי והוי הומרא כי באפשר שניהם אמת כי שוק אמשתו כו' פחות מספח והגמ"י כמי מוכרח מדאמר ספח באשח"ו ולא אמר אלא לק"ש ויהיה 'אפילו באשה אחר' לפיסול ק"ש דאפילו חוזר וקורא (עמ"ש במ"א אי"ה מזה על ח"מ פ"ג מק"ש הי"ו) ש"מ באחרת פחות מטפה נמי חבור בק"ש והוזר וקורא והבן זה ועמ"ה בזה והף יודע דלבון פוק היה מארכובה (ערש"י ויקרא ז' ל"ב ובח"ש ש"י דחולין מ"ד וכ"פ הר"מ ז'ל בה' מעה"ק פ"ם ה" ובוק לפעמים נקרא ירך) נמגא כל הרגל עד ארכובה שקורין קניא שם במקום שהולכין יחף ומגולה אפשר אין חשש ובמקום שדרכן לכבותן טפח ומארכובה למעלה פהוח מפפח כמי ועב"ח כתב שוק מטונף כו' היינו מחמת מלאכה יע"ש. עיין ל"ן פי' דברי ר"ח כן הגיגה י"ג א' רש"י ד"ה רכובה יע"ש: אפלפל קלת הנה אמר בבאשחו ולק"ש ולא סחם לק"ש מוכח כהגמ"י ועב"ח שהקשה על הטור איך כתב באשה אחרת טפח דאסור בלא ק"ש להסמכל ש"מ דס"ל אין חוזר וקורא וחי׳ דבהפחבל בלא להנה שרי וכ"מ בא"ע כ"א ס"א ולק"ש אסור ולפ"ן הנמי"י והר"ב נמי בראי' בעלמא מיירי וא"ל לחזור ולקרות כמ"ב הפר"ח ע"ג בהרחור והא דלא אמר לק"ש מוכה כהגמ"י אלא מרש"י ברכות ד"ה לאיסחכולי אם אשת איש היא משמע פנויה שרי אמאי לא מוקי לק'ם סחם בפנויה ש'מ פנויה נמי פחות משפח אסור כהגמי"י הן אמח שבאה"ע חמחי לה נווף לק ע פתם בפטרים עינו פנרים שני פחון מפפח ופות כסום : מהלבוש הבנקי כ'א ס'א וב' מבוחד החבור בפולה מדרבת עב'ש אות ב' וג'ע כעת : מהלבוש הבנקי בהסמיע הנהות רבו שטובר דפסק כרא'ש דכאשה אחרת נמי מפת בעינן ולזה שיים הלבוש ודוקא לאיש הא לעצמה וה'ה ב' נפים קורין כן וזה יורה כב'ת שהר'ב הסכים להמהבר ודוקא לאיש הא לעצמה וה'ה ב' נפים קורין כן וזה יורה כב'ת שהר'ב הסכים להמהבר עמ"ם במ"ח חות ח' מוה זהו מה שרלינו לבחר בכחן: במ"ש רש"י ברכות כ"ד ח' ד"ה שוק וד'ה ערוה כחבנו לעיל ולריך הו' ביאור כי נאמר דבא'א המסתכל ונהנה אסור מ'ה אפי במגולה כמו שיראה הרואה באה"ע כ"א א' הא בראיה בלא נהנה שרי וכמ"ש הב"ח ופשוט הוא הא במכוסה אף ראיה בעלמא אסור וז'ם רש"י בא"א ויורה כחה"ר והבן זה שיין ב"ש אה"ע קס"ם ל"ב ובאר הנולה שי"ן ובס' חלילה רשמתי : מ"ש המחבר בס"ד אסור לקרות נגד ערות עכו'ם הא נגד ערות בהמה שרי פר'ת ומבואר הוא ברכות כ'ה מה'ד בשר המורים אלמא שפו ט שח זמו שרות כיתום שני שני על חומבותר הות בנכות כיה מהיד בפר המורים חזמת בבהמה לית לן בה . הרהור מוחר נגד ערו'ה שבח ק'ן א' ורש"י שם הביאוהיו בע"ד מזה יע"ש: (ב) או עע"ז הנה להמחבר ערוה ראיה אסיר אפי ברשות אחרת ועוצם שרי אפי מוך ד'א ברשת אחת דלא יראה אבל והיה מחנך לא קאי כ'א אואה ומה"ע בצואה הרהור אשור

ובערוה שרי . ובלואה ההיפוך מזה דתוך דיא אשור בעולם ומאחוריו נמי אסור והיה מחנר וכל דא מחנך קרינן וראיה להרא"ש שרי דלא יראה לדידיה קאי רק אערוה ומש"ה ברשות אחרת ירו מחוץ לפיק זכחים השלחם שני זכחי לחם לבניו כמלא שיניו להרא"ש לידדנו בזה בחידושינו שרי כמביאר בע"ש ש"א . ואמנש ברשיח אחת לשניו כמלא שיניו אררא"ש לידדנו בזה בחידושינו אי מדרבנן או מ"ה דכל לשניו כמלא שניו מחנך הוי א"כ אין קושיא מלשניו כמלא שיניו דאשור בלילה או עולם כבע"ע דמחנך בעינן רק הלשון קשיא ליה להש"ז ומ"ש מחושפתא דתרומהי משנה הוא בחרומה ש"ב ולא הבינותי מ"ש לב"י ערום יהפוך פניו מאן לימא לן להב"י דלא קפיד אנילוי ערוה וגם להע"ז אפילו בלא טעם דגילוי ערוה א"א בהחזרת פנים כ"א נגד ערוה אחרת כמ"ש אח"כ החזרת פנים דוקא ביהיה הערוה מאחוריו וכבר פירשתיו בע"ר מזה במה שחילקו הב"ח ופ"ז ומ"א בין מים דמכוסה הוי וכאן אין להאריך . גם יש לראוח ערוה בעששית הא מתחזו"א דמבמע אף מכוסה בעששים ולא מהני שולם עיניו והא לא גרע מכשוי המים דמהני טולם עיניו : כללא דמלחה דבר שאשור משום הרהור שפח באשה ושיער וזמר וכדומה אם אין רואה ואין שומע ברי דנוף האשה לאו ערוה ממש (ער"מ) אלא הרהור, והעד דיושבת וקולה הלחה . וזמר בפנויה שלא בפעח ק"ש שרי כמבואר באה"ע כ"א ויראה פנויה נדה מכלל וקונה הנסף . וזמר בפנייה שנה בפטח קש שרי כמבוחד בחה ע כח וירחה פטייה דה מכנה עירות היו וגם חייב"י לאיון יע"ש וקיל פנויה עכו"ם כהן ודאי אשרי אפיני ואפילו ישראל בפרהפיא יש בו מיחה וכרח מד"ש ובכלל שריות קרי לה באה"ע ע"א אין מקומו פה וערוה בראיה חליא מלחא אפילו ברבוח אחרת אשור אף להרא"ש בע"ש ס"ב דראן לא יראה כחיב ואם עולם עימי מלח אפילו ברבות אחרת אשר אף להרא"ש בע"ש ס"ב דראן לא יראה כחיב ואם עולם עימי הל דשרי עמ"א ע"ע ח" ושם יבואר א"ה וכן ערוה בעשיח או במים שרי כשעולם עימי הל הביר עמ"א ע"ע ח" ושם יבואר א"ה וכן ערוה בעשיח על במום ברי במולה לא המי עולם מה בר"ח ומ"א ואף המ"ז ו"ל בדורה לאה הלב העומד נגד ערוה להמחבר ההני עולם ולדידהו דוקא חזרת פניו שיהא הערוה מאחוריו שרי הא עולם או החזיר פניו לחוד לא מהני ובערוה א'ל מחנך דאפי' חוך ד'א מאחוריו שרי דלא קאי מחנך רק אלואה וזה לכ"ע וכלואה אי לא יראה קאי עלה מחלוקת הרא"ם ורבב"א בע"ם ועמ"א בע"ו ס"א לערין נואה ובע"ם אי"ה

ופס יבוחר עד (ה) שלא עמ"ו בעשבים ונוגע עששים בלוחה מוחר דמ"מ כיסוי הוא משא"כ סנדל נוגע בלוחה דמלכוש שלו הוח והוי יודע דבעים הים ברכוח כ"ה ב' ולם חיפשפת וכחב הראים ולהומרא ופרכזי כמ"ם בש"ע והרר"י והרא בפינ מק"ם היא פירשו בנומא ש"ד בנוגע הראים ולהומרא ופירשי כמ"ם בש"ע והרר"י והרא בפינ מק"ם היא פירשו בנומא ש"ד בנוגע ודוקא דרם ודבוקה ומ"מ לא הוו ש"ם דאין אחר הברעת המחבר והר"ב כלוש. והנה סגדל נ"ד ה"ה בגד אחר וכדומה דבכישיי חליא קרא לא מהששקש רשוח (עמ"ש במ"א א') וא"י אם הבעיא משעש אישור חורה או מ"ה שרי" כיון שאין נוגע בנושו הוי מכוסה רק דרבנן ולהומרא

את ני ומהים חיבוק לא משתלי ואיכ פניו מותות הוי למישרי אי לאו דאיא לכפות: (מ) בין ני שיא העלה דשניהם נוגעים ממתניהם אסור הא שאר איכריו נוגע במתני חבירו שרי הא['] בערות הבירו אף שאר איבריו אסור דמפריד ומש"ה כתב הסור זה אבל איבריו נוגע בערותו י"ל דלא מסריד כבהבירו ומש"ה י"א מותר עיין ברכות כ"ד א" וכ"ה ב". ומ"ש מידי דהוי ארואה ערות קמן אע"ג דתתם ד"ת ובראיה מ"מ מדתויגן דמיקרי ערוה אתי גמי למיטרד. ע" ב"י דאיבריו נוגע בכיס שרי דל"ג אמו ידיו דלא אתי לידי הרתור יע"ט ועיון ס" ג" סמ"ו וא"י למת השמימו האתרונים זה יע"ש: להני יודע למ"ש הפר"ח בע"ג דאם קרא יצא דרק ממעם הרתור ולא מכוין שפיר ה"ח כאן באיבריו נוגע בערות יראת דיצא. עיין לבוש מ'ש ס'ת שאר איבריו מותר ברואים תערות דכי קרינן לא יראה ב"ח ונוי בלב שעיקר חיות תלוי בו משמע לכאורת ש"ל לבו רואה דית וייל אגב גררא לא יראה ב"ח ונוי לב שעיקר חיות תלוי בו משמע לכאורת ש"ל לבו רואה דית וייל אגב גררא כ"כ וחזל גורו בן מאסטכת ועמ"ש א"ה בע"ה ועום ושאר סימנים השייכי לות ופאן אין להאריך עוד: עד, אם לבושה עמ"א (יראה ם"ם פ"ג וצ"ל ס"ה ערוה בעששית מתחוי) ועמ"ש באות א" ווה פשום דהרהור מיהא איכא ועמ"ש בס"י ע"ד בלבוש רק דמיא למים ולית ביה גילוי ערוה: (א) "יא דהרהור מיהא איכא ועמ"ש בס"י ע"ד בלבוש רק דמיא למים ולית ביה גילוי ערוה: (א) "יא עמיא באיר אות כי בליח כתב להרשביא אשה באשה מותר לראות ערותה ולקרות קיש נגדה והרא"ש אוסר ובאמת תמוה כי הרא"ש והרשב"א לים אלא בשאר הגוף להרשב"א אגשים דוקא משום הרהור ולא אשה אבל ערות אשה אין חילוק ודאי אפור ודברי הר"ב שכתב ונראה מדברי הר"ב שכתב ונראה מדברי הרא"ש אף לאשה אחרת "ל בכ" אנפין או לומר דהרא"ש חולק אהגמ"י דבאחרת נמי מפת דוקא או חולק אהרשב"א דאשה לאשה כל גופה ערוה ומלת לאשה בלמ"ד יורה כפרי הב" ומיום דבריו רק לעצמה פורה כן, ועיון ר'ם פ"ג מק"ש המ"ז כל גוף אשה ערה ולח"מ שם משמע ודאי שחוור וקורא ונאמת כתבו זל רק מסריד ובע"ג כתב הפר"ח דמשום מפריד אין חוור וקורא, ובנמרא דמסיק לאשתו ולק"ש ומהשמפת המחבר הך דהגמ"י אפשר דאין חוור וקורא ומהגמ"י והר"ב אתה רואה בביאור שתוור וקורא כאמור. ומב"ח ל"מ כן עמ"ש במ"ז: (ב) שער עמ"א וכים הוי בכלל ערוה ועגבות עמי ד"ז במ"א אות ה" ועמ"ש בע"ד: (ג) בתולה עמ"א ודברי האדון צ"ב כי הנה בכתובות ע"ב א' וראשה פרוע ד"ת הוא ופרע ראש האשה (במדבר ה' י"ח) אזהרה כו" ומשני ד"ת קלתה שרי ועאה"ע קפ"ו ס"ר ורש"י בחומש ופרע סותר קליעת שערה וכמ"ש הרא"ם ז"ל שם דראש מיותר דגופה נמי סותר ש"מ שמגלה ראשה עוד וסותר קליעת שערה וליכא למימר דסותר אסור ד"ת בכתולה נמי וו"ש באה"ע כ"א ס"ב וכאן בלא סותר ק"ש דכאשה די ובתולה מתר דהא בורכא דבא"א כיש שאין קלתה היו דות כמבואר בנסדא שם ואח"ע אלא דוראי פשפיה דקרא ופרע משמע גילוי הראש לחור גנאי בא"א ומיתורא דריש שסותר ג'כ גנאי על גנאי וחו"ל נזרו בבתולה בסותר דהוי גנאי גדול וכאן באין סותר. ומ"מ מ"ש לדוחק הח"מ וב"ש פירשו שם כן (בח"מ בעולה וב"ש אלמנה וגדושה י"ל בעולה פנויה שזינתה אין אסור). (ויבואר אי"ה במ"א) וכ"ש מהינומא כ"כ הח"מ שם וא"י דהינומא על ראשה ופרוע ראש ק"ש והרע"ב פ" שם בכתובות פ"ב מה שעת בכתובות מהינומא כ"כ הח"מ שם ישה בכתובות פ"ב מ"א שערה על כתיפה וראשה מכומה ואין פ"ב מ"א שערה על כתיפה וראשה מכומה ואין להאריך: (ד) שרגילים עמ"א הנה באין דעתו לחזור אף שנוהגין במקומו מחמת איסור תורה כמו דמיתורא נמי שרי עיין תמ"ח מ"א אות י"ב ואי"ה בתמ"ז ותצ"ו יבואר ועפר"ח ומאן אין להאריך: (ה) וכ"ש עמ"א דפואה נכרית אפיי משערותיה התלושום אין הרחור ויוצאה לרה"ר כך אפילו בשבת זע עם"ז וכפי דעתי ההדיומית מ"ש הלכוש פיאה נכרית שאין שלה היינו תלושים ומ"ע משגרותיה או מחבירתה שרי ובאר שבע הולק ואמר דפיאה נכרית מותר כשראשה מכוסה ול"ח שמא משתלפי יע"ש ומ"מ במדינות שיוצאין בפיאה נכרית מגולה יש להם לסמוך על הש"ע כאמור וקצת דמדומי ראיה מכתובות כ"ב וראשה פרועה ד"ת ולא מוקי בפיאה נכרית וד"מ ש"מ דלית בה ד"י ושרי: (ו) זמר עמ"א אף אם נאמר דחוור וקורא מסתמא הכין הוא. ועיין אה"ע כ"א ב"ש ד" דשאלת שלום אסור דיבור שלה יע"ש. ועיין נ"ק בס"ב כתב המחבר מדינא וכאן יש ליוהר והר"ב כאן תוור מד"מ ושתיק ליה ולפ"ז חיוור וקורא בלא ברכות נומרים מ"גו והכן זה . ועמ"ש אי"ח בע"מ ס"ב: (1) ערות קשן עמ"א הגה בתדושינו מגילה הקשינו דאמר שם קשן פוחח דפירושו כרעיו או זרועותיו מגולים דלית ערוה כלל וערום מה ת"ל דאית ערוה והגה עוד י"ל איך ר"ל פוחח ערוה דא"כ גדול פוחח פורס ע"ש והא יש איסור ערוה. ולמ"ד ערות קסן יש אסור ט"מ כל שהוא מצוה לעלות לתורה כמו מחנכין בשופר בשבת או מ"ע שרי אפשר. ה"ה לאו שאין בו מעשה שרי ערום באין אזור ולבו רואה ערוה דרבנן וכמוהו בס" ע"ד עמ"ש הפרישה בי"ד א' ערום היינו בלא אזור הביאותיו בע'ד יע'ש. עמ'א שכ"ג אות ג' בסופו ורס"ם א' בזה: (ח) ויש עמ'א עי'ד רסיה סיח ובשיך סיו דהמחבר כאן אוסר ובן שמונת ימים ולתקוני מילה לא החמירו (מיש השיך מחנך אסיפא סמיך ערות דבר ואפשר אפיי מיה אפיה לתקוני מילה ליש ערות דבר) ומיש מעיד אות מי דנגיעה יש הרהור ומימ עכשיו שאין בקיאים כיכ יש לחוש לסכנה תפום בידיו וקמן כולי האי ליכא הרחור באפשר ומ"ש שם אין לכסת אין ראיה. ושפעתי אומרים שיש אוחוין בצבת כסף א"ש ספי בזה: (ם) והחזיר עמ"א פירשתיו בע"ד ועמ"ש א"ה במ"ו אות ב" בוח. ומ"ש מחנך קרוש כבר כתבנו בע"ד בערוה ליכא מחנך קרוש כ"א ערות דבר ואסיפא סמיך. ועמ"ש א"ה בע"ם אות ח' אי"ה ועמ"ש במ"ו אות ב' מזה :

עו (א) וכיון עמ׳א כיסוי לפעמים עדיף מרשות אחר בעששית אע׳ג דמתחזיא ולרשב׳א לא יראה קאי עלה בכיסוי גלי קרא דרי וחדר אחר לא ולרית רע עדיף חדר אחר מכיסוי. ומשמע דודאי שאיצ דיא מסקום שכלה הריח כיז שאין מניע אליו סני עמיא ע'ם מ' דריח שאין לו עיקר כיי ומיה שאיצ דיא מסקום שכלה הריח כיז שאין מניע אליו סני עמיא ע'ם מ' דריח שאין לו עיקר כיי ומיה בסיא בכיסוי זכוכית כולי: ומיתוברא ודאי דכיסוי מהני אעים שמיוחר לה כמו גרף מתכות וכיסה בה צואה דמהני וליד למי מ' וכדומה דהתם גמי ב' כלים בעינן והכא בכיסוי תליא רחמנא וכיסה בה צואה דמהני וליד למי מ' וכדומה דהתם גמי ב' כלים בעינן והכא בכיסוי תליא רחמנא וכיסה בה צואה דמהני ול"ד לס" מ" וכדומה דהתם נמ" ב" כלים בעינן והכא בכיסוי תליא רחמנא וה יצדק והא מתבסיא. עס" פ"ו, והא ודאי כיסוי לאו מחנך קדיש אלא בכיסוי תליא רחמנא וה יצדק בין לרא"ש ורשב"א בע"מ ועיין ס" ר"מ במ"א "ס כלי אמה על אמה ברום שלש חולקת רשות לעצמה ואשטר כאן נמ". וצ"ע בבאר הגולה נשמם כאן ב" אותיות וראוי לצ"ין במלת וכיון הרר" ובמלת והוא בע"א דלא אימשסא וא" למה: (ב) לקרות עמ"א ויראה אף להב"ח ד"א ממקום שכלה הריח בע"נן כמו בע"ם ס"א דריח רע שיש לו עיקר הוא וע" עס"ז בזה ועמ"ש במ"ז ב": (ג) ומכומה עמ"א ומלת כנגדה אחשוב שהורה לנו בזה דודאי הוא "פא כל שידיו מלוכלך במלמולי זיעה וחיכוך מראש אסור לקרות ק"ש ותפלה עד שימול ידיו וכללש דנמ"י למעודה בע" ג"כ לק"ש ותפלה (אלא הרא ועב"י ה" נקרות כ"" צ"ב ס"ז) ורק אדם אחר מתו לקרות כנגדה דלאו בכלל צואה היא ועב"י ות"ן; (ד) דרך חור עמ"א ופ"ג א" דמחיצות ב"ה הנסא ""א כביה"כ עצמו וצריך מחיצה אח ורת ות"ן; (ה) "ש עמ"א וצואה על החומם ומכומה או המה יהה הבנד שיהא נהרא מכומה על החומם ומכומה או המה יהה הבנד שיהא נהרא מכומה לה" יש"ש: (ה) "ש עמ"א וצואה על החומם ומכומה או המה יהה הבנד שיהא נהרא מכומה או ה"ח" יעיש: (ה) יש עמיא וצואת על החוסם ומכוסה או כמה יהיה הבגד שיהא נקרא מכוסה אם נים או ג'א בוה לא נתפרש השיעור וכעת א"י וצ"ע, עפרות ועמ"ש באות ה": (ו) ו"ש עמ"א הנה בע"ח ס"א השתין על בגדיו מכסה בבגדים אחרים ולא כתב רבותא מפי אפילו על ברכיו ומופח ע"מ להספיח שרי בכנדים אלא מאן דמחמיר בצואת כר'ת ה'ת במ'ר אפי' שתם מדרכנן זרק בין בנד לבנד שרי הזה צואה בין בנד לבנד שרי ומיש מסנול עב"י בשם ראב"ד ורעב"א ויש כאן קצה לבנד שרי הזה צואה בין בנד לבנד שרי ומיש מסנול עב"י בשם ראב"ד ורעב"א ויש כאן קצה נמנום ואין להאריך וא"ה בע"ח אבאר עוד לינין מ"ר. ועמיש באות שאח"ו: (ז) דינו כצואה עמיא הנה באות ר כתב לכ"ע היינו ר"ה ור"ח לסברא קסייתא אכל ל"א שר"ה המתיר בין אצילי ידיו וב" כסוין בעינן (הא ערום מסתניו ולמעלה וצואה בין אצילי ידיו אפור לכ"ע ועס" ע"ר מ"א ג" בא"מ שם הני כיסיי) ואיז כי לב בן בנר לבגד אפשר כיע מורים דאמר וה'ה שיו דלית כיא חד כיסיי. וה'ם שבת כיל בנר בנר לבגד אפשר כיע מורים דאמר וה'ה שיו דלית כיא חד כיסיי. ומ"ש ראיה משבת קרד (דלית א' ציל) רבינא אמר רבד ש"ו ומסיק בנלימא עליון רבב נמי אסור ומלביש תתתון רבד אסור ותיפוק ליה משום לימוד וק"ש וש"ם עכ"פ בין בגד לבגד שרי וראיתי מי שהניה על בשרו לברא קמייתא והגך רואה דא"כ מה ראיה משבת והבן. ערים אות כ"ב: "מול אות כ"ב: "אואה דמן מולא ווריטיו ומאל א "השרמי עריש אות כ"ב: "מול אואה דמן שהנים מולא ווריטיו ומאל א "השרמי עריש אות מול בערב ווריטיו ומאל א "השרמי עריש למורה והישע להכוורה ווריטיו ומאל אות היו מול בערב היום בישר מול בערב היום ווריטיו ומאל אות היום בישר מול בערב היום בישר מול בישר בישר מול בישר בישר מול (ה) צואה בפי סבעת עמ'א וערשי יומא לי דפירש ומ'ש בצואה על בשרה וקשיא לתרוייהו ועפריח משמע דכרות קייל וגם זה יול . עאור אם מצא צואה בפי המבעת חוזר ומתפלל יעוש אות יי בשם הראבין ופי הנסרא ברכות כ"ב ב" צואה בסקומו בפת מבעת . ועס"ש באות י"ב מזה : (מ) הרוק עס"א דמכאן י"ל רוק נימות והצואה נגלית לכן כתב מפ"ז ולאו מרישא דשם כ"ח כבית הכסא מבחוץ אלא ממ"ש מתכות. הם רתוצים הא מים לא מהגי לצואה (ומ"ש במ"ז ג" דמהני מתום" כ"ה בי דיה ובלבר היינו לעבום מיד ובדבעינן למימר לקמן איה) ומיש עששית כיסוי מעליא דמים בי דיה ובלבר היינו לעבום מיד ובדבעינן למימר לקמן איה) ומיש עששית כיסוי מעליא ולא מים . נמי כיסוי לגילוי ערוה בסי ע"ד אות ח' ועיה מ' אבל לצואה בעינן כיסוי במור מעליא ולא מים . ועכורים כאדעא סמיבתא דמי ומהני אף בצואה: (י) ספק עמ'א והפריח מחמיר בבית כשיש צואה ואי אם מאדם או לאו יע"ש . ומ'ש המ'א באשפה אם הרוב מכלבים כר קשה דבספק אם יש כלל אה אם סאום או לאו יעש. זמ שותם את באפתה אם זהוד מכלכנים כי קשה דבספק אם יש כלל אסור באשפה שדרך להפנות שם ולורוק שם צואת קמן וליד ליד דשם הרוב מנגד להמיעום אוליגן בתר רוכא משאיכ כאן דגם דנילין שם צואת אדם וצ'ע כעת : (יא) כנגד העמוד עמיא ואם צריך לחזור ולקרות עמיש איה באות יג מזה ועמיש איה בעים בסיו אות אי בהקדמח מזה ועמיש בעיד ועיה: (יב) צריך לתוור עמיא. וראוי להוכיר בכאן דבר אחד והוא דמשמע דוקא מצא אחיכ בעיד ועיה: (יב) צריך לתוור עמיא. וראוי להוכיר בכאן דבר אחד והוא דמשמע דוקא מצא אחיכ הא התפלל כשקום שראוי לפפק והלך לו איצ לתזור ולהתפלל משמע לכאורה דהא דברכות כיב בי דמ'ה הוי תפלה וקיש ורק מדרבגן חוזר וקורא דאלית הוי מפק הודת ולחומרא כיון שיש מפק בי דמ'ה הוי תפלה וקיש ורק מדרבגן חוזר וקורא דאלית הוי מפק

....

0 %0 MS

-

שם וכשלמא תפלח יל דרבנן. ומיהו אף אם נאמר דמיה אף בודאי צואה איצ לחודר ולהתפלל (כמיש לעיל בעיא במיא הי ועיד במיז אי) אכתי אין זה ספק דרבנן ולקולא והא למח זה דומה למיש מהריב"ל בייד בדקין ספק מריפה שבישלו בכלי כשר ולאחר מעליע אין זה ספק דרבנן ולקולא היג בשער שקרא עבר על ודאי איסור דספק תורה כודאי לחומרא ותו צריך לחזרר ולקרות מדרבנן ויש לחלק ביניהם והדברים ארוכד ואיה בע"ם במיז א' אבאר עור: (וג) ומי רגלים עמיא ועמיש ויש להתקפה בייד אי האיל המיש להיות להתקפה בייד אי האיל המיש להתקפה בייד אי היא להתקפה בייד אי הוא להתקפה בייד או היא בע"ם מיד או מיד בייד אי הוא להתקפה בייד או היא בע"ם מיד הייד או היא בייד אי הוא להתקפה בייד או היא בייד או היא הייד אי הוא להתקפה בייד או הייד או היא בייד או הייד הייד או הייד או הייד המיד או הייד הייד או הייד או הייד או הייד אור הייד או הייד או הייד אורכן הייד הייד אורכן הייד או

בע"א ה' במ"א ועד א' בט"ז ומה שיש להסיפק בודאי מי רגלים אם צריך לחוור ולקרות מלשון הש"ע דלא כתב רבותא ספי אפי' קרא נגד מי רגלים א'צ לחוור ולקרות משמע דכשעבר על ודאי

הרבגן חוזר וקורא ומקפיה ס"ה אם בירך והיתה צואה כנגדו כו' ומיד כו' משמע אף בודאי אין חוזר ומברך וכתום' עירובין ס"ו משמע דמשום בתפלה וק"ש נמי וי"ל דה"ם בברכות עכ"פ יש להקל ואיזה שם יבואר: על מיש המחבר מיר אסורים מדרבגן. עמיא ע"ו י"א ובחידושינו ברכות כ"ה ג' כתבנו בשם

ען מש הרו"ד דעבים מ"ר ומ"ר עצמם אם הם מסריחים מיד אסור וא"ה במ"ז אבאר זה. ומ"ש המחבר בין מ"ר בכלי ונותן מ"ם עליהם בדרישה בשם הרו"ד משמע דוקא בב"א הא לא"ה קמא קמא במל: בין מ"ר בכלי ונותן מ"ם עליהם בדרישה בשם הרר"ד משמע דוקא בב"א הא לא"ה קמא קמא קמא מיעם (א) פ"א עמ"א כ"מ פ"ג הלכה י" יע"ש ובש"ב כ"ה הקשה מכאן לשם וו"ל דלפעם א" יהיה מועם צריך רביעית כ" הסרחון לבמל כך השיעור משא"כ כשהמיל מקצת במקום א" ומקצת במקום הב"

כי אין עישין ספק דרבון לכתחלה כמ"ש הט"ז בע"א ג' . גם אם נאמר דמ"ה מיבעיא ליה אכתי אם כשאמר ב' ברכוח שלפני ק'ש והניח כנדלו ונגע היה פעור לברך בנית דכפק ברכות דרבנן לקולא ועוד דהוי ב'ש שמא לקולא ושמא בברטוח אין הוזר ומברך כמ"ש המחבר בקפ"ה וכיון

מייה במעיף ח' באות י"ב וי"ג מזה: עם (א) אפילו בלילה עט"ז אפילו ספק לואה דינה כודאי במקום שראוי לספק ולפניו כמלא

לקונה זעוד דהיי שים שמח נקונה זעמה בכרכום שין מונר זמכנן כיו ע המוכנ פקש הזבין שכן אע"ג דכשקר' הה"כ ק"ש הוי ספק חורה וחוזר וקורא ובסימן ס"ה מבואר כל שקורא קורא עם ברכוחיה י"ל שאני כאן דכבר נפער מברכוח ואה"ג אם אחר שקרא גודע לו שצואה בגומא י"ל כן ובהידושינו הארכנו ועתה ראינו דבלא"ה למ"ש הפרישה בס"ז לחלק בין ספק אם מחויב וכין המהחשים המוכבו ועתם לשינו דבנתים נמוש הפרישה בסיז נחנק בין ספק חם מחייב ובין ספק חם מחייב ובין ספק חם מחייב ובין ספק חם מחייב ובין של ישתנה הדין והעד בהחליד שהה במיעוט סימנים דהוי ספק נבילה (עמ"ש כפריי לי"ד י"ד י"ד בש"ך ה" ושאר דוכחין) מ"ל בדק הע"מ במ"ש דהין חוזר ומברך ועה"ר כ"א וחקש"ה של"ל במחלין סגדלי אפילו נוגע ודבוקה שרי ופבוע הוא כמו לואה בעשבי' וכ"ש הוא ועיין לבון משמעו דמ"ה בנועו אפור בין (ב) מהחדם וויים וחוד ומברך הוא ישרים ביו ביו בין החוד ומברי וכ"ש הוא ועיין לבון משמעו דמ"ה בנועו אפור בין לבין משמעו דמ"ה בנועו אפור בין בין משמעו דמ"ח ביו בין מבריים בין החוד מבריים בין בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין מבריים בין מבריי לכוש משמע דמ"ה בנוגע אסור: (ב) אסור עש"ז וחוכן כוונחו דהר"מ ז'ל בפ"ג הי"ג נקים הדמיון שטה ע"פ המים היינו דרך הילוך המים ונמלא האדם העומד על שפח המים וכי הרחיק הנוחה מפניו הוי מלדדים ומש"ה די בד"ח כמו להחריו משח"כ לפניו ממש עוברת כמו <mark>קבוער</mark> ולריך כמלא עיניו . ובלבוש כ"כ כמלא טיניו ומשמע מדבריו כמלא עיניו ד"ת אשור דבכיסוי חליא רהמנא עד שיתכסה מהעין ואי"ה בע"ע בט"ז א' יבואר מזה וכ"כ הפר"ח אבל המ"ח וה"ר נראה דמקילין ועא"ר ד' דלא יראה לא קאי אלואה עוברת ודי בד"א יע"ש והיינו ק"ח ס"ז אם קרא ק"ב במקום ביש לספק בצואה אם כבהשלים חפלחו עבר זמן חפלה אין משלימה בחפלה אחרת דפובע הוא ואין חשלומין אלא לנאגם יע"ש ופשוט הוא ועס"י נ"ח ס"ז בק"ם י"ח דים לה חבלומין יש"ם ג"כ הדין כמו הפלה דוקה בנהנם לה בפושע יע"ם ועמ"ם במ"ח

צריך רביעית כי הסרחון לבטל כך השיעור משא"כ כשהמיל מקצת במקום א' ומקצת במקום הב' לאחריו ברם מים וא"ה בש"ב אבאר עוד . ומ"ר שאין נבלעים בקרקע אפורים מדרבנן לאחריו די לפחות נגדם מים וא"ה בש"ב אבאר עוד . ומ"ר שאין נבלעים בקרקע אפורים מדרבנן לאחריו די ולפניו כמלא עיניו כמו צואה ער"ם פ"ג מק"ט הוח וא"ה לקמן יבואר עוד: עד (א) כיון שהם עמא מפני שיש כאן שערוריה מדברי הפוסקים ודרכי החכמה נפלע מכני מוכרת אני להאריך בכאן: הבה יש בכאן ג' שימות: א"שימת הפרישה וכפי הגראה שהוא שימת הלבוש כאן וצדיק סעיף כ"ו והוא דבתפלה ומים שותין על ברכיו ובגדו פופח ע"מ להמפיח וגם על הארץ בעין ל"מ דא"צ להפשים בגדיו דהפסקה גדולה בתפלה והתידו לו ואוקמיה אדת (מ"ר שלא כנגד העמור) אפר אין מכוסה בבגד העליון וגם המחבר בע"ו כתב נכון להחמיר. (ונאמר בין בלגד ג'כ אפור עמ"א וא"ו) אפי הליכה דלא הוי הפסק כ"ב בתפלה מ"מ קצה הפסק (ונאמר בין במהד דבע"כ התירו לו דרבנן על ברכיו ובגדיו משא"כ בתינוק השתין יוחיק הוא ולמה בתנם ילך מאהד דבע"כ התירו לו דברנן על ברכיו ובגדיו משא"כ בתינוק השתין יוחיק הוא ולמה בתנם ילך מאהד דבע"כ המחבר בספרו הארוך כאן דברי הרשכ"א ובצדיק דברי הוא ולמה בחגם ילך מאחר דבע"כ התירו לו דרבנן על ברכיו וכגדיו משא"כ בתינוק השתין ירחיק דברי הרשל"מ ובצדיק דברי הרוקת כמ"ש הלבוש כ"ז בה:"ה בצדיק סכ"ז יע"ש וע" נ"ן. וה"ה אם הוא השתין עו הארון ולא הרוקת כמ"ש הלבוש כ"ז בה:"ה בצדיק סכ"ז יע"ש וע" נ"ן. וה"ה אם הוא השתין עו הארון ולא בגדיו דינו כתינוק וכ"ז בתפלה אבל בק"ש דהליכה אין הפסק ואפי בפרשה אי ילך ויפסיק מעט ויקרא אח"כ לא התירו לו לקרוא במקומו ומ"ר על הארץ אבל להפשים בגדיו דמורת גדול גם בק"ש לא הסריחו בק"ש ג"כ וקורא בגדיו וחילוק זה מוכרח להרר"י שהסכים לרא"ש בתפלה הליכה להפשים בגדיו כמ"ש הב"ז ואפ"ה מרחיק ד"א כמ"ש הד"מ משמו ש"מ דיש הפרש בין הליכה להפשים בגדיו בחורת גדול או דבגדיו אין נראים בען ובארץ גנאי יותר דהם בעין. וו"ש הליכה להפשים בנדיו מרות ברול או דבגדיו אין נראים בען ובארץ גנאי יותר דהם בעין. וו"ש החיכה כיוני ש"ח בי"ד מונים ביוני מ"ד ב"ד ביינו ש"ח ביינו ביינו ביינו ש"ח ביינו ביינו ש"ח ביינו ש"ח ביינו ש"ח ביינו ביינו ש"ח ביינו ביינו ש"ח ביינו ש"ח ביינו ש"ח ביינו בי הליכה להפשמת בנדיו דמורת גדול או דבגדיו א'ן נראים בעין ובארץ גנאי יותר דהם בעין. וו"ש המחבר כיון שהם מכוסים בכגדו ולא אם מכוסים בכגדו ש"מ דה"פ היאיל ואינם בעין רן מכוסים ונבלעים אע"פ שיש מופח עבול המתבר חב"א הובר אדוניגו הפרישה ז"ל במ"ש דלא חזר הב"י מספרו לכאן דבספרו כתב ע"ד הרשב"א ופשום היא דבק"ש מרחיק ולא כתב כן אהפשמת בנדיו ש"מ דאין פושם בגדיו אף בק"ש כאמור ועא"ר ולמ"ש א"ש וח"ו לחשוד למאורן של ישראל בכך: חש"מ האין פושם בגדיו אף בק"א ופעם דהב"י חזר בכאן מכל רק בתפלה א"צ להפשים בגדיו השימה המ"א במאן וצדיק דהב"י חזר בכאן מכל רק בתפלה א"צ להפשים בגדיו מבידיו (תר"י הם הרמב"ן ורשב"א ופסק כהרר"י) ובק"ש אפ" בגדיו מפשים אם לא שמכוסה בבגד עליון ואע"ג דהמחבר בע"ו כתב נכון להחמיר כאן השמים על ברכיו (רק על כגדיו מופח להמפיח וכט"ש המ"א בע"ו אות ו" וכמ"ש שם יע"ש) עמ"א צ" אות מ" ודע דע"כ יש הפרש בין גראים בעין וכט"ש המ"א בע"ו אות ו" וכמ"ש שם יע"ש) עמ"א צ" אות י"א שותת מדרבנן הוא ובתפלה אוקמיה או לאו שהרי הר"ב אומר כן ארונינו מ"א ז"ל בע"ו אות י"א שותת מדרבנן הוא ובתפלה אוקמיה או לאו שהרי הר"ב אומר כן ארונינו מ"א ז"ל בע"ו אות י"א שותת מדרבנן הוא ובתפלה אוקמיה הפסהה וממתיו עד שיכלו המים ואפי כדי לכנור כולה ויותור לראש ולא אוממיה א"ת פפי שלא הפסהה וממתיו עד שיכלו המים ואפי כדי לכנור כולה ויותור לראש ולא אוממיה א"ת פפי שלא הפסהה וממתיו עד שיכלו המים ואפי כדי לכנור כולה ויותור לראש ולא אוממיה א"ת פפי שלא הפסהה וממתיו עד שיכלו המים ואפי כדי לכנור כולה ויותור לראש ולא אוממיה או"ת פפי שלא

הפסקה וממתין עד שיכלו המים ואסי כדי לנמור כולה יותזור לראש ולא אוקמיה אד"ת מפי שלא יותזור שנית ש"מ דבשות הוא מים ואסי כדי לנמור כולה יותזור לראש ולא אוקמיה אד"ת מפי שלא יותזור שנית ש"מ דבשותת ננאי מפי ה"ה לפרישה י"ל כן לחלק בין נראים בעין ובין מכוסים ונבלעים דאין ננאי כ"כ ומ"מ לשימת הלבוש ופרישה קשה למה השמים המחבר בתפלה דמים ונבלעים דאין לרחוק ב"א דל החור בש"ע בצדיק סכ"ז ופסק כרוקת שהרה בי"צ להרתיק ד"א דלחוק ה"א דלחוק ובין הששמע בגדיו דאפי בק"ש דמורת גדול הוא אותחים אד"מ וות המחלות בולו מוא היות מיוני מושלים אד"מ ביות מוא היות מוא מיוני מיוני מיוני מיוני ביות מיוני מי והרר" בד"מ לחלק בין הרחקה ד"א דמרחיק ובין הפשטת בגדיו דאפי בק"ש דטורת גדול הוא אוקמיה אד'ת וגם החילוק בבגדיו אין גראים בעין משא"כ על הארץ בעין גנאי הוא כמו שותת דאסרו ועיון ע"ץ נ"ץ ותבין ומ"ש הג"ץ על הלבוש דא"כ למה ליה לרשב"א לומר דאין מרחיק דהססיק לימא דמ"ם בע"כ מתפלל בגדיו ו"ל דאפי׳ בגדיו נקיים לגמרי אפ"ה אין מרחיק בתפלה ובק"ש אפילו בגדיו ג"כ אין נקיים התירו לו בגדיו שמכוסים ונבלעים והליכה לא התירו שאין הריק ומ"ש משא"כ בתפלה דהססקה קצת הוי הלכך כל שבגדיו ג"כ אין נקיים אין מרחיק ובתינוק מרחיק זהו מה שרצינו לבאר בכאן והבן זה: (ב) או ממתין עמ"א מה שהראה מקום לקפ"ה א"י כעת איזו שייכות לכאן דשם נסתפק המחבר בברכות אם חוור מברך בצואה ומ"ר אין חוזר יע"ש ושם יבואר א"ה כם"ש בס" ע"ו מעיף ח" במ"ר אם קרא וראה מ"ר מהו הדין ועמ"ש בתקרמה בס"ז ע"ם א מות ומ"ש מע"ז אות "א דשותת היי דרבנן ומ"ש מכואר הוא דמכתין אפשר אפ"י עבור זמן התפלה ממתין ואין להאריך יותר בכאן וא"ה יבואר עוד: ברכת ק"ש שותתין אפשר דלא ימתין כשיעור שיצסרך לחזור לראש ולפי מ"ש המ"א בקפ"ג אות "א י"ל דוקא ק"ש ותפלה לא ברכות ועט" מ"ה וא"ה יבואר עוד: בקפ"ג אות י"א י"ל דוקא ק"ש ותפלה לא ברכות ועט" מ"ח וא"ה יבואר עוד: בקפ"ג אות י"א י"ל דוקא ק"ש ותפלה לא ברכות ועט" מ"חופר דכסות בעינן העלמת עין לפנו מלא עינו בכל חנייה הוא והפרושה ולברש ונ"ץ הוסיפו דכסות בעינן העלמת עין לבנו מלא עינו בכל הנייה הוא והפרושה ולברש ונ"ץ הוסיפו דכסות בעינן העלמת עין בהוא הכיסון וכלומר דכתיב מחנך אלמא חוץ לד"א שרי וכתיב וכסית דמשמע דוקא כיטיו בעינן

דהוא הכיסוי וכלומר דכתיב מחנך אלמא חוץ לד"א שרי וכתיב וכסית דמשמע דוקא כיסוי בעינן הא כיצד מלפניו ועא"ר ולמ"ש א"ש וע" אות ח" בזה וכבר כתבנו במ"ו . ועמ"ש בפ"א במ"א ד" (ב) מצדו עמ'א הכין הוא ודאי דהא בפ"א מ"ב כ"כ בק"ש ג"כ דאחריו עדיף מצדדיו (עפר"ח) אלא מירי בא"א ולכן הפסיק בנתיים במלפניו ודיננ כלאחריו איז אפשר ודיעבד שאין הוור ובתפלל. ועמ"א אות ג' ועא"ר ה" חילק בע"א דלקמן דמוכרת לילך מוב לילך שיהא מאחריו אבל אם עומד כן יע"ש וא"מ. ומכ"כ קשה באמת דכאן במחנך וראיה תליא ושם בחשיבות ועמ"א שם ל"ז כתב ציריהם שלפניו הא לאחריו לא וסתרי הדיוקים ועא"ר כאן: (ג) בתוך ד"א עמ"א אף שכתבנו במ"ז דרהרהור מותר חוץ לד"א לפניו זה להרשב"א אבל להרא"ש והמחבר בע"ה ס"ו ע"ב המעם דמחנך דהרהור מותר חוץ לד"א לפניו זה להרשב"א אבל להרא"ש והמחבר בע"ה ס"ו ע"ב המעם דמחנך הרהור מותר חוץ לד'א לפניו זה להרשב"א אבל להרא"ש והמחבר בע"ה סדו ע"כ המעם דמחנך הוי לפניו כמ"ש כאן אות א זהר"ב מדשתיק ליה שם אודויי אורי לית ואיך כתב כאן תוך ד"א אלא דיתויר פניו ואיננו צורך כי שומע יותר מהרחור עמ"ש בע"ד במ"ז א' וירד א' ערום לא ישחום יעיש במ"ז וש"ך ופריי. ומשמע דמותר לחיפך פניו למערב כשהש"ץ חוזר התפלה ופשום הוא: (ד) של הצואה עמ"א בפסוקי דומרה שרי הא בתפלח לא אף דאנן בקיאין מ"מ בשביל אמן כנ"ת מ"ך וכמ"ש באות ג' ועא"ר ו' כ"כ בשם ע"ת ולמ"ש בנ"ה מ"ך אפי' חוץ לד"א ימתין וצ"ע וע' צדיק סכ"ז ה"ה בהשתין תינוק ימתין. ואם שהה כדי לנמור כולה עס" ס"ה במ"א ב" דהוי כאונם אחר וכ"ש עתה בהשתין תינוק ימתין. ואם שהה כדי לנמור כולה עס" ס"ה במ"א במו בשבת ועמ"ז אות ג' חולק על בהשתין תינוק ימ"ד. (ו) בכית עמ"א ב"ת לפעמים פירושו ב"ת ממש ולפעמים באותו ב"ת רק דוש בואר א"ה: (ו) בכית עמ"א ב"ת לפעמים פירושו ב"ת ממש ולפעמים באותו ב"ת רק הממה ולאחר הממה וא"ר הדבר אחר ושתי מית הממה ולאחר הממה וא"ר יהי לשם של היו הייתי ל) ביתר על איביר לפנים פרוטה בית מסמה ולאחר המסה ואיה בחדר אחר ועסי פ"ז במ"ז אירו על מה חילוכי דינים בצואה תחת המסה ולאחר הביא דברי שם יבואר: (ו) בצדה עמ"א ולרא"ש אפי אין לו דלת כמו מקום גבוה וע" ע"ץ וי הביא דברי הרא"ש מעיר אף במקום גבוה ובנ"ץ פסק כרשב"א מדכתב המחבר אבל הרא"ש כגעול ובאמת הרא"ש מתיר אף במקום גבוה ובנ"ץ פסק כרשב"א כתב יע"ש: (ח) כשאינו עמ"א פירשתיו במ"ז א"דהיינו להמחבר וכמ"ש המ"א באות א" הרשב"א כתב יע"ש: (ח) כשאינו עמ"א פורשתיו במ"ז א" דהיינו להמחבר וכמ"ש המ"א באת א" דכמלא עיניו מחנך קדוש וברשות. אחר ליכא מחנך ועוצם מהני כבס"י ע"ה ס"ז ומ"א מ" משא"כ להב"ח ומ"ז שם לא יראה עוצם אין טהני ה"ה כאן ומיהו הרהור מותר כה"ג. ועא"ר ח": (מ) וי"א עמ"א מסרוצת דבריו ואות י" משמע לכאורה שהלכה כ"א אלו להקל ואפשר סיבר בחדר אחר הוי נמי כריח רע שאין לו עיקר וררבנן הוא (עמ"ש במ"ז א") וכנראה מס"ג כאן אם אין שניע אליו וכ"ב נמי כריח רע שאין לו עיקר וררבנן הוא (עמ"ש במ"ז א") וכנראה מס"ג וכ"ב בס"ג וכ"כ הפר"ח וכ"כ וכדבעינן לסימר שם באות י"א א"ה אות ה"א בליו לתירץ הפרישה עמ"ש באות י"א וכלנוש א"ר אות י"א וכלנוש מ"ל המחבר דעתו כדיתה א"בסתם ועמ"ש באות י"א וכלנוש עמ"ש באות י"א וכלנוש מ"ל המחבר דעתו כדיתה א"בסתם ועמ"ש באות י"א וכלנוש מה שניי לויון לוה לו המחבר דעתו כדיתה א"ב מהם ועמ"ש באות י"א וכלנוש מה שניי לויון לוה לו המחבר דעתו כדיתה א"ב מהם ועמ"ש באות י"א וכלנוש מה שניי לויון לוה לו המחבר דעתו כדיתה א"ב מהם ועמ"ש באות י"א וכלנוש מה שניי לויון לוה לות מ"ל בתחת ועמ"ש באות "אות ה"א ב"ל מ"ל המחבר דעתו כדיתה א"ל מה מ"ל בתחת ועמ"ש באות ה"א ב"ל מ"ל המחבר ב"ל "ל"ל המחבר דעתו כדיתה א"ל מ"ל המחבר ב"ל "ל"ל המחבר דעתו כדיתה א"ל מ"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל המחבר דעתו כדיתה א"ל מ"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל המחבר ב"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל"ל "ל" מה שיש לעיין בזה ובסעיף כי במיא וס'ז ס'ז וה׳ יע'ש: (יא) ריח רע עמ'א כ'מ פ'ג מק'ש הל' ר יע"ש. והוי יודע שדברי הלבוש לכאורה סתורים מס"ב כתב דבעינן הרחקה ד"א ממקום שכלה הריח וכאן כתב כש"ע אם אין מגיע לו ריח רע ועס"ז אות א' עתה ראיתי שרברי הלבוש מחוורין כשמלת דבס"ב מיירי שריח רע מגיע בחדר שהוא שם ודיינינן לה כצואה עצמה כל שיש לה עיקר בשטלו דום בבייוי אחד רע מניע בחדר שהוא שם הדיינין לה כנואה ענמה כל שיש לה עקר ובעינן דיא ממקום שכלה הריח ולדי לכימוי דהוי ריז שאין עיקר הופשר גם זה מיקרי עיקר כמיש איר באות ? דלא כרשביא במיא כז והער בשיע סים רוי שאין עיקר הפחה דוקא משאיכ אם הריח נפסק שם ואין מגיע לחדר כלל ודאי לא עדיף מצואת גופא דמחני הפסקת רשות הלכך בסיג צואה בקמנה מותר בגדולה בלא הרחקה כלל. היינו שמיר בפרצה אין מגיע הרית תאו

עיניו וראיתי להקדים בכאן הקדמה אחת ויש בה צורך לכימנים האלי עד סימן פ'ז: דע דהדין צואה נחלק לעברה דינים . א' צואה לאחריו (ומגדדים) . ב' לפניו . ג' במקום גבוה יו"ד או נמוך יו"ד . ד' לואה בהדר א' ופות'ה הפחח . ה' לואה בעששית . ו' לואה במים . יוד הו נמן יוד. ד' נושה בהדר ח' ופות ה הפתח. ה' נוחה בעפשית. ז' נחה בעפשית. ז' נחה במים.
ז' ריח רע ביש לו עיקר ושאין לו עיקר. ח' צואה עוברת. ע' אכלל ג'כ דין מי רגלים ועביע
ז' ריח רע ביש לו עיקר ושאין לו עיקר. ח' צואה שברת. ע' אחלוריו פוך ד'א אשור מ"ה לקרות
וגרף של רעי. יו"ד אשפה וצואה בהמה וחיה: הא' צואה מאחוריו פוך ד'א אחייה
ק"ש ולדבר ד"ת שנאמר והיה מהנך קדוש (דברים כ"ג י"ד ע"ו) וקאי אצואה וכל חוך ד"א הנייה
של אדם הוא כ"כ הה"ר ובאר פוסקים. ואם קרא אפילו במקום שראיי לספק חודר וקורא
של אדם הוא כ"כ הה"ר ובאר פוסקים. ואם קרא אפילו במקום שראיי לספק חודר וקורא **כבסימן ע"ו ס"ח וכבר דברנו פעמים רבוח מזה אם הטעם דכ"מ דאמר רהמנא לא תעביד לא** מהני כרבא בתמורה ד' וכ"ח דוקא מעשה הא ליתא דהמקדים תרומה לבכורים דפריך מיניה דיבור ומחשבה הוי יע"ש . ומיהו המעיין בסמ"ע ח"מ ר"ח ובי"ד י"א השוחט ביוה"כ וי"ט ש"מ דכ"מ כו' דוקא אם לא יצויר בע"א משא"כ כאן שהמקום גורם ויראה דהוי דרבנן וכמ"ש רבא ברות כ"ב זבת וכמ"ש רבא ברות כ"ב זבת רבעים חועבה יע"ש ועיין קפ"ה ויבואר אי"ה לקמן גבי מי רגלים בזה יע"ש: ברכות כ"ב זבת רבעים מועבה יע"ש ועיין וקפ"ה ויבואר אי"ה לאחה מלפטו מרחיק מלא עימי וכבר ידעת מחלוקת הרא"ש ורשב"א כפי הנראה להרא"ש

לא יראה מפפר מנתיק מנת שבי וכפשמא הסוגיין דשבת ק"ן א' ובצואה ליכא רק מחנך קדום וא'כ מון לד'א למה אכור לפניו ויש לנו כמה דרכים או מדרבנן אסור לפניו כל שרואה . או מה כל שרואה מ"ה בל שרואה מ"ה בל שרואה מ"ה בל שרואה מ"ה בל שרואה מ"ח לפי חוץ לד"א ובהידושינו מים כל פנרמה מכפכו בכנל מחתן החירכת לחיים הי בכנל מניים שפי לחון כל מו וביירוסית הארכנו עתה ראיתי להפר"ח כתב מדכתיב ולא יראה בני"ו קאי נמי אלואה והיינו כל שהוא חוץ למתנהו וש"מ לא ברשות אחרת הא ברשות אחרת גלי קרא דמחנך דכה"ג שרי ומש"ה שרי בחדר אחר אע"פ שרואה יע"ש. ואמנה לרשב"א מבואר דסובר דלא יראה קאי נמי אצואה ואפי בחדר אחר כל שרואה אסור מ"ה . ולפ"ז להרא"ש אם נאמר כמלא עיניו דרבנן א"ש ברכות כ"ב ב" מצא צואה במקומה וכן הא דח"ר יסלקנה לאחוריו ואין חוזר ומחפלל דמלא עיניו דרבנן ספק לקולא כמו מ"ר בע"ו ס"ח ומיהו אף לרשב"א דמלא עיניו מ"ה פוסק מלא עיניו אינת הפק מקומל במ"א ד' דמחנך קדוש איכא רק לא יראה וכיון שלא ידע ולא ראה ליח כאן איכור חורה ולפ"ז אם נאמר לרא"ש כל לפניו כמלא שינין מקום חניים הוי י"ל בזק ומיהו בלח"ה נרחה מפסק המחבר כאן ס"ב דפסק כרפב"א וכ"פ בפ"א . ויש נימ לרא"ש י'ל כמלא עיניו בנחים נרחם מפסק המהבר כתן סיב דפסק כרשב ח וכיפ בפיח. ויש לית נרחיש זיל כמנח שיניו אף הרהור אחר מדבנן או לפניו היו מקום חנייה כמלא שיניו ואלו לרשב"א הרהור חוץ לד"ל כמלא שיניו מוחר שהרי כערוה נמי הרהור מוחר בשבח ק"ן א' ה"ה צואה דלית מחנף רק לא יראה: והדו השיפול לכאורה מהדא דירושלמי רבי לייא וחביריו הובא בחה"ר וש"ז ובפר"ח שימ כמלא שיניו הרהור מוחר ופס"ד הוי הרחור כבסי' פ"ה ב' ומ"ז ס"ד אלא דהם בורכא דהא שחק בנשינת פעם כיון דהוי יממא ולא היל"ל רק אבור וחסם לאפרושי מאיסורא היה שרי כבסי' פ"ה ובהכרח דרבי לייא אמר רק סתם אסור ואח"כ כשהלך מבם אמר הטעם. ומ"ח הדו אמי להדו"א כמלא נוניני ברבור מוסר וכדכסידול או משרים בחם בא ה"א ה"א הדין אמת לכשב"א כמלא עיניו הרהור מותר וכדכתיבנא . גם מדיתבי רבגן התם הא ח"ח אל לפניו כמלא עיניו ורואה לואה לאו מחנך קדוש הוי ומש"ה עולם לא מהני משא"כ בערוה דרק לא יראה כל שעולם מהני עמ"ב בע"ה בע"ז אום כ' ולפ"ז ודאי הוא דבחדר אחר דליכא כ"א לא יכאה עולם מהני כמו ערוה כאמור ולב"ח ולאינך אה"ג דאסור כה"ג בחדר אחר כמו ערוה והמחבר למד זה מרש"י ור"מ בלואה עוברת דאיך שרי אפיי לפניו הא רואה ע"ב בעולם ועוברת והמחבר ימוד זה מרבי זרית בנוחה טוברת דחוך שרי חביי נפניו הת רוחה ע"כ בעונם ושברת סובר לאו מחוך קרינן ביה ושפיר והבן זה ועמ"ש במ"א א' בשם פרישה ולבוש: הד' אואה בחדר אחר המחין ברא"ם כ"ה א' גבי ריח רע שיש עיקר כתב מקום גבוה אעפ"י שרואה שיי דמחוך קדוש ולם"ז אואה לפני הפתח שרי דפתח כנעו"ל וכאואה בעששיח הנה תראה בהפרש יש דאפילו אח"ל מקום גבוה יו"ד אע"ג רשוח אחרת אסור ברואה להקבב"א מ"מ לפני הפתח כנעו"ל הפתח דמי וכאואה בעששיח הוי אע"ג שרואה פיון דמכוסה גלי קרא דריסוי מהני אף לרשב"א ורדבעינן למימר אי"ה באואה בעששיח ה"ה לפני הפתח והנה לא מאינו שיחלוק הרשב"א ע"ז רק מקום גבוה ונמוך דל"ש כנעול ו"ל ביש דלם מודה הרשב"א דרנעול דמי פיחלוק הרשב"א דרנעול דמי Pri Megodym Tom I. 20

זרי וא"ש קושית הפרישה איך רבני צרפת יתירי הית בהפסקת רשות וכי עדיף כורר שאין לקר. ומש הררץ והראיש מיש הרים וזל פזג מק. הים מרסתם משמע כל שבגיע רדי אסור אף בדות ואלו היה סיבר דהפסקה מועלת לרזר היול לפרש דהוי כרזר שאין עיקר שים דוקש ה הוה הוי רזר שאין עיקר באופן שדברי הלבוש ברירין ולבושית כתלג חיור וכים האזר יויד בשם הריק שכיג רזר עיקר מכוסה מרחיק דוא מסקום שבלה הריח יעיש וגיץ סיד יעיש והבן זה ועמיש באות ביו ומיז ה' ועמיש אות ריב: (יב) צואת עמיא כללא דמלתא ציאת אדם אעיפ שאין לה ריח צרוך להרחיק ההחקה המבוארת ושאר דברים אם יחון רע שדרך להצמער מכנה ביא דיגם כצואה מש לכד דינו: (יג) אם עמיא וכיין ניץ כיד בשם מהריל חגליש משמע שהמיא הסכים לדבריו ועמים בכנות כיה אי דו לת ואיו משם ביכ ראייה ודית ריח משמע הפסק רשית היי ברזר שאיו וכיים בכנות כיה אי דו לת ואיו משם ביכ ראייה ודית ריח משמע הפסק רשית היי ברזר שאיו ועתוםי ברכות כזה אי ד'ה לית ואין משם ב"כ ראייה ודית ריח משמע הפסק רשות היי כריד שאין עיקר ודי בזה אם אין מגיע לו רות רע ואיצ ד'א ממקום שכלה הריח דלא כלבוש שכתבתי באות עיקר ודי בזה אם אין מגיע לו ריח רע ואיצ ד'א ממקום שכלה הריח דלא כלבוש שכתבתי באות "א יע"ש: (יד) אדומה עמ"א ועפר"ח ס"ד וס"ו כל שחיותו בפת מרחיקין מצואתו היינו ה" מיני דגן ואיד בעיפות בבית שחיותן מה" מיני דגן למה אין מרחיקין ואולי אין אוכלין כזית כא"פ ענגלישר האן (שקורין אינד'ק) מהים אסור שנדולים הם ואוכלין כזית כא'ם: (מ') לקרות עמ"א ועיין לבוש מ"ש אישפה שריחה רע מסתמא מצואת אדם ומ"ר יעיש ועכ"י והנה כל דבר שר"ר אפ" אין מצואה אסור וממ"ש הש"ע ר'ר שאין עיקר הפתה משמע הא צואה ומכוסה והפסקת רשות ר"ד שיש עיקר הוי ועא"ר אות י" ועכ"מ פ"ג מק"ש הלכה י"ב ויבואר אי"ה במ"ז אות ה" וכאן אין להאריך:

פא (א) לכלל עמיא עשיו הגמי סיכה מ'ב ב' קשן שיכול לאכול כי ומרלא כ'כ המחבר כלשון הגמ' קסן שיכול לאכול כוית אמים שלא אכל מרחיקין ומדשינה שימ דה'פ קשן שהגיע לכלל שנים כפי גדולות השנים יכול היה לאכול והוא חלוש במבע וא'י לאכול כל שאחר כיוצא מצואתו כיון דגדול הוא ובקסן כה"ג לא ועפרית ולפו מ"ש א"ש והב"ח מובר דקסן בעינן שאכל עתה דנן כזית ומצואה זו מרחיקין הא עברו כמה ימים אין מרחיקין ובגדול כל שפ"א אכל כות דנן כא"פ אפר עברה כמה ימים שלא אכל כלל מרחיקין והכין ודאי כמ"ש המ"ו מאותן הגדילים בהרים כר הא כל שלא אכל פ"א כזית דגן מעולם אפר גדול א"צ להרחיק דאל"כ מנ"ל לפרש דקסן דוקא שאכל ומצואה זו אלא לדברי הביח קשה דהיה לומר ובגדול אנים שקיי אי לאכול כלל עתה דגן כל שפיא אכל מרחיקון זו אלא לדברי הביח קשה דהיה לומר ובגדול אנים שקיי אי לאכול כלל עתה דגן כל שפיא אכל מרחיקו ולהמחבר איש שוהו ההבדל בין קפן צריך שיהא ראוי לאכול אנים שלא מעם מעולי וגדול אעים שאין ראוי מעולם וחלוש בסבע מרחיקין כיון דגדול ועפ"ז מיש שם: (בו"ט מצואה בסי חסבעת מכוסה ראוי מעולם וחלוש בסבע מרחיקין כיון דגרול ועפ"ז מיש שם: (בו"ט לאחריני ואפרי בלא פי סבעה אסור מעול מעול מיד ציע דשם נכון להחפיר דכל עצפותי לדידיה ולא לאחריני ואפרי בלא פי סבעה אסור פער כד בע דשם נכון להחמיד דכל עבטוני לודדה זא לאחריני ואפר בא פי מבעת לדידיה אסור ומעד שם צואה במקופה יול ג'כ לדידיה דוקא ולא לאחריני והנה להפוסקים בעיז כדב הוגא מדפריך ביומא מיש מצואה על בשרו ומאי הוכחה דילמא עיכ רזפ כריה דאליכ מאי איריא במקומה אלא ש"מ דבמקומה לאחריני נמי אסור ז'א דכ'כ דלא ידע במקומה נפיש זוהמא אכרי מ"ש מכימור צאה אסור ואין להאריך אכתי מ"ש מכימוי צואה דעלמא גם יול אשמעינן אפוי מכומה בעמוד אפיה אסור ואין להאריך ובחרושינו כתבנו מזה ועיין חסר משה: (ב) כזית עמ"א אם לומר דשיעור פרס לפי המאכל ההיא כי יש מאכל פרס שלו גאכל מהר ויש שאין נאכל מהר ציע בזה ועיין מיל פ"ב מהלכות ברכות הים בענין שתיית הקאפ"ע ואית בסי ריי אבאר עוד ועמ"ז אות בי: (ג) ואם עמ"א דמיירי שוש בענין שתיית הקאפ"ע ואית בסי ריי אבאר עוד ועמ"ז אות בי: (ג) ואם עמ"א דמיירי שוש מלפניו ואחריו צואה ומשמע ליה דלאחריו אין נהר אפ"ה לא המריחי לאחוריו לכאורה שבא בדרך לא המריחו לאחוריו ולפי מ"ש בע"ם אות ב" צדרין שלפניו כלפניו דמי א"כ בראה כנגדו עד"מ רחוק לא המריחו לאחוריו ולפי מ"ש בע"ם אות ב" צדרין שלפניו כלפניו דמי א"כ בראה כנגדו עד"מ רחוק לא השריחו לאחוריו ולפי מ"ש בע"ם אות ב" צדרין שלפניו כלפניו דמי א"כ בראה כנגדו עד"מ רחוק מסנו זה אמות ילך מ"א משא"כ אם ילך מוכן לו אמות הפריחו שילך מ"א משא"כ אם ילך לאחוריו מ"א אות ילך מ"א בריך לילך מרחק רב יותר מ"יח אמות ועוד לאחיריו מ"א או כשירצה לתתפלל ולמפוך גאולה לתפלה צריך לילך מרחק רב יותר מ"ח אמות ועוד ברוב לד"א שיהא מצדריו כולי הא" לא הפריחו והך ד"א מכקום שכלה הריח ופשום הוא . ועא"ר בזה (ד) למקום עמ"א הרשב"א לשיסתיה לפניו כמלא עיניו מלא יראה לא ממתבך קדוש וכל שלא ראה לית איסור תורה וא"צ לבדוק רק הוך ד"א ולא פשע משא"כ לרא"ש כמ"ש המ"א בע"ם א המחבר מוכרח הוא כמלא עיניו הוו מחנך קדוש מע"ה ס"ג א"כ פש"ע ולהפרישה ולבוש ונ"ץ שם המחבר מוכרח הוא כמלא עיניו הוו מחה מ"ה להומרא כמלא עיניו לא תעביד לא תעביד לא תעביד לא מ"ב ב"מ"ם ומ"כ ממש"ל א"ש ב"א אוקמיה מהני מ"מ"ש מב"א דברי מררי והיה נראה מהני מ"א דברי הרר" והיה נראה בראה מה"א דברי הרר" והיה נראה בראה הרא"ש הב"א דברי הררי והיה נראה

רב חסדא מיירי בכרכות כ'ו א' (ההיא דס'ב כאן) בלא מחיצות ואין אסור כ'א מקום המושב (הא זימון יכול להיות בלא מחיצות ובעיא שניה דנדרים ביש מחיצות גם כ'ז אם נאמר דבחדש נגדו מיד שרי א'ש משא'כ אם נאמר להמחבר בחדש תוך ד'א בחדש אמור כמ'ש במ'ז ג' וכמ'ש הפרישה איכ אין כאן קישיא כאבור ועמיש אייה באות ה' מזה ועמיש באות ב' אייה מזה יעיש ומחיצות ביה'כ לכולי עלמא בע'ם ס'ב מורים דאין הפסק: (ב) לא בתוכו פירוש בתיך המחיצות

אסור וכמ"ב הט"ז אות א' ומפריבה של' וכסית דאמר רחמנא באין ריה רע משמע דמ"ה אסיר ול"ע דמשמע מדרבנן וכמ"ם וה"כ קרה בכ"ע המר דמ"ה שרי כהמור. ודברי הלפש בס"ב וס"ג לכאורה בתורים בס"ב כתב ד"א ממקום בכלה הריח ובס"ג כתב אם אין מגיע לו ריה ברי ואי"ה יבואר: דוח' לואה עוברת ואין עימד במקומו הנה בע"ו ס"ו פסק הש"ע לפניו כמלא עיניו ולאחריו ד"א ומר"מ והב"ח פסק כן דאף לפניו די בד"א ואם היינו אומרים לפניו כמלא שיניו דרבנן דחון לד"א לאו מחנהו הוא י"ל בעוברת כה"ג לא גזרו ודי בד"א אבל המחבר לשיסתיה דרבק דחון כד ח נחו מחנהו הוח יד בעובית כה גל בת בורון. כד ל מבי מחובל כל מיל בכל הני הב"ח כל מיל ה"ל בע"ה בי"ו וכאן ב"א בהכרה בי"ל במלא שיניו ד"ח מחנך קדופ כמ"פ המ"א כאן אות א"ל בפיר בסק בע"ו ב"ג לפניו כמלא שיניו וב"ח לפיפתיה בע"ה בי"ו והבן זה ועמביל: דרבי מי בפיר בסק בע"ו ב"ג העמוד אבור הא שוחת וכ"ש מארעא דרבנן מ"מ לרוך להרחיק ממ"ר כמלא רגלים מ"ה נגד העמוד אבור הא שוחת וכ"ש מארעא דרבנן מ"מ לרוך להרחיק ממ"ר כמלא שיניו לפניו ולחחריו ד'א וכ"ז כשחין משריחין הא כשמשריחין מדין חורה השור וחשפה ונכלה וכל דבר המסרים דינו כלואה ומיה אסורים כן העליהי בחדוםי בשם הרר"י וה'ה עבים מ'ר וגרף של רעי נמי מ'ה אסיר ועיין לקמן סימן פ"ז בזה . עיין ר"מ פ"ג מק"ש ה"ח : הי" אשפה ושריחה רע וכל דבר שריח רע מ"ה אסור . וצואת בהמה וחיה כל דמזומות שלהם מדגן אסור ועפר'ח וחי"ה יבוחר בסוף הסימן וכאן אין להאריך יותר. ושמור זאת ההקדמה וכשאלשרן אליה בסימנים הבחים איה ארמוז אליה: (ב) ואיא עס"ז דקדק הלשון של הצוחה דלריך שלא יהיה מוך ד'ה ממקום שכלה הריח אבל במיר ודמי חוץ לד'א באין להם סרחון וריח (ואם יש להם דינם כלוחה עמ"ש באות א' דין פ') ובקלת נובחאות הוגה וא"י למה לא כמלא שימי כקושיית המ"א וכבר הי' המ"א יהזיר פמיו ואל הפעה מ"ש ומיהו מ"ר כו' קאי אהג"ה דמ"ר נמי כמלה שיניו כמיש הר"מ ז"ל פיצ מק"ש היה וביהרחיו בט"ז ה' בדין ש' יש"ש: למי כלתה שיטי פמש הר חד כפצ מקש היה וכיהדקיו בפדי חיבדין פי יים ש: (ב) לבודה עמ"ז וא"ר זיין המח בצ"ע דבהבח פי וב"ב נ"ו (סיה צ"ל) ובר"מ פי ייח משכם כ"ד פסק כרבה ועיין מ"מ שם ואח"ל שי"ח מ"מ הא ספק חורה הוי וצ"ע כפח : (ד) צואת חרנגולים עש"ז וכללא הוא כל שמסריח דינו כלואם אדם ממש אפי׳ לא אכלו דגן עיין סימן פ"ו מים סרוחים כלוחה ממש וה"ה השפה שריהה רע אפילו באין שם צוחה דגן עיין סימן פיז מים סרוחים כנותה ממש והיה השפה שדיהה רע חפינו בחין שם נותה כלל : (ה) אבל עש"ז ועמ"ז פ"ז. ולענין זותה מכוסה בכלי אי הפסקס רשות אי היי כרים כל שיש שיקר או כאון עיקר שיין איר אות יו"ד ומ"ז ש"ז ובאמת בפ"ג מק"ם הלכה י"ב מ"ש הר"מ ז"ל ריח רע שיש עיקר מרחיק ד"ז פירש הר"ר מנוח מיירי במכוסה (או) מאחוריו או מלדדיו הרי דמכוסה הוי ריח רע שיש לו שיקר ול"ע לדינא . והפחם דימחין עד שיכלה הריח ה"ה דמרחיק ממקום שכלה הריח דו וא"ל ד"ז עיין כ"מ שם :

ב (א) יניה עש"ז . דודאי שליח מותר כל היום אפי שליח גדול מותר בהפחם ולבית הכסא אדת ועא"ר ח' דכאן פסק כדיעה א' בסתם יע"ש. ובאמת הרא"ש הביא דברי הרר"ו והוח נראה דלשיםתיה דלפניו כפלא עיניו מהנך קדוש בעינן ואפילו עוצם לא מהני ואפשר צדק הל'ח ופים כתבנו בזה ש"ל דגם לרא"ש הלכה כדיעה א' : פב (א) תתפרך עמ'א כים הר'ם פינ מקיש ה'ז לפירוכין ואין לה ריח רע שאלים אמור יעיש אסור . ומיהו אם לא הניח עליח ובא לו בין אהבה לק"ש יכול להניח בלא ברכה דלבישה לא הוי הפסק רק בחפלה ועיין כי'. ס'ו אוח ד' במ'א במ'ם שם ופיין פרישה כאן והוי יודע שהפחה הוא איסור דרבנן ומ'ה ריח רע שאין לו עיקר ברי אף בדידיה ולק'ש ג'כ ורבק הוא דגורו ואפ'ה מועב ביעבור דיש לו חשלומין לחפלה ולק'ש בסי' נ'ח דישוח עה'ר עמד בזה . דגורו ואפ'ה מועב ביעבור דיש לו חשלומין לחפלה ולק'ש בסי' נ'ח דישוח עה'ר עמד בזה . אבל ביש לו הולי שאיא לו בלא הפחה עפר"ח וא'ר בשם חשיבת רמ'א ל'ח מוחר להחפלל ולקרוח

ומיהו המהבר בס'ב לפיסחיה בארוך דהקשה מחזר קפנה וגדולה ועפר"ח חי' באחוריו "ל בפוזם כמ'ש המ'א באות ח' דלהמהבר ע'כ הכין הוא : "החשרשי טואה בעשטים מותר דבכיסוי קליא להמנא ובריץ הני' מהוך קדוש איכא עיין בחידושינו ואף לרשב"א דלא יראה קאי עלה גלי קרא דכיסוי מהני. (עמב"ל דכיסוי לאו רבוח החרת מקרי אלא כקבור בארשא וכ"כ הר"מ ז"ל פיג מק"ש ה"ט) והוי יודע דעששית האמור בנמ' ברכות כ"ה ב' עבה רשיי כלומר מהינה זכוכית מפשיק בינו וכן אכברה הר"מ ז"ל שם היי וז'ל היה בינו ובין הגואה מחילה של זכוכית מותר (וערוה בעשבי"ת הכין הוא) ולפ"ז אף באין הצואה מכוסה כלל רק מחיצה זכוכית מפסקת בימהם וו היה הכיבוי ול"ד שיכסה הלוחה מכל לדדיו וחבילו להב"ה הביתו הט"ז ג' דמהום גבוה בשימ זו היה הביסוי ול"ד שיכסה הצוחה מכל לדדיו וחפילו להב"ה הביתו המ"ז ג' דמקום גבוה בעיק
י"ס וד"ט עד"ט מחולה לה בעינן זה וכל שיש הפסק בינו לצוחה ברי וזהו הכיסוי ולפ"ז אם צוחה
בחוץ ורואה הוך החלון זכוכים ברי לכ"ע שהרי מחולה זכוכים מפסקת ביניהם וחפי לרשביה
בס"ב דמיםר ברבות אחרת כביש מחילה זכוכים ברי : חששי צוחה במים לאו כיסוי הוי הע"ב בל"ב דמיםר ברבות אחרת כביתן ע"ד ה' במ"א בצוחה לא כבסימן ע"ו במ"א שיש עיקר הוי
גאו יכול ביסוי מקרי משא"ב לבי צילוי ערוה ועמשי צ"ח בריעי הוא ריחר רע שיש עיקר הוי
כצוחה בופר חור משורה ביכול שרוה ועמשי צ"א ממקים בכלה הריח ופעיםא דחור וקורה
כצוחה בופר חור ברביל שורחה ומרוב"א ומכרים חורה ביכור חור ברום בינור (הפילו אם נאמר בדרכנן אין הוזר וקורא) ועפר'ח כשב. ואם לואה בחדר אחר הביא דיעה ח' בסחם דחין מהני הפסקה לריה רע וכן סחם בס'ג כמ'ב הפר'ח ומ'מ כל בחין מגיע לו ר'כ אף שיש בחדר ריח רע א"ל ד"א ממקום הריח וב"מ בכ"י ופרישה ממ"ש הרר"י בבם רבני <mark>ורפת</mark> ובר"מ אוסר ולהר"מ אף ברשות החרת פיסק כרב הונא דדי באין מגיע לו ריח רע מ"מ מדכתב ובל מ נוסר זהה מי חף כרסות החולם פיסק פרב החול די בחין מביש לו לי רוח רע וכאמור. הרל" כן ש"מ לדידן נמי ברשות אחרת מהגי הפסקה עב"פ דדי בחין מגיע לו ריח רע וכאמור. ול"ל דהשיב כריח רע שאין לו עיקר דהיינו במבוסה בכלי השיב ריח רע שאין לו עיקר עמ"א כאן אות ש"א ה"ה בהדר אחר. ולפ"א אם ריח רע מגיע אליו אסור הוא רק מדרבנן כמו ריח רע כאן אות ש"א באין לו עיקר דמ"ה מותר דהא בסעף ש"ל לד"ח מותר באין עיקר ואי הוו מ"א הוא באין לו מיקר דמ"ה מותר דהא בסעף ש"ל לד"ח מותר באין עיקר ואי הוו מ"א היו ב"א היו מ"ד הוא הא לד"מ

חלוש במבעו ולא פעם מעולם כזית כא"ם אפ"ה מרחיקין מצואחו דבני מעיו מסריתין כל מיני מהכל כיון שגדול הוא דאין לומר שאין יכול לאכול עתה ואכל זמן רב פשיפא דכמה ב"א אוכלים כמה ימים ושנים רק מיני ליפתן וכיולא ודהי דלריכין להרחיק מלואחו וא'כ מדלא חילה בנמרא רק בדין זה גדול בשנים אע"ם שאין יכול לאכול היינו שלא מעם מעולם דגן כא"פ ושבעו חלוש ואין יכול ממילא קען יכו"ל היינו ג"כ יכול ולא פעם מעולם וא"כ יפה פעק הש"ע בקען ודעת

למלך פ'ב מברכות הי"ב ואי'ה בר"י ובפתיחה להלכות ברכות אבאר עוד

פב (b) בטופח שס"ז הוא דעת הסור מש לסמוך ע"ז הואיל דמ"ר מדרכנן עד"מ. ועיין סי' ע"ח דשם נמי וא הסירו אלא לפשום בגדיו הא ע"ג קרקע צריך הרחקת ד"א ועיין סי' ע"ח דשם נמי וא הסירו אלא לפשום בגדיו הא ע"ג קרקע צריך הרחקת ד"א ועיין כ"ץ וא"ר דהלכה כ"א אלי שהביא הר"ב:

פרישה. והלכש השמים הגחות רבו ביה"ב וד"א לאחריו ולפניו כמלא שיניו בישן ועמ"א א" כ"ב ומ"ש ספשל נקוב לפינתיה באוח ג' ועמ"א ה" אבל לפי מ"ש הפרישה בספל נקוב לין ביה"ב הדש יש לו ומרחיק ד"א בחדש ור"ק בנגדו קוד א סחם כנגדו מון לר"א הוא להתקשה ברכוח כ"ו א" בישן כנגדו ברחוק ד"א לבחדש ור"ק בנגדו קוד א סחש כנגדו מון לר"א הוא להתקשה ברכוח כ"ו א" בישן כנגדו ברחוק ד"א מחשלות רק בשבל נקוב ה"ן מרחיק ד"א מסשל נקוב אין לו דין מחילות רק ספשל נקוב ב"ר לה" נומה לון הוא ומרשה מון מוד ומ"ד מון בבוה יו"ד עמ"ז בס" ע"ש אות ג' פישלא ובאמת רחב דעד"ש ואין בבוה יו"ד מום הפר"ל בבו" ע"ש אות ג' פישלא ובאמת רחב דעד"ש ואין בבוה יו"ב עם"ז בה"ע בצוח מון בבות בב"מ ב"ע"ש ה"ש"מ במהוא מגר הפרח י"ל ב"ש במא ב"ע בשם הוי בקבורין מבא"ב כאן דלא הוי בשות אחר. ודעת הפריח לתפור בגבום שפה לורח ב"ב בדבעין למיחר לקמן א"ה במ"א ב"ג . ושולם שיניו כה"ג יראה להחיר עמ"א לבחתלה אין לעשות ס"ם בידים כמו דהין לעשות ס"ם בידים כמו לבות לבה"ל בב"ע מות לחת מהו למון או"ה במ"א בב"ג ושולם שיניו כה"ג החל אות ברשות אחרת מהמ לבית למום להבת כ"מ הל"ל במות למום להב"ל הבל מודה. והוי יודע להמחבר כל שהוא ברשות אחרת מהמ לביה"ב ובע"ש לואה ברשות אחרת מהם לבה"ב ב"ע"מ ה"ל הכל מודה. והוי יודע להמחבר כל שהוא ברשות אחרת מהם לבה"ב בע"ש לואה ברשות אחרת מחם לבנה"ב בע"ש ה"ל הכל מודה. והוי יודע להמחבר כל שהוא ברשות אחרת מהם לבנה"ב בב"מ ברש ה"ל בל מודה והוי יודע להמחבר כל שהוא ברשות אחרת מהם לבנה"ב ב"מ ב"ל הכל מודה. והוי יודע להמחבר כל שהוא ברשות אחרת מהה ברשות אחרת אחרת אות ב"ב"ב ב"ל בל"ל בדמת הב"ח בד"ל הכל מודה. והוי יודע להמחבר כל שהוא ברשה ב"ל ב"ב"ב ה"ל ב"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ל ב"ב"ב ה"ב"ב ה

או אפילו ב' מחילות גבוהות י"ש ורחבן דעד"ש הוי רה"י עיין סי' שס"ג ובט"ז שם אלא שראיתי להכ"ח ז"ל כאן שכתב מהילות מכל לד גבוה יו"ד משמע דבעינן רה"י גמור עם פתח הא רוח דבישת פרוץ במילואו כרמלית הוי ואנן בעינן רה"י דוקא כעין מ"ב הפר"ח בע"ש לרא"ש והבן ול"ע: (ב) אבל עט"ז ודאי מ"ר לריך הרחקה מלא עיניו כמבואר בפ"ז ס"ג ובר"מ פ"ג ה"ח אלא ביה"כ שיש מחיצות דעת המחבר להחיר אע"ם שהט"ז מחמיר היינו בצואה לא בהבחנה דהוי דרבנן כל שיש מהיצות לא החמירו ועדיין צ"ע ובתי כסאות שלנו שיש ספסל נקוב ורעי נופל שם ביושר לא ברחוק ד"א מ"מ י"ל דמהיצות ביה"כ לאו כביה"כ דמיין דהא יש ספסל <mark>מלבד הממילה ומה במשחינין בחוכו יראה להקל דרבנן הוי ועכ"פ דיעבד אין חזור וקורא . **וע'** מ"ש בע"ד וע"ט בהקדמות הע"ז כל שיש פלוגמא דרבוותא תוזר וקורא בלא ברכות ותפלה</mark> מין הוזר ומתפלל עסי' ס"ז : (ג) ועוד עט"ז ולא הבינותי זה דלשון המהבר כננדו יורה לפניו וחון לד"א וכ"מ במרדכי שכחב דהחיר להם ספשל נקוב מרפרם עימד כנגד ביה"כ ברחוק ד"א וכמ"ם הפרובה דלהמקשה ע"כ ברחוק ד"א וסתם כנגדו היינו ד"א (הפרש יש בין בלדו ובין כנגדו) וממילא אף למאי דמסיק בחדש והזמינה דכנגדו היינו הוץ לד"א וכ"ה דעת המחבר ס"ב כנגדו) וממילא אף למאי דמסיק בחדש והזמינה דכנגדו היינו הוץ לד"א וכ"ה דעת המחבר ס"ב מוקר כנגדו לא בסמוך כמ"ש בס"א ומ"ש אבל לא בחוכו חוך ד"א מקרי בחוכו וספסל נקוב דין ביה"כ חדש יש לו שהזמינו דהא מעולם לא היה בו לואה רק בכלי בתחחיו וא"כ שפיר אמר מרחיק ד"ה אפילו מלפניו ודי דהל"כ מה זה שכתב המרדכי והתרחי להם אדרבה אבר להם כדין נואה אלא החיר להם לפניו ברחוק ד"א כמו החוא דרפרם ול"ד לש"א דספסל לאו מחילות מַקרִי וכמ"ש בפ"ז אות א' עמ"א אות ה' ואי"ה שם יבואר עוד ועא"ר אות א' : אש מותר להרהר בביה"כ. חדש בד"ח בנ"ץ סי' פ"ה כתב דמותר ובכ"מ פ"ג מק"ש ה"ד משמע דביה"כ חדש אסור להרהר בו יע"ש ואמת דלאו ,לגמרי שווין דנגדו מותר בחדש אימא הרהור ג"כ מותר <mark>כמ"ש ומ"מ מותר להרהר הון מביה"כ ומרחן ודומי</mark>א דמרחן בחדש לא . וממ"ש רש"י ברכו<mark>ת כ"ו</mark> <mark>א' ד"ה מרחן הרהור אסור לכאורה דר"ל ה"ה בביה"כ שאין צואה הרהור אסור דומיא דמרחן</mark> יחפלל דרים לאו על ידי הרהור הם ליתם מכמה טעמים והין להחריך :

בד (א) שלא עט"ז . בית הככא בעיא דלא אפשטא ולהומר׳ בפ"ג כ"ז משא"כ מרחן הדש כדמסיק בפבת יו"ד א' ועיין נדרים ז' א': (ב) ובישן עט"ז הר"ר מנוח בפ"ג מק"ש ה"ג סובר אמצעי נמי הואיל ויוצאין מחמין נפיש הבלא ועאיר והט"ז סובר דבית הטבילה מק ש שר ב שוכל מתנשי לתי המחיל ויתמין ממחין נשים הבכח ועחיר והטיז טובר דבית הטבינה כממלשי דמי ואין לברך שום ברכה רק ברכת הטבילה דיעבד הוא ובמים שרי בכ"ע וא"כ עוב יותר לכרך אם הם עכורים וכדומה. ולפי"ז הני מקוואות העומדים במרחן גופייהו במרחן אסור לברך ובמים ז"ע די"ל הבלא דמרחן נפיש ובמים מי אסור לבר ובמים ל"ש לבן לבן בו חואה ערוה אסור אלא בנסים ל"ש לבן בן דוע היל שניותן עסי" ע"ד מ"ד : יראה לי מרחן ביש הלר לפניו ובחלר יש אלא בנסים ל"ב לבן ביש הלר לפניו ובחלר יש בית דירה לכלן ובחלר דין אמלעי יש לו כמו שידוע שעומדים מקלמם ערומים פעור החלר ממזוזה במקום שנכנסים משם למרחן ולדירה וראיה מי"ד רפ"ו ס"ד בית הטכילה פטור ממזוזה ובש"ך אות י"א סיים ואין לעשות מזוזה שאין זה דירה דרך כבוד משמע דאסור גמי אפילו אם המזוזה מכוסה יע"ש א"כ ה"ה כה"ג בפתח של בית אמצעי דאין לעשות מזוזה וכט"ז כאן דבית הפבילה עם אמצעי שוין הוי כו' ול"ד לעזרה שיש בית דירה לשמש וכדומה שכפי הנראה שער העזרה חייב במזוחה כמו שיראה הרואה ברפ"ז ס"ג הכא אין זה דרך ככוד שעימדים שם ערומים ודירת הבלן לחוד חייבת מזוזה ובמקום שעומדים ערומים בבית הבלן גופא נהי דיכול לומר ד"ח וקידוש ובהמ"ז באין שם ב"א כמ"ש במ"א א" מ"מ מזוחה ל"ע ומיהו למ"ש שם בס"ב חדר ממש עובין מזוחה ה"ה לחדר הבלן מ"מ מכוסה בעיכן עש"ך ח"ע יע"ש : (ג) אבי' עט"ז היקל באדם ששמו מוחם ה ה לחזר הכנן מי מי מכוסה בשיק שבן לו שיש בי נג) הבי עם ו היקו בחדם כשמו שלום יע"ם . מ"ם בהג"ה לענוח אמן אסור היינו בפנימי וכן בים הכסא אבל באמצעי ואה דשרי וכ"מ מלבוש יע"ב : במ"א סי׳ קס"ו אות ג׳ הביא דברי אגודה הרולה לשהוח במרחן יברך בבים החיצון דהוי כמפנה לפנה ותו' כו' ועסי' קע"ח ס"א ורע"ג ס"א והעיקר הרולה לשחות במרחן יברך בהדר הבלן ובדומה ויבחה מעט ע"מ לשחות במרחן יכול אח"כ לשחות במרחץ והוא שיהיו החדרים בבית א' הוך הבית המרחץ הא לברך חוץ למרחץ כלל אסור יע"ש זעיון א'ר כאן . אבל לברך ולא לשחות כלל רק במרחץ אסור להפסיק בין ברכה לשתייה: והני יודע דהחי כללא דכתיל הר"ב בהג"ה סי' פ"ג ס"ה (והוא מר"מ ז"ל) דכל מי שקרא במקום שאין קורין דחוזר וקורא ל"ד דבים אמצעי דיעבד אין חוזר וקורא שהרי הר"ב אומר כן באות ב' דביח הטבילה כאמצעי דמי וברכת הטבילה כדיעבד הוי כ"ם דיעבד גמור באמצעי דאין חוזר וקורא . ומיהו אם המלטי דוקא ביש שם ב"א טומדין מקלמן ערומים וכמ"ש במ"א א'

: מי"ה עוד מדיני מכהן מ"ה עוד מדיני מרחן:

בד (א) אפי׳ עט'ז בס"ב דבלילה שאין ידו נקיות שגעע בגוף יהרהר הברכה אם רוצה לשתות

אבל מעונפות ממש אסור להרהר . והנה צואה על בשרו ומכוסה בבגדיו יש דיעות

בע"ז ס"ד אבל אם אין המטה נקיה י"ל כ"ע מודים דמכוסה ברי ועמ"א שם אות ו' ז' ובמ"ש

שם: מ"ש המהבר בס"א לא ילך כו' ברכות כ"ד ב' דאפילו מהלך אסור ואפילו אין רואה הצואה
מחור קדוש בעינן וחוזר וקורא . וע' בגמ' הפסוק ובדבר הזה תאריכו ימים (דברים ל"ב מ"ז)

עיין דרישה מדכתיב לשמור לעשות כ"ל דברי המורה הואת כי לא דבר רק כו' ולשמור ל"ת

ועיין דרישה מדכתיב לשמור לעשות שבין אלא מדכתיב לשמור לעודות בלא ו"ברי הר מדירה בריכה מדכתים ביים אות מדינו להעותה שבין אלא מדכתיב לשמור לעודות בלא ו"ברי הר מדורה מדכתים בריכה בריכה ולבות הכי מדורה מדורה בריכה מדורה בריכה מדורה מדורה בריכה מדורה מדורה בריכה מדורה מדורה בריכה מדורה מבמע אף בעבין יש שמירה) והיינו לפעמים אסור לעסוק בחורה ולהיות רק ממנה במקום סמפת ולא רק . הוא כ"א בזאת התם מקיימין מצוה בשתיקה זו כי היא חייכם אם עוסקין בה ובדבר הזה שמפסיקין חאריכו ימים יע"ש . ואי"ה בספר המגיד יבואר בזה : אש שמועתו שגורה בפין והרהר לחונסו שרי עב"י וח"ר ופר"ח ועיין דרישה חפילו לבטח בשפתיו שרי הוחיל וחנום שרי בהרהור וכ'מ בזבחים ק'ב האי דינא גמירנא כו' . יע"ש . (בייך לסימן פ"ו) : מ"ט המחבר בפ"ו מים סרוהים כו' משנה ברכות כ"ב ב' והיינו לפניו מלא שיניו ואחריו ד"א כמו מלוא' ומ"ה מבור הוא . ומי רגלים דינם גהכין ועמ"ש בסי' פ"ז אי"ה . ועא"ר פ"ו ושם ל"ל במרחבות היין חסור הוח . ומי רגנים דינם הכין ועתים בסי פ"ז חי"ה . ועח"ר פ"ו ושם ג'ל במרחפות היין
בריה רע (משפש וכדומה) וקן ביה אסור לקרות שם ק"ש יע"ש . אומן מקוואות שמימיהם
סרוחים בימוח הקין ל"ת דאסור לברך בחוכן אפי' הרחקה כלואה בעינן כמבואר בי"ד רפ"ב
סי"ט הרהור במבואות המטונפות אסור משום כבוד החורה ול"ע דכשבת ק"ן א' מחנך קדוש
מן החורה ול"ע כעת:
מן החורה ול"ע כעת:
פן (א) אפילו עט"ז הנה ברבינו יונה הטעם דעביט מ"ה אסור ומ"ר רק דרבנן מש"ה מהני
שם רביעית מים ולא בעביט בל מ"ר (דמאים ביותר ומ"ה אסור ובב"י דפום ברלין חסר

היינו שחוזר פנין מערוה או עולם להמהבר בע"ה ס"ז דאל"ה חוזר וקורא . עמ"ש בסי' פ"ה

מיבוח חר"י יע"ש) ולפיז מ"ר שריהן רע לא מהני רביעיח מים דמ"ה אסורים כמ"ש בע"ד וע"ט בהקדמת ש"ז יע"ש וסחימת הפוסקים לא משמע כן (ומהא דכמה מיא בעי משמע נמי כך דמ"ה הויין) לכן בחר בטעם הב"י דאין מתערבון יע"ש . 'ומה"ט בצואה לא מהני נחינת מום דאין מחשרב ורוק עבה דמהני לפי שעה מטעם כיסוי לא מטעם ביטול ומים עכורים נמי מטעם כיסוי כי מלח וכסיי' כובל ב"פ א' כיסוי הראוי היינו לואה בעששית ב' כיסוי העלמת עין מש"ה

מתכות וזכוכית אין בולעין הרבה . ומיהו המעיין בב"י כ' זכוכית לא בלע כלל וכצ'ל במתכות בכבוש כמ"ש במ"א דאי בלע קלת הוי כבית הכסא במיוחדין כרא"ש ורמב"ס (ומ"ש הרא"ש ומיהו גרף ועביע הרם לאו חזרה הוא לומר דלאו מעעם כביה"כ אלא מטעם בלוע כמ"ש הפרישה אלא הכי פירושא מיהו אע"ג מעעם כבית הכסא אפ"ה יש להחיר מתכוח וזכוכית דבלבון ברף תפפש מנים טחו מומים יאו שמת לפון מפשם פנים כי מנו משעם בנוע לחום הפניפה הנים ותחיב משעם כבית הכסח חם היים כהמת מוסכת הככסק הכל החוב מחובת הכלון החובת הכלון הכלון החובת הכלון ה

הבית בהומנה כדמוכה מנדרים כמ"ש באות א' דאל"כ ל"ש מקום המושב דבר מועם לתשמים הבית בתוסבות כרומיכת מגדרים כם שבאורא ואל כלים מקום ומושב דבו מושם אושם מעלמא. ומיהו כנגדו דשרי אף באין מחיצות דבישן נמי להמחבר שרי בסא בסמוך כמש וסובר הייתי לומר דכונתו מדאמר לא בתוכו הא תוך דיא נמי אסור אלא בתוכו אם יש מהיצות כל הבית אסור אבל ממיש באות א' ואות ה' משמע דבחדש מיד שרי חוץ למקום המושב. ועוד דאם תוך ד"א אסור ליכא הוכחה מגדרים והבן: (נ) ספק עמ"א בנדרים ז' בעיא יש זימן לבית"ב דאם תוך ד"א אסור ליכא הוכחה מגדרים והבן: (נ) ספק עמ"א בית הרא"ש ממעם ר"ח עומד וואדל יש יו יומון יש יד ופסק הר"ם זיל ראשונה להוברא את"ל פשימתא והרא"ש ממעם ר"ח עומד ואת'ל יש זימון יש יד ופסק הר"ם ז'ל ראשונה לחומרא את"ל סשימתא והרא"ש מטעם ר"ח עומד כנגד הא בתוכו לא בחדתי והשניה ספק דרבנן דיעבר יצא ולכתחלה אין עושין ספ דרבנן בידים והנך רואה שבמחלוקת שנויה להר"ם כן א לראב"ד ורא"ש משמע דקורין לכתחלה ועושין בידים ועפר"ח כתב בפשימות כן וח"ה ס"ס דחד דין להם עיין רא"ם בתוספותיו על הסמ"ג ה" מגילה וא"ה יבואר זה בש"ח ועפר"ח עור ותוכן כוונתו (מר"ח י"ל כנגדו מותר ובתוכו מיבע" ליה כרבינא ולכתחלה אחור ומנ"ל דיעבד אלא הרא"ש כר"ש ז"ל דעושין ספק דרבנן. בידים וא"כ ספק לקילא וש"מ דמפשים ליה לר"ח בתוכו אסיר ומש"ה להר"ם ז"ל בהכרח משום אחל והבן וע"כו ולח"מ) מנדרים דמפשים ליה לר"ח בתוכו אסיר ומש"ה להר"ם ז"ל בהכרח משום אחל והבן וע"כו נוח"מ) מנדרים ראמר רבינא באתיל ולא דמסופק בתרווייהו אלא דאיכ די בראשונה וספק לקולא לכן באתיל סאן רמשכת פשימותא לאיסורא . ולא הבינותי דודאי לראיש ניחא דאי מסופק בתרווייהו די בראשונה השבור מרותא המאר כנגדו משמע תוכו אמור דאי מסופק גמי לקולא ולהר"מ דאין עושן ספק לכתחלת תקשת ההיא דנדרים דלמא בתרווייהו מסופק והוצרך שנייה לכתחלת לא והבן. ועמ"ש באות ה' וא"ה יבואר בש"ה. אלא להכי אמר את"ל דנפשט ועלח"מ והבן: (ד) כסתום עמ"א וע" מ"ג במ"א אות ז' מזה. ומשמע דבעינן ד"א דוקא הא לא"ה לא ולעיל כתבנו בתי כסאות שלנו שיש ספסל נקוב לבד ומיהו משתינין שם "ל דננד המחיצות הוי ספק דרבנן ע" מ"ו א' ונ' יע"ש (ה) בני אדם עמ'א האריך והנה הפרישה העתיק ואוקמיה בחדתי (במקום ואוקמיה . ואיו להאריד: ואין להאריך: '(ה) בני אדם עם׳א האריך והנה הפרישה העתיק ואוקמיה בחדתי (במקום ואוקמיה באין בו צואה) ובמדדכי שלפנינו הני כמ׳ש המ״א וכזה בב״י ולפרישה מססל זה דין ביה״כ חדש יש לו וחוץ לד׳א שהי דכנגדו משמע חוץ לד׳א (עמ׳ש לקמן) וא׳ש דברי המחבר באות א׳ ובס׳א וס׳ה כאן דבס׳א כתב בסמוך ובס׳ב כנגדו כו׳ אבל לא בתוכו אם יש מחיצות כולו אסור מצר החסבר (אע׳ג דאין הכרע מנדרים דתשמיש ד׳א דבר חשוב הוא) וא׳כ פסק המרדכי הבעיא א׳ לחומרא מהוכחת הרא׳ש ור׳ם זל ועכ׳פ חוץ לד׳א שרי אבל המ׳א לא הונח לו בזה דג׳׳ המרדכי הוא ואוקמיה באין צואה היינו בישן כי סובר דסתמא דתלמודא מוקים ההיא דהי מססקא ליה שאין צואה כמלא עיניו וע״כ ר׳ת בחדתי וחולק על רביצא ומפשט ליה לאיסורא דאי מססקא ליה הוי לקולא בתוכו נמי ועושין ספק דרבנן לכתחלה אלא דפריך אי חדרכי סובר דבע׳ זו לקולא דרבינא בתוכו ור׳ח דמיקל בחוצה לה כן הוא מסקנת תלמודא אבל המרדכי סובר דבע׳ זו לקולא ברביע בתוכו ור׳ח דמיקל בחוצה לה כן הוא מסקנת תלמודא אבל המרדכי סובר דבע׳ זו לקולא כקצת פוסקים ומש״ה מהרר אאוקימתא אחריתא ומוכח לה מרבינא דמיבעיא לה ותפשום מדר״ת (וכהוכתת הרא״ש ורב׳) אלא דרבינא ס"ל אוקימתא אוחרא דרב יוסף קאי אמשנה מרחיקין מצואה (וכהוכתת הרא״ש ורב׳) אלא דרבינא ס"ל כקצת פוסקים ומש"ח מהדר אאוקימתא אחריתא ומוכח לה מדבינא דמיבעיא לה והפשוש שון וה (וכהוכתה הרא"ש ורבי) אלא דרבינא ס"ל אוקימתא אוחרא דרב יוסף קאי אמשנה מרחיקין מצואה אמר ביה"ב שאמרו כלומר צואה אע"פ שפינהו ודי בר"א אף לפניו ונ"ח בישן שפינוהו כנגדו הוץ לד"א שכ"ח הלשון כנגדו כמש"ל כ"פ ומוכח מברייתא דברכות כ"ב ב"וכדבעינן למימר לקמן אי"ה. ורבינא בחדש ולקולא כספק דרבנן ולפ"ז בישן שפינוהו לפניו ד"א וחדש תוכו מותר וספסל זה דין ביה"כ ישן יש לו ותתרתי עכ"פ חוץ לד"א לפניו (ומ"ל ב"פן וופא ברתר ובאה מדבריו בפפסל דין ביה"כ ישן יש לו ותתרתי עכ"פ חוץ לד"א לפניו (ומ"ל וופא ברתר ובאה מדבריו בפססל פשימותא דא"כ אמאי מהדר המרדכי אאוקימתא אוהרא גם מב"י גופא דכתב נראה מדבריו דספסל וה דין ביה"ב יש לו היינו ישן ולפ"ז צריך ד"א תיפוק ליה בחדש גמי ד"א וספסל זה לא גרע מהזמנה ור"מ כנגדו חוץ לד"א ש"מ כראמרן) ולפ"ז המחבר זיכה שמרא לבי תרי דספסל זה דין ישן יש לו ובס"א פסק כרב יוסף ישן שפינוהו כצואה ממש כמלא עיניו א"כ למה התיר בספסל זה ין לד"א זהו הג"ל בכוונת דבריו. ואנכ גררא בברכות כ"ז א' פריך מר"ח עומד ומתפלל כנגדו מא הרהור שרי חוץ לד"א ו"ל ר"ח לשיפתיה כ"א ב' הרהור לאו כדיבור דמי וא"צ להתפלל שמע דיבור. שם רבא אמר לפניו כמלא עיניו י"ל לשימתיה בכ"ב ב' זבה רשעים תועבה וא"כ משמע דיבור.

מרחץ הוא ולא יאמר אין משיבין במרחץ משמע מרחץ הוא שרי דלא הוי אפר הרהור פרח שושן עפר"ח פ"ח דמתום" סומה י" א" ד"ה אלא משמע דאסור והוא ז"ל התיר: פה (א) אפי׳ עמ"א עמ"ש במ"ז בשם פרישה לאונסו מות"ר מה יעשה י"ל דמ"ד יפנה לבו לחשכונות

פרו (א) אפיי עם א עם שב מו בשם פוייטה ואמנו מהוד והי ענהרים: (ב) בלה"ק עם"א. מ"ש וכרומת קמ"ל לאונסו מותר להרהר ומיהו הדין אמת מזבחים: (ב) בלה"ק עם"א. מ"ש משבת ק"ן אי בפירשי שם ומ"ש מרחץ א"י דאפי אין שם אדם וע"ב לאו משום ערוה אלא דמאים וכפירשיי בשבת יע"ש. ומ"ש מיהו בי"ד פירשתיו בע"ד וע"ם בס"ו דשומע כעונה חמור יותר מהרהור ועמ"ש בפריי שם. ומשמע מכל הפוסקים דהרהור אפור אין שם אדם: (ג) שאינם עמ"א הנה הר"מ ז"ל בפ"ג מק"ש הנ"ד השמים שאלת שלום ועפר"ח די"ל הר"ם סובר דאדתי מהלכה ושרי שאלת שלום וכינוין משא"ב המחבר בפ"ד דאומר ש"ש ומתיר רחום כו וע"כ כמ"ש בכ"מ רחום שייך ג"כ על אדם (וצדק המ"ז בפ"ד ג' דאדם ששמו שלום שרי) ושאלת שלום כאומר ה' שלום עמך

כים שרי וחומרא בחרס אעים שאין מיוחרין כזא גם לתשמיש אחר מווהמין הם וכצואה הם ולרא"ש ורים במיוחרין היי כבהיכ ואפיי זכוכית דלא בלע כלל (עביי) גמי הוי כבהיכ ולא עדיפי מספסל גקוב בפיג למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (ריל לפרישה כחדש ד"א ולהמ"ז ומ"א ג"כ כישן יע"ש) נקרב בש בע לכוד לואחר ליה ולכוד לא אמר דאין כן כי עיקר לרא"ש ורים דיסם דהוי כנית הכסא ובאין מיוחרין בשל חרס גמי שרי לכן אמר דאין כן כי עיקר לרא"ש ורים דיסם בדהיי כנית הכסא לסשסל נקוב בפ"ג דצורתו מוכיח עליו משאים כלי זכוכית ומתכות (עי"ד ק"ה וס"ח כל שאין אחד מהלך י"ל אין בולע בכבוש כלל) שם כלי עליה וכיון דלא בלע כלל לפעמים נמלך ומשתמש תשמיש מהלך י"ל אין בולע בכבוש כלל)

80

מוריד ולכן כמב כאן רחולים דוקא וא"י באמת בעבים למה לא מממ ולפ"ז דברי החום בגרף אפשר דל"מ היינו בזכוכית דבצותה בעינן וכבית או רוק עבה . ומעם הב"י ו"ל בעבים נמי הוהיל ודבוק זוהמא בפנים אף ממ"ר לבד אין מתערב עם המים ול"מ רביעית : (ד) וִישׁ אוברים מכועם בלוע כצולה והתחירון ו'ל בא' מב' פנים או דפעמא דעבים וגרף כבית הכסא דמיין כפנים ובחוץ הוי כמחילות בית הכסא דברי עסי' ס'א והאוסרין סוברים דבלוע הוי כצואה או דכיע מסעם בלוע כצואה והתחירון סוברים דלא בלע מעבר לעכר ומהני כפאו ע'פ ועמיש במיא אות ה' מזה. מ'ש בטור כתב היינו דהגחון פסק כר'ש בן גמליהל דמסה גבוה עשרה חוצלת אט"נ דחכמים פליגי עליה (וכ"מ בשנה רשב"ג במשנה דוקא) דהבעיא אזלא אליביה עשכה נכוה והגרף לחחר המטה הוללח . וחשיג לרש" בשיח הלובח דר"ם בן חלשור וחפיה חין הלכה כמותו כיון דרבא פסק דלאו כוותיה וט'ם בדפום רשב"א במקום רשב"ג ורשב"ג במקום רשב"א ופיין אות ה' ומ'ש בעוה"י בזה. ומ'ש ברשוח אחרת הב"י הגיד אחח והיינו מ'ש לרש"י האבעית תחש המעה ברשוח אחרת כלומר לא תחת המעה וכ'כ הב"ח וה"ל להניה אחת יע"ש ומ'ש בחנס המפים ברשות מחתת לכוחת לח תחח המפים וכל הבידו וחיד לפנים חתח בית של הח בית בל הביה כאן בש"ח מבמע אפי אין מכוחל לכוחל הביה כאן בלון בלון בש"ז מבמע אפי אין מכוחל לכוחל וכנאון באוח ד' דמפרש הבשיח לרבב"ג וא"י היאך מוכח המסקנה בכור כן הא כתב חבותה לרב"י כו' א"כ ייל הלכה כחכמים בברייהא דמכוחל לכוחל בשיק וכמ"א ד' מ"ש המחבר מכוסה מהני דלית כבית הכסא והמור מצואה שלמה (די"א מהילות ביה"כ כו' גם אע"פ שביכהו מצואה) קמ"ל. ודע דפי"ל ליב"ן לא מחשב רשות בפ"ע לענין שבח כמ"ש הס"ו בשמ"ו אות ז" לדידן כרמלית כ"ש ביש לואה קמיה פונדק או בין בית לבית (בעיירות קסנות) שאסור לומר בס ד'ת אף באין רואה עבו׳ ע'ט במ'א ה׳ ב

פדן (א) וכן עס"ז מי"ם שאובין בקרקע בסבילה כשר לבעלי קריין וס" קבין דוקא בשפיכה לא בסבילה בקרקע . שיעור מ"ק בחר"ו ס"ז וי"ו א"ר י"א רייו בינים שם המה עמ"ש הס"ז מד' כלים ונ"ל מג'י מנטרפין לא מד' . הני מ"ק מבואר בר"מ פ"ד מחפלה ה"ך מנהג פשוע בספרד שרוא"ן כל בשרו משום הכון משמע מ"ק בעיגן כל גופו שלא יהא מקום שלא יבוחו בם המים כסבילה וא"י עכביו מפילין ט'ק וכמעס מקלח גופו לא נגעו כלל המים בו <mark>וכפות</mark> ורגליו לריך להטפיח במים מקודם ע' כ"מ פ'ג דמקוואות מ"ד מג' כלים ושיהיה בזה א<mark>חר ז</mark>ה ושלא יפסיק יראה כיש בבת אהת אלא דה"פ אם יהיה זא"ז לריך שלא יפסיק והטד במשנה שם בד"א שלא יפסיק ולא התנה שיהיה זא"ז מקוה שנשתנו מראיו כשר: ס"ש המחבר הטעם שלא יהיה ח"ה מלויין הגל נשוחיהן כו' חמה הפרישה דבנמרא מבואר הטעם באימה וברחח וזיע יהיה ח"ח מנויין הגג נשוחיהן כו" חמה הפריסה דבגמרם מבוחד השעם בחימה ודעם כמקן חורם וקרוי קלוח ראש ובאמת בר"מ הלכוח הפלה פ"ד ה"ד מבואר כמ"ש המהבר (עיין כמב פ"ד מק"ש וע"ש בדפוש וג"ל במפלה) ובחדושי ברכוח כ"ב א' כמבחי דזה למפלה ב"ד של אחריהן הקנו דל"ש רמת וזיע כ"א לד"ח וק"ש בכלל ולמפלה המעם בלא יהיו מצויין כו" וא"כ ק"ק על המחבר שהשמיש בק"ש וד"ח טעם הגמרא המפורש חקנות עורא : (ב) לילך עש"ז עפר"ח כמב שנכון שיתפללו הנבים בעת נדומן יע"ש ועמ"א אוח ב" ומיהו המשמשת שראה עפר"ח כמב שנכן ש"ד י"ד ר"א :

הלכות תפלה

פמן (א) ואהר עם"ו . הנה יש בכאן המש שישות כמו שאבאר בעוה"י א' דרך הא' של ב" הב' הצי שעה לא וכול"י יומא היינו לרבק דסברי מנחה עד הערב ולר"י ע"פ המנחה ולא מפשיט מחלוקת כל כך בין רבי יהודה לחכמים ולכל אחד מהדרכים קולא וחומרא כאמור והנה אם כרכיב ב' הדרכים יחד דודאי לא מפשינן מחלוקת ולרבי יהודה עד חלות מזיד יתפלל ומ"מ בח"ש בשוגג מחפלל וכ"ש הוא מאם הגיע זמן חפלה אחרת ועכ"מ שם והרוותנו בזם שלש קושיות א' קושיית הלח"מ וט"ז כאן דלא משני עד חלות למעט הלי שעה ב' קושים מהרש"א שנם קושיות מי קושיית הנה לר ועד כמן זכח מסני של הגוח למפט הני שעה בי קושים מהכל מ ז'ל דלה מבני בחזיד דלר"י מזיד נמי עד הגוח. ומשני לרבנן ולר"י שכר בזמנה כו' וה'ש בה"ם ז'ל עבר ועעה עד הגוח הה להקה הגוח עבר לה וה"ש נמי מה שהשמיש המחבר החר הגוח לה דשמה ב' "הדרכים המת חלה בהר"ב הרחה לק"ח שעיף ג' ושם מציה המחבר דברי הרשביה כפי מה שהבין הוה ז'ל דבהגי בעה לה יע"ש והר"ם ז'ל נקש ואם עבר או שעה ייל לה זו אך זו להחר הגוח לה יותר יש לומר דאש"ה הין לו שכר צומנה המחבר נקצ שמה או עבר אפ'ה שכר חפלה איכא וא'ש והמ'ז הונח לו בשלאמר כול"י יומא לבד ח'ש אלא מדאמר בולי יומא משמע עד הלילה ולר"י חפלת המנחה ע"פ המנחה ואין זמן מנחה ועדיין יום גדול הוא ואפ"ה מתפלל שחרית (ובאמת ל"ע לדינא דבק"ה מבמע כל שעבר זמן תפלת שלאחריה אין הוח ותם ה מתפני בתרינו צוכחות כש כדינו זבץ יו מבופ כל שעבר זמן משכט שנתורים הין תשלומין לשהרית . ואי"ה יבואר בק"ח לשון הלבוש) עוד הקשה קושיים הלח"מ לכן פירש הש"ז כב"ח דב' קולות אמת ואפילו חלי שעה במויד נמי מתפלל באותו ה'ש (משא"ב אם נרכיב עכ"פ במויד לא) ויראה לי דמדלא משני עד חלום וחלי שעה מויד לא ש"מ דאף מזיד כיון שלא הגיע זמן מנחה הא בהגיע מנחה נמי דוקא בשוגג יש משלומין לא במויד (הפוך דרך א' מקצה אל הקצה) וממילא ה'ה לר' יהודה כולי יומא מללי כמו לרבגן ואין חילוק רק שכר זמנה לרבגן אל הקצה) וממילא ה'ה לר' טד הלוח וח"ב מזיד שלא בזמנה וממנהה דוקא בוגג וחלח זממן הוי ה"ה לר"י עד ד"ש זמנה ומד' שעות עד כוף שם ומחלה מזיד שלא בזמנה ובמנחה שונג דוקא (לשון הס"ז יש ליישב כך ומיש לרבון אפילו אחר מנחה כלימר בהגיע זמן מנחה ולר י אחר כלוח זמן מנחה) וחיש פירוש לחהיר היינו שראוי להתפלל חשלוחין מיד אחר שהתפלל מנחה לא להפסיק ביניהם ומיהו ודתי אם שהה הרבה אפ"ה משלים שהרית והעד כולי יומא לרבי יהודה אמר אחר פלג המנחה. החמישים המעיין בפרישה הוא כך דכולי יומא מחצות עד הערב אפילו מזיד שכר שלא בזמנה ובטעה מהלי שבע אם משלימה שכר בזמנה יהבי ליה ולהכי קרי משלים . ולפ"ו בחלי שעה מזיד ושונג שווין שלא בומנה יע"ש . והעד מדלא חי' דמ"ש לא ש"מ מזיד נמי מחפלל ואהא אמר כולי יומא אף מזיד שלא בזמנה יהבי ליה . ומ"מ לדינא אין לכמוך ע"ז כ"א כפסק המחבר והכ"ב כאן דלאחר חצוח לא ולענין הזיד בזמן מנחה בק"ח כ"ז נדבה דוקא לא כחס ואי"ה שם בואר עוד ואלו עד חלוח יראה דלריך להחפלל ושכ"מ לבון הר"מ ז"ל ילא ידי חובח חפלה (המחבר יבוחר עוד וחלו עד חלוח ירחה דלריך להחפלל ושכ"מ לפון הר"מ ז"ל ילא ידי חובת חפלה (המחבר שינה קזח והבן) ובעור כ' גירסאות ואם עבר ולא החפלל עד חלוח חובה וו"ג ואם עבר והחפלל עד חלוח וחלן בזמנה יש לו ובזמן והתפלל עד חלוח י"ל רשות והך רואה שי"ל שחובה להחפלל עד חלוח ושלא בזמנה יש לו ובזמן חפלה אם רלה נדבה הוי לא חובה . וחלי שנה אסור לו להחפלל אף בענה וגדבה דליש כיון דאלו שנג עפ"ז בק"ח ה" ואי"ה שם יבואר עוד והפרושה כהב שאין חילות בין הגירסאות וכמ"ש י"ל בזה . אמור מעתה דג' זמנים וד' דיים יש מד"ש עד חלוח לריך להחפלל וילא י"ח מפלה כמ"ש הר"א עד חלות לריך להחפלל וילא ויח מפלה כמ"ש הר"ה לר" ללי למה שינה המחבר מלשון הר"מ ז'ל נוסף אם נרכיב קשה זה) בחלי שעה מפילו שוגג אסור לוכמן מנחה בשנג שלים ולהפרישה שכר מפילו שוגג אסור להפרישה של המנה ולהפרישה שכר בזמנה (ולפשר שנו בהיו נדמה נהרו) ובחוד המנה המנה לולפבר יש ג'מ אם מיכע לו מינה דרבנו בזמנה ולמפשר נהרו) ובחוד המנה בומנה (ומפשר יש נ'מ מם אירע לו מלוה דרבנן בומן השלמה איוו ידהה והכן) ובמויד אם

ית"ש: (ד) שבפאו עמיא דבחרם לא מהני כפאו אבל במתכות מהני אפר אין רחוץ בפנים ומ"ש במסה גביה עשרה וחוצצה מכותל לכותל עי תליג ור'פ רשכיג ממה החילקת יעיש וסיתו דוקא כשפתומה אבל במפות שלנו על די רגלים לא חוצצה ומשמע בב'ח אפי אין רגליה גבוה ג'ם וא'י מה ותחת הפמה אם אין רגליה ג'ם כפכוסה דמי ועמ'ש בפ"ז ה' א"ה מוה

אורח חיים הלכות ק"ש

פת (א) ואח"כ בפלו עפיא ועכ"י חציה בפבילה וחציה בנפילה שפיר דפי ב"י עפ"ז הביא: ועכ"ם ועם'ש בשיו מוה אות ב׳ :

הלכות תפלה

פט (א) עם עמ'א וא'ר כ׳ דמעריב צריך להמתין זמן רב מורח הציבור משא'כ בשהרית זמן מועם ני: (ג) והאיר עם"א הנה המעיין בסור לכאורה שלשה זמנים האיר לכתחלה וגץ וותיקין דיעבר ע"ה וכן כתוב בחירושי ועתה ראיתי בפר"ח כ"כ וע" נ"ץ ברברי ב"י צ"ע יע"ש ואמנם משמע בב"י שסובר כרא"ש בר"ם ת"ה אם התפלל מע"ה והאיר יצא דיעבר הא קודם האיר דיעבר לא ובסעיף ח" אבות דשמואל ולוי בדרך תתירו לכתחלה פע"ה ממש ונמצא אין שוון דיעבד בביתו עם לכתחלה בדרך ובס" נוח בקיש השות בסעיף ג"ר יע"ש ובחידושי מזת . ועתום" ברבות למ"ד א"דה אבוה מקרמי קודם גץ ולא כתבו קודם האיר שים דרק ב' זפנים יש (ואם נאמר האיר עם יכיר ד'א חד זמן איש) ומימ מיש ריין אי למה הא הראיש כ"כ וכמיש באר הגולה ב' ומיש הפוסקים כתבו מעיה א'י מי המה הראיש כתב האיר יעיש. זולת הר'מ ז'ל פ"א מתפלה ה'ז אם התפלל בשעת הדחק מע"ה יצא והיינו בדרך כמ"ש הכ"ם והנמי" ו ומינה הא שלא בדחק דיעבד לא יצא ומש"ה נקים מע"ה יצא והיינו בדרך כמ"ש הכ"ם והנמי" ו ומינה הא שלא בדחק דיעבד לא יצא ומש"ה נקים לה דיעבד דבדרך ורחק לבתחלה נפי וע" לביש הקשה ג"ץ בס"ח משפע דחק לבתחלה ובס"א כתב דחק דיעבד דווקא והנה היה לו להקשות דבדחק אף מע"ה בלא האיר יצא אלא י"ל דחק בכיתו היינו קצת מורח וכדומה הא בלא שום מורח כלל אף דיעבד סובר דא"י דמויר הוא ובדרך התירו לכתחלה נסי מע"ה ומ"מ א"י מהיכן למר כך דמהר"מ שם ראם התפלל בדחק דיעבד יצא הא בלא דחק לא נטי מע"ה וס"מ א"י מהיכן למר כך דמהר"ם שם דאם התפלל בדתק דיעבד יצא הא בלא דתק לא היינו מע"ה . הא האיר אפשר דיעבר בלא דתק יצא וכפשיטות דברי הרא"ש ז"ל. ומ"ש המ"א והאין מע"ח המצוי רק בסוף חודש וביוה"כ לא היה המעות וע" הרע"ב ותי"ם בס"ג דיומא ועפר"ח . ותרל"ג אות א' כיוונתו יע"ש: (ד) שליש עמ"א הכל זמניות וצריך לגמור כל התפלה בזמנה ולא מהני התהלה לבד וכן ק"ש צריך לנוכרה כולה בומנה : (ה) ואחר חצות עמ"א תיקן בזה דוודאי מן הדין בסעה עכ"פ רשות להתפלל כל היום אף שלא בזמן תפלה אלא דמן הדין מנחה מתחלת שבע רק מפני שאין בקיאים אסרו אפר דיעבד מ"מ אסור להתפלל שחרית כי הגיע מדינא מגחה והיא קודמת לכן בהכרח ימתין חצי שעה ואף הר"מ זול בפ"ג מה"ח עבר חצי היום יתפלל מנה להה"מ כיון דלא התפלל שחרית מס"ו מותצה להה"מ כיון דלא התפלל שחרית אח"כ. והנה אלמה לא הונח דלא התפלל מדרית מה"ב. מרשב"א וכ"ת דנמשד אחר הרא"ש וסור תמיד הר"ב בהנ"ח ור"מ ור"מ ורא"ש כתבו דקא התפלל שחרית דיעבד הני ויקרם פנתה למחר להתפלל שחרית את כ. והנה אנמולא והנה לאדון ז'ל דרך הב' מרשב"א וכ"ת דנמשך אחר הרא"ש ומור תמיד הר"ב בהנ"ח ור"ק ורא"ש כתבו והיפא דפעי וצלי אלמא מדין מעה למדו וכדרך האי וממ"ש הפר"ח (עש"ז אי) הא בורכא דהא אידי ליה להמחבר בעבר ואולי מרלא כתב הר"ב בהנ"ח מפלג המנחה ואילך לא יתפלל שחרית עי סימן רל"ג למנהגינו יע"ש ש"מ דמתפלל שחרית כל שלא בימל ב' תפלות אף שעבר מנחה דלא כלבוש ופנה מתחלת שבע וא"כ איך יעשה והבן זה: (ו) זמן עמ"א כנראה חולק אמ"ז ג' יע"ש ומש"ה דפוסק (דינה א' בסתם) י"ל לאו דלא תאכלו חמיר ספי. וסובר המ"א דלשלום גמי מיקרי זמן תפלה מע"ה באנוס כו' בא"ר ז' בפסקי תוספות יש לחוש לכל אלו אף בתפלת ערבית ולא במוסף ומנחה פע"ה באנום כי בארץ ד בפסקי תוספות יש לחוש לכל אלו אף בתפאת ערבית ולא במוסף ומנחה וא" מהו וא פציאתיו כעת דמשפע כל שהתפל פ"א ביום שרי להשכים לפתחו כד ועכ"ם פ"ז דתפלי בבוקר והיינו קודם ע"ה יע"ש הביאו הפר"ח: (ז) לראות עמ"א משמע דהולך לראות כר ואגב בוקר והיינו קודם ע"ה יע"ש הביאו הפר"ח: (ז) לראות עמ"א משמע דהולך לראות כר ואגב הלך קצת לפתח ביתו הא הולך לביתו לראות איזה עסק גם שלום מתר דהיי כפגעו בדרך וכ"מ אפר. עמ"ש באות חי ואע"ג דאין הלכה כר"מ: (ח) אין עמ"א אין לחוש כ"כ בדרך וע" ב"ץ ומ"ש בפ"ח וואה דרך ומ"ע במ"ב בחוד שלום אסור באמר ברכות וכ"ש כריעה ודברי הש"ע מס"ב לס"ג לק"מ דלפתתו שלום אסור וה"ה חפציו אסור באמר ברכות וכ"ש כריעה ודברי הש"ע מס"ב לס"ג לק"מ אסור ולראות שרי והלמוש כתב לעבור דרך שם ועא"ר ועם"ש באות מי: (מ) ו"א עמ"א והיי יודע אסור ולראות שרי הרבוע מס"ב ל"ג לק"מ המשנה אכיו ורבו (עס" ס"ו) ואפ"ה פריך בין הפרקים כי. ואם יש להוש לאיבת גברא אלמא אם דשלום לפתחו שלום שביר דמי: (י) או עמ"א א"י למה תלה הדבר ביראה לו בב"י יוכל ליתן ידו בלא אמירת שלום שפיר דמי: (י) או עמ"א א"י למה תלה הדבר ביראה לו בב"י ומ"ש בכלל עשיית חפציו א"כ בס"ב לילך לראות איזה עסק מ"ש לילך לררך או לילך בעיר לראות איזה ובכלל עשיית חפציו א"כ בס"ב לילך לראות איזה עסק מ"ש לילך לררך או לילך בעיר לראות איזה ובכלל עשית חפציו ה"כ בס"ב לילך לראות איזה עסק מ"ש לילך לררך או לילך בעיר לראות איזה נסק הליכה בכלל הפציי היי ולבוש תיקן זה עמ"א אות ה"ך לאל האכלו עם"א אות גויך אלא ואיך להתיר מים רפואה וקרא דמכו לתאחר תתפלה שרי נ"ל לאמר תולש לאוה ב"ל ואן להאריך: (יג) אם בשם רושה וקרא דלא תאכלו על הדם מא"ל אלא איך להתיר מים רפואה וקרא דלא תאכלו על הדם מא"ל אלא אמכרה ב"ל את אכיון דאין עושה לשום גאוה כ"א שימון דבה ות ב"א אלא נובר מות וה בותור הינו אם ישן אסור ליום באום מונה מונה משמב במברבנן הוא עב"ו ואן להאריך: (יג) אם בשם הווהר דאסור היינו אם ישן אסור ליום באים מומנה בתור אים מום הווב ליום ב"ל לאת אליון דאין עושה לשום גאוה כ"א ולא התירו איסור דובנן לאח מישום מונה בת"א ולא התירו אים ישן אסור ליום באים מומנה בת"ה ולא לאורן בו"ש בשם הווהר דאם בוו לא מום בת"ב ולא האלון ב"ל מום הווה במ"ח ולא מוח ב"ל לאחר ב"ל מ"ל ב"ל ב"ל היום בת"ל ולאה ב"ל היום ב"ל היום ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מהו ולא טצאתיו כעת דטשמע כל שהתפלל פ"א ביום שרי להשכים לפתחו כר ועכ"מ פ"ז דתפל" אסמכות דלא תאכלו ועם"ז ד' ובב"י ומ"ש בשם הזוהר דאסור היינו אם ישן אפור למעום ואפשר שתייה שרי ועי תקס"ד ביט"ע מדינא אפי ישן מיתר לאכול ולשתית: (מו) וי"א עמ"א וכ"כ הפד"ח לדיעת י"א אף התחיל באוסור א"צ להפסיק כמו מנחה וא"י די"א הם הרשב"א כמ"ש ב"י ודווקא התחל בהיתר הא באיפור איכא לאו דלא תאכלו ונאיך וכ"כ הלכוש ונ"ץ ומ"ש קירא ק"ש בלא ברבות להסטיך נאילה לתפלה אח"כ ורצ"ס ס"א . ומ"מ פסקו ו"ל כריכה א" בסתם . באר הנולה אות מ"ם צ"ל מהופך מ"ם סור בשם ר"י ניון רשב"א ובר"מ אין זכר למו כלל יכ"ש :

אות מים ציל מהופך מים מהרבשם די נרן רשכיא וברים אין זכר למו כלל יעיש:
מ"ש המחבר בסיו הוא פירשיי והחילוק של רבינו יונה דליק מדרב עפריח ועתומי ברכות ה" ב"
ובחדושי הארכתי לתום מלאבה קודם עיה אסור יע"ש ולדיון דוקא הניע זמנה. ום"ש במ"ז
למרחץ ולהסתפר שרי בשהרית הר"ם פ"ז מה"ת הלכה ? יע"ש וכתב הכ"מ מסברא דאין מצוי
ימפתני דסשיך למנחה הא שחרית רשאי (ולי העני יש קצת סעד למ"ש המיר והרמב"ם מתיר בס"ו
ואין מיםק דאליב אין ראיה ממתני דמשום לאכול אם התחילו אין מפסיקין גקים מנחה) אא שאר 20

מלאכות דין ובורסקי וסעודה אסור סמוך לשד.הית כמו סמוך למנחת עב"י כאן ולקנות צרכי הסעודת בע"ש קודם תפלה שרי פר"ח דחפצי שמים המה הא בחול אסור: (יו) בשעת הדחק עמ"א ועמ"ש בא"ח יו"ד דבאין אנוס אפור לילך לדרך קודם שיתפלל משהגיע ע"ה עם"ש באות וי ומ"ש ברש"י ברטות למ"ד א' דיה לא חזינן מיושב אין דעתו מיושבת כל כך משמע דמיושב הוי מקצת ול"ד למהלך אלא לרש"י הני בקרון וספינה ש"מ מיושב כמהלך לענין זה והרא"ש אין גורם בקרון וספינה ביעתותא דמיא א"א לעמוד מ"ש מרב אשי בימיהם רשאי להתפלל מיושב נדבה משאיכ לדירן אין רשאין גדבה "א"כ מתפלל רק חד תפלה: (יו) הכי עמ"א אם בדרך ומתירא כר וומן תפלה עדיין יש עד שליש היום ומיהו לא ימתין עד אתר ד"ש דשבר תפלה בומנה ליכא ווראי יתפלל בדרך מהלך או מיושב ועי אות ס"ו בזה: "ל" (א) ואפ"ר עמ"א כפי דעתי ההדוומית האדון ז"ל כיון בזה כוונה מיוחדת כמו שאניד. כי הנה במצח ממה כא פחות מנ"ט ני מעמים א' חציצה כפרשה (עמ"ז א"ב" דכלי לא פמיל הוי

במעם ממה כמא פחות. מג"מ ג' מעמים א' חציצה כפרישה. (עמ"ז א' ב' דכלי לא במיל הוי גבהות פחות מג'ם או ביעתותא והנה חציצה ליתא להמחבר בצ'ח אלא ביעתותא וא'כ זפן חולה דשרי במטת וכסא (דלהשמיע יל דקאי אמקום גבוה לחוד) משום מירחא התירו. והנה בס'ג באילן לרש"י ברכות מ"ז א' זית אין פחד ושאר אילן ביעתותא יורדין אפי' אומנין אע"ג שיש בימול מלאכה הזה זקן וחולה אין מתירון ביעתותא משום מורח אבל המחבר ירושלמי (עב"י) דגם ביות ביעתותא רק שיש מורח "גדול הקילו משום ביטול מלאכה ה"ה הקילו מפני טורח הזקן וחולה . ומיהו גבהות לא התירו מפני הסורח כמ"ש הב"ח אלא דבחולה זוקן הוי מסתו וכסא בעליה וליכא דה התינות לא הניה המכני המוחד כם להביה הארבות הקור במוח לכם בלאיד לכם בלא המכני בלא המכני בלא המכני בלא המכני בלא המכני בלא ממוח בניתות אמאי זקן וחולה התירו הא משום גבהות שפיר התירו דליש גבהות בזקן המלה בהיי כעלה לעלית וכמו אומנין באילן דלית גבהות ולזה הראה נמיי לס'ג ומיש בשם הביח דמתיר כמא באין גבוה ג' אף לבריא ולא להשמיע דליכא ביעתותא בפחות מג'ם וע' פרישה הא בגבות הרבה ויש ביעתותא לוכן וחולה יראה דשרי להב"ח ולהשמיע היכא דיש ביעתותא אפשר דאמור אם לא בגוונא דליכא ביעתותא והכן זה: (ב) זכן כר עמ"א היינו שעומד ע"ג המכה ואפשר נמ" שקשה לעמוד בלא כר על הארץ ומיהו אם א"א לעמוד רשאי להתפלל מיושב א" שוכב על המסה: (ג) להשמיע עמ"א ויתוה תיכה עסוד ופוסם נמוך ועב" כן אלמימרא שלנו אם אין רחב ד"א ואין מוקף מחיצות אפור לשמש וכדומה לעמוד שם להתפלל ומיהו "ל כיון דבמקום השמש שם הוא ליכא גבהות כמו זכן וחולה עמ"א אות א" דווקא לעלות למקום גבוה להתפלל אפ" ביתיד אחר כמ"ש הפרישה אכל זה מקום! כאן ותמ"ד לפסוקי דומרה עומד שם אין זה עולה למקום גבוה להתפלל מיקרי: (ד) או עמ"א בגמרא ברכות ל"א אר"ח לא יתפלל אלא בבית שיש חלונות שנא" וכוין פתיחין ליה וגומר וכל"ד ב" אר"א לא יתפלל לפי שמים ולבו נכנע ורבינו יונה פירש בעילותי לקבל ירושלים והמור הביא כן ופירש" שימתכל כלפי שמים ולבו גבנע ורבינו יונה פירש בע"לותי לקבל ירושלים והמור הביא מור ב"ל ב"א ב"ל מ"ה ה"א מהלה וצריך להנות הלעות ביונות במישב בעות והמור בע"ל הנות במ"ב ביונות ביונות במישב בע"ל הנות ב"ל בת"א על הב"א על מ"ה ב"א מתהלה בצור להנות המ"ב ב"ל וביונות במישב ב"ל והיונות ביונות ביונ בנבות הרבה ויש ביעתותא לזכן וחולה יראה דשרי להב"ח ולהשמיע היכא דיש ביעתותא אפשר בית שיש אור מתישב דעתו יותר ונים לריי איצ נגד המורח וכרשי נגד המורח זה ניקן, ווומדה מורחים מזרחית צפונית דפרד קצת ורואה שפיר דמי אבל היים זיל פ"ת ה"ו מתפלה וצריך לפתוח הלונות נגד ירושלים הא אי אפשר נגד ירושלים אין מעלה כלל חלונות בשאר הרוחות ולרשי וראי יש מעלה והמחבר הביא לשון הר"ם ז"ל וו"ש המ"א בגמרא כו" כלומר אע"ג דאין לו בית חלונות נגד חבורת ויש בית שיש בו חלון יתפלל בו ולא בבית אפל . ולרשי יקשה מצ"ג דאין לו בית חלונות נגד חבורת ויש בית שיש בו חלון יתפלל בו ולא בבית אפל . ולרשי יקשה מצ"ג הות" ב"ם כו" משא"כ לר"מ דקפידא נגד ירושלים לוכור ע"י ירושלים ומתפלל אל ה" ורמו ווה שער השמים אין קישיא מציה. והנה אין לו בית שיש בו חלון כיא בית אפל ובקעה בית אפל ערוף דבקעה חציף הוי ועמ"ש בסעיף הי אייה. ועכים בשם תשובת הרכב"ם ז'ל שכ"ו ביחיד בכיתו אבל לא בכיה'כ של ציבור איצ לפתוח חלונות יע"ש והיינו דתפלת הרבים איצ לוכיות ביתוד בכיתו אבל לא בכיח"ם של ציבור א"צ לפתוח חלונות יע"ש והיינו התפלת הרבים א"צ לוכיות כ"כ ומקבלת ובשיע לא משמע כן וכיכ לבוש וצריך לפתוח בביה"כ חלונות וכן עמא דבר וי"ב חלונות לאיזה צד שירצה ובתנאי שיהית גם בצד שמתפלל לקבל ירושלים: (ה) י"ב חלונות עמ"א ובזהר פקודי ובלבד שיהא נגד המזרח ג"כ. ע"ר"מ פ"ה מתפלה חשיב ח"דברים לכתחילה ואין מעככין דיעבד ואלו הן עמ"דה ונוכח המקדש ותיקון הנוף והמלבושים ומקום וקול וכריעה והשתחייה יע"ש ובלח"ם: (ו) לא עמ"א ולתי" השני קולא דבשרה נמי אע"פ שעוברים ושבים ב"א אם עומד בצד הדרך ולא מתידא שיפסיקו אותו שרי ולתי"א בעינן דוקא מוקף מחיצות וכמ"ש בש"ע כאן ועמ"ש בט"ז אות ב" מזה אי"ה: (ו) ולא עמ"א ברכות נומ"ל א" היה להתפלל בדרך תפלה קצרה ועמ"ש מלכנום להורבה. ומרות יותרי פרציד ליכא כ"א אחשר מים מסתברא בדרך מוב יותר מלכנום בה" מלכנום להור ב"ב ב"ב ברכן מוב יותר מלכנום בה" מסכנוס לחורבת, וכחורתי ותרי ופריצי דלוכא כיא חשו מש משובו אבודן שוביות ביכנט בחזר (ח) מפני עמ"א בחרתי ותרי ברברא ליכא חשש כלל ומ"ש בידוע שיש מויקין אף בתרי ביממא ע" קירושין פ"ק מוה. ואם אשתו עמו ליכא חשר בתורבא ותרי וכשירי נמי ליכא חשר עיין אה"ע כ"ב ס"ח יע"ש ועמ"ש בחירושי. ע" פרישה חשר משכב זכור וא"ד רא"כ בדברא נמי ורש"י פירש חשר זונה ובדברא אשה לא שכיחא וצ"ע כעת ושם ברכות נ"ב"ב במקומן ושכיחי חיישר יע"ש בתום": יונד דבו הנה אפהר לא שביתא דצע כבעדוכם בוחד ב בפקומן הפחיד דיים של שנה בשלב (מ) והווא עמ"א בחידושי ברכות ד"ב" הארכנו ועתה דאיתי בלבוש האריך גב"ב והנה אם במערב ואחוריו לבהכ"ג נדאי רשע מיקרי דשלש רעות עושה אחוריו לביה"כ ומתפלל הפך הגד הקהל ובחוץ ובצפון ודרום כה"ג גמי שלש רעות עושה משא"כ במזרח אם אחוריו לביה"כ ב" רעות ו"א דהוי רשע ואם בצפון ודרום ומהדר לבי כנשתא לית לן בה "ל דלא רשע מיקרי מ"מ אסור דעושה ב" עות חוץ לביה"כ ולא למזרח אבל עומד בצפון ודרום ופניו למזרח וצדו לבה"כ שרי ובמזרח ומערב ופניו לצפון ודרום זיגא ליסור אילא רשע . נמצינו למידין ממערב ופניו למודת וכן צפון ודרום ופניו למורח לית לן בה ושרי מדוחק הא לא"ה מצוה להתפלל בבהכ"ג כמ"ש בס"ם . והנה אם מיקרי רשע אפשר פסול לעדות מדרבגן כמ"ש הר"מ ז"ל בה" עדות הרשעים פסולים שנאמר א"ת ידך עם רשע ואף דלא מצינו מכות מדרות בכאן (כי לאו בכ"מ הוא ובכלל מ"מ הארכנו בש"ח) ומ"ס אין רשע ואף דלא מצינו מכות מדרות בכאן (כי לאו בכ"מ הוא ובכלל מ"מ הארכנו בש"ח) ומ"ס אין ישנואף הא בצים שכוח מדודו בכאר ברים פדה מתפלה שמונה דברים לכתהלה ולא מעבבין חיזר ועתפלל אנ"פ שנקרא דעי מכובראר ברים פדה מתפלה שמונה דברים לכתהלה ולא מעבבין ודרום וע"ש היא וה"ו בות ועמיש באות שאחר זה : (י) לדברי שניהם עמ"א מלבוש משמע בצפון ודרום ופנים למזרח שרי אעפ"י שחוץ לבהכ"ג ואין פניו לבהכ"ג והיינו מדוחק . עמ"ש באות שאחר זה : (יא) יש להחמיר עמ"א והיינו באם א"א להפוך למזרח שיש צואה לפניו כמלא עיניו (עמ"א ע"מ ב') הא לאית עדיף למורח ושרי ובשיע אהיתרא קמהרר: (יב) כשניכר שמחזיר בחצר בהכ"ג מ"א הא חצר ביתו וכן עזרות הבנויות בכותל מזרחי שרי להתפלל שם עא"ר ח" בשם כנסת הגדולה. וב"ב המ"א באית "יג : (יג) הסמוך עמ"א היינו עורה שבמורו דחדר היא ואין נראה כאחוריו לבהכ"ג ודווקא בחצר בהכ"ג שבהכ"ג עומד אמצע ניכר שמחזיר פניו : (יד) אסור עמ"א ברכות ס"א א' אחורי ע"א כוי קשה קצת ועס" תרעיא במ"א יוב דמבוה ביתוכ ממשאוי קשה קצת היה להתרחק מביה"כ ובריש ברכות ח" ב" גרים ולא רהים ובחידושי הקשיתי למה השמים זה ועתה ראיתי להפר"ח הביא זה ועכ"מ פ"ו מה"ת ה"א יול גירסתם היה כן ובס"א לית ולא רהים ובר"מ שם לבוש תפילין מוכח דאינו ממכמלי תפלה יורה קצת דלא כמ"א תרע"א י"ב . ודע בשעה שציבור מתפללין א"י דווקא תפלת ח"י או אפיי פסוקי דומרה וק"ש ויראה להחמיר בכל וכ"ש למ"א כמבוה בהכ"ג כו" . ועם" פ"מ במ"ז אות ב" ומ"ש שם: (מו) עם הציבור עמ"א ולא הבינותי דלהמחבר דפסק כרבינו יונה דבהכ"ג ביחיד גמי יש מעלה א"כ בלא"ה יש להתפלל בכיח"ב והמחבר אה"ג קאמר דאפילו הביה"כ לא יקדים קודם שבאו אלא ימתין או ב' ביה"כ וא' ברוב עם או ב' ביה"כ ובית המדרש ואין בביה"כ לא יקדים קודם שבאו אלא ימתין או ב' ביה"כ והית המדרש ואין בן תורה דמצות בביה"כ ברוב עם ע' סעיף יית ומ"א ל"ב. ויואה ביה"כ ביחיד ובביהו במנין תפלה ציבור עדיף ואף למ"ש הכימ והלח"ס פ"ח מתפלה ה"א אין הכרע מ"מ למור יחיד בביה"כ אין מעלת כלל ואפ"י יכול לשמוע קדושה וברכו אפי הכי תפלת ציבור עדיף. ובחידושי הארכהי ועמ"ש באות כב"ג: (מז) אונס עמ"א כפירש"י זיין ב' ד"ה לא יכילנא תש כחו לא נקרא שכן רע: (יו) יכרין באות כב"ג: (מז) אונס עמ"א כפירש"י זיין ב' ד"ה לא יכילנא תש כחו לא נקרא שכן רע: (יו) יכרין באות כב"ג: (מו) אונס עמ"א כפירש"י זיין ב"ד"ה לא יכילנא תש כחו" לא נקרא שכן רע: (יו) יכיין עמ"א בסמ"ג אף אם אין סרתא לו א"צ להסיית אנשים. והביא ד"ה ע"ז. וכ"ש שפסוקי דומרה אין מע"א בסמ"ג אף אם אין סרתא לו א"צ להסיית אנשים. והביא ד"ה ע"ז. וכ"ש שפסוקי דומרה אין בתלת שעי קמייתא יעש. ועסר תקצ"א במ"א כ" ודברי מ"ז אות ד" שם צ"ע קצת דתפלת שחרית זמנה עד רביע היום אלא דציבור מתפללן אין נדחית: (ית) וה"ה עמ"א אבל בעיר צריך להסתין עם הציבור אם לא שרואה שיעבור זמן ק"ש וכדומה ועוד בעיר מייחד ללפוד קודם הלך אה"כ לביה"כ כ"ל מ"ז ב"מן עמ"א ער"מ מצוה להתפלל עם הציבור אס" היו בהם חומאים פ"ח מתית ה"א כת ד"ז אם בביה"כ אין שומע קדושה ולא קריאת התורה יכול להתפלל בביהור בעשרה א"ר ": (כ) אחר עמ"א בשמתפלל שלא בציבור אין תפלהו ושמעת אבל כשעומד בציבור ומקדים איסורא נפ" איכא ומחינן ב"ה": (כא) השעת עמ"א ברכות כ"ח ב" חליש לבאי היה מקדים ומקדים איסורא נפ" איכא ומחינן ב"ה : (כא) השעת עמ"א ברכות כ"ח ב" חליש לבאי היה מקדים ומקדים איסורא נמי איכא ומחינן ביה : (כא) השעה עמיא ברכות כ'ח ב' חליש לבאי היה מקדים בביתו להתפלל מוסף ובהכ'נ אסור להקדים אף מוסף אבל חולה או אנום שרי בכהכ'נ נ'כ ועי סימן קריך ס'ב ולהמחבר שם רבותא קאמר אף חולה כר ומיהו בשאר ימות השנה מצי להתפלל בביתו קי, ש בתחומות שם רבותא קאסר אף חולה כוי ומיהו בשאי ימות השנה שני לתתפלל בביתו בחלש לכו וג'כ איסירא עביד ואירה שם יבואר וכאן אין להאריך: (כב) מי ע' מ'א וע' אות ל'ב: י ת'ח מצוה להתפלל בבהמ"ד אף שלומד בביה"כ רוב עם אבל אם לומד בביתו או מי שאין בן תורה אם יש בית המדרש ציבור כמו בביה"כ מצוה בנה"מ במקום רנה של תורה וא"ל רוב עם יותר מוב ונראת בחורף שומן קר וא'א לכוין מוב יותר בבת"מ ומ"מ ביישובים קסנים יראה לעשות שלא יתבמלו

ללה יחפלל נדבה ואין חובה עליו וא"ה בק"ח יביאר עוד. וראיתי להפר"ח סימן ק"ח ס"ג פי' בחה"ד כמ"ז כאן ומשמע שם הפסיק והלך לעסקיו אין מחפלל והנה מר"י ע"פ המנהה וכולי יומא קשה ואם נאמר כפרישה בהלך לעסקיו אין משלומין כחפלה בזמנה גם בהידושיט הערט מחו"א אבעיא עד ועד בכלל ועתה ראיתי שהפר"ח העיר בזה : והגדה הפר"ח יש או שיטה ששיח ממש כדרך הא"של של הכ"י כר"ף ורא"ש דוקא השר להכיל דעשי וללי הר אף בח"ב והנה בח"ש יש לנו פסק המחבר והרב וליהוש לפסק הפר"ח באחר ד"ש עד האות בהיד יש חקנה שיחנה ויאמר אם הלכה כפר"ח יהיה נדבה ושפיר דמי ומהא אמינא לה מק"ח ס"ז וט"ז לות ה' כל בשנג מתפלל מזיד בחירת נדבה שפיר דמי וא"ל הידוש אף לדידן : עוד רגע אדבר בסימן ק"ח ס"ד בתפלה הסמוכה דוקא שביעל ב' חפלות הא אחת מתפלל מפלג המנחה ומלבוס לא משמע שם כן ואי"ה יבואר שם : (ב) **וא**ס עט"ז ועב"מ דהש"ע סותר עלמו דכאן כתב מקלת ברכות רשאי משמע אפי? שלום לפתחו וכ"ב הלבוש בהדיא וא"ב הא דברכות י"ד א" כתב מקנם בככוח רשתי משתע הפ" שכום נפתחו וכ"כ הנגום בהדים ות"כ הח דבכבות "ד ק" מ" מחיל לימן שלום קודם ביתפלל ב"נו ברכות סגי וכ"ש עשיית חפליו שם שיחפלל ג"כ ברכות ובמה"ד ה"י הוכיה דלשון מתפלל ו"ח דאל"כ מה פריך בין הפרקים וא"כ המחבר בס"ב דלא הש לקושיא זו למה זה כתב בס"ג י"ח דוקא ותי' דכריעה לחוד בלא בלום מותר באמר ברכות אפי לפתחו וכ"ש שלום לחוד דקיל מכריעה דדותק לומר לענין ברכוח המיר שלום מכריעה לחוד וכמ"ש שהיה דינם אסור אפילו אמר ברכות עד שיתפלל ח"י וה"ה משליו אם של בלים עם כריעה כמו שהיה דינם אסור אפילו אמר ברכות עד שיתפלל א"י וה"ה משליו דמי לפלום עם כריעה ברנים לה"ב ז" משמע דמפרש לי"א אלו עיקר שלום היינו כרועה לחוד ואסור בדרך בלא ברכוח ובברכוח לפחחו אסור בכריעה לחוד הא בלום לחוד שרי בברכוח אף בפחחו דעיקר שלום בגמ' היינו כרועה ולפ"ז לדיעה א' דשלום לחוד במשכים אסור אף בברכוח (כדמוכח בין הפרקים) והיל"ל לדיעה א' הומרא ולי'א אלו נמשך במשכים אסור אף בברכוח (כדמוכח בין הפרקים) והיל"ל לדיעה א' הומרא ולי'א אלו נמשך קילא אבל מדברי נ"ץ יראה דברכות שרי היינו בדרך ואבריעה לחוד קאי וגם זה בדרך הא פתחו אסור בברכות ואף בשלום לחוד אשור בפתחו בברכות וג"כ אין נמשך קולא מֵי א אלו ועמ״א שנה מסור בפרטת וחף בפרס נחוד קשור בפתחו בכרטת זג כ עין כנשן קולם שי חש ועם ועם הי היא שנה ייא שני דבלום אסיר בדרך לכאורה מנהגא הוא בהנהיגו כדי ביתן לבו להתפלל לא מדינא ועפר"ח ולבוש ואמנם ייל מדינא כי סוברים דבדרך ברי בשאמר הברכות דבהי מיירי בין הפרקים והא דלא משני דאסור בלא ברכות כי המתפלל משמע חפלת ח"י דוקא כמ"ש חה"ד כן מבמע הלשון עד שיתפלל ומש"ה משני בפתח ועיין ד"מ ב"ג והזר כאן: אם משכים לפהחו וניון שור בליום ירחום ירחון לו החור כאן באור מון היה והון מדינה בליון ועיין סימן פ"ד ומסתבת הכנות שאומר החום ירחון לו החור כאן החור הי"ל וויין סימן פ"ד ומסתבת הכנות שאומר החום ירחון לו החור הי"ל או המון הרך וכדומה אף למ"ד דאסול במרחן עיין סימן פ"ד הכא שרי דמברכו בשמו של הקב"ה ואפשל ה"ה ארותום מן כלו די מושור בתרחן עדין שיתן עד שכם בני די תכלכו בצמו בל שקב ש המשפר ש מ אומר מי בשמו בלום יתן שלותך שרי ובזה ג'ע : (ג) או עש"ז המעיין בב"ז יראה דגם דעתו דאסור משום דיוצא לדרך הוי בכלל עביית חשליו (דמין לך עביית הפציו יותר מוה) אלא דקשה ליה איך בס"ח החירו לרבב"א (עיין בעור) להחשלל בדרך חירן דשם אנום הוא דהשיירא לא עליו ומב"ה הותר לנחת קודם חבל הט"ז הי׳ דשם מע"ה חין עיקר זמן חפלה רק מהכן ייתרן שניו ומכים שתור לנחת קודם יובר הפיד מי דשם מפיד מין שיקר זמן מפנם רק מהרן (ואפבר האיר נמי אין עיקר זמנה) שרי ללאת קודם ביתפלל ולאו עשיית חפליו הוי דדוקא הגיע אמנה אסור כמ"ש בס"ב בבלום . והמ"א אית ו' חולק דזמן תפלה מקרי מע"ה כיון דאום יולא שפיר מקרי זמן הפלה כה"ב ובלום והדירו לרשב"א לילך להתפלל בדרך ולפ"ז כצאין אנום אסור פפר מקרי זמן תפנה כהיב ובתנום התיר ו לכצים ניקר נהנופני בינן זוע ז כבוק מנום שחור בבלום וחפצוו מע"ה ולהט"ז משמע דשרי בשלום גם כן קודם הגן ומה פרוך בפרקים בוחל כווחיקין נמי קודם הגן הוח אם לא דקודם האי"ר לאו זמן מפלה מקרי אבל האיר דישבד יצא מקרי שפיר זמן תפלה (ווחיה בהכרח ד"א ויכירנו שוה להאיר עכ"פ עיין פי' נ"ח ס"א בדה) : (ד) צריך עיין בי' ולבוש אממכתא דגאיך ולא מאכלו על הדם ומה שלריך במקר מע"ד עמוד הפחר אש"ד ולבוש אממכתא דגאיך ולא מאכלו על דאה"ב ואה בלריך החיבות בליד אורי בארונים בלרי אורי בארונים בליד אורים בליד כאן חרתי גאיך ונמי לאי דרבנן האכלו משא"כ הפציו שלום מע"ה קודם האיר אע"ג דאסמכוה אקרא במ"ה נחשב הוא ליכא לא"ו דרבנן מלא האכלו כו' ג"ל . ועיין מ"ש באות ג' :

צ (א) ואפי׳ עיין ט׳ז מהרי׳א סובר בכלים מפעם ביעחוחא פחוח מג'ע נמי אסור ואפי׳ להשמיע ללפור אסור רק אמקום גבוה ג'ע בקרקע וכדומה דליכה ביעחות אפר להשמיע ללפור אסור רק אמקום גבוה ג'ע בקרקע וכדומה דליכה ביעחות שרי להשמיע (שיין ג'ץ ולמ"ש ה"ש) ובשבת בביקור חולים ע"ב העעם דכסא דאפילו פחוח מג"ע לה בטיל ומפעם גבהות ה"ה כאן מעש גבהות ולהשמיע שרי בכשא ג"כ אלא דא א לומר בכשא כ"ש נמי הא גבהות בע"כ לריך שיעור והיינו ג'ע והא דלא אמר רק לא יעמוד במקום גבוה כ"ש ממי הא גבהות בע"כ לריך שיעור והיינו ג'ע והא דלא אמר רק לא יעמוד במקום גבוה לחוד ה"א כלי רשות בפ"ע הוי ושרי קמ"ל ועיין בחידופינו ברכות יו"ד ב' ריב"ח לא יעמוד במקום גבוה חנ"ה לא יעמוד ע"ג כסא כו' ולא במקום גבוה וריב"ח נקוש גבוה לחוד ש"מ לכאורה כסא נמי מטעם גבהות וכט"ז ועב"ח. ויש לחקור חם עבר והתפלל במקום גבוה מהו הדין שהרי בסי׳ ע"ח ס"ז בביה"ק לח ילח ונכחפקנו ג"כ בדרבנן עיין סי׳ ע"ו ס"ח וקפ"ה ח"כ חס ומתפלל כאן או לאו . ועיון סימן ל'ת ב' מ"ם הטור שלא יחוץ בינו לקרקע לאו לעיכובא אלא מצוה ממובתר אין פי' לעיכובא דהוזר ומתפלל אלא דינא הוי עיכובה רק מצוה מן המובחר ועיו פריכה כאן דהטור בל"ח למד מכאן ע"ג כסא מטעם חלילה ואפי' פחוח מג"ע אסור ועט"ז ועיין פריבה כחן דהטור בניח נמד מכהן ע"ג כסת מטעם חנילה וחפ"י פהוח מג ע חסור ועשיז ל"ח ב' ומבמע שם בגבוה ג' מפעם הגילה נמי ולפ"ז להשמיע איך מוחר ולכאורה קרקע מקום גבוה הר וחלול ל"ש חגילה יכסא אח"ג אפי פחוח מג"ע אסור אלא דאיזל לשעמיה כאן דלשור כסא ג"כ דוקח גבוה ג"ע משום גבחות ואה"ג דאית הגילה ביה ולהשמיע למאן דהש לשור בל"ח אסור פחות מג"ע כל בלי ושאיז דכא להשר מג"ע כל ושאיז רלפה דאשור להוסיף עליה כ"ש מש"ם היי האילה כלי ובר"מ פ"ה מח"ת ה"א דאין מעכבון: אשר ההדיוע הכוחב מפני שיש לי בכאן הרהורי דברים אמרתי לפירעם א' מ"ש הע"ז דיאסר רק מקום גבוה הכוחב מפני שיש לי בכאן הרחורי דברים אמרתי לפירעם א' מ"ש הע"ז דיאסר רק מקום גבוה הכוחב חפשר כוונת מהרמ"א לכוללם והכי לימא לא יעמוד במקום גבוה ע"ג מטה כסא ספשל לא כ"פ לה ולה להקדומי׳ למקום גבוה דשפיר טפי . ב' מ"ש מביקיר חולים בשבח י"ב ב' חמת ברי"ף ורמב"ם פי"ד מה' אבל ה'ו ורא"ש גורסין כמו כאן אבל המחבר בי"ד של"ה ס"ג השמיט מקום גבוה רק מעה כסא ספסל וכר"ן דהטעם בהוא למעלה מראשו בל חולה הא כשהחול" ע"ג מעה רבאי לישב על ככא שן ה"כ גבהות דהתם פחות מג"ע כל שהוא למעלה מראשותיו של חולה אסור . ג' לטור קשה למה אסרו גבהות הא להשמיע שרי ואמאי לא מטעם חזינה להשמיע נמי אסור . ד' מ"ש להוסיף על הרלפה בזבקים כ"ף א' אמרו מה מזינו מבגדי כהונה יע"ש (בזבחים קו"ב לא חשיב מה בין במת ליבור ליחיד ולא חשיב חצילה הני ושייר עת"ו כ"ד חלילה בגדי כהונה ובנוה לית בגדי כהונה אין מקומו פה) ה' מ"ש המחבר בס"ב מקום ד'א דוקא בני בסונט ובמה פת בני כמוכם הין מקומו פטן מיש המחבר כם ב מקום ל ח זקקם הא גבוה יו'ד על ד"ט הוי רבות ההרת לד"ח בכי' ע"ט ס"ב ומ"א ה' כ"ב כאן אמאי לא חשיב רשות בפ"ע וי'ל זה ועמ"ש במ"א עוד מזה אי"ה . עיין לקמן שמ"ה ס"ה כלי בשבת כארעא במיכתא פחות מג"ט ומ"מ הקך רואה שאין ללמוד משם דמקום גבוה י"ט על ד"ע יוכיח וכדכתיבנא כאן ואין להאכיך: עיון כ"א פ"ה מה"א ה"א דברים אם עבר אין מעכבין מבואר דעומד במקים גבוה אין הואר ומתפלל עיין שם הלכה ו"ז ז' יע"ש: (ב) בשקום עש"ז מבואר דעומד במקים גבוה אין הואר ומתפלל עיין שם הלכה ו"ז ז' יע"ש: (ב) בשקום עש"ז ולה" הב" קולא בבקעה שאין מצויין ב"א ברי ולתי" א' דוקא במקום צניעים שיהא לבו נכנע עב"ח וכתב עוד דוילא ילחק לפו"ח ולא כקיב בלבון אחר לומר שהחביא עלמו חהת אחד השיהים ולם"ז בדרך כביש יער יעמוד שם ויתפלל אם אין קשה טמו שהחבית שנתו טחם מחד הפיתים וולם"ז בדרך כביש יער יעמוד שם ויתפלל אם אין קשה עליו איחור דרכו ונקרא מקום צווע מברכות ג' א' דאמר היה להתפלל בדרך והשיב מחיירא שלא יפסיקו עוברי דרכים אין ראיה לחי אב' של חו' וכפי מה שהבין הב" דא"ל לחי א' דמקום צווע בעינן אפ"ה מדאמר ליה אלי היה להתפלל בדרך עוב יותר מלבנום להורבה בהכרח השיב לו דמתיירא מעוברי אלי היה להתפלל בדרך עוב יותר מלבנום להורבה בהכרח השיב לו דמתיירא מעוברי הרכים והשיב לו ח"ק. והנה ביח אפל ובקשה לכאורה שניהם בוין מטעם הכנעה ח"ח דבקשה הלוף מקדי באון מטעם הכנעה ח"ח דבקשה הלוף מקדי באין נכנע להסתר מפני בוראו אע"ג דאם יסתר איש במסחרים כו' עיין נ"ן (מ"ש בחלונות שיהא לבו נכנע להסתר לשמים להמחבר א"ל לקבל ירושלים) וא"י למה השמיע בחלונות שיהא לבו נכנע כשמסתל לשמים להמחבר א"ל לקבל ירושלים) וא"י למה השמיע המחבר דהליף מאן דמולי בבקעחא . וסומא אין נ"מ לן ביח אפל אי חלון שלא נגד המזרח אבל המחבר דהליף מאן דמולי בבקעחא . וסומא אין נ"מ לן ביח אפל אי חלון שלא נגד המזרח אבל בקעה וכית אפל גם לסומא טוב במקום לנישות. בליל יום"ב חבלת ערבית אין לסגור החלונות

(פרי מגרים ה'א) בא Pri Megodym Tom I. 21 אם (ארי מגרים ה'א)

אווה חיים הלכות תפלה

בביח הכנסת בדפין מפעם לקבל ירובלים : (ג) פותר עפ"ז בשעת התפלה דוקא באונם שאים לו להחשלל ירוק ואורקו לאחוריו (היה שלא בשעת חשלה עמיא כיו) ומימ בחשלה אין לדרום ברגלו באסור להפסיק ועיין לכוב מזה : (ד) אם עפ"ז דוקא נכנסו ביהד ועת"ה הוח הירום כנגה בנוסור להפסיק ופיין נכוש מוה. (י) אם עמיד דוקם לכנסו ביהד ופיי ח הוח כ"ע מזה : (ה) כגון עמ"ז החריך ועמ"ם במ"ה הוח ל"ז מזה . ומ"ש לחלק בין שיש ט מרך חפלה המ"ח דהה זה יע"ש ומ"ש ביעלים עיניו דהפעם הוח דשלח יביש בחוחי דבר חבל לקמן ס" ל"ח בהמהבר משעם חלילה בינו לכלי ה"ה שלח יהון בינו לכוחל ח"כ חין מהני עלימת עינים ו"ל בזה דחוך ד"ח אסור וחוץ לד"ח כשות אחרת הוח ושרי (עמ"ח ל"ו) ובהכי ממיישב הא דכתב המהבר ככ"ב שיש ליוהר להתפלל אהורי אדם וההיא דאל יהפלל אחורי רבו איכורא גמי הוי והקשה א"ר אוח כ"ו רבי ירמיה איך צלי אחורי דרב לכתקלה שיו ברכוח כ"ו ב' וי"ל דרבי ירמיה היה מחפלל חוץ לד'א מלומלמות ולא הרחיק כשיעור שלש פסיעות עמ"א הוח ל"ח והבן זה : (1) דברי חפלות עפ"ז ועל"ר כ"ז בי"ד קמ"א (סעיף ד' בהג"ה) בבל רבים ליכא השדא אפ"ה בבית הכנסת אסור ולפ"ז לאו דוקא דברי תפלוח אפי' לאור כך איורים שנהאה כעבודת עבו"ם אסיר בבית הכנסת . בא"ר כ"ח בכם הרדב"ן דאסור להתפלל נגד המרחה פלא לפנדה עכו 6 חפיר בנים הכנסת. בחיל כיח בכם הרדבין דחפור ההפנו נגד המריה שנה
יהמרו לבכוחה הוא מבהחוה יע"ש ועי"ד קמ"א הרבה דינים מענין זה: (ז) ועבי"ד עפ"ז
הרב הראה לי"ד שם כתב הכ"ל מותר משמע אפי לפניו דלא כמ"ש הב"י כאן ועש"ך שם למ"ד
ועמ"א כאן אות ל"ח:
ועמ"א כאן אות ל"ח:
צא (א) בתוב בזוהר כו' היינו בפלית של מלוה וכן נוחבין לכסות ראש עד עינים בפלית של
צא (א) בתוב בזוהר כו' היינו בפלית של מלוה וכן נוחבין לכסות ראש עד עינים בפלית של

מצוה בשעם תפלם י"ח ועיון כעיף ו' : יש בק"ש מה שאין בחפלה ויש בתפלה מה שאין בקריאת שמע דאלו בק"ש ספק קרא או לאו חוזר וק רא ככסי ש"ז ותפלה אין חוזר כבהתפלל פיח במעליע אף להר'מ כבסימן ק'ו ס'ב וק'ם י'א דאין א' מוליא הבירו דכתיב ודברת בם דיבור דוקא משא"כ בהפלה דש"ן חוליא עבי' ס"ב א"ר אוח ב' ומ"א בימן כיש אוח ה' כם דיפור דוקון משח כ בנופנה דם ן מומיו עם "כ מו ר מותי ב ומי שימן כם מות כ בשם ר"מ אלשקר יע"ש ומ"ש בפריי ועםי קכ"ד ס"א ולענין מי רגלים שוחהין בק"ב לריך להפשיש בגדיו ובחפלה לא עסי' ע"ח (ומיהו זה משום הומרא דחפלה שאסור להפסיק) וק"ש פסוק ראשון עם בשכמל"ו אם לא כיון הוזר וקורא כבסי' ס"ג ס"ד בתפלה אם לא כיון אין הוזר כבסימן ק"א ולכאורה קשיא מ"ש בסי' ס"ד בנ"ן בשם ב"ח ולבוש ופרישה דפסוק ראשון אם כבסימן קית וככחורה קשית מיש בסיי סיד בנין בשם בית ודבוש ופרישה דפסוק רחשון חם מסופק אם אמרו פשיטא דחוזר דידחי בלא כוונה אמרה או איקמיה אחוקה א"כ לא ומפרנש ספק החפלל אין חוזר הא מדינא דש"ם לריך כיונה בכל החפלה ואם לא כיון חוזר וא"כ איך יצויר ספק החפלל . ולעניון אם עבר זמן ק"ש בפעה ד" קורא בברכות ובל היום קורא בלא ברכות ומשמע היובא איכא כל היום דלהר"מ קורא כל היום בברכות עסי' נ'ה סי"ז ובהפלח ח"י אחר הצות לא . ובלבוש סימן כ"ח יכול לקרומה ולכאורה הדין עמו דלהשלים י"א דמש: ח"י מחר המת כח . ובכנום בימן כיון יפול פקרותה ובכנונלם לאין שמו ומשכם יו דופנית. בערבית ואם נאמר דהשלמה לאי שכר תפלה בזמנה (עיין ברישה פ"ט) וא"כ מה איכא בין כיום להשלמה וא לייש בתפלה מה שאין בק"ם כל אותן השמנה דברים שחשב הר"מ ז'ל פ"ה מתכלה היא דלריך לכתהלה בתפלה א"ל בק"ב כמבואר . ואותן ההמשה דברים שכתב בפ"ד מה"ת שמעבבין ואלו הן סהרת ידים כסוי ערוה ושהרת מקום הפלה ודברים שכתב בפ"ד מה"ת שמעבבין ואלו הן סהרת ידים כסוי ערוה ושהרת מקום הפלה ודברים החופצים וכוונת הלב הנה עהרת מקום וכסוי עדוה נוהג ג"כ בק"ש ומעכב וכוונת הלב לדידן לכחחלה זריך כוונה בכל החפלה כבסי' ק"א וק"ש בסי' ס"ג מהומנס א"ז להקיזו מפסיק ך . ודברים החופזים מבמע בנמרא כ"ג א' ובסימן ז"ב דוקא בחפלה הדין כן הה בק"ם אנים שא"י לעמוד על עלמו ילא ובלבוש ל"ב משום הכון ולא בק"ש ומ"מ מלוה ג"כ בק"ש יפנה קודם. ומהרת הידים משמע מר"מ שם דיעבד אם לא מנקה בלור אין הפלחו הפלם וחי"ס ביתר בלור אין הפלחו הפלם וחי"ם יבואר בל"ב. ולענין ק"ש משמע אף לכתהלה הין להיך להידר אמיא ויבואר היי בכולה בל"ב בל"ב מ"ש הר"ב בהג"ה כ"ו שונו משוקן מתקבים היינו באין יכול לעמוד עד פרסה וח"מ בל מ"ש הר"ב בהג"ה כ"ו שונו משוקן מתקבים היינו באין יכול לעמוד עד פרסה וח"מ בל

חשקנו ליכח כה"ג חסור בד"ח ועיין לכוש היפך ס"ג לס"ב יע"ש . וח"ש הר"ב בס"ב היינו דהמחבר כחב דבין תפלה ובין ק'ש אם נחעורר באמלע בתפלה אין רשאי להפסיק ובק'ש היינו דהמחבר כחב דבין חפנה ובין קים חם נחשורה בחמנע בתפנה חין רשףי נספסית ובקים אם ירוה קורא כדרכו ואם רולה פוסק (עיין לבוש) הא קודם ק"ש א"י לעמוד עד פרסה אסור אף לק"ב ואף בד"ח כמ"ש בס"א אלא דאין היור וקורא בק"ש דיעפד. והכ"ב הניה דאם יש משום בל תשקלו מפסיק כו' ועמ"א ב' ומיהו בק"ש ודאי אף המ"א מודה דאם מתאום כ"כ שיש בל תשקלו שיפטיק באמצע ק"ש ופשום הוא ועמ"א : (א) צריך עש"ז וכן הקשו הפרישה ונ"ן בל תשקלו שיפטיק באמצע ק"ש ופשום הוא ועמ"א : (א) צריך עש"ז וכן הקשו הפרישה ונ"ן וברכות ש"ו ה' גי' הרי"ף ור"מ ה"מ לק"ש אבל לתפלה מהדר כו' ואף אם ישבור האון אם לבור מהסלל בל מים וחוץ שם ל"ג לה דלחפלה כות יושבור הזמן אין מתחון וכ"ז שלא עשבר להתפלל בל מים וחוץ שם יותר לבתרי אפי מעש ולפטו כמי אם אנום הוא או הלש ליבים הזמן מתחון ומיהו לאחרו אין חוד לבתרי אפי מעש ולפטו ברו"ף וב"ח דרבוני בתוב בתב בתב בלו ברו"ף וברו" וב"ח דרבוני בתובה לאחרו יכול להחפלל בנקיון דמנקו ואיך כתב המחבר כאן כרי'ף וכחו' וכ"ח דנקים לחומרא דאפבר דזה חומרא יוחר שאין רשאי להחפלל כלי מים אף אם יעבור הזמן . וברל"ג סתם המחבר כחו' לנמרי דחם יש לו מים מזומנים יפול משמע דלי"ע הף לחפלה וחם יעשור פשיטה דחין להדר ואף בלא עבר הזמן א"ל לסרוח אהריו רק מחויב לחזור במלוי לו כו' . והנה יש להלק בין בדרך דכ"ז שלא עבר הזמן מהויב לפניו ד' מילין ולאחריו מיל ובביחו לא הסריחו כלל או יש לחלק בין ידיו מטונפות דחוזר אהריהם ובין כתם ידים דא"ל לחזור אהריהם . או יאמר לקתו במנחה דעיקר התחלת' מס' ומהלה להמחבר (עמ'א וט'ז שם) לא ילויר הדין לפניו ד' מילין דהוא שיעור שעה וקומש שעה וכל הזמן של מנחה לר"י עד פלג המנחה הוא זה השיעור (פחות ג' מנופ"ץ) מש"ה לא כתב שם זה . גם להמהבר בק"ו משמע תפלה מן החורה א"כ אין ראוי לדהות בעבר הזמן מבום מים דרבנן ואף דפ"א הוי רק ד"ח מ"מ פסק המהבר בעבר אין צריך להמחץ אבחידושינו כחבנו דאשבר שלש מחלוקת רי"ף ורע"מ וחוס' ועא"ר כאן ואין להאריך . (בס"ז צ"ל דהור זכני למכנו לושפי. בשם מחגיקות לי זי לע מרוחים ובחל כמון זי מזה ואם הולך יהף ברגליו הפבר דהוי בכלל מקומות המגולים: (ג) ולכן עפ"ז ואם נגע בהפלה במקומות אלו ודאי די בנקיון כמ"ש המחבר אבל בק"ש ופשוקי דזמרה לריך לילך אהר מים המזומנים בעיר ליעול ידיו ופשוש הוא: (ד) שוב עש"ז וכשנותן פרועה במובל בכל טוב ויפה הוא וכ"ש עני יש לו ליתן כי הוא היודע שמה" הכל שמערית ועוסק במאלהה ופרקמעיא ואין לו מבא"כ עשיר חץ אומר לפעמים כחו ועולם ידי וכספר המגיד הארכנו בזה :

יתבמלו מנין בכית'כ בימות החורף ולורו על זה: (כג) נקרא עמ'א והנה בר'מ פ'ת מה'ת ה'א ואין נכנס להתפלל עם הציבור י"ל שיש עשרה בלא הוא ומרחיק עצמו משכינה או שמכמל מנין עשרה הא כשאין מנין אפשר לא נקרא שכן רע וע' רש"י אצל הריף "ל דשכינה מצויה בכה"כ ה"מ עשרה הא כשאין מנין אפשר לא נקרא שכן רע וע' רש"י אצל הריף "ל שכינתו ומ"מ כשאין בית"כ כשיש שום אדם בא להתפלל בתוכה והוא אין בא אין רוצה שישרה ה' שכינתו ומ"מ כשאין בית"כ בעיר רק לפעמים מגין בכית יתיד ואין הולך לא נקרא שכן רע כי ביה'כ אפרו: (כד) מצוה עם"א וא"ר י"ג בשם הפרשה ספוך לבית'כ ירוץ לא בכל הדרך שאין ניכר וי"א בכל הדרך יע"ש וגראה וא"ר י"ג בשם הפרשה ספוך לבית'כ ירוץ לא בכל הדרך שאין ניכר וי"א בכל הדרך יע"ש וגראה בשתרית שהולך עם תפי"ין ומלית אף בידו ניכר הוא ומים ברחוב עכום לא ירוץ: (כה) בשבת עמ"א ברכות וי"ן ב' היוצא מביה'כ אל יפסיע פסיעה נסה . אבל ליעול מצוה למרהם (באר הגולה עמ"א ברכות וי"ן ב' היוצא מביה'כ אל יפסיע פסיעה נסה . אבל ליעול מצוה למרהם (באר הגולה ב"ג ס"ם וציל ה"ו) הנה פסילה נסה יותר מאמה ש"א ס"א נומל א" מת"ק כרי ולדבר מצוה נמי היכא דשבית היוקא כו' אלא מצוח לרוץ לא גפה אא"כ דרכו ומבעו לפסוע גפה וא"א לעמוד על עצמו או בשבת יאנוס עצמו ולביה"ב רשאי ולצאת מביה"ב אפר לרוץ אפור ואל יפסע מי שדרכו ומבעו בכך יאנוס עצמו ולביה"ב רשאי ולצאת מביה"ב אפר לרוץ אפור לפסיע גפה וציע: (כו) כשייצא יאניס עצמי ובחודישי כתבנו מיה במהרש"א בע"י משמע דמציה לפסיע גפה וציע: (כו) עם"א מכית"כ למדרש מותר לרוץ ויראה אם ניכר הוא שהבה"מ סמוך ונראה וודאי שרי ואסיר לרוץ יכנס בכי סוב (עיון ריש פסחים) דאליה אף שיכול להתפלל מנחה עד סוף שקינה כמבואר בליג וכן ערבית לרידן דקבעו חובה אכל שחרית אם הולך ביום בדרך א'צ להטתין שיגיע לעיר ויתפלל שם קודם דיש דאפשר לא המריחו אותו להמתין ולעכב איתור דרכו ומיהו בצ'ד ס'ם משטע ודאי בש קהום עד שינאים לעיר אם אין השעה עוברת ואידה שם יבואר. ויראה אם יש עשרה מתפלית דיפתין עד שיניע לעיר אם אין השעה עוברת ואידה שם יבואר. ויראה אם יש עשרה מתפלית מנחה לאחר כי ומחצה אעים שלכתחלה אין רשאי (עפי רלע) יתפלל עמהם וקיו היא מתפלת ערבית פי רליה פיא יעיש. ועיין לבוש כאן הפירוש. ועסיי ניב פיד לענין פים וארה שם יבואר וצדרין כלאחריו דפי איר יים ופשום הוא עי ר'פ תורח השמש תשת כוי ויהי לילה: ומ"ש מעשה וצדרין כלאחריו דפי איר יים ופשום הוא עי ר'פ תורח השמש תשת כוי ויהי לילה: ומ"ש דרבנן ע' רא'ש ברכות מ'ז ב' ובתוס' שם מאכל ברם שני תי' הרא'ש במ'ק דעשה דרבים דוקא שמוכה רבים והנה סיבר הרא'ש ז'ל דעשה דרבנן ד'ת הוי מלא תסיר וע'פ התורה אשר יורוך ועשה דרבים דתי לעשה זו דבשניהם שוום מאי אולמיה האי מעשה (ובספר ג'ו כתבנו שי'ל קום ועשה דוחה שוא'ת) וכעידנא דמיעקר א'צ בעשה כמיש התוסי פסחים נים א' ומיהו בתרפ"ז ס"ב בהג'ה דאין שום פצוה ד'ת נדחית מפני מגילה אע"נ דמוכה רבים למ"ד בזמנה בעשרה או מוציא איתם ורין שם לשובתות כאן וע רום פום מהלכות עברים היו און חברע מדבריו (ומיש דאם שתרר משוחרר לכאירה מוכח דאי עבוד מתני עי ריש תמירה אפיי בעשה ועח"מ בסמוע ריח ואין דומה לשם) ויד רסיו כעים הביא הביי מצוה דרבים וכים ברים שם דכיוצא בזה הוא דרבים ואי לרץ אפי מצוה דיחיד דלאו ממנם דחייה הוא והלבוש ביד רס׳ו מעים פירש המעם כרץ יעיש ואים לדינא קייל און שום מצוה דית נדחית מפני דרבנן אפרי דרבים: (לא) למחוז עמ'א ברכות ייד א' ובסר פים סג'ח לא משמע כן והב"י הקשה שם מדאמר ה' עישה לו חפציו הא איסורא ייד א' ובסר פים סג'ח לא משמע כן והב"י הקשה שם מדאמר ה' עישה לו חפציו הא איסורא ליכא לימא בהולך בדרך למרחוק וההיא דסעיף ח' שם לדבר מצוה או שאין שיירא ממתנת עליו הא לא"ה משמע דאסור לצאת קודם שיתפלל בכיתו וצ"ע: (לב) והיא עמ'א דרבותא דביהמ"ד הא לא"ה משמע דאסור לצאת קודם שיתפלל בכיתו וצ"ע: (לב) והיא עמ"א דרבותא דביהמ"ד דעדיף מרוב עם וע"ה שאין לומד לרידיה רוב עם עדיף הא בשוין אף לדידיה ביהמ"ד קדושה יותר. והכ"ם בפיח מה"ת ה"ג כתב דרבותא נמי דעדיף ביהמ"ד מבית הכנסת ומיהו הדין אמת ועב"י וכ"ם בשם הדרי הביאו עס"ו מי שתורתו אומנתו וביהמ"ד בביתו אם לפעמים מתפלל ביחיד לא ירגיל עצמו כון רשאי עא"ד ולבוש. מ"ש הר"ם ו"ל שם והוא שיתפלל תפלת הציבור אפשר בזמן שהציבור עצפו כזי רשאי עאד ונכוס. מ"ש הרים ז"ל שם והוא שיהפלל תפלת הציבור אפשר בומן שהציבור בשני מתפללון מיירי ומרב נחמן דאמר לודעי למר (עיץ נ"ץ) ועכ"מ שם: (לג) יקבע עמ"א ירושלמי עאיר כ"ב. ובקיץ בביה"כ ובחיף בכית החירף הוי קביעות מקום כדמצינו בי סיתוא בקיימא כו": (לד) מקום עמ"א ועסי קע"ח ורע"ג וא"ה שם יבואר בזה. ע"ן לבוש אשר ישתחות איתן עתיד במקים בינוני מורה עבר ועתיד: (לה) שיעור עמ"א הב"י הבין דהמור חולק אמ"ש מהר"מ מרומבורג דמרוושלמי דלתותי דלת סגורה (פתח חלל) ואין מבים ש"ם דאין לחלק ומש"ה כתב שהחושש לב פירושלם ע"א הג"ד הב"ף לכנוס בי פתחים והיינו עודה להודיע שודה לממור ע"מ שלמציו ב"ב ברומבור ונשל מ"א ב"ב"ד לכנוס בי מתחים והיינו עודה להודיע שודה לממור ע"מ אמטיוו מידם שלמי מ"ב ב"ב"ד ביותר לינוס ביות ביותר ב לני פירושים יוצא אבל הב"ח פ" ההירושמם ע"א הוא דצריך לכנוס ב" פתחים והיעו עודה להודיע שאנו א"צ לאמצעי אע"ם שנכנמתי לחצר ביה"כ הולך לבית הכנסת גופא לאו כמלך ב"ו שעומד השואל בחצר והביא מדרש פ" כי תבוא יע"ש. ומ"ם מסור אין משמע כך שנתכוין לזה יע"ש. ומ"ם מסור אין משמע בדכות מ"ו א". ואפ" יהיה הוא ה"א: (לו) ארון עמ"א ברכות ה" כ" והמקשה דפריך היינו במסה דידהו ולכאורה מסה אחד לשכיבה ולישיבה ולא הוי קבועה אלא דהמ"ז ה" הקשה ממציעא דב" מסות היו להם ולישני במסת דלשכיבה ועפרות ו"ל כעין מ"ש בס" חמד משה דא"כ מה מעליותא דהיה מצמער וע"כ לפני מסתו הימ אדיתיב וגדים ואין קבוע וצריך להניה להמקשה מסה ל"א קבוע והיינו אותה דלישיבה: הפרק הניים אותן במ"א ד"א דפרק היו והביא ד"ה דפרק מומנו לו אנו ביו בו אותן בתשובות ביו לו אין מיונות התשובות (לד) את וויינו אות בתשובות לו אות הדמות לו אות הדמות המיונות התשובות: (לד) את וויינו אות הדמרק המשובות: לד"ל ביות ה"ביות והביא ד"ה הפרק המיונות התשובות: לד"ל מומר להשובות היו מומנות המשובות: לד"ל מומר להשובות היו מומנות המשובות: לד"ל מומר להשובות המשובות לו אות מומנות המשובות: לד"ל מומר המשובות: לד"ל מומר להשובות המשובות לו מומנות המשובות: לד"ל מומר להיונות התשובות: לד"ל מומר להיונות המשובות: לד"ל מומר למומנות לו מומנות המשובות: לד"ל מומר ל"ל מומנות המשובות: לד"ל מומר ל"ל מומנות המשובות ל"ל מומנות המשובות: לד"ל מומר ל"ל מומנות המשובות ל"ל מומנות המשובות ל"ל מומנות המשובות ל"ל מומנות המשובות המשובות ל"ל מומנות המשובות ל"ל"ל מומנות המשובות המשובות המשובות ל"ל"ל מומנות המשובות המשובות המשובות המשובות המשובות המשובות המשובות המשוב המשובות המ הוציאו לו אי שרי לצור ציורים במחזורים: (לה) אם עמיא שיך ייר רי"ב אות לי ועפר"ח דלאחור הוציאו לו אי שרי לצור ציורים בשחורים: (לה) אם עמ"א ש"ך י"ד ר"ב אות לי ועפר"ח דלאחורי
רבו צריך "זא חזק ג' פטעות משטם שמא יצרקף לפסוק ואסור תוך ד"א גגד המתפלל ולפני רבו
ד"א מצוטצמות די ע"ש. ואלמימרא דנקרא רשות אחר שרי כה"ג אפיי תוך ד"א ויראה לעבור
גגד המתפלל אפשר אף כה"ג אסור: (למ) אחורי עמ"א דבויון הוא. וחוץ לד"א אפשר אף הב"י
מורה דשרי ע" אות ליח בזה וע"ד רמ"ב סעיף לי רבו מובהק דוקא יע"ש: (מ) ישחוק עמ"א בע"ח
במ"א אות א' לק"ש מרחוק ד"א ולתפלה אסור לווו ממקומו היינו שא"צ להפשים הבגדיו דהוי
הפסק גדול אבל הליכה לא חש"ב כ"כ הפסק. ומ"מ מ"ש המחבר בסכ"ו שאין חילוק בין תפלה לק"ש
הא יש חילוק במ"ר על בגדיו ואין מכוסים דבק"ש מפש"ם לא בתפלה. ולכוש כתב דבע"ח בלא"ה אין
הני מכגדיו כ"י ע"ט הביאתיו בע"ם והמ"א העקים רק ריש דבריו שיש לחולק דשם אנום הוא דשותתין
"לא מרוכה לד"א ל"ל להדמיר מש"א"ר העו דתוניה ביימיו שיברו ביימים צורם מי נובר. נק מבטר ובי יונע מקודם לכך א"צ להרחיק משא"כ כאן דתינוק השתין אמרו שירחיק דשם אנום פי ובנמי משמע נברא דחוי הוא לא אנוס והמעיין כלבוש עיקר ההילוק דהיאיל ובלא"ה אין בנדיו נקיים יע"ש עי פ"ד סוף דרך הרבים י"ל בניה"כ ה" מקבל תפלות ויכול להתפלל בלשון ארמי עס" ק"א: צ"א (א) צריך עמ"א דהוי הכון דדרכם בכך וכ"ש דיעבר יצא אף מי שדרכו באיזור: (ב) מכנסיים עמיא רים עיד ריי בעי יעיש. ועכית מה שנתקשה בדברי הראיש בשבת יי עיא ובחידושי כתבנו מזה לדידן לבו רואה ערות אסור בהכרח שהיה להם מכנסים ואפ"ה צריך אזור וא"כ אימורחים: איכא לכתחלה כלא איזור וו"ל דאם בגדיו מונחים על בסנו ממש מברך בהסזו והמוציא ולתפלה בעיגן איזור ולא ספכינן אבגדיו מונחים על בסנו וא"כ לדידן שיש מכנסיים עם איזור על בגדיו רק מצוה בעלמא. ועיינתי ברא"ש כתב ולהם היה כים מיוחד למדת האבר ובתום" שם לא נזכר

והנה תיקן זה הרא"ש כיון דהיה להם כים ודאי אין לבו רואה ערוה ג'כ ומ'מ לתפלה חשו לזה

וסיים אף התה"ד המחמיר בעימוש בס" ק"נ לעמוד עצמו התם מרחיק ד"א והתירו הבגן ודי בכך משא"כ לעשות צרכיו בתפלה הפסק גדול לא התירו כיון דבל תשקצו זה דובגן הוא התירו בתפלה כמו שהתירו מ"ר על הארץ ועומד ומתפלל וא"צ להרחיק ד"א אפ"י. ורשב"א אין סובר הילוק הלבוש בע"ח וצדי"ק ותינוק השתין ע" מ"ש שם ום ש המתבר ואם רצה להרחיק היינו בק"ש ולא בתפלה כמיש: (ג) יקות עמץ הנהג' דינים הם ידיו מלוכלכות במים ב' ידיו נגעו במקום המסונף ומפלה כמיש: (ג) ידיו נגעו במקום המסונף ומכיסה בגוף מלסולי זיעה ג' סתם ידים חיישיגן שמא נגע כי ושים לתפלה בעינן מים או עפר ילדברי תורה אפשר אף לכתחלת שרי כך ונגע מלטילי זיעה אסור לד'ת שינקה בעפר ודי לכתחלה יוד'ה לק'ש ו"א כך ולתפלה בעינן לכתחלה מים ובהיסח הדעת לק'ש ודית כשרים ולתפלה פסולים. וה"ה לק'ש ו"א כך ולתפלה בפ"ר מהית ה"א חמשה דברים המעכבין התפלה משמע אף דיעבד חוזר ומתפלל וא' מהן מהרת ידים ומשמע שם אפי' היסח הדעת כמ'ש בהלכה אב'נ ולדינא צ'ע בזה יה בשלי או הון בחודה והשבט של אם איד היה הוא מול כם שבולה אבר ולהינג צע בזה. ולא נתכאר היפר כאן: (ד) או עם א מישתיו באות תקרום יניש: (ה) או עם א פי זי אות כ"ח ומ"ש בפריי שם במודה אני דקיל מד"ת . וקכ"ה ס"ה לפירות ידיו אין נקיות מותר ואין חוב ע" עש"ו שם וברכה ו"ל די בעפר או אין נקוות מפים עמ"ש באות ג": (ו) לא ישתן עמ"א הכין ודאי דישהה הא א"צ להרחיק ד"א ומ"מ מרת חסידות להרחיק ד"א ממקום התפלה: (ו) לרצונו מחמת מיול מ"א רא"ש. עא"ר מ" המשתין לא יתפלל כו" היינו בכלי ובאות ו"א ליתן צדקה בויברך דוד כתבי מהרא"י וא"א הר"ב ז'ל תיקן כן בלבוב ובשאר קהלות קרושות וכן המנהג ליתן צדקה כשמניע לואתה מושל בכל :

מעה עמ"א בר"ם פ"ד המ"ז ובשור ישהה מעש כמ"ש הכ"מ ולח"מ שם לחסירים שעה ולנו צג (א) שנה עמיא ברים פיד המיז ובמור ימהה מעם כם שהכם יחדום שם להסדים של הדרי בי מעם ושם משמע שישב מעם ובעיץ אשרי יושבי ביתך והדר יהללוך אך צריקים יודו לשמך ואח"כ ישבו ישרים כרי יעיש ומיהו אנו מתפללין וקורין פמוקי דומרה מקודם (שיעור פסוקי דומרה הוי קרוב לשעה כמו דומרה ח"ש) ואח"כ ברכות וק"ש ושוהה מעם קודם שיתחיל פסוקי דומרה הוי אף דצריך ליכנום חשידים ובסר צ' סעיף כ' י"מ ישהה שיעור שני פתחים וזהו השיעור לדיך ומיהו אף דצריך ליכנום ג'כ שיעור ב' פתרום (נכון לחוש לכל הפירושים) כזי שהולך אין די רק בנואו למקום המיוחד צריך לשהות שם מעם כאפור: (ב) כדי עמ'א ודאי למי שיוכל מוב להתפלל מתוך הסידור שלא להבליע נקודה אחת ובמנחה אין שוהין שעה ממש רק אומרים אשרי קודם וביש מקומות פ' התמיד: מ"ש המחבר מתוך כובד ראש ולא מתוך שחיק עב"ח מצוה באימה והכנעה אך לאו ב"א יכול להכניע עצמו ומוב לב משתה תמיד עכ"פ יעסוק בשמחה של מצוה או הלכה פסוקה: (ג) הלכה פסוקה עדיא והלכה פסוקה שאין בה עיון ולא מחלוקה עדים. עיין תהיד סיי מיא לילך למרחץ אעים שעסק בהלכה ופלפול שרי דיסיח דעתו בהכרח משאיב בתפלה גם זה מירדא עאיר: (ד) לעמוד עמ'א ומ'מ אין לבשל תפלת הציבור וכ'ש אם מתירא שיעבור הזמן דרשאי להתפלל עמ'א באות ג': (ה) דא'צ עמ'א דאס היה עוסק בצ'צ ועבר הזמן דאין מתפלל מנהה שתים דרישה ביד שמיא וכאן והמיז שם אות ה' חולק ופסק דמתפלל מנחה שתים דהפמור לא מחמת עצמו.

ועא'ר כאן באין לו מים אפשר דכ'ע מודים דמתפלל מנחה שתים: צד (א) אחורי עמ'א לא בבית קדשי קדשי קדשים דאין שם רשות ליכנום כ'א כ'ג ביוה'כ ומ'ש יכוין פניו כי בעומד אחרי כפורת אפשר לכוין פניו ממש משא"כ ברחוק א"א פניו כ"א לבו ע" בית: (ב) אם עמ'א דאי דרום או יצפון א'כ למת זה הריב והלא כ"כ מחבר ובע"ץ פירש שרוצה להדרום יע"ש: (ג) ואנו שמחזירים עמ'א ואם א'א לקבוע במזרח יקבע בדרום וענים לא שרוצה להדרום יע"ש: (ג) ואנו שמחזירים עמ'א ואם א'א לקבוע במזרח יקבע בדרום וענים לא למערב שיהיה אחורי העם להיכל: (ד) נגד עמ'א ועיין לבוש לדידן כו' וכל מדינה לפי תחנותה למערב שיהיה אחורי העם להיכל: (ה) יצדך עמ'א רש"י בבא בתרא פ' לא יחפור הביאו הב'י ועיין יעמידו הבית תכנסת לפי דרכם: (ה) יצדך עמ'א רש"י בבא בתרא פ' לא יחפור הביאו הב'י ועיין יעיש: (י) שלא עמיא להב"י מטוכה קצת שאם ינסל יעמוד שרי והבא רב עי לאל אחרות היו נאות ולבעיש: (י) שלא עמיא להב"י מטוכה קצת שאם ינסל יעמוד שרי ולהגמ"י אף זה אסיר דהיו נאות ולבוש וע"ץ כתבו כב"י ועס" צ"ח במור וש"ע מעומד דומיא דקרבן ושם קצת שרי וויהיה תפלה חמור ולזה יש לנו לומר עמידה בסמיכה חזור כבמעיף מ" כאן וקצת אין חזור ומ"מ לכתחלה אסור באימה כו" ועתוס" זבחים "ש ב" ד"ה עמידה ובירושלמי נמי אמר באימה משמע דקצת ל"ש ג"ב באימה ויל עסי ק'ב ד: (יא) צריך עמ'א ועסי פ"ם אות מזו ברכות לי אי ובתורת גדבה ועכשיו אין מתפללין נדבר וכן נהגו עוברי דרכים שאין חוורין ומתפללין שנית ועפר"ח ואי'ת במ"ז הי יבואר: (יב) שלא עמ'א בתה"ד סיי וי מבואר דאם קרוב הדבר כיי שלא יפסיקו עוברי דרכים מוב בדרך מבמלון עכוים אפרי ימצא חדר מיוחר שלא יבלבלין מ"מ מלא עכו"ם כו' משא"כ אם אין בירור ספק שמא יפסיקו ע"ד ובמלון יש עכ"פ קרן זוית שלא יבלבלו בני בית עדיף במלון דר"י לחורבה מבדרך (דלא ידע מהבינגו) ועיש ועסיי צי סית בקעה כוי מים מלון מלא עכום . ודברי הריב בהניה אינם בדרך זה כ"א דרך שלא יפסיקו עיד עדיף ממלון שמבלבלים בני בית הא ימצא חדר שם שלא יבלבלו מלון עדיף ואם יפסיקו בדרך מלון עדיף אף שמבלבלים בני הבית כי אפשר חציף מאן דמצלי בכקעה ומים צע דבתה אין זכר מזה וכאמור רק ממעם דמלא עכרם ועב"י צי. ומלבוש צי סכ'ז הבנתי דברי הריב דה'ם בהרך שקרוב לוודאי שלא ימסיקו ע"ד דוך עדיף ממלון שמא יבלבלו ואם דרך ספק מלון עדיף כי שמא ימצא איזה חדר וקרן זוית שלא יבלבלו יע"ש: (יג) ולא עמ"א גם זה מתה"ד ולא כהגהות הר"ב וע"ש כצאתי העיר במשה רבינו יע"ש: (יד) באיזה (יג) ולא עמ"א גם זה מתה"ד ולא כהגהות הר"ב וע"ש כצאתי העיר במשה רבינו יע"ש: (יד) באיזה עם"א כיז בת"ח חיינו מאות יה עד כאן דלא כהר"ב בחנ"ה. ורצ"ע עמ"ש באות יה ועא"ר אות "א:
והוי יודע שמ"ש רש"י ברכות ל' א' מעומד עדיף ממהלך דמכוין הא מיושב בלא"ה "ל מעומד
עדיף דומיא דקרבן בעינן ויושב פסול לקרבן כבס" צ"ח וכ"ת מהלך גמי אין דרך שירות
בכך הא בירכא דבובח"ם ר"ם כ"ה ובר"מ פ"ה מביאת מקדש היו"ז רק יושב והעד בזבחים מה

ליושב שכן פסול לעדות ואיכ יושב או מעומד ויבלבלהו קצת בני הבית אפשד מעומד עדיף וגם בלאיה איא מכוונין עתה ג'ל ועמיש אייה מזה במיז אות הי ובפרי חדש:

בלא ה אא שאין לעשות תנועה משונה. וביחיד רשות ולא בציבור ובפר להרים קול (א) עיניו עמא שאין לעשות תנועה משונה. וביחיד רשות ולא בציבור ובפרם להרים קול וכדומה הלבוש השטעש הנהות רבו בני פסיעות קודם התפלה עאיד דהולך לבית הכנסת עשה כמה הנשות יעיש ומים אין מורח כיכ וראוי לעשות כן. מ'ש המחבר בסעיף ד' הוא מתה"ד מי כיח ולמיד בירושלמי ככהנים אפשר ג'כ זה ומים הלכה כמלאכים. וזעיז איא בתפלה עיין זבחים רים ב' בקידוש ידים ורגלים מכיור ואף בקדושה אין לעשות כן ועוד דגם בקדושה אין למפוך זהוים רים ב' בקידוש ידים ורגלים מכיור ואף בקדושה אין לעשות כן ועוד דגם בקדושה אין למפוך מה׳ם גופא כמלאכים בעמירה: (ב) ידיו עמ׳א הכל כמנהג המקומות. ועא׳ר בחזנים

ומעות ועל"ז א' מ"ש בשל הב"ח ג' חילוקים יע"ש ואין להאריך ובסור מבואל שלבו עליהם "שלא "אנך לא: (ב) ולולב עמ"א להרר" א"צ (עמ"ז ב") וכ"ב לשימתיה באות א": (ג) מותר עמ"א משנע הא לא"ה אסור ועמש במ"ז אות ג'. ומכ"ש שאין לקרוץ באצבע וכיוצא בשעת תפלה והלואי יכיון קצת:

(א) סנסרו עמ"א ובשעת פיהוק א"א בע"א שרי או סנסרו חיינו לחי התחתון ויישנן על ידו משא"ב להניח ידו ע"פ בשעת מפיהוק שרי עב"ז: (ב) לרוק עמ"א עס"א שה בע"א בשבת אסור לשפשף רוק שלא בשעת תפלה ומ"א שם אות כ"ד ועיין לבוש באן: (ג) א"א לו עמ"א עמ"א ע"ץ ב"ו אמנם פלדים פדר מהר"ם סובר כל שברק קודם הוי לאונסו ולחש"ז בא"א לו עמוד עמ"א א"א אחרר"ב מותר כ"ב שלא יהא גראה היינו בגד עליון אסור ע"ץ ע"ץ וע"ת פירש הבתחתון גמי מבליע מעם מעם עא"ר. וע"ן ר"ם שם מבליע בפליתו או בגדו משמע לבאורה אף בעליון: (ה) ואינו עס"א אפשר ב" הפירושים להרר"ץ בב"י ומש"ה וורקו בידו לא שהופך פניו דהוו ומיהו אם א"א לו ליגע ברוק בידו וורקו ע" בגד או הופך פניו עב"ז: (ו) לא לימיא וורקו שיו או כהגד ספיקא דבסימן כ"ז ס"ד דלת" הב"ד הרשות בידו לאיות צד שורצה כיון דשניהם שוין ולדים מד"א ירון או כהגד ספיקא דבסימן כ"ז ס"ד דלת" הב"ד הרשות ב"דו לאיות צד שורצה כיון רשב"א ווא"ד אות ז" ולמ"ש א"ש דפשימא קודם התפל ב"א במים לו"ץ במ"א בותר כ"מוה ו" ולמ"ש א"ש דפשימא קודם התפל ב"א במ"ש בס"ח במ"א אות כ"מוה ו" התפלת ומיו א"ב ה"א אות כ"מוה ו" התפלת ומוד בשום קצות ע"ן א"ב אות א" שוכרא והרפנא יע"ש: (ג) בשעה עמ"א שם. וע"ן לבוש אע"ב שאין אנו מסונין מ"ם מה דאפשר לעשות עושן ע"ב אין להתפלל ו"ד מוש מצה ברש וכ"ש רוח רע מוופש קצת עם" ע"ח ו"ד) כמשאוי עמ"א חום בן עא"ר רששע דחוור ומתפלל:

אין חוזר ומתפלל: צם (א) כדי עמיא בקכיח (מים בדיא) ושם שאר תנאים מזוג יעיש ויראת היה לתפלת וחיה שאר דברים המשכרים יראה דאסור להתפלל עמיז שם אות לדיה. ועפרית הביא ראיות דרביעית נמי בר ואם מימרא מפורשת פי הדר (סידים מיל מפיג רביעית) ומיש בתוך המעודה הכל לפי מה שמבין ודעתו ומעודת שמחה ביים מתוך שמחה מדבר בתוך תמעודה ניכ הכל לפי מה שהוא אדם 91

בד (א) לרוח עכ"ז ועמ"א אות ב' ומ"ש דאין אחרים מתפללים לא היה כדו בר עסי' לדיק ס"ז בחוך בית הכנסת אפילו הופך פנין ממש מהקהל לא מקרי רשע וכדו בר יע"ש וח"כ חם אירע שטעה בביח הכנסת כן חפשר דלח יפסיק ומ"מ חפשר חוושא מילתה והליכה אין כ'כ הפסק ע'כ יהפוך לצד הקחל : (ב) גגד עט'ז דיעמדו בית הכנסת לא ממש נגד המזרח רק נטוי קצת לצד דרום לפ'ז מקום הרב בבית הכנסת בצד דרום הארון וא"צ להדרים דבלא"ה כן הוא ומי שעושה ממש נגד המזרח טוב לעשות מקום הרב ללפון הארון הקודש בידרים (ויחסים) זכדרים נראה כהופך שורף מארון קודש . גם מי שעושה כלבוש א"א לו להלפין דנראה (ויחסים) זכדרים נראה כהופך שורף מארון קודש . גם מי שעושה כלבוש א"א לו להלפין דנראה כהופך פניו מא"י כ"ש בשוה . ועא"ר ועם"ז ועיין ע"ן ובס"ח משס"ח דמקום הלדיק יסיה בדרום ארון קודש עא"ר: (ג) מו"מן עע"ו לפירוש הר"ב יהיה מקום הרב בלפון וכ"ש לפירש"י ועמ"ש בו"ו היה נאה כל"ל) ובאמת הר"ת ז"ל פ"ה מה"ת הלכה א" משמע כל השמנה דברים ועמילה בכלל אין מעכב דיעבד יע'ש וכ"כ שכה'ג בשם הרמ'ע מפאנו הביאו הפר'ח ז'ל ולהמחבר כשיוכל היינו שלא עבר זמנה או משלימה בתפלה הסמוכה דהוי כנאנס : מ"ש הרב בהג"ה ס"ן יהרהר בלבו י'ל דיעבד יוצא מאחר שאנוס הוא ועפריח ואין להאריך :

צה (מ) להדמות עב"ז בעור ח"ח כמלחכים זה בלד זה וח"ח ככהנים בהולכין על הכבם צה (מ) להדבורת פכים בפור חים בתנתבים וה כמ היו זו זו תי בהדים בהוכין עד הכבש עקב בלד גידל והקשה הב"י בנתר' דידן כמלאכים לתה הביא הירוש' הש"ז וחי' לגלויי ישרה שתירגם כוונין היינו זא"ז מח"א ככהנים כו' ש"מ מלאכים זא"ז ועב"מ ובב"ח כתב העור ככהנים בעבודה דהפלה ועבודה הדא הוא יע"ש ובר"מ פ"ה מביאת מקדש הי" י"ז אין זכר מזה לכם כים בשבות המשלם העבות הנה החתים של הכיון רגליו כלל רק רחוקים זה מזה מבואר בר"מ פ"ה מב"ח ה"א ה' דברים אין מערבין ועב"ח וא"ר וכביופב בעגלה מ"מ יכוין רגליו ועיין עם"ז : (ב) שיריר עס"ז וב"ח סי קודם החתלת התפלה יסתכל בתלונות ולבו נכנע פי' הפסוק נפא לבבינו אל כפים כו" עיין פרישה בשם הרר"י ועיין פירש"י פ"ק דמענית עלה ח' דיהא חוכו כברו (כמו בכפיו פרושות כן יהיה לגו כפירוש הרר"י ועיין פרשת דרכים דרך ערבה הגיא זה יע'ש) : (ג) הימגית עט"ז ועיין הגמי"י פ"ה מה"ח ר"ו משמע כב"י וכ"מ וכ"כ הר"מ ז"ל ועומד כעבד קמיה מריה באימה ויראה וסהד יע"ש . ובטור סימן ל"א פירש בלערא כו' הביאו

בל"ע ס"ו והמהבר הבמיטו דאייל לביטחיה ופסק כר"מ ז"ל והר"ב לא הניה כאן דסובר מסברא הוא והלחבר הבמיטו דאייל לביטחיה ופסק כר"מ ז"ל והר"ב לא הניה כאן דסובר מסברא הוא והלא והלשון שהעתיק המהבר דברי הר"מ אין מבואר ההיפוך לכן שתיק ליה:
"צו (א) עבו"ג ברכות כ"ג ב' ח"ר לא יאהוז ס"ת ותפילון ויתפלל אמר שמואל סכין ומעות ועבה וככר וכיות כר בל" הני דוקא ולהכר"ו הכל אחר מ"ש הכ"ד דאמר שמואל (ס"ח ותפילין ה"א אע"ג דמנוה לשמרן אסור) וי"ל לדין החלמוד חוזר בלא כיון י"ל ג' מילוקים הני חוזר ושאר דברים אסור לכתחלה ולולב שרי ולדידן עכ"פ אין חוזר וא"ש. ומר"מ פ"ה מבואר שמונה דברים אין מעכבין יע"ש אף לדין החלמוד וקשה מ"ש הני דנקים והך יחפלל **ג'ר ה'ה ק"ש אפילו פסוקי דזמרה לדידן ועיין סי' פ"ע ס"ג : (ג) מפגר עט'ז הסכים להר"י** דאפילו שאר דברים אסור ויראה שאין עומד כך בפני הגדולים ואוחז דברים וחפלים בידו עסי' ל'א ס"ה : (ג) אש מותר ליפלו עט"ז שה"מ"ש ירשום מקודם שלא ימרד בחפלתו . ג'ע אם מותר ליקח בידו ס"ח ותפילין דמתיירא מפני גנבים וכדומה אפשר התירו לו וצ"ע :

צד (6) לא ינה"ק עם"ז עב"י כפירש" ברכוח כ"ד ה' ופי' ב' גיה"ק גוף הקים פושט גופו וזרועותיו. ועכ"מ פ"ד מה"ח הי'ח פירש פיהק מוליח קול כזוללים ופירש" שלפנינו וזרועותיו. ועכ"מ פ"ד מה"ח הי'ח פירש פיהק מוליח קול כזוללים ופירש" שלפנינו על גיהק פירש כן. ומ"ש הש"ע ואם מפהק מחוגם ה"ה גיהק נמי אם א"א שרי דלא ישרד כתפלחו אלא דא"ל הניח ידו ע"פ רק במפהק שפוחח פיו הרבה ועא"ר וברכוח כ"ד א' רבי ביהק ופיהק יע"ש ולפי' הב' שם א"ש מפהק מניח ידו על סוטרו ופירוא כ'ד ק" רצי דאסור ועיין ר"מ פ"ד מה"ת ה"א יבדוק עלמו קודם יע"ש : (ב) זורקו לבמאלו עש"ז לא הבינותי דהב" תירן בכם אביו כמ"ש הר"ב כאן בפמו אלא פסק כר"מ ז"ל שכתב רק לאחוריו המוטודא דיבן ולא לבמאלו ולא לימיני ע"ש בב"י ומ"ש כ"כ בד"מ הביאו המ"א אות וי"ו יע"ש. ומיהו אם א"א מותר אף לימינו או לפניו עב"ח אם יערד מחמת זה בתפלתו ולא אשרו אלא בחפבר לפתחלו אז עדיף כן:

צה (א) ועומר עט"ו עסי נ"ה בט"ו כי הטור סובר בגמרא דידו כמלאכים והביא הירושלמי לגלויי מהו כוונין ומ"ש כאן ככהנים היינו דמסתמא תפלה ועבודה בחד גווגא הם ובתפלה כמלאכים ה"ה בעבודה כן והטור חשיב כאן שהתפלה שוה לעבודה בכל מילי ובאמת הוא בקרקע חל גבוה כדומה דל"ש חלילה שייך גבהות וכאן אמר דיכוין ג"כ שחפלתו דומה לעבודה . אבל הפרישה ב' ולבוש כאן משמע דע"ג כלים פחות מג"ע וליכא ביעחותא נמי אשור דומיה דעבודה דחסור הלינה . ומ'מ מה ששוטחים עשבים ביה'כ אין זה חלינה דבטל הוא ול'ד לכלי דחשוב הוא ולא בטיל ועיין ב'ח . הפר'ח כ' דא"כ יהא אסור להתפלל כי אם יחף ומצינו רמי פוממקי ומצלי ואסור להחפלל יחף כ'א בט'ב (עסי' נ'א ס"ה) והביא ראיה מפ"ק דשבח ב' רמי פוזאקי ומכיר וחכור נהתפני יחף כית בסיב (עברי ליח סיה) והכית דעיה עם ק זשבת ב ברש"י מכהני והנה שם בלא"ה אשור בפוזמקי דהוי יחיד בגדים ומכנסים כתיב (שמות כ"א מ"ב) ממתנים ועד ירכים יהיו אלא דכ"ב שהולכין על רלפת שייש דוקא ולא הניתו דפין וכדומה שלא יהיה כ"כ קר ע"ז כתב דחצילה לרלפה אשור משא"כ פוזמקי לדידן בשל הוא לגופו ולא הוי הצילה עמ"א סימן ע"ז אות וי"ז דסנדל בעל לגוף יע"ש. בד"א ע"ם ד' חיבות התם ל"ש כו' ב צמ (א) מישלים עש"ז עב"ד האריך בין זוגא דרבנן (ברכות ע"א") ובין בניו של ר"ג בכמה תילוקים ועמ"א ב' והוא חי" דבניו של ר"ג לא היו שכורים וכו' וכ"ה בד"מ תי" זה

אדם , ועמים באות ב' איה א'ש דברי הפריח. גם יל מיל מפיק רביעית להוראה עלם פ"ד הל" מה"ת: (ב) תפלתו עליא ב' ועירובין ס"ה א' ניצול כר וא"ש דברי הפריח מ"ש באות א' דהביא ראיה דשיכור רביעית נמי בכלל שיכור לומר כאלו ע"א אפולו ברביעית ובעירובין ס"ד א' שהה רביעית אל יודה יע"ש: (ב) כדין עמיא בכ"ר ת" מונא דרבנן לבני ר"ג לא היו סבו אוה והשטימם פה ואפ"י התחילו באימור (מ" חשיב אונס והת" לדים דבני ר"ג לא היו שכורים כלל אפ"י שתיים לא היו למבואר בד"מ (בכ"י משמע דלמ"ד ק"ש שוה לתפלה בשיכור בשתוי ג'כ ומנ"ן לא משמע כן עא"ר קפ"ה אות ד" יע"ש) אבל הלבוש כאן כתב התחיל באימור באיור ומיחה כהב כאן שהה מסש קיש לתפלה באימור גיי ע"ש. ומיהו והאי במסוך למנחה וועבור הומן וראי אם שתכר והיי אף להמ"א הוי מותר הוי מוד ועפר"ח. והנה בק"ש למ"ד שתיי מותר הוי מיד ואין תשלומין (עס" והיו ותפלה וראי אף שתני שהנג דשה הוי למעכר ואף למ"ש הר"ב בס"ג יש נים ואיה באתר ו יכואר: ושיכור שהנע לשכרות של לום כשומה יחשב לנמרי עפר"ח כאן ומ"א קכ"ח אית ניה ובהם"ז ושאר ברכות דשיכור מברך בשיכורו של לום לא וחוור ומברך ופשימא שאון מוציא ביקדש ה"ה שינה מעם וכתב הכ"מ א אם צרוך לתפסיק: (ה) רוכב ע"א עירובין ס"ד ב" בר"ג ביקד התא דאתית להכי כר והב"ח האריך כי משמע שם דרכוב תבור מפהלך דברביעית נמי ג' מילין וכתב במהלך דבר ביעית הבר במא ש"ל כתי השני של הב"ח השתי במותר ביו במהלך לא מהני כלל ורכוב ג' מילין וכתב המ"א ש"ל בתי השני אי דבמתבר נמי (בסקלא והיבר אתי א איש חילוק בין יון מזק באימלף יובעית האות בערובין שם לכ"א מתריוצים מ"א מילו והלו ברביעית ביותר מרביעית ביותר מרביעית ביותר מרביעית ביותר מרביעית ביותר מרביעית ביותר להומר אי שורלון מין לא אמני ללון והמור דרכוב ב"א מילו ברבועית הובי ורכוב ברביעה ביותר מובי ורכוב ב"א מול ביותו להוברות ב"א הומר אוב"ם שכור מ"ם וכ"ל ואמנם זה ולא מהני מ"ל מהלין וואר ביותר מרביעית ב"ל מולין וואר ביותר מום בו"א וואר ביותר בוב ב"ל וולין וואר ביותר בוב ב"ל וותר ברביעית ב"ל מולה מ"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל ב"ל וב"ל וב"ל מ"ל מ"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל במ"ל וב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל מ"ל וב"ל ו"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל מ"ל ווב"ל וליוו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל ה"ל וותרו ב"ל וותרו ב"ל

קב (א) בתוך ר"א עמ"א עתום" ברכות ל"א ב" תום" דה סכאן לפניו ולאחריו וצדרין אחור (לפניו לא ב"ח" ב"ה סכאן לפניו ולאחריו וצדרין אחור ל"א ב"ח" ב"ה סכאן לפניו ולאחריו וצדרין אחור ל"א ב"ח" ב"ה סכאן לפניו ולאחריו וצדרין אחור ל"א ב"ח" ב"ח" ב"ח" ב"ח" ב"ח" ב"ח" ב"ח ב"ח" ב"ח"

ועב"י רל"ה וכ"ב הב"ח ומ"א ולא ראו בד"מ כי לא היה לפעמים ח"י ולי העני יש בכאן הנת הרהורי דברים הכחבם כאן: מ"ש הב" מבני ר'ג אם לא עלה ע"ה חייבין כו' הח עלה לי הא קיי"ל כדאי רשב"ג בשעת הדחק לאחר ע"ם . הנה אם נאמר ק"ב משלים ובלא ברכים כ' סימן ג'ה (עמ"ה אות ה' ומ'ב שם) לכאורה יהיה בהכרח חייבין בברכה . ועוד מסתמא רצו בני 'ג לקרות ולא שיפקיעו עלמן ויקראו כך אלא בברכה קאמרי (בהידופינו הארכנו מזה) ינהמר לא חשא הוי ד"ח כבסימן רפ"ז במ"א אות וי"ו א"כ בני ר"ג סבורים יתיד ורביש הלכה כרבים ובשל חורה קיי"ל בי"ד רמ"ב דאפילו שעם הדחק לא מהני רק בקשן נגד גדול או יחיד נגד רבים דרבנן לא בשל חורה כמו שיראה הרואה בכללי או"ה שם בש"ך ד"ה שוד נראה "בואר וד"ה ודאי באישור חירה ובקיצור כללי או"ה איח ב' יע"ש א"ב לפי דעתם שפיר שאלו והשיב להם אם לה עלה ע"ה הא עלה אין חייבין בברכה יחיד נגד רבים . אלה דו"א דברל"ה ס"ד מביהר באר הברכות זולת השכיבני ביחיד נגד רבים . גם יש לראות למ"ד בבו" נ"ח דק"ש יש לו הבלמם כמו תפלה א"ב מה הלבון אם לא עלה ע"ה הייבין לקרוח ואימהי פפורים דאם עלה חייבין מהבלמה (דודהי כמ"ד משלימה חייב הוא) אלא הש היו בחים ורע לישן ואח"כ לקרות דסברי הלכה לחכמים עבר הזמן והשיב אם לא עלה ע"ה חייבין עכשיי לקר ת מיד ולפ"ז לית כאן בעה הדחק ולמה ימפינו לאחר ע"ה ויתיישב קושיים הב"י אלא דלא ניהא ליה בכך והייבין הא לאחר ע"ה פטורים דמזידים הם והשלמה דוקה בשונג לא במזיד כבסי' ק'ח ק'ז'. ואם נאמר דג' הילוקים בוגג אוכם מזיד ובני ר'צ ח"ו לאו פובעים אלא בוגג קלם הרוב למזיד כמ"ש הס"ז רל"ה ד' והלכה כרשב"ג בשעת הדחק דוקא אנום גמור הא שונג קרוב למזיד לא ולענין השלמה כל שונג משלים ודוקא הזיד לא א'כ הא דאם לא עלה ע"ה חייבין הא לא"ה פפורין דלאו אנוס הוי מ יקבה מטעם השלמה חייבין . ולומר לאחר ע"ה לריך בימהין עד ביכיר הבירו מרחוק ד"א ולהקדים בחרית שיין ר'מ פ'ג מה'ת ה'ש מתפלל מנהה שתים ובכ'מ בם ובסימן דליג והבן זה וחין להאריך ואי'ה במ'א אוח ב' יבואר שוד: (ב) אבל שש'ז ושמ'א ה'. וכוונתו דהבתא דאתים להכי דחויא הוא ועיקר כשינויא קמא וע"כ הכין הוא מדאמר ר"ג כלום בחינו יין איפלקי וכתי' בתרא אין חילות ואף יין פשוט ברביעית רכוב ג' מילין אלא ש'מ דה"ת השתא היכא לתרוצין לקישיא דרמי בר אבא ועיקר כתירוץ א' מדאמר החש יין אישלקי משכר עפ"י מלח פפי יורה דהרבה יותר מרביע" ומש"ה פשקי טור ובה"ג דרכוב ביותר מרביעית מיל מהני ואישלקי ג' מילין וזה אין מלוי בינינו . ורי'ף ורא'ש שלא הזכירו זה סוברים דאין להקל ביותר מרבישית ברכוב והא דלא כקבו ג' מילין מהני י'ל דודאי אם בתה הרבה אע"פ באין שיכור מ'מ גרע מרביעית אישלקי ולא מהני ג' מילין ואשלקי אין מצוי כו' . ואמנס מ'ש דבדיעבד יצא בסינה א"י מהו דשינה כ'ש פורדתו כו' ואפשר ט'ש וצ'ל דיעבד יצא בשהוי דלכתחלה לא יחפלל הא דיעבד שפיר דמי : (ג) ולכן עט'ז ועב"ח ומ"ם רמ"ח בסידור הייגו ליישב המנהג עמ"ש במ"ח חות ו'. ועפר"ח האריך בהא דרב שבת מסר שינתיה לשמעיה בעירובין דף ס"ה א' יש"ש. ודע דשיכור

אסור להחפלל אף רבישית בכלל יש ליחדר מאוד עמיא אין להאריך כאן:

(מ) אבל עט"ז עסיי ק"א אות ב' זהוא בב"י בם בשם המרדכי ובסיש שוד פעם דחביבי
ויהבי דעתייהו ועב"י ועא"ר כתב להבדיר לריך ביהא בגורה (איך מועיל סידור ובשל
ראב חודש יש ס"ם שמא הלכה כשור דא"ל להבדיר מס"ב מועדות . וב"ח חשון כמועדות
ראש חודש יש ס"ם שמא הלכה כשור דא"ל להבדיר משא"ר מועדות . וב"ח חשון כמועדות
ועסר"ח כתב שנומגין חפלה ראשונה מחוך הסידור ואח"ר דבר ע"ש. זהוי יודע דבר"מ פ"ד
ועסר"ח כתב שנומגין מפלה ראשונה מחוך שהידור ולח"ר די בכך יע"ש. זהוי ודע דבר"מ פ"ד
מט"ה בים (לא מחוך שיהא שצורה כו') אעש"י המשנה קלת ילא מ"מ לכתהלה לא מבא"כ יעלה
ויבוא וכדומה אבל מב"ח ופר"ח מבואר דה"ה המוכה ופורים יע"ש בקלח דפובי ש"ע (בד"א)
ר"ה היינו ראש השנה וכן הוא בדפום פרי חדש ומוכה שם גי' שליין וחפלת ראש הודש נמי אלמל
דעח ע"ה ראש השנה והיינו כרי"ף ורא"ש עב"י (והפור דנקים רא"ש ל"ד עיין ב"ח) וזה אפשר
דעח ע"ה עא"ר ואמנם בכ"מ וב"י משמע דעתו דהם מודים להר"מ ז"ל וכ"ה בלפוב ראש הודש
ובל"ן יע"ש בזה ומ"מ גם הע"ז כתב פי" המלות הקשים לרוך להסדיר:

קא (א) בדי עיון ט"ז להטור פירש ע"ד בירושלמי כמו כדי דולפין שאם שומה שילמדו אחרים מממו רשאי להגביה קילו ואמהם להגביה יותר מדאי אשר וע"ל החזנים במגביהין קולם ביותר (בחזרת התפלה כדי לענות איש"ר ואמן עבירה המורה היא ב"ה יע"ש ומ"ש הס"ז דאל"כ הוי גנאי לר"י ובטור מוכה כך שכתב יע"ש. ושיין עוד פרישה ז"ל כד הוי לליל דעתיה מתפלל בביה" ומימ האידנא אין לנו להורות היתר זה להתפלל בביה" ומימ האידנא אין לנו להורות היתר זה להתפלל ביחיד ולעורר הכוונה שילמדו ממנו אחרים ועשי צ" מ"ח אם לא גדול הדור ומפורסם שכל מעשיו לכם שמים. ועמ"ש באים "ג אפיא" עש"ז כ"ה בב"י כשם המרדכי ועיים בר" אית א" יע"ש: (ג) ומ"מ שע"ז ולכאירה דלא כב"ה הביאימיו אות א" אבל הכר"ה העתיקו

להביח זיל ועאיר דהשינה אמן לא ינפים קולו יוחר מהמברך ולכן מנביה הפין קולו:

(ד) אלא כלהיק עצ'ז להעה זו כל לפינות הון להיק אין מלאכי הברה מקקים וליפיר איל מין הקב'ה בעלמו מקבל תפלחם וידע מחבבות שבלב וייא תפלח הליפיר אכילי שלא בזמן מלין והקב'ה בעלמו מחפל יודע מחבלים בלי וייא תפלח הליפיר אכילי שלא בזמן בית מחפלים קיא פנה מלו מפלח הערער ולא בזה את תפלחם אפי' ליחיד פונה הקב'ה בעלמו לא ע"י מלין כשהיא תפלח הליפור משום דלא בזה את תפלחם: (ה) הויץ עש"ז ועפרים הביא הא דרים אלו נאמרין גבריאל היו משמע שכולן אין מכירין לפון ארמי לק גבריאל ואין הפרח ייץ או ללפור האפרים בליל לאון מסמע אף ארמי ודאי דלריך לחלק בין יחיד לליפור אלא ביהיד גופא ארמי דוקא הא אחר מחפלין הפשם בבאר לפונות. וא'ש דאומרים יקום פורקן דוקא הא שאר לפונות שרי ומש"ף מתפלין הפשם בבאר לפונות. וא'ש דאומרים יקום פורקן דוקא הא שאר לפונות שרי ומש"ף מתפלח מחפר מחפר מפורק בול הארמי לאר מונות שרי ומש"ף החוץ המוד ליידר המודר היידור האומרים יקום פורקן האומרים יקום פורקן האומרים יקום פורקן האומרים יקום פורקן המוד המודר הוא בירים אום בואר האומרים האומרים היקום פורקן החוף החוד הוא המודר הוא היידור הוא האומרים האומרים האום פורקן הוא בירים אומרים האומרים האום פורקן הוא האומרים האומ

הוי ל"ע לח"מ אלא אפילו יודע ואין עומד. מדה חסידות לאשה כחנה להרחיקה א"ע:

(ב) בין עש"ו והם דברי ד"מ ומאחרים ודאי עלי לא היה שומד אחורי אבה עפר"ח. ומע"ז

כאן משמע כמ"א ו" דלפניו לישב אשור הא לעמוד שרי לפניו וא"כ מלן לדדים אשור אלא

דכיון די"ל דעלי בלדדין היה משא"כ לאחריו לא היה אשור. ומיהו להו" עמכם באמה חמישים

אין ראי ללדדין אפי" נאמר לפניו לשמוד אשור מכ"ש דלעבור עלי חוץ לד"א היה וא"ה יבואר

במ"א ו". והוי יודע דמקום גבוה ורשות אחרם אפילו הוך ד"א מותר לישב ופשוע הוא ואפילו

במ"א ו". והוי יודע דמקום גבוה ורשות שחיר לעיד ב"ן ממוך ליא מותר לשני החלץ במסקום קדוב

לעעם המ"ז באות בימ"ל ברשות אחרת שפיר דמי: (ג) ואפילו עט"ז כתב מ"א שהמקום קדוב

הוא שעומד לפני המלך (משא"כ ק"ש שבח אין עומד לפני המלך דמהיע א"ל פיכםה לבו) כו"

הוא שיון מקבל עמ"ש פשיעא דקרותה א"ל דקרום היא לרוך שווא ב"שה ועס"ש ליה הא אפיר שורה אורים

אין מקבל עמ"ש פשיעא דהרה א"ל דקרום היא לרוך שווא ב"שה וועס" ש"ל מה א אפי בורה

ק"ש לריך לקרות פ"א עמהם לה וא בשיר ושבה כ"ש בד"ח אלא דקפיא ליה הא אפי בירור הוא בק"ש הא ליה כא אפי בירור הוא ביר ובמת למוד וה"ה בק"ש בששניהם יושבים ואפשר

דקפיא ליה כשאחד שמד וקורא ק"ש הא יושב בפל אסור וליע וע" מ" מחד משה. בבאר העולה

ה" ויש מתיר בעושק בחורה חה"ד והמעיין בפימן ג"שם ארבה משמע שיר ושבח לא ד"ח ועב"י

ה" ויש מתיר בעושק בחורה חה"ד והמעיין בפימן צ"ש הארבה משמע שיר ושבח לא ד"ח ועב"י

ל" בצד עמ"ז הקשה מעלי ו"ל דתנה החמירה על עלמה יותר והרחיקה עלמה לאמה המיבים

או למ"ד השעמד עלי בד"א ועלי במקרה עמד כתב הב"ח דאם עוסק בהלכות דרך ארן

רוצה לקבל עמ"ש (עם"ו ג') א"כ סמוכה במקצת שאם ינפל יעמוד נמי אפור עסיי צ"ד בע"א יו"ד וקמ"א אות ב' ותכ"ב אות י"א ותקפ"ה א' דהא המתפלל אסור בזה להמ"א צ"ד יו"ר בשם הגמ"י

ונצבת עמכ"ה כיוצא בה שנם הוא עמה ממש ואפ"י עמכ"ה בה"א מ"מ גראה שאין רוצה לקבל". עמ"ש דהמתפלל אסור בזה גם חברו אסור ואחר אמרו שאסור רק לישב ש"מ כב"י ולא כהגמ"י: קב (א) וחוזר עמ"א ולא הבינותי דודאי אסור להתפלל קודם שיכלה הריח כבס" ע"מ ס"מ ולהמחבר

בלא אנום בתפלה חחר לראש כרי"ף ור"מ כמכואר בסי ס"ה ופ"ה וק"ד. ואם נדהוק ונאמר דוראי ממתין עד שיכלה הריח אין בו שהות כדי לגמור כולה (מראש) כמ"ש הב"ח כאן ונאמר דוראי ממתין עד שיכלה הריח אין בו שהות כדי לגמור כולה (מראש) כמ"ש הב"ח ולה כיון המב"א מ"ח וכן מבואר בד"מ וי"ל דמיירי המ"א מ"ח וכן מבואר בד"מ וי"ל דמיירי ששהה לגמור כולה ע"י עימוש כמ"ש הב"ח אבל הרחקת ד"א ורבון אין בכלל: (ב) לאחוריו ששהה לגמור כולה ע"י עימוש כמ"ש הב"ח אבל הרחקת ד"א ורבין אין בכלל: (ב) לאחוריו שיש ביני יונה ולפ"ו ה"ה צדרים דלא כמ"ש הב"י רך לאחוריו ואם א"א לאחוריו שיש בהר לו דרף רבי יונה. דלמהרי"א צריך לומר דוקא שכתפלל לכותל. עס" ע"ח במ"א א' וצ' במ"א אות מ"ם לרשב"א דכל בדרבנן א"צ להרחיק בתפלה ד"א ולמה ירחיק בהפחה דהוי ג"כ דרבנן כבסי ע"ש ס"מ (ר"ד שאין עיקר הקילו בד"ת אלמא ד"ם הוי כמ"ש שם) וצ"ל דוה גנאי יותר בשעה שיוציא מנופו שאין עיקר הקילו בד"ת אלמא ד"ם הוי כמ"ש שם) וצ"ל דוה גנאי וותר בשעה שיוציא מנופו ואה"ג באם יודע שיתחילו המים לשתות צריך להרחיק מקודם ז"א ומיהו לדידן אף תינוק השתין הדא"ג באם יוני ע"ס ע"מו לב"א אין אומר הרבון כמ"ש באות ה" דאין ניכר החרפה וכ"כ מרישה ועא"ר בזה ע"ש: (ד) א"צ להרחים עמ"א בצ"ב אות ב" דאם לעמור עצמו לגדולים מרחים עמ"א בצ"ב אות ב" דאם לעמור עצמו לגדולים

מוחיק ז אין (ג) ואומד עם א ובט א אין אום וחובן כם שבאות הדאין ניכר וחודשה לנדולים הפרישת ועא"ר בזה ע"ש: (ד) א"צ להרחיק עמ"א בצ"ב אות כ' דאם לעמוד עצמו לגדולים בתפלה כ"ש בהפתח ויל שם יצמרך להפסיק ממש משא"כ הליכה ד"א לא חשיב כ'כ הפסק א"כ ביחיד דליכא ביוש לא יעמוד וילך ד"א כו' ובציבור שרי גדול כ"ה דוחה דרבגן עסי' "ג אות ח' וישוא"ת דוחה אפילו ד"ת בנזיון גדול ומדברי המחבר שהם כר"מ מבואר דיכול לעמוד עצמו מותר

ישה או היותה אם יות בביין מורכום ביי המודה מה"ד כי כן מבוא דימל לעמו ענמן בהפחת כ"ב בת"ה אם המעים בהפחת לית ב"ת או גדול כ"ה שלא יצמרן להרחיק אלא דאם מפיח ואין מרחיק עצמו זה שפיים קשה לית ב"ת או גדול כ"ה שלא יצמרן להרחיק אלא דאם מפיח ואין מרחיק עצמו זה שפיים קשה הדבר לבדות חלוקים ולומר הגמרא לא איירי כ"א ביחיד. ומ"מ מסתימת הדין מס"א כמ"ש לשם עיין דהפחה אף ביחיד לית ב"ת עמ"ש אות ו": (ה) וגם עמ"א ומסייעתא הדין מס"א כמ"ש לשם עיין

פרישה: (ו) המתעמש עמ'א ומסיק דלהרחיק צריך אף באין מפיח בקול וערש" ברכות כ"ד ב' עיש ועא"ר ועיין לבוש. בהפחה לית בל תשקצו יע"ש לפיכך אם יכול לעמוד עצמו בתפלה יעמוד מלתפיח וגם אסור להפיח בתפילין. עיין ס' תוס' שבת הגיה בדפוס לובלין בקול ועא"ר אות ז'

יע'ש בוה :

קד (א) מלך עמיא ועסיי סיו במיז אי והראה לסעיף גי דנחש לא יפסיק כיש הפסר ממון וקיח

קד (א) מלך עמ'א ועס" סיו במ"ז א' והראה למעיף ג' דנחש לא יפסיק כ"ש הפסד ממון וק"ח מעיף ח' בהג"ח ומ"מ בתרכ"ז מ"ע אל יבובו יותר מחומש ואפשר תפלה ג"כ לא יותר מחומש ומששר תפלה ג"כ לא יותר מחומש ואפשר תפלה ג"כ לא יותר מחומש עמ"א ויראה פוונהו לש"ץ המקום שנהנו שיושב לתחנון ועוקר רגליו קודם שאמר הקדיש תתקבל מ"ד בלא קריאת התורה שאז חוור הקדיש ג' פסיעות על זה ובקכ"ג במ"א אות יב"ג דמה"מ כשלא ההפלל בלחש פוסע דחדא בפ"ע וחדא לציבור יע"ש ופש"ה כתב זה כאן ועא"ר כאן אות ג' ולמ"ש א"ש. בא"ר א" משמע דמוב לקצר משימה מרךר ויש להתיישב בזה דמשמע הליכה לצורך לא הוי הפסק: (ג) אבל עמ"א (שם הרר") מיימה מור קוש"ת המ"ז באות א' ועס" "ג במ"ז ומ"א ועפר"ח פאן: (ר) עקרב עמ"א ובס"ר צ"ב אות ב' בשם סמ"ג ועמ"ש באות א' : (ה) לכתחלת עמ"א הראה לס"ר ג"ם ס"ה בברכות ק"ש אם מעה ומעמיד אחר תחתיו מתחלת מתחלת הברכה אם קודם האופנים ונומרין לה מתפלה (ברכות ל"ד) עב"י ולא אמרינן שאני תפלה ו"ל היכא דתניא תניא תניא ועמרית ונומרין לה מתפלה לרש הברכה כ"ר ע"ש ווור לתחלת ברכה כבס"ר נ"מ מעין תפלה לק"ש והא בתפלה ווור לראש הברכה כו" ע"ש ו"ל דברכות ק"ש גמי העומד מתחלת מתחלת ברכה כבס"ר נ"מ מעה חוור לראש הברכה כו" ע"ש וה"ל בתפלת יחיד יחוור למקום הברור ונם ש"ץ אם יודע מעה ביותר יחוור למקום הברור וה"ה בתפלת יחיד יחוור למקום הברור ונם ש"ץ אם יודע מיוד מוור למקום הברור ונם ש"ץ אם יודע פי ק"ש ביחיד יחוור למקום הברור ונם ש"ץ אם יודע פידי שוור מקדם בתפלת יחיד יחוור למקום הברור ונם ש"ץ אם יודע פידי ש"מ"ב כ"ל "ב"

ק"ש ביחיד יחזור למקום הברור וה"ה בתפלת יחיד יחזור למקום הברור וגם ש"ץ אם יודע חוור למקום שמעה רק בעמד אחר ועסי קכ"ו וצ"ע בזה . שוב ראיתי אחר התבוננות שיש לעיין בזה עיין מ"א ק"ד מ" וק"ם ה" וא"ר ק"ד אות מ"ו וקיים ד" וב"ח קי"ד וק"ם והמתבאר שם להמ"א יחיד שמעה באמצע אין בכך כלום ויבואר א"ה שם והא דאמר רב הונא ברכות ל"ד א" מעה בנ"

ירה שפעות באפצע אך בכן כלום ויבואה איז הים דותא השבות דול הוסיף בה ואכ איז האשונות תחור לראש מעה בתחתימתן או משרה אפשר שינה ממסבע שסבעו חול והוסיף בה ואכ אין ראה בהכרת האר יחיד בהכרת בהכין הוא בתפלת חיזור לראש הברכה ובקיש למקום הברור וברכות ק'ש אם עומד אחר מתחיל מתחלת הברכה שסעה זה ויחיד שטעה באמצע יחזור למקום שטעה וציע ואיזה בקייד וקיים אבאר מתחלת הברכה שטעה זה ויחיד שטעה באמצע יחזור למקום שטעה וציע ואיזה בקייד וקיים אבאר

עוד וכאן אין להאריך מות: (ו) אם שח עם א ועם וג' וממ"א משמע דבקיד מבואר דבשח חוור

ער וכאן אך לואר ול החיר ול אם פחלם הוי כשח במויד וחיזר וי'ל דהוי כמקלל ועם"ז ק"ח אות והיינו דמשמע ליה דאם הזכיר גשם בחמה הוי כשח במויד וחיזר וי'ל דהוי כמקלל ועם"ז ק"ח אות י'ב והבן זה ועפר'ח בשם שכנה"ג כאן בשח שוגג ואינו דא"כ היינו הפסקות יע"ש ועמ"ש במ"ז

ב' יַע׳שׁ ועיין חמר משה הביא מסי׳ ס׳ה ואע׳פ שאין ראיה גמורה משם גם י׳ל דהמחבר לשיפתיה אבל למאן דפסק דבמויד חוור לראש ה'ה בק"ש ועיון איר אות ח' בשם ע'ת דאפי שה מייד אין חוור דספק ברכתו לקולא ותקשת דבקיו פסק תפלה דית עיש וחנה פ'א במעליע דית גם ייל חומר דספק ברכתו לקולא ותקשת דבקיו פסק תפלה דית עיש וחנה פ'א במעליע דית גם ייל חומר לא תשא עסיי רמ"ז גם מ"ה שה אין חוזר רק מדרבנן תו הוי ספק דרבנן לקולא ולזה יל דכל שמדרבנן לא יצא כאלו לא התפלל עתוס' סוכה ג' א' בסוכה דכל בדרבנן לא יצא מ"ה (עיין מ"ש

בפתיחה כוללת). ומ"ש אומר מותר שונג עש"ז "ד צ"ם אות מ" (מ"מ צ"ב) והנה המעיין בפ"ה מרוצה ה"ד ופ"י מה' מלכים ה"א בכ"מ פסק הר"מ ז"ל כרבא במכות מ" א' אימר מותר קרוב למויד הוי יע"ש ומ"ש המ"ז בר"ך שם ממהרי"ק י"ל גשי לאו דינא גמירי אבל זכרים מחויבין ללמוד ולדינא

צ'ע ועיין ריש כלל גדול מיח בי בתום ידה אבל תינוק והנה אומר מותר לרבא קרוב למוזיד לא מזיד גמור וצ'ע: (ז) ישתוק עמיא ועסיי ס'ו במיא אות רי יעיש. יש לי בכאן שאלה אתת קסנה אציגה נא פת וזו תוארה: שאלה מי שיריו ממונפות ושמע חבירו שבירך ונתכוין לצאת אי יצא ויכול לאכול הפרי כך וכדומה. תשובה הנה אם ידיו ממונפות ובירך דיעבד א"צ לחזור עסיי

קפ"ה בצואה נסתפקו בבהמ"ז ושם ד"ת אבל בברכות דרבנן אין חוזר וא"ב הספק בצואה לא באין ידיו נקיות שרי כך בראש וכדומה ומיהו "ל שומע כעונה דוקא בראוי לענות וכדר"ז כל הראוי לבילה כו" משא"כ כאן שאין ראוי לענות דידיו ממונפות כבס" צ"ב עמ"א שם ד" שוב ראיתי בר"ן

ס"ם לולב הגזול עלה דהך דמקרין הלל שומע כעונה די"ל כך הביאו הפר"ח כאן ומ"מ הנך רואה ממ"ש המחבר בכאן דישתוק ושומע כעוגה משמע דיצא לגמרי וה"ה כה"ג וידיו מסוגפות קיל ספי דאי בעי הוי מנקה לידיו ג'ל ועס" ר"ג סב"ג בזה וא"ה יבואר עוד: (ח) אינו פוסק עס"א ועד"מ ועיין לבוש דבתחנונים של אחר תפלה פוסק וכיח בד'מ דאין פוסק לאיש'ר משא"כ בתחנונים דפוסק לאיש'ר ה"ה לס"ת . ואם פסק באמצע תפלה וסבור מותר הוי שוגנ א'ר אות ו' ועמ"א אות

דבשתיקה אם שהת לגמור אותה ברכה א'צ לחזור לראש הברכה ועא'ר ד'

בלא אגום בתפלה חוזר לראש כרי"ף ור"מ כמבואר בסי ס"ה ופ"ה וק"ד. ואם נדהוק

ור׳ אכהו ברכות כ׳ד

לכיע אסור ולריד לעמוד וכ"מ מברכות כ"א ולגרום בפרהא אחרינא היינו דיא אלמא דלאו חורה מיקרי יע"ם עיין מ"ש בחות ה' מ"ש עלי זקן מופלג זה היה כמה שנים אחרי כן חוכפת שבח מיקרי יע ש עיין מש בחות ה' מש עני זקן מופנג זה היה כמה שנים מחרי כן חופפת שבת בהגרותיו: (ה) באדן עמ"ז חי' על קושיית הב"ח דודאי על המתפלל להרהיק כה"ג וע' אות ג' לשני הטעמים אחי שפיר ומיהו בבית הכנסת דכ"א יש לו מקומו אסור עב ח וא"ר. וכ"כ מ"ח ד' ועיין א"ר אות ה' בשם ע"ח הא לפניו כה"ג אסור וכהב א"ר דא"כ חלוש נמי י"ל דוקא בזדו והנה יחישב מ"ש הע"ז אות ד' ומכחימת הפוסקים לא מבמע כך למ"ש הע"ז באות ג' מפני כבוד המקום א"כ י"ל סומך קלת שרי ולא מעטי שנראה שאין מקבל עמיש במ"א אות ז' מזה

ואין להאריך: ואבל עם"ז הרר"י סובר כתום' ברכום ל"א א' דר"ע שהיה משתחוה בפישום ידיו ורגלוו ובהכרח עקר מקומו מותר גם בתוך החפלה הי לאו דאין בוחין כו' והמהבר בקיצ ס"א פוסק דבאמצע יכול לפחוח ואפ"ה מפרש כאן בס"ב כרא"ש דכתוך החפלה אין לילך (הכר"י פירש לאחר החפלה משום דאין לשחות כו' ואפשר הרר"י כרא"ש יע"ש) ובסימן תרכ"א ס"ד וט"ז ג' יע"ש ומ"מ י"ל דשלא ללורך כ"א להבתחוות אסור בתוך התפלה וכן ש"ץ ביום"כ אפור (ומעמידון לו שטענדיר כנהוג וח"ל לעקור) אבל ללורך כמו נחש ודמי ורמ"ש המ"א אום ג' ומ"ש שלא מלינו הילוך הפסקה שהיא נקרא הפסק כמו דבור וילטרך לחזור לראש הברכה כבסעיף ה' שם הרר"י לשיטחיה דהליכה לא מיקרי הפסק כלל משא"כ לרידן. נעסרי מ' סי"ג בטליח בט"ז אות "א-ומ"א י"ז דוקא מביח לביח הוי הפסק הא בביח א' לא. ועבו" ה' סו"ג בעלית בע"ן הות "ח-ומ"ה י"ן דוקח מביח לבית. הוי הפסק הח בביח ח' לח .

וכאן י"ל מביח לביח מ"מ לא הוי הפסקה לענין נחש כמו דבור : (ב) הדוך עט"ז פיטמ

הכי"ף וכא"ש ידוע דרי"ף אין מחלק בין אונס או לאו רק בין חפלה לק"ש ורא"ש אין מחלק

בין ק"ש לתפלה רק בין אונס או לא והר"ב דשחיק כאן דאונס הוי אפי" שלא מחמתו חחר

לראש וכ"מ בסימן ק"ג בס"ב הראם הר"ב לפ"ה אלמא חפלה כק"ש דמי ור"ה בלבוש סי" פ"ה

ס"א דתפלה שוה לק"ש ובלא אונס אין חוזר והב"ח הביא מחוס' ל"ג א" א"ל אבל עקבב דמיירי

בשהה דבוה השול אחמר כתחל פוסק וא זולרות היו מחוד לראש בלא שהה כו" ברכה אין חוזר דז'א) וי'ל דהתם גברא דחוי הוא לפירש"י ז'ל שם וגם לרא'ש בשעת שתית' אבל כאן מאין הרגלים לומר דחוזר לראש בלא שהה וע"ב בשהה והטעם דלאו אונם מחמחיה הוי והט"ז דחה זה דבלא שהה מיירי וכפי' הרא"ש שם והנה הפרישה כאן כחב דהשר מקולי חולק עם הרבב"א ופסק רמ"א כשר מקולי וע' ב"י כאן בשם חה"ר ברכות ל"ג א' דלהראב"ד דחוי עם הרבב חיף הפסק דו ה שבו חוקה יוש ביי כון בשם חוזר בוכחו לבדו זרנית חדר זרמית הדואם הב"י בס"ה בשיגן ובאינס אחר לא חוזר לראש ודברי השבר מקולי הם בדא"ש כ"ג א" הביאם הב"י בס"ה משמע כל שאנום חוזר לראש ומעתה דברי הב"ח הם דברי הה"ר כאמור ועמ"א ס"ה ב" לענין הלכה: (ג) אש שה עש"ז האריך הנה מה שהקבה דברי הראב"ד אחדר דברי בראן פסק בשח במוד חוזר לראש ובס" ס"ה סובר כרא"ש דאפי שהם דברי הראב"ד להראש במח במוד חוזר לראש ובס" ס"ה סובר כרא"ש דאפי שהם לגמור כולה בלא הונס אין הוזר לראש והא בלא אונס הוי מזיד המשיין בחה"ר ל"ג א' דראב"ד סובר גברא דהוי חוזר הא לא דהוי לא ומ"מ אונס הוי באפשר . גם החילוק הפשוט בין קיבור ובין הפסק שתיקה דודאי מ"ש הגמי"י הביאו הב"י דשחיקה כדיבור היינו לענין שהה לגמור כולם הא בלא שהה ודאי יש חילוק, בין דיבור לשמיקה שהרי בדיבור אפי' לא שהה לגמור אפי' אומה ברכה חוזר לראש הברכה לחום' ל"ג א' וכמ"ש המחבר בסעיף ה' ובשמיקה לגמור אפי אותה ברכה חוזר לרחש הברכה לחום' ל"ג ח' וכמ"ש המחבר בסעיף ה' ובשחיקה אפילו שהה לגמור אותה ברכה אין חוזר לרחש ברכה וכ"ש בלא שהה כ"כ דפשיטא באיזה שיעור מחן לזה וא"כ ודאי לאו לכל מילי דיבור כפסיקה. ומ"ש מסי' מר"ן סעיף ה' שח והיינו במזיד כמב הר"ב דאפי שהה לגמור כולה אין חוזר לראש והנה הר"ב פסק בסי' ס"ה וע"ח נפ"ח ופ"ד ופ"ד ברה"ש וראב"ד דאין לחלק בין ק"ש וחפלה והלל ומגילה כלל רק בין אנום או לאו וא"כ למה פסק במגילה דשח במזיד אין הוזר לראש (אפי לאמר דהמחבר בכאן בשוגג מיירי עמ"א אות ו' בזה) והרשב"א בס י"ל דמחלק בין ק"ש כו' משא"כ לדידן כאמור ומיהו המ"א אות ו' כתב לחלק בזה בין ק"ש לתפלה וה"ה מגיל דבח במזיד דאין חוזר לראש מה סמ"א אות ו' כתב לחלק בזה בין ק"ש לתפלה וה"ה מגיל זכרו לעיל יע"ש והעלה המ" ז דואה ברכה ביונה די וכבו לעיל יע"ש והעלה המ" ז דואה ברכה ביונה די ולהם לרכבה ביונה ברו לחבל הרבה שונה דו ואמן העלה המ" ז דואה ברכה ביונה די ברכה לרכבה ב"נו ואמן את בתולה ברכה ביונה ביו להם אות היה בל לרכב לרכבה ביונה ביו ואמן את ברכה לרכבה ב"נו ואמן את ברכה לרכבה ב"נו ואמן את בתולה ברכה הכ"ח הביונה ביו ואמן את בתולה ברכה ביונה ביו ואמן את בתולה ביו אם פת במזיד בין ברכה לברכה כ'ע מודים דמתחיל ברכה שנייה ודי ואפי' שח באמלע ברכה אם חוזר לראש ברכה די ול'ד לסי' קי"ד ס'ז דהחם במתכוין לא אמרו רלה בעבודה וגמר הברכה כך קנסו אותו דיחזור לראש המפלה משא"כ כאן דשת באמצע ברכה אם חוזר לראש הפניכה כן קנטו חומו זיוחור לנחם המפנה משח כ כתן דעו בממעש צוכה אם חומו כרחם ברכה די בכך ושאלת הרר"ג היתה ששח ברכה די דלו יהא כשח כאלו לא אמרה כלל אותה ברכה די בכך ושאלת הרר"ג היתה ששח באמצע ברכה במזיד וגמר אותה הברכה והתפלל עוד לזה פסקו שלריך לחזור לראש התפלה דדמי חו לקי"ד ס"ז ובשוגג אם עקר רגליו חוזר לראש החפלה ולא עקר חוזר לראש אותה

ברכה : קו (א) פטורים עם"ו הציון ראוי אח"כ מלוין כו' כפירש"י ריש מ"ש והשמים טעם הרר"י דפטורים משמע אפי' יעבור זמן חפלה כפירש"י שם ויתפלל מהלך וכמ"ש המ"א א' ועסי׳ פיד בט"ו ה׳ . והם עבר זמן התפלה באנו למחלוקת הט"ו ופרישה בי"ד שמ"ח ועמ"ח ס" ז'ג ה' מזה : (ב) שלא עפ"ז העמים בהמחבר שסובר תפלה דרבנן דלא כר"מ ומ"ע שייך לקרות ד"ם ג'כ כמו הלל וכדומה דהוי מ"ע מד"ם . והנה ודאי למ"ד דרבנן ומדרבנן הוי שהו"ג דקבישי עידנא אלא דמ"מ הוי שלא הז"ג דאמר רבי יומנן הלואי שימפלל כל היום וגם ים לה חבלומין וע' לבום מזה ועה"ר אות ב' בשם מי'ט וזה דעת הע"ן אות ב"ג דתפלה דרבנן ואפים היה חדים שלא הז"ג יע"ש. וח"מ מ"ש מחיש' ברכות כ' ב' ד"ה ובתפלה שם כתבו דשייך לקרותה מנות עשה שלא הז"ג יע"ש. אבל הר"מ ז"ל סובר תפלה ד"ח ומש"ה נשים דשייך לקרותה מנות עשה שנה הוג יע ש . תכל הדר מ" זר טוכל משלה דת ומשה בים מייבות דמיה שלא הז"ג וכמיש בפיא מה"ח הא"ב. ומ"ש רש"י גורם דרחמי חוס' ג"כ גורסים כן ור"מ אין גורס כן ולהמחבר ורייף נמי אין גורסים דרחמי רק מטעם הלואי שיחפלל כל היום עיין הרר"י ברי"ף ועמ"ש במ"א אוח ב' מזה : אם לא התפלל מעליע וגזכר ביה"ש לכאורה במחלוקת שנוי דומיא דלולב יום א' וב' וז"א דמנחה ביה"ש נמי כבסי" דל"ג ס"א ודי

בפיא והבן עמ"א איים בזה : קו (א) אם עט"ן הארוך ולכאורה ה'פ שלש שישוח יש א' ר'י בעל החום' ורייף ורבינו האי

לב"ל (מ) אם ענ"ז הארץ ולכאורה ה"פ שלם שישות של א"ה בזה :

רוש משלם להרץ ולכאורה ה"פ שלם שישות של א"ה בזה :

רוש משלם לדרבי ווכנן וכ"ל מתלות דרב יהודה א"ש הלחום" (מ"ל) ורבינו הא" בשרית הישר שאר שבחרית ומיסף או שחרית ומיסף או שומים לבחום להוד מותר במותר שהוד במותר מותר במותר שהוד במותר מותר במותר שהוד במותר מותר במותר שהוד מותר שהוד במותר שהוד במותר

(וא"ל היקון כְרא"ש בתשובה) וע"י הידוש הובה נמי שרי וז"ם מלא ליכור מתפלליו דליבור נמי יותר מיקון פניו ש בעבובים) וכי הייום מוכם כמי בני וחסור בנדבה כ'ח בהידוש ומותר אפי' כה'ג שני חלה רבוקה דהפ'ה מיחשב הוח עם הציבור וחסור בנדבה כ'ח בהידוש ומותר אפי' חובה . ורבינו האי פירש מימרא דרבי יוחנן ג'כ בודחי התפלל ע"י חידוש הא נדבה בלא הידוש אסור וגם ע" הידוש הובה אסור. ומ"ש הע"ז דלשון ר"י ה"ש אם יכול להדש שתהא תפלחו תהמונים מסייע ליה בנמרא ליתה אלא גי' הרי"ף הוא (עמ"א אות ד' ומש"ש שם) וא"ב לרי"ף יקשה זה. והיה ראוי להאריך ולא היה הזמן מספיק עמדי בזה ומעם פלוגתם הפוסקים אי נדבה שרי או לאו מ"ד דשרי דבתר קרבן אזיל ועולה בא נדבה ומ"ד דאסור דבתר המידין לוכם בלי מו לחו מדין שבי דבת לקבן הדי ישובה בחיבה וכדי המובי . אבל התובי . אבל לרבינו האי איל ואין המיד נדבה וממילא ש"י הידוש דברי אף בחובה לר"י בעל התובי . אבל לרבינו האי נדבה אבור וע"י הידוש שרי דיהא מכר בתפלחו שיהא נדבה אבל חובה ע"י חידוש נמי אבור. ולא מצאמיו מבואר לרבינו האי שיאמר דבחובה אבור ע"י חידוש :

כח (א) או נאנם עמ"ז וכ"כ בי"ד שם ועסי' ל"ג במ"א ה' וא"ר שם ד' בשם נה"כ כפריבה וצ'ע אם נדמוח לקמן לפי'א ספק פלוגחא הוי כספק החפלל בק'ש כו' או רכים חולקים עליו ולא הוי ספק פלוגחא כה'ג (עיד מוה) וא'כ אפור להחפלל נדבה בלא חידוש כאן ואם ירלה יחפלל בנדבה ע"י הידום למו בסעיף ה' וככון לעבוח כן כי גם בם בה"ג סובר דיתפלל חשלומין רק ברבים חולקין עליו ניל: (ב) ואם עמ"ו הקשה על הב"י דלמד זה מסעיף י' ול"ד דשם עשה בימוי בפועל משא"כ כאן וער"מ פ"ג ה"ח ותפלה לא הזכיר היפך לא יצא ובפ"י הט"ז כתב דין דהיפך יע"ש עפר"ח כתב דמ"מ הלכה דה"ה כאן לא יצא . כתב מוהר"ש גרמיזא"ן ז"ל לא התפלל מנחה ומתפלל ערבית ב" ולא הזכיר של ומטר בראשונה דהחר ומהפלל שתים דאל'כ אקדים משלומין ברישא והַפר'ח חולק ואין חוזר רק אהח יע"ש ונראה להלבוש בכאן דהפעם חדיר קודם ומ<mark>עכב דיעבד א'כ מעכב נמי כאן אבל הפ'ז לקמן</mark> אות י' כתב דחדיר הין מעכב דיעבד ועסי' תרפ'ד ואי"ה בם יכואר א'כ י"ל דהיפך דעבר על תקנות הז"ל דלריך להקדומיה חובת בעתה ברישה משח"כ כחן חלה בי"ל בהיפך אפילו בשונג נמי לא ילא וכ"מ כתימת הפוסקים א"כ ה"ה כאן ועמ"א אוח ב":

(ג) יאמר אשרי עצ"ז בסמ"ק מביאו ב"י בשהריח שהים יאמר אשרי קודם תפלה שמיה וכן בערביח שתים יאמר אשרי קודם תפלה שנייה והשמים במנחה שתים דיאמר אשרי קודם שמיה וסוברים הפרישה וב'ח כה'ג לא יאמר אשרי בשנייה (וכ'י דעת המחבר דשינה סדר העור דכתב טעה ולא התפלל שחרית או לא התפלל ערבית וכן לא התפלל מנחה דהיי לא זו אף זו כמ"ש הב"ח והמחבר הקדים טעה מנחה ואח"כ טעה מעריב אלא להסמיך אמירת אשרי לשחרית אמר כן וכ"ש טעה מנחה שיאמר אשרי בערבית בייך למנחה והר"ב בכתב וכן כו' שלא תטעה לומר בשחרית יש אשרי אומ' אומו קודם ה"י שנייה משא"כ ערבית) והט"ז חולק עליהם וסובר טעה בחרית אומר במנחה ג"כ השרי קודם ח"י בנייה והנה בפעם אשרי יש פעמים פעם הב"ח וט"ז כדי 'לעמוד מחוך ד"ח ויש עוד פעם כדי להפסיק בין חפלה לחשלה (אש"ג דדי בד"א ככסי' ק"ה מ"מ לכתחלה יאמר אשר") עד"מ כאן וב"ח בזה הפעם הג' שיהא ניכר שהוא תשלח מנחה כ"כ הב"י ברל"ד בשם הר"י ב"ש ולפ"ז טעה ערבית יאמר שחרית אשרי דיש בלא"ה אשרי קודם למנלח יאמר אוחו קודם ח"י בנייה אע"פ שאין שייך היכר ופעה מנחה יאמר אשרי בערבית משום היכר ופעה בבחרית משמע דאין אומר במנחה פיש אשרי כב"ח ופרישה . והגה הט"ז סובר דטעה שחרית יאמר במנהה ב"פ אשרי <mark>ומלריך לריכות</mark> לדברי סמ"ק שבהכרח נקיט תרתי מעריב ומנחה ודי בכך. דאי אמר בשחרים אומר בלה"ה אשרי יאמר אותו בין תפלה בנייה אבל טעה במנחה א"א אשרי במעריב ואי אמר מנחה אומר במעריב אשרי ה"א ה"ה בשחרית די בחד אשרי ומיחורא שמעיט דלריך בשחרית ב"פ אשרי א' בין חפלה שנייה וא' אח"כ קודם למנלח ואי הוי נקים רק פעה בשחרית פתורית כל מכר יאמר במנהה ב'פ אברי ה'א דאברי שנייה לחבלומין. כל האומר תהלה ג'פ בכל יום כו' ואף אי הוי נקיט טעה בשהרית ובמנחה לא הוי ידשינן דטעה במעריב אומר בשחרים ב'ם אשרי ולכך נקיט סמ"ק מנחה ומעריב ודי בכך. ומכל הפוסקים משמע בשהרים אומר פ"א אשרי וטולה ללמנלח ג"כ ובפשיטות י"ל לריכוחל דאי אמר מנחה אומר מעריב אשרי להשלמה של אשרי או שיהא ניכר משא"כ בשחרים וע" פרישה וב"י כאן ורל"ד ולענין החנון עמ"א אות : בו'ש המחבר בס"ג הוא דברי הרשב"א הכיאו הב"י כאן ובפ"ט אבל הט"ז שם ג' והפרישה ושאר אחרונים פירבו דוהא מיד אחר תפלח זמנה משלים אבל לא מופלג ממנה תו אין חשלומין ועח"ר חות ד' וסיים חם התפלל החובה והלך לעפקי' ורולה להבלים התפלה ששכח יחפלל נדבה יע'ש ונכון הוא. וכללא הוא כל ספק פלוגחא דרבוותא יחפלל נדבה כבסעיף ו'א והיינו שיחנה ויאמר אם חייב אני הרי הובה וא'ל נדבה ככסי ק'ז במ'א אות ה'. ובחנתי שיהת ספק פלוגחת ממש לח יחיד נגד רבים ולח קטן נגד גדול דכה"ג שום ספק פלוגחת לספק גוף המעשה ובשכח וי'ט אין מתפלל חפלח ספק דחיך יחנה דתין טפק במובמה נטפק בין המשפה ובפכח זים מין ממפני מבנת טפק זמן ממס ממיח מדי הדבה בפבח עביר ד' שעות מהיום ומדר מיד בסיים בחרית סוף ד' שעות הי ישלים ערבית כיון דאי לא התפלל שחרית מתפלל עד הלוח ככסי פ'ע (ושם חיובא הוא דאיכא דלריך להתפלל עד חלות כמ'ש שם) א'כ עד חלות כבסי פ'ע (ושם חיובא הוא דאיכא דלריך להתפלל עד חלות במשכנא לה מהדא עדיין לא עבר זמן ב' תפלות מיקרי ומשלימה לערבית קודם חלות. ופשיפנא לה מהדא שכתב הלבוש דאין משלים מנחה אחר כלות ערבית כל הלילה והיינו אחר חצום לילה כמ"ש שכחב הנכוש דוף חשנים חומה מחת כמת שנכינו כני הכינו ודברי א"ר קשים דבר"מ פ"ג הא"ר אות ד' א"ר כ"ש כאן דעבר זמן ב' תפלות מיקרי כה'ג ודברי א"ר לאחר שעלה ש"ה מתפלה ז' יבואר ערבית זמנה לכתחלה כל הלילה והחי' הב' שכתב א"ר לאחר שעלה ש"ה זה נראה ואי"ה ברל"ה יבואר מזה ול"ד למ"ש הנ"ץ דשעה ולא התפלל בחריח והתפלל מוסף משלים שחרית במנחה דמוסף זמנה כל היום אע"ג דנקרא פושע אחר שבע כבסי' רפ"ץ מ"מ משלים שחרית במנחה דמוסף זמנה כל היום אע"ג דנקרא פושע אחר בבע כבסי' רפ"ץ מ"מ זמנה כל היום משא"כ שחרים חחר ד"ש בכל חפלה בזמנה לא יהבי ליה כבבי' פ"מ ועמ"א כהן ני"ו ומזה נלמוד מכ"ם דמשלים מנהה אחר חלות דערבית כאמור כ"ל: (ד) מוסף עפ"ז כתן דיר ומהי נמחד מכין ומעים ומנום מנו מנחו זעניים למוזר לכנ: (ד) בון בן עפין ועמ"א מ' ואות ו' וע' עע"ז ה' כתב כנ"ן וכן מוסף יכול להתפלל אחר מנחה וע' סי" רפ"ז יע"ש. עמ"ש אות ה' : (ה) יתפלל עע"ז והב"ח כתב בשחרית ומעריב לריך חידוש כיון דאין ערוד ובמנח' א"ל מידוש דערוד בעסקיו הוי כשוגג וא"ל הידוש הביאו עש"ז ועא"ר ה' הסכי לש"ע: שאלה ביוה"כ שכת תפלח מנחה ער ערבית מהו להשלימה בערבית. גם אם שכת תפלח נעילה מהו ואם האיד בנעילה או שכת שחיקן מתה ונעילה עד הלילה מהו:

תשובה מעה במנחה יוה'כ מחפלל ערבים שחים של חול כמו בסעיף י' וכ'ח דעבר זמו ב' מפלות ז'א דמנחה זמנה כל היום והעד ממ'ש התום' בכיו א' ד'ה מיבעיא דמוסף אין לה חבלומין בלילה וחיפוק שיבר ב' חפלוח מוסף ומנחה והם סוברים דאין השלמה רק בזמן חפלה הסמוכה בהכרח הואיל וזמנה כל היום לא עבר ב' זמנים ועב'י כחב והרשב"א אע"ם שסובר דיש חשלומין לב' הפלוח כו' יע"ש ה"פ שכתב ועוד שאין קרבן בלילה (הביאו הע"ו ד') ואהא קשיא ליה דלרשב"א לילה אין טעם מספיק ימחין עד שהריח ואה אמר אעפ"כ נתן טעם לילה דכל שאפשר מיד יכול נמי אח"כ משא"כ כשא"א מיד דבלילה אין קרבן שוב לא הקנו וא"כ זמנה מנחה עד חשיכה לא עבר ב' זמנים דמנהה ונעילה חד זמן להו. וע"

יתנה חובה לה עצהים) ופוסף אפר רית והתים בספק אין החר וליש תנאי . ואם התחיל אדעתא דחובה ונוכר שהתפלל פוסק דתצי חוב וחצי נדבה אין רשאי אבל התחיל בתנאי ונוכר באמצע שהתפלל י"ל דא"צ חירוש ונומר כך ובלבוש משמע שנומרה ע"י חירוש אפשר עצהי"מ עא"ר ובתפלת ערבית להתכוד בפ"י מה"ת ה"ו פוסק ולהר"ם אין פוסק עמ"א אות ג': (ב) חוץ עמ"א עס"א עם"א בערבית להתכוד בפ"י מה"ת ה"ו פוסק ולהר"ם אין פוסק עמ"א אות ג': (ב) חוץ עמ"א עס"ק"ח סעיף ו"ה במוסף אין לו תשלומין מה"ם אף שבערבית יתפלל ח"י ב"ש שיוכיר ומוספין בהלכתן עמ"ז ומ"א בק"ח ואם ספק לו אם התפלל או לאו ועבר הומן אפשר דמשלימה בתפלה הספוכה ויתנה ג'ב תהא לחיבתי: (ג) פוסק עמ"א מחלוקת הר"מ והר"א בפ"י מה"ת ה"ו יע"ש ובכ"ם עמ"א ברכות כ"א א"א אמר שמואל מצא ציבור שמהפלל אם ובכ"ם ועמ"ש באות א": (ד) נתחדש עמ"א ברכות כ"א א"א אמר שמואל מצא ציבור שמהפלל אם

התפלה בשביל מנחה דלא תקנו אלא בזמנה שיחזיר השיץ הא בתשלומין לא מצינו חזרת השיץ וה פשום ועסיי רליד ורליה בזה: (ב) ואם היפך עמ'א הקשה כס"ז אות ב' ומ'ש שאמר תחלה. בלא אשרי משמע שמובר כב'ת ופרישה דא'א אשרי במנחה בהשלמה דלא כס"ז ולבוש שכתכו דאומר אשרי במנחה בהשלמה ושחרית ומעריב שאמר תחלה אשרי ואח"כ בלא אשרי. ולענין דינא אנו אין לנו אלא דברי המחבר ואפשר אם יתנה מוב יותר. וע' אות ה' מוכח דסובר כב"ו ופרישה: נכתפקתי ספק התפלל שחרית או לאו ועבר זמן שחרית אם משלימה במנחה או לאו דשמא לא תקנו חו"ל דמשלימה כ"א בודאי לא התפלל אבל בספק לא נהי כשוכר זה בומנה שתפלל ומתנה כבסי קין אבל עבר ומנה אנים ששנג גם זה לא תקנו השלמה על הספק וכעת לא מצאתי גלוי לדין זה: (ג) שחרית שתים עמיא פים אות יוד דכבר התפלל על דמו תו אינו ושכח ולא התפלל שחרית עד מנחה אם התחיל לאכול לי"א בפ"ם פוסק : (ד) יאמר עמ"א ולמ"ש הב"ח ופ"ז ג' לעמוד מתוך ד"ח לתפלה א"ש דתחגון לא ד"ח מיקרי לעגין זה : (ה) יאמר עם"א הב"ח כתב אחר מנחה מיד אע"פ שיום א"ל אשרי וא"כ אם שכח ולא אמר קודם מנחה אין ם אשרי ג'ם בכל יום אחר תפלת ח"י מנחה והמ"א כתב אחר ערבית בלילה א"ל אשרי וכ"ר מהרא"י בפסקיו נים כהבנת כ"י רל"ד (עד"ם כאן) מה שאין כן אחר מנחה וביוה"כ בנעילה אומרים אשרי אחר מנחה וא'כ יתפלל עם הציבור ח'י ואח'כ יאמר אשרי ולהב'ח דוחה אשרי להתפלל עם הציבור דתהלה לדוד ג'פ בכל יום חיובא הוא יותר עסי תרכזב ותרכ"ג לענין אמירת אשרי קודם מנחה שא"א אותו ואפשר דלא להוסיף על דברי חו"ל ג'פ כו' ויותר מוב להפסיק בין מנחה לה דבין מוסף למנחה יש ס'ת עב"י וא"ה שם יבואר ועם"ז שם: (ו) הסמוכה משמע דמוסף זמנה כל היום ולא עבר ב" זמנים ועמ"א משמע אף דעבר זמן מוסף דלאחר שבע פושע מיקרי כבסי רפיז ומכ"מ מנחה מיקרי תפלה הסמוכה והנה ברליג למ"ד מנחה זמנה עד צ"ה ומוסף אם נאמר דאין זמנה רק עד תחלת שקיעה להנ"ץ כבר עבר מוסף ולהמ"א מנחה סמוכה מיקרי ומתפלל קודם צ"ה שתים א' מנחה וא' שחרית לתשלומין ומיהו אם נאמר מנחה זמנה עד ציה בהכשר דם נפסל בסוף שקיעת החמה אפשר מוסף גם כן זמנה עד צ'ה וא"ה ברפ"ו ורלג יבואר עוד על בסנחת כהן שקיעת החמה אפשר מוסף גם כן זמנה עד צ'ה וא"ה ברפ"ו ורלג יבואר עוד וע' בסנחת כהן להר"א אפימינסיל בזה: דע דקש בליח סעיף ז' הביא המהבר ב' דיעות אם יש תשלומין וע' לבוש כאן ונ"ץ פסק דיש לה תשלומין וראיה ביסל ק"ש ערבית כר א"כ ג'כ בזמן הסמוך לא אח"כ כמו תפלה וא"כ אם שנג בק"ש שחרית משלים בערבית ראשונה לחובה ושנייה להשלמה אף לאחר חצות לילה אבל לאחר ע"ה לא ועא"ר אות ד' הביאותיו לעיל והך תפלה הסמוכה היינו כל שעבר ב׳ זמנים אע׳ם שהתפלל א׳ עד׳מ עבר ערבית ושחרית ולא יין ולפור המוכנים והיה לי סביב המוכנים לא של מהובל על ערבית במנחה עי לבוש כ"כ בחדיא והמעם כמו שכתב התפל ערבית ביש הפל ערבית במנחה ע"ש: ורכך הא ודאי דשחרית אין התוכי ריש תפלת השחר דלא תקנו בזמן תפלה הסמוכה יע"ש: ורכך הא ודאי דשחרית אין השלמה בפוסף כמיש הניץ שם ויראה עוד מעם דאיך יאמר ומוספין כהלכתן ב'פ נראה כמוסיף עם"א אות מ" ופמים כם להנים לם דור ולהוד עוד פעם היא היה והנוסף ביותנים בינו החלכנים קים משל כמדה עם"א ותפלל כמדר מעריב ואח"כ מנחה ואח"ב שחריי וכן לעולם עי מור וב"י בשם האנור ועמ"ז מי ובכאן ו"ל דהואיל ורשות בנדבת וחידוש י"ל כהלבוש שאין מוכיר באחרות יעלה ויבא, ועב"ח ופר"ח כי יש כמה פוסקים בה"ג ורשב"א כור דמשלים כמה תפלות יעיש ונראה לצאת ידי כולם יחדש דבר וְתנה כמי לקמן ס"א כע: (ח) ושיחדש עמיא למיש רמיא קיז סיז איכ אין שייך תשלומין למה שעבר דלא היה צריך אז לאותו דבר: (מ) אין עמיא דבמוסף מזכיר הקרבנות בפייגם ניש רחמי ניגהו משאיכ שחדית שבת וכדומה נתקן נגד חיי דחול שייך ביה רחמי ע עיץ ותוסי ברכות כיז א' ד'ה איבעיא שחדית שבת וכדומה נתקן נגד חיי דחול שייך ביה רחמי ע עיץ ותוסי ברכות כיז א' ד'ה איבעיא יעיש ואייה ברפ'ז יבואר עד אימתי זמן מוסף אי עד צ'ה או רק עד ביה'ש: (י) הזיד עמ'א הנה ברס'ג סמ'ז (מ'ס סס'ז) הקהל קבעו שבת צריך לילך מביה'כ להתפלל מנהחה הא בחול אף עש שהקהל מתפללים ערבית לא הוי סתרי אהדדי דאין ניכר דתפלת חיי דמנה ומעריב שוים עש שהקהל מתפללים ערבית לא הוי סתרי אהדדי דאין ניכר דתפלת היי במנה או מעריב שוים ביי ועשולות ולאש במור צון מיילומיו לא בין משלומין לאשר במור צון מיילומיו היה הוא עצמו גמי מתפלל מנחה אח"כ בעדיין יום ולא היי תשלומין ול"ש במזרד אין תשלומין דומנה עדיין ולפון במודר אין תשלומין דומנה עדיין ולפון בשבת כה"ג אין תשלומין אח"כ כתב דיש לדוגו לשוגג ובר"ח זיכיר יעלה ויבוא בשנייה לתשלומין וה"ה בשבת כה"ג דשוגג הוי ועא"ר ח"דיש לסמוך על לבוש בסעיף מ" (עמ"ז מ") דשלא להזכיר בשנייה ר"ח דעדיין יום הוא ואין מוכרת: כתב הפר"ח דאם התפלל במקום שראו לספק שיש צואה שצריך לחזור ולהתפלל כבס" ע"ו מ"ח ולא היה זמן תאם הו א"כ הוי שראוי לספק שיש צואה שצריך לחזור ולהתפלל כבס" ע"ו מ"ח ולא היה זמן תאם הו א"כ הוי שה אי לשפן שליש בדוך לחוד לתחופת כבס" עד דו לא הדינו הפושם הוא ז (יא) שסבור. מויר ואין לה תשלומין יעיש והיינו הפושג כיון שראוי לספק שם יעיש ופשום הוא ז (יא) שסבור עם"א שכחה י"א מויר ומעה היינו שסבור שהתפלל ונזכר אחר זמן שלא התפלל ועמ"ז "ד אות ם והוי יודע דאותן מלאכות הנזכרים ברליב דאסור להתחיל קודם מנחה לכאורה אם התחיל ישר זארון מארון מארון מהוחל בל בי די בי האוח להוחדים קורם מנוהו לכמוה אם החודל בי התחיל בי התחיל בי התחיל בי בי בי בי בי בי שלא היה בי משמת אפילו התחיל באיפור יע"ש: (יב) של שבת עמ"א צירד דאם לא הזכיר שבת בשנייה דאין מחוירין (דלא כמ"ז אית ח") ותדקדק בדבריו ותראה דה"ק מדכתב המור בתכ"ב שכח יעלה ויבוא בר"ח מנחה "א דא"צ להשלים ול"ד לשכח מנחה בשבת כי הכוונה דגם תפלת ח"י אין השלמה לשבת ותי" דשפיר השלמה דשייכי לשבת אע"ג אי לא הוכיר של שבת ודאי לא יצא כבסי רס"ח ט"ד והם דברי הרא"ש בת"ה כ"ו ב' ותוס" שם כתבו בע"א יע"ש היסב וא"כ כ"ש שכח כנחה בע"ש דתפול הקושיא מה מרויח דו' ברכות אין השלמה לח"י של חול אלא דאפ"ה מהני השלמה כ"ש ד"ל דיעבד מהני השלמת ח"י בשבת לשל חול . והתוס" שכתבו שם ע"א דמוסף, אין השלמה שעבר ירעבר מהני השלמת חיי בשבת לשל חול. והחום: שכתבו שם עיא דמוסף אין השלמה שעבר ירעבר מהני העיכ או ישלום בליל יים כ' וכרומה ומ'מ קשה באמת לפור לכה מהגי השלכה ז' ברכות לח'י ונאיד אות יודי ולמיש מיושב קצת. עוד כתב המ'א דאם לא הזכיר ר'ח כי כי בכ'ג כתב בשתיהן שאין חזור דבתר תפלה העיקרית אוליגן והמ'א הכריע במנחה ע"ש דאין חזור ממעם דח'י שייכים מה'ת בשכת ג'כ ובלא הזכיר יעלה ויבא דחזור, די'א בליל שני חזור שכבר הזכיר כו׳ (ומיש על הביי תכיב ע׳ ברכות למיר ב׳ דיה לפי סיימו ולא גראה לחלק דלישנא דלא שנא משמע דאין לחלק כלל בין חסר למלא ואי איתא הא י'ל בליל שני ואייה שם יבואר) עמ'ש במיז אות ח' מוה: ואם לא הוכיר יעלה ויבא במנחה ר'ח יום א' ומשלים בלילה ולא הוכיר בשניה דהשתא מסיג לפיע אולנון בתר תפלה העקרית וחוור ולהמיא גיכ דהא כבר חוכיר רית . אלא שראיתי להפריח ו"ל כתב דאין חוור דאם לא היה ריח בליל שני לא היה מוכיר בתשלומין רית דין לבמית כי וכמו אם לא הזכיר בתפלת אי אין חזור כיש תשלומין וכיד רבו של כיב מותרים ידל וכן דעת מותריש יונח ז"ל יעיש ואפשר שנם המיא יודת לזה. וכה'ג הזכיר באי ולא בשניית או להיפך יצא דליש כאן גילוי דעת פריח שם. ואית בתפיב יבואר עוד. ול"ד למיש תריב הזכיר בשניית ולא באי צריך לחזור אע"ג דצריך להזכיר בשתיתן הוא מעה ומבר בתר תפלה

דעבר ב' זמנים א'כ כאן לא עבר ב' זמנים . ואם הזיד בנשלה מתפלל נדבה אם ירלה ואיל חידוש אבל לא יתנה ויהא מהייב לעבות כן אע'פ דרב ור'י מחולקין עי' סי' תרכ'ג הלכה דעבר כי חמים חיב כפן כח עבר כי חמים . זהם הידי בנשינה מתפנו נדבה חם יכדה דריב חידום חבר נמנה והיד נעבות כן יעדיש דרב זרי מחוגקון שי סיי תרכיב הנכה
דנעילה רק ביום חיב פטור הוא רק רשות נדבה . ואם שכח מנחה וגעילה מסתברא דיתפלל חובה ואח"ב געילה ואח"ב מנחה כשדר למיד בשבר זמן בי תפלות כוחיד אפילו בסמובה משמע דה"פ דעבר זמן ב' תפלות פושע
קודם ומ"מ נעילה מאיחר לדידן עסי' רליג: עניין חים' ברכות כ'ו א' ד'ה עעה כהבו שלא מינו שחידו לב' תפלות ובחיד אפילו במחובה משמע בה"ב פסק חידוש ועמ"ש שם וכאן אין להאביך בזה: (ו) סי עט"ו הראה
מיקבי דלא מוכר בב' זמנים (כמו בבילה לשנה פושע את) ולפ"ז כמו החיד דפסק כאן דנהבה בלא חידוש ולמה בש"ד פסק חידוש ועמ"ש שם וכאן אין להאבידה וא"כ הוו ספק ונראה דיתנה:
לאות א' ראיה לפסק שלו ביד שמ"א ועא"ב ע' באין ברוב היוקא ע"מ כתב דהוי פושע וא"ר כתב דהוי שוגג והביא ראיה מתה"ד ה' ראיה מאבידה וא"כ הוו ספק ונראה דיתנה:

(ז) מיהו שע"ז הה"ד ה". וע" סי חרניו יוחר מחמש חין מחויב וחפשר ה"ה בחפלה וכ"ם למ"ד דרבנן וכ"ש שיש השלמה ובמקום חחר כחבנו מזה: (ח) שתים עם"ז. ועמ"ח

עיקרית אולינן והוא גילוי דעת כו': (יג) ואינו עמ"א ע' רש"י ברכות כ"ו ב' ד"ה ואינו יע"ש הבאתיו במ"ז אות י", ועד"מ תכ"ב בזה ואין להאריך: (יד) לא עמ"א ירצה להמחבר בס"א אם היפך כר סובר דאין נ"ט בפועל כ"א בכוונה תליא מילתא א"כ לקולא נמי אם אומר שכיון כראוי ראשונה חובה ושנייה תשלומין וסעה בשתיהן יצא דלא כט"ז אות י" אבל שנג ונתכוין ראשונה השטנה והחילבייה בש"ל: (מו) בתורת נדבה עמ"א ע"תוס ברכות כ"ו ב"ד"ה מעה ומור תכ"ב ובשבת כתבנו דאין להתפלל בנדבה בספק ועמ"ש אות ח" בס"ז ולכאורה בשבת א"א נדבה: (מו) וה"ה עמ"א ודאי אם לא הזכיר י"ם ושבת בתפלת ח"י לא יצא אלא דאין מרויח מה שאין כן

(סו) וה"ה עס"א ודאי אם לא הזכיר יום ושבת בתפלת ח"י לא יצא אלא דאין מרויח מה שאין כן כשרביין י"ם כי עמש"ל:

קט (א) או לקדיש עמ"א ולדידן בשחרית שפורסין ע"ש עמ"א א": (ב) לקדיש עמ"א ל"ד אלא עד יהא שמיה רשאי ולא אמן בכלל דאדרבה אסור אח"כ הראה לנ"ו אות ה" וקכ"ד ס"ח כשיודע על מה קאי רשאי יע"ש ועא"ר אות ז" דאמן גמי ואין מוכרח ומ"ש בסי ס"ו שמפסיק גם לאמן יהא שמיה זה גראה. עוד כתב המ"א ב" דינים א" דע"ל מה קאי ביור עדיף מאש"ר גם לאמן יה א שמיה זה גראה. עוד כתב המ"א ב" דע"ל בעול א הוי ממש תפלת הציבור בא באמצע מושא"ר ביועמרנו עודה ויינין ב" ביוער תציבור דבא באמצע משא"כ כשמכוין עמהם ורוחק. וא"ר זיין הקשה דהא בסיי ס"ו י"א דאיש"ר עריף מספך גאולה (בכ"י שם) ומספר עויף מת"ה כבסיי ק"א. ואף לדיוך בס"ו ס"ו י"א דאיש"ר עריף מספר גאולה (בכ"י שם) ומספר עריף מח"ה כבסי ק"א. ואף לדיוך בס"ו ס"מ גאולה עריף מכ"כ ממה דעדיף איש"ר מת"ה אין חולק. ודין הב"דקדושה עדיף ממודים זה א"ו וכס"ש בס"ו. ול"ת דר"ה פליג אקדושה ובמורים לא פליג ריב"ל לו"א דהמעם דר"ה סובר יחיד אומר קרושה ולדירן נהפוך הוא והעד דהר"מ השמים מורים עמ"ש במ"ו א': (ג) וה"ה עמ"א ועמ"ש קרושה ולדירן נהפוך הוא והעד דהר"מ השמים מורים עמ"ש בס"ז א": (ג) וה"ה עמ"א עמ"א במ"א ז": (ג) וה"ה עמ"א עמבה במ"ז דברכו עדף והעד דבסי" מ"ו השמים המחבר ב" אמנים וברכו מפסיק. וקדושה יש קצבה דלר"ה יחיד כו" אלמא יש קצבה: (ד) קודם עמ"א הנה המחבר השמים ב" אמנים סובר בבלי חולק על ירושלי ואפ"ה בס"ב כתב תקון תה"ד י"א דכל מה דאפשר לתקן כמ"ש באות ח" אבל תפלת הציבור עדיף מאמן זה וקשה כשש"ץ מהפלל נראה שאין זה ת"ח ולמה לא ינמור קודם אמן ש"ת אף להמחבר ואפשר דמש"ה א"צ להמתין. והוי יודע דתיקון תה"ד באמן ש"ת אפשר אמן ש"ת אפשר דמש"ה בבלי אין חולק על ירושלמי (דלכאורה נהי דאמן ה"לתחלה רשאי כן מלה במלה כבסעיף ב"ו וא"ש דבבלי אין חולק על ירושלמי (דלכאורה נהי דאמן ה"לתחלה רשאי כן מלה במלה כבסעיף ב"ו וא"ש דבבלי אין חולק על ירושלמי (דלכאורה נהי דאמן ה"לתחלה רשאי כן מלה במלה כבסעיף ב"ו וא"ש דבבלי אין חולק על ירושלמי (דלכאורה נהי דאמן ה"לתחלה רשאי כן מלה במלה כבסעיף ב"ו וא"ש דבבלי אין חולק על ירושלמי (דלכאורה נהי דאמן ה"ל ה"ל" לכתחלה רשאי כן סלה במלה לבסעיף ב" וא ש דבבלי אין חולק על ירושלפי (דלכאורה נהי דאמן ש"ת ל"ק מבכלי ד"ל מילתא פסיקא נקים ובשכת וי"ם אבל אמן האל הקדוש מא"ל לר"ה אלא ש"ת ל"ק מבכלי ד"ל מילתא פסיקא נקים ובשכת וי"ם אבל אמן הא"ה באות תי יבואר עוד. ואות דאפשר בתיקון תה"ד ולוה יש לכוין דעת הר"ב ולבוש וצ"ע. וא"ה באות חי יבואר עוד. ואות מ": (ה) כדי עמ"א ובסיי ס"י ס"י ס"י ס"י ע"ש ועמ"א ושם ובא"ר שם: (ו) באמצען עמ"א ועמ"א אם ירצה ימהר יסיים אבל י"ל דגם מלה נכון אות ב"וב"ח מ"ש בל י"ל דגם מלה נכון ועם"ש באות ד' מזה . וע' תה"ר י"א כיון דמסיים עם הש"ץ הברכה א"א לענות אמן דהוי כעונה אחר ברכותיו (כדמיכת מההיא דרא"ש עב"י ס" נ"א) ויצא בזה והלבוש סיים שגם <mark>ישתוק אח"כ</mark> ושומע כעונה עא"ר בזה . ועמ"ש עוד מזה א"ה באית חמ"י בזה : (ח) ברכות עמ"א בסימן נ"מ דים המעופר אחד בוח. זעם שעור מוח איז באות זום יבוד. בוחי מנונד ומשפע דל כלבוש מיד ברכות הבוקר יאמר מלה במלה כוי ולא ישתוק וישמע אמנים דהוי מנונה ומשפע דלא כלבוש הביאותיו אות זי. ואעיג דהמחבר בסיא השמים לני אמנים אלו גם אם ינמור קודם מודים אלמא לא חייש לב' אמנים אלו היכא דאפשר להקן בקל הואיל והתחיל עם הש"ץ חשש להירושל כוי: (מ) לא עמ"א בד"ם דפום פירדא (והנדפם במורים חסר זה) ובש"ע של פר"ח הג"ה זו נתחלפה (מ) לא עמ"א בד"ם דפום פירדא (והנדפם במורים חסר זה) ובש"ע של פר"ח הג"ה זו נתחלפה עיל בס"א ונתקשה בה ובספרים שלנו כהוגן בס"ב א"ש. והנה בסור כתב ואם הוצרך להתחיל עם הש"ץ הא לא"ה לא יתחיל סבור הייתי לומר דלשומתיה בכי" כ"ו הביא לב" אמנים אלו יע"ש ים חים ידה אחד לא יוחד לפנו היות לפנו היות המנים במנים בי של לכתחלת לא משום תנך בי אמנים משקים מסקים מסקים מסקים במנים משקים המנים בי אמנים משקים המחלה לא משום תנך בי אמנים משקים המחלה לא מחום הנד בי אמנים משקים המחלה לא משח במנים במים המעיין ברים פי מהדת המיז אם יגמור קודם שיגיע הש"ץ לקדושה יתחיל וא'ל ימתין ויתחיל עם ש"ץ מבואר דאף לכתחלה יכול לעשות כן (ושם נאמר דא"צ לסיים הברכה עם הש"ץ) והמעי בתה"ד סי "יא מבואר כן דהקשה תקנתם קדושה ב' אמנים אלו לא תקנתם עד שתי שיאמר פוף הברכה עם הש"ץ ואי איתא דעצה מובה היא ובהוצרך דוקא לא הוי מקשה מידי ומגמרא ברכות כ'א ב' אין ראיה רק למודים שלא יתחיל לכתחלה ולסמוך על ר'ת אבל קדושה י"ל דיתחיל לכתחלה עם אין ראיה רק למודים שלא יתחיל לכתהלה ולסמוך על ר"ת אבל קדושה ו"ל דיתחיל לכתהלה עם הש"ץ וריב"ל לא יתחיל עם הציבור דאז כשיגיע ש"ץ לקדושה יהיה הוא במ"א. וגם הגם" בבלי דלא ליסתר לירושלמי בהא עד שיגיע למודים ולא חש לאמן ש"ת ו"ל מילתא פסיקא נקים בשבת וי"ם אך ר"ה דאמר מודים ולא חשש לקדושה דיחיד אומר ואמן מא"ל אלא דיש תקנה שיתחיל עם ש"ץ ומילתא דפסיקא נקים זה דעת המחבר אבל הר"ב בהג"ה פסק כמור ואם הוצרך דוקא כבסי קכ"ה דצריכין לשתוק בקדושה ולשמוע מש"ץ. ולא הבינותי מ"ש המ"ז בקכ"ה מכאן דהא לכתחילה אין לעשות זה רק דיעבד וגם זה יחיד לא כל הציבור עא"ר שם וא"י על מה סומכין קצת לומר לת הקדושה עם הש"ץ בקול ויראה דגי המ"ז כע"ת ורים רבקש ז"ל ופר"ח הג"ח זו שייכא לומר לא מוקר בחבר שעה עוברת כתב הר"ב ה"ה לסמוך נאולה ואין להאריך: (י) אינו שומר ברים המ"א נומרים מהכ"ב מומרים אותר ברכן הי"ל אות מומרים אחר ברכן הי"ל אות מומרים אותר ברכן הי"ל אות בי"ל אותר ברכן הי"ל אותר ברכן הי"ל אות ברכן הי"ל אות מומרים אותר ברכן הי"ל אות מומרים אותר ברכן הי"ל אותר ברכן אותר ברכן הי"ל ברכן הי"ל ברכן הי"ל אותר ברכן הי"ל אותר ברכן הי"ל אותר ברכן הי"ל ברכן הי"ל אותר ברכן הי"ל ברכן ברכן הי"ל ברכן הי"ל ברכן הי"ל ברכן ברכן ברכן ברכן עמ'א ועפר'ח ופרישה דקדק שהרשב'א סובר כמ'ש הב'י ומ'מ אנו נמשכים אחר דברי הר'ב

בהנ"ה תיפור היו לקוק שהוד שם היו לא מידי האין לזוח הימנו : קי (א) בשעת עמ"א שצריך לגמור כל התפלה בזמנה מ"א מ"מ ד' כבסר רל"ג ס"א. ועא"ר אם מתפלל הביננו שלא בשעת הדחק לע"ת יצא ועא"ר דקדק טברכות ל" א" דלא יצא ועמ"ש בחירושינו שם מדאמר הביננו כי מסי לביתיה לא מהדר ומצלי הוכיח הר"ף דבביתו אין מצלי הביננו (ראלים פשיטא ולכתחלה מתפלל הביננו) ומדלא אמר הביננו אין חוזר ומצלי ונכלל גם שלא מדוחק רבותא מפי שימ דלא יצא. והנה יל כל השנה מתפלל הביננו שלא מדוחק חוץ ששים ומדוחק שרי וכי מסי לביתית בכה"ג אלא סתמא קאמר. וע' ברכות י'ו א' עס"ש בס"ז. הר"מ פית מה"ת היב כריע שגורה כ"ח בי וציע בזה במיש המיז אות בי ועכ"מ שם והבן זה : הרום פיד מה"ת ה"ב כר"ע שגורה כ"ח בי וצ"ע בזה במ"ש הש"ז אות ב" ועכ"ם שם והבן זה :

(ב) וירא עמ"א בדרך כשלא ירא טוב יותר מפלת ח"י מהלך ומיושב מהביננו מעומד ובאמת

טתום׳ ברכות ג' א' וכ"ם א' אין ראיה ולא חילקו רק בין מתא ודרך. ולמ"ש המחבר בצ"ד ס"מ

דחוור ומתפלל מעומד יראה הביננו עדיף בדרך: (ג) מעומד עמ"א ודיעבד אם התפלל הביננו

מהלך או טיושב צ"ע להמ"א ומ"ז בצ"ד אם חוור. ועפר"ח כאן וצ"ד ס"ט. צידר הביננו בדרך

מהלך ובעיר בשעת הדחק ועומד וצ"ע, ואם רוכב להרר"י בצ"ד (במ"א ו") ו"ל דאין יוודד בהביננו

אם יש לו מי שיאחז חמורו ועט"ש לקמן אות י"א ווה שם אבאר בעזה"י: (ד) בימות הגשמים

עמ"א ברכות כ"ם א' ור"מ פ"ב מה"ת ה"ד כ"מ בשם הר"ר מנות ובקכ"ח ס"ב אות ל"א מתוך הסירור

"ל ועפ"ח כאן לשימתיה באות ה"ד כ"כ אין ראיה לכאן ואזול לשימתיה באות ה" ועמ"ש

במ"ז א' ונמ"ח כאן לפק המחבר שלא תתבמל כ"כ אין ראיה לכאן ואזול לשימתיה באות ה" ועמ"ש במ'ז א' ובמ'ש וי"ם אף במות לא: (ה) בימות הנשמים עמ"א לשיפתיה באות ב' ואם הפסיקוה! שהה כדי כולה חוור לראש וא"ל לתחלת הברכה ועמש במ"ו א' אם מתפלל בימות הגשמים ומ'ש וי׳ם הביננו אם חוזר או לאו: (ו) ולא עמ׳א ועב"ח ופרישה ועמ"ש במ"ז אי ועי סיי רצ'ד בנוסח הברכה במ"ש ואי"ה שם יבואר מוה: (ז) והאידנא עמ"א דתליא במנהגא וע"לכוש ומ"ם אין יורדין לפני התיבה ומיהו ג'כ במדינות אלו רק ביים: (ח) חוור עמ"א להמחבר שם עמ"א שם אות י"א וע" ברכות ל"א: (מ) לשלום עמ"א ברכות ס"ד ב" במת יאמר בשלום ולחי יאמר לשלום: (י) בל" רבים עמ"א תקס"ה במ"א אות א" וכאן א"א שלא יהא א" בסוף העולם ג"כ יוצא לדרך. ומ"ש בכי מוב היינו בשחרית בנץ החמה וגם בערבית תחלת שקיעת ע^יריש פסחים: (יא) רוכב עמ"א כאן סוב והינו בשוחית בנץ התמה הם בערבית תחתת שקיעה עיריש פטוחם: ליא) דובע עם א כאן בכן משמע כהרר"ז דירידה מבהמה ממריד ועמ"א סיי צ"ד ר ומ"ש שם. ושם כתבנו במ"ז ד" דמיושב אכן פסול בתרול (דלעבודה מהלך כשר ויושב פסול כדמוכח בזבחים י"ם א" מה ליושב שכן פסול לעדות) וכאן לא התירו לו תרתי יושב והולך בב"א דרוכב כמהלך דמי: (יב) לדרך בבוקר עיבודה דלא כמ"ז ז" וע" אות י"ד ולמ"א מלת בבוקר סמוכה לדרך ומשמע לב"ש יאמר מיד תוך עיבודה של עיר אבל ראיתי בא"ר אות י"ד לא משמע כן: (יג) הסמוכה עמ"א. וסמוכה לבנ"כ וכדומה של עיר אבל ראיתי בא"ר אות ו"ד לא מממע כן: (יג) הסמוכה של להוש עב"י: (יד) אחר עמ"א שנודגנן להתפלל מיד אחר שרא מתעיר ועא"ר ומ"מ בבית יש ליחר שלא לומר וע"ת מסופק אם יצא להתפל מיד בכנו במוכב שביע ברצוני במוכב בכנו במוכב בכנו במוכב מיד ביותר ב" דיעבד עא"ר יד ודיעבד הסכים דיוצא וכדאי הס"ז ז"ל לענין דיעבד וכשהוא לן בדרך אומר ת"ה אפילו בעיר דכבר החזיק בדרך א"ר בשם של"ה יע"ש ונכון הוא: (מו) פרסה פירוש ח" אלפיב אמה דפרסה ד" מילין מיל ב"א אמה ותפלת הדרך יאמר בכל פעם שיוצא מהכרך אף באמצע יום

ועפר"ח סעיף ד' פירש דברי הר"מ זיל דרב ששת בח"ק מיירי ובהולך במקום סכנה דלא כמ"ש ו איו למ אלא פסק המחבר ובשם בא"י ש"ח ובלא שם יכול לומר כ"פ : (ו) אבל עט"ז וברי"מ בי. (ש) הנה בשי בבי בין, ישתר יון זה וביש הבי חדר חבי הב רוך חבר הם רחב והיום המו פסק המחבר ובשם באי שיח ובלח שם יכול לומר כ"ם : (ו) אבל עט"ז ובר"ש בסבוה חבר החות אפילו בין הספרים א"א אותה ואעיר ע"ו ויאמר בלא חחימה ועט"ז ריש די ואפשר כאן נמי ה"פ מוחזק בסבוה הא לא"ה לא : (ו) ולבתחהרה עט"ז וש דובריהם ו"ל . ועסי ר"ל משמע מיד שילא ובלי אחרונים הולקים שאין לומר ח"ה עד שילא מהעיר ועיין ב"ח ופרישה ומהר"מ כשילא בבוקר מהעיר יע"ש בדבריהם ז"ל . ועסי ר"ל משמע מיד שילא מהעיר יאמר הב"ל המות ה"ר וע"ל כמ"ש המ"א בר"ל אות ד' וע"ש ועמ"א כאן אותי שיבורה של עיר אומר ח"ה דלא כמ"ש המ"א בל"ל אות ד' וע"ש ועמ"א כאן אותי מונות . והוראה שייך בבבת וכדומה ובאה"ע גיטין וכדומה ובלימוד אפיי אין נוגע לדינא . עיין הפירוש בכ"י ולבוש וא"ר מ"ז מ"ש יבור ב"ל מ"ל מ"ז השור ב"ב"

אומ י"ב הניח זה בליע ומשמע קלח דעתו דיולא וכ"פ הפר"ח בפשיטות דילא אם המשלומין של הול ולדינא בספק פלוגתא י"ל דמתנה כבסימן ק"ז ושוב ראיהי בא"ר יו"ד ע"י הידוש (ענו"ש באות ג") ואפשר דלא השיב ליה כ"כ לספק פלוגתא: והוי יודע אם קיבל שבת במומור או ברכו ועדיין יום גדול לא התפלל מנהם מהפלל של שם שו שוא"ר אות י"ל במומור ברם"ג בט"ו ועדיין ל"ע די"ל ראשות מנהה ושנייה ערבית כיון דעדיין יום הוא אין זה השלמה. ואם לא הזכיר של שבת בראשונה אפשר דמודה הפ"ז דינא כאן ואם התפלל השלמה י"ח והזכיר שבת פשוט דינא אפי' בשל שבת כה"ג כמבואר ברס"ח ס"ד. וע' לבוש מ"ש כשכיון בלריך ראשונה לערבים הרי קיבל שבת כו' משמע אם ראבונה חשלומין הוי מתפלל הול וצ'ל דה"פ שחשכה ועדיין לא קיבל שבת כלל ודוחק: (ט) של ר'ח עט"ז הלבוש הגיה כך מזכיר בה' ולא בשנייה ואם הזכיר בשנייה ולא בא' שנייה עלתה ודימה למ"ש לכל גווני ועל"ד י"ח בשם שכ"ג ופרישה תכ"ג בלבוש שלא להזכיר בשנייה ר"ח ויראה בי"ע דמי לשבת דמתפלל שמיהם של י"ט ול"ד לר"ח דאם אין מזכיר יעלה ויבוא לא הוי זלזול עיין לבוש . ומ"ש הט"ז להלק כו' בד"מ חכ"ג מבואר דגי' כלבוש וחולק דל"ד להבדלה די פ"א משא"כ כאן מחויב להזכיר בכל התפלוח ולא מטעם דרחמי יע"ש . ועמ"א אות י"ג דיש עוד נ"מ בין ט"ז להלבום יעים: (י) ראשונה עט׳ו העלה לסברתו ולהגהתו באוח ט׳ א"כ ר"ח אין דומה ממש להבדלה דשם אע"פ שאמר בראשונה להובה אין נאמן על השנייה לומר להשלומין למה הבדיל משח"כ בר"ח מדינא מזכיר בשתיהן אם לא הזכיר ר"ה בא' ושנייה הזכיר ואומר ראשונה לחובה משח"כ בר"ח מדינא מזכיר בשתיהן אם לא הזכיר ר"ה בא' ושנייה הזכיר ואומר כאבונה לחובה ושנייה למשלומין מהימן משה"כ להלבוש בר"ח ג"כ לא מהימן . ושכה בע"ש ומתפלל ערבית ב' ושנייה למשלומין מהימן משה"כ לא לוצוש לא יצא דאם אומר הא' לשבם הרי לא הזכיר שבח וצריך ולא הזכיר בא' ושנייה הזכיר אף ללבוש לא יצא דאם אומר הא' לשבם הרי לא הזכיר שבח וצריך לחזור שתים ואפשר שיודה כאן הפר"ח בס"א בחולק על הר"ש גראמיזא"ן ז"ל הביאוחיו בסימן זה: ומ"ע הסעם היפך לא ילא הלבוש כאן ס"א משום חדיר ואפי׳ דיעבד לא ילא ועיין חרפ"ד זה: ומ"ע הסעם היפך לא ילא הלבוש כאן ס"א משום חדיר ואפי׳ דיעבד לא ילא ועיין חרפ"ד ומ"מ ג"ל דבין ללבוש ובין לע"ז אפילו שנג והקדים לחשלומין לא ילא ול"ד הזיד ובחידושינו כתבנו מ"מ ג"ל דבין לב"י ברכוח כ"ו ב' ד"ה מבדיל בראשונה ושנייה להשלומי שבת אין מבדיל משמע מוה: עיין רש"י ברסוח כ"ו ב' ד"ה מבדיל בראשונה ושנייה להשלומי שבת אין מבדיל משמע מזה : עיין רש"י ברכוח כ"ו ב' ד"ה מבדיל ברחשונה ושנייה לחשלומי שבם חין מבדיל משמע כלבוש דה"ם הוא דחין מבדיל בשנייה וה"ה בר"ח הה"ג וי"ל דרש"י כתב דהיל"ל א"ל בשנייה דמשמע דלאו שפיר עביד ואין להאריך : (יא) מתפלל עע"ז חום׳ ברכוח כ"ו ב' ד"ה טעה וספק פלגמא הוי כספק מעשה ודינו כבסי׳ ק"ז יע"ש ובש"ע סעיף יו"ד פסק דחוזר ומתפלל אע"ג דאין מרויח וכאן בסי"א ספק ובחום׳ שם דקדק הר"ל מבה מאלוור"א ששניהם שוין כתבנו דחו"ל הקנו שיקדים דוקא הובח שעמיה ברישא ואע"ג דבגג הוחר משא"כ באין מרויח י"ל דלא חקנו השלמה . והפסק הזה הוא שייך בעל ומער או במשיב הכוח ג"כ: מרויח י"ל דלא חקנו השלמה לה מו מביקרית הוי הפסק ובלבוש משמע בעיקרית נמי לא כתד בהשלמה לא הוי הפסק הא בעיקרית הוי הפסק ובלבוש משמע בעיקרית נמי לא היו הפסק והנה אם שגנ יש לו דין שת חוזר לראש הברכה למ"ד דהוי הפסק ולמ"ד מוד שה היו הרבת למ"ד דהוי הפסק ולמ"ד מוד שה היו בלי ליו בליו ולמ"ד מוד בי" מורי בלא ב"ד בי" בלו ולמ"ד מוד שה

הוור לרחש ה"ה כחן ולדינה ל"ע:

קמ (א) שיניע עט"ז ברכות כ'א ב' קדושה וקדים אין יהיד אומר ומודים שלא יהא נראה

בוכר. והנה תפלת הניבור טוב מחוד ובמנחה יחמר אשרי חח"כ (עמ"ח ק"ח ה') ומעריב אפילי לא קרא ק'ש עדיין דערבית אין כ"כ מצוה לסמוך גאולה לתפלה יתפלל עמהם אם יגמור קודם קדיש איש"ר (עמ"ה רל"ו אות ג') ושחרית אם קרא ק"ש ובא לפיה"כ אם יכול לגמור קודם קדובה או קדים (למנהגינו שפורסין אחר ח"י דלחש) עסי׳ ס"ע ומ"ש הר"ב אמן דהאל קרום קוצה הו קדש (מתכבנית פפורטן מחר חיי לכוש) עם יו על ש ונו ש בכיב הותן החקב הקדוש היינו אם בא אחר קדושה ואתנם בירושלמי משמע דלא יחהיל ולגמור (עב"י) קשה קלת תיפוק משום קדושה ודוחק לותר דקדושה יש חקנה יאמר מלה במלה כבסעיף ב' משא"כ אמן מיים והנה ראיתי להקדים כאן כמה דברים: בקושיית מה"ד בסי' י"א וכדבעיק למימר לקמן אי"ה והנה ראיתי להקדים כאן כמה דברים: דע דסדר המדריגות איש"ר דקדיש קדושה מודים ברכו שתי אמנים ושאר אמנים. הנה איש"ר עדיף מכלן כדמוכה ברכות כ"א ב' דאיש"ר מיבעיא ליה אי מפסיק עכ"מ פ"י מה"ח הע"ץ מכלן כדמוכה ברכות כ"א ב' דאיש"ר מיבעיא ליה אי מפסיק עכ"מ פ"י מה"ח הע"ץ מכלן כדמוכה ברכות כ"א ב' דאיש"ר מיבעיא ליה אי מפסיק עכ"מ פ"י מה"ח הע"ץ ופר"ח כאן . ואָל השיבני מס"ו כ"ז וכ"ע דהר"ב שתיק ליה בסעיף ע' ובס"ז הגיה דאמן מפסיק (ואמן קיל מכולן) י"ל אמן אחר ברכה גאל ישראל מעין הברכה הוי ולא הוי הפסק כבסי' ס"ח ס"ג בהג"ה (ושאר אמנים אפילו דהאל הקדוש לא) וקדושה עדיף ממודים שהרי הר"מ ז"ל בפ"י מה"ת הט"ז השמיט מודים (דסובר ריב"ל פליג על ר"ה) א"ב אף לדידן קדושה עדיף ממודים ומודים עדיף מב' אמנים שהרי הטור והמהבר השמיטו ב' אמנים . וברכו עדיף מב' אמנים שהרי המחבר אומר כן בפין שעיף ג' השמיט אמנים. והר"ב שהגיה כן ה"ה ב' אמנים כ"ש ברכו וז"ש המ"א אות ג' נ"ל ה"ה ברכו וכ"ש הוא ועא"ר ז', וסבור הייתי דמודים עדיף מברכו דהמחבר השמיט ב' אמנים (דבבלי פליג דאמר עד שלא יגיע למודים ולא לשומע חשלה ני"ל דמודים אף בשבת וי"ט) והשמיט ברכו אלמא מודים עדיף מברכו ומסידור הלבון בס"ו לקדיש וקדושה וברכו וכן מודים משמע ברכו עדיף וי"ל דכאן ל"ש ברכו . ול"מ בכל זה אם שומע שחיהן כהחת בב' מניינים איזה קודם . והנה בשחרית הדרגות כך מסתך גאולה לחפלה ואח"כ קדיש עד ב' אמנים ואח"כ תפלת הציבור שהרי אחה רואה כאן בסי' ש'ו ס"ט וכאן ס"א וקי"א קרם של בל בערבית כך הסדר מקדים עד ב' אממים ואח"כ תפלה בליבור ואח"כ מסמך גאולה כבה' רל"ו במ"א ג' . ומסחברא לי בין גאל ישראל ובין ה' שפתי חפתה ישחה מודים כמנהג כבה' רל"ו במ"א ג' . ומסחברא לי בין גאל ישראל ובין ה' שפתי חפתה ישחה מודים כמנהג ר' מ (כאן בס"א) ולא יאמר כלים ועמ"א בזה . ומ"ש הר'מ פ"י הט"ו ואז"ל בשאר הברכוח יראה לב' אמנים עלח"מ שם אי"ה יבואר עוד . ועמ"ש באוח ב' : (ב) בשהוא עט"ז כקב

ירחה גב' חמנים ענח"מ שם חי"ה יבוחר עוד. ועמ"ש בחוח ב' : (ב) בשהוא עם"ז כחב דבחיים שלא מענין החפלה הוי קלת הפסק ואפ"ה אם אירע כך שוחה כ"ח כ"ח בין גאולה לתפלה דקיל מאמלע החפלה (עב"י ס"ז וח"ה י"א די"א איהש"ר עונה בין גאולה) דפוחה עמהם ולא יאמר כלום כמ"ש באוח א'. ועב"ח כהב הי' בע"א יע"ש:

ק' (א) בימות עס"ז והוא פירוש דברי הר' הביאו הב"י ווראה דחיי מוסיף על הברכות דביננו כל חיבה במקום ברכה . ול"ע אם עבר והחפלל הביננו במ"ש וי"ע ובימות הבשמים אם הור ומתפלל י"ח דעבר על חקנת ח"ל. אעחיק מ"ש בחידובינו כי מע"ז נראה הבשמים אם הור ומתפלל וי"ח דעבר על חקנת ח"ל. אעחיק מ"ש בחידובינו כי מע"ז נראה דהמי על הבדלה שייך נמי אבאלה ויש נ"מ שובא א" אם בעבר ועמ"א פ"ע אות ג' ונראה כמושף אסור והגמרא נקיע לי מה דאסיק בקשיא. ב" דיעבד ועמ"א פ"ע אות ג' ונל"ג א" ביותר הומרא מוש היותר ביותר הנחשים היותר דייל דלמא אתי למטעי דיעבד ילא ועיין ברכות י"ו דפריך והתניא י"ח ולית בימוח הגשמים ולכאורה דיעבד יולא ופועלים כדיעבד דמי ומסקימת המחבר בס"ב אף פועלים בימות הגשמים

22

88

וכמה פעמים: (מו) יתפלל עמ"א ועב"ו אות ח' ואין בה חתימה: קיא (א) צריך עמ"א. דכתכלה אריכתא, ורש"ל בתשובה ס"ד שאין להוסיף פפוקים כ"א אדני שפתי תפתח ועב"י בשם הרר"י הפירוש (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח בתפלה כי לא תחפוץ זכח על הפורד וה"ה בזהדו שאין קרבן אופרים זה תפלה בפקום קרבן וע רפואי שם זביח ואתנ"ה ויוו ה"פ תרתי להכניע עצפי וגם אתן קרבן רק פקרבן רכשר הכנעה ואיכ תפלתי דתפתח פי בהכנעה רבה ודי בכך (אפשר שמש"ה על המיד אין מכיאין קרכן ולהכשר הכנעה הואיל והויד בחבת מה חשאה משאיכ שונה התירה משום צורך האדם. ודאי שע ועוד נסתר בקרבן) עאיר בי בחבת הרשבין הפרש באדם מדבר גגד עצמי אדון שלי יעיש. וכיכ עשיו ברדיא: (כ) לענות עמיא היינו אחר החון לא אחר עצמו עביי רפיז ועי ג'ץ ועסי סיו מים אמן שייך לברכה ולא הוי הפסק משא כ אישיר: (נ) ביים עמיא ולביש תי בע"א במצרים עיבדים ביים ולא בשכת ישמי משה כר. ובאר הגולה תי חובא בדפים אמשמרום כש"ע ואינו דברי הריב בהג'ה : (ד) חוור עמיא תיקן מלת אפילו שנתקשיתי במ'ז ב'. ורשאי לפסוק באיש'ר וכדומה אבל ברשות גראה דלא : קיב מ'ש המחבר צרכי ציביר שרי דוה מהשבח שרבים צריכין לו עימור וב'י. עב"י אגדה י"מ ברכות על סדר עולם הכיאו הלבוש וע' פרישה המאורעות אירעו כך ומכ"ח דשכחים

וחגרו ויסרום יעיש בזה : קינ (א) אבל עמיא הנה חב"י הביא ראיה מהא התחלה ומוף הא באמצע אין קפידא (וליר לפלץ (וא הבלי שלה היותר בה היותר בה היותר בין (ומפרשים בהוך התפלה עם" לפלץ (ומפרשים בהוך התפלה עם" בכ"ז א") (ומ'א ב") מבואר דמותר באמצע כר : (ב) גראה עמ'א ועמ"ש במ"ז אות ג' מו (ג) פנונה עם"א ולירושלים תחלה ופוף אפזר ופלמרין כר וכ"כ בדים אלא דהודיע דהתם נפי פנונה היי. ועם"א ג'א אות ח' ועם"ש באות ד: (ד) כשכורע עם"א ועא"ר ופודים ישתה ראשו ונופו בב"א יע"ש. ומשפע שם דבפוף ברכה דמלמדין שלא לשחות היינו בברוך אתה אבל בפיום ממש אין קפידא ומהריעל היה שוחה בירושלים בפוף וק"ק דבתחלה ליכא ברוך כ"א בא' ואפ"ה ממש אין קפידא ומהרייל היה שוחה בירושלים בסוף וק"ק דבתחלה ליכא ברוך כ"א בא" ואפ"ה כלמדין ה"ה בסוף: (ה) וכשווקף עס"א ובסי" קכ"ז אות ב" דוקא כשצריך לוקוף זוקף בשם דמלך כורע מתחלה ועד סוף יע"ש ו"ל הכתנים לאחר ששפעו היט היו כורעים ובס" חמד משה כתב הכ"ג עמד ושאר כתנים נופלים מפני ככוד השם יע"ש וער"ם פ"ב מיה"כ והא דלוי אימלע סיכה נ"ג היינו דאהוי קידה האמורה בקרא ע"ש ברש": (ו) ובא עמ"א ב"ד ק"ן ושם ידוע דמשתחוים לשר משא"כ במודים הניח בצ"ע ועפר"ח אם אין עכו"ם לפניו ממש ורק מצדדים או מאחרוו שרי וראיה מאברהם אבינו ע"ה השתחוה וספור ערביים ווש להם ע"ו (בכפות רגליהם) אבק יע"ש: (ו) אין עמ"א תוס" ברכות י"ב א" ד"ה אמת יע"ש. ווציב כו' ונאמן הכל קאי על הדבר יע"ש: (ו) אין עמ"א תוס" ברכות י"ב א"ד"ה אמת יע"ש. וביל מ"ש שם דלכאורה לדידן רק "ד" (א) בתפלה א"ש שם דלכאורה לדידן רק מ"ד ע"ה עמ"ז מ"ש שם דלכאורה לדידן רק מ"א עיקר ומ"ש בשאלה היינו להתחול שחרית כל מה דאפשר לתכנ אם ומתולו בתאות.

תנשם אף בני ספרד עפו"ר וב"י. ואמנם מ"ש בני ספרד אומרים משיב הרוח ומוריד הנשם נמשך אהר הב"ח (לתרץ מלת אף בטור) ועב"י וצ"ע דבנמ" אמר ר"ח בימות החמה אם אמר משיב הרוח אין מחזרין ולמדין כלת אף בפור) ועבי ובע דבנם אפר רח ביפות החבה אם אפר משיב הרוח אין מחזרין ולכתחלה לא ואמר רק מל אף בני ספרד וו"ש הר"ב ביפות החמה אף להמחבר וכ"כ הלבוש והמ"ץ את ו' ולהב"ח והמ"א לבני אשכנ"ז כן ולהמחבר קאי הכל אימות הנשמים בין אמרו או לא אמרו וצ"ע. וכ"ה בר"מ ס"ס אהכה אות ב" כוריד המל לבד: (ד) אין עמ"א ועמ"ס רכיד (ס"ס רצ"ה) וע' אות ח' בדברים המחזירין אם סיים הברכה אומר שם ודברים שאין מחזירין אם נזבר קודם שאמר השם אומר אותו כמו על הניסים אבל מל ורוח מיד שאמר כמה דברים אפר לא אמר השם א'א איתו כלל: (ה) ששמעו עמ"א ועמ"ו אות מ' מזה כתב בע"א במ"א תפ"ח אות ד' אם יום א א אחות בילו (יו) שספטת עם א יושם יאות בי ביא בט א תפח אות די אם יחיד איתר מוסף עד ששפע מש"ץ לא יוכיר עוד גשם . ולפ"ז יחיד הידר בישוב ימהר להתפלל מוסף קודם הקהילות דלא להפליג נפשה מציבור כפי הגראה דבש"ץ הלוי אע"פ שלא ששע מטש עש"א אות ב" מוה . ע"ל למוש שש"ץ פוסק בחזרה ובלחש מוכיר כמו קהל עמש"ל עמ"ש בסימן קכ"ז עמ"א אות ב" מוה : (ו) ואפ"י עמ"א ומסתברא אפ"י ארץ אשכנז ודידן שצריכין משר ב"ן פסח לעצרת במ"ז ומ"א מוה : (ו) ואפ"י עמ"א ומסתברא אפ"י ארץ אשכנז ודידן שצריכין משר ב"ן פסח לעצרת אם הזכיר חזור ודוקא בשאלה אין חזור כבביי קייז ס"ב ותבלין יש לזה דשם דוקא כשצדיך כמיש הט"א די וניתן להאמר בשית אם אמר בברכת השנים אין מחזירין משא"כ הזכרה לא ניתן להזכיר כלל כי בתר רוב העולם גרירא הזור: (ז) מל עמ"א והזכיר רוח אין מועיל לנשם עמ"ש במ"ז אות (ח) ואפר עם"א דברברים שאין מחזירין אם סיים ואמר השם אין חוזר ולא אימרה במקום התוא ואם לא אמר השם חוור למקום הראוי בשאלה וכן בעל הניסים תרפ"ב חוזר היינו הראון ולדד למשב היות דיאםר במקום שנזכר כי אין לה קבוע רק בכרכה ששקולה כתחיית המתים זכראיים עב"י משאיכ באינך תוור למקום הקבוע, זהוי יודע דלמאורת מביי משמע דאם אמר משיב הרוח ומוריד המל וקודם שאמר השם נזכר א"צ לומר שם מוריד הגשם אבל מהמחבר ס"ה משמע אין מחזורין הא כל דלית חזרה יאמר שם ומהרש"ל חילק ואמר בדברים שחזור אע"ם שלא התחיל ה קדוש חוור ושאני בהמ"ו דכלהו נ' ד'ת דאלת"ה אף בדברים שאין חוור יאמר שם כמו יעלה ייבא ב"ה ולכאירה קישיית מהרש"ל עצומה והתוא דשעה ולא תוכיר בעבודה עיכ שהתחיל במידים וא"כ לית הוכחה דהרדי ועב"י שיש ג' או ד' שימות בזה ותבין וצ'ע : (מ) שמעה בהם עמ"א יש קצת עיון כי הנראת מאבי העורי בסור דלא הוכיר גשם אין חוור לאש הברכה ורא"ש סובר בפקום שנוכר כפסק המדב" בסיו ואם הוכיר גשם בימות החמה אם לא סיים הוור לראש תברכה (אינוג ג' כהרא חשיבי מ'מ הך הזרה הוי משום דלא מינכר כשיאמר כך מכלכל כוי ואף. דב להושיע מכלכל לא רצו לספוך ע'ז רק שיאמר מתחלה ומ'מ לאו חזרה ממש שיאמר שחוזר לראש התפלה ול"ד לק"ד מיה שח ופסק באמצע ברכה שחזור לראש התפלח דהתם כיון שצריך לחזור לראש הברכה מעם חזרה תו ג' ראשונות כחרא הווין) ולפ"ז בפעת באמצע ברכה אף בנ" ראשונות תזור רק למקום שפעת ויאמר מעם על הסדר, ודוקא פעת בתעימתן או צריך לחזור ראשונות תזור רק למקום שפעת ויאמר מעם על הסדר, ודוקא פעת בתעימתן או צריך לחזור לראש התפלה והמעיין בתוסי ברכות ל"ד א' ד"ה אמצעיות כתבו זכרנו ומי כמוך וכרי יחזור לראש התפלת (והמ"א השמים זה דלדידן אין תזור באלו כמבואר תקפ"ב) אלמא לדידתו באמצע נמי

אני שמל והם שמלים אני מקבל שכר נאם אין מקבלים שכר אני רץ והם <mark>כלים אני להיי השה"ב</mark> והם לבאר שהת שב"י בשם הרר י דכפל לומר הני כשרואה ימים ששכרו מהר ברילה מכין נידה לדרך (ח"ב אני רך לעיה"ב ע"ד אל מקישי שיהף זירח הוא פס) והם אין מכינים נידה (כי סוברים שחון שבר ועינש רק בחר שחת הקבר הוח בית שלהם לעולם ולמה יעשו חצית וו ש קרבם קברם בחימו לעולם כן סובדים אבל אינו כן אלא מוציאין הנכש ודנין) ושיין לכוש : קיא (א) לסמוך עש"ז האריך ועב"ח ורש"ל וענף ה' הבטחה וליל קרא הא כל מצוה יש בו בכר שימ בשבת איץ כו' ואיכ יש כימ בין שי' העור בשבת סימך ולרשיל לא בכר ש'מ בשבת ה"ל כו' וה"ל יש לימ בין הפור בפבת המין ולרש"ל לה (בש"ע בהג"ה נרשם פור הבשר לפוין זה ומ"מ ד'ע הוח בד"מ) ומ"ש הט"ז דמה רחיר מציח על סומך ולמ"ש בשם רשיל ה"ש נקים פוף הקדח ונ"מ הרוויהו בשבת ה"ל הח במול נרוך: והבה בהידשינו ברכוח מ"ב ה" מוכף לגחולה כו' כתבנו כ"ב "חמה ועתה רחיים בפר"ח כ"ב וחמנם מפי' ס"ו ס"ח משמע דחין להשבחים ל"מ בדיבור ה" כמו חמן הפי' בבחיקה להנות סליח הכור ועמ"ש שם וחיבף לנט"י כו' הח בדחיה חבל המהבר בס"ב לשומיה בתשלה חייבות הב"ל נכירילה הרובתה והב"ח מל "י הביות הב"ו ומלח שפילה מין מוכף ח"י לפון : (ג) אבל עפר"ד ומ"ל בשבח מוכר חום לה"ח ביות בחורה חבל המים ומוכף ח"י לפון : (ג) אבל עפר"ד ולפ"ז בשבת מניח פליח לכ"ע בין גאולה כו' עבו' ס"ח ומלא ליבור מהפללין מתפלל עמהם דלא עדיף מערכית ומלאסי בא"ר אות ד' בכם ל"ח כן וה"ה באיהש"ר וכדומה יע"ש אבל בי"ט לסמוך כמו בחול ככסי קי"ד ס"ב יע"ש : מ"ש המחבר בקרוב"ן עפר"ח הזהיר מחוד עבור זמן ק"ש וחפלה בשביל זה וגם שלא לשיח ועסי" ס"ח . עא"ר בשם ל"ח הקליר שנה נעבור זמן קים ותפנה בפביר זה וגם פנח לפיח ומפי פית. עמול בנס יחד ל היד בעורך פ' קליר עוגה שבתוב בה קמיע והכל ונתפקת . ומה שמצינו ביום בני בל פסח היבר פיוע הי' מע"מ שהיבר ב' פיועים על יום ה' והעולם הלקו ובהרו ה' ליום ה' יום' ליום ב' יע'ש: כְּיַבְּלָ (ה) שלמדין עע'ז חום' בכוח ל'ד ה' ופי הב'י בהם ב' מירוצים וכן הפיז ועמ"ש באות ב' הבל הליך פי' דהד הי' הוה שחקע שהדיוע הין בוחה כל'ך בכוף כל בכרך כין ויוסרת ומשיקרה הדה הוה שימה לכ"ג והם דבהמצע כשהי וליכה והכה עלד ב"ברף כל ברכך ביוערת ומשיקרה הדה הוה שימה לכ"ג והם דבהמצע כשהי וליכה יותרה לשלמה ביוער ביותר בל"ל בל"ל ביותר בל"ל ביו ויוסרם ותשיקרם הדח הוח שימה זכיג והם דבהמנט רבהי וזיכם יוסרם למנך ייד דמנך כיון מכרע בתהילה אין זוקף שד סוף והדיום שוחה באמצע לחוד אין דומה למלך. שיון ר'ם פיס מה"ח ה" בכ"מ ולה"מ מנא ליה כ"ג תהלה וסוף דכן הוא דאלים בתהלה או סוף מה מלמדין מה"ח הא בסוף אין דומה לכ"ג ש"מ כו' וכי"ן: (ב) אבל עמ"ז מלך וזוקף מההלה עד סוף ולכך כשפוחה באמצע לחוד אין דומה למלך עמ"ז באות א" מזה ועיין לבוש: (ג) בדי שע"ז ועסימן הפוסד במ"ז אות ב" המדקדקים דוקא כיו' ולפ"ז בזכרנו לדין מדינה לוקוף אבל במי עס"ז כמוך כיון ספוקה בממצע הם בחה ג"כ בסוף אין איסור דק המדקדקים: (ד) הבורע עס"ז האיאל זרכו אומר מהמ"ד במשל זרכו אומר אבות בממדים במשלה המידור מומר אבות בממדים במשלה מהמ"ד במשל זרכו אומר אבות בממדים במשלה מהמ"ד במשל אברע במ"ד המואל זרכו אומר אבות בממדים במשלה המידור המוחד להמוחד בממדים במשלה מומר אבות בממדים במשלה אברע ב"ד מיום להיות במידור המוחד המוחד במוחד המוחד המוחד במוחד המוחד המ דשוחל לרכיו בחמלע יע"ב ולפ"ז בנ' רחבו' בזכרנו ומי כמוך לרכי ליבור מותר לבתוח בהמלע לא באתה קדוש כיל : (ה) עד עם"ז ועע"ן בהוא גוהי ג'כ יע"ש : (ו) זוקף עם"ז ועמ"ש אי"ה

במ"א אות ה" מוה : (ז) אין עמ"ז עב"י בשם מורה גבונים המשל שאמרו חו"ל ומקלפין בשל כסף לפי פהם בחוקו יתברך הסירוא והיינו שאלו ג' שבחים צ"ל דרך שעלה: קיך (א) בברבה עט"ו במור ועב"י. במור ברכה זו הוסד ע"ש ד' מסחמות באין נמסרים לקלר (ה) בגברבות עם הלכם החים חום בסימנם מפח"ח עיון פרובה מחיר אסורים רמו לפליח מטר פרנסה חחים חום בסימנם מפח"ח עיון פרובה מחיר אסורים רמו לחיה בהוולד עם האם אסור והקב"ה מחיר וע"כ אומרים במילה הודו לה' כי פוב כל"ח ד' צרוכין להודוח יצא מבית האסורים יע"ש עמ"ש במ"א ד' : (ב) בתפרת מוסף עט"ז בטור וב" בבם הירושלמי יע"ש. ופי' אף הוא הבר שהזכירו מערב ולשנה יזכיר בערב ויהא אטדות והב"ח בבם המ"ג עשה י'ע דהבורין בהזכירו בערב והוא לא הזכיר ויחפלל שחרים בחים לחשלומין וברכתו לבטלה יע"ם . ונראה ב' הפירושים בייכים למנהג בני ספרד שמוכירין המיד על אף בימות החמה אומרים מביב הרוח ומוריד הפל א"כ ביה"ג אם הזכיר פל ולא גפם כבסעי' ה' אין מחזירין הוחו רה אנודות ולבני השכנו בה"ה של ביה"ח ים השם דשמ"ג : (ג) ואין עם"ז דראוי להפסיק בערב שיחהילו המועדות בטל ולהפסיק הגשם אלא בערב לית כ'ע חמן ויקיו דרחוי נהפסיק בערב שיתחינו המועדות בער ונהפסיק הגםם הגם הנם בערב נית כיע חמן ויקין אגודות ובהפסקה די בזה ובהתחלה לריך ס"א דבחה"מ פנוים והם בביה"ל בערב עב"י , ומיהו עשם דר"ח בר פדת שייך נמי בהפסקה כי לריך להכריז מקודם והיינו לבני ספרד מכריז במוסף י"ע א' דפסח משיב הרוח ומוריד השל ומפסוקין בשם זה א"א בשחרית שלריך לסמוך גאולה כי' (ובערבית אע"ג דמליה לסמיך גאילה כבסימן רליז מ"מ ללירך מלום היה ראוי לסכריז אי לאו דלית כ"ע חמן) ומ"ש לשנה מכבול בזה אפשר לכ"ע כסמ"ג אף לבני ספרד אם הזכיר גבם ניתו דנית כיע קמן) ותים נפנה מכבונ בוה מפשר נכ ע כסת ג מן נבני ספרד פוסקין קהל בלח במקום שאין מזכירין מחזירין כבסעיף ד' ועמ"ש באות ב' . והנה בני ספרד פוסקין קהל בלחש במוסף י"ע א' דפסח שהש"ץ מכריז קודם משיב הרוח ומוריד העל ואנו בני אשכת שא"א ביה"ח כן א"א להכריז שלא לומר גשם שנראה כממאנים בנשמים לכן הש"ץ מפסיק במוסף והקסל במנחה כמ"ש הר'ב בהג"ה ס"ג ועיין לפוש ומ"ז ומ"א בם . ור"ח ב"פ לב"ח א"ש עעם לחוכרה במה"מ בהה"מ ובערבית נמי אין מפסיקין : ויש לראות אמאי אין פוסק הש"ץ במפלח ח"י בקול כם ביום א' דפסח וב"ע דפוכה יושיר בח"י בבחרית בחוכה ויועירו הקסל במוסף והיינו לעעם כים מ"א דפסח וב"ע דפוכה יושיר בח"י בבחרית בחוכה ויועירו הקסל במוסף והיינו לעעם ר"ח בר פדת (באות ב") ולבני ספרד ניתא דאין לעשות כן שבלתש לא 'זכירו גם' הש"ץ ובחורה יזכיר הש"ץ גם הקהל לא הזכירו בלתש והש"ץ יזכיר בחזרה וכן בהפסקה משא"כ לבני אשכנו ולדידן כמ"ש הר"ב בהג"ה כ"ג דש"ן פוסק בחזרה בקול רם אבל בלחש גם הוא מזכיר במוסף וכן מבואר בלבוש יש"ש א"כ בבחריח יכול לעשוח זה הן בהפסקה והן בהתחלה כאמור. וע"כ נראה לדידן רק מעם א' עיקר אף הוא סבור שיזכיר בערב ועמ'ם במ'א אות א' אייה מזה:

(ד) עד עמ'ז. בנ'ן האריך דמאי ויש אומרים לכן פירם הט'ז כי הגירסא כאן עד ביזכיר ש'ן

(אמון דדין כדין) ובירובלמי בהביאו האברי כהוב לאמור א'ר הגי בר פדת עד שיזכיר

(אמון דדין כדין) ובירובלמי בהביאו האברי כהוב לאמור א'ר הגי בר פדת עד שיזכיר

ש"ן ויש בזה ג' פירופים להמעיין בב"י וב"ח הרח"ש פירש כאלו אמר עד שיכריו והיינו קודם מוסף יכריו הש"ץ או השמש והקהל יוכירו במוסף ורב עמרם הביאו הרח"ש בהש"ץ יוכיר בחורה והלבור במנחה (כמו לדידן בהפסקה בס"ג) ויהיה פירוש מזכיר כפשוטו ואבי העזרי לפירוש הב"ח הוא דעת בלישית שאין מכריז קודם מוסף רק בתפלת מוסף בלחש ביון שש"ץ כבר הזכורו בלחש יכולים הקהל גם בלחש להזכר . ולפ"ז לפני הר"ב היה הגירסא בהמחבר אשור עד ביזכיר שין כנוכח הירושלתי בראים וכפי' רב עמרם ועיז כתב וייא שאינו כן אלא כראים מכריז קודם מוסף והקהל מזכירין בלהש ובאות וי'ו הקפה ע'ז דא"כ איך הביא המחבר הלכך אשור להקדים שהש דברי אבי העזרי דלרב עמרש ל'ש זה ע"כ הגיה שיש למחוק וי'א וכ"ד התכן יושר מסקרים שמם דבר מכ שמי הלבוש שכתב ומפעם זה דאנודה אשור להזכיר עד שיכרי"ז הש"ן השמש יע"ש והשמיע י"א . אכל

(ה) את שפ"ז כבסי" צ" ס"י מיהו כבהוה בביתי אין איסור רק מצוה ממחובר כבסעיף פ" שם וכאן אבי הולה אסור . ואם ריאה בהשעה עיברת היכי נעביד להזכיר אסור יחפלל כך

(ה) את שפ"ז כבסי" ל" ס"י מיהו כבהוה בניתי אין היסור רק מלוה ממחובר כבסשף פ" שם וכאי הפיר ואם ריאה בהשנה שיברת היכי נפביד להזכיר אום לאחר שבע כבסימן רב"ז וכיון דאיא אנים סוה ולאחר לה הזכיר ולרוך לחזיר כבסשף ה" יהלה דימחין שד מנחה וישלים בחיבן זוה עדיף לעבוח כן דמיספין זמנה פל חיום אלא אחר שבע כבסימן הב"ז וכיון דאיא אנים במיהן וזה עדיין כבס" ק"ח ס"ז וכאמור. ומוהו להספלל מוסף צוחיד קודם שבע ולאמר מביב הרוח ומוריד השל דיאל כבסיף ה" אפבר דהו עירוב וב"ל מהמחבר אשור להזכן במנחה כבסשף ג" בהנ"ה. ולבני ספרד אפשר למחן על מ"ש בטל מחיר וב"ל מהמחבר אשור להזכן במנחה כבסשף ג" בהנ"ה. ולבני ספרד אפשר להודן בלאחר היו הכין ולא עם"ז פורסתין החום לאחר מוסף בלא מחירין הקחבר לב"ע מזכירין הקחל בלחש במוסף דלא כדב במוסף דלא ממחבר מפוסףון במוסף מדב במוסף אל מוסף ב"ל מוסף בלא מוסף ב"ל מוסף להוד ז"ל אם הבליד במוסף דלא כביל הבל הבנית בע"ז ומ"ל אלא מוכר במים ללא המוסף בלא המוסף בלא המוסף בלא מוסף בלא מוסף ב"ל מוסף בלא המוסף בלא מוסף בלא המוסף בלא המוסף בלא המוסף בלא המוסף במוסף בלא מוסף ב"ל המוסף במוסף בלא המוסף במוסף בלא המוסף במוסף בלא המוסף במוסף לא מוסף במוסף בלא מוסף במוסף המוסף בלא המוסף במוסף לא מוסף במוסף המוסף לא מוסף במוסף המוסף לא מוסף במוסף המוסף לאות ה"ל שלא במפלף המוסף לבמוס הבילי הוא אלאות ל"ל מוסף המוסף ולבו מספים הבילי הוא אלאות ל"ל במוסף המוסף מבלת המוסף ולבו ממוסף באון לעול במבלת המוסף ולבו ממסף שלו מוסף מלא המוסף ולבו ממסים הב"ל המוסף באון לעול במבלת המוסף ולבו מספים ללי מוסף מבלת המבלת המספיו ולכו ממפליו ולבו ממסים ה"ל זה ה"ש בהמיבה רנחי מבלת יובלת המלחות ולבי בחברה באון דעתו בל לדם ממוים מבלת המוסף ולבית מכלים המוסף במוסף מוסף מלום ה"ל במוסף במוסף מלחות המוסף ולבית מוסף ולבים מכת במוסף מלחות מכלים המוסף במוסף מוסף מוסף במוסף מוסף מוסף במוסף מוסף ולבית המוסף מוסף ולביו מוספיו ולא מוסף מוסף מוסף מוסף מוסף בשבר באין דעם במוסף במוסף מוסף מוסף ולבית מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף ולבית מוסף מוסף מוסף ולבים מוסף ולבית מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף ולבים ולבים מוסף ולבים מוסף מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף ולבים מוסף מוסף מוסף במוסף מוסף מוסף מולבים מוסף מוסף מוסף מוסף מוסף מוכנים מוסף מוחיר מוסף מוסף במו א") שמעה ה' לדק ק'ש הקשיבה רנתי חפלת יולר האזינה הפלתי חפלת מוספין מלפניך משפין ילא שחוקשין במוסף בשופר שאין דעתו בל אדם מחישבת עליו אלא בחפלת המוספין ולכן מתפללין

במוסף גשם . עיין ירושלמי והמפרש (ד'ד) הביאו ועא"ל : בפרשת דרכים דרך ה' הביא ד'ה פ"ג דנדה דאף ברי שר מער אין עושה כ"א ברשות הקב"ה והמה כל הדברים נעשים ברשות הקב"ה . וִי'ל דוְדִּאִי כל הדברים נמסרו לשליח מִחְחלה ומ"מ השגחחו יחברך המיד עליהם וגלחו א"א להיות לשום הויה רגע א" משא"ב במער לא נחמנה שום שליח עליו רק כשרולה הקב"ה להמטיר משלשל השפע ע"י אף ברי כו' והיו"ל חי' דהגשמים מאולר הטוב לא נמסר לשליח כדכתיב יפחח ה' לך את אולרו הטוב אבל שאר גשמים נמסרו לאף ברי יע"ש :

(י) אש עפ"ז . ומ"ש בש"ע סיים הברכה חות לראש החפלה אנ"ה שלא החחיל אחה קדוש ול"ד לפ"ו לאווורה במהום שמכר וכ"כ הלבוש ז"ל אבל א"ר אות ו' הסכים לב"ח דגם כאן כ"ז לס"ו לאומרה במקום שמכר וכ"כ הלבוש ז"ל חבל ח"ר אוח ז' הסכים לב"ח דגם כאן כ"ז שלא התחיל אתה קדוש כאלו עומד חוך הברכה וחוזר לראש הברכה וססק כן ולדינא ז"ע ד"ל ספק ברכוח לקולא ואין חקנה כספק פלוגמא דיתחיל וימנה דאין נדבר לחלאין כבסי" ק"ז ספק ברכוח לקולא ואין חקנה כספק פלוגמא דיתחיל וימנה דאין נדבר לחלאין כבסי" ק"ז יע"ש. ודע כ"מ שאמרו סיים הברכה היינו שאמר השם עם" חרפ"ב ס"א וא"ר רל"ד אוח ח" :

(יא) אבל עע"ז בקי"ז ג' קלת באופן אחר מב"י ולבוש יע"ש ונ"מ באם הזכיר רוח ולא על וגשם שייכים אהדרי מענין תהיה משא"ר כוח ולא על המום דברי ומכלה א"א כלל לחסום דהוי י"ע ספק בזה : "נב באל המום בתורה אם ביונים החברי מהבר"ב באל המוחם דהוי ויש אלה דא"כ אין ראיה לאבי העזרי מבחמ"ז דפס מזכיר בחתימה מפא"כ בלא החימה לא הוי <mark>הזכרה והוזר לז"א</mark> ראיה מר"ח דספק ומזכיר בלא חתימה ה"ה כאן ואפילו שהה הרבה בין סיום הברכה אומר פס ולהלבוש נראה כשנזכר מיד בסיום אז מהני וא"ל חוזר לראש ועא"ר אוח ה' כתב במרדכי פח"ה שהותם בברכה דלה כע"ז דפשיט ליה דכהן ה"ה בברכה . ובאמת תמוה להג בחורפי עת ה שנהתם בפולה דבה כל דה משלה מה היש ליישב אם נאמר דראבי"ה פוסק כירושלמי שם מאוד להמעיין בריש פ"ק דתעמית וספח"ה ויש ליישב אם נאמר דראבי"ה פוסק כירושלמי דמשיב הרוח ומוריד הגשם אם אידכר קודם ש"ח אימר שם וכמ"ש הרר"י ורא"ש הביאי שיש פוסקים כן מש"ה הוי כדברים שאין מחזירין אומו וכמו יעלה ויבוא בר"ח שאין מחזירין שיש פוסקים כן שיש פוסקים כן מש"ה הוי כדברים שחין מחזירין סותו וכמו יענה ויבוח בנ"ח שחין מחזירין דאומר בלא החימה ובסתפ"ה ביעלה ויבא בתפלה דמובירין כתב דהוי דומיא דשבת וי"ע וכקושיית הב"י באמת כנ"ל ליישב דברי מרדכי : (יג) צדיק פעמים עט"ז אפילו ביעל כמה תפלות בנקיים אעפ"כ מהני ל' יום וה"ה בשאלה ועיין ד"מ וכפי הנראה דלא היה להם ספר ד"מ . ומ"ש דאנן פסקינן כר"י כ"כ הפרישה . עמ"א י"ג . ועסי" חכ"ב ס"א במ"א אות ד' וחקפ"ב אות א' . ויש לי שאלה קטנה זוו תואכה : שאלה מי שנסחפק לו אם התפלל או לאו דחות ומחפלל ומחנה כבסימן ק"ז במ"א אוח א' ומתפלל ומסופק אם הזכיר גשם או לאו וכדומה אי חוזר ומתפלל או לא: תשובה כל ס"ס כודאי מהזקינן ליה ולהרשב"א בתשובה ח"א כרובא ואפשר עדיף ואין הוזר ומתפלל דכל שודאי לן שהחפלל אין מתפלל בנדבה כ"א ע"י חידוש כבסימן ק"ז , וכ"ח דים הפסה ולא נודעו יחדיו הא בורכא דבדרבנו כמו גבינות עכו"ם מהני אף כה"ג כבי"ד ה"י דים הפסק זנח מדעו יחדין הם בורכח דבדרבנן כחו גביות עבורם מהני חף כהיג כבי"ד קי"
בב"ך קו"ה ובפריי שם. ומיהו כי מעיימין ציה אשתכה פירכא להדה מלתא וממ"ג אם קודם
שלכים יום הזקה מה שהוא למוד מזכיר וחזקה כודאי ואפילו למ"ד בי"ד ק"י ס"ס עדיף מחזקה
(וכ"ש בדרבנן דליל סמוך) היינו בחזקה נגד ב' הסשיקות משא"כ כאן החזקה נגד ספק א'
מודים דספק זה כחאן דליתא דמי ולא נשאר כ א ספק א' ומתפלל ומתנה. ולאחר למ"ד
יום מה בחוא למוד מזכיר ובסימן הכ"ב דלית למ"ד יום לא הורגל שם י"ל דלית חזקה
ומש"ה בספק לקולא אט"ג דמצי להתנות פסק שם לקולא מטעם כמה סניפים עט"ז. ולפ"ז אכתי אשכחנא פחרי ביעלה ויבא וכה"ג וכדאמרן זה הנ"ל בשאלה זו והבן . ויש לעיין דספק הראשון שמא המפלל יש ס"ס דלא יצא שמא לא המפלל ואח"ל, המפלל שמא לא הזכיר יעלה ויכוא וכה"ג עיין בי"ד בקו"ה וכאן אין להאריך:

ויכוח וכח"ג עיין בי"ד בקו"ה וכחן לחוף להחריך:

החב בעור כו' שהחבובה שמקבל הקב"ה חסד הוא ולא מן הדין ע"כ מזכירין רחמי

החב (עיין בס' העקרים) י"ל המחבר בביק טעם הנערא מגילה י"ז ב' מפסוק והקדישו

ב' וידעו חושי רוח בינה (יששיה כ"ס כ"ד) ונקיט טעם שני של עור שאין מוזכר בפי" כ"ל

מממרא א"ע ל"ג עב"ה ובאר הגולה ונ"ץ רשמו מגילה ואינו. עב"ח פיוט מוסף ר"ה כף רגל

ממשמלא א"ע ל"ג עב"ה ובאר לכסא כלומר ע"ו מרחקים בבעה רקיעים וה' אוירים (כ"כ הביי

ועא"ר א') סשובה מנעם לשם והקב"ה רואה ומקבל ישרה ישר יש"ש: י"ל דעה בינה והשכל

ועא"ר א') משובה מנעם לשם והקב"ד ומשמע שם דעת מדריגה א"ם שרי אחה הוץ לאדם

דעת פי"ד א"ה שון בעה ובקשמינו הני דעת לשורה ואמנס ברש"י (שמום ל"א ג') ואמלא בתכמה

דעות בי"ד א"ה שון בעה ובקשמינו הני דעת לשורה ואמנס ברש"י (שמום ל"א ג') ואמלא בתכמה

דעות בי"ד א"ה בונ"ב ונקשמינו הני דעת לשורה ואמנס ברש"י (שמום ל"א ג') ואמלא בתכנה והדנות הוב"ה ני"ש בינ"ל מחבר הוא לאדה <mark>ותבונ</mark>ה ודעת רוה"ק יע"ש וכן יראה מאבן עזרא ובמרגליות טובה ולפ"ז הכ"ר אחה חוגן לאדם דעת מדריגות אדם הוא הנפש (כמ"ש רמ"א בשר אדם) חננו מאחך דעת רוה"ק לא ע"י מלאך כמ"ש מלמד שהשדוהו בחשת איש זה גבריאל. ובספר המגיד פירשנו פסוק עם קשה עורף וכדומה כחים מנחד מחבדוהו כנובח חים זה גברית. ובספר המגיד פירשנו פשוק עם קשה שורף וכדותה עפ"י אבן עזרא ג' הדרים במוח המוך לעלם שכל באמצע בינה באחוריו דעת הזכרון וכל מי שליחה ובשרו דק יותר מהיר וז'ש קשה עורף ואין להם דעת כי הזכרון יהוד גדול לשית החושא שונוטחיו נגד עימיו והטובות שעשה לו הקב"ה והם שוכחין זה והבן. מה שאחה תונן מתחלת בשבה לא ככל אמצעיות בקשות עב"ה בזה. ומלחד לאמוש בינה גרע קאת והבן. בהענא נ"ב בהעל ללד המה המליא בלפוש וא"ע:

דרך עט"ז הנה כפי מ"ש הוא ז"ל יש לכ"א קולא וחומרא להרמ"ה דרך מזמור אפילו פ"א אסור ודרך קפלה מזמור שלם מוחר ולהרר"י מזמור שלם אסור בחפלה

וקולא פיא שבי הפי בלי חות שלה ומה שלה רכב הר ב ויא הואור שבם משור במפנה מניהם אבל מלבוש משמע דהרריי רק חומרא נקיע ומודה להרמ"ה ואיכ כמי הפי הבי הפי הבי ומי בדיאור ואינו בביאור ואינו בביאור ואיר ביש למפוס חומרת שניהם אבל משמע דהרריי רק חומרא נקיע ומודה להרמ"ה ואיכ הפינו וכלת בלאיה לק"מ דאין אימר ממש לשון הפסוק שב"ח ואיכ אפילו מזמור שלם כשמשה שרי:

קין (א) ובא"י עפ"ז והוא ביאור למ"ש המהבר בסשיף ב' דמתפלל חורת נדבה . והנה להמהבר לריך לחזור ולהתפלל בספק ויתנה כבסי קי"ז והד"מ חולק וכתב דהשיקר כמהרי"א
ומ"מ כתב כאן אם רוצה הוא ומתפלל בנדבה וא"ל להתנות דראשונה עלתה לו ועין די האם דיובר יותר להתנות בן אי בחיל או לפיק עפר"ח אם דעתו בחוץ שנה לחזור

בשאלה: (יא) עד עמ"א והיינו לבני ספרד ועמ"ש באות ג' ולדידן עד מכלכל בכלל וכמ"ש המ א
יד: (יב) ג'ם עמ"א לכאורה וכן בשאלה היינו גמי כמו בהזכרת וצריך שיאמר יותר מצ"מ ועמ"ז
את יג מ"ש בזה יע"ש: (יג) הרי עמ"א ועמ"ז י"ג ופרישה תי זה באופן אחר: (יד) עד עמ"א
את יזג מ"ש בזה יע"ש: (יצ) העיעל ובעצרת מועל ועאדר י"ד פסק כשל"ח עמ"א תקפ"ב אי אם
ושל"ה חולק לדידן בפסח אין מועל ובעצרת מועל ועאדר י"ד פסק כשל"ח עמ"א המבי בהמלך
בהמלך הקדוש מהני צ"פ דלא מהני ופר"ח שם כתב דמהני יע"ש ואי"ה שם יבואר:

קמ"ן ולא יאמר כוי עמ"א פסוק היא ביומיה זי י"ד עיון רמ"א יפה. וא"ב בתפלה ממקשין ע"ד
השיבנו ה' אליך ונשובה שיהה הוא המתחיל ואחר אנו והאו בוצש חולה במקד השיבנו הי אייך ונשובה שידות הוא המוחזים ואחים את חש ופאנו הי התוחמה מקר ונרפא (נון הרבים מדברים בעדם) אנחנו מסיימין ומתגברין כי היא רפואת הנפש חולי הלמ"ד בצירי. ראה נא עמ"א ויש נוסראות א"א נא ועא"ד קפ"ו אות די גיכ נא משום כמה גדולים יע"ש ופר"ח כתב ראה בעניינו ע"ד ראה עניי ועמלי כשמתפלל על החולה רפא נא פכ"פ רפואה שלימה בחוך שאר חולי עמו ישראל ונפניו א"צ להוכיר שמו א"ד כאן :

חוור לראש התפלה וכן בסי קי"ם סיג ומ"א ה' מעה באמצע חוור לראש הברכה וממילא בראשונות תחור לראש התשלה זכן בסי קי ם טיל זם א זה שנה באסצע חחר לראש הברכה ומטילא בראשונות חזור לראש ועא"ר כאן שוב הבנתי מדברי הלבוש לקמן קי"מ שכ' לא אמר מל וממר כו' חזור לראש הברכה יע"ש ולמה יגרע מלא הזכיר גשם לאבי העזרי (ורא"ש ל"פ אלא אומרה במקומה ולא להוליר

יובו מדי שי ליטוי לו בלא חופי בשם לאני ועוד (ווא של 6 אלא אוברה במקומה ולא להוכיד פלוגתא חדשה) אלא בקרים מיירי שהתחיל ברנה שאחריה אז חזור לראש הברכה ימטילא בראשונה חזור לראש התפלה אבל לא התחיל בברכה שאחריה חזור ממקום שמעה והכן זה ועי סימן תקפ"ב בלבוש ועפריח שם אם מעה ואמר כל השנה המלך הקדוש המלך המשפט אין מחזורין אותו יע"ש בזה: (י) לדידן עמ'א דלבני ספרד שאומרים מל בחמה לא יצויר דין ירושלמי בנשמים אבל יצויר

בשאלה: (יא) עד עמ"א והיינו לבני ספרד ועמ"ש באות ג' ולדידן עד מכלכל בכלל וכמ"ש המ"א

שאל יחיד בברכת השנים אין חוור וגיע: (ה) אם עמ'א ואם אדבר בתר ש'ת חוור לברכת השנים שאל יחיד בברכת השנים אין חוור וציע: (ה) אם עמ'א ואם אדבר בתר ש'ת חוור לברכת השנים ולא לאומרה ויתחיל תקע כיון דחוזר אומרה במקום הראוי ממש וזה שהראה לסוף הסף יע'ש: (ו) ושואל עמ'א ועא"ר מ' מ'ש פשום א"י דבירושלמי הביאו המור בקרד דמוכיר בש"ת אלא (ו) ושואל עמ'א ועא"ר מ' מ'ש פשום א"י דבירושלמי הביאו המור בקרד דמוכיר בש"ת אלא דלא קייל כן עיין מור קייד: (ז) קורם עמא ובלבוש כתב המעם דתדיר קודם ולפ"ז יתיד שצריך מסר בשות ביתרים ולפ"ז יתיד שצריך מסר בשות ביתרים ומחת ביתרים ולפעם הרא מות היו למעם הרא אמר של ומסר קודם בח"ז אות יי להלבוש תדיר מעכב יע"ש: קירו (א) הסכים לרמ"א דלא כמ"ז. והפר"ח הסכים למ"ז ועיין ר"מ פ"י מתפלה יע"ש. והרוצה קירו (א) הסכים לרמ"א דלא כמ"ז. והפר"ח הסכים למ"ז ועיין ר"מ פ"י מתפלה יע"ש. והרוצה

נדבה אין מוחין בידו. אם אמר כל השנה המלך הקדוש המלך המשפט דעת הפרח בתקפיב דיצא דיעבד יעיש. ואם אמר כל השנה האל המשפט יצא ובפריח כאן משמע אפילו לכתחלה יעיש ומיהו אין לשנות ודיעבד יצא: כתב איר כאן אות ב׳ משם הרדיא על הצדיקים וחסידים (ופלימת סופריהם וגירי הצדק) ד' מדרגות כי צדיק עדיף שלא חמא מעולם וחסיד שחמא והסידים (ופליפת סופריהם וגירי הצדק) די מדרגות כי צדיק עדיף שנא הפא מעלם וחפיז שומאה ועשה תשובה וויד שמרה נפשי כי חסיד אני והקשה דמשמע בש"ס דחסיד עדיף מצדיק ובר"ם ס"ס אהבה אות יוג על החסידים וצדיקים יע"ש. והגה יל צדיק מעיקרא משמע שלא חפא אבל חסיד הוא שורשו תופפת כמיש הקונקורדנסיוש בשורש חסד שפירושו תופפת (יהיה) סוב או רע . ובעל תשובה צדיך לתופפת כי צדיך סיינים וגדרים יותר מצדיק וכן חסיד גמור עושה לפנים משורה וו"ש שמרה נפשי כי חסיד אני כי הבריא א"צ כ"כ שמירה כמו החולה שנתרפא וא"ש המעם וא"ה בספר המגיד יבואר עוד. תהלים פ"ו ב"ע"ש בר"מ. המעיין ברד"א משמע דליג זקני ופלימת . ובר"מ ס"ם אהבה ג"כ ד"ל כתות וב" כלומר עש ואלו גדם זקני א"צ כלומר אלא דמ"ב ופלימת . ובר"מ ס"ם אהבה ג"כ ד"ל כתות וב" כלומר עש ואלו גדם זקני א"צ כלומר אלא דמ"ב וופלימת . ובר"מ ס"ם אהבה ג"כ ד"ל כתות וב" כלומר עש שואלו גדם זקני א"צ כלומר אלא דמ"ב

ופלימת . ובר'מ ס"ם אהבה ג"ב די כתות וב" כלומר יע"ש ואלו גדם זקני א"ב כלומר אלא דמ"ב תיבות ליתא כ"א דגרם זקני יע"ש ובספר המגיד א"ה אבאר :

ק"ם (א) ובש"ת עמ"א מלשון המחבר בשאר ברכות דוקא אם צריך לו ובש"ת אפ" על העתיד רשאי לבקש שלא יחסר להמי עא"ד ב": (ב) ובברכת עמ"א בשם ב"ח דש"ת דומה לשאר ברכות לענין זה דבאמצע אסור לשאול כלשון רבים ומיהו ציבור בעצמם אומרים באמצע כמו סליחות: (ג) בין עמ"א בקב"ב (מ"ם רק קנ"ב) ס"ב ועב"י שם בשם הרר"י ש"ל יהיו לרצון מיד אחר "ח וכן ציין באר הגולה שם אות ג' ווה דלא כמ"ש הרר"י כאן וא"ח שם יבואר: (ד) בברכה עמ"א ווה הדין הד" של רבינו יונה החילוק בין תחנונים של אחר התפלי אפ" לצורך יחיד רשאי להאריך כיותר רשאי להאריך כיותר ב"ש ב"רכים כאות ב" דציבור שרי: (ה) אם עמ"א במ"ד ב"ל א צות מ" נות המולות ב"לום במ"א צות מ" נות מ"ל מות מ"ל מ"ל בת"א צות מ" נות מ"ל מ"ל במ"ל במ"ל במ"ל אוני ברכה חוור למכום בק"ד במ"א אות וי וק"ד אות פושם כתבנו החילוק בשנה באמצע ולא סיים הברכה חזור למקום שמעה לבד יעש: (ו) רק עמ"א מי ושם כתבנו החילוק בשנה באמצע ולא סיים הברכה חזור למקום ודברי הלביש כתבתי במ"ז מזה ועמ"ש באות ז' בהא דצריך לומר על הסדר אי הפירוש משום ענינו או על הסדר של ח"י ברכות: (ז) ענינו עמ"א מה שכתב בעבודה א"י ואנן קי"ל בדברים שאין יש לצדר נהי סדרו אין מעכב מים סדר ח"י מעכב וכמ"ש באות ו" דאם סיים רפאנו יצמרך לומר. פעם שנית רפאנו והיינו שלא יהא הפסק בין רפאנו לנואל כ"ש כאן שיש הפסק בין סלת לרפאנו . וקשיא מה יועיל שיאמר שנית ענינו ואם לומר שיחזור ויאמר סלח ג"כ זה לא ניתן להאמר ועוד

מה כל שכן. ואם נאמר דאסידרא דח"י ברכות ועם ענינו קפרינן הוי א"ש וכ"ש הוא ששם אמר רפאנו אחר סלח כר אלא דיל אסידרא דח" קפדינן לא ענינו וכמיש דאין מחזירין כיש דלא קפדינן אסידרא וכעת לא הבינותי דברי האדון ז'ל בוה . עמיש במיז ד' מדברי הפרוח בוח יעיש מיש לעיין ביה בחבריו :

בכא (א) שוחין עפיא עיין כור שדרו של אדם לאחר עי שנין וייג אחר זי שנין יעשה נחש ועיין קבה (א) מהחן עם אניין בה שהוד של אום לאחרעי שנין זי ג אות די שנין זולת מאן דלא ברות בינים ידעם לאות וכמה צריך ליותר בזה: (ב) וסוף בברכת הסוב שסך מיא הנה בלבוש ברו במודים ידעים פלאות וכמה צריך ליותר בזה: (ב) וסוף בברכת הסוב שסך שיתה להכניע לפניו בהוראה ועפירשי ברכות ליד א ד'ה תחלה וסוף במודים ולך נאה להידות משמע שם כורע אכל כרשי "ב א" ד"ה כשהוא באבות והודאה הרי במודים ולך נאה להידות משמע שם כורע אכל כרשי "ב א" ד"ה כשהוא באבות והודאה הרי בסיום זוך נאת להיחת משפע שם כודע אכל כרשי ייב אי דיה משתוא באכות והודאה דהיי בהודאה כודע מבדוך כמו באבות. מיש מחבר מודים מודים משתקון הדין כמו בקיש בין מלח מלה או פסיקא מסתקון ואף לא השתחוה בים. הפקודות לך עאיד וכן כתב בסידור הריב הסדקדק הגדול בעל בנין שלכה דל אמנם מיש הא'ר שאתה השיין בקמיץ בסידור הניל שאתה בסגול חג"ה מקונפרם קורת ארוים יעיש בוה: (ג) יחיד עמיא ועיין סיי קכ"ו בשבת במנחה ייא

בשל הנהה מקונפה שתה איים עש בההן (נ) יהה כשבת במנחה :
קכב (א) מפסיק עמיא בעניים ברכות יז א מר בריה דרבינא אלקי נציר יהיו לרצון יוה מעך
למנהג שלנו אכל להמחבר צ'ל דאומר ב'פ יהיו לרצון ועפריח וברכות מ' ב' ודברי
הגיץ לא זכיתי להבינם: (ב) מקצר עמ'א מקצר ועולה היינו שיפסע ג'כ דאין חובה כר (כצ'ל
בדליה) ובאין שהות יאמר יהיו לרצון מיד ווה למברת הרשביא והיא מברת המחבר:

קבנ (א) ג' פסיעות עמ'א והנ' פסיעות אם הם ברגל א' פסיעה או בכ' הרגלים עכ"י ולבוש וא'ר אית ח' דהמנהג בכ' רגלים: (ב) ואחר עמ'א במ'ו אות ח'ם, ע' א'ר אות מ' בשם ל'ח שיט חוזרין ג' פסיעות ומקפידין שלא ילך א' ויפסיק ומפני כן חוזרים מיד למקומם ועוברים על שיעור המפורש דימהין עד שיתחיל הש"ץ יע"ש: (ג) לצד עמ'א ולפ'ז מוכרח הוא ג'כ בעקירת על שיעור המפורש דימהין עד שיתחיל הש"ץ יע"ש: (ג) לצד עמ'א ולפ'ז מוכרח הוא ג'כ בעקירת הגל מהזם באות זי דכאן ודאי ליש כ׳א זה המעם וייל בפסיעה ליש חולק לימין אדרבה מרחיק הוא משכינה ומהראוי שפסיע בימין תחלה ע׳כ נתן שם מ׳א: (ד) שלום עמ׳א ועל כ׳י יאמר באות משכינה ומהראוי שפסיע בימין תחלה ע׳כ נתן שם מ׳א: (ד) שלום עמ׳א ועל כ׳י ואמר מייעש ואין מוכרח דאפשר אחים מבוין רגליו על עמדו עד שיתחיל ש״ץ: (ו) ולא עמ׳א הכ׳ם מ׳ס מה׳ת ה׳ד שאין חייב לחוזר למקומו ואם רצה עומד במקומו אבל למ׳ש הב׳י וי פסיעות חוזר למקומו ומי בעביר השיעור המפורש כמ׳ש אות ב׳: (ז) והש״ץ עמ׳א הועתק מב׳ח כלב שב כי ממש שנראה ששה אותה עבירה מ׳ש וחזור ומתודה עליהם במ׳א היותק מב׳ח כלב שב כי ממש שנראה שושה אותה עבירה מ׳ש וחזור ומתודה עליהם שב בא משכי ברשב׳א אין הכרע ויל דממתינים ד׳א מדינא יע״ש וחנה להכ׳ח הא דבי׳ ק׳ה ומ׳ מדינא שינר ברשב׳א אין הכרע ויל דממתינים ד׳א מדינא יע״ש וחנה להכ׳ח הא דב׳׳ ק׳ה ד׳א די מאחר שצורך להתפלל שנית משא״כ לב׳ז אית ב׳ כשמע שם יותר נראה כמבוה תפלתו ראשינה ויל דשם אין חוזר על מקומו הראשון רק עומד במקום שפסע ומתפלל המי באות שאח׳ו כן מה שמצינו שם ד׳ת הוי הפסק מ״ה כאן כמ׳ש המ׳ן אות ב׳ ואות ב׳ ואות ב׳ ואות ב׳ ואות ד׳ ואנת מים באות שאח׳ו: (ח) כשיעור שם׳ א הבי דברי הב׳ת דיהיד אין די בר׳א ועם׳ש באות מכמים ובחר במעם א׳ דלכ׳ כל וכמים: (מ) אמור עמ׳א ועמ׳ו אות ה׳ הנה הלבוש ס׳ו ב׳ מכמים ובחר במעם א׳ דלכ׳ כל הקודם: (מ) אות ב׳ו ועמ׳ש הלבי כל רגל מה"ם באות י' דכאן ודאי ל"ש כ"א זה המעם וייל בפסיעה ל"ש חולק לימין אדרבה מרחיק וממ"ש באות שאח"ו: (ח) כשיעור עמ"א הביא דברי הב"ח דיתיד אין די בר"א ועמ"ש באות הקודם: (מ) אחור עמ"א ועמ"א אות ה' הנה הלבוש מ"ז ב' מעמים ובחר במעם א' דלב' כל שרוב הציבור מתפללים למורת אחור להחזיר פניו למערב ובדומה ואמנם מ"ש כשמתחיל הש"ץ ח"י כשסיים הש"ץ די שהרי הר"ב אומר כן ואיסורא עד קרישה נמי אינו כן רק מצוה ממובחר כשהתפלל כבר יעמוד ג"כ פניו למורח לב' המעמים: (י) רגל עמ"ש באות ג' ד"ל פסיעה אין כבוד ולתי הב' שפוסק כעבד מרבו ג"כ שייך כבוד לימין דשכינה ואפ"י אימר פוסע בשמאל דעלמא: (יא) בקול עמ"א וכ"ה בלבוש ס"ג ומקורו בתה"ד י"ג יע"ש ועמ"ז אות מ" והש"ץ בב' דעלמא: (וא) בקול עמ"א וכ"ה בלבוש ס"ג ומקורו בתה"ד י"ג יע"ש ועמ"ז אות מ" והש"ץ בב' הו" אסיר להסיח קודם קדיש תתקבל כמ"ש במ"ז אות פ"ו ומיהו ביום שיש מוסף, גומר התפלה וה' אסיר להסית קודם קדים תתקבל כם שבח אות פין ומיתו ביום שיש מוסף נגמר התפלה בשחרית רשאי להפסיק בושום הוא: (יב) אין צריך עמ"א דאם רצה רשאי ואע"ם שאין אימרים תתוננים דג' פסיעות לא תליא בתתוננים ולא ביהיו לרצון עמ"ש במ"ז מוה: (יג) פוסע עמ"א בשם לבוש וכללא הוא דהא בהא תליא כשמתפלל בלחש א"א אלקי נצור בחורה דבשביל תצ"א בשם לבוש וכללא הוא דהא בהא תליא כשמתפלל בלחש א"א אלקי נצור בחורה דבשביל הציבור אומר תתקבל כישא"כ כשלא התפלל בלחש אומר אלקי נצור אח"כ בלחש בשביל עצמו ותפלת ח"י שהתפלל עולה בעדו ובעד הציבור פוסע תחלה ונפמר כעבד מרבו בשכיל עצמו וגם על התחנונים

וכקדיש פוסע בשביל הציבור: (יד) יהיו לרצין עם"א וגם אלקי נצור א"א כי תתקבל קאי על זה משא"ב כשלא התפלל בלחש כמ"ש באות הקדום: קבד (א) שאינו יודע עם"א כהכמים ר"ה ל"ד ב' ומשמע אפר דיעבד לא יצא ואינו בקי יוצא ביש עשרה בכית הכנסת עב"י ועס" נ"ם במ"א הי: (ב) יכוין עם"א ואם מתפלל בעצמו בלה"ק א"צ שיבין לה"ק אכל שאר לשונות אע"פ שמתפלל בעצמו גדרך שיבין הלשון עסיי ס"ב נט"ש שם. כתב המ"א תקצ"א אם אומרים פיומים און מוציא שאין בקי יע"ש ונראה כי א"א לשמוע כל הפיומים והם מענין התפלה לכן אין יוצא כמ"ש כאן מעיף יי ולפ"ו ש"ין שמעה בלחש ביעך על חזרת ה"י ככס" קכ"ו ס"ר אף שאומר פיומים דודאי הוא יוצא ומש"ה נמי חוור עתה רל'ם שצריך שינפיר כל התפלה בומנה בפנחה או שחרית דלאחר ד' שעות לית לית שכר בומנה
נע"ש במ"א בת"צ היאך לנהוג: (ה) ומוב עמ"א היינו באין שנה דחיקה כ"כ רק שיריאים כיו ואם
דחיקה ביותר אז התינוקות יענו אבן עיין לבוש סיטן רל"ג או יקרא לא' שהתפלל כבר ויענה אמן
נא"ר אות ד"ה. ולכתחלה האיי לציבור להתפלל עם ש"ץ מלה במלה ער שומע תפלה ומורים
ש"ר והם בלחש והש"ץ בקול: (ו) אחר עמ"א במעיף ד' שצריך מ' לשמוע וגדולים דוקא ינ"ש
וב"ש שכבר התפלל הש"ץ בלחש משא"כ כאן שלא התפלל בלחש לית ברכה לבמלה ועא"ר וברל"ב
"מ"א להמחבר אה"ג דצריך מ' אח"כ ולדידן די בא' ומ"ש שם בקול רם הש"ץ והציבור בלחש:
(ו) אין עט"א ומי שאין מפריח הציבור אשריו ועין נ"ץ הביא מה שסיים שם דמענישין איתו על
שמביר חוביבור ומ"ש ילך לאחוריו כ"אן הליבה כ"כ הפפק אם הוא לצורך קצת עסי ק"ר במ"א
אית ג' ינ"ט והבל אם כוונתו לשם שמים בזה שפיר דמי: (ח) יש עמ"א בס"צ'י פי"ח בהג"א
שלא עיטוב בתירה בשנה שציבור אימרים מלימות כ"ש שצריד לשמוע כל התפלה מש"א והג"א שלא ינפרן בתירה בשנה שציבור איפרים בזה שפיר דמין (זו) שעם אבשי בי לי זו בות הי שלא ינפרן בתירה בשנה שציבור איפרים סליחות כ"ש שצריך לשמוע כל התפלה מש"ץ ולא ינסוק בשום דבר ועיין מור בשם הרא"ש ל"מ שאמור לומר כל הברכה דהוי ברכה לבפלה אפילו באמצע אפור וכ"ש איתם המומרים עם הש"ץ ומגביהים קולם הוי כיוהרא ויש לגעור בהם דהוי בקלות ראש יע"ש: (מ) על עמ"א משמע אפר בין הפרקים או פסוקי דומרה ועמ"ש בסר ס"ו מזה: בקלות ראט יעיש: (ם) על עם א משמע אפי בין הפרקים או פסוקי דומרה ועם שביי סיו מוה:

(י) אמת הוא עמ'א ובקדיש צ'ל (מ'ס בקרוש) אמן פירושו רק בקשה שיאמנו דברי האומר
במדרה בחייכון כוי ועמ'ש מזה בסי נ'ז ונ"ז ובקונסרס קמן שלי הארכתי ועמ'ש לקמן עוד
מקונסרס הג'ל: (יא) בניז עמ'א ומיסב שלא להביאס ב'א גדולים קצת ויודעים כי בלא'ה היגל
נעשה מבע ב' ועא'ר מ'ש בשם כל בו די סי אוי להם שמשיחים בעת התפלה כי ראינו כמה ביה'כ
נחרבו בשביל עון זה ובווי העמודים יש למנות אנשים ידועים על זה בעונשים רבים ויביישם
ברבים יצ'ש: (יב) בחמ"ף עמ'א ויראה ה'ת קמ"ץ קמן לא רק בקמ"ץ נדול שיהיה נח נסתר
ברבים יצ'ש: (יב) בחמ"ף עמ'א ויראה ה'ת קמ"ץ קמן על דעם שיים הש"ץ כל המלה לנמרי כמו
אי מפנו ונוץ נה נראה יאמר בפירוש גם אין לענות אמן עד שסיים הש"ץ כל המלה לנמרי כמו
יוצר התצונות נדונה שבתצי המלה ואחרו עד בי עריב בח"ש יומ"ש ביום ו"ב ע"ב מוד יוצר המאורות וכדומה שבחצי המלה יאמרו אמן וות אפון עם"ם הטין כל המזה לגפרי כפו כ"ז מקונסרס קפן שלי אשר רשמתי אצל המידור שלי : (יג) אינו עמ"א סובר הדמחבר סובר דוקא לצאת הוי אטן יתומה אפר יודע הא כשיצא אע"ם שט"ץ מוציא כו' מיקרי אין מחויב בה כיון שהוא התפלל והר"ב מחמיר דא"י איסור אפר נהנין הא יודע מודת להמחבר בחזרת התפלה דאן מחויב מיקרי (ויתיה דעת המהבר הרר"י והר"ב דעת רב מהן צדק וע"ז הביא דברי הב"ח דיש דאן מחייב פיקרי (יותיה דבת המהבר הררי וותריב דעת רב כהן צדק וע"ז הביא דברי הב"ח דיש
להחמיב מזרת התפלה דמיקרי מחייב בה ואפרי יודע אפור כדעת התומ' סומה כ"א כ' יע"ש ומיהו
פה שהיקל הב"ח בנהנין וס"ת באין יודע דשרי וסובר שמ"ש התומ' בסומה לחלק בין יודע "שר
אחזרת תתפלה קאי זה לא פסק מותיה וכהר"ב דמחמיר כה"נ בנהנין דלתיי בתרא שם בתומ'
סימה דא"י אף נהגין אפור וצא"ר אות מ"ו ולמ"ש דברי האדון ו"ל הם ברורים: (יד) מיד עמ"א
בקונמרס קפן שלי (הביאותיו באות י"ב) דיראה שאין לענות אמן הקהל עד שסיים הש"ין אמן
לכדיש ומיהו כשמאריך בניגון יאמרו מיד אחר דאמירן בעלמא אכל במאריך בסוף הכרכה בניגון
יראה דאין לענות אמן כ"ו שלא סיים הברכה עסי רמ"ו מ"ג אחר קסן בר חינוך עונים אמן ויראה
וראי

סשף א' צ'ע וכבר השרו כזה וא'ר כאן . ועמאא אות ז' והי'ה כם יביאר: בתב הפרית בסשף ג' דאפי בדילג ברכה בליחה ים לו לכללה בס'ת וראיה מתום' ברכית כיע א' ד'ה מפני כו' ואני העני און רואה מסם ראיה דידאי על ומער וכדומה באון בכל זמן ולא מניסה הברכה רק באלה אי שכה אומרה בש"ח והיא כוללת ולכך נתקנה משא"כ ברכה שלימה ואשילו שעה קלת בברכה ודילג איזה היבוח ואמר אה"כ ברכה שלאחריה אין לו תקנה בש"ח כי חיסר מנין קשם בפנים היינו להים היכוח ותחור מה כנינים שלחתורים מין מי מקום בם ח כי היסר חמק הברכות הקבועות וחיש התום' הבדלה לחי ברכה שלימה היה וחה דפריך כם ולכללה בשית אע"ג דהביננו כל מלה הוי במקום ברכה מימ על ומפר אין מהקביעות ועסי' ק"י בדין הביננו ואם דיעבד החפלל הביננו בביתו אם יצא . ומ"ש הפר"ח בעיף ז' ברכת רפאמ יש שם היפור מלת ל"א יע"ש ופסק בע"ז ומ"א כ"ז שלא סיים בא"י רופא חוזר ואומר עמינו וכן הלכה יע"ש. עמ'ם בקכ'ג אות ב' :

קב (א) אומרים עט"ן הלבוש הבמים פירוש השלישי משום הך קושיא דבכלל עבודה נכלל הכל עבודת הלוים ומגורה וחיפים . ועל פירוש ראבון פי' הש"ז ואפי יברהל היא תפלה בזמנה קרבן ושלה בזמנה ותפלחם והב"ח פי' ותפלחם ע"י נדבה והידוש ומוספין וא"ר כתב דקדי על שאר תפליח יעיש וקשה ברליון שייך על חפלח ח"י במקום קרבן משא"ב שאר ספלות ובקשות לורך האדם ל"ש ברלון עיד כתב הא"ר כשם מט"מ שאין לומר מלת מהר"ם לפי' האמצעי נשמת הלדיקים ומשלימין ל"ז חיבות (ל"ד ג"ל) מלת א"ח העבודה והוא מקיים הגי' במהרה ולפ"ז אין לומר א"ח טיין טור רצה יש שא"א במנהה ולפעם הב"ח שידעו הבהנים מתי יעלו לדוכן היינו בחזרה א"א אבל בלחש אמרו ואנו אומרים אף בחזרת הש"ץ ואם טעה והתחיל במנחה ואשי ישראל הוזר כבסימן קי"ט במ"א אות ה' ומשמע בב"י שעכשיו בכל המקומות אומרים רלה במנחה וא"כ הוי משנה ממעבע שעבעו חז"ל ואם במזיד הוזר לראש התפלה.

ויל ואבי יבראל תענים אם חלב ודם בנחיעטו ביום התענית מחום הטבעי כו' ג'ל: קבא (א) אבל עצ"ז מיסורא דלישנא דריל'ל אבל לאחר יהיו לרצון אם יכול לקצר מקצר קבא (מ) אבר עבי ז מינות הייטפנה דסיפנ מוכנ לחומ יסיף כי גון מסיפנ פקב מקדה ואם ואם להו מפסיק כמו כק"ב בהמלע ש"מ דהפרש יש בחין רגיל לומר סחנונים רבות להפסיק אפילו לשאר אמנים וכרניל עשאום קבע ופוסק באמצע ברכית ק"ש כבסי ס"י ש"צ וחתנונים של החדוב וש"מ מפסיק ולשאר אמנים וחתנונים של החדוב וש"מ מפסיק ולשאר אמנים לא והמשיון בצ"י הביא בי השיבות הרשב"א נחכיין למ"ש הפיץ שיש הילוק בין רציל או לאו: (כ) אבל במקום עם"ז בב"י סיים ונראה באפילו יאמר יהיו לראון אחר התחמונים ש"ד כמו (ב) אבד במקום עש"ז בב"י סיים וגרתה בתפילו יחמר יהיו לרלון חחר החחנונים ש"ד כמו
בכרכות עלמן מעין הברכה בסוף אומר והנה בש"ע חזר בו ופסק כתבובת הרבב"א ולא
זריתי להבין זה דסוף כל ברכה היינו קודם בא"י אבל לאחר בא"י יראה דאסור וא"ל אם יהיו
זריתי להבין זה דסוף כל ברכה היינו קודם בא"י אבל לאחר ביום ברכה אריכתא ולפ"ז ייל
עלינו לאחר סיום ש"ח אם נאמר דסוף כל ברכה אפילו לאחר סיום הברכה ולדק הב"ח ז"ל
בק"ע עש"ז אוח ד' וכ"ז אינו שוה לי. והמ"ז הקבה דבקביעות אסור להוסיף ומלבד זה קבה
בק"ע עש"ז לא לכל ברכה דוקא וחתינים אים ביים לבים בלום ול"ע:
קבל (א) בורע עש"ז כעם לה דעלא מהו הני רובדים ובין בש למזכה אורך קטן עיין ר"מ

קבג (ח) בורע עט"ז כעת לה ידענת מהו הג' רובדים ובין לבם למזבה חויר קטן שיין רימ

פ"ב מהלכות בית הבחירה ה"ג יע"ם : (כ) לצד עט"ז ושין לבום ימון דהקב"ה

עדיפת בלתמר מומינו הם דת למו לכך נותן בלום לומין הקב"ה בריפת : (ג) ולא עט"ז עיין

ב"י וב"ה פילם דהוי כלב שב על קיתו מתם מתשליך הקיתו וחוזר ותוכלו כן זה מרחית מרבו

ומקבל שלח לעשות עוד רק שישוב בתשובה כו" וע"ש ודברי הט"ז ולה הבינותי דתכה חין דמה ד"ח כלב על קיתו ח"כ די בפילוש הב" ומ"ש ד"ח הנה בק"ה המתפלל ב" תפלות שוהה ד"ח כדי

בהשתוק הת לת"ה חין נרתה כלב שב דהת לריך להתפלל שנית (עב"ת) וש"ל שחוזר מיד בתר

מילוך ד"ח כי לכיך להוית רבים י"ח חין כרתה כשב כו" מבל יחיד בשוו למה מהני ד"ח ועב"ח

ומ"ל ד"ח כי לכיך להתיי מובדים לא השברה ד"ח מיד בתר טפן לימ כי נדין המפים נכים יו חוף ניתם כפב כי יוכר יודי כבים לכיך להמתין על ב"ן כבים מ"ר בזה . מדברי הפ"ז וראם בבה ד"ר אין בזוי כו' ואפ"ה ליניך להמתין על ב"ן כבים ש"ן ול"ע . ולע"ו בק"ה ע"ר יהיד די בזה והכן : (ד) ובן עפ"ז לענין ב" תפלוח בבי" ק"ה דהוי בהייה ד"ח בתתחונן דעהו עליו ה"ה לענין שלא יהא כבב על קיאו די בזה ועמ"ש באות הקדום . ועמ"א אים ז' מוה : (ה) אפור עם"ז הב"ח כתב שוה הוחלב במות למ"ב המחבר עד ביוחתיל ש"ן (והיה לומר וי"א) הוא ז"ל מירן דעומד במקום בפסע רק באבור להחיר פניו ביוחתיל ש"ן (והיה לומר וי"א) הוא ז"ל מירן דעומד במקום בפסע רק באבור להחיר פניו לנבור בלא יבלבל אותם ועיין לבוש סעיף ו' הביאו המ"א אות מ' פירש בענין אחר שיחשדוהו שדילג או הופך פניו ממקום הבכינה שהליבור עומדין לפניו ומבמע שאין חלוי בסיום הש"ץ לבד. וע' סימן ק'ג במ'א ב' ועיין נ"ץ פירש דאם סיים קודם הש"ץ הרי שהה הרבה וליכא איסורא בהמתין ביסיים ש"ץ די וכי בעינן שיתחיל בסיים עם הש"ץ וממתין ד"א אז נכאה כבב על קיאו יע"ש ומשמעות המחבר משמע אף בשהה הרכה אין לחזור עד ביחחיל ש"ץ וכ"כ א"ר י"ג : (ו) ששאר עט"ז ואפילו איטר רגל פוסע בשמאל דעלמא ועמ"א אות יו"ד בזה . והרב סיה לומר וי"א כִי הוַלק הוא : (ז) הוַי עט"ז ועב"ר בנ׳ פסיעות יש דיעות יש בעושון רק ג' פסיעות לבד בכל רגל פסיעה ח' בשמחל פסיעה ח' וכימין פסיעה ח' וחח'כ בשמחל פסיפה ח' ויש פוסעין ו' פפיעות שלש לכל רגל יע"ש : (ה) אין לריך עע"ז דעחו ז'ל כבאמר בלחש החמונים שוב איא בהזרה ואיכ לא יפסע בהזרה מאהר בא"א עושה בלום אבל כשלא התפלל מוגונים שוב מי מ בחונים אח כ לח יפסע בחורים ממחר פחי חיפום שמם מצום אזכר כפנח התפכב בלחש אומר השהמונים אחר ח"י בקול רם לכן יפסע ולא הבינוחי דעושה שלום אחר הפסיעות אומר ובלבוש הטעם כשהתפלל בלחש שוב א"א מהנונים בחול אין פוסע כ"א אחר הקדיש תחקבל דשייך לחזרה משא"כ כשלא החפלל בלחש אומר אחר החפלה (בלחש אלקי נאור כו') פושע על מחמונים שלו והקדיש בשביל שהוליא הליבור . וכשהתפלל בלחש א"א בקול הח"כ אלקי נאור דכבר אמרה בלהש ובשביל הליבור יאמר הקדיש תתקבל מבא"כ יהיד המחפלל וא"ש עמ"ש באות שאה"ז איים מזה : (ט) אבר עט"ז אע"ל דכה"ג משנין כבסימן קי"ז רפאנו כו' מ"מ כאן לא חקנו כן ועל מה בהקשה על הלפוש דימיד נמי צ"ע דהלבוש דבריו ברור מללו דכשמות החשלה מקנו כן ישני מה בשקבה שני הנפוש ליחיד למי כשלה החפלל בלחש לחלי מלח הקדום וחיכ מין קובים מיהיד כלל . עה"ר אות יו"ד בשם הפרישה דמכאן מוכח דאסור לש"ץ לדבר בימ וביני (בשיחה שאין מענין חפלה) כי הקדיש הוזר על התפלה ולא כמו שראים שהש"ץ בב' וה' מפסיק אפילו בשיחה בשילה ודאי איסור גמור הוא :

קבד (א) יבוין עט'ז עמ'א א'ב. עב'ק ולכוש עוד פעם משום קדושה לריך חזרת הש"ן ווה לריב"ל ברכוח כ"ח ב' ובר"ה ל"ד ב' דפריך לדבריכם למה חוזר קבה לריב"ל א"ש וא"כ ודאי גדקו דברי הר"מ ז'ל כמ"ש המחבר ספיף ג' לא פלוג ועמ"א ס"ש אוח ד' איממי הש"ץ חוזר החפלה יע"ש : ודע שאם א' ספק לו אם החפלל שחוזר ומחפלל בחגאי כככי' ק"ז יראה לי שמוליא רבים בקול רם אם מחפלל בחגאי (עיין סעיף ב') ולא גרע מיצא כבר שמוליא שוב ראימי שזה טעות דא"צ לכתנות כלל הואיל ומחויב לחזור בשביל החקרה אלא אי נימא הכי שוכי מיים שלי ששט דור ל במנים ככל הוחיר למוחיר למוחי בפכי להתו קד למון תי לימון הכי ממא מי שספק לו אם החפלל שהריח בשבת או מוסף בחה"מ יש לו חקנה להיוח ש"ץ וחוזר החפלה בשביל החקנה ויולא כמי מספק וכאמור. וכעין זה עפר"ח חפ"ט בעיף ז' ואגב ראיחי להעיר קלת בתפ"ט ס"ח דאי ספירה בזה"ז ד"ח סופר בלא ברכה ושאני בסי' ס"ז דהכי חקונו (עמ"א שם) ואי ספירה בזה"ז דרבנן סופר בלא ברכה די"ל ספק דרבנן לקולא ביש סורח מבא"כ באמירה לריך וכהחיא דר"פ לישייליה ובלא ברכה דספק ברכה לקולא מבום חומר לא חשא משה"כ כבמברך להולים חחרים לית כאן לא חבא ומחויב בדבר הוי וי"ל הוראות הדיין בם בתפ"ט והי"ה יבואר שם . ומיהו הא ודאי דאף דרבנן כל שאין מחויב אין מוליא ואי"ה בתפ"ם יפואר עוד : (ב) ראש עש"ז אין שומע אין מכוין לברכח ש"ץ ונחקנה ביו"ד עם הש"ץ אבל שומע ואינו מדבר מלפרף אע"ם שאין עונה אמן ובש" נ"ה ש"ח מבואר בהמחבר דהרש שומע ואינו מדבר או חין שומע ומדבר מלפרף וכ"כ א"ר כאן אוח ח' ומיהו אם מחפלל הש"ץ מיד בקול רם אין לחוש כבסעיף ב' בהג"ה: מ"ע הר"ב שיעמדו כשש"ץ חוזר החפלה כ"ה מנהג הקדמונים ועכפיו בעו'ה כ'ח עושה כפי דעתו ומהם יובבים ומשיתים . ודע דנחוך דים לב"ן מדינה אפור

ודאי אחר חרש ושומה אין עונין אמן דלאו בר מצות כלל אפיי מדובגן ונשים שמברכות על מ"ע שהו"ג לולב כוי כיון דרשות להם ג"כ רשות לענות אחריהם אמן אבל לא חובת עיין רמ"ו ס"ב התם אות הי ולבוש שם דמשמע המעם דמצות צריכות כוונה וזה סותר למ"ש המ"א סי ג׳ וני ר"ם ס"ג כ"ז העתקתי מקונמרס קטן הנ"ל מ"ש המ"א כק"ב לא מצאתיו ועסי קכ"ח במ"א ע"ג: (מו) אין צריך עמ"א משמע דעתו דתורת התפלה שחובה לשמוע אפי לבקי (כבסעיף די) צריך להמתון עד שיכלה מפי כל הציבור כבסי קכ"ח מ"ח במ"א אות כ"ז (מ"ם רכ"ח צ"ל קכ"ח) ומ"ש כאן לאו בתורת התפלה וקצת דוחק ועפר"ח פסק להיפך דאף בברכת כהנים א"צ להמתין רק על רוב ואנו אין לנו אלא פסק המחבר והר"ב אודי ליה שם: (מו) יכוין עמ"א לחלכה לא יסמוך על הש"ץ דאי אפשר לשמוע הכל ממנו ועס"א קפ"ג ובמ"ז אות ו" מזה ובמגילה נמי א"א לשמוע הכל ועמ"ש בה' מגילה מה: (יו) שומע עמ"א הנה המ"ז באות די ואיתוי סובר דתמתבר מדין אמן יתוסה במים מגילה בי עו"א ביומר ביומר ביומר ברכבר מויוני מנו ועד ביומר ביומר ביומר ביומר ברכבר מיוני מנו ביומר בי זה דעכ"ם איסורא איתא לז"א הואיל ורוב הציבור שמעו הברכה ועונין אמן יכול לענות אע"ם שלא שמע הברכה כלל (ולפ"ז לאו מתורת כתבי מהרא"י ז"ל העתיק זה וא"ש דכאן כתב כאלו הוא הלכה רווחת והינו משם א"ח בשם רבינו האי ובקכ"ח סם"ז כתב בשם יש מי שאומר והוא מכתבי מהרא"י ז"ל ק"ם יע"ש) אכל המ"א מיאן בות דסובר דהר"ב כתב ויש מהמירין שאין קולא נמשכת כלל מדיעה זו וביודע שרי לגמרי באין לצאת א"כ כאן ע"כ לאו משום לתא שאין קולא נמשכת כלל מדיעה זו וביודע שרי לגמרי באין לצאת א"כ כאן ע"כ לאו משום לתא דאמן יתומה כ"א ממעם הרד"א בסעיף ח" (מ"ס ס"ה) דצריך לומר מיד אמן לאחר סיום הברכה ולזה העתיק המחבר מכתבי מהרא"י (כמ"ש באר הגולה פ") דאמן מכלל הברכה והר"ב לא הוסיף כ"א קצת רבותא אפ" לא שמע כלל והיא היא. ומלביש נראה כמ"ש במ"ז ר דמשום אמן יתומה ומפייעא ליה ההוא דקכ"ח סמ"ז יש מי שאומר ובדכתיבנא. וע" בספר תום" שבת שקשה מכאן לקל"מ ס"ז בהנ"ה ובא"ר שם מבואר יותר ועמ"א ס" נ"ז אות א" ומ"ש שם בפריי וי"ל בין אמן דרשאי לענות אפ" לא שמע הברכה כלל כל דלית ביה אמן יתומה (ע"פ תנאים המבוארים בסע" ה") ובין ברוך ה" המבורך לעולם ועד שכ"ז שלא שמע בעצמו מהמברך אע"פ ששמע מציבור אומרים ברוך ה" המבורך לעולם ועד שכ"ז שלא שמע בעצמו מהמברך אע"פ שמע מציבור אומרים ברוך ה" המבורך לעולה רק אמן על מה ששמע. וזה מעות דבקדיש וברכו נמי כן עמ"ש אות ח"י: (ית) וכי עו"א הוה רהדיש ומרושה וכרכו ומי כל שלא שמע על מה הוא שונה והגד ח"י: (יח) וכן עמ"א הנה בקדיש וקרושה וברכו גמי כל שלא שמע על מה הוא עונה והנך נראה כמחייב בדבר ולהמחבר והר"ב יודה בזה בסעי ח" איך יענה כאן ואויל לשימתיה באות י"ז דכל שיש גדר אמן יתומה לא מהני תנאי דארחות חיים כלל לו"א דאין זה מיקרי מחויב שביחיד א"א זה . ומכאן באמת קשה דמבואר דאף ברכו עונה ברוך ה' המבורך עם הציבור אע"ם שלא שמע כלל מהמברך וצריך לחלק בין שומע מפי ציבור ובין שומע מש"ק לבר וכמ"ש הא"ר בקל"מ אות מ' זוה סותר למ"ש המ"א בנ"י א' ולולי דברי הארון ז"ל בכאן הייתי אומר מ"ש קרושה וברכו היינו ג"כ הך דינא דמהרא"י ז"ל בעוד שמתפלל שמע מהמברך ברכו וסיים תפלתו קדושה וברכו היינו ג'כ הך דינא דמהרא" ז'ל פגעוד שמתפלל שמע מהמברך ברכו וסיים תפתח ותקהל עונין עונה ג'כ אבל הוא ז'ל סובר דקאי גמי אלא שמע כלל קשה וצ"ע: "ראה לקבל ש"ץ חסיד ביותר מוב ואפשר יכין ואנו אין מכוונין כבסי ק"א ס"א בהג"ה ויוציא לנו דהני כאין ב"ץ חסיד ביותר מוב בקיאין ומוציא הש"ץ והבן ועא"ר:

קבה (א) שותקין עמ"א ס"ו ס"ג אות ר'. בשבת האמור בקס"ץ הת"א אע"פ שהידיעה בפתח בשל מוב "נשלם הדבש מברוניות ע"ש בשם מהרי"ל עד"מ כאן. עיון פרשה מקדישים במ"ם במ"ם החסיד לישור ביו עורכת את ובדומה עש"ד:

נשלם הרגש מגרוניות ע"ש בשם מהרי"ל עד"ם כאן. עיון פרישה מקדישים במ"ם כמשפם לה"ק לא ארמית צריך הפסק בון שמקדישים ובין אותו כמו וכרתם את וכדומה עא"ר: (ב) מצענים עמ"א מ"ש הב"ח וכן כתוב על יד נביאך לא ככתוב דיש י"ד תיבות עד וקרא וככתוב לית רק י"ג תיבות עד וקרא יע"ש במור והמ"א כתבו מסך לנוסח שלנו מחוקוני יע"ש ואמנם במור מבואר וכן כתוב והוי י"ד תיבות: עזיון בה" ר"ה מדין י"ג מדות בכל ימות השנה צריך ציבור וכולם אומרים ביחד ל"ד לקדושה שצריך שהש"ץ לבדו יאמר וישתקו וכן בקדיש: קבו (א) ודילג עמ"א בברכת המינים אם התחול מוף הברכה גמי התחיל מיקרי ואון מסלקין מרונה במידור וכולה אומרים ביחד ל"ד לקדושה שורים שורים בחוד מיקרי ואון מסלקין און מסלקין ווון מודילג עמ"א בברכת המינים אם התחול מוף הברכה גמי התחיל מיקרי ווון מסלקין

אותם: (ב) מיד עם'א ובחירושינו הקשינו מי'ד י'ב אין ראיה דהתם אין דרך עכו"ם בכך

משאיכ

לישב כבסי' קיב לימ לפ"ז קיב ג' דמקום קדוש הוא אפילו לפעם המחבר מ'מ שלא יהא נראה ככופר ואפילו לממוך ממש כחבנו שם דאשור (ואני נזהר מזה) גם אם יש שאין בקיאים ושומעים מש"ן הוי כאלי התפללי הם אשור מדינא להט"ז שם ואפשר גם להמחבר שם ועסי' ע"ט, ס"א בהג"ה : (ג) ראבי עט"ז ברכת אתה חומן יכוין אמת שחומן דיעה ויכוין ג"כ שימלא משאלותיט שיחומן לנו ג"כ דיעה ובקדיש אמן לבקש על העמ"ד לבד ועמ"א אות יו"ד ושם יבואר אי"ה : (ה) שהוא עט"ז מפני פים בכאן ענין עמוק ודרכי החכמה נעלמו ממני אמרתי אפיחה וירוות לי . הנה בברכות מ'ז א' המרו אתן יתומה אסור ובסוכה נ'א ב' מסמע דמניפין בסודרין ע"ז יש ג' חירולים א' חירון הרר"י בפור (יע"ש ר"י מפרש הב"ח ר"י בעל הסום' אבל הב"י וע"ז וכולם מפרשים הר"ר יונה זיל) דללאת בה לריך שישמע כולה הא מיסר חיבה א' לא ילא ויא וכולם מפרשים הר"ר יונה זיל) דללאת בה לריך שישמע כולה הא מיסר חיבה א' לא ילא ויא אמן יהומה אין האישור מלד עניים אמן כ"א האישור שרולה ללאת מעניים אמן שהוא יומר מהמברך לזה אמרו דאין יולא בזה ויש לו קללה מחז"ל אם סמך ע"ז אבל מלד עניים אמן עלמו אין מיסור אם רולה אח"ל לברך בעלמו. וכלפי שאמרו חזיל בכרכות כ"ג ב" אי דלא שמע הברכה היך ילא מפואר ודאי שדין הרר"י הוא. א'ז כל שרולה ללאת לריך לשמוע כל הברכה מסחלהה ועד היכי נפיק משמע ששמע מקיחה אפ"ה לא נפיק וכ"ה הר"ח ז"ל בפירוש פ"א מה"ב וכי לא שמע רולה ברכה ביא ולמ"ש היו לה של מין בידע באיחה ברכה הוא חולק על הרר"י בזה) החילוק הב" הוא מ"ש השור להלק בין ידע ללא בין וחיד וההיא דהחליל ליבור היו שומעין ועוכין ואוסן שעומדים מרחוק המ"א לוה וא אמן יחומה : ואמבם בפירוש העור שהביל דברי ל"ו (הרר"י) דברי שונין עם הליבור לא הוי אמן יחומה : ואמבם בפירוש העור שהביל דברי ל"ו (הרר"י) דברי שונין עם הליבור לא הוי אמן יחומה : בלשה העור שהביל דברי מהריא וכשי הכלאה כך לדק ומ"ש ומיה יש בו בלשה פירושים הפירוש העור דברי מהריא וכשי הכלאה כך לדק ומ"ש ומיהו יש בו בלשה פירושים הפירוש השחד דברי מהריא וכשי הכלאה כך כהן לדק ומ"ש ומיהו יש בו בלשה פירושים הפירוש השחד דברי מהריא וכשי הכראה כר **ט"ז** יש ג' חירוצים א' חירון הרר"י בטור (יע"ש ר"י מפרש הב"ה ר"י בעל החוש' אבל הב"י וט" לב כהן לדק ומ"ש ומיהו יש בו בלשה פירושים הפירוש האחד דברי מהרי"א וכפי הנראה כך דוקא ברולה ללאת אין יולא כה"ג הא ילא אף בברכת ח"י שמחזיר הש"ן דמחויב כל הדם לשמוע ולענות אמן (כנסעיף ד' יע"ש) עונה אמן אנ"פ שלא שמע ולא הוי אמן יתומה אעפ"י בלכחחלה מחויב לשמוע כל החשלה מש"ץ מ"מ אי לא שמע רשאי לענות אמן ובהכין מייכי ההוא דסובה נמלא להרכ"י ישנו כמה קולות מחויב כל שאין יולא שכי לענות אפילו לא ידע אחם ברכה אבל רכ"ל סובר ברכה המחויבת כהזרת התפלה היו אמן יתומה אפילו יודע אחם ברי נשנת אפילו יודע אחם ברכה אבל רכ"ל סובר ברכה המחויבת כהזרת התפלה היו אמן יתומה אפילו יודע אחה ברכה ובסוכה בברכת התורה שאין מחויב לשמוע וכ"ש נהיון שריא אפילו אין יודע איזה ברכה ביודע אויזר ואפור אפילו ובען או ואמר המין יודע ואפור אפילו המין ווש לכ"א מהפירושים רצונו לומר רכ"ל והפור קולא יה מותרם לרכ"ל בחזרת החפלה אפילו יודע אסור קולא בס"ת ונהכין אפילו א"י שרי ולטור ג"כ קולא וחומרא ואמנס בב"י הבין דרק ב' מחלוקת הרר"י כמו לפי' הא' ורכ"ל וטור א' הם ואין חילוק בין חזרת המפלה ום'ת ונהנין כל שה"י הסור ויודע מוחר אבל ברכה שרולה ללאת כ"ע מודים להרר"י דלריך לבמוע מתחלה ועד סוף מברכות נ"ג ב' וכסי' רי"ג ס"ג . אבל הט"ז פירש פירוש שלישי דהרר"י עם רכ"ל וטור ב' מחלוקת כב"י ובאופן זה בנהנין כ"ע מודים רכ"ל וטור דחבי א"י שרי לענות אמן ובלנאת מודים להרכ"י דאבי יודע אין יולא (ומוכרח מברכות נ"ג ב"), כי פליני בחזרת התפלה דמחוי"ב לשמוע להרכ"י לא הוי אמן יחומה אפי' בא"י איזה ברכה אבל קנת איסורא יש דודאי לכתחלה זריך לשמוע כל החפלה כבסעיף ד' ובסוכה א"א ובשעח הדהק שרי לכתחלה הא לא"ה מלבד מה שעשה שלא כדין שלא שמע הברכה יש איסורא שענה התפלה . וגם ה"ב דרכ"ל לא יחלוק על ירושלמי אבל לפירוש הב"י רכ"ל וטור חולקים על ירובלמי דאפי נהנין הון אמן יתומה ואין מחויב כלל לבמוע : וְהובה כפִי זה המחבר חפס דעת הרר"י

ומחויב היינו ללאם וקשה הא כחבנו ברי"ג ס"ג דלריך לשמוע כל הברכה ממש ולמה שינה כאן

דמשמע מטעם אמן יחומה לבד ועלח"מ פ"א מה"ב הי"א וי"ג וי"ד הוקשה לו על הר"מ כך וחי" דשלל דעת רבי" האיי לחלק בין יחיד לזבור (וסובר הלח"מ דלרבי" האיי אפי" ללאם ממש כל שליבור

שנין אמן ושמעו הברכה ויחיד לא שמע עונה עמהן ויולא ולזה שלל הר"מ בהי"ד אפי" כה"ג אין יולא). זהנה בהמחבר א"א לפרש כן דהוליל לא יענה אמן בכלל העונ"ם כמ"ש הר"מ ז"ל .

ואם נהמר כדעת מהרי"א ברכ"ל "ל דעת הר"מ ז"ל כן שלא שמע הברכה שחייב בה (לא ללאח) וכדעת רכ"ל אמן יחומה הוי ולק"מ קושיית הלח"מ זה רכ"מ ז"ל ורבינו נסים ורב"ו בתב למחר ובן מחשבר בהשמע מיבח ללאח ולאחר שלה דעת הר"ל וכ"ד הר"מ ז"ל ורבינו נסים ורב"ו בתב דעת העור ותפם חומרת ב" הפירושים שיון לבוש יראה

הבמב"ם ורבינו נסים ור"י יש לעיין בזה מ"ש רבינו נסים והרר"ו) וכמ"ש המ"ז ולפרש היושלמי (ומלת אח"ת קשה קלת) והר"ב הגיה דעת העור ותפם חומרת ב" הפירושים שיון לבוש יראה

הבמב"ם ורבינו נסים ור"י יש לעיין בזה מ"ש להמור בנהפין בא"י איזה ברכה ובחות מתפלה לעפ"י שיודע איזה ברכה אבל ללאח ודאי כל שלא שמע המור מה במיל אות י"ז אבלר עוד בזה . ויש קלת חסרון בש"ז מ"ש ואי אפשר בענין אחר כ" ללו מ"ל וחם שלא השור בלאח מור"ל בא ברבי הרר"י ללו חומ"א אות ו"א שלה בע"א שלאו שוד בסמוך א"ה מוה ב"ל אות שוד בשלח ב"ל בלרך מלה ברכות בכל יום ובשבת משלים בברכות הקוראים ועובה אתן לעפ"ד שלא שמע הברכה וא דאה בלול הר"ל ההברכה וכבר לאים להפע הבור שלא הבלה הברכה ולה במות בלו שמה ברכה וכבר ראיהו להפר"ש בלום קלרות י"ש שודע כו ומתר לת"ש ברכות כל מחה לרוך לשמוע כל הברכה וכבר ראיהו להפער שיבת הכולה בלום מעלה שלא של המות ב"ל החור ש"ם לוות שלת לשל ביוד שיבון ועשבה אתן לאמ"ל בלו שלא הברכה לא ברכה כל למחם כ"ר לשתוע הברכה לאים שודע כו וסתר לת"ש ברכות כל יום ונשלא במ"ו לחת ה" רמז זה במלות קלרות י"ש הנות היש שיבון ושמה הרואה בלון ווים בלות בלון ווים ביכון וועב" הלוח ביכון וועכה אתן שב"ב לברך שלה שלום שמת שישמע מתחלה ועד בוף נותר לת"ש ברכות בלום שלה בת"ח הבולת המות שלב"ל הוא היום להיו להדרבה בלות הבלה הכולה שלה בלום הבלות הבלה הכולה לאות הב"ל בלום הכולה שלה שלה בלות הבלה הבלות המשב בלות בלל היום בלות בלות הב"ל המות ב"ל בלות הבלה בלות בלות המשב בלח המות ב"ל המ"ח בלות המות ומחויב היינו לנאת וקשה הא כתבנו ברי"ג ס"ג דלריך לשמוע כל הברכה ממש ולמה שינה כאן שחזר כאן מזה ובסימן רפ"ד ס"ג כמו שיראה הרואה שם לריך שיכוין וישנה אמן משמע שישמע מתחלה ועד סוף ועמ"א במ"ו אות ה' רמז זה במלות קלרות יע"ש. ולדעתי העניה י"ל דאדרבה געשה תי' מרושיא הב' על הא' דודאי כל שמחויב ללאה בעלמו כמו אוכל ולריך לברך וכדומה לית מחלוקת וכ"ע מודים דלריך שישמע ולא ילא בעניית אמן אעפ"י שיודע כל שלא שמע הברכה נשבה חי מרושים הב' על האי דודחי כל שתחויב לאח בעלמו כתו אוכל ולריך לברך וכדוחה לית מחלוקה וכ'ע מודים דלריך ששמע ולא יאא בעניית אתן אעים בלא שמע הברכה ושד כוף משאיכ חייב לברך מאה ברכוח דינא דיואא ברשלתה בעניית אתן אעים בלא שמע הברכה ושד לושי בלאי מיש בלדוך לשמע ברכה הא אין מואה ברכה הא אין מואה ברכה הא אין מחשיבין אין מחשב באידע אין יואא באחון בל של שמע הברכה הא אין מחשיבין באון מחשב באידע אין יואא באחון לברכה וש מחשיבין אין מחשב שניה ברכה וש מחשבין אין מחשב בו בתשקה לאח ממש שנה ברכה ושל מחשב ברכה במ"ז המפם הומרת שניהם : בתשקהור בא לוחד ממש ברכה וושל אין הוא השביאני לזה דבסי ריצ ש"ב ללאת ממ"ש כל ששמע כל הברכה האון וכ"ש הא איד הא עדים שובה בריב האום ברכה לאח וואר לאחת ברכות ואחאי און מתורב במ"א במין וואר ביות מחשב במות הברבות ואחאי און מועד המותר בשמע האחר ומכוין שומע בעינה ובאלו מברך בעלמו משא"ב למאה ברכות איך נאחר בושב ב"מ דעדף ועדיף הוא בשלה בל משוב האון בלאון המותר בשמעה המותר המותר בשמע הלא המור ומכוין שומע בעינה וכאלו מברך בעלמו משא"ב לאחר ברכות איך נאחר בותר האול לא המור התבות שומר להשלחת בהברות ואחאי און באחר בתבות בתלה און ווא משאר ברכות ב"ל האון האון הוא המשל היום לאותר שבים ווא בלא המשל ברכות בלא מו"ד לבמ"א ברכות ב"ל הלא השבר על הובר ב"ל המותר בלא ברבות בלא המשל בלא המשל בל היום לא איום בל המותר של האוב ברכה של הביל הברה או ברכה שלמה שומי ונא מש"ץ ובל בלאו ברכה שלמה בל דול מש"ב להבל בליו ברכה שלמה בל דול משל ברה בליות המול . ומהיא דמין לום ברה אוב בה"ד הם לא המשל בדיר המותר במות המול . ומהיא לביו לה באיר ביותר האל לה אים בה"ד הם ללי הל אל הבל הוא בליו הם אל ליה לת ש"ע לבים הל מה של הוה ליום האום בריו בריות ברש"ח בריות ברש"ח הוא למות ברש"ח של בביר בחום בריות באול לוה אש"ב בריה של בביר באות בריות בול לה של בביר הם בליות בריות ביות המול נהב ליום הוא בריות במות המול בדיל הוא אות בה"ד הם ללי מול הה און מותר האון מון מול הה אין מותר האון בנית השל להים להיו בריה באות ביות השל להים להים להום מ"ד הבל להום היון המותר הוא בריה באותר הוב בה"ח של למוד כמו שלום בהיון הוא בביה הוב ב"ל המותר הב"ח בלים לובי מותר של במותר הוב בהיום ה

דמן יותו בברכה משן שבע על ד כלכות המ לח הם לח קפת מה מעד דבוכם שניתה המון ברכם קפושה כיתוב החוף לו ברכם קפושה כיתוב החוף לו ברכם קפת החוף ברכם קפת החוף ברכם קפת החוף ברכם קפת החוף ברכם הוקשה לו להצ"ז דאפי אחר מישוט כל שידוע ששמעו הברכה עונה עמהם ולה"ג במכינן אאיח דליח איכורא משום לחת דאמן יחימה כה"ג ומיהו יש לוחר דלאו משום יחומה אמן ואפיזרים

קבר (א) אם עמ"ז פסק בדילג ב' ברכות אפילו מהיים המתים ובנין ירופלים אפי' החהיל לכן (מ) אם עבי ו פסק בויכנ כ כנכות מפים המנוים וכנון יו ובנים מל מסלקין ובלים מסלקין ולוח . מבחים הפול בכרכה אתם אם מכניע זרים בהחחיל אין מסלקין ובלים החחיל מסלקין וח"ם או בנין יכושלים אפילו לא החחיל אין מסלקין . הא דנקים מע"ח ודיל ג (עיין מ"א קי"ע ה") דאם הזיד ודילג אפי׳ בבאר ברבות מסלקין מיד עב"ח . ו"ל דברי הע"ז בענין אחר : בא"ר ג' כהן ב"ן ומת בנית החתוך א"ל לומר לו עד פינמר החכלה יע"ם בענין אחר : בא"ר ג' כהן ב"ן ומת בנית החתוך א"ל לומר לו עד פינמר החכלה יע"ם בע"ב בש"ך א" א"ל להקילו בעימאה דרכנן ה"ה כאן אבל ודאי אם יודע בחנידו לו לדיך לי ללאת משם כי טומאה יש בו עשה ולית ויראה דהשני מתחיל מתחלת הברכה אע"ג דליכא טעית כל שהפסיק באמלע ברכה . ומיהו ודאי אם סיים תפלה בלחש ולא החחיל בקול רם יאמרו לו יצא ויהזיר אהר בקול רם . מ'ש המהבר בבשיף ב' כו' אם יש מי שכיון מהחלה טוב שילך הוא ד'מ ושיון עט"ו ואפילו דילג הרבה ברכות אין מסלקין אותו יע"ם בזה כמה ספיקא דדינא במ"ש המחבר בסג"ד אכתיב קנת כאן ואי"ה במ"א אבאר עיד:

א אם טעה ב"ן בקול רם בחרים ולא הזכיר פל ומפר פביפא בחוזר אפי' מוריד הנבם. הוזר דוקא הזכרת כ ה ושבת וי'ע דיעבד כומך אהזכרם מוסף וזכרון א' עולה לו מבא'כ מות הזקרו הזכנת כי מו זבנת זים היענה בותן ההזכנת מוסף וזכרון מי שונה כל ושלם משיב הרוח כו': ב בשבת דיג'ו ממש כר'ת וכ'ן שלח עקר רגליו חוזר ואומר ברכת שבת ושלש ברכות אחרוגות ועכ'מ פ"י מה'ה הי'ב בכתב משום האי פורחא כו' מ'ת ה'ה שבת נמי וכ'ג מהר'ב דיג'ו כו', משמע ממש : ג בם"ד בלתש אין הוזר לכאורה הר'מ פ"י מה'ח למדה משחרים למוסף ולפ"ז כשלא עקר רגליו חוזר וז"א דהא בלהש טעה במשיב הרוח אין הוזר וע'כ מסברא וא"כ מסברא אפילו לא עקר אין חוזר וכ"מ מלבוש דבנ' ראשוטות בעקר אין הוזר 30 ומינה כו' : ד' ש'ל בלחש במעריב חוזר בהין לו על מה ישמוך ומיהו בשבת יסמוך משין בבע דלא גרע מיחיד שסימך עליו כבסימן רס"ח יע"ם : הן והוי יודע יחיד או פ"ן המפלל מנחה כלל שמתפלל ערבית בתים בשבת השנייה המור מראשונה דבראשונה אם לא הזכיר שבח סומך על ברכת מעין שבע כברס'ה הואיל ורשוח ושנייה לתשלומין חוב ממנחה אין עילה לו ברכה מעין שבע לזה . ואי'ה במ"א אבאר עוד מזה . עמ"א רס"מ ע"ו ועסי' ק"ח במ"א לות י"ב ומ"ם שם :

קבו (א) ולא עט"ו דלא כב"ח וכן הסכים המ"א דאליכ היה להם ליתן גבול מה הוא המעט : (כ) והותם עט"ו כלא שם ליח חשש נקרא מודים דרכנן שהרבה הכמים חקנו נוסחו עב"י ולבוש הביאו. א"ל החזן להאריך במודים כ"כ עד שיאמרו הקהל מודים דרבע עיין לבוש ועא"ד א' : (ג) גם עמ"ז דרק לחוש ולא מדינא ועב"י : (ד) ואין עט"ז דלא כב"ח עמ"א אוח ה' יע"ש. מ"ש מחשחה אין לומר כו' אע"ג דמלינו ג"כ במקרא פיתוי הסחה כמ"פ בקונקורדנסיום בשורש פתה ירמיה כ' ז' וכדומה מ"מ עפ"י הרוב הוא נמהרות וסכלות וכדומה ועוד דבתפלה רחוי לומר לשון מבורר טפי ופחה לפעמים על דברי שקר לכן כוב לומר ומתפיים ויהיה אלמית:

קבה (ח) והבהגים עמ"ו ב" בשם הר"ר מנוח. והב"ח ופר"ח כתבו שוה מוכה מסומה קברו (ש) ורגו הביא המהבר שר כל מנות והפרט ופרים כקבר שום מוכח משפח ל"ח ב' והביא המהבר שר כל כקנים כולם עולים מוכח המברכין ממנין דוציהיה כפים עשרה בעינן ומ'מ קציא לי אה"ר הסכהנים משפרה ועיבד אבל לכחחלה בעינן מהברכין עשרה דומיא הסב"ה הי"א אחד עולה ועשרה שומעים ומכלן לחלק בין הצומעים ישראלים או כהנים והר"מ בש"ו מה"ח ה"ע והצור נמי ה"ק דיעבד סגי הא לכחחלה בעינן עשרה הצומעים כהנים לקמן וע"ז ומ"א חום "ג ל"ח ואי"ה שם יבואר. והים עשרה לכיכין גדולים יג"ש וב"ש וב"א מה המומעים ביואר. והים מברים עשרה לכיכין גדולים יג"ש וב"ש מוכ"ל מולים אומן ב"א מוכן ביואר ביואר הוחים מברים ביואר הוחים ביואר בי (עמ"א מ"ח ושם יבואר אי"ה) בני הורין זכרים דוקא כמבואר אי משום דבר בבקדושה או ג'ש בני ישראל כמ"ש הר"ן במגילה ואפ"ה אשמבשא הוי ומדרבנן יצאו מקצמן גומרין ירושלמי עא"ה א' : (ב) אפירו עט"ז מלח אהרים קשה דזר הוא והוי יודע דבסעיף מ"ב הלל אין נ"כ והוא מר"מ פט"ז מה"ח ה"ה וסבור הייתי לומר דהוקש לעבודה וחלל לאו בר עבודה הוא אבל איסור מור מו פס דמה של ההרן ובניץ ואמריקן בני אחרן אפילו חללים במשמע עפירש"י בכ' אמור וליכא למעועי מכה תכרכו אתם ולא חללים כיון שכן אם אין מברך ליכא איסור ולזה כתב ומכח למפושי מכם מכרכו ממש זכח מכנים כיון שכן מם מין מכרך ניכח מישור זמה כחב הר"ב אפילו עם כהנים אחרי"ם רמז לחלל שאפיו כהן אפילו הכי לא ישא וירד דעשה אית ביה דמדגלי קרא שמוחר לשמאות למת יליף בכל דוכחי דכחיב בני אהרן למעושי חלל וכ"כ הפר"ח בשעיף מ"ב דעובר בעשה וכנון הוא נ"ל . זהנה טומשום ואנדרוגינום לא יעלו לדוכן אפילו בלא ברכה עם כהנים אע"ג דם"ם שמא זכר ושמא זר אין בו איסור עשה אפ"ה מסתברא דור עשה אית ביה וההיא דפ' כל כתבי קי"ת ב' חוס' ד"ה אלו מפרש הב"ח שעולה ואין אומר כלום (ואף בלא נשיאת כפים כל שמברך איסור יש) א"כ ליכא ס"ם וכאמור. ומ"ש הס"ז על ד"ה דהיינו דודאי יש עשה מההיא דכחובות כ"ד אלא דמקשה ולא ידע איזה עשה יב ולא סובר פירש"י. ורבי יוסי ממרץ כב"ח ומ"א א' דעלה ולא אמר כלום דודאי אף שוא"ת אסור לשמוע אביו אל החזיר כ"ש מפני דעת חבירו ומ"ש רבים מהמיהים דכיון שאין כהן איך יאמר חבירו לזר שיעלה לדוכן ופי׳ באומר לו שכהן הוא ורבותא אע"ג דאיכא לזות שפתים בהביריו יודעים שאינו כהן ויאמרו שזר מברך סבל זה בשביל חבירו עב"ח . וז'ש ע"ד ב"ש וב"ה למ"ד דלא טשו כדבריהם לכעל דעתם משום ב"ה ולא דהתירו יבמה לשוק אלא חלצו אע"ג דתבריהם יליון טליהם דלפי דעתם מצוה לייבם צרת ערוה ומצוה יותר מחליצה מ"מ וביטלו דעתם מפני דעת ב"ה ועא"ר אות ג' ולמ"ש א"ש : (ג) א' מהדברים עמ"ז עב"ח דאליכ למה כתב שאין בנ המעכבים היל"ל כהן שאינו עולה עובר כלשון הר"מ ז"ל פע"ו מה"ח הי"ב והנה לפיטהיה באות כ"ז ול"ה דהיקש גמור הוא היל"ל כב"ח וכמ"א אות ד' אפי' דרבנן כו' ויבואר אי"ה בסמוך שמ"ש דש בעירו דס"ל אין עובר דהיינו שאין כוונח המקרא עליהם ומ"ש ראיה מירושלמי הָקם לאו בעלי מומין רק חש כוחם ומדילאו ולא אמרו למקרא שלא יכוין להם ש"מ דראוי החם לחן בעני מומין לקי מש פוחם יותי כיור זמו ממור פנוקל שלם יכוין מם סמים המיח ללאח . ומשך הענין הביא אותנו להאריך בלאן קלת והוא כשין מ"ש בס' חמד משה עמ"ש המיא ד' דפסולים דרבנן דליכא כלל פסולי מורה בנ"ב (זר וחלל לאו כהן הוא) ואמח כ"ה להכ"מ וב"י כאן וגמרא שרוכה מענית כ"ז א' במ"ש המ"א, גד"ה וא"ר נ"ב דמשיק אסמכתא הוא היקשא בבמי (דברים יו"ד ה") ולפ"ז הין בום פסיל כ"ז ול"ה סובר דהוי ד"ח ממש ובאמח קבה . ואמנש יושב דפסול לנ"כ מר"מ ז"ל פי"ד הלכה יים משמע הלכה מפי השמועה ד"ח בעחידה ובסוטה ל"ח ח' יליף מג'ש יע'ש וכטור כחב דחסמכיה אקרא משמע גם זה אסמכחא והכ"ח משמע דסובר ככ"י דכולהו אסמכחא ומיקו כהן שה"ח לו לעמוד כ"ח בישיבה או סמיכה שדומה לישיבה אפילו דיעבד לא יגא (עמ"א קמ"א ב") . ולפי דברי ב"ח ומ"א ד' י"ל דב בעירו עובר בעשה כיון דברי : עוד אבאר לך שמ"ש בי) . תפי דבני כלו זמ אין יו לם כשירו שובי בשפט פיון יבני . עדו מנמה כן שמם בפרסיו המחבר כעובר בג' עשון הוא לשון הר'מ ז"ל פשיו הי'ב ובשור ג' עשון והנה י"ל למ"ש בפרסיו על פוטיחה מין מירכב דהל"ה אין ליקה ב' מלקיום כי בריבי הלהיין לה יתרבו התלקיים אם לא שיש נושאין חלוקיון יש'ש באורך י"ל ה"ה בעשון כה"ג כיון שאין בהם נושאין חלוקון להדם מיהשב לין הכ"ו שמנה עשין ש"י וש"ר חין מעכבין הוי ב' מנוח (וד' פרפיות ד' אע'נ דמעכבין וייל אין מקומו פה) ולדינא אם מחרמי ליה מ"ע כהשבת אבידה וכדומה י"ל נ"כ עדיפא דאית בהו שלש להטור משא"כ להר"מ י"ל השבת אבידה עדיפא דאית בה עשה ול"מ (וע' בבא מליעא מזה ומיהו אם מת בבית הכנשת ואמרו לכהן לישא כפיו לכאורה מ"ע דנ"כ אין דוחה לעשה ול"ח דטומאה וכשיש ג' עשין י"ל דדוחה דל"ש מאי אולמיה דהאי עשה מהאי ואמנס במוש' סועה ל"ח ב' ד"ה כל בשם ירושלתי דאין נ"כ דוחה לשומאה והנה י"ל אם הזיד וא ילא דאין עשה דפשיעה דוחה כמ"ש החים' עירובין ק' ד"ה יתן יע"ש ואפילו לא ידע או וא ילא דאין עשה דפשיעה דוחה כמ"ש החים עירובין ק' ד"ה יתן יע"ש ואפילו לא החי דכבון וא יולא דהוי דכבון אומים עשה דיולא ומיהו טומאה בבית הסשוף אין יולא דהוי דכבון וכ"כ ד"ח ואפילו יודע דלריך לישא כפיו עא"ר קכ"ו ג' . ועיין מפרש ירושלהי נזיר פ"ל דרבים דוקא בא"א להשפר ממנה משא"כ דאם לא אמרו לו אין עובר אששר לא ממרו ביה הא מתא ומיהו אט"ג דמעכבין וייל אין מקומו פה) ולדינא אם מחרמי ליה מ"ע כהשבת אבידה וכדומה י"ל

משאים כאן אפיקורסים שכיחי גם י׳ל בעשה כן נ׳ פעמים מסלקין לגסרי שם כתב הר׳ב להתיר דיעבר משמע הא ליתן לכתחלי צריך בדיקה ועם ש בפריי שם בשפתי דעת אות הי מוה. ופרישה וחפרה ואיד הסביטו דאין מסלקין לנמרי יעיש ועסיי ג'ן סייא: (ג) כל טקים עמיא ושבת ויים אין בא בגדבה אכל ברית יתנה כבסי קין וייל . וע' קכיד סיי דיוצא בשמע משיין ועמיא ס'ז . ועבוח כאן מ'ש דאין ג'מ בין ב' פירושים ברשיי ברכות לי ב' דוה בציבור והא לפיי א' בעינן תרתי שמע משיץ ותפלת לפניו ואנן קייל במנחה נמי ועפרית כאן: (ר) כמו עמ'א הלבוש השמים וכן נהנו (או והכי בהים) משום דברית שייך בימול מאמה וכיכ הפריח ובחהים אין חוזר כמו בריח יעיש והמא הפכים להריב דשבת ויים הקילו יותר וחל ריח בשבת-מודה הלבוש משום לא פלוג יעיל ואנו סומכין על הרוב . ומיש המיא בכוח מים אעוג דיול דשבת ווים קיל מרוח ובשבת ווים סומכין ואנו סומכין על הריב. ומיש המיא בכיח מים אעיג דייל דשבת ויים קיל מריח ובשבת ויים סומכין לומר שיץ סומך ממים, אמנחה מימ כתב דמים שם ועאיר די ולדינא קייל כפסק המחבר והריב דממוסף על מנהה לא סמכינן. ועמיש בחדושינו אפי איחרו הקהל מוסף עד אחר שבע ומתפללין ביחוס אין מוסף ממוסף אמנחה דשתרית ומוסף רגילין להתפלל יחד: במ"ש המחבר כאן ביה בלחש שיץ לעולם אין חוור והריב שתיק ליה והא אשכתנא פתרי בסוסף ביים אי דפסח להריב בהניה שם דשיץ מזכיר בלחש ומפסיק בקול רם משמע דאם לא הוכיר חשיץ והקהל בלחש אין חוור דמרינא חוי ראוי לפסוק במוסף אלא לדידן איא להכריז יע"ש ועמיש שם בפריי מי קיד סעיף גי בהניה שם: (ה) בני ראשונות עמיא מה שהראה מקום לקכ"ד מעוף בי איי השיכות לכאן דמחבר נמי בהכרת הבין ואו דאין מקסני אמנה עמיא קכ"ד ג' ב"כ"ל (א) ולא ישחו עמיא. וכ"כ הסיו אבל בכ"מ פ"ם מה"ת הלכה ד" מבואר שמנענע ראשו ודי ישיש ווש שם סצת מושיא. מוש חולה ביו ציבור וש"ע לא ישחי וותר מדא ואים ודאי

עיש ויש שם קצת קושיא ממיש תחלה בין ציבור ושיץ לא ישחו יותר מדאי ואיכ ודאי משמע כדין המבוצר בקי'ג ומיים המעם דמיחזי כיוהרא והשיץ משמע שבורע כדין דמחזיר התפלה להוציא שאין בקי וכיכ הבית והניץ: (ב) בשחיה עמיא תי קושיות הביח על מהראי בפסקו קרף דבסיף ברכה קפדינן שיוקוף בשם והקשה הביח דבתחלת ברכה נמי צריך שיוקוף בשם ותי הטיא בסוף תקנת חוזל שצריך לוקוף בסיף הברכה ממש הלכך ווקף בשם (ערשי ברכות ייב אי דיה כשהוא כורע וווקץה כר ובנמרא כשהוא זוקף ריל שצרוך לוקוף בסוף מש'ה זוקף בשם) ותחלת הברכה הואיל שאין דעתו לשחית כל הברכה ויוקוף ממילא יוקוף בשם (ולפיז אם רוצה לשחות הכל כמו ריה ויוהיכ בתקפיב רשאי בשם באבות בתחלה): (ג) בברכת עמיא בית ראשונה

לשחות הכל כמו ר׳ה ויוה׳כ בתקפ״ב רשאי בשם מאבות בתחלה): (ג) בברכת עמיא בית ראשינה בפת״ח הידיעה כמו לנחותם כהנים עם קדושיך עם רבוק לקרושיך שעם קדושיך נקראים וכ׳כ הפר״ח שכ״ם מסס יומא בפ׳ מרף בקלפי ופרק שני שעירים בוידוי ואלו בני אהרן עם קדושיך לא קאמר מאן תנא יע״ש: (ד) עד עמיא שאנו אימרים רק עד תיבת שלום: (ה) כן יה״ר עמ״א והמ״ז הסכים לתת מעם לאותם שאימרים כן לפי שטלום הוא עיקר הברכה יע״ש באות דלי״ת: קבח כתוב עס״א ועה״מ שם א׳ וב׳ש ב׳ ת״ דכל מידי דלית ליה הנאה לא חיישינן וא׳י א״כ לקרוא ראשון ונ׳כ אפ״ דאיכא איסורא ה״ל לרץ ומעד לומר דשרי מה״ם ואצשר לנ״כ דאין אנו עושק כלום שרי מה לנו אם כהן היא או לאו ישא ענו משאים לקרוא ראשון אי איסורא היאך קורין אושן מי איסורא היאך אור מורא איסור ליכי היא מור ליכי היא מור ליכי היא אים הרא מור ליכי היא אים מורא מורא מורא מורא מורא מורא במ״א מורא מורא מורא אישון וויכי היא מורא מורא מורא במ״א מורא מורא אישון וויכי היא איד מורא אותי במהום כהנים אחרים ועוברים על וכדשתו. ומיה וויכי היא איד מורא אותי במהום כהנים אחרים ועוברים על וכדשתו. ומיה וויכי היא מורא מורא מורא אותים במהים אחרים ועוברים על וכדשתו. ומיה וויכי היא היא ליכי היא אור מורי אותות במהים כהנים אחרים על וכדשתו. ומיה וויכי בייד בייד במהום כהנים אחרים ועוברים על וכדשתו. ומיה וויכי היידים במהים בתורם אחרים ועוברים על וכדשתו. ומיה במהים בתורם אורים וויכי היידים במהים בתורם אחרים ועוברים על וכדשתו. ומיה במידים בתורם אחרים וויכי בייד במידים בווים אותי במהים במהים בתורם אחרים וויכי בתורם בתורם אותיה במהים במהים בתורם אחרים במהים במהים בתורם אחרים בתורם בתורם בתורם בתורם במהים בתורם קורין אותו לזה אברו דליכא איפורא (משאיכ חשש תרומה שאלו יתנו לו תרומה) ונסי׳ ה'א במ'א די דכהן קורא ראשון דית איכ איך קורין אותו במקום כתנים אחרים ועוברים על וקדשתו. ומיהו בה דכתנים התהנים מחלים ליכא אסור תורה רק דרכי שלום עיין גישון נ'ם ב': (א) לא עמ'א שבת קי'ח כ' כתובות כ'ד ב' והקשה מניל לרבי יוםי לחלק ב'ן כתנים אחרים דכה תברכו ולא זרים סתמא מאמר קרא ותי דלא כפירשי עשה דכה תברכו אלא עשה דברכה שא'צ מאת ה' אלקיך תירא רמו למיש מתרומים בח'א קמ'ם ב' תירוצים א' בזמן המקדש בשם המפורש איכא עשה בדאמרי בפ"ד מיתות ועוד דברכה שא'צ לא תשא ליכא דרך הודאה רק עשה דאת ה' תירא יעיש) ולרשי בכחובות יל דר' יוםי לא היה אומר כלום ורבותא דבנאי הוא לו (או כמ'ש הב"ח לוות שפתים) במדב אמרב ה' עד הוא בלל התום רומי דיש לפרש שלא במרבות מול המום מנול המום רמים דיש לפרש שלא המוב אומר ב' בעל התום' תמ'ה (דלפי' הא' ו' ל היה שומר די יומי לכום ועזו כתם מיש . עוד פירש המיא דרי בעל התום' תמ"ה (רלפ" הא' יול מתרץ לרבי יומי) על רבי יומי דמה רבותא לשימתיה בעירובין צ'ו ב' דנשים סומכות רשות ה"ה זר לדוכן אם לא משום ברכה לבשלה ובכתובות תיבעי למ"ד מעלין מתרומה ליותסין דמיתה נים עשה לרי יהידה הוא דאמר מעלין ולדיריה עשה דסיבר נשים אסורות. לסמיך ה״ה זר עשה (שם בעירובן צ׳ז ב׳) הלכה כרי יהודה כמיש הרים פינ מה׳ מעה׳ק ה״ח ואיכא עשה בזו אפי׳ אם כהנים אחרים דקרא סתמא כתיב וכפירשי : (ב) כשקירא עמ״א וכ׳ם באות לי יע״ש ומה״ם ניחא הזן בפע״ כ׳ב יע״ש ולשימתיה באות ד׳ נחון נמי כשקרא כהנים אין כוונתו עליו רק לאותם הראויים ממש שעקרו בעבודה ואה"ג אם אומר בפירוש שיעלה אע"פ שלא עקר רגליו עובר בעשה ועאר אות פזו בתשון מהרומ מינוץ נסתפק אם לא עקר רגליו ואמרו לו צריך לעלות יעוש ועיין קצוא אן והנה להרבה פופקים שם אין כח ביד חו"ל כהוג (דלית פייג וגדר ד'ת כלל) ושם אין מנין הכרכות מוה יעוש ואף אם נאמר דיש כח והעמידו דבריהם במקום תורה בסייג כמו הזאה ברי בשכת בעים דלית בעירנא משאיכ כאן ובשלמא בפסולי דרבנן "יל ליש דחייה זכרו כמו הזאה בדי בשכת בעים דלית בעירנא משאים כאן ובשקמא בפסולי דרבגן ייל ליש דחיית דפסול הוא מדרבגן כשלא עקר ברצה והדברים ארוכים וא"ה בפתיחה כוללת ופתיחה לברבות אבאר עוד: (ג) אם עמ"א לאפוקי מלביש נכתפק אם מברך אקב"ו פ"ש כיון דאין מהויב עוד וע" סעיף יי בפר"ח הביא דיעות בכהן יחידי אם מברך אקב"ו והעלה די"ל דיחיד מ"ה עובר כדעת מ"ו ני ואפ"י מדרבגן מברך אקב"ו וכ"כ מ"א אות מ"ו. ומהא דר"ה כ"ח ב" מתרמי צבורא אחרינא אי בעי מברך ואי לא כרי היינו ברכת כתנים ומשם הוכיחו הגמיי ותומי שם דיה הכא דכיון שעלה פיא אין עובר . ואי דלמא אי בעי לא מברך ולא יעול לבית הכנסת או לא יקרא לו ואין עובר משא"כ בכור צריך ליתן מתנות: דהע דכהן יחיד עכ"פ מדרבנן צריך לעלות כמיש המ"א אות מ"ז ולכאורת ה"ה בציבורא אחרינא מדרבנן מיהא חייב דאליכ למה מברך אקכ"ו וכמיש הפר"ח מעוף יי דמש"ה כהן דחייב מדרבגן א'כ כשיש הרבה ביה'כ וכהן יוצא מאחת אין רשאי לעמוד בשנייה בשעת נ"כ ופנמא ודאי אינא דהרואה לא ידע שכבר נשא כפיו. ועמ"ש ס"י וסכ"ח אי"ה מזה : (ד) כשהכהנים עמ"א ראפי אמרו לו אין עובר דהעמיד דבריהם כר כבסי קצ"א א' וכ"מ מהמחבר ס"ב כל כהן שאין בו עוב' כשאמרו לו הא יש בו ואפיי דרבנן (דכלהו דרבנן רק זר וחלל ויושב ד"ת) אין עובר ובאות מ' ומ"א משמע דלא העמידו דבריהם בתפלה ועא"ר שם ועמ"ש במ"ו נ" בנ"כ לסומאה דרבנן אם נ"כ ועיין ברכות ך" מדלגין ע"ג ארונות יע"ש וכהן יחידי שאמרו לו לעלות י"א ד"ת מחויב וו"א דרבנן כמבואר ומהא דירושלמי גזיר פכ"ג רבי אבהו יתיב בכנישתא דקסרין הביאו התים" מומה ל"ח ב" ד"ה כל (עמ"א אות מ"א) לכאורה מיתא תמן ל"ד אלא בבית הסמוך ופופאה דרבנן דאליכ איך הותר ת"ת עיין מפרש שם ש"מ ג"כ אף פופאה דרבנן אין דוחה יול דל שלא טופר ליכן פיינות היותר מיין מפרש שם ש"מ ג"כ אף פופאה דרבנן אין דוחה יול מפוסאה דובנן דאל כאיך דותו תת עין משוט שם שני בל אף טוטאו דובנן או דוחיר כל שלא אמרו להם פשימא דיבניםן מקודם לצאת. וו"ל שם תמן ממש ותית עשה דרבים חמיר ורותה לעשה ולת דמומאה ועתים זבתים לצ. ב: ד"ה לענין דכרת דוקא דוחה לעשה ולת וו"ל ת"ת דרבים נמי ובם: ג"ו כתבנו מזה אי"ה בסיי ש"ה אכאר עוד. ומיהו בזה"ו לית תזרה דרבים דנדחה ועסי פ"ם וק"ו ותרפ"ן וע"ד שע"ב. ק"ש המתבר עד שוגפרו היינו כל הדוכן וכ"ה במהרא"י בכתכון כ"ב (ש"ם באר הגולה ק"ב) ועיין לבוש: (ה) ויש עמ"א בתי שוקיים יש כעין מנעלים ארוכים מרגלו עד ארכובה בין שוק לרגל הא ארוכים יותר והם מכנסיים עם מנעלים יחד אין איסור דלא הוי בכלל הגזירה לכ"ע ובמ"ב אסור בגד מחופה עור משום תענוג משא"כ כאן עמ"א לבוש: (ה) ויש עם"א בתי שוקיים יש כעין מנעלים ארוכים מרגלו עד ארכובת בין שוק לרגל הא ארוכים יותר והם מכנסיים עם מעלים יותר אין איסור דלא הוי בכלל הגוירה לכ"ע ובס"ב אסור בגד מחופה עור משום תענוג משא"כ כאן עמ"א תקנ"ד אות מ"ז ומנעלים שאין בהם קשירה נמי אסור לא פלוג עב"י ועד"מ. ועפ"ח אם הילכין בשוק בתי שקיים אלו ומסונף אסור בלא"ה כרמוכח בסופה מ" א' ומש"ה צריך להצגיע מנעליהם תחת הספסל וכ"כ א"ר ז' ומהא דכתבו הגמיי לא פלוג "ל אף במכוסין הא מגולים אף בתי שוקיים כה"ל אחור אם לא שיש לו מנעלים אחרים: (") שנמלו עמ"א די"ל מ"ש הר"מ ז"ל פש"ו מה"ת ה"ה מומאת הידים סתם ידים ממאות הם למעודה ולקידוש (ער"מ פ"ה מה" ביאת מקדש ה"ג) וכ"מ מט"ש בנה הר"א ז"ל כשנימד בתפלה דאין הימת הדעת ועא"ר אות ח" ולמ"ש א"ש. עמ"ש איה באות מ": (ז) הלוי עמ"א והפר"ח הולק דאפי מקרו מקום מסונף מ"ש בתק"א מ"א ו"א ומ"ז ח" לאות מ"ל ועפ"ז צ"ב במ"א ד"ה יע"ש איזה מיקרי מקום מסונף מ"ש בתק"א מ"א ו"א ומ"ז ח" אוסיים ע"ש ועש"ד למקל כשפון שמעירב משא"כ עצו בישם אסיר יע"ש ועיון ר"מ מ"ח מה מקדש ה"א וי"ב נשתנו כראיהן פסולות ומבילה גמי פסול לקידוש וכשר לנמ"י שם ה"מ. ובב"מ כ"ד ווקא א"ם. וצ"ב במתנו כראיהן פסולות ומבילה נמי פסול לקידוש וכשר לנמ"י שם ה"מ. ובב"מ כ"ד ושפר דיו שפיר דים ועין שם ה"מ. ובב"מ כ"מן לעבודת משמע דהיסת הדעת פוסל כאן. וצ"ע בסתם ידים וצין לו מים אם יעלה להופן. ועא"ד אות "ב דאם לא היה לו מים בבוקר דמברך על נקיות ידים וצין לו מים אם יעלה להופן. ועא"ד אות "ב דמה מדין מברך ענ"י כל שמנקה בבוקר כר. ומ"ש תופי מסום ל"ה א ד"ה כל בתרכף לנ"י והפר"ח כתב דאין מברך ענ"י כל שמנקה בבוקר בור. עמ"ד שופר"ח כתב וריד וראוי להתחלה לחלוץ מנעלים שאון קישירה קודם נפילה ודעם"ד מבול ביש קשירת וראו להתרך להוד עם"דם נפילה ועם"א שם "ם. עס"ש באית שאח"ו: (י) ברצה עם"א והפר"ח כתב אות "בים במילה וראוב מ"ד מות במלה במילה והאות מ"דם מודת מ"ח במור מודם מודת מהבול 23

93 113

שיכול לעקור מעם ואמת הוא כבסי ק"ד ס"ב ומ"ש ביתו סמוך כו' כ"ש עקידה לרחוץ הוי עקידה דלא שיכול לעקור מעם האמר האיר במיי כ"ד של א מיי רצה אם עקר עולת ולכתחלה יעקור בהתחלו מיר.
בעם"ז וכתבו ז'ל (הפריח ואיר) דה"ת כ"ז שלא מיי רצה אם עקר עולת ולכתחלה יעקור בהתחלו מיר.
ועי פרישה דראוי לימול ידיו קורם רצה שיהא ראוי ברצה לעבודה ולעקור רגליו ומיהו אם עקר רגליו
וידיו מסוופות רוחץ אח"כ ועא"ר י"ד ומ"ז: (ואפשר כהן הירא וחרד ימול מיד ואח"כ בעסדי על
הדומן ימול שנית לקיים תיכף לנמילה ברכה בלא הפסק כ"ב אמה ולא ראיתי נוהנין כן וגם יש תשש יוהרא, עמיש אות מ'א: (א) כשטוקרון עמ'א יש חיסור מלת גמר'א בר'א: (יב) עד ע' מ'א והוא מכ'ח וכ'כ ניץ וע'ת ועפר'ח וא'ר אות יים אבל הלביש כתב שיכלה אמן ממש להסמיך ברכת כהנים יע'ש: דָּדָעָ דאם לא עקר רגליו בסוף עבודה אין עולה יראה דאמן אף ע'פ שהיא בהכת התנים יעיש: ךך ך דאם לא עקר רגליו בטוף עבורה אין עולה יראה ראסן אף עם שהיא קרה כהנים (אם יש גדול עם שו: אין עולה לדוכן: (יו) שנים עמ"א והפר"ח כתב דאם קפן בר חינוך קורא כהנים (אם יש גדול עם שו: וכ"ש עתה שאומר אלקינו אין חשש שיאמר מלת כהנים בקול רמ ועאדר אות כ"ד דאפרי לאחד י"ל כהנים בקול רם ואין לגעור בעושין כן א"כ בגדול וקסן י"ל כן . ועפ"ז ג": (יד) וי"א עמ"א ועא"ר אות כ"א בשם ל"ח יע"ש: (מו) כלפי עמ"א ועפר"ח דאף שאין ועם דיי (די) וייא עם א ועאד אות כא בשם יות יעשי (שו) כשפ כל אינו עמיא דלא סמת יש שם נ"כ (מו) אינו עמיא דלא שם מסת יש שם נ"כ (מו) אינו עמיא דלא אות ג' דא' מחויב לעלות אעים שאין קוראים לו יע"ש ועפריח סעף י' (ו) מברכין עמיא ההמנהג לאחר שהחזירו פניהם כלפי העם מתהילין בברכה אחיב וע' לבוש אבל הר'ם ז'ל ביים דפניהם כלפי הים במונת ולב בשם תנחומא אמור מלא בכוונת הלב כלפי החיבל מברכין: (יח) באהבה עמ"א ועא"ר אות כ"ו בשם תנחומא אמור מלא בכוונת הלב יעיש: (ים) מנביתין עמיא ועאיר אות כ'ז בשם שכיג: (כ) מתחילין עמיא וה'ע המחבר וויא ייל תעש: (ים) מנביתין עמיא ותאיר אות כ'ז בשם שכיג: (כ) מתחילין עמיא וה'ע המחבר וויא ייל תליי אם דרשה דרשה במורה כמיש המ'ז באות נ' אין לחלף אם יברכך צריך להקרות ואם נאמר האסמרה של שלא יפעי שלא יפעי בריך להקרות איצ להקרות יוברכך ועפרית הש"ץ ועם" ליב מל'א וכת' הפר"ח הבריש עוברי ליב מל'א וכת' הפר"ח הדרמנה עוברים ווים של אומר מו מוצים של אומר מוצים באומר מוצים של אומר מוצים אומר מוצים אומר מוצים של אומר מוצים של אומר מוצים אומר מוצים של או יברכך ועפרית דש"ץ יקרא מסדור לא בעל פה ואפשר שלא ימעה הש"ץ ועס" ליב סל"א וכת' הפר"ת דקריאה זו לא מעכבת (ואף למדד ד"ת) כדמוכה ב"ח שכולה כהנים כולם עולים לדוכן ינ"ש ועמיש בסעיף כ"ח איה: (כא) אין עמ"א ובר"מ פידי מה"ת ה"א משמע דמ"ה הוא מפי השמועה כה תברכו בעמידה ובנ"כ ובקול רם ובלה"ק ופנים נגד פנים ועין סעיף כ"ד ובמ"ז את ד", ומשמע דהיינו כולהו מעכבים וכהן שנקפשת ידיו אין נ"כ ועפר"ת כ"ב דכלהו לעיכובא: (כב) ובעמידה ע" מ"א וסמיכה ממש הוי כישיבה ולא יצא עס" קמ"א במ"א א" ב": (כג) ובקול רם בינוני מ"א ועיין מוסה ל"ח א" ד"ה או אינו וי"ל מהתם בקול רם ממש וכבאן בינוני כאדם שאומר לחבירו ע"ן לבוש נקים דרשא אחרנא קול ה" בכח ובאמת ב"נוני ראו" בלב"ך לא להגביה יותר מדא". ולשימתיה באים ל"ד. (בד) ואומרנה מומא זווו לרגש מוממן מחורית פונה ל"ד. (בד) ואומרנה ב"מ"א ומור ברשא אווו לרגש מוממן מחורית פונה ל"ד. (בד) ואומרנה מומא זווו לרגש מוממן מחורית פונה ל"ד. (בד) ואומרנה מומא זווו לרגש מוממן מחורית פונה ב"ד. באות ל'ר: (כד) ואומרים עמ'א עיין לבוש משמע מחזירין פניהם לכתחילה כשאומר הש"ק ומוב באות ל'ד: (כד) ואומרים עמ"א עיין לבוש משמע מחזירין פגיהם לכתחילה כשאומר הש"ץ ומוב בעיניך (כדי שיאמרו רבון מיד ויסיימו עם הש"ץ) ועכ"פ קודם שים שלום אחור כבסעי מ"ז. ומ"ש באימרים הציבור: ג"כ שים שלום עד ומוב בעיניך כמדומה שאין נוה", כן רק הש"ץ אומר ולא הציבור: (כה) דרך ימין עמ"א כמ"ז אות "א ואין חילוק בין מקיף עצמו או מקףף הבימה וכדומה תמיד פונה לימינינ ממש ועפר"ח כאן לא הבינותיו כעת וא"ה בתרנ"א ותרע"ז אבאר עוד: (כו) הממונמים עמ"א ומנעלים כמסונפים דמ" עא"ר ומה שהראה לצ"ב ס"ו אם נוכר בתפלה די בנקיון עפר והיינו במקום שעולין לדוכן בשחרית ונגעו ומתפללין מוסף ונזכר בתוך התפלה ואם יש לו פאנמאפיל שפיר מפי עא"ר: (כז) מפי עמ"א תום" סומה ל"מ ב" ד"ה עד וכתי" שני עיין אות כ"ח ולשימתיה בקכ"ד אות מ"ז דבחזרת התפלה צרוך הש"ץ למנהניו טעף י ולמיש הם"ז אות "ב" כו מפי הציבור לא מפי כל הציבור קשה למת שתק הר"ב למנהניו טעף י ולמיש הם"ז אות י"ב א"ש דצריך להמתון על מיעום מציבור ובלבוש א"א לפרש כן ועא"ר אות ל"ו ותבין (כח) עד עמ"א מיון ו"ע מיעום מ"ח ב" אחור להמונר פניהם עד שאמר ש"א בידון להמתוה ל"ח ב"ו אות ה"א רבו א"ם אות ה"א רבו א"מ ב"א אות ל"ו ותבין (כח) עד עמ"א מיע ו"א כרו במורצת מימה ל"ח ב" אחור ביותם עד שאמר ש"א בידו א הבו אות ה"ח ב"א אות ה"א רבו א אשר רבו א"א ב"בו א"א ב"ב בו אבשה א רבון אבשר עיין ג'ץ כתב דמנמרא סימה לים כ' דאמור להחויר פניהם עד שיאמר ש"ץ שיש הא רבון אפשר שיאמרו קודם חזרת פניהם לאחר שסיימו הציבור אמן של שלום יע"ש ובאמת מסעי ס"ו ומ"ז אין ראיה להיפוך מדבריו ומיהו פשמא דתלמודא סומה ל"מ א" כ' מהדר אפיה יאמר רבין היינו לאחר ראיה להיפוך מדבריו ומיהו פשמא התכמודא מומה לים אי כי מהדר אפיה יאמר דבון היינו לאחד חזרת פניו וכיון שכל חזרת פניו וכיון והנ"ץ כתב בדוחק ש"ל שהמיום רבון יהיה לאחר חזרת פניו וכיון שכל אחרונים מפרשים כפשוטו הכי נקסינן דאחר חזרת פנים אומרים רבון ולא מתחילין קידם וכתב המ"א דאין לתרץ כמ"ז אות "ג דאיפכא מסתברא הש"ץ צריך להמתין על המיעום בחזרת ח"י כמ"ש בקכ"ד אות מ"ז והמר דהשתא דאתית להכי "ל קושית הב" מ"ש בנמרא אין דכהן רשאי להתחיל בברכה אחרת עד אמן הא צריך להמתין המרכיא ומרכר אין דכהן רשאי להתחיל בברכה אחרת עד אמן הא צריך להמתין המרכיא ומרכר אינו להמתין היינו של המרכיא ומרכר ביול במסתב אינו להמתין והיינות בלע המ"ז עות ומר ומר המון היינות ומרכיא מינות המינות המינות המינות המינות מות המינות המינות המינות המינות המינות מחות המינות מות המינות מינות המינות המי על המקרא יברכך דייל דהמקרא א"צ להמתין על המיעום דלא כמ"ז אות י"ב וכתי השני של תוסי סומה לים ב" ד"ה עד ועא"ר ל"ז יישב קצת דייל לתי" הב" ברכת כהנים גופא חשוב וחביב ויהיב דעתיה זולת המאריכין משא"כ כהגים או מה דמקרא יברכך יע"ש ובתוס" ברכות ל"ד א" ד"ה לא בחיף הדיבור: (כם) אין עמ'א לכאורה הסכים דיענה אמן במובמה דבתקפ"ה ס"ד סתם המהבר דתוקע ש"ץ משטא אף שיש אחר וצ"ל בין נ"כ דעוקר רגליו כי ואיכ עונה אמן ובתקפ"ה אות " חילק דנ"כ הוי הפסקה קצת משא"כ תקיעות א"כ י"ל דלא יענה אמן. והוי יודע שאני נסתפקתי הא דקי"ל ברמ"ו השומע ברכות חייב לענות אמן אם שומע כעונת א"ד דוקא עשרה שעושין מצוה א' אחד מברך וכולם שומעים עמ'א ריג ז' משא'כ אמן מחויב לענות דוקא שמאמין כו' ומה'ם גדול העונה כו' ווה שהראה לק'ד ס'ו באיש'ר שומע כעונה ולא הוי הפסק יע'ש ואי'ה יבואר ברס'ו: (ל) ולא עמ'א באות ב' ובאמת י'ל דכהנים סתם דעתו אמי שראוי לעלות ואין כוונתו על הש'צ

הר"מ מרומנבורג מכאן מידתנן אם (תנאיות בלה ק פשים יכהניין יל אנ"פ) ש"מ דה"ק אם אין כוי אז יש חילוק משאיכ ביש כהן אפי מובמח אסור דאליכ כיש כהן אחר במובמח אין חיוב הא איסורא ליכא למה אמר רשאי היליל חיובא התידוק מיניה ביש כהן אחר רשות (בין למ"ז נ" ובין לשאר פוסקים מ"מ חיובא מדרבנן דכהן א" עולה בלא קראו ואיית בס"ז מ"ז אבאר עוד) ש"מ דכהן אחר אימורא איכא הויאך יצוייר דין דכיהר"מ שלא יאמרו לו דאם א"ל עולה והוא העמידו דבריהם ש"מ בלא פלוג לא העמידו דבריהם וא"ה בפתיחה כוללת ובס" ש"ה אבאר עוד מוה . וכאן אין להאריך : (לא) מובמח עמ"א מ"ש בשם ל"ח פשום דאפול מובמח אסור בכהן אחר ולא יעובר כמ"ש באות לי. יעקור רגליו ווש אוהרה וחירה דאליכ יעבור בעשה משאיכ באין סיור אין עובר כמ"ש באות לי. ימקור הגירי וים אהרה יתירה דאיכ כיעבו בעשה בטאב באן סוח אן שבו כם כשהות ומיש בשם ביח היינו. כשיש כהן אחר ומובשת אפיזה לא יעלה השיצ רק אחר שכיון מתחלה ומוק יעמור ויקרא ואומר שים שלום דלית הואיל ומובשת לית פסקי פסקי (ע"ש בבית) אפיה אסיר שמא לא יכוין השיצ אחיכ לשים שלום ויהיה התפלה פסקי פסקי ואפיי עם סידור חיישינן לכל זה אבל לא יכוין השיצ אחיכ לשים שלום ויהיה התפלה פסקי פסקי ואפיי עם סידור חיישינן לכל זה אבל המ"א באות כ"ש נראה תופס המעם דכשיש כהן אחר לא יעלה משום הפסק שיעקור רגליו ואסור באין צורך גדול כתסי ק"ד מ"א ני יע"ש מש"ה א"ש בס" תקפ"ה וכמ"ש באות כ"ס וו"ש כאן די"ל כמש"ל היינו עקירת הפסק: (לב) מעם עמ"א ותוא "גמרא סומה ל"ח ב" ובאר הגולה אות ך" הגמ"י וא"י הא גמרא היא וע"ש בסימה על משנה הבמחתו: (לג) עדיף עמ"א הסכים כנ"ץ ומ"ז אות מ"ו דעת השיע עדיף במוכפח ואין שם כיא הוא הא באין מובמח לא מהני אחר שכיון מדלא תגן במשנה דעת השיע עדוף בפוכמה ואין שם כ"א הוא הא באין מוכמה לא פהני אחר שכיון סדלא הגן במשנה ואת התקנה והזר כאן מכיש בכ"י מדלא אמר רבותא יותר אפי" באין מובמה רק השמענו במובמה עדיף כו' ודלא כלבוש והב"ח סובר דהמחבר כהלבוש וא"ר המשט כאן חזר בזה והוא"ה במ"ז מ"א אבר עוד בזה יע"ש: (לה) משתדלין עמ"א וא"י הא הכ"ם פ"ד הי"ד כ"כ ג"כ: (לה) ולא עמ"א להחתכל בכהנים אפי" מעם עושין זכר למקדש: להחתכל בכהנים אפי" מעם עושין זכר למקדש: (לו) ובצידיהם עמ"א ה"ה צדרי הכהנים ממש ג"כ בכלל ברכה כמו שמטיים ודוקא צדדים של אחריתם אין בכלל ברכה וארון הקידש בולם אמור דלא כמ"ז אות ד"י יע"ש. והעומדים בחצר בית אחריתם איששר לילך לצפון ודרום שו למערב ילכו ולא הוי אנוסים: (לו) לאחיהם עמ"א ומשמע הכנסת אבר מור או ממכת האור או אור להוי או ממכל הרא זור ממלים ור או נור מי"ד ואינה אור להריש זו ממכל הרא זור ממלים ברא וור ממכל הרא זור מיים ברא זור ממכל הרא זור ממכל ברא זור ממכל הרא זור ממכל ברא זור ממכל הרא זור ממכל ברא מור ממכל ברא זור ממכל ברא זור ממכל ברא זור ממכל ברא זור ממכל ב דאם גר או עבד ואשה אומר להם עוברים ומפ"ז אות ג' משפע ב' דרשות אכל דרשא זו אספכתא בעלפא הוי ומיהו לוים ככלל בני ישראל המה ועוברים הכהנים: (לח) יותר פעשרה הם דברי בעלמא הוי ומיהו לוים בכלל בני ישראל המה ועוברים הכהנים: (לח) וותר מעשהה הם דברי הבי וונמיז אית ביג. וקמן אין מקרא דאין כבוד הציבור וכימי עפריח ים ו אית יו יניש. ואף שאין מפר מברכים דעניית אמי, אין מעכב: (לם) ועמיא ואיר מים כתב דבשמה ששיין אופר אין מעלה ומוירד ועיד הכתנים לא ישמעי מן המקרא עיכ מוב לשתקן ולשמעי: (מ) יכוד עמ'א הוסי ר ה כיח בי דיה ומנא וי בי דיה ותקעין אפוי אותו ציבור עצמו שחוור ומברך שנית כל הנ' ברכות ליכא בית ומיהו לציבורא אחרינא מברך באהבה נמי, ובפתיחה כוללת הארכנו בהא דבית יעיש ומיש בשם רביז שם משמע בכתנים אחרים אם א'ל צריך לתעלות ומ'ש איר אות נ' דייל המסידו דבריתם לא הבנתי דבסיך בשיץ בכהנים אחרים אם א'ל צריך לתעלות ומ'ש יחיר משיץ ויל דליש העשידו רבריהם דלא הוי הפסקה דנ'כ מעין הברכה הוי ועקורת רגלים נמי לא הוי הפסקה נמורת העשידו רבריהם דלא הוי הפסקה דנ'כ מעין הברכה הוי ועקורת רגלים נמי לא חיר הפסקה נמורת

הא ודאי דלענין דחייה יש לדחות והעד כלאים בציצית דחובת גברא ואי בעי לא לביש ועיין בתובות אלי נערות אי אמרה לא בעינא לא דמי לזה יע"ש והוי יודע שהגירסא שם בירושלמי מהו ביפתח כהן גדו"ל לניב והמפרש מוחקו וכ"ג מחוסי סוטה שם וו"ל כ"ה יש שתו עשין עכ"פ (דהמור להם בעי לדרבת כד יימרון להון עב"י ופרישה וב"ח ופר"ח) משח"כ כ"ג יש בו עשה פוספת ג'כ ב' עשין מש"ה בעי דמה אולמי' כו' . ואין מקומו פה . וי'ל דמ"מ עובר ב' לאוין ס'ה ב' עבין כו' אף להר"מ ז'ל רק אין לוקין שמונים : ומ"ש המפרש דהבעיא אע"ג דלא היה בבית הכנסת קשה דנהי דמענישין על עשה כזה בעידן ריסהא כדאימא במנחות סדינא בקייטא מכל מקום אין דוחה ולא הוי מיבעי ליה כלל . ועיין בספר חמד משה . ועמ'ש בעזה" באוח שאה"ז בזה : וב"ש הע"ז בדברי הטור יש בו מהעיון ואפרש כפי כוחי בעזה"י . לכאורה הטור יהר"פ חלוי במחלוקת הטור והר"ת אי כעובר בג' עשין או ג' ממש לטור אמור לפשטיה לווי וקאי למכרו ובניו ומכרו יחיד נמי עובר אם הראו לו והר'פ סובר כר'מ דאמור להם לדרשא להוד דכד יהיד ביון דמין קורח ניחיד. נים ניווי וחי שעבר וקדם הוי דחי ודה בפיד ב. עוד הקשה מסעיף י ג מה שמחולק הטור שם דלכהן א' נמי מקרא אומו והא ודהי לאו פשטים א'כ כמו בדרש"א א' דלא' אין קורא . ותי' וחובן כוונחו לטור דג' עשין ממש מג'ל פשטיות וב' דרבות אלא דיש יתורא כו' אמור האלף קמוצה והיה ראוי לנקד בשוא לחוד ציווי המורה על העחיד ובקמ"ץ מקור מורה לפעמים על העבר ש"מ כד יימרון והוא עמיד וה"פ אימתי מ"ע כה תברכו כדהמרו להון מעיקרא וגם דרשא ב' דמקרא מלה במלה דאל"כ לכתוב אמור בקמ"ץ מקודם כה תברכו או בשוא אחר כה תברכו וידעינן כד יימרון דאל"כ לכתוב קודם כה תברכו דהא האמירה וקריאת כהנים קודם הברכה ומדכתב בקמן האלף ואחר כה תברכו שמעינן עוד דבחוך הברכה מקרת להם (וכ"ש אם נאמר יברכך אין מקרא להם כבסעיף י"ג יע"ש) ואי להך לחוד לכתוב אמור בשו"א מיל ש"מ כולהו דהיינו ב" דרשות ובבעיות לעשה והיי ג' עשין ממש דאי רק כד יימרון לכתוב בשו"א . ונראה כפי דעתי שזריך להגיה מלת א"ז בע"ז . לכתוב אמור בשו"א [או] קודם הברכה כ"ל . והעולה מדבריו דלכהן א' אפילו אין קורא אומו עובר אם לא יעלה וכ"ב הנ"ץ בשוף י" בזה . וההיא דלכהן א' מקרא מלה במלה דזיל בחר מעתא משום עעות ה"ה א' מעיף י" בזה לא דרבו לה"ם לבמים דוף א. והיים הע"ז ל"ז אי עובר או לאו אבל פגם ודאי איכל אל"ב בלא היה בביה"כ כשקראו כהנים כבעיף ד" ואי"ה במ"א אהאר עוד. וכ"ב הפר"ח סעיף א' עומ" במ"א אהאר עוד. וכ"ב הפר"ח סעיף היו דבים לא דרבו לאו וקורא עובר באפשר יע"ש עמ"ש באות ה" וג'ן והדלוי עש"ז ועמ"א א' נובר הלילה ליכון לעלות מעלמו ול"ל א' ועמ"א מ"ל בבעה מן הסורה וכ"ד הפר"ח והנ"ך כאן ודעת הט"ז לעוד דלאחד אינו קורא דונו משוב משרב בעשה מן הסורה וכ"ד הפר"ח והנ"ך כאן ודעת הט"ז לעוד דלאחד אינו קורא דרשל ממורא מ"ד א' ד"ה כל משמע דרשא גמורא לא' קורא יע"ש באות ה' בו' מחום מ"ד א' ד"ה כל משמע דרשא גמורא לא' חן קורא כו' מחום מ"ד א' ד"ה כל משמע דרשא גמורא לא' חן קורא בו"ב וע"ש. וע"ז ועמ"ש באות ה' ב"ה א אורי מורה ה" וו ומורה ה" בה"ב בהל"ב דלות בהלות ב"ה ה" ומ"ב באות ה' ב"ה ה" הדלה ה" ב"ה ה" בלות להומר ה" ב"ל וב"ב בושה ה" בהות ה" ב"לות ה"ל ה"ל הורי ומש"ד ה" ל"ד הכל משמע דרשא גמורא לא' הון ולה למחר בהה ה" בדלות ה"ל וו"ל ומדי בהה ה" בדלות ה"לות ה"ל וו"ל ומ"ד ה" ולא לבמרי ביהא ה" אורי ומש"ד ה" ה" ה" כהנים קודם הברכה ומדכתב בקמן האלף ואחר כה תברכו שמעינן עוד דבחוך הברכה מקרא

ומנהגגו מבוחר בהכ"ב דחומר הש"ץ: (ו) רמגביה עש"ז ולח לגמרי שיהא ה' חוירי ומש"ה אמר ומגביה הלמ עא"ר: (ז) ה' איירים עש"ז. ועב"י עוד רמה מנהגים בזה : (מ) מתהילים עש"ז ודעהו לעיל באוח ג' דהנך דרשות גמורות הם ודריש טעמא דקרא משום טעות ומש"ה יחיד נמי מקרא ובתיבת יברכך ליכא טעות ועמ"ש במ"א מזה. ודעת הלבוש דהקר אשמכחא ניכהו וכ"ג מתוש' מנחום מ"ד א' ד'ה כל יע"ש. ולכהן א' לכ"ע מקרא יברכך כמ"ש המ"א אות כ' ולענין אי יאמר החזן כהנים בקול רם בכהן א' כתבני במ"א וגם יכלכך כמ"ש המיא אות כ' ולעצין אי יאמר החזן כהנים בקול רם בכהן עד בעברי עו הנכי י"ל לע"ז במסקנא אין איסור"א ולה"א כ' דיש איסור דכהן א' אין עובר בהכרח לא' אין קורא איסורא משא"כ באמח לאחד אין קורא אין לריך דממילא הוי מ"ע משא"כ לשנים יקרא להם דלא הוי מ"ע כ"א בקורא אותם ח"ש באות ג' דממעט א' שאין לריך תחלה והבן: (ע) בלשון הקודש עט"ז כפי דעתי העניה האדון ז"ל כיון בכאן כוונה גדולה והוא בסופה אים רוב ה' דברות לה"ה ועמידה וכ"כ לחד תנא מג"ש ופנים להדי פנים וקול רם ממשמעות

יליף הנך ג' דבכים לה'ק ועמידה וכיכ לחד חנא מג'ש ופנים להדי פנים וקול רם ממשמעות ינף הנך ג' דברים נהיק ועמידה וכיכ נחד חנה חגים ופנים נהדיפנים וקול רם ממשמעות ושם המפורש ושמו כו' ועכ'מ פי'ד מה'מ הי'א דיליף כל הני מג"ש וא'י דרק שלש מג'ש ועלח"מ וי'ל בקול רם ופנים לפנים אפשר נמי מכה תברכו ונאמר (דברים א' כ'ז י'ב) וענו הלוים בקול רם ולבר'ך קאי נמי אלוים ורש"י פירש שם הפכו פניהם ועיין רא"ם שם וא'כ כולהו נפקו מג'ש כה תברכו הוץ שם המפורש כו' אבל הט"ז ז'ל בחר לו לימודים מפוזרים דכה **מברכו פסק כר' יהודה בסוכה דמסתבר כה שיכובא ועמידה כרבי נתן דלשרת ולברך בשמו** איחקים ברכה לבירות שנאמר לעמוד לפני ה' לשרת ולברך בשמו היתקום כו' ע"ם ובנשיאת <mark>כפים וישא אהרן ידיו ויברכם משמע כת"ק דהתם . והנך רואה דלרבי נתן היקש גמור הוי הך</mark> <mark>קרא (דברים יו"ד ה") ובקרא א" נאמר כן ודאי מסתברא דהיקש גמור הוי וראיתי להמ"ל פ"ד</mark> מה"ח ה"ע הקשה לרש" (ויקרה ע' כ"ב) ויבא אהרן יברכך יאר יבא דיהועה יליף מה להלן כו' מבמע דהתם לאו ברכת כהנים והנה התי' מבוהר שם בכמה אנפי (וי'ל עוד דאהרן מעלמו כשא כפיו אבל לא שיהיה מציה ועיכוב בכך ולכך יליף ג"ש) ואמנם מכ" נתן דיליף הוא ובניו כל הימים מקוש בניו לו (דברים י"ח ה") יראה כרש"י בחומש דאי ויברכם ברכה אחרת אין כל הימים מקיש בניו לו (דברים י"ח ה") ירחה כרש"י בחומש דקי ויברכם ברכה אחרת אין שיין להקיש בניו לו דברכה זו אינה נוהגם כלל לדורות וקרא דהוח ובניו לא מזכר כלל ברכה כ"א פירות אלא דאימקש ברכה לפירות מקרא (דברים יו"ד ח") והחש ברכת כהנים אימקש ועיין מ"ל וחבין דלכאורה מגמרא זו ראיה לרש"י וכדאמרן. ז והנה המחבר השמיש פנים להדי ועיין מ"ל וחבין דלכאורה מגמרא זו ראיה לרש"י וכדאמרן. ז והנה המחבר השמיש פנים להדי הוי ונחקבה בזה הפר"ח וחי"ד המתך אסעיף כ"ג ומ"מ אמאי לא כללם כאן וו"ל הקד ד" עיכובא היו ודיעבד לא יצא (בקול רם מג"ש או אמור ללהם כהנים לפנים להמכתא בעלמא הני ולא כחוץ שממעו הדיבור לבין מה דמשמע ל"ב פנים לא שנה בין מקומו פה ועיין לעיבובא . ומה ביש לעיין מה דנקיע הע"ז כה חברכו בלה"ק כרבי יהודה ולא כת"ק דמתני" כוכה ל"ת א"דה ורבי יהודה דמשמע לדבן כה לא מינו ע"א : באשרר כל המורח מוס׳ שם ל"ח ח׳ ד׳ה ורבי יהודה וד"ה הרי הוא אומר וד"ה או אינו יע'ש : ואחרי כל העורח סזם יש להציל לאדונינו ז'ל במ'ש באות כ'ז וליה דמשמע ליה דהיקש גמור הוא ובתענית כ"ז א' מבואר דאסמכהא היי וכבר ראיתי שחרו אפש בו הא"ר ושאר פוסקים ובמ"א אות נד"ה כחב בקולר זה לי העני י"ל דבתענית השוניא דת"ק כרבי נתן וכדומה משא"כ לרבי נתן דמסחבר טעמיה דטיקש גמור הוא ובחד קרא כתיב לעמוד לפרס ולברך כו' וכנראה מתוס' סוטה ל"ח ובתענים בתום' ד'ה אי מה כתבו נראה דבעוד יום מברך כו' פשיטא א' דיה כרי כוא אומר. ומבואר בנמרא אלא דל"ח לרכי נהן ואינד ונהוכתי טובא משמע דאימקש היקש גמור ברכה לשירות יהא בעל מום פסול ואליבא דת"ק דרבי נתן דהיקש אסמכתא קאמר כן לזה כמבו מדמסיק סתמא דתלמודא כן משמע לכ"ע בעל מום כשר דאל"כ היה לו לומר לרבי נתן כו׳ . מדמפיק בתמה דתגמודת כן משמע נכיע בעל מום כשר דחזים היה לו ממר נרבי למן כוי .

ומשם משמע למי דערל פסיל לנ"ל דחין חיכל בקרשים וחי"ה יבואר במיא אום ל"ד וכחן חין

להאריך זהו מה שרלינו לבאר בכאן כי דברי אדונינו הט"ז ז"ל שרירין וקיימין פפי דעתו ושישחי.

ובאוח כ"ז וליה יבואר עוד חי"ה ועיין לבוש כתב ישיבה שאין למעלה ישיבה ובגמרא מבואר

לימודים ובע"ץ כתב ג"ל שאר לימודים יע"ש: (י) לעלות אמן עט"ז דאשור לעקור רגליהם

עד שיכוים ש"ץ שים שלום כמ"ש בסופה ליה ב' ואמן עדיין מן הברכה הוא ומפי רוב הלישור

סגי ול"ד לסעיף ח"י עמ"א אות כ"ו . ועמ"ש בקכ"ד ס"א ועמ"א וט"ז אות ז' יע"ש:

(ים) דרד ימין עט"ז בסימן חרל" אות ו"ג ומ"א כ"א וחרע"ו אות וי"ו ולבום בס . ומ"א בס בתכנים חיטר הזליט בחר יה דעלמה והני משופק דהפשר בלולב וכדומה שכולן מקיפין Pri Megodym Tom I. 24 היים היא) מין ברי מגרים היא)

דרך ימין לריך הוא ג'כ לששות כן משא"כ בכהנים וכדומה שאין ניכר שמשנה מהעולם ומכל ים באר כהנים עופין כו' ע'כ גם בכהנים אזלינן בחר ימין דעלמא : (יב) עד עכ"ז הולק מ'א כ'ח וסובר כפריבה דכאן נמי ממהין על המיעים והמעיין בחום' סופה ל'מ ב' ד' עד בקי' א' אף הכהן אין בומע תיכת כהנים הואיל וחרי קלא משונים זה אמן וזה כהנים וכי ם. כנו מו מו היב דעתיה בתרי קלי דבוין ולתי' הב' אף במשינים יהבי כהנים דעתייהו ורק הכהן אין מהחיל יברכך עד שיכלה מפי כ'ל הליבור 'אמן דמאריכין אין שומעים יברכך מכהן ומשמע שם כתי' החרון נקפיק כמ'ה כהן כ'ח אבל המ"ז הסכים לחי' ה' הלכך לה מבעיה פהין הש"ץ מתחיל יברכך עד בסיים כ"ל הציבור אמן דכהנים לה במעי הרי קלי המשינים ויפעו אפי׳ חיבת כהנים שאין כ'כ היובא ביבמעו הכהנים (ולקיום מ'ע כד יימרון להון בבנים כשאומרים להם לרחון די בכך) אפ"ח ממתין הב"ץ על המיעיע וז'ב המחבר מפי הציבור ירב"ד ס"ט פירש מפי רוב הציבור והוי כהלו אמר מפי כ"ל הציבור ומש"ה א"א ליישב קושיית הב"י באות י"ג כמ"א כ"ח אבל המ"א נקים כתי' הב' בחום' בם ומש"ה כ' באות כ"ח כן יפ"ב ומ"ב הפר"ח הוקעי חלולרות לא במעי הול בופר י"ל דל"ד למאריכין באמן דלריך כוונם הלב מפארה הוש השמע גם החוקש הצולרות יהבי דעהייהו אשתש שופר : (יג) אינם עש"ח (אש"ם שכתב כל הציבור לא הונת במ"ב המ"א כ"ח וכנראה מב"י שכתב בקובייתו מפי רוב הליבור ובחמת בהבית דברי התוכפות הונח לו כו' ומש"ה בחיק ליה הר"ב בכתן) ואזיל לביטתיה באות י"ב כפרישה וכחי" א" של החובפות בם דהמקרא אין רשאי לקרות היבת כהנים עד שיכלה אמן מפי כל הליבור וכ"ש מלח יברכך לריך הש"ץ להמהין על כל הליבור. והלביש כתב אין המקרא אומר יברכך עד שיכלה אמן מפי הגיבור כהר"ב בסי"ג והשמים חיבת כ"ל כמ"א כ"ח דהמקרא א'ל להמחין על המיעוט בזה . ועל מ"ש הכ"ב בהג"ה חיקן הלבוש דהתחלה הש"ץ שים שלום חהיה עד שסיימו הליבור אמן ואז יחחילו הכהנים רבון כד פחה ש"ן הש"ן שים שנום חהיה עד בסיינו הגיפור מוק זהו האינו של לין בין בין בין בין בין החינו של המישו כמ"ש בקפ"ד ב"ע (ומ"ב שלום אבל המפ"ז להמחן בשים שלים על המישוע כמ"ש בקפ"ד ב"ע (ומ"ב דומ"ה די"ל החם א"ז אבל כאן לרוך הש"ץ להמחן עד שיפיימו כהים שלום כבסש"ו וה"א מישוע מאריכין עדיין מברכת הכהנים הוי) סובר כש"ו דגם כאן לריך מפי כ"ל היצור דא"ל לכהנים לומר עשינו כו" דגם להמושע מברכין הכהנים אפילו לאחד (עם"ו מוחל ב"ג ומ"א ל"ח) וכ"ז שלא סיימו המיעום אמן לא עשו כו' והמ"א חולק על זה באוח כ"ח מקלה לקלה וע"ש ושם יבואר איה בזה : (יד) אין עט"ז הסכים דהבפחה לא מהני כאן דבם"ך כתב המחבר דלא יחבשל כ"כ הא לא"ה לא ואף דהייב לענוח אמן כבסי' רט"ז כאן אין הייב וכ"ש הוא אם יש כהנים אחרים אע"ג דראוי לקיים מ"ע כל שלא מהבשל לגמרי כו' והפר"ח פסק בפשטות יש כמנים אתורים משל דרנתו לקים מוש כל או אלא דעם המחבר ואין למידין הלכה מבי דעונה במובעת דאזיל לשיעתיה בס'ך ואנו אין לנו אלא דעם המחבר ואין למידין הלכה מבי המדרש ומ"ש הע"ז אמן אחר באהבה עונה כ"מ בלבוש ג"כ ועכ"מ פי"ד מה"ח ה"ה נסחבק בזה המחלב את של הפו יודע דיהל במה בא במשל בל הכניע להשוב שמך כו' אי רשאי לענות אמן הי'ל לא פלוג והוי יודע דיהל המחד בתפלה והגיע להשוב שמך כו' אי רשאי לענות אמן אחר בההבה וכדומה בהנו למהלוקת הב"ח וע'ז להב"ח היה לו להקדים ולפ"ז שפיר דמי ועא"ר אות ל"ח. מ"מ ש"ן אחר בלום לא יענה אמן מפני העירוף שלריך לומר שים שלום. ואי"ה

ברט"ו אכחוב באם שנים ברכו ברכה על הפירות אשור לאחד לענות אמן על ברכת הבירו קודם

שיטעום וכ"כ בתשובת פנים מאירות חלק שני בימן ה' וראיה מטור בי' ניט ואין להאריך כאי: (טו) עדית עט"ז כוונתו דהזר כאן מספרו הארוך דא"ל מלח עדיף ה"ב דאם ים מי שכיון

עדי'ף ממובטח דמובטח אומר החז'ן ב'ש והמקרא קורא יברכך כו' ובאמת י'א דכה'נ אסור באין כיון המקרא מראש ועד סוף עב"י משא"כ באין מובטה ויש אחר שכיון עדיף במקרא יברכך וש"ש וכיון מראש ועד סוף דז"א דאיך נימא עדיף על הקנה דלא מוכר במשנה ממה שמכר וע"כ הזר כאן ורק עדו"ף במובטח דעדיף ביסיים המקרא ש"ש גם המעיין בב"י כתב מהלה דקגמיי' מיירי באין מוכטח כו' אבל לאחר שהביא דעח האגור להבווח דעת רש"י עם הר"מ ז"ל דרש"י מיירי בהין אחר ולא פי' דהר"מ מיירי באין מובטח אבל חזר ממ"ש קחלה וכ"ה בנ"ץ והם דברי הע"ז במ"ש ואי דבב"י כו' . והב"ח כתב באין מובעח הוי פסקי פסקי והע"ז לא הונח לו בזה כ"א באין מובעח ההכרח על השני ולא יוכל לכוין בתחלה וכו' . והנה מה שחרו אפם על הלבוש סכ"א שיינחי שם ולי העני נראה דלבוש בסכ"א ה"ק דהמחבר לא הזר כאן מספרו הארוך ומלח עדיף ג"כ א"ש והיינו באין מובטח ועבר ועלה באין שם כהן רק הוא אז מספרו החרוך ומנח עדיף ג"ל ח"ש והיינו בהין מובטח ועבר וענה בהין שם כהן לק הוח חד אם יש אחר שביון יסיים ש"ש ואם לית בהכרח יסיים הש"ץ אבל לכתחלה לא והיינו דלא חגן במשנה לא. חקנה לכתחלה אבל במובטח אין עדיף רק סיים הש"ץ ולפי שדאיתי להא"ר אות מ"ב הרגיש בזה לא אאריך בזה : ושהא דהר"מ מרוטנבור"ג ז"ל יש להוכיח דכהן א" אף בלא אמרו לו עובר מ"ה כע"ז אות ג' דאל"כ מנא ליה למידק מדתגן א"ם חנאיים הימא דוקא דהם יש כהן אחר קורא כהנים ועולה שלא יעבור ובכהן יחיד אין קירא ואין עובר ש"מ דעובר אף באין קורא כו' ומיהו מוכה ג'כ דהעמידו דבריהם כו' דאליכ הא עובר ועיכ במ'א אוח בד' חין הוכחה לע"ז אוח ג' ואין להאריך: (כיז) אלא עע"ז וא"ר מ"ד המלין בעד החומם מתוך הפידור הוי מובטח וגם מלות קלרות יש יותר טירוף הדעת ועי' חה'ד כ"ו המקרא קורא היישי' לט"ד הכהנים מכ"ש באפשר בחזן גופא : (יו) משתדלין עס"ז בר'מ פ"ד הי"ד ובכ"מ הייפי ינס ד הכהנים מכיש בחפשר בחוץ גיפח : (יו) בושרתדרין עשין ברים פיד הייד וככים
בם ודייק לה מדלא חנן אם יש כהנים אחרים חין כהן רשאי להיום ש"ן (וא"ש הוכחם הר"מ
מרוטנבור'ג דחנן אם חין כהן אלא הוא דלמא ביש כהן אסור להיום ש"ן דלריך המקרא יבראל
אלא כמ"ש וחוכן דברי הפ"ז דהמקרא זריך ישראל דוקא ולא כהן ואם אין שם ישראל יודע
להקרות אין הכהן קורא ומיהו עיקר הקריאה לא מעכב כו' דלא כלבוש פכ"א דכהן מקרא
כר' ועמ"ש אי"ה באוח שאה"ז . ועמ"ש באוח כ"ב : (יח) ודהחון עט"ז דכאן לא עדיף כר' דלשיל ס"ך עדיף בהש"ץ כירוד מאימת ליבור משה"ב כאן הדרבה הש"ץ יאמר ואין נכון שאחר שעומד שלא במקום ש"ץ כו' ועמ"א אוח ל"א הביא דברי הב"ה כתב כם' המד משה כבאין רק כהן א' במו במקום של המולה למה יהיה הוא ש"ץ ומתכשל מו"כ עוד כ' כבש"ץ כהן לא יאמר אלקינו והמקרא אומר רק מלת כהנים ולא או"א יע"ש . עפר"ח בבם מבפט לדק כ'ע אם ש"ץ כהן ואין בם כהנים לא יאמר או'א כק יבראל יאמר יע'ש דאם יש כהנים א'א או'א לי'א בסעיף יו"ד וא"י דא"כ בחול נמי ש"ן כהן אין אומר או"א ברכנו כו' אלא דהכהנים ג"כ מתברכים

(יט) ולא עט"ז ירובלמי הוא הביאו הב"י ושיון דרישה מזה ועד"מ שנם הישראלים מבלבלים העליחות שלא יסתכלו כלל חולה: (כ) ובצדיהם עם" ומ"מ לא יהפכו פניהם לכותל מזרחית אלא יהפכו פניהם לכהנים עא"ר אות ו' ז' ח' דכל כה"ג הוי כפנים להדי פנים כאדם שאומר להבירו . ולדדי הכהמים ממש הוי בכלל ברכה ועמ"א אות ל'ו : (כא) אם עפ"ז והעומדים בחלר ביח הכנכת אם יכולים לילך ללפון ודרום או למערב עדיף ספי ואם לאו הוי אנופים ועמ"א אות ליו : (כב) לאחירתם עפ"ז עמ"א בשם ב"ח ולמי' הא' אפילו ים כאן בניח ישראל נשואות לישראל ולחי" הכ" מיירי נשי כהנים ועב"ח. ומיהו ביש יוחר מעשרה העשרה שניין אמן ועדיף טפי ממה ביענו הנשים ואם אין בם כלל מי ביענה אמן יראה דאפ"ה נ"כ דאמן לאו שיכובא ומיהו חיובא ליכא דכד יימרון להון ישראל הא כהן האומר להבירו אין שבר ונפים ונרים ועבדים האומרים אי עובר יבואר אי"ה במ"א ל"ז . הקשה א' מתלמידים כול"ם עולים והה א" ש"ץ. ומסהברה הם מחפללין כול"ם עולים הראוים לבד הש"ץ כבסעיף כ' ואם החפללי כבר כולם ממש עולים. והע"ז אות י"ז כתב דכאן נ"כ בלא הקריאה דמי מהם יקרא משמע הש"ץ ג'ב עולה ואפשר דלא יאמרו פנום הוא מפר'ח סכ'ב אין ראיה דהוא פסק בס'ק דלא כהגמי יע"ם: (כנ) והעשרה עט"ז הוא מכ"י ואים א' ב' הקציתי דאימא פחות מי' אין הברכה עליהם ושם באין בעי' רק מנין ומיהי הא ליכא למימר דפתוח מי' אף כהנים כן ושאני כהנים דראוי לישא כפיהם דא"כ יותר מעשרה נמי. ואפשר דקושיית הב"י מדלא אמר שם למי מברכין ש"מ דיהיד ישראל נמי ראוי לברכה ועובר הכהן אם אומר לו הישראל לברך ועשרה כהנים לאו משום דראוים לברכה דהם מתברכים מפי השם יתברך אלא כדי שיהיו משרה שומטים ועונים

ק'ד גם מ'ש שם דאם שהה לגמור כולה חוור לראש ציע דייל דלא הוי הפסק וברכת כהנים מעין התפלח דמהים אי לאו מירוף הדעת היה הש"ץ ג'ב אלמא לאו הפסקה הוי ומדהאיק להו בפיסקים מהא דאמן כוי יעיש ודע יחיד המתפלל ואמרו ליה שצריך להעלות אפשר במובמח מיירי בייטי, כי היא האן כל יעיט דוע יחיד המתפכל ואסרו ליה שצריך להעיות אפשר במוכמה מיירי הא לא"ה אין לתלק בינו לשיצ ככסעיף ךי מיא לי וציע. ועאיד מיש על המיא: (מא) שלא עמיאי מיש איל קודם רצה ובקיו ב' להמתבר דות מימ להלכה קייל כרבנן ומיהו בלאיה כיון שהתפלל שהרית תו הוי דרבנן ויראה אפי לאחר מוסף עד סוף שבע יצא מבוחים דכיו שלא איל ליכא עשה והעמידו דבריהם ליש בכאן כיו שלא התחיל בתפלה לו יהא עים התורה אשר יורוך ולא תסור דין והעמידו דבריהם ליש בכאן כיו שלא התחיל בתפלה לו יהא עים התורה אשר יורוך ולא תסור דין התירת להם מימ ודאי עדוף ניכ דהוי דית ממש. ומיש מתוסי מומה ליח דיה כל דלמומאה דית אין ניכ דוחה כומאה דהוי עשה ולית הא לדרבגן דוחה ניכ ועמשיל מזה במיז ני ומיא בדיה דסים מיו

אית סיז ומחלוקת אם פיא דית או פרשה א' או ב' פרשיות מבואר בפריח סיז יעיש: בתב הריקש כהן שלא היה בבית הכנסת ברצת רשאי לעלות לדוכן וכימ מרים (פייד היג כהגים העומרים בבהכ'ג כר ודחה הפריח זה וכ'מ במ'א אות ו' וכ'כ הפר'ח ראיה זו): (מב) בוהקניות עם'א סור רכ'ד לענין ברכה ועסיא שם אית יוז יעיש ועאיר שם אית יים וכים פו המיקל וסומך על הביח אפשר דשפיר דמי : (מה) אם מנהג עמ'א עב"י ושם נאמר דאפ" אם הוא נים ומשלשל אסור דכהנים ייל ששנינו מנהגם יציש: (מו) לאלפין נמיא לחיתין וההין ויחונך והיה לההין חיתין למיש באות מיז וגם בברבה יש היא אהרן באהבה היא ראשונה מיש שכולם קוראים כך כן משמע בשהרים אהיע סיי מיז עמיש במיז אות לי ועסיי ג'ן אות מיז יעיש : (מו) ולעיונין עמיא במגילה כיד ב' שיצ א'ש שפוגם התפלה כמיש הפרישה עיין צריך להדגיש יותר מאלף ואם מדגיש האליף אין שייך פגם ימיש משאיכ לגיב עיב כתב בשם רשל דבעיגן ברכה מבוררת וויש יאר סבורים שיאמר יער דלדידיה שוין וכתבנו במיז דברכה אקבשוא יש ה'א ועיין עמיו ישראל באהבה ועיין בזה בלבוש ועי רש"י מגילה כ"ד ב" לאלפין עיינין ב"כ כולי ולעיינין אלפין פינם תפלתי משמע ב"ב אין חשש היינו עם כהנים אחרים ומומך על ברכתן (עשרה שעושין מצוה אי ברכה א' לכולן עמ"א ס"ג) ווה ז'לא כמהרש"ל לכאורה עא"ר. ומ"ש הפרישה דאלפין עיינין אין חשש בתפלה א׳י דאומר אתה ומחתן יותר ונראה עתה בעיץ גמי פוגם תפלה וצ׳ע מינין אין חשם בתפנה אי האיטו אינו דסותן יותי זכו או עתוד בעין גם פונם הפלה הגי אל מתורת (מת) שלא עמיא היינו דכיון דבפני עצמו אמרו חז'ל דאין ניכ א'כ הוי ברכותיו לבמלה ולא מתורת חינוך כיון דאמרו חז'ל דלא ישא בפ'ע א'כ הוי חומר לא השא כבמי רמ'ו וספק תורה וצריך לבדוק אותו משא"כ בסר נית במיא זי דשם הוי מידי דרבנן ומיהו חזרת התפלה גם שם שיש חשש ברכה לבמלה ועצר בשי כזו כם אדי דשם הוי מידי דובנן ומיהו הזרת התפכה גם שם שיש השש ברכה לבמלה ועצר אית כיא: (ממ) ללמוד עמ'א ככסי רמ'י מ'ג קסן בר חינוך מצוה מדרבנן ועינין אמן אחריו וע'סי קפיו סיב ואייה שם יבואר עיין לבוש כתב המעם שאין קפן ג'כ לבדו שאין מצוה ועמיש במ'ז אות ליא וכאן אין להאריך: (ג) ולא עמ'א הסכים למ'ז ליא ומיהו ביוה"כ שהוא יום תענית משמע דהוי קביעות ועמ'ש בסי ג'ן וג'ה מזה ובתידושינו מגילה כתבנו מזה יעיש. וא'ר אות כן כתב דגם האידנא מיקרי קביעות יעיש עי לבוש כתב הניח להיות נחמלא זקנו שאיי משמע זקן התחתון ובב"י כתב זקן העליון וכן הלכה עא'ר ועי לחימ פס"ו מה"ת ה"ד משמע שהרימ ז"ל סיבר דקמן אפיי עם כהנים אחרים לא ישא כפיו ואפיי גדול כל שלא נתמלא זקנו וההיא דמוכה יהוד לא היודע חולקין תרומה יעיש ומיהו אנו אין לנו אלא פסק המחבר ז'ל : (נא) שהרג עב"א עב"ח מרכתיב (ישעיה א') גם כי תרבו כרי היינו אפרי עשה תשובת לא מהני והנה מ"ש המחבר בשונג וכתב שכיכ הרים זיל בנוסחי דידן פסיו מחית היג אין שם בשונג והנה בלחים שם דהוקש לעבודה יש לאקושי לגזיר לקולא (כפי סברת הכים וסיא גדית ושאר פוסקים הגמרא דתענית כיז עוקר דלא כסיו כיו וליה) ותי דלא גרע מהורג גפש וכיב הוסי סומה לים א' דיה כי בשאלתות פי עיש ואיכ עיכ בהורג גמי שוגג אסור ומינה אפיי באונס דלא כאיר אות סיג ואמנס לפי מיש המ"ז ליה דהיקש גמיר הוא כפי גמרא דסומה ליח א' וב"מ מבניו נפקא דמותר דכל בתולדה איתרבי להתירא וכל במעשה אסור ולימוד גמור הוא אמור מעתה דמומר דמחלל עבודה בנ"כ אם עלה ירד אבל שימש בבית חוץ למקדש לשם ה' או רוצח דאין מחלל עבודה כמבואר בפ"ם מה' ביאת מקדש היצ ויד רק עובד עכו"ם מחלל עבודה א"כ אם עלה לא ירד וניין שם מ"ש בשוגג ומויד הא באוגם חילל (ובשונג חילל היינו פדרבנן נראה לי) ולענין גיכ לכתחלה אף באונם כל שעבד אסור לכתחלה ועס"ש באות ג'ד מזה ועכ"ש בסיז עוד מזה בעודיי. פ' משפטים כציל על דעהו הרג עכוים ייל דאין נ"כ יע"ש וסיהו מורידין י"ל דג"מ: (נב) טל עס"א ועא"ר ס"ה מ"ש בשם הר"מ והר"א פ"ה מהלכות רוצח ומכה שאין בה חבורה לכ"ע ל"ש הרוח בלבלתו: (נג) מהנכים עס"א משמע הא תינוק בן יומו רוצח הוא ווה דלא כס"ש באות ג"ב דאולינן בתר רובא ולאו נפלים עם"א משמע הא תינוק בן יומו רוצה הוא זוה דלא כמ"ש באית נ"ב דאוליגן בתר רובא ולאו נפלים הם ועיון ר"ט פ"ב מהי רוצה ה"ג בכ"מ ועיון ב"ש את"ע קנ"ו אות ג' הראה המקומות השיינים לזה ע"ש וא"ב מסתמא כל שנגמר שערו וצפרנו מ"ה ולד גמור הוא וצ"ע. ומיהו כל שיש ספק פלוגתא בזה י"ל לקולא כי מדרבנן היי ומאן נימא לן דהוי ד"ק ולא דרך דרשא ואסמכתא ההיא דרבי יותנן ברכות ל"ב כ' זעיון ה' מנילה בעיר ספק ואין להאריך עט"ש באת ג"ו: (נח) מוסר עט"א וכ"ה בבדק הבית לחלק בין המיר לחוד ולא עבדה באונס נ"כ אף להר"מ אבל עבדה בלא המיר אף באונס אין נ"כ אפי עשה תשובה עיין ר"מ פס"ו מה"ת ה"ג והם"א פירש דברי הר"מ ז"ל מה דפלגינהו בתרתי דלדת מי שאין על"ג כלל (כמבואר בי"ד הי יי"ג) קיל משא"ב המיר לדת עט"ג אפשר בלא בתרתי דלדת מי מפסל לנ"כ. ומ"ש ער כוי העלה דאסמכתא הוי ולקולא מקשונן לנויר דערל נויר עבדה ובאינם נים מפסל לנ"כ. ומ"ש ער כוי העלה באמר בקנם בבית חוניו ובע"ג מדינא ומש"ה מהלל עבודה ווה לא כמבוצר פ"מ מהלכות ביאת מהדש מ"מ פשמא דמומר ומי שייר מנה ונ"כ ומומר לה""ס משעם קנמא בע"ו נ"ב אף אם נאמר דקנם בבית חוניו ובע"ו מדינא ומש"ח מחלל עבודה ווה לא כמבואר פ"ם מהלכות ביאת מקדש מ"מ פשימא דמומר נמי שייך קנם לנ"כ ועיין חמד משה ולמ"ש א"ש) ומ"ש הר"מ ז"ל פס"ו מה"ת ה"ד דברכה כעבודה אהיתרא מהדר דוקא בבת אחת דלקולא מקשינן ולא להומרא (ואין הלשון משמע כן ועוד מה יענה שם בה"ג עע"ו דברכה כעבודה כו ולדידיה רק מבעם קנם) והנה הפר"ח כתב בסעיף ל"ם דערל אין נ"כ וכ"כ כה"ג וכתב הפר"ח המעם דערל מחלל עבודה כמ"ש הר"מ ז"ל פ"ו מה' ביאת מקדש ה"א ופשימא שאין נ"כ וא"י דבעל מום יוכיח דחילל ונ"כ. גם אין לומר דתליא באכילת קדשים דערל אין אוכל ונ"כ דא"ב צ"א ופרגם כהנים עתה כולנו ממאי מתים וממא אין אוכל ונ"כ. ומיהו למ"ש הר"מ שם דלקה והרי הוא מזר מ"א לוקה משמע דערל הוקש לעכו"ם ווו גמור הוי וא"כ פשימא דאין נ"כ בלל ור היי וצ"ב בשבידה כיללת כתבנו דהלל"ם א"א לא לחייבו מלקות וכדומה אם לא שיהא רמו בתורה א"ש וא"ה במ"ו ל"ה אבאר כינו בעון במנו דבה עח"מ אחרים י"ל ג"כ בלא ברכה והוי כעין עוד. פצוע דכה עח"ק אוכן כוונתי דבתענית כ"ו ב" שיכור מגלן מנויר ולא אמר בקצדה משירות אלא לומר שאר משקין שרי (דלא במ"ז ל"ה) ואמפכתא לקולא (וא"ג היקישא עדיף מסמוכין וע" אלא לומר הי דוא משקין שרי (דלא במ"ז ל"ה) ואמפכתא לקולא (וא"ג היקישא עדיף מסמוכין וע" שברותו של לום היר דוא כשובה ואין ג"ב דהא לא הניע לכלל זה שרי לנ"כ. ועיין פרישה כתב היקישא (שלה" בהוא משקר המוך המוך המוך המוך ממקר בבני המלך הוי הגיע לשכרותו של לום היר דוא כשובה ואין ג"ב האל הניע לכלל זה שרי לנ"כ. ועיין פרישה כתב בקב"ה מ"ה שכיר שא"נו יכול לדבר בפני המלך הוי הגיע לשכרותו של לום וצ"ע דלא משמע כן בכל רוכתא נבפ"ה מ"ה לב"ה המלך המ"א בדיך לחזור ולברך ברהמ"ז ושכרותו של לום שפור כל שאינו יכול לדבר בפני המלך הוי הגיע לשכרותו של לום וצ"ע דלא משטע כן בכל דוכתא בקפ"ה ס"ח שכור שא"י לדבר לפני המלך ספק אם צרוך לתוור ולפרך ברתמ"ו ושכרותו של לום פש טא דחיור ופכדך לאחר שיפיג יינו כ"ו שלא נתעכל המיון ועיין אח"ע ס" פ"ד ס"ג וקכ"א ס"א יע"ש בח"מ וכ"ש: (נ") המונעים עמ"א הנה דין זה הועתק פר"מ פס"ו מה"ת ה"ג וה"ו ותרתי קאפר שאר עבירות אין טונעין אפי דורל שבה דכנוי לכל דבריו מהני על"ם השיבה יכן מושר להכעים באי מסצות מהני חשובה (ערש"י חולין ח" האי תנא חמירא שבת מע"ו אפ"ה לא עבד ע"ו ממש ומהני תשובה) וברינון אף ע"ו או שפיכות דמים לא פסלינן וזה כתב בה"ו מירושלמי גימין הניזקין הל" מי יע"ש ובה"ג כתב שאר עבירות אין מינעין אפ"י שבת ולהכעים כשעשה תשובה (עפר"ח) וו"ט המחבר יע"ש ובה"ג כתב שאר עבירות אין מינעין אפ"י שבת ולהכעים כשעשה תשובה (עפר"ח) וו"ט המחבר תרתי שלא מדקדק כו אפי "חוברת שבת כי ורנוני אטי מישורה א"א . וואלף ח"מ ולפר מ"ש מ"ש מ"ש ל"ב ה"מ ולפר מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש או מוצ"ש ול"ש בה" המ"א בשם ראב"ח שבת ולהכעים תשובה בעי ורינון אפי תשובה א"צ. ועא"ר ס"ם ולפי מ"ש א"ש המ"א בשם ראב"ח שבת ולהכעים תשובה בעי ורינון אפי תשובה א"צ. ועא"ר ס"ם ולפי מ"ש א"ש ואין ת"י תשיםת ראב"ח: וה"י יודע דש"ד באינם יראה דאין נ"כ דסברא היא דמה הזות אבל בהשליביהו על תינוק מסתכרא דכשר הוא אפשר בלא תשיבה עתיםי פסחים כ"ו א' ג' עבירות יהרג בהשליביהו על תינוק מסתכרא דכשר הוא אפשר בלא תשיבה עתיםי פסחים כ"ו א' ג' עבירות יהרג ואל יעביר יאף בר"ט פס"ו שם ה' ג בש"ד בתכ בשונג (למאן דגרם כן) ולא באינם זה לאי אונם כאמיר ישכתכרא זרק חץ רעיברה פי עכ"ם וא ישראל קביע גפי לא יוש כפון דספק רוצח ראיתי להגאין רמפרש בירישלמי (רפיס ברלין) נימין הניוקון חלמי מי כתוסי ד'ר ישלא רש"ד היפרא בערמא יאם עדה לא ירד אי א"ל לעלית חייב לעלות ובהכן איירי הירושלמי רש"ד היפרא בערמא יאם עדה לא ירד אי א"ל לעלית חייב לעלות ובהכן איירי הירושלמי האם ידטי היים היים החירה היים אים היים החירה היים של"ח פלוני שופך דמים כי בתים סברהרי ל"ה ב" ד"ה שנאמר כתבו עוד תי ומשמע לעיכובא ומדברי קבלה יאפ" להב"ח הביאו המ"א אות ת" י"ל העמידו בד"ק דהוי כעין של תורה (עיין ריש ה' מנילה) כ"ש להמ"א ושאר אחרונים דהעמידו דבריהם וא"ח בסוף הסי יבואר עוד גם מ"ש שם ד"ה ביילה מ"ש ב"ה ר"ה

ר"ת ומי דאין נשים ופף לא יברכו דמי יענה אמן וכבר כתבנו במ"א ל"ז ול"ח דאין נראה כן וגם הר" ד"ל כ' בבבלי לא משמע כן. וע' לבוש ודבריו צ'ע ואמת בש"ע סע"י ל"ו אם העם מרגנים ישא כפיו ולמה יל כי בבני לא משמע כן, וני לבוט ודבריו צע ואמת בשע מעי ליו אם תעם מרגנים ישא כפיו ולמה כפלו כאן : (נו) גרושה עמ'א ומפק חלוצה אם נשא אין מוצאין מידו א'כ משמע דנים עי ביש אה'ע זי אות מ' ועמ'ש באת סיג אייה מוח במפק חלל יעיש: והו'י יודע כהן שבא על הממור או חייבי כריתר ונתעברה מביאה ראשונה אין הוולד חלל ואף שהוא מפסולי קהל ולפיז אפשר נושא כפיו ועאדע ז' סעי יוד כהן שבא על עריות כו' כתבו הח"מ וב"ש אות כ"ד וליז דאין נימ ולכאורה נימ לפתוח ראשון ולישה פפור דכהן, הוא . ובחים שם דגרע מחלל ובכית דאין כשר ושים יל דלאו זר הוא . ומיש בשם הרים כמובן הרים של מדי הראים ה'ה חלוצה יתבאר אייה באות שאתיו : (נח) עוד רבים עמיא טפני שהאדון זול קיצר כמובן כדרכו המוב גם יש לו בכאן הרהורי דברים אמרתי אפרש שיותרי . הנה בבכורו' פיז מ'ז (מ'ה ב') אלו כשרים באדם ופסולים בבהמה או"ב (פריך בוכרים מי נותג וא"כ שהמה האשה ובנה קיבל דם וע" ריש ן הלכות א"י אפשר שחימה לאו עבורה כה"ג) ושנעברה עבודה והמית האדם (כתב התיים דל"ג) דכהן שהמית אסור לניכ וכ"ש עבודה וה"ה מגלה עריות אלא דלא מצא לרים שיאמר פסולים יע"ש. הנה בפ"ם מה' ביאת מקדש הלכה מ"ו חשיב ח"י דברים י"ג מהם שאין מחללין דיעבד ולא חשיב רוצח דלכתחלה אסור כמו בנ"כ ש"מ לכאורה אף לכתחלה עובד וא"ל דיעבד כשר היה לן לחשוב ובאמת מקרא דישעיה א' ידיכם דמים מלאו אם נאמר כ"ש עבודה אפיה אפשר דלא חילל דיעבד ושאני עע"ז מקרא דיחוקאל מ"ד נאום ה' לא יגשו אלי הוי כד"ת כעין הלבשת ערומים דחשבו ד"ת כה אמר ה' ת"ה זה משא"ב ידיכם דמים מלאו ומש"ח הוי רק דרבנן וד"ק לא מחלל דיעבר וסמך אמיש פמין מהלי תפלה כהן רוצת לא יוש כפיו וזה יותן דובן זו ק לא מהקד דיעבר וסמך אמיש פמין מהלי תפלה כהן רוצת לא יוש כפיו וזה רותן ובשימשו בבית חוניו כתב הכ'נו דקנמא לא קנסינן דיעבר הא כל שיש ד'ק אפשר אף דיעבר מחולל עבודה (ונ'מ אי עלה ירד) ובהמית האדם י'ל דאיירי ע'פ ע'א או ע'פ בעלים כמיש הר'מ ז'ל הלכות איסורי מזבת פ'יב ה'מ ופ'ד הכ'ג דכוותה בכהן ע'פ עצמו נושא כפיו דאין משים עצמו רשע כו' ובע'א אומר רצחת ה"ם ופ"ד הכ"ג דכוותה ככהן ע"פ עצמו נושא כפיו דאין משים עצמו רשע כו' ובע"א אומר רצחת והוא מכחיש אין כלום ואם שותק כו' לכאורה כ"מ שהאשינה תורה ע"א כב' בשתיקת הבעלים ומפסל לעבודה ולנ"כ עכ"פ מא"ל די להאמינה הורה ע"א (באיסורין מקרא דוספרה לה ושהם בן הבקר כי') באין חוקה להיפך משא"כ כל ישראל בחזקת כשרות (עתום" חולין ו"א ב' וננוקמי בחזקת בדיקות כ") וא"כ שהיקת הבעלים רק כאודוני אודי ליה תו אין אדם משים עצמו רשע ונ"כ וכשר לעבו"ה וא"ה בס" ש"ה יבואר זה באופן שיש לקיים הגירסא: "לוך תנן במשנה והנושא נשים בעביוה פסול עד שידירנה הנאה והרש"ב גרשק זוכה ומללה. ומרש" אין ראית דסובר חלוצה ופריש" נשים בעבורה גרושה חלוצה והרש"ב גרושה זונה וחללה. ומרש" אין ראית המ"א באות ופריש" נש"ם מכשות די ש"דור לגרשה אבל בש"ע כאן אפ" גרשה צרון הב" הב"א הרא"ם יע"ש מלשון שורינה משמע די ש"דור לגרשה אבל בש"ע כאן אפ" גרשה צרון ולא משני נדר והוא מתשובת הרשב"א הב"א הב"ו ווים ראיה לזה דפריר מ"ש הכא דסבי כבלה ולא משני נדר והוא מתשובת הרשב"א הב"א הב"ו ווים ראיה לזה דפריר מ"ש הכא דסבי כבלה ולא משני גדר והוא מתשובת הרשב"א הביאו הב"י ויש ראיה לזה דפריך מ"ש הבא דסגי קבלה ולא מש<mark>ני</mark> דאדוק בה יש לחוש שפיר ש"מ גירשה ומתה צריך גדר מכל נשים פסולות ורש"י <mark>והרע"ב פירשו</mark> הנייה הוא ממנה והיא ממנו (א'י תרתי למה לי) משמע לא מכל נשים פסולות וצ'ע. ו<mark>ממה דאמן</mark> נושא משמע זנות לא ומ"ש ממממא למתים וכ"ת התם מומר ומועד ג"ם הא פ"א לא ה"ה בזנות ים א משמעי להול אם למשמש לשונים לכך דיצרו תקפו ולא סגי בקבלה . הן אמת ברים במועד לכך כל שאיסורי כהונה אמאי לא רידי כו׳ דיצרו תקפו ולא סגי בקבלה . הן את ברים הלכות איסורי ביאה פריז האיב דכיה בגרו ידיר כו׳ דיצרו תקפו ולוקה משום לא יחלל שמחוללת ועוברת (וה״ה כ״ג כה״ג הא ליתא דנהי דאין לוקה הא איסורא איכא ואפ״י נאמר מ״ש שאין לוקה משום זונה הא לוקה משום קדשה לדעתו ז׳ל בפ״א מה״ אישות ותו לא הוי לאוי דכהונה מ״ם משום זונה הא לוקה משום קדשה לדעתו ז׳ל בפ״א מה״ אישות ותו לא הוי לאוי דכהונה מ״ם בשם הוא היותר באינות באינות מיתה אינה בכלה בהוא הוג הוא הוא המא המשם המיתה הוגה וחללה ואפשה אפין מית השכל מחיים ומורה האימורה דרמונה מיתה אינה בכלה בגרושה זונה וחללה ואפשה אפין מית וכאמור ואיכ הנושא נשים ליד היה בא עליה בונות פסול לכתחלה לעבודה והיה לניכ אם היה מועד לכך עד שידיר שלא לשוב עוד לכסלה וכדכתיבנא ונושא אפי׳ פ׳א נמי פסול. והמעיין בב׳י שהביא בשם מהריא ז'ל הנושא כו' שהרי בכל שעה עומד במרדו משמע לכאורה הא בזנות לא ואף עים שמוער לכך ומ"מ א"י לחלק בין מסמא למתים לות והלכוש כתב בד"א בלאון שאין מאי<mark>סור כהוגה</mark> יע"ט : **והנה** בהא דתנן עד שידיר הגייה כתב הר"מ ז"ל בפירוש המשגה ע"ד רבים ולא חיישיגן יע"ש: הקנה בהא דתנן עד שידיר הנייה כתב הרים זול בפירוש המשנה עוד רבים ולא חיישינן שמא יאמר לתכם דבר מצוה בא לידי שהעיקר בידינו דצריך לפרום הנדר והם דברי הרע"ב גוב אשם אימר לקוחם מודר א"צ ע"ד רבים עמד בזה בה"ז בסוף מנחות על הרע"ב ומהרים בחלק אי סיי קמ"ב (להחכם כמהריך אלי אציינ נרו) שהושיף להקשות דברי הרים בפירוש המשנה. דלפי המסקנא נמי תקשה ממוד אוצ לפרם מאול שיאמר דבר מצוה בא לידו ובתחילה רוצה לתרץ דהרמב"ם פוסק כמ"ד א"צ לפרם דלא איפסקא הלכתא בהדיא כמאן (עתוס" בכורות שם וגימין ל"ה ב") ובדבר מצוה כ"ע מודים דצריך לפרם כי שמא יש יותר מצוה עלא להתיר וחזר זול מזה דרים פוסק בדריך לפרם הגדר א"א דאוצ לפרם המיבה שבשבילה נדר כמ"ש התיר וחזר זול מזה דרים פוסק בר ובנישא בעים פסולות מדירן אותו שלא יהנה מאשתו כמ"ש היותר מוד את מודים המיבה מודים בידי לו מוד בידים מידים מודר מא יהנה מאשתו לבר ציר מוד בתוך מוד בתוך מוד בידים בידים מודר מוד בידים בידים מודר מודים בידים מודר מודים בידים מודר מוד בידים לבד א"כ יתיר החכם גם אם מדירין שלא יהנה מאשתו פסולה מיגז גייז מלת פסולה וכה"ג נמי הוי דצריך לפרס הסיבה כה"ג וכללא הוא כל שאין עושה כשורה וכדין הפרה אין <mark>טופר ובוה גם דברי</mark> הרע"ב על מקומם יבואו בשלום. ועם זה יתיישב מ"ש התום" גימין ל"ה ב" ד"ה <mark>ותנ" עלה אפאי לא</mark> הקשה אמהני ו"ל דה"א שאין היתר ער שיגרשנה וע"ד רבים וליכא למיחש דבר מצו<mark>ה דידע שאין</mark> כאן מצוח שישא גרושה לכתחלה משא"כ מגרש אח"כ פריך שיסבור מצוח ומשני כה"ג צריך לפרם הגדר גם תסיבה . והתום' תירצו דכבר גירשה לא שייך למפרך דיתיר כו' והכתבר נראה שאין סיבר כן דהוצרך אפי' מתה לידור ע"ד רבים ומתוס' משמע דלא שייך כלל הך חששא כה"ג (מדלא כתבו דלא הוי מצי למפרך דלמיא כוי ולמיש איש: ומעתה הבוא נבוא לבאר דברי האדון זיל שכזו מעלה ארוכת להרמבים אבל הרשביא הביאו ביוד רכיח והמחבר שם סוברים דצריך לפרם הסיבה איכ קשה כאן ולות כתב שהששו שמא ילך אצל חכם תחלה שיסבור כתום דאיצ לפרם הסיבה ואיכ אף מדירה שלא ישא נשים פסולות לעולם יגוז ויאמר כן שלא ישא גרושה כר והחכם הסיבה ואיכ אף מדירה שלא ישא נשים פסולות לעולם יגוז ויאמר כן שלא ישא גרושה כר והחבם לא ידע שהוא בהן. משאים באלמנת זהו עיקר הגדר וצדיך לפרם ואיל אין מופר. ומיש תחלה דלא איפסקא הלכתי יש קצת גמגום בלשון וה'פ דיש לתרץ כיון דלא איפסקי בהדיא הלכת כמאן חששו דלא איפסקא הלכתי יש קצת גמגום בלשון וה'פ דיש לתרץ כיון דלא איפסקי בהדיא הלכת כמאן חששו ואינד דקייל או והיינו דקשיא להב'ז כר): [לעני] כהן שנשא גרושה ואובר שאינו כהן וכבר החזיק עצמו לכהן כמה שנים הנה במהרים חלק א' מי קמים האריך ומסיק כל שהוחוק לי יום הוו חוקה ומיקלין ושורפין על החזקות ע"כ אין להאמינו. ואסור לממא למתים ולישא פסולות גם אין קורא בתורה ראשון ואין ג'כ עוד אלא יעלה למפטיר ולא בישם כהן (וה"ה אתרון לדירן כמו שיתבאר אידה בהי קריאת ס"ת) אכל לא שלישי וכדומה דאסור לן לולול בכבוד כהונה:

שיונאה אידו בה קריצוסדו) אבל לא שיידי והחוד אשוד לן לתל בכבור) מיש נדה [בדברי קדשו של תלבוש אני השפל לא הבינותי דבריו הקדושים (באינ פוף הפפר) מיש נדה שנתנה אמתלא נאמנת דהאמינתה תורה ופפרה לה כו׳ אין בה שום קולא מכל עיא נאמן באימורים (דלא הוי חוקה שאין בידה כמ'ש בחה"ר ריש גימין יע"ש הימב) והנראה דהיכא דעשה מעשה הוי חוקה ולא מהני כל אמתלאות כמו בנה מורכב דסוף קידושין וכדומה שהכל רואין דעשה משוד באור בו בות מורכב לא מהני אמתלא ומ"ש וומחוקין באו עם בנה וניכ ועלה לפינו וכן ועלה לאינה בידי נדותה בתיג לא מהני אמתלא ומ"ש ושהכני בידי נדותה בתיג לא מהני אמתלא ומ"ש ושהכני בידי בותר מורכב בידי לא לא מהני אמתלא ומ"ש ושהכני בידי בותר מורכב בידי לא לא מהני אמתלא ומ"ש ושהכני בידי בידי בידי בידי לא מהני אות הידי בידי בידי בידי לא מהני אות הידי מורכב בידי בידי לא מהני אותר מורכב בידי הוא הידי הוא הידי מורכב בידי הוא הידי הוא הידי מורכב בידי בידי הוא הידי כיון שהגיד אין חוור ופגיד ואין משים עצמו רשע זה בעדות ובב"ד דוקא גם למ"ש הר"ב כאן ס"א עם כהגים אחרים אין איסור א"כ כו" ובמהר"ם הפעם דהוחזק וסיקלין ושורפין על החזקות ולי יום בעינן דליהוי חזקה ולפי שהדברים ארוכים ולי השפל אשר לא יהל עלי בעורה אור התכפה דברים כאלו צריכין עיונא ודקדוקא רבה אמרתי עת לקער בכאן ואית. בס' שיה אבאר עור. עיין תיס' מכות יוג ד'ה גרושה: (גם) מהנשים עמ'א גימין ל'ה ב' גודר ועובד יורד ומגרש כוי ועא'ר אות ע'ב כתב דמיירי שיוציאנה לומן אסור ומש"ה אמרו יורד ומגרש מיד יע'ש ע"ש אפי נשאה באונס נפשות דיהרג ואל יעבור יעיש ומעית לא משמע כך וציע בזה: (ס) ויקבל עמיא גמרא במורנת מזו אי ועמשל באות יות מזה אם בונות אם די בקבולה או עד שדרי ומיהו דוקא במועד בבורות מזו אי ועמשל באות יות מזה אם בונות אם די בקבולה איזה באות שאחז : לכך: (מא) לקדשו עמיא במלים הוא גופא מגלה עריות ניב. ועמיש איזה באות שאחז : (מב) מחללת עמיא סנהדרין ני אי לריש מתחלה ר'ל שכן נתנה למחוללת ופריך אדרבה סקילת כו' שכן לע"ז (ערש"י הגירמא לרבנן קסברי או דפושם ידו עדיף) ומים אמאי לא פריך בפשימות כו' שכן לע"ז (ערש"י הגירמא לרבנן קסברי או דפושם ידו עדיף)

אמן עדיף ספי מנשים עיין כ'ב: (כד) אין עש"ז והלבוש כחב שאומרים רבון אני שלך בשעה מחלריבין בכ"ף דישמרך ויהוקר יעש ועה'ר דאין להחזיר הניבות מן יברכך יע"ש: מחלריבין בכ"ף דישמרך ויהוקר יעש ועה'ר דאין להחזיר הניבות מן יברכך יע"ש: (כה) אך עפ"ז וסופה מ"ם א' ובחים' ד'ה כל יע"ש ועמ"א אות ליח ומ"ש שם בשם א"ר: (כו) כזי עש"ז ס"ד (וע"ם ס"ה) וי"ל אין ניבר אם הוא אבל משא"כ מוס ועה"ה כיא אבל כין מהראל אועבר אות בשם ס" המקצועות כהן שים נדה כך מנהבות ועפר"ח פוחה לא ישא כפין במתל מצים בשם ס" המקצועות כהן שים נדה בה בביחו לא ישא כפיו יע"ש וא י אם אשתו כדה קאמר או אפילו כך והעולם אין מהרים בכל זה <mark>עמ"ב באוח באה"ז אי"ה: (כז) ואם עמ"ז באיח ג' כתב חידוש דין שמ"מ אין עיבר ודאיק לה ממגילה כ"ד ב' דש מוח"ר והנה ברכוח ל"ד א' רשא"י ולדידיה באוח ג' יחיד חייב אף באין קורא וע"ב רשאי ל"ד וי"ל דלדיותא הא כהנים אחרים אין רשאי עמ"ש בס"ך. ומ"ש הקישיא</mark> והתי' עה"ר אות נ'ב ופירשתיו באות ט' דהגמרא תענית כ'ז א' לת"ק כו' והא דאמור להכן ולא בנית אהכן לריך משמשים הקרא בניו בחולדה אף בעל מום ואפילו מבהנים לא הימעט בעל מום כ'ש כאן דמבמעית בני"ו ודאי מורה כמו שחוא בחולדה אף בעל מום ועדיף הימעט בעל מום כ"ש כאן דמשמעית בני"ו ודאי מורה כמו שהוא בתולדה אף בעל מום ועדיף מהיקשה דלשרתו ולברך בשמו ועיין רא"ם פ" אמור דבני בעל מום ממשמעות יע"ש. והא דהלל אין נ"ב כבס"ב והוא מר"מ פט"ו מה"א ה"ה אע"ג משמעות בני אף חללים אי לאו הכהנים "ל באמת דכתיב הבהנים למעט חלל שמעות גילה התולה דזר ממש הוא ואימעט בכימ מבניו דלאו בנו בכרונה הוי . זבן ט" לראשון או בן ז" לאחרון ספק כהן אין נ"כ ועשרה בהנים ופי" דלאו בנו בכתונה הוי . זבן ט" לראשון או בן ז" לאחרון ספק כהן אין נ"כ עיין ר"מ פ"ך ה"ך ה"ח"ב ולה"ע סימן ג" ס"ט ובהג"ה זינה עם פוייה ומודה בזה הבן כהן לכל דבר יע"ש ול"ע. מא"ב ואה"ע סימן ג" ס"ט ובהג"ה זינה עם פוייה ומודה בזה הבן כהן לכל דבר יע"ש ול"ע. למ"כ ול"ה באור לא מהני דכיון דידעו שיש מום יסתכלו . ושיין לבוש כתב דלא נהגו כ"ל המעל בוש כתב דלא נהגו כן מפל הוסך ברכנים ש"מ מלים שלהם ב"ב היערגי בינוני בלני דה בינונרגי אפילו היתר דכהנים ע"י טלית שלהם: (כט) איסמים ופואה עט"ז. והיינו באין דש בעירו בעינן מלאכחן בכך ודם שרי אף ביחיד עב"י ובש"ע. ע"ן ופר"ח כתב זה דש מותר (עפר"ח שם משמע שלא היה גורס כן) ובש"ע עם פ"ז ומ"א השמיע זה : (ל) דארפין עפ"ז ועמ"א מ"ו . ומ"ש דש בעירו מותר הנה ב' שעמים א' משנה הברכה יער וכדומה עמ"ז ישראל כו' ב' <mark>שישיהו דעחם וישמעו כמ"ש הלבוש ולטעם הב" מהני דש בעירו ולא לטעם הא" ודוקא היפני ובישני במקומן דכולם אומרים כך וכנראה ממהרי"ט חלק אה"ע סו" ו"ו הביאו המ"א אות מ"ו ואי"ה שם יבואר כתב הפר"ח נראה דכל הני דלא יעלו לדוכן אם עלה לא ירד ועמ"א אות י"</mark> יעים: (לא) דוקא עט"ז בא"ר אות סמ"ך האריך לתמוה דאדרבה הקושיא יותר חזקה דאמאי כתב הטור דיג'ם וב"ם אסור לבדו עקה הוי אקראי גם מ"ש עם כהנים אחרי"ם זה אינו <mark>דבקביעות נמי שרי</mark> עם אחרים יע'ש ולי העני דברי אדוניגו ברורים בטעמן דהתום' הקשו במגילה פעם משמע קטן שלא הביא ב"ש אין ג'כ הא הביא ב"ש נ"כ ופעם אמר דמשידע לישא כפו נ"כ אפי" קטן שלא הביא ב"ש ופעם אמר דוקא נתמלא זקנו הא ב"ש אין נ"כ ובהכרח שיש בלשה חילוקים קטן ממש לבדו אין נושא אפילו באקראי הא ב"ש נ"כ לבדו באקראי ועם כהנים אחרים קטן ממש ברי וכ"ש ב"ש (ואפשר אפילו בקביעות עם אחרים וחין מוכרח) ובקביעות לבדו בשינן נחמלא זקנו והנה יש לומר תי׳ אחר והוא דלבדו אפילו באקראי אין כ"כ ובקפיעות לכור בשיק למתלח זקנו וכנה יש לוחל לי החל יחוח זכבור חשינו בחקנה יחן לכל בל לחקלו שלי בל בחלל זקנו שאין כ"ל כא בא ב"ש ל"ב עם אחרים בקביעות ומש"ה קטן ממש לא שרי כך והחוח זקטן ממש אין כ"ל כא לא בקביעות בקביעות ומש"ה קטן ממש לא שרים באקראי ונתמלא זקנו דנ"כ הא ב"ש לא אפילו באקראי בכל יום וההיא דקטן נ"ב עם אחרים באקראי ונתמלא זקנו דנ"כ הא ב"ש לא אפילו באקראי ללדו מיירי וא"כ מחור הקר ב"ב לא אפילו באקראי הא עם אחרים שניהם מוחרים באקראי ובקביעות ממש אכור שב לשר לא אפיל באקראי הא עם אחרים שניהם מוחרים באקראי ובקביעות ממש אכור אפיל אום השור דגם קסן ממש אכור אפיל עם כהנים אחרים וה"דנא ליכא קביעות ומש"ה השור המוחד המוחד המוחד אום בשור דגם המוחד המוח קפן מותם הגור מפי עם כמנים מתנים המיינה לכל קפשתו משל המנים מתנים הצור יצם קפן שרי כה"ג עם אחרים ועמ"ש אי"ה במ"א מה"ע בזה : (לב) שהרג עט"ז גם כי חרבה תפלה ותשובה אפ"ה לא מהני עב"ח (יבעיה א') ועמ"א אות ג"א כל מה שכתבתי שם שייך גם לכאן : (לג) סל עט"ז השמיט שמא לא כלו הדשין עמ"א אות ג"ב ומ"ש שם : (לד) שתה עט"ז הרחה לאות כ"ז דהיקש גמור הוא ועמ"ש באות ט' באורך מזה ואי"ה באות שאח"ז יבואר עוד:

לה) שתאו עפ"ז והמעיין בפ"א מה' ביאה מקדש ה"א וה"ה משמע דכל הכך דה"א פטור אבל אסור לבד במים השלימו לרביעית קיל טפי ומותר אבל הט"ז סובר דכולהו פטור ומותר . מסור נבד במים השניתו נדבישית קים שבי תנותר מבר הם יו סובר דכונהו פטור ומוחר. זהנה ברא"ם פ' במיני (ויקרא יו"ד טיק) כתב לחלאין אפילו מוך כא"פ או מיך רביעית בעלמא חייב הכא דרך שכרותו בעינן יע"ש ולפ"ז י"ל האי שיעור שרי בעבודה אם נימא הטעם והפירוש קזי לאיצערופי כא"פ או רביעית דוה לא שייך כאן . ומ"ש שאר משקין אסור כמו עבודה אבל לב"י שרו שאר משקין ועמ"א אות ג"ה . עיין פרישה מ"ש איך שייך בג"כ דמעכב דיעבד החוש" בסוטה ל"ה א" ד"ה הרי הוא מבואר כן ואלמה לא דקראו לו (ולהש"ז כהן יחיד אף בלא קראו) עובר בעשה אם בירך בישיבה זריך לחזור ולישא כפיו אחר המפלה וכן שיכור כה"ג ומ"ש הש"ז ראיה מתום' אלו דהיקש גמור הוא בתום' מנחות ק"ע א' ד"ה לא כתבו מה משרת בעל מום לא לעמידה הקבתיו יע"ש ואמה בנמרא שלנו ליחא וספרי הוא ולא ראיתיו כעת והמ"א באות מד הביאו בשם סמ"ג . וכהן ערל לט"ז לכאורה דהיקש גמור הוא רק בעל מום בחולדה י"ל ערל לאי בתילדה הוי דעמוד ומל פהול הוא ועיון אות כ"ז אלא דא"כ טמא נמי וא"כ לא וברנם כהני להו בחיכדה היו דעמוד ומג פבול הות ועיין מוח כיז מנח דח כ פתח למי ות כ לח ופרכם כהני הזמן לניכ דכולהו טמאי ממים נילהו . והנה בקרא (דבנים יו"ד הית) לעמוד לפני ה' לשקחו זלברך בשמו אפשר דנ"כ דמקדש אימקש דבשמו אפשר שמו המיוחד כמו ושמו שמי המיוחד וכן כחוי לפני ה' הא בגבולין ניכ לא אימקש כלל : עוד רגע אדבר בהא דמענית כ"ו ב' שכור אשור, מנזיר ולא אמר דהוקש לבירוח והרלן מוסר וכמ"ש הר"מ באמח דאימקש כו' ועלח"מ פש"ו מה"מ הג'ד וי"ל דאיכ באר משקין נמי ומש"ה מנזיר שאר משקין שכי ולט"ו י"ל באמח אה"ל דמהיקשא יליף וכ"ש למ"ש לעיל אות ש' וכ"ז דבסוטה מבואר דהוי היקש גמוד וגמרא דתענית כת"ק כו' זעסום' סוטה ל"ח א' או אינו אלא בלחש הקשו חימא וו"ל לר"י נמצינו למידין דברייתא זו נשנים בלי הולק סוברת דלית ג"ש כ"א היקשא וכן הלכה (אבל במ"א באות כ"ג כתב בינוני טור וא"כ לק"מ קופיים התוספות ויל הלכה כת"ק הובן) והא דאמר שיכור אסור משמע עכ"ש רביעים דבפחות מיכן לאו שיכור מיקרי ולא יליף ממזיר לחלי ביעור ועפר"ח ל"ע : עיין ר"מ פ"ב מה" ביאת מקדם הלכה ע" אונן ד"ח יום המיתה אונן דבריהם כ"ז שלא נקבר יע"ב ואונן ד"מ פסול לנ"כ ואונן דבריהם נמי דפעור מכל המצוח ומיסו נתייאשו לקוברו כן" יש לעיין בזה ואבל מנהגא הוא ועמ"א אות ס'ד ואי"ה שם יבואר עוד ואי"ה בהוף הסימן אכתוב קצת איזו אם עלה ירד או לאו . עב"ש אה'ע ה' א' פ'ד וכ"ש י"ל אסור לעתא למתים וגיורת אין מפורש הא ענה יכד הו נחו. עב"ש חה"ע ה' פיד וכיש יינ מסור נעתת למתים וגיורם חין מפורש הח זונה הגלה אסור ולניכ עמ"א : (לו) י"א עש"ז וכ"כ מ"א אות ס"א דנ"כ דלא גרע כו' כבסעיף ליש. הא שאר עבירות חילול בבת לא וכן עש"ז עמ"א אות ס"ב : (לו) שאין עס"ז והנה בכהן יהיד לש"ז ג' שעובר אפילו אין קוראין לו א"י טעם למנהגינו וכי ועבור על ג' עשין בכל יום וי"ל שהציבור מוחלין לכהן הואיל ואין שרוי בשמחה ועמ"א "ן: (לח) אפילן עס"ז ועמ"א ע"ן הסב"ז לבישהיה באות ליו ולענין הרון אם יאמר בבבת עמ"א אות ע"ן מזה: (לש) אם עש"ז ה השלה כל שאין הנאה לכהן בשירותו אסור לשמש בו . ומ"ש שביתת בהמתו ודאי אם נותן בהמה לעכי ש לעבית מלחבה ולהחבילה אסור דמלחכה מבחיבה מבח"כ בהיא חילבה עשביש מפגי שיש בבי׳ זה הרבה דימים ויש מהן שאם עלם ירד ויש מהם שאם עלה לא ירד ויש אפילו דיעבד מהיל עבודה כ'כ ויש דיעבד לא אמרתי לפרש קלא בעוה"י : דע שמ"ע בל חורה ן יבא כפיו פ'א בכל יום ואח"כ אין מצוה ולא כל הכהנים לשירי׳ לנ"כ ויש מהם פסולי תירה וש מדברי הבלה וים מד"ם ממש ויש ממנהוא ויש ממה שחישה המנאי הלריך והנני פורשם בעוה"י: כל הפשולים לנ"כ הם המשה עשר. א" זר. ב" חלל. ג" יושב. ד" אונן. ה" מומר לעכו"ם. ז" כהן שהרג הנפש. ז" נושא נשים בעבירה ומשמא למתים. ה" בעל מום בפניו הדיו. ם" שתוי יין. ו" העלב אין מחסך אומיות ישה . "א קטן שלא הביא ב"ש. י"ב מי שלא

אדרבה

ל ידיו לניכ . יינ כהן שלא עקר רגליו ברלה שוב אין עולה . הוביפו עליהם ערל לדעם הביר (עמ"א אום נ"ד) וכ"ד שכ"ג ופר"ח סל"ט יע"ש שוד פשוט מי שמוחר להל שבסוח או לד"א להכעים הני הוא כעבו"ס ואין נ"כ עד שיעשה חבובה ועיין פר"ח סל"ע. נמלאו כפי מה להכעים הרי הוא כעבו"ם ואין נ"כ עד שיעשה חבובה ועיין פר"ח סל"ע. נמלאו כפי מה שחבבנו כל הפסולים המשה עשר וחון מאלו אין פוסל והם העמא טומאא מת וכדומה ופרועי הראם וקרועי בנדים ודבר חולן בינו לקרקע אע"ג דבעבודה פסול לנ"כ כשר הוא כמו שיראה

ראש (ע' ר'מ פ'א מה' ביאת מקדב ה'א) ואף דאין מחלל עבודה לכחחילה פסול ער'מ פ'ם הט'ו שם חה סעד למנהג שכ' הר'ב סמ"ג ולא על שאר קרובים דאין רק בלבים יום דמסתמא גילה משא"כ על א'ז לא פלוג ועמ"א ס'ז : ופוחח שאמרו במגילה כ"ד א' פירש"י כפוד הציבור ואי מחלו אפשר לייא משא משא"כ אי דומיא דעבודה (עפר"ח ס'ל) ובעל מום הי' הס"ז כ"ז.

עבודה כמ"ש הר"מ פ"ו מביאם מקדש ה"י אפ"ה כאן פסול עפר"ח סמ"ב והנה בר"מ י"ל נמצא חלל ועובד את"כ אבל הלל מיום שמלד י"ל דמהלל עבודה ובהום" הענית י"ן ב" ד"ה דבר זה משמע אף חלל מיום בכולד אין מהלל והר'מ ז"ל פ"ט הט"ו שם לא מנה חלל עכ"פ לכהחלה כמו כָרועי ראש וא"י למה והלבוש בסמ"ב החלל אין בם כהן עליו מיום בכולד אין נ"כ א"י אם רמו לזה ומ"מ הפר"ח כחב דאין נ"כ משמע וודאי אפילו נודע אח"כ ונ"כ כמה פעמים אין נ"כ למו לזה ומ הפריח כתב דהין ליכ מסמע וודחי חבינו גודע חחיב ולים כמה פעמים חין לכ אח"ב . ובסי קכ"ח גזרו חעמים מנחה בים נעילה אטו שאר מנחה ואי שתוי דרבגן הוי גזירה לגזירה : דרפ"ז בהגך ר"ל כל שלא עקר רגליו ברלה או מומין שבידיו או עלג ולביע אם עלה לא ירד כמ"ש הפר"ח סליג ומ"א אוח יו"ד . וזר וחלל (אפי' גודע אה"ב ויושב בה"א לו לעמוד כ"א ע"י סמוכה ממש וערל ואוק ומומר לעכ"ם דהוי מ"ה כמש"ל נאום ה" ע"ש ואפי הרג הנפש דהוי ד"ק ואפי" ד"ם אתו עלה ירד דקי"ל כל מילתא דאמר רהמנא לא מעפיד דאי עביד לא מהני אפילו במיד דרבנן עיין סמ"ע ח"מ ר"ה יע"ש. ודווקא מומין בבידו וכדומה רק מבום היסח הדעת אם עלה לא ירד . וכהן שלא נפל ידיו אם נפל שחרים דיעבד יש לסמוך ע"ז אם עלה לא ירד : כהן בנשא כפיו בלילה אין כלום ועובר כשאמרו ביום ולא עלה בג' עשין וכן עלה לא ירד: כרון במטח לפין במים היו לפים המוכר בפתמנה פדם יות שם מכין עכם מדדות יובב וכדומה י והנה כהן שלא רלה לעלות מכין עד שהלא נפבו עבר הזמן מכין עכם מדדות כנד אה מאה"ע סימן כ'א ס'א דמ"מ לוקין אפי באין מעבה ועבר"ה א"ה הע"א ותל "ה ושאל דוכתי ובס' ש"ה כלל מ"ם כתבנו מזה ולענין עדות ל"ע דאכבו רהעמדו כעין של חורה וביש דוכתי ובס' ש"ה כלל מ"ם כתבנו מזה ולענין עדות ל"ע דאכבו רהעים

מעשה ואיה יב אר בש'ם. וכאן אין להאריך: קל (א) רבשיע עט"ו ועיין פרישה דלא אמר ואם רעים הם יכהלקו אלא רפואה דכל החלומות אחר הפה 'נמלא חלום רע אם פיחרו לפובה נהפך לפובה ופוב לו שחלם לו מלא חלם כלל וז"ש כמי מרה ע"י משה רבינו דאלו לא היו כלל הרי רעה משא"כ ע"י חפלחו הומחקו ומי יריחו ע"י אליפע נחקנו ובמרים חועלם גדול מלרעחה שלקהו מוסד כל ישרהל וראו גודל העונש לה"ר נמלא מרע בא השוב עכ"ל ודבריו ראוין למי שהמרם: (ב) **ואי ל**א עס"ז ועמ"א אות ג' מלח דוכן הוא מקום שעולים הכהנים ע' לבוש בל' ישמעאל דוכן אלשבע שם רוענו חילות כל מנת דוכן הוא מקום ששים הכספים עי לכות כל יתנעות דוכן מפכע ועכשיו טולים על מעלות שלפני ארון הקודש : (ג) בשעה עפ"ז וכ"כ מ"א אות א' ועיין בתום' סוטה מ"ם א' ד"ה כל כתבו דרבון יאמר משום סכנה והא מותר להתענות בשבת משמע לכאורה דומיא דהתם שהלם לו בלילה דייק מ"א אית ה' ועב"י בשם משובה אשכנזיות דרבון לכאורה דומיא דהתם שהלם לו בלילה דייק מ"א אית ה' ועב"י בשם משובה אשכנזיות דרבון

יאמר דהוי מאזין לברכה יע"ם ועפר"ח הביא יע"ם:

קלא (ה) אין עפ"ז הכיח חלמידי הרשב"ח מעובדה דברק הזהב (דף ג'ע ב') ומשמע לי דליד בנ'א אפילו יחיד בביתו אין להפסיק בין תפלה לתחנה וכ"כ הב"י הלשון שאין לדבר בין תפלה לתחנה יע"ש . ומסתברא וודאי דבר הרשות אסור הא איהש"ר או אמן של ברכות עונה דהרי מפסיקין בב' וה' והוא רחום ועמ'א א' : (ב) על עט"ז בב'י עוד סעמים "א ללד שמחלו שהסיבת שמאל דרך בן חורין ומכניטין עלמינו באותו לד ועוד דשכננה בימין המחפלל בנאמר ה' ללך על יד ימינך נמלא כשמושה על שמאלו פנים כלפי השכננה יע"ש והד"מ בשם בחיי פ' קרח ע"פ קבלה ללד שמאל הלכך בשהריח מפני חפילון א"א מפה על ימינו ובמנחה או באשמורח בסליחות על שמאלו כי יש הרבה עשמים שישה לשמאלו והמניה במנחה חפילין יפה על ימינו ומי שאין לו תפילין של יד בבחרים יפה על במאלו. ובאטר יד בבחרים פשיטא לי דאזלינן בחר ימין דידיה ובמנחה מספקא לי לטעס הסיבה אין חילוק באיטר כבסי פשטת כי יתופק כות יתין דיוים ובתתחם תשפקת כי נששם משפט מין נישח בחשל כבם. הע"ב ש"ג (עיין חה"ד קל"ז גם לפעם השובה שפק שכנה יש לעיין קנת כמן ועשר קב"ג במ"ח אות יו"ד משא"כ לפעם שהקב"ה על יד ימימו יש לעיין: (ג) והעיקר עפ"ז ועה"ר אות כ" ומ"א ג' ואין לשמת תמה בנהע העולם: (ד) שיושב עט"ז עמ"א ה' וע" ש" קכ"ג בפ"ז ומ"א ג' ואין לשמת תמה בנהע העולם: (ד) שיושב עט"ז עמ"א ה' וע" ש" קכ"ג בפ"ז אות ג' כתב דעקר רגליו ימחין ד'ח קודם תחמון ולכחורה הפעם בין תפלה להחנה לריך ד'א וא"י מנ"ל הא דבב"י בשם א"ח דתחנה ותפלה כעין תפלה אריכתא דמיא ומהרי"ל דעמד במקומו ואמר סהנון ש"מ דלא שהה דיא דאל"כ היה לחזור למקומו: (ה) שיש עש"ז ראיה ממ"ש הרא"ש אדם השוב בביתו נופל על אפיו (עיין סעיף ח') וא"י דלמא בביתו ויש לו ס"ח וכמ"ש המ"א באוח ב' בעובדא דר"א בבא מציעא ל"ט ב' דל"ש למופל על אפיה בביתו והיה לו ובנו ש מו חיבות בל בעובות היו מבפת המפת עם ובמ"ש לבוש הביתו הפיז אות זיין אפיי באותו לד שאין פתח יש כ"א כיון שתחפלל עם הציבור ואפבר דכאותו לד ביש פתח אפילו אין הציבור מתפללין יש כ"א : (ז) או עס"ז ולא ראיתי נוהגין כן מ"ש בש"ע א"ו אפי' יתיד בכיתו צ'ל א'ז כו' וכ'ה במקלת דפיסים ועא'ר זוי'ן דווקא בבאין טינוף מפסיק ביניהם אז אין מחילה של ברזל מפסקת ועסי' כ'ה סעיף כ' יע'ש : (ח) בלילה עמ'ז ויש להלק כי באבמורת מח<mark>חיל</mark> להגביר מדת יום עיין לבוש ס'ג ועא"ר אות ק' וע' פור בכם רב נטוראי דנ'א רבות (מדאין נופלים בבית חתן) יעיש ועפר"ח הוכחה ממגילה כ"ב רב לא נפל על אפיה דלא רלה יענך ושיר מזמור עמיא אות יו"ד ולפעם הג א"א ולפעם הלבוש י"ל למנלח וכ"כ א"ר עלמו לכ"ע לה יאמר למנלח ושיר מזמור . ומ"ש הש"ז כ"ה לרוך מיד עמ"ה ה' ועיין הות יו"ד חזר מזה. כחב הפ"ז בי"ד שע"ו ב' בשם רוקח אחר גמר החפלה אומרים חחנון ופוחר לכאן

אדרבה דסקולה ודאי חפורה שכן לעבידה זרה ובת כהן שהפירה דפחללת ובסקילה ופיהו באמח באורך באות נית) ועפרות דאפיי קראו לא יעית ומשמע נמי דאם עלה ירד ואייה בס'ז פוף הסיי אבאר: (סה) יצא שמיא לפאורה ס'ס אם אין שם כהן האדרבה כשיש כהנים וקוראים כהנים יוצא וכהן אי אין קיראים איצ לצאת כס"ש הביי ודים וני עסיז ולמיז אות ני צריך לעלות ועיש. ומיהו ייל דאין כוונת הקורא כהנים כ'א על הראוים עמ"א אות די, ומיש דצריך לעלות וליש העמידו דבריהם דמנהגא הוי לא מדינא: ואונן כה'ג אפור לעלות בקראו עפר'ח: (סו) יביח עמ"א ס'ך בהב'ה במיא ל- קודם רצה וברגל אין ניכ ומא"ר אות פ"א דאבל על פסולי עדות ניכ בשבת ראשונה. ואפילו כהן מפורסו בא מב"ה וכן עשה אא"ג הנאון ז'ל שוצא מביהיכ בשעת קרואת ה' אניג דהית אב"ד בפראון נישש. ניראת דוריה מיע הל אין ביר ביר (מון מוש ביי מיש באות הב"ד הווי אב"ד כהן פפורסם יצא מכיה זכן עשה אאז הנאון זיל שיצא מביהים בשתוקו את הו אין בדרו הבדר בפרא'ג יע"ש. ויראה דיהיה חוץ כל זמן ג'כ: (מו) נושא עמ"א מ"ש בכד"ה ודאי לא נשוי אשה לשימתיה באה"מ א" מ"ג דהוי מנות אבל לרש"י ותומי הביאו הח"מ וב"ש ג'ד אין ראיה דסמוך לפרקן חצי שנה קודם שרי והב"י לשימתיה הוכיח דקמן עם כהנים אחרים שרי אינים שאין לו אשה כ"ש גדול פנוי דעם אחרים שרי יע"ש: (מח) דאינו עמ"א ועא"ר פ"ב מ"ש לחלק בין עבודה דפנוי כיש גדול פנוי דעם אחרים שרי יעיש: (סח) דאינו עמיא ועאדר פ'ב מ"ש לחלק בין עבודה דפגוי כשר וברכת בעינן בשמחה אמת הוא כן דכ'ה וכ'ג רק ביוה'כ בעינן אשה ומ"ש נשא גרושה תוכיח דכשר לעבידה אי לפרשו דעיקר דאמור בעבודה ומשם גלמד לג"כ כבסעיף מ" יע"ש במ"א שם . ומ"ש אבל אפי עם כהגים אחרים אין נכ ויש לחלק בין אבילות לבאן ג"ש באות פ'ג בשם רדב"ז דנשי יותר כלא שמחה מרח הבית ומונות: (סם) בשעה עמ"א דכל שלא עקר ברצה שוב אין עובר כמ"ש באות ב" יע"ש. וא"כ כשיצא מב"ח קודם רצה יכול אח"כ להיות בב"חכ"ג בשעה שקורים כהנים ומידו פגמא יש לחוש: (ע) אלא עמ"א וע מ"ז אות ל"ז ג"כ כן דאם רוצה לפרוש מאשתה כהנים למנות ביות בעובר ביות בעים לחוש: (ע) אלא עמ"א וע מ"ז אות ל"ז ג"כ כן דאם רוצה לפרוש מאשתה מידור למנות ביותר מושום הניותר ביותר כהנים ומיהו פגמא יש לחוש: (ע) אלא עמ'א ועי מ'ז אות ל'ז ג'כ כן דאם רוצה לפרוש מאשתו צריך לסבול בע"ם משום מומאת קרי ובאמת בלא"ה חייב אדם למהר עצמו ברגל: (עא) אומר עמיא להר"ב בסע" י אף בגיכ אומר אלקינו בלחש וכשאין נ"כ אומר בקול רם גם בנ"כ אין אומר רק כאמיר ואח"ב מקרא. וכקליה (מ"ס קל"א) אית יום דשצ מותר להוות מקן: (עב) סיף ברמה עמ"א נ" ברכות מן והוויון כשש ומלת לך שלום כתב הלבוש דהוי כברכה א' והמ"א לא הינה ל בוה: (עג) ובשעה עמ"א העתק דביו תה"ד כ"ז וישמרך ויחונך מאריכין בכף שיש תנועה ושלום מבי נה נראה א'א להאריך במ"ם רק בחולם כל מה דאפשר לתקן מתקנינן ובדל"ת דאחר אע"ם שנח נראה יצוייר בי יותר להאריך ממ"ם דשלום, וע"ן שם בתה"ד: (עד) והמקרא עמ"א בש"ף בלא"ה מפני הפסק ואם" מקרא א"א רבון מפני המירוף, ועא"ד אות פ"ם מקרא יאמר הרבון בעלום דש"ץ אומר שים שלום וליכא תו מירוף ע"ש: (עה) מחל עמ"א חולין קי"ג עיין בס" ומד בשלום דש"ץ אומר שם שלום וליכא תו מירוף יע"ש: (עה) מחל עמ"א חולין קי"ג עיין בס" ומד בשלום היר"י ותום" שם וא"ה במ"ו אות ל"מ יבואר מזה ובאן אין להאריך: משה פירש"י ותום" שם וא"ה במ"ו את ל"מ יבואר מזה ובאן אין להאריך: מוחה של תענית די צומות ואמ"י בה"ב וכרומה אומרים אלוונד

לכם (א) ותפלת מנחה עם"א במנחה במ"ז אות ל"מ יבואר מזה ובאן אין להאריך:

ככם (א) ותפלת מנחה עם"א במנחה של תענית די צומות ואפ"י בה"ב ובדומה אומרים אלוזינד

במבחה הואיל וראוי לג"כ מדינא אלא שא"א ג"כ דלאו ימי שמחה ושאני מופף יוה"@

דיום מחילת העון הוא הוי שמחה עיין קכ"ח ממ"ר (ובלבוש כתב דלא פלוג א"י למה הוצרך לכך"

דא מבואר לעיל שאין ימי שמחה ואף להלבוש אם עלה במנחה דרענית אם עלה לא ירד וכים במבואר במ"ב ביוה"כ

לדידן בשחרית בחול אפשר אם עלה לא ירד ובמנחה בחול ירד וכ"ב הפר"ח מבוצאר במ"ב ביוה"כ

לא ירד ו ניים מתענו עד תצית בתב המ"א למ"ש רמ"א ח"ב המיותר עולה ואותר ביות"כ עד מ"ב מותר עד עד מותר עד מיותר עד מותר עד מיותר עד מיותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מיותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מיותר עד מותר עד מותר עד מיותר עד מיותר עד מותר עד מיותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מותר עד מיותר עד מותר עד מיותר עד מותר עד

הא מכואר לעיל שאין ימי שמחה ואף להלבוש אם עלה במנחה דתענית אם עלה לא ירד וכ"ש לדידן בשחרית בחול אפשר אם עלה לא ירד ובמנחה בחול ירד וכ"כ הפר"ח כמבואר בס"ב ביוה"כ לא ירד ויוס מתענון עד חצית כתב המ"א למ"ש רמ"א ס"ב במנחה יוה"כ אומרים או"א מיין שהדבר ידוע וה"ה כאן והא דבעש"ת א"א א"א או"א שכ"א אוכל מתי שרצה אבל במקים שקבעו תענית ציבור עד חצות ומתפלין מנחה מיד ביש ומחצה הדבר ידוע והא"ד חולק שאין זה ידוע דשתוי מ"ה אפור דאל"כ הוי גזירה לגזירה ואפ" נאמר כולהו חדא גזירה מ"מ מ"ש מנחה כל ימת דשתוי מ"ה אפור דאל"כ הוי גזירה לגזירה ואפ" נאמר כולהו חדא גזירה מ"מ מ"ש מנחה כל ימת משבע הא שהר איסור דבנן אם עלה ירד ועמ"ש בקב"ח מזה באורך בסוף הס" במ"ז. וע מ"א משבע הא שהר איסור דבנן אם עלה ירד ועמ"ש בקב"ח מזה באורך בסוף הס" במ"ז. וע מ"א קר"ג אות ג' בגעולת אפ" שההת עד הלילה אופרים או"א (כיון ד"א דעולים לדוכן) יע"ש. יע" מ"א קכ"ח אות ע" במקום שעולים לדוכן ב"ט כשחל בשבת א" לומר הרבון או לאו ועא"ר מ"א קד הסכים לומר הרבון או לאו ועא"ר ע"ז ועם"ו אית ב" מהו ע"ש: (ב) וחלומותי ע"א וא"ר אות ע"ו חולם בלו הנוםחאות ליתא בתחלה אלא לבסוף ע"ש. ע"ש. ו"א משבע דבשעה שש"ץ אומר ש"ש ע"ש ועם"ו אית ב"מות לב"ן א"א אר אות און לשאיל שום שאלת צרכיו ואין לומר דמיירי לאחר שמים ש"ש א"ב קשה ארץ אנו אומרים והוא אין לשאיל שום שאלת צרכיו ואין לומר דמיירי לאחר שמים ש"ש א"ב קשה און לשאר אות ח"ב וה" הא קורם תחנון און קפידא ומ"ש הא"ד וב"א וב"א "ד אין לדאר וע"ש במים ב"ד און לשות בחורת הא"ל היה מכום תחנון און קפידא ומ"ש מ"ד וב"א ובקב"ד ס"ד (ום"ו) דאין לשות בחורת הא"ץ תיפום ליהן משום תחנון ומ"ש ברב"ש ש"א "א ווך "דו ובקב"ד ס"ר (ום"ו) דאין לשות בחורת המ"ץ תיפוק ליהן בשם "ח"ד מול ל"ג. ועד"מ ב"ב מה"ל ל"ל ג"ב אמור וברקם באור א"ה במור בר"ם מ"ה הו"ד וראה ממנולה כ"ב ב"ר בלא נפל על ש"ש הדרוך ד"א הר"ב לילך וחשיב מקום א"מ"א הו"ד בוקה בנ"א דעתו ל"ג. וע"ש ובחירות במול בא דעתו למוא ל"א ו"ב"א ובתוך "ד"א ובתוך ה"ה אול צו שות בבלקם באת ה" ה"ה היול על מנות בבלקם באת "ד ה"ה בול מ"ד במהר"ל ו"ל ג"ב "מ אומר בבוק בא"א ב"א א"ל בו במהר"ם בנ"א ב"א ד"מ אול בו הו"ב בלא ניול ב"ב מ"ד מ"א ב"ב אול ב"ב "א אלווי א"ל מה דמסה על צדו שרי בלא כוסי בד מ"ש ב"מ"ב "מ"ש ב"א "מ"ש ב"ח "מ"ש ב"א ו"א ו"מ"א מ"ד ה"מ"ב מ"א מ ב' הארכנו קצת, זום ם כישוי הכנד באציווי אי למה דממה על צדו שרי בלא כיסוי בגד מ שבצ נ מ"ם וצ"ל צ"א ס"ד: (ג) והעיקר עמ"א הסכים למ"ז באות ג' שאין לשנות המנהג ממ"ש רמ"א ז"ל (ך) ואנחגו עמ"א עיין מור עשינו כל מה שביכולת בישיבה (ברכות ק"ש וכדומה) ועמידת י"ר ונ"א כמ"ש ואשב בהר ואנכי עמדתי ואתנפל כר יע"ש: (ה) ולא מעימד עמ"א עא"ד די תחנו בלא נפילה (יחוד בביתו) רשאי מעומד וה"ה כשמתפלל אחר נגדו דאין רשאי לישב יע"ש ועסי ק"ב דהיינו לפניו אפרי עוסך בק"ט ותחנונים אפור לי"א אבל מן הצד רשאי לישב יע"ש ועסר מק"ב דהיינו לפניו אפרי עוסך בק"ט ותחנונים אפור לי"א אבל מן הצד רשאי לישב יע"ש: (ו) ס"ת עמ"א בכא מציעא נ"ט ב" ועמ"ש בפ"ז אות ה" מזה: (ו) הפתוח עמ"א בעורת נשים שיש חלונות לביה"ב. ודע מ"ש רמ"א בלא כיסוי פנים היינו בלא נפילת אפים כלל ועא"ד אות ו". וכל שאין ה"כ שא"א באששורת כבסי תר"ד ואומרים במנחה שלפניו כ"ה מביאר כאן בלביש וא"י למה הוצרן

א"ר כתר"ד אות ג' להוכית משם הא כאן מבואר כן וכאמת י"ל הא כ"ש הוא מט"ו באב שאימרים אור בתרוד אות גי הונית משם הא כאן מבוצר כן וכאמת יול הא כיש הוא מט'ו באב שאימרים לכנצח וכן מ"ז כשב"א אין אוטרים במנהה שלפניו כ"ש עיה'כ שא"א למנצח וצ"ע. עמ'ש באות שאח"ז: (פו) בפ"י באב מ"ש הר"ב בס"א מ"י באב א"א למנצח מ"ס לכאורה רק ס"ב א"א למנצח אבל מ" באב אומרים למנצח ובש"ע נ"ץ הוגה כהוגן מ"ב והעד דהראה לתקנ"ם ס"ד ומ"ש המ"א הרבה מעמים לאו להבי איכוון דאל"כ היה לציין שם: (פוז) בש"ו בשבם עמ"א וכלא הוא כל שא"א תחנון א"א בשבת צו"צ במנחה שלפניו ובעיה"כ אומרים צו"צ בשבת דהא אימרים ההגין במנחה שלפניהם: (יח) עד עמ"א אימרים ההגין במנחה שלפניהם: (יח) עד עמ"א המ"א בשבת הצו"ג בשבת הא עד למ"א מ"ל למנו במנחה שלפניהם: (יח) עד עמ"א המ"א מ"ל למנו במנחה שלפניהם: (יח) עד עמ"א מ"ל המ"א מ"ל למנוכר מהצון במנחה שלפניהם: "למנוכר מהצון במנחה שלפניהם ב"ל מהצור מהצון במנחה שלפניה במול מהצור מ"ל מהצור מהצ ימים לכאורה ששה דתשלומין עם יום עצרת וכ"כ פר"ח עד י"ג ולא עד בכלל יע"ש. עב"י בשם ש"ל המעם במנחה שלפניו א"א תחנון שאם באו עדים ממנחה ולמעלה היום ולמחר קודש והעתיק בת"ץ י"א והנה בר"ה היה זה למ"ד נתקלקלו בשי"ר ובב"ח אפשר אומרים שיר של ל יום ולהר"ם בה קידוש החודש פ"ג הה"ו הקלקול במיםף יע"ש ווח שיוך בכל ר"ח בקרבן מוסף או אפשר לא פלוג מ"מ היום הומר קודש ל"ש בכל ר"ח דמותר בעשיית מלאכה כבס" תי"ז ור"ה מפני כבוד י"ט שנהגו י"ט נהומר לאחר מנהה ג"ב. גם לא הבינותי לדידן תמיד ער"ח יום כ"ם ואיך יצויר בכ"ם יבואו עדים רק בל' ול"א: (ים) ליפול עם"א זה, א"ו דאביי ורבא אצלוי היינו אדם חשוב וצ"ע והנה בר"ם מ"ו מכמ"ש רס" זה קשה דהתם מ"א ההמייה כם"ש באות ב" לא משום אדם חשוב וצ"ע והנה בר"ם פ"ו מעכו"ם ה"א ושם כ" הכ"ם דר"ם הוציא דאדם חשוב כשמומה שרי הקשה ועלי וע"ש א"כ ו"ל מש"ה השמים כאן דאין זה מוכרח כ"כ: (כ) בפשום עמ"א חילק בין השתחויה על אבים מתפלת ח"י הכנעה מותר באין דביקה (בדביקת פניו לבד אסור מדרכנן ברצפה) ובנ"א כיון דעתו ליפול על פניו אפי אין דבוק קרוב לגזור ובעינן אצלוי דוקא וזה מעם ההמייה בס"א עמ"א בר"ב ואלוי בעים של פניו בלא פו"ר אסור מרדבנן אצלוי בעינן מצלוי וובא מנ"ד בעינן מבי"ר באין דבוק מוור בא פו"ר באין הור בא פו"ר באון הור במבים על פניו בלא פו"ר אסור מדרבנן אצלוי בעינן מצלוי שור בהצה על פניו בלא פו"ר אסור מדרבנן אצלוי בעינן מצלוי של מנ"ל בעינן עשבים הור כלא רצבה על מנ"ב בא מנ"ר במי"ר על הרצפה אם בצי"ר על הרצפה אם בצי"ר בלא פו"ר בלא פו"ר בלא הורה גה לא המי"ר בהור גזירה לגזירה. ולגרסא א"ו יציעו נמי ה"ב בפיו"ר בלא רצפה עשור ימים לכאורה ששה דתשלומין עם יום עצרת וכ"כ פר"ח עד י"ג ולא עד בכלל יע"ש. עב"י בשם ש"ל בעשבים א"צ המייה דהוי גזירה לגזירה. ולגרסא א"ו יציעו נמי ה"פ בפיו"ר בלא רצפה יעשו המיה א"ו יציעו וא"צ המייה בפיז"ר דלאו ממעם גזירה אסור אלא כרב שרירא דקרקע הבית כרי וכשיש הפסקה בתלוש שרי ולא גורינן כלל. וא"ש מלת בין הקרקע משא"כ לפי" א' צ"ל בין הרצפה ומ"ש בר"ה א"צ הנה למנהגינו שנופלין בלא פיו"ר א"צ לזה וכבר הארכנו במ"ו אות י"ד מזה וכאן אין להאריך יעיש ותבין בכאן:

מזה וכאן אין להאריך יעיש ותבין בכאן: קלב כשמכריוין כר עמ'א ואין נכון מה שמסבבים בנדבה וכדומה וכיש בשעת חורת התפלה דמבלבלים הכוונה. ומ"ש דנכון לומר סדר קדושה עם הציבור פשוש במעמו דיש פלונתא אי יחיד אומרת או לאו ודאי לכתחלה נכון לאומרת בציבור אפי קודם התפלה: (א) עלינו עמ'א ומושב יקרו לא וכסא כבודו בשמים ממעל דהשמים עצמם כסאו עב"ח. א'ר ג' עלינו תיקן יהושע כל בו . יקר"ו ר'ת יה קדוש רם ונשא : (ב) כורעים עמ"א דצריך לכרוע שלא יהא נראה ככופר ול ממ"ש שאין לשחות כ"א מה שתקנו חו"ל כבסי קי"ג ס"ג יע"ש בס"ז ומ"א : מ"ש מדיני קדי דברים ארוכים חם ואנא ביעתא בכותחא לא ידענא אך מה שהורני ה' משמים אימר בקצרה: הנה

עא"ר כאן ואפשר והוא רחום ושאר חחינות מיירי. והנה באבל להלבוש אומרים וידוים וסליחו' ולפעם מה הג א"ח מה בא"א בי"ע ומהיע למנוח ושיר מזמור א"א והיה בחופה דייט שלו א"א בחתן למנצח ופיר מזמור מפח"כ במילה דאין י"ט רק שקבלו בשמחה אומרים כליחות כשחלה בת"ל וכדבעינן למימר לקמן אי"ה ובי"ד שפ"ד הביא הט"ז א' הרב ר"ח היה אבל בזמן בה"ב ואמרו סליחות אצלו וקשה למה אמרו סליחות אצלו ובמילה אומרים למנצח יעוך עש"ך י"ד רס"ה כ"ד וכ"מ בהג"ה שם דח"ח חפים עם למנלח שוין . עח"ר יו"ד בשם כ"ג מילה בבית (מפני החור) ובעל ברים מחפלל בביה"כ א"א חחנון . בן שפחה נימול לשמונה א"א חחנון (הא ליום א' כבי"ד רב"ז ס"א אומרים תהנון) בן ממזר מסופק הא"ר קלת ויראה דינו כישראל גמור וה"א חחנון והי"ה בסוף הסימן אית פ"ו הבאר קלת דיני חחנון למנלח ושיר מזמנר וכאן אין להאריך. ועמ"ש באות יו"ד מזה : (י) ולא עמ"י חולת בין חתן ומילה דחלה שמחה עליהם והיו פטורים חו פטורים אח"כ משא"כ באבל לטעם הלבוש ואף לטעם רוקח מה חג ל"ש באחרים כלום לכן אומרים והוא רחום אח"כ וחזר מזה דאף באבל א"א כשיצאו מה הג לש בחחרים כמים לכן מומדים זהות לחום עם כי זהו מהי זקף במכל מל החדי זהו לחד חדי זהו לחד חדי זהוא לחד חדי דמליכ הין מפסיקין (עמ"א א") לכן אף אה"כ א"א והוא רחום דלא כמ"ש באוח טי"ח . ומ"ש החן כל זיין ימים כו' הפר"ח כ"ב בפשיטות מ"ש הר"ב ביום חופתו הא יום ה' (כשדרך לעשות משחת ל זיין ימים רו"ו כו') אומרים ומפני שמהרא"י בפסקיו כתב בסי' פ' בשם הגאון מהר"ר אייזק משואין ביום וו"ו כו') אומרים ומפני שמהרא"י בפסקיו כתב בסי' פ' בשם הגאון מהר"ר אייזק ניבותין ביום וי"ו כו") חומרים ומפני שמהרת"י בפסקיו כחב בפי" פ' בשם הגחון מהר שחף ביום ח' כו' כ'כ . גם הפר"ח חולק ואומר בשחרית ביום וי'ו אומרים כ"א יע'ש משמע אפי אצל החתן. והנה מהרא"י ז"ל הביא ראיה מלמנצח בע"פ בא"א בבוקר משום שחישת הפסח אחר הצות ה"ה כאן יע"ש והנה כ"ש הוא דהמש א"א להקריב קודם חצות וחופה יכול עתום' פסחים רים מקום שנהנו וירושלמי שם אמר הרי עלי עולה משש שעות וליועה אסור כל היום . והנה בע"ש מוסיף מחול על הקודש שיהא וודאי יום כבסי' רס"ח ס"ב והוי מ"ע מ"ה ולמה אומרים בשחרית חחנון ומה לי ביום חופה או חוספת כל שהוא מ"מ מקלת יום בבת הוא וכן מוספת יום טוב . ואלמן ואלמנה ביום חופה פשוט דא"א החנון אבל שלשה ימים אח"כ אפשר דג"כ א"א טיין אה"ע הימן ס"ד סא"ב . מ"ש הט"ז ר"ח הנה בר"ח מבואר בבא מגיעא נ"ט ב' ההוא יומא חלפא לה בין חסר למלא הביאו הפר"ח ז"ל יע"ש בפר"ח . עמ"ש בסוף הבי דמוספת לאו בפ"ע הוא מפא"כ התן ושהיעת פסחים יע"ש: (יא) דווקא עע"ו ועא"ר יאל דלמחר הסעודה ובירכו בהמ"ז י"ל מחנון וא"י לחלק בכך ועמ"א אות י"א בשבת במנחה צו"ן דלינו במקום שאומרים חהנון במנחה או מיירי בבהכ"ג: (יב) בתפללין עש"ו והם דברי ב"י בשם ש"ל ומשמע חתן או אבל א"א כליחות ג"כ ועמ"ש באות ע" מ"ש הט"ז בי"ד שפ"ד בסליחו": (יג) בשמת פלל עט"ן הנה המחבר הבים חנמי על הליבור והשמיט בליבור ובר"מ פ"ה מה"מ "ד כתב סתמת וכתב הכ"מ דסמך עמ"ם כיהובע דמשמע על הליבור בליבול והמהבר למה פרס א' ולא הב' ממ"נ ובלבוש העתיק כל הגימ"ל הנאים ואחשוב אני דהמחבר כיון ל.נאי הבלישי דקביא ליה ממנילה כ"ב רב לא נפל וכ"ע נפלן אדם חשוב שאני כמ"ש הב"ח ונהי

דהא ליק כיכ דאפשר דלא נפל על עסקי ליבור מ"מ הא שבמרדכי קשיא ולכן כחב כשמחפל!

הביאו הט"ז לקמן לאו לתחלת התקנה אלא למה מקנהו דוקא בין ה"י לובא לציון יפ"כ) ובשבם ויש א"א וב"ל מפני שנתקן בל' ההנה ישיש אבל בב"י כשם שיל בשם רב"י בזה ניתקן בשביל חורה כו' יש"ש העתיקו הע"ץ ומ"מ סדר קדושה מן וקרא זא"ז א"י למה לא יאוורו בשבת וי'ם ה'ה וביל דניהקן שהיה פ'א גזרו כו' ובא'ר בשם מט'מ כהב דניחקן בישמעו קדושה אוהם הבאים א קדושה משא"כ בפבת ו"ע וא" הא העעם דלא נתדעלה התקנה במא ה"ו כו' ואפבר בפבת ו"ע יש מוסף והאויבים הלכו להם אחר שחרית (אלא דא"כ ר"ח והה"מ יוכיתו) ותקנו מקודם שנחנו מבע"י ולא נהעכלו מצוהן שיהיו מהפכין בהם כל הלילה ומקרא דלא ילין חלב חני בפ" משפפים בא דהם לא הקפירן בשפהן רבאי להעלוחן ע"ג המזבה כל הגילה כמ"ש הרא"ם זיל כ"ז בפ' משפטים ופ' צו ומקרא מפורש אין כת ביד הז'ל לגזור כמ"ש הט"ז בי"ד הי"ז א') וא"כ מנהה נגד איברים והובה הוא ודודאי לכתהלה מ"ע היא וראיה מטור כי בר"מ פ"א מד"מ הה"ו ערכית נגד היברים ופדרים מתעכלין כו' אבל הטור מפורש אומר כן ש"מ דמנהה נגד איברים כו' וה"ה שהריח לדידן דאומרים פ' התמיד ועלה"מ פ"א מה"ח די"ל הלבה בריב"ח וא'ר על מ'ש רש'י בקפורת זרה ואין להאריך יעיש בזה: ומיש חהלה ניתקן בין חפלה לחפלה הפבר היינו במוסף שלה לומר החר מוסף ועמ"ש באוה ה' מוה: בתב הביח הקובם בסיץ (כמו כיכולת) והרמב"ם פ"א מה' כלי המקדש הקידה קושט בשין ימנית ופירש המתרגם קידם קובטא יע"ש וע" שם בה' כלי המקדש ה"ג מור דם היה השיג הר"א ז"ל דם חיה פמאה ותי" הכ'מ דנבתנה ונעבה עפר עמ'א פי' רי"ו אות ב' ולהר'מ בהכרח מוסק מוחר לאכלו דבעינו מן המוח"ר בפיך להר"א והרמב"ן מור מין עשב המוזכר בב"ה אין ראיה להחיר מוהק. ומ"ש הכ"מ צ"ע יישבו הב"ח קידה הוא הקובט בשין ימנים כפי' המחרגם וקובט בסין הוא מין מחר: עוד כהב הכ'ה מש"ה נהנו לומר הנעים זמירות בכל יום שיש ש הגדה קשר תפילין וישלם שנומיו יע"ם וא"כ הקדים שעליו הוי אים"ר דאגדמא יע"ם : בתב א"ר אות ד' אכל מוך וישנט שמעור יע ש וחים הקדים שעטו הוי חישיר דמגדמת יעיש: בתב חיר חות די תפכ חוד ל' על א"ז שיש לו נצואין אם מותר לגלת השיב להיתר דהוי פרסהיא יעיש: היתר יצואין מבואר בייד שליב סה"ב חוך ל' יע"ש וח"מ יש לעיון דרגל דידיה דרגנן ורון שכבר הל עליו הבילוה מקודם מאן נימא לן דדהי רגל דידיה ואל תשיבני מיום עוב ב' של גליות בי"ד בציש הבילות בשחד בש"ך ד' קשם לבצ'יש להמחבר יע"ג דעשה דרבים גם הרגל קודם ואין חל עליו אבילות (בשמ"ב בש"ך ד' קשם לבצ'יש לשחבר יים צ' יום א' למ"ד ד'ם מוהג אבילות ולא העמידו דבריהם וכ'ש החן וי"ל) משא"כ זם שחל שליו אבילות איסור גילות כל שלשים כמבואר בי"ד ש"ץ מדין הפלמוד איך יבוא רבל דידיה ויבפל אותו ומה בכך דהוי פרהסיא ובבמ"ב דמכניסין המח כו' לא חל עליו אבילות וחל החלה הכנל דידיה משח"כ כה"ג ועש"ז שם אם רולה אומר לא ניהא לי בתקנתא כו' כ"ש כה"ג דמאן נימא לו דמבטל כו' ול'ד לפורים גדול דמבטל אבילוח של קודם דהא ד'ק כד'ת ודרבים עיין קל מבפר פר זכר לפורים בחל למבפר מביחו של קמרם להחידו כל כל לו הרצים שיין כימל מרליו וחרל"ז במ"ח ומ"ז ולבוש וח"ר מבח"כ כאן. ולאחר בלפים אפשר לגדד דאפשר דרגל כו' טי"ד בלבוש ש"ד דאפבר דכה"ג הוי גערה אבל מוך ל' ג"ע. וע' א"ר א"ח חקמ"ח אום יו"ד אם גערו בי אפי' ביום ל' נמי ועסי' הקל"א אוח יו"ד (דמקצמו ככולו) ומבמע דחלה בהביריו אם גוערין אותו יע"ש: עוד כתב הא"ר כאן בדיני קדים אות זייין בכם נ"ש בכם זקינו גַאון מהָרא"ש שפיר'א ז"ל מת לו קודם הרגל מדליק נר כל שפעה בהָדר שאין אוכלין שם ואין הרגל מבטל זה יע"ש והנה בחק"ד ס"ה נר של במלה אפור אם לא ביהכ"ג לכבוד היום ומה שייך כאן צורך היום שעשה לכבוד נשמח המת וע"י עכו"ס יש להחיר להדליק בי"ס ועא"ר הקי"ד בזה : אם אבל יוצא מביחו לקדש הלבנה אם יעבור הזמן וכן לקדיש אם אק לו מנין לידד בזה א"ר אות ד' ומ"ש שם דאונן א"ל לילך לבה"ב לוחר קדיש א"י הא פפור מכולן ל מפין כיוז כוט וול חות ז' וות שם ז'נוון לו ליק בפי כ מתו קדים לי הו פפור מכוך ואיסורת איכא ובי"ד שע"ו אות ד' כתב לסיפך דאפי' על א"ו אונן א"ל קדים אף די"ל זהו כבוד וכ"ש יה"ל. ע"ש אבל תוך שבעה בעל בריח לאחר ג"י ילא לביה"כ ועומד שם אבל כל דיני אבילות מוהג בו ביום דלא כמורה א". יולדת חוך שבעה ביום סשבת חלך לביה"כ בבגדי דיני חצימת מהג בו פים דנת כמורה מיי יולות יון שבשה כיום סבכת מקן נכים כיכוד שבת ויושבת על מקומה (וא"ל לבנות) יע"ש: בזה בקורין לנהם האבל בע"ש קודם מזמור כו' דוקא תוך זיי'ן למיחת המת הא במועה קרובה לא וכן כל באין נוהג פרהסיא אין קורין פורים י"ד ע"ש (ע"ז חרצ"ו ב") או י"ט ע"ש או שכלו זיי"ן למיחה המת א"ר חקמ"ח זיי"ן ועש"ז מקכ"ו . הש"י ינחם אבילי ישראל בנחמות ליון וירושלים אמן: כתב הפרישה קפורת ביוה"כ מקטיר קטורת לפני ולפנים חוץ בוקר וערב הכין מבואר בר'מ פ'ד מה' עבודת יוה'כ יע'ם:

קלג (ה) דהבל עט"ז ומשמע בקול אומר ברכו ולה הוי נרחה ככופר שיש שאומרים הח'כ ברכוח וחַפְלוֹחְ מה שח'כ בשבח וי'ט שכבר החפללו כולם וח'כ חין בום חש שיברך ועסי' ס'מ ומ'מ היל"ל החר ה'י בלחש חם לא שכבר שמעו כולם ברכו כמ'ש רמ'א כי בשבח

מאחרין לפוא לביה"כ וגם פסוקי דומרה מאריכין יותר: קלד (ה) בשני והמישי עש"ז חוספות ס"פ מרובה ועפר"ח שהם ימי דין כמ"ש ס"ם מפמן קלד (ה) בשני והמישי עש"ז חוספות ס"פ מרובה ועפר"ח שהם יום מין כמ"ם חים יום ב"ד של מעלה ושל מפה יושבין בדין יע"ש מי שיש לו זכות המות הת"פ חות ס" כתב דקיי"ל חדם נדון בכל יום והם ימי כלון ולכן מרבים בתהנונים . ועמ"א הת"פ חות ס" כתב דקיי"ל חדם נדון בכל יום והם ימי כלון

יע"ש ועה"ר הות ה' דב' וה' ב"ד שלמעלה ומסה בוין להם ימי דין והנה ייל זה למ"ד הין אדם , נדון בכל יום אבל למ"ד נדון בכל יום כפיש דין למסה הין דין למעלה והם ימי כצון : בלבוש כשנחרין הענים על ב' וה' ע' סימן הקעיב ס'א דאין גוזרין החלה על ה' ועיק פריבה כאן : אובורים א"א אפים בלבוש בא' הושיענו ובא' הצילנו הושיענו ממה שאנו עחה והנילנו שלא יבא לער יע'ש ובמנהגים שלי הארכנו ואי'ה יבואר וכאן אין להאריך:

הלכות קריאת ס'ת

קלה א יש לי העני בכאן הרהורי דברים אמרחי אדבר כמעם רגע אשיחה וירווח לי : הגה בניפין נ'ם ב'יליף ר'ה ב'א מוקדשתו (ויקרא נ'א ח') וכ'ה בפוסקים ועמ"א ר'א אים ד' האריך דד'ת הוא והר'מ ז'ל במנין המצוח ל'ב להלוק כבוד לוכעו של אהרן ווהקדימו לכ"ד בבקדושה שלאמר וקדבתו ורש"י בחומש נקיט קדוש יהיה לך דקדשהו בע"כ עי"ל רא"ם ופרישה כאן דנקיט רישיה ומקדוש נפקא ורב מחנה יליף ויחנה לכהנים בני לוו ואל כל זקני ופריפה כחן זכקים לישים ומקדום נפקח ורב מחום יפיף ויחנה "כבהנים בני נוי וחל כל לקדי לוי רק לקרים ל'ט מ') ור"י כו'. והנה הנ"מ בין הנך לימודים י"ל בד' אופי או דכהנים בני לוי רק לקרים הסגורה הא לשאר דברים לא וקדבתו לכ"ד בבקדושה (וקדושה מנה יפה מעשר עני ולדקה עהום' שם ד"ה וליטול ומ"ש בסעידה א"י מהו קדושה ואפשר סעודת מלוה חבירים עני ולדקה עהום' שם ד"ה וליטול ומ"ש בסעידה א"י מרו קדושה ואפשר סעודת מלוה מבירים כו') ב' דמקרא ויחנה י"ל כהן קודם ללוי ולוי לישראל זהכי כמיב קרא ומיהו בירובלמי עלה דהך יליף רשב"י מבהנים בני לוי ואח"כ זקף ישראל ולא יליף מיתורא דבני לה א"ר חין עדיפום

אות ה' ותבין. ומוה אתה רואה שגדול שיש לו מנין בביתו והולך בשבת לביה'כ והוא בן שבעה דותה היא'צ מכל מה'ם דיא'צ יתפלל ערבית מ'ש ועא"ר בדיני קדיש אות זיין ולפי מ'ש א'ש רק לומר השיר בתהילים לא המשנה והמ"א כתב דלאו מועין כי המור נמי מובר דיאמר ואר"א לומר קריט כי אחר משנה א'א קריש כבסי ג"ד ג' ולפ"ז אומרים המשנה ואר"א וקריש ואח"כ שור של יום עד נמירא וקדיש ומ"ש בשם הר"מ אלשוך ז"ל ע' פרישה בזה דבשחר מצוה ובערבית אין מצוה אלא מעצמן היו נושים יע"ש אבל לומר דמעכב הקרבן א"י . זער"מ פ"ג ה"ה ובערבית אין מצוה אלא מעצמן היו עושים יע"ש אבל לומר דמעכב הקרבן א"י. וער"מ פ"ג ה"ה מק"ה דקלקול שלא היו מקריבין מוסף משמע שיר בערב אין קלקול ומ"מ בר"ה למ"ד ב" מבואר קלקול בשיר ובתום" ד"ה נתקלקלו דעשה דרבים יע"ש ועמ"א מ"י צד"ק אות כ"מ עשה דרבים זיכוי הרבים ומש"ה אמר בפסחים עשה דכרת (דף נ"מ א") זיכוי הרבים ומש"ה אתי יעויין ובחים ל"ג ב" ד"ה לענון ואין מקומו פה וא"ה בש"ה אבאר זה ועמ"ש בפתיחה כוללת: (ה) ידלג עמ"א ועמ"ו בוה ועמ"ד אות ה" האומרים בכל יום יוכל לומר בע"פ והאומרים רכ בשבי וירם יוכל לומר בע"פ והאומרים רכ בשבי וירם יש ליותר לאומרת מתוד הרתר: (ו) ומוומרים רכ שבי וירם יש ליותר לאומרת מתוד הרתר: (ו) ומוומרים רכ שבי וירם יוכל לומר בע"פ והאומרים רק בשבי ורים יש ליזהר לאומרם מתוך הכתב: (ו) ומשתחוה עם"א ועם"ז מזה ועאיר מזה: והאומרים רק בשבי ורים יש ליזהר לאומרם מתוך הכתב: (ו) ומשתחוה עם"א ועם"ז מזה ועאיר מזה: קלג (א) ברכו אחר קריש בתרא ועסיי ג"ד בס"א אות ג' דאיל מיד קדיש וברכו אחר קדיש בתרא כ"א ברכו לחוד דמה מעם לומר ב" קדישים יחד אם לא שיאמר פסוקים יע"ש בזה: קלד (א) בלחש עם"א דלא כאותם שמגביהים קולם ביותר. ומ"ש מעומר עסיי תר"ז ס"ג ופר"ח שם כשם כ'ה דביוה'כ צריך לעמוד בחזרת השיץ משא"כ בשאר ימות השנה כיון שאמר פ'א א"צ לעמוד כשיאמר הש"ץ . ובא"ר ג' משמע אף בשאר ימות השנה כד שמע ש"ץ יעמוד . ע"ש כשסיים והוא רחום קודם ש"ץ ימתין על ג'א דש"ץ ויפול עמו בשם מהרייל: (ב) שמצוה עמ"א

ע"ש כשסיים והוא רחום קודם ש"ק ימתין על ג'א דש"ק ויפול עמו בשם מהריל: (ב) שמצוה עמיא ועסי קמיז סוף אות ו"א במ"א: (נ) לראות עמ"א והמגביה סית הכתב כלפי פניו ומים מראה נ"כ לכי עמ"ז דיני גלילה ואי"ה שם יבואר: (ד) הש"ץ עא"ר אות ד' דיש לומר גדול ונורא בשבת ו"ם נ"כ דלכ דלא כחזנים שא"א רק בימים גוראים דליתא דהקב"ה נורא תמיד יע"ש: (ה) בימין עמ"א יע"ש וימינו תחבקני ע" ע"ץ גם התורה נתנה בימין ואימר יד אפשר בימין דייריה ועםיי גימ"ל אות ח" במ"ז ומ"א יע"ש: (ו) ברוך עמ"א בשבת אומרים מזמור כ"ם הבו לה" כר ונב"ם וחול מזמור כ"ר עיין מור רפ"ד וב"ח וא"ד אות ד" דבשבת נתנה תורה יע"ש. א"ש נמי דבמנחה בשבת א"א רק מזמור כ"ד דבשחרות נתנה תורה: אומדרים בריך שמיה בחול נ"כ דבמנחה בשבת א"א רק מזמור כ"ד דבשחרות נתנה תורה: אומדרים בריך שמיה בחול נ"כי ונכ"ר רפ"ב במ"א משפע רק בשבת ועא"ר כאן אות ד" והמנה: לומר אף בתול וע"ש בא"ר מוה:

הלכות קריאת ס'ת

כלה איתא בריף כוי עמיא בריף פרק הקורא עומד (הוא שם פ"ד) משה תיקן בשבת וי'מ'וריה ובחה"ם עורא בכן והי ובסנהת ובר"ן שם הקשה זה ותי דבעין עורא תיקן (במיא יש באן ב"ם וצ"ל עורא היקן (ועתום ברכות י"ג א" ד"ה בלשון הקודש נפצאת לפד שפשה רבינו תיקן שכת ויו'ם ור'ח ובהה"ט קריאת התירה עם סכום הפנין ועורא תיקן מנחה בשבת עם סכום הפנין ובי והי משה תיקין הקריאה ועזרא הפנין כדאיתא במרוכה וכ'ח בר'ם פי"ב מהית ה"ח ומ"ט אין

כר ייל דאה"ג בעוד שילך מברך אקב"ו ותערם כרי ואחים מברך בקול רם אב"ג וגליש בסיי מ"ז מזה: (א) ואין עמ"א ועם"ו אות א' מזה ועמ"ש אי"ה באות שאחיו: (ב) מותר עם ג"רהלבוש אחתן גמי קאי וכ"ה בבדק הבית (מ"ם בר"ה) ועסי" תרפ"ד ס"ג אם מעה וקרא ד' בר"ח אין קורא עוד יעיש: יראה לי אם יש ג' חתנים ישראלים דיקראו חגוכה לחתן חמישו דמה מעם אין קורא חמישי דאין מוסיפין ואין משגיחין בחנוכה שאינו מענינו של יום כמ"ש הבי ולבוש שם משא"כ כאן שניתן לדחות אצל שלשה חתנים אלא דלא, נחיגי כן בכה"ג יש לסמוך אהמחבר והריב וקורין לחתן ג' . אבל שני חתנים ל'א ישראלים דלא ניתן לדחות (כמו חתן א' רביעי) אפי׳ שניהם תמשי לחתן ג' , אבל שני תתנים ליא ישראלים דלא ניתן לדחות (כמר חתן א' דביעי) אפי שניהם כהנים די"ל דניתן לדחות אם קרא ד' בר"ם ואמר קדיש דהוי הפסק ויקרא החתן שני חמישי י"ל כיון דבלא מעם לא ניתן לדחות ואי"ה לקמן במ"א אות ש"ז יבואר עוד לענין שני כהנים: (נ) לשני עמ"א באות הקודם ונימל בעל בדית אין לנהוג כן בחינוכה משא"ב בני חתנים כמשל בזה ועפר"ת דב"ב לא הוי מועד כ"א שמחה ומותר במלאכה ומ"ש דחתן א' נמי עולה רביעי י"ל דאין ניתן לדחות יוכלו לקרותו שלישי וכפסק המחבר והר"ב: (ד) במלו עמ"א בין בשבת שעבר ב"א בשבת לדהוע וע"ל ומיהו אם במלו ב' שבתות יקראו בשבת שלישי עכ"ם סדרא משבת שעבר דל"ש לחצאין ע' עמ"ז וא"ה ב' פסק כהנמ"י שישלומו הכל: ב' בתי כנסיות ובאי קראו ובשניה לא קראו לחתצא ע"ל בשבת העבר ישלום בשבת הבאה בימלו בשונג ביום ב' יקראו בג' שלא ילכו ג"י בלא תורה הקהל בשבת העבר הולם בישלה השרם ומשמע בשנה אמי במעד משלימו : (ה) מלה עמ"א ביום בליוד משלימו : (ה) מלה עמ"א ב"א הציר הולה בושלה בישרה השים בשנה משלימין : (ה) מלה עמ"א הקהל בשבת העבר ישימו בשבת הבאה בישלו בשונג ביום בי יקראו בנישלא ילכה) מלה עמיא בשם גליון מא ואיר חולק דנשלם בשבת ומשמע בשבת אפי במיוד משלימין : (ה) מלה עמיא ועאיד ג' דמה"מ מוסיפין בשבת כי שמא יש א' שא"י כלל צורת אותיות ואין ממנין יע"ש ועי סי רפ"ב לענין הוספה הגשום פחותים מראשונים ולאיר י"ל לתקן יקראו יותר חשובים להוספה : (ו) אינו רשאי עמ"א בסימן ס"ו ס"ד (מ"ס א') ומ"ש בפסוקי דומרה כר יראה באין כהן אחר מיירי. ומ"ש קלים ס"ח היינו קראו דמפסיק אפילו בין אהבה לק"ש (כי לא נתקן ממש על הק"ש) מ"מ יברך ברכת התורה דלא עדיף א"ר מב"ה ממש בין אהבה לק"ש (כי לא נתקן ממש על הק"ש) מ"מ יברך בתחבר משמע כבור ס"ת עם סירתא דציבורא בהמחבר משמע כבור ס"ת עם סירתא דציבורא עס"ף מ"ל מודי ביונו מודי למיי מודי ביונו מודי לווי מודי ביונו מודי ביונות בי עם" מ"ז ס"ז. ועא"ר ד' ומ"ש פירחא דציבורא בהמחבר משמע כבוד ס"ח עם סירחא דציבורא בחורה ומורו "דצריכן להמתן עליו עד שיסיים תפלת ח"י הוי מורח גדול ואין ממתינין ועי לביש דקורא כהן אחר בשמו אם קראו לוה וא"א להפסיק (בעומד בתפלה אבל בק"ש מפסיק) דליכא פגם כה"ג שרואין שא"א להפסיק (ז) וקורין ישראל עמ"א הביא דברי הרשב"א ומהריק פירחא דציבורא די כבאות הקדום ומ"ש כשלא יתבסל כבוד התורה כו" זה מקדשתו כל שאין מקילין בכבודו שפיר דמ"ע במ"ז ריש הסימן: "עוד רגע אדבר בענין וקדשתו או מויתנה אל הכהגים בני לוי (דברים ל"א) נ"מ בכהן שעע"ז ושב דאין עובד כמ"ש הר"מ בפ"ט מה" ביאת מקדש ל"ש לחם אלקיך הוא מקריב ומיהו שוה לבעל מים: ב"ו שבימל מ"ע זו במודו וקרא ישראל במקום שיש כהן אלקיך הוא מקריב ומיהו שוה לבעל ומם: ב"ו שבימל מ"ע זו במודו וקרא ישראל במקום שיש כהן אחם מופל לעדות מדרבון עו"מ ל"ד ואם לוקה מתורת (כתבנו במקום אחר דלפסול לעדות מידות התיונד שנה מדרנים נוצה תלוי במ"מ כמו שיראה הרואה בר"מ פמ"ו מה" עדות) היתה החיוב שבה מדבריהם ומ"מ עם א ועמיש אייה באת יא. כתב הפון זו אם קוא ישוא ל ביותו האול בא כן שוני שנה עולה למנין שבעה אבל אם היה כהן בביה ובסעות קראו לישראל אין עולה למנין שבעה. וסבור הייתי כהן לוי ומשלימין לזו והוכית כן מנימין נים ב' רשיי דיה ולמאן דעולה למנין שבעה. וסבור הייתי לומר או דפריך למיד כל מילתא דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני וודאי אי קרא ישראל במקים כהן והיה בבית הכנסת אין כלום וצריך הכהן לקרוא ראשון ומשא"ב למיד מהני (וכפי הנראה אין ברור הלכה כמאן אי מהני או לאו ועת"ם סימן ר"ו ור"ח בסמ"ע וב"ד מזה) או אף הנראה אין ברור הלכה כמאן אי מהני או לאו ועת"ם סימן ר"ו ור"ח בסמ"ע וב"ד מזה) או אף כמיד לא מהני ייל בד'ת הא בדרבנן מהני ופלונתא היא אי ד'ת הני או אסמכתא עמ'א ר'א אות אחר תו לא הרוע שה דוקדשתו עמ"א אתו זין שבפותו לצאת כיוח ונאם לבנו שיעבור דרבון אין שומע לו כמ"ש הר"מ ז"ל בה" ממרים שאתה ואביך חייבים בכבוד ה" ה"ה כאן וכאמור: (יב) שהראשון עמ"א למ"ש הב"ח בתירוצו על קושייתו הביאו המ"ז זונתה בסתר יצא דין חדש במוחזקין בשניהם באבא ואמא כשירים שרי כהן אחר כהן ואינו די"ל זינתה בסתר והיי זונה ונעשת חללה בביאת הבעל והבן (אולינן ב"ר) חלל עיין אה"ע ועל קושיות הב"ח יש תירוצים הוא ומ"ר מותר לודה עמור לו ב"ל מותר לו לא פגם כהן אבל שיאמרו לוי הוא ומ"ר מותר לורים עמורר וב"י כהן אחר כהן פגם א" במוחזק באבוה ובלוי פגם שניהם ונים בהא דרא" כן ולא מתמא כהן אחר כהן ולוי אחר כהן פגם אחר בריש מכות תוספות היכא שכירין מצרי שני יפסל הוא והקשה מהרש"א אה"ג ו"ל דא"כ בן אחר אב דיאמרו דאב שכעידין מצרי שני יפסל הוא והקשה מהרש"א אה"ג ו"ל דא"כ אין נ"ם בבן אחר אב דיאמרו דאב שכעידין מצרי שני אח"כ בה"א שהוא אח"ג ו"ל דא"מ און לו ולא לותנו שיוליד אח"כ א"ן לקרות כהן שני אח"כ בישראל פשום הקשו. ומיהו מסימן קכ"ח סעיף להוח "ל דבשביל זו אין לקרות כהן שני אח"כ דנה" דאין מחויבין לקדשו אין אימור בדבר ועא"ר ואין להאריך: מאכם יאתר עמ"א ובן אחר אב נמ" לא כמ"ש באות הקדום ואני העני מסופק בלוי אחר לוי במוחזק באבוה אואימה של שניהם והנה נהפוך הוא למ"א אות "ב כי לא שייף חשש זה בלוים והמשך לשונו דוורא" יול בהפסק ישראל וכהן פעמים וכן בכהן שני כת" על קוש"ת הב"ח אלא המכש להו לוי מבור ומ"ל מורת. במ"ז ואין להאריך: "מ"א אורו שני כת" על קוש"ת הב"ר א"א שורו א מורו במ"ז ואין להאריך: (מו) אפשר דאי אחרוו וא מפטר וב"ל תלא הלא השלה אורו וב"ז וצ"ש מהיש ביוש מהיש ביוש אורו וא"ם מפור וכ"כ לב לא הפוש או"ה באות שאחזו במ"ז ואין הוא הבא בו"א אחרו וא מפסר וב"ל תל בלה שהיה באות שאחזו ב"ל תובל בלה שור שורי ב"ח ב"א מומר ב"ל מ"ח שריה במ"ח בלוים של"ה באות שאחזו ב"ל תבל בלה ביש שר"ה באות שאחזו ב"ל תבל בלתה אורים שורים ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח של"ה באות שאחזו ב"ל תבל בלה ביש שר"ה ביוש ב"ח ב"ש ב"ח שריים ב"ח ב"ח ב"ח בלא בליים שר"ה ביוש ב"ח ב"ח ב"ח בלא בליים שורים ב"ח ב"ח בלא בליים שור ב"ח ב"ח בלא בליים של ב"ח ב"ח בלא בליים ב"ח בלא בלים ב"ח ב"ח בלא ב"ח ב"ח ב"ח בלא ב"ח ב"ח בלא ב"ח ב"ח בלא ב"ח ב"ח בלא ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח בלא ב"ח"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"

מ' דא'כ אחרון ומפסיר למה כהן קורא יעיש. ועמ'ש אייה באות שאח'ז : וכבר כתבנו בס"ז מ" דא"כ אחרון ומפסיר למה כהן קורא יע"ש. ועמ"ש א"ה באות שאח"ז:

(יז) למנין עמ"א כללא דמלתא כשיש קריש אפשר דא" אחרון וא" מפסיר ובי ס"ת בלא קדיש שרי
ב" כהנים חה"מ פמה שאומרים קדיש אהר ס"ת שנית. ובש"ת כתב הלבוש נ" כהנים והנה בר"ח
מבת בשבת רק שני כהנים דבס"ת א"אף אם יקראו יותר מוירן יל בעינן לוי וישראל אחריו ונם
כה"ג אין לעשת משא"כ בשבת אחרון הוא התשוב כמ"ש הלבוש. עמ"ש בסוף הס": (יז) ואינו
שם עמ"א ואם קראו לישראל ואינו שם קורין אחר בשמו דליכא פנם: (יח) משום פנמו עמ"א עמ"ש
באות יב. וב" אחים תאומים נ"כ אמור דא"י שהם תאומים וואמרו הא" פנום ועס"ק קמ"א: (ים) ש"ץ
עמ"א הסכים למ"ז אות יו"ד והראה לאות "א דכל שהוא בביה"כ ואין קורא אותו אין פנם דיאמרו
שננה הוא כר יע"ש: (כ) שכולה עמ"א דאף למ"ד דוקדשתו ד"ת מ"מ מפני דרכי שלום שיב יותר
שנעלה ישראל ומידי דהוי אמ"ש אות זי"ן דכבוד תכמים עדיף מוקדשתו. הב"א דברי הלבוש והק"

לר לישראל וע' מפרש שם בחום' (ד'ב) השלישי י'ל כהן בעל מום מקרא דכהנים בני לני הנך נמי כ'ה כמו אמור אל הכהנים אפי' בעלי מומין במבמע משא"כ לחם אלקיך הוא מקריב י" דבעל מום ליחא לעשה ו"ל מקריב אכילה נמי בכלל (ער"מ פ"ד מה' כלי מקדש הא"ב ובמנין המנוח ל"ב מנוח עשה להלוק כבוד לורעו של אהרן) הרביעי הוא אם נאמר הכהנים בני לוי המנות ליב מנות עשה להלוק כבוד לזרעו של מהרן) הרביעי הוח סם לחתר הכהלים בל לוי ואח'כ אל זקני ישראל שמעילן דכהן קודם אפי׳ ע"ה אקן ח"ח מסלהדרין דסתמא כקיב משא"כ וקדשתו כי קדוש הוא יל קדושת החורה יותר המורה מקדושת הכהן ודוקא בשוין מ"ע הוא מפרש שם וע' פי׳ המשלה להר"מ געיטין דוקדשתו בשיין הא ח"מ יותר קדושת התורה עדיף וממ"ש בפ"ד מה׳ כ"מ ה"ב לריך כל אדם משמע אף ח"ח יותר ממנו ויל. והנה המ"א הנית וממ"ש בפ"ד מה׳ כ"מ והם דסימן קכ"ח סעיף מ"ם נושא לשים בעבירה אין קורא לאשון ולשראל עולה ויש כת בשוא"ת (ולממר דזה שוא"ת הוי) או כיון שחילל קדושתו ורשע לאו ולישראל עולה ויש כת בשוא"ת (ולממר דזה שוא"ת הוי) או כיון שחילל קדושתו ורשע לאו קדום הוא ולפ"ז כהן כשע משאר עצירות ודאי אם יש כהן אחר קודם וא"ל הוא קודם לישראל מקרת דוקדמתו וקבית לי כיון דת'ת יותר מכהן הות קודם דקדובת התורה עדיפת כ"ם כהן רשע ושרתל כשר הות קודש יותר וכ"ת תה"ג תרון לי ההית דקכ"ת סעיף מ"ם דמשמע דווקא עבירות דכהוגה ולש: והנה בגישין בם אביי מתרן לא נלרכא שיכ למ"ד מן ויתנה דווקה עבירות דכהוכה ורע: והגדה בגישין בם חביי מתנץ כח לכל נכלל על כעד מן יותנה לכהנים דחי מוקדבתו י"ל מתני כחין שוין שכהן חין כ"כ ח"ח כיבראל דרבאי ישראל קודם ומפני דרכי בלום כו' או כק בעל מום כו' ואפ"ה אמר אביי נקטינן נחפרדה החבילה היינו שפני דרכי בלום מול מצוה שיקדים לוי לישראל ואי"ה בט"ז ומ"א אות ו' ויו"ד אבאר ומהא באם דמה עם מימן ג' דנאמן בחורה עה"ח וב"ש דיון איסור כל שאין כאן זאול דכהונה שזה אומר דבאר ביום מותר ששה ועם"א אות היים בחיל של מותר ביום בחור משה אותני ושל אות ו" וא"ח שם יבואר: צעשרה כהנים ופי' א' ובעל משתהיקין מדין כחונה מדרבנן באין לקרות ישראל מוקדשתו שאא"ר הבהור מותר במדרבני או מהכבר אין מה מדרבנן ב"ח מהב ב"ל החשור שאא"ר אם לחם אלקיך מקריב וכיון דמדרבנן אין מקריב א'ל לקדשו וכ"ש ספק בן ע' לראשון משא"כ מקרא וימנה אל הכהנים וכל זקני ישראל י"ל כפק חורה לחומרא ואי"ה יבואר עוד : (א) ואין עפ"ז מצילה כ"ב ב' יע"ש וכמנחה שבח הע"ל דסמיך לחביכה הוא יע"ש ואי"ה יבואר

בפי הלצב בזה . ואמי דמנין הקרואים משה ועזרא מקנו כמ"ש במ"א מ"מ הא גופא מהך טעמה . ועט"ז במ"א במ"מ במחר זה : (כ) ואם עמ"ז בסי קליא אום יו"ד דכל זיין ימי המבחה כמועד וה"ה אלמון ואלמנה שלשה ימים ומחזר גרושה אפשר נמי דהוי מועד דיליה אבי׳ מנשואין ואע"ג בסימן הקמ"ו ס"ב מותר להחזיר גרובה מנשואין עמ"א שם וג"ע בזה . ומ"ש בשם ריצב"א כו׳ עב"י בשם המרדכי ג' התנים וא' כהן וב' ישראלים כהן קורא בות . ומש בשם רינבית כרי עביי בשם המרדכי ג' התנים וח' כתן וכ' שנמנים כתן קודמו פעמים ובשם הגמי"י ב' חתנים (ישראלים) או ג' כו' יראה דחולת עם המרדכי דשם חין אחר רבאי לעלות והכתן קורא פעמים וא'כ בישראלים עולה רק א' והגמי"י בשם רילב"א ב' ישראלי קורא כהן ולוי והב' חתנים הואיל וכהן ולוי בהיחר עולים אבל תחן א' אין להוסיף ולקרוא מתן רביעי דאין מוכרח וליהוי שלישי ועוד דחתן קודם לשאר ישראל וכמ"ש הפר'ח ראיה ממ"ק מניין להתן במיסב ברחש בנחמר כחתן יכהן פחר והלכך כשחין כהן חתן קורח רחשון יע"ש ע"ב א' נשא גרושה וא' חלולה שניהם שוין דלא כשכ"ג כיון שהם ישראלים . ואם א' בתולה והב' <mark>בעולה נמי אפשר שוין בב"י . ומ"ש מלבוש דלא נהגו כן משמע אבעלי ברית וכ"מ בפר"ח אבל</mark> במ"א ב' הבין דגם בחתן אין נוהגין כן וכ'ה בבדק הבית באף בחתן אין נוהגין . עאה"ע ס"ד סאיב צ'ע אם אלמון שנשא בעולה אם אסור במלאכה ולא הוי מועד לענין אבילות דהרי בעל ברית שבעה נוהג אבילות עא'ר קצ'ב אות ד' ועפר'ח כאן וצ'ע בזה לענין כמה דברים :

בהן עט"ז ועיין מפרש בירובלמי (ד'ב גיטין פ'ה) דר"י לשיטתיה דיליף ונגשו הכהנים לוי וכל זקני יבראל (דברים כ'א) אלמא קודם לזקני ישראל משא"כ וקדשהו יש לומר הדושת ת'ח וחורה עדיף טפי יע'ש ועיין לבוש הביא ילפותא דרב מתנה עם וקדבחו ובנ"ן ה' כק ויתנה אל הכהנים (דברים ל'א) וא"י כולהו הביאו וקדשתו ויש כ"מ טובא כמ"ש בריש הסימן ועב"ח ופרישה חירע דכייפו כ"ע מחמת רוב חכמתו בעינן וזה לא נמלא עהה כ"א כייפו טב שן שב מדופי שם מופלג בדורו הקטן אומר גדול הוא יע"ש בזה ולכן המנהג שכהן קורא לא מרוב הכמה ואם מופלג בדורו הקטן אומר גדול הוא יע"ש בזה ולכן המנהג שכהן קורא ראשון. המחבר בס'ד השמיט מלח היום שבר"מ אזיל לשיטהיה שיישב זה בב"י ה ואפילו מוחל הכהן א"י אפי' צ' וה' האידוא : (ד) אם עט"ז אם נאמר דחולק בפירוש עם המיא . ומפרש הכהן א"י אפי' צ' וה' האידוא : (ד) אם עט"ז אם מלח למנ"ד ואו בפירוש עם המיא . ומפרש כלבום דכבר קראו אז בגוף הדין אין חולק עם המ"א (ויי) ואם מפרש כם המ"א . ותפרש בכל קראו אז בגוף הדין אין חולק עם המ"א (ויי) ואם מפרש כמ"א אז חולק עמו בדין כמבואר וראוי שמדע דלאו דוקא ברכות ק"ש דרבון וה"ה ויאמר דרבון דב' פרביות ד'ת עמי' פ"א ואם ה" וסי' ס"ז ביארתיו ומ"ש פנם כאן ידוע במחפלל כ"כ ז"ל גבי חענית:

(ה) ומוב עפ"ז ועב"י בהא דרב ור"ה קרו בכהני ולא יצאו הכהנים התם ידוע ומפורסמים היו גדולי הדור וליכא פנם משא"כ בתענית י"ל לפנם ועסי" מקס"ו אות ז" אם קראו למי שחין מחשנה במנחה יעים ועמ"ח שם ח' בשחרית ובב' וה' עולה חף שדוחין פ' השבוע ובשחר ימי החול לא : (ו) אבל עמ"ז כי די הימי ההדועית אדוכיו ז"ל כיון כווה מיוחדת כמו שאניד . כי המעיין ברש" יגיבין כ"ע ב" ד"ה נחפרדה ב" פירושים ויש בכ"א ג' פירושים כפי פשפיות הלשון מורה דלשון ראשון חומרא לא יקרא לוי כלל אבג"ד כולי והטעם אנ"ג בישראל יכול לעלות במקום כהן מ"מ לוי יש לו חשיבות ואם ירגילו כך יאמרו שחשיבות שלו בכהן הוא . לעלות במקום כהן מ"מ לוי יש לו חשיבות ואם ירגילו כך יאמרו שחשיבות שלו בכהן הוא הבלין הב"ח ז"ל ומ"ש שלא יקרא לוי במקומו עשה כלומר ד"ה נהפרדה) וזה דעת הרא"ש כפי מה שהבין הב"ח ז"ל ומ"ש שלא יקרא לוי במקומו עשה כלומר במקומו של כהן כו' ומ"ש הרא"ש כאים מרוב"ל לומר בביון דוקא לוי ראשון דלא מוכח כן שני וב' מומרות . לשון א" כליל לא יקרא לוי אבג"ד ולשון שני לא יקרא במקומו בפשטה במקום שני אבל כלון ליוה שירלה מו שכי וב' מומרות . לשון א" כליל לא יקרא לוי אהב"ד ולשון שני לא יקרא במקומו שני אבל כלון ליוה שירלה של יושראל ולא יקרא לוי אחריו או יקרא לוי ראשון ומהחיא דכסובות אין ולפ"ז הכלל ב"ד וגם ככלל אפילו ולפ"ז בחיין קשה קלא דלפני כהן ל"ד שיין אין מקומו פה) מלא כתוב בהביא הב"ו (וכ"ה דעת מ"א אות יו"ד) והט"ז הונח לו ברא"ש כפי' ב" החומרות בלשון א" וב"ל הפר בביל הב"ד וני (וכ"ה דעת מ"א אות יו"ד) והט"ז הונח לו ברא"ש כפי' ב" החומרות בלשון ב" בהביא הב"י (וכ"ה דעת מ"א אות יו"ד) והט"ז הונח לו ברא"ש כפי' ב" החומרות בלשון ב" ג"ד רשא כדדייק מלת במקומו ו"ד היה להפיל כשין החוד בדות הל"ד שיון מון מלה כדייק מלת במקומו ו"ד היה להפיל כשין הלוי קודם בדותא לרא"ש לאון ב"ד רשאי כדדייק מלת במקומו ו"ד היה להפיל כשין כשין הלוי קלוי בדיון מלה כדדייק מלת במקומו ו"ד ההביל הב"ד בשין ב"ד כשר ל"ד ביון מור ב"דיים מלח במקומו ו"ד היה להפיל כשין אחר בברח ברא"ש בוור ב"ד בשון הלוי כדדיים מלת במקומו ו"ד היה להפיל כשין בשין הלוי הלוי בווך בדון בלוי הודה בדחוף לרא"ב ביון בוור ב" ימי החול לא : (ו) אבל עט"ז כפי דעתי ההדיוטית אדונינו ז"ל כיון כוונה מיוחדת כמו שאניד . מ'ם ובכחן ח'ל הכהן לעמוד כי לית ליה בושה שכבר עלה משח"כ בישרחל ובח כהן שיעמוד חים ובכתן ח'ל הכהן לעמוד כי נית מיה בושה שכבר עלה משח"ב בישרתל ובת כהן שעמוד ישראל מפני הבושה ועיין לבוש ס"ז וכ"כ הל"ץ י"א יע"ש בזה ועמ"א בזה: (ח) שהראשון עש"ז גמרא גישין ל"צ ב' ועסי" רפ"ב ס"ג ובהג"ה ומ"מ אין מוכח דמשלים מנין הקרואים והא דחייבינן לפנס שני בלוי דיאמרו ממזר הוא ומפני חשיבתו קראו קודם לישראל אחר ויקרא עוד להשלים המנין כיון דחבש הוא ליולאים כדמיםין בגמרא שם ומיהו מדחזינן דע"ב כדין אשם להקה ה"ה ממזר מבלים המנין עםי רפ"ב. והא דהוריות ממזר ת"ח קולם לכ"ג ע"ה י"ל ביביבה ולשאר דברים אבל לחורה לא וכ"ש למ"ש המחבר בם"ד המנהג הפשוע כו' והשמיע מלה היו"ם: דהור יודע שרש"י גישין ל"פ ב' ד"ה אבל שאין כהן חולק כבוד ללו"י (דלא ליתי לאילווי שלה לויים לויים און חולק לישראל והן מתם במשכה אלו מפני ד"ש כהן כו" לאינון מושראל משמיו דות לוי נודשראל וחנו מות ביום בלום להוב לוי נודשראל בהנו בל"ב הלוכה לאו מפני ד"ש כהן כו" במת שום עו ישרמנים) זמי מין חונק נישרחל והן חמת במשנה אלו מפני ד"ש כהן כו' ומרטו לוי וישראל משמע דגם לוי וישראל מפני דרכי שלום ואי בדאיכא כהן בלא"ה אשור ליבראל אחר כהן שלא יאמרו כהן פנום הוא וקורא פעמיים (עיין לבוש בזה) אלא מיירי באין כהן ולוי וישראל שווין דאז לוי קודם מדינא כמ"ש באות וי"ו אז אין יכול למחול לישראל מפני ב"ב

ד'ב זוה מורה כמ'ב באות זי'ו דלוי קירא ראבון לכל הפירובי׳ זל"ע שלא הזכירו מזה כלום פ'ש ברש"י נקטינן נתפרדה החבילה פירש"י ז'ל מסורת מאטחינו ולכאורה נקטינן מחא שמעתא משמע דפריך מפני דרכי שלום ד"ח וחיינו כחנא דבי ר"י וקדשתו (דשאר לימודים הם דרך דרש ואסמכהא משא"ב וקדשתו והר"מ ז"ל מנה למ"ע ל'ב עמ"א ך' ור"א ד' יע"ש) וא"ב מוקדשתו אין ראיה שימא השיבות ללוי א"כ שפיר נתפרדה החבילה איבד כבוד'ו משא"ב לאיגך מתקבמו מוק קודם ליבראל א"כ באין כהן לא איבד כבודו ואדרבה קורא כאפון אלא דרשית לאפי כן והבן: בסתפקתי כהן פאש דכא אוכרות בפכה איבקדובתיה קאי וקורא ראשון אל לאו גם כהן בעל מום או כהן קטן. והנה אם יש כהן אחר בביה"כ פשוע דאסור לקמוא ראשון לכהן פ"ד גו כ"א ואם אין כהן אחר. הוי ספק ולמ"ד וקדמה אשמתכת שה ספק דרבנן לקולא לככן פיד כו כיש חם הין כהן החד הוי בפק זכמיד וקדבתו חשתכתח הוי כפק דרכנן נקונהו
דדרכי שלום ליכה הלה כשכהן מוחל כו' ועיין ההיע שימן ה' בה'מ ה' וב'ש ה' י"ה דמוחד
בגרושה והוי כזר כו' ועיין ר'מ פ'ו מה' ביחח מקדש ועמ"ה בימן רפ'ב הוח ו' קפן ליח
ביה וקדבתו דלהו בר עבודה הוח ולפ"ז בעל מום נמי להו בר עבודה הוח וכ"ח להם חלקיך
מקריב הכילה בכלל קפן נמי הוכל ומה בכך שהיון הולק עיין ר'מ פרק עבירי הי"ז יע"ש וה'כ
ל"ע מ"ש קפן מבעל מום ועמ"ש בריש הכימן במ"ז מזה ועיין מנהות ע"ג ה' יע"ש :

(ש) בחבר עש"ז מוכרח אני להארוך בכאן בנמרא גישין ג"ע ב' כהן אחר כהן פגם ראשון ולוי אחר לוו פגם שניהם כמ"ש באות ה' וא"כ כהן אחר כהן בהפסק לוו וישראל השש א' ליכא השם שני איכא דהלל הוא ועולה רביעי תי' הב"י ג' חירולים א' שאח"כ ג'כ לני וישראל ולפ"ז אחרון או מפטיר אסור (וצ'ל בלוי בג"ד ג'כ לא יעלה דלא כר"י בב"י דלב' הפירושים ג'ד יעלה מהרון הו מפכיר חבור (ור" בנוי בגד ג"כ לח יענה דנה כרי בביי דנב הפירושים בדר יעכב והמהבר בס"ו פסק כן דלא יעלה לוי מבחע ג"ד נמי לא ואם שהשמים מלח כלל עמ"ש באום והמהבר בס"ו פסק כן דלא יעלה לוי מהקבה הפר"ח השם יולאין בין גברא לגברא (כנראם מ"ם ראבון וי"ל ראבו"ן כהן בני ושני הלוי שני דודאי כשהם בביה"ל יודעים שכהן כשר דמל"כ מיך קראו ישראל אחר יבראל וכן הלוי שני בשר דאל"כ איך קראו ישראל אחר כהן וללי פגומים און לל חיישינן אבל חשש הוא יולאין ויואמרו הראשו"ן כהן שני הוא פגום "בגמרא מים אחר ליואלים היישור אול החשבור הלאבון המהברה בל החשבור הלאבר במירות הוא במחר אוואר הוא המהברה הלאבר החשבור הלאבר החשבור הוא המהברה הלאבר החשבור המהברה הוא המהברה הלאבר החשבור המהברה הוא המהברה הוא המהברה המהברה הוא המהברה הלא המהברה הוא המהברה הוא המהברה הוא המהברה הוא המהברה המהברה המהברה הוא המהברה המהברה המהברה הוא המהברה המהב בין גברה לנברה דמוחר לנאת דה"נ יולחין קודם גלילה הא סבורים בשי הוא יע"ש . קבה דמדכתב הפור בהפסק יברא"ל משמע באין לוי וכהן קרא פעמיים ורבוחא אמר שעפיי ה' מפסיק לה חישינן (ובדולה מזו לוי החר לוי בהפסק ישראל לה היישים לרחשון והב"י רמז לזה דכתב ואם אין לוי קורת פעמיים דמבמע דהפסק יבראל לחוד וא'כ כהן בני חבש פגום דליכא לוי וסובר דכולי האי לא בריק ביקרא הבני פעמיים עמ"א י"ד וחי' דהטור מיירי כעין גווג'א דגמרא דליכא השש בני ובנמרא בהוחזק באבוה לחוד והטור במוחזק באבוה כשין גוול מדגמונים דמיכו והשם פני ובנותמ בהוחזק במבוה ינחוד והטור במוחזק בקבוה ואימי׳ דשני ורק פגם א' ובהפסק שרי ולפ"ז אחרון מפטיר שרי עוד מי׳ הב"י דיאמר הבק בשני ומדינא דש"ם הסור משום הנכנסים ומש"ה לוי אחר לוי פגם שניהם אבל בעו"ה עבשו ליכא חשש נכנסים ומהני בשני כהן וכן בלוי והפסק ישראל בעינן דלא נחלוק על דין החלמוד בהדיא הנה בש"ע ע"כ חירוץ השני חדא דלא הזכיר כהן לוי ישראל בשני ועוד לוי אחר לוי בהבתן יבראל פגם שני ישראל הוא ואחי ולכן דכתב רמיא דאדרבה לאחרון ומפטיר אסור ש"מ כהי' הב' אע"פ בהוא כהן ומהני בלוי אחר לוי ופגם ראבון ליכא דמיד היו מרגנים ומיהו ז'א אלא דבבני אומר אע"פ בהוא כהן ליכא כלל פגם בניהם . והפרישה חי' כעין זה באופן אחר דהאידנא כהן אחר כהן אכור משום פנם א' כמו בימי הש"ם ובשני ליכא פגם דיאמר (ובלא אע"פ) אבל בהפכק יבראל מיד היו מרגנין וק' בלוי אחר לוי דאמר פגם שניהם יאמה הלפן בשני הוא ארבים לאחר היו מרגנין וק' בלוי אחר לוי דאמר פגם שניהם יאמה הלפי בשני וי"ל שמנהג זם בשני וי"ל בי הכי היו מרגנין וה' בחלי הב' כ' הב"ו ועוד י"ל שמנהג זם כו' ומבמע להע"ז ז'ל דהוא חי' אחר לא הי' רהשון . והבתא מבוארין דברי הע"ז ז'ל הביא קישיית כו' ומר א' והק' קושיית הב"ח וב"י רמז לוה מדר' ואם אין לוי קור כן כן פעמיים (מה בהק' הב"ז והי' א' והק' קושיית הב"ח וב"י רמז לוה מדר' ואם אין לוי קורל כן פעמיים (מה בהק' על הב"ח כתבנו פירוש הב"ח דמיירי במוחזק באבוה ואימיה וכעין הש"ם) והביא חי" שלישי (כבי הבנחו) והקבה למה לא אסור כה"ג וחירץ דחז"ל חקנו במשנה כהן לוו יבראל וכל שמשנה יטעו כו' וכן לוי אחר לוי כביש כהן שרי ובאין כהן אסור כבס"ו ועפי' קל"ח א' : ובדברי קדשו של הלבוב השמים לוי אחר לוי בהפכק ישראל כי מפורש כתב שם חי' א' של הב"י ובלוי אחר לוי לא מהני זה עב"י מה שהקשה דברי הרפב"א אהדדי דהיינו בכהן אחר כהן יש חשש שני הנכנסים בלוי בני ולא ידעו בקרא כהן לפניו ועא"ר אות י"ב ולמ"ש א"ש ואין להאכיך:

שני הגכנסים כגוי בלי ונח ידעו בקרח כהן נפניו ועם ר חות יב ונמיש חיש וחין כחנרך:

(1) ש"ץ עע"ז דא"כ לא ימנו לש"ץ והגן כהן רשאי לקרוח לאחר ואין ראיה ממרדבי דהולרך
ליחן מעם בש"ץ דהתם המצוח בלו : (יא) בושבי עו"ז בישבי לוים וב' יבראלים יש חקנה
ביקרא כהן לוי יבראל כהן לוי יבראל והשבישי כהן ואם יש רק לוי א' ויבראל א' דעח הלבוצ
ביקרא כהן לוי יבראל לוי כהן אה הע"ז הובר דיקרא כהדר המשנה ואא אמרו דרכי בלוש
דכהנים (אל"א) בעיון שא"א לקיים סדר המשנה ר"כ הכ"ץ כש"ז וכ"ש למ"ד וקדשהו ד"ת
עפר"ח כאן ומ"א ף ומ"ש במה לוי יקרא לוי ראשון ואח"כ כהן אחר כהן בהפסק לוי עמ"א
מפר"ח כאן ומ"א ברינה מדוף מהי היברא כן נונון לגוש ועד חדב י (גד) מרדי אוח י"ד וכאן שכולה כהנים עדיף טפי ביקרא כן ועיין לבוש עוד מזה : (יב) אבל עפ"ו משמע באוחו יום נמי שרי וכ'כ א"ר י"מ דקובע ארון ועמוד שרי באותו יום. ואדם חשוב

קלז (א) בגון עט"ז. עמוס' מגילה כ"א ב' ד"ה אין ומ"ש המוס' ומש"ה אין לחוש דהכי נמי כו' צ"ל דאין לחוש מה שלא הוציא מהכלל והביאו ראיה דפליק טנינא מהה לפעמים למעם ג"כ עיין תרצ"ג בפ"ז ד' נמי י"ל כמ"ש כאן . עפר"ח הביא רפ"ב דחענים באושי מעמד מפמע דכליק ענילה מהני בח' פסוקים והוא מעם . מ'ב גרם כו' יד על כם כו' קטוע בקטע מילות ישראל . ועמ'ש מ'א אות יו"ד ואי"ה שם יביאר : (ב) הרי זה עש"ז מגילה כ'א ב' עמ"א א' ומ'ש מה שיוכל משמע לכאורה בש"ן אינו כן עמ"א א': (ג) אפי' עט"ז לכאורה לא כאה מים פכים היו כמו ביחם המים בהית ו' ח'ו שניהה זו למירים לובלין ז'ל פיה יע"ב והנה במ"ם פכ"א ה"ז מיירי שדילג בשבת פ"א וקראו לז" גברי רקך" פסוקים ואפי" קראן כ"א ג"ג במו ש פכון הי דמיני בויני בשבתו פי חיקנו לו בברי לקן פשוקם ואפי קלמו כי זל בכן פסוקים בדילוג כר׳ מ"מ הואיל ועבר על תקנת חז"ל כ"א פסוקים בי לגבול לקרוא ג'פ וברכה משא"כ כבקראו ז' כ"א פסוקים רק דילג פ"א י"ל דאין מברך על פסוק א' וא'ש ההוא דמ"ס פי"א ה"ו דכתב בשבת דילג פ"א מוזר וקורא ולא החנה בנים עמו וברכה אלא דמיירי דמים פיתו היר דכתב בסבח דינג פיתו מחלי וקורת דמו המנים בנים עמו זכוכם מנת דמייני דומיה דהול שם בקרה יו"ד פסיקים ה"ה בשבה כ"א פסוקים (במדינה שגומרין החורה לכמה שנים) ובפכ"א מיירי שלא קראו כ"א פסוקים אלא דאם כן אין די בהו וג' פסוקים עמו וצריך להזור על הסדר ז' גברי כמו. בחול פהוח מעשרה, ודולג פ"א חוזר וקורא על הסדר חלתא גברי כמו שמבואר בם בפי"א והמהבר שכתב בחול אם לא קרא יו"ד פסוקים חוזר וקורא סחמא כפירובו על סדר עשרה פסוקים דבשבת פירש הוא ושנים עמו והיינו בקרא כ"א פסוקים ומיהו כפירום פני של הילו יל דאין קריאה פחוס מג"פ ואין ראיה דיברך לכך כחב באוח וחבמע דמברך ואי"ה שם יבואר: (ד) צריך עפ"ז דעחו ז"ל דכל פלא גלל הס"ח לנמרי (היינו להניח בארון הקודש) אע"ג פבירך ברכה אחרונה אין מפסיד ברכה ושאני פ' פרה בס"ה דבריך וגלל לנמרי ם באות ה' והב' פסוקים לריכין ברכה א"כ בחול ושבח שוין כל שלא קרא לאחר יעמוד הא' כמ"ב באוה ה' והב' פסוקים לכיכין ברכה א"כ בחול ושבת בוין כל שלא קרא לאחר יעמוד הא' וישלים עוד פסוק ג' ומברך ברכה ב' ומיחר ברכה א' משא"כ אם קרא לאחר ילך אחר ויקרא מבום פנם (וס"ל דלד לקל"ה ס"ו דעומד שם כו' עא"ר כאן אום ז' ולפ"ז לבאורה פליג עם מכום פנם (וס"ל דלד לקל"ה ס"ו דעומד שם כו' עא"ר כאן אום ז' ולפ"ז לבאורה פליג עם המ"א בחלחא א' למ"א מפסיד גם ברכה א' ב' דמחר אחר (אפבר דוקא או עכ"ם אם יליה דאין כ"מ דסוף סוף הין מרויה הראשון בברכה א' אפל למעט במהלוקת עדיף ולאמר דבחדא פליגי דלמ"א מפסיד ברכה א' ומ"מ מחרו למפרע והלפך בחול שהוא זקא הקרות לאחר עכ"ם בחול שהוא לקל שלח שלח ברלה מליות לחור עכ"ם בחול מרוית (דלא כס"ז והא בהא חליא) א"כ ראוי שיקרא השני ג"ם מהחלה למפרע כש"ז דאין הא' מרוית (דלא כס"ז ולהל כמ" ולהלן כמו בש"ו דראיי לרווחא דמלחא שווביף ג"פ כו' ורדיה לזה דאל"כ אלא יחחיל ממש ממקום שפסק הא' פשימא דמברך ברכה א' לפי הבנת הא"ר במ"א דאל"כ אלא יחחיל ממש ממקום שפסק הא' פשימא דמברך ברכה א' לפי הבנת הא"ר במ"א ואי

בישראל ולוי לוי קודם כבס"ו ויל כאן שיש כתנים יאפרו דלוי זה חשיבותו מפני שהוא כהן ול"ד (סד ועם"ו אות יהי (כא) אין ניסיא ואיי פה מלפדנו רפשיפא דמיירי שרוצה לקרות ביי דבפחית סי אין קורין: (סב) יום או יומים ליד כל שקובעין איון ואפשר דלוד קובעין ה"ה מניהים כך בחבית וכרומה שפיר דמי והעולם מקילים בכל ואין נכון: (סג) אדם חשוב עמ"א בפ" זכור ד"ת לחולה לחוד נמי מביאין ועיין תרפ"ה אי יוצא בקריאת הפרשה שקרא ככר בשבת: כתב איר אות שעלה לא ירד וקברים פגם דידיה כל שמוחל רשאי ופנם ראשון לא מהני יעיש: עיון יד סיום שעלה לא ירד וקברים פגם דידיה כל שמוחל רשאי ופנם ראשון לא מהני יעיש: עיון יד סיום לס"ד וקרשתו ד"ת דכבוד חו"ל עדיף מפי דאבל אפור בד"ת אבל מום שולה בש"ר אות מ"ו מ"ש המחבר בכהן סופא וכן בס" קמ"א כתבנו לע"ל מוה דמשמע כהן בעל מום שולה ראשון וצ"ע מ"ש שולה ראשון וצ"ע מ"ש שולה ראשון וצ"ע מ"ש ארה כהנים ונסי רפ"ב במ"א אות ו"ו ועמ"ש איזה בקל"ו: "ה"ל (א) מצוה ע"א משמע דתה מופל בעירו מודם לעשיר נכבד כר וברפ"ב לפני ת"ח שאיז שאיז

בסקים שיש שאר כהנים ועם" רב"ב במ"א אית וי"ו ועמ"ש א"ה בקל"ו:
קלן (א) מצוה עמ"א משמע דת"ח מופלג בעירו קודם לעשור נכבד כי וברפיב לפני ת"ח שאין
מופלג (ומה שנוהגין באיזה קהלות קמנות לקרות לפי השנים או לפי החתונה ש"ח
קודם ת"ח לאו שפיר עברי ואיסירא הוא) עם"ז בקנ"ג אות "א: המחבר כתב שבת ויים ויוה"ב
אע"פ שחשב זי מררינות דסובר רשאי להוסיף ב"ם ויוה"כ כבס" רפ"ב והמור כתב בשבת לפי הסדר
י"ם ה" יוה"כ ר עב"י ע" פרישה בחול פשימא קורין שלישי הגדול יע"ש וערש"י ניפין מפך א"דה
מי בשבת דלא לתי לאנצויי משמע בחול לא וביפי התלמוד וה"ה עכשיו יכול לקרוא בחול למי
שירצה: הלבו"ש אע"פ שכתב ברפ"ב שאין מוסיפין ביו"ם ויוה"כ אע"פ כן כתב כאן "ים ויוה"כ
בני פרינה אמשר רשאי ע"ן רפיב בלפשים "מ"א מי הם הקירסים והחייבים ועאר כאן בשם כן הנושא בתולה כידם לנישא אלפנה ואלפנה לחלוצה וחליצה לגרושה ועפרות קלוה סוב וחילק ל.רישה יתלוגה עלים בקלה מזה. אם קראו לא לסית ותמף חבירו או קנה שני בדורק ליישה וחלוצה עליש בקלה מזה. אם קראו לא לסית ותמף חבירו או קנה ששי וכדומה עד"ם שפ"ב בשיך ואיר כאן יע"ש. מש ת"ח בעל היראה קודם לת"ח מפולפל ואין בעל הוראה יראה דהיינו מיני ועוקר הרים סיני עדיף. ומיש המ"א הת"ן בראשית עולה במקום כה"ן או התן בראשית לחנד או ישראל במקום כהן בפרשת בראשית עמ"א קל"ה זיין:

קלז (א) ואתר עמ"א. יש בכאן כיונה אחת לדעתי כי הביח ופרישה העתיקו קצה בניונא הדא שלא לקרות לאמצעי נא או לראשון או לאחרון והקשו דאמצעי נמי יש לו מעלה וא"ר הבין (כפי מה שהבנתי אני מדבריו) דוודאי ראוי לא' ואם לא יקרא לב' ואיל בהברח לג' פחות מ" א"א ודקרק כן מרש"י מנילה כ"א ולפ"ז מ"ש לא לאמצעי היינו שימתין בכוונה אמור וה"ה אם ימתין על אחרון מכנייש שניהם אבל המ"א העתיק שלא לבייש אחרון לחוד ולרבריו דנפשיה קאמר כן (ולא לנפרי כרש"ל) ולשיפתיה באות ב' דהשתא ש"צ קורא כחד גברא דמי ואחרון חשוב יותר כמו ניח דאחרון עדיף מראשון ואה"ג דראשון נמי לא רק אחרון. ודע אע"ג דכהן חשוב מפי מ"ם בגפרא בסתבא אטרו איזה שקרא ד' משיבח משמע וודאי אף כסדר המשנה (גימין נים א') אפיה אין גול כי כיא יש לו סעלה. והגה בגמרא נהן מעלה לג' מעלין תיפון מהכרח של לפחות מיו"ד פסוקים לפרות מאו"ד מעלה. והגה בגמרא נהן מעלה לג' מעלין תיפון מהכרח שלא לפחות מיו"ד פסוקים לפירשיי שם אם לא קרא א' או ב' מה עשה השלישי ולכאורה דגים שלא לפחות מיו"ד פסוקים לפרוש לו ממיא בשם ש"ל וכמדומה שהמנהג לקרוא לג' יותר מכהן ולוי באחר קורא (כמו ש"צ ווה דלא כמ"א האדון ז'ל עשה כלומר ולכאורה סובר הייתי דה"פ ליד ד' ה"ח פרשה יבים מי שקרא ששה משוכח וברשי מגילה כ'א כ' ד'ה ראשון אם יש ריוח בפרשה וקראו כ'א ד' כולם משובחים משמע דכיון דיש לחלק ראוי שיחלקו בשוה ודוקא י' פסוקים דא'א לחלק או יכול כ'א לעשות מה שיוכל [עס"ז ב'] ושוב ראיהי שכוונתו פשומה משובח צ'ל יותר לא לגגות אחרים עד"ם אם כהן ולוי קראו רק נ"ג אין מנוגים בשביל זה ומ"ש מנ"ח לב"ה ע" שבת פרק שני אלמא אחרון חשוב יותר ותי׳ עמ׳ש באות 'א׳: (ג) נמנחה עמ׳א הביא תה׳ד כ׳ר והא בהמחבר לקכן בשם הב"י ברפ"ב ואמנם מ"ש שלא ראה מ"ס גם בהנמ"ר לא ראה בפ"ב מהית אות מ"ם שבוצור שם דמברך יניש והנה בלא"ה קשה לי עמ"ש מור"ם מלובלין ז"ל דאפיקא לא מברכן שמבוצור שם דמברך אקב"ו שפיר משא"ב דנתקנה מפני כבוד התורה בציבור כמ"ש בסי קל"ם מ"ח וכמ"ש ברישס" קל"ה א"ב ל"ש זה גם למ"ש הפרישה בסי ס"ו מפק ק"ש דמברך דכל שמחוים לעשות וא"י אם עשה מברך וכאן נמי הכין הוא דודאי מחויב לקרות היום אם ביום הב" או ג" ווא" אם יצא (דכה"ג לא אמרינן מפק דרבנן לקולא דומי הרשב"א דהכי נתקן יע"ש. ולדינא העלה ע"ר "ן מנילה) ומיתו המ"א בס" ס"ו הביא תשובת הרשב"א דהכי נתקן יע"ש. ולדינא מ"ח וקרוא דמופי וום שהם חובת היום אם לא קראו כלל אע"פ שקראו ה" גברי בספר א" מוציא ס"ח וקרוא דמופי ול" מ"ח ב"ל מור ב"ל מור וואס מ"ל ה" א ד"ר הך אמר מור ב"ל ב"ל מור ב"ל מור ב"ל מור ב"ל ב"ל מור ב"ל ב"ל מור ב"ל מור ב"ל מור ב"ל ב"ל מור ב"ל מור ב"ל מור ב"ל מור ב"ל ב"ל ב"ל מור ב"ל מור ב"ל מור ב"ל ב"ל מור ב"ל ב"ל מור ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל מור ברכה ולים פרי החג אפי מוספי פסח מדסתמי התוס׳ מגילה כיג אי דיה חד אמר יעיש מחובת היום צריך לחוזר ואפי יל בהא מים אין חשש ברכה לבסלה דמה לי אם קרא מיר חובת היום אר צריך לחוזר ואפי יל בהא מים אין חשש ברכה לבסלה דמה לי אם קרא מיר חובת היום או או אחר זמן. ובדילג פ"א אין חוזר דכיל שכן פפי המועדים (ואיי מלת כיש דפרי החג מבואר בנמרא נמי הבין הוא ואפשר לדיריה דפים אין חוזר) ואים בנידון מירים מלובלין זיל הוי כאילו לא קרא כל כר ומשמע אם קרא ביום הני דבקיאין כר אין חוזר ומברך על יום השני כ"א קורא בלא ברכה כפסק מור"ם מלובלין זיל כה"ג גם אמנהג"א לא מברכין ושאני קידוש י"ם שני דמברכין דלא ללולי והדברים ארוכים אין עת האסף פה: [בוה שצוה האדון זיל לעיין בלבוש מיו שכובר כפי לולולי והדברים ארוכים אין דת האחוז ומברך דעיקר חובת היום הוא ומה"ם מיל שני מול לפני פסח) ומיהו פרשת פרה יש ני מעמים אי שהוא דית ליא הרצי ברשש מונה"ם זיל לי דבני בה בים בלברא ובאלו לא ברצי בל"ל לע ברצי בל"ל ב"בני בל בלי בל בלי ברצים בל בל"ל לע ברצי בל"ל לע ברצי בל"ל ב"בני בל בליים בל בלים בל בל"ל ב"בני בל בל"ל ב"בני בל בל בל בל"ל ב"בני בל בל בליים בל בל"ל ב"בני בל בל"ל ב"בני בל בל"ל ב"בני בל ב"בני בל"ל ב"בני ב"בנים ב"ב"ל ב"בנים ב"ב"ל ב"בנים ב"ב"ל ב"בנים ב"ב"ל ב"ב"ל ב"בנים ב"ב"ל ב"בנים ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"בנים ב"ב"ל כמיש מוהר"ם ז'ל ב' דהוי רק רמו בעלמא וכאילו לא קראו כלל לא וכמ'ש המ'א אות י'א ושם יבואר קרא כלל: בסתבקת היום אם דילג פ'א אין חוור אבל כל הענין הוור וביום הג' הוי כאילו לא קראו קרא כלל: בסתבקתה בדילג פ'א בשבת בפי שקורין אותה במועדים מהו דעיכ חוזר דלא יקראו זה הפסוק קרדם השלבת התורה משאיב כהיג ועי לבוש ס"ה ומ"ש שם ב' וה' אין מחובת היום לשימריה בס"ו וצ"ע פ"ש מדסתמו ל"ם בחנ דינא דגפרא עפיש בקל ח מזה: (ז) פרשית עפיא ימישב מאר הקרום בוה: (ח) צייך ימים מים המונדת (שהם חוכת היום) מחלקת הלביש והמיא עפיש באר הקרום בוה: (ח) צייך עמ"א מ"ש ש"ל בב"י ליתא אבל באיר אות ז' כ"כ בשם מ"ל דמברך לפניה ולאחריה ומ"ש ויתחיל מהאן ולהלן משפע לא מאותן ב"ם וכן הכין איר שם פרבריו ולפ"ו לכאורה בתרתי פליג עם הפ"ז עות די וא"ה בפ"ז יבואר בוה באורך: (מ) פחות מם" מס"א וא"ר ועמ"ש באות גדה"ו מזה והלבוש במ"ג עוד אית ותיה בתובת חיום אם דילג פיא אין חוזר אבל כל הענין הוזר וביום הג' הוי כאילו לא

דולג שקרא פסוק למפרע מה שקרא הבירו) צריכן כולם לחזור הואיל ותרתי לריעותא ח' פסוקים וגם זה ש"א כסדר משא"כ בקראו שנים ג"ג פסוקים ושלישי רק שני פסוקים חוור הוא לברו הג" אבל המ"א לא הונח לו בכ" דרכים אלו באית מ" סובר דולג מהני כמו באנשי מעמד בראשית ווה אבר וום אלא האורות בל דרכים את באחתם שובר התל פחני באפשי מעבד בראשות יוהי רקיע תמניא פסוקי . הכי באות ד' סתבנו דהמחבר משמע דנוסחתו במ"ס לא היה שיקרא על הסדר כ"א חוזר וקורא בדילוג כ"א אותו פסוק וב" עמו בחול כשלא קרא י" פסוקר יעיש ויש לנו דרך ג' בזה והוא דאם הג' קרא ב"פ חוזר וקורא הוא ג'פ ויכואר א"ה במ"ז אות ד' ואם לא קראו בין הכל רק ח' פסוקים דהיינו הכהן קרא ב"פ ולוי וישראל ג'ג היכי נעביד יקרא הכהן ג'פ אין דאוי לקרות אחר ישראל עסיי קליה במ"א אות י"ד ואע"ם שהוא אותו כהן יש חשש לנכנסים אחר ישראל כו" והמ"א לא רצה לפרש ככל הג' דרכים ועס"ש אייה במ"ז אות ד' מזה: (יא) ומברך עמ"א זה מעם הכ"י כשם הכל בו בשם רבו (באר הגולה ז' ט"ס וצריך לציין על פ' פרה) ומור"ם מלובלין ז"ל כתב הביאו המ'א ו' פ' פרה ד'ת וא'י אמאי לא דהתם כאילו לא קראו כלל ובח'ה סוכות המעם דספק הוא יעיש ובלבוש כתב בסיו כתב המעם דהוא חובת היום ומש"ה כתב בפי המיעדות נמי אם דילנו חובת היום חוזר ולכאורה היינו פי המוספין אפיי פסוק אי שוב דאיתי שכוונת הלבוש אם דילנו עיקר חובת היום הוי כמו לא קרא כלל כמו פי סרה אבל דילנו פיא ואין עיקר חובת היום אין חוזר ועיש סיה נתן מעם בי והי דילנו פיא אין חוזר דאין חובת היום לא משמיעך יע"ש וע" אית וירו: (רב) הראשון עמ"א לכאורה כוונתו אע"ם שקורא מהדש נ"פ אין ראוי לקרות גם מה שקרא האי והוכוז מרח וירבר תמניא פזוקי ותקנו דולג חשש היוצאין ולא חשש נכנסים גם מה שקרא האי והוכיח מרח וירבר תמניא פזוקי ותקנו דולג חשש היוצאין ולא חשש נכנסים יתקנו יקרא מתחלה הלוי ויוסיף ב"פ (ומעמד ל"ק יתקנו נכנסים ויוצאים ויקראו כהן ולוי הפרשה דות ודאי דצריך להוסיף ב"פ היכא דאפשר) ומ"מ קשה דות לכאורה א"צ הוכחה דדולג פ"א נמי דה ודאר "צריך כהוסיף בים היכא דאפשר) ומים קשה דה כנאורה איצ הוכחה דדונג פיא נבי בקום החירו וציע: (יג) אינו עמיא הניח הנחה קיימת דאין עולה מפנין ולא כתב אחור שים דמותר לגמרי (ומ"ש באות י"ב דלכתחלה לא היינו בעולה ממנין ואפשר אפיי פחק א' למפרע לא) וברפיג ס"ב הרוב הניה ו"א דשם מבורר משאיכ רק משמעות והנה בשקלים שחל בואהת תצוה (לדידן איא לחיל כ"א בפשומה במשפמים ומעוברת ויקהל פקודי לבוש תרפיה סיו) אמרי במגילה לי א' אביי אמר ו" עד לכפר על נפשותיכם והז" מפמיר מכי תשא דאי ששי עד כי תשא יאמרו ל"א אביי אמר ו" עד לכפר על נפשותיכם והז" מפמיר מכי תשא היכר לפרשת שקלים כ"ה שם שהשביעי גמר הסדרא שאמרו דעד לכפר סיום הסדרא ולא יהיה היכר לפרשת שקלים כ"ה שם הריעות ע"ה מ"א "א" עד לכפר והשמיני מפמיר שמותר להוסיף עוד ב" שיות הקשה המיא אי יוסיפו למפשיר ג' פסוקים ותי דטליק ענינא. עוד הקשה יקרא הששי עוד קישיות הקשה המיא א' יוסיפו למפשיר ג' פסוקים ותי' דמליק ענינא, עדר הקשה יקרא הישי עוד ג'פ בכי תשא (נישום הנכנסים) ויחזור המפשיר אותן ג' פסוקים ויוהיה היכר ותי' כיון דאין איסור יאמרו דהסדרא מסיים לכפר כי' וכ"ת לכתחלה אין עושין כן כמ"ש באות י"ב ואפי' לקרות קצת מה שקרא הא' אין עושין כן מ"מ בין לכתחילה ודיעבד לא יהיה היכר. והשתא קושיא א' ג'כ מתורץ דאי יקראו ז' עד לכפר והח' ככי תשא אין ויעבד לא יהיה היכר. והשתא קושיא א' ג'כ מתורץ דאי יקראו ז' עד לכפר והח' ככי תשא אין היכר לפ' שקלים מידי דהוי אש"ת לקמן רפ"ב דאין איסור כל שאין עולה ממנין ויאמר הסדרא מסיימת לכפר משא"כ הששי יש היכרא דבעלמא אחר שהרי השביע עולה ממנין וקרא שביעי להשלים מידי מא מידי בי ששיעה או שונג קרוב למזיד לא מיקרי לא אפשר וא"כ כ' שמא כהיו מהוה לפרות מה שכבר האו שוב ראום ידיכרא שביעי ממיג ברכה לכמלה ליכא מיותר לפרות מה שם היה לא בקר קראו שוב ראיתי דיקרא שביעי מסיג ברכה לכמיה ליכא דמותר לקרות מה אסור לקרות מה שכב קראו שוב ראיתי דיקרא שביעי מסיג ברכה לכמיה ליכא דמותר לקרות מה שקראו כבר ואפשר לא אפשר מיקרי ועולה ותבן ועי בחירושי מנילה ושמי המפסיד עולה : בק"ח במיז ומ"א אבאר עוד שיב ראיתי שאין מפירש ברפ"ב ס"ו קראו לששי המפסיד עולה : קלה (א) לא עמיא הביא דין אגודה דיתחיל למפרע וו"ל מתרי מעמין או יוצאים בהתחלת הקריאה או נכנסים ויראו דהא שייר ב"פ סמוך לפרשה ויסברו שמותר לעשות כן ולשייר ב"ם כו' והכיא המ"א ראיה מתום' שגילה כ"ב א' בתום' ד"ה שאני ובהג"א שם (ושם כתוב לאמר פסח ועצרת וא"י למה לא נקמו מועדים כמ"ש המ"א דכולל ג"כ סוכות ועמ"א קל"ו וי"ו תום מגילה כ"ג א" אם קרא ביום מוב ושכח ולא קרא חובת היום כתב לים בסוכות דמדינא דגמרא לקרות בקרבנה החי א" אם קרא ביום מוב ושכח ולא קרא חובת היום כתב לים בסוכות דמדינא דגמרא ליכא בכל המועדים שתי ס"ת כמו שיראה הרואה ברא"ש מנילה ליא בסוכות ג"כ כ"א בחה"מ סוכת פרי החג לא כי"ם גופא ומלת יו"ם אין סובל חה"מ עמ"א ת"צ א" הרחמן א"א "ם ובלא"ה קשה וצ"ע) והנה מהג"א ותום יש לדחוק ולומר דה"פ שאין לקרות ב"פ וני מחדש א"א יש ובלא"ה קשה וצ"ע) והנה מהג"א ותום יש לדחוק ולומר דה"פ שאין לקרות ב"פ וני מחדש שיתיה ג'פ מה שלא קרא הא' וגם ידלוג דא'א דסליק עניגא ודי בשני פסוקים וכסיש בקל"ז ס"ו ומגמרא מגילה כ'ב א' לכאורה מביאר ההיפיך מאגורה דשעה ושייר ב"פ לתיק קורא ב"פ ופ"א מפרישה שאחריה ולתגא בתרא ג"פ מאחריה ולא דולג וי'ל דשם רק ה' פ' ואם ידלוג יש חשש מפרישה שאחריה ולתגא בתרא ג"פ מאחריה ולא דולג וי'ל דשם רק ה' פ' ואם ידלוג יש חשש נכנסים שהא' לא קרא רק ב"פ לו"א דלת"ק קשיא דלא חייש לנכנסים כ"א ליוצאים אלא ש"ם הך יוצאים אין חשש דאסור לצאת באמצע וא'ל דהך יוצאים שוים בפלם נכנסים ולתנא קמא לא חייש ולתנא בתרא ימעו הנכנסים בפ' ה"פ משא"כ היכא שיש יותר מה"פ ידלוג לתקן הכל הא מנלן והנה המקשה דפריך במעה לדלוג אפשד דפריך אף לת"ק דע"כ שיולית שייל דבר תימא דלא קרא הא' כ"א פ"א או ב"פ אכל זה לא ישאל מה שהנית ב"פ סמוך לפרשה ויסברו שטיתר לעשות כן וינהנו כך תמיד ומשני דאפשר אלמא באמת לא חיישי לכך וכת דהתם ה'פ ויטעו הנכנסים שהא' קרא רק ב"פ לת'ק קשה דוח שיוליה ווה אין שייל אלא דבאמת לא חיישי לכך , והנה טעמא רבא יש דודאי כל שהקורא עושה שימעו בו איסורא עביד משא'כ שיתקן הקורא לוה שקרא לפניו אין עליו אחריותי ועמ"ז תכ"ג כעין זה ומש"ה חשט יוצאין באמת קשה "על השני לו"א המ"א דאפור וגכנסים בס"ד היה סבור כן ובאמת אין חשש דאין עליו אחריות הא' שעשה שלא כדין ואף עתה דש"ן קורא יאמר הב' שה שקלקלת לתקן שאני לא אקרא פ"א למפרע ואם קרא הא' ב"פ בהתחלת הפרשה דליכא שום חשש כ"א מהשני בנכנסים והב' הגורם שיטעו בראשון אפשר דולנ דולג . עמ"ש באות שאח"ו איה . עמ"ש בקמ"ו ובס"ס זה: (ב) לא עמ"א מלת לא יתחיל י"ל כלר לא יגרוס הא' שהב' יתחיל כך (וכ"ה בנס" כ"ב א' אין מתחילון שהב' יתחיל) או מפסיר כה"ג א"ש כפשימות כי הא' לא עשה כלום (ומדלא פירש כפשומו אם עבר הא' לא יתחיל הב' ש"מ כה"ג נמי א"צ לדלוג אף שהמעות מתחול מב" וו"ש א"ר א" וכן נוסה דעת המ"א) וראיה מהקרבתם מגילה כ"ב א"דברי המתחיל אין אע"ג דיודעים שהמפטיר בשנייה מתקנת רב עמרם: [מ"ש המ"א בד"ה כתוב בד"מ וד"ה עוד במ"ו פירשנו זה דתתום" חששו לנכנסים בכאן יותר מיוצאים דיש קצת הוכחה שלא קרא לג' כ'א וכיום השבת דאל"כ היה לסיים ביום חשבת ועפר"ח תכ"ג וכפי דעתי ההריומית גראה שכיון האדון ז'ל בזה כוונה מיוחדת כמו שאתה רואה כי בתוספות שם ד"ה אין י'ל בג' פנים או דפרשה ב'פ יש לחוש נכנסים וכ'ש יוצאים (דמאן דלא חייש לנכנסים חייש ליוצאים היפך סברת פר'ח בתכ'ג) ושאני וביום השנת דיש ב' צירופי מעמים א' ידוע לעולם תמוד קוראים וגם הוכחת דאיכ הג' היה לקרות ובראשי חדשיכם וזה היפך דעת תח"ד . וכל הפי הג' ב' כך וגם הנכתה דאיכ הג' הית לקרות ובראשי חדשיכם ווה היפך דעת תה"ד. ו"ל הפ" הנ' ב'
תרוצים א' דוע שיש שם פ' ומ"ש לעולם היינו שיש פרשה. ות" הב' ועוד דע"כ ידעו שג' קרא
ג'פ דאל"ב הא יש לו לקרות לג' ובראשי חדשיכם ג'כ וות מסכים בכל צד לתה"ד דפרשה ב"פ
רשאי לסיים כהחלתה או סופה מהנך ב' תירוצים ולתה"ד א'א לומר כך דאיכ אמאי לא הביא לה"ה
ואלו ודאי מסקשן אין כ"כ הכרע (ד"ל עדיפא פריך עא"ר ב') אלא ש"ט דמפרש ב' תירוצים בתי
והיינו א' דיש פרשה ועוד את"ל דוה לא יועיל מ"ם בר"ח יש הוכחה מדקראו ג' גברי בפ' תמיד
וביום השבת (שאין כ"כ מענינו של יום) הית לקרות כהן ולוי עד ובראשי חדשיכם וג' ורביעו
מחצה בר"ח לכבוד היום ויהיו שקולים ש"ט כו' ווה הפן השני ולפ"ו אדרבה הת" הב' סותר דיגו
של תה"ד בעלמא ולוה צירף קושיית הגמרא לתי' א' ולוה כתב המ"א ולא נהירא דהפירוש בתום"
של תה"ד בעלמא ולוה צירף קושיית הגמרא לתי' א' ולוה כתב המ"א ולא נהירא דהפירוש בתום"
או כתי א' או כג' והבן: (ג) בדבר מוב עמ"א מפצ"א ציה בזכרונות יניש. ועכ"י תכ"ח ובמ"א תי"א או כג' והבן: (ג) בדבר מוב עמ"א מפצ"א מ"ל צ"ר בולרונות יניש. ועכ"א תכ"ח ובמ"א ת"א או כג' והבן: (ג) בדבר מוב עמ"א תהצ"א ציה בזכרונות יניש. ועכ"א תכ"ח ובמ"א ת"א חוב" או כתי א' או כנ' והבן: (ג) בדבר מוב עמא תקצ'א צ'ה בזכרונה עיש. ועסי תכ"ח ובמ"א תז קללות שבת"ב ומשנה תורה ועא"ר שם אות "א: (ד) ויסיים עמ"א עא"ר ה' דלא יתחיל דלא לייתי לאנצויי ולא לסיים דאל תעמוד בדבר רע. נוהגין לקרות החשוב לאחרון דבוכן הש"ס אחרון מברך לאנצויי ולא לסיים דאל תעמוד בדבר רע. נוהגין לקרות החשוב לאחרון דבוכן הש"ס אחרון מברך ברכה אחרונה והיה הוא הגולל תי"מ פ"ק דמגילה או מעלין בקודש ע"ש. ויש מחשבין ששי וד וא" למה ולומר ד' גנד קני המנורה (נד מצוה ותורה אור) ואמצעי נד מערבי ז"א במנילה כ"ג א" לא

אמרו כן ואפשר הי ביים ושכת שמוסיפין הי שבי ובמקר שאין מוסיפין הי מעולה שהוא לכבוד השבי ובמקר שאין מוסיפין הי מעולה שהוא לכבוד היום דבוהל בי אי ד"ה הני : עיין קטיו אי הנכנם היום דבוהל בי גי ד"ה הני : עיין קטיו אי הנכנם לפי שעה אי רשאי לצאת וא"ש תוס' מגילה כ'ב ה"ה ואם איתא נכנסים ויוצאים מיד ע' מ'א אות א': לפי שעה אי רשאי לצאת וא"ש תוסר פעמיים וני עפרות נ' ג'פ ום"ש הריע לא עלה אע"פ שקרא ב' מקרא לא קרא נ"פ יע"ש ועב"ח ולמוש עכשיו גם העולה ראוי לסדר ולפין רב אבדר וכדומת מקרא לא קרא נ"פ יע"ש ועב"ח ולמוש עכשיו בי העולה ראוי לסדר ולפין רב אבדר וכדומת

והין להאריך : ולענין דינא אשמיק מקו'ק שלי הנכרך בסידור) ודאי קיי"ל ספק ברכות לקולם והברך והשמא אם קורא יחחיל מפסוק שלישי לחוד (דאם למפרש נראה בברכה א' בטעות) ומברך רק ברכה כ' ואם קראו אחר אפשר יעמוד השני כבסי' קליה ס"ו כא"ר כאן דהא באירע בכהן מין כנה לי הוד לקרון מזול מפטר יכונות הכני פכם. פקרה כי די די די די פון דהם בחירע בכדין ב"פ כה"ג וקרא לוי בהכרח יעמוד לוי דאין קורא לוי בחחלה במקום שיש כהן לא פלא וכן אחרון יעמוד הב' ויהיה מפטיר אבל במפטיר כה"ג אם קרא ב"פ אש לא קרא לאחר יקרא הוא פ"ג ויברך ברכה ב' ואם טעו וקראו לאחר למפטיר בהכרח יקרא אחר משום ביוש וכן בחול שלישי כה"ג. עא"ר אות ז' גם במפטיר כה"ג ב"פ דינו כמו שאר קרואים וחיינו אף מפטיר דשבהות השנה וכ"ש מפטיר דמועדות . ומיהו כה"ג אם הנית רק ב"פ עד הוף הסדרת מודה הט"ז דברכה ה' בטעות דלא נשאר רק ב"פ ויברך ברכה א' ג'כ וכן בששי קראו עד סוף הסדרת ונשארו רק ב"פ השביעי דולג פ"א למפרע : אם בפסח ועלרת קראו לרביעי הכל ולא נשאר כ"א ב"פ לממשי וכדומה ביו"כ האחרון דולג פ"א למעלה ולא יקרא למטה שאין מפ' המועדים כ"א ב"פ לממשי וכדומה ביו"כ האחרון דולג פ"א למעלה ולא יקרא למטה שאין מפ' המועדים כמ צפ לחוום הכדומה ביו כ החתות אונג עם משפט הכל מענין חג חום מגילה כ'ב א' ובפרי החג אם קראו ללוי ביום הד' יקרא הישראל המישי דהכל מענין חג חום מגילה כ'ב א' ד'ה שאני ומהרשיא שם עא"ר קליח א' : והוי יודע אם הכהן קרא ב'פ וקרא לוי וישראל ג'ג או אפי' ד"ד בחול יל דיקרא ישראל עוד ג'פ מכאן ולהלן וב'פ ראשונים שא מפרכו מידי דהוי חיסר לגמרי בחול שפיר דמי ובשבח ל"ע הם יקרה ישרהל ב"פ ועוד פסוק ג' (ולמפרע אין חשש כמ"ש הלבוש ס"ה דחורה מגילה מגילה נחנה) יש חשש הנכנסים יאמרו ישראל קורא ברחש הסדר ויש כהנים בביה"כ (השם נכנסים ויוצאים מיד) ואם יקרא כהן יש חשש ג'כ אחר במש השתי היש כשהים בפים כ (משם בכנםים היוכנהם מיד) מום יקנח כק יש משם ג'ם מחת ישראל ואפשר חיסור לריך לקרות בשבת משא"כ שלא נהברכו ג'פ בדיעבד אין חוזר ודוקא לכתחלה כל דאפשר לחקן מחקנינן. העחק מקונטרס קטן שלי שם. עמ"ש באוח שאח"ז: (ה) וגלל עט"ז לביטחים באוח ד' ומינה מפטיר קרא ב"פ והניח פ"ג וגלל ממש יודה הט"ז דמברך ברכה ה' עמ"ש בחות הקדום : (ו) או עפ"ז בב"י הוכיח מהנשי מעמד בראשית ה' פסוקים דולג ולא חקנו נכנסים ויוצאים לקרוא הא' הכל וב' הכל אלא דהיכא דאפשר עוב ביקרת עב"פ ב"פ מחדש ולא הייבינן לנכנסים ויוצאים וה"ה ר"ח וידבר חמניא כסוקים לוי קירת ב"פ מחדם דת"ה שיקרת ג"פ מחדש ישתרו ב"פ סוף הפרשה וחשש יולתים יותר חיישינן מנכנסים ומש"ה אמר המחבר היכא דלא אפשר סגי בשנים והא היכא דלא אפשר שגי בזוה שקרא הראשון לגמרי כמו פרי החג וליל הרושא אלא בפרי החג לא אפשר ברביעי שהוא לכבוד המועד ובעי דוקא ספיקא דיומא (לא להלן ביום החמישי עמ"ש באות ד") א"א כלל משא"כ כ"ח אפשר קלת ומש"ה קורא ב"פ מחדש וקמ"ל דל"ת בר"ח יקרא ממש מה שקרא הא" כוי

ועמ'ח ייב: קלח (A) ופרשה עט"ז עיין סימן קל"ה אות ט" מזה (ט"ס ס"ח וג"ל סעיף יו"ד):
ודע דבתה"ד סימן כ"ב הוכיח דאין חילוק כו' ופרבה ב"פ מוחר לפייר בתחלה
ממגילה כ"ב א' ובראבי חדשיכם פשו חרי כו' ובארבעה עשר דפסה סחומה כו' קשיא לי קלת
דלא מפיים שם ואין משיירין כו' והקושיא דסליק סידרא וערב"י שם ד"ה ליקני עשה כו' כוונחו ילט משים שם אותן משירין כו התקופית הבתיק פיתרת הפובי בם יר הקופית פר פותמו וחלין משירין ולכאורה דאין סובר כחום׳ ד'ה שאמי יע"ב וא"כ לדידן דפוסקין כחום׳ לית הוכתה ומ"מ גם רש"י וידה להום׳ יע"ש. גם מ"ש תה"ד דרשאי לשייר פרשה ב"פ שיין פר'ח תכ"ג ר'ל דוקל לשייר הא לקרות הפרשה ב"פ אין רבאי ושכן מוכח ממום׳ ד"ה אין מחחילון יע"ש ואע"ג דולאים שיותר חשש מנכנסים (שהרי מאן דמחמיר ביולאים מיקל בנכנסים דשולי׳ בייל ע"ש הומים יותי מפס מככנסים (שטר מיון הממור ביומים מיקר בכנסים יביוני ביימים בגמרא) ומ"מ כאן יש קלת הוכחה דלמה לא גמר בפ' הקודמת וא"כ מנהגינו בר"ח בג' קורא ג'כ וביום השבת קבה קלת וי"ל דרבישי שהוא חובת היום קורא רק מה ששייך לר"ח ומחחיל ובראשי הדשיכם לבד ובחידשי מגילה ההרכנו בזה ועמ"ש אי"ה בתכ'ג ומ"א כאן מזה : פריח וא"ר א' בשם שכ"ג אם נמנא טעות בס"ת ועסי' קת"ג בת"א אות וי"ו ושם יבואר מי"ה ובט"ו הות א' ושם יבוהר אי"ה: אם לא קרהו הובת היום במועדות ור"ח וברחשי מדביכם פשיטא דלריך לקרוח הון המוכה עסי' קל"ז במ"א וי"ו ובתרפ"ד ס"ג. ואם קראו בי"ע ד' כל הסדר חוזר החמשי וקורה מהשקרא כבר ואף לדידן יש מפטיר כחקות רב עמרם ע' תוס' מגילה כ"ב ד'ה שהני וכ'ג ד"ה חד אמר יע"ש:

קר'ם (א) בשם טפ"ז ועב"ש אה"ע סימן קר"ע אות י"ע ובפ"ז שם אות פ"ו דיעבד כשר הגט בכתב שם אבי אביו יע"ש וא"כ בן מומר אין קפידא כ"כ משא"כ אבי אמו פסול הוא דאינו בן כלל כי למשפחותם לבית אבותם כהיב . ובשתוקי ואסופי כוחבים בגט בן <mark>אברהם אבינו דוקא באה"ע קב"ע סעיף ך' וב"ש אות ל"ע (או גר) ואפשר דלס"ת נמי קורים כמו לגד ממש והינו יעמוד פלוני בן אברהם אבינו או בן אברהם הגר (וכן בגיטין יכתוב הגר</mark> אחר אברהם שהיה ראש לגרים) ועא"ר אוח ד'. והנה אם אביו ואבי אביו מומרים י"ל דאין לקרוחו בשם אבי אבי אביו דכה"ג אכשר בגט פסול דבני בנים כבנים לא למעלה מזה מי מתם אבותיך יהיו בניך עתום׳ פסחים גבי רב בר אחור וליע והי'ה במקום אחר יבואר עוד מסת אבותיך יהיו בניך עתום׳ פסחים גבי רב בר אחור וליע והי'ה במקום אחר יבואר עוד וכאן אין להאביך: (ב) שומא עמ"ז בקמ"א אות נימ"ל והנה הר"ב לא הניה בקמ"א ועל המחבר סמך עמ"ש כאן ועמ"א א'. וסומא הרש שאינו שומע ודאי אסור לעלות דליש שומע כקורא אבל כאן דאשילו סומא וע"ה עולים דשומע כקורא ובסעיף א' לא הניה הר"ב סמך כקורא אבל כאן דאשילו סומא וע"ה עולים דשומע כקורא ובסעיף א' לא הניה הר"ב סמך עמ"ש רואה ומדבר ואין שומע רשאי שיקרא עם הש"ץ ושוטה אין לקרוחו בחורה דגרע מקשו וכבהמה יהשוב (במקום אהר כתבנו מריש חולין וכולם ששחטו כשירה ושחיטח קוף פסול אין מקומו פה) : (ג) כל עט"ז ובחכ"ח אות ה' מי' בע"א שגם בימי המשבה אם רצו כ"א, מברך יע"ש. וע" מגילה כ"ח ב' ר"ח בר גמדא אמר מוחר כו' ולפ"ז אם א' קורא הכל א'ל להתחיל ולכיים בפסוקים הקודמים (ובקל'ח רק מנהגא עא"ר שם וחכ"ח) ור"ל אמר דאין מברכין על פורעניות היכי עביד חנ"א מתחיל בפסוק לפניהם ומסיים כו' וברייחא מסייע לר"ל דלר"ח ב"ג אם א' קרא הכל לים חשש. ועתי"מ פ"ג דמגילה די"ל האידנא קאמר ואע"ג במשנה ב"ג אם א' קרא הכל לים חשש. ועתי"מ פ"ג דמגילה די"ל האידנא קאמר ואע"ג במשנה ע"כ שעמל דר"ח מ"מ נ"מ דאין מתחילין כ"ל פסוק הקודם ומסיימון בפסוק לאחריהם אלא דברייתא קשה משמע כר"ל ובימי התנאים ראשון ואחרון רק מברכים ואם נאמר בתענים קאמר כמ"ש ההי"ע שם עדיין קשה היכי עביד מתחיל בפסוק לפניהם והא כהן (ולוי קורים קאמר כמ"ש ההי"ע שם עדיין קשה היכי עביד מתחיל בפסוק לפניהם והא כהן וווכל לברך בכרכות רק לסיים היווכל לברך בכרכות היים בחור בכרכות היים שוווכל לברך בכרכות היים בכ בברכות רק לסיים הישראל מסיים פסוק לאחריהם ובתכ"א ה' הביא ד'ה שם 'יוכל לברך מחלה וסוף קשה יוחר יע"ש) . עמ"ש באום שאחר זה א"ה : (ד) ורואה עט"ז מגילה ל"ב א" ובחום' ד"ה גללו כו' עב"ח פי' מ"ש הכל בו גללו ג' דיעוח דיעה א' לר' יהודה גופא לכחחלה מודה לר"מ ופליג רק דיעבד היינו שאין לגעור בו וליכא איסורא אם מברך בעודו פחוס ודיעה ב" סברו לר"ז דוקא פתוח דעליה מברך (או אפשר ככסי" ר"ו ס"ג בין ברכה לעשייה לא יהא הפסק יותר מכ"ד אפילו בבחיקה) ושברא ג' מסופק אי כדיעה א' או כשנייה ואיך יעשה לכן פוחח והופך פניו יע"ש וע"ז פירש פירוש אהר ובחירושי הקשיחי לר"י דפריך מ"ש מקורא שלא בייע למחירגמן אם איחא דלכחהלה מודה לר"מ רק דיעבד אין אישור מה קושיא גם לפי׳ הב׳ דטרח הוא ומש"ה, ברכה אחרוגה נוללו תחלה א"כ מסורגמן א"ל, גם ברכות ליכא למיטעי משמע ופירש"י הכל יודעין שאין כחובה כו' (וע"ד הרמז שם ולימא הלכה כר"י משים דאפכי להו ורש"י דר"מ לדר"י דאל חפעה דיש שהופרין פניהם ומש"ה ליין ברישא להא ואחר כך ליכא למטעי) . עמ"ש אי"ה באות שאח"ז : (ה) דלאחר עט"ז עמ"ש באות הקדום ומ"ש המרדכי בין גברא לגברא גוללו מדתנא פותח ורואה בחידושי הקשיתי דבימי התנאים ראשון ואחרון מברך וא"כ הראשון ודאי פותח שהיה סחומה בשעת הואאה ואף למ"ש ט"ז בתכ"ח ה' קשה מברך וח"כ הראשון ודאי פוחח שהיה סחומה בשעת הואאה ואף למ"ש ט"ז בחכ"ח ה' קשה דלמא מיירי בראשון וכמנהג שהיה בימי החנאים : (ו) גדוגו עש"ז ועמ"א מ' מפרש כן ולא סיים דעת רמ"א מה היא ואששר להר"ב חרחי בעינן גוללו ומכסה בסודר ומלבוש משמע שהבין סיים דעת רמית מה הים ומעשר נהריב חרתי בעיק גונטו ומכסה בסודר ומצכום משמע בהבץ בהנקה רבו כפ"ז מדהשמיע כיסוי כלל ובעת קדים מגולת ומכוסה וכן בעתה שמזמרין החתן א"ל מות ח' ונראה האידנא הסגן מיישב זמן מה לאיזה שיעלה ראוי לכסות בין גברא לגברא ומצולת ועמ"ש א"ה במ"א ט' . ומ"ש משום שיכחא חולק רבי יהודה על כ' מאיר עיין אות ד': ומגוללת ועמ"ש הלל בזה דברי הב"ח ז"ל דחמה על הב"י מסמ"ג ומשם י"ל דסמ"ג מיד ממש (זרבף עש"ש כלל בזה דברי הב"ח ז"ל דחמה על הב"י מסמ"ג ומשם י"ל דסמ"ג מיד ממש

קאמר ומים שעסק בחורה פירובו שעוסק ביום ומימ עתה מיד ממש הוי אבל מיש הקים' משם אין ראיה . מ'ש המהבר בם'ט דפטור מהבר בהר בנו הכל לעסוק והערב מחויב ועסי משם חין רחיה . מש המתפר בס"מ דפטור מתפר בתר בנו חבד נעשוק והערב מחויב ועסיי מ"ז במהבה רבה כהיג . וכ"ד המ"ח י"ד : (ח) ברבה עט"ז הרחה לשומן מ"ז אות ה" בשם מ"ז במהבה רבה כהיג ה ארונה על התקנה מברכין כמו הלל ומנולה מבח"כ על המצוח וע"ב אכל בב"ז בשם סמ"ג סימן ו"ע (כדומה סמ"ק ד"ה המעם דמבום כבוד החורה בציבור נתקנה ברכה מחרונה יע"ש ועסי' קמ"ג ס"ח דיאו גומרין וע"ש : (פ) צריך עס"ז וע"ל "ן ב" פירובים וי"ל רק בשעת ברכה וי"ל רק בשעת קריאה מהרחיה ס"פ לולב הגזול קורא בתורה ומניהו לחרץ כו" וי"ל פי" בשעת ברכה וי"ל רק בשעת קריאה חוחזו בידו לכ"ח ועסי" ר"ו סד"ה לריך לושול בימינו מה שמברך עליו ומפרל החדרי הביאו בה"ח הב"ר כ"ל פוחת ורואה מתברך והייע כרב"ל ומפרל הרוא בר"ח בח"ח ורואה מברך החיש ברב"ב והיים בדברה וה"ברה בה"ף מהברך הרוא בדברה בה"ב בדמים בדברה בה"ב הבולים המור בדמים בדברה בה"ב בדמים בדברה בה"ב הבולים הברכה בה"ב בדמים בדברה בר"ב בדמים בדברה בה"ב בדמים בדברה בה"ב בדמים בדברה בה"ב בדמים בדמים בדמים בדמים בדמים בדמים בדברה בה"ב הביהו הט"ז ה' דעל התורה מברך ראוי להיות פחוחה ממילא אוחז הס"ח גם בשעת ברכה וכ"ש בעת הקריאה מהרחי׳ דסוכה קורא מניחן לארץ ועיין מרדכי סוכה ולא הבינותי כעם יע'ש בזה קבן (מ) יתחיל עמ"ז הנה כן כתב הלבוש ג"כ דמי הימא ממקום שפבק ועיקר הקוציא מפכוק ראשון שלה נתברכו להחריהם אבל הביח לא הונח לו בזה דאיך פיד ומאין מצפהן משפה של משל משל משל מים בל מחורים מבל בל מו הומו לו בוה דקוך פדר וחדונים רגלים לומר דאם ממקום שפסק לא יברך השני האידנא דכ"א מברך לעצמו והיליל רק ראשונים לא נהברכו לאחריהם לכן כהב מ"ש יעיש וניל פירושו כפי מ"ש הב"י בשם רבינו יואל מדינא האידנא גמי ברכת הראשון מהני לכל הקרואים ויוצאים דיעבד בה אלא משום גזירה נכנסים החידות גפי ברכת הרחשון מהני נכנ הקרוחים ויונחים דיעבד בה מנח משום גזירה נכנסים ויולחים הלריכו חז'ל שיברך כ'א בש'ע (ולא הוי לבעלה דהם חקנו כך) ומש"ה בנשחקק קלא איח ליה ול'ש נכנסים כו' וא"כ יחחיל הב' ממקום שפסק ולא יברך חחלם לז'א דאם אחה עושה כן ראשונים לא לאחריהם ואחרונים לא לפניהם דלא אמרינן קלא אית ליה ואפילו דיעבד

א"י האידנא הא" בכרכת הבירו וא"ת יהקנו ביברך הב" אכתי תקבה ראבונים כו": והבה ראוי להתבונן בכאן על לשון המחבר בשינה מלשון הר"מ בפ"ב מה"ת ה"ו והפור בהעתיקו הירושלמי זה כשעומד תהתי"ו כולי והמחבר השמים מלת תחתי"ו. וממרונת דברי הלבוש משמע לכאורה נשהחק קודם שהתחיל או אח"כ לומר שלא קרא ג"פ הא קרא ג" יתחיל ממקום בפסק וז"א דהאידנא אפילו לאחר בקרא ג'פ דינא הכי דבלא קרא ג'פ אפילו קודם התקנה כן הוא כמ"ש הב"ח ודריבה ומלה תחתי"ו אם נאמר כפריבה דמיירי קודם תקנה ימו כי קריאת הח' כמאן דליתא דמי שלא קרא ג'פ ולהר'מ רבותא קאמר דל'ת בנ' דיתחיל ממקום הח' ולא יברך הב' כי ברכה ח' עולה לו (להב'ח קל'א אית לה) אפילו בלא דיתחיג ממקום הת' ונח יברך הב' כי ברכה ח' שנה נו (נהביח קניח חים נה) חפינו בנח קרא ג'פ ילריך הב' להבלים מנין במקומו ום'ד ברכה ה' בטעוח וחין על מה לחול בו' ומברך הב' קמיל דחין מברך החלה ולהטור י'ל לא מיבעי' בשבח שבי נשחחק או בחול כהן נוקירין כהן אחר דליכא פגם כה'ג קלח אית ליה) דלריך להשלים הפדר או הממין יחחיל השביעי ממקום הא' ויברך לפניה ולאחריה אפילו נשחחק השביעי קודם ברכה אחרונה וקרא הרבה מסוקים וקיי'ל ברכוח אינן מעכבית המלוה (ואע"ג דבח"מ ר'ח בסמ"ע אים ג'די'א אף בדרבק דאמרו לא העביד אי עביד לא מהני בברכות הכי התנו דאין מעכב) התם א"א לחזור המצוה

דממרו גם מעביד חי עביד לח מהני בכרכות הכי התנו דקין מעכב) המם חים לחוד המנוה ולברך יהיה ברכה לבטלה מבה"כ כהן דהפבר לתקן שיקרה עוד אחר בתקומו ומברך לפניה ולאחריה והף בחול דהיון מוסיפין י"ל כה"ג מוסיפין והמחבר הבמיש זה והבן ז"ע:

(ב) ואפילו עט"ז בב"י בזריך לקרות עם החזן לביטחיה בקמ"ח ס"ב ובפ"ז ג' אבל לדידן סומח שולה להורה בבק"ש ס"ג דשומע כקורה נקיש ההי עשמא והנה לכאורה בסומח ל"ש שומע כקורה דהין לדי"ל ב"ד סימן ה" דאלם אם אחר שוחש ל"ש שומע כקורה דהין למורה בלה ללא בכם א"ז דמסופק (מטעם דהין לחוי לבילה) ומברך עכ"פ שוחע אלם לכתחלה דלא כהג"ח בבם א"ז דמסופק (מטעם דהין לאוי לפילה) ומברך עכ"פ שוחע אלם לכתחלה דלא כהג"ח בבם א"ז דמסופק (מטעם דהין לאוי לפילה) ועסי רי"ג ס'ג אפ'ה יולא אלם ג'ל בכרכת הבירו בשמיעה. ולפ'ן אדם חשוב גדול הדור אם אלם הפשר אחר מברך והוא עולה לחורה וש"ן קורא ול"ע : (ג) לא עפ"ז והאידנא ודהי כ"א מברך לעלמו והין ה' יולה בברכת הבירו ועב"ח בירושלמי עמ"ש בהית ה' מזה והנה לכהורה אי לריך הבומע לכוין ללאת בברכה חליא אי מלות לריכות כוונה עמ"א סמ"ך גימ"ל ורי"ג ס"ג בחר הגולה ט"י ו"ל רבינו יוחל כמ"ד מצוח ח"ל כוונה חלח י"ל בכה"ג שחין עושה מעשה לכ"ע לריך כוונה אפילו דרבנן ואפילו נאמר דיבור א"ל כוונה אלא מההיא דר"ה שומע קול מגילה אין מוכח כן ואי"ה יבואר במ"א עמ"ש בפתיחה כוללת . עמ"א ג' שייך לזה :

(ד) רי"א עס"ו ר"ו ס"ו יע"ש בחורמו"ס עמ"ח כאן אוח ד' העתיק דברי הב"י. ולדינא ז'ע טובא כי בכאן המחבר לא הכריע ואפשר חזר מספרו הארוך וה"ט דיודע דלריך לקרוח פ' היום דעתיה עליה ומ'ש זה מס"ח פסילה בלא קראו ג'פ שמוליא אחרת ואין מברך לפנים והחיליק בכחב הט"ז אינני מבין ועמ"א קמ"ג אוח ד' עמד בזה א"כ לפסק המחבר והר"ב בקמ"ג כ"ש בס"ח החת ואמרו לו שזו הפרשה הוא חובת היום אפילו בסחמא דעתו אחובת היים וספק ברכוח לקולא . וכ"ח ברכח החורה לרמב"ן ורשב"א וספר ההינוך הוי ד"ח ול"ש ברכה לפטלה הספק ברכות לקולא י"ל חדא דבכר בירך בשחרית הוי דרבגן עמ"ש קל"ט אות ה" ואפי" לא בירך בשחרית הוי ס"ס בד"ת שמא ב"ה דרבגן כרא"ש ורי"ף ורמב"ס ושמא הלכה כמ"ד נת בירן במחרית הוי שם כדי מ שתח ביה יוכבן כרוש זרי ף ונתב הי חמו הכנה כמדד דעתי אכוליה וכל שיש ש"ש בד"ת די שפק א' בדרבנן ועיין פרישה א'ח ה'ו הביאוחיו בפריי ליד בהנהגת או'ה אות ד' יע"ש ומדחזינן הלבוש בהיפך י"א שלריך וי"א שא"ל נאמר בכיון וכסברת הפרישה בר"ו אלמא דעתו שא"ל לברך ע"כ כשמדמן כך אני שוחק וא'א כלל והעולם מוהצין לפסוק ביברך ולא ידעתי מה הצורך הזה ובפרש בשפק ברכות שי"א לא חשא ד"מ עמי רש"ו ובמ"א ובקונערם קטן שלי מזה יע"ש . ולמ"ש במ"א אום ד' מבואר החילות בס"ח פסולה דעתו הכשירה ובין חנוכה טעה וסבור שחנוכה יש לקרוח ועליה בירך ואה"ג בשאר כרשיוח ופעה וסבור בזאת היא הפרבה המונחת לפניו אין חוזר ומברך לכ'ע ודמיא לס"ח פסולה באין חוזר ומברך וא"ש ההיא דקמ"ג במ"א אום ד' : אם פעו בר"ח פכח וקראו סחלה בהטוכה עסי' תרפ'ד בהג'ה והט'ז שם פסק דקורא כהן בהגוכה וג' בר'ח וכן מפין דברי א'ר שם אם קרא כבר ג'פ ומ'א שם לא כתב כלום וכאן כתב דאין מפסיק דאיכא מ'ד חנוכה קודם בר'ח טבח בשבת ופעו בשנייה אחרון הנוכה דליכא חולק בהא (עיין מגילה כ'ם ב' דבחול י"ח דרבישי בר"ח משח"כ כשבת ר"ח סבח ליח שם הולק וי"ל שם בנמרא וחום" דפריך לימא הא ולא הך הא אינטריך דל"ח בג' בר"ח דלהפטיר בר"ח טדיף ואין משניחין בהנוכה ועב"י חרפ"ד ואין להאריך) גם הט"ז אפשר יודה לזה דמפסיק וקורא בשל ר"ח כי היכי דלהפטיר אח"כ בהנוכה פרסומי ניסא עדיף דלעולם מפטיר במה שסיים עב"י חרפ"ד ובקונסרס קטן שלי כחבנו מזה . ועיין לבוש בנחחלפו החורות ופחחו שנייה אריך לגוללה וליקח ראשונה חחלה ולא אמרינן וגללו בשנייה עד מקום ההיא דאין גוללין בליבור עא"ר ואף די"ל גם זה סורח ייל כיא למה שהוכנה כן יעשה ועמ"ש אייה בסימן קמיג בנמלא טעות בא' ויש כ' או ג' ס'ת . איך יחנהגו : אם קראו ביום א' דחנוכה ביום הרפישי וכדומה שו'ת משאת מפה ח'ח פי' ו' דעולה דיעכד:

(א) כן הכתב עמיא הריב ספך עמיש כזג בהנ"ה דסומא וע"ה עולים לתורח וע" לבוש ועמ"ש בפ"ז: ב": (ב) לא עפיא עב"י בשם א"ח אין רשאי לקרות אא"ב נקרא והלין כהניא דמצלי ביומא דספר" וכומד א' מהקהל להקרותה לא יאות עברין אחר שאינו נקרא דפגמא ליכא אתר שנראה שאותו הצומד לשמאל הקורא הוא החזן והקורא לימינו דכתיב מימינו אש דת למו ואם דחוקים הם לקרות יוציא ישראל מ"ת מהארון ויוליכנו על המגדל ויקרא הכהן. הב"ח פירש דכהן ש"ץ בב" וה" וחושש לסברת ר"א בקל"ה (ע"ש ס"א בהג"ח) דיאמרו ש"ץ פנום שקורא לכהן אחר ומש"ה כהן אחר עולת לפנסי ומעצמו אין רוצה לעלות שלא יהא כמבזכז וכבת בוגרת ומשה אומר לא' מקהל שיקרא לש"ץ כהן (וא"ש להקרותם בה' ומ' אכתנוא קא') לא שפרי עבדין כתוצא כי אדרבת מבובו יותר מצוה שיקרא לו וגם חלקם שאלו בפיהם יישש בכל בו (מ"ש ואף כי חלק אין להם לש"ץ כ"א בשוים אבל כשיש כהן יותר חשוב אין לו חלק) אלא הש"ץ יקרא לאחר דפגמה דש"ץ ליכא כמ"ש בקל"ה ס"א בהנ"ה ואם דחלים הם הציבור שאין רק ש"ץ כהן יעמוד ישראל ויקרא לש"ץ לא שיצוה הש"ץ וע" כל בו מ"ש מעם אחר דלא יקראו שנים בתורה אפשר דש"ץ קורא ג"כ בקול דם וזה אין ראוי ב"כ כבם" קמ"א ס"ב אלא דלא יתישב מ"ש שם ולמכם זה ישראל המקרא כהן צריך להקרותם אחרים אין לו ביאר ואם נאמר דה"ף דמש"א אין לו ביאר ואם נאמר דה"ף במש"א אין ראוי שיקרא א" מהקהל להון ויקרא לו א"ע מהקהל ואח"כ המ"א עורה לו וושראל המול לא "מהקהל להון ויקרא לו א"ב מהקהל להון ויקרא לו א"ב מהקהל להון המ"א במ"א ולא "מהקהל להון ויקרא לו א"ב מהקהל להון המ"א במיקה להום המ"ב ולה"ב המ"ב ולא מ"ב המ"א למנוש דבינו שנום המ"ב ווה מ"ב המ"ב ולה"ב המ"ב המ"ב ולהום המ"ב ולה"ב המ"ב ולה"ב המ"ב המ"ב ולהום המ"ב המ"ב המ"ב ולהום המ"ב המ"ב ולהום המ"ב המ"ב לה"ב המ"ב המ"ב לה"ב המ"ב המ"ב המ"ב להום ויקרא לוו וושראל הום לה"ב המ"ב המ"ב המ"ב להום ויקרא להום ה"ב"ב המ"ב להום ווקרא להום המ"ב המ"ב להום המ"ב ולה"ב המ"ב המ"ב ולה"ב ה"ב"ב המ"ב לה"ב ה"ב"ב המ"ב ולה"ב ה"ב"ב המ"ב ולה"ב ה"ב"ב המ"ב ה"ב"ב השיץ יקרא ללוי וישראל שלא לבייש דהוי שנים קוראים א' מהקהל ואח"כ הש"ץ ולפז'ו כשהם דחוקים כי קורא ישראל לכהן ולוי ולישראל ואין זה נכון דבימי הש"ס כ'א קורא לעצמו גם הקורא כשעולה לתורה מקרא לעצמו ול'ש שלא לבייש כי ידוע שהוא הקורא ואין להאריך עוד: (ג) ואסופי כשעולה תחורה מקרא לעצמו ולים שלא לביש כי ידוע שהוא הקורא ואין נואוין עד (ג) ואטופי עס"א באדוע שם הזה בשני רעבון נאמנים אחר שנאסף משוק נמי הא לאיה אין נאמנים א"ג בבאר עד"א מחיל ואחר אמו: (ר) סומא עס"א וסומא כהן עמ"ש בקליה מזה אי כהן צעל מום מחוייבין לקרשו דליש לחם אלקיך מקריב ועס"י רפ"ב במ"א ויזו: (ה) מברכין עמ"א עא"ר כאן ז" בשם תשובת פני משה לרמב"ן ורשב"א וחינוך ד"ח ולריף ורמב"ם ורא"ש דרכנן והמ"א הפכים לכאורה דר"ת אבל חולק עם הב"ש בבירך בשחרית דלכ"ע דרבנן כמ"ש המחבר בם ח ועפר"ח. וע" קים אות נ' וקט"ד אות ג' יע"ש ותבין קישור המ"א דאע"ג דברכת התורה ד"ת מ"מ אם סיים כהיגן יצא ולית שאני ברכות הפירות דרבגן עסיי ר'ם אות ג'י ובתום' ברכות י'א דספק דרבגן לקילא
י'ל נוסח הברכת ג"כ אין פן התורה וסיהו י'ל דוה גרע פאם החליף הברכות דאין סדר כסו ברכות

אומרים יהרד פורח הוא עפוד לבדר וכה שמשתחות לתודה שהיה שפורי יותוך פנה דרף נחלל מעמא דקודם מורח הוא עפוד אות דוה בזה: (ח) שמאלו עפוא ועא'ר אות ז' בשם שכ"ג שלה להסתכל בכתב כ"א חוץ ויראה דאיש דלהפוך גמנם הפוד באות ז' אבל מנהג שכ"ג נכון ורואה הוץ א'ש זה: (ם) נהגו עפוא ממשמעות הגמר' מגילה ל"ב א' פותח שדקדק המדדכי מזה דמגוללת דוקא לא מכוכה לבד דלא הוי שייך לישנא דפותח רק מגלה ע' נ"צ אבל מנהגא רק לכסות והר"ב דוקא אם מכול לבו לא זה" שרין היכנא ישחרין פנסת כדב במוצא בשנה לא גרע מנהגא בכתב שנהגו לגוללה דוקא ושכ"ם בנמרא ומיהו אף להמחבר מכסה קודם הברכה דלא גרע מנהגא מדינא, ולכאורה אפר זה בעבור שהריב תרתי אית ליה דלא כמ"ז וי'ו ונ"מ לדידן שגם הכיסוי קודם הברכה ומיהו חל דסובר לגמרי כמ"ז: (י) בלחש עמ"א הנה במור רק ברכו בקול דם כדי שיענו אחריי ברוך כר אבל שאר ברכות אררבה ממח שנסתפק הרר"י בסור מוכח דלחשדי אבל שיענו אחריי ברוך כי אבל שאר ברכות אדובה ממח שנטופן החיי במח ממחבר והברכות ביי בשם מהריי בח מהמחבר והברכות ביי בשם מהריי אבי בשם מהריי אבי בשם ברנו וודעו ענן בפ"ע משים ולפ"ז מ"ש הר"ב כי שישמעו העם הוא מעם הדבר דבציבור ניתקנה ומ"ש ויענו ענן בפ"ע משים סיפא נקסית דבלא שמעו עונין אמן . והמחבר בס"ז אחר שענו העם ברכו א"ת מ"ם וצ"ל ברוך ה" מב"מ ברו" מצאתי דצריך להזור ולברך בקול כרוב"מ דפוס פיורדא מ"ם מה שהעתיק דברי הב"י בשם הרר"י מצאתי דצריך להזור ולברך בקול רם כדי שיענו העם. וצ'ל כרי שישמעו העם וכציבור. עמ'ש סימן נ'ז וכאן בא'ר מ': (יא) צריך רם כרי שינו העם. וצל כרי שישפעו ועם ובניהו . עם טים עד יכון באיז בין כא מדי עמיא ומיש וכתב עוד ליתא בלבוש רק בביח עאיר וי צ'ל כתב הביח יעיש : (יב) אשר עמיא ובלבוש כתב נפטר מברכת התורה ושינה מלשון המחבר ואיי למה ומ"ש דלא גרע כרי אעיג דגרע מים לאשר ביב לא גרע . מ"ם הציון בס"ח וצ"ל בס"ם: (יג) צריך עמיא עמודים א"צ מפח עסר קס"ז ואי"ה, שם יבואר נוסח ברכה אחרונה בר"ם פי"ב מה"ת ה"ה א"ג לנו הורתו הורת אמת וכ"כ הפריח אבל נוסח שלנו א"ג לנו חורת אמת. וי"ל ברכה א' ונהן לנו תורתו למה לא הווכר תורת אמת וויל שם א"א וחיי העולם כי עיקר ברכה א' על תורה שבכתב שקורא וא"כ אין להוציא מהכלל בע"פ ולכן אומרים תורתו פתם. ובר"מ פי"ב שם וחיי עולם בלא ה"א ובנוסח הספרדים מצאתי

. אמת וייל שם איא וחיי העולם כי עיקר ברכה א' על תורה שבכתב שקורא וא'כ אין להוציא מהכלל במיש ולכן שולו און שובים תורתו מתם. וברים פי"ב שם וחיי עולם בלא היא ובנוסח מתבות מצאתי במיש ומנוכנינו בלא היא. וחיי החיית פתוחה והי צרויה ובחי העולםים יש מחלוקת איפתיח או ציו"י וכאן מורכב יחד ו"ל לשון רבים כי שתי תורות כתב ובעים הם חיי עולם ובה'א הפירוש כך ובלא היא ילבי תורות הם נצחיים: (יד) ס"ת עמ'א מלת הזה משמע מורה באצבע עאיר ייד הדרן עלך חזור ותתחיל שלא תשכח לחזן ישר כת גמרת המצוה יה"ר שתוכה לעשות יותר מצוות והנה אשר אין בו חזוק ישר משור שרו סבור עי מיג וויהיה יישר כת מני פ'א יי ומישור ואפשר ע"ל התשאלה שרר סבור ע"מיג וויהיה יישר כת מני פ'א יי ומישור ואפשר יהא צריך לברך ע"ש וכ'כ הר"ן ועםי תקפ"ה במ"א אות ו"ז ולא הבינותיו כיון דשם יהא צלברך ש"ש וכ'כ הר"ן ועםי תקפ"ה במ"א אות ו"ז ולא הבינותיו כיון דשם א"צ לברך ש"ש וכ'כ הר"ן ועםי תקפ"ה במ"א אות ו"ז ולא הבינותיו כיון דשם ל"א אם לשיפת הר"ם ז"ל כאן דב" אין מברך לפניה כאן ואפיה יותיול מראש כאן ע"כ החילוק הי"ז אם לשיפת הר"ם ז"ל כאן דב" אין מברך לפניה כאן ואפיה יותיול מראש יתחיל ממקום הת"ץ כ"כ ווה כעין דרך הב"ח הביאותיו במ"ז אות א": (ב) שתהחול עמ"א דלא אמרי כה"ג חוור לתקנה ושינה עב"ח ועמ"ש במ"ז מוה: ששפק ויברך הראשונים לא נתברכו לאחריהם ונם הע"ץ כ"כ ווה כעין דרך הב"ח הביאותיו במ"ז אות א": (ב) שתהחול עמ"א דלא אמרי כה"ג חוור לתקנה ושנה ע"ח במ"ח ועמ"ש במ"ז מה בין אהבה לשעע איך בפסיק והא בין ברמר לעשה במ"ח ומ"ל ברכת הראשון כיון שמכרך לעצמו ב"א את ד"וש"מ שאני ק"ש דהברכות אין שוקרם לק"א דר מב"ח שם כתב דנראין לו דרור ומברק או"א אות ד"וש"מ שאני ק"ש דהברכות אין שוקרם לל וכאן קודם שקרא ג"פ מחור הוא לנמור ומיהו הלכתא אפילו מודה ברשוב המ"ל במצור במ"ח במ"ח שם כתב דנראין לו דרוי "א דרם לשת בממצע המונים בוראו לנמור ומיהו הלכתא אפילו מחונה בהעוב ב"א בתב"ה ברא במבע בהרצו במ"ח בהרצור במ"ח בהר"א במונה בהרצים בהרצור במ"ח בהרצו במ"ח בהרציה בה הסעודה והתם המעם דאי בעי לא אכל וכאן קודם שקרא ג"פ מחויב הוא לגמור ומיהו הלכתא אפילו

בהתחיל דאין חוזר ומברך או אף חר"ב שהגיה שפיר הגיה דמספק אין חוזר ומברך ואם הראה ישיל וא"ן וחוד ומברך או אף הרב שהניה שפור הניה דמפפק אין חודר ומברך ואם הראה ום לכאן מ"מ מידי פפיקא לא נפקא: [לכ"ז יש להסתפק בלקח ש"ר תחלה ובירך על מצוח יידן) אי נימא דמפסיק ומניח של יד ומברך להניח כי ד"ת הוא והיו כפרר או נאמר לא תשא ב"ת ודתי לאו הבא מכלל עשה ומניח של ראש קודם וע"פי רמ"ו ועסי כ"ה ס"ו בזה ועמ"ש

לעיל בזה אם היפך הברכות להגיח על ש"ר ועל מצות על של יד יע"ש וא"ה יבואר עוד: עוד הגע אדבר כי בש"ע כתב והתחיל או לא התחיל והלבוש הוסיף או אפי לא התחיל ולבאורה לנד" הגע אדבר כי בש"ע כתב והתחיל או לא התחיל והלבוש הוסיף או אפיי לא התחיל ולכאורה כי מחבר פסק כריעה אחרונה כנראה מפרישה ה"ל (עש"ו) וא"מ אדרבא התחיל רבותא דחוור ומברך וחלביש היפך י"א שא"צ באחרונה ונאמר כן דערו מדהביא באחרונה לכן כתב אפיי לא התחיל: [ב"ל" נראה לי דכל זה בהראו לו פרשה אחרת וסבור שזו חובת היום ועליה בירך י"א שחור ומברך משא"מ במעות עד"מ פתחו מ"ת וסברו ששם כתובה פ" חובת היום וב"רך ואח"מ הוצרכו לגלול שתיקה אין הפסק וכוונתו על חובת היום וא"ש ההיא דקמ"ג במ"א די מעות בס"ת כו" וגם כאן במ"ז אות ד" א"ש החילוק בין מ"ת פסולה לפ" חנוכה ובאמת המחבר מתם והראו פ" אחרת ולמ"ש י"ל בין חנוכה שסבור באמת י"ל חנוכה קודם ובין מעות גמור נ"ל.

קמא (א) מעומד עמ"א. בסור הקורא יושב יצא משא"כ בתורה השמים <mark>עומד די"ל יצא דיעבד</mark> קבוא (א) מעומד עמ"א. בסור הקורא יושב יצא משא"כ בתורה השמים עומד די"ל יצא דיעבד כמ"ש בתר"ץ ועלה קאי משא"כ בתורה אבל הציי הביא המשנה עומד או יושב ועשה כמ"ש בתר"ץ ועלה קאי משא"כ בתורה אבל העיין פרישה. ומ"ש לחלק היינו עדות ד"ת בעינן עמירה משא"כ כאן רק מדרבנן וקרא דעמוד עמיר הוי אסמכתא י"ל משום ככודו של מלך התירו לכתחלה. ועמ"ש אי"ה באות שאח"ו: (ב) לסמוך עמ"א האדון ז"ל חלק על הלבוש בתרתי כי הלבוש סובר סמיכה קמנה (שאם ינמל לא יפול) מותר לנמרי וסמיכה שאם ינמל יפול אפ"ה בעל בשר שרי וכנראה מפור כאן שכתב צריך לקרות מעומד ומהאי מעמא צריך ליוהר שלא לסמוך בשר שרי וכנראה מור כאן שמכתה ממש לא הוי עמידה הא סמיכה קצת שרי ומ"ש בירושלמי אחור דנתנה באימת עיקר המעם דעמוד עמדי משום אימה אבל הב"י דהביא לשן הירושלמי אחור דנתנה באימת עיקר המעם דעמוד ערה משום אימה אבל הב"י דהביא לשן הירושלמי משום אימה משמע אמי בחיינה מאם מימה משמע אמי בחיינה מא משום אימה משמע אפר בסמיכה קצת אסור ובהא בעל בשר שרי הואיל דיעבר יצא משא"ר ספיכה ממש דיעבר לא יצא ב"ב אסור דומיא דפרקרן דאף דיעבר לא יצא ומש"ה ב"ב התירו דוקא קצת על צדו יע"ש במ"א סיי ס"ג ובפריי שם ומ"ש מח"מ סיי י"ו ס"א עמ"ש במ"ו מזה ומ"ש לחלק בין קריאת התורה לעדות מבואר דכאן דיעבר לא יצא ביושב מש"ה החמיר סמיכה ממש מה שא"כ קריאת התורה לעדות מבואר דכאן דיעבר לא יצא ביושב מש"ה החמיר סמיכה ממש מה שא"כ בעדות דיעבר מהני בישבו עדות וע"ו כתב דלהד מ"ד בקריאת ס"ת נמי דיעבר מהני ואפ"ה סמיכה אסור (או י"ל קריאת מגילה קאמר וכסברא דכאן לא כמ"ש בתכ"ב וכדבעינן למימר לקמן א"ה) והנה כאן העלה דסמיכה ממש לא הוי כישיבה ולא כעמידת וא"כ בח"מ קשה בסיי "ז וכ"ח דבעדים ודיינים תרווייתו בסמיכה אמורים אבל בס"ר תכ"ב אות י"א העלה דסמיכה ממש כישיבה בדיינים וישיבה בעזרה דרק מפני הכבוד אמור א"כ סמיכה ממש מותר, ולפ"ז סמיכה קצת לכתחלה אמור בדיינים ובעדים שרוא לכתחלה דוקא כאן אסיר כאימה כוי והיה אפשר לימר כאן משום באימה הא בעלמא סמיכה ממש כעמידה ו"א דא"כ בקידוש בזבחים י"ם ב' דפריך וליתיב (ע' תוס' ד"ה וליתיב) ומשני לשרת בעמידה ש"מ עכ"פ דסמיכה ממש אין כעמידה ולא כסמיכה א"כ קשה ההוא דח"ם סי' י"ו וס"ם כ"ח אבל באמת י"ל כמ"ש בתכ"ב ועכ"פ ההיא די"ו צ"ע. והנה י"ל כאן אסמכתא חמור מפי החמירו חו"ל בסמיכה ממש כישיבה (ע' גימין ג"ט דרכי צ"ל. זהנה "ל כאן אסמכתא חמור ספי החמירו חו"ל בססיכה ממש כישיבה (עי ניסין נ"ם דרכי שלום ד"ח. אסמכתא היי כי דרכנן ד"ת הוי סלא תסור אם לא להכי אתני וכל דאסמכות קרוב שלום ד"ח. אסמכתא היי כי דרכנן ד"ת הוי מלא תסור אם לא להכי אתני ול באסמכות בח"ל ומדרבנן בלא אסמכתא הקילו בסמיכה משאיב להסמ"ע בח"מ י"ז אות ה' דהשיג על ע"ש אלא אסמכתא קשה יע"ש: הן אמת דלא ראותי בר"ם ו"ל פ"ח מה ביאת מקדש היו" שיאטר דעמידת מן הצד דפסול הוא בעבודה אי בקירוש רק כתב יושב מחלל עבודה וי"ל עמידה מצד סמיכה ממש לכתחלה אסור ושב החלכך דיעבד שם אין מחלל וכאן בס"ת דיעבד יושב לא יצא סמיכה ממש אחר וכעדות דיעבד מהני הלכך סמיכה ממש שרי לכתחלה, ומיחו בחול אם קראו מיושב ""ל אסור ובעדות ובעדות ובעדות ובעדות ובעדות ובעדות ומיחו ולפ"ו בי קורופ דאין להוסףף: (ג) לא עמ"א והייננו שלא ישמעו הציבור ולפ"ו בי קורופ הדיים המיינים בריבו מיינים ביינים מיינים ביינים מיינים מיינ בה"א כומים ובשבת יכול לחוטף: (ג) לא עם א וחיינו שלא ישמעו הציבור וכפד ברי קררכ בה"א כמו בש"ת שנוהנין לקרות הרבה ביחד ויש עשרה קורים והציבור כבר שמעו קריאת התורה כוותיקון וכדומה י"ל דשרי עסיי תר"ץ ס"ב כזה ועסיי קכ"ח בזה . עמ"ש באות שאח"ז: (ד) דלא עמ"א והמחבר אע"פ שבסי ק"א ס"ב כתב דצריך להשמיע לאוניו כאן פסק דא"צ להשמיע לאוניו עמ"ש שם . ולבוש כתב דאם אפשר שלא ישמע לאוניו א"ש ספי דלא ליהוי תרי קלי ולכאורה תרי עמ"א והמחבר אע"פ שבסי ק"א ס"ב כתב דצריך להשמיע לאוניו כאן פסק דא"צ להשמיע לאוניו כאן פסק דא"צ להשמיע לאוניו הא משם. ולבוש כתב דאם אפשר שלא ישמע לאוניו א"ש ספי דלא ליהוי תרי קלי ולכאורה תרי והמחבר מש"ה מישתמע ומיהו כל שאין בקול רם רק לאוניו הד"ה דמיירי בקול רם כמ"ש בד"מ יעו"ש והמחבר מש"ה הצריך שלא ישמע לאוניו והר"ב פי בזוהר דמיירי בקול רם כמ"ש בד"מ יעו"ש ומ"ש המ"א באות נ' דתרי קלי לא משתמעי הוא להר"ב וכאמור וקשה דא"כ אין ראית מתפלה והבן: (ה) ואחר עמ"א כל בזה אחר זה לית חשש דתרי קלי כי ואפי לספר הזוהר שרי כה"ג, וע' והבן: (ה) אחר מ"ץ על"א דכאן ממתין על המיעום דגם הם צריך שימעען קריאת התורה וכמ"ש בקכ"ח ס"ח אות כ"ז יע"ש עמ"ש אות ה" שייך לסעיף ו': (ז) בדרך עמ"א ולדינא אפשר החון בני בקכ"ח ס"ח אות כ"ז יע"ע עמ"א אות ה" שייך לסעיף ו': (ז) בדרך עמ"א ולדינא אפשר החון בני הדרכים שוין עולה דרך ימין ואפ" א' רחוק עולה בו רבשלמא הקורא עולה בדרך קצרה משא"כ בחון תמיד דרך ימין: (ה) עד עמ"א: מ"ע מחבר בס"ו יכולים לקרות ב"א חים ואין מניחין בשביל ע"ר ולילך בדרך קצרה משא"כ בחון עין רנ ואב ובן בנו דעת שכ"ג ראין עולין ופר"ח חולק יע"ש ועור יש מעם פשום פחלל עדות מחמת עין רנ ואב ובן בנו דעת שכ"ג ראין עולין ופר"ח חולק יע"ש ועור יש מעם פשול עדות מחמת עב"ז ולפ"ו לל אותם שאין מעידן כמבואר בח"מ ל"ד אין רוין לעלות מ"א וכדומה מהלין דכתיבין עב"רה כו": (פ) ונקרית עמ"א. ואם חיסר בתורה אות אי פסולת אבל אם וכל שעוה עליה הנה למ"ש ולא קריין אפ"ה אין לקרות באותה ס"ת דחיסר אות אי פסולת אבל אם וכל שעוה עליה הנה למ"ש ולא קריין אפ"ה אין לקרות באותה ס"ת דחיסר אות אי פסולת אבל אם וכל שעות עליה הנה למ"ש עברית כי (ם) וכקריו עם אי האם האותם באות אי פסולת אבל אם נפל שעוה עליה הנה למ"ש ולא קריון אפ"ה אין לקרות באותה ס"ת דחיםר אות אי פסולת אבל אם נפל שעוה על התיבה בשו"ת. מעול צדקה (להגאון מוהר"ר יונה ל"ם ו"ל מפראי) סי כ"ה בס"ת שנמצא שעוה על התיבה וא"א לקרות כלל להב"ח בא"ח ש"מ דמוחק כוי ומ"מ בע"פ אסור לקרות תיבה אי משא"כ בקריין וכתבין כהאי גוונא וראי שרי לקרות ע"פ ואם ירצה השם בקמ"ג יבואר עוד מזה:

קמב (א) בנקוד עמא לפעמים בנקוד משתנה הענין יותר מחיסר אות כמו אהרן הר"ן שחיסר האל"ף עב"י תוסי ע"ז כ"ב ב' ד"ה רגלא והיינו שקרא הר"ן בפת"ח הה"א לא הר"ן בקמין וכעין שאלתך ואם ששניהם גרוניות דלפ"ז לא משתנה הענין וכן אברהם אברם אבל בנקוד חלב חמ"ף בחי"ת הוא חלב דם נעכר כו' וחלב חי"ת בציר"י חלב ענוש כרת ומסתברא כה"ג

התלמוד מאחר דליש שלא לבייש ובהכרח שעולה כורא אחריו היינו לאחר שמיים השיץ המלח

דאל'ב

קביא (א) ואפילו עט"ז . עיין ח"מ בסמ"ע י"ז א' וסי' כ"ה בסופו דהמס אסמכתא הוי ומש"ה סמיכה מקילין והנה כאן ג"כ דרבנן ומהמירין בסמיכה י"ל אימת התורה אבל בלבוש משמע הטעם כאן דסמיכה אין כעמידה קשה דידיה אדידיה בח"מ שם וייל . ועיין ר"מ פי"ב מה" תפילה הי"א הביא ירושלמי המתרגם אין לישען לעמוד באימה ויראה והשמיט דין הקורה דכ"ם הוא ממחרגם כמ"ם הגמי"י שם ט' ומש"ה השמיט מ"ש במגילה משא"כ בחורה עמוד עמדי כו' משמע שכ"ע שמיושב אכור הוא מחמת אימה ויראה ודיעבד ילא אפילו יושב ממש דאליכ לא היה הבמיט יובב דאפילו דיעבד א"י וה"ה סמיכה שאם ינטל יפול כו' והן אמס בפ"ב דמגילה ה"ז סובר הר"מ ז"ל דבובור לא יקרא מגילה מיובב ובהכרה מבא"כ בחורה תונות בפיב דתונים הין פונר הרי הי די די בכורה וי"ל כבוד הליבור מהני מהילה דידהו משא"כ בתורה דאפור כשם שניתנה באימה ויראה והמעיין כב"י בקמ"ג גבי חומבין משמע שגם הר"מ בתורה דחבור כשם שניתנה בחימה וירתה והנועיין כבי כקמו ב גם הומשין משמש שבם אל מה ז'ל כבוד הציבור לא מהני מחילה קשה קצח . ועיין בחידושינו וי'ל כבוד הציבור סומך ממ'ש נמי שרי דבכה"ג אין העדר כבוד הציבור ומהא אמינא לה ממ"ש המ"א חכ"ב י'א מחום' זבהים י'ע ב' דאין ישיבה בעזרה הא סמיכה שרי כ"ש כבוד הציבור דשרי בסמיכה ובחורה אסור וזה משח"כ בחורה ובהכרח דביובב דיעבד ילא דאל"כ אמאי השמיט הר"מ דין יושב בקורא בחורה ואים במיא אבאר עוד ועמ'ש בתר'ל אים מום וכאן אין להאריך: (ב) וכן עט"ז בקמ"ו א' אי הניבור לריכין לעמוד או לאו ושם יבואר איה על הלבוש מיש שם ובהידובינו מגילה ועמ"ש בה' מגילה מזה : (ג) ומ"מ עט"ז הנה כומא י"ל דל"ש בומע כקורה דאין ראוי לבילה גם לומר סומא מברך וש"ן קורא על סמך ברכחו י"ל כל שהין מחויב בדבר ה"מ רבים י"ח וסומא אפצר הין מחויב מיקרי דא"ה לומר שומע כקורא ולפ"ז כומא אין מברך על מקרא וסומא אפבר הין מחויב מיקרי דא"א לימר שומע כקורא ולפ"ז הומא אין מברך על מקרא מגילה ויקרא אהר ע"ם ברכתו דאין מהויב בדבר הוי ואי"ה בה" מגילה יבואר זה. ומ"ם שהב"ח החנה : העתק מקונטרם קטן בלי הנכרך בסודר . בשעה שבוחהין הארון אומרים בריך שמיה כו' א"ר קנ"ד ד' ועמ"א רפ"ב. ואם לא אמרו אז יאמר כשבוחהין הארון אומרים הס"מ בימינו ונותן להחזן בימינו ואיער יד אני מסופק עמ"ש בקל"ד ועיין מ"א חרכ"א אום כ"א וי"ל : כתב הט"ז בי"ד סימן רמ"ב אות י"ג ורפ"ב א"א ארון הוי רשוח אחרת ע"ש ועמ"א כ"א אות אות ב"מ אות י"ע ארו אמה על אמה ברום בלש אמות הוא לארון הוי רשות אחרת ע"ש ועמ"א ועמ"ל לא"ח לא היו"ל הוא אות הי ויו"ד דלמנין הוי רשות אחת עם ביה"כ ולעמוד הי"ע ורפד דע ברך כל שנראה כרסום אחרת ולפ"ז אפבר באין גבוה י"ע ורהב ד"ע מוכח על שולהן באלין גבוה י"ע ורחב ד"ע פוכח מתור של שלהן שלין גבוה י"ע ורחב ד"ע בנית שאין שם אלמימר"א אין לרוך לעמוד בפניה מוכח על שולהן שאין גבוה י"ע ורחב ד"ע בנית שאין שם אלמימר"א אין לרוך לעמוד בפניה כול מה"ו מכלה כבוד בפר הוכה דלכר לעמוד בפניה הי"ע מוכחה כ"ל מובה כ"א מוכחה כ"ל מובה כ"ל מה"ו מכלה כבוד בפר הוכה דלכר לעמוד בפניה הי"ע מכלה כבוד בפר הוכה דלכר לעמוד בפנים הי"ע מכ"ז עם לוב מובה כמ"א מר"ב מובה כמ"ל מה"ו מכבד נשל וכבן מובהה כמ"א דכפי הנראה כבוד ספר חורה דלריך לעמוד בפניה היא מק"ו מכבוד נשיא ורבו מובהק כמ"ש בפ"ק דקדושין אם מפני לומדיה עומדין כ"ש מפניה כו' וברבו מובהק גופו כל שעומד במיים הראוי לו שעולה לחורה ועומד שם (לא לפוש) א"ל לעמוד מפניו וכן מבואר היטב בי"ד כש ד ס"ב ובשיך הות ב' ובר"מ פרק ששי מת"ח ופרק עשירי מס"ת וכ"מ שם. וברמ"ב סי"ח העתיק המתני בס"ח העתיק המתני בי"ח העתיק המתני בי"ח בי"ח בי"ח בי"ח של ביבלי הלקט המובה בב"י . וכן ליין באחר בגולה והיינו אפילו ברשות אחת ממש כל שעומד שרי והרב"ב בהג"ה שכתב וכן רבו למעלה או ס"מ על הבימה ל"ד וכ"ן ממש כי דין אם הוא מרשב הרב"ב בה"ח בי"ח היו של מיש על הבימה להראות הכתב או אומר יהללו או שולה לקרות שאז היה מחויב לעמוד מפניה כמלא עיניו אם לא שהבימה רבות מהרם הוי ורבו למעלה בחדר אחר והולך שם הא עומד בלא"ה א"ל לעמוד מפניו אפילו ברבות החר ורבו למעלה בחדר אחר והולך שם הא עומד בלא"ה א"ל לעמוד מפניו אפילו ברבות החת מפור בס במקומו הראוי לו לקרות בהורה וכדותה ועיון כ"מ פרק עבירי מס"ת ה"ע ופרק שבי מת"ת ה"ע ופרק ביום במקומו ל"ד ה"ה עומד במקומו נמי ומ"ש בה"ז א' עומד או יושב היינו שלא במקומו ולפוש כו' נמלא לפ"ז פסקן של דברים לכאורה כך הם רבו מובהק ונבים וס"ת דינם כמלא שיניו בהולך או עומד לפוש הא עומד במקומו הראוי הם רבו מובהק ובית ום ת דינם כמנח שינו בהוצך חו עומד נפוס הח עומד במקומו הרחני לו עולה לס"ח וכן ס"ח ביד החזן כשמזכיר נשמוח ובדומה במקומו מקרי א"ל לעמוד אפי ברשוח למס ממש . הא רבו וס"ח הולך אז ברבוח אחרת כמו אלממר"א איט על השולהן גבוה י"ט ורחב ד"ט אפשר מיקרי רבוח אחרת לענין זה דהוי הידור בכך אע"ג דיסימן נ"ח היי רשוח אחת יע"ש: : והגדה לא זו כשרבו או ס"ח חזן לד"א שרי אלא אפילו מוך ד"א ל"מ באלמימר"א דשרי שילו ברבוח אחת רק שעומד שם (לא לפוש) שרי וכ"ח חוך ד"א לא מהני עומד במקומו הראוי לו וכי מהני לרבו מובהק נשיא וס"ח הון לד"א הא בורכא דבי"ד רמ"ד ס"ב רכוב כמהלך הא עומד ממש במקומו הראוי לו אפילו הוך ד"א א"ל לעמוד מפניו כו' ועיין רש"י קידופין ל"ג ב" רכוב כמבלר או לאו לא אושב הושמא כהיט וראשים הוא כן בדאמרו אל"כ בשפוחשו הארוז ליג ב' רכוב כמהלך או לאו אלא יושב קושטא נקיט והאמת הוא כן כדאמרן ואיכ כשפוחחין הארון בפני ס"ח דבמקומו מונחת ואפילו אין רבות אחרת אבל רבנים העומדים ידמי מ'ל לעמוד אחוריהם אל היכל כל באין ארון הקודש אמה על אמה ברום שלש חולקת רשות לעלמה כמ"ש המ"ל בסימן ר"א אות י"ע הא לא"ה אסור דאין רשות לעלמה כנראה מסימו נ"ה וכדאמרן . ועמ"א קמ"ו וי"ו : וביום ביש ב' או ג' ס"ת יוהר היובב עם א' בבימה דלא יהא אחוריהם ועמים קמיו ויון : דביום בים כי חובים טעיותר החובב כם זו בכמס ימויאה מחודים כל הקורה והמולה לס"מ כמ"ב כ"ז העתק מקו"ק בלי ובתוספת דברים ואי"ה בקמ"ג וקמ"ו יקמ"ז יבואר עוד: סופר שנבבע ס"ת ביכתוב הוך זמן זה פסול שו"ת משאת משה סימן י" תי"ד עיין מה בכתוב בפתיחה כוללת דף כ"א סימן כ"א :

קבוג (b) ואם עט"ז . הנה בכאן משמע דסובר דג' דיעות יש . א' דעת מהר"י ביר'ב רבו בל הב"י ז"ל דכל בנמלא טעות אם גמר הקריאה ובירך לאחריה ואח"כ נמלא טעות דיעבד עלתה הקריאה בס"ח פסולה ומשלים עד מנין ז' בשבת או ה'ו בי"ט ויוה'כ וד' וג' בר"ח וחול בספר כשר (וָכ"ה בב"י בי'ד רע"ט ולבוש שם וז'ש כאן ומשלימון וא"ל לקרוח ז' מהדש) דסומכין דיעבד על הר"מ בחשובה דבפסולה עולה הקריחה והא דחיסר אות א' לא קיים מ"ע וכתב ס"ת יע"ש בב"י י"ד רע"ע והר"ן הוסיף דקריחה תקנת נביחים הוא ואין מעכב דיעבד דהת דחין בין ס"ח לתפילין ומיוזה היינו בהיסר הות החת לא קיים מ"ע דכתיבה אבל לקרוח מקנת נביאים הוא יע"ש וכ"כ הלבוש בי"ד רע"מ סע p ב' יע"ש ולפ"ז פ' פרה מכור שי"א דהוי ד"ח צ'ע בזה די"ל דבס"ת פכולה לא מהני אפילו דיעבד אם קראו כל הפרבה ומלאו אח"כ פעות בעמוד זה וכדומה עסי' קמ"ו ס"ב פ' פרה וזכור שהם בעשרה מדאורייתא ועמ"א סימן הרפ"ח וכדבעינן למימר לקמן איה וכל זה אם כבר בירך ברכה אחרונה בפשולה ושם משיחן חנפית וכדבעיק למימר לקתן חיה וכל זה חם כבר בירך ברכה חחרונה בפשורה
זה לכחמה שלאו עונות אפיי קראו הרבה אין לברך ברכה אחרונה על הפסולה
זה לכחמה אלא יוליאו אחרת ויקראו שם (משמע ג'פ בכשר) ויבאר שם ברכה אחרונה וכ"ש
אם קודם ג'פ שיקראו בשנייה ומברך ברכה אחרונה ולא ראשונה. והמרדרי סובר ל"ש אם
קראו ג'פ שברך ברכה אחרונה שם דועבד אפילו לא קראו ג'פ אומר העיות בע"פ היכא
קראו לשל שבר וגומר ג'ב ומברך ויוליאו אחיכ כשירה והר"ב בהג"ה פשרה בון הדינות דכל שלא קרא ג'פ קורא בכשר (ואם אפשר ג'פ ואם סליק סידרא גומר כך) ומברך לאחרים ולא לפנים וזה כמהר" ביר"ב ז"ל ובקרא ג'פ פסק כמרדכי דמברך ברכה אחרונה על הפכולה ואם א"א להפכיק שהוא ב"פ קודם הפרשה אז יקרא הטעות בע"פ כמרדכי וא"כ היה לכתוב ו"א וכלבוש כתב כאן ו"א אם קרא ג'פ מברך על הפסולה וב"ד רע"ט לא כתב וי"א מבמע דעתו כדיעה א' בסתם דכל באמלע פרשתו אפילו קרא הרבה גומר בכשר ומברך שם ברכה אחרונה ושלא כדעת רבו כאן אבל המעיין בב"י כאן וי"ד ו"ל דמהר"י ביר"ב ז"ל נמי בהמלט קריאה כשלא קרא ג'פ הא קרא ג"פ מודה דמברך ברכה אחרונה על הפסולה וכמו בנראה ממרולת דברי הש"ך בי'ד רע"ט ב'ג וכ'יג מט"ז שם במה שאירץ מכ"ג ביוה"כ דמש"ה בנכחה מתרונו זכני הגן פיז ייש כב ז וכל מש ושם בנהם שנונהן מכל ביום כי זש הי חין מברך כאן ברכה ראשונה בשנייה דלא קיים עדיין שום מצוה דלא קרא ג'פ הא קרא ג'פ לכולי עלמא מברך ברכה אחרונה בס'ת ראשונה וזה יורה כמ'ש וליכא כ'א די דיעות. והר"ב בהמהבר פסק לגמרי כמהר'י ביר'ב ז'ל. וממ"ש בי"ד העלה כו' תראה כי מהר'ב בהג'ה כאן י'ל שפסה לגמרי כמהר'י ביר'ב ז'ל. ושעת בע'ם אין קורין כלל בשום ענין דלא כמרדכי וא'כ בקרחו

דאל"כ תרי קלא לא משתטעי ואי יקרא העולה בלחש לא ישמעו הציבור ועפריה ועסיי קמיא סיג וב"ו. והנה מפמיר של כל השנה דוקא או שביעי בלא אמר קדיש (ויאמר אחר הפמורה מד ומד. והגה בפטר של כל דופנה דוקא או שביעי בלא אמר קריש (ויאבר אחר הפסודה קדיש) או באמר קדיש יקרא ג'פ בלא ברכה אבל מפסיד די פרשיות ואף מפסיד במועדים דתקנת רב עמרם הוא (עסי רפיג בביי ומ'א קליו אות ו') אפיה דינו כמו בסית ראשונה ויוציאו אחרת אם לא התחיל בא'י אבל התחיל נומר בפסולה וכ'ע מודים בזה המ'ז ומ'א. והר'ב שכתב בי'ד אם לא התחיל כלל וא'יה ברפיב דעים ואין חילוק קאי אראש דבריו דמוציאין סית אחרת והיינו בלא התחיל כלל וא'יה ברפיב דעים ואין חילוק קאי אראש דבריו דמוציאין סית אחרת והיינו בלא התחיל כלל וא'יה ברפיב מלתא כפי המעם שבתב המיא דא'א בקיאין ועדים ידר רעים אם נפצא מעות מעם חסירות ויתרות ונדרות האין מוציאין אחרת אבל אם מעות גדול שאין שכיח מוציאין אחרת מלת וכדומה משמע שיש דומה לחסר וויתר. גם יש יתר וחסר שאין מהשורש כמו לאביתיך כדומה וויש מהשורש מנחי עין קום שוב רוק וכדומה לפעמים בתום העיץ ולפעמים לא וכן מנחי למד כמו ברא קרא וכדומיהן. עין קום שוב רוק וכדומה לפעמים בתום' העיץ ולפעמים לא וכן מנחי למד כמו ברא קרא וכדומיהן. מאון הברת האלוף גיכרת במבמא כ"א בכח תיג ומלת ראש וכדומה. וכן מנחי פ"א ירד ובדומה ירא (ע"אר אות ה"ד) וע" לביש כתב חסירות ויתרות יוריץ וויץ וכה"ג שאין הענין והלשון משתנה יע"ש משמע לא שאין משתנה אינ"פ שהיא משורש אין להוציא אחרת ואפשר אפיר רחבו במקום רחבה וכדומה וע" עפ"ז משמע דפוסק ברחבו ורחבה דאין מוציאין אחרת ואפשר ג"כ אם נכתב כחב בלא כינוי דיכולין לקרותו כך ואפשר קיל מאם כתב ההיפיך ובאמת צ"ע בכל זה כ" מב"ע משמע דגם חסר ויתר מוציאין ולדיוך דאין מוציאין מ"מ צריך להתיישב בוה יע"ש בפרישה ובפר"ח דאפ"ר חסר ויתר מוציאין ולדיוך דאין מוציאין מ"מ צריך להתיישב בוה בשימות להוציא אחרת שאין משתנה בין זכר לנקיבה ונחים נראים מנרשיהן כר צ"ע ברחבה ורחבו כתב בפשימות להוציא אחרת שאין משתנה בין זכר לנקיבה ונחים נראים למה הפשר ומה בכך דאירהא רק"א לההדיף יש איוה דרש בשתנה אחר נכשיר כמו נשכה לשנה וכדומה ואף שנראה שם מצ"ע ומ"ש הרש בות במוצ את הלש במוצ מונין דרכם להחליף ממוצא אחר נכשיר במונה לשנה וכדומה ואף שנראה שם מצ"צ דמ"ם ונו"ן דרכם להחליף כמור מקופות ולפ"ו ה"ה מלת להם ולהן נמי כשר כה"ג מ"ם צ"ע ומ"ש הרשב"א את הכשיר כר בכמה מקופות ולפ"ו ה"ה מלת להם ולהן נמי כשר כה"ג מ"ם צ"ע ומ"ש הרשב"א את הכשיר כר בכמה מקופות ולפ"ו ה"ה מלת להם ולהן נמי כשר כה"ג מ"ם צ"ע ומ"ש הרשב"א את הכשיר כר ממוצא אחר נכשר כמו נשכה לשכה וכדומה ואף שנראה שם מצ"צ דמ"ם וגרן דרכם להחליף בכמה מקומות ולפ"ז הזה מלת להם ולהן נמי כשר כה"ג מ"מ צ"ע ומ"ש הרשב"א לא הכשיר כרי בכמה מקומות ולפ"ז הזה מלת להם ולהן נמי כשר כה"ג מ"מ צ"ע ומ"ש הרשב"א לא הכשיר כרי בא"ר ה" דבכל גווני אין מוציאין: (ח) ובשעת הדחק עמ"א הביא תשובת מור"ם לובלין ז"ל בסי מ"ד הביא המ"ז אות ב" וסובר דלכתהלה באין אחרת קורין בפסולה בכרכה והמ"א פוסק כיש מהמירין יכן ה"כיש השמ"ם יש מכשירין יעאר ה" ד"א ו"א מההביא באחרונה כרי כסימן ק"א הר"ם דיעבד וכדי שלא יסתר למ"ש בחיבור פ"ז המ"א מס"ת ת" בכ"י ב"ד רע"מ לקיים מ"ע כתיבה הדוי תקנת נביאים אבל לברך לכתחלה דחובר לא תשא לא ובאמור וכן ראוי לעשות שאין להוציא ימשר אף בחובא דיומא: (מ) מעות עמ"א בהא ו"ל אם לכתחלה או כל שאין מ"ת אחרת לכתחלה אף בחובא דיומא: (מ) מעות עמ"א באה ו"ל אם לכתחלה או כל שאין מ"ע אחרת לכתחלה אף בחובא דיומא: (מ) מעות עמ"א באה ו"ל אם לכתחלה או כל שאין מ"ע אחרת ירעה את התוכירה היי אם רשא"ע א"ר אות "ד האריך כי "ל דוקא מומעה הא חפר ירעה את המורה מופר אין לוחוש דכה"ג ברד פ"ד במ"ו אות מ"ו בין תולכים ובק עד שניה כילו בלבוש כאן חומש א" לא נמצא עדיין מעות ובשאר חומשון נמצא מלמא וכדמות ראיה ממ"ש הלבוש כאן הומש א" לא נמצא עדיין מעות ובשאר חומשון נמצא מלמא וכרמות ראיה ממ"ש הלבוש כאן הומש א" לא נמצא עדיין מעות ובשאר חומשון נמצא מתכנו ביוד ההיכא דהחוקה מנגדי ממש לכ"ע לא הוי ס"ם שוב ראיתי בפריי ל"ד פ"ד בש"ך אות כתכנו ביוד ההיכא דהחוקה מנגדי ממש ב"ל ב"ל דחוקה מבוררת באר הימב לכל רואי השמש ל"ב כתכנו בשם האורם מישור בזה ופקפונו שם ד"ל דחוקה מבוררת באר הימב לכל רואי השמש ליב כתבנו בשם האורח מישור בזה ופקפקנו שם דייל דחוקה מבוררת באר הימב לכל רואי השמש שאני וס'ת זו אין לה חזקה ברורה כ'א עיפ עד ואדם מצוי למעות א'כ כיון דחוינן בנ' מעיות יצאה מחוקתה אף כתובה בידי סיפרים רבים וע' תס'ו במ'א י'ב. והנה בהגיה ס'ת ונמצא אחריו יצאה מחוקונה אי כיהבה בין טופין דבים זע תמין בם אי ב. זהנה בוניה מת ונספא אחריו מעות איב נימא הך סהרא שקרא קאמר ווצמרך להגיה מחדש דעיא נאמן באיסורין וכיש היפא שבידו וכאן חיונן שאומר שקר וצ'ל דמחוקינן ככשר ומעם א'ב שגנה היא ובשאר מונה וציע : אם נמצא מעות בס'ת ביום שמוציאין ב' אין ליקח שנייה בראשונה אלא יוציאו אחרת מיד לראשינה איר קיפיר בשם ריביש כינ ואפשר היה בשלשה דכיא הוכנה לפצותה :

בא"ד קפוב אית ני כמה דינים וויל נשאלתי מהכם מופר אי אי שרי לעשות מאל בצירי שם הקדוש אל בסנו"ל. (היינו בראשית כיא פסוק ווקרא שם המקום ההוא בית אל והשמים פסוק כיף גד מלת בית אבי והיה ה' כר וא'כ א'א למחוק השם אם יש תיקין למחוק פסוקים קודם תיבת אל ולהכניסם שם ומאל בציריי יהיה נקרא אל בסנו"ל) והשיב בית אל אין קודש וכן תרנם ולא אלא וכיפרים אין מקדשים אבל שם נמור כה"ג אמור לשנות הקריאה דשמט יבוא אחיכ ולא אחיכה בית אל אין בית היה בית היה בית היה בית אל אין הייד מו אחיכה היה בית הי ולא אמהא וסיפרים אין מקרשים אבל שם גמור כתיג אמור לשנות הקריאה דישמא יבוא אחים למחיקה שלא ידעו גם ראי מיד רע"ו סייב כלבוש כתב יהודה ולא כתב די יתלה למעלה ובלבוש שהרי לא נתכיון לשם הא נתפיון אסיר. כתב יהודה במקום שם רשאי למחיק תחלה ואחים מד"א ימן נכפלה הוא אחרונה מיחק איתה ובן נכפלה יודר מותק הראשונה אבל באמצע הי זו ראיי ההחסיר כי לא נדע איוי ברין יעיד רעיי מחינים אלו. כתב אחוני מלא ימחוק היייי וימשוף הרי שם בשם גריין מ"א: "ע"ן מ"ש בסיף הסיי במ"ז למען יותרו מופרי מתים בעשייתן מלאכת שמים: "אם בשם גריין מ"א: "ע"ן מ"ש בסיף הסיי במ"ז למען יותרו מושרת ובשוף שם ובציצ קרב אם יש תיקון שינדיר ולא היוה האית נחלק עישו: "אם כתב ישכנה במקים יענלגה מסילה אם יש תיקון שינדיר ולא היוה האית נחלק עישו: "אם כתב ישכנה במים יעיש בישל צדקה סיי גדר לך ואתרף רש פיו מסילה במים מדו אדק במרום פרום פרום מה איש נישים בה. בשות מעול צדקה סיי גדר לך ואתרף במרום לבר במרום לכר מהו ארם במים פרום פרו או מיעיאין אחרת יני נוסף כי פרום ארם במנום פרו או מיעיאין אחרת יני נוסף כי פרום ארם בממום פרו או לעדע בפי בלק במקום לכה ואקרך אין מיציאון אחרת יגיש ובסיי כי פהם ארם במקום פרן אף לציצ פסיף, ודיקא מיכר לנקיכה אין להקפוד כיכי:

קבוד (א) אחרי נפוא. ויחל בחוצ שמדלגין בפיכי תשא שהם מענין אי, אינ תרי גברי : (ב) שלא לפוא גפי יופא סים כים פריב מחות הזח יניש ועמיש בפוא אות זי אחה מה: (ג) שלא לפוא הוא פירוש על מה שנוחנין לכשיו לדלוג פגבוא לגבוא אפיי ב' ענינים ואפרי בתה ד בי תורוצים הביאי הבין ועמיש בשיו : (ד) מסוף עמיא עכיש פייב ועפרים הביאותיו במיז ומיש בפי אי מותר לקרות למפרע אפשר כוונתו בענין אי בנביא אי מותר לקרות למפרע ומנביא לנביא אפר בתרי ששר כענין אי אסור למפרע ועפרים: (ה) שיש עיין מיא לקהות לפפרע ומנביא לנביא אפי בתרי עשר כענין פי אפרי לספרע ועפרית: (ה) שיש עיין מיא מכדומה צל כהוג ומה שקורין בסי שני ומדלנין אפשר כמיש כאות נ' שאין מתרנמין איכא ולוכא בלכול הדעת ומיהו כבוד ציבור קשה ואפשר קורין בראשונה ומחפשין בעוד שקורין בשנייה עיין באות שאחזו: (ו) אין עמיא ונוהגין לגלול בעוד שאומרים פסוקי דומרת מחפשין: (ו) וידחה ע' באות שאחזו: (ו) אין עמיא ונוהגין לגלול בעוד שאומרים פסוקי דומרת מחפשין: (ו) וידחה ע' בי"ו

בקרמו ג'פ ואיא להפסיק שים ב פ לכרבה יוציא אחרת וינוורו שם לז'א דאינו דא'כ קבה מכ'ג ביוה'כ דכל שקרא ג'פ נעשה המלוה וראוי לכרך ברכה ראשונה בשנייה כמ'ש בי'ד וע"כ כה'ג קורא בע"פ וגם אחרון כה"ג קורא בע"פ מפני פורה הליבור יע"ם ולמפפיר יוניאו קורנו כע פ וגם מחרון כהיג קורנו גע פ מפני פורנו המיטר יע ש ונמפפיר יוניסו מהרט כיון דאומרים קדים ליכא פורח יע"ש ובמפטיר כה"ג יקרא הטעות בע"פ כמו אחרון כ"ה דעהו ז'ל שם ולענין דינא עמ"א ד' ויבואר אי"ה . ובאחרון לפ"ז אפי' רק פסוק א' משלים בפסולה : (ב) חסירות עט"ז נמים נסתרים שאין קריאהם משמנה בשביל זה אין מואיאין פשמום . (כ) אבון אך פבן מום בשמים במן קומתם מכוכר ה מן מו מומנון מ"ב מלגור מה הכוסקים ובזה מחורן מ"ב מלגור בכם הרא"ם דמין מולימין אחרת שזה הכך מ"ש הרא"ש עב"י הלא בחבר ויחר מיירי עין בכם הרא"ש ביא שו"ב מהר"ם לובלין בי ה"ד (עמ"א אות ה") דבאין ס"ח אחרת והתמילו בכר לקרות ומלאו פעות ישלימו מנין הקרואים בס"ח זו ומברכין לפניה ואחריה ומשמע בם כבר לקרות ומלאו פעות ישלימו מנין הקרואים בס"ח זו ומברכין לפניה ואחריה ומשמע בם מבי לכתחלה מוליאין אף בבחרים כים פוסלין אם לא בחומב א' בלם ואם התחילו יגמרו מנין הקרוהים אם הין ס'ת אחרת ובמנקה דאין אלא משום יושבי קרנות מ"מ אפשר דגומרין כל שהתחילו דמ"מ חקנה הוא כמו בִּ' וֹה' וֹמה לִי מנחה או ב' וֹה' וִעמ"א אות ה' . ואף שמש"ז משמע שאותו הפדק אין נראה ב'וה' ומה כי מנהה הו ד' וה' ועמים חום ח'. ומף שמפין מסמע שחום הבדק חין כרסה לעין יושמע דחבר מיבה ה'ן מורין כן הרי בצו"ח מור"ם ז'ל הוכר בן וכ'כ המ"ל ה' רק לכתהלה הין מוציחין: רדע כל שיש מחלוקה הפוסקים אי הוי זה פעום או לה אין להוציח אחרת דהוי ס"ם שמח הלכה כר"מ בתשובה דקורין בפסולה דע"ז אנו סומכין דיעבד ושמח הלכה כמ"ד בפסול כזה אין פסול ואף דכתבנו במקום אחר בספק ברכה הומר לא חבא י"ל הלכה מהני מ"מ המעיין בסימן חפ"ע בספק אם סיפר יברך בבאר המים ע"ש ס"ח דהי" דם"ם לא מהני מ"מ המשיין בסימן הפ"ע בספק אם סיפר יברך בבאר הימים ע"ם ס"ח דהוי מ"ם א"ל להוציא אחבר ממתע דמהני ס"ם לברך ואי"ה בש"ה יבואר זה: אם מדבק אות באות אפי' בבבת מ"ל להוציא אחברה די"ל על הרבב"א בזה כ"ז ב"ח ס" ל"ב אות י"ח ועמיא ז' ומסחימת הב"ח בל"ב וע"ז משמע אף כדבקה באמלע י"ל דאין מוציאין אחרת. ובנסף בשוה ומכוסה שב וא"ל לקרות החיבה כלל עסי' פ"מ בע"ז וא"ר א' וח' והנה י"ל כל הראוי לבילה כמו לגרור סומרין על הקרות בע"פ י"ל יקרא בחושות ואל ווציאו אחרת אבל כשנים על הרבב"א ומיח משום דאבור לקרות בע"פ י"ל יקרא במעיל לדקה סי" כ"ה עמ"ם בקמ"א במ"ל שעום על מקום לה לא קריון ל"ש על פה יש"ש: בתב בשו"ח משיל לדקה להגאון מוחר"ר יונה ל"ם ז"ל סימן כ"מ בפ" כה יוהי כל ימי נה לכל שום ספק אין מוציאין והמני למדקה יוהי בלא ויי" ומ"מ בשבת אין להוציא אחרת יע"ש. הנה כל שים ספק אין מוציאין ואמנט למדהי מדבריו ז"ל כי אמרינן הבר ומלא אחרת יע"ש. הנה כל שים ספק אין מוציאין ומתנה הקריאה כאו משמ"ה כל המוך במחנה הקריאה מחמת הכתיבה כמי לתכנין חבר ומלא אין מוציאין בנה כסתר באמלע החיבה באין מבחנה הקריאה כלו משמ"ה וב" יבואר אי"ה. ע"ש אם דת חד מלה וקריין חרון ואם בב" בישין ממ"א ז" רחבה רהכו ובס יבואר אי"ה. ע"ש אם דת חד מלה וקריין חרון ואם בב" בישין ממ"א ז" רחבה רהבו ובס יבואר אי"ה. ע"ש אם דת חד מלה וקריין חרון ואם בב" בישין ממ"א ז" רחבה רהבו ובס יבואר אי"ה. ע"ש אם דת חד מלה וקריין חרון ואם בב" בישיון כתב ויהיו במקום ויהי פסול הוא אע"ג דוי"ו ומ נסתר הרי ושתנה הקריאה מחמח הכחיבה עמ"א ז' רחבה רחבו ושם יבואר א"ה. ע"ש אש דח חד מלה וקריין חרין ואם בב' שיפין אפשר סכול כמו כחיבין ואא קריין דשינוי פוסל בהם עכ"ל: דו"ל הר"מ זל פרק עשירי מס"מ ה"א עשרים דברים פוסלים הס"ח. והנה עשה פחומה או להיפוך פסולה ומויאין ה"א עשרים דברים פוסלים הס"ח. והנה עשה פחומה או להיפוך פסולה ומויאין אחרת חלק עש"ך י"ד כי" ער"ה די"א ג' אוחיות סני דיעבד וא"ד כי" ער"ה די"א ג' אוחיות סני דיעבד לדף או חלה מקלת השם די"א דכשר הוא עמ"א סי" ל"ב אום מ"ז כל כפק אין וואיאין אחרת בספק פלוגחא כמש"ל דהיו כל כפק אין וואיאין אחרת עד"ד רע"ו בש"ד ב"ו ב"ד ב"ד רע"ו ב"ד רע"ב דברים הוא ולפשר לאין קורין ברבים דוקא הכך בפרים הא מקלת השם אשור הב"ץ וע"ן וכדומה) יכולין לכחלה לקרות בו מה"ע נ"א ב"א כב"ר הוא שה שחתיה לפי"ח וב"ץ וע"ן וכדומה) ע"ן סימן ל"ב סכ"ח ובט"ז ל"ב ובמ"א ל"ב מלה שהין מוליאין אחרת ואפסר שין מימן ל"ב סכ"ח ובס"ז ל"ב ובמ"א ל"ב מכשרכין א"ב פשיטא שאין מוליאין אחרת ואפסר שין סימן ל"ב סכ"ח ובס"ז ל"ב ובמ"א ל"ב מבשרכין א"ב פשיטא שאין מוליאין אחרת ואפסר עיין סימן ל'כ סכיה ובט"ו ל'ב ובמ"א מ' שיש מכשירין א"כ פשיטא שאין מוניאין אחרת ואפשר אפילו קורא לכתחלה בברכה אם אין אחרת דשמא הלכה כר"מ בתשובה דקורין בס"ח פסולה אם אין אחרת וכמיש הר"ב בהג'ה יש מכשירין כה"ג ושמא כשירה הוא ועמ"א מזה אי'ה ואל השיבני ממ"ש הב"ח בסימן ל"ב סעיף י"ג בסופו דבדיבוק אות לאום אין להוציא לכסחלה י"ל ביש כשירה או דקוי"ל דלא כרשב"א משא"כ בשפק גמור. ואם מגיע אות בלי היקף גויל מתקלתו גמי אין מוציאין אחרת דשומכין על הרשב"א עמ"א ל"ב אות כ"ו יע"ש: בי"ד סימן המתנמו כני מן מנימין מתנת להחתפן שני הנכב מ שמת ליכ מת כי ישם בי' ליז במים רע"ד סו'ז זיינ"ן שעטל"ז ג"ץ יש ליז הר ובמנוקד הו פיסוק מעמים פסול ולעול בסי' ליז במים בכם הב"ח פוסל הם לא זיין בעטל"ז ג"ן והנה הר"מ מכפיר בזה בביאור ס"ז מס"ח ה" ויים ובמנוקד ופיסוק טעמים מכשיר מדלה מנה פרק עשירי כ"א כ' דברים עב"י י"ד שם וא"כ בפסולים אלו ל"מ דאין מוציאין אחרת אפילו לקרות לכתהלה באין ס"ת אחרת י"ל דקורין וצ"ע בזה : והוי יודע דבי"ד רפ"ח מנה הפסולים לכתוב וממזר ים פוסלין נמלח ביד עכו"ם ספק בוסבור הייתי לומר גם בכה'ג הוי ספק'פלוגתי והוי ס"ס שוב ראימי דל"ד דם" חשיסר או טשוח י"ל דמי לחימבין דאי לאו כבוד הציבור היו קורין בהם ובטעות ליכא כבוד הציבור כמו שיראה הרואה בפר"ח כאן הביא חשובת הרמב"ם ובכ"מ פ"י מס"ח יע"ש וא"כ דוקא כה'ג הא כל שכולה נכתבת בפיבול אין שם ס"ח עליה כלל ואפילו אוחם שקראו דיעבד לא עלחה קריאה כל שכולה נכתבת בפיבול אין שם ס"ח עליה כלל ואפילו אוחם שקראו דיעבד לא עלחה קריאה ולריך לקרות מרחש הס'ת כשירה אם יש להם (כדעת הרח'ש בי'ד רע'ע וכ'ע מודים לזה) וגרין נקרות מרחש הסים כפירה חס יש נהסם (כרעת הרחיש ביד רעים וביש מודים מה)
ואף שהר"מ ז"ל פ"י מס"ח ה"א כ" ך" דברים ויש בם מעובד שלא לשמו ואפיקורס וכדומה
שבולה בביסול ומדכללו יחד שאין קורין בהם משמע היסור נמי אף דיעבד וא"א בע"א אין
קורין כלל ז"ל דלאו לכל מילי מדמי להדדי וראמור: כבר כתבנו אם אירע בפ" פרה או זכור
שעות וקראו מקאם הפרשה דיש להוליא כשירה ולקרות מראש כדעת הרא"ש בי"ד רע"ע דהמי
י"א שהם ד"א כבסימן קא" ס"ב והמעיין בי"ד רע"ט כ"ע של היחד הוא דקריאה בליביר מקנח
עביאים לא המכירה ואין בין ס"ח לתפילין לענין כתיבה מ"ע ד"ח א"כ בהני מיו ד"ח וחות
מביאים לא המכיר דליו מעובה מ"ע ד"ח מיכה דאם האחרה מראש ובלא ברכה דאין מעכבת וגם ממרדכי הביאו הד'מ בי'ד רע'ט מוכח דאף באחרת ומפעיר אם יש להפסיק שם מוליאין אחרת כמ"ש במ"א אות וי"ו ועחה ראיתי בה"ד אות וי"ו הרגיש בזה יע"ש . וע" לבוש י"ד רע"ע וכאן ג"ב הטעם הואיל וחקנח נכיאים סוא :

ויתר הדברים איה יחבאר במ'א אית ז' ה'ט וכאן און להאריך יותר : עוד רגע אדבר כתב א"ר כאן אות ה' נמצא היבה שלימה ככולה מוציאין אחרת דכל יתר כנכול דמי ולי ציע מיר כחן חוח ה"נחנט חיכה שעמה כפרם מונינון וחורט דכי על כפור דמי רשו דייל כה"ג י'ל כל הראוי לבילה כמו רדבקה אות באות ה"ה כאן ואף די"ל ומ"ש יחד כנסול זה בסריפות גמורי כך משא"כ כאן ול"ע: אשר ההדיום הכותב כל מה ששמעתי מרבותי וקאם מה שהורוני משמים רשמתי ודאי ה" ש"ה ארוכים ורהבים מני ים ובע"ה קלקול הזמנים. וכל אדם ירא לנפשו יזהר בזה בפרע סופרי פת"ם אל וראה מ"ש הל"ל בסי' קי"ם לאחר בסורה היה ירא שמא לא כיון כהלכה והים גדול בדורו ומה יענו כמונו היום לכן ירא כל איש לנפשו היה ירא שמא לא כיון כהלכה והים בחור היה ירא שרובר. קודם שיוכה דין וכדומה:

קבוד (א) כנון עם"ו בריף וראים מגילה כ"ד א' וכחבו זיל אעים שהם מרוחקיין באמם

בת טוג ובכל מישי בל מה טו היה ב דבנבית חי מדנגין חשר למפרע רק ב' לביקים דמדנגין בתר עשר ה' מגביא לוביא למפרע ה'ן מדלגין . והנה מנביא לנביא אין מדלגין דאיכא טימוף ביותר מדאי וכ'ל בחה"ד סימן ד' וקשה דא"ל בתרי עשר למה מדלגין וכלכוש הוסיף מנביא לנביא אין מדאי וכ'ל בחה"ד סימן ד' וקשה דא"ל בתרי עשר למה מדלגין וכלכוש הוסיף מנביא לנביא אין מדלנין דהוי כלטל דעם כיון פים כזם שהייה מרוכה נתן פעם דים קלח שהייה ביותר חש'ם שלם

עמ"א הקשה איך פסק כריםב"א ולא חש לקושיות הרשב"א מכ"ג ביוה"כ יומא ע" עב"י ותף פר וברשב"א כתב דאם יש חומש קורין בחומש ועא"ר אות ג" ונראה דאין קורין בחומשין מפני ככוד וברשב"א כתב דאם יש חומש קורין בחומש לשניה ליכא כבוד ציבור ומברכין שפיר ואיכ צ"ע בציבור שיש להם ס"ת כשירה וא" חסירה אפשר דאין דוחין כבוד ציבור ויקראו בשנייה כמ"ש ומיהו אם חומש א" שלם ומיהו אם חומש א" לבד בהנ"ח אלא אפי רק חומש א" לבד בגלילה "ל כן ולדינא צ"ע והקשה על הב"ח קושיא עצומה במ"ש ס"א דאין קורין בחד ס"ת ונוללין והשתא ליכא מתרגם וכתב דאחרי ואך בעשור הואיל ובזמן המקדש היו קורין כך כר והא עכשיו אין קורין בשנייה אך בעשור בפ"א ממור רק ביוה"כ קורין בשנייה ובעשור שבם" פגדום ווה הדילוג מעולם אף בביהמ"ק לא היו מדלגין וקורא בע"פ ו"ל קצת ואין להאריך: (ח) ב"כ" מ"א פאר"א א"ה בו" (מ) ג" גברי עמ"א דכל מ"א הפק שרי עפ" קל"ה כהן בהפסק ישראל ושביעי למפמיר בשנייה ליכא הפסק אף דאומרים קדיש והקשה עוד להב"ח דאסור הא" בשלישי א"כ מה הקשה עמ"ש המור תלתא גברי ה"ה שנים בתרי ס"ת אימה דשמעיגן תלתא הא תרי בתלתא לא ועכ"ה "ל מ"ש המ"א באות ז" בב" ס"ת אפ" בענין א" כלומר ל"מ ב" ענינים דאפ"י בחר ספרא אסור משום דעת הוא תרי בתלתא לא ועב"ה בלבול דעת השומעים א"א מרר וא"צ להגיה. ומ"ש בד" פרשיות ב" ענינים ולא חייש" למירוף בלבול דעת השומעים א"א בהר הפסק ועב"ח. ומ"א הצור בל מ"א תרי ב"ל וא הרבה הפסק ועב"ח. וב"ת שמוציאין ג" ספרים נמי "ל מ" שקרא דעת הוא תרי גברי ווש הרבה הפסק ועב"ח. וב"ת שמוציאין ג"ספרים נמי "ל מ" שקרא עם"א הקשה איך פסק כרימכ"א ולא חש לקושיית הרשב"א מכ"ג ביוה"כ יומא ע" עב"י ותי מר בכלול רמות תרי בכרי ויש הרבה הפסק ועב"ח. ובש"ח שמוציאין ג' ספרים נמי ייל מי שקרא ברשת הוא תרי בכרי ויש הרבה הפסק ועב"ח. ובש"ח, שמוציאין ג' ספרים נמי ייל מי שקרא בראשונה יוכל להיות בשלישי ואיה יבואר עוד: כתכ הפר"ח תרי גברי בנ' סחת קורין בחד ענינא וכן דקדק הלח"מ בפ"ג מה' עבודת יוה"כ ה"ג שאין א' קורא בכ' ספרים אף בתרי ענינים וממילא ה"ה ב' גברי בנ' ס"ת אף בענין א' קורין מדסתם. וי"ל ענין א' לא היתה הפרשה וצ"ע באותה פרשה גופא כמו בש"ת ואפשר המ"א אות ח" רמו לזה:

קמה (א) להגביה עמ"א ברכות מ"ה א" ועכ"מ פו"ב מה"ת הו"א כתב דמסתמא ה"ה שלא יגביה המתרגם קולו יותר שיהא שניהם שוין ולבוש נתן מעם יע"ש ואני העני תמה על עצמי דבתום" שם ד"ה בקולו מבואר בשם רב אלפס ז"ל בקולו של משה ומסתמא משה בכל כהו דבתוסי שם דיה בקולו מבואר בשם רב אלפס זל בקולו של משה ומסתמא משה בכל כהו . והקב"ה ג"כ משום שלא יגביה המתרגם יותר מהקורא ותרוייתו מוכח שם . ואמרי שם ואם א"א ימעך הקורא קולו וה"ה אם א"א ימעך המתרגם קולו והוי יודע דהא דאין המתרגם מגביה יותר מקורא באין צורך כמו בקריאת ס"ח שהקורא קורא שישמעו העם ויוצאין בה וא"כ אין צורך למתרגם להגביה אבל בת"ח הדורש לוחש והמתרגם מגביה מה דאפשר וע"ר"ם פ"ד מה"ח ה"ג לסותים לתבניה אבל בתח החדרש לחוש הומות בטבורה מהדאפה ועדרים שד בהת הגב וההוא דמשה בעת ששאל להקביה היה קולו של משה שיה עם קול הקב"ח משה ידבר וה' יעננו עונה מה ששואל בקול בקולו של משה ולא הגביה הקב"ח בעת ששאל יותר ממשה ולא מוכח דלא הגביה משה או בעת ששאל יותר מקולו של הקב"ח ואי בקולו כמו שהיה משה משמיע כמ"ש רב אלפס הא בעת ששאל ליש זה ומש"ה צדק הכ"ם בפ"ב מה"ת דהלימוד מרחזינן שהקב"ח לא דב העפט הא בעל מסממא גם המתורנמן אין מגביה באין צורך ועלח"ם שם וא"ש דלא אמר ואם היה מגביה יותר מסתמא גם המתורנמן אין מגביה באין צורך ועלח"ם שם וא"ש דלא אמר ואם א"א ימעך המתרגם דלאו מלתא דפסיקא בדורש וכדומה והבן. עמ"ש א"ה באות ב": (ב) שלא עמ"א ושם יש מעם אחר מפני המורח שלא יצמרך לחזור ולפתוח ועם"ו שם אלא מלישנא דגמרא מגילה ל"ב א" משמע שיש מעם פשום הפרש בין תרגום לברכות הקב"ה השמיע מסוף ועד סוף מגילה ל"ב א" משמע שיש מעם פשום הפרש בין תרגום לברכות הקב"ה השמיע מסוף ועד סוף לא מראש בסתר דברתי רק בעת ששאל משה היה קולו של הקב"ה שוה עם משה כמ"ש פ"ד מה" ת'ת היג':

. אסור עמ'א ברכות ח' א' בעיא דלא איפשטא לחומרא משום חשש דעוובי ה' יכלו ובימיהם שהיו מתרגמין ועתה כ'ם באקדמות למאן דמנהג להפסיק בין פ'א עס'ו תצ'ד א' וא'ר א' כשמכסין המ'ת באקרמות רשאי לצאת יע"ש ועמ"ש אי'ה באות ב': (ב) שפיר דמי לצורך גדול מ'א והיינו כששמע קריאת התורה כבר או שדעתו לבוא מיד. ומסופק אני אם בא לצורך גדול מ'א והיינו כששמע קריאת התורה כבר או שדעתו לבוא מיד. ומסופק אני אם בא לבהכ"ג באמצע קריאת מ'ת. לחפש אום וכדומה אם רשאי לצאת באמצע הקריאה ועמ"א קלוח אות א' משמע כה"ג ג'כ אסור וצ'ע: (ג) כיון עמ'א הר"מ ז'ל פי'ב מה"ת ה"ם כיון שהתחיל אסור לספר בר"ת שנא' ואזני כל העם אל הספר ואסור לצאת ותורתו אומנתו מותר לעסוק כי' הביא פסוק דאזני כו' לא ובפתחו עמדו כל העם יל דסובר דפליגי בזה (סומה ל"מ א') מ"ד פתחו מיד שנפתח ומ׳ד אזני דוקא בשעה שקורא ופסק כמ׳ד כן ומש׳ה הכנים באמצע לצאת לומר כמו התם בין גברא לגברא שרי ה'ת לספר שרי כה'ג וא'כ המחבר לכאורה זיכה שפרי לבי תרי ולזה יל שנפתח היינו התחיל לקרות כפירש"י שם ומדלא אמר כיון שפתח (לקרות ואמר נפעל) להורות כיון שהתחיל פ'א בין גברא לגברא אמור ומ"ש הר"מ ואזני כתב הר"מ שם דפתחו עמדו יל עמירה ממש בשעה שגולל הסית (עב"י רפ"ב בי"ר הביאותיו בקמ"א דמ"מ אף בבימה כמו שהיה בעורא כמבואר בכתוב נחמיה חי מים מפני כבוד יש לעמוד ומשיה מייתי קרא דאוני כל העם) ולפיו הא דהכנים הרים באמצע שלא לצאת בין גברא לגברא לומר כמו התם אף שכבר שמע קריאת ולפיז הא דהכנים הדים באסצע שנא לצאת בין גברא גנבוא לומו כמו ואום אף שבבר שסע קריאת. התורה בעשרה אמור ה״ה לספר כה״ג כדאמרן, והלבוש הביא לשון המור מיד שנפתח יצ"ש ועא"ד ואין להאריך: (ד) אפי׳ עמ״א מלת אימור צריך להיות אמור אבל לאפרושי מאיסורא שרי כה״ג ע׳ רי״ף פ״ק דברכות להורות בדבר שאח״ב יכול להורות: (ה) שרי עמ״א נראה הגמי״ צ״ל פַּ״ב מה״ת ותה״ד מ״ כ״ו יע״ש ומיהו בקול רם אמור דמבמל לאחרים השומעים וראוי ליוהר בזה: (ו) א'צ עמ'א כבר הארכנו בסי' קמ'א בס'ו מוה מ'ש בי"ד מ'ב אית י"ג ורפ"ב אות א' והאדון ו"ל לזה במלות קצרות לבשה ס"ת בהיכל א"צ לעמוד מה"מ רק מפני הכבוד . ובמנילה כ"מ הקורא צריך לעמור שהוא ברשות אחת עם ס'ת הא שאר העם אעיפ שהם ברשות אחת א"צ לעמור וכ'ה בלבוש ועס"ו מ"ש על הלבוש בזה. ומ"ש תוס" מנחות ל"ב ב" ד"ה על המסה וע"ד ס" רפ"ב במ"ז ד׳ הביא ראיה דארגו אפי׳ כוריים אין הפסק דאפילו שאין מקבל מומאה מ"מ אין חולקת

במ'ז ד' הביא ראיה דארגו אפי' כוריים אין הפסק דאפילו שאין מקבל מובאה מ'ם אין חילקת רשות לעצמה וכ'פ הר'ט בפי"א מה' מ'ט ת'ה ועמ"א ר'מ אות יים ואי"ה יבואר שם: (ו) ויש עמ"א לא מצאתיו כעת בב'ח והב"ח מיקל לספר ג"כ בין נברא לגברא ושוב מצאתי בקמ"א להב"ח מ"א כ"כ בין גברא לגברא שרי לישב. ועפר"ח:

קמ'ן כתב ב"י כו' עמ"א געימות דבריו וקישור הלשון הוא כך דמרדכי כתב כו' והוכחה לוה קושיית התום שבת יד ב' ד"ה כיון מה פריך כו' ע"ש ושע"ו סמכו אשכנזים ע"י נמילה לתקלה ובד"מ כתב דלא ראינו כו אלא דיש לחלק בין ס"ת לכתבי קודש דס"ת חמירא לא מהנו בילה וברית כדי קודש מהני נמילה וא"ש קושיית התום' שם א"ד"ה האוחז מ"ח הא שאר ספרים בילה בילה מהיו מ"ח ה"ב ב"ב הבוצר מבינו ע"א"ה ביוצינו מה מ"ח ""ב"ב ב"ב הבוצר מבינו בילה מבינו בילה מבינו ברוב הבינו ברוב מתו ב"ב ב"ב בבינו ברוב מבונו ב"ב"ב ב"ב בכונדה ברוב מבונו ב"ב"ב ב"ב בכונדה בינו ברוב מתו בינו ברצים מתמים מ"ב"ב ב"ב בכונדה בינו ברוב מתו בינו ברצים מתמים מ"ב"ב ב"ב בכונדה ברוב מתו ב"ב"ב ב"ב בכונדה בינו ברוב מתו ב"ב"ב ב"ב בכונדה ברוב מתו ב"ב"ב ב"ב בכונדה ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב

יפסוק המתורגמן מ'מ ב' נכולים וקלח שהייה כו' משא"כ חרי עשר קלרים הם וליח שהייה כ"כ ובפר"ח דאין מדלנין מנהיא לנכיא ב' ענינים הא חד מדלגין. והנה לכה"ג בשם ר"מ מינן ה"מ שאין קורין בשני הומבין פקורי ויקרא הביאו הפר"ח שם א"כ מה פריך דלמא מדלגין כנביא מנכיא לנביא בחד ענינא ובחורה ב' חומשין לא בחד ענינא ש"מ לכאורה מוביא לנביא בחד ענינא א"ח לרא" דא"כ מאי איריא דילג אפילו בלא דיל"ג יע"ש ועוד דמבסמא אמר משמע אפילו בחד הומש. ומ"מ א"ר הכרח לזה אם לא מסברא : (ג) ואין עע"ז הביא שעם א" של הה"ד בסו" ד' אבל לרש"י הפעם דאין מחרגמין ערשו עמ"א ב' ולבו הביא דברי מהרי"ן חביב דשוב אשים לאו משום זמר בעלמא דפים כרש"י ולא רלה לפרש שאין מחרגמין הפיב הומש הימד לאו משום זמר בעלמא דפים כרש"י ולא רלה לפרש שאין מחרגמין הפיב הומש המרים ביור היו המרים ביור היומד ביות היומד ביור היומד ביור היומד ביור היומד ביור היומד ביור היומד ביות היומד ביור היומד ביות היומד ביומד ביות היומד ביומד ביות היומד ביות היומד ביומד עתה . ועמ"א חכ"ה ד'ה ובלבוש ואי"ה שם יבואר :

קמו (א) א"צ לעמוד עט"ז הנה במגילה כ"א פירש"ז הקורא זריך לעמוד הא שאר א"נ הב"ז קמ"א יע"ש וי"ל השומעים סמיכה כל דהו עכ"פ שרי ולהר"ב בח"מ סימן י"ז אפשר אפילו סמיכה ממש שרי והקורא אסור דליהוי באימה ויראה עמ"א קמ"א ומדברי רב שר שלום י'ל בין גברא לגברא שרי לישב כו' ומ'ב על הלבוש דבדותא ולא מלינו כן בגמרא אינ'פ דבמצילה בם כ"א אמריגן דאתה כה עמוד ממדי סובר המ"ז הקב"ה דוגמת זה עכביו הקורא והשומעים דוגמת משה וכל העם לריכין לעמוד . ובשעת ברכו כו' עמ"א אות ו' מזה, גם מ"ש

על הלבוש המ"ח בם החזיק בדברי הלבוש דוקח הקורח הח שחר העם לח: העולה לחורה זכיך לברך הברכוח גם כן מעומד עם" ה' במ"ח ב' כל ברכוח המצוח לריך להיוח מעומד

מדך כנוך הגרפות גם כן מעותד עם" ה" כמי מי כי כנ ברכות המנוח נדיך נהיות מעותד חון ברכת הנהמין ומבמע מע"ז שרשהיו ליבב קודם בחודה מצברך ואומר בקול רם ברוך ה" המבורך לעולם ועד עסי' קל"ע ס"ו ול"ע: קבוד (א) אסור עט"ז. היקל לאחוז בעמודי ס"ח בלא הפסק מפה וראי' מרש"י מגילה ל"ב א' ערום בלא מעפחת סבי"ב ספר חורה ולא די בלא משפחת אלא לשלול העמודים

לי שהום במה משפחת בכי כ טפר חורה ונח די בנח משפחת חנח בשנו העמודים ומהר"י טראני ח"א קל"ו סובר כבהם"ח במטפחת מוחר ליגע בעמודים כך אבל כשם"ח ערום אפי׳ בעמודים אסור ליגע . דלא יבא ליגע בס"ח עלמה ודקדק כן מר"מ פרק עשירי מס"ח אפי׳ בעמודים אסור ליגע . דלא יבא ליגע בס"ח עלמה ודקדק כן מר"מ פרק עסירי מס"ח ה"ו ולא יאחות ס"ח בבהוא ערום (ומלח כבהו"א מיוחר דאם"ח קאי לא על אדם ערום וכדמוכח בשבת י"ד א' ידים מחמת ספר) היינו כשהוא הספר ערום אכור אף בעמודים וכשהוא מכוסה שרי בעמודים והטעם דלמא יגע בס'ח עלמה יע'ב וא'כ אין ראיה מרש'י וכאמור . ומש'ה שפיר כתב הב"י שראה לאשכמים שאין מהרים בשעה שמגביהים ואוחזים ערום היינו עמודים כמ"ש הב"ח ומה שחין נזהרים בשעת הברכה י"ל דמכסים במעפחת ואף דחין לכסות כמבוחר בסי" קל'ע סעיף ד' יע"ש . ועתים' פבת ל'ד ה' ד'ה האוחו קלת משמע דל"ד ס"ת וי'ל דרבי פרנך ש"מ ערום אפילו עמודים גורו בבית דתמירא ובשאר ספרים דוקא ביריעות לא בעמודים וז'ש רשיי שבת ס"ח ערום אלא ע"י מטפחת דרך שלילה דליכא חקנה אפילו עמודים אלא על ידי מספחת ובמגילה ל"ב א" פירש בלא מטפחת וא"י לנוה בינה משבת וכפי דעתי הוא ביון יפה כי במגילה ליין ערום בלא מעפחת סביב כ"ת תיקן בזה מלח ערו"ם שאסור לאחוז אפילו בעמודים כבהו"א ערום הספר ושלל של"ת כשהאדם ערום וכמ"ש מהרי"ט ודי כזה משה"כ בשבת הנא ידים מהמת ספר משמע כל הספרים חנ"ך ואיך אמר האוחז ס"ח ערום דמה"ע ודאי כ"כ הקודש וכמ"ש החום' שם ד"ק האוחז ס"ח וליה חיקו וליין על מלח ספר חורה ערום אלא ע"י מעפחח כלומר בס"ח גזרו האוחז ערו"ם אפילו בעמודים אסור אטו יגע ביריעות כמ"ש מהרי"ט משא"כ בשאר כ"כ הקודש לא גזרו כולי האי ואיך יהיה אחיזה שלריך הגולל לאוחזו ולהראות הכתב לעם ולזה אמר אלה ע"י מטפחה יאחז בעמודים הואיל ואוחז ערום אבל כשהוא במטפחת יכול לאוחזה בעמודים כך כנראה מרש"י מגילה וכמ"ש מהרי"ט ז"ל ועפר"ח כאן וא"ה במ"א יבואר עוד: ודע דהא דאטור לאחוז ס"ח ערום כשאין צורך ואסור ליגע בו יד הא כשיש צורך לחיקון הס"ח לחפור קלח ולדבק בדבק מטליח וכדומה היכא דלא אפשר רפאי ובוניו בהיכל כו' היכא דלא אפשר: (ב) גדור עש"ז הש"ע פסק כפי' הב' בטור עשרה ששייכים לקריאה והאידנא דנח חפשר: (ב) גדוד עט"ז הש"ע פסק כפי׳ הב׳ בטור עשרה ששייכים נקריחה וההידנח ליכא מחורגמן כבסי׳ קמ׳ה ליכא בשבת רק ע׳ וא"י אלה למה כתב סחם שקראו הא השיץ שיך ליה שחוף הפגן. ועיין פרישה הקשה הא גדול שבקוראים הוא גדול שבביה"כ כבסי׳ קליו וסי׳ שלא היה הגדול בביה׳כ או אא סידר הפרשה: (ג) פירוש כשהספר עט"ז עב׳י האריך בפירושים והע"ז מפרש כשאחד עושה הכל הגבהה ומראה לעם ואח"כ נותן הס"ח ביד האר לאחוז והוא גולל יהפך הכתב אליו ויתחיל להדוק המשפחת (הוא שקורין מפה) דוקא בדר חולה לו היינו מאחורי הס"מ שהוא נגד האוחז הס"מ ומשם יתחיל להדק המפה ויביא אה'כ אליו לב דיינות ביותר נותו ההולה וסוף יתחיל מפילה בר ביותר נותו ההולה בר ביותר נותו הבחברה וארץ בר ביותר ביותר ביותר ביותר החול בדר הוא ביותר נותו הבחברה וארץ ברב ביותר ב ימין אל השמאל וכמו בנר חנוכה דעתו שיתחיל בנר היותר ימיני בהתחלה ואח"כ יפנה לשמאל

ה"ה כאן ימחיל בצד ימיני שלו והיא מבחוץ כו' ומ"ש מרמ"א כו' לא הבינותי כעת : (ד) בתוך עש"ז הם דברי ריב"ש בחשובה הביאו הב"י דכשהוא גוללו מבחוץ י"מ חוץ לחיק שלא יקרע חוך החיק זמי שטועה סובר דיש לגלול בפנים שזהו כבוד לחורה ואין אלא טועה בזה : כתב א"ר אות ב' מי שקנה מלוח ומח שייך ליורשים יע"ש שהאריך ורשאי קונה המלוח למכור ולהרויח ועמ"ה ש"ו חות ט"ו וחי"ה שם יבוחר . שם מעוח מלוח שיקרו לעניים לח לכלי הקודם והגבאים יכולים לבל חות של היה בשלי לשהוח מעות מצות כך יחן לגבאים. מי שקנה מצות לשנה ובחוך השנה גירש המלך יהודים אם נשמע (בשעם קניו) עמ"א קל"ד בסופו וא"ר כאן ושם יבואר אי"ה: עי"ד כי' רש"ב בע"ז ח' כסף זה לס"ח יכול למוכרה וה"ה בגד זה למפה דהזמנה לאו מלחא עא"ר אית ד' ואם ספר בגד מטסהום לכ"ח עסי' מ"ב במ"א ה' :

בפ"ר מיות"כ ה"ב ה"ה כאן היה לכלק הראשונה לארון הקודש יאח"כ להניח שנייה על השלחן ותר התם אי אפשר דתופס דם השעיר בימין א"כ יקח דם פר בשמאל לכך יניח תחלה דם שעיר משא"כ בפסהים כ"ד ב" כך רוקן אוחז בשמאלו ומקבל המלא תחלה בימינו שלא יהא פנוי כו" ובפ"ח המשניות נשמע כן מקבל המלא הוריוות והחריצות שמקבל תחלה כו" הרי כמנהנינו. ומש"ח מושים ליה חבירו המלא תחלה ופרש"י שם ל"מ קצת כן. ומיומא "ל דתוי ביוש למצוה דם שעיר אם נומל תחלה דם פר משא"כ תורה א"מ"ש בזה כתוב בזה. והפר"ח הוכיח היפך מנהגינו מכ"ג אם נומל תחלה דם פר משא"כ תורה א"מ"ש בזה כתוב בזה. אם נוסל תחלה דם פר משאיכ תורה א' מיש בזה' כתוב בזה. והפריח הוכיח היפך מנהגינו מכיג ביה"ל דאין מבניאין ספר שני משום ברכה לינחי תרווייהי יע"ש וא"י דאיכ מביאין אחיכ כל שדעתו ביה"ל דאין מביאין ספר שני משום ברכה לינחי תרווייהי יע"ש וא"ח דאיכ מביאין אחיכ כל שדעתו ביד רע"ם ממין א' א"ב ברכה שנית וכרמשמע מיד מי "מריך ב" ברכות יע"ש. ואם נאפר דמשום הפסק בשתיקה צריך לברך שנית איכ לדירן נמי דאין פותחין השנייה עד שיסלקו ראשונה וברץ לא קי"ל כן דשתיקה כמה לא הוי הפסק ומיומא מיכח כן דאל"כ אהא דפריך ונגלליה אמאי לא משני משום ברכה דהפסק וא"ה ברזי ובואר עדו וכאן אין להאריך ועמ"ש המיא בסוף האות דאנו מוהגי משום ברכה במפסק אף קרא ב"פ: משני משום ברכה במפסק אף קרא ב"פ: ביו שנוהגין לו כר עביא מפסיר אע"פ שקורא מה שכבר קראו מ"מ יאמר גם המפורה ברכות עדיף מעולה לתורה בלא מפסיר: [בסומה] ח"א (צ"ל) עמ"א האדון ז"ל דיבר בקצרה כדרכו המיב משולה לתורה בלא מפסיר: ב"א בכהן א" כמשאוי אף שעשייה בוא"ז וב" כהנים ליש הנה לרש"י וחוס" הקפידא בעמידה בב"א בכהן א" כמשאוי אף שעשייה בוא"ז וב" כהנים ליש אחור (הגמרא פריך אלשון רותתת שרי אף מדרכנן ול"ק אקרא וצ"ע בתום" ד"ח היו הורלמא ש"מ דאתה אחור וכב"א גבי אלמנה ממשכנין משה כה , וכדלא אמר א"ב אשה דעלמא ש"מ דאתה כרבי יהודה ובמ"א גבי אלמנה ממשכנין קשה כה , וכדלא אמר א"ב אשה דעלמא ש"מ דאתה כרבי יהודה ובמ"א בניה אלמנה משמכנין קשה כה , וכדלא אמר א"ב אשה דעלמא ש"מ דאתה כרבי יהודה ובמ"א ביד אלמנה משמכנין קשה כה , וכדלא אמר א"ב אשה דעלמא ש"מ דאתה כרבי

ישה לוכנה אם ין האכון ווומות מטשכנין קשה כר. ומדלא אום איב אותה דעלמא ש"מ דאותה כרבי יהודה ובמ"א גבי אלמנה ממשכנין קשה כר. ומדלא אוםף איב אחה דעלמא ש"מ דאותה חבירתה דומיא דיות וזה סייעתא לרים פיד דפרה מאיב ובראש יוסף על חולין ליב כתבנו מזה ועי תום" בסומה ד'ה איכא בינייהו) והתום" דיה אין הוקשה להם מובחים אף דעשייה בוא'ז (תובהו) מ"מ העמדה אסור באדם א' כמשאוי ובד'ה כאן תימא כרי שני עבדים של שני אדונים לכאורה הקשו דפר ב"ד א" ואדון א" דא"ג ב" אדונים נמי דהב"ד עושין הבילות ומעמידין ביחד אנים שאין עושין כלום כ"א אדונים רוצעים עשייה אין מעלה ומוריד רק העמדה כמשאי ושייך גמי בב"ד א" ועיין מהרש"א ז"ל ולמ"ש א"ש ואחר ההמתכלות קושיית התום" על הגמ" דכללה ב" מומות וב" עבדים ן א' דומיא דהכא אדון א' והא כ' אדונים נמי בב"ד א' דכמשאוי כו' כמ"ש ב' מצורעים וכהן א' א'י אמאי שבקו ב' סומות וכהן א') והר'ם ז'ל מדסתם בה' עבדים פ"ג ה'מ ופי"א מה' ס"ג ה'ו אין עושין כאחת ולא חילק בין כהן א' או ב' כהגים ש"מ דמפרש בהיפוך עשייה בב"א אסור בכ' כהגים אבל העמדה ועשייה בוא"ז שרי אף בכהן א' וא"ש קושיית התוס ד"ה אין מובחים דעשיית כהגים אבל העמדה ועשייה בוא"ז שרי אף בכהן א' וא"ש קושיית התוס ד"ה אין מובחים דעשייה בוא"ז וד"ה כאן דהכל בחד גוונא ב' סופות וב' עבדים ב' אדונים ועשייה בב'א וב' כהנים , ובסופה כ"ד ה"ב סתם והביא קרא ההעמיד איתה כרבי יהודה ממילא העמדה גמי אסור ואין צריך לפרש לכאורה קשה מכאן לאה"ע ס" ס"ב ס"מ ומביא כוס אחר כתוס" וכאן כר"מ , ומ"ש התוס" ד"ת אין ת"ס דמיומא צ"ג ב" הביאו העמדה אסור בחובה אבל נדרים אין חובה וע"ר"מ פ"ג ה"ה וס"ד ה"ב תי דמיומא צ'ג ב' הכיאו העמדה אחר בחובה אבל גדרים אין היבה וע' ר'ש פיג ה'ה וסדר ה'ב מיד'כ והכן זה: (יב) שלא עמ'א ג' סרת אומרים קדיש אחר השנייה ואין מניחין ראשונה על השלחן: "
קמה (א) להתעכב עמ'א. פ" תיבה הארון הקודש ש"ץ יורד לפני תיבה מוציאין לרחוב ששם הס"ת ותיבה האמירה כאן שולהן שס"ת מונח עליו כשקריין בו ב'ח עם" ק'ן ואנו קובעי מקום לתפלה ספוך לארון הקודש ונקרא עמוד עס" קמ"ם דכשמצניעין בביה'כ נמי דינא הכי אלא רשי לשימתיה פירש דרוקא בסוציאין הא בהיכל א"צ להמתין כלל: "
קמנו (א) עד עמ'א וע' בסיר בפ" הגאון עד שנמר תפלתו: (ב) יחוד עמ'א ועב"י בשם הרר" כשיצאו ג' או ד' לית לן בה היינו שישתיירו ששה ואם הם יותר בעינן שישתיירו רוב כשיצאו בו דל לת ליתו מ"א במ"א מוכל מצוח הקהל דליהוי כבוד לסית וע"ש בס"ו מוה באול או"ף שאי שאיו עובר למיוו לד מרכוף ברובר לכל מי שהולכם למנו ולב מרכוף ברובר לכל מ"שהולכם למנו ולד מרכוף ברובר לכל מ"שהולכם למיוו ולד מרכוף ברובר לכל מ"שהולכם למנו ולד מרכוף ברובר ברובר לכי שהולכם למיוו לדי מרכוף ברובר לכל מ"שהולכם למיוו לדי מרכוף ברובר לכל מ"שהולכם למיוו לדי מרכוף ברובר ברובר לכל מ"שהולכם למיוו לדי מרכוף ברובר לידי ברובר לידיה ברובר לידיה ברובר להידי ברובר להידי ברובר לידיה ברובר להידים ברובר בר

לכל מי שהולכת לפניו ללוותה עד הבימה וכן הגולל אע׳פ שאין עובר׳ לפניו ילך מהבימה עד ההיכל:

הלכות ביה'כ

לן (א) וכתובים עמ'א ועמ"ש במ"ז באות ב' אי בעינן מנין דוקא או אפר בפחות. עיין תשובת מהר'ם פרוואה ז'ל סי מ"ב משמע בנין ביה"ב גובין לפי ממין דעני די לו בצריפא דאורבנא זעשיר רוצה לפאר בית ה' גם העני יעקור דירתו משם לפעמים משא"כ עשיר יש לו בתים כו' לכן גובה לפי ממון אבל שכירות ביה"כ היינו ששוכרין בית לשנה) גובין חצי לפי ממון וחצי לפי נפשות כמו שכירות החון וכ'כ א'ר כאן ועסי' כ'ה יע'ש: (ב) אין עמ'א ומ'ם עושין סימן שתוחבין עמוד ברול בקרן א' עיין אות ג': (ג) בגין עס"א ואגו א'א בכך די בתוחב שפור לסימן ואם אפשר יגבה הברול או העמוד גבוה יותר מכל בתי העיר: (ד) אין עס"א בחצר ביה"כ שאין תשמיש יוכל יגבה הברול או העמוד גבוה יותר מכל בתי העיר: (ד) אין עס"א בחצר ביה"כ קנ"ד ס"ו כרשב"א יתיד לפתוח חלונות ה"מ בא"א לבנות שם אבל אפשר אין רשאי כמ"ש בח"מ קנ"ד ס"ו כרשב"א שם . חלונות ביה"כ האידנא גבוהים הרבה אפ"ה אין פותחים לרשות יחיד דתעלה בסולם עח"מ שם. חלונות כיה"כ הארדגא גבוהים הרבה אפיה אין פותחים לרשות יחיד דתעלה בסולם עחים מקנד סדו ואין לחלק כין ביהיכ לשאר ומסתברא הא דכתב כאן ביהיכ צריך אור גדול ה"ח עודת נשים נמי דינא הכי אבל חלון עזרה של ביהיכ אפשר כשאר דמיא ומיד במקום שמתפללין בעשם נמי דינא הכי אבל חלון עזרה של ביהיכ אפשר כשאר דמיא ומיד הי אמות סגי ועי לבוש כי צ'ע ולא פירש כאן כמה צריך להרחיק ובאיר די בשם כ'ג בשם רים תקנ"ד היא וציע ואיד הראה ביה"כ כבודו אור גדול משמע עודה שלפניה ואפשר אף עודת נשים סני בר"א וציע ואיד הראה לח"ם קמ"ם (מ"ם ק"ן) סליא דלא כמ"א וכיונתו בשל קהל אין לו חזקה וליש סברת הרשביא ומים יל דלא ניחא למיקם בדינא ודיינא ועי סמ"ע בקב"ם אית י'ז וא"ש יע"ש: (ה) אין עמ"א כדינא במערב לרידן ועא"ד ה' בשם רש"ל עודה לפני הביה"ב אין צריך במערב ופרישה נ"ב א"כ צ"ע בזה מיהו פתח במזרח משנין ודאי: (ו) ועושין עמ"א ועמ"ש בפ"ו אית ב' מזה וקל"ם אות ו' ע' מ"מ מיהו פתח במזרח משנין ודאי: (ו) ועושין עמ"א ועמ"ש בפ"ו אית ב' מזה וקל"ם אות ו' ע' מ"מ

שירו פתר בפורת בשבין והיא יו (י) יומשין בשלא ועשים בביז את בי שוה וקליש אות רע בי ש" ב" מות וקליש אות בי שוה וקליש אות רע בי ש" ב" מות וקליש אות בי שוה וקליש אות רע בי ש" ב" מחות בי שיר מחות בי יולה בשן הול בפירם לשכנו לשכנו לשל והכן :

המיר השיר שהו בי הול של היול בי שוחת בי שוא מות היו היו היו המות בי שוחת בי שוחת בי שוחת בי של מות בי שוחת בי שו בהם

קמט (א) אין עטיז ים בכאן ענין עמוק ראוי לבאר. גרסינן בסופה לפ ב' אחד ריביל אין באן לבאי להפשים התיבה בליבור מפני כבוד הליבור ואריביל לצחת עד בינטל ס'ת ויני ת במקימ'ו במיחל אמר עד ביצח וליפ הה דחיכה פתחה החרינה הא דליכא . אמר רבא בר ארינא אסברא ליה אחרי ה' אלקוכם חלכו . ופירב'י בפירח הניביר

הת דמיכת . חמר דבת בר חהיכת מסברת ליה חתרי ה' חזקוכם חלפו . ופירב' ז בשורה הניביד להתערב שב עם שית אלא מוליך שית לפוח'ו ומניח"ו והעם יולאין אחריו ואיכה פתחא אחרינה מביעל שית ללאת הרוצה ללאת דרך פתח אחר יולא הפילו לא ילא סית וליכא פתחא אחרינה מביעל של בר בלא בית ללא בפתח לפני שית הסברא לי עעמו של דבר. עב"ל:

רבי הגאון הובא ברי"ף פרק הקורא את המעולה עומד וז'ל וששאלתם מאו שינשל ומאי שילא. דברים הלל שאתר במיאל במקום באין מניהין ש"ת בביהים ור' מנחום ארביל בכל מקום קאמר אין הייפור באין ללאת עד שינשל שית להליניעו והוסי"ף שמיאל במקום שמולאין ומליעו והוסי"ף שמיאל במקום שמולאין ומליעו היו ראשו ללאת עד שינא אימרי ועשו לו הידור דאמים בדי מחרים שמולאין ומליעו און השיק ללאת עד שינא אימרי ומשו לי הידור דאמים בדי מכינה משול החבר המיל מסברת לא החברה לא מחבר בריים המבור לא מברי הלאו ליכורת הלאור מולים להבריה לא החבר הלאו ליכורת הלאור לאחר מה מביעור היום להחברה לא מחבר הלאור מהברי היום להבריה לא החברה לא מחבר הלאור מהביים להבידה לא החברה הלא החברה לא החברה החברה לא החברה לא החברה ה בר אהינא אסברא לי אהרי ה' אלהיכם הלכו לעסב"ו לסים עד דנפיק והוי אחוריה ולא ניפק מקמיה והיכא פתהא אחרינא רבאין העתקתיו . ויש בכאן היית פירובים :

חפי' חא' פירב"י כמו שהבינו הב"י ומהרי"ה לפירש"י מאמר עד שינט"ל בנטילה מהבימה סגי וא"ל להתעכב עד שמלנישו ולהגאון כולל הנטילה וההגוע והנה ברש"י כחוב לאמר על הפשמת התובה אלא מוליך הס'ת לביתו ומניתו והעם אחריו מבמע ג'כ ארלוע וני' בנמדא עד בינטל ומני'ח במקומ"ו סותר זה וצ'ל דוהת הני' לנחון וליג לרפ"י ומ'ם רב י לבית"ו ומניה"ו לד חלת והעם אחריו אחר הנפולה מחבימה וחפור בחעתקת דברי רב י בסימן קמ'ה הבמים ב' מיבות אלו לביק'ו ומניתו

הפירוש הב' נאמר כמ'ם ב'י במחלה דגאון ורש'י ל'פ בריב'ל לרש'י דוקם מוניאין לבים אחר אז מעכבין עד שינטל וינים במקומו אז יוצאין לדרכ'ם ובקדימה ואיחור אין קפידא ורשאין לגאת בפתח דממחינין סמוך בחוץ עד שיצא הש"ן ויניה במקומו ושמואל אמ" שהשור לגאת בפתח קודם ולפ"ז כו' כפירוש מהרי"א נאמר דכ"ע רש"י נמי מודה לזה וא"ש העירשא ודברי רש"י בהפשטת החובה וכ"פ רש"י ונאון במצועיון בביה"כ לרכ"י הנטילה מבה"כ העירשא ודברי רש"י בהפשטת החובה וכ"פ רש"י ונאון במצועיון בביה"כ לרכ"י הנטילה מבה"כ קאמר ולגאון הנפילה מהבימה להצניע"ו (ומש"ה אמר להצניעו ליישב ל' נפילה) ויחיה הפיחום

לצה"ח לדרכם לא לצאת מפתח ביה"כ כי בפתחא אחרינא אין קפידה: הפירוש הג' פי הביח ז'ל דרש" מפרב דסובר ג'כ עד ביניח במקומו ונשילה כולל ההלנע

ומדלה המר עד שינים כ"ח במקומו ודי חלה כ"פ קודם נטילה מהבימה אסור אף בפחח אחר ומשניטל לחוד יולאין בפחח אחר קודם הס"ח וממחינים עד שילא כ"ח ומלווים אוחה (כפי' מהר"ן הביב ז'ל) ושמואל אמ' עד שילא ס"ח אסור ללאת בפח"ח ול פ כו' ומנווים הוחה (כפי' מהר"ן הציב ז'ל) ושמוחל חמ' עד שילח ס'ת חסור ללחת בפח"ח ול פכו" ויהיה מלח ללא"ח כפסטיה ללאח מן הפתח. זוה דוקא במציאן הא' במניחין בביה"כ א'ל להחעבב כלל וקודם נטילה רבאין ללאח וגאון בתרחי פלינ במקום שמלינעין בביה"כ מיירי הוקא ריב"ל ואסיר ללאח עד שינטל וילניע בהיכל וכמקום שמוצאין לביח אחר אי איכה היכל ומקום שמוצאין לביח אחר אי איכה היכל ובמקום במציא מהיפוך לסיפוך ומ"ש פחחא אחרינא רשאין לאחת מיד קודם נטילה כלל . ופליג עם רש"י מהיפוך לסיפוך ומ"ש הגאון בכל מקום האחר עשה כלומר בבל המתום שיב הולאונין בהיכל מתעבבין עד שומליע המר במוליאן אחר מד במיאה מתוביו עד ביולניע המר במוליא אחר מד שילא מחד במוליא הרבול המולי במולים במוליאון בביה"ל מתעבבין עד בולניע המר במוליא אחר מד שילא מחד במוליא מהרוו המוליאו או להמחרה כלל המתוך המוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מהוליא מוליא מהול המוליא מהוליא מוליא מוליא מהוליא מהול מוליא מהוליא מוליא מוליא מהוליא מהוליא מוליא מהול מוליא מהוליא מהוליא מוליא מהוליא מהוליאון המוליא מהוליא מהוליא מהוליא מהוליאון מהוליא מוליא מהוליא מוליא מהוליא מוליא מוליא מהוליא מהוליא מוליא מהוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מוליא מוליא במוליאין א"ל להחשכב כלל ושמואל אמר עד שילא ומשני בפתחא אחרינא הדין עם ריב"ל. ולמד

כן ממ"ש הגאון הביאי הכיץף יע"ש ועיין פר"ח וכ"ן חמה ולמ"ש י"ל קאת כדאמהן : הפירוש הד' הוא פי' מהרי"א כי רש"י וגאון בתרתי פליגי לרש"י ריב"ל במוציאין הא במלניטין

בביה'כ ח"ל להמעכב ובמוליחין גופח אחר הנעילה מיד יולחין בפחחת אחרינת ובאוחו פתח עד ביצא הס"ח ומיד הולכין לדרכם וגאון פי' כי ריב"ל בכל מקו"ם בין במוציאין או מצמעין בהיכל אסור עד שינס"ל והאי נטילה כולל ההצגע ג'ב דלא כפירב"י ולצאת היינו לדרכם אבל מפתח רשאין לצאת קודם ס"ח בפתחא אחרינא ושמואל עד שיצא ס"ח כאוחו לדרכם אבל מפתח רשאין לצאת קודם ס"ח בפתחא אחרינא ושמואל עד שיצא ס"ח כאוחו לדרכם הבל מפחה רשחן ללהת קודם סית בפחחם מחקרות ושמוחל עד שינם סית בחותו פחח. ומ"מ לפי מהרי"א אין הכרע לומר דחייב ללוחה עד המקום שמשחמר אלא עומדין בחוץ עד בש"ץ הולך לשם ואח"כ הולכים לדרכם. ויהיה הגי' לעכבו"ה או לעכבו לפ"ח עד דנפיק והוא אחוריה ולא ניפוק מקמיה ה"פ ליעכביה בר אינש עלמו מלאח לס"ח עד דנפיק והוא האדכ הא"כ כו' וכאלו אמר ליעכביה עלמו מס"ח עד דנפיק ואחר כך ילא הדול והוא החבורשי הוא פיכוש פיכוש משר מיום ללוות ס"ח וילכו אחריו פבפיה הבירוש החבורשי הוא פיכוש מהרין חביב ז'ל כי לריך ללוות ס"ח וילכו אחריו פבפיה הדרוש החבורשי הוא פיכוש למדו לכי אות בכו לעכבו למ"ח כו לכלומר

אם הוא רולה לילך עם הס"ח קודם אברי ובא לציון או מוכף להלגיעו בביח אחר לעכבו לס"ח והדר אמר ולא ניפוק מקמיה עוד עד אחר גמר התפלה עד דנפיק סית והוא אחריה ללווחה .

עד מהר גמר השפנה כד דנפיק בית והוח מהוריה נמועם. יוהדר שנת זכח אין רבאי"ן עד דין אחר דאפ"ה אהור לצאח בפחח ולהמחין כו' ולפ"ז בר אהינא אריב"ל קאי אין רבאי"ן עד בינטל ויניח במקומו ומלגין אוחה כו' ובמואל אמר עד ביצא באוחו פחח אין נכון לצאח קודם אף אה ממחין שה והמעיין ברש"י שם שכ' נכו"ן יראה כפי' הגאון רבאין איכור ושמואל אמר

עד שינא נכון כו' וליפ כפי' מהרי'א בקדימה ואיחור ומ"מ מחולקין מהרי'ן חביב עם מהרי'א כאמיר והמעיון בצ'י יראה שכן הוא בפירוש ליעכבו לש"ח והבן:

קנא (א) קלות עמ'א", ויש לגעור במי שמשיח שיחת חולין בבה"כ אע"ג שאין שיחה במיל"ה (דבלא"ה אסור כל השח שיחה במילה עובר בעשה מדרבגן עכ"פ לצורך פרנסה דבחוץ שרי בבה"כ אסור עיין בספר דעת חכמה בסולת בלולה סימן קנ"א אות ב' בשם הר"ח כ"כ יע"ש

שמאריך מגודל האיסור ובשער שבת פרק חמישי בשם זורר ויקהל בשבת אטור לדבר בביה"כ אפ" צרכי ציבור וחשכונות של מצוה שם דבחול שרי יע"ש. מ"ש אסור לשחום בביה"כ משום דנגאי מובא הוי. ואני מסופק בעזרה שלפני ביה"כ אפשר שרי אם הוא לצורך כפרות ע"כ שראוי

דבנה טובה זה", הגם במשפק בעוד מפני בידה אפשר שרי אם הוא לצודך כפרות ע"כ טואה להשגיח הרבה בזה ובעורת נשים שמתפללין שם אסור יבפאלי"ש אע"פ שמתפללין ע"ת בפירוש הן עשויות וצ"ע ועם"א קליו ורש"י יומא י"ם ב" שיתת חולין ננאי וקלות ומ"ם לשון שיע לאו דוקא: (ב) מדוחק עמ"א הר"מ פירא מתפלה ח"ר ת"ח מדוחק דוקא וכתב הב"י ראיה ממנילה כ"ח ב" ממרא כרי והמור סתם ת"ח מותרים ופיי המ"א דבה"כ שלומדין שם מותר דאל"ב יצמרכו לבטל

מלימודם וכן בית המדרש מה"מ אבל מטרא דהיו עומדים בחוץ פשימא דאסור לכנוס אף לתיח כל שאין בימול תורה אף לת"ח אסור . וע' פרישה כ"כ ובחידושינו מגילה הקשיתי דכפי הנראה המחבר והר"ן לכ"ע קולא וחומרא להמחבר אין חילוק בה"כ לבה"מ מדוחק שרי לת"ח ושלא מדוחק

אסור אף בהמיד ולהרץ חומר דבה"כ אף מדוחק אסור (שהרי הוקשה לו על תנאי עשיות הא לא"ה שפיר ניתא לי אף אם נאטר מסרא דותק הוי) ובהמ"ד לכתחלת מותר בי רבנן ביתא דרבנן וא"כ הר"ש שהביא קולא של הר"ן היה להביא ג"כ החומרא וייל דעכ"פ לא אפשר ומכוין אסור כרבא

הריש שהביא קולא של דורן זידו לובי אוכל היא ליני ליני של מדרותק פסחים כ"ה ב' ופסתמא כו' ש"מ דמרותק פסחים כ"ה ב' ופסתמא כו' ש"מ דמרותק שרי בבה"כ ומיהו י"ל המעם משום גנאי וכח"ג ליכא בזיון דמשום דשמעתתא כו' והן אמת שם שרי בבה"כ ומיהו י"ל המעם משום גנאי מתרים משמע בה"כ נמי וצ'ע בלשון הר"ן. גם י"ל דהמעם במגילה אטרו בתי כנסיות כו' ת"ח מותרים משמע בה"כ נמי וצ'ע בלשון הר"ן. גם י"ל דהמעם בתבירות את באי כתוני בישובן כל שהוא מדותק יעיש ברין אבל אנן פסקינן סעיף "א בישובן בתמיד מפני שתנאי מהני בישובן כל שהוא מדותק יעיש ברין אבל אנן פסקינן סעיף "א בישובן לא מהני תנאי אפי מדותק כ"א ת"ח והרב מדשתיק ליה אודויי אודי ליה א"כ איך הניא כאן דברי

רא מהגי תנאי אפ" מדוחק כ"א ת"ח והרב מדשתיק ליה אורויי אודי ליה א"כ איך הביא כאן דברי הרץ ויזל: (ג) לא עמ"א מגילה כ"ח ב" אבל ת"ח גופא מספידין ג"כ בביה"כ עיין רש"י שם ד"ח הספד של רבים וכ"ה בי"ד שמ"ד סעיף י"ם ובגמר: ר"ז ספידיה לההוא מרבגן כו" אה"ג קאמר דמשום ת"ח לחוד גמי ואין לחלק בין ת"ח להתוא מרבגן: (ד) ולישן עמ"א ועס" הר"ם בלבוש עכשיו שיש מי שישמור הגרות אין לישן בבה"כ ובבהמ"ד שרי הייגו לת"ח. עס" קנ"ב במ"א אות ד": (ה) לעבר עמ"א סעודת מצוה שיש בה שכרות אסור אף בביה"מ יהום ויתומה או כדומה אפילו מיום מסכתא הואיל ויש בה קלות: (ו) לקצר עמ"א אפשר אם הולך לדבר מצוה רשאי לילך דרך שם: (ו) מותר עמ"א ועיון לבוש "יא שמצות כ" ועא"ר אות מ" מ"ש הג"ץ ראיה לר"מ מר"א דאמר מיום למה א לביה ל"א מותר לפה אל מה"א להכה ה"א "א לוכר כ" למה השמים הא דאם נכם לתוכו שלא ע"ד כו שרי והוא במגילה כ"ס א" ובע"כ מפרש כו דא"ב למה השמים הא דאם נכם לתוכו שלא ע"ד כו שרי והוא במגילה כ"ס א" ובע"כ מפרש

כן דא"כ למה השמים הא דאם נכנס לתוכו שלא ע"ד כן שרי והוא במגילה כ"ם א' ובע"כ מפרש הא דר"א מגילה כ"ו ב' בהכין מיירי אבל להתפלל מותר ומימי ל"ד רק שלא התפלל אבל המחבר שכתב לתרווייהו י"ל כמ"ש הנ"ץ מימי משמע אפילו להתפלל לא עשה דלאו מצוה רק מותר ועם זה י"ל קושיית המ"א דמישך שייכי הני תרתי וגם קמ"ל מותר לא מצוה: (ח) ובאפוגדתו עמ"א

עב"י גרסתו כ"א בגלוי הראש אבל כים מותר דלא גרע מאפונדתו אבל סכון ארוך וכמ"ש המחבר עמ"ש במ"ו אות ב' בוה: (מ) לרוק עמ"א הלבוש בצ' ס"ג וכאן מותר לרוק שיתפלל בכוונה הא למיול אסור דאין ממיילין ובתפלה בצ'ז ס"ב אסור אא"כ א"א כלל ויצמער הרבה שרי וברכות ס"ג א'

אטרו זאן משייתן התפלה בצ"ז מב אטרו אא כאא כלל ויצטר הובה שוי תכוחה כל אי בביתו כוי נטי דבר שצורך קצת ומנעל לשמירת רגלים הא לא"ה אטור ומי לא קפיד אינש בחבירו הבא לביתו ורוקק למיול כני ומשיח האר"י ז"ל הית נזהר כראמרן, ועאדר יא "ב ובשבת שאטור לשפשף יניתןמנעל עליה עד שיתמעך עיון הלכות שבת ס" של"ז ובשאר דוכתין וא"ה יבואר בזה: (י) לכברן עמ"א, ולהדליק נרות מקודם שיבואן הציבור עא"ר אות מ"ו בשם כל בו ס" י"ז עשרת

קרמה שכינה וכן היו עושין במקדש וכן ראוי לעשות : (יא) לאחר שחרבו עמ"א א" מה מלמדינ" דמבואר בסעיף י"ב דתנאי מתני בחורבנן בח"ל לא בא"י הא בלא תנאי לא ולמ"ש באות ייב א"ש דוקא בבל ע"ת עשויות הא ח"ל מסתמא לא ולכך אסורין אף בחורבנן : (יב) התני עמ"א עמ"ש באות י"א והראה לאות ב" בשם הנ"א דע"ת עשויות משמע אף ח"ל (מ"ס ס"ח וס"א צ"ל) ועא"ר מ"ז וו"ל

ייא והראה לאות ב' בשם הג"א דעית עשויות משמע אף חיל (מ'ס ס'ח וס'א צ'ל) ועא"ר מ"ז וייל התנו לרבותא אפוי בפירוש לתשמיש מנונה אסור או כמ"ש איר אס'ה בנגיינו אסור: (ינ) בחורבנו עם או או האסיה בנגיינו אסור: (ינ) בחורבנו עם או או האסיה בנגיינו אסור: (ינ) בחורבנו לתשמיש חול כדמוכח בירושלמי פרק בני העיר ה"א יהבון מכושא גו ארונא ועם"ז שם אות ז' וא"ה שם יבואר ות' דאבילה ושתיה הוי קלות ראש ווריעה וחשבון רבים ביותר ומשום הכי בישובן לא מתני תנאי לקלות ראש ובחורבנן מהני אבל לא לזריעה וחשבון רבים אבל חשבון יחיד מהני בחורבנן אבל לא בישובן ועתום' מגילה כ"ח ב' ד"ה ואע"פ גראה דמפרשים ואעפ"כ אין נוהגין קלות ראש ומאי ניהו חשבון קלות ראש ניותר קלות ראש מסילה ושתיה דהוי ביותר קלות ראש מס"ל אפ"ח חשבון קלות ראש כו' רביל לדוחק דלומר אמתנ" קלות ראש וקאי אברייתא ת"ד ביח"כ אין נוהגין קלות ראש כו' רביל לדוחק דלומר אמתנ" קאי ובחורבנן ודוקא חשבון רבים דא"כ איך כלל אין נוהגין קלות ומאי ניהד הליל אעפ"כ אין מחנב"ן וא"כ תלא דבי כנישתא דרבינא זרעה גנאי ביותר ועמת נפש הא כל שאין ענמת רפש אף ביותר שרי ואלו להרא"ש ז"ל פ" דקאי אמתנ" בתורבנן ע"ת עשויות ושרי שאין ענמת רפש אף ביותר שרי ואלו להרא"ש ז"ל פ" דקאי אמתנ" בתורבנן ע"ת עשויות ושרי

טאין עגמת רפש את ביותר שרי ואלו להרא"ש ז"ל פרי דקאי אמתניי בחורבנן ע"ת עשויות ושרי לאכול כו׳ הא חשבון רבים גנאי ביותר אסור בחורבנן הא אכילה ושתיה אין גנאי גדול כ׳כ (וחולק

ב׳ : אם בנו בית קטן על זמן לכשירחים גבולם יסתרו וכרומה יבואר איזה כסי קנ"ד בט"ז אות
ו"ז ומיא יג עיון שלזה רצ"ז אי גודל איטור שיחת ילדים בבית הכנסת:
ו"ז ומיא יג עיון שלזה רצ"ז אי גודל איטור שיחת ילדים בבית הכנסת:
קבר (א) שמא עמ"א דלא כט"ז א' וכ"מ בגמרא ב"ב ג' ב' מאי בינייהו דאיכא בי כנישתא
אחריתא . וכ"כ בקנ"ג אות מ"ז יע"ש ודע דה"ה בהמ"ד אין סותרין עד שיבנו אחר תחלה
מתרי מעם דביה"כ שמא יארע אונם או דלית דוכתא ללמוד כי ועסי קנ"ג : (ב) ואח"כ עמ"א

ועס" קנ"ג את ד"וליש אוסרין שם יש לומר דכאן דינבד הוי שביה"כ ראשונה קסן להם וכדומה. דאו רשאין אח"כ אפי למוכרת הישנה: (ג) דינא עמיא היינו באפשר אבל אי אפשר וביה"כ זו קסן מהכיל יש לצדד. וברא"ש ב"ב משמע להרחיבו שרי וצ"ע: (ד) במהרה עמיא ב"ב ג' ב' רב אשי עיילית לפורייה להתם ומ"ש סמוך כו' דבריו בנוים על אדני פו והשכל דבקנ"א ס"א בבל

אם שיימית לפווית לפווית ול שום שם המוך כדידנים בנום על אתני פו והשפל ובקנא ש א ביהיכ כמיש בתורבנן ע"ת מהגי לא לבויון בדול וסובר נהי שינה בלא ממתו שרי ומכ"ש לצורך ביה"כ כמיש בקנא מנדר היינו בלא ממתו כמ"ש שם באות די מרפ"א דתמיד מ"א פתחי כהונה איש כחני (כר וכסת) בארץ בלא ממה כפי" הרעיב שם אע"פ שהיה לצורך בית המקדש וה"ה ביה"כ ראפי" בעלייה למידין מהיכל כבסי" קנ"א סי"ב אבל בממה גנאי גדול כמו זריעה וחשבונות של רבים (אף בלא עגמת גפש אמור עמ"ש שם במ"א אות י"ד בזה) והן אמת שבר"ן פרק בני העיר כתב בפי" דעייליה לפוריי" צורבא מרבנן שרי לישן בה וגם לצרכה עביד והביאו א"ר אות נ". ומ"ש צורבא דעייליה לפוריי" צורבא מרבנן שרי לישן בה וגם לצרכה עביד והביאו א"ר אות נ". ומ"ש צורבא

107 73

קנא (ה) בחם מדוחק עס"ז היינו אורחים עניים דמהני מנחה בביה"כ שבבבל (לא בא"י) כמבואר בב"י בשם הרמב"ן ועסי' רס"ט (ט"ס ק"פ) ועמ"א שם אות ב' בחדר הסמוך לביה"כ כבסי' רפ"א מ"ו ושהשומע ילא והוי קידוש במקום סעודה והוא מחום' פסחים ק"א וחום' מגילה כ"ה א' ד"ה אין אוכלין ואפשר בבהכ"כ של א"י לא מהני הנהי פירשו כן אבל ק מדותה של מהיכה כלו מדד ה לפן חופה ותפשל בפים כל של מה מהיה תונה פינסי כן מכל בה"ל מהני חנהי והפשר של כרכים נמי מהני חנאי כזה אע"ב למכרו אין מהני ועסי' קנ"ב ואי"ה יבואר . והמ"א ברס"ט אפשר לשיטחיה כאן אוח י"ב דוקא בכל ע"ח עשויה לא בארצוחינו אם לה שהתנו והי"ה שם יבוהר: ודע דמורה מקדש מ"ע הוח ע' ר"מ פ"ו מה' בית הבחירה אבל מורא בהכ"נ דרבנן הוא וההי להם למקדש מעט ומיהו משום נדר י"ל ד"ח הוי אא"כ החנו דחו ליכא משום נדר ואפיה בישובן לא מהני הנאי מדרבנן וכאמור ועיין ברכוח מ'ג א' אמר רבא כבימו אכקיקה ומנעל לא קפיד קשה א"כ למה אין אוכלין שם ובניתו עיקר היא חשמיש זה : (ב) בשב"ן ארוך עפ"ז הנה בק"פ י"ל דבכסוי הסכין די וה"ה כאן בסכין קטן שיכול לכסותו אחת בגדיו שפיר דמי וסכין ארוך שא"א לכסותו שלא יראה החולה מש"ה אסור ואמנס בל בו פי' י"ז בדיני ביה"כ העתיק והניה הרי"ף שאין איסור כ"א בגילו" והב"י היה נוסחתו כ"א בגילוי והראש ולפ"ז בסכין אפי' במכוסה ממש ארוך או קלר וחי' מה שתיקן . מ"ש בש"ע בא"ע בלפונדתו מחר אע"ג דהנך ב" דינים הם בב"י בשם א"ח בשם הר"מ סכין ארוך וכיסו אסור הבשמים המחבר כיסו דק"ז הוא רקיקה שרי כ"ש הנך ע"ב"ח וסכין ארוך וי"ל דאסור . ע"ד בשמים המחבר ביה"כ במל ואין נראה יע"ש : (ב) וישת דלו עש"ז בקנ"ג חילוק בין ביה"כ של כרכים או כפרים יע"ש : וב"ש נותן אבן כו' הנה בקר"ב אין מפורש דוקא למלאות ועה"ר אות ז" בקנ"ג ובאמת בר"מ פ"א מה" במת בבחיכ הנותן הבן הבהח"ד באחת הוד אזהרה היות מותן דרך השחת"ד באחת לוהן לבן ה"ב הנותן דרך השחת"ד דוקא ועיין רא"ם פ" ראה משמע כן ואמנס קשה דחד אזהרה הוא לדברים י"ב ד") מותן השם ונותן אבן וכי היכי דמותת אף לתקן אסור כמבואר בי"ד רע"ד כע"ד בע"ד בע"ד בע"ד בע"ד בע"ד בע"ד בים" דאו ליכה משום נדר וחפ"ה בישובן לא מהני תנאי מדרבנן וכאמור ועיין ברכוח מ"ג ה' אמר <mark>הוא (דברים י"ב ד') מוחק השם ולוחץ אבן וכי היכי דמוחק אף לחקן אסור כמבואר בי"ד רע"ז בש"ך י"ב ה"ה נוחץ כן והכ"מ שם בה' בית הבחירה הי"ז פי' השחתה הא נוחץ לחקן ברי הא</mark> נוסף ונבאר כך אף שאין דרך השחתה יל דאפור כי טעמא רבה איכא בין מוחק השם דאשור אף לחקן משא"כ בנוסף להחן אם לא יחקן יפול פשיטא דשרי רק נוסף לא לבנוס רק יהיה כך ייהיה לו איזה חועלת כמו שטענד"ר י"ל דאשור ע"כ יחתוב ברול הלול בכוסל ולסמוך עליו כנ"ל: נהור יודע דמהר"מ פלדווחה ז"ל בסי' ס"ה כחב הדא די"ל דאסור לנחון דוקא מהובר יע"ש וכפי הנראה בדרך מפק כתבו והמ"א בהי שים בעב לותו זי דימות לפסק הלכה וג'ע דהשורף עלי הקדש לוקה אף בהוא תלוש כמ"ש הר"מ ז"ל פ"ו מהי יסודי החורה הלכה ז' וכ"ה במכות כ"ב א' השורף עלי הקדש ואזהרמיה ואשיריהם חשרפון לא מעשון כו' . אפי תלוש אסור ודוהק כ"ב א' השורף עלי הקדש ואזהרמיה ואשיריהם חשרפון לא מעשון כו' . אפי' תלוש אסור ודוהק לבל יו השורף עני הקדש ומוה לדים ותפיניםם משניפון כח מפשון כו . מפי עשם משור היחתק להלק בין אשיכה דמסתמת שורפין בחלוש אימה דמותן נמי אף אבן חלוש הנהון דרך השחתה לוקה והנה המבשל בעני הקדש חולין לוקה איון עושה דרך השחתה כי אם שנהנה שבישל בנו כל שהוח משחים לעני הקדש אשור ואפשר אפי׳ משלם להקדש לוקה וכ"ה פשעי׳ דלישנה בני כל שהוח משחים לצורכו הוי . אע"ג לצורך תפלה עושה וע' חום מכות שם ד"ה אלא שכתבו דלא חשיב אלא לאוין דשייך בפחוח משוה פרוטה ועיין ר'מ פ'א מה' מעילה הנהנה בש"פ לוקה : (ד) אבל עט"ז דחנאי מהני בזה ואפשר אף בא"י דלא מהני חנאי מ"מ ל'ד להיכל בנבנה בתחלה סתם ועמ"א אות י"ז: אם לומר אסותא בבהכ"ג עי"ד רמ"ו סי"ז. בט"ז וש"ך שם ועא"ר כאן ושל בית ר"ג לא היו אומרים מרפא בביה"מ מפני ביטול בית המדרש א"ל בביה"כ שרו י"ל במדרש בי רבנן לכחחילה ברי קמ"ל דחשור וכ"ש ביה"כ ע' סעיף ה' בשם הר"ן: אש מצא דבר בהצר ביה"כ זכה לעצמו ולא אמרינן זכה הקדש אגודה ריש מעילה א"ר ם ול"ע אם מלא בביהב"נ די"ל חלר אין משחמר כלל ולא קנה חלירו משא"כ ביהכ"נ בדבר שאין סי' אם זכה לעלמו או הגזברים להקדש וכעח ל"ע : צ'ע בפאליש מקום שמתפללין שם בקהלות גדולות אם רשאין לעשות קפנדריא וכדומה עיין סעיף ה' ול"ע בזה עמ"א י"ד: קבר (א) שמא עט"ז הנה ב"ב ג' ב" ח"א פשיעותא וה"א ללויי וי"ל לכ"א חומרא למ"ד

קבב (מ) שבוא עם ז הנה כב ג' ב' ה מ פשיעותה והית כנויי זייכ נכית הומלח למיד פשיעותה הע"ג דיש דוכתה לללויי אסור ולהיפך לללויי אע"ג דליכה למיחש לפשיעותי שהחחילו לבנות ביהכ"נ הדשה כבר דלה נותנים לפדיון שבוים עיין מ"ה קנ"ג אות ל"ב הגי' בכ"מ פ"ח מהלכות מתנות עניים הי"ה אבל אם בנו יגמר"ו (לה וגמרו בוי"ו אלה ביו"ד כ"ה בב"י קנ"ג ועט"ז רנ"ב בי"ד אות ב' כתב מלשון הרמב"ם שמביא ב"י משמע דוקא גמרו כולו וה"י דמשמע יגמרו ביו"ד ובד"ח הגירסת וגמרו בוי"ו) ח"כ בהתחילו לבנות כבר דליכה פשיעותה וגם פדיון שבוים כה"ג אפ"ה אשור כל דליכא דוכמא לללויי . ועם זה גבין מ"ש הג"א מגילה כ"ו ב' ליקת אבנים נישנה לבנות בחדש"ה אשור דליכא דוכמא לללויי נאמר דבובר ג"כ הטעש כ"ו ב' ליקח הבנים מישנה לבנות בחדש"ה אסור דליכא דוכחא לללויי נאמר דסובר ג'כ הטעם פשיעוחה אלא דכה"ג ליכא חשב דמה שבנה מקלח החדשה אין מוכרין לפדיון שבוים בנו יגמרו ואף אם נאמר מ"מ האבנים ולבנים ימכרו וישאר כך אפילו נאמר כן מ"מ כאן לוקחים מישנה אבנים כה"ג אין מוכרין לפדיון שבוים שהכי כבר החפללו בחוכה ימים רבים ודירחיה דאיגש אבנים כה"ג אין מוסרין לפדיון שבוים שהכי כבר החפללו בחוכה ימים רבים ודירחיה דליגש לא מזבין אף שפתרו עתה אפשר כה"ג אימורא איכל מיח וכדבעינן למיותר לקמן אי"ה בקי"ג אי לאו פעמא דלית דוכחא לללויי. ו"ש הר"ב בהג"ה ואסור ליקח אבנים משנה והוביף כדאמרן אבל המ"א אות ה" לא פרש כן וואי"ה שם יבואר. ומ"ש הש"ז בית בת"ג בוא בסעיף ז" וכל זה כדאמרו אלא בשע ביה"כ החרם יע"ש וא"ב מקום להב"י איך הבין בנמרא ביה"כ דפפרים מוכרים ואסור להפור לשול לשו של מכור אבל המ"א שם אות יו" מיקן זה כשאין להם רק אתח ובלאן מקודם ההרת אבל כשיש שתים אבור וכ"כ כאן אות א' ועמ"ש אי"ה בזה במ"א יע"ש: מקודם החרת אבל כשיש שתים אבור וכ"כ כאן אות א' ועמ"ש אי"ה בזה במ"א יע"ש:

(ב) אבל עש"ן עמ"ש באות הקדום וכאן אין מעלה מה ביבנה מקלח תחלה החדשה דמ"מ לית דוכתם ללווי בה אלא כל מה שיכול לזרז שפיר עפי אף בתיוהא כה"ג: (ג) ראסור עט"ז כנראה הסכים להמ"א ה' דעת הג"א במגילה כ"ו דכמ"ד משום ללויי היי"ל ועמ"ש באות א' באורך. ולדידן קיי'ל משום פשיעותא ועמ'א וא'ה שם יבואר: (ד) ואסור להחור עס"ז בקנ'א אות ג' בשטענד'ר ועמ'א כאן אות ו' ועמ'ש בט'ז שם בקנ'א באורך:

בקר מי מתי ג בפפעה יר יעוד מי כל אומי די ועתי של כל יוש בי רשה בל החור . קנג אמר הכוחב בחידושינו מגילה פרק בני העיר הארכנו וכאן אכחוב בקולר . דע כי קדושת ביה"כ ומדרש מדרבנן הוא ולא מן החורה עיין ר"ן שם גבי מחנה במאי חפקע (דף כ"ו ב") סיים קדושת ביה"כ מדבריהם הוא משמע לא מה"ח וכן בסוכה חרל"ח בע"א א" סכך מ"ה מהיקשא חג וגם זה לא בהזמנה ובהג בהזמנה נמי כמבואר, אמר בהמה זו עולה אפי" בלב מהיקשת מג זגם זה נת בהממה זכוג בהממה נמי כמכנחור ממור בהמה זר עודה קפיי בכב מהני ודפנות כק מדרבקן עיין שבת במה מדליקין אבוהון דכולהו דם החם עושה המלוה בביזוי. יע"ש באורך. ומיהו קדושה ס"ח דאסור לנהוג בה בזיון מה הוא דילף ק"ו מפני לומדיה עומדין מפמ" לא כ"ש ע"ד רפ"ב וק"ו גמור הוא והדרת פני זקן ד"ת הוא . גם הא דאין מורידין מקדושה חמור' לקלה אפי' מימא דהני דברים מ"ה יש בהן קדושה אפשר אין מורידין דרבנן אף דרש"י ולכוש הביאו חוספות לפוי למזבח כו' י"ל דרבנן ואסמכחא שהרי בפסחים כ"ו א"

שומדין מפני נהכים עודד לפיכ וק"ו נמור הוח והדלת פני זקן ד"מ הוח . גם הל זמין מולידין דעילות לפוריי צורבא מרבנן שרי לישן בה זגם לצרכה עביד זהביאו א"ר אות ג' ומ"ש צורבא מקדוםה חמור' לקלה לפי' מימלו דהני דכרים מ"ה יש בהן קדוםה לפעד ליון מולידין דלבנן מור בקנא מיג משבע ביה"כ אזור כיא ביהמדד לת"ח זום מפתו אום בחו הבן מהר בקנא מיג משבע ביה"כ אזור לאו הביא ביה"כ אזור הא"ש שם והג"א וצ"ע דסתם בחורבה ה"ו הוא"מ אוש שם והג"א וצ"ע דסתם בחורבה ה"ו הוא"מ שביים בשות א"כ מרבנו ב"א למור בריל משום ביוין הוא . ועתוםי ב"ב ג' ב"ד"ה דעייליה ורא"ש שם והג"א וצ"ע דסתם בחורבו מעם ברך שומרי הצירות המלכים שאון ישינים במשות א"כ או למור ביה"כ מיניה מעם ביה"כ אות ל"ב כתב ואם בנו ייבמו בלא ו"ו מ"מ מינה דבנמרא דאברו פשיעותא גבי כשורי מהו שמא פריון שבוים הוא ל"ד רק דרך משא ומתן אבל להלכה חיישי שמא יארע אונם וברי בחורב מחיית אמור מדי אובי להיפוך נמי לצלויי אפור כדי והג"א מובר דצלויי לחוד חיישי ולדיון אף דאיכא ביה"כ אחר שמא יארע אונם ומשר אתר אונם ומחר אינ בלויי אפור מיד והיא אפור כדי והג"א אפיל במיעותא ולפריון שבוים ב"ד ליכא לפיחש לפישיעותא ולפריון שבוים ב"ד ליכא לפיחש לפישיעותא ולפריון שפוים מיל יכא לפיחש לפישיעותא ולפריון אילו ששיעותא לאונם ופשיעותא אכח כלית דוכתא לצלויי הור דאיך היו האוך אפיל התחולו לבנות וליכא ששיעות אלא אל משום צלויי הא דאיך היו האוך היו מידן וקשורת בכל יום וכ"ת אה"ל דפעמא רק משום משיעותא אלא משום צלויי היו דאיך היו האוך היו מקריבין א"ם שאון בית ומחר אול ביון לוקה עון ב"דל הור וומ"א דמקרוש ביו בנין למומה ב"ד לבנות ולהים ששום ביו לוקדל בית"ל והבחירה הוי "לשור הוו והוים לויין בות ומיו ליון במור בית"ל ובת במ"ל הבית"ל ובתר בתר בקלים מות הוא ליון הוא והיו באור לויין בות ומיון בנין למידום בית"ל הובחירה הוו יו"ש בשם ריי הלוי הפעב לבנות והרשל בבית"ם וו בתר בקלים מות אות ה"ב בית"ל וו בש"ל בית בתר בקלים מות הוו אונו בא ליון הוו בה"ל התב בת"ל בבית"ם וו בתר בקלים מות לה"ל בבית"ל מור בתר בקלים מות בת"ל מור בתר בקלים ומור וותר ובת"ל הבית בתר בל"ל מים מצות להתפלל בבית"מ וכתב שם דקרושת בת"ם וותר בת"ל בבית"ם ובתר בתר בת"ל בבית"ם ובתר בתר בקום בת"ל בבית"ל וותר בת"ל בבית"ל בבית"ל בבית"ל בבית"ל בבית"ל בבית"ל בת"ל בבית"ל בבית"ל בבית"ל בבית בת"ל

אורח חיים הלכות בהכ"ג

בי דוכת מחיר לכהן הדיום ותף כר'ת ז'ל פ'ת מכלי מקדש כ"ה פסק כת"ק דבנדי כ"ג אסורים לבי דוכם חהיר לבהן הדום זחף הרית זיבשיח מבטיתקום היה ששק כו קובבי לבי מושל לגמרי מהניחם שם לגמרי מפתע הא לאו הכי אף שמורוד מקדושה חמורה לקלה מ"מ שרי : (א) קדושה עפ"ז הנה שחי לכתחלה יש א' למכור קדושה א' כדי לקנות כיולא בה הב' אם מבר מבי משותר דאבי מקאת לכהחלה מבר המבי שביי שביי בביאור אומר כן כיון דבגרישי אחתיל נקיש לכולהו כן ואה"ג בציאור אומר כן כיון דבגרישי אחתיל נקיש לכולהו כן ואה"ג בציאור אומר כן כיון הבגרישי אחתיל נקיש לכולהו כן ואה"ג בציאור לכתחלה כלכתחלה משם הוא . ודאי מבפשל לקפן כ"ז א' לוכחלה לכתחלה משם הוא . ודאי מבפשל לקפן כ"ז א' לוכחלה האומר הדרוב הדרוב הברוח הדרוב החברות ההחברות החברות לחוכוחי כ"א לכהחלה ממש אשור בשיין בשאר דברים מדאבעיא ס"ח דליכא עלוי אחרינא הא שאר כו' אבל הרץ סובר דמקנח לכתחלה כלכתחלה ממש הוי ומהרי'א פליג אר"ן ואף לכתחלה ממש שרי דחדת הוא (והב"י הבית ריש דבריו של הר"ץ ולא כופו וכחב דמהרי"א חולק והא י"ל בין דיעבד לכחחלה כמ"ש הב"ח אלא כדאמרן דאין לחלק כלל כי זה נמי לבחחלה הוי) וכ"ד שם כ"ז א" דים דיעבד שאל"כ מה יקחו בה הא לא"ה מקנת לכתחלה כלכתחלה הני וכ"נ דעת הר"מ ז"ל פי"א מה"ת הלכה י"ד סיים אבל מכרו ס"ת אין לוקחין בדמיו אלא שלי חלה באין שם קדושה למעלה מש"ח מצלים לי מוצרו של הקרון בימו המפוס בס"ח אחר באין שם קדושה למעלה מש"ח מדלא אמר כלישנא דמסני' אין לוקהין ספרים גם שלין קדושה למעלה דה"פ כ"ח שרי דמה לעשות בדמיה הא שאר דברים שוין אפור דמקלת לכסחלה כלכחלה ממש הוי ומ"ש בהי"ז בני הכפר שרלו למהר"ד עייא"ש ז"ל י"ל דמיירי בענין או כו' משמע דשוין שרי אפי' לכחחלה עחי"ש ולחם יהודא למהר"ד עייא"ש ז"ל י"ל דמיירי בענין שמוחר דחזי בה תיוהא וכדומה ובחידושינו הארכנו מזה . ובש"ע י"א וי"מ דאין חילוק בין מקלח שמוחר דחזי בה חייהא וכדומה ובהידושינו הארכנו מזה . ובש"ע י"א וי"מ דאין חילוק בין מקאם או לכחהלה ממש ומדהביא באחרונה הי"מ ובפרט במידי דרבנן י"ל דטחו לקולא . ומיהו בכ"מ פסק בי"ד ר"ע וכ"ה בשור דאסור למכור ישן לקנות חדש (בס"ח ליח כ"א לכחהלה ממש שאל"כ מה יטשה) וי"ל החם משום פשיעותא אבל מע"ז וש"ך שם אות ג' דלא כלבוש שם יע"ש משום משיעותא והמ"ז הקשה על מהרי"א ג' קושית א" למה דקדק משור ולא ממשגה ספרים משיעותא הא שון שרי (ו"ל מדכתב אבל איפכא להוריד"ץ לא ולא די אבל איפכא לא חדי הדר אות מוש"כ במשנה נקש מילי דודה יות מדחי לב" מה בר"ן ז"ל כ"ש הכ"ן ז"ל כ"ן דאחחיל בגריעי מס"ח אות וס"ר הכיור בללם וחדי ברוני בסים הא מ"ם וחדי ברוני בשום המושה בלא באינו המואר במות בלא המושה בלא המושה בלא המושה בלא המושה בלא המושה בלא המושה בלא המות המושה בלא המושה בל יקנו דמה יעשו כדמיה נקים בחיקר כן ולח רלה לשבות בכח בפיע בפוין משה"כ הפור כללם יחד איפכא להורידן קבה איך חוא דין דאינו דאפילו שוין אשור וכמה אגב חדא לא אמרינן איידי ש"מ דאמת הוא דשוין באינך ג"כ וכ"ת א"כ יש לפעות בס"ח נמי לכתחלה שרי דמקלם כלכהחלה ממש הוי סמר על ס'ת ר'ע דסתם ואוסר בס'ת משמע ודאי אף דליכא פשיעות' אסור כדאמרן . ואים במיא יבואר עוד. עמיש לקמן בזה: הא דאסור להוריד דוקא שלא בזמיה הא זמי במא"ה יבואר א"ה לקמן ס"ו וס"ע עב"י ולבוש כאן . ויש לנו ספק כי במשנה לא החוכר כ"א ביהכ"ל וביקמ"ד לא ידענא אם מכרו ביה"מ אם מותר לקנות חיבה וכיולא בה ועיין כור כחב בהכנד וביהמד לח ידעת אם מכרו כה מ אם מוחר נקחת מיבה ופינת כם ושין כת כחב גבו מעות למדרש וביהכ'נ ולא כתב המדריגות בביה"מ ועיין פרישה . ומ'ש אם ס'ח אסור לכתחלה כ'ש שאר דברים (לדידי אין חילוק בין מקלת לכתחלה) י'ל כמ'ש הכ'מ בפ' י' מס'ח הלכה ב' דמשום חומר ס'ת פסקו לחומרא לא בבאר דברים ועב'ח י'ד ר'ע ומבעיין נמי בס'ת הככה כי דמשום חומר כמ"ש המ"א ד'. ובכ"מ שם כתב משום חומר כו' ואח"כ כתב דברי הר"כ ממו לה משום חומר כמ"ש המ"א ד'. ובכ"מ שם כתב ממום חומר כו' ואח"כ כתב דברי הר"כ מנוח משום פשיעותא והם כתורים וג"ל דברי הר"ר מנוח אינם ענין להר"ם ז"ל דסתם לן. ועיין פרישה כתב לכתהלה ממש לחומרא (כב"ה) דנקטינן לחומרא וי"ל התם משום הומר ס"מ ועיין פרישה כתב לכתיש המ"ז בסברים שמוכרין ולוקחין ומבשיין היל"ל כמ"ש הר"ץ במשנה ובגמרא כ"ז א"ל וג"ע: ומ"ש ומ"ץ בסברים שמוכרין ולוקחין אחרים עא"ר אות ז' וסשיף ז' לקמן בשל יחיד קי"ל יע"ש ואין להאריך ואי"ה לקמן יבואר עוד. ובחידושינו מגילה כ"ז א' כתבנו קושיא אעתיקה פה : לי העני יש בכאן קושיא דכאן בשניף וכחידום ובחידושינו מגילה כ"ז א' כתבנו קושיא אעתיקה פה : לי העני יש בכאן קושיא דכאן בשניף ד' לא הכרוע יש אוסרין ויש מחירין ומשמע בדרבנן לקולא ובכ"מ פרק עשירי מה' ס"ח כחב דנקטינן לחומרא מבום חומר פ"ח הא שאר דברים בשוה מוחר ולקמן בסי" קנ"ד סע"ט כחב דעה ה' בשתם (וכן הלכה עש"ך רמ"ב בי"ד) דמעיבחות ס"ח זה אסור בס"ח אהרת והוא מכ"ן בשם הרשב"א יע"ש ולמאן דאמר שאר דברים בשוה מותר גם שם במטיבחות מותר ולומר בשם הרשב חיים ש זכחון דותו שור דברים בשוה מותר גם כם במשפחות מותר החתר המבנים להתב להתבים המבנים ליה מתבשים ליה מתמפח" דליכל קים שילוי . וגם כפי הנראה שלר דברים דליכל לשלוים אסור כמ"ש הב"י בקר"ג הא ליכל לשלוים שרי בשלר דברים (להב"י מדלא הביא כ"ל ריש דברי ר"ן) ומשפחות ס"ח לאחרת ליכל שילוי אחרינה . גם בנמר׳ בם מכישה חומשון לא במשפחת ס"ח ומשפחות ס"ח לאחרת ליכל שלוי אחרינה . גם בנמר׳ בם מכישה חומשון לא במשפחת ס"ח הא תורה בחורה שרי ול"ק הא חומשין במעפחת חומשין אחרת שרי משמע לכאורה כל היכא דאיכא לשילוי פשישא דאשור ודייקא הא חורה בתורה שרי וגיע בכל זה ואין להאריך:

(ב) <mark>משגין</mark> המותר עפ"ז הביא פירש"י מגילה כ"ז א' ד"ה אבל גבו מעות מוריד"ן משמע לקולא הא לרפות לא . והסכים שהפור ור"מ וש"ע גמי הכי ס"ל לקלה דוקא . ולי סעני יש בכחן קושית דלפי דעתו ז"ל המחבר זיכה שמרת לבי חרי כי מ"ש ותם כשנבו מעות כו' והות מהג"א (הבאר הגולה לא זיין כלוס) וקבה מה פריך שם המנו לוקמיה כה"ג למ"ש א"ר אות "ד וצ"ל דוכסוסיא רשות וחול והג"א אמר מותר להוריד וכמ"ש לשונו מותר להוריד הא לרשות יד זה כדוכסופית רשות זהוכ זהב כן מתר מותר נהוריד זכת ש לשור מותר להוריד יהו לרשות לא . אבל לרש"ד מורידיין א"כ קשה מה שהקשה הט"ד וכת ש לשור מותר מהני מהני מהני מהני לרשות וצ'ל דהמתקשן הובר דוכסופית למי מצוה קלה הוי (והמתרן שהשיב זש"ה במת"ה ודוכסופית רשות כמ"ש באות ה"ה דהמ"ל לרשות וחדת מינייהו נקיש) א"כ פשימת דלת פריך מידי דתימת כהג"א כדתמתן דוכסופית הוי מצוה קלה ושרי במופן שרש"ד אי מין סובר כהג"א והמחבר כחב משני"ן המותר ודין דהג'א מוריד א'ש כלמור מבא"כ להט"ז זיכה שערא לבי הרי לכאורה וכדכתיבנא : ובעיבר פירוש דין זה הגה הב"י בספרו הארוך הביא ב' חירונים א' דגבו מעוח ובא ליד גבאי הוי מעשה הלכך המעוח גופא אסור לשנוחם לקלה אפילו ירנו אח"כ לימן דמים אחרים לחמורה (אלא יחליף מיד וחל הקדושה על הב' וכן במכר הס"ח אם הוחלפו המעות ילאו ראשונים לחולין) והמוחר שרי כו' והוא לשון הר'מ ז'ל פי'א מה"ח הי"ד מכרו ס"ת אין מורידין ובהס"ו וכן גבו מעום משמע דדומה לזה דאכור לשמת המשת מקדופתן כמו התם פשיטה דהוי דעה הנודר ניהה בכך ומש"ה הקשה הרמ"ך על הר"מ שכתב וכ"ז כו' והמתבר שינה ולה כתב וכן כי אם בש"ע הם כו' היינו שידי נדר ה'י במשח הם לה מקלה לחמורה כו' שכל מהמורה לקלה ולה לקנוח אח"כ כלל חמורה ה'י ידי נדרם אבל ודהי המעוח הין בהם טפני מממורט לקנה אתר בקוחם נחדב פני חומרט עדיין. מדם סבפר אתר המשות אדן פסם קדושה ומש"ה ל"ש לישל דהורדה גבייהו משא"כ בדין דאם גבו יקנו הג"א כו' בינה בלישניה ואמר מוחר להורי"ד אף ע"ג דגם לעיל רק הורדה (כפירש"י) מ"מ השמעע דגוף המעות להורי"ד נמי אשור אפי' יחנו אח"כ דמים אחרים לנאמ ידי נדרם מ"מ מאחר שכבר קנו ש"ח ומכרו נחפסי' המעוח בקדובה כמו בני העיר שמכרו כו' ובלח החנו אפי' המוחר אסור להוריך אותן המעות מקדושתו וכדכתיבנא . והחזיק בסברא זו מהא דרבא מגילה כ'ו ב' ליבני עתיקחא אסור להלווחם אבל הדתי שרי (עיין סעיף י"א מזכר דין טחיקאא) ולא מחלק בחדתי גופא בכאו ליד גבאי אשור להלווחם כל שאין מחליפין מיד דחלה קדושה שלייהו ש"מ באו ליד גבאי נמי הזמנה הוי וכ"מ מש"ע סעיף י"ג גבו כו' למצוה קלה וישלימו נדרם אח"כ ואין הקדושה חלה עלייהו דהזמנה לאו מלחא היא (והמ"א שם אות למ"ד תירן זה דמיירי בוש"ה במא"ה דמותר חנה עסיה) להתונה לחו ותנתו היח והבית לחיה לדבריו משנהדרין מ"ח א" דפריך לרבא מותר המת לשנותם יע"ש) והנה האדון ז"ל הבית לחיה לדבריו משנהדרין מ"ח א" דפריך לרבא מותר המת למה ליורשין לא פריך מגוף הממון למה למתים הזמנה לאו מלחו וממ"ג אי באו לגבאי מוחד נמ שפיר ליורשים ואם לא באו לגבאי הקשה מגוף הממון למה למתים אבל לפי שיטח דידי כדר קמיירי א"ש והוא ע"ם שיטח דש" דלרשות ודאי לא וכ"ע מודים בזה כמו שהקדים א"כ קשה

מ"מ קרושתו וומורה מביה"כ של רבים ומיהו בקנ"א ס"ב משמע דבה"ם יחיד אין לו קרושה כמו ניה"ל וצ"ל להתפלל יותר דבמקים רנה שם תפלה ומא"ר א" כאן , והנה ביה"ל של יחיד הקבוע לו להתפלל יותר דבמקים רנה שם תפלה ומא"ר א" כאן , והנה ביה"ל של יחיד הקבוע לו להתפלל יותר דמסים רנה שם מפגילה כזו כי דאף רבנן מודים לר"ם דאין בו קרושה כלל אלא לא להדברי ר"ם בפרו מ"ש ליחיד או מער גדולה לקמנה דמ"ם הורדה יש ואינהו ס"ל אחי לחול נמי מיתר ככסעיף ז" ום" בני העיד שלא בום"ה או זמה שלא במא"ה בר מד דברים וום"ה במא"ה אפילו לד דברים שרי ולפ"ו בעשרה) ובה"ל של רבים לבה"ם ורבים שרי ובהיפוף אמור וביה"ל של רבים כל שאין מתפללין בעשרה) ובה"ל של רבים לבה"ם ורביו לקכן אות וי"ו ביה"ל של רבים מותר כרבנן דר"ם משמע דרבנן סוברן דהוי קרושה כמו מקודם וו"א כמיש והירדה עבים מיקרי מותר כרבנן דר"ם משמע דרבנן מוכרין דהוי קרושה כמו מקודם וו"א כמיש והירדה עבים מיקרי וא"ה לקמן שב אבאר עוד והא"ר באות מ"ו העתיקו וצ"ע": (ב) וכן נביאים ועם"א. הנה מכרו אפשר מפה והיק שקורין מענמלי) וכ"כ הר"ן ו"ל וי"ל מנלן זה . והמחבר כתב חומשין ונביאים אפשר מפה והיק שקורין מענמלי) וכ"כ הר"ן ו"ל וי"ל מנלן זה . והמחבר כתב חומשין ונביאים אבשר מפה הר"ן דא"ע להבים מרודי והיינו מדלא הנן מכרו נביאים לא יקחו כתובים כיון דמא"ג הומשה עוביה מלץ בקודש ובמנילה כהו הומשין לא יקחו נ"כ. והקשה מנמרא מנילה כ"ו ההא הר"ן דאוף להכל מהדי ניונו מדלא תנן מכרו נביאים לא הומשין והראה למימן כ"ח אות ד" והרץ ברה פרק בתרא במוקף ה"ח מקדימין למ"א במתנ" דמונה דחומשין עדיפי וראי כרתיבנא: (נ) בו עמ"א ומיש של"א במ"א מומש הח"א מולי משים אלוו אחרונא אים הוברין למ"א במ"א ממ"א מורה פ"א ממלה הי"א מחור ב"א מפתר המינו בו מ"א מומים הובר מו"א מור מ"א מומים הובר מב"א מפתר היות במ"א מתור מ"א מורים מ"א מתור מ"א מורים מ"א מתור מ"א מור מ"א מתור כבר הקשינו בות בפ"ו ע"ש והר"ן כתב מנקים לחומרא עדיף והכ"מ בפ"י מס"ת משום חומר ס"ת אפשר להר"ט פי"א מתפלה היו בני הכפר כס"ש המ"א . ומ"ש המ"א מר"מ פי"א מתפלה כתבנו אפשר להר"ם פי"א מתפלה היו בני הכפר כמיש המיא מהים מרים פי"א מתפלה לובה"ז במ"ז בחלכה י"ד משמע במ"ז בחלכה י"ד משמע במ"ז בחלכה י"ד משמע במ"ז בחלכה י"ד משמע בב"ז בחלכה י"ד בתים אפילו מקצת לא ובה"ז בני הבפר שרצו למוברה ביה"כ לבעות אחרת י"ל בתיוהא ומיהו אפשר דכרכין נמי וי"ל קמן מהכיל ושאר תירוצים וע" ג"ץ, ודעת המיא הוא כך דודאי ר"ך דיעבד אומר אלא הב"י הביא ריש דבריו משמע דמוף דבריו אין נוחים לו כלל ובש"ע י"א הר"ן היינו לכתחילה ממש וצריך לדחוק דה"פ אם מותר למכור ולקנות כוי ומיהו היש מתירץ דמהרי"א דיעבד מתיר וציל הר"מ. כתב המ"א על מותר למכור ולקנות כוי ומיהו הלכה ב"ד אסור לכתחילה וביה"כ לכתחילה מותר וקשה הא כ"ש הוא הר"מ דבפרק עשירי מס"ת הלכה ב"ד אסור למתילה וביה"כ לכתחילה מותר וקשה הא כ"ש הוא "מ"ד מ"ד במ"ד במ"ד ה"א לא להיציאה לתולוו כם"ם המ"ז ובעין צידר דליכא לעילוי הא יש אסור ודאי יל דנהפוך הוא דסת א"א להוציאה לחולין לכך אי הוי עילוי אחרינא אסור המכירה דכסולול בס"ת אי ולהחליף באחרת משא"כ ביה"כ דרשאי לחלל קרושתה על המעות א"כ שרי בשוה כה"ג ואפי' מכרו בני העיר חוץ מאחד מהם שאין ראוי לשנות לחולין מ"מ הואול ובאפשר לחלל וע' מעיף מ" בני העיר כולם או ופ"ה מוכרין חוץ לדי לשנות לחולין מ"מ הואול ובאפשר לחלל וע' מעיף מ" בני העיר כולם או ופ"ה מוכרין חוץ לדי לשנות לחולין מ"מ הואול ובאפשר לחלל ועי סעיף מ" בני העיר כולם או ומ"ה מוכרין חוץ לדי דברים: וד"ע אסיר להיריד מקדושה אפי מפסחת יהיה מפפחת אטור להיריד המעות והעד מ"ת מברים ו"כ"ת מ"ח חודית פקדושה אפי מפסחת יהיה מפפחת אטור להיריד המעות והעד מ"ח וכ"ת מ"ח חוד מ"ח מקת באיסור ב" דיעות בסמ"ע שם, ואי"ה יבואר או היי כמקח מעות וע"ר וך במשנה ועח"מ ר"ח מקת באיסור ב" דיעות בסמ"ע שם, ואי"ה יבואר עוד לקסן בזה, ומיהו לקסן במ"א אות "ד ומ"ו מבואר דתשמישי קדושה מספחות וארון הקודש אף בכיד בקדושתייהו קימין כמ"ש בקנ"ד מ"ג וכ"ה. בחה"ר מגילה וא"ה יבואר שם מ"ש בעל לפרש בהמחבר דאין משנין אותן המעות שלא מדעתו דגיחא להו לפיעבד מצוה בסמון זה דוקא אפילו רוצים הנגאים ליתן תילוביהן וביד רנ"ו מעיף ד" הציבור רשאים לשנותם דאדעתייהו יהבי ומה שהקשה להב"ח (וכ"מ הר"ב בהג"ה ולבוש) דבאו ליד גבאי הווי מעשה מסנהדרין מ"ח בשביך לאביי דהומנה מילתא למה מותר המת ליורשים ומותר בהנאה כפורש"י שם ד"ה ליורשי משמע לרבא שפיר דלאו מילתא היא הא באו ליד גבאי מעשה הוי ובאכת י"ל גבו ולה באו ליד נבאי לאו מעשה הוי עב"ל והיינו, וא"ר אות ה" המשה דמותר המת א"ם שבאו ליד נבאי לאו מעשה הוי עב"ל והיינו ע שנה זאי הבאת תי אבאר בחוד; (ו) לכל עמיא אפיי רשות דלא כמין ביוכא שנם מגילה כץ אי לרוכסוסיא מדלא משני כן כקושיות המין באות בי ואות ה' ומ"ש והמעם כו' לשימתיה באות הי משא"ל להב"ח דנבו כמעשה דמיא אין כ"כ מעם ברור למה במכרו המותר אסיר ונבו המותר מותר עס"ש אייה באות ח' מזה: (ו) נבאי כי עמ"א באות ה' וגבאי דנקים כאן הוא ממעם שאסיר לשנות המעית האלו עצמן מדעת בעלים וה'ה עצים כה'ג ועש"ך י"ד רנ"ם באות ד". עמ"ש באות ח' מזה: המעית האלו עצמן מדעת בעלים וה'ה עצים כה'ג ועש"ך י"ד רנ"ם באות אותן מות אותן הוראה דתלת מילי ניוהו אם נבו עצים ואבנים או מעות אמור לשנותם אותן הייונים ווכי מיותר מיו עצים ומעות ואפי יתנו מיד אחרים ויחליפו וחלה קדושה על השנייה אסור ממעם דאסור לשנותה סדעת הבעלים דניחא להו למיעבד בהך דוקא המצוה ומדעת הבעלים שרי אפיי לזנותן ולתת אחיכ אחרים תחתיהם דלא חיילא קדושה על המעות ועל העצים דהומנה לאו מילתא דוא ובאו ליד גבאי למ"ד כה"ג מעשה הוי ללוותן אפור דחלה קדוש" עליהם והוי כמו ליבני עתיקתא סי"א אבל להחליפן באין ואוי להוליד ככל אמיה חמור אימוריה דממויל ועי זו מי ובישם וכאן אין לוואוין. ומיש דמוכרין ס"ת לפמ"ש ש"כ בי"ד דלא כדרישה הנה תראה שהאדון ז"ל כיון בזה כיונה אחת כמו שאניד כי המ"ז שם ג"כ הסכים דלא כדרישה הוא לתר המיז שם דיורתיה דאינש כי עדיין לא יתיישבו שני הסעיפים כאן וס"ג בזה משא"כ להש"ך שם תר דהיכא שלא יתבמל המצוח אין למכור בה"כ ולא סית אכל היכא שיש לחוש לבימול המצוח מוכרין מתיישב גמי הך דס"ו ומ"ג כדאמרן ועמיש בס"ו אות ד' בזה ואי"ה בסי"ג אבאר מה שכתב השיך בשם אביו הגאון ברג'ב : (י) ואפי עמיא בכפרים אפו' בנאיהי משל אתרים שרי ובכרכים אפר' משל עצמם אפור והפעם עמ"ז וייו ובמ"א אות מ"ו ושם יבואר אי"ה , והוי יורע שמ"ש כפרים וברכים הוא ל"ד דעיירות גדולות שיש בהם עשרה בסלנים כל דלא אתו סעלמא ככפרים דמיא וכרך אעיפ שאין מוקף חומה כלל דמעלמא אתי תליא מלתא והוא פשום ועתום מגילה ד' ב': (יא) נשארים עמ"א עשת כלומר וא" על מה דמבואר בהמחבר דאסור להורידן ולמה לא עשה כלומר של הב" ומים כלומר אע"ג דסותר למכור של כפרים כר יעיש וכפי דעתי העניה אחשוב שהמחבר כיון בכאן כונה מיוחדת כפי דעתו בספרו הארוך דעשה כלומר ומים כר ולא פר כב"ח ופרישה ומים אכרכים בתלו בדעת היחיד דיעשה ביה מה שירצה דסיכר כה"נ המעית חולין ומשיח שינה וכתב בי במקום ב"ה היינו במעות ובלבוש שכתב בהם ג"כ במעות והבן . ולפ"ז לב"ח ופרישה א"צ כלומר דמים אתלו ביחיד ולהב"י כבר נובר בריש הסימן אסור להוריד ע"כ עשה בלומר והבן : (יב) אא"כ עמ"א דהיכא דידוע דנתנו אחרי חלק בכרכים א'א לפכור אפר תלו בני העיר אח"כ בשעת בנין ביחיד העיר דאחרים לא תלו אא"כ כרב אשי דכולם כל באי גולם מסכימים עליו (ועכשיו לית חכם בדורו דכ'ע כייפי ליה עסר קל"ה בש"ע בש"ע

בש"ע ומיר ב"י וכ"ת ופרישה) ול"ק קושיית מהר"י חביב היינו דברא"ש כתב כולם מסכימים לוכ אשי משמע הא שאר יחיד לא והמור כתב כל יחיד כי הרא"ש כ"ב דרב אשי מהני את בנתנו מעלמא והמור מיירי בידוע שלא נתנו ומש"ה הר"מ ז"ל בפי"א מה"ת המ"ז השמים דרב אשי דלית היום גדול בדורו ובהיש בכפרים כתב תלוי ביחיד ומינה ה'ה לכרכים תלוי ביחיד ולא נתנו אחרים חל דמהני ולא כתב בהמ"ז דאין ברור דאם נתגו אחרים לא מהני תלוי ביתיד ומש"ה סמוך אהי"ם בזה וע" כ"מ שם ועמ"ש אי"ה באות י"ג: (יג) בהסכמת עמ"א ע" אות ל"ז דהאידנא זויין מיבי הע"ר כתלוי בדעת יחיד דמיא ומיהו ביתיד בעי הסכמת הציבור דלא עלתה ע"ד שיחיד ימכור ביה"כ שלהם משאיב בזיין סובי העיר יול איצ הסכמת הציבור אפי׳ בכרכין כל שבנאוהו משלהם יכולים למכור שבעה מובי העיר. ואייה שם יבואר עוד. והנה בכ"מ פי"א מה"ת הי"ם כתב דר"מ חולק וסובר א"צ הסכמת הציבור א"כ למה לא הביא דעת הר"מ בזה ולפי מ"ש שם דרכינו בכפרים מיירי ומינה גלמד ה"ה לשל כרכים "ל דאין חולק עם הר"ן וסתמא כך הוא בכפרים די ביחיד בלא מיירי ומינה נלמד ה"ה לשל כרכים "ל דאין חולק עם הר"ן ומתמא כך הוא בכפרים די ביחיד בלא הסכמה הציבור ובכרכים מהני דאין איניש דעלמא מעכב ועדיין צ"ע ועמיז אות זי ואין להארך: (יד) דברי קדושה עמ"א הפרש יש בין תשמיש מצוה נפכרים בזמ"ה במא"ה והם והמעות חולין אבל תשמישי קדושה המעות חולין והם עצמם בקדושתם כבס" קנ"ד ס"ג מעונים גניזה עיין ר"ן מגילה מתנה כמכר בשם הרמב"ן וכ"כ בחה"ר שם כ"ז ב" על מתני." ביה"כ ע"ת על בעל המאור דספרים וממפתה בקדושתייהי קיימי ורז'ה יודה לזה רק בביה"כ חולק (עמ"ש במ"ז אות וייו מזה) והנה הראה למעיף יוד אות ב"ג ב"ד רפ"ב ס"ח תשמישי קדושה משמע דומ"ה במא"ה לא מהני להוציא המעות לחולין ובאן יש לפרש כולהו בתר ביה"כ גרירי בכרכים שאין לככור, ומ"ש ביה"כ להוציא המעות לחולין ובאן יש לפב"ם מב"ח בר"ב גרירי בכרבים האין לבכור, ומ"ש ביה"כ להוציא המאות כ"ח ומ"ה במא"ה לא מהני וות שמ"ש צוה מר"ל בנה להוציה להלד אף תשמישיתם היה כבור תחול על הדמים משא"כ מפרים בהייתו המה הלכך אף תשמישיתם תיה וכדומה כמודם דא"א לצאת לחוליו אם משא"ל מפרים בהייתו המה הלכך אף תשמישיתם היה כמודם דא"א לצאת לחוליו אם משא"ל מפרים בהייתו המה הלכך אף תשמישיתם תיה וכרומה כמודם דא"א לצאת לחוליו אם ווה כרץ גני מתנה דביה"כ נתנו חזיל עליה דין קרושה מים בתנאי דאם מכרו תחול על הרמים משא"כ ספרים בהוייתן המה הלכך אף תשמישיהם תיק וכרומת כמותם דא"א לצאת לחולין אף ע" מעות. ואני העני יש בכאן דקרוק א' עמ"ש האדון ז"ל בפשימות דתשמישי קרושה ומ"ה במא"ה הם בקרושתן ממ"ש הר'מ דל פרק עשירי מס"ת ה"ד תפוחי כסף זוהב לנוי תשמיש קרושה הם (עם" קנ"ד במ"א ח" וו"ד) ואמור להוציאם לחול אא"כ. יקנה קדושה חמורה וחייתי סבור לדחוק למ"ר ממ"ת (וב"ד רמ"ב סמ"ו ובמ"ו "א) ומה אעשה במור שם רמ"ב כתב הלוקח יעשה מה להוציאם המעות (וב"ד רמ"ב סמ"ו ובמ"ו "א) להוציאם המעות (וביד רפיב סמ"ז ובמ"ז "א) ומה אעשה" במור שם רפ"ב כתב הלוקח יעשה מה שריצה והא לא למדה אלא מוס"ה במא"ה אלמא. זמ"ה במא"ה גם הם יוצאין לחוליון ומרסב"ן משמע אף זו"ה במא"ה בקה"ה אלא מוס"ה במא"ה אלמא. זמ"ה במא"ה הב קרושהן עומדים ואין כ"כ הכרע. וצ"ע וא"ה בקניד אבאר עוד ובסעיף טי בלבוש ספרים וס"ח הא תיק לא: (מו) דברי קרושה עמ"א ד"ן במשנה בני העיר ויריעות הארון כארון הקודש עס"י קנ"ד במ"ז ומ"א את ג"ז יע"ש: (מו) וכל זה עמ"א פ"ר דכפרים (ה"ה כרכים בתלוי ביח"ד) ואויל לשימתיה בקנ"ב א"דלא כמ"ז שם דב"ב ביה"ב אסור לסתור א". והשתא הקשה דא"כ כרכים כה"ג נמ"א פילו רק ביה"ב א"ו ובנו מובה הימנה אין ראשונה נמכרת דעלה קאי המחבר (בשלמא בנמרא מנילה כ"ז א" ל"ש כפרים כרכים לא באין להם אחרת ובעילוי שרי כמ"ש באות (בשלמא בנמרא מנילה כ"ז א" ל"ש כפרים כרכים לא באין להם אחרת ובעילוי שרי כמ"ש באות בעשה עם"ד והמחבר שינה מסור וכתב ומ"מ המעות נשארים בקדושתן אפפרים כפי הכלומר דעשה עם"ד באות ו"א וכתב ז"מ במא"ה יוצא לחולין המעות ו"ב"ב ביש להם אחרת ועלה קא" בעשה עם"ל מ"ל ואת דליש ב"מ במ"ב האשונים דבונ מוכה הימנה ולא היה מרונים בה"ב מתות ולא היה מרונים דב מינה בה"ב מוכר הימנה ולא היה מרונים דב מתכים בה"ב נמילה ולא היה מרונים דב מוכר הימנה ולא היה מרונים בה"ב נמיל אואה דליש ב" מעמים ראשונים דבונ מוכה הימנה ולא היה מרונים בה"ב מ"ל נמילא ואת דליש ב" מעמים האשונים דבונ מוכה הימנה ולא היה מרונים בה"ב נמיל או ואת דליש ב" מעמים האשונים דבונ מוכה הימנה ולא היה מרונים בה"ב מינה ב"ל נמיל או ואת דליש ב" מעמים האשונים דבו מובה הימנה ולא ההיה מרונים בה אחם כהנים כח"ג נמי לא ואף דליש ב' מעמים ראשונים דבנו מובה הימנה ולא היה מקודם רק אחת א"כ של כרכים אמאי לא (ולמ"ז בקנ"ב ניחא דיש שתים בכפרים מוכרים א' וכרכים לא דרוצים שתיהן ביש ריבוי עם ממקומות אחרות כאמור) עכ יש מעם ג' דחמורה קדושה אין בידו כמ"ש במ"ז אות וו"ו באורך וו"ל פשום דמ"מ לא ניחא לאחרים דליפקע קדושה בחגם . ומ"ש דאל"כ ל"ל במא"ה אפשר דקאי אלבינים צריך זמ"ה במא"ה כמו בביח"כ להפקיע המעות להולין ואיזה אכהושי שייך בלבינים ש"מ לבינים כמו ביח"כ וצ"ע כיונתו בזה כעת. והראה לאות כ"ז כזח ל"ז : (יי) אסור עמ"א בשל כפרים אם רוצים לקנית מצוח. מעולה אף שאין להם ביח"כ אחרת שרי וכים ברין בשם רמב"ן במתנה שכתכ ומ"מ אם אין אחרת אפור אומ"ה במא"ה הא בלא במא"ה דצריך עילו דסבין במתנה שכווב ום כי אם אין אוורו משני חורי מוכרים ביה"כ אפי אין אחרת וכ"ש הוא בשאין באחרת מוכרין עמ"ש במ"ז ד' ולפ"ז בסעיף ו"ו מוכרים ביה"כ אפי אין אחרת וכ"ש הוא ובסעיף י"ג בנו לא ימכרו כתירוץ הלבוש דיגבו מציבור היינו ביש יכולת הא לאיה מוכרים ביה"כ ובסעיף י"ג בנו לא ימכרו כתירוץ מסי"ג מוכח כן דהא קאי אגמרא ב"ב ג' ב' ואירי כשאין ביה"כ וכ"ש הוא (עמ"ש במ"א מי"ת) ולפ"ז מסי"ג מוכח כן דהא קאי אגמרא ב"ב ג' ב' ואירי כשאין ביה"כ ידה להיה לעם של בש מידה להידה מציבור מוכרין ביה"ב משמעלין בדמים והמ"ז באות יב תולפה אחרת ואפרה אין יכולין לגבות מציבור מוכרין ביה"ב משמעלין בדמים והמ"ז באות יב תולפה ע"ז יע"ש וסובר כל שאין ביה"ב אחרת אף לעילוי אין מוכרין ואיה שם יבואר עוד: (יח) בלא עמ"ז ע"ז מוכרין האיה שם יבואר עוד: (יח) בלא עמ"א עמ"ז ת" דמודה המ"ז לזה הפירוש וכמ"ש באות כ"ו ומש"ה הראה לסי"א ולא לס"ם: (ימ) ואין עמ"א עמ"א תולפה עמ"ז אות ח" וסובר דבממלמלין כה"ג יש הנאה ועסמ"ע רכ"ז אות מ"ח ובמ"ז פירשתיו בזה: (כ) לקדושה קלה עמ"א פירשתיו בש"ז אות ח": (כא) בנו עמ"א לשיפתיה באות ה" (מ"ס ס"ר צ"ל ס"ה) וכאן כתב דיש עוד תי" דאין לה קדושת ביה"ב ורשאין לאכול ולשתות בו. ע"ס" קנ"א אות י"ז ובא"ר שם ומדכתב כאן דיני הביה"ב והא יש הפרש לשכב על העליה ש"מ עם" קני א אות ידובא די שם דמוכות בהן ידובות ביו שנדר מפה לסית שלו כל שלא כמ'א שם וא"ש קצת ועל הגליון כאן הראה לשם ומ"ש המ'א יחיד שנדר מפה לסית שלו כל שלא שימש יכול לחזור משמע לגמרי ואין בו גדר וצ'ע ובא'ר אות ך' חולק וצ'ע: כו"ש בשיע סים שימש יכול לחזור משמע לגמרי ואין בו גדר וצ'ע ובא'ר אות ד' ברים נמי ה'ה שיש הפרש בחרישה וזריעה בומ"ה במא"ה שרי הא לא'ה אסור עיין בומ"ה במא"ה ד' דברים נמי ה'ה שיש הפרש בחרישה וזריעה בומ"ה במא"ה שרי הא לא'ה אסור עיין בומ"ה במא"ה ד" דברים נמי ה"ה שיש הפרש בחרישה וזריעה בומ"ה במא"ה שרי הא לא"ה אסור עיין
מגילה כ"ז ב" חלא דרבינא ועס" קנ"א מ"א ועמ"ש אייה במ"א אות ל"ז בשו"ת מודרמ"מ ס" נ"מ
דאף מרכים אם חלו יבחיד או מנה"ג יב מדינה שרי ד" דברים וה"ה חרישה ולחווחא אמר שם דישאר
פנוי ויהיה לגן ירקי ביחיד או מנה"ג "הלבו"ט כאן סיים "ת וספרים בקדושתן עומדים משמע תשמישי
קדושה יוצאים לחולין דלא כמ"א אות "ד" וא"ה בסימן קנ"ד יבואר עוד: (כב) מותר עמ"א התר
דרתב כאן לקרות ברבים היינו רק לקרות ברבים ומ"מ לא הקרישו לרבים ועכ"ז ולבוש בהנ"ה.
ועש"ך י"ד רג"ם אות ח" ומיהו כל שלא נתנו לקרות אין קושיא ד"ל דסומכין על דיעה א" דמתורים
ועמ"ש באות כ"ג א"ה ואף ייש בירושה ס"ת מאביו ו"ל דסומכין על דיעה א" דל"ש דמתנה עליהם
ובח"ם בסמ"ע ל"ם בעיא דלא איפשא נמי ב"ד המוחזק עמ"ש באות ז" במ"ז מזה : (בנ) ויש עמ"א
יש בכא עוד לפווש בקצרה פ"ס דעתי ההדיום יותר בעות" הנה מ"ח מאבר הוא הרא"ש
והנה הרא"ש כתב יותר שמבר ס"ת יל דיעבד ולמד ממשות דאלל הנו האי היונו דעובד בומ"ד והנה הרא"ש כתב יחיד שמכר ס"ת י"ל דיעבד ולמד ממשנה דאכל הני קאי היינו דיעבד בומ"ה במא"ה. שמכרו ס"ת דיעבד המעות חולון ה"ה יחיד כה"ג (עב"י הקשה היכי דאיק ממשנה בהיתר ולמ"ש י"ל דמשנה בס"ת נמי דיעבד) ומיהו יש מי שמתיר א"ח ונ"י ובאר הגולה ציין הרא"ש והדין עמו כי בי"ד רפ"ב כתב המור תפוחי כסף וזהג יכולים למוכרם לכתחילה לדעת הרא"ש אלמא הכין הוא וכ"כ המור. ולפ"ז לרא"ש הא דאמרו מגילה כ"ז א' אין מוכרין ס"ת אלא ללמוד ולישא אשה (ולפ"ש) בכפרים ובני העיר לחוד אם דכרכים ע"ד חבר עיר אכל ומ"ה במא"ה וכן יחיד בשלו מיכר ס"ת לכתחלה בזמ"ה במא"ה. ואמנם היש מי שאוסר י"ל בו פירושים או שהוא דעת הריב"ש מכו שה רושות בו המא ה. האמנם היש מי שאוטר ידל בו פירושים או שהוא דעת הריביש הביאו הב"י כאן אליביה דהר"ם פרק עשירי מס"ת הלכה ב" לעולם אין מוכרין תורה אלא לב" דברים משמע אף זמאיה במאיה א"ן מוכרין ואפי מכר אין המעות חולון ומ"ש מנילה כ"ו א" אבל מכרו זמ"ה במאיה אב"ה קאי לא אס"ת כ"כ הריב"ש עב"י והגה מדכתב אב"ה ולא אממפחת כר חוץ ס"ת משמע אף כל הני רק בה"ב לא מהני זמ"ה במא"ה רק ב"ה מיהו הא בורכא להמעיין בר"מ פ"א מתמע אף כל הני רק בה"ב לא מהני זמ"ה במא"ה רק ב"ה מיהו הא בורכא להמעיין בר"מ פ"א מתמלה ה"ח וכן אם התגו על מותר הדמים כו" תיבת ממפחת תופשין מת כו" אלמא כל הגי מהגי תנאי דומ'ה במא'ה רק ס'ת לא מהגי ומ"ה במא'ה ואף דיעבד אמעות לא מהגי דא"א ללמוד דיעבד מלכתחלה ואפשר מכירה באיסור במל המקח ולפ"ז רמוגי כסף המוזכר בר'ם שם פרק עשירי מס'ת ה"ד אכפרים קאי זמ"ה שלא במא'ה כמ'ש בכ"מ שם בי"ד רפ"ב בכ"י אבל זמ"ה במא"ה מיכרין לכתחלה חומשים והדמים חולין כמיש בפיוא מהות היות . ולפיז קשה תרתי אחו במא ה מיכרין לכתחלה חומשים והדמים חולין כסיש בפיא כהית הייח. ולפזי קשה תהתי אחד אממי לא כתב החומים הדמים וחולין כסיש בפיא כהית הייח. ולפזי קשה תהתי אחד ולמה נקט יחד בחתר הפלונתא בכ' אות במול מולמה נקט יותר דוקא הילל רבותא כס'ש הרים לעולם אין מוכרין כריב' לאיזה צורך כתב אפלו ס'ת דבשאר דברי קדושה חומשין גם הרים מודה דשרי ביחיד גם ביד רפ'ב פ'א צריך לדחוק י"א אס"ת לא אתשמישים אבל דעת הלבוש י"א יחיד כשלו כמו ומ"ח במא"ה וי"א שאין כח ליחיד בשלו להפקיע קדושה משמע דליש מי שאוסר מודה זמ״ה במא"ה דמוכר אף לכתחלה ס"ת ותולק ביחיד לחוד ואף בתשמישי קדושה אוסר ביחיד למכור ולהוציא המעות לחולין אף. ס'ת וחילק ביחיד לחוד ואף בתשמישי קדושה אומר ביחיד למכור ולהוציא המעות לחולין אף דיעבד דגרע מומ"ה במאיה וא"ש ההוא דרמוני כסף בפרק עשירי מס'ת ה"ד וכמו שהבין המוד בי"ד רפי בבריו דיאפי בשל יחיד מיירי ולהרא"ש און קוום לדין זה ומשיה איש כאן וביד כתב בי"ד רפי בבריו דיאפי בשל יחיד מיירי ולהרא"ש און קוום לדין זה ומשיה איש כאן וביד כתב עיש מתיר אפי סית ויש אומר אפיי תשמישי קדושה ביחיד דכל המעות חולין ולא הביא כלל דעת הר"מ באן פלוגתי אי דוקא המותר שרי דכבר מתם בס'ז דכל המעות חולין. ועב"י "ד רפ"ב כתב הר"מ ס"ת אסור למוכרו ואם מכרו קונה ס"ת והמותר יעשו מה שירצה י"ל אם נאפר דקאי בשימתי בכ"ם פ"א מה"ת דמותר דוקא וסובר ס"ת לכתחלה אין מוכרין הן יחיד או זמ"ה במא"ה ודיעבד בכ"ם פ"א מה"ת דמותר עכ"ם חולין כמי ומ"ה במא"ח והנה האדון ז"ל בתר לו דרך הריב"ש ולא הביא פכל דיעבד כמ"ש הוא ז"ל להרא"ש וצ"ע כעת והנה האדון ז"ל בתר לו דרך הריב"ש ולא הביא פסך דברי הלבוש וא"י למה: [מ"ש בי"ד ע"ר שאר ספרים נמי וכ"כ המור ועל המור קשה דהא פסף יחיד

השה משם מה פריך ממוחר דבאו ליד גבאי עכ'ם אסור לשנות לגמרי רק לקלה היינו ליורשים אבל למיש הוא ז'ל א'ש דה"ט דלרשות אסור דידי נדרס לא ילא דאומדין דעתם דמותר מסתמא לקלה יהיו משא"כ התם . ועא"כ אות ח' ולמ"ש א'ש . ומ"ש בהא דפריך התנו למה לי וחי" דם"ד דוכסוסיא מלוה הא כבר כתבנו לעיל מה דקשה לזה . ומ"ש הא"ר אות ט' דאפי' לדוכבוסיא לבון אכי' משמע ל"מ קלה דמהני הנאי והא מהמורה לקלה א"ל חנאי י"ל מצינו אפי׳ ולא הוי ממש ל'מ רק כאלו אמר אפי׳ דוכסוסי׳ דהוא רשות מהני תנאה וכלא הנאי מחמורה

לקלה שרי . ועמ"ח ה' מה דקשה הא דפריך לרבא מר"מ ור"כ ולא מח"ק יע"ש : (ג) ראם עע"ז הר"ב פסק כב' תירוצים של הב"י באו ליד גבאי חלה קדובה על אותן המעות ואסור להורידם אפי יהן אח"כ אחרים וגם קודם שבאו ליד גבאי לדיבה על אותן התעות ואסור להורידם אפי יהן אח"כ אחרים וגם קודם שבאו ליד גבאי לריך לקיים עכ"פ נדרו כי והקבה הע"ז לאיזה צורך כתב הר"ב דאבנים כו' דכ"ש הוא ממעות והב"י דרך כ"ש אמר דבאי בבוי בית (בסעיף ח') בהתנדב כ"א עצים ולא באו לגבאי דאל"כ כ"ש הוא מגבו מעות ובאי לגבאי . והנה י"ל דלאו כ"ש הוא די"ל מעות כאריג דמי כמ"ש התום" סנהדרין מ"ח א" ד"ם מותר ומש"ה הזמנה כי האי בבאו לגבאי מלחא הוא עשא"כ אבנים גרעי דכעווי לאריג ד"ם מותר ומש"ה הזמנה כי האי בבאו לגבאי מלחא הוא עשא"כ אותר ומש"ה הזמנה כי האי בבאו לגבאי מלחא הוא עשא"כ אוני דרים ביו דרשי דרים מותר ומש"ח ביו דרים וובאי אותר אומים ביו דרים וובאי אותר אומים ביו דרים וובאי דרים מותר וומש"ח היא המותר וומש"ח ביו דרים מותר אומים ביו דרים ביו דרים היא המותר וומש"ח ביו דרים ביו דים מוחר ומפים הזמנה כי הסי בכחי נגבוי מנחם הוח מפח כ חבנים בריטי דכטווי נחריג דמי דמחוסר בנין ולחו הזמנה כלל הוי וחימא אפילו בחו לגבחי אין קדושה חל עליהם קמ"ל ומ"ש דק"ל ממגילה כ"ז א' ה"פ דאף לפי שיטחו כל הט"ז דידי נדר לא ילא כו' א"ב י"ל בבאו ליד גבחי לריך חנאי על המוחר וא"כ מה פריך דלמא רבא מיירי בלא באו ליד גבחי רק גבו בינם לבין עלמם ולא מסרו לגבאי דגוף המטוח אין מכנין ללאח ידי נדרו והמוחר משנה ובאו ליד לבין עלמם ולא מסרו לגבאי דגוף המטוח אין מכנין ללאח ידי נדרו והמוחר משנה ובאו ליד נבחי י"ל תנתי בעינן וח"כ קשה להר"ב דפסק כתרין שינויי דב"י מה פריך כו' וחי דח"כ רבח אף בבאו לגבאי משנה המותר מדלא מוקי וכן במותריהם כה"ג ומוקי דוקא במכרו כו' י"ל וכן משמע דמוחר שוה לגוף הממון והא במוחר מהכי הנאי ש"מ דמיירי במכרו כו' אלא ש"מ דאין מעלה כלל מה שבהו לגבאי ועא"ר אות ה' ולמ"ש א"ש והבן זה וא"ה במ"א יבואר עוד :

(ד) להספקרו עש"ז הנה סובר כמ"ש באות י"ג דהפרש יש בין יש להם ביה"כ (לשימחי קנ"ב א' ולמ"א ביב להם א' ובנו אחרת מעשם בהואה) ברו למכור ביה"כ וס"מ ללמוד חורה ולישא אשה וכ"ש לפדיון שבוים כמ"ש החום' ב"ב הביאו הש"ז וש"ך בי"ד רג'ב א' והר"ב בע"ר שם יע"ש אבל כשאין לבוור הם אלא אחת אין מוכרין אפילו לפ"ש וכ"ש לישא אשה כו' וה"ה ס"מ כה"ג י"ל כל באין לזיבור אלא א' יבטלו מקריאה' כו' של קליב דגם בכל לרכי זיבור בייך כב"ב דלכאורה פביעותא שיין מגילה כ"ו א' פשיעותא כו' יע"ש ולפ"ז לק"מ קובית הפרישה בי"ד רכ"ב דלכאורה הר"ב בע"ר שם הכיח ד"ה ב"ב דמוכרין ס"ח לפ"ש זיכה שטרא לבי חרי דכאן בסעיף י"ג בחיק ליה להמחבר דכתב לא ימכרו בבנו משמע איכורא כו' וכ"ש ס"ח דחמור מביה"כ (בשלמא התוס' י"ל דירתיה דחינים לא מזבני לא יעשו כן עמ"ז רג"ב א' משא"כ הטור שם כתב איכור ולבון המחבר כאן ובם משמע ליה ג"כ דאסור) א"כ קשה ולמ"ש י"ל כאן ביש להם אחרת וכאן באין להם אחרת והש"ז בי"ד רג'ב תירן דהאיסור הוא מחמת דרך ארן דירתיה לא מזבני כ"ש שאין לעבות כן בבה"כ משא"כ ס"ח ל"ש דירתיה כו' יע"ש . ואמנם המ"א כאן אות י"ז כתב עמ"ש בהג"ה וכל זה לא מיירי כו' דלמלוה חמורה רבאין לכמחלה למכור בני העיר ביה"כ אפי' אין להם אחרת וכ"מ ברמב"ן הביאו הר"ן גבי מחנה מגילה כ"ו ב' שכחב זט"ה במא"ה ומ"מ כי אין להם ביה'כ אחרת אכור והיינו דמשת לחולין הא בני העיר לחוד דמעלין לקדושה המורה מין כם פים כ מחנת משכת והיינד משת מנולין הם כני בעיר המכין לקדפה המורה בשלין אפילו אין להם ביה'כ אחרת וכ'מ מהה"ד כתב שמכרו דיעבד ולא קתני מוכרין דלא סגי דלא מוכרין ולא מתרץ באין אלא ביה"כ אחת והתחיל בה ומיהו התחיל ברחובה כו' והבן וא"כ בשיא ההיא ההיא דם"ג לש"ו ול'ל כמ"ש הלבוש והש"ך בי"ד רכ'ב א' דודאי אם לא ימכרו יתבעל המלוה מוכרין ביה'כ וס"מ להשיא וללמוד וכ"ש פיש משא"כ בסי"ג יגבו מן היגיבור כי יש יכולת המלוה מוכרין ביה'כ וס"מ להשיא ולמוד וכ"ש ביש משא"כ בסי"ג יגבו מן הלג איה אבאר מ"ש כו' ועמ"ש במ"א אות ט"א מוה . ובאות י"ב בע"ד ובמ"א שם אות ל'ג איה אבאר מ"ש הב"ך ברכ"ב בפס לביו הגלון בזה . עמ"ב אי"ה באות ז' מדיני ס"ח : (ה) רשעים עט"ז הפ"ך ברכ"ב בשם הביו הגאון בזה . עמ"ב א"ה באוח ז' מדיני ס"מ : (ה) רשעים עמ"ז
ואייל לביטחיה באוח ב' כפירש"י והמקבן הבין דוכסוסיא מלוה קלה והמחרן חירן בזט"ה במאיה
ואייל לביטחיה באוח ב' כפירש"י והמקבן הבין דוכסוסיא מלוה קלה והמחרן חירן בזט"ה במאיה
וה"ה דהמ"ל החנו במוחר שגבו לחולין וחדא מינייהו נקיט ועח"א אוח ו"ז : (ו) אבילו עט"ז
ניחא ליה בכך דקושטא דקאי אמתני' וכן במוחריהן . ועמ"א אוח ו"ז : (ו) אבילו עט"ז
בהידושינו כתבנו שיש ג' טעמים הא דכרכין אין נמכרין א' אחרים נמנו ג"כ ואיא למכור
חלקם ב' אפי בנו משל בני העיר לבד הקדישו אה"כ לכל ואיא למכור חלקם הג' הואיל ורכים
מחפללים בה המירא קדושתה וא"א להוליא להולין והמעיין בב"י כאן הביא רק ב' פירושים
מחפלים בה המירא ביו ויש בכ"א חומרא וקולא אם נתנו אחרים לא מהני חלו בני העיר
בדעת היהיד כמ"ש המ"א אות י"ב קולא בבנו משלהם . לעעם הב' חומרא בנו משלהם הקדישו
לרכים וא"א למוכרם קולא בחלי בדעת היחיד. ולהנך ב' טעמים אם בנו להם אחרת מוחר
לרכים וא"א למוכרם קולא בדעה היחיד. ולהנך ב' טעמים אם בנו להם אחרת מוחר
למכור זאת השיבה ולשעם השלים הוהיל ורבים מתפללים שם מכל העולם המורה קדושה הא"א
למכור זאת הישיבה אף על המעות ממילא אף בכנו אחרת אין מוכרין כמ"ש המ"א אוח וו"ו והולי במפקע קדושתה אף על המעות ממילא אף בבנו אחרת אין מוכרין כמ"ש המ"א אוח וי"ו וקול' אם מוכרין שחתיה ביה"כ להתפלל בעשרה שפיר דמי אין מוליהין מקדושה . גם מרחץ ומקוה וכל צורכי רבים לטעם הג' מוכרין דל"ש קדושה ולב' טעמים ראשונים אסור וכפי הנראה ממ"ה דכולהו היישינן אבל הט"ז דכתב רק טעם השני דיש לרבים חלק בה קשה למה ליהיד מוכרין ואפילו לטעם השלישי הא רבנן מודים לר"מ דשל יחיד דא"א בו קדיש וברכו וקדושה ליח בה ואפילו לטעם השלישי הא רבנן מודים לר"מ דשל יחיד דא"א בו קדיש וברכו וקדושה ליח בה קדושה (דבביח נמי אדם מחפלל ביחידות) והא דמוכרין משל רבים ליחיד דאף לחול גמור מוכרין לדידן בר מד' דברים ובזט"ה במא"ה אף לד' דברים כמבואר בס"ט וכ"ה ברש"י כ"ז ב' ד"ה ורבנן וכבר הקשינו בזה לעיל יע"ש ול"ע ועמ"ש א"ה במ"א מזה . ועמ"א א' ועמ"ש א"ה באוח ז': (ז) אא'ב עט"ז חלוי בדעת היחיד לאו בהתנו בפירום שרשאין למכור דאפילו בני העיר התנו כן שרי כו' אלא חלוי ביחיד לבנות כרלונו מסחמא נתנו רשות גם למכור עס"י יחיד ועמ"א המחיק בני כו מולח מחי ביחי לבמח לנמת מטחות מתח לשות גם מוסור עסף יחיד חוד מתח לאות ז"ב . מוסור עסף יחיד חוד מחות מחות וניתו המיד למכור אפ"ה בעיגן הספמת הקהל עמ"א אות י"ג : והגה יש לי בכהן הרהורי דברים אמרמי אשיחה וירווח לי דע כי הרעב"ן ור"ן מחולקים בקדושת ביה"כ לרמב"ן אין בה קדושה כ"א כתשמים מלוה שמזרקין לאחר מלוהן כו' ולכ"ן יש בה קדושה והמעיין בר"ג (מגילה כ"ן ב' גבי מתפס דיש ב"מ לרמב"ן ביה"כ מלוהן כו' ולכ"ן יש בה קדושה והמעיין בר"ג מגילה כ"ן ב' גבי מתפס דיש ב"מ לרמב"ן ביה"כ או ליבני עמיקמא אם זפיה במא"ה רולים שיהיו הולין בלי מעום כלל או להלוותן שרי דתשמישי מנוה אם רולה חולין הם וההוא דליבני להלוותן אסור זפ"ה בלא במא"ה דשמא אין רולים שיכחשו המלוה לגמרי המחבר בסי"א העהיק אפי" ע"י זפ"ה ולא סיים במא"ה כנראה מב"י שימושו המפום לנמני המחובר בפי מ הפניק מפי עדי ופים דמו ביים כמוח ה כל מה מה ב-בהעתיק דברי הרמב"ן ועל הר"ן הביח רק ראש דבריו וכו' יע"ש משמע דעחו כרמב"ן. אבל המ"א הות כ"ח כתב אפילי זמ"ה במח"ה אחור דקדובה ראשונה איא לחלל בכדי אם לא על מעוח וכדומה וכ"ה ברי"ף יע"ש בר"ן. והנה י"ל נ"מ גם במכרו זמ"ה במח"ה בסחם ולא החמו בשעח המכר שיהיו הדמים חולין ואח"כ רולים לשנוח המעוח לחולין לרמב"ן שרי כיון דביה"כ בשעה המכר שיהיו, הדמים חומין וחח"כ רוגים לבנוח המעוח לחומין לרמב"ן שרי כיון דביה"כ
גופא רק השמישי מנוה כ"ש המעוח רק זע"ה בלא במא"ה י"ל שמא לא ניחא להו לאימכחש
המנוה לגמרי א"כ כל שיהכימו זע"ה במא"ה הן על ביה"כ או על המעוח שילא לחומין שרי
ורבא דאמר מגילה כ"ו א" ל"ש שמכרו כו' ל"ד אלא הסכמח זע"ה במא"ה בעיק גילוי דעתם
ואלו לכ"ן י"ל התנו בעיק בבעם מכירה דוקא וזע"ה בלא מא"ה או להיפוך לא מהני החנו
דאין כחם כ"כ גדול רק זע"ה במא"ה אבל ושתכרו סתם אפילו זע"ה במא"ה אין יכולים אח"כ
לשנותם לחולין וכ"ג ממ"מ פ"א מהפלה הי"ח הבותא הכמר אפילו אל החנו במות הדמים שיהיו חוטין משמע התנו בעינן ועב"י בשם ריב"ש דר"מ רבוחה קהמר הפילו לה התנו בשעם מכורה על כל הדמים מהני אח"כ במוחר ש"מ דבשעת מכירה החנו בעינן. ולפ"ז הא דכתב המחבר באם קבלו עליהם בנ"י הע"ר בפירוש במכר זה אפילו יחיד מה שעשה עשוי וכתב הע"ץ אות ס' וא"ר אות י"ג בפירוש שיהיו חולין כו' ע"כ בני העיר ל"ד אלא זע"ה במא"ה חלוי ביחיד. ובלשון המחבר לא הזכיר כלל החנו ומשמע לכאורה כל שהסכימו זע"ה במא"ה במכר פקע

Pri Megodym Tom I. 28 הם (מרי מגדים ה'א)

אורת חיים הלכות בה"כ

הקדושה אף מדמים ואף לא החנו בבעם המכר על הדמים רבאין לפניתן לחולין הדמים איש בכל זה : עוד רגע אדבר כי המשין בבעל המאור מגילה כ'ז ב' עלה דממני' משל רבים ליחיד ועל חנאי חירץ דודהי הא דבעי שילוי בדמים כשביה'כ יוצא לחולין דנחפם המעוח בקרושה הא לבביה"כ בקדובה א"ל שילוי בדמים (ואף דהקבינו במ"א א" וכן בחה"ר מס"ח וספרים כו' י"ל ביה"כ שאני דאף חשמישי מניה אין בו כח לחול על המעוח אם לא ביוא לחולין ביה"כ מבא"כ קדופה אף כבלא ילא לחולין דספרים בחווייתן הוכסים המעות הקדובה) וא"ש ב' משמות יע"ש ולפ"ז רבנן ור"מ פלוני דלרבנן משל רבים ליהיד נמי קדובה אית בה וזה דעת הפ"ז באות וי"ן ותם "רכבן ור" מ פניני דברבן משל רבים כיסיד נמי קדובה חים בה זהם דעת הפי"ז בחום ויין
והה"ר שם פליג וסובר דעילוי חמיד בעינן אף שביה"כ נבאר בקדושה ורכבן סיל של יהיד חול
זהה דעת רש"י שם ורבנן . והנה בנמרא כ"ן א' רשב"ג אר"י ל"ש אלא ביה"כ של כפנים וחא
הרבנן נמי רשמברו ביה"כ שלהם לרבים יחידים ובנו ביה"כ אחרת להחפלל בהם דהשתא ל"ע
כל הג' מעמים שכתבנו באות ו"ו בשלמא לבעל המאור אא"כ דא"כ א"ל א"ל עילוי בדמים משא"כ
כל הג' מעמים שכתבנו דמ"ה במא"ה ס"ת אם הדמים ווצאים לחולין עמ"א אות כ"ג ושם יבואר אי"ה בזה : ואם מכרו ביה"כ של כרכים ואפילו דיעבד אין ממכרם ממכר ומוכח כן מדאמר שם (מגילה כ"ז) ל"ש אלא כפרים אבל כרכים לא ואמאי לא דכרכים ומהייבב לישניה דיעבד במכרו ש"מ ועיין הנ"כ כם כ"כ בפירוש אפי דיעבד לא הוי מכיכה ואם מכרו כ"ח דכפרים למנוה הלה (הוץ ג' דכרים פ'ש ללמוד חורה וליבא אשה) צ'ע אי המכר בפל אש"ג דבמוד הים (דבבונג הוי מקה טעות) עה"מ ר"ז מקה בחיבור יע"ב ובכשיף ב" נבתפקנו יע"ם. והנה מהם תבמיבי קדובה וכ'ש כפרים בעי הכרזה והמ'א אות ך' הגיה מ'ש כו' וכ'ד הפ'ז כאן דמותר לבנותו היינו ליתן במתנה כבסי"ח דר"ל דמותר לשנות ממה שהיה החי בתחלה כמו בית עניים כמ"ש המ"א . וכזה בוין הט"ז וטמ"א אבל באין בו אוכאה מחולקין להס"ז הר"ב הרסי קאמר ולהמ"א אות י"ט בקרקע מיירי ולהמ"א א"ב דהחחיל בהרתי א"ל הכרזה דכשלו הוא ומב"ה איו זכהתים הות "ע בקרקע מייני וכמל לי על המתומי בתנים לי בדרתיך כו' וסיים בחדם זכין בו אוגמה בקרקע כבליח דעלתא דאבי' בקרקע יש אוגמה להקוני שדרתיך כו' וסיים בחדם זכין הכרזה וממילא יש אוגאה אבל לע"ז דבמעלעלים קאי א"כ איזה חילוק ועעם יש בין צריך הכרזם או לאו דבמעלעלים דידיה כמי יש אוגאה ולמה הסחיל בחרתי וסיים בחדא . ועסמ'ע ה"מ רכ"ז אות מ'ח המידנא ביה'כ ובאר הקדב עניים אין בהם דין הקדם וכנראה רמו כאן יע'ם ומשמע אף השמיבי קדושה : (פ) אינו עפ"ז ולשיטהיה באות ב' יע'ש ועמ"א כאן אות כ"א לשעסיה לוף לושמים לחום . (כ) אין הילוק בין באו ליד גבאי או לאו. ועמ"ש בבימן י"ג אי"ם באות ה' אבל להר"ב ולבוש יש הילוק בין באו ליד גבאי או לאו. ועמ"ש בבימן י"ג אי"ם מדברי תום' בבא בתרא ג' ב' ד"ה א"ה משמע ביש הילוק בין התפללו אין מוכרין לפ"ש ובין ההפללו ובש"ע לא משמע כן ואי"ה יבואר בש"ז ומ"א שם : (י) ריש עס"ז ציין באר הגולה יש מי באוסר הרמב"ם והמעיין בב"י יראה דלפמ"ש בה"מ פי"א הי"א דמותר דוקא בזס"ה במא"ס ברי הא גוף הדמים לא ה"ה ס"ח מותר שרי אבל י"ל יש מי שאוסר הוא דעת הב"י בעלמו בהקבה לרא"ם דמדמה סית של יחיד לזעיה במא"ה בביה"כ דרבאים לכתחלה למוכרה משא"כ בסים דעביד איסורא דאין רשאי כ"א ללמוד ולישא אשה ולפ"ש אימא דיעבד אסור לחוליו ומי דרח"ש כובר דם"ח של יחיד שרי אף שלא ללמוד חורה ואש כן הוא היש מי שאופר דאנן פסקים אינת ש בוכר לע נו שלילת שלי עף שנח בנחור מונים וחם כן החו היש מי בחופר דחון פסקים אפילו יהיד אסור למכור אאים ללמוד ע"ד ע"ד ולפ"ז אף המוחר אסור וקולא יחיד בסשמיםי קדושה ובדומה שרי גוף הממון דהוי כזפ ה במה"ה ולכ"א מהפירושים קולא וחומרא ואמנה המהבר בב"ז סחם זש"ה במא"ה הגוף הממין שרי ע"כ כאן דאסור הוא דשאני ס"ח מאינד דברים כמ"ש בב"ד דהקיא עבר ומכרן דאין רשאין כ"א ללמוד כו' ובדיעבד נמי אין רשאי להוציא. המעות כ"א ללמוד ולישא אבה ולפ"ש . ובחרתי פליגי היש מי במחיר לכתחלה עם יש מי שאוסר אף דיעבד ובלבוש משמע יש מי שאוסר דאין כח ביהיד הא זש"ה במה"ה מודה דשרי ועמ"ש במ"א הי"ה אות כ"ג מזה ועש"ך י"ד ע"ר א' ואי"ה יבואר במ"א וכאן אין להאריך בזה: (יא) איגו עש"ו במבירה יכול למכור לאחר זכוחו אם הוא הגון כמוהו . ובלבוש כיים אם לא שהחנו בפירוש ומיהו אפ"ה י"ל דוקא להנון כמוהו ובמכירה י"ל אפילו אין הגון כמוהו

(יב) ובא עט"ז לי העני לריך התבוננות בדבריו. דע כי סעיף זה הוא לבון הר"מ פ' ח' ממתמות עניים הי"א והביא הכ"מ גמרא ב"ב גבו זוזי מתרמי פ"ש וביו"ד רל"ב פי הב"ד דפ"ש להפלגת הענין ה"ה באר מלוח ולפ"ז קנו אבנים וקירות לא ימכרו אלא לפ"ש ל"ל דמלוי בבא ליד גבאי וה"פ גבו מעוח ולא בא לגבאי מותר לשנותם לקלה והסיא דסעיף ה" מימרא דרכא במגילה כ"ז דאשור לשנות מגוף הממון בבא לגבאי ומ"מ דוחק אמאי אין מחלק בממון גופא כה"ג ומהלק בין קנו אבנים דמכתמא באו כבר ליד גבהי . והב"י כאן הוקשה לו איך אוסר הר"מ ז"ל בקנו אבנים כ"א לפ"ש והא במגילה מהיר למכור ביה"כ לקנות חיבה ושמא שמכרו הרית ז'יל בקנו חבנים כיה נפיש והם במגינה מהיר נמכור ביהיכ נקנוח חייבה ובמה שמכרו
דיעבד. הנה מה דבנו ביה'כ לא ימכרו אף לפיש אין קושיא דכתב יגבו לפדיונן מציבור הא אי
אפשר אה'יל במוכרין לפיש ועש"ך י'ד רג'ב אות א' משא'כ בקנו אבנים דאין מוכרין לפוס
מאוה אפילו המוכה ואפילו חתבעל לגמרי קבה בפיר ומי' דבובר במכרו דוקא דיעבד ומיהו
מוכרין ס'ח ללמוד וליבא אפה כ'ש ביה'ל לכחלה ואיך אמר קנו אבנים רק לפיש ואיך לדחוק
דיבי'ל המור לענין זה מש"ח ואין מוכרין לכחלה להר"ח מפי'ל ללמוד (דלא כרא'ש בסעיף
ו') אמנם זאת קשה דהם מבואר בפי"א מה"ח הי"ז בני הכפר שלגו למכור ביה'ל לבנום אחרם או לקטח בדמיה תיבה הרי בהדיא דלכתחלה רשאין למכור ביה"כ לקדושה המורה ואיך אוסר במ"א כ"א לפ"ב אפילו חחבפל המלוה לנמרי ול"ע . והנה בב"י כחב בהרא"ש בס"ו הולק עם הר'מ ז"ל וכאן בש"ע הביא בחיהן ההיא דם"ו ובי"ג והם סתורים לדעתו ז"ל ולריך לומר דהםיפא שמיך כמו לפיש יגבו מליבור ואם איא ודאי מוכרין ביהיכ היה קנו אבנים הגבאי אין מוכרין למנוה המודה אם הפבר להנבוח מניבור ובס"ו מיירי דא"א : והגה הט"ז ז"ל כחב דא"צ למ"ם הב"י בי"ד רנ"ב וגירכתו היתה דלמא מתרמי מלוה כו' והיינו דמיירי כאן אפילו למלוה הלה מידי נדרו יוצאין דדעתם לשלם אח"כ כ"א דרך הלוואה וכמ"ש בס"ה אות כ' יע"ש ולשימתי" קים מיד מדיר ומקן דות מבנים אין משנין כ"א לפ"ש ובס"ו ללמוד אפי' ביה"כ וה"ה דקשה בנו ביה"כ אפילו לפ"ש לא והחם אפי' ללמוד אלא די"ל ולומר יגבו פדיונן מציבור ואה"כ בח"א דמשנין חפינו לפים לח והחם חפיי לנמוד ממנו די לומנו יצבו שייון מטבול ומש ל לי מנול בהיכ משא"כ בקנו אבנים משמע אפיי החבשל המלוה עתה קשה . וחירן כאן דמיירי באין ביהיכ אחרת (ולשיטתיה בקנ"ב אות א' דגרם דוכתא וא'ל בי כנישתא י'ל דמ"ד פשיעותא לא פיל ללויי ושפיר אמר ועמ"ש בחידושינו מגילה ובס"ו ביש אחרת ולפ"ז הא דפיה"כ לפיש מיי לא אפשר אפילו אין להם ממה לנבוח דירחיה דאיניש לא מודבני מ"מ אם אי אפשר מוכרין חפשר הפינו הין נהם ממה נגבות דינחיה דהמים נח מודבני מימי טם חי מפפר מוכרין וכמשמעות הלבון יגבו הא לא"ה אין לך דבר בעומד בפני פיקוח נפש אבל הא ודאי כל שאין להם ביה"כ אחרת אין מוכרין ללמוד ולשא אשה ושני שית דל"ש דירחים דאיניש כמ"ש בי"ד רנ"ב אוח ב' לביפחיה וכ"ש לקדובה המורה דאסור וחולק עם המ"א אוח י"ז) וכ"כ הלח"מ פי"א אוח ב' לביפחיה וכ"ש לקדובה המורה דאסור וחולק עם המ"א אוח י"ז) וכ"כ הלח"מ פי"א מה"ת הי"ד החילוק של. הפ"ז דמיירי בהין ביה"כ אחרת : ובדברי קדבו של האדון הנ"ן ז"ל לכאורה דבריו חמוהים והבנתי בדברי קדבו לדעתי הענייה כי כובר דודאי אם לפים מוכרין

יחיד בשלו אפרי כית שרי למכור תי הקדישו לרבים לקרות בהם אפרי הם שלו כמ'ש באות כ'כ ולענין דינא לא הכריע בכאן כתב יש איטרים וי'א ובי'ד רפ'ח להיפוך כתבתי בכללי הפוסקים שתחול קדושה עליהן ומינה פתנה שריא בהכרח אי לאו דהוי הגאה מיניה שיהבו להו תיבה וממפחת כ"כ הרמבץ דל אכל למ"ש הריף מתנה זמ"ה במא"ה וכ"כ הרא"ש ועיכ דיהבו להו חולין ומש"ח בעי בומ"ה במא"ה דשלא במא"ה הדמים נתפסים כנסעיף זיין ומתנה לא שייך זה ומש"ח להלוותן אף זמ׳ה במא׳ה אסור כר"ן דביה"כ קדושה יש בה וא׳א שתפקע קדושה ראשונה בכדי ומעות קרושה שנייה קילא יע'ש ולשיכתיה באות כ'ח דאפי׳ ומ'ה בכא'ה לא כהני להלוותן (עיין ל"ץ אות ת' העתיק דברי הרטב"ן והגך רואה שאינו כך וכבר כתבנו בזה ומה שהראה המ"א לסשף מ" א"י מה הוא) ומ"ש בכרכים אסור פשימא דאף למוכרם אסור בכרכים ואפשר אפרי לבינים כמ"ש באית מ"ו . והמעיין בב"י כתב מרמב"ן משמע דיהבי ליה דבר מצוה ור"ן נחלק וכ'ם סתיפת הפוסקי וקשיא לי דכום'ה במא'ה מודה הרמב'ן דגלי דעתייהו דניחא ליה שתפקע

בשם הביח דמנורה הוי תשמישי מצוה וא'כ ספסלים שעשוים לבני אדם תשמישי מצוה הס כמן מנורה ומסים כמו יד שמראים לקרות בסית עסי קנ"ד במיא ידר וצ"ע ואיה במיז המי אראה לבאר קצת: (כח) אפי עם"א יותר רבותא הילל זמ"ה במא"ה נמי לא לגיי הרייף ומינה דמתנה שרי זמ"ה במאיה דוקא לדבר הרשות עמ"ש באות כ"ו: (כם) רבים עמ"א בני העיר רובס די דאולינן בתר רובא בכל דוכתא: (ל) מוציאין בה היינו זמ"ה כמ"ש ס"ה מ"א באות ה" דומ"ה במא"ה יכולין לשנות אף לקרושה קלה ואף לחולין עמ"ש במ"א אות ה" ובס"ז אות ב": ה" ע"מ"א מן הדין מותרים זמ"ה במא"ה להוציא לחולין ומ"ם לא יעשו כן עיין ב"ב נ"ב וע"מ" אות יב וכמ"ש הנירסא יע"ש. ועמ"ש אייה באות ליב: (לב) בנו עמ"א לכארות הנו במקצת ינסרו ולא יוציאו לפ"ש רק יגבו לפדיון מציבור וז"ש ב"ב ג"ב א"מ ולא ימכרו עד שיבנו כולה ומתורץ קישיות התוס" ד"ה אי הכי לוא"צ לופר עד שיתפללו יע"ש) ומשני דירתיה דאיניש לא מודבני אפי בנו מקצת לא מודבני ואין מוציאון מעות הנשאר ג"כ אלא דו"א דבמנילה כ"ו ב" מבואר ההיפוך רמי בר אבא בנה בי מוציאן מעות הנשאר ג"כ מלא דו"א דבמנילה כ"ו ב" מבואר ההיפוך רמי בר אבא בנה בי כנישתא חתתו ואחרו לה למימתר עתיקתא ועמ"א קנ"ב אות ה" דחיישינן לאונס וכ"כ רש"י שם כנישתא וה" וא"ל ווא"ל לא לימתור עד דבנה לולה לחדשה וא"ה כ"בנו נמ"כ כ"בי התנ"ם שם אלא דמרבשני דירתיה דאיניש לא מודבני משמע כולה לחדשה וא"ה כ"בנו נמ"כ המ"י התנ"ם שם אלא דמרבשני דירתיה דאיניש לא מודבני משמע כולה לחדשה וא"ה כ"בנו נמ"כ הפ"י התום שם אלא דמרבשני דירתיה דאיניש לא מודבני משמע כולה לחדשה וא"ה כ"בנו נמ"כ ה" התום שם אלא דמרבשני דירתיה דאיניש לא מודבני משמע כולה לחדשה ואזה כי בנו גמי כפי התום" שם אלא דמדמשני דירתיה דאיניש לא מזרבני משמע ליה להרים ה"ה בנו במקצת לא ימכרו מקצת הבנין והגי" בר"מ פ"ח ממתנות עניים בנו ימכרו בי ולא ימכרו בר כר וד"ה המעות לא יוציאו לפ"ש רק יגמרו ביה"כ. ועמ"ו "ד רנ"ב ב" דחולק ים לא יוציאו לשים להיו הים המשת לא יוציאו לשישוק יבחוב היו ברי הוהים להיוציאו המשת לא יוציאו לשישוק יבחוב היו המרוב בי החלק המים ברי המים ברי המרוב היו מכובר ווקר א שאין איפור כ"א שלא יעשו כן קשה ביד רגיב שם כתב אחור וצ'ע בזה : (לג) לא ימכרו עם"א עיד רג"ב מ"ז ב" וש"ך א' ומסעיף ו' לק"ם דהיכא דא"א וראי מ"כרין אף לחמירה לתיבה ממשחת וכאן אפשר יגבו פדיונן מציבור משא"כ גבו מעות אפי אפשר רשאין לחמירה לתיבה ממשחת וכאן אפשר יגבו פדיונן מציבור משא"כ גבו מעות אפי אפשר רשאין מיד ליתן לפיש: (לד) לא עמיא ולא אמריגן דהוי גדר במעות ועשיז אות ייג: (לח) יכולים עמיא דלאו דוקא לביה'ם היה לדבר רשות: (לו) עומר עמיא הקשה משיא וש"ו לקרושה חמורה זש"ח שלא בפא"ה או להיפוך סוכרין אלמא איצ דעת בעלים והי דמוחה בפירוש גדע פפי ובי"ד רג'ם ס"ב דאפר הבעלים סוחין יכולים לשנותה סיירי באין מבני העיר וצ'ע לכאורה דא"כ למה מכהמ"ד לבהכ"ג לא והא כשאין מבני העיר אפי לרשות משנין כמיש באות ליה ועשיך ומיז שם אית ג'ה : (לו) דינם עמ"א מדלא כתב רמ"א בס"ז בכרכים דשבעה מובי העיד דינם כהבר עיד וכרכים נמכר כמו רב אשי ש"מ דכל שמתנדבים ממקומות אחרים דוקא חבר עיד מהני לא שבעה מובי העיד ובס"ז תלוי ברעת היחיד מהני כשלא התנדבו אחרים וכמ"ש שם באות "ב וכמ"ש כאן ומ"ש בש"ת מור"ם מלובלין זיל וראי מדינא זמיה במאיה כי התם אפר לרי דברים ולחרישה גיכ כרבינא בחלא דבי בנישתא אלא לרווחא דמלתא אמר שיעשו גן ירק וע"ו הקשה דא"כ הוי חרישה ומה הועילו ותר כר ומ"ש מקום ארון הקודש יהיה פנוי שם וגן ירק אין כ"כ מגוגה דא"צ חרישה (כ"א לחפור במרא וחצינא) באמת צ"ע מובא דבשו"ת שם מבואר דאע"ג דוריעה גנאי כמ"ש הרא"ש מ"מ במהרה ואין כתשמישים אחרים הרי מבואר דגן ירק כמו זריעה דתלא דבי כנישתא רק לרווחא מ'מ אין ייד סיו רביא אות ליב ולינ דלויא דבקונם מצי אומר על השוכר ה"ה שאלה כן ועשיך אות מיו דמשאיל ושוכר שוין המה ובמ"ו שם לרידן דהקרש שלנו חול הוא א"כ בהקדש גופא וכ"ש קונם א"י לאסור תוך הזמן אף לכל הקהל ושפיר כתב המ"א. ועא"ר אות ל". סתם שאלה ל" יום מ"ש השיע אינו יכול בכי כתב אין רשאי הא אם עבר ואסר אסור וכל זה כשהשאיל שיהיה קרושת בהכינ הא אם שאל שותפללו ולא שיהיה קרושת בהכינ עליו (על תנאי רשאי לאכול שם) יכול לאסור חלקו עליו גם כשנתקבצו מעצמם ושתק יכול לאסור כל זה בא"ר שם בשם מהרימ"ץ . ודע שמ"ש המ"א שהשאיל סתם והוא לאחר לי אבל כשהשאיל לומן מס"ג תוך הזמן אפרי לכל הקהל א'י ולאחר זכן יכול ליחיד לאסור כעין מ"ש הרוב בהג"ה: (מ) מי עמ"א ובאית מ"ם הביא דברי ראב"ח דביש מענה משנין ולכאורה סתורים עא"ר נ"א וו"ל דקצת מענה אין משנין משום חשרא כמו בעירוב (גימין מ"ב" ובתום" ד"ה אלא חשרא יע"ש) הא מענה רבה משנין ולא חיישר לחשרא עמ'א שמ'ו אות ז' ועמ'ש אי'ה באות מים בזה. והנה בגיפין סמך הר'מ בפי' המשנה הנאה שהבית איצ ליתן פת ובנסרא אמרו חשדא ורשיי פי שיאמרו בלא עירוב סמלסלין ותוסי פירשו שנובין הלחם וכאן בנהכיג לרים הנאה שלא לילך למרחוק ואפיי שכרו מרובה על כל פסיעה אז'ה י'ל אין ריצה ולתום' נמי יאמרו בני ביתו אין מהוננים אבל לרש"י י'ל מפני האורחים פסעה אם הייל אין די היים היים להיים בני ביון אין מותנים אבר ליש בהכלל ליש בהכלל היים החם יל ליש בהכלל היים בלבר לא שייך חשדא עיין בי התוכה בחצר כי פתחים ואפי סאן דחייש החם יל ליש בבהכלל היה אלו בסיי שטו במל ההים דלית מפק בהא דראב"ת לפיי התום" במכר ליש חשרא ולרש"י פשימא דשייך חשרא דלמא ראב"ת מסופק אי כרש"י או לכיי התום" במכר ליש חשרא ולרש"י פשימא דשייך חשרא דלמא ראב"ת מסופק אי כרש"י או כתום": והנה מה שקשה להר"מ בפ"י המשנה גימין דבנמרא מבואר חשרא יל תרתי מעמי בעינן הנחה וחשדא ובשיכורא נמי קצת הנאה בשופר נרבה שבית שמניחין בו קצת מובת הנאה לבעלי ליתן לקרוביהון וכדומה ומשני חשרא עם הנאה ומה שהוכרח לזה מדתנן מערבין בבית ישן ולא משתתפין בחצר ישן אלא דשיתוף בני החצר ג'כ צריכין ליתן יין וכדומה דבשלמא בעירוב בפת דירה איתו כית א'צ כראיתא בעירונ" מ"ם א ובא"ח שפ"ו ס"ג משא"כ בשיתיף המיוכר בשפ"ו דירה איתור בית אוצ בראי האבלוד: בים אי בים היו פטר בים בים בים בים בים בים דרים היום וכעד דלאו מפעם דירה רק משום היכרא יו: שאותן בני החצר צריכין גיכ ליתן וליכא דרכי שלום וכעת לא מצאתיו בשתוף אם הדין כן וציע ואיית יבואר שם : (מא) רשאין עמיא דמקצת מתפללון בביתו ליכא חשדא ולא הנאה דיש גם לו מנין . ועי לבוש אם רוצים לבנות בהכיג קהל פשימא לעכב ופשום הוא : (מב) לשניתו עמ'א הראה לשס'ו אות ד' וח' אם מכר ביתו 28

מ" קמ"ם בסמ"ע אות מ"ח ושם מחמת חזקה וכאן כבהכ"ג רק דרכי שלום כמו בעירוב וכ"כ הלבוש וב"ע גם ימים רבים כמה הם כי לא פורש והתם בסת כמה הוי חזקה וכאן אי היה מקום אחר להתפלל שם והתפלל ובבית זה י"ל דיש חזקה כמו התם בס"ח וג"ם במת ליורשים וצ"ע בכל זה: (מג) להביאם עמ"א הנה באות י"ד תשמיש קדושה א"א להוציא אותם לחולין א"כ לכאורה כאן מיירי להוציא המעית לחולין קאמר ליש מי שמתיר יחיד בשלו בסעיף " כאן שהביא לבהכ"ג הוי של רבים ווה דוחק ו"ל בהתנה מיירי שאם ירצה יוציאם לחולין ושרי כמ"ש בקנ"ד ס"ח ומשמע של רבים ווה דוחק ו"ל בהתנה מיירי שאם ירצה יוציאם לחולין ושרי כמ"ש בעודו הקדש קצת תשמיש חול אפ" להוציא לנמרי לחולין כל שתתנה שרי ומש"ח ל"ד להשתמש בעודו הקדש קצת תשמיש חול אפ" להוציא לנמרי לחולין כל שהתנה בולים להחזיק בי ע"ד אות ל"ב ובס"ז "ד כתבנו מזה וכאן אין להאריך: (מד) היי הקדש עמ"א הנח"ז במ"ע אור לציבור הוי חזקה (מה) להחזיק עמ"א ובח"מ קמ"ם בסופו הביא הל"ב בהנ"ח כ"ת אחרת לציבור הוי חזקה ע"ש והמ"א באות מ"ב הראת לוה וכאן כתב דאף שלא היה לציבור מ"ת אחרת מ"ם אין למעם יוב"ש והמ"א באות מ"ב הראת לוה וכאן כתב דאף שלא היה לציבור מ"ת אחרת מ"ם אין למעם יע"ש והמ"א באות מ"ב הראת לוה וכאן כתב דאף שלא היה לציבור ס"ת אחרת מ"מ אין למעם כבוד התורה כו": (פו) מאתנן עמ"א (מ"ש אין לקנות מעילים עמ"א קמ"ו אות ה" וא"ר ד" ומ"ש שם בזה) ומ"ש מדיני אתנן זוגה ע"ר"מ פ"ד מאיסורי מובח והלבוש השמים דין זה ועא"ר אות ל"ד בוה) ום ש בדיני אתנן זונה ע"ר רמ פד כאיסורי מובח והיכביש השמים דין זה ועאיף אות לדך ומ"א אנו אין לנו אלא דברי רמ"א ויש להסתפק אי דוקא דבר קרושה אסור לעשות מכנו אבל דבר כצוה כמו ציצית או פלית פצוה מאתנן אפשר שרי דמררבנן הוא ויליף דונמא דמקדש דיש בו קרושה ובה"ג נמי קרושה הוא כמ"ש המ"א אות כ"ח כ"ז רלץ כרסב"ן ופיתו בא"ר בשם רין אפי שמן לנר כרומה אלמא כל מידי דמצוה אין לעשות מאתנן ומחיר. וס"ת לא מיבעיא של יחיד דירה הוי אפי" גנב ס"ת משל רבים ונתנו לה באתננה לאחר שנתייאשו בני העיר ממנה כשלו היו ובשותנה עכ"פ מצי יהיב לה ואסור לקרות בה וכן כתב תפילין על קלף אתנן וכדומה פסולים מדרבנן וספר תורה של כרכים ל"ש יאוש דשמא א" בסוף הגולם ולא ידע ולא נתייאש שוב דאותי מדרבנן וספר תורה של כרכים ל"ש יאוש דשמא א" בסוף הגולם ולא ידע ולא נתייאש שוב דאותי בחרבנו וספר תורה של כרכים ל"ש יאוש דשמא א" בסוף הגולם ולא ידע ולא נתייאש שוב דאותי ב"ב"ר המיור ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב"ב"ר ב"ב"ר ב"ב"ר ב"ב"ר ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב"ב"ב"ר ב" בס"ת כשירה שנתן באתגנה כשירה הוא דומיא דקדשי גבוה כמ"ש הר"מ זול פ"ד מאיסורי מזבח הש"ו והא דרבגן לא עדיפא מיניה אלא ס"ת היינו לעשות מקלף אתגן ס"ת ומיהו אם עור ועיברן לקלף "ל הוא שינוי ועמ"א ס" "א אות "ב אי הוי שינוי כה"ג אבל כלי כסף באתגן "ל דאסורים וצרוך עיון. ומ"ש הר"מ ז"ל שם אם בתייאשו הבעלים הוי שלו אסור קשה יאוש לחוד לא קנה ושלו אסור קשה יאוש לחוד לא קנה וש לומר דספק הוא עמ"ש סימן שס"א בסמ"ע א' ושנ"ג אות ג' ומספיקא אסור ולפי זה לדבר מצוה לוידן דרבנן היי ספק דרבנן ולקולא שרי בהאי גוונא ועיין ב"ש אה"ע ס" כ"ח אות ו' אי מ"ה היי ודאי דרבנן אי ספק ומסמ"ע משמע ספק דרבנן עיון ע"ז א' ומ"ז ב"ו מ"ב ב' ולדינא עמ"ש באות שאח"ז א"ה: (מו) מהיר כמ"א שיון ר"ב פ"ד מה' אסורי מזבח הייז והי"ח. מ"ש לדידן כ" באות מ"ו. ומ"ש לבדק הבית אם הכונה הלבוב הואר מותרין דבררבנן יש ברירה ולדידן דרבנן הוא כמ"ש באות מ"ו. ומ"ש לבדק הבית אם הבונה אותו דבר ממש אסור והראה מקום לע"ז יו"ד ז' א' (מ"ס שנרשם כהוגן מ"ב "גבי אתנן במחובר ובתום" ד"ה ואי כו' אבנים לבנין דכה"ג לאו שינוי מיקרי. ואת סיתתן דמראיתו בעין הוא ועלח"מ פ"ד מה' איסורי מזבח הקשה דר"מ מביא לכל נדר להביא דיקועים ובגמרא ע"ו מ"ו ב" בית ה' לרבות ריקועים י"ל זה להא דאתנן במחובר שרי אבל לרבא דעבר אסור במחובר ק"ו מאתנן אלמא בית ה' לרבות מחובר כמ"ש התום" שם אי נתן לה אכן במחובר במ"ש התום" שם אי נתן לה אכן במחובר מומל לבדק הבית ואם דשם מביא לכדתניא משמע ברייתא הוא רבא במחובר מומל בדר מכור המ"ל לבדק הבית ואם דשם מביא לכלהניא משמע ברייתא הוא רבא במחובר מומל בדר מב"ש הר"ב דמים מותרים במ"ש הל" כו"ש וש"י בחומש (דברים כ"נ "ם) ולא כתב רבותה שינויהם מתרים כמ"ש הרא" ב"ל דלב"ה קשיא גם יע"ט ועא"ר ל"ד מ"ש רא"ם כ"ש בחשבה בתובה לם שיניהם לי כי כב"ש מהר"ם מ"ל דל ב"ש הע"ה ל" מ"ש רא" מ"ש רא" מ"ש רא"ם ה"ל דרב"ה בחומר לי כי כב"ש כמ"ש הרא"ם ו"ל דלב"ה קישיא גם יע"ט ועא"ר ל"ד מ"ש רא"ם בתשרבה ך עיון. ומ"ש הר"מ ז"ל שם אם נתייאשו הבעלים הוי שלו אסור קשה יאוש לחוד לא קנה ולא כתב דבותא שינויהם מיתרים כמיש הם א באות מיויד כמיש רשי בחומש נדברים כני יים! גם שינויהם לכי כב"ש כמ"ש הרא'ם ז"ל דלב"ה קשוא גם יע"ש ומא"ר ל"ד מ"ש רא"ם בהשובת דשינויהם אסור ומיהו הדמים מותרים כמביאר בתמורה ד' לי ב' וע' ו"מ בפי' המשנה שם ולכאורה מתנ" כב"ש ומיהו לדינא הר"מ פ"ד שם המ"ו פסק כב"ה ולו ספק בדרבנן שרי כמ"ש באות מ"ו כמכואר: זם מ"ש באות מ"ו דמ"ש הר"ם ז"ל פ"ד שם המ"ו נתייאשו הוי אתנן וספק ליתא אלא היי ודאי כסו בקדרשין באה"ע סי׳ כ"ח ס"א דהוי ודאי קידושין דיאוט ושינוי רשות לדידה כ"ש באתנן היי ודאי כסו בקדרשין באה"ע סי׳ כ"ח ס"א דהוי ודאי קידושין דיאוט ושינוי בדרבן אסור ביאש ושינוי כה"ג דהוי שינוי רשות בדידה והוי שפיר אתנן מ"ח וא"כ ה"ח לדידן מדרבן אסור ביאש ושינוי רשות בדידה ועדיין צ"ע בזה: (מח) איסור עמ"א ע׳ ר"מ פ"ד מה׳ איסורי מובח הלכה ח׳ ס׳ והנה י של בירוד הוא הכל בירו. לבוון אשר עם אינו בירוד מה אינודי מובח הלכה חיםי והנה כתב חייבי לארין ולמת לא כתב איטורי עשה אם נאמר דאתנן ונה וונה דכהונה שרין המה ובהא"ב פי"ח ה"ב דחייבי עשה הוי זונה ממילא הוי אתנן. ואשתו נדה לא הוי אתנן ולכאורה משמע פי ח ה ב החיבי עשה הוי זונה כמיאה הוי אתנן. ואשתו גדה לא הוי אתנן וכאורה משמע פגויה גדה הי אתנן ובא"ב שם דנדה לא הוי זונה לכהונה דאפשר לינשא לו ובהכרח דל"ד אשתו גדה הוי אתנן זונה צ"ל אשתו גדה הוי אתנן זונה צ"ל בסובר דא"ב דאשתו גדה הוי אתנן וותנ צ"ל בסובר דא"ן הלוי זונה דאתנן בזונה דכהונה ובחייבי לאוין אפ"י אשתו אתנן והכלל כל שאין תקנה בהיהר הוי זונה : [כ"ש המ"א בענין תקנה בהיהר הוי זונה : [כ"ש אות מ"ד דלב"ע מחלוקת הווי וב"ש אות מ"ד דלב"ע מחלוקת הווי וב"ש אות מ"ד דלב"ע מחלוקת היום זונה ולתום" וסייעתם איסורא אם מחלוב או מחלים לכהן אלא להר"מ לוקה משום זונה ולתום" וסייעתם איסורא אחרינא הוי ומתורע כושיות הב"ר שם באה"ע מי" ני לתום אים המדין בריות אינרמות מ"א אחרינא הוי ומתורע כושיות הב"ר שם באה"ע מי" ני לתום אים מהביות ברוימא דינרמות מ"א אחרינא הוי ומתורע כושיות הב"ר שם באה"ע מי" ני לתום אים מהביות בריות בליות מ"ד אחרינא היו ומתורץ קושית הב"י שם באה"ע סיי וי לתוס׳ איך מהרצים ברייתא דיבמות ס"מ אי ברייתא דעמוני ומואבי פסולת יע"ש בכ"ש וות כוונת המ"א. ולרינא י"ל דאין אתנן כ"א באסור ערוה כתום וסייעתם חייבי כריתות ודיקא אתנן בביאה זו האסירה כמשמעית הר"מ ז"ל הא וינתת מקודם בחייבי כריתות ועתה ביאה מותרת האתנן מותרת ועתוס' תמורה כ"ם ב' ד"ה ג"י ראשונה יע"ש וכ"ש דחייבי לאוין דכהונה אף להר"מ לא הוי זונה כ"א חללה דלא הוי אתנן בכאן:

יע"ש וכ"ש דחייבי לאוין דכהונה אף להר"ם לא הוי זונה כ"א חללה דלא הוי אתנן בכאן:

[דע דאתגן יבמה לשוק הוי אתגן אף לתוס' כמבואר באה"ע סיי וי סעיף חי ול"ת יבמה לשוק
ספק הא אי קידושין תופסין או לאו ובדרבנן ספק לקולא דהתם חומהא בעלמאומ"ה אין
קידושין תופסין בה כמ"ש הב"ש שם אות כיא בשם רש"ל וב"ח ועסי די ב"ש אות י"ד הראה לקנ"מ
ס"ב וצ"ע ואי"ה במקום אחר יבואר עוד וכאן אין להאריך: (מם) חיזר עמ"א. עמ"ש באות מי
מוה ועא"ר ל"ה כתב מר"מ משמע דוקא רוצה הואיל ובא תקלה גדולה ע"י אין חוזר הא שאר עבירות
אפשר חוזר וברש"י פי בהר משמע דפסק כר"מ דרוצה חוזר ונ"פ הרע"ב ספ"ב דמכות יע"ש. ועי
בספר חטד משה הביא הא דברכות פרק ת"ה "ד כ"ח ע"א בר"ג וראב"ע שר"ג דרש בי שכחות המים הביא הא דברכות ממיחת אונה אי מתמת תכובה שאיו מתוכנים השונו למכר וראב"ע שבת א' וחילק בין העבירו מחמת אונס או מחמת מריבה שאין מעכירין השני לנמרי

ה'ם ללמוד הורה וליבא אבה בהם מצות גדולות ואה"ג דמוכריו ביה"כ להנות חיבה נמי וכמ"ש

בזה וכאן אין להאריך. י"ג אדר שני החק"מ פה ק"ק לבוב מח"ל ה' יזכינו להוליא לאור כל הש"ע א"ח עם פירובי ומכה לראות בפיאת משיחנו אמן : (יד) אין עע"ז הליון שייך כתב בש"ע היירי בסשיף ך׳ לא בסשיף י׳ז . ועיין עפ״ז כ״כ שמהרש״ל הולק ובא׳ר אות ל׳ב׳ בזיון ע"ד רפ"ח ובט"ז הוח י"ג ואפילו ספרים הנדפסים יש בהם קדובה עט"ז שם רע"א אוח מ' ועמ"א קנ"ד אות י"ד המה איך מניהין כתבי הקודש בדפי הספרים יע"ש ובא"ר אות ע' כחב לט"ז שם אות ז' דבאין ראוי להמורה עדיף לעשות קלה י"ל דזה בתפמשי קדושה לא בקדופה עלמה ובפרט כחבי החודש נביאים וכחובים י'ל דטעונים גניזה עמ"ח שם אות ט' ואי"ה יבואר לקמן בזה . ואם יש בהם שמות שאין נמהקים י"ל דוה לא הוי מהיקה רק כיסוי ושיין שו"ח לקמן בזה . וחם יש בהם שמות שקין נמהקים י'ל דוה לח הוי מהיקה רק כיסוי ושיון שו'ת מעיל לדקף להגאון מוהר'ר יונה ל"ם ז"ל בכי' כ"ג מהגאון כנים מאירות ז"ל ביה"ב שב לים לשוח סיד על השמות לכ"מ שרי ואף להמהבר שם דאוסר בסיד עם מים דהוי מחוקה משא"כ בקושרים דפי הספרים עם דבק י"ל דלא הוי מחיקה רק כיסוי ועדיין ל"ע. : הפריש יש בין מורה לנבילה וכתובים בדבורים בתשמיש אסור עד ביהא מהילה כמצואר בר"מ קיו ובשאר ספרים כלי חוק כלי וה"ח בר"מ די. ובי"ד רפ"ב ש"ח כ" חומשים די בכלי חוך כלי וה"ח ר"מ בתב חומשים כס"ת ולרך להלק בין עשוים בגלילה או לאו . זכן נראה מב"י א"ח ר"מ דתום' בגלילה מיירו מדרו שור שב בלילה או לאו . זכן נראה מב"י א"ח ר"מ דתום' בגלילה מיירו אורי שם בחום בליה ובליב בלינו בלילה וויד" אחת מתרה ד"ר בלינו בלילה ובלילה וה פש מי זמן המאק בין שבוים בפרים מו כנו יוכן נכתם מבי יו מי די דוקום בנוילה וחלכה כההיש ובהכי מיירי שם בש"ע ובי"ד באין בגלילה ועב"י שם מפרש ד'ה באין בגלילה וחלכה כראיש ומימ החמיר בא"ח בעשוין בגלילה . ויש לראוח דבגלילה משמע דבוה לב"ח ממש לכל הלבוחיה דאל"כ מנלן דחומשין בגלילה בעי מהילה לתבמיש כיון דבית שיש בו ס"ה היחמר ש"מ דבוה הוא לחת ל מנקן דהומפין בברינים כל מפני כבוד הליבור וזה דעת הרשב"א בחשובה הביאו ממש רק שאין קורין בחומפין בליבור מפני כבוד הליבור וזה דעת הרשב"א בחשובה הביאו הב"י ב"ד רפ"ב לענין לעמוד מפני הומשין אם עשוין בגלילה כס"ח לכל דבריהם ובש"ע שם בהב"ה ס"ב חומשין שלגן ה"ל לעמוד וכ"כ הלצוש דהין עשוין כחקנן הא בגלילה כס"ח ולפ"ז כה הם כל למחבין של ללמוד תורה ולישא אבה בחומשין כתקנן וטומדין בפניהם . ודעת הר'מ ה'ה באין מוכרין כ"א ללמוד תורה ולישא אבה בחומשין כתקנן וטומדין בפניהם . ודעת הר'מ ז'ל פרק עשירי מס"ח ה'א וב' אינו כן כל שיש טעות א' והסר אות אחת אין בו קדובת ס"ח יע"ש והנך רואה שבא'ת ר'מ ובי"ד רפ'ב פסק דלא כוותיה ומה שנרבם רמב"ם היינו כל שאין עשוי כחיקון צירף דעת הר'ם ז'ל אבל עשוי כחיקון חומש א' שלם דיגו כס'ת וצ"ע . ובי'ד רפ'ב סי'ם חומשין על ס'ת אסור דלא כרשב"א וצ'ע להרשב"א דמגילה כ'ז א' ובקל'ד ס"ו כים םים הוחבין של כמי הסור דנה לכנבלה וצע ההלבב הדמומה כדדה ובקקד ביך לכם לחומה החברה להומה לחומה החברה בלה להומה הלחומה הוחברה בכלה לשונות הן הלשון או הכתב אין בו קדושת שאר בכלה ביש בנישל בירים ומדרשים פשיטא אחר לכתוב בכל לשון ולענין דליקה מאילין גמרות ומדרשים והא דמגילת אסתר אין מאילין דמיתנו לכתוב בכל לשון ולענין דליקה מאילין גמרות ומדרשים והא דמגילה משא"כ גמרות ומדרשים הואיל ואין בה אזכרות הוא שנכתו מדרשים הואיל ואין בה אזכרות הוא שנכתו הודרשים השתיי ומון פש מהכרונו שהו בנכנוב בנכו כנו פון די בש הברינו וכבור בכול כי במרונו ומות במים ב רשתיון לכתוב בכל ענין ולשון וע"ד רפ"ב יע"ש . ועיין א"ה ש"א העיף מ"ב ומ"ג יע"ש . ואם יש ללקט פים חומיות בסית או ביש אזכרה יש בו קדובה כמבואר בסי של"ד סטיף י"ב

ומה שאמרו בקדושת הבם דאסור למהוק עש"ך י"ד סימן רע"ו אות י"ב דאף בככתב שלא לשם קדובה מ"מ כל שלא לגורך תיקון אסור למוהקו וטיון בו"ת מעיל לדקה סי" כ"ג בבם פנים מאירות לטוח סיד על כתב ביה"כ הביאותיו לעיל . וטיין בר"מ פ"ה מיסודי החורה ה"א בהגמי"ו והלכה וי"ו שם על כברו מבמע אפילו לא נכתב לכם קדובה אפ"ה קדושה אית ביה ועיין לקמן סימן של"ד סכ"א ובע"ז י"ו משמע הא לא כתבו לשם עכו"ם יש בו קדושה והלבוש

ועיין כקמן סימן פניד סכים וגפן ז'ין מסתע הם כם כחבו עם שכום ים בו קדופה והוכום "ואב ע שבוי אי וחיפק בין העבידו בחבת אוגם או סחמת סריבה שאין מצבירין השני לגפרי

סיים דודחי לפס עכו"ם כמבו הא אוסן מטבעות ביש ספק שמא כיונו להבוכא ימברף במו

יש שוצ"ע:

בתים

יש שוצ"ע:

בתים

יש שוצ"ע:

בתים

יש שוצ"ע:

בתים הומפין ב'א להבי ביבה בלא מחסון לקדט: אמור מעתה דברי קדושה יש בו מדרינות א' ס'ת כשיכה ב' חומטין קורין בליבור (מפני כבוד הציבור) וכבר הקשינו לעיל

קדושת הומפין) ג' גניאים ד' כחומים ב"ד רפ"ד בי"ד רפ"ד בש תשובת הרשב"ל החומטין כס"ת לכל דבריהם רק שלא קורין בליבור (מפני כבוד הציבור בעלה מדסתם ול"ע ועוד

והנה בגמרא מנידה המ"ח לאמן ר"מ כ"ד רפ"ד בש"ר י"ע ובמבנה שם כ"ו א' לוקרים ספרים בפי הר"ן הומטין אין כס"ת ובליד בעלה מדסתם ול"ע ועוד

בהיי בשיאר בשילה מיירי ובא"ח לקמן ר"מ מוח שות המשר בדבר ביות לאינו בליבר בדבר ביותר לביבר ברובר ביותר לביבר ברובר ביותר לביבר ברובר ביותר לביבר בדבר ביותר לביבר ברובר ביותר לביבר ברובר ביותר המובים ברובר ביותר לביבר ברובר ביותר לביבר ברובר ביותר בדבר ביותר ביותר ביותר ביותר ביותר ביותר בבר ביותר בדבר ביותר ב

קבד (מ) אין עש'ז קנ'א אות ד' ולפ'ז אף יהוד אין להתפלל בנית החורף אם בעלי' מקום ממונף דאף ללמוד שרי דרשות אחרת מ"מ לתפלה מפסיק בינו לאביו שבשמים. ודע דהמתב' כהב אין לו דין ב"ה ובכ" משמע דהוי כרחוב ממש אין בו שים קדושה והיא נראד דכבשוכרין על הודש או שנה היי עראי משא"כ כששיכרין מנין על זמן רב י"ל קדושה יש בו רק לא כב"ה אבל בלשש משמע כל שאין הגוף קנוי להם אפילו לומן רב היי כעראי ול"ע באותן בתי ליקם לכייות העומדי' על קרקע עכו"ם והבנין של ישראל ואם רולה העכו"ם מדחה אותם זכרי ליקם הבנין משם אי יש לו דין קדובת ב"ה אי לאו ול"ע בוה . וג"מ לקפנדריא ושאר דברים: ורצועות עם"ו בחום' מגילה כ'ו ב' ד'ה חבמיםי ועב"ח לרש"י י'ל קבר נופח הוי קדובה ובחר רלועית השמישי כו'. ועמ'א מ'ב אות ג' לרש"י הוי הוכדה מקדובה להשמים ימש"ר קבית דמה שהיה מקודם קדושה נעבה תבמיש. והנה בית ש"ר י"ל קדושה הוי הגם ל קבינו למה שהים מקורם קרופה לפנות . והנה כינ של לי לקרופה הוי דפיק בו מבה"כ בית של יד תשמים קרופה כמו לנועות ולפ"ז מלגועות יכול לעשות הח"ב השמים בית הוא השור בית במדים ומבה"כ לנ"ך וגמרות הפכר לת מ"מ הורדה מתמורה לקלה) אבל נית ש"ר אסור לשור מתקרובה חבורים והח דהם השמים קדובה היק של תפילון היינו משום בית ש"ר חבור לעבות מקדובה חבמים והת דחסר מבמים קדובה חיק שנ תפיטן היינו מפוס ש"ר או בל יד קשר לרש"י ולפ"ז אותן ביש להם נרחיק מבלעך כסף וכדומה לכ"א ש"ד וש"י א"ל ש"ר היי מבמים ש"ר היי מבמים קדושה וש" מבמים קדושה וש"ר היי מבמים קדושה וש"ל הביע ממים קדושה וש"ל הביע ממים קדושה וש"ל ממים ש"ל א"ל מפומן ש"א ס"ו ועתום" שבת ס"א א"ל ד"ר דלמא ובמנחות במ"א א"ל ד"ר להלון ובבבת כתפו דא"ל, ואנן פסקינן דלריך להלון ש"י מיך להלון ובבבת כתפו דא"ל, ואנן פסקינן דלריך להלון ש"י משמע כרש"י וע"שבת ס"ב א"ל ד"ה ש"ן ואין להלריך : (ג) וילרן עס"ו מגילה כ"ו ב" דאף אם לפעמים עייביינן דהוי חשמים קדושה דוקא שיש קלת קביעות לזה הא לא"ה כ"א בלקראי לעלמא הוי רק קדושה ביה"כ : (ד) בכלי הרס שיהיה קיום ס"ו כ"ן מגילה כ"ו ב" בירמיה בעלמה הוי רק קדושה דותה ברות : (ה) שהב" מוולה שם והנה בחמתתם כהב וכולים מבמע ל"ד" למינו מווח ברות בירמים מהביע בעלמא הוי רק קדושה והנה ברותים מבמע בעלמא הוי רק קדושה ביות" בכלי אבר" ומולה שם והנה בחמתתם כהב וכולים מבמע ל"ד" למינו מווח ברותים בירמים הבירמים בירמים מהיים בירמים הבירמים הבירמים הבירמים בירמים מבירמים בירמים בירמים הבירמים בירמים הבירמים הבירמים הבירמים הבירמים בירמים הבירמים הבירמים בירמים בירמים בירמים הבירמים בירמים הבירמים בירמים הבירמים הבירמים בירמים הבירמים בירמים בירמים בירמים בירמים הבירמים בירמים הבירמים בירמים בי ל'ב למען יעמדו ימים רבים : (ה) אפי׳ עמ׳ז מגילה שם והנה בממפחת כתב יכולים מבמע לשות וכס'ת הובה ואף די'ל במטפחת אשמועי' דל'ת הורדה הוי עט'ז אות ז' משא"כ בש'ת ע"כ הובה קאמר מ"מ קביא דהרוייהו בהד לישנא איתאמרא בם אימא גם במפפחת הובה כן וכדמשמע בטור י'ד רפ'ב עב"י שם ובר'מ פרק עשירי מס'ח ה'ג משמע כן דהובה ומ'ת בס'ת משמע דוקה בקבר ח'ת אפילו אין שימש ח'ת הא בקרקע כך לא וצ'ע דלא ראיתי נוהגין כן : (ו) וש'ש עט'ז צ'ל אע"ג דאינם אלא תשמיש דחשמיש מ'ת דין קדושת ביס'כ מואבן כן . (ו) רב עם עם לרל שב ז' להיכם חלו ושפים למעוים על מילן קהובת ביס ב נעלים שמסתנים כו' ועכביו שרי כמ"ב המ"א אות י"ד: (ו) ובהגו עפ"ז עמ"א אות י"ד ועב"י בירושלמי דנותנין מכושא בארונא משמע אף שיש ס"ח אסור להנית שאר דברים שם אם לא במנאי אבל תנאי מועיל לכל חשמיש קדובה להוליאן לחולין ממש אחר כך רק סברים בקדובתייהו קיימא . ומ"ש דלהוריד אסור דוקא שעדיין ראוי כו' ל"ע קלת דהאי חיבותא דמירפע ובדומה משמע אפי' שאין ראוי כלל למיבה אסור לעשוח כסא ול"ד ראוי לקסנה אפי' אין רחוי אסור וליע: (ח) ברות עט"ז והיינו אף שמותרין להדיוט באופן המוזכר בי"ד קלים שבישלן אפיה למנוה מאום הוא מעכוים ובביתו לנר שכת וייע ואיר אות שיו חוכך בזה דנר עלמו לכבוד הוא עשוי כבסימן קנ"א ס"ם משא"כ הלייכטי"ר . ומה"ם התרחי ספסלים מבית עכו"ם להעמיד בביה"כ שלורך הדם הם להתפלל ולישב עליהם ודמיא לעלים שמפמנים בפעיף עם ש משמות לפיה ל במוץ יחים מש משמכו וביצר כליט בשיך י"א הביח דברי המרדכי והכ"ח ומצח אות מות המות במיד בכ"ך י"א הביח דברי המרדכי והכ"ח ומבמע דממורה מלוה הוו ועסי קל"ג במ"א אות ס"ו דספסלים קדושה ביה"ל יש להן וכאות כ"ח שם כר"ן דביה"ל קדושה יש בה לא כרמב"ן מלוה מ"מ יש להחיר ספסלים מבית שכו"ם כ"ח שם כר"ן דביה"ל קדושה יש בה לא כרמב"ץ ומ"א ממומר לחלל שבת נמי אין מקבלין וה"ה ובמ"א יבואר עוד בשוח"י : (ט) בזרתר עש"ז ומ"א ממומר לחלל שבת נמי אין מקבלין וה"ה זכת טיבות שה בשריי. (ט) בורגו שם ירת ח ממומת לחנל עבט למי טון מקבלון הה ה מומר להכעים בא' מעצירות למי אין מקבלון ממנו כמו קרבן דאין מקבלים הימנו ולבוש כתב שמא דעתו לע"ו א'כ מבמע מחלל שבת מקבלין הימנו האף דאין נאמן לכ"ה מ"מ לאו עש"ז הוא ואפשר היה קשה ליה מ"ש המבי"ט הביאו הש"ך ובי"ד רכ"ד ה' וחמנם ברכ"ט ס"ד כתב הלבוש מכם להוליא מומר, קרבן ול"ע: (י) אם עט"ז בפריי שם כתבנו דלית מהלוקת דודאי אם מאום אסור באכילה לדידיה מבל חשקנו כמבואר בי"ד קי"ו ואם אין מאום לדידיה מאום לאחריני שרי אף להט"ז אלא בפחוח מם' להט"ז אף דאין מאום כל שנרגם שעם מין שמא אסור בב"ה ולפ"ז קשה ומ"ב כאן שמן סחמא מבמע שמן זית ובי"ד ק"ד מבואר דשמן אלת דבמאום מודה הט"ז כאמור ובפחות מבפים בשות"ן כמ"ש בי"ד שם . ועדיין ל"ע דאפשר לביה"כ כל במאום לאחרים הקריבהו לפחתך ודוקא בביתו נר שבת והנוכה ויא"ל וכדומה שרי כל שאין מאום לדידיה . ואגב גררא ראיתי להזכיר מ"ש הב"י בשם רי"ו ברוחח אשור ובלוגן מעביר במסננת לכאורה משמע אף ביש ספק כבוש דהוי ס"ם וכקוביית הש"ך ב"ד ק"ד ד" וע"ח ונע"ז י"ד ק"ה אות נע"ח וע"ז י"ד ק"ה אות ג' בוה יע"ש: (יא) שול הדיום עט"ז לת"ח מותר וגדולה מו כו' ענ"ח תכ"ח תע"ד וט"ז שם אות ג'. ומ"ש שם בב"ח דלאחר שרוצה לכבוחן שרי כאן כתב דיעה א' בסחם תרעיד זמיז שם חות ג'י. זמים שם ככי לו זמותו שרמה מכנותן שני כתן כתב דישה תו כמתם ומיהו י'ל דיעה א' אין מפורש לאיכור ולמ"ש המ"א באות ך' דגר כקדושת ביה"כ הוי צ'ע קלת: (יב) אלא עש"ז מ"ש להלק בין הך דהכא ובין שאר שותבין דמוחוק הוי כמו הם ועיין לבוש כאן ויש שם קלת חיסור לשון דלפעם השני אפי' הואלו ועמ"א אות כ"ג ע"ש בלבוש לבוש כאן ויש שם קלת חיסור לשון דלפעם השני אפי' הואלו ועמ"א אות כ"ג ע"ש בלבוש מטפהות (ומפות) אין לעבות מבעטמ אבל פרוכת מותר יעיש והם דברי המרדכי בשם א'ו הובא בב"י כאן ועט"ז י"ד ש"א אות י"א ופרוכת מבואר שם דברי. ובא"ר אות כ"ב נידד להתיר במענטלי ומפה כלאים ובמרדכי כאן מכואר דאבור ולפ"ז אם עשה מכלאים והניח בס"ת לא קדוש דהקדש בטעות הוי וכ"כ בא"ר דיעשה ממנו פרוכת וא"י דאפשר דא"ל לעשות כלל ממנו

דהקדש וכדר מעות ואין לריך כלום: קנה (h) פת שחרים עט"ז ועמ"א אות ג': (כ) ודע דשיעור פת שחרים כפילה ושותה אח"כ משקה אם יש לו וא"ל מים כדאמר בבא מניעא ק"ו ב' פח במלח וקיחון מים ופירש"י אם אין לו יין ובסוכה כ"ו א' עראי חוץ לסוכה כדפעים בר בי רב ועייל קנד (א) בתים וחצירות עמ"א ועורות שלנו בקהלות נדולות שמתפללין בקביעות בה צ"ע ועיין

הכל בכני הוכל זה להיון שמתחלה לא היה ראון להפקרים ומתקלקלים בהם : (ד) דמותר למפרים הק הקדושה עליהם ולל לארון שמתחלה לא היה ראון להפקרים ומתקלקלים בהם : (ד) דמותר לימלן עמ"א וה"ה כל השמיש דתשמיש עכ"פ דין קדושת בהכ"ל יש להם כבסעיף וי בהנ"ה ועב"י מ"ש בזה : (ה) תשמישי עמ"א שבת די צ" ע"א וגניזה זו היינו במקום המוצנע ועיין אות ם" ומ"ז די וא"ה שם יבואר : (ו) וכסא עמ"א דהוי תשמיש דתשמיש ודין בהכ"ג יש לו כמ"ש באות די : (ו) וילון עמ"א בס"ו אות י"ג פרוכת שלנו תשמיש דתשמיש וכמ"ש הר"ב כאן בהג"ה ודוקא כוי (י) היקן עם א בסד אחרי ג שהוכת שלנו המשיש התפשיש הכלל כל שנוגע ממש בקדושה ועיין נ"ץ מגילה כ"ו ב' ובתום' ד"ה מריש: (ח) שנעשה עם"א הכלל כל שנוגע ממש בקדושה בלי השסק אע"ש שאין כ"כ לכבוד רק קצת שמירה כמו ארגז כו' (לאשוקי ארון בחומה) ולכבוד אצ'ם שאין נוגע כך כמו מסי כסף ומסחת על הקרשים הואיל ומונח על הקדושה אע'ם שש המסף התחק ששאין נוגע כך כמו מסי כסף ומסחת על הקרשים הואיל ומונח על הקדושה אע'ם שש המסף תשמיש קרושה הוי משא"כ פרוכת שלנו בסעיף וי אע"ג דדבר יקר וכבור הוא מ"מ היי כמחיצה ואין מונח כלל על הקדושה ועא"ר ה' וער"מ פ"י מס"ת ה"ד וו"ד רפ"ב מ"ב ארון שאני אע"ם שב"ת מונח שם בממפחת אפ"ה הוי תשמיש: (מ) כ"ת עמ"א מ"ש פפרים לא ראיתי נוהגין כן ואולי נביאום וכתובים כשהם כתובים בעור ודיו ובגלילה וצ"ע ומ"ש אסור לשורפן אע"ג דעביר כן שלא יהיו מונחים בבויון מ"מ דרך השחתה עביד ומ"ש ה"ה תשמישי קדושה א"י מגלן דלמא דוקא קדושה עצמה ויראה דלמדו מבהכ"ג בקנ"ב אית ו' דאין בו קדושה עצמה ואמי תשמיש קדושה עצמה ויראה דלמדו מבהכ"ג בקנ"ב אית ו' דאין בו קדושה עצמה ואמי תשמיש קדושה לא הוי בה דאל"כ איך יוצאת לחולין במא"ה עמ"א קנ"ג י"דוכ"ח ואמ"ה באות ד"ה במ"ו: בלאי כ"ט תשמישי קדושה: (') שימיש עמ"א ומשמע חיבה היא עכ"פ ועמ"ש באות ד"ה במ"ו: במ"ו: (יא) מתיבה עם"א הם דברי הר"ן מנילה כ"ו ב" ומ"ש אפר ארון הבנוי בחומה אסור צ"ע דאין במי מתיבה עמ"א הם דברי הר"ן מנילה כ"ו ב" ומ"ש אפר ארון הבנוי בחומה אסור צ"ב בי בי קדושה כ"א בהכ"ג כמ"ש באות ב" א"כ רשאי לעשות ממנו כסא ועא"ר אות ח": (יב) כיס עמ"א עמ"ש בסוף סר קנ"ג במ"ו דכאן משמע דחומש קיל מס"ת אפרי בגלילה ובר"מ סעיף ו" משמע דחומש בגלילה דומה לס"ת וע"ד רפ"ב בב"י בשם תשובת הרשב"א וחומש בגלילה שוה משמע דחומש בגלילה דומה לסית ומיד רפיב בב"י כשם תשובת הרשב"א וחומש בגלילה שוה לכל דבריו לסית וצ"ע יע"ש: (יג) אין עמ"א דבריו הקדושים צ"ע לי ההדיום מ"ש דאין מניחין כלי מספחת בב"י משמע דאין מניחין כל פרומת כו' ויל לרווחא כ"כ ומ"ש מפרומת מפה שעל השלחן באמת שם כבואר דאף פרוכת שבש"ם שרי כן דמפה שעל השלחן נמי תשמיש קרושה הוא עאיר אות י"א עמד בזה. ואפשר המ"א סובר כסברת השואל שם דפרוכת דבש"ם אין לעשות מפה על השלחן להניח ס"ת עליה דמעיקרא משמש לס"ת דעייפינהו וגם תשמיש לארון הקודש ועתה משמש להציח ס"ת ולתשמיש השלחן דקיל מארון הקודש כדמסיק מתיבה כסא אסור ומה שהביא מהר"מ פרואה ראיה ממשגה תיבה מספת משר ובמרדכי משמע מספתת מפה ע"ש י"ל פרואה ראיה ממשגה תיבה מספת מות היות במרדכי משמע מספתת מפה ע"ש י"ל ספה שעל השלחן חמיר מארון הקודש ששם מינח המזרת במספחת וכאן בלא מספחת ימים פרוכת מעיקרא משמשו לבי ועכשיו לקיל מיניה אבל פרוכת שלנו מעיקרא משמש לארון הקודש ועכשיו לשלחן מ'מ עלייה הוא דעכשיו תשמיש קרושה. ובארון הקורש אעיג דאין ס'ת מונח כ'א בממפחת. מ'מ הוי תשמיש קרושה דעשוי לכבוד וכל זה צ'ע. וממפה שעל השלחן לפרוכת שלנו אסור עי מהרים פדוואה שם בזה . וי'ל עור מפה לשלחן מניחים שם סידורים דלב ב"ד מתנה דא"א ליזהר א'כ פרוכת שכשים הוא אסור והכן ועמ"ש באות ח": (יד) שאנו ועמ"א פסק מהרא"י ז"ל מ"ר רכ"ה יש לעיון בדבריו שם במ"ש כלוגם אף דמעמיד הוא ואמרי הכל הולך אחר המעמיד כאן אינו כן כדמוכת מדרגא לכסא והוא מט"ש במגילה כסא לדרגא אסור והוא ג" הריף ורא"ש שם ווש בס"ו שרפרף כו' הנה י'ל דאע"ג דמעמיד הוי תשמיש קדושה הורדה הוי דמעיקרא היה מונח ס"ת עליה ממש שהרי מתיבה כסא הוי הורדה מקבוע לארעי וכ'ש זה. ועמ'א סי' מ'ב באות ג' ברצועה יע'ש ומהא דכסא דסיד דרבא דתשמיש דתשמיש היו והא מעמיד הוא יש להוכית כן ולפיז שלתן שלנו ומהא דכסא דסיד דרבא דתשמיש היו והא מעמיד הוא יש להוכית כן ולפיז שלתן שלנו האי לו אין לעשות מהדף עליון רגלים ומים שלתן שלנו הואיל ואין מניתין הסית עליו כיא במסה פרוסה עליו הוי השלחן תשמיש דתשמיש ודין קרושת ביה'כ יש לו ועב"י מוה: ומסיק המיא האידנא היד שבראין בו הוא לנוי וכל לנוי הוי תשמיש קדושה כמו מס כסף עיד בתיד ממי לישות הראין בו הוא לנוי וכל לנוי הוי תשמיש קדושה כמו מס כסף עיד בתיד ממי לישות הראין בו הוא לנוי וכל לנוי הוי תשמיש קדושה כמו מס כסף עיד

רפוב ספוז (עוש סרב) ומיש פפות פורפון בבהכינ יש לעיין דקדושת בהכינ קילא מתשפישי קדושה וייל דאין משתמשין כלום כפו תיבה בחלון לקפן. ומיש להניח בארון יריעות פסולים עמיש אייה בסיז ד. ומיש בשם המיז בייד בסי רפוב אות ייב. ומיש אין קושרין כתבי הקודש כתבתי בסים קניג במיז מוה: (מו) ואניג עמיא ומשמע דבר שאפשר ליוהר בהם איא ססתמא לב ב"ד מתנה עליהם ועמ"ש באות ו"ג דמשה פרוכת שבשים אסור לעשות ממנו מפה על השלהן מהים שימסכו וישענו עליה: (סו) אין עמ"א תנאי בפירוש מהני אף לתשמיש קרושה: דעיין באות ו"ג הפרוכת להתנים לחופות ועמ"ש מזה באות ס"ו מ"ש המחבר בס"ם אסור ומ"ם כדינה א' בסתם ובקניג ס"ד לא הכדיע וב"ד בס"ת לחומרא. ומיש הריב לב ב"ד עוקרים סעיקרא כמו בקידושין: (יו) אסור עמ"א מ"ש מחובר עס" יוא אות י"ב. דוקא פשתן דעץ והשתא חומין וזה שהנית בצ"ע. ועא"ר מ"ו דרא"ם מתיר להתפלל בתיכו אבל לעשות ממנו בהב"ג קבוע מודת דאסור איכ אין קושיא ומשמע אפרי עצים ואבנים מעכרים אסור בביהיכ קבוע דלא הו נמור שחזותו עליהם. מפות של עכרם אסור לסית אבל ללפף הילדים למילה שרי חו"י קס"א אזר הביאו: [הן! יודע דהר"מ ז"ל בפ"ד מהלכות איסורי מובח ה"ו פסק דנעבד אסור לגבוה אפיי עבד של חבירו והר"א ז"ל בהשגות דוקא כשיעשה מעשה עכ"מ ולח"מ וא"כ לכל דבר מצוה יש מחלוקת זה וכית דלמצוה הוי רק דרבנן דכי אסרה תורה למובח דוקא א'כ כל שיש ספק בדרבנן לקולא ו'א רא'כ בסיי י'א ס'ת פסק המשתחוה לבהמה צמרה פסול לציצית בעיא דלא איפשמא ע"ז מ'ז א' ולחומרא כס'ש הב"י שם ובפ"ד מאימורי מזבח ה"ז ופ"א מציצית ה"א והא בדרבנן לקולא שים לכאירה ד'ת הוי . ולפ"ז המשכיר בית לעכרם ועשה העכרם ממנו בית עכרם אי שר

עיין בהלכית מ'א. פ'א מה' ריעות הכ"ד ופ"ב הלכה ג' ועיין לח"מ שם בהגמי" פ"ב אות א' ודע דבינונית הוא בין ב' הקצוות ואפשר קרוב אל אחת מהן והסיצוע הוא ריחוק השיה מפש (פ' לח"מ שם) ולפ"ו בכל הריעות הפיצוע פוב וגאוה וכעס יתרחק עד קצה האחרון ולא עד בכלל רק קרוב לה ופסק כרבא דלא כרב נחמן דלא כהגמ"י ולא יהיה כמת שאין מרגיש כמ"ש בפ"א ה"ד מ"ד מ"ד

וכיינו כבילה כמ"ם הרה"ם ורשב"א בשבע שיטות ומ"ם רש"י פועם מלא כיו ושוחה ה"פ טועם מלא פיו הכילה בב"א ובית הבליעה מחזיק כבילה ובותה אה"כ משקה ואפ"ה עראי הוי אכילה ושחייה כזו דלים דואכלם בכזים או כבילה ושבעם שחייה המבואר בקל"ו ס"ד בהג"ה אפ"ה היי עראי לסוכה: (ג) והגה פת בעינן מה' מיני דגן וברך להמך וסהם להם הכי הוי ככל לחם בחורה לאפוקי חבשיל מה' מיני דגן אין זה בכלל פת שחרית וע' תוספות ברכות ל'ז ב' ד'ה אמר רבא ברבינו דוד ממיץ היה בורה במים שלא לברך המוליא משמע דהוי נמי פת שחרים: הא דאמרינן בשבח ל'א א' נשאח ונסת באמונה קבעת עתים להורה ובסנהדרין ז' א' חחלת דינו על ד"ח ובחום' סנהדרין ב' חירולים א' בלא למד כלל חחלת דינו על דברי הורה ובלא קבע מחלה משא ומהן עב"ח והטור לפי' הב'י ודרישה סובר לאו סדרא נקיע ותחלה על ד"ח ובי"ד רמ"ו סי"פ ובר"מ פ"ג מה' ח"ח ה"ה סובר כטור או כחי' הב' של חוס' מדלה הילקו בין לה למד כלל או לה קבע. ומ"ש הכ"מ לפיכך יעסוק בין לשמה או שלה לשמה שבה לבמה לכאורה אין חלוי זה בזה וי'ל כתי' הב' בחו' מחלת דינו מענישים על ד"ח שהלימוד מביח למעשה כמ"ש בפ"ק דקדושין מ"ם ב' ח"כ נ"מ טובא במה שלומד שלא לשמה דאע"פ לעוה"ב אין לו שכר ובשמאלה רק עושר וכבוד מ"מ נ"מ טובא שיודע ליזהר ועושה מלוח כתיקוטן ואפשר שזה בכלל מתוך בלא לשמה בא לשמה בעסק המלות וה"ה ללימוד לשמה והבן זה ואי"ה בס' המגיד אבאר עוד:

פתיחה להלכות נשילת ידים

אבור ההדיום הכותב רחיתי להקדים בכאן דברים הלריכים להלכות אלו . דע דבברכות כ'ג ב' אסמכינהו אקרא נע"י לחולין והתקדבתם מים ראשונים והייתם קדושים מים אחרונים אני ה' זו ברכה ובחולין ק'ו א' נפ"י סרך חרומה ועשה מלוה לשמוע ד'ח רבא אמר מצוה לשמוע דברי ר"א בן ערך וידיו לא שטף ויקרא י"א מ"ד, וט"ז י"א ובהה"ר חולין הקשה מה פריך מה מצוה הא אסמכינהו והתקדשתם וחירן ההיא למברך ושאר מסובים רק משום סרך תרומה ובתה"א קנ"ו ב' וקס"א ב' כ"כ בביאור וסובר שם דמים אתרונים למברך בהמ"ז על רחילת ידים ושחר מסובין חין מברכין על חוב ושמירת הנזק וער"מ פי"א מה' ברכות ה"ד וה"ח נ"י באחרונה אין מברכין על הסכנה ול"ל במעקה אע"פ בהיא משום סכנה אינה בבירור שמא יארע שיפול הנופל והוי מ"ע מ"ה מברכין עליו מבא"כ. היכא דשכיח וברי היזקא ועוד י"ל מ"ע מש"ה מברכין עליו בסכנה ושאני הני דרבנן ומבוס סכנה. אבל בפי' גמרא דהולין ייל מיש משיה מברטן שליו בסכנה ושחלי הני דרבק ורכום סכנה. חבל בפי' גמרח דחונין שם מלוה לבמוע ד"ח פירש"י שחקנוה וכפי' הה"ר בלא מקנחם היה נהוג ביניהם ליטול לחולין שיכגילו בהרומה ועוד מלוה מחקנתם וא"כ מברך על החקנה ותום' שם ד"ה מלוה משום נקיוח. ואמנם הרא"ה ז"ל בב"ר שם הבין קוביים הרשב"א ארכא דודאי אביי כוונחו מלוה מוע מאבמכת׳ דוהתקדשתם ורבא דמפיק מליה לבמוע ר'א ב'ע קבה אמאי לא מוהתקדבת' לכ"ע ותי' דיש ג' מיני אסמכתות א' שאין רמז בתורה והוי אסמכתא בעלמא כההוא דוהתקדשת' ומנינו כ'פ בש"ם מדרבנן וקרה אסמכהא בעלמא משאיכ ההיא דריא ב"ע אסמכהא מעליא הוי דהשר יג"ע וידיו לא שטף והיינו ראשונים שנוגע בלהם ואפשר דין תורה יש לה כה"ג ואל <mark>מתמה בהרי אקב"ו והיכן צוונו מלא הבור והא דהקילו בספיקן הכי אהנו כמבואר בשורש</mark> <mark>ראשון ממנין מלוח בר"מ ורמב"ן ומגילה אסתר וכל בסמכו באסמכתא מעליא דעתם שיהיה</mark> לחשין ממנין מגות ברית ורמבץ וחגינת הסחר וכל ששמרו בהשתכתה מענים דעתם שיהיה לו דין חורה ממש וסעד לזה גיניין כ"ע ב' דרכי שלום ד'ת הוא וקדבתו כו' אע'פ שיש דיעות לו דין חורה ממש וסעד לזה גיניין כ"ע ב' דרכי שלום ד'ת הוא וקדבתו כו' אלות ד'ל כתבו ז'ל דמפני דהוי אסמתתא קורא ד'ת וזה דעת הרל"ה ז'ל להמעיין שם היעב: והוף י וודע שהר"מ ז'ל פי'א ממקוואות הי"א כתב שכל אות הדבים לפת חולין כך הם לתרומה והתקשתה הכ"מ איפכא מ'ל דתרומה המילא יע"ש. ואפשר דפת הם תרומה וחולין הם אסמתתא והתקדשתה והייתם קדושים או מר"א ב'ע כו' אבל פירות חולין מגםי הרות ופירות תרומה לא אסמכוהו רק קדושים או מר"א ב'ע כו' אבל פירות חולין מבומה מכת הולין וז'ש לפת הולין ובסיפא דעהור גזירה דרבנן שניות אל הזכיר כ"א חוליו והרומה ובאמור. ואוד וכרא הלומי לתיוד המי"ד להולין טהור לתרומה לא הזכיר כ"א חולין וחרומה וכאמור . ואגב גררא ראימי להעיד בפי"ד לחולין מהור לתרומה לא הזכיר כ"א חולין וחרומה וכאמור". ואגב גררא ראימי להעיד בפי"ד דבארי אבות הפומאה הי"א ספק ידים לישהר נקיש שלש הלוקות נעשה מלאכה או יש כשיעור או חולץ ולא כתב רבותאה הי"א ספק ידים לישהר נקיש שלש הלוקות נעשה מלאכה או יש כשיעור או או חולץ ולא כתב רבותא ספק נשל ידיו או לאו אלמה כה"ג שמאין דאוקמיה אחזקה בדרבנן נמי ע"ד ק"י ובפריישם ושאלי ספק מש נעשו מלאכה או כשיעור כיון שודאי נשל ידיו איתרע חזקת שומאה (דומיא דהרי שהושה לפניך) ואלו בפ"ז דברכות הש"ז כתב ספק נשל וספק לא נעל משל חורות וכ"ב מתהבר בק"ם סי"א. ואם נדחות נוכל לפרש ספק נשל נעילה הראוי או לא נשל רא נעילה והמאי בפי"ד דבא"ה ובפירושו למי"א פ"ד דשהרות ב"ל וקופות של לומר דכן מפרש בהיבור כאן כן היללל דבי של ז"ל למשנה י"א דפ"ד דמרונת א"י כוונתו אם לומר דכן מפרש בהיבור כאן כן היללל ולבי דברי הרא"ה ז"ל ומכבא המשכתה משל הוי וכד"ח יש לומר דלא מקילין בספק ולפ"ד וכפל או לא נשל ושל והיש לאבה דלוקמיה המים על הזקמן ראשונה בשינור בעל הי"ב ושה והיה כשיעור מסתמת כהוגן עשה והיה כשיעור למ"א הי"ב ושה י"ג ושם יכואר אי"ם ואה כוצור מה כשיעור מסתמת כהוגן עשה והיה כשיעור מסתמת כהוגן עשה והיה כשיעור מסתמת הר"ב ושה י"ג ושה ידידים ספק עש"א הי"ב ושה דר"ב פ"ב מ"ד דידים ספק עמ"א ק"ם לות י"ג ושם יכואר הי"ב ושה ב"ב מ"ד דידים ספק עמ"א הידים ספק במ"ש הר"ב פ"ב מ"ד דידים ספק עמ"א הי"ב ושה ה"ב במ"ש הר"ב פ"ב מ"ד דידים ספק

טמ"ה ק"ם אות י"ג ושם יבוהר אי"ה : עוד רגע אדבר במ"ש הר"ש פ"ב מ"ד דידים ספק טעאין ספק טהורים פירש מים ספק טמאין או עהורים אפ"ה הידים עהורות וקביא לי כיון דספק מבקה ליטמא טמא דטומאת עלמן ד'ת כמ'ש פי'ד דשא"ה ה'ז וכיון שהמפקין בודאי ממאים הו אין לעשוח ספק דרבגן בידים והדברים ק'ו ומה ההיא דשו'ת מהריב'ל גשור ספק פריפה ובשלו בכלים לאחר מעל'ע א"א ספק דרבגן לקולא כמבואר בי"ד ק"י ספק דרבגן פריפה ובשלו בכלים לחחר מעל"ע ח"ח ספק דרבנן לקולא כמבואר ב"ד ק"י ספק דרבנן אח"כ ע"י גילגול ל"א כ"ש כאן בפומאה ברה"י כודאי ולוקין דהוי ודאי ואין לעשוח ספק דרבנן אח"כ וכ"ח החם מיד כשבשלו הוי ד"ח בקדירה ואח"כ הוי דרבנן ליחא דשם הטעש מאחר שכבר נכשה השיר טריפה כ"ה וכ"ש כאן ולומר דספק טמאים שאחר בנכל ידיו נסחפק ולא מקודם וכ"א בי"ד ק"י בלא גודע עש"ך ד"ל לגדד בה"מ זה דוחק דסחמא פסק בש"ע ק"ם פ"א ספק ממאים אפילו גודע עודם ולולי פי" הר"ש ספק טמאים או טחורים אידים קאי ול"ע הא"ה יביאר עוד: ועיין בחלכית ממרים פ"ב ה"ע בר"מ ור"א כל שוש אסמבתא הוי כשל להר"א ז"ל כל הסמבתא מעלים לו חיל שיריה דין חורה ממש ואהכי קשיא ליה אחלי בול מכל הוכפה ולכן פירש שלא מוכיף כ"א ב"א כ"ל בול בל לפיג ולהר" מאלי באי הוספה ולכן פירש שלא מוכיף כ"א במ"ע לא בל"מ כל לפיג ולהר"מ אפי" בל"מ הוי שלא מחכוף כ"א במ"ע לא בלת כל לפיג ולהר"מ אפי" בל"מ הוי שלא מוכיף כ"א במ"ע לא בלת כל לפיג ולהר"מ אפי" בל"מ הוי שלא מהורה באורה ביל שהמוכה כל מין בשר היי מוסיף וכל שאומרים אנו נישים חוו להר"מ האף אחרבור. שאומרים שהתורה אסרה כל מין בשר הוי מוסיף וכל שאומרים אנו עישים סייג אפי׳ אסמכוה מקרה ונחני לזה דין חורה ממש לאשור שפיקן וכדומה לא הוי מושיף ובנט"ז האמרו בשהרות מקרה ונחני לזה דין חורה ממש לאשור שפיקן וכדומה לא הוי מושיף ובנט"ז האמרו בשהרות פ"ד מ"ז אלו שפיקוח ששהרו חז"ל והא כל ספק דרבנן לקולא עמי"ע בם לר"א פפיר והנה שהרות ידים ושומאתן אף דאשמתוה אקרא הוצרכו למישהר ספיקן וכ"ש ספק מיש ממאין דבעלמא ספק דרבנן ע"י גילגול לא הוי לקילא כמ"ש לשל בשם מהריב"ל ובי"ד ק"י כאן הקילו דבעלמא בפירוב יותר מהראוי במ"א וא"ש קישיא דלשיל ולהר"מ שם משמע דלא הקילו יותר בהא משאר דוכתי עתי"ע קבה קלת באופן לכאורה דין מהריב"ל במהלוקת שנוייה וי"ל :

והגה בהא דפסק ב"ע אוכל פחות כבילה נע"י בלא ברכה ופחות מכזית א"ל נעילה י"ל זה לבאר מכובין משום סרך הרומה פחוח מכבילה אין מקבל פומאה לי'א וכן עיכה שנילושה במי פירוח ולא הוכשרה הא למברך אשמכתא הוי והחקדשתם להרשב"א בתה"א א"כ אף פהוח מכזים בשי ברובי המוליא ובשי נש"י . אבל הש"ע סובר דלא כרבב"א דוהחקדשתם מן כנות מקרת ומ"מ שיקר מבים סרך הרומה והלכך פחוח בבילה או כנים א"ל ברכה ונשילה והחום׳ הוליו בם כחבו ועוד מנוה משום נקיות וכ"ב הרא"ב בחולין ולפ"ז לכאורה פחוח מרות נמי שייך נקיוח והר"ן בברכות פ"ם אלו דברים כ"כ בשם רש"י ול"ע דרב"י בחולין כחב

Pri Megodym Tom I. 29 מרי מגרים ח'א) (פרי מגרים ח'א)

ה'ד (ווה שמצינו ויקצוף משה על פקודי חחיל ויש תי לזה כמ'ש בפיב ה'ג יראה עצמו כאלו ומ"ש בפ"ב ה"ג שאסור לנהוג בבינונית סתם בינונית הומל על המיצוע כמו בינונים תלוים שלט הים עם עם בים דו בתוסד דיה ונחתמין וברים פיג מהלכות תחומת ההיב וייל בינונים בין הקצוות עד יהים על ריהם על יהים על הרומם בין הקצוות ומשיה אין קושיא מרשע שנכתב לחיים כי כפלח הרמון רקתד ורב יוסף דאמר כנון אנן בינונים אנן לומר במיצוע ושאר כיע לא' מקצוות ואין להאריך. בגמרא ברכות מיג רי דברים ננאי לתיח עוד חשיב שם : (א) מלאכתו עמיא בגמרא ברכות ליה ב'. והגמ"י פיג מה' ת'ת אות ב' במשנה עוד חשיב שם : (א) מלאכתו עמיא בגמרא ברכות ליה ב'. והגמ"י פיג מה' ת'ת אות ב' במשנה דאבות פ"ב מ"ב הסיפא כל תורה שאין עמה מלאכה משמע תורה עיקר ומלאכה מפילה ומרישא יפה ת"ת עם ד"א משמע ד"א עיקר יע"ש ומי שלבו נוקפו יאמר יפה כי ד"א עיקר ומעם תורה ובסיפא אמר אם לומד תורה ואין מלאכה כלל סופה במילה. אבל באמת הוא דת"ת עיקר ומלאכתו עראי וב'ח פרי ב' כתות פורשים בים לא מעבר לים היא ומ'מ ילמוד קצת וחיושבים בביתם תורת עיקר ומלאכתו עראי: (ב) יתחייב עמ"א אין בידי כעת שרת מהר"א ששון ז"ל וענין שיתוף בעב<mark>רם</mark> בארנו בפריי ב"ד ס" ס"ח אות י"א כתבנו בקצרת דהיינו שבשבועה נשבע בה" ונביאי<mark>הם ולישראל</mark> אסור אבל שיתוף עכרים אסור לעכרים עתה ראיתי בשו"ת מעיל צדקה להנאון מוחר<mark>יר יונה ל"ס</mark> שהו הצב שיתוף עבוד שמו לעבוד שנה להית מאר: מ"ש ואהבת לרעך כמוך כי מהרשא שבת ליא אי דעלך מני כר הא העדר המובה אין בכלל זה ויל אי דוקא שיכול לעשות לעצמו או אף לא אי דעלך מני כר הא העדר המובה אין עובר מ"ע ואהבת וארה יבואר במ"א וכאן אין להאריך: שא"א לעצמו רק לחבירו מ"מ העדר המובה אין עובר מ"ע ואהבת וארה יבואר במ"א וכאן אין להאריך: ב"ט ברשע מצוה לשנאותו כר בפסחים קרע ב"דה שראה ובבנא מציעא ל"ב ב"דה לכוף ב"ט ברשע מצוה לאו בשונא ב"ל או בשונא דקרא קמיירי כנימוקי יוסף וכיש הר"ב בח"מ עריב מער כי נ"

בשם הרמבים ובסמ"ע אתו יא ציע שם דמשמע בשונא דעביד ביה איסורא שבינו לחבירו בזה מעינה עדיף לכוף יצרו ובין אדם למקום דבר ערוה וכדומה פריקה עדיף (ומ"מ אף ברואה דבר ערוה מחויב למעון ולפרוק אלא דפריקה קודם כמבואר שם ס"א ובר"ם פי"ג מה" רוצח ושמירת נפש הרד ובכ"מ שם דמקשה מנא ליה דשונא מוען היינו לשיפת הר"מ שהביא ג"י דשונא לסעון לא סיירי בשונא דקרא) והא בין אדם לחבירו גמי בין אדם למקום <mark>סיקרי וכבר נתקשין</mark> כיוצא בזה במיש הר"מ ז'ל פ'ז מה' דיעות הזח"ם ובתיבת גמ"א דברגו מזה וצ"ל כל שאין עושה או לאו . גם קשה דלמא קרא בשונא שהכעיסו מיירי הא דבר ערוה כיון דמצוה לשנאותו אימא פריקה בחנם לא רק בשכר וציע. ומיש דמים מצוה למעון עמו היינו יותר מאוהב לפרוק <mark>ואגן</mark> קיי'ל דפריקה קודמת הא ודאי דמחוייב הוא למעון אף בשונא דבר ערוה כמבואר <mark>שם בח'ם ער'ב</mark> ס'י ומי'א וסמ'ע אות חיי: **דרע** דמומר לע'ז או שבת או להכעים בד'א הרי אין מצוה וכ'<mark>ם ממ"ש</mark> הרים שם פריג מרוצח הידד שהקב"ה הם על גפש ישראל אפיי רשעים שנאמר כי לא אחפוץ כרי הואיל ומאמין בעיקרי הדת. הא עכרם וכדומה איצ. ומים ייל לפרוק צער בית דית ומחויב עכ"פ בשכר כמו בעכו"ם עכ"מ שם. ואי מווהר על ממון רשע שהוא מאותן שמורידין ולא מעלין. יבואר אי"ה בסוף הסיי מזה ועת"מ תכ"ה ויד קנ"ח. ויבואר אי"ה בסמוך שאלה מזה:

המתכבר בקלון חבירו רים פיז סדיעות היג ושם משמע מיע לאהוב כל ישראל כם! עצמו המתכבר בקלון חבירו רים פיז סדיעות היג ושם משמע מיע לאהוב כל ישראל כם! עצמו אפר לעשות מובת כם! לעצמו עיין מהרשיא שבת ליא הביאותיו לעיל ומיש אהבת הגר בי מיע שם ה'ד ונים אי יש ישראל לפרוק וגר לפעון עדיף לפעון לגר שיש בו עשה יתירה ועדיף. בי מיע שם ה'ד ונים אי יש ישראל לפרוק וגר לפעון עדיף לפעון אמו הואל ואין לו קרובים בישראל ומסתברא דגר מיקרי אף הורתו ולידתו בקדושה שנתגיירו אביו ואמו הואל ואין לו קרובים בישראל וישראל הבא על שפחה וולדה כמותה ונתגייר ששחרר הוי גר ועיון רש"י שמות כ"ב ך" גר שבא וישראל הבא על שפחה וולדה כמותה ונתגייר ששחרר הוי גר ועיין רש"י שמות כ"ב ך" גר שבא מסדינה אחרת פירש לשון גר אבל גר זה הוא גר שבא ונכנס תחת כנפי השכינה כמ"ש הד"ם מסדינה אחרת פירש לשון גר אבל גר זה הוא גר שבא ונכנס תחת כנפי השכינה כמ"ש הד"ם כמוך וראיתי להרא"ם שמות כ"א פסוק ך" רעהו ולא עכו"ם. הא עבד דחייב במצות ככלל רעד הוי וערש"י שם פסוק "ד רעהו ולא עכרס וע" ר"ם פ"ה מרוצה ה"ג ומכות ח" ב" ישראל גולה ע"א עבד כנעני דהוי בכלל רעהו עס" תרצ"ה מענין משלוח מנות: והוף יחדע דבנר יש לאו דלא תונו ולא תלחצנו שמות כ"א ך" רש"י בגוילת כמון ולפאורה הא דכתב הר"מ ז"ל פ"א מגזילה ה"א שאין לוקין על גול דניתק לעשה וגול דגר דיש ב" לאוין דלא אתי חד עשה ועקר תרי לאוין שאין לוקין על גול דניתק לעשה וגול דגר דיש ב" לאוין דלא אתי חד עשה ועקר תרי לאוין ליקו הן אמת שבפ"א מתמורה נתן מעם אחם לא השנא כולל יחד וציבור יע"ש ול" אם מס"ר מווו ולא חלחצנו ע"ש וא" אם בנר כן כ"ב"ש מווו ולא חלחצנו ע"ש וא" אם בנר כן מלא מווו ולא חלחצנו ע"ש וא" אם בנר כן מלא מווו ולא חלחצנו ע"ש ומ"א ממ"א לא תשנא כור ב"מ פ"י מרעות ה"ה ופרמ שם: מלא תונו ולא תלחצנו יע"ש , וט"ש הט"א לא תשנא כר ר"מ פ"י מדיעות ה"ה ועכ"מ שם :

שאלה אותם דמורידים ולא מעלים המוזכר בח"מ תכ"ה וי"ד קנ"ה וקנ"ם אם גזל ממונו וקידש אשה אם מקודשת ובלולב אם יוצא וכדומה הרבה ואם יש לחלק בין ישראל אפיקורם לנו

: אפיקורם כהאי גוונא תשובה הנה בח"מ שפ"ח סעיף י"ג במסור אסור לאבד ממונו והר"ב כתב וי"א שיקת לעצמו

יונשון, הנה בה מישרו משנידים בשמו שמו לאבו משנו והרב כתביי א שקת לעבם. שרי א'כ בכל אותם המורידים ולא מעלים אם נופן הפקר כו אין כאן גול ושמא המחבר מודה לוה דלאברו דוקא אסור כנראה מדיש שם אות ידו ואף את"ל דיש חולקין בדבר מידי ספיקא לא נפקא. ומיהו גר אפיקורם כה"ג דאין לו בנים דהוא מאותן שאין מולידים פ"ד וכ"ש כר ויורשים אין לו י"ל לכ"ע מותר לאבד ממוגו ביד דל"ש יכין רשע וצדיק ילבש דלית ליה זרע ויורשים אין לו . ונ"מ סובא בקידושין ישאר מצות כדכתיבנא עיין ב"ק קי"מ א' וי"ד ק"ס לענין ריבית ואין אין לו. וג"ם מובא בקידושין ישאר מצות כדכתיבגא עיין ב"ק ק"ם א' וי"ד ק"ם לענין ריבית ואין להאריך: וכ"ז ש מי שממא לחבירו כוי עד ואם לא חור מכלימין ברבים לשון הר"ם ז'ל פ"ז מדיעות בה"ז והלכה ח' ומ"ם צ"ע דשם חילק בין דברים שבינו לחבירו אין מכלימין ברבים (עכ"ם) לעולם ובינו למקים מכלימין ברבים והמ"א כתב סתמא. ודע דהמלבין פנים ופ"כ בה"ח מכאן שאסור בלאו ולא תשא עליו חמא וכ"ב הר"מ בפתיחה זי שלא להלבין פנים וכ"כ בה"ח מכאן שאסור להכלים ישראל וכ"ש ברבים ומ"ש לפיכך צריך ליזהר שלא לבייש ברבים היינו זהירות יתירא דאין לו חלק לעוה"ב ברבים ומ"ש רש"י ויקרא "ם י"ז שלא להלבין ברבים כאלו אמר לא תוכיחנו ברבים ודואי יכלים אפדבר רכות ועיין רא"ם שם ובריבת נמ"א ביארתיו. ומ"ש רא"ם הוא הברבים ודוא יכלים מבדבר רכות ועיין רא"ם שם ובריבת נמ"א ביארתיו. ומ"ש רא"ם הוא הכנים "ברבים דורא יכלים מבדבר רכות ועיין רא"ם שם ובריבת למ"א ביארתיו. ומ"ש דא"ם הוא הכנים ברבים ביצר עו בללו נוימר בהנמ"י פ"ר מדינות אות ד' דתמיד לרב פ"א מיכיחי ולא יותר ולחבירו עד הכאה או קללה ונזיפה בהנמ"י פ"ר מדינות אות ד' דתמיד לרב פ"א מיכיחי ולא יותר ולחבירו עד הכאה או קללה ונזיפה יע"ש. ומ"ש דמתר לשנות עא"ר ב' יבמת ס"ר לובוח עתיד הוא יע"ש וע' מהרש"א ה"א כ' באמת זבח (שמואל א' מ"ו ב') רק שאמר שהליכה היה לוה א"כ היה לשעבר. מ"ש במסכתא פוריא אושפיזא עח"מ רס"ב בסמ"ע מ"ב ס' אליף אלף פיך לומר אוני יודע, אושפיזא לימוד, פוריא. וע"ש אושפיזא עח"מ רס"ב כסמ"ע מ"ב סי אלף אלף פיך לומר איני יודע, אושפיזא ,לימוד , פרריא . וע"ש הפרש בין רש"י לר"ם ואי"ה לקמן גבי אורח לא ישבח לבע"ה יכואר ובאחי יובף כתיב ולא יכלו דברו לשלום ב"ל הוכיחו אותו כ"פ על שהביא דבתם רעה ולא רצה לקבל מהם ולא יכלו א' בפה כפירש"י שם ובתרגום ולא צב"ו קשה קצת ועי רא"ם אין מקומי פה . כתב הרא"ש כי עמ"א ומ"ש אירח לא ישבח בע"ה וע' ערכין ד' מ"ז א' ועמ"ש אי"ה לקמן בוה ומה שהקשה ממסכת כלה בא"ר ג' תירוצים במס' כלה שקבלו ממנו אפי׳ לא יתלה באילן גדול ב' בעירובין מיירי ששמע מתם בא"ר ג' תירוצים במס' כלה שקבלו ממנו אפי׳ לא יתלה באילן גדול ב' בעירובין מיירי ששמע מתבם או אסור לשנות בגדול: (ג) סברת עצמו אוא"י מה אילן גדול ושמע מחכם יכל כי וצ"ע לרינא , ומ"ש חייב ליוחר באלמות הם דברי ב"א מרכו מורכה של מורכה של אות מורכה ב"א מייר ביותר בא"ר ב"א מדינות ב"לה ביותר ב"לה ביותר מורכה מורכה מורכה מורכה מה"ח ב"א מייר וומ"ש הייב ליוחר באלמות הם דברי ה"א מיינות ב"לה ביותר מורכה מורכה מורכה מורכה מורכה מורכה מ"ל מורכה מ הר"ם פ"ו מדיעות הלכה י' ומ"ש לה"ר ושקר שם פ" שביעי הא"ב. ומ"ש בשם ירושלמי הגמיף פ"ו מדיעות אות ג". ומ"ש כל המספר במובת חבירו בפני שונאיו הר"מ ז"ל פ"ו מדיעות ה"ד ורש"י בערכין מ"ו פירש"י אפר בפני איהביו הגמיף שם אות ה" וההיא דריב"ו באבות היה מוגה שבחם שלו חילול השם ולכך שואלין תחלה על זה ופ"ש הקורא לאכרתם וחשת כר חפר"ח א"ח פר פ"ו

שתקנוה וכפירוש הרבב'א בחדופיו סרך הרומה לאו לינול ידוו לחולין ומצוה כמי שחז'ל הקנוה: והצה הר'מ פ"ד מהכ'א ה'א ההם אוכל על עצמו בכ'ש ועב'מ שם ורפ'צ דעהרות במי'ע בם די'ל קרא בח'ב, אסמכתא ומדרבגן הוא על עצמו בכ'ש ואע'צ דעזבו גזירה לגזירה בהרומה דהוי כשין הדא מ'מ פְחוֹק כְבִילִם לא בזרו . ועיבולו במבקה אע'פ שאין ביישקה למלחה אים לכלן לחול ו ללכוך נפולה דעל עלמו בכלש וכמלש הכ"ח שם ה"ב ומ"ב הכ"ח בכ"כ החים" פסרום יוד א" ד"ה דאיכא יחע"ג די"ל החום" סיפרים דאין מיניק פון פומאת עימו לפמא אחרים והוכיחו בכיר דאין מסקין בעיני רפושית ה"ה טומאת עלמי וא כ קפה ממתני" דאיכא מסקין כו" אבל לרימ שסיפר איכל על עימו בכ"ש י"ל ה"ה מסקין ודאיכא מסקון היינו עם כשר שניש דמשיא היישקין מעשר ראשי ויל שמישף שמאה על שימאמי משמש היספה אבשר לא אמשקון וכפירש" דאיכא משקין עם בשר ראשון יבחידשיני הארשני: וראיתי להפרשה כתש פנימי ושירות מפושלים במים כיין המשרכין על המרק פה'ע כמו על

הפירות לית בהו תורת משקה ולא היי דבר שעיבולי במשקה צ'ע פובא דאפו מש"ה אין שם משקין עליהם לענין פומאה והרי ברפ"ב דפהרות הרושב וגריפין חשובי משקין אַע"ג חין שם משקין פניהם לפנין פומחם והאי בנים ב דפות וח בנופב ובנישן חשיבי משקין העיב דנקלפו טעם הפירי ומה בכך בנבחנה הברכה דבטעמא חליא מילחא וח"מ משקה הוי לענין פומאה וז'ע כעת . וער'מ פ"ם מה' פ"א ה"ב יע"ש . ועמ"א כאן אות יו"ד ואי"ה יבואר בם : זהא דחקנו נע"י לפה דוק' לא לחטי' בלוקין ואפי' פח באין מברכין המוזיא א"ל נט"י לריך עעם למה והנה בלבוש ב"א כ"א כ" באין דרך לאכול מיני דגן כ"א פח מש"ה לא הוצרכו נס"י כ"א

לפת שמברכין המוליא. ועל פירות כתב בס"ו דבאר פי**ר**ות תרומתן דרבנן והם דברי הרר"י בב"י והנה הר"מ ז"ל פ"ב מחרומות ה"א כובר כל פירות ד"ח יע"ש ובה"א רפ"א מעבר יע"ש לריך פעם למה ה'ל נע"י לפירות משום כרך חרומה והנה הלבוש ביד שליה כי"ג וי"ד משמע דפוסק כר"מ דכל פירוח הייבים מ"ה בהרומה ומעשר מבנין אב בהביא שם ועש"ך אות כ"ג וש"ז כ" וה'כ איך כתב כאן הפעם בס'ו דפירות א'ל נע"י דהוי דרבק וליע כעת ולבון הלבוש בי'ד בם הוא לשון הר'ת פ"ב מחרומות ה"א וה"ו : דרע בהכ"מ פ"ו מה' ברכות ה"א נקן פעם למ"ש הר"מ ז"ל. כל פת שאין מברכין המוליא א"ל נש"י יע"ש וי"ל לשיפחיה דפירות הרומתן מ"ה כמ"ש בפ"ב ה"א מתרומות ובהכרח דא"ל נט"י לפירות כמ"ש בחמש שיכות הר"ן ז"ל בהולין ל שאין הבע לא הזריכו נפ"י וה"ה בנגיעה א"ל נפ"י כ"א אוכל וממילא פת בכסנין וכדומו דכב במין קבע לח הגריבו גם י זה ה בנעים, חד כפי כ ח מוכר וממים פת בכבון זכריתה דלח קבע חימש עלייהו הוויין כפירות וכדאמרן: ודבר בשיבולו במבקה דלריך נע"י דווקט שבעה מבקין כ"כ הב"י דשהר מבקין אין מקבלין טומהה והנה אם נהמר מבום נקיות אף שאר מבקין כן וגם הר"א ז"ל בפ"א מע"א ה"ד סובר מבקין היולאין ע"י סחישה מקבלין טומאה שאר מבקין כן וגם הר"א ז"ל בפ"א מע"א ה"ד סובר ודוקא יולאין מעלמן אין מקבלין טומאה יע"ש ובהכ"ב שם הבלג אין אוכל ולא מבק עליו למשקין מתסמח סומחם משקין וח"כ פירות שנפלו לבלג ונכילן וחכלן חש"פ שיש עליהם שלג א"ל נע"י ובה"ה זיתים וענבים בלא הביאו שליש אין המשקה מקבל פומאה ונ"מ במרקחת עם סוקא"ר בזיתים קפנים כו' שה"ל נפ"י ומרקחת עם דבש הוי מבקה ויבואר אי"ה בפנים: וראיתי להמשנה למלך בה' ברכות פ"ד ה'א בסופו הביא הא דה' ברכות פ"ו הע"ו ופירש

בו ספק לא נעל כראוי הא ספק לא נעל כלל הוי כספק הינות בעירוב דספק דרבנן בר לחימרא וטיאא בירד לפביל נמי כה"ג בירד וה"י הם כראי יע"ב ומסתימת המחבר בק"ם מבמע ספק נעל ידיו או לאו נמי ספיקן מהור ועסי" ח"ט במ"א אות וי"ו ואי"ח יבואר עוד. והנה בהא דמם" ידים פ"ב מ"ד ספק טמאים טהורים ויש לי בהם הדהורי דברים והנני פורט" בעוק"י: דע דהפרב יש בין קודש לחרומה וחולין כמו באגיד כי לקודש סחם ידים טבילה בעוק"י: דע דהפרב יש בין קודש לחרומה וחולין כמו באגיד כי לקודש סחם ידים טבילה במהיי : דע ההגרם יש בין קודש נחרותה יוחונין כמו בחגיד כי נקודש כחם ידים פבנה דוקא במי מקים כבירה לעבילת גופו ולתרומה בנכילה בשאובין רביעית סגי ואף בידע בנגע בראבון לטומאה כי המים רביעית בב'א אין שם מים טמאים כלל (ובנגע בהם שלא כדרך כמו ביראה הרואה בהקדמה למש' ידים לר"מ ז'ל וע' בר'מ פ"ח ה'ז מה' שא"ה ובמקוואות בבבת י"ד ה' ד"ה עסקניות נגע במטופף ורבוחיו פירבו בטימהה (מ"ב רב"י לבעי עבילה חיינו וקיביית רב"י י"ל דבהה"ע ל"ש ומיזהר זהיר והכ"מ פי"ב מבה"ה ה"ג העתיק דברי הרח"ש הידים

פסקניות וכ"ב החי"ט ולא זכרו כלל מדברי הר"מ ז"ל בפירוש המשניות. ואמנם לקדש טבילה בעינן. זהיי יודע בהפרש יש בין הולין לחרומה כי הולין מים פמאים בודאן מהני לנט"י לחולין דאל"כ עתה שאנו פמאי מתים כלני ואין לנו אפר פרה בטלח הורת נטילה שכל מימוח חלושים טמאים הם אלא דנט"י לחולין משום מלוה נקיות כפי" חוש" הולין ק"ו א" או סרך חרומה כרש"י מ'ת כני בנפ"י רביפית יהיו פמאים הו שהורים ואלו לחרומה מסתברא ודאי דמים פמאים ראשונים לפשי לתרומה שעד עתה היו ידיו ספק ועתה וודאין והרי הר"מ ז"ל בפ"ו מברסופ ה"ז תביב ד' דברים במים הפסולים ולא חביב כמאים הן אמת שפי"א ממתוואות הי"א כתב אותן הפסולים לחולין פסולים לחרומה והאיבא מים פמאים וכאמור ל"ע :

בסופו כל אלו מדרבנן יע"ש. ומ"ש גנאי וקלות ראש רש"י יומא י"מ ב" שיחת הילדים ובאבות פ"ג נתנה תורה לפלאפי השרת ורב פנע פסנו : שיתת הילדים פירש"י

הלכות נטילת ידים

קנז (א) שעה ד' עמ'א ד' שעות ושש שעות זמניות הויין עסיי תמ"ג במ"א אות נ' ומ"ש מתעניות כ"ה ב' ברש"י ד"ה שכן מצינו באהאב בני מלכים עומדין בני שעות וממתינים שש ואוכלים יע"ש ואע"ג שבני מלכים עומדין בתחלת שעה נ' דאל"כ היאך קודין ק"ש כס"ש בחידושינו ברכות ועיין חה"ר מ"מ יש עומדים מעם סמוך למוף שעה נ' ואוכלין ממוך למוף שעה מ' ומש"ה כבר רבי יוסי שם דער סוף ס' שעות פורתא א'א לטין ומוכח מכאן דמכאן ואילך לאחר סוף ששות לא בתחלת ששות וע' אות ב' מוה. ועסיי רפ'ח ס'א בס'ז א' וא'ר שם ובסיי רמ'ב במ'א א' וא'ר ר ואי'ה שם יבואר: (ב) שעה ו' עס'א לכתחילה ואכל בתהילת וי ולא יאחר יותר מסוף ו' ועה"מ ה' דיינים יושבים שעה ר בב'י ובסמ"ע וש"ך שם: (ג) אכן לחמת עמ"א שלל בוה מ"ש הב"ח דלרט" פסחים "ב ושבת " א' פ" כזורק אבן לא מצלה ולא מוריד ווש מי שפורש דלא מחזוקו בר ודנא ז'לפי דרש"י גמי ה"ק דלא מצלה להבריא-איתו ולא מוריד ואדרבה משמרו שלא יתקלקל ומ"מ מוב יותר שימלאו יין והיה משובח יותר ועיין דרישה. ואקחה פת לחם ראשי תיבות למפרע התר הגורה קודם אכילה פן תבוא לחולי מעיים פרישה וב"ח: מ"ט" המהבר אם לא מעם מידי מצפחא א"י אם שתה בכלל או דוקא פת וכבוצה וכההוא דפת שחרות המתכר בסי קנ"ה ס"ב יע"ש זה: ה"ד"ן ש ערש"י קודושון ב" ד"ה בכסף ובשפר וד"ה בואה מעמא דב"ש בר" במשנה כסף שמר ובואה ערש"י כתוכות ג' ד"ה שווא פי' רבותיו פי' הר"ם פ"א מה"א ג"כ בי בשטחה כסף שטה וביאה ד"ת ורש"י שלל זה אדרבה הפרש בין כסף ושמר הרי מקודשה לאתרים בשכילו וביאה ד"ת ורש"י שלל זה אדרבה הפרש בין כסף ושמר הרי מקודשה לאחרים בשכילו וביאה התקרשי ומובן לי, ושמר ג"כ אין מפורש ונגדה המאורכה ב' פרוסות עלח"מ שם ולקבן י"א מעמא דב"ש וחיסר ב' השירות ביאה והבן מאוד:

קבר צריך לימול יד ימין תחלה עמ"א מפתכרא ודאי דבתר ימין ושמאל דעלמא אזלינן לא בתר

דידיה ועם ש בדוכתי מובא מזה וכאן אין להאריך: (א) יפול עם"א הם דברי רש"י חולין קל אי ובמ"ז ובא המדי חדש"י חולין לאו בני קבול מופאה נינהו ג"כ י"ל כמ"ש רש"י דלא מהניא בהו שני דאין עושה שלישי בחולין או י"ל דכאלו אמר דמומאה לא איכפת בהו דחולין דלא מהניא בהו שני דאין עושה שלישי בחולין או י"ל דכאלו אמר דמומאה לא איכפת בהו דחולין פסאין שרי לאכול וו"ל דרגילים היו לאכול חוליהן במהרה ולוה כתב דאין שני עושה שלישי פסאין שהי לאכול וו"ל דרגילים היו לאכול חוליהן בסהרה ולוח כתב דאין שני עושה שלישי בחולין. וצריך שישמול בי ידים ואם יש מכה באחת ולם במפה לא חיישינן עסי קס"ב ס"י ולענין לאכול במפה עסי קס"ג: (ב) ואינו קובע עמ"א מ"ש בד"ה ומ"ה בדף קכ"ו ב' דפוס ברלין בביאור כן דקבע סעודה נומל ב' ידיו ומכילא מברך עומ"י ומידו באין קובע סעודה קיי"ל דא"צ לימול אפי יד אחת דלא כרשב"י עב"י כאן וכבד"ה שם דבאין קובע סעודה הוי כפירות ומ"ש הר"ם רפ"ו דברכות ה"א (מ"ס רפ"ו) בב"י צידד בזה די"ל דוקא גמור ועמ"ז אות ב' בזה: (ג) פחות עמ"א הביא תוס' מוכה כ"ו ב' ד"ה נמלו ותוס' פסחים קמ"ו ב' ד"ה צירן ותי"ם פ"ב דמהרות מ"א ד"ה הכל. והנה מכשנה דמהרות מבואר דפחות כבוצה מקבל מומאה על עצטו אלא שמחלוקת הוא אי מ"ה או מדרבון ולפ"ז פחות מכניצה אם הוא דרבנן י"ל דלא גזרו בחולין משום סרך תרימה אי מ"ה או מדרבון ול"ל נות בי"ל דלא גזרו על ישנאל הרוב משום כהנים דמיצומא (ובה"ל בלה נחנו במיצומא (ובה"ל בלה נחנו מוס" במיצומא (ובה"ל בלה נחנו ביום ב"ר ביו ויש תבלין לזה די"ל דלא גזרו על ישראל הרוב משום כהנים דמיעומא (ובה"ג כתכו התום׳ ריש בתובות משום כהן יגורו על ישראל בכתולה עמ"ש בם פורת יוסף יע"ש) אלא דמש"ה אמר רבא חולין ק"ו א' מצוה לשטוע דברי ראב"ע וכפירש"י מן התורה ואע"פ שסיים אח"כ אסמכתא היא מ"מ יש כח בידם כה"ג לגזור גזירה לגזירה הואיל וידים שניות לתרומה יש סמך מ"ח משא"כ בפחות כביצה דמדרבגן א"כ י"ל דלא גזרו אמו תחומה דהוא גופא דרבגן בלא סמך ולפירש"י בשבת י"ד א' עסקגיות במקום מסוגף וגגאי לתרומה הביאותיו בפתיהה א"כ ודאי אך ככ"ש בעי ג"י לתרומה מה"ם גופא משום נקיות שלא ימאם התרומה דמוותר בכ"ש גמי וגגאי היא לתרומה ולא הוי גזירה לגזירה ש רש"י בסוכה משום נקיות דלכאורה מה אשמועינן בזה אלא וראי דאשמועינן דבעינן מפה

נטילה טמאים בלי ספק ובדרך נטילה טהורים ולחגאים טהרו בניים הראשוטים כן אמרו חז"ל) פי'א ה'א ידים מבילה ונטילה זה לקודש וזה להרומה ובפעם הטומאה לבתם ידים רב"י אם באה"ם כו") והר"מ פ"ז דטהרות מ"ח וזבים פ"ה מי"ב נראה בהסכים לרבותיו בל רש"י

הילה באכי׳ הריש ז'ל בתרואית של בער כלומר ואו או קתני הא ס'ם לחימרא ואפי׳ בידים פיצ מיד כתב ספיקו שהור אפי׳ יב במים שנעל כל הגך ספיקות שחיר והיינו כמביל מחום הריש במה בנול בל הגך ספיקות שחיר והיינו כמביל מחום הריש בסקרו חיל אפי׳ במקום אחר היה ראוי להומרא כאן הקילו יוחר ואפי׳ ס"ם לחומרא שיהור הוא וכמו שסיים הריש ז'ל פי׳ו מסיב הע"ז שכל ספק בבעהרת ידים שהור הוא וכו׳ בתב מפיקות ועתי׳ע פיד מיז דבהרית ואפי׳ הד'מ ז'ל יודה לזה. ובב׳ע ק"ם סי׳א מים ביש ספק כו׳ א"ו כו׳ כתב מילו כיל הלגוש ונתן פעם ספק דרבון לקולם לא בהקוח ובר׳מ פין מהיב לא כתב אין ואיו ואיו למה כ"ב המחבר ועמ"א אות ייצ. עמ"ש לקמן מזה: והבה יש פירוש רפושו של הפיקות ובר׳מ פין פירוש רסושו של השב המחבר ועמ"א אות ייצ. עמ"ש לקמן מזה: והבה יש פירוש רפושו של השי

לקולא לא בהקילו בכאן יותר משאר ספיקות ובר"מ פ"ו מה"ב לא כתב א"ז א"ז וא" למה כ"כ המחבר ועמ"א אות י"ב. עמ"ש לקמן מזה: והגה יש לימ ביות רבותיו של רש" ולפירשי בבת י"ד א" הביאופיו לעיל בילא בתוך הסעודה ועשה לרכיו ונגע במקום מעוכף לרש"י לריך ברכה ענט"י מבום סרך תרומה כי זה שיקר הפעם ולפירוש רבותיו וכ"ה עעם הר"מ ז"ל א"ל ברכה כה"ב דידים ס"ם לקולא הוא שמא נגע בעומאה בראבון ומש"ה ידים שמיות וכדאמרן: הא דכתב הר"ש בידים ס"ם לקולא לאו דאם חזקה להומרא לא מהני בידים ב"ח דידים ס"ם לקולא וש"ם לאות ה"ח וכפי הנראה במהלוקח במיה ובד"ע ק"ם ספק נעל לקולא וש"ם לאות ה"ח ומחה לא מבר דידים מים לקולא וש"מ בקו"א לכתובות דא"כ בספק עבל דמהני אף נגד חזקה כ"ם ""ב ובד"ע ק"ם ספק נעל לקולא וש"ם לאותר לא מהר אלמת מ"ם בריש להוב"ב ב"ח וב"ע ע"ם בקו"א לכתובות דא"כ בספק ממ"ש הרשב"א בתשובה ס" ח"א הבילותיו בבריי לי"ד ק"י בזה יע"ב:

"ר"ח נש"א רש"א הולין ק"א א" ד"ה נע"א הונהג"ה בחולין כ"ל ערש"י ברי"ף וב"י. לי העני יש בכאן קלת קוביות והכחורי דברים אמרתי אביהה וירות לי הכה רש"א בבת י"ד א"

"ר"ח עס"א המולין ב"ל הוב"ל המולין ב"ל ערש"י ברי"ף וב"י. לי העני יש בכאן קלת קוביות והכחורי דברים אמרתי אביהה וירות לי הכה רש"א המולה בי"ד הול הכיר הבותיו ע"ש וא"ל סרך הילין ב"ל הלוש במי פירות והבע בעודה ע"ש וחדא כו וב"ל מחבר בקס"ח ס"ר בשם הלן הובר היל לא מוכבר ולשעם גלא הרובה הכי מני וי"ל לא פלוג. והבור הייתי לומר דאין גורין גודרה לצוירה שלה בדרבון ועפר"ה י"ד ק"י ופרי בה וה"ל המובר ביות במוב במום ה"ל ה"ד ה"ד ה"ד הלות בדרבן דין חודה יש לה מובר למו בבל הי"ד ל" וברי בה וה"ל המוכר בלום לאו בבבת י"ה ל" לבשבה י"ד ל" וכור ביתוב להוב לא כום לה מל הפונ במיה לבור ביית למורה בלאים וע"ב במש מיתה ב"ב לה מלא הסור בבבת י"ה ל"דורה בחיב מיתה ב"בר להים לה מול ביש ה"ל בשיב ה"ה לא נורך גוירה לבור ביית למורה בלאים וע"ב בים למות בי"ב לה מלא השוב היום למותר בבבת י"ה ל"ד במיב ה"ה לא נורב ברמלים יע"ב ביום להיום ביוב להית בוב בליים ב"ב למות בלה במום ה"ה למותר בבבת י"ה ל"ד למותר בהוב הי"ה למותר ב"ב להיום במום ב"ב למות בלא במום ב"ה למותר ב"ב בת"ה לה בתוב ב"ל ה"ד ה"ה ל"ד הב"ב ה"ה לא נהוב ב"ב ב"א ה"ה ב"ב ה"ה לא במוב ב"ל ה"ב ב"ב ה"ה לא במוב ה"ב"ב למותר בל ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ב"ב וגזרה לגזירה כה"ג בחשם מיחה. שוב ראיתן שדבר זה לא ניתן להאמר כלל הדא דמבואר בבבח י"א ב" דאף בחיוב הקילה לא גזרו גזירה לגזירה בכרשלים יש"ש י ושוד אם אתנו רבק שבירה לגזירה בחשש מיחה. שוב ראיתן שדבר זה לא כיתן להאמר כלל הדא דמבואר בבבח י"א כי שייל דלאי בבילות כזה אפי" הדא לא לקי מ"מ מיינו דאתנו להקל בספיקו של אים של לחייב מיחה של אוני במולה הרושה שמאה מדרבנן (שיין בשירם א" מתרומית הא"ב יכרודשיו שבת בתבני שוב לאה: בדברי קדבו של הלפש ב"א מתרומית הא"ב יכרודשיו שבת בתבני שוב לאה: בדברי קדבו של הלפש ב"א מתרומית הא"ב יכרודשיו של השקם האים האלו ואסתכום אהלי קדם של לו שיון דק כמו שאביך כהב ז"ל שבקפיות ובמא נגשו בשומאה ולאו אדעתיה ואסתכוהו אקרא דבנטילת ידים לבדה ישהכו דברי ובכי וכיון בחייבו הא"ל ואסתכום אהלי קרא ים לנו שיון דק כמו שהציד כהב ז'ל עבקניות ובמא נגשו בשומה ולהו אדעהיה ואבמכוהו אקרם דבנטילת ידים לבדה ישהרו דבתיב גבי זב כי וכיון בחייבו הז'ל ואבמים אחר במיכח חיבין מן התורה לבמוע להם ועובר על לא חסור ע"כ ראה כמה עמקי מתבביתיו ז'ל . לקים פירום הציהיו בל הב"ד אל וכמ"ם הראם שיב בבחות הב"ד הלא מבים שינים בברכות בפירם הולין מוה לבמוע דברי ראב"ע וידיו לא בפף ולא אמר אסמכהא והמקדבתם בברכות ב"ש אלו דברים כקופיית הרבב"א בתה"א קנ"ו ב' (עמ"ב בפתיחה) ש"מ דרבא בא לחרץ קופיית רש"ד אלו דברים כקופיית הרבב"א בתה"א למוך דניה בבב היד של הרבע מותב בפולה ומבלה למם" ידים להודיים במותב הרבע מותב בפולה ומב"ח הוא מביע בפילה ומב"ח מלון מותב בפולה מקופיה אותב בפולה ומב"ח בל בפולה מותב בפולה ומב"ח בל הרבע מלון בחוב באלו במשלה ומב"ח בי בנפילה לבדה מותב בפולה הלא בות בפולה הלו בות הרבע המותב בפולה הלו היונו המוך המותב בפולה לא קלי מדבע הרבע הביע מל המותב המון מלו בכרוכה לבדה מותב במותב המותב במות הביע מתור בפנילה לבדה מותבה בתותב המותב במות הביע מתור במון מלום ברולה במות הביע מתור במון מלום ברולה במות הביע מתור במות הכולה לא הביע מתור במות הביע מתור במון מלום ברולה במות הביע מתורה במות הבמות הביע מתור במון מלום ברולים במותב המות המותב המותב המותב במות המות המותב המותב במות הביע מתור במות המותב במות המותב במותב הוות המותב במותב במות המותב במות הביע מתור במות המותב במות הביע מתור במות המות המותב במות הביע מתור במות המותב במות הביע מתור במות הביע מתור במות המותב במות הביע מתור במות הביע מתור בית הביע מתור במות המות המותב במות הביע מתור במות המות הביע מתור במות המותב במות המות המות המותב במות המותב במות המות המותב במות המותב במות המותב במות המותב במות המותב במות המות המותב במות המותב המותב במות המותב במות המות המותב במות המותב במות המותב במות המותב במות המותב במות המותב במות המות המותב המותב במות המותב במות במות המות המותב במות המותב במות המות המות המותב במות המותב במות המותב המות המות המות המות רבה דמנחו פפך ודין נח בפף דדי בכך בנפינה נבדים (נבדה נקיבה הנפינה קחי נח הידים ונח נפו דחיכ כבדם מו נבד מינ והבן) ומ ש נייטין מן החוכה כפיפשי הופן הסמכתה כזו יוחר המורפ זה מה ברלינו לבאר בכאן עמ"ש בפחיחה מזה באורך: (ב) א"צ עמ"ז אפבר דסובר עיסה ואח"ב סופננין מפוגן במון ובדומה דין פח כסמין יש לו ובקבע מברך המולים ושנט"ז וא"ב מביו ובמ"ש בס"ג וכ"כ הלבוש דפחוח מכזית א"ל נשילה כל דלא הוי בישור שעים ובמ"א וב"ל בוש בכ"ג וכ"ל בוש מברכן עלי אבל אפילה בלא ברכה לריך. ועב"ז לבון הרוקח ברפ"ג נומלין ידיהם למיבול בני ומברכין עלי אבל אפילה בא מבינה בא מברכין במ"ב בכלה ומברכין עלי אבל אפילה בא מבינה במ"ח ד"ל ולין דהוא מיות במינה בא מבינה במ"ח ד"ל ולית דהוא מיות הבביל מלה כזית אין מברכין כמ"ב בכלה (עמ"ש במ"א ד") ולית דהוא מיות הבביל מלה כזית אין מברכין כמ"ב בכלה (עמ"ש במ"א ד") ולית דהוא מיות הבביל מלה כזית אין מברכין במ"ב בכלה (עמ"ש במ"א ד") ולית דהוא מיות הבביל מלה כזית אין מברכין במ"ב בכלה (עמ"ש במ"א ד") ולית דהוא מיות הבביל הלה בעל בחית מבוניה א"ל נשילה בשלה במ"ח ד"ל בשלה וברכית ה"ל בשלה במ"ח ה"ל במ"ל במ"ח ב"ל במ"ח ה"ל בשלה במ"ח ה"ל במ"ח ה"ל במ"ח ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ח ה"ל במ"ח ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ח ה"ל במ"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל במ"ל ה"ל במ"ל במ"ל ה"ל במ"ל ב"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ב"ל במ"ל ה"ל ב"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל במ"ל ה"ל ב"ל במ"ל ה"ל דתמיה דעל פחות כבילה אין מברכין כתב דעל בחית כזית בשיפת באיל נפילה כלל כמבוחר בפוכה כ'ו הוכלין עראי חוץ לכוכה ופחות כ ית ודהו הכילת שרתי הוי ה'ה לענין נפ"ד לא

והמעם משים נקות אמו תרומה דגנאי הוא כו' ורשי לשימתיה הולין ק'זו כ' ד'ה התירו לאיכלי תרומה כהנים כו' אף להולין עמות מדלא נקים לתרומה הא לחולין גמור שלא עמות אף כהן לא התירו וההוא דרוצ נתנו לו חולין נמור (דעמות היינו שכהן אומר או מחשב שיהיה נתפסין בקדושת תרומה) מאחרים ומשוה מפת א'צ דאין שני עושה שלישי בחולין גמור אלא משום נקיות כמי שכתב אמי סדך כוי ומוכח כן דאלים רק חולין עמ'ת כתומי יקשה הא כביצה בעי נמיי והא התירו מפה כוי כמ"ש התומי סוכה כיו א' ד'ה הא (ולא הונח להם בתיי ולמעמך כמו בחולין כ"ז ר'ה מאי לאו דהא דחי לה כן) ועתום' יומא עים ב' ד'ה והא והכן. ומקום הספק של רוקת אי לרו של אל אור היה הדיל הדינו שהיה איספנים ומעונג או כתום או כפירשי שבת ידי א' וע" א'ר רכש'י משום נקיות לבד הינו שהיה איספנים ומעונג או כתום או כפירשי שבת ידי א' וע" א'ר וספר חשר משה ואין להאריך: (ד) פחות מכזית עמ'א הארון ז'ל הקשה על המחבר דפחות מכוית דינו כמו פחות ככיצה והרוקה ס" רפ"ג כתב בסידור הגדה נומל ידיו למיבול שני ומברך דעל כזית מצה א'צ נמילה דפחות מכזית א'צ נמילה כואמרי" בסוכה וברכות ובס" שכח כתב דעל כזות מצה איצ נשיקה דפחות מביות איצ נסינה כראמירי בסוכה וברכות ובסי שכיח כתב פחות מכביצה איצ נמילה פחות מכביצה איצ נמילה באם מצה מצה כיות בעי ומתרץ הרוקח קושית התום פסחים קמיו בי דיה צריך יע"ש ולפיז למיש בהלח דמספק נופל ולא מברך היה בפחות מכוית נופל ולא מברך ומיש בסוכה היינו פחות מכביצה נפלן בספה משום נקיות בעלמא כפירש"י עכ"ש באות הקדום. ולפיז קצה סותרין דברי הרוקח משכ"ח לרפיז, עיין נ"ץ שהאריך. ו"ל שלא סתרי אהדדי דברפיז, ה"פ דפחות מכביצה איצ נפולה דוקא כ"א מפה סגי (וסובר הרוקח כתום" יומא ע"ם ב"ד"ה הא דחולין אף כהן לא התירו בספה) ולא החומרו פות מכביצה הא בכנצה בי עומיי במים דוקא ולא ספה וביון דפחות התרוו בספה. הוא החומרו פות מכביצה הא בכנצה בי עומיי במים דוקא ולא מפה וביון דפחות מכביצה התירו בספה) ולא החומרו פות מכביצה הא בכנצה ביע נומיי במים דוקא ולא מפה וביון דפחות מכביצה העומרו במות המותרו במפה) הוא החומרו פות המרוו במותרו במפה מותרו במפה התירו במפה לא שונים בתביד הוא ביותרו במפה מותרו במפה התירו במפה מותרו במפה התירו במפה התירו במפה מותרו במפה התירו במפה מותרו במפה מתרו במפה מותרו במפה מתרו ביותרו במפה מתרו במשו במפה מתרו במפה מתרו במפה מתרו בתרו במפה מתרו בתרו במפה מתרו במפה במפה במותר במפה מתרו במפה במפה מתרו במפ מכביצה סגי במפה לא שייך לברוכי ענ"י דונמא לדבר ממיל מים קודם תפלה ד<mark>אין מברך ענ"י</mark> לדידן הואיל ודי בנקיון עפר עס" ד" וו" וב"י ושאר פוסקים ה"ג כן אלא דקשה א"כ בתרוסה **אין** מברך ענ"י ואיך תקנו בחולין ברכה. ועמ"ז אות ג" מ"ש א"ה בזה: (ה) דבר שמיבולו עיין מ"א מברך ענ"י ואיך תקנו בחולין ברכה. ועפ"ו אות ג' מ"ש א"ה בזה: (ה) דבר שפיבות עין ש"ה אפשר המעם מלתא דלא שניחא לא גזרו רבנן ואפ" מוצץ תירוש ויצהר עמ"ש במ"ז דהיו והכן: כתב א"ר אות ד' האוכל פת למתק השתייה א"צ נמ"י שות רמ"א ה' וראיה מרי"ב דאין מברך המוציא שעיקר פופר יע"ש והנה אוכל פת שלא יויקו יין שרף אף שמובל פת בי"ש לא הוי מיבולו במשקה כי י"ש מי פירות הוי ואף שנותן שמרים ומים לתוך המאל"ץ מ"מ בתר רובו הוי מיבולו במשקה כי י"ש מי פירות הוי ואף שנותן שמרים ומים לתוך אוכל ימעם ליש במומאה

היי מיבולו במשקה כי יישם פיוות הייוא, שנותן שפרים ומים לתוך וממא כ שם כמי האלינן בכל ונתבמל במי פירות ואין מקבל מומאה (ואפי אי ג'ם ייל חיך אוכל ימעם ליש בסומאה וכה"ב באיסורי הנאה ועמיש בפריי לי"ד אין מקומו פה) ועוד שנשתנה מעמו לגמרי אבל המובל פתו במע"ד הוי מיבולו במשקה ודאי צריך נמ"י. ועמ"ש עוד מדינים אלו באות ז' א"ה מוה: (ז) משקון עמ"א נקים פי התום פחתים קמ"ו אי ע"ש ומש"ח נמ"י בלא ברכה עמ"ש במ"ז אות ר עם רוד. והנה סיבולו במשקה מסתמא אין שותה רביעית מהמשקה בכא'פ ע"י מבולו "ל לפסול גויית עכ"פ שיעורו ברביעית עתוסי פסחים ידר א' דאיכא משקין כי וכ"ת לא פלוג ל בתקנתם א"כ כ"ש אוכל פחות מכביצה ולמה מסופק המחבר בס"ב וכפי זה יל צדק המ"ז ז"ל נסבה כו' וו'ל שאין שכוח בינינו ע"ד פ"א ס"ם. ודבש דבורים אין לו לווי ומ"ש במשנה ד' דפ"ד דמכשירין דבש דבורים שם הוצרך לחלק בינו לצרעין שיש לו לווי באמת עיין ר"מ ור"ש שם וע" מ"ז אות ה' והלווי שם דבורים למעם צרעה הוא שם במשנה יע"ש בר"מ מ"ש דבש מרקחת דלא כמ"ז ז". ומרקחת במוקא"ר פשום דאינו משקה מ"ש שמן ודם וחלב כו' עכ<mark>ים פ"ם ממ"א ה"א ועיין</mark> פיג דמהרות וציע כעת ועמיז אית מי לענין חמאה והוי יודע חלב האשה משקת חלב ממאה אפש לאו משקה כמו דם מטמאים עיין פ"ו מ"ז דמכשירים וברים פרק עשירי ה"א מטא ושם נאמר בהל ד' מי החלב הרי כחלב ומימי החלב אני מסופק עייד ס" פ"ז ס"ח ופ"א ס"ה וברש יפסחים קט"ו א' שטיבולו במשקה ירק בכיתה אפשר כיון לנסיובי דחלבא ואפשר כוונה אחרת שלית מעם שיפטול ולהוך האוכל לר"א כותה דאמרינן בפסחים מ"ג הנח לכותה דלית כזית כא"ם ופסול נויה ברביעית והכן: (ח) דם עמ'א אי לאו דמסתפינא מחבראי וכ"ש מרבותי הייתי אומר לכאורה דיצויר כה"ג שנתכמל דם בהמה בס' ברגים וחגבים ותחיה זאת הסברא בנויה עמ"ש הרץ ז"ל בהא דאין רב למנגמל דם ורבגן עולין שאני היינו ששניהם היותר ואין ניגוד ביניהם אין מבכל זה בהא דאין דם מבפל דם ורבגן עולין שאני היינו ששניהם היותר ואין ניגוד ביניהם אין מבכל זה אז אק לרבגן (ובפריי ליד בשער התערובות דברנו מזה ולקמן בהלכות פסח א"ה יבוארי מזה) ואיכ אף לכאי דקייל דמי פירות בתר רובא אזליגן אף להר"ם ז"ל בפס"ז מס"א ה"ד זה באינו מינו מה שא"כ מין במינו כת"ג א"כ מכשיר המעם דם שבתוכו ומתממא ושפיך יצויר דם סיבולו במשקה ובהיתר כידמכין, אם לא שנאמר דבתר שמא אולינן ורם דגים שם לווי יש להם לא דם מהם זה והיתר כידמכין, אם לא שנאמר דבתר שמא אולינן ורם דגים שם לווי יש להם לא דם מהם זהו מין בשאינו מינו באפשר. וחלב מממאים בנתערב כהיג במהורים יש לעיין באוכל משום פקוח נפש. ומיש רפואה ופקוח נפש לכאורה דם שמלוח דרבגן ושרי לחולה שאין בו סכנה כמבואר בייד קנ"ה ס'ג ולומר דהואיל עיקרו מד"ת מחמירין ביה מגלן זה. ומ"ש שיש מקילין בנמי לפיבולו במשקה עמ"ו תע"ג ו' החמיר וע' לבוש ויראה ודאי דלמאן דנהוג נמ"י צרך כל בנמ" לפיבולו במשקה עמ"ו תע"ג ו' החמיר וע' לבוש ויראה ודאי דלמאן דנהוג נמ"י צרך כל דיני נמיי כמו לפת רק שאין מברכין ומאן דכריך ידית במפת או בתי ידים אפשר דשרי ויש לסמוך על הר'מ ז'ל בזה עמי' קס'נ במיא א' ואי'ת שם יבואר עמ'ש בסוף האות מזה איה דוה מעות : ובחידושינן חולין פב'ה כתבנו דהמסבל צנין במלח ממים יש לימול ידיו דהוי מיבולו במשקה

ובחידושינן חולין פליה כתבנו דהמסבל צנין במלח ממים יש לימול ידיו דהוי מיבולו במשקה עסיי קים סייב דמלח הוי כמו מים לענין מבילה ובתסיב במיא ז' מלח שלנו מים ומלח שחופרין הוי פלונתא ובנמילת ידים הוי סים לקולא ואי אם הריא זל יחלוק בזה ולופר הא שרקעתא דמיא זלו מכלי עסי קים סייא דהתם בחד ספק דרבנן לא בס"ם לקולא וצ"ע עפ"י דמ"א ה"ב בר"מ מלח צ"ל שחופרין וצ"ע: "עוך אשוב אל מ"ש למעלה בנפל דם בהמה לדגים ועתכמל בס" לענין איסור דלענין משקה כיון ששניהם היתר תו אין מבמלין אין נראה כיון דמתחלה ה"ד במים שנפל להרבה מי פירות להר"מ אין במל ולהר"א במל ובשאר ז' משקין אף הר"מ מודה דמכמל ע"ד"ר "ז ושפיר עבירנא דסתפי : [מ"ד"ה למ"ש המחבר ס"ה בצלי יש טי שניאה מדברו משמע דלא ברירא ליה כ"ב ד"ל דמוהל היוצא אחר צלייתו נמי דם הוא ע"ד סיי ס"ם ס"מ וכ" בשם דר"מ ז'ל ומתירין אנו המוהל דם שמלחו דרבנן וכולי האי לא גזרו ומ"מ משקה הוא א"ב בשם דר"מ ז'ל ומתירין אנו המוהל דם שמלחו דרבנן וכולי האי לא גזרו ומ"מ משקה הוא א"ב בעם ד"ת בניות ד"ת כהר"כ מ"ב בצלי : משמע פרות דעראי לא בתיוחה כתבנו דבי"ד של"א סעיף "ג משמע דתרוםת פירות ד"ת כהר"ם מ"ב מה"ת הא"ב והלבוש בביאור כ"ב קשה יותר והמעם בפרות דעראי לא גזרו ומש"ח הוציא הר"ם מה"ת הא"ב והלבוש בביאור כ"ב קשה יותר והמעם בפרות דעראי לא גזרו ומש"ח הוציא הר"מ מה"ת הא"ב והלבוש בביאור כ"ב קשה יותר והמעם בפרות דעראי לא גזרו ומש"ח הוציא הר"מ (a) לפירות עם"א כפתיחה כתבנו דבי"ד של"א סעיף "ג משמע דתרומת פירות ד"ת כהר"ם פ"ב מה"ת הא"ב והלבוש בביאור כ"ב קשה יותר והמעם בפירות דעראי לא גורו ומש"ח הוציא הר"ם משמתיה דפת כפנין דעראי הוא נמי אין חייב בנס"י עין בתה"א קנ"א בכ"ה ומ"ה יע"ש. ומ"ש מתם ידים כשירות לברכה עיין בתה"א קנ"ו ב' בד"ה דאיק לה מפסחים קס"ו נוסל ידיו במיבול שני הא ברכה א"צ והנה במיבול א" י"ל שכבר בירך ה"ח כאן י"ל א" מוציא חבירו ככס" רי"ב א יותא וראי דאפי ידיו נגעו במקומות מהנוף כל שאין צואה הרחור מותר כה"ג עמ"ו סי ס"ב א": א" והא ודאי דאפי ידיו נגעו במקומות מהנוף כל שאין צואה הרחור מותר כה"ג עמ"ו אן מתממאין וככ"ט המ"ו איות ח"ל בתולץ אין מתממאין וככ"ט המ"ו איות ה"ד כדוילקון להר"מ שאר משקון אין מקבלין מומאה ולהר"א מקבלין וואין הפרש בין ז' משקון לשאר כל שיצאו מעצמן זעת הוי אפי. בתירוש ויצהר וע"י מחימה אף שאר מקבלין מומאה ואמנם ההפרש בין ז' לשאר בצירוף יע"ש היים ב"א דתרומות מ"ב לר"א צ"ל לר"י אין מממא היינו דאין מכסקף רן מקום מבירוף יע"ש היים ב"א אינו או מראה ווא" ברואל משיחה בבניה? אינות הנו מותר מסתימה בבניה? אינות הנותר מסתימה בבניה? אינות הוו מכולף או בבניה? בינות מ"ח אינות במתומה בבניה? ין בסחימה הא להכשר מודה ליה להר"מ ז"ל שאין מכשירין מ"מ האדון ז"ל באות ר תפס פ מקבלין במתימה הא להכשר מודה ליה להר"ם ז"ל שאין מפשרין מ"ם הארון ז"ל באתו "ה בכול התח"ל המהום "דפיסלין לאדם כר עיין לבוש "בהנ"ה שוב ראיתי שו"א ראם אין מכשרין דלא הוי בכול משקה אשר ישים במיין דלא הוי בכול משקה אשר ישים במיין בלל משקה כל הפוסל כר והר"א ז"ל אמר דע"י סחימה כעיקר הפרי חוי ואוכל לא משקה א"כ א"צ נמ"י להר"א ז"ל ואם שקשה מפו"א דתרומות מ"ב כמוני פעמים הא נפ"ד דמכשירין מ"ד י"ל שבעת משקים מנו להכשיר דשאר מי פירות להכשיר לא כר מ"מ כן הוא והבן. אבל מ"ש האדון ז"ל דוקא דם שחימה מכשיר חולין ל"ג הא קושיא וכ"כ הר"מ ז"ל מ"ל רמ"א ה"ג תשצית הכשר תדי כמי פירות ומ"ש משקה ע"י בישול סמ"ג המחרות הרומב

בתנו כיא בתובע לאכול הא עראי לא ועיים בפתיחה למ"ד תרומת פירות ד"ת הטעם דא"ל נפיד כ"א לכת בהוא קבע וכת הבאה בכסנין עראי הוי כמו פירוס כמ"ש בבד"ח בקה"א קל"ח א' (ד"ב) וא"ש דאל"כ כפל הוא והיל"ל דעל כוית א"ל נטילה כמבואר בסוכה כו' ש"מ תרתו פיכהן כזית ה"ל נפילה בברכה ופחות מכזית הין לריך נפילה כלל והם שהוא קלת דחוק נ"ל להקי דברי חז"ל הב"י ופ"ז כיון לכהורה לזה כפי דעתי ההדיוטית במלח אבל בפחות מכזית פי" לחקי דברי חז'ל הב"י ופ"ז כיון לכחורה לזה כפי דעתי ההדוטית במלח חבל בפחוח מכזית פי"

על מלח דעל . ופחוח כבילה קייל דמברך במנ"ז ככי" קפ"ד ס"ו דמוי שביעה מדרבגן עכ"פ

והפסק הוא הואין מקבל טומאה והגן זה: (ד) באחד עמ"ז הביאו פירש"י פסחים

קפ"ו ה' הנה ה. עין בלבון יכאה בטובר ד' פירושים בכאן א' פירב"י מבקה הירוש וילחר

הרומה מ"ה וטיבולו וגע בידו (מבה"ל בזיתה) ומבום ח"ו גזרו אף שאל משבקי והא

דלא גזרו על פירוח "ל מבקיו ראבונים וו"ב רב"י מטמא מבקין החלה ובהג"א בס מביא

ככלאה דעת הכר"י הואיל ומשקיו עלולין מקבלין שלא בהכבר ונעשים ראבונים גזרו בהן

נפילה ודעת רי"ו מבום נקיות הואיל ונוגע בידו במבקה מאום יותר ודעת החום" שם מבום

שלא ישמא גופו אה"ב הבל בב י כישמע דעת הרר י ורש"י חדא הוא וכפי הנראה דה"פ דבר שפיבולו במבקה פירות וכדומה החמירו מבום סרך הרומה הואיל ואים ביה מבקה ג'כ התמירו בהגך פירות כמו בנהמא וכנראה מהום' בם לרב"י וא"כ אין צורך לומר אפו תירוש ויצהר מ"ש באום ה' על הלבוש יע"ש ועא"ר אום ע' יע"ש. והנה לרפ"י צריך ברכה משום סרך תרומה (ורכ"י כהג יר כן והרימה בירק אפשר דאין אפי" מדרגנן כ"א מעשר ועוד אוכל דבר שאין בו כלל הרומה ומעשר אפ"ה כל שפיבולו במשקה אריך נפילה והבן) ולהום" משום שלא יפסל גופו א"ל ברכה דלהו משום קדושה ונקיות הוא והוי כמו ניקור הלב וכדומה דאין מברכין גם עתה כולנו פמאי מסים וליש זה כלל. וכִיין כשב משים נקיות א'ל ברכה (וחולק עם התום' כי ם' ובכ"מ פ"ז מה"ב הביחו לשון החום' ורש"י יע"ש. עמ"ש אי"ה באות וו"ו. ומ"ש דבש דבורים לאפוקי לרשים כלומר דסתם דבש מיקרי דבורים ולפעמים אומרים דבש דבורים בפי" משא"כ שם לווי א"א כלל כ"א בלווי ועמ"ש אי"ה במ"א אות וי"ו מזה : (ן) גמוילה עט"ז הביא דברי רי"ו ולא הוי סכי קולי דסתרי אהדדי די"ל עיקר כרש"י וחוש' ולברכה מחמירין ולא מברכין רי"ו ולא הוי סכי קולי דסתרי אהדדי די"ל ליי וכם טוי עבר קום יוטתר יוארי זי כ שיקנ פכט יונים ופפכט מחמרין יופי שפכל גופו משים שמר משקין הוץ מז' משקין איל נטילה גם א'ל ברכה ולרי'ו אף באר משקין חוץ מז' מריך נט"י ועמ"ש באות ד'ה מזה ול'ע. ועמ"ש במ"א וַ' א'ש כפי מ"ש באות ג' ואין להאריך. ובקט"ג אות ז' בשם המום' נקיות ובתום' פסהים קט"ו שם כחבו מש ם שיטמא לגוף ומש"ה האידנא אין מברכין: (ז) רק עט"ז מסקנא ל"ד אלא הדהיין מדהי כן ועסי' תע"ה א' וא'ר כאן יו"ד. גם י"ל דשם חשש דיבוא לבקועי כוליה כדי שימות הקפא משא"כ בעלמא אין חשש מרקהת בדבש דבורים כחב דהוי משקה הואיל וע"י מעשה שמרסק מחלות אין מועיל אח"כ מרקהת בדבש דבורים כחב דהוי משקה הואיל וע"י מעשה שמרסק מחלות אין מועיל אח"כ <mark>מעשה להיוח אוכל כ"א מחשבה מוליא מידי מהשבה אבל מעשה אין מוליא ממעשה באיכלין <mark>ועמ"א אוח ז' כתב דהוי אוכלא (ע"ס פי"א ול"ל פ"א מע"א הי"ח) ז"ש למה חשבו התנא א"י</mark></mark> <mark>דהתנח בפ"ד דמכבירין מ"ד חשבו דבש דבורים בפ"ע משקה ועל הש"ע שפיר קחמר דאיך</mark> כתב טיבולו במשקה בדבש כו' . דבש דבורים דוקא הא גזין ולרעין טהור ומותר באכילה מכפירין כ"ו מ"ד . ואי"ה במ"א אות ז' יבואר עוד מזה : (ח) ובשר עט"ז מוהל מבשר לאחר ללייתו הין בו דם ומי פירות הוי ואין מכשיר ומפמא ועמ"א אות יו"ד מזה ואם נתערב מעע מים עם מי פירות ע' ר'מ פט"ז מט"א ה"ד להר"מ במים טמא ובשאר הולכין אחר רוב והר"א ז'ל חולק ועה'ר אות י'ז הביא חוספתא דפ"ב דמכבירין הובאה בר"ש שם . יע'ש היטב ולפ'ז ה'ה כאן כ'מ זה ואי'ה במ"א ז'ח יו"ד אבאר בזה : (ט) ותבשיל עט"ז עמ"א יו"ד ייל בסבשל הוי המשקה כאוכל ושם יבואר אים ומ"ש מפוגן בחמאה כו' היינו אע"ג דחלב קרוש בחישב הוי אוכל לא משקה כשנימוח הוי משקה ער"מ פ"ח ה"ב ופ"ש ה"ב ממ"א ולפ"ז באוכל מבשיל טיבה בהמאה קרושה א"ל נע"י ועמ"א אות ז' משמע דחלב אע"פ שנימוח אח"כ אין לו דין משקה וא"כ אפשר ה"ה המאה שנקפה ע"י מעשה מלאכתיי ושם אי"ה יבואר :

(י) השותה עט"ז דאם נגע בידיו בותה מנהר לריך נט"י (דלא כמ"א י"א) וכמ"ש ב"י בשם הר"ן הכיאו באום ט" ממילא באוכל (דבש במפבל אלבעו לריך נט"י ומבמע לכאירה דב" ידיו לריך נט"י דומיא דבותה מנהר (וי"ל בותה מנהר ובותב בכף ידו ולא כל היד ומש"ה לריך ידין כרוך נע"י דומים דשותה מנהר (וי'ל שותה מנהר ובוחב בכף ידו ונח כל היד ומש"ה גריך עכ"פ ידו ומח המבד לליד עם אל נש"י ול"ע.

וע" בתה"א ק"מ ובד"ה כ"ח יע"ש ואין להארוך: (יא) ואש עש"ז מיקן בזה קושיית המ"א

נע" בתה"א ק"מ ובד"ה כ"ח יע"ש ואין להארוך: (יא) ואש עש"ז מיקן בזה קושיית המ"א

בקנ"ט בי"ג אות כ"ה דלכראורה המהבר והר"ב סותרים מכאן לשם לז"א דיעבד מהני שא"צ

בכרה הבל אה"ל דלריך נט"י שנית ועמ"א אות י"ב בזה ויבואר שם אי"ה בזה: מ"ש המחבר

בס"מ לריך ליזהר לריך התבוננות בו ע" מום" טופה ד" (א"ר כ"א) פירבו מולא ממיד נעקר

מהעולם ע"י עניות ועובר לפעמים הייב מיתה יבכנו נחש וכן בא לידי עניות יע"ש והמחבר

כלל שלפתן יהי מותר הלב"ח ה"ד מיתאל בד"א מד"ם וכפירוש הכ"נו ממלא תמיד וכדומה א'כ מחי חירים ליזהר בנט"ז כל ד"ם מנדין כה"ג ולפי' הר"ן דנידוי חמיר ממכוח מרדוח וכל ששקרה מד"ם ועוקר הכל מנדין ונט"י אפשר שמזלזל רק בחולין לא בתרומה אפ"ה מנדין ששקרה מד"ם ועוקר הכל מנדין ונט"י ועפר"ח א"ח תל"ו מסיק דנידוי ומ"מ היזו שירלה יעשו בעובר או מזלזל כו' ועמ"א מליו מ' וקובי' הכ"מ בם תמהו הש"ך בי"ד של"ד עיין ופר"ח חל"ו שם דנע"י הוחיל ועיקרה מדרבכן מנדין ולמ"ם י"ל דמולול רק בחולין דחין שני עובה שליבי ובתרומה נועל ידיו מנדין והין עוקר הכל ולז"א דל"ם הואיל ואסמכוה אקרא חולין ק"ו א' וברכות סוף פרק א'ד הוי כשל חורה : ומ"ש המחבר ס"י ויהבי מלא חפני טיבוחא ולא יעבה ע"מ כן ליטול פרס א"ר כ"ב בשם בל"ה דף ע" יע"ב : (יב) שגם עט"ז המ"א באוח ט"ו חי" זה דלא פלוג יע"ם . א"ר כ"ב בשם של"ה דף ע" יע"ב: (יב) שבם עמ"ז המ"ח באוח ט"ו חי" זה דלא פלוג יע"ש.
והט"ז לא הוכח לו בזה דבבלמא מה שנהגו אחר נט"ז קודם מים שניים שפיר עובר לעשיחן
משא"כ לעעם ב' לאחר מים שניים קודם ניגוב במעביל ושופך רביעית בב"א אין מברך אחר
עשיים ממש משום לא פלוג ונהי דאם שכח מברך אח"כ מ"מ משום לא פלוג אין לעשות כן.
עשיים ממש משום לא פלוג ונהי דאם שכח מברך אח"כ מ"מ משום לא פלוג אין לעשות כן.
מ"ש לאחר ניגוב מטור כו' יל דהטור לכתחלה קאמר דהוי עובר לעשיתן ודיעבד אח"כ שרי
ממש"ב המאל ב ב"ז דלין מקס"ח דרה"ה ודהם כו' וכהג"א פ"ק דברכות הפיאי הד"מ כאן
ב"א א"כ הין מוצה חלק מ"כ ובין נהנין דאסור כו' דאין מברך אח"כ הביאו הש"ך ב"ד י"מ
ב"א א"כ הין קוביא מקס"ה אלא דמ"א כאן וש"ך שם העלה דאף במצות הין מברך אח"כ ספק
ב"ל וז' והוי ס"ם ומברך גם קודם אכילה "ל אף רש"ל בם מודה לזה ומ"ש בידים טהורות בלא
ב"ל וז' והוי ס"ם ומברך גם קודם אכילה "ל אף רש"ל בם מודה לזה ומ"ש בידים טהורות בלא
לדידן דע"י מבה אבור כבבי" קס"ג א"כ מברך אח"כ קודם אכילה וע"ל נט"י סובל ג"כ לעבר
לפעמים וצ"ע: (יג) בלי עט"ז וכ"כ הב"ח בקס"ה הביאו המ"א אות"ב ומ"מ משביל ברייתם
לפעמים וצ"ע: (יג) בלי עט"ז וכ"כ הב"ח בקס"ה הביאו המ"א הדי" מומ"ב מתיה אחרי לפעמים וציע: (יג) בלי עש"ז וכ"כ הכ"ח בקס"ה הבוחו המ"א אות י"ח ומ"ש מטביל ברייתא בפ"ב דידים ור"א בסוטה ד' עמ"א י"ח ולבוש כתב דלמ"ד מיאום סובר ה"ח מטביל ור"א חולק של ברייתא יש"ש. ודע הלבוש הי' עוד הברייתא דמטביל א'ל ניגוב במשפחת רק בשמש וכדומה ובבופך בב' פעמים דים מים טמאים ובניים מטהרין ראשונים לריך ניגוב דוקא במטפחת וים נים נדינת. ודבר בטיטלו במשקה י'ל דח"ל ניגוב לחמש עמת הלחם נמתם בידים לחים 29

והנדיכין

אורה היים היכות נפ"?

116

לא באר דברי ורבישים ב'פ מטמאין למשקה ודאי לריך מנוב: בשבוואל א' י'ד מטבל המסס כו' י'ל משום משקה נפ'י וז'א עמ'א ה' וברן אות ו' ובישרת דבש ה'ש יש'ש. והבן קנבו (מ) ואם עם"ז במ"ה ג' החרכתי שיין עליו וכהן חבהר בקולר רבח הולין ק"ו מ' ר'מ פ'ו דברכות היית והמלניע ליה ב'. וביעיר הכלים לפומתה ולפהרה הלכות כלים כלי חרם פי'ם דכלים ה'א ומ'ם הב'י גיספרא כלי העפיי לקבל דולפין אף דמר"ם פי"ט דכלים משמע אפי" כלי שלם שיחדותו לקבל דולפין אם כמ"מ מהיר שבטל תשמישיה והרי הכ"מ בם כתב כפירש"י ורש"י בהמלגיע ד"ה פהור וד"ה גיספרא וד"ה ועדיין מפירש אומר גיספרא בבר כלי (גיסי חרי) הא כלי שלם אף ביחדוהו לדולפין אין לפהר בכך וכ"כ בדף ל"י א" ד"ה שאין כ"כ ואלו דעתו כך לא קיי עשה כ"כ כלימר יע"ש והעיקר אין אומרים הבא ניכפרא לגיסטרא בשבר כלי הא כלי שלם אף שיהדוהו לדולפין וניקב כמ'מ פמא היא ובשכים הכני לנט'י באמור ושיעיר כלי שן וענם אף ברימינים כפ'י מה"ב ה"ב כלי שור פ'ז ה'ז כלי מתפוח פי'א ה'א . ומשמע לכאורה דבלי שן ועלם אף מיוחדים למשקין שישירן כרימונים דחשים של כליהם ומצישים שח"ט ככי"ו דכלים וז'ש הב"י ב' מירוצים ושניהם אמת אלא לחי' א' קשה כניהם ומניטים פסים דכייו דלטים זו ש הבייבי הירונים ושניהם המתו מנו מיים יק קבה הא הטור דחה דברי במ"ק יחדו לא מהני בנש"ד ולמה הביא דברי הר"מ מי' עוד דייל דיחדו לא מהני אבל כלי בשף כמו ען ועלם שיעורן כרימונים לשומאם ה"ה לנש"ד ואפשר מודה העור לוה. וע"ז הקדה הט"ז למי' א' דבמ"מ בעיסערא פסול לנש"ד יע"ש אמאי לא נקוע רבא חומרא זו או בתם כלפון הר"מ ז"ל ומכ"ש למ"ש הב"י דיש קולא אם יהדו לזיתים וממילא ה"ה עץ כרימוני" קבה היך יחלוק על הרי"ף רבי' דגרים בחולין ק"ו א' והי בויע דוולא ככ"" אין נופלין דהמר רבא (בדלי"ח אלמא כלי עץ נמי ככ"מ פסול וכ"ש כ"ח ביחדו לייחים). והחי"א" יש לו מ קלח בניסטרא ורבא מדבר בסחם כלי אבל חי" הב' ודאי קשה כו' דילמא נקיט רבא רק וכמי' ל' ים לו מהום וגם אין יחלוק על הרי"ף: והגה אדומנו דוד בעל פ"ז עבה ויכוח עם מאורן בל יבראל הב"י ז"ל כי הב"י כתב דמ"ם הר"מ ז"ל פ"ו מה"כ הי"ה כלי שנשבר ולה כתב ניתב לומר כבתר למטה מהנקב רביעית ולח כחב ככ'מ לכלול הגיסטרת דביעור פחוח כמ'מ מהור יחדו לזיחים כו' ומינה גיספרת שכ'פ ראוי לנפ"י כל פתין כמ"מ ויש רבישית מנקב ולמפה נמי יתרו לדיקים כד ומינה גיספרת עביפ רמוי נגםי כל פקין כמי מים דבישית מנקב ונמפה נמי כשר הקשה הדא מה"ח לרטח בנס"י שבר כלי דגיסטרא שבר הוא (ואף בכסב הב"י כלי עבוי לדולפין כבר פירשתיו לעיל שב"מ מרש"י ס"ב המציע דוקא שבר כלי פהור הוא כמ"מ יע"ב) דבטומאה צריך קרא וכ"ח יליף מינה א"ב החם בפ"ב דכלים מ"ב הדקין, בכ"ח אם מחחלה דבטומאה צריך קרא וכ"ח יליף מינה א"ב החם בפ"ב דכלים מ"ב הדקין, בכ"ח אם מחחלה היו מקבלין עד לוג השבר שמא אם מקבל כדי סיכח קטן שמא הוא וה'ה לנפ"י כה"ג אם הכלי היה מהזיק עד לוג ועתה ניקב ואין מקבל רבישיח למטה מהנקב מ"מ מקבל כדי סיכת קטן עדיון כלי הוא ואף די"ל מ"מ אין מחזיק רבישיח מיקרי בנס"י מ"מ במוליא משקה דהוי מחזיק רבישית (שהרי במ"מ אף למטה מרבישית ואף דרך פיו שרי להטור) קשה כה"ג איך כלל גיספרא בהמי שיעורה וי"ל הפבר בשבר כלי הין זה הביעור גם מ"ש בר"פ שיעור כ"ח שלם ברביעית קבה דשם בכ"ם מתחלתו ולקבל לרורות שאני אם לא שקלת ל"ל הל" בע"א דכ"ח פלם מרבישת עד לוג די בצבר כדי סיכת קפן וע' ר'ת פ"ב מה"ב ה'ת. וגם זה י'ל דהב"י נקים שיעור רבישית מכלי גדול מלוג ואה"ל, בכלי לוג נשבר שאין מקבל כדי סיכת קפן כ'ת לפי שמט מיקרי נבבר . ועוד דפי"ח דכלים הי"ג ובמבניות פ"ב מ"ב פי" הר"מ דלח כרח"ם אלא סיכח אדם קטן לוג ועד סאה ביעור בכר ברביעים הא פחוח מזה הפיעור אפשר הפכר סחור ש" הדם קפן טג ועד סחה בישת פכל כלכשט טון פחנים מום משמר הוא ופסול לנס" מוים בם ולפ"ו כלי שמחזיק פחוח מלוג אם נבבר ונפאר רבישיח טחור הוא ופסול לנס" וא"כ גדק הב"י ז"ל שוד הביא מ"ש הר"מ ז"ל פי"ח דכלים הלכה יו"ד להר"מ כל הכלים חוץ כ"ח שבריהן אפי" מקבלון הרבה אין מקבלון שומאה כו' ולפ"ו לדידן י"ל אף להב"י דמכניר בבר כלי היינו כ'ח לא באר כלים . עוד הקשה על מ'ש הב"י דבבר כלים ממש הא דפנות הכלים כשרים לנפ"ו וההיא דפ"א דידים מ"ב פירש הב"י באין מקבלין שלא מסומכים רביעית ובר"ש נמי הפירוש שבר כלי שאין מקבל רביעית היינו שלא מסומך (הא מקבל רביעית נוסלין וודאי דרך פיו) והפ"ז רולה לומר בים הילוק בין כלי בנבחר שם כלי עליו ולורמו רק שנפחח מגבקן כמו החמת שקילרן וכן כ"ח בנשכרו המחילות בנבהן ויושב על שוליו ממש ומקבל עדיין רבישי בלה החומה פקרנק רכן כי היבנבכרי ההחימה בכבון היבכ בני פוסי ממשרמקבי בודין ככל כלי ראוי וכבר אף למי הפאח משא"כ דפנות הכלים יושבין שלא מפומבין ויש בשבר **רכישית** אש"ג דלפומאה כלי הוא לנס"י לא הוי כלי ואסמבוה אמי הסאח ועמ"א אות ג' בסופו נראה קשב מפוחתה כני הוח ננפי נת הוי כני ומפתחה מתי משתם ועודת חות ג' בסופו נרחם ג'כ כעין זה . ואח"כ כתב הפ"ז דבעור א"א לומר כן דהא מכשיר שבר כלי וכעין זה כתב המ"א בסוף אות ג' יע"ש. והעלה הפ"ז דלא כהב"י רק להעור והר"מ כל הכלים עץ ועלם ומתכות והרם כל שניקב ככ"מ פסיל לנע"י כמ"ש רבא וכמ"ש הסח"ג (ימש"ה הולק העור על הסמ"ק ביהדו לויחים) והביא דברי הר"מ לשייעהא דאף כל הכלים שוין מדלא חילק ושבירם

הממהרת היינו ככ"מ בכ"ה עב"פ הא כמ"מ אע"פ בפניספרא שהור הוא מ"מ בנס" לכך כשר הוא ואזיל לביסתיה במ"ש אח"כ כדבעינן למימר קמן אי"ה : ובמ"ש הב" דוריך להיות בים כו" עמ"ו ים בכלון התבוננות כמו באציד בעוה"י הנה הקבה רבם של הב"י אורן כיחוח ביש כן" עם דים כפון המכונות כנו בחבר לבווהי הכני הקספט על הב"י איך אפשר לומר מ"ב הר"מ כלי שנשבר לכלול גיספרא ולהוכיח מזה ביש שד בישור קפן איך ילויר כלי של הגיספרא זה הרגשו בחהלה אות זה למעלה וחמים דברי המ"ז דאף שבר כלי כל שלא יהדו לקבל נוספין או לשאר חשמיש אין מפמא אע"ש בשאר כסישו" כ"פ רש" בה"ב המליע צ"ה ב"ד"ה ועדיין רימונים אם ייחדו וכ"כ החום' בחולין צ"ה א" בישורן יע"ש וא"כ ל"מ אם ייחדן לנפ"י ולא לקכל נושפין פשישא באין נקב כמ"מ פוסל בו דלא יחדו לקבל נופפין ואפי? לא יחדו לנכ"י ממש רק לבאוב מים ובדומה כל שלא יחדו לגיפטרא נמי אין כמ"מ פובל לנפ"י ול"ח דטומאה ונט"י שיין וכל בבטומאה אין כלי כ"ה לנפ"י לזה הוכיח ממ'ם פ'ב דכלים מ'ב הדקין כו' ביעור שבר כ'א לפי מה שהיה גדול חחלה א'כ ניתא לנפ"י נמי כן ואם היה ההלה סאה ניהוי בבר הני לוג ולא לבתמים לומר כן ש"מ דבנס"י כל שחין ככ"מ כשר הוא ול"ד לפומאה וה"ה שבר כלי די כל שמחזיק רביעים אע"ג דלפומאה בעינן יוחר אם הוא כאה ורבא דאמר בהולין ק"ו מגופת הבית בתיקנה נס"י משמע כבאר כלי ממש ומינה לשברי כלים כה"ג הוי ממש ככלי שלם ואין פכול כמ"מ (ולפי) הב"י רבא הדא כני מתם ומינה נשברי כנים כה ג הוי מתם ככני שנם והין שפור כמית (תפיי הבי רבה הדח מנייהו נקיע ומ'ש הש"ז דבשינן ייחדו בשברים אין זה ברור כ"כ ושיין ר"ש פ"ב דכלים מ"ב משמע אף בלא ייחדו וע' ר"מ: והוי יודע בהר"מ בפירוש המשנה כלים פ"ב מ"ם ובחולין פי"ח מכלים ה"י יש לו פירוש אחר בכדי שיכח אדם קטן (השיאוחיו לשל) ובחולין כ"ה א' עד לוג בכלל צ'ל להר"מ אין גורם כך רק עד סאה כלמשה יע"ש ופי"ש מה"כ הלכה ש' גיבשרא שנהלקה שחור שלא אמרו שירים לשיריים ולפ"ז בנע"י שבר כלי אם מחזיק רבישית הא שריים של שירים לא ולפ"ז כשר הוא ול"ע. והא דנהלקה מהורה לא כהב הכ"מ מ"מ ובר"מ פי" המשנה פ"ד דכלים מ"ב מבמע במפרש באין ביריין לשיריין כמו ואין שיריין לביריים כמו שאשר פירה מוכן הוא וכמוהו רבים ועחי"ט פס בפס הר"ש בנחרוטעה לא מהני יחוד לדחים המ ניקבה מהני יחוד וער'מ פי'ט מה"כ הט"י ול"ע גם בזה : ובמ"ש הב"י כו" עט"ז לי העני יש בכאן מקושי ההבנה בדבריו הקדושים ז"ל הנה הביא דברי תה"ק ותה"א וביארתיו במ"א פורים הב"י בד"א פו' הכ"י בעלמו יש"ם ודעת המ"א ג"ב אכל המ"ז סוכר דבתה" הולק על כה"ח ופירוש ב' כפי' הב"י דבכ"ח ככ"ח הם מחזיק רפישית מהנקב ולח נופלין דרך נקב לא דרך פיו ובמ"מ אפי' דרך פיו נופלין (דלא כמ"א בסובר שחולק שליו של סה"ח) ובחה"ק נמי פירש כן דבשאר כלים ניקב ככ"מ ומחזיק רבישיח כבר אפילו דרך פיו פהית) וכחה ק לנה שילב ק ילפיה בהקב דחין מחזיק רבישיח ומ'ץ הפ"ז דרך פיו משום כיפת הה מין מחזיק אפור המין החזיק הבישיח ומ'ץ הפ"ז דרך פיו שבו המין דרכישיח אפי' דרך פיו שרי דמה של והבן (ובכ"ח אפי' מחזיק רבישיח דרך פיו אפור המ דרך הנקב שרי כמ'ץ בחה"א ואין חזלק על כה"ח (דלא כמ"א ג' ומהשחא גם מ'ץ הב"י והכ"מ דאפילו בשבר כלי אם מקבל רבישיה כ"ץ בכלי בו' חמה הפ"ז דגרע דרך פיו כו' לאו כלי קום ולא זכיהי להבינם דהב"י נמי אמר דרבב"א וכ"מ ופור בחדא ביפחא וכסה"ח סימן פ"ז

הגריטין והחלב כר נס"ש באות ז'. כתב א"ר אות מ"ו אוכל מחמת מאכיל בדבר שמיבולו במשקה צריך האיכל נמ"י דב"ח ועפר קס"ג: (יא) א"צ עמ"א כבסעיף ד' אות ר' וח' מיבולו במשקה א"צ לימיל כתום: פכחים קס"ו ה"ה בשותה מנהר ודוקא פת קביעות קדושה כר ועמ"ז אות ר': (י) יש עמ"א דבריו כעון דברי צ"צ פ"ח ההתום" קס"ו ד"ח כל הוכיחו בביאור כן מברכות דכל שנמילה א' שלא לקדושה צריך נס"י שנית לפת וע"ב ד"ח אפוחי הקשו תיפא תיפוק כו" וחל דסלקא דעתך כלומר המקשה לא שמיע ברייתא דכוצד סדר הסיבה וסובר דמהני מקשה והמתרץ השיב לפי סברתו דאפיה אסוחי בהגדה אכל לפי האמת צריך נמ"י לפת אעיפ שנמל למיכולו במשקה מההיא דברטית והב"ד הכיא מתום אפוחי דאף למסקנא אפיה כתבו תיבא כר דנפילה א' לא עלתה ות" כר ועי ציצ והם דברי המיא ג'כ ועאיר יח ואי כפי מ"ש א"ש. ויש לראות דהתום לשימתם דה כל רביבולו בבשקה לא משום קדושה כיא שלא יפכל גופו ומשה לא עלתה גביי כר וככ"ש בברכות (כל ידו אי כר להוכיח סביתם דלרשי דמיבולו במשקה ג'ב משום סרך תרומה (ובפירות לא גורו ומשקין עלולין נזרו אף במים ושל כר) אים ודאי עלתה נש"י דתדא הוא יבעי ברוכי ועיד לשימתם בד"ה צריך דל"ד לפיבול שני כיא למצה כר דסוברים כוית בעי נש"י עם"א ג' משא"ב להמחבר בס"ב דספק הוא שמא פהות מכביצה א"צ נס"י א"כ דוקא נקים למיבול שני ופרוך שפור למה לי הא נמל במיבול א' וא"צ לתי התום' וממילא לפת י"ל דלא עלתה נמילה א' כאמור ואין ראות מנסי דמשני אמותי כדאמן ומשיה הניח הב" נצ"ע. ואי דספק פלונתא בנס" ייל לקולא כספק דרבנן יל הדא דבהכרח למיבולו במשקה לא יברך מספק וחומר לא תשא ואם לא ימול לפת אחיב הוי תרי קולא דסתרי אהדדי ועוד דאפשר בספק פלונתא לא מהרו חזול בחוקה ומיהו רא חדא דלית הוכה דכבר נפל וא'י הלכה כפאן אי כרש"י או כתום ועוד דאדרבא בפלונתא ליש דא חדא דלית חזקה דכבר נפל ואיי הלכה כפאן אי כרשי או כתיםי ועוד דאדרבא בפיזנתא ליש חזקה כי בשביל החזקה לא ישתנה הרין כפיש בפריי לידי אין פקובו פה. והנה הבחבר בסי! הנופל איצ ליפול ירו אי בתכרח כמיש התום: ברכות מ"ג אי ד"ה כל משום כבוד הבדכה וא"כ הוכחה דלא עלתה נסילה ואפשר כיון דמסופקין אי כרש"י או כתום מסילא כך הוא ואין מוכרת ומיהו בס"ה לא ביאר המחבר והר"כ לפירות מנכז הרוח דוקא בי יריו הא יד אי משום כבוד הברכה ומיהו בס"ה לא ביאר המחבר והר"כ לפירות מנכז הרוח דוקא בי יריו הא יד אי משום כבוד הברכה אין מנסי הרות שים דסיל כתוםי פסחים ולאוכלי מהרות ההוא דברכות כמ"ש הב" בשם ביד להבין וה ומיכה דלא עלתה נפילה א' לפת ואין להאריך וויל מש"ה לא הביא חב"י ד'ה בפסחים כל דברכות כתבו בע"א רק ד"ה אסותי מדהניחו בתימא וסיימו סלקא דערך כמ"ש הצ"צ דאלמא כל דברכות כתבו בע"א רק ד"ה אסותי מדהניחו בתימא וסיימו סלקא דערך כמ"ש הצ"צ דאלמא כל דבברכות כתבו בע"א רק דיה אסותי מדהניתו בתימא ומיומו מדקד כמ"ש הצ"צ האמא מסקנא לא עלתה נמולה א' לפת: (יג) שלא עמ"א תיקן בזה דלכאורה קשה למה לא יברך על נמילה שנייה ממ"ג אם א' ללתה הברכה קאי על נמילה א' ואיל על של עכשיו דלאהר ניגוב כ"ז שלא אכל המוציא מברך על נמ"ע עב"א אות יז לוא דעל נמילה א' שלא היהה כוונה לנמילה כלל ליש לברך דומיא זרק ספין לנועצה ושחבה דכשרת בידד ג' ואין מברך דלא נתכוין כלל לשחום ה"ה זה ועל נמילה שנייה שמא א'צ ואף נמילה למיבולו במשקה דבעי נמילה אלא ברכה אצ לברך על ראשונה או שנייה ממ"ג ייל לחים א'צ כלל נמילה עת"ח כ"ו מברבר עמ"א ובקרו ועב"ח מעיף ר יעיש ומ"ש הלכה ושחמה שלא לברך קדם גמר שחומה ע"ד: (יר) במדבר עמ"א ובקסוג דאוכל ע" מפה ע"ב מומ"ן פסין אוכל הולין האיל ע"א וכא ו"א ועא"ד כתב בשם מ"ם ול"ח. ורע בם עומין פסין אוכל הולין המרב בינה ביצו ביצו בא נומין פסין אוכל הולין בפתרת היה עב"י כאן וקס"ג ומה שיש מהעיון בב" בקס"ג עם מ"ש בכ"מ פרק ו" מה"ב ה"ח יבואר איזה בקס"ג וכאן אין להאריך: (מו) דפעמים עמ"א במור ב" מעמים שמברכין אחר הגמילה א' דפעמים כגון מבה"כ או גגע בגופו (הא סתם ירים כשורות לברכה) ומש"ה לא פלוג ואף ע"פ שנקיות מברכין אחר הנסילה גם קודם נינוב הוי עובר לעשייתן (ומוב כן מלברך קודם דקודם) עשר הי בשלות וכיה התפילין ועד כתב המיא דשופך רביעית בניא איצ גיגוב כבסרג ואיכ היה לברך קודם (וה'ה המשביל) משעם הבי לרא לא פלוג כמו לשעם אי ג'כ לא פלוג ועמיש איה באות ביז מזה לפיז רב: (פו) מברך עמ'א. לשימתיה בקפ"ז כ'א ברכות נ' א' א' מבילה לא חזי ה'ה נמ'י לא חזי לשעמים תקנו אח'כ ופימ קודם ניגוב ראוי ואם שכת כברך אח"כ דרטיא קצת לשבילה ותביא ספר תניא דלאתר הפוציא אין מברך וצריך טעם למה ומיש ספק בירך אין מכרך פשום ספק ברכות לקולא. ועי יד שיך יים ג' ואייה במיז ייב יבואר עוד: (יו) וינגבם עמ'א אפשר חלוקו ממש הא שאר בגדים לא או אפשר כל בגדיו במשמע: (יח) בלא עמ'א הב'ח בקסיה ס'ב ואיי פעם לזה דאי משום מיאום אחר ממביל נמי ואי מים ממאין כל ששופך רביינת בביא לית מים ממאין רק דלא תחלוק ברייתא דפיב דירים (הובאה בביי) על מיפרא דר'א בסומה ד'ה דמשמע אף בשופך רביעית צריך נינוב ועמיש במיז איזה באות רג מזה. ושם פסק כרשיל וב'ת דבמבילה לא כאום :

קנט (א) בכלי למיא כיכ הביי בשם הרשכיא בשם היג חילין קיז ועיין אות ג' במיש הגן כר דפסולים למי. חפאת ושם יבואר איה : (ב) אפי עמיא וכלי אדמה מים שאין נצרף שן רק בתפה וכדוצה נפו אין מקבל פיצאה אפיה הני כלי לנפוי ולקדש מי הפאת נפי כשרים. גללים ואדמה פרה פ'ה מ'ה ר'ם פ'ז דפרה ה'ג וכלי גללים ואדמה גמי צריך שיהיו שלמים. דלית הואיל ואין מקכלין מומאה אין השבר פוסל בהן עכים פיו דהיב הייב יעיש. עלחים שם דרת הואיל ואין מקבין מומאה אין השבר פוסר בהן עכים פיו דרוב הייב יעש. עלחים שם ממש הרים זול בפיו דפרה היו ויבואר איזה באות ג' ובמ'ז א' מוה: (ג) וה'א כשנומל כר עמ"א הארין זול דיכר בקוצר ועשה פלילית עם המחבר זול ואני העני מוברח כהאריך בפאן הנה מהות סיי עיו וויל וצריך שלא יהא המלי נכהק ולא ניקב במקום שהם עוברים כששופכן, על ירו שכן הנקב ואילך אין תורת כלי עליו ומים שנופלין על ירו מנקב וראי כשירות אבל המים שעוברין מחיץ לנקב ברך שפת הכלי פסילית כיין שבאי על הנקב עכיל וויל הרשביא בתה"א בית ששי שער ג' (ד' קנים ב' ד'ב) בסופו וכלי שנשבר אעים שמקבל רביעות לממה מהשבר כתב בהה"ת שאסור לימול מסינו דכל שלמעלה משבר אין תורת כלי ושבר כל הוא ומים אם מתק מייורנו צייונרו צייורנו צייורנו צייונרו צייורנו של מומר מתרם היות הבה"ל או מתכרבר א דינור ביונרו שיורנו ביונרו של מומר מתרם היותר הביונרו צייונרו צייור מיונרו ביונרו של מיונר מיונרו של מיונרו של צייונרו שוני מיונרו ביונרו של מיונר מיונרו של מיונר ביונרו של מיונר ביונרו ביונרו של ביונרו ביונרו של ביונרו של ביונרו של ביונרו ליונרו ביונרו ב צ'י מסתברא דמותרת דתוי כברו"א. ומסתברא דאפי' בשבר כל שלא מיהר מחמת שבירתו עד הוא ואין מחלקין כלי לשנים וכל שמקבל רביעית ואין שברו גדול כיכ שימהרגו ממימאתו מותר לימול ממנו לידים עכיל, ווזל בתהיק בית ששי שער שלישי כלי שניקב נקב גדול עד שהוא מכנים מים כשאדם מושיבו על המים הריו פסול בד"א שניקב בשולי הכלי שאין מקכל רביעית מנקב אבל מקבל רביעית מנקב ולמסה כשר בדיא בכלי שאין שבירה זו מעלה אותו מסומאתו אבל כל כלי שניקב או נשבר שבר המעלה ממומאתו פסול שאין זה כלי אלא שבר כלי. העתקתיו מפני הצירך הנדול שיש כזה . הנה שיפת הכ"י. דהרא"ש והפור עם הר"ט בפ"ו מברכות הייא (דל הר"ם ז"ל וכלים שנשברה שבירה המפהרת מידי מוסאתן אין נומלים לידים מפני שהם שברי על להיים לי לכלים שמשבת שבירה הפחתה הנס"י הוסאות אך מהשלי לייום שכם שהם כלים ופה"ת קיימא בהדא שימתא דודאי מומאה ונס"י חדא הנוין וכל שבר ונקב המסהר מסומא שיניר (שיות אי שלא יקבל מימאה) ה"ה לנס"י לאו כלי היו ואגן כלי בעינן וסתם כלי חדם שיעיר מהרתו בכ"ם אם מיוחד למשקין (פי"ם מכלים ה"א) ומיהו אם מקבל רביעית מנקב ולמסה מקבל מושאה וכס"ש הכ"ם בפ"ו מברכות הי"א שכ"כ הר"ם ז"ל פ"ב ופ"נ, דכלים וכ"כ בכ"י כאן (ע" כלים פיב פיב ופינ פינ ופרם פהיכ הרג) והשתא כלי חרם הפיוחד לפשקין שניקב בכים ויש לפפה רביעית דרך הנקב שיי לופיל ודרך פין אינו לענין פופאה הנינע לפעלה פכיא הסופאה לכדי כפאן דרק הנקב שיי לופיל ודרך פין אינו לענין פופאה הנינע לפעלה פרחה רק פכאן כפאן ידות סים לאו כלי הוא לפעלה ואגן כלי בעינן (ואפשר פופאה שהיה בו פרחה רק פכאן ולהבא פקבל) או דאין פחזיק רביעית לפעלה פנקב ורבא בהולין אפר דכלי פחזיק רביעית בעיי אבל ניקב כפים לפופאה לא פיתר ה'ה לנפיי כשר אפי לפעלה פנקב ואפיי אין פחזיק רביעית לתיל משאים ככים יוחדי לויתים הפסיל לנסיי הרך פיו אעוד המקבל רביעית מנקב יכסה ושם כלי
עליו מים אין מחזוק רביעית דרך פיו ככים ומשדה אמר רבא בחולין קדו ככים אין נוסלין היינו
דרך פיו ולא מהגי יוחד לוותים כד, והרשביא בתהיק הכי פירושו ג'כ כלי שניקב ככ'ם פסול (דין
דרבא) בדיא שאין מחזוק רביעית לססה הא מחזוק כשר (דרך הנקב) בדיא כי פירוש הא דאמרי
דיקא ככ'ע הא כמים אנים שאין מקבל רביעית מנקב למסה כשר בכלי שמיוחד למשקין הא כלי
המיוחד לניסמרא (לקבל נוספין) שסיהר כס'ם היה לנסיי אין נוסלין אם אין רביעית למסה הא
יש נוסלין עכים דרך הנקב (ודרך פיו יש לדון דאפשר טחויק מיקרי או מים לאו כלי למעלה דק
יידות): רד. בקר בפי דיפתי העניה ההשביא זיל בתחק ייחד ככאן נקודה נפלאה התחיל בניקב
יידות): רד. ביו בפי דרפתי העניה ההשביא זיל בתחק ייחד ככאן נקודה נפלאה התחיל בניקב

אורח חיים הרכות נמ"י

דבכ"ח מחזי**ק רביעית** למטה דרך הנקב שרי הא דרך פיו אסור דאין שם כלי או שאין מחזיק שם רביעית (עמ"ב במ"א ג') וח"כ א"ש הכל ואי משום דר"מ סתמא אמר משמע כל שיש רביעית למטה אפילו דרך פיו שרי אין זה הכרח כ"כ ול"ע כעח :

משבצות זהב

מזה דהם יש רביעית מנקב ולמשה טמה הוח כמשנה ב' דפ"ב דכלים יע"ש ועיין דרישה מפרש דברי הפור ורבא בכונם משקה בכלי המיוחד לאוכלין שאין נפהר דר פיו אסור ודרך נקב שרי הא מיוהד למשקין וכדומה נטהר אף דרך הנקב אין נוטלין אף במחזיק רביעיח ואין חולק עם סמ"ק (ביה) ודע דחום' הולין נ"ה ד"ה שיעורן וגדה מ"ט ה' ד'ה אלא כתפו דשברים מטמאין בייהדו דוקא אבל הר"ש פ"ב מ"ב דכלים מפרש אף בלא ייחדו וכ"מ מסחימת הר"מ ז"ל בה"כ וא"כ י"ל הסמ"ג והטור בהא פליגי דלטור כל שיש רביעית מנקב ולמטה נופלין לידים דעדיין כלי הוא לפומאה ואף בלא ייחדו ולסמ"ג סובר דטהור היא כ"ז שלא ייחדו ממילא לנט"י בלא ייחדו פסול לנט"י ועמ"א אות ג' במ"ש על דברי הטיר ומ"ש לי שם בזם: וקדירה של חרם ניקב ככ"מ ונושל ממנה לידים אם נוטל ידיו אח"כ בכלי כפר אי לריך לכרך או לאו באנו למהלוקח הר"ש ור מ והמחבר בק"ם סי"א כמו שאיד כי אם נטל בכלי המיוחד לזיחים וכדומה וניקב ככ"מ ואין מחזיק רבישית למטה לפי סברת הסמ"ק להטור לא היה זריך לנטילה אחרת אלא דהטור כתב ואפשר לחלק ולא החליט א"כ בנטילה שנייה לא יברך ועמ"א ג' ובאות וי'ו משמע דסברת הסמ"ק מידי ספיקא לא נפקא. והשתא בקדירה חרם דמיוחד לחוכלין ומבקין דנותנין מחכל עם מים ומבוחר בפ"ג מ"ח דכלים העבוי לכך ולכך בקדירה מטבילין לרומרא ובר'ש שם בשם חוספ' דספק הוי ולהכנים ולהוציא ככ"מ וליטהר כזית וכיון דספיקא הוא הוי ליה ס"ס לענין נט"י שמא הלכה כטור וכסמ"ג דאפילו כלי עץ ביטורו ככ"מ וכמ"ש החום' בנדה מ"ט א' ד"ה אלא יע"ש ושמא הולכין אחר המשקה כני ען ביעורו ככימ וכמיש התום" בנדה מיש ח" ד"ה חלח יעיש ושמח הונכין חחר המשקה וככימ לאו כלי הוא והשחא בס"ם יא כאילו לא נעל כלל ומברך בנעילה שנייה אבל הרא"ש בפיב דידים מ"ד כמה ספיקוח בפהרת ידים טהור הוא עמ"א ק"ש אות י"ג א"כ ה"ה כאן ועד פ לא יברך בצעילה שנייה אבל לפי מהמע ח המהבר בק"ם ס"ש אפשר לא מהני בנע"י א"כ מברך אח"כ והבן זה ואי"ה בק"ש יבואר עוד מזה וכאן אין להאריך: אמור מעקה שג' ללים יש לענון נע"י כלי זכוכית וכלי חרש וכלי ען כלי זכוכית שנשבר ויש בו לקבל רביעית אפשר דאין נועלון דמשמע היד עמ"א אות ג' פ"ל דכלים מ"א ובר"ש ורע"ב דמויק היד וא"כ אפשר דאין נועלון דמשמע היד עמ"א אות ג' פ"ל דכלים מ"א ובר"ש ורע"ב דמויק היד וא"כ מפי׳ בלד שנעשה לקבלה נמי בכלי זכוכית לאו כלי הוי ואפי׳ יש בו רביעית. וכלי הרם בכונם משקה וכלי ען ספק הוא אי פכול בכונס משקה או לאי . והוי יודע בהמי"ע פי"ז דכלים מ"א הבים רש"י סוכה ז' דכל חומן טהור בנקב כל שהוח ומשמע אף כמולים משקה שהור הוח ולפ"ז הפרש יש בין נוטל ידיו מכלי דבעל הביח ובין נוטל מכלי חומן אפי' עץ אפשר שיעורו בכל בהוא כמוליה משקה לאו כלי הוי ונט"י וטומאה חדא הויין דמלוי נמי בייחדו לסמ"ה כ"ש להומרא . וליע בדין זה ועמ"פ במ"א ג' ואות ד' פס אי"ה בזה : (ד) בדי עט"ז . בעור שבר כלי או כלי שלם אם יכול לעמוד בלי סמיכה כו' בכלי שלם ואשמועים כל שאיו חחילת שבר כני חו כני שנם אם יכול נעמוד בני סמיכה כוי בכני שנם יחשמונים כל שחן חחילת מקונו כך אין כלי ובשבר כלי אשמוני׳ היחירא דאם יכול לעמוד כך נוטלין בשברים אם מחזיק רבינית ועמ"א ג' לענין דינא אם נוטלין בשברים. ועם׳׳ קפ"ג במ "א וא"ר אות ה' כום בחני! אשם יבואב א'יש בי ולענין דינא אם נוטלין בשברים. ועם׳׳ קפ"ג במ "א וק"מ לקבלה הלכך לריך ושם יובואב אל מסומך משא"כ כלי שחחלת עשייתו כך ולקפל לחוד כשר כבס"ה ושק לששותו רחב יושב שלא מסומך משא"כ כלי שחחלת עשייתו כך ולקפל לחוד כשר כבס"ה ושק במוסה אני"פ שעשאו מקום מובב לל משקין לש חשיב כלי מא"כ מיקן שניב כחב. אבל מ"ש באות ו' דהואל אוון להם חלל בלא משקין לא חשיב כלי מא"כ מיקן שניבר ברוצות בילי הב"ח הבלות היות הבינות בילי מרוב הבלות בילי הוד הבינות בילי הב"ח דלכיך שלא יעשה עוד לחבית ז"א דא"כ איך מכביר בכובעים כו' . והך כובעים קשה דחהלת עשייתן באומן לאו לקבלת מים עבידי כ"א להשים על הראש ואפשר דקלת כמי לשחות לטוברי דרכים עבידי ולפ"ז זריך שיחזיק רביעית שלא מסומך כמו מגופה ועמ"ש באות ו' ובמ"א ד' מוס אי'ם: (ו) חמת וכפישם עמ'ז. הקשה מ'ש מס'ה כלי שתחלת תיקונו כך כשר והב"ח פירש דחמח וכפישה שוה למגופת חבית וז"ח דחמת עיקר למשקין ותי' כו' סעיף ד' וה' יע'ש ועמ"א אות ז' והא דנהגו כר"ח היינו שכבר נעל ידו החת מרביעית ואח"כ שופך מים מכלי לאותה יד ושופך מיד ליד בזה מקילין כר"ח . וע" כו" ק"ס בעיף י"א בהג"ה ובמ"א ט"ו ולפ"ז הבירו שנפל בחפניו מים אע"פ שלא נטל ידיו יוכל להחזיר המים לכלי ויטול חבירו באותן המים דשלא בשעת נטילה לא נטמאו המים ודע בכל מה דאמרי' לכתחלה אין עושין כן ודיעבד אם יש עוד מים יפול בלא ברכה כבסי׳ ק'ם סי'א בשם הראב'ד הא שרעקתא דמיא זיל נפ"י . והוי יודע דאע"ם שבפך על ידו רביעית בב"א והם בכלי למטה אין ליטול ממנו ידו מית חון ניפור עוד תחותם המים חפיי היו רבישת כב ח וחשי היו ידיו נקות בלח שום לכלוך ועסיי ק"ם בע"ז ומ"א ד' ו' וע' במ"א בסי' ק"ם אות כ' גבי שנים שבהו ליטול ואיה יבואר עוד: (ח) אין עע"ז חוכן כוונחו ב"ב ס"ו א' פסק הר"מ כחכמים דקבע למחובר אפי' קבע לכסוף עשה כלי מן החורה הוי כלי ומעמא בדף נחחומין בכוחל ע' ר"מ פי"א מה"כ הכ"ד ולמקום פסק פ"ו ממחוואות דקבעו ולכוף חקק אין פושל דשאיבה דרבנן הקילו אבל בחקק ולסוף קבע לא רצו להקל ושם ב"ב ס"ו ב' מיקו לענין הכשר זרעים ואטדם מתחלה בחקק ולסוף קבע לא רצו להקל ושם ב"ב ס"ו ב' מיקו לענין הכשר זרעים ואטדם מתחלה Pri Megodym Tom I. 30

פסול וגיקב דרך פיו אסור כמים דלאו כלי למעלה. ודינו כמו סתם כ'ח ככ'ם כו' זבתח"א נמי היב הביא דברי סה"ת והיינו ככ'ם פירשם דמחזיק רביעית למסה אז דרך פיו אסור ודרך נקב שרי וע"ז כתב וססתברא שאם כמ"ם שלא סיהר עדיין בסתם כ"ח אין מחלקין כהאי גוונא הכלי ואפילו דרך פיו ואפי אינו מחזיק רביעית למסה נוסלים לדרים דרך פיו וכ"כ חב"ח זול ודעת הסמ"ג וסמ"ק היפך זה ממש שהבינו בסה"ת דמיירי כמ"ם או חילוק דרך נקב שרי דכלי הוא ופיו אסור דאין שם כלי כלל ונסהר לגמרי וא"י איך יפרנסו משניות דפ"ב ונ" דכלים דמשמע כל שיש רביעית אין לסהר ולסמ"ג ע"ל דסובר כל שלמעלה שבר משנית הלי מוקרי אך דרך הנקב דון מחוק במושמת וכמ"ם כלי הוי ולמלה לא דאין מחוק בעיעות ולמיות הדבר לימון מון מחוק בעיעות ולמיות הדבר לימון מון מחוק ביועית ולמיות הדבר לימון מון מחוק במושה במוש ולסמיק יחדו לויותים נמי מחזיק לממה רביעית נמ"ד דרך נקב וכיכ בחחדי חולין כים פסול בכיל במול בכיל מחדי חילין כים פסול בעיית לממה והביא הדר יעיט: אלא רביעית למטה והביא דברי סה"ת ווה דעת הכ"י וכס"ש הביי כאן והביא ההדי עיש: אלא דקשה למה השמים בתה"ק דו הדע הכ" בתה"א כתב ומסתברא שאין מחלקין הכלי לשנים מששע ככל מה השמים בתה"ד הי בי אמור ב" בתה"ד מי רס"א דלא מצא גווני אין מהלקין ואלו להב"י מחלקין לפעמים ג' איך כתב מהרא"י ז"ל בתה"ד מי רס"א דלא מצא מבואר כמ"מ אם דרך פיו אסור הא ממואר בסור עכ"פ להדיא דשרי דבכ"ם דרך פיו אסור הא מסואר בסור עכ"פ להדיא דשרי דבכ"מ דרך פיו שרי א בתה"א ומה"ת כ"מ דרך נקב אפ" מחזיק רביעית למסה (הואיל ולמעלה אין כלי דשבירה המסהרת אין נוסלין אפ"ר דרך נקב אפ"ר מחזיק רביעית למסה (הואיל ולמעלה אין כלי וגם אסשר דמומאה שהתתה בו פרחה רק מקבל מ"מ שבר כלי הוי) ובשבירה שמהרת מה"ת יל דרך פיו מיירי דאין מחזיק שם רביעית או כשאין מחזיק למטה רביעית ועב"י מזה. מהא דקשת לסמ"ק וסמ"ג יע"ש. ומ"ש תח"ד דאין מבואר להתיר כמ"מ דרך פיו הנה מרבא י"ל דנקים ככ"מ אורחיה דמלתא סתם כ"ח נטהר בהכי אפ"י דרך נקב אטיר הא, דרך פיו אפ"י כמ"מ אטור. והטור נמי ה"פ ואשמועינן דככ"ם דאם מיוחד לאוכלין ומחזיק רביעית לממה נמ"י ואפשר ה"ה כמ"ם למעלה אסור וכאסור ומש"ה כתב התה"ד דלא מצא מפורש להותר. ומיהי בתה"א מכואר דכל שאין שבירה הממהרת אפר דרך פיו שרי ואין מחלקין כלי לשנים וכבר עמר הב"ח בזה וארה במ"ז א' בואר עוד. ועמ"ז אות ג' ארה בוה: עוד רגע אדבר שר"ל ממ"ק וסמ"ג עם הרא"ש והמור מחולקין בפרש התוס' שבת צ'ה ב' ד'ה ניקב כמוציא רמין דגיסטרא אם יש רביעית מקבל מומאה הא כלי שלם וניקב בו גרע ובמלה דעתו נוה דשתם ז'ל חיוהר לומרו הדין ומציין ומור הרשים יותר הא כלי שלם וניקב בו גרע ובפלה דעתו וזה דעתם ז'ל מיהר לגמרי כה"ג ורא"ש ומור כרשי שם דייחוד עכ"פ מהני כה"ג ובגשברה לגמרי אפשר א"צ ייחוד כשנשאר כשיגור עיין ר"ש פ"ג דכלים דייחוד עכ"פ מהני כה"ג ובגשבה לגמרי אפשר איצ ייחוד כשנשאר פשיצור עיין ריש פיג דכקים מ"ב עמ"ש איה לקמן: תוכן במסכת כלום כר עמ"א מהבה להקשות על מאורן של ישראל מין המחבר ז'ל עיין ידים פ"א מ"ב פיי הריש המעם דשברי כלים הם ופרה פ"ה מ"ה והיינו לדעתו אפ" יישבין שלא מסומכין ומקבלון רביעית ואף לענין מימאה משמאין כשיש בהם כשיעור המפורש ברפ"ג דכלים מ"מ למי המאת פסולים דבעינן כלי חשוב וגמ"י אסמכוה אמי חסאת כמ"ש באות אי וריינו כרש"י ס"ם המצגיע צ"ה ב"ה ועדיין דבעינן כלי ראוי וכ"ש למימאה ור"ה סהור ל"ד אי וריינו ד"ה מהור ומשמע שם מרש"י דאפי ייתוד ולותים ככ"מ לאו כלי לתפאת אף דלסומאה מור ומשמע שם מרש"י דאפי ייתוד ולותים ככ"מ לאו לכי לתפאת אף דלסומאה מיו ביינות ונשבון שלא מתומבו. הוי כלי דלקרש כלי ראוי וחשוב בעיגן וה"ה שברי כ"ח אע"ג דיש רביעית ויושבין שלא מסומכין לחשאת ולגם"י לאו כלים הוי. ומ"ש מפרק שלשים דכלים מ"א לא הבינותי דהרע"ב שם והר"מ ת"ר מה"ר ה"י השעת הנכונות ביכו שוויים לחמאת ולנמ"י לאו כלים הוי . "מ"ש מפרק שלשים דכלים מ"א לא הכינותי ההרעיב שם והר"מ
פ"ב מה"כ ה"י המעם בזכוכית דוקא שמויק היד הא עצם ועץ א"צ לקינקסן ושיפן אם לא שלהיות
יושבין שלא מסימכין ומ"ש שלא געשה לקבלה כמ"ש באות ד' קשה ויל דה"ם הואל ותניא עץ
ועצם וזכוכית וזכוכית אף שיושבין שלא ססומכין צריך לשופן וחלקים ואף ייחדן לקבלה לא מתני
דמויק היד ממילא הא דתניא בתוספתא עץ ועצם קינקסן כה"ג מיירי ובהם ר"ל עץ ועצם המעם
דב"ז ש"א קינקסן מסתמא השולים שהופכן ומשתמש בהם לאו לקבלה עבידא (ע" ר"מ פ"ל
דכלים ובתי"ם שם) ועש במור משמע שבר כלי שמקבל רביעית שלא מסומך כשר לנמ"י (מ"ם
דכלים ובתי"ם שם) ותחשב מור משמע שבר כלי שמקבל רביעית שלא מסומך כשר לנמ"י (מ"ם
"שינון ווינו משמעות לחפר תומפת שובת בדבונון בדבונון בתומף בתו רכלים ובתי"ם שם) ומ"ש בשור משמע שבר כלי שמקבל ובינון סוג בשמא דמתני כו סוף שאינו ושוב מצאתי לספר תוספת שבת בהגהותיו הגיה כן) ויש להחמיר כפשמא דמתני כו סוף שאינו ושוב מצאתי לספר תוספת שבת בהגהותיו הגיה כן ויש להחמיר כפשמא דמתני כלי עד לומר בשולי הכלים שיש להם שפה ונשבר והופכו ומשתמש בכלי זכוכית אין כלי דבר זה את הם בשתי הכלים שיש להם שמה ולכבו היוצמים בכלי וכיות אקכת קר קינקסן כו" שמויק היד ואפר יחדו לתשמיש לא מהני ועץ ועצם קינקסן שלא נעשו לקבלה הצד השני ומש"ה בעינן קינקסן ואפשר ייחוד לחוד מהני בעץ ועצם אכל באות די צידד דייחוד לא מהני עד שיעשה מעשה ועמ"ש אי"ה במ"ו ו" בשק וקופה. וכלי הרס בשוליו שיש שפה ונשבר והופכו אפשר אף ששיפן מהור דכלי חרס שמיהר שעה אחת אין לו מומאה עולמית ועתום שבת ולפ"ז ו"ל רש"י כר"ש ורשב"א סובר וו"ש חקקה לקבל רביעית היינו שהיה מתחלה ג"כ רביעית פסיל דלאו לתוכה עבירא וחקק עתה לקבל והוסיף רביעית או עשאה כלי אפילו דרך פיו ליסול יע"ש ולפ"ו כיסוי הכלים אע"פ שיושכים שלא מסימכים ורחבים הם אין נוטלין לידים ואע"פ שייתדה אם לא עשה מעשה וכ"כ בתה"א שאין נמ"י מכמיי הכלים ובקצר הביא רק דעת התום בחולון הכל לא עשה מעשה וכ"כ בתה"א שאין נמ"י מכמיי הכלים ובקצר הביא רק דעת התום בחולו וכ"כ בחו"ר כתום. ומ"ש פרק שלשים דכלים מ"א שולי אשקימלא עיין אות ג' וכבר כתבנו שם דמשמע דוקא זכוכית שמויק היד אבל שאר כלים אם יש בקיבול התחתון רביעית הואיל ועשוי לפעמים לקבל כמ"ש באות ה" וצ"ע ולפ"ו בוכוכית שיש לפעמים לקבל כמ"ש באות ה" וצ"ע ולפ"ו בוכוכית שיש מתחתו בית קיבול אין נוסלין מפנו לידים: [מ"ש בשם של"ה ג"ם ק"ן הוא שפיו בולם למעלה גבוה משאר הכלי והוא חצי ענול כצינור כוי מכיור עא"ר אות וי דבכיור לא היה הבלימה גבות רק בולמין בצידיהן בשוח . ד"ל בשוח עם דפנות הכלי וצ"ע באות י"ם הביא בשם אנודה דדי הכיור היה כעין שלנו ברוזת לממה בשולי הכלי וא"כ לק"מ מכיור וכאן כתב שהיו דדים בולמים לפעלה מדפנות: (ה) חשיב עמ"א וכ"כ המ"ז אות ה׳ בשם הב"ח דמ"ט עשוי קצת לקבל:

(ו) ברו"א עמ"א משמע דמהני סתימת בכל דבר ועם"ז אות אי אם מועיל סתימה ע"ש ומ"ש ייחד ברוא עמ"א משמע דמהני סתימת בכל דבר ועם"ז אות אי אם מועיל סתימה ע"ש ומ"ש ייחד דמקבל מים מודה: (ז) מהירה עס"א עב"י בתרומת הרשן מי רנים בשם התוסד סומה דהא דנפל ירו א' ושפשפה בחבירתה ממאת כשאין מתכוין כ"א לימול ידו א' הא מתכוין לימול שתיהן אין אימור ולפ"ז אף בפחות מרביעית לר"ת שרי תה"ד חלק ע"ז וכ"כ בבד"ה כאן דאף כה"ג ממאים אי"ח במ"ז אות ז' מרביעית בב"א: (ח) מפני עמ"א לי העני דבריו צ"ע וישוב דעת בחולין ק"ז איריתא נ' נירסאות רש"י אין נומלין דלאו כת גברא וממבילין לא דלית מ' סאה בצינור הא ש"א אריתא ג' גריכאות רש"י אין נומלין דלאו כת גברא וממבילין לא דלית מ' סאה בצינור הא ש"מהני וה"ג כאן כי הצינור אין כלי כמ"ש הרא"ש ז"ל וא"כ הוי המשכה אם הלך דרך מה בצינור מים שהוצים דמול אבל אם הלך דרך פה בצינור ומים שהוצים דמולים הלך דרך פה בצינור ומים שהוצים במולים אל אום מובל אבל אם הלך דרך פה בצינור ומים שהוצים במולים ה"ב אואר מילף לייפי ארותא ואח"כ למקוה כשר וה"ה בצינור הה"ג ואוא וצינור לאו כלי תוי. ואי בזוע דוולא מילף לייפי איות ומובלין דלאו כת גברא ולא ב"ל בוע דוולא אין נומלין דלאו עון נומלין דלאו כת גברא ולא אין נומלין דלאו כשיר דוולא אין נומלין דלאו אין נומלין דלאו ביות דוולא אין נומלין דלא בית דוולא אין נומלין דלא בית ביות דוולא אין נומלין בלא היה כעין שלנו ברזות לממה בשולי הכלי וא"ב לק"מ מכיור וכאן כתב שהיו דדים בול אין נופלין דלאו כת גברא ולא מסבילין דשאובין הם וגר הרי"ף ואי בוע דוולא אין נופלין כר והנה בנר הרא"ש ורשב"א לרא"ש הציגור אין כלי (כמ"ש התום" ב"ב ס"ה ב" ד"ה ציגור) ושאובין תוי מדלי ואפשר סובר שאיבה שהמשיכוה כולה פסול לנס"י ושפיר גרס ואי בזיע דוולא מסבילין הרשב'א בתה'א שם סובר כבה'נ מישך במנא שפיר דמי ואריתא כיון דמחוברת בקרקע היא וכמבילה היא וסבילה בשאובין ליכא אלמא סובר צינור כלי הוא (וצריך לומר דחומם ביה צרורות עתום׳ ב"ב שם) והוקשה לו לכה"ג מישך במנא שפיר דמי ותירץ דגרע מפי כשהכלי מתיבר בקרקע נראית כמכילה ומבילה כשאובין ליכא נישא"כ במנא תלוש לגברי וכם"ש בם"א (עם"ש בם"ז אות א') מה שא"כ אי הוי מפרש צינור לאו כלי לק"מ מעיקרא דאין מסבילין דכבר שאוב מדלי וכלי ליכא עתח ומכלי בעינן ועב"י חביא לשון הרמב"ן קצח באופן אחר ולפ"ו הא

אורה חיים הלבות

למד מהיקו דאין ליפול מאבטים והכאה מקום לפ'ה דפרה מ'ז (ופ"ד דמקוואת מ'ה) דחקק והחיב קבע הוי כלי אף לקילה היה בנט"י כן ועיו הקשה הטיו אי למה לבתחלה קאמר דאין ליטול נטיין מחיקו הה ספק נטיי לקולא וגם מיש לסיף דאם קבע והחיב חקק פסול לנסיי הא מיה כלי הוא בדף במומאה כ"ב לנט"י לקולא דהוי כלי והא דאין פיכל מקק פסוג נוקיי הא מיה כלי הוא בדף במומאה כ"ב לנט"י לקולא דהוי כלי והא דאין פיכל מקף נמו לקולא ההיי כלי והא דאין פיכל מקף נמו לקולא ההיי בדרבני והבא יהבא בקילא והנה בסי" ק"ם סי"א ויא אם יש לו מים האתרי שיל דעה הר"מ ז'ל הא במעקתא דמיה וכ"ב לעשית לכתחלה ספק דבנן אין עובין אם יש מה החנים עמ"א שם את יוד עד דול דלו ק"ו הוא דמדרבנן בקבע ולבסיף התך נמנו עליו דין קדקע הן לקילא מהני והל לחיינה דל דיו דבני חי"ל בסיתנים . והנה בחיד אבנים שקבע ולסיף מקק לא מהני נמ"י ולה שבני היו בלי חייו ווערי א"א בנט"י דרבנן ראוי להקל בטובל בו ווע מ" סהה כמ"ד היו למ"א הלי מי ווער א"א בצל ממ"ל אפי עבולה לחוד מהני בה"ב והא דמ"ח בל מהני בה"ב האום להב"ד הבל מהני בללי ביו ווארן ה"ה"ב האו בכלי היו ווארן ה"ה"ב הלו מהני בכלי מתובר לקרקע דתליש הוו והא"ב היובר הוו כתלום ובכלה בקלע לכלה בקלע במום לרב"ד הל"ד הל מבי"ד הל מבי"ד הל"ד המיבר האו וטפולה בתלוש ליכה וגם ידי נפילה לא ילח תש"ג דמיסך ידיו במגא כבר לבה"ג הא מהובר אף דהליש ולסיף חוברה גדע טפי דדמיא לטפילה וטפילה בשאיפין ליכא אבל קבע ולסוף חקק ייל דטביל' להוד מהני אף דמ"ה חלוש הוי בדף נהחימין מ"מ בנש"י דרבנן החילו כמו מקוה בלינור בקבט ולסיף הקק דאין פוסל כו' ועה"ר אית יאה כשם ט"ת דאפי' יט"ש משמע כ"ש מהוכר יאח'כ חקק וליש וש' ר'מ פי' המבנה פיה דפרה מיז מריהשת לבונו מבמש ביקת הר הבנים יעשם בו הפירה לקבל המים ולזה הין ממלהין משמע הא אבן מלוש וקבע ואח"כ הקק הוי כלי מ"ה ואף לקולא ומיהו בחיבורו לא משמע כן פ"ו מה"פ ה"ג וכ"כ הר"ש שם אבן חלוש כני מיה והף לקונה ומיהו בהיכורו גם מפמע כן פיז מהיפ היג וכיכ הרים כם חבן קזום והברה ואחיכ הקק אין ממאאין והיינו מדרבק נהנו עליה דין מחובר ממש כן לחומרא או לקולא ואף בדרבנן והאמור. ומיהו הפרש יש בין הפר בהר ועבה בית קיטול ומקום ברול לקולא ואף בדרבנן והאמור. ומיהו הפרש יש בין הפר בהר ועבה בית קיטול ומקום ברול ונטל מייני ידאי לא נטילה כלל וחוזר ונוטל בברכה וטכילה פשיטא דמהני דהרי בקרקע ממש מאאיכ אבן הלוד וקבע ואחיכ הקק וטבל בו כתבתי דמהני עבילה ואם נפל ממנו ייל דהחר ונוטל בלא ברכה. ועמ"ש איים באות פי' ו"א אייה ובמ"א אבלר טוד אייה בזה:

(ט) מחובר כב ז דעת ה"ג כה נותן לא בעינן רק כלי בעינן ואריתא דדלאי הולין ק"ז א" ובסעיף ז' דחין נופלין לידים היינו ברחוק מהשפיכה ופסק כה הכלי הדלי וגם אם הפביל ידיו בהריץ שהמים שם כבר היו בחובים בדלי ומה"ם אם חיבר כלי חלוש לקרקע ופבל בו ידיו פמאים אף לבה"ג דנראה כטבילה במחובר עמ"ש באות ה". אבל אם קבע ואח"כ התק כ<mark>תכתי</mark> פתחים חף יכם בדינית בפני דרבק יע"ב: (י) ד"א שעלחה נפילה עפ"ז ראים מזבחים כ"א באות ה' דפבילה מהני בנפ"י דרבק יע"ב: (י) ד"א שעלחה נפילה עפ"ז ראים מזבחים כ"א מתנו ולא בחוכו כו' יב"ח כתב די"ל לבה"ג מובך במנא שכיר דמוי מעשם עבילה במ"ם כאה בכלי וכ"ץ מחובר לקרקע דמהני במ"ם סאה ואריחא דדלאי דאין מפבילין בחרין אע"ג ביש מ"ם סאה לפי שהצינור אינו כלי וא"כ המים לעת עתה אין בכלי וכבר היו באובים בדלי הלכך מ"ם סאה לפי שהצינור אינו כלי וא"כ המים לעת עתה אין בכלי וכבר היו באובים בדלי הלכך מים שתהי לפי שההימור חימו כלי זמו כ למנים לעמו עמה מין בכני זכבר הזו במוכים כנים הככן. לא מהני טבילה הא בכלי גופא מהני במ' סאה והן חלוש או היברו אה"כ לקרקע ולפ"ז אש היבר כלי בקרקע ומושך ידיו ביה במ' סאה אם יש לו מים אחרים יפול בלא ברכה ולהמחבר יפול בברכה ועמ"ש אי"ה במ"א אום י"ד מזה . ומ"ש למה לי ממנו לא הבינותי דלרך מיעוש אם יהיה כיור גדול כמה דאין איסור להוסיף ויהיה מ' כאה אפ"ה בסוכו לא ואין להאריך: (יא) ובישעת עש"ז בשם רב"ל ועא"ר י"ב דספק ברכוח לקולא . והנה בקנים חלולים רערין ומקלהים מים אם המח ידו חתת הקילוח לא הוי נפילה דקנים לאו כלים הם ולינור בין

ענול או הצי ענול לאו כלי הוי כל שאין בית קיבול (עמ"א ד' ותוס" ב"ב ס"ה ב' ד"ה צינור) ואם מהלה לארן וטובל ידיו שם נצוה כזה לכיע היבור אף שאין בם מים סמה כי רחבים וחם מקדם נחרן ופוגב ידיו שם לנוק כזה לכיע היבור חף שחין כם מים סחה כי רחבים הקבים יותר משפ"ה ועא"ר ח'. והנהו בארות שקורין פלומפי"ן לא ראימי בתוכו מלאכת המי אם הכלי ששואב המים שם כלי עליה ואין נקוב "יל כשר לנש"י אם הנית ידיו חחח הקילות דאפשר דהוי כמקרב ידיו לגבי דוולא ואם אין שם כלי עליה בנפילה אין כלום ובפבילה מהני דהיינו שאחר יעצע בידו הען שבולם (בית יד ען או מתכות) ושפוך הדבה מים על הארן דהיינו שאחר יעצע בידו הען שבולם (בית יד ען או מחכות) ושפוך הדבה מים על הארן ויעבול ע"ג קרקע וולוק כזה חבור לכ"ע וא"כ אם יעשה שניהם נפילה ושבילה יולא ממ"ג וייל חדם דה" היום הוא מקרב ידיו לדוולא כה"ג ושמא כבר פסק כח הנותן ועוד דאותלים הם ובספ"ו מסופק אם אחלין מהני ומיהו הפלומפי"ן הם מעיינית וכשירים באוחלין . וליע ועמ"א עוד מדינים אלו אי'ה: (יב) ראם היתה מוטה עט"ו פ"ק דידים (ט"ם פ"ג) מ"ה מנית בין ברכיו (ומנטנע בכל פעם ומש"ה מודה ר"י) ומשה על לדו ונופל והקוף כו' ר"י פוסל בשני אלו פירוש בקוף ומפה (דלית בשני אלו היינו חש"ו וקוף דכליתנהו דמי כנכאה מהרא"ה ז"ל בכ"ה בית ששי בער הרביעי יע"ם) והנה יש בכאן שלש שימוח א' הר"מ בפ"ו מברכות הל' י"ג וי"ד ופי"א דמהוואות ה"א ועור ורא"ש סוברים דח"ה נמי כח ניתן בעינן עכ"פ כמו הוף וכ'ם מטה בעלמו החבית ומניחה כל היום חשיב נמי כח גברא הואיל וע"י מעשה א' נשפריו כל המים ור"י חולק ל"מ בגוף דכת אדם בעינן אפילו משה נמי לאו כה גברא ולפסק הלכה כל המים וריי חונק לימ בגוף דכת מדם בשיק וושימי משם כמי למו כה בכדה ובפסק הככם הכ"מ פסק כח"ק דרבי" נינהו וכח לוחן עב"פ בשינן ומש"ה ארימא דדלאי המוזכר בש"ז (חולין ק"ז א" רב פפא כו") אין נוטלין דלאו כח גברא ל"ד אלא דליכא כח נותן וכ"ש לשכשך ידיו בכלי תוך הבלי דאין נטילה דליח כח נותן כלל דלא כה"ג המובא בש"פ וכ"פ הר"מ ז"ל פי"א דמקואוי ה"א וכמ"ש הב"י בבד"ה והרא"ש והטור פסקו כך"י ואפשר דסברי לה"ק כח נותן לא בשינן ה"א להרימא כר"י ומש"ה פסקו כן והרשב"א בתה"א ביו שער הרביעי פסק כח"ק מחומה להרימא כר"י ומש"ה פסקו כן והרשב"א בתה"א ביות שער הרביעי פסק כח"ק דאפי' כח נותן לא בעינן כלל ופסק כבה"ג בשער השלישי ורביעי דחוך הכלי שפיר הוי נפילה ומזה ראי׳ דלא בעינן כח נותן כלל יע"ש ואריתא דדלאי לאו כלי הוי ופסק כח הכלי וכח גברא ל"ד אלא דפסק כח הדלי שהוא כלי. (בתה"א לכאורה סחירה מבער שלישי כ' בשם הרמב"ן

סי כדלמתן ולפיך לוחר דהמחבר סובר דתוך הכלי עדיף טפי ממוש"ה באבץ וג'ע. ומ"ש הפוד כח בגדה ל"ד רק כח נותן לר"מ אבל מכה אדם פסיל הפור ורא"ב דפסקו כר"ד הרשה כד"ח הוא יד ומ"ש הפור מופ"ה מעלמה מעמע הא אפולו מעה אדם פסיל העור ורא"ב דפסקו כר"ד הרשה כד"ח והי" אלם מנה לדם ומענעה כל רגע בהניח כך הוי כת גברא יו"ש והכי"ז חי בע"א ואוח י"ג מזה וע"א לוח י"ג מזה וע"א אוח בע"ז עמ"א אוח ב"א בב"ח במתח הוא אוח ב"א במוסה לא הוי נעילה ומעם על דו ומחמת הפויחיו והינו שהניח בע"ז עמ"א אוח ב"א בשל לדג מתוכנה ורא"ש ומש"ח במוסה לא הוי נעילה ומעם על דו ומחמת המייחיו והינו שהניח בלופן זה שבכל רגע מדדודת והוא בפרך כת גברא לל הוי נעילה ומעם על דו ומחמת העייחיו והינו שהניח בלופן זה שבכל רגע מדדודת והים בחקר כרא"ש וועור והפ"ז מואן בזה דאין נכילה לחלק בכך דלרא"ש ופור כר"ג פטל ובקבד הלא יו הי" אוי מוא מעב"ד מוצה במ"ב בקוף כמ"ש באוח י"ג (ד") אם עש"ז ול לבעסחים באוח י"ג דלא כב"ח ובאוח י"ו חי" לזה ע"ש ועמ"א הר"ב לא בע"ח ו"א ע"ב"ש שב"ז ו" ב"ל עבד לנעט שחייב באוח להבה ג"ע דבכלל רשה הוי ואפ" בכלל אחוך עיון רא"ם למבות ב"ל עבד לנעט שחייב באוח לאה בל"ע בכלל בסור בוו וואף "בכלל אחוך וע"ן הר"ב בהו" לדה"ם לו מחת ב"ב ול"מ במוחה כוללת ובואר זה בני ישראל אחוף ורעהו אי ע"ב בכלל לחוך ורעהו אי ע"ב בכלל "מש בהו" לדה "ל אם המתוך ההו"ל ונעטע כל המנים ע"א באוח בלה ב"ל בב"ל במ"ד בו"ם "א אם ש"ז ב"ל ב"ל ב"ל במוח בל"ל במון בשלה בלון ועד"ל אווע ב"ב בעין ע"ץ בו"ם ל"ל במ"ל למוע בל המני בל"ל למוע בל בחוד לתואל אום כ"ג מ"ל אחר ושם יבולר אי"ב באוח ל"ב ו"ל בה ב"ל הבס"ד בל"ל למוע בלם בלו בלון למוע בל"ם בלון מ"לה לך בל"ל בלון מש"ד בל"ל למיד בבון מ"לה לה בל"ל בומה לוכ" בביו באון בלום לוביל הבל הוב בל"ל בומה לוביל המון בלום בלא לועול במשין לבושה מתולן ועמ"א אווע בל"ב בלום למ"ל בלום בל"ל בלום בל"ל בלום בל"ל למול בלום בל לובל לוביל בל"ל בלום בל"ל הווע לבים בלום בלא לוכ"ל בביות המשין ב"ל בלא בלום בל"ל בלום בלום בל"ל בלום לום בל"ל בלום בלום בל"ל בלום ובלים בל"ל בלול בלום ולבים בל בלום בל בתול ללום לבום שלה בהון מ"ל ה"ל בל"ל מוול בלום לובו שלה בביו וויה בלום בלום בלו בלול בנום ללום בלום וללב בלום בלום ללום בלום לול בלום

יאי בזיע דוולא טילף ליופי לא גרם לרשב"א ובח"ג דמה מהני הואיל ואריתא כלי הוא און מובלי בכלים : מכואר בי"ד ר"מ ס"ח ובמ"ז י"ד ובקצ"ח כל"א סעיין המקלח לכלי פסול יע"ש. והגה המחבר כתב כאן במכילה אין מהורות דשאובים משמע אף שיש מ" סאה והא במ"ד כתב להראב"ד בילי היה לה אן שוות סגי פפחים שם סם ענם שא"ה כם אדרום ז"ח: (י) בכינס עיון מ"א משמע דפי יים אין ראויין לשתיית כלב ובק"ם אות "ב דראויין אם מהתיחין ושואב בכלי גנובל ידיו יע"ש. ושיהו גם זה אמת דאם אין לו כלי שלם יכול לתפביל בו כאפור: (יא) לענין עמ"א דהיבור דוקא כשפ"ה וגם זוחלין אין חיבור אף שיש כשפ"ה לנס"י הקילו: (יב) הקבועים עמ"א ובש"ז כתבנו אות די דמבילה בנויה י"ל לכ"ע מהני אע"ג לענין מומאה כתליש דמי מ"מ לענין מקה כמהיכר בראייא ב"ב ס"ה בי הר רנס"י דרבנן דמהני שמולה כה"ג: (יני) מחובר לס"א הם דברי התה"א בשם הרמב"ן בית ששי שער שלישי דגרע כלי המחובר לקרקע דגראה בשבילה ואינה דבאיר התה"א בשם הרמב"ן בית ששי שער שלישי דגרע כלי המחובר לקרקע דגראה כסבילה ואינה דשאיב היא וכס"ש באות ח' באורך עב"א כ"א: (וי) ו"א שעלתה עס"א ועמ"ז אות ב"ל בכלי המחיבר לקרקע ביש ס' סאה אין מברך אח"כ אם נוסל פעם שנית: (פו) בלא ברכה על"א אפשר סיבר דאפ"י ליש"ש הביאו בקנ"ח אות פ"ז לאחר שבירך ואכל המיציא אין מברך על אם אינו כלי בידו ופתח ידו ונפל ומקלח לא הוי כח נברא באפשר בזה ומ'ש סי'ח א'י ראשון חשיב כת גברא לא בכח שני ושאני ממה דסים שממה החבית משא"כ מסיר כח המעכם ואדמים אברה אחתים חשיב כת גברא לא בכח שני ושאני ממה דסים שממה החבית משא"כ מסיר כח המעכם ואה"ג בשחימה דומיא דהמה כשירת אף בכת שני . ובקס"ב ס"ג דאון נמילה לחצאין הא מופח ע"ם להמפיח שרי ועיון פרישה יע"ש: (בא) אם עמ"א בשם הלביש מחלק בין ס"מ לכאן ובין סערי ז' כר ועמ"ז ו"ג . ומור ורא"ש דפימלון בממה ובי ד פסקו דפחרא בסבובה שנייה כשירה צריך לחלק בין עמ"א לסרנא כר שב ראוני שבור או ביוד עם במיבוב שני רק הפר"ח ותב"ש הדובה מינור עם ביוצר ביוצר ביוצר עם במיבוב שני הפר"ח ביוצר עם במיבוב מעני הפר"ח ביוצר ביוצ ידו השונה פנטיו בשפוי לפוי פוסל בלא החידי בראא בכל ששיכה אלא דרא ש כתב דרמיא למומה על צדו ואן או : (כד) יש להחמיר עם"א לא הבינותי זה דמשמע שחימת קוף מפפק פכולה אי הלכה כת"ק כאן או כר"י ונ"מ מובא בספק לענין מליחה וכדומה לס"ם (כי בשביל החזקה לא ישתנה הדין ובחוקת שאין זבוח דוקא בספק מעשה כמ"ש בפריי לי"ד) וי"ל התם וובחת כח גברא דוקא בעינן משא"כ כאן כח נותן סגי ומ"ש ק"ם סי"א (מ"ם קס"ד) דכל ספק פלונתא להקל בנמ"י וכ"א בעינן משא"כ כאן כח נותן סגי ומ"ש ק"ם סי"א (מ"ם קס"ד) דכל ספק פלונתא לאכול ברע וכמ"ז ח". וצ"ע כעת בזה: (כת) ולכתחלה עס"א י"ל נסל למיבולו במשקה או שלא לאכול ברע ועם"ז ה". וצ"ע בעת בזה: (כת) ולכתחלה עם"א "ל גשל לפיבולו במשקה או שלא לאכול ברעקה א"צ בעד בו"ל במשקה לאו משום קרושה ובשמתכוון שלא לגם"י פפול. ויראה לפויבל במשקה א"צ כוונה דבאן משום פרך תרומה ובמיבולו במשקה לאו משום פרך תרומה הוא עס" קנ"ר וע"ב" כאן והנה רשב"א נופא דפסק בעי כוונה בא" סני נותן או נופל דלא כר"א בתופפתא עב"ר וי"ל הדשב"א לשימתיה דסובר דלא בעי כלל כת נותן א"כ קשה פ"ק דידים מ"ה הכל כשרים אפילו חש"ו מה אפר אלא לומר דהני בני כוונה נינהו עם מעשה עיין בד"ה להרא"ה בית ששי שער שביעי משא"כ בס" מ"כ תותן בעינן אין ראיה זעיין ע"ץ נ"ץ כתב עמ"ש הר"ב ס"א קטן פחות מכן שש כקוף דלאו בני כוונה והמחבר השמיםו דקוף נותן א"כ לא בעינן כוונת נותן ומ"ש הר"ב בס"ב בקוף דלאו בני כוונה ונינונ הנינול א אבין לו דכיונת נותן או נומל סני ומ"ש הר"ב בס"ב בקוף דלאו בני כוונה ונינו מחום מכן שוו ביונה נותן או נומל סני ומ"ש הר"ב בס"ב בקוף דכתו ברה נינו בר"י נהטו מחום תות מות או נומל סני ומ"ש הרב בי"ב בקוף דכו בר נרה בינונה נינו מחום להיו מה ביונה ביונה ונינו בר"י נהטו מחום להו מה ביונה ויש להחסיר בקוף דכח גברא בעיגן כר"י וקסן פחות טבן שש כקוף ולא חוי כח גברא ומיהו בב"י כתב הסעם דכוינת נותן בעיגן ומש"ת פסול בפחות טבר שית ולפ"ז הרב זיכה שסרא לבי תרי דהא בסי"ג משמע דנותן או נוסל לחוד סגי כת"ק דר"י בה"א ולמה הכיא הא דהג"א בסי"א וצ"ע : (כו) במי מקוה עמ"א שאין מים נובעים ומכונסים שאין זוחלין כוי : (כו) יש עמ"א לא הבינות הספק דווחלין לכלים נראה מ'ה פסול ושאני שאובים מררבנן ורביעית מ'ה מהני , ואם המביל עם"ש במ'ז י'ם: (כה) שבקרקע עמ'א הראה לס'ז אות ח' ולא לס'ח ששם עיקר אלא כס'ש שם דלהראב"ד מסבילין בשאובין ואפ"ה כתב המחבר בס'ו דשאובים הם באריתא וכני בנס' חולין

רכק רפישיח לכלים אכל מעיין משהר בכל בהוא (אם כל גופו עולה בהם) אף לאדם וזהו פשעא דברייחא דח"כ מעיין בכ"ב ומקוה במ' באה והיינו אף דגופו עולה בפחוח וזהו בישח הר'מ

30

המחובר לקרקע גרע מפי אף לבה"ג ועי בתה"א בית ששי שער ששי ושער שביעי נראה קצת מתירה המחובר לקוקע גדע ספי אף לבה גדעיבות א בית שטי שער שטי ושער שביעי רראה קגת מורדה שפנם כתב דאריתו במ"ז אות י"ב יע"ש שפנם כתב דלאו כלי הוא ביארתיו במ"ז אות י"ב יע"ש ווהבן: ובד"ש המחבר שאיבה שהמשיכות כשר ע"ד סי ר"א סמ"ח ג"ם בעינן וסמ"ז לא ע"ב כלים אפי כלי גללים אבל מ"ש הר"ב יש להחמיר שיהיו ראוים לבלוע בנמ"י יש להקל בכל ענין יע"ש: (כמ) לא נמילה עמ"א אף לר"ת בס"ו דידו א' מהכלי משא"ב כאן ולענין זה לא הוי בכלל מאתים מנה: (ל) בנמילה עמ"א אף להחולקים בסעיף ך' כאן הואיל וידו א' בנמילה מברך על נמ"י ויש בכלל מאתים מנה . ואף במבל א' במים שא"ר לנמ"י עמ"א אות ל"א אין מברך רק ברכה א' ענמ"י נ"ל: (לא) הממביל עמ"א ועא"ר כ"ג בשם כ"ג דהאידנא נהגו אף מובלין בים הגדול מברכין על נמ"י י"ל דמי הים ראוין לשתיית ע"י רתיחת עמ"א ק"ם י"ב ועסיי ד' אות כ"ה במ"א על המחבר קשה דכאן סהם משמע לעולם אפיי אין ראוין לנמ"י מברך ענמ"י ומשמע דיש לפסוק כפני יצחק בזה וצ"ע:

קם (א) שנשתנו עמ"א סומה ט"ו ב' כלי חרם נתאכמו והחזירן לכבשן בעיא דלא איפשמא ופסס ליים הר"מ בפ"ג דסומה ה"מ לקולא וכמ"ש הכ"מ דלא נשוי פלונתא רחוקה בין לר"י ורבנן לשימתית דלא כרש"י יע"ש) ומ"מ בנט"י לא דלא איפשטא ספק בעיא לקולא. ועוד דלר"י כשירים (לשימתית דלא כרש"י יע"ש) ומ"מ בנט"י לא דלא איפשטא ספק בעיא לקולא. ועוד דלר"י כשירים ה"ה מים לנט"י כה"ג ומשטע כ"ו שלא חזרו אף דאפשר לחזור פסולים וצ"ע שאין נזהרין בזה ורוב מימות נשתנו מחמת עפרוריות מתולדתן עד שיעמדו זמן מה חוזרים לברייתן ואם היינו אומר מימות נשתנו מחמת עפרוריות מתולדתן עד שיעמרו זמן מה חוזרים לברייתן ואם היינו אומרים דל"ד לנתאכפי בכלי חרם דריך משה חזרה לכבשונות משא"כ זה דבומן תליא מלתא הוי א"ש וצ"ע. עמ"ש במ"ז א' א"ה: (ב) בין מחמת עצמן עמ"א רכ"ב המ"ז א' ומ"ש בשם הרא"ש התום נמי כתבו כן חולין ק"ז א' ד"ה קפדיתו אחזותא וא"ת מתני' היא ומאי קושיא דלמא אחזותא מחמת עצמן ש"מ דכשר. ומ"ש בי"ד סכ"ה וסכ"ז (מ"ס כ"ז) עמ"א במ"ז א' אי"ה: (נ) עשה עמ"א הביא ב' פירושים א' דנשתנו מברייתן ע"י מלאכה ואף בלא שינוי מראה ב' עשאו כשופכין ובמ"ז ב"ג הארכנו כזה יע"ש ועב"י: (ד) נתכוין עמ"א דלא כמ"ז אות ב' יע"ש במ"ש שם באורך: (ה) כלים עמ"א כדבים הכשיר וכן בכלים שלא יותבקעי משמע דכשר שאין המים עושה כלום ובירוש אל יכמשו פוסל צריך מעם לחלק וצינן יין במ"ם הא שלא יותם שרי ע"ת בשם רמ"א הביאו א"ד ו" א"ב ה"ה יוכות שלא יכמשו ואם שהמים נבלעים בירכות אם אח"ל שפולמין לאחר הביצו א"ד ו" א"ב ה"ה יוכות שלא יכמשו ואם שהמים נבלעים בירכות אם אח"ל שפולמין לאחר דבו קהוג שה יכשם ושט גדין שנט לחוק הצינן יין במים הא שלא יחסם שהי עות בשם הם א הביאו א"ר ר א"כ הת ירקות שלא יכשום ואם שהמים נבלעים בירקות אף את"ל שפולטין לאחר מעל"ע מה בכך וצ"ע ובירקות שיתורו לכמות שהיו בזה י"ל כן. מ"ש שנתות כוי יראה השעם דנעשו כשופכין הא למעם דנשתנו מתורת מים כמ"ש באות ג"ל"ש זה. מ"ש שאם נותן דבר שירות: המים כנו אם נתכוין להשביחם שרי ומשמע אם נתן עשבי בשמים שנכ<mark>משו שיחזרו</mark> לכמותן פסולים אע"ג דמשביחן לא נתכוין לכך וע"כם" חמד משת", ומ"ש בס"ד באות ז" <mark>רש"י פוסל</mark> מי חמאת ששתו עופות שנופל מפיתם וחשיב מלאכה ה"ה אפשר בנותן דבר שיריחו דנבע וחוזר ם יו חשאינ סטונו עומות שנופי, מפיחם וחשיב מראכה היה אפשר בנתון דבר שירחו דנכלע והחדר אליו וצ"ע דל"ד להתם יע"ש: (ו) שהנתתום עמ"א ועמ"ז ד' וסס"א אות מ"ז במ"א בשם תח"ד ואי"ה שם יבואר: (ו) שלקק עמ"א בנמאסון נעשו כשופכים אבל שתו מהם תרנגולים וכדימה כשר לנס"י. ואפשר אפילו נתן להם במתכוין לא פסלום וצ"ע בזה, והביא מ"ש בברק הבית פה דברי הר"ם דמקוואות פי"א ה"ם וכתב דוקא לענין תרומה כו' ומתח"ד ר"ם אין ראיה כ"ב די"ל ברי שותרו מרביעות הא להשלמה לא ועא"ר אות מי ובלח"ם פ"ו מה"ב צידר כזה יע"ש:

אם גפל מים כשרים מועמים לתוך מרובים פסולים ואח"כ נותן מים כשרים עד שנתרבו לתכשר אפשר דכשרים לנמ"י אע"פ שאין רוב נגד כל מי התערובות: אם גפל בנד שלא במתכיין אפשר דכשרים לנמ"י אע"פ שאין רוב נגד כל מי התערובות: אם גפל בנד שלא במתכיין למ"ח וומל משם ומיצת מהם המים היוצאים למ"א אות ד" כשרים הם ולמ"ז אות ב" פסולים ושיין עלם לומט משם ושיצה מהום המים היוצאים לם א אחת די כשרים הם המם זאת בי מסולים העיק תה"ד ר"ם ספיג מוצץ כיונה התם במתכוין ע"ש. ועסי תנ"ה בנתערב מעם מים שלנו עם שלא לנו י"ל דבעי את"ב רוב נגד כל המים דכבר נתחממו המעם ברוב ואי"ה שם יבואר בזה בהנ"ה. מים ששתה נחש מהם אין נוסל ידיו עא"ר אות י"א: (ח) שהים"ב ורש"ל אוסר בים"ב מ"א ועס"ו את ז' ומיהו אף לפאן דמחמיה בחמי האור י"ל המעם דחשיב נשתנו מתורת מים ע"י ים"ב דהוי בישול דידהו כמ"ש רש"י חולין ק"ה ב׳ ד"ה סולדת נכוי"ת יע"ש אבל מעיינות חמין נובעין אף שים"ב משקל במנא שפיר דמי דלא נשתנו מברייתן עיין סעי׳ ח׳ י"ל בהא כשרים לנס"י וע׳ רש"י שם בי שם בי בפנג שפור ופירות אור לרש"י ק"ח בי משמע האסור (מ) חריץ עמ"א ולא הבינותי דציגור נפי לאו כלי אס לא בחקק לקבל צרורות עמ"ש בקנ"ם במ"א אית ח' הארכנו בזה : (י) אין עמ"א להמכשירון בקנ"ם פי"ר במי מקוח די לנמ"י רביעית א"ב הוי מקוח שלם לנמ"י המים שנפסלו משתיית בחמה בכלים פסוקים בקרקע כשירים משמע אף דפסקינהו בבת בירתא המין ומופסקין לגומי הם ועובד בלתביה בבת בירתא האין נומלין לידים ומינה ת"ק במשנה אף פסקינהו כמ"ש הר"ש שם וא"ב היה לפסוק הלכה כסתם משנה דלא גזר אמו מנא וכבר הוקשה זה להכ"מ פ"ז דברכות ה"ח ותי דיש לחלק בין פסולם ניכר דלא אתא לממעי כך דנפסלו משתיית בהמה דניכרין במעמם או במראיתם לא גזרינן דיכירו הכל מה שא"כ חמי מבריא בצינגו והן אמת שיש לתמוה שזה לפירש"י חולין ק"ו מעם פיסול חמי מבריא משא"כ הר"מ מבריא בצינגו והן אמת שיש לתמוה שזה לפירש"י חולין ק"ו מעם פיסול חמי מבריא משא"כ הכ"מ ול"ל כתב הצעם שאין ראוין לשתייה דהיינו מרים המה וכהרר"י וכמ"ש המחבר בכאן וא"כ קשה ולה "ל דמשנה פ"ק דירים מים שנפסלו משתיית בהמה במים הנרוק מיירי כפ" הר"ף וכמ"ש הר"ב בראותן עכורים הר"מ בה לא נדגרו אמו מנג להמיכ ברוא תן עכורים מ"א ולא מי"א"כ הצרות המה לא נדגרו או מכר לא נדמון וויו או מהיי או ביו וויוצ"ף המה לא נדגרו מו מה לא נדגרו ווויוצ"ף המה לא נדגון ווואר ולזה "ל דמשנה פ"ק דידים מים שנפסלו משתיית בהמה במים הנרוק מיידי כפי הר"ף וכמ"ש הר"ם בה"ם ונם"י הקילו כמ"ש הלח"מ שם ומש"ה לא גזרו אמו מנא דניכרין במראיתן עכורים ממים ולא יבא להתיר במנא משא"כ חמי מבריא צלולין אע"ג דמרים חמה לא יבחין ויתיר במנא כמא"כ המחבר בס"ם השמש דעת הר"ם לגמרי רק פר הרא"ש ור"ש ושאר פוסקים דמים הנרוק פסול בקרקע ומיירי במרים ומלוחים וא"כ אמאי פסק כחזקיה נכך סדם משנה דידים ולכאידה מחבר ויבה ששרא לבי תרי ובשלמא המור ורא"ש "ל מפרשים כרש"י דחמי מבריא ראון לשתייה רק חמין שלא היו להם ש"ה משא"כ המחבר. שוב ראיתי לתה"א בית ששי שער שני כתב אע"ג דר"י כת"ק כחזקיה קיי"ל יע"ש והיינו דחזקיה כתנא חשיב ופליג על המשנה וכרשב"א ולפ"ז אין חילוק בין חמי מבריא למים מרים ומלוחים והכן ועיין א"ר את י"ז: (יב) שאין עמ"א ולפ"ז אין חילוק בין חמי מבריא למים מרים ומלוחים והכן ועיין א"ר את י"ז: (יב) שאין עמ"א ועם" קנ"ח את "י". ע"ש ומים הבלועים מאים רל את מב"י בשם הרד"י שמעד דוקא כשאדם יכול לשתות במעם פיסיל גילוי מים שא"ר לאדם דמחמת סבנה הוא וכמש"ל מוה: ד"ל דמים הנרוק א מברים לנמ"ל בכלי אע"פ שבשתנה מראיו לא פסול דומא מופוס ומנה ומות שות מברים לנמ"ל מוה וושתה מהם כשרים לנמ"ל בכלי אע"פ שבשתנה מראיו לא פסול דומא מופוס ומכנהום שותה ושיתה מהם כשרים לנמ"ל בכלי אע"פ שבשתנה מראיו לא פסול דומא מופוס ומכנה הוח שוחה ושיתה מהם כשרים לנמ"י בכלי אע"פ שנשתנה מראיו לא פסול דוקא קומום ו שוחה ושיתה מהם כשרים לנפ"י בכלי אע פ שנשתנה מראיו לא פסול דוקא קומים וקנקנהום וכדימה וכנישנה י"א פ"ח דפרת כר"ע ואף דהתי"מ כתב שם מי ביצים בטבען כך "ל שאני מי חשאת דחומאת החסירו בה. גם למ"ש הרע"ב שם הדאן מים חיים בכלי קשה מ"ש ביצים או אדמה וחרסית: עוד אבאר לך כי שינוי מראה פוסל במקות אבל לא במעיון ע"ד ר"א סכ"ה והוא מראב"ד בספר בעלי הנפש בשער המים (ד"ב דף פ"ד א") ויש לנו בות הערה אחת וגדולת הוא אלי כי לכאורה יראו חשיבות המעיין במחובר דוקא הא משקל במנא לנס"י אף מעיין אם הוא אלי כי לכאורה יראו חשיבות המעיין במחובר דוקא הא משקל במנא לנס"י אף בעלי הנפש שם נשתנו מראיו בעודם במים וכ"ש אח"כ דפסולים לנמ"י אבל מדברי הר"א ז"ל בבעלי הנפש שם נשתנו מראיו בעודם במים וכ"ש אח"כ דפסולים לנמ"י אבל מדברי הר"א ז"ל בבעלי הנפש שם לא משמע כן שכתב מעיין אין שינוי מראה פיסל בו דוקא לגדה וזבה ושאר מבילות דלא בעינן ינה משפר כל שמוב שנין אין שנוי מיאה שיט בר דוקא לגדות חבה ושאה מבילות דקא בעיבן מים חיים אכל קידוש מי חשאת פוסל בשינוי מראה וכן מצורע בסימת (מזו) נתאכמו פסול דומיא דמים חיים עכיל הנה בני דברים כתיב מים חיים בזב זכר ומצורע בשחימת הציבור ונסי חשאת ע' פ"ח דמקוואות מ"ח בר"מ ור"ש ונפ"מ דמקוואות ה"ח בר"מ בזה וקידוש מי חשאת תלושין הם בצלוחית ואפ"ה אי לאו דמים חיים היה כשר ממעיין בשינוי מראה האם נאמר כן בנס"י ולא יליף בניחות היש ביו כמה חיסורת ומיהי הא ודאר דוקא כששינוי מדאה בעודן במעיין נפל סמנים לתוכן מחשת דיש בי כמה חיסורת ומיהי הא ודאר דוקא כששינוי מדאה בעודן במעיין נפל סמנים לתוכן אין פי שנתלשו יול כשרים לנס"י אבל אם נשתנו לאחר ששאכי בכלי לא. ולפיז טיש המיא אות בי ראיה מחמת עצמן מפרה דכשר ק"ו לנס"י יול התם ממעיין ונשתנו מעצמן במעיין אין פיסלים בי ראיה מחמת עצמן מפרה דכשר ק"ו לנס"י יול התם ממעיין ונשתנו מעצמן במעיין אין פיסלים משא"כ במנא וכ"ש מי מקוה והבן זה. והוי יודע מים הנרוק דפרה שותה ושותה מהן משלים ביעית (תרומה כ"ש לחולין) זבחים כ"ב א' אפי" רביעית מצומצם עם המים שרי ואמנם שם נאמר פר'ת דוקא ובר'מ פית דמקואות ה'ם פר'ה ובתוס' ובחים כ'ב א' ד'ה אפילו תמרו עיז דבמקואות (וידים) הזכיר בהמה והיינו נפסל מכלב ומים צ'ע דאחר שהר'ם כתב בלשון הנמרא למה כתב המחבר כלב דייל כל שאין פרה שותה מהם אף שהכלב שותה פסילה וציע ב (יג) או עמ"א בספק אם יש כשיעור ספק חסרון חכמה וכ"ש כה"ג לאו ספק כלל ואפ"י את"ל בדרבנן שאין לו שורש מ"ה ספק וחסרון חכמה מהני כאן גרע ספי דהא יכול לשער בקל ועא"ר אית "ח". ומיש בשם הריש פיב דירים מיד דלא כלשון השיע איו איו ובפתיחה כתבנו דאפילו לפיד פים

פיע דמקוואות והראכ'ד בס' בעלי הנפש (בשער המים פיב ופרק שבי) ומבואר פס דמ'ה פיע דמקוואות והראב"ד בם' בעלי הנפש (בשער המים פ"ב ופרק שבי) ומבואר שם דמ"ה במקוה לאדם נגם ארבעים האה אבל ר"ח ועור ורא"ש סוברים המעיין מ"ח בעינן לאדם מ' באח ולכלים כ"ש וברייתא דח"כ הממכחה לכלים מקוה בעלי רביעית ומעיין כלים כ"ש אבל לדם כ"ע מודים דמקום מ' האה ומעיין מהלוקח ומתני דעמא שידד לשביל סבק כשיעור ממל במומאה ד"ח אלמא מ"ם במקום עכ"ב ד"ח ואיך כ' הלבוש במקים מדרבנן באדם , ובטבילם שלים מעכו ם המיר יותר ומב"ח בעינן מ"ם במקום במי נדה כנדה ובמעיין במחלוקת שנוייה שהחת לפי מ"ם הלבוש כאן בא"ח בנמ"י במעיין בכ"ש בדרבנן לקולא משמע דעת הר"ח ור"ש כם ר"ח ספק היו והמרש בי"ד ד"א לא החבי כלל דעת הר"ח ור"א ו"ל משמע דליכא ספק (והר"ב מודי לים ואין אחר הכרעתם כלום כמ"ש בפכוי ל"ד בהנהגת או"ל ושמת ב"לה או מספק דרבנן אלה בכרעתם כלום כמ"ש בפכוי ל"ד בהנהגת או"ל ושבת ה"ה ה"ד להו מספק דרבנן אם ה"ח ובנש"י לאו מספק דרבנן וש אלה דלכ"ע כבר לר"מ טובל כל גופו ולהר"י אף במקוה מיקל . והלבוש בי"ד ק"ך ס"א הביא ויש הולקין במעיין הוא הטור ויש להחמיר והשתא בזכוכית דרבנן ל"מ להלבוש הוי ספק לקולא וגם להר"מ ור"א נדה במעיין בכ"ש א"כ דרשת דמי נדה די כנדה ומעיין בכ"ש א"כ ספק דרבנן ולקולא ויראה דאם טובל אח"כ בלא ברכה דספק ברכיות לקולא . גם מ"ש הלבוש ב"ד ר"א כלים מי נדם כו' זהו מעכו'ם לא מטומאה כי מעכו"ם ד"מ מ' סאה במקוה עכ"פ ומטומאה כלים מי כדה כו' זהו מעכו'ם לא מטומאה כי מעבו"ם ד"ח מ' סאה במקוה עכ"פ ומטומאה מ"ה ברבישית אף במקוה וג"ע : (יט) יש עפ"ז ועמ"א כ"ז ולפ"ז בנטל אם אין מים אחרים אף בס"ם בסברות ידים כשר הוא עסיי ק"ם במ"א אות י"ג וכ"ש להמהבר דנקטיטן לעיל כמיקל אף בס"ם בסברות ידים כשר הוא עסיי ק"ם במ"א אות י"ג וכ"ש להמהבר דנקטיטן לעיל כמיקל ומיהו י"ל מאחר דכתב יש להסתפק או השבו לכפק גמור והבן זה ומשמע דוקא מ' סאה הא פחות חוחלין אין לכפק בו ובלבוש אע"פ שיש בו מ' סאה יש להסתפק שינה מל' המחבר וסיים דיעבד עלתה נטילה ויטול בלא ברכה היינו ביש לו: (כ) ולהדראב"ד עש"ז ובנס"י דרבן לקולא ונוטל בלא ברכה אם יש לו . ומ"ש בשם ב"ח היינו ליטול שלג בכלי ולזרוק על ידו א' היינו בלא מפושר וש"א הסכים לפי' הא' הא מבילה אין בעיק מפושר לנס"ד כמ"א ק"ם י"ו שבילה היינו בידו השניה לאו מכח כלי ומ"ש מבל ליטול בשבף אם לגדיך לנבב תהלה עט"ז ז' הנה בר"מ ש"א מכ"ד בשנה לאו מכח כלי ולא משהה ומ"מ אם הישב מהטמא כמשהה ובנס"ז מספמא אחשביה למשהה וטמא השלג בלא משהה ומ"מ אם הישב מהטמא כמשהה ובנס"ז מספמא אחשביה למשהה ומ"מ אם הישב מהטמא כמשהה ובנס"ז מספמא אחשביה למשהה ומ"מ השלב השלה ומל השבה ומתא השלג ליטול השבה ומ"מ אם הישב מהטמא למשהה ומ"מ אם הישב מהטמא לחשביה למשהה ומתא השלג לא הוכל ולל משהה ומ"מ אם הישב מהטמא לחשביה למשהה ומ"מ השלב במה למים הה ומתא השב" משקה ומ"מ אם הישב מהטמא במשקה ובנט"י מסתמא אחשביה למשקה וטמא השלג ולריך לנגב היד וכדכתיבנה : (כה) אלא עט"ז ועיין לבוש השמים וכן עיקר ועה"ר חות כ"ג דנוהגין ענט"י. וניגוב מ"מ לריך משום מיחום לבוש עשי' קנ"ח סי"ב עמ"ש במ"ח חי"ה חום ל"ח מזה :

כם (א) בין עט"ו . יש לי בכאן הרהורי דברים והנני פורטם בעזה"י הנה נטילת ידים למדו מכיור כמ"ם הב"י בשם הרא"ה כאן ושם מים יחירא כתיב לומר שלא נשתנה (זה לפי' הר'מ פ"ג דסוטה ה"ט מבא"כ לרש"י סוטה ט"ו ב' במי סוטה אע"ג דלא כתיב מים יתירא לרבטן משמע דבהייתן יהיו עמ"א א' והבן) והר"מ ז"ל פ"ה מה' ביאת מקדש הלי"ב מי כיור כמים הכבירים לפכילה והח"ר אות ב' הביחו וחמת במקוה מי לבע כבר ונשתנו מעלמן כשר חד טעמא הוא כמ"ב הכ"מ פ"ז דמקוואות וגלמוד מדין הדיח סלי זיתים מקוואות פ"ז מ"ג והטעם זרפ ד דפרה היד מחמח ענמן כשירה זכ ה במסנה פנה פ ח מי ח הם מי נבע מקומן פוסכ ה"ה כהן מי זבע פסול הא מעלמן כשירים וזהו שדקדק המ"א ב' ממי חשאח כאמור. גם מ"ש הכ"מ פ"ז דמקוואות מקוה מחמח עלמן כשירי נלמוד מסלי זיתים ידל מפ"ח דפרה מי"א דאפילו למשאח כשר. גם מ"ש ב"ד ר"א סעיף כ"ח במעיון אין שימי מדאה פוסל ז"ל הא דפ"ח דפרה מי"א חטאח המור יותר. עוד אבאר לך שמ"ש המ"א אום א' דכבתנו וחזרו כשירים סושה ע"ו ב" הנה נראה לימוד ערוך פ"ז דמקוואות הי"א בראב"ד ובם' בעלי הנפש ובבאר פוסקים דשימים מראה מהני כשחוזר לברייתו ואם נקמר דאסמכוה אמי חטאת גם שם מהני חזרת המראה כבמשנה י"א פ"ח דפרה באר שנפל לתוכה הרסית או אדמה ימתין עד שתאל אלמא מהני ור"ע אומר א"ל ופסק הר"מ פ"ו מפרה כר"ע הואיל ואין מעורב כ"ב ביהד א"ל להמחין ולפ"ז יפה עושים העולם שאין נוחרין ונועלין לידים מים שנשתנו מראיהן מחמק עפר וארורות שנפל לחוכן <mark>וקדו מקידוש דה"ל להמתין ודוקא קומום וקנקנמום שמעורב וא"א להפריד משא כ זה בזמן מה יצלו ואין מחוברין וכאלו הוצלו דמי . זהו הנראה לי העני בכאן וב"ט טיט הנרוק נמי מה"ט הוא</mark> יצלו ואין מחוברין וכאלו הוצלו דמי . זהו הנראה לי העני בכאן ובי"ט טיט הגרוק נמי מה"ט הוא ואי"ה שם יבואר עמ"ד בא" אות וי"ו מה דשייך כאן בזה : (ב) אן עט"ד דלא כמ"א אות ד"ל המחבר רבוחא נקיט לימ בא מתכוין כלל דמ"מ אימעבידא מלאכתו וניהא ליה אפילו מתכוין כלל דמ"מ אימעבידא מלאכתו וניהא ליה אפילו הר"ש דנשת בשונה בא לשני דלא ניהא ליה אפ"ח באורה נ"מ בלא מתכוין דנשתנו ולא הר"ש דנשתו מחורת מים ובר"מ שנעשו כשופים ויש לכאורה נ"מ בלא מתכוין דנשתנו ולא נעשו בשופים המ"ל ולא למתכוין כל שנעשה המלאכה ממילא נעשו בשופים ווש לכאורה מ"א שלא במתכוין כל שנעשה המלאכה ממילא כתב נשבו בהם מלאכה הי' ציכן יין במים דודאי פשול מלאכה יש בו טעם דנעשו כשופין דשוינהו כשופכין אם במתכוין אכל בלא במחביון ל"ש זה מלאכה יש בו טעם דנעשו כשופטן דשוינהו כשופכין אם במתכוין אכל בלא במחביון ל"ש זה מלאכה יש בו טעם דנעשו כשופטן דשוינהו כשופכין אם במתכוין אכל בלא במחביון ל"ש זה מלאכה ה" לומדי הואלבה שהה שחר במתכי כמ"ש המ"א אות ד' ומש"ה דוקא לינן יין במתבוין כשר משא"ב איחשביד מלאכה שרה שחו וכדומה שלא במתבוין נמי דא"א שלא ישמנה מראה המים ואין ניבר ועיין ע"ן : (ג) או שהפן עם"ז בפ"ק דידים מ"ה הרא"ש מפרש הדיק ידיו שטבל ידיו במים לקטף הגלוסקין והר"מ מפרב הפן בחפניו כו' ובש"ע כתב או הפן ולכחורה זו ואנ"ל זו והפשר משום סיפא דאש נשתנו מראיהן אפילו חפן פסולים . וסה"ת מפרש הדיה ידיו כפבטיה מבלק ול"ל טעה דכבר דללורך ות הקל משימו משן בשומים . ושמים משל משל שימי איז לשכשים מכנק זכל עם הכל לכבר לנחתן ידיו קיל טפי ממלאכה אחרת (עב"י כתב ע"א) והעלה באין להחיר בבלק כה"ג ועמ"א ו" שם אי"ה יבואר . ועיון באות ד' בע"ז מזה יע"ש : (ד) זה"ה עע"ז עיון אות ג' מזה . והפשר אפי' אין מדיח הבלק רק מלנן ידיו במים לקרר החמימות חשוב כלנן יין במים דפסולים לנע"י ול"ע : מ"ע המתבר בם"ג בלפני הספר אם לא נשתנו מראיהן כשיקים כתב הפסתים מנש יודע יו שי המחבר כם ג שנפני השפר חם יחי פחי מחלה מכלהין בפירים כחב הלבוש דמספיקא כשר ובע"ן ז' דאפי' טפל ידיו בהם להשרות השערות הוי כעבל ידיו לגלוסקין דכשר והנה בהה"ק בית ששי שער שני כתב כלפוש והיטב לראות ושוב ראיתי בא"ר אות א' כ"כ ואפשר בהה"ק לשיטתיה דפירש הדיוה נחתום חפן הא הדיה וטבל הוי מלאשה משא"כ לדידן כרא"ש ור"ש הדיח נהתים טבל עש"ז אות ג' גם אין ראיה לפסול בעבל ידיו מתה"ק דאפשר דלה היבינן שמה הדים כלי הומנתו שם הה עיבל ידיו להשרות שערות כמו עדל ידיו לגלוסקין זמיהו ספרי דידן שמטבלין בודית שם אף לה נשתנו מראיהם עשה מלהכה מקרי כה'ג : ומיהו טשרי דידן שמטבלין בודית שם אף לה נשתנו מראיהם עשה מלהכה מקרי כה'ג : (ה) יש עש"ו בתה ד סימן ר"ח שמים פסולים בכשירים בשלים במיעושם ועמ'א ז' משמע דבטלים ברוב מבהו כ"ש די וה"ל חד בחרי כמו מים בלח לנו במליה וכ"ש פשים דה"ל דכל בחין חלוי בטעמו בטיל הוא חד בחרי ואף בחינו מינו אם יצוייר שאין ניכר : יראת לי מים שבלועים מאיסור הם האיר בשלו בכלי ב"י מנבילה כל שאין שיניי מראה אף דאסורין לשתיי כשרים לנפ"י דרחיין לבחייה ואף להש"ח בש"ק דגוליי מטעם דפסול לשתית כדאה להחיר בכתן כיש להב"י העעם דסכנה הוא יע"ש ומים הכלועים מאיסורי הנאה גמי כפי מה שהעליתי ליד הון מדמי היסור בבו מותר בהואה (עיד פיז ביו בהג"ה) ואפילו מים האסורים בהנהה לגמרי מע"ז אפילו הכי אם אין לו מים החרים יטול בהם דאפילו מצוה דרבנן לאו ליהנות נחנו כמ'ש בפחיחה כוללת . ומיהו לכחחלה אין לעשוח כן דמשחמא יש בו גם הגאה פינות מוגי פתש בפניחה פונעת ומיה לכנחום הין פפיח כן מפניחות של כם יהיה קלת שרות ידיו ומידי דהוי אמר קולם ישיבת סיכה עלי (עש"ך רש"ו ואיה יבוחר) ה"ל נהנה הוא בכך ודיעבד עלהה לו נטילה כדאמרן כאן ואם במים לריכון שיעור עשי" חרמ"ם ש"ע לענין כתוחי מכתח שיעוריה ואי"ה יבואר שם . ועמ"ב במ"א י"ב מזה אי"ה : (ו) אין עש"ז לענין כתוחי מכתח שיעוריה ואי"ה יבואר שם . ועמ"ב במ"א י"ב מזה אי"ה : (ו) אין עש"ז הפרש יש בשינוי מראה פהול אף במקוה כשירה אין טובלין בה אם נפל דיו וכדומה ש"ד ר"א סעים

מעיף

אורח חיים הלכות נמיי

לחוצרא אן בדרבגן מחמיריגן כאן מהרו חול וחקילו יותר משאר ספיקות ועיין מ'ב פ'ב דמקואות ובפתיחה הארכתי. ותהד כסי רסיא אך מה דמותבר בפוסק אי לאפור ובשני יש הוכחת להתיר אין להתיר הואיל ואין מפורש ועב"י (וכללא ממשא ומתן קשה ללמוד דין וכ"ש היכא שמפורש בא' להיפוך ואיה בכללים אבאר זה) ומיש בשם רשיל עאיר אות יום שספק לו אם הסיח דעתו מפי ימיש ובאמת בכ"י בשם הר"ר מנות פ"י מפק ממאים או מהודים אידים קאי כלומר שמר ידיו וספק אם הסיח דעתו וכיש"ש והב"י פ"י עוד מפק ממאים אם מים פסולים או כשירים והוי כממאים ומדירים יע"ש ובפתיחה עמדנו ע"ו דהאידנא כ"ע ממאי מתים והמים ממאים ומתנ"י "ל לתרומה כר ומים קשה כשירים או פסולים הוי ככלל ספק נעשו מלאכה או לאו. מיש בפתיחה ממיד פיד דמהרות הכתנה עמ'ש הריש תוספתא חבית עם משקין הובא בפריד משא"ה ה"ח יע"ש והבן : (יד) מי שלא נמל ידיו עמ'א ועמ"ש במ"ז אות מ" מזה ועא"ר: (מו) לא נפסלו עמ"א תה"ד מימן דנ"ם. ואע"ג דיל דיש הרבה מים יותר מרביעית אפ"ה אין לחלק ומינה בנמל ידיו מהם פסולים רנ"ם. ואצ"ג דיל דיש הרבה מים יותר מרביעת אפ"ה אין לחלק ומינה בנמל ידיו מהם פסולים
תו לחברון אפר היה רביעת ושפך בכ"א: (מו) השלג עמיא ובקסיב אות יז משמע דיבחושים
וברית המים אם לא ריסקן אף למנולה בקרקע במ' מאה לא הוי מכילה כלל אף למאן דמתיר
בשלג ועשוך יד ר"א אות ע"א מזה. ועיש דשאיבה אין פוסל בשלג וברד ויראה ה"ה יבהושים
וכדומה כל שלא ריסקן ונמלן למקוה כך ואח"ב ריסקן שם כשירה עש"ך שם אות ע". ועס" ש"ך
במ"ז אות מ" וארה שם יבואר. ועס" קנ"ם במ"ז אות ך" מתיר לסבול בשלג ומיהו המ"ז והמ"א
כתבו שצריך מ" מאה ו"ל ברביעית מכונם הואיל ואיכא ס"ם לאיסורא שמא בעיגן במקוה מ" מאה
ככס קנ"ם ס"ד ושמא שלג בלא ריסקן אין מובלין בו ואף שהמ"א באות יוג בשם הר"ש דאפר כל
ככס קנ"ם מ"ד ושמא שלג בלא ריסקן אין מובלין בו ואף שהמ"א באות יוג בשם הר"ש האפר כל
הנך ספקות מהור זה בספק מעשה די"ל מ"ס לא הוי כרובה (ע"ין פ"ד בק"א לכתובות בסוגיא
דפ"א) משא"ב ס"ם דפלונתא היו רבים האיסרין וכל כה"ג אף מאן דמתיר מ"ם לחומרא בדרבון בס"ם
דפ"לונתא לא דהוי רובא לאיסורא ממש. וא"ת בספר שושנת העממים יכואר זה: (יו) במים לבד
דפ"לונתא לא דהוי רובא לאיסורא ממש. וא"ת בספר שושנת העממים יכואר זה: (יו) במים לבד
דפ"לונתא לא דהוי רובא לאיסורא ממש. וא"ת בספר שושנת העממים יכואר זה: (יו) במים לבד דפלונתא לא דהוי רובא לאיסירא ממש. ואית בספר שושנת העמקים יבואר זה: (יו) במים לבד לאפוקי מי פירות מוא אבל שלג וכדומה אהא לא פליגי יוא הללו סוברים ג"כ דמותר: (ית) אדום ים"א בס"א אות כ" ורוקא מים שנשתנו פסולים הא זה בתולדה הוא כך כשירים ועמ"ש במ"ו אות דף ביבחושים אדומים מה שיש לעיין ביה: (ים) שכל עמיא מיש בהגיה מי דבש דעיקרן מים אות דף ביבחושים אדומים מה שיש לעיין ביה: (ים) שכל עמיא מיש בהגיה מי דבש דעיקרן מים זעסי. תסיב אות וי במיא ציע במי דבש אם הוי מי פירות לענין חמץ וגיל ראעיג לענין נסיי השוב מים מים מים אין מחמיץ במבגו . ומיש דאשתני לעלווא לא מיפסלו (וליד לאות ייח יין דבמבעו כך משאיכ זה נשתנו המים מתולדתן) ומיהו מי כרכום וכדומה לא נשתנה לעילווא מיקרי דאין משובח המים במעמו מפני זה וצ'ע: (כ) שבאי עמ'א ע' תרומת הדשן סי' רג'ם מ'ש בזה: (כא) מחצי לוג עמיא הריש פיק דידים מיא עב"י בכאן הביאו: (כב) חצי לוג עמיא מים סיד וצ'ל סיג באות כ'א דהכי ראוי לפום שיעורא בלוג ומחצה שאין כאן הרבה בני אדם כ'א ב' ב'א ותי כר יע"ש: ככא (א) שלא עמיא דכשלא נגד הבשר מאים ומקפיד הוא עליו: (ב) ומים היון עמיא ועמיז

ק אחד עשר יע"ש) ובר"מ פ"ג ה"ו דמקואות ראחר לא קפיד אבל אתרתי אע"ג דרגי בהן מקפיד וה׳ה בכל הדברים החוצצין אי אירע שנים ביחר ורגיל בהן היינו הך איבעיא ויש לראות מיעים המקפיד דרבגן הוא והיה לן למיול לקולא אף בסכולה וכ׳ת אוקמיה אחוקה הא בורכא דבספוקא דדינא ליש איקפיה אחוקה כמיש בפריי לייד ובס׳ ש׳ה ועוד אפי׳ בספק דגוף המעשה קייזל ספק סבל כוי וצ׳ע: (ח) שהדיו עמ׳א דהוי כמו צבע: (ט) גלדי מכה עמ׳א דאם ומשפאה קייר משק מבר כריזבע: (ד) שהויז יו (י) אפר עם להייר בפו בעני. (ב) גלוי בפו עם עם מצמער אף שמקפין אפשר שאין חוצץ עאדר ם': (י) אפר עם'א ניין אות די דיםים שע"ג הבצעת סמאים ואין משהקפין בשנים ולא בשיל המבעת ע"ג היד כמיש בש"ז: (יא) בשעת המלאמה עמ"א וכ"ב הפ"ז אית ד' בזה: (יב) לכף היד עמ"א בשם הזוהר ומ"מ מלא תפני דפיבותא יש לימול בשפע: (יג) כדעת הא' עמ"א ביד ריו מ"א משום שלא יהא נדר ומ"ש דבמלוכלך כו' יש"ש כ"ה

כיא אין כעת תיי ואיזה יבואר : כמב דברי הגאונים כו׳ עמ׳א ביאר דבריו בפ׳ב דידים מממאות וממהרות עד הפרק כיצד נמל
ראשונים עד הפרק ושנים חוץ לפרק ידיו מהורות ראשונים ושניים חוץ לפרק ידיו ממאות
ראשונים עד הפרק ושנים חוץ לפרק ידיו מהורות ראשונים ושניים חוץ לפרק ידיו ממאות
ובסומה אשה רב הנומל צריך שיגביה ידיו תג׳ה נומל יגביה ידיו שמא יצאו המים חוץ לפרק
ויחורו ויממאו הידים והביא ע׳ז ג׳ שימות א׳ הרא׳ש ומייעתו הידים ממסאות מים ראשונים
וממהרות שניים לראשונים עד הפרק שהוא מקום הנמילה הא חוץ לפרק אין ראשונים ממאים
שם ואין שניים מפהרין הראשונים אם זבו ראשונים מתוך הפרק לתין לפרק ושם ניתן מים שניים
ממאים הראשונים ושניים ווה שאמר כיצד נתן ראשונים עד הפרק לא יצאו וובו משם חוץ לפרק
ממאים הראשונים וישניים ווה שאמר כיצד נתן ראשונים ביני בינייני ביני ישניים מווי ביני בינייני ביני בינייני ביני בינייני ביניינינים ביניינים ביניים ביניינים ביניינים ביניינים ביניינים ביניינים ביניים ביניינים ביניים בינ אף ששניים זבו משם חוץ לפרק מהוד דכבר נמהרו ראשונים ושניים ואין כאן מים אבל אם זבו ראשונים חוץ אין השניים ממהרין ראשונים שלא במקומן ואח"כ כשובים לתוך הפרק נספא חיד ווש רב הנוסל יגבית ידיו תנ"ה שפא יצאו מים חוץ לפרק ויחזרו וימסאו הידים בשלא נסל מרביעית בכ"א דאז איכא מים ראשינים ממאין וה"ה אם משפילן מתחלה ועד סוף שפיר דמי נסל פרביעות בכ"א דאו איכא מים ראשינים ממאין וה"ה אם משפילן מתחלת ועד סוף שפור דמי דלא זבו מפרק חוץ לפרק אלא מסתמא בתחלת תנמילת ידיו ראשי אצבעותיו למעלה הזהיר שלא ישפילום עוד כ"א אחר הגיגוב ואה"ג אם השפיל תחלה ונתן מים שניים וכבר נמהרו המים יוכל להגניהם קודם הניגוב וכמתנ" דידים פ"ב מזג (ולפ"ז קשיא לי תרתי א' מה הוא הלשון בסומה דף ד' ב' שמא יצאו המים הא ודאי יצאו כיון שתחלה היו ידיו למעלה זבו מים מפרק לחוץ ואמת ברא"ש פכ"ה ק"ו הגירסא כדי שלא יבואו המים כר ובמור שלא יבואו ולית מלת שמ"א וכפי הנראה הוא גירסת הרשב"א מלת שמ"א. שנית מ"ש בכ"י ישפילם מתחלה ועד סוף הא עד שיתן מים הנוים ב"ר וא"מ ברא"ש אם רביעות בב"א לות מים ממאים או משפילם מתחלה עד שיתן מים שניים שפיר דמי אף מיבדיה קידם הנוינוב כדאמרן הרי ב"קולות א' רביעות בב"א או משפיל כר "אווי ביונות מולה ב"א הבינות מחלה עד הנוינו מחלה עד הנוינות מחלה ביונות מחלה ב"ד והיונות ביונות מחלה ביונות מחלה ביונות מחלה ב"דונות מחלה ביונות מחלה ביונות מחלה ביונות מחלה ב"דונות מחלה ביונות מחלה ב"דונות מ שניים שפיר דמי אף מזכיה קידם הניגוב כדאמרן הרי בי קולות אי דביעות בב"א או משפיל כר שדי ווחומים א דאף נותן מים בטפע עד חיבור חיד והזרוע אפיה צריך להירות שאם הגביה תחלה צריך להגביה עד הניגוב . והרשב"א בתשובה כתב שלפיכך לא זכר דברי רב בסומה בדיני נפיי דריך לשיפתיה דאמר בחולין קיז בי לחולין עד קשרי אצבעות ולתרומה עד חיבור היר והזרוע והחששא הוא שא"א לצמצם שמא יתן מים ראשונים קצת יותר חוץ לאצבעות ויטמאו שם (הואיל לתרומה ספאים שם עד חיבור היד וזרוע ה"ה חולין משום סרך תרומה) והשניים יתן רק עד אצבעות ולא מהרו לראשונים או אופכא ראשונים עד אצבעות ושניים יותר ויממאו שם בכף היד ולית מים שנוים למהר השניים ומש"ה צריך להגביה דוקא מתחלה ועד סוף דאם ישפילם אכתי איכא ולדה מים שצאיות ווימאו לרד בומא הובדה מתחלה ועד מוף עד לארה בנינור (האושנים או למסה מראשונים ויוובר מוף או למסה מראשונים וויובר מוף או למסה בראשונים וויבר או או או או או אור בינות וויימאו לרד בומא הנודה מתחלה ועד מוף עד לארה בנינור (האושנים או שניים עד לארה בנינור (האושנים או שניים עד לארה בנינור (האושנים או שניים לא אצריות וויימאו לרד בומא הובדה מתחלה ועד מוף עד לארה בנינור (האושנים או שניים לא אצריות וויימאו לרד בומא הובדה מתחלה ועד מוף עד לארה בנינור (האושנים או שניים לארה בנינור (האושנים או שניים עד לארה בנינור להצור בומא הובדה מתחלה עד לארה בנינור (האושנים או שניים לארה בנינור להצור בינור ב הך חששה שפא יתן השניים קצת למעלה מראשונים או לממה מראשונים ויזובו אח"כ הראשונים או אם על אצבעת וימטאו לכך דוקא הנהבה מתחלת ועד סוף עד לאחר הניגוב (הא נחן האשונים ושניים בצמצום לא היישינן דהואיל ומשום סרך תרומה הוא לא התמירו יותר וכמו בתרומה ממהרין שניים ראשינה במקומן הזה לחולין אף דהוי לחולין שלא במקומן) וההיא דרב רק לחולין אתמר הא לתרומה ליתא להאי דינא ומשיה השמים בשער הקדושה דין דרב דפסק מאידך מ"ד בחולין לחולין כמו לתרומה וכפר הריף דעד חיבור היד וזרוע א"כ ליש דינא דרב דצריך ליתן מים א"ו ב"עד חיבור היד ואם שמא ימן יותר שם אין מקום סומאה כלל (והגירסא בסימה מלת שמא יבואו יתושב לפירוש הרשב"א ז"ל) והמשבה דידים אפשר מפרש כמו לרא"ש בסימה מלת בפת ה" וב"ו בי ונחיי ולא זכן חיצור ושניים אפוד בת הדי ווחיי ולא זכן חיצור ושניים אפוד בת הדי ווחיי ולא זכן חיצור של מה השמות הב דווא דאם בומיה בתחלה בתושה שמני מותר מותר מותר מה בתושה בהמינו הבתוחלה בתושה ב שאין שניים מפהרין לאי שלא כטקומן אלא דאים אכתי למה השמים הך דינא דאם הגביה בתחלה צריך עד סופה כן ואפשר דהרשביא החנצל איע מה שהשמים דין דרב לשימתיה משאים לכתוב דין חדש כוי. שוב ראיתי להדרישה תירון זה דמפתמא לא חיישינן שיזוב ממקום למקום ומשנה דידים אם ידיע כך ישה ואחר החדיטות ורוץ זה ומשומא לא אייטיון שחוב ממקום לפקום ומסגה דידים אם ידיע כישש ולהתפצ'א בי חומרות האי השפלה אין מועיל וגרוע היא ורגיעית בכיא נטי און מיעיל יהיינו מדכתב הב"י לערוך אין מועיל ממביל ורביעית דהיא שימה ג' דאף חוץ לורוע מקבלים רמים מומאה ה"ה להרשכ"א לרב בחולין אם נומל ראשונים קצת יותר מאצבעות מקבלים המים מומאה ושניים לא יגיעו לשם ה"ה בממביל ורביעית בב"א נמי כמו לערוך ויש לעיין מקכנים המים מופאה ושנים לא יניעו לשם הית במספיל ורביעות בביא גפי כפו לערוך ויש לעיין בזה לערוך שפי די ביועו לא המים בזה לערוך שפיר דחוץ ליד מקבלים המים מומאה א"ב כמסביל והוציא חוץ למקוה נכמאו המים חיץ ליד ויזוכו ליד ויזוכו ליד ויזוכו ליד ויזוכו ליד ויזוכו ליד ויזוכו ליד ביועות משא ר להדשנא דסרך תרומה לחומרא דה"ן לאצבעות מקום מיצה היה דיש שם מקום מהרה ברכיעית בב"א וה"ה במובל. והמחבר כאן שכתב וחיינו כוי הוא דעת הרשכ"א ואליכיה דפסק הרא ש בס"י קס"א מ"ד דלחולין די עד אצבעות ורב לחולין מיירי (וכן ממין דכ"י ה"מ ו"ל פיו מהים הלכה מיו הכיא דין דרב לחולין ובפי א ממקואית הלכה די הביא המשנה דידים ובה"א לא הראה לדין דרב דל"ש בתרומה והבן) ואפות כתב רמסבול כא הביא המשנה דידים ובה"א לא הראה לדין דרב דל"ש בתרומה והבן) ואפות כתב רמסבול כא

סעיף כ'ה וכ'ח במקוה (ומעיין יע'ב) ופסול דחין רחויין לפתייה במי מקיה טובלין בהם גיפר כ"ש מבילת ידים כבסעיף ז"ט אבל אם בכלי אע"ג שופסלו בעודם מחוברים בהא כם לי וכ'מ ברמב'ם קאי אבינוי מראה לחיד ועב'ת ש א כתב דכל שינוי מראה בכלי פושל ק"ו א' ולא הבינותיו דהא המהבר בס"ח ש' דחה דברי רב"י ולא הביהו כלל כ'א מבום דמרים ואין ראויין לפתיית הכלב הא שאר מעיינות בעודן המין נוסלין לידים ואולי למאן דמהמיר ככמ"ג הבים זה ועמ'ש במ'ם חות ט' : (ט) אבר עס'ז ומשמע חף הם רביעים ויותר ובפך בב'ם דליכה מים פמחים כלל מעיקרת הפ"ה הם כשופכין והין ראוין עוד לנס"י משא"כ כשנושלין דיפרו מדם במחים כנל מפיקרט מבים ים ומ"ה אות לחוץ כחוץ כל הלק בין יוצא מבים בכים בכ"א הפילו זע"ג זה שרי עיין סעיף י"ג ומ"ה אות ך" ועה"ר אות ך" להלק בין יוצא מבית הכבא ובין נש"י ולפי מ"ש השני משם המעם משום בופכין אין לחלק : מ"ש הש"ו ופעם המקילים בספק נש"י כפק הרבון לקולא אע"ג המברכין ענש"י ויש הומר לא חבא שיין רב"י י"ל כיון ההנטילה כבירה ליח כאן לא קבא ובפחיחה כחבנו העהרת ידים הקילו יותר מבאר ספק דרבנן אף נגד הזקה ואף בס"ם להומרא עמ"א אות י"ג יע"ש ועב"י בשם הר"ר מנות כחב פעם דנם"י נגד הזקה וחף בם ם נחומרה עמ ח חות יג יע ש זעבי בשם אני ל מוחו כיום שעסיקיות עיקרו מדרבנן וספק דרבנן לקולא והנה רש"י בשבת י"ד א" פירש ב" פירושים א" דעסקניות בשינופת ומאום וב' שמא נגע בשומאה ובפתיחה כתבנו שהר"מ ושש כמה הופחות דפי" רבותיו אנו חופסין לעיקר שמא נגע בשומאה והלבוש בקכ"ח סק"א חפס זה השעם שמא נגע בשומאה לעיקר . ולפ"ז אני העני מסופק הרבה במ"ש הש"ך בי"ד ק"י בדיני ס"ס אות ה"י בנבינות עכו"ם ספק אם זו או לאו א"א ספק דרבנן לקולא הואיל ואסרוה מחשש איסור חורה הא בנט"י בתרומה עבחום בניים מחבש שמא נגעו בראשון ולמה הקילו בעהרת ידים מחמם ספק דרבנן לקולא וכ"ח בחולין משום סרך חרומה הא בירכא דהר"מ פי"א ממקוואות <mark>הי"א כ"כ</mark> בתרומה ובפהיחה כסבנו דסובר הר"מ כפי" רבותיו ואפ"ה טהורים אם לא דנימא דהקילו יו**חר** בנט"י משאר ספיקות. שוב ראיהי שזה טעות דנגע בראשון מ"ה טהור ולשמא נגע באב בהכרח לא חיישינן והבן : בו'ש המחבר בס"י בריות המים עמ"ש במ"א אות י"ו מזה אי"ה . גם מ"ש לח היישיק והכן : ביש התחבר כם כריות שהים שחש במתן חושר ז תוח לי טרב עם"ד הר"ב וריסקן דלא עדיף מבלג יבואר שם אייה : ביש המחבר בס'ג מלח נופלון לידים עם"ד מס'ב במ"א אות ז' אי דוקא מלח שלנו ממים הוי כמים אבל מלח שחופרין מקרקע הוי מי פירוח וחליא בפלוגמא אי נפ"ד מי פירוח : (י) אלא במים עצ"ז יש בכאן מקום עיון בדבריו. וכפי הנראם כמו שליין באר הגולם אות שח"א דיעה א' הראב"ד (וכ"ב בהום לרום לי צרום ביא הראב"ד (וכ"ב בהום לרום ב"א") מראב ביא מרום ביא מרום ביא ברום ביא מרום ביא מ בורא) נט"י רביעית כמקוה דמחטין ולינורות בקרקע ברביעית סמכו בכלי כו' ודיעה ב' הרשב"א ודיעה שלישית במהבר רש"י ברכות שם ולפ"ז דיעה ג' מהמיר ההרשב"ה דלרשב"ה חף ביין מטלין ודיעה ג' דוקא באר מי פירוח נוטלין אבל יין שנשתנה לעלויא ומברכין פה'ג חו לאו מי פירות הוי (דמי פירות שם לווי הוי בכלל מים) ואיפכא הוה ליה להמהבר לכדר י'א ג' קודם י"א ב". וזה דלא כמ"ש הט"ז דיעה א' רש"י כי לרש"י בשאר מי פירות הוץ מיין שרי לנס"י ועא"ר כ"ה גם מ"פ יול הרשב"א בתה"א בית שבי בער שני (קלים א") יש בו מהעיון והנה י"ל להכי קביח ליה מדכח הרבב"א בם בין למר (ר"א ולמר הכמים) ולמר הפעם דמולול ביין טקיבע ברכה לעלמו וריעבד עלתה נפילה כי החום' שם דה כמאן כחבו דשמואל בממחים מודה דאסור לזאול אפילו באין קובע ברכה לעלמו ור'א כשמואל ומוסיף כו' ורבק דר'א שקיבע ברכה מחים לושור לותר מפנה לחיף לובע ברכם לבנהו לני לפנוחלי למוסף בי הלכנן אין המחל לואו מפעם דאולי לפיסחם בקודם נחינת מים קובע ברכה לעלמו אלא דלרבנן אין הפעם כלל מפום קובע ברכה דפת נמי קובע ברכה ונבתנה לעלויא ואפיה אמר שמואל דעובה הפעם כלל מפום קובע ברכה בקובע ברכה לעלמו אין לחלק בין ממאים או לאו אלא הכיו בפת ואי הפעם דאין לאלא בדבר בקובע ברכה לעלמו אין לחלק בין ממאים או לאו אלא רבנן לא ס"ל כלל הפעם דקובע רק הטעם דממאים וממילא אף בשאר דברים שאין קובע ברכה לעצמו כמו מי פירוח לרבנן אין ליפול לידים לכחהלה וא"כ קשה למה פסק הרשב"א בתה"א כר"א ביין דוקא כו' ולפ"ז מ"ש הרשב"א בתה"א ומסהברא בין למר ולמר לא אמרו אין נוסלין לידים אלא שאסור לזלול ביין מאחר שנשתנה לעלויא וקובע ברכה הוא סיום דברי ר'א ולרבנ משום הפסד אוכלון ומשקין ופסק ככ"א הא במי פיכוס נוטלין לכתהלה ואמאי <mark>וסי דהרשב"א</mark> מפרש טעמיה דר"א ואיהו ס"ל אה"ג דלרבנן אף שאר מי פירוס אין לולול בממאים (מ"ש קודס מפרש טעמיה דר"ח וחיהו ס"ל הה"ב דלרכנן הף בחר מי פירוח חין נזלזל בממחים (מ"ש קודם מים דוגמת נקים לר"מ) אבל הש"ע שכתב לפסק הלבה נ"א בקובע ברכה אין לזלזל ובקע"א ס"א פסק דממחים אבור אף בחין קובע ברכה ועה"ד כ"ד כ"ה ולמ"ש ה"ש אבל ממ"ש בקלר שם מבמע דלפסק הלכה מחלק כן. בין קובע ברכה לעצמו או לאו גם יחר דבריו צ'ע והרוב דעות בזה: (יא) ויש אומרים עש"ו ולפי זה יש לעיין בסעיף ז" יבחושים אדומים אם ריסקן ממסמת אין בהם מראה מים ודוח לוא הגיה שם הר"ב כלום ואפשר סמך עמ"ש כאן:

(יב) שבל עש"ו וכ"ב המ"א אות י"ם ודוחק להו לומר די"א לאו הם רב"י דוקא מי פירות הא

יין שקובע ברכה לעלמו לאו מי פירות מקרי ואף דיעבד לא עלתה נפילה דא'כ היה להדר להיפך עמ"ש באוח יו"ד מזה באורך : (יג) בשי דבש עפ"ז עמ"ש בחס"ב במ"א אוח וי"ו מזה לענין המץ בפסה עמ"א כאן אוח י"מ :

קםא (ה) שלא עמ"ז וראוי להתוך לפרנים בכל ע"ם עיין ה"ר ה" ובלבום . והצילה דסופלם קטא לה) שלא עם דו להוף להגון לפנים בכנעם שין חד ע ובכפם. הומים די ידים בנס"י דמטהרת בנפילה בשנן דומים דפבילה שיון לביב והף לרש"י שבת י"ד ידים שניות מפני שעשקניות ונגעו במקום מיחום וה"כ הש יש רפיה על מקלת לה נגע שם מים פיון דעשחים שניות בשינן פהרה בלי חלילה והולין משום סרך חרומה הוה : אם נעל ידיו אח כ נתנא שליו דבר חולן אש"ג בשבילה לריכה שבילה החרח ש"ד קל"ט סטיף יו"ד כאן בנפ"ד . ספיקו לקולא ומיהו לכהחלה ודאי ראוי שיעיין קודם נפילה אם אין שם דבר חולץ נמנח אה"כ על רוב היד חוליו להקל : (ב) ורבויה עט"ו עמ"א קס"ב אות י"ח בכם הב"ח ול"ח חי' דלקמן באין מקפיד וכאן במקפיד ויש נ"מ טובא באם הרשיה על רוב היד לל"ח חולץ באין מקפיד עמ"א אות ג' ולב"ח אין חולץ דהוי כמי שנקפעה ידו במקום הרשיה שנועל מה שכבאר ולא הוי נפילה להגאין עיין טור קס"ב ולשמא יסיר לא חיישיטן דכאיב ליה עוד תי' הפ"ז דכאן מיירי במי באין נזהר בלא יגיעו המים על הרטיה דיהזרו המים ויטהרו היד אם אין בופך דכהן מידי במי בחין ההד בכח יבישי החים על התפים דיחור המי דיבול הי הי הם במיטום בחין רבישים בכ"א כבסי' קס"ב בם וע"כ אם מיטום המקפיד לא בטל לגבי היד הם במיטום בחין מקפיד ברטיה אף המים שע"ג הרטיה מיטהריו בבניים דבטלה הרטיה ורטאו מהיד הים הוחיל ודבוק ביד עמ"א ד' וחי"ה בקס"ב סעיף ש' אבאר עוד: (ג) ומיש"ה עס"ז ביד שם הוהיג ורבוק ביך עמיק די וחייה בקסיב סשף סי הבהר שוד: (ג) ובושיה עסיי ביר שם דסומכון על ריח דוקא טיט היונדים שדבוק הרבה הא שאר כייט אין הולדיטיש: (ד) אבל עסיי ומיא י"א ומ"מ א"א ליוהר שלא יבואו המים ואין משהרין עיין אות ב' וכאן ל"ש דבטל ע"ג היד דלא מבטל ליה לטבעת: (ה) הקבה עט"ו ועצ"ה בתפילין נקרא זרוע גובה היד וכאן קורא זרוע קודא המרפיק: (ו) וראיי עש"ו ועא"ר כתב הדולה להחמיר בספק פלונהא רשאי יע"ש: קסב (6) והוא הדין אם משפיליו עמ'ז עב" ומ'ש דלא הכין כו' פיכשהיו במ'א בדכרי הגלונים דודלו תרויה ועד הפרק היד וזרוע ורולין עד קברי ללבעים ודלי בתרומה משמלין עד הזרוע וה"ה חולין וכן סהרהן חה נרמז במ"ם מהרי"ל לפ"פ בא"ל נפילה

להולין יע"ש בב"י והיינו הוחיל ובחרומה לריך יוחר כו' ולפ"ז בחולין ק"ו ב' נט"י לחולין הפרק לתרומה עד הפרק כני' הרי'ף ואפיה פסק הרא'ש כרב דלחולון די עד הפרק ומסייעא כמי מימרא דרב בסושה ד' ב' ואיי חילק בס עליי ואלו למי בסובר חולין והרומה עד הזרוע מהני בישפילן. ואיכ נורס עד הפרק בסילה: א ש מימרא דרב בסושה לביפהיה בהולין דלחולין מהני בישפילן. ואיכ נורס עד הפרק בסילה: א ש מימרא דרב בסושה לביפהיה בהולין דלחולין עד פרק הפר ומים בשלישי מטמהין כמו הרומה כר. חבל הט"ו לח הונה לו בזה דמשמם

ועל הר'ב קשה דלהרשב'א השפלה ודאי אסור אם לא שהניה ראשונה והיה אם משפילן צריך ילי זו ב קטה דירושבים המשלה והא אמור אם לא שהניה ראשינה והיה אם משפיקן צריך להיות אחר הג'ה ויש חולקון דהוא הרא'ש דלדידיה אף אלחינון וגושל עד הזרוע אפיה יש חששא שלא יוובו המים צריך להיות לרא'ש קולא אם משפילן שרי. והנה המחבר כתכ "שלא יצאו מים או ולרשב"א היה לומר "שמא יצאו מים כו גם תי הדרישה שכתבתי לעיל און טובן לי, ועמ"ש במ"א איה אות ב" במ"ש ויא הוא הערוך והרר"י לא הרא"ש או אפשר מהרייא ז"ל וכדבעינן למימר שה איה הוע ב"במ"ש ולבוש כתב וי"א ואיה שם יבואר: (א) ראשי אצבעותיו עמ"א לשון רש"ש שה איה. ועמ"ז א"ו ולבוש כתב וי"א ואיה שם יבואר: (א) ראשי אצבעותיו עמ"א לשון רש"ב סומה ד' ב' וברמ'א א'א לומר כן דבקס'א מבואר ב' הדיעות וגס כאן סיים המחבר כשאין נוסל כ'א ראשי אצבעות אלא כוונתו דלא יגביה הרבה שא"כ יוונו המים תחת בגדיו ולא ינגבם שם כ"א ראשי אצבעות אלא כוונתו דלא ינביה הרבה שאיכ יזוכו המים תחת בגדיו ולא ינגכם שם יותור ויםמאו כו' והב"ח מפרש כו וברמיא א"א לפרש כן דסובר דמשפילן נמי שרו: (ב) ניפ עמיא עיין בדברי הגאונים לראיש חששא שזבו המים מקשר לגב היד ושניים אין מסהרין שלא במקרנין וכשישפיל אח"כ יזוב מים ממאים לאצבעית ובנ' פעמים ודאי הלכו להם כל צחצותי מים ראשונים מהיד לארץ ואם ישפיל קודם הניגוב לית לן בה וכ"ש קודם מים שלישים ימהרו לדאשונים במקינין כו' וכמו בשמיפת הבשר ממלח לכתחלה ג'פ מהים היא שלא ישארו צחצותי מים ראשונים כלל, והא לק דיממאו מים א' לשניים וכן שניים לטלישים חוץ לקשר הא לא מים ראשונים כלל, ווא לק דיממאו מים א' לשניים וכן שניים לטלישים חוץ לקשר הא לא של האטונים לכלל היות לך ייטבאר בים אי שניתוסף מומאה ביד עצמה . אינ מאן דמתיר בנים אמרינן דרק אין מטחריון שלא במקומן לא שניתוסף מומאה ביד עצמה . אינ מאן דמתיר בנים כרשביא דחשש שמא מים ראשונים הלכו חוץ לקשר ושניים עד הקשר או להיפוך משאיכ כשנתן ג'יפ כולי האי לא חיישינן (ושניים מסהרים ראשונים חוץ לקשר דלתרומה הכין הוא עמ"ז א'ב) ולפ"ז לרא"ש אה"נ דג'יפ לא מהני דראשונים יממאו לשניים . ואייל לשימתיה כי סובר סברת המחבר הוא דעת הרשב"א עיון מ"ש בדברי הגאינים בזה: (ג) הנוטל על"א הניא דברי הרשב"א בתה"א בית ששי שער שלישי ד קנ"ם ב". ובקצר השמים זה בפרק שלישי ואדרבת בשער שני הביא דעת הָראב"ד דאפ" נוסל מרביעת צריך להפסיק בנתיים ושניים מסהרין ראשונים (יע"ש ד" ל"ו ב' ד'ב) וסיים בקצר למ'ד הנושל רביעת בב'א איצ מים שניים הא דצריך להפסיק כשנשל חצי יד ואח"כ חצי הנשאר דצריך לנגב דלא יםמאו המים של עכשיו לחצי המים הראשון ואינו כהלכה דאין נטילה לחצאין עכ"ל והנה המחבר פסק דרכיעית בב'א על שתי ידיו בב'א איצ מים שניים יף ג' פסק דמופת ע'מ להמפיח אין המים שנחצי היד מממאין לחצי העליון ואמנם ידו א' משמיפה גדולה אין מבואר כאן ומשמע בכל ענין בעינן מים שניים אם לא רביעית על שתי ידיו בב"א או ליכא מים מפאין ואיצ מים שניים למהרם ואי"ה באות מ"ו ומ"ו אבאר עוד ובמ"ו מוף הסיי א"ה אבאר מענין נט"י. ועיין בפ"ב דידים מ"ב ומ"ג בר"ש מזה וכאן אין להאריך: (ד) מים רבים עמ'א וועיון מ"ש אית באור מ"ז מות: (ה) מופח עמ'א האדון ז'ל פירש דיעבד ולכתחלה לא אף מופח להטפיח דמשנה דפ"א דידים מ"א סתמא תנן אין מומיפין על האשונים ואיש בניסין מ"ד בעין מ"ד בעי אילפא ידים מהורות לחצאין וקפשים מרבי ינאי אין ידים מהורות לחצאין בטופח להמפיח ב" בעי אילפא ידים מהורות לחצאין וקפשים ממשנה פ"א דידים מ"מ אין מוסיפין על ראשונים הא תנינא חיבור דלמא למקוה יע"ש ולא פשים ממשנה פ"א דידים מ"מ אין מוסיפין על ראשונים באונדי) ואגג ואין משקה משמא אחרים עד שיתיה בה דביעית ועל עצמו בכיש למיד כן בתום? פסחים י"ד אי ד"ח דאיכת במימאה דרבנן יל בנמ"י התמירו בזה והר"ם ו"ל פ"ד מה" מ"א ה"ב פסק דמשקין משמאין אחרים בכ"ש חוץ לפסול גויה בעינן רביעית: (ח) שישפוך עמ"א כתב דראיי לשפשף בשפיכה אי א"כ צריך לעשות בב"א. ובשם רש"ל הביאה הב"ח ומ"ז אותו וי ולא מועיל שפיכה שנייה דאין המים מטהרין שלא במקומן ואח"כ ישפיל ונמסא ידו. ומ"ש נממא אוון הכלי אפשר הוא סברת עצמו דמש"ה מעשה כן דאל"כ נמטא הכלי ואח"כ נמסא יד הראשונה כבס"ח שפשםה בראשו ונגע בהם ידו מסאה וא" מאי אריוא ידו הראשונה (השמאלת) דות פשומא שפשם הבראשו ונגע בהם ידו מסאה וא" מאי אריוא ידו הראשונה (השמאלת) דות פשומא ממים שבאנון הכלי מדה הרומרה והוא רמונית זו ומתונה מ" שונה ושנה מהלי מדה הרומרה והוא רמונית זו ומתונה מ" שונה ושנה הכלי מדה הרומרה והוא ביו ומתונה מ" שהצונה והכלי מדה הרומרה והוא בתונה זו ומתונה מ" שהצונה הכלי מדה הרומרה והוא מאור או ומתונה מ" שהצונה הכלי מדה הרומרה והוא ביות או הרומרה בהם הרומרה ב" שפשפה בראשו ונגע בהם ידו ממאה ואי מאי אירוא ידו הראשונה (השמאלית) דות פשימא ממים שהגוון הכלי מיד הביתה והוא בסעיף ז' ומסעיף ח' יש ראיה שיד ימין שנמל בראשונה כשלוקח אח"ב הכלי במין יש מים ממאים על האוון מיד ימין והוורים המים מאוון הכלי ומממאים על האוון מיד ימין והוורים המים מאון הכלי ובשניים ליכא לימין כמו שפשף בראש ונגע. גם מיש יש תקנה שימול בים זהו למעם אוון הכלי דבשניים ליכא מים מטאים משא"כ למעם רש"ל יש חשש אפי ישפוך שניים אם ישפיל קודם הנינוב ידו ממאה כמיש במ"ז ז' וכבסעיף א' דשלא בפקומן אין מסהרין ועמ"ז וצ"ע: (מ) על כל א' רביעית עמ"א כמש במ"ז וווכם מאה ועמ"ש במ"א במ"א במשמע אם שפך רק יד א' רביעית ושפשפה בתבורתה שאין נמולה ידו ממאה ועמ"ש במ"א ו (°) על השגייה עמ"א הביא דברי יש"ש בפרק כל הבשר ס" ליג הביאותיו במ"ז אות ז' והארכתי והגה השמים הדין השני שם שמבואר כאן בסעיף ז' אם לאחר מים א' גגעו ידיו זו בוו צריך ניגוב דוקא י"ל הפעם דהוי כב' מומא:ת א' מים שעל ידו מחמת היד ושנית נוסף מומאה שנגעו המים במים שביר שנייה הלכך צרוך ניגוב משאיכ דין ראשון כששפך ב'פ על יד א לית מים ממאין רשניים מהרו לראשונים) אעיג דנגע באין נפולה ונממא המים שבידו הנפולה לית בי פומאות וא"צ גיגוב כמ"ש במ"ז באורך ומ"מ צ"ע שהרי המחבר כתב כאן אם גגע אחר בעודם לחות צריך ניגוב דוקא והיינו שכבר נמל ב"פ אפ"ה גיגוב ומה לי אחר או ידו השנייה הא לית כאן ב" פומאות כ"א פומאה אחת ודוחק לחלק בין אחר לידו השנייה. ועם זה יתיישב מ"ש הר"מ בסעיף ז' וכ"ש אם שלא יגע בידו שנפל פ"א לידו שנפל ב"פ הא כבר כתכו המחבר בסעיף ד' ועא"ר אות "ד ולפי מ"ש א"ש דכ"ש לומר כמו בשפך על כל יד פ"א ונגעו צריך ניגוב דוקא ה"ה בשפך על אחת ב'פ וגגע בחבירתה דהראשונה שנשפך ב'פ צריך ניגוב דוקא ומודינא שיר שלא נסל כלל קיל מפי וא'צ ניגוב כי המים שקיבלה מחיד הא' מהורים היו ונסטאו עתה מחמת עצמה ודאי נמהרו אח"כ כששופך עליה ב"פ וכ"ת מים א" מספאין למים אחרים הא בורכא דאין מים מסמאין ע"ג יד זא"ז אלא שניים מסהרין ראשונים ה"ה זה ות ועמ"ש בס"ז ו" מזה באורך: (יא) א"צ לכל זה עמ"א וא"צ לכל זה קאי שלא יגע ידיו זו בזו וא"י, הא כבר כתב לעיל זה ועא"ר אות י"ג וצ"ע: (יב) שתי עם'א דוקא נתכוין תחלה ונפלן יחד חשוב כיד א' אבל אם דעתו ליפול כ'א בפ'ע בנמילה זו ונגעו מממאין ואין כמבואר בקנים סעיף וי עמיא שם אות ז' ותה"ד סי רג'ם יעיש בוה: (יג) אם עמ'א ועב'י דוה למ'ד עד קשר אצבעות ומ'מ מקום מומאה עד הזרוע כמ'ש מהרי<mark>א ע"</mark> מ'א בדברי הגאונים או לערוך ועאיר אות מ'ז יע'ש ואין להאריך: (יד) בראשו בכובע שבראשו מ'מ הא בשערות אע'פ שלא חיכך ממאות ועא'ר י'ז ועסיי ד' סי'ד ולפ'ז במניח תפילין ש"ר לרעתו צרוך ליזהר שלא יגע כלל בשערות ראשו וצ'ע: (מו) ממאה עמ'א הר'ש בפ'ב מ'ב ועתים פיא מיא דיה ואין מוסיפין דאתו משירי מהרה ועמ"ש אי"ה באות ס"ו מוה ובאות ייז: (מו) מסהרים בשפשוף עמ"א הנה נמ"י צריך שיהיה בכלי רביעית וישפוך על כל יד חצי רביעית (מו) ואף אם על יד א' פחות מחציו אם בין שניהם רביעית גמי כשר וגמהרו הידים ורק <mark>המים נשארו</mark> במומאתן ואין מממאין היד ואם שפשף דהיינו ניגוב בכותל וכדומה <mark>שפיר דמי וכי אמרי דבעינן</mark> מים שניים למהר ראשונים אם רוצה לאכול כך ומיהו ז'א בקכ"ח סי"ב וי"ג דאף במים שניים הואיל שם מתחלה מים ממאים כאלו אוכל להם ממא יע"ש. ואמנם הרע"ב פ"א מ"א דידים אסברה לן דוראי אם נסל כל יד בפיע מחצה רביעית ולא מים שניים (ולא <mark>היה שפיכה גדולה כ'כ</mark> או דלדידן לא פסקינן כך עמ'א אות ג') ומנגבן במפה אם חזר ונגע במפה ידיו ממאות ומש"ח אורחיה דנומל שניים למהר ראשונים יע"ש ומ"ש התי"ם משירי מהרה י"ל דא"צ אלא כמ"ש וע" לבוש האריך . ומ'ש המ'א קכ'ת במפה בלבוש סיים כן רגבלע במפה ולית בעין אבל מדברי הרע'ב פ'א מ'א יהאין, או כי הוא קבר הבשר ביבום ביבום של ביבוע בשפחר הנבל הביבום האית הביבום האית ביבום האית ביבום האית בדידים משמע במפה אם חור ונגע במפה לאחר שנטר הקולות ודיו מסאות וע" יוש אלו דברים ואית בה' סעודה אבאר עוד במיבו הבאיש אניה אבאר עוד: (יו) או עמיא פיב דידים מ'ב וב'י בשם הראיש אע"ג דרפוים וליכא חציצה אפ"ת שניים אין מפהרים מה שע"ג צרור וחזרו הצים וממסאין היד וקשיא לי הא דידים ממהרים בשפשוף שניגב עיין אות מ"ז וכ"ז שלא פרשו המים כהיד אין תוורים לי הא דידים ממהרים בשפשוף שניגב עיין אות מ"ז וכ"ז שלא פרשו המים כהיד אין תוורים י הא דידים ממהרים בשפשוף שניב עיין אות מיז וכין שלא פרשו המים מהיד אין חוורים ומממאים היד . ואם ומממאים היד וציל דשניים קיבלו מומאה ממים ושע"ג צרור ושניים חוורים ומממאים היד. ואם נמצא דבר ע"ג היד אפשר דמסיר ושופך מים שניים ואיצ לנגב ידיו דליכא. כאן מומאה אהרת . ואפשר נמי מים שע"ג הצרור ראשונים נופידנו מממאין היד דהוי כאלו הם בכותל. ומ"ש בשם ואמשר נמי מים מיצ הצרור ראשונים נופידנו מממאין היד דהוי כאלו הם בכותל. ומ"ש בשם הת"מ שם פ"ב מ"ב ומ"ו דמקואות מ"ז יע"ש והמ"א תי" דכל שלא ריסקן ממעם ואין נופלין ולא מכלם, ומ"ש בשלג וכפור עס" ק"ם מ"ז וכמ"ו קנים אות דך בשלג מכלין כשריסקן שורי ואון מכלים. ומ"ש בשלג וכפור עס" ק"ם מ"ז וכמ"ו אע"ם שלא ריסק אע"ם שלא ריסק שלא ריסקן מובלין לידים משמע אם נמצא ע"ג היד שאין ידיו ממאות אע"ם שלא ריסק

זרה"ש סובר בפשיפות בחולין ק'ו ב' גירסא עד לפרק ופסק כמ"ד בין לחולין ותרומה עד קשרי אצבעותיו והשתח משנה דפ"ב דידים הידים מיטמאות ומיטהרות עד הפרק אף בתרומה רק עד קשבי הלבעותי והשתה והדרה קוביה לדוכתיה היך כתה הרח"ש שם בפוף ק"ז ב' מימרה דרב בטוטה ופירוש כו' די נמי בשישפילן דליכה הבש שהמים שהון לקסרי הלבעות מיטמאין דהוי הוץ לפרק וחין מיטמאין שם וחי' דמשנה דידים מיטמאות עד הפרק כ"ע מודים עד חיבור הזרוע מעמתין המים והה"ג בשם מכהרות שניים לראשונים עד חיבור הזרוע אני'ש שאין נפילה שם לתכומה ומתני' ביצאו הוך לזכוע וחזכו מייכי ומימרא דרב שיגביה ולא השפלה דחששא כמ"ש לנגרומה ומתני" בינהן הן מרוע וחוכר נייתי ונייתרט דרב שינביה זכו הספנה החספה החספה כח ב הרשב"א בחשובה שמא יתן מים ראשונים קלת חוץ לקשר ושניים לא יגיעו שם או מיד יזיבו והוי לגבי זה שלא במקומן וא"י למה כתב לענין טימאת הידים דמשמע נמי לענין טהרח ידים חדא הוא . גם למה הקשה על מהקי"א וב"י בשם תשובת הרשב"א הא בש"ע כאן הוא דברי הרשב"א הוא . גם למה הקשה על מהקי"א וב"י וכמ"ש במ"ח גם חם נדחוק ולומר המהבר הוח דעת הרח"ש וה"פ והיינו כבחין נועל כו' ופוסק כרא"ש אז דוקא הגבהה ולא השפלה אבל למ"ד דבעינן כל היד א"ל להגביה וה"ה השפלה מהני ג"כ תפול זחת הקושיא על המחבר. ולזה יש לנו לומר דהמחבר מני סבר כן דלחולין עד השר ולחרומה עד הזרוע וא"ש כמש"ל והרשב"א א"ש דרב לשיטחיה דלחרומה עד הזרוע וחולין עד הקשר וקופיים הפ"ז רק למהרי"ה בהעמים זה ברח"ש וכמ"ש והבן . ויתר הדברים עב"י ופרישה ונ"א ביארתיו בם ואייה באות ב' אבאר עוד בזה וכאן אין להאריך: (ב) חיבור עצ"ז הפתיע מלת להונ"ן שהביא מהרי"א עמ"ש באות א' מזה ומ"ש ויב הולקים הוא הערוך והרר"י צ"ע למה לא הרא"ש כנו"ב המ"א בדברי הגאונים . ואתה רואה שטובר הפ"ז דיעה א' הוא הרא"ש (דלה כמ"א) והלשון מוכיח כן בלא ילאו המים ולא שמא ילאו כמש"ל ועמ"א וה"פ שיגביה דוהא לם ישפילם לרח"ש כמהרי"ה או דחוץ לקשר מקום טומאה ולא מקום טררה שישהרו שניים לראשונים או כשין חשפת הרשב"א עמ"ש באות א' ובמ"א והר"ב בהג"ה דכתב ה"ה משפילן הוא י"ח ומחלוקת הוא וכמ"ש הב"י דלא כמות אי וכמי אים לב כבינ הדכתב הה מפפינן הוח כרי"ף חו א"ל להגביה ה"ה משפילן מחהלה וסוף שפיר דמי כמ"ש מהרי"א ז"ל ואמר כן ולא וחיינו למ"ד בעבור שכהב בסימן קס"א סטיף ד' וראו"י לנהוג כדעת הראשון משמע לחומרא בעלמה כמ"ם בב"י מלה חפני טיבוחה והה הומרה דהחי לידי קולה שישפיל ידיו ולמ"ד עד הקשר אסור להשפיל אלא דודהי אף למ ד עד הקשר שניים מעהרין ראשונים חוץ לקשר כנוו בתרומה כמש"ל במ"א ובט"ז א' רק הששא שיהן ראשונים חוץ לקשר ושניים עד הקשר כעין מ"ש הרשב"א ואם מחמיר תמיד ונוחן עד הזרוע לית חבשא כי במקום שנותן ראשונים נותן שניים . ויש חולקין הוא הערוך דאף הוץ לזרוע מקבלים המים טומאה ויש השבא דרשב"א הלכך דוקא יגביהם ולא ישפילם והרכ"י ג"כ למה שהגיה הב"ה שיגביהם אף לדעת הרי"ף וכמ"ש הנכך דוקח יגביהם זכח יבשיכם זכת יצב לנות טמהים של חביבים אין משע שרין. זכר בלחים א' יע"ב . ומ"ב הפעם הוהיל והיזרים לתוך נפילה ומבנה דפ"ב דידים איך יחורן לדעת הערוך שיין בדרישה . והנה בלבוש כתב דיעה א' כרא"ש כמבואר שם ועמ"ש רמ"א וישפילם כתב ויש אומרים יע"ש ואמנם מ"ש וי"א דאם נוטל עד הזרוע א"ל להגביה ולא להשפיל משמע דאף ויש אומרים יע"ש ואמני משפיל שפיר דמי וא"י מאן י"א דאם יגביהם אח"כ ישפילם קודם הניגור אם מגביה חחלה ואח"כ משפיל שפיר דמי וא"י מאן י"א דאם יגביהם אח"כ ישפילם קודם הניגור הלקי היד וח"ל שפבוף ול"ע : (ה) מופח עט"ו לטעמיה חזיל בי"ד חוח ס"ג דברובה כשר הפ"ה דרדנן לקולה או ס"ם בבעי' דוקה בחיקו דלה הוי חסרון חכמה כיון דבימי הש"ם לא נפבטה מבה"כ בלא היקו הוי חברון חבמה דאפשר ההכם יודע לפשיט ובנמרא לא סיימו למלחא אין נכנס בגדר הספק דרבנן לקולא וא"ה יבואר בכללי או"ה : (ו) שישפוך עט"ז לרש"ל למ"ד עד הזרוע ליכא שם מים טמאים גם מלח לפיכ"ך בטור וש"ע לא יחישב ויש"ש ארא"ש כ"כ שלא כתב מלת לפיכך בפרק כ"ה ק"ו ק"ו יעים ועמ"ה אות ה' והי"ה כם יבוחר : אמר יש לי בכאן הרהורי דברים והנני פורטם בעוף"י דברי המחבר בכאן סעיף ד' ה' ו' לקוחים ממשנה פ"ב דידים מ"ג והיפך הבדר להיוח לא זו אף זו עמי"ע שם ד"ה נעל ובאמח המחבר מפרש ליה ברישא וסיפא בנטל שניים ג"כ ובריפא מיירי נעל ב" ידיו כ"א בפ"ע ולירפן לשניים טמאות וזהו הדין בס"ו ובסיפא נטל ושפשף בחבירתה ונתן ג"ל שניים על כ' ידיו ואפ"ה הוי כ"ש ולר"ח בסי' קר'ע ס'ו י'ל אשמועינן דוקא שפשפה בהבירחה הא שפך מא' על הבירתה ולא נגעו שהורים דהואיל ובא מכה כלי יע"ש והמחבר היפך דליהוי לא זו אף זו והתחיל וכחב לא עלחה נטילה שנשמאו מבוק דלא עלחה נטילה דלא כר"מ בקר"ע כדיעה א' בסחם והל"ל רק עלקר לנגבה . ומ"ש התחבר ואפי שפך שניים על ב' ידיו כתב הב"ח ה דשפר בניים ג'כ על לרך לנגבה . ומ"ש התחבר ואפי שפך שניים על ב' ידיו כתב הב"ח ה"ה דשפר בניים ג'כ על " ידו א' ואח"כ שפשפה בחבירתה ידיו טמאות ורבותא קאמר דאפי' שפשפה לחבירתה ואח"כ שמים על ב' ידיו ממחוח יע"ם ודחי רבוחה היה דל"ה שניים מטהרים רחשונים קמ"ל דחין מפהרין טומחה מיד חהרת . והוי יודע שהיש"ש פכ"ה הו' ל"ג הבנתי מדבריו שיש הפרש שחם נהן רחבונים על יד א' ונגע בב' יש למים ב' פומאות א' מהיד א' ב' מיד בנייה אז לא מהני כמה קבין מימוח שאין מטהרין כ"א טומאה א' לא ב' טומאות (ויראה טבילה במקוה מהני ופבוט סוא) הא ליתן ראשונים ושניים על יד א' ונגע בהבירתה ליכא כ'א חד פומאה למים אף שהוא מיד בנייה מהני ביבפוך עוד מים לעהרם . וכחב עוד לביעתי' דאם בפך על כל יד מים ראשונים ובשניים צִירפן שרי והיינו דידים כבר נעהרו בראשונים והמים נעמאו יוכלו שניים לטהר ראבונים דליכא הוספת טומאה על המים רק נהערבו מים טמאין זה בזה ודוקא היכא שנחוסף טומאה על המים מיד א' וגגע בשנייה זהו חוכן כוונחו ויפרש מתניתין שם רישא שמושף בנתחם של התים מיז כן דגע בפניים זהו טוכן טונחו ויפרס מתניתין שם רישח דאפי' נטל כ"א בפ'ע וצירפן לשנים טמאים דלא כיש"ש בחלוקה השנית י"ל דמ'מ מקרי נתוסף צומאה אבל חלוקה א' י"ל דכל דלא נחוסף כ"א חד טומאה אף שהיא מיד אחרת יכולין מים הלובים לטהרם אח"כ והנה מהא דמים מישמאין ומישהרין עד הפרק מוכח כהמחבר בס"ו ואין לההריך . ומ"מ אומר אני הא ודאי אם נטל ראשונים ושניים ליד א' ואח"כ נגע בשניה דלריך לנגב ידו הראשונה כל שיש טומאה על המים מיד הבירחה לא חועיל אלף קבין מים אף בלא תוספת טומאה מ"מ ידו השנייה א"ל לנגב דמים טהורים היו בשניים רק שנטמאו בשנייה א"כ בנייה יש עליה מים ממאים מעלמה וישפוך ראשונים ושניים ויטהרו . ואי"ה במ"א יבואר עוד ועמ"ם באות ז' בסעיף ה' בהה דשפשה ברחשו. עמ"ל יו"ד: (ז) בשל ידו אחת כו" הבית דברי הב"י בכתן יע"ש והנה מ"ב בב' ידיו כ"ח בפ"ע ח"ל לפרש משיורי פהרה זה אמת ויליב עמ"ש במ"א אות ט"ו וי"ו אמנס מה בפירש דמיירי ששפך מים בניים ושפשפה בראשו הימיב עול ש כת יו מותו פר זיר מתנם מה בפינש ימייני עשק מים במים ופפשפה ברושה אפ"ה טמח כבחזר ונגע בהם לא זכיתי להבינם שזה היפך מ"ש הר"ש בפ"ב מ"ב דידים והרע"ב פ"א מ"א ומ"ש הר"ש ומיהו אפשר שפשוף בעי לעולם לומר ניגוב דל"ח כל האוכל בלי ניגוב מיירי בלא היה מים בניים אבל הוא ז"ל נראה שפירש דמסופק הר"מ דאפילו בשפך מים ב"פ מיירי בלא היה מים בניים אבל הוא ז"ל נראה שפירש דמסופק הר"מ דאפילו בשפך מים ב"פ : ונגע אח"כ פחחה וציע ועא"ר אות י"ח וציע כעת . עיין קש"ה אות ב' מזה אייה

אמר הכותד כפי הפרטים המבוארים בסימן זה ובסימנים הקודמים כי רבים-המה אריך האדם Pri Megodym Tom I. 31 אין לא

השלג וציע: והוף יודע דבפים דירים מיב נפל ראשונים ושניים למקום אי ונפל ככר תרומה השתל וצ'ע: דהן יחדע דבפים דירים מים נמל האשונים ושניים למקום א' ונפל ככר תרומה ממא ופי היש ששניים אין ממהרין אלא שעיע ידיו לא הנופל לארץ וציע א'כ נימא היה לנמיי להולין אפשר דנשמ אכין ואם נמל לבלי ואחים קודם ניגום נע בהם ידיו ממאית וצ'ע: (יח) ורמיה למזא ועמו בקסיא-אות ב'. ומיש בשיע וצריך ליחדר שלא יעע ברמיה ציל שלא יגעו המים ברמיה וכיה במור ובי דכל ששפף מים האשונים קצת על הרמיה אין מים שניים ממהרים וחוזרים אף מים ראשונים ומממאים היד כמו צרור וקיסם וכמי שפשפה בראשו ואחים נגע בה וכמיש באות מז'. אמר הבותב סימן זה מעיין עמוק הוא ולא היה הזמן נרמא לבאר לפי הצורך ועמ"ש במז אות ז' קצת מענייני נמילת ידים וכאן אין להאוריך עוד: "כל" א) עם עמ"א לכאורה סים שמא הלכה ברים ושמא לא שי מים חוך די מילין אלא דא'כ במיבול במשכה למה לא יחשר לחים כמסי הנוח מד ל עים שים חוך די מילין אלא דא'כ במיבול במשכה למה לא יחשר לחים כמסי הנוח מד ל עים שים הוך די מילין אלא דא'כ

ماوالم الموس معلمون المرابة

קסג (א) עם עכיא לכאורה סים שמא הלכה כרומ ושפא לא יש פים תוך ד' מילין אלא דאיכ בסימלו במשקה למה לא יחשב לסים ככסי קניח סיד (עמיז שם ד) אלא העיקר כרוב הפוסקים דמפה לא מהני לחולין נרידא וויק להומרא כערוך ד' מילין וטיל ואז אוכל עיי מפה דוקא (באר הגולה ציין רמבים ואי שוה דעת תערוך עב"י) גם ייל הד ספק בדבנן לקולא כהיג דוקא מפה לא כף דעיכ התיר הריב ע'י כף בבירור שאין סים תוך מיל וד' מילין דמן הרין מותר כך רק לתומרא אמר במפה מיקל (אריב כיף הא ספק דרבנן כל מה שיכול לתקן מתקן דוקא מדה ומד עד הרים מגריפה עין מאד הגולה ג' עד אור הד' ב אין לו רק מים פסולים לנס'י ימול בלא ברכה. ולי העני יול מוב יותר מפה המיני לריי ממים פסירים עאיר ב כשם כע'. בשיות רשל צ'ד ויושיש כה כיכ מי שנמי משל של עשבים מכרך ברכה לכמלה ומולול בנס'י והיינו באין רביעית או בלא כלי עס'י תס'ו ס'ה ב"ט עשבים מכרך ברכה לכמלה ומולול בנס'י והיינו באין רביעית או בלא כלי עס'י תס'ו מ'ה בכתו ע"ש ב" בכרה וואלן בדרך לא יושב בביתו ע"ש ב" בספר בכרה ווקשינו ממיש בספר בכרה וולין בסיק אפור במפה וחולין נרודא שרי מסיש בפ"א מה' שאיה הים חולין עסיק לאו כסודש דמי ומישע בחולון דמותר למפאן ביד: בפ"א מה' שאיה הום כתב חלון עסיק לאו כסודש דמי ומישע בריש חולין דמותר למפאן ביד:

בפרא מה' שאות ה"ם כתב חולין עם"ק לאו כקודש דמי ומשמע בריש חולין דמותר לספאן ביד: (ב) ואסיר עביא הנה ליע לת כ' יאי היי ימסייע ידי עבירה דרבנן הוא עסי שמיז ד' ומיה כעכו"ם משמע שם לא גזרו לסייע ולפיז באיסור דרבנן אם בתרי עברי דנהרא כעין תורה תקנו ועובר ליע לתים בדרכנן ואמנם ספייע ידי עיע זול בדרכנן הוא גזירה לגוירה והביא דברי הרים זול פרק עשרה ובעי בדרכנן ואמנם ספייע ידי עיע זול בדרכנן הוא גזירה לגוירה והביא דברי הרים זול פרק עשרי דסעשר הליצ ווזל רופא חבר שהאביל לחולה עיה דמאי של עיה נותן לידו לא לפיז דמאי של רופא לידו לא יתן וכן בודאי לא יתן לידו הנה בודאי יש ספייע ידי עיע ובדמאי דרבנן לא נגדו מסייע ומים לפיז ממש לא יתן ודמאי של רופא ליע לתים בדרבנן איכ סשמע דבדי בנן לא נגדו מסייע ועלם לידו מותר הוא הדין מאכיל בנמיי דרבנן מותר לדר אם הוא של אוכל ולא קאי בתרי עברי דנהרא וחולה שאין בו סבנה מים יוכל להפריש ממנו המתנות ובלא'ה די לו דאליכ דרבגן מותר בחולה שאין בו סכנה ועכ'ם שם . ועא'ר ח' הראה לש"ך ריד קניא אות ר' ושם מיירי מאיסור הורה יש מסייע ע"ע לישראל ולא לעכו"ם אבל באיסור דרבגן ו"ל דלא גזרו מסייע ידי בא סר זמותו ש בשיע עש ליש אל ולא לעכום אבל באיפור דרבנן יול דקא גזרו מפייע ידי עד. נעבר קסים מיא ופיג וכיי ובית חולין קיז השמש שלא נפל ידיו אפור ליתן לפיו ובפור אי משמע לידיו וייל כי בגמי בשמש אם לא יתן יפול מעצמו לפיו אפור לידיו מותר כפו דפאי מה שא"כ א' לחבירו כפו דמאי של רופא לידו גמי אפור כו' ואי'ה יבואר שם בקסים יבואר מות וכאן אין להאריך ועיין נימין ס"א א' רושא ידי דיה רבא ומשמע לרבא שרי לפייע ועיין ריש פיה שביעית מים ובפתיהה כוללת אייה יבואר:

קבד (א) אפר עמוא הנה בחולן קיז אי בי לשני אי דוקא בשעה הדחק (היינו שאין מצויין כיכ מים ומים תוך די פולון של וו נדומה) ויש מקילין אפר מצויין לפניו מים יכול להתנות ורשיל בישיש פכיה סיי כיב פסק דוקא שאין תוך די מילין מהני תנאי מסוגיא דאלו עוברין לנמיי די מילין הא יותר מדי מילין מהני תנאי דשחרית יעיש ואם כוונת המיא כן לא היה לסתום ועוד בקתיג היה ציין לשיש עכים מוב יותר להתנות כהיג ממפת אלא שיש דשהא לבד פסק כישיש דרהק בענן והיינו באין מצויין לפניו אף שיש תיך די פולין מהני תנאי דשהחית ומיש המחבר ומוב שימול ולא יברך היינו למי שמחמיר בחסידות אבל מדינא אף מצויים לפניו יוכל להתנות וכים בלביש ומוב להומרא בעלמא יעיש ועמיז מזה ואיזה יבואר: (ב) שלא קמיא בקנים במיא כיה ובקנית בהניה סיו עיש ובדיה להראיה (כתהיא קים בי דיב) תירץ לעולם דלא בעינן כיונה לחולית ונקנית בהניה סיו עיש ובדיה להראיה (כתהיא קים בי דיב) תירץ לעולם דלא בעינן כיונה לחולית ונתנה דאליה אין סיפכן כל היום על שפיתהו דאפשר שכח ולא נזהר משאים כשמתנה נזהר יפה יעיש: (ג) ולא ימנפם עמיא בכל בו ה' נסיי משמע שפניתין בבתי ידים מועיל להיסח הדעת הא למנפם איצ בתי ידים, ובתי ידים אף המיח דעתו שפיר דמי דודאי לא מינפם: אמוד ההדיום למנפם א'צ בתי ידים , זכתי ידים אף המיח דעתו שפיר דמ' דודאי לא מינפם: אמה ההדיום הכתב יש לי במאן פרס אחד ואכתכנו פה הנה בפתיחה לנמין ביארנו כפי הנראה אנן תפסין ברבותיו של רשיי שבה יד אי זכ"ד הר"מ ולכיש בקניח מיא דשמא נגעו במימאה והיינו בראשון מדשיה מהני נמי לא מכילת כל הגיף דבאב כולי האי לא שכיתא ולא חיישינן לה (וראשון ממשיה מהני נמי לא מכילת לא מביתא ולא חיישינן לה (וראשון ממשיה כו") ומיש הלבוש עתה אין לנו תרומה יותר היליל שכולנו ממאי מתים (תרומות ע"ד שליא היא ותרומה ח"ל מי שאון מיפאה מנופו אוכלה עם" (תצ"ז מיב בהג"ה) ו"ל דמים שתם דנגע במודגיף נמי המוראים שהיה אפר במידגי מיש מעודן במי ידים משום סרך תרומה שמא נגע במומאה ראשון היינו משקים ממאים שממאין לידים ווה מעות דתלכה כחכמים דריי ברפיג דידים מיא וכמיש הרים זול פיז משאה היא במבאין לידים ווה מעות דתלכה כחכמים דריי ברפיג דידים מיא וכמיש הרים זול פיז משאיה היא נמבשאין לידים ווה מעות דתלכה כחכמים דריי ברפיג דידים מ"א וכמיש הרים זול פיז משמאה היא לשון רשיי חולין קיו ב" דה ומתנה והמור הביאו ופירש הב"ח היינו שלא יגע במים ראשונים שלא היו מהם רביעות שנמל אחד בתם ימש ומשיע כתב שלא ימיח והר"ב הוסף? למפס והשמים שלא היו מהם רביעות שנמל אחד בתם ימש ומשיע כתב שלא ימיח והר"ב הוסף? למפס והשמים שלא היו מהם רביעות שנמל אחד בתם ימש ומשיע כתב שלא ימיח והר"ב הוסף? למפס והשמים שלא היו מהם רביעות שנמל אחד בתם ימש ומשיע כתב שלא ימיח והר"ב הוסף? למפס והשמים לשון רשיי חולין קיו בי דה ופתנה והפור הכיאו ופירש הביח הינו שלא ינג במים ראשונים שלא איו בהם רביעות שנמל אחד בהם יניש ובשיע כתב שלא ימיח והריב הוסיף למנפס וחשמים לסמאם. הנה מיש מים ראשונים בפיב דידים מ'ב על הארץ אין שניים מסהרים ראשונים הבאתיו בקס"ב. זגם צ'ע דכולנו ממאי מתים ואין נסיי עתה כ'א משום מינוף או סרך תרומה בזמן שהיו מהויים ומים הא ודאי אם נסל ידיו זגע בשרץ תוך הסגודה וכרומה א"צ נס"י כל שלא היה מיניף דבלא"ה אנו ממאים ודוקא בשעת נסילה החמירו אם נגע בחבירו וכדומה בס" קס"ב ס"ד ובס"ח שפשפה בראשו זגע מיד הא אח"כ אפשר דאין ידיו ממאית וצ'ל דמשום סרך תרומה החמירו עתה בסי נסילה יותר משאר מומאה אף אם נגע באמצע היום וכ"ש באמצע הסעורה החמירו שלא יסיח כולהו בית שים הממאה מפואים ממאים ממאים ממאים מחלה בית שומה המומה לאו מדונים לממצח במים למוצה ביו למומה במיד במומה למומה ביות מומה להיום ביותר שומה המומה מהומה להיום למתומה במים במים ממאים מחמר ביותו מומה למומה במים במים ביותר ביותו מומה למתומה ביותר מומה ביותר ביותר מומה ביותר מומה ביותר ביותר מומה ביותר ביו בפים בפשים מחשר בשיקה. אבל כהריב שכתב לפנפם הגא בכלל שנא יסיח כולהו ביה שים לכאירה דשלל מלפתמם ורשיע יכתב כימי אפיראים שהיו טהורים שהיה להם אפר פרה וציע: (ד) מצויים עמיא ולהומרא בעלמא לפי שמחמיר אכל באין מצויים לפניו כ"א ע"י מורח קצת א"צ להחמיר עם"ש באית א": (ו) לא עמיא עמיש במ"א בקנ"ח סעיף ז" במ"א אית י"ג: (ו) לא עמ"א עמ"ש במ"ז אות ד" א"ה ומ"ש תנאי מאכילה לאכילה א"צ דהא הוי כוונה ע"ין אות ב" אבל לפי מ"ש בריה להראות בתה"א (קים בר דב) וכים להמחבר קנים מיוג דיעבר איצ מונה ובקניח מיז ציל בריה להראות בתה"א (קים בר דב) וכים להמחבר קנים מיוג דיעבר איצ מונה ובקניח מיז ציל כן איכ אף מאכילה לאכילה צריך תנאי אבל דעת הלבוש כליח דמאכילה לאכילה לא מהני תנאי מסעם אחר דכיון דחיב עליו לאכילה זו ליסול אין מועיל תנאי לאכילה אחרת: (ז) ונוכר עסיא בקסוג מיב ייל איכל מחמת מאכיל חיישינן שינע באיכל משאים כאן הוך פוו. ואם ספק לו אם תסית דעתו עפר קים במיא אית יע מות: (ח) ויברך עמיא עמיש איית במין אות הי מוה וכאן

הסית דעתו עסי קים בט'א אית י'ג מות: (ח) ויברך עמ'א עמ'ש אית בס"ו אות הי מות ומאן קסה (א) ימול עמ'א דאם יברך איו וענ'ייתי אשר יצר הפסק בין נמילה לענמיי ואם ענמ"י ואחיכ אשר יצר הפסק בין נמילה לתמיציא ובלבוש כתב יהית הפסק בין נמילה להמיציא ובלבוש כתב יהית הפסק בין נמילה להמיציא ובלבוש כתב יהית הפסק בין נמילה לאשר ברת ענס"י ובין ברכת המיציא ולא יברך אשר יצר אתר המיציא דחל מיד אבל בין נמילה לאשר יצר כיון שרא בסי ז' רבסרך ענס"י לא היי הפסק עאר א' ומ"ש באמעי סעורה ימלם רק נמילה א' א' ויברך ענס"י ואחיב א' וביש לרשל בס" קב"א את חד האן מכרך ענס"י בסי קנ"ח שנמל נמילה א' ונים עשה צרכיו ובא לאטל דבר שמיבולו במשקה שאין מכרך ענס"י כבסי קנ"ח שנמל נמילה קיז ומ"א מבואר פלונתא בין נמילה להבוציא: (ב) ועל עמ"א דמברך עבשיו מס"ג משאיכ שם באת יג לא איכיון כלל ועי קנים אות מיו א'ג דבראשינה און נומל באות יג לא איכיון כלל כל וכר נברא וכן עיקר דהשתא ליכא הפסק כלל בשאיכ משאיכ שוב משאיכ לינה הובריו או אוריון א' אא בכי המסק קצת בין נמילה לברכת ענס"י דשמא לא בעי כיונה ומירה ו"א וו" ה" ריכון שלא לצאת בנמילה ראשינה דלב"ע לא יצא וכן כתבתי אני בקנ"ח: (ג) ומשפשף א"ר ריכון שלא לצאת בנמילה ראשינה דלב"ע לא יצא וכן כתבתי אני בקנ"ח: (ג) ומשפשף

31

ביטני להחבוכן ולומר אולי מיומא לא משאי ידי כראוי יהנה בשפיכה בעלמא שני עפ"י הרוב אין כישני להיוצאן ומותר מותי מיותח לם מכנה יהי כלכוה יהיה כפפיסה בשנתה בני עפיי הרוב חק כל היד מה שלכיך לפיל הם המים בכל המקישות וכ"ח מישיש המושיש הין כ"ל קבודה הם בורכת והרי פפילה כל במישוש הגוף הון למים מ"ח לה הוי פפילה וחי קפילה מישיש הגוף הון למים מ"ה הוי פפילה הו פפילה הו רובו שהין מקפיד דמ"מ כל בברו במים קריגן ביה משה"כ כשהובים הובע מ" הון למים מ"ה לה הוי מפילה ומיכה לכש"י כל שמקום ה" לה בהו המים לה היי נפילה וכמ"ש הב"ח כה" בפילה המים בכל מקום וכמ"ש הב"ח כהן בפילו המים בכל מקום וכמ"ש הב"ח כלון בסילו כלשי ללבעית לרב"י יע"ב ובין ללבעית בלריך שיבולו המים בכל מקום והיה נרחה שמב"ה לריך לשפבפה אחר נפילה כמ"ב הר"ב בה"ג ובפ"ז ד' כי יש מהומות בלד באו המים וכבמשפבף יביאו והרי מים ראבונים עם בפבוף ניגוב די כמ'ש המ'א י"ו (ועמ'ז באו המים וכשמשפבף יביאו והרו מים ראבונים עם שפבוף מיגוב די כמ"ש המיא י"ו (ועש"ז כאן) גם בט' קבין א"י אם לא יבואו המים בכל הגוף בלי מקום פנוי א"י מה חועלה: גם בקס"א בס"ד יא עד הזכוע וי"א עד חיבור אובשוח לכף היד ועש"ז אות וי"ו והנה לפ"ז מהגודל ג"כ לריך עד כוף ב" קפרים ומ"ש הב"י עד קפר א" חיינו אם כאמר לחולין ב" קפרים מפא"כ לרא"ש ג' קפרים ומודל ב" קפרים. והיותר לכון פיטול עד הזכוע רבישים על כל יד בפני עלמו ולית מים עמאים ועכ"ז לריך זהירות ול"ע: בו"ש הס"ז בנכלעו במפה עיין ברכות נו"ן ב" במפה על הפילתן: (ה) או עש"ז פכנון יותר לפפוך רבישים בב"א כי א"ל להדר על היגיעו המים כ"א משוך לרפור: ב"ח ואשמים בכ"א כי א"ל ועב"י וב"ח ואם ומפרך ויותר ב"ח ואעמים לכון החלבי דרפים כדהק הוא ואם והדמן מים נושל ומברך וו"א בלא בדהק והו ברוך כי דרפים כדהק הוא והם וזדמן מים ומשל ומברך וו"א בלא בדהק והולבי דרפים כדהק הוא ואם וזדמן מים משל ומברך נו אותר הוא מהופכות ע"כ ומכר כי מדמן מים הא למ"ד היא דקא אבל ברכה והקפה א"כ הבבות מהופכות ע"כ ומכר בי לושל ומברך נושל ומברר נושף ולא מברר וכך ג' כושל ומברר נושף ולא מברר בי"א דהק אה בלה מש"ז גורם המילה ומברר ולסוף ולא מברר ברם ברם בי"א בוא מברר ולסוף ג'כ נושל ומברר כי"א דהק דוף אל הכל הפ"ז גורם החילה ומברר ולסוף ולא מברר ברם בדהק ולא מברר ב"א בכל לבסוף ג'כ נושל ומברר כי"א דהק דוף אל הבל הפ"ז גורם החילה ומברר ולסוף ולא מברר ב"א ברב ברם בדהק הואם בדחק הוא מבר בי"א ברם בי"א ברב נושל ומברר כי"א דהק דוף אל הבל הפ"ז גורם החילה ומברר ולסוף ולא

גרם לבסוף ג'כ נושל ומברך כי'א דחק דוקא אבל הפ"ז גורם חחילה ומברך ולסיף ולא כני ביו וח פ ייה בדחק והיב מדמן מום מבחך וייה הף שלה בדחק ולפסק הלכה דוקה דח והולכי דרכים כדחק דמי ואפ"ה אין מברך דפמא הואיל ותחלה דחק היה אף מדמן עולה התניאי והאלי דרכים כדחק דתי וחפים חין תברך דשתם היחיר וחשיה דחק היה הף מדמן עולה החרדי ונש"ה לא יברך משא"ד לדועה בלא דחק למה נועל כלל . ומש"ה כ"כ הפוד דשמ"ג פוסק בדחק דוקא ומיהו אנן אע"ד דוקא ומיהו אנן אע"ד בוסקים שלא בדחק אפ"ה נועל ולא מברך לתומרא בעלמא וז"ש המחבר ומי"ב כו" עמ"ש אות ג' אי"ה : (ב) ולא ימנפם עמ"ז כפי דעתי ההדיועית כיון אדועיו ז"ל כוונה מיוחדת כמו שאניד ז"ל הטור בס"ה פוסק דוקא ע"י דחק וכ"ב הר"ר פרן ודוקא היכא כוונה מיוחדת שהריח ודוקא של יעופו אבל א"א הרא"ש ז"ל מתור אפי" שלא ע"י דחק מיהו דרכים יו"ל מתור אפי שלא ע"י דחק מיהו זכם מים הזקן בתנים הזקם שנו ישכם לכני מים לכני מי זכ מנים לי מנו מי זכן מוקד ייל לאחם פירש"י שיוהר מלשמאה ומלשנפה והקבה ב"י ומיהו פירש"י הא הרר"פ נמי ה"ק ועוד ייל לאחם מורך הביא כלל הך ודיקה שהרית ילא ישנפה כי אין שייבית לדהק וחי' הב"ז דההים' בחילין ק"ו ב' ד'ה מטל הקפו לרב מהא דהנוטל לא יקדש וגם שיכף לנש"י ששדה ואין מפסיק כל היום וחי' ר"ח ב' חירולים א' שחרית דוקא הא שאר היום אסור להפסיק כלל חי' הב' דבח<mark>רית</mark> לאי דוקא לדינא אלא דרב אע"ג דלא בשיא דחק גדול (היינו או חוץ לד' מילין או אפשר ח**וך** כל ברחוק הרבה הוי דחק גדול) מ'מ הא דמהני 'חנהי היינו באין לפניו כ'א ע"י פורח קלת הוא דמהני תנאי הא מלוי ממש לה מהני תנהי ומש"ה אמר שחרים בנסילה א' בני גם לאכילה הא בשאר היום ויש לו מים לשעידה למה יטול קודם לכן הרבה ויחנה לא מהני ולפ"ז מהא דהרר"ש דכתב לא שכיחי מיא י"ל כתן" קב" של התום' ואכתי לימא אף בלא דחק גדול ומלל דהרכ"פ סיבר כלישל דיקה דהק גדול ולזה הביה דיקה שחרות ובהכרת דספרתו דוקה דתק גדול דהל"כ אלה כרב א"כ מנא ליה דרב מיירי בדוחק קלם הא סתמא קאמר וקושיא דה"ת מע"פ וקידוש לק"מ כיון דוקא שחרים ש"מ דהק גדול בעיגן כליבגא דאמר כן ובהרים ממילא משמע או מוכח מר"ב והבן זה . ורא"ש מיקל לגמרו אף במצויים לפניו ממש מסט מנאי וגם חולק ואמר דל"ד בחרים וקוביים החום׳ שם (דהבתא ל"ש ב׳ תירונים) מתרץ כהכ״ דבאני בבעת סעודה אסור להפסיק עב"י ומש"ה אמר אע"ג דפליג הרא"ש אהרר פ בשני הא לפנפס מודה ליה ובכ"פ רש"י דסברא הוא ועט"ז אי'ה באות ג' מזה : (ג) ואם עט"ז עיין הוח ח'ב אפ'ה המהבר מסופק כחי' הב' של חום' חולין ק'ו ב' ד'ה משל כו' כתב לחומרא בעלמא עמ'א מזה) . אבל בסמ"ג לא ניחא לפרש כן עיין אוח

כתב לחימרת בעומה עמ"ח מוה). חבל בבמ"ג לח ניחה לפרש כן עיין חוח ח':

(ד) שאינה עט"ז עפי הרר" מלות ב' ואפבר גם החום' בחולין ק"ו כ' ד"ה נועל בח' א'

כמי כהרר" ול"ד שחרית אלא כל שלא ללורך אכילה שחרית קרו לה וה"ה באמנע היום מהני

חלא כל שנועל שלא לל אורך אכילה ועמ"א אות וי"ו מזה. ועמ"ש א"ה באות ה' ודברע" ב"ח מיה באות ה' וברך על"ו עס"ז עיין יש"ש פר"ה הי מ"א וכן כווכה המ"ז דבתע"ג ה"ו אין מפרכין

על"י על טיבול ראשון לטיבולו במשקה רק על" להמולא א"כ ה"ן דאה עב"י קל"ה ס"ד

ומ"ש מכ"י "א אם רולה להתפול לא הבינותי כעת דלתפלה א"ל על"י משא"כ לסעודה. והביא

דברי יש"ש פר"ה הי אלא ובא בארך להיות ב"ר הרחילה ואף בלא כלי ולא מול הכר ברבר מהני להעביר הלכלוך ואפשר לביטמים כ"כ אבל לדידן נטילה כדין בעיגן אלא דלא מברך והכן זה . עיין א"ר אות א" אי תנאי זה בפיו או במהשבה בני והנה באנו למחלוקת הרשב"א והרא"ה בתה"א ק"ם ב' ד"ב להרכב"א מטעם כוונה סני בלב כמו כל הכוונות וכמו מצוח לריכות כוונה

ולהלא"ה דא"ה לבמרס יפה או כמ"ב בספרי ראש יוסף דבעינן מתנה מבום פרך תרומה דאי לא מתנה תבטל הנטילה לגמרי בטי בפה טמ"א אות ב" מ"ש שם והבן זה : לח מחודה תבפר הנפילה לגמני בעי בפה עת ח הוח ב" מים עם והכן זה ד קסה (א) לאחר עב"ז ממרוצח דבריו כאן ובאוח ב" (במ"ש דהר"י בר יקר לא ס"ל נפילה א' עולה לבאן ובאו מפיאר דסובר דעלש מהליקת בדבר ר"י בר יקר סיבר אין נפילה א' עולה לבאן ובאן כיון דיונא מביה"כ מהויב ליעול ידיו (כבסי' ד') וענ"י מחייב אין מהראי ביפטור בנפילה א' והר"מ מרוענבורג סובר דעולה אלא משום הפסק הברכוח צריך ב' נפילות ורש"י והרר"ם סוברין דעולה וגם הפסק לא היה כן נראה מהטור וע"ז הברים הפור לחתר בשפך פ"ח כו' ווה דלח כמ"ש בדרישה להר"ו בר יקר נמי הטעם משום הפסק וח"ם הכרעת העיר להפריבה ועוו'ש הי"ה באות ב' מזה : (ב) ומשפשת עע"ו עמ"א ג' ידריבה וקס"ב ס"ה וס"ז.. ותוכן כוונתו כי וִ'ל ב' פנים בעור א' הברעתי דאף אם נועל רביעית בפ"ח דליכא מים טמאין כלל אפ"ה הואיל וצריך ניגוב וכל האוכל בלא ניגוב כאוכל לחם פמא מחחיל שיקר הנשילה מניגוב ילא הזו הפסק ומכרך א'י ובתהלא הניגוב ענ"ו אכל למהרי א מבואר שיקה הכפיכה מנוצוב ילה הו הפסק ומבדך הי ובדינה הגילום כל יי הכל למהיל מטחה דוקא אם שופך רבישיח בב' פשמים אז מתחיל על"י משפיכה שנייה לא הוי הפסק (ומברך על") קודם המעוב היה קודם שפיכה במייה הוא השיקר דלא הוי הפסק וכ"כ הלבוש בהג"ם אלא דנהגו קודם ניעוב (כבסי' קו"ב ס"א) וא"כ מבואר אם שבך רבישיח בב"א ההוי הפסק דכיעוב לא מליא מולחא כלל ועוד מרא"ש ופור נמי מוכח דמעוב לאו מלחא הוא והשיקר שפיכה שנייה מדכזב הרא ב הביבה לאחר בשפך א' או ב' (חיינו בידוו נקוות א' וכאין נקיות ב' שנייה מדכזב הרא ב הביבה לאחר בשפך א' או ב' (חיינו בידוו נקוות א' וכאין נקוות ב' כי לרוך ג' פעמים כבסי' קס"ב ס"ב) ועמור הנשולה משמע דלרוך עדיין בפיכה שנייה לפהר המים כו' ובטור לאחר בשבך פעם אחת בידיו נקיות וקודם שפיכה שניים אז אם ירלה מברך שם עליו או קודם ניגוב ועב'פ הוחרה שלא יהא מפסיק דשפיכה שנייה מחהיל החחלה של ענ"י כו׳ דחל"ה היל"ל לחהר שפפך על ידיו קודם הניעוב כו׳ והפחח קשה קובית חוקה מ"ב שפיכה שנייה דלא היי הפסקה דהא בשפשוף בליחל וכדומה די אם שפך על כל יד חלי רביעית (כבסי) קס'ב במיא אות י'ו ופ'ז ז') ומים שניים רק לפהר ראשונים שלא יפמאו אם יגע אה"כ

עמ'א דאם דעתו לכתחלה על שתי ידיו כא' אין מממאות זו את זו ואיה במ"ז אות ב' יבואר בות:

(ד) ושלא עמ"א עמ"י קמ"ז במ"א אית ב' מזה וקע"מ א' דאסור לשוח וא"ה יבואר:

(מ) "א עמ"א עמ"ז א' וקע"ד במ"א אית יד מזה ועיין פרישה הקשה מע"פ ק"ז ק"ז נמל

ידיו לא יקדש משום הפסק תירץ דשאני דבר שהובה לעשות הפסק ודשות לא הוי
הפסק ומש"ה א"ש בס"י קס"ה דאשר יצר לאחר ענמ"י הוי הפסק דא"צ תיכף בנמ"י משא"כ
רע"א ס"ב ובכ"י ולמ"ש במ"ז א' לק"ם דוקא שתיקה לא הוי הפסק דא"צ תיכף בנמ"י משא"כ
הפסק דיבור יל כ"ע מודים דהוי הפסק יע"ש בזה וא"ש צמי בקס"ה: (ב) ומוב לאודהר עמ"א תימ"ז
אות ב הע"ל בתשובה מ"י לד": (נ) כ"ב אסה עמ"א קושיית הארון ז"ל לאודה מ"א היו"ם ה"ל ב"בה"ל לוור במ"ל מו ב"ל מו

קבון (א) במקום עמיא לגירמא דגמיר בישולית סנהדרין קיב ב' וכ'ד הרים והמור וב'י עמ'ז א"ב מדמה מיש שם עמיש אית באית ב' : (ב) בצד הפת עמיא אעיג דלא כתב הריב וייא כדומה הרבה כי זה לג'י דקרים בדלית כו' עמיש במ'ז ב' ומ'ש בשר בר'י במנהדרין קיב ב' וסיים ופת בכוונה וא"צ כ'א למעלה וממה לאו דוקא מתבקע. ומ'ש בשר רש"י בסנהדרין קיב ב' וסיים ופת דרין יחתוך למעלה צריך ביאור והנה רש"י שם ד"ח מהיכא דקדים בישוליה דהיינו משוליו או מצד או למעלה פרוסה משוליו לא מאמצע התחיל בתלת וסיים בחד לשימתיה שבת כ'א א' ד"ה מדובקים חומרא הוא עמ"י לנ"ד במ"א מ" ו" בשוליו ולא מאמצעי הא למעלה יש לבצוע מקרום עליון למאן דגרים דקרים בישוליה ועס"י רנ"ד במ"א מ"ו ו" וא"ה שם יבואר ולמ"ש הר"ב ה"ה פרוסה יש לבצוע מהצד הפת אף במקום שנפרס רק שיחתוך מעלה ומסה וא"צ לחתוך במקום השלם ווא שהראה מקום לקס"ח אות ה' דלד'ם קרים בישוליה צריך מהצד השלם לחתוך במקום שם מ"ס וכ"ה בד"ם מ"ם ב"א ב"ל לחמיד הברמולה צריך מהצד השלם בר"ש מ"ם וכ"ה בדמ עם המורים ד"ב וד"מ דפום פיורדא בדלי"ת) וא"ה שם יבואר הקר"ם בר"ש מ"ם מ"ס וכ"ה בדמ עם המורים ד"ב וד"מ דפום פיורדא בדלי"ת) וא"ה שם יבואר הקר"ם בר"ש איש פמ" וכ"ה בדמ עם המורים ד"ב וד"מ דפום פיורדא בדלי"ת) וא"ה שם יבואר הפליה ומלה בר"ש א"ש פמ" וכ"ה בדמ עם המורים ד"ב וד"מ דפום פלחרים להממיד ההכרבה לאכילה ומלה קסן (א) במקום עמוא לגירסא דגמיר בישוליה סנהדרין קוב בי וכוד הרום והמור וביי עמין איב ברייש איש פפי : (ז.) יחתוך מעם אובמיז אות גי דלכתחילת יש להסמיך הברכה לאכילה ומלת יראה קשה קצת ועביי ולבוש כאן: (ד) חשוב עמ'א סמי קסיא אי ובברכות לים ב' פירשי ותוי דפתיתין גדולים מעלה יע'ש ובקסיח ס'ב ב' שלימין ה'ה פרוסות יש מעלה בגדולה ובנליון שם הראה לכאן: (ה) בשבת עמ'א התוס' ברכית לים ב' ד'ה והלכתא לא סיימו כן והר"ב השמים שלא תשמט ידו ובפרישה הקשה עליו דמשמע הטעם לכתחלה לא הוי לחם משנה אע'ם שאוחו בפרוסה והגדול עולה עמו כוי ואפשר דהריב נמי ממעם התום קאמר הא יותר משיעורא דחול לא הוי לחם משנה ובקס'א ד' דמחברם בעץ חוק הוא ועא"ר אות ג' בשם התשב"ץ דפרורים נופלים יע"ש וע"ש אות ב' אם נשרף מעם מהלחם יש דיעות אי הוי לחם משנה: (ו) מן הפרוסה כי מצוה ליתן לכ"א מפרוסה שחתך מ"א: (ז) לכל א" כזית עמ"א: 🏋 לאו דמסתפי מחבראי וכ"ש מרבותי ליתן לכיא מפרוסה שהתך מ"א: (ז) לכל א' כוית עמ"א: א' לאו דמסתמי מחבראי וכ"ש מרבותי אמינא כי יש סמף לכזית, בנמרא ברכות כ"א ול"א א' קיו כשהוא שבע מברך כשרעב לא כ"ש והתוסי וחה"ר כבוד קיו דרבנן דאליכ ב"ק למה אין מברך לפניו וי"ל כמ"ש ק"ש ובהמ"ו ד"ת תפלה דרבנן ולהר"מ תפלה ד"ת (עס" ק"ו ומ"א ב") וע"כ כמ"ש בשורש ה"א כל ינ מדות שדרשו חו"ל מיקרי ד"ס אע"ם שדנין דיון תורה ממש ותפלה דרש לא מפורש ולעבדו בכל לבככם כ" וק"ו לית ביה עשה כ"א מצוה בעלמא עיין מ"מ פ"ך מה" שבת בשביתת עבדו ומש"ה הקולו בק"ש שהוא מפורש לא בתפלה ולא בברכה שלפני המוון דמק"ו אתיא וכיון שכן מלאחריו יליף בק"ש שהוא מפורש לא בתפלה ולא בברכה שלפני המוון דמק"ו אתיא וכיון שכן מלאחריו יליף בדרך כוות מן התורה בר"מ ואכלת בכוית (עס" קפ"ד במ"א "א וקצ"ו י"ב") והלכך ראוי שיאכל צריך כזית מן התורה ברים ואכלת בכזית (עס" קפ"ד במ"א י"א וקצ"ז "ב") והלכך ראוי שיאכל כזית לברך לפניה ולקיים מצוה מן התורה שוב ראיתי דשפיר עבידנא דממחפינא דתו" והה"ד כתבו ברכת המצ"א ולקיים מצוה מן התורה שוב ראיתי דשפיר עבידנא דממחפינא דתו" והה"ד לברך אחר המזון וכ"כ בה"א וכמ"ש הכ"ם ק"ו דרבנן ואף ש"ל דלא חשיב מ"ע מק"ו ונקרא ד"ם מ"מ מדכתב ומד"ם לברך על כל מאכל תחלה כללם יחד משמע דכולהו רק דרבנן ממש ולפ"ו וראי אם מפק לו אם בירך המוצ"א או לאו אין חוזר ומברך כי מפק ברכות לקולא לבד בהמ"ו. ובציע המוצ"א על פרוסה היינו בע"ה בוצע ואר"ה ב"ז אות "י וחולין ז" ב" ד"ה בצע ואר" ב" ובצ"ע המוצ"א על פרוסה היינו בע"ה בוצע ואר"ה ב"ו אובן (מהרש"א בח"א: (ח) המוצ"א עמ"א ברכות ל"ח א" פורש" לשעכר ראו" לברך שבא ליהנות ממה שכבר ברא (ולהבא ורא" אין לברך נהנין משא"ב ברכות ל"ח א" פורש" נברא ודקא להבא. ומשמע בינוני נמ" מברכין) ובנ"ב ב" ברש" מכאן והנה ביות"כ מברכין בורא מאורי האש עס" תרכ"ד ורצ"ח דאמור בו ביום מברכין במ"ש מכרו בו ביום מברכין במ"ש מכרין במ"א מכרין במ"א שכבר ובמ"ש בכרין במ"א שכבר הנאן מתחדש בכל עת היה מברכין ביוני אלם דלא דלא שייכא כאן שכבר נברו ואין מתחדש בכל עת וכ"ם בירושלמי הביאו בתה"ר לב"ש בורא פרי הנפן ופריקו התם מחדש בכל עת וכ"ם ברובלמ" הביאו בתה"ר לב"ש בורא ברינו שבמובו מחדש בכל עת וכ"ם ברובלמ" הביאו בתה"ר לב"ש בור הנפן ובריקו התם מחדש בכל עת וכ"ם ברובלמ" הבראו בתה"ר לב"ש בורא בינוני שבמובו מחדש בכל עת בכל שנה ומובר הירושלמי כרבא אלמא יותר מוב לברך נהנין בינוני שבמובו מחדש בכל עת ואין מתחדש בכל עת וכ"ם בירושלמי הביאו בחה"ר לב"ש בורא פרי הגפן ופריקו התם מחדש בכל שנה וסובר הירושלמי כרבא אלמא יותר סוב לברך בהנוג שבסובו מחדש בכל עת משא"ב או אין שייך שאין מתחדש בכל עת ולפ"ז נהיה בסגול ראוי לברך בינוני כסו בורא דהוי בינוני אבל בש"ם דילן רב יוסף דאמר כ"ע ל"פ בורא דברא משמע ולא דברא נמי משמע או בינוני חולק על ירושלמי וסובר בינוני אין ראוי לברך כלל בהנהגין דהיאיל ובינוני יש במשמע נמי עתיד וברכות ראוי לברך מבורר ובורא בלישנא דקרא משמע עבר והא דלא מברך ברא יותר מוב לישנא דקרא משחע במ"ש התומ" שם וא"כ נהגין נהיה בכל"א עבר מבורר לא בינוני ובהדרשי הארכתי ותבין דברי מימ"א מ"ש בשם חד"ר ובבלי משמע דפליג: (מ) קודם עמ"א תרנ"א במ"א מוצרו ויימיו בינוני ובדו במ"א תרנ"א במ"א ווא בינוני ובירוני בינוני ובירוני בינוני ובירוני בינוני בי יא וכ'ח ייב ולא הבינותי זה דבנהגין בלאיה בעינן שיאחו ביסינו דוקא כמבואר ברין סדד ברכת הריח צריך שיאחו ביסינו אעינ דמריח כשהוא טונח בשולתן ולבוש כאן שיראו שעליו מברך אכל בכיי כ'כ בתפילין יעיש: (י) בי ידיו עסיא אפשר ה'ה בכל דבר המברך שיאחו מינו יסיר בית יד עסי׳ ר׳ו ס׳ד עיין מור ולבוש עשר מצות ומ׳ש יתן ב׳ ידיו על הלחם הא צריך לאחוו בידו: (יא) שהביאו לפניו עמיא ברכות מי אי לפני כיא ואי הכין הוא ודאי להמחבר ואף. להרוב בהניה סיו דאחרים לא הוי הפסק מימ לכתחלה אסורים להפסיק מיא יים עמיז הי (יב) אין צריך להמתין עמיא בדיי אות וי זה לפי שימת מי שסובר דוקא לצורך המוציא לא הוי (יב) אין בדין לומנון שם איבו יהוד והריפה ששמים בשיע סיו תנו מאכל לפלוני לא היי הפסק כל ששייך לפעודה א'כ לשהות בין נמילה לברכת המוציא דייא דרשאי להפסיק בשהיית עכים כבסי קסיו א'כ אין חשש בפת נקייה ורוצה לאכול כך אפיה אם רוצה לשהות שיביאו לפתן רשאי עמיש אייה במיז וי מזה: (יג) דומה למובח עמיא בלבוש משמע דליד מלח היה רבשר אין ממעים בו כ׳א מלח משאיל בלחם אבל בהניה משמע דוקא מלח ולא שאר מיני לעשר אחרת כמו כהתה ומים זה הציא דברי בי דבר ומשפע אפיייבו להגם פעלין המאפר לעשר אחרת כמו כלי מעורה וכדינה הוא המאפר ביה מאפר מה מהלשון מענין דברים ואין הכתה עפיי דעיא מיא ייב אימור תורה לא הוי הפסק ודרבנן הוי הפסק ותפלה אף למוד דית לא האכלו על הדם דרבנן עיין מי חדש אור לו בציון ברכות מ' ולמיש איש: (יח) מאכל עמיא בגמ' ברכות מ' א' לא נזכר מעימה עמ'זו' ובמתלוקת שנויה ונימין ס'ב א' הגירמא אמור למעום ואפשר שלות נתכוין המיא וברים פים היח פהיע מקדימין פזון הבהמות ועברים למוון עצמו ואעים שכתב שם בהזי יכול לומר עשה עמי ואיני זנך מים מצוה הוא להקדים כי ולא הוי הפסק ועוד תנו מאכל לפלוני אף שאין עני ואירח קייל צרכי סעודה לא הוי הפסק ולשתות אדם קידם ברבקה שאמרת (צ'ל שאמר העבד) שנתן סימן לו לכתחלה ואח"כ לגמלים אבל מרבקה הואיל והתחיל לאמר הגמיאיני כי ומ"ש ויברך מ"ם לא חשקת אותן עד שבאתה רבקה ועא"ר אות י פירש"

ואם הגדול אינו רולה כו'. ועא"ר ד' בשם רש"ל בסי' ל"ד בחשובה הכיאו הס"ז רס"ו ב' ומ"מ לפיש רמ"א בקס"ו דהילוך כ"ב אמה הוי הפסק אף בשחיקה א"כ ודאי על בעל הסעודה מושל להביא פים לגדול באהרונה ואם בראשונה יכול לומר אטול באחרונה ושל"ה הזהיר מאוד להיוס בקי בדיני נט"ו עא"ר אות ד' כי רב הוא יע"ש בזה:

קסן (א) י"א עט"ז (וכ"כ באר הגולה ב' שכ"מ מברכות כ"ב ב' כו') והי' הט"ז דהא דאמרו ברכוח מ"ב א' שלב חכיפות חיכף לסמיכה בחיטה חיכף לגאולה תפלה חיכף לגמ"י ברכה אמים אחרונים (שכן אמר ולית הלכחא ככל הני שמעתחא יע"ש ברש"י) ואף ביושב כך כל שבהה כ"ב המה הוו הפסק משה"כ בין נעילה להמוצית דוקת מעבה ועסק (או דיבור אסור וכמ"ש בקס"ה שהרת"ש היה נזהר בלא לדבר גם שלא להפסיק יוחר מכ"ב אמה עמ"א ד' שס) קפ"ע בפ"ז ומ"ח ה' וחפשר כ"ב חמה ודתי חבור בבהמ"ז דלח הוי חיכף יע"ש ובגליון הב"ע כרבם עםי' הע"ד ס"ז במ"א שם אות י"ד דס"ל דאסור להפסיק בין נפילה להמוליא וכאן הפים נרכם עם "קעד טד כמי זו שם טומדי דים די דוסור ממפסיק פן נפיקה ממונים דמם כתב רק טוב (דיותר היה לחום למ"ד קודם נעילה לא פטור) אלא שאני התם דמפסיק בעסק ודיבור הוי הפסק וכאן בשתיקה מיירי : (ב) ב"ב אמה עש"ז תראה במ"ש דביעור זה הוי ודבור הוי הפסק כיון כוונה גדולה למ"ש הדרישה (דפוס ברלין בסי' ק"ס ז' שייך לכאן) דהסוס' שפרק אלו נאמרין בסוטה ל"ט ב' מוכיחו דכ"ב אחה הוי ודאי הבל לה"ב די"ל ה"ה פחוח מכ"ב אמה הוי הפסק כדמוכח בזבהים ל'ג וְחִי׳ה במ"ח ג' הבחר. והביח דברי רש'ל בחשובה סי' ל'ד ועבי' קס"ה דהרח"ש היה נזהר שלא להפכיק ושלא לדבר והיינו בדיבור א' הוי הפסק ובשמיקה כ"ב אמה ע"כ אמר תרפי עב"ח כאן ועמ"א אי"ה שם יבואר : ואם שהה יותר מכ"ב אמה מ"מ אין מברך שניח ענ"י ולא נוטל ידיו ובלבוש כתב כ"ב אמה הוי הפסק והיסח הדעת היא לד כל ששמר ידיו לאו היסח הדעת הוי אפי׳ כל היום מתנה שחרית כבסי׳ קס׳ד ס׳א אלת

דלא הוי תיכף לתו של המקום עם"ז מנהדרין ק"ב ב' ג' גריסאות מקום דקרים בריש ובפרוסה מיירי של המוך באמצע ב' דקדים בדלים פירש' והיא היא הבל למ"ש הגהות מיימוני פ"ז ה"ג אום ג' דקדים מהיכן שמחחיל לאפו ומש"ה י"ש מקום הדבוק בתכור וי"א מקום העליון ב"ז ה"ג אום ג' דקדים מהיכן שמחחיל לאפות ומש"ה י"ש מיים ברושה ברושה הברושה מהיכו מהוא שר שי מוש ג' הקרים מהישן שממחיל מושח ומש היי זו מקום הדבוק בתחור ורים מקום העיוון ומהר"מ החך כעין טבעת כו' הביאו הב"י ולא היא היא וו'ג דגמיר בישולא לאפוקי מאוחו מקום בהון שרך קלת וכתב הב"י שזה דעת הטור והר"מ. ואמנם בר"מ כתב יפה יפה כפל י"ל כפירום דקדים מתחיל ושם נאפה יפה יפה יפה יותר מלד אחר ובכ"מ ואינו בולע אלא ממקום שנתבשל יפה בנ' פרק חלק בביון ליין כן לומר דכפל הזה ל"ד ובטור כתב במקום היפה שבפת במקום שנמפה היטב כפל במלות שונות ופי' הג"ח חרתי קאמר וכני' דקדים ביבוליה דלא כהב'י דטור וכ"מ דגמיר בישוליה ואי'ה באות ב' יבואר עוד: (ב) ובפת דיד'ן כו' עמ"ז יש בו מקושי

ההבנה ולריך ביהוד כי בזמן התלמוד נמי לא הפת באייר התנור על אסכלה וכדומה כ"א מדבק בדופן החגור שיון בבת ך' ע'א עד שיקרמו פניה התחחון יע'ש ברש"י וחום' אלא דשם ברב"י וחום' ד"ה איבשיא להו יש חילוקי דישוח אי פניה המדובקין בחגור נאפה חחלה או פניה פכנגד האש נאפה תחלה לרש"י וירושלמי ואפשר זה בתנורים שלהם הא בשלנו מסחבר שכתה המש בפנגד המש במחלה לכשי וירושנתי משפר זה במנורים שנהם המן בשל משפר. שהתהחון המדובק לקרקע נאפה חחלה לכ"ע כי אין אש במנור כידוע ואפשר דמ"מ יש ספק אלא דברג"ד אות ב' פי' הע"ז דהר"ב שם פוסק כירושלמי דר"א לקולא וכח"ק חרתי בעינן וכ"ש בתנורים שלמ דמודבק בקרקע התנור נאשה חחלה ולמה החמיר יבלע מתחחון ועליון בתחחון לבד סגי אלא כמ"ש הב"ח שיש אפר או סיבין בתחחיו ואין זה יפה כ"כ ולכן יבלע משחיקן יחד כי למעה נאשה ויש להעמים זה בדבריון ז"ל עם שאין לשונו כ"כ למעה נאשה החלה ולמעלה יפה ונאה ויש להעמים זה בדבריון ז"ל עם שאין לשונו כ"כ מכוון כי קביא ליה מ"ב הר"ב ופת דידן מה אירית דידן ואדרבה י"ל בפת שלהם יש ספק לא בבלנו דמסחמה במקום דביקות בקרקע נאפה יפה אלא כמ"ש דברנ"ד סובר דלמעה נאפה יפה ור'א לקולא והון כח'ק א'כ במוליא סגי למטה רק מטעם הב'ח משא"כ בשלהם באויר החניר כלומר שמין שם אפר וכדומה שוין הם די בתחתון לבד אלא מה שסיים ויש דיעות אי תחתון כו' קבה. והלבוש ברג'ד ש"ה פסק דתחתון המודבק מתבשל אחרון ולפיכך בשבת החתייר עד שיקרים תחתון ופשטיד"א הוסיף עד שיבשל מה שבתוכו זה עיקר לא תחתון ועליון דתחתון פשיעה גם עליון (משה"כ לע"ז חולק רמ"ה עם הב"י) ולמה כתב בהוליה תחתון ועליון ובהנ"ה בם די"ח והא מבואר ברנ"ד דתחתון מתאחר לבשל וא"כ בשלנו די בעליון ויפה ג"כ שאין אפר כדיעבד דמי משא"כ בחול יש לעשוח כדין לכסחלה עב"ח : (ד) יברך המוליא עט"ז האריך בגמרה ברכוח ל"ח א' ונו"ן ע"א (נ"ב ט"ס כר"ע ט"ס ול"ל ר' ישמעאל סובר ברכו את הי המבורך ור"ע סובר די בברכו את ה") והירץ כל במשמיענו איזה הידוש שפיר עביד ומיכר שהוא ת"ה משא"כ כל שאין משמיע הידוש דהלכה כר"ע מחבירו (מחבירוו צ"ל) טוב לאאת ידי הכל ולא לכנום בפלוגמא: (ה) עד עש"ז וכ"כ המ"א אום י"א גמרא ברכום מ"א" ולכממלה ימתין קודם שיברך ואם בירך לריך להמתין באכילה עד ביביאו מלח ואפשר דא"ל להמתין בבילוע כי מה בלע שימתין בזה רק ממתין מלאכול המוליא כו": (ו) בקירו עש"ז ברכות מ"א" לית דין לריך בשש פירש"י ז"ל לית די"ן (לחם זה) בשש איחור כמו בולש שבה שפת נקיה היא. ואפשר מריך בסש פירש ייז כ לית דיין נמהם יה) בשם מיחור כמו כושם משי שפת נקיה היח. וחששה אפילו דעתו ללפתן מ"מ כיון שא"ל לפתן הולכין בחר רוב ב"א וא'ל טיכוב ומינה פת קיבר דהכל מלפתין אף אם דעתו לאכול חריבה בשלה דעתו ולכיך להביא להמוליא לפתן אבל הר"מ ז'ל פ"ז מה"ב ה"ג כתב דעתו לאכול הריבה כפירוש הערוך ובב"י משמע לית דין על עלמו אמר אני א"ל ללפתן שאוכל לאכול פת קיבר בלא לפתן ולא בעלה דעתי וא"כ קבה מ"ש בש"ע פת אני א"ל ללפתן שאוכל לאכול פת קיבר בלא לפתן ולא בעלה דעתי וא"כ קבה מ"ש בש"ע פת

ישר של מש מש בכב מינור ל המתין היינו קלת ולא איחור ממש ולפירוש הב' ליח דין להם זה דבנקיה איר א'ל להמתין כלל ובאין נקיה לריך המתגה ואיחור והטור סובר כפי' הב' דבנקיה א'ל מיירי א'ל להמתין כלל ובאין נקיה לריך המתגה ואיחור והטור סובר כפי' הב' דבנקיה א'ל אהתתין קלת וכ"כ הרמב"ם כפי' הב' דנקיט אם דעתו לאכול הריבה פת קיבר א"ל להמתין לא קמת איחור א'ל ש"מ דא'ל להמתין כלל הדין "מ בין הטור והר"מ כי הטור נקיט לישנה ולא קאמר איחור א"ל ש"מ דא"ל להמתין כלל ואין נ"מ בין הטור והר"מ כי הפור נקיט לישנת הגמרא בנקיה והר"מ אמר באם דעתו וע"כ פסק בש"ע כשניהם ומתורן קושיים הב"ח וא"ו אין אומר נגד אדונינו ז"ל אלא דנראה סייעתא לב"ח דאין מדרך הר"מ ז"ל להמח מה שנאמר בנמכא אומר נגד אדונינו ז"ל אלא דנראה סייעתא לב"ח דאין מדרך כ"כ והרא"ש ג"כ לזה תחטין לפי ולומר דבר הדש והר"מ מפכש כפי הערוך והב"י באמון כלומר אני דעתי לאכול כך. עב"י בשם לפתן ובדרושה בשם הפל וכ"ה הרגום איוב וי"ו ליתו דין לניוך ללפחן שיהא נקרא מפל וכשב יע"ש: (ז) הב"אן מלח עש"ז לדעתי כיון ז"ל כוונה מיוחדת כמו שאגיד כי הר"ב כתב בשם למכל להפסיק והביאו מלח להמולא ודאי לבתחלה הוא ואין רבאי עד שיביאו מלח להמולא לומר לכתחלה הוא ואיור הביאו מלח למח לבת נקיה להמולא אפ"ה לבתחלה אין החור ומברך ומש"ה נקיה להמולא אפ"ה לבתחלה אין חוזר ומברך ומש"ה בשיה לפילו לכעודה אין חוזר ומברך ומש"ה השמש חבובה המצ"א וכאן מכואר מלו לפוני לאכול לפוני מבואר מנו לפלוני לאכול השמש חבובה המצ"א בלוני לאכול לכול וכאן מכואר תכו לפלוני לאכול לכול לכלות המב"א בלוני לאכול לכול המב"ח המב"א כלו במובר דבעינו דותא אורך המוליא וכאן וכאן מבואר תכו לפלוני לאכול לכול המב"א כלוני לאכול לכול מבואר תכו לפלוני לאכול לכול להוציח חבובה המב"א בכלו בכובר דבעינו דותא אורך המוליא וכאן מכואר תכו לפלוני לאכול לכול ב

נקיים או דעתו לאכול חריבה דלכאורה חפם החבל בתרין ראשין וכבר נחקשה הב"ח כשין זה

ופי) דפסק כהכ"מ ובקולים המה דפת נקייה בשלה דעתו אלל כ"א ופת קובר הולכין אחר דעתו אבל הט"ז סובר כי הרא"ש שכתב י"א היחור וי"א בשש אין זה לכיך לפתן לאו כפי הב"י דא"כ השיקר הסר והיל"ל אין דעתי לאכול עם מלח אלא בין פי" א" ופי" ב" בפת נקייה מיירי ואיזה ה"א אל אם בשש איהו"ר הא כשהוא מזומן לכיך להמקון קלח אפי", נקייה ויהיה מלח דין

השמים חשובת הרשב"א בכאן שסובר דבשינן דוקא צורך המוציא וכאן מבואר חגו לפלוני לאכול צרכי סעודה נמי דיעבד לא הוי הפסק אבל מ"ש הרשב"א אם נחכוין לכך לא הוי הססק לאו

למימרא דפת נקייה אם דעתו בלפתן אין רשאי עד שיביאו לפתן אלא דכ"ע מודים דרבאי ומ"מ הפסק לא הני דצורכי המוציא הוי כמו סול ברוך דא"צ אלא אפ"ה צוררי המיציא היי והבן ועצ"א ואין להאריך. ועמ"א ק"י דלפעו"ס נמי אסור קודם לבהמה ואי"ה בם יבואר בכם התורני המופלא מוהר"ר בורן ז"ל שהיה פרנס ומנהינ ברן ק פ"פ ד"א יע"א מלאמי בכתבין ובייך ג'כ למ'א אות ח"י. מ"ב דוקא באכילה בהמה קודם לאדם הא בתייה אדם קידם בכתבין ובייך ג'כ למ'א אות ח"י. מ"ב דוקא באכילה בהמה קודם לאדם הא בתייה אדם קידם וראים במלבקה באמרה בתה וגם במליך אבקה כ"ח. וקבה מה ראיה היא זו וכי דכך סוא אדם במלבקה באום לברו לבתוח יאמר אתן לבהמהך קודם ואח"כ לך ופמא הבהמוח בהו מדים הראיים לבהמה והדם רוצה מים צלולים . ונראה בש"ם וצריך להגיה וראיה מרבקה שאמר היינו העבד התפצל והיה הנערה כו' ואמרה שחה וגם גמליך השקה דהיה לומר והיה שאמר היינו העבד התפצל והיה הנערה כו' ואמרה שחה וגם גמליך השקה דהיה לומר והיה שחמר היינו העבד התפכר והיה הנערה כי והמרה בתה וגם גמניך השקה דהים נותר והיה הנערה אשר חומר אליה חן מים לגמלים ואמרה אשקה לגמלים וגם לך אשקה ש"מ בשחייה אדם קודם עכ"ל . והנה נראה שכיון קרוב לאמת כי ה' כל שאמרה היא מיוחר ול! שאמר העבד כי זה הלשון נמלא בדברי העבד והנה גם אני הגהתי כזה במ"א שם . ואמנש מגלגלין זכות ע"י זכהי כי ידעתי ומכירו הייתי אוחו שהיה ירא ה' מרבים ע"ב הזכרתי שמו על הספר ולכבוד נשמהו הנלב"ה אמן. אמרחי כי ש"ד הרמז והלחיח י"ל בהפלחי הזכיר הטי כדך ואבתה ואמרה בחה ובמעשה אמר הגמיאיני מעט מים לא כדי שתייה כי נכה אותה בד"א ודינים כי יז'ל טעימה מוחר וי'ל אסור אבל יש חילוק בין אכילה לשתייה ולכך בתפלחו אמר סתם אנסה ואשתה ואמרה שחה ואח"כ לגמליך יודעת ג'יכ הדין שי'ל שין אכילה לשתייה אותה הוכחת מצד חבידות גם יודעת הדין ובמעבה עשה חכמה יותר מעט מים לומר אולי הדין רק פעימה ברי מבידות גם יודעה הדין שיל בבתיה ע"כ אמרה בתה די ספוקך ואח"כ לגמליך כלו די ספוקן ערב" ורבקה ידעה הדין שיל בבתיה ע"כ אמרה בתה די ספוקך ואח"כ לגמליך כלו די ספוקן ערב" שהיה ג'כ למחים וחכ"ה הוא תהלה והבן : (ח) בבר עם"ז מ"ש בנהנין לריך שכ"א יברך מ"מ יולא הוא בברכח הבירו ומ"ש דלריך לענות אמן ברי"ג ס"ב דיעבד אף בלח ענה אמן ילא. משבח להדון כל בבביל כולם (בלוחו ש"א כמוחו) ואכל הבוצע הו לא הוי הפסק למסוב ואה"ג באכילת מצה בפסח ליל א"ב אם טעם הבוצע ואחרים הפסיקו דצריכין לחזור ולבר דהוי כמו ברכת המלוח . והט"ז עשה תקנה אם אירע שהפסיקו המסובין לברך המוליא והבולע יכוין לפטור את מי בלא יפסיק בין שמיעתו לאכילתו אז יוצא ממ"נ וליכא ברכה לבטלה לכוקח דכה"ג לא יצא בשמיעתו דהוא והבוצע לא נחכוונו כ"א בלא יפסיה בין במיעתו לאכילתו ועא"ר י"ב ל"ד הבולע ה"ה טעם א' מהמכובין יצאו כולם לדעת רמ"א ועיין לבום

ומו ל י ב כדי הכולע היה פעם חי מהמסובן ילחי כולם לדעח יח חשיק לכום לכפולה אסור ודיעבד יולא והנה גם הר'ב בהג'ה יודה דלכחהלה אין לבוח אף אם אכל הבולע : לרוף יודע אם הבולע הפסיק בדיבור בין ברכה לאכילה ואחרים אכלו אח"ב ייל דילאו הם בכרכתו הואיל והם לא הפסיקו בדיבור ומהא אמינא לה מר"ם ס"ב בהג'ה הואיל ומוליא אחרים בברכתו אף דהוא לא היה דעתו ביבחה יין עוד וכוש זה מים ועבי' רי'ג במ'א ז' בבוגג מוליא אותם אש"פ בהוא לא נהנה ה"ה כאן בהזיד והפסיק מ"מ ברכתו לכחחלה שפיר הוי ולא עבר על חקנת הז"ל דדעתו היה לברך וליהנות ג"כ אלא שאח"כ הפסיק ילאו אחרים בברכתו . והוא באנו למחלוקת הרוקח והב"י כאמור: אם קידש על הפת ובירך המוליה וסיים הקידוש ואח"כ מדמן לו יין ומברך עליו ל"ע די"ל דלא הוי הפסק דעיקר מלוה על היין ואי"ה בסימן רע"א יבואר ובחידובינו כחבנו מזה : (ט) שבבור סעודתו עפ"ז בקנ"א ס"א אות י"ב לענין ענ"י לאחר הניגוב יע"ש : (י) איבו עפ"ז לאפוקי מהנוסאא בר"מ פ"ד ה"ב מה"ב שמברך המוציא עב"י ופרישה מק"ו ברכוח ל"ה וכ"א ועמ"א ז' דבגירסא זו הא דאמר ברכוח כ"א א" מורה לא האכל בלי ברכה אלא מ'ע לברך קודם ומכל מקום מי בלא בירך המוציא ואוכל ביפל כעיץ מ'ע שלא בירך אבל אכילה לא הוי באיסור ודיו לבמ'ה מה ברכה שאחר אכילה לאו הפנילם באיסור הוי אט"פ שלא בירך אה"ז בהמ"ז ה"ה זה . והנה למ"ש בם' ג"ו וש"ה ג' פעמים דאין עוכשין מ"ה א' הכי אנמרי' רחמנא למשה ב' דרגוח לא חילוף מיניה ב' היא הנוחנת הומר שלא לאכול כזים מאחרים וחדוש בעיני ועמהרש"א ז"ל בה"א והבן: (יא) בירך עמ"ז שהגיב כבאמר בא"י אמ"ה או בריך רחמנא א"ל בא"י אמ"ה ועמ"א אוח כ"ב דלריך לומר מלכא דעלמא: (יב) אם הם עש"ז עב"ח בזה ובש"ע כחב בנים או רבים וכ"כ בטור ובלבוש היפך ואם רבים

חקת והשקית העדה ובעירם חס חקב"ה כף ולא לאורווי דלשתות אדם קודם כבר נשמע מרבקה בכתבי מהר"ר מורי כהן ז"ל מפ"פ ד"א ובמ"ו מוח: (ימ) אבל עמ"א מ"ש בשם הל"ח עמ"ש במ"ו אות ח" מוח ומ"ש כ"מ במ"ו דאם ענמ"י הוי הפסק כו"לא הבינותי דמיירי שאמר ענ"י קודם שאכל יעקב המוציא, והרי הלבוש הביא הא דהריב בהניה והביא הא דסיו וכמיש: (כ) מברך עמיא לאכול כי מה שאכל כבר אין היקון ועיין לבוש ובאיר ייד בשם הליח בעודו עוסק יוצא ישט אל המול כי מובא לבי הן השון הכין כבי הביו היו בשו הביו בי הייש בכי לשעבר ג'כ דמיקרי עובר לעשייתן וציע בנהגין : (כא) אינו עמוא ברכות ג'א' יעש ובק (כציל מים קעיו) עמוא ג' שם וע' לבוש ואיר אות מיו ומיהו בקץ במוונו יראה שאמור י ביוה׳כ כה׳נ פפור הוא ולאו אכילה כלל: (כב) רחפנא עפ׳א ודוקא דיעבד ופ׳ש דלא אפר פת נסי יצא רק מלת דהאי עב"י וב"ח דספק הוא ובדרבנן לקולא והלכך כל שפפק לו אם בירך המוציא בלשון זה וברור לו דלא אטר פיתא "ל דחוור ומברך דהוי ס"ס לחומרא בדרבנן לחומרא וכבר נסתפקנו בזה כ"פ ועמ"ש בפריי ל"ד ק"י ובפתיחה בנמ"י ופ"מ דשא"ה ומקואות ספק מבל כרי ופה"א או במים על פת איזה יבואר בקעיוור'ו מ'א: (כנ) אחר עמיא עביי ולפיז אפי בלא אכלו פה"א או במים על פת איזה יבואר בקעיוור'ו מ'א: (כנ) אחר עמיא עביי ולפיז אפי בלא אכלו כ'א שיעור רבנן כות אפ"ח שנים אין מוציאין וא'ז משאיכ למעם בהמיז ד'ת המוציא דרבנן עם איז מים עמיא אי מה עמיא אין מוציג אי יעיש ועמ'א קפ"ד אות י'א ועמ'ז שם: (כד) עם בני ביתו עמ'א איי מה ממרינו דפשימא דישיבה בשלתן אי בעי וא'צ היסיבה אף לדידהו: (כה) בלא עמ'א והזה לדידן מלמדינו דפשימא דישיבה בשלתן אי בעי וא'צ היסיבה אף לדידהו: (כה) מקצתן יושבין בשלחן א' יוצאין אף אותן שאין יושבים ועמ"ש אי"ה באות כ"ז: (כו) ואמרו עמ"א בבית בעינן דוקא שלחן א' ובשדה באמירה לחוד מ"א: (כו) ודולכים עמ"א פשימא דהכין הוא דבלא אמירה אפילו עמדו יחד אין מצמרפין להוציא ומ"ש בעגלה צ"ע עא"ר אות כ" הראה למ"מ וסיים דיש להקל בענלת דיעבד ועוד דמידי דרבנן הוא יע"ש והמ"א לשימתיה באות ב׳ח דלרא׳ט אף דיעבד לא יצא אין לעשות כן לכתחלה ובעומרת עגלה ואמרו ודאי מוציא ומ׳ש בשם שנו משפע הא אחר לא וצרוך לחלק בין היסיבו לעיל באות כ'ה ובין ישבו ומקצית סיא דשמש מצמרף לוימון אין ראיה דיל זימון קיל מהמוציא בזה דהא לדידהו היסיבה בעי במוציא יבוימון היסיבה לא בעינן עב'ח: (כח) יצאו עמ'א הניח בציע דייל אם לא ישבו כלל אף דיעבר לא יצאו וברכת הפירות קבע הוי וכים מחה"ר דהקשה שבע ולא ענה יצא כשמע דמתני אף דיעבר לא יצא ולקישיית הרשב"א יל שהוציאו מהכלל השמע ולא ענה יצא בהמ"ו וה"ה המוציא : (כם) גדול עמ'א ובחידושינו ברכות מ'ו א' כתבנו דאע'ם שיש לכ'א ככר גדול בוצע ומוציאן (כם) גדול עביא ובחידושינו ברכות מיו אי כתבנו האעים ישיש קכיא ככר גדול בוצג ופוציאן בברכתו וזה כבוד התורה אכל אם כיא מברך לעצמו המוציא (כפו שנוהנין עתה) ויש לכיא כבר יל לאקדומי אין כיכ כבוד דוגמא לזה ברייא ביווו ברכותיהן שוות ומים העוהה דגדול בוצע החלה, חתן בוצע ברכות מיז א׳ ברשיי: (ל) ת"ח קודם לו ואסור לחכם להקדימו לכהן ע"ה מ"א היינו דרך חק ומשפם כהונה הא אם הת"ח מכבד לכהן ע"ה אפילו הת"ח כהן ומכבד לאחר שרי עיין לבוש ר"א ס"ב ואירה שם יבואר. ועם׳ קל"ה מ"ד לקרות ראשון המנהג פשום כר דלא ליותר עיין לבוש ר"א ס"ב ואירה שם יבואר. ועם׳ קל"ה מ"ד לקרות ראשון המנהג פשום כר דלא ליותר עיין לבוש ר"א ס"ב ואירה שם יבואר. לאנצויי משאיב בסעודה: (לא) כוב להקדימו ומאריך ימים מיא: (לב) בעיה בוצע עמיא הקשו בעשו ואיד אות כ'ג הא אין לפרוס אכולה שירותא כיא בשבת וויל זה כשהוא לבדו אבל כשמחלק לאורחים נותן להם בביא הפוציא עם כולה שירותא וויש עססיא , ומיש לכבר לגדול ניהגין כים בנפרא ברכות מ'ו א' ריא כיבד לר'ז אורח לבצוע אעיג דמסיק ר'א סובר בעיה בוצע אלא רהמנהג לכבד לגדול . ום'מ אין ראיה רק דרשאי : (לג) ברשות פורי עם'א דאם הכהן ת'ח שוה לו בידאי צריך רשות ודעתו עם'י ר'א : (לר) פותר עם'א ועם'ו אות ם'ו הניח צ'ע ובירושלםי כר לו בודא צדין דשות ודעות עשיד איי (מו) כיות בינית מ"ז א" כתבנו שאם כ"א מברך לעצמו עב"י: (לה) שיאכל הוא כ"כ בפנים, ובחירושינו ברכות מ"ז א" כתבנו שאם כ"א מברך לעצמו המוציא (עם"ז א" וכן המנהג) "ל למעם הרא"ש שם דאסור למעום קודם שנהנה הוא דבנהגין שלא נהנה אין מוציא אחרים כה"ג יכילין למעום משא"ב לתי" בין ההיא דגחין כשכ"א ככו בידו רשאין יכיה לקכן רעיד סיג אין המסוכין רשאין לשעים ער שימעים הבוצע משפע אף במקדים על הפת וכ"ה ברעיא סמ"ז והתילוק רק בין כ"א כוסו בידו כף איכ אין תלה במה שנהנה הוא תחלה ומוציאן א"כ אף שכ"א מברך לעצמו כשוקוקים לככרו אפשר דאין רשאין ולמעום קודם הוא: (לו) רוב עם"א בחידושינו כתבנו דאפ"ר כ"א מברך לעצמו אפ"ה אמן שייך לברכה ועריין לא כלתה הברכה ואסור לבצוע קודם סיום הברכה ול"ת דוקא כשיוצאין בברכתו וע" ס" קכ"ד לא כלתה הברכה ואסור לבצוע קודם סיום הברכה ול"ת דוקא כשיוצאין בברכתו וע" ס" בסיז אות וי בשם תהדד ובקכיח בסיא אות כ"ז וסיז יו"ד. וה"ה אם בצע קודם הברכה דאסור לסעום עד שיסיימו הרוב אמן. עמיש אי"ה באות שאחר זה: (לו) למי עס"א דמיירי שהוא בע"ה דבוצע אף שיש גדול ממנו או שהלק לו הגדול רשות. ובסי"ר"א אי"ה אאריך בזה בדיני בוצע ובהמיז ובחידושי לברכות מיז הארכנו. ברים פיז מהיב ה'ה אין המסובין רשאין למעום עד ובהמיז ובחידושי לברכות מיז הארכנו. ברים פיז מהיב ה'ה אין המסובין רשאין למעום עד שיפלה אמן מפי רוב העונים ובכים דא ודא אחת היא אף שייל לבצוע אין רשאי עד שיכלה אמן דהם יוצאים באמן ולכתחלה ראוי לענות אמן איכ תהא שליפה עד שיצאו הם לכתחלה משא"כ אם שכח ובצע י"ל דרשאי למעום קודם אלא רכבר כתבתי באות לץ בשם תה"ד דאמן סיום הברכה היא , ואף שאין מוציא אחרים ומה"ם בקכ"ח סטין עד שיטייםו הציבור אטן ומיש הר'ט אין המסובין מועמין עד המברך בגברא ובשיע הבוצע ואף שאיי בברכתו כמיש לעיל: (לח) נותן עמיא קע"א א' ובמיז ב' פת אע"ג דלא ממאים אסור לורוק ועיין לכוש שם יש מתירין אם אין נמאם אבל בהמוציא י'ל דהוי בזיון מצוה: להדמן מיין כנוש של יש פומרין אם אך נפשא אל נושפוניא "ל דוחי בזהן פנותר. (עם) חייו עביא דאין אבילות בשכת בפרחביוא: (מ) מי עביאר ידה כים נהנון לא ליתהני ולא לברך ערשי שם. ובפתיחה כוללת הארכתי בדין כל ישראל ערבים זה בזה יע"ש, ורינבד נמי לא יצא עיין ריינ מ'א זי אע"ג דשומע כעונה ועונה אמן יותר מהמברך כששמע ממי שמחויב ברבר משא"כ זה אין נהנה וערבות ליש לא ליתהני כי והבן: (מא) אפי" עמ"א גמ" ר"ה כ"ם ועמ"ז וקפ"ח אות ובליל א' וב' דסוכה דחייב לאכול כזית פת בסוכה יכול להוציאו כמו מצה אע"ג דמקדש היין ועא'ר אות כ'ח: אם מחויב לאכול פת שנילוש במים דוקא או ה'ה במי פירות עסי׳ ר'פ במ'א שהיו אוכלין בשבת פת שלא הוכשר משמע במי פירות וא'כ כזית פת במ'ים א'מ המוציא ולא ברכת המזון עם׳א קס׳ח אות מ׳ז וי׳ל כיון דא׳א בלא פת בשבת וי׳ם הזי קביעות ומברך המוציא ובהמיז בכוית וההיא דקסית מיז א'ש והבן. ואי'ה בקפ"ח ור'פ יבואר עוד: (מב) קודכ שיאכל עב"א הפריסה הייני המוציא נופה ומ"ש כשם אבודרהם הביאי ועמ"ז אפ" בחתיכה גדולה : יע'ש ממנה ועם שם במ'ו מוה יע'ש

ייכין ביאור . בסור כתב ב' אפי׳ בש'ע כללם משמע אפי׳ יש מעלות לחתיכה שלם עדיף ובאמת בגמ' ברכות ל'ם כ' פתיתין היינו גדולים משלם

אורח חיים הלכות בצינית הפת

מעלות לחתיכה שלם עדיף ובאמת בגם׳ ברכות לים ב׳ פתיתין היינו גדילים משלם

(יב) אם הם עם"ז עב"ח כזה ובלבה א' מוציא לבבה אל מוציא לבבה אל מוציא לבבה אל מוציא לבבה ביילון המיז בל למהלה ודישבד ילהו אף בלא בעיעות כגל ומיש הם בון בשיו זהם אל המועות ביילון ביילון בון מוציא בהיק לבות ביילון ביילון ביילון ביילון ביילון ביילון ביילון ביילון למשוח אל בבהן בולע וחי מכום שילה אל מון מפי רוב השונין נקוש לא מין ביילון ביילון ביילון למשוח אל מועות המברך להוציא מסיר רק באין לבלוע מיד מהלבר כי' ולכבר מקוצי רבלי בברכה מליץ ליון מפי רוב השונין נקוש לה ביילו בהקו בילון לעשם אפילו נקן לכ"ל הלקם והשר מקוצי רבליים לבלוע לימן לבלוע לימן לכ"ל הוא הללי מיד לה הם דהברכה על כולם קאי מבח"ל למוץ הבכן בלאי להליף בביע להבל למון מיד הברכה על כולם קאי מבח"ל למוץ לבבה בלונית לבבה ביעל החלי ליון לעשם אל לולם קאי מבח"ל למוץ לבבה בלונית לבבה ביעל החלי ליון במון בליו בבסיעיף וי"ו. והב"ח שכתב מעשם אחר להוציא לבבה אין באלו בולי המום לכתהלה אין לעבוח כן בבסעיף וי"ו. והב"ח שכתב מעשם אחר להוציא להחם יהיה אדם אין כאן שינוי מבח"ל בלה בית לבלון ביעי מבחל בלון ביעי מבחל בלון בעלי הוציא לון בבל בעל הפת יכול לברל אל אחרכי ודוקא מקדב על היון מרץ ביל או מולי העים בילא מולים ליון לולן בית במון בע"ד להוציא לאום בל הפת יכול לברך המוליא לוי להוציא לארכים ודוקא מקדם על היון ארכי ביו בע"ז לה בכל לעבים הבילא לו הכרי הובה לו לות בש מ"ץ לבו בלא ביום לבל עבבים ובה"ב העים בילא מולים לו הרבה לו מ"ב בלון בע"ד לות בש מ"ץ לבון בלא מרכים ודוקא מקדם ע"ץ לה מתרינן אש"פ בילא מולים . ומב הבילא לו הכרי שלה הול להב בלון בש"ד לבון בא"ל בל בבם מ"ץ לבו בלא ביר לבבון ב"א להמול ביל מולל מת בבם מ"ם לו דרבה אובה שלה לו הרב בלון בל"ד לבו בלו בלו בלו בלון ב"א להמרכה יין דקידו בבם כן דרבנן יש"ב והלה הל מדכר הובה ללו לבוצים להתרב בלי היום להתרב ב"א לה ברבל בלו בלום בלו בלב בלו בלו בלום בלו בבם מ"ץ ביום בלום בלו בלבו בלו בלום בלו בלבה בלו בלבה בלו בלבה בלו בלום בלו בלבה בלום בלו בלבה בלו בלום בלו בלבה בלו

משבצות זהב

יונה כ"כ בפירוש כי מלוה ממובחר אבל היטין ושעורים דינא הוא יע"ש ונ"מ כי זה מקרי עבריינא ועובר על ד"ת והפשר בר נידוי ומ"מ משח"כ מלוה ממובחר והפשר זה בפתיהין גדולים הח פתיהין קטנים דינא הוא דבולע על השלם דהא רבא אמר שם מברך ואחר כך בולע ומיהו בר"מ פתיכין קטנים דינה הוא דבולע על השלם דהם רבח חמר שם מברך וחהר כך בונע ומיהו בר"מ משמע סתמא דהכל רק מצוה ממובחר לא מדינא אף בפתימין שמין גדולים מהשלם יע"ש אפשר פעמא אהרינא אות בה ואפילו פרושה יברך ואח"כ יבלע אבל ברש"י שם וכ"כ המחבר בקש"א א' דיכלה הברכה על השלם וה"ה פרושה שההא יותר גדולה וצ"ע : (ב) סובירו עש"א דעת רבי שלמן בגמרא שם ל"ע ב' דמיימי בחנאי יע"ש ובהידובינו כתבנו הבי, הוך השלימה או תחת השלימה לרש"י העיקר השלימה וקאי אפלוגמא דר"ה ור"י ולדידן הפירוש הביום שיקר וקאי אהיטין ושעורין ודע דאפילו פרושה גדולה היטין יותר משל שלימה שעורים אפ"ח מנות שחים! להיטין ושעורין ודע דחפינו פרוסה גדונה היטין יותר משני בשנים טפ המיח שמים יהד: (ג) ואין עש"ז דמין ז' לו הבוב לו הביב קודם כבכולה לאכול משמיהן הא אין רולה לב קדימה ובשניף ה' דמהלק פת עבו"ם הינו ברולה לאכול אלא משום פרישות אותר במ"ב ממ"ה מש"ה ב"ד במ"ז היה במ"ד היה במ"ד היה"ד : (ד) ביון עש"ז ועמ"א אום וי"ו. כתב הפריבה כובמין ושיפון כובמין קודם דבוסמין מין הטים ושיפון מין שעורים יע"ב ועיין מנהות עי"ן כובמין מין חטים שיבולת בועל ושיפון מין שעורים ור"ש פ"ק דכלאים מיא ושיבולת שועל ופיפון שקולים הם שיפון קודם דהשוב ונקי יוחר משטורים כידוע ועמום' שם ברכות ל"ע ב' ד'ה כתנהי יע"ש והי'ה בר'ח ורי'ה הבחר עוד: (ה) אם עט"ז עמוש' ברכות ל'ע ב' ד'ה הבל ומ"ש ספק השר מקולי דספשר דוקא שמחה ושהודה ברידה (באין אוכל בעהרה כו') הא של עכו"ם דוקא של ישראל ושלא יקבע להלכה הרוחה כן לוה לפלק כעין מ"ש במ"א ט' או היה מסופק דאפשר דוקא של ישראל או דוקא עכו"ם כי פת עכו"ם קיל עפי עי"ד קי"ב סט"ו בהג'ה נמש"ה ההכרח לכלק - או אפשר דק"ש המחבר מוחר מסלק פת עכו"ם קאי ארישא גם כן בין שתיהם יחד כבס"א ומצמע שם אפו' נגד כמה מעלות מעלה דמיקדם בקרא שקולים היה ויכא במים ייש עין לבוש ס"ה (מש שקילים) ובחהר מפת של עכו"ם והוא שלם ושל ישראל פרושה צ'ע וירחה י"ש ייש יניח זה חגל זה ויבגע רק מכשר אע"ג די"א יבגע משחיהן כאן א"א פרוסה כיע וירקה יים יי עדימת זה מכרות וכלע"ד כמבתי ואין להאריך: ועיין בסי׳ קצ'ו א' לענין זימון ובסי׳ קצ'ו א' לענין זימון ובמ"א א' ייל אח"ד מהר ואה"ד אין מהר והשליבי לא אכל כ"א כיית דגן תבשיל אי ירק המ"ד אין מהר והשליבי לא אכל כ"א כיית דגן תבשיל או ירק כבסי׳ קצ'ו יע"ש ואיבה ליכא כ"א ברוב חוכלים פת עכו"ם לא א' וא' עש"ך י"ד קי"ב מו יכק כבסי קכיז יעיש וחיבה ניכח כיח בכוב חופים פח עבוים כח חי וחי עשיך ייד קייב
אחת כ"ח וע"ד בסי' פ"ח בש"ך אות ב' משמע וזהר מפת עכו"ם ובפרט דרך גדר דאשור
להעלות על השלחן שאוכל פת עכוים ע"ש: (ו) י"בו פת כו' עט"ו מה שמתרן קושיים הב"ח
כעין זה כתב הפרישה. והנה זה מבום דמ"ה היו בבהמ"ז כ"ח כדי שביעה ממש הקילו
בדרבגן אבל למ"ש הלבוש בקפ"ד ס"ו דבכבילה מ"ה חייב בע"מ"ח לק"ד י"ח בשם ספר אור חדש
כמן בבשיק במירום קובעים הריינו ג' או ד' בילים כמ"ש א"ר י"ד בשם ספר אור חדש יע"ש. ומיהו המולית דרבנן הוי כבסי' הס"ז במ"ח ז' וט"ז י' ועוד ח"י ד"ח מה לי המוליח חו במ"מ: אמר ההדיוט הכוחב יש לי בכחן הרהורי דברים והנני פורטם בעזה"י. דע דפלש במ"מ: אבור ההדיוט הכוחב יש ני בכחן הרהורי דברים והגני פורטם בעזה"י . דע דשלש ברכות בלחם גמור מ"ה הו מ"ח הו מ"כה או מדרבקן ול"ח בלחם גמור מ"ה הו ומ"ה או מדרבקן ול"מ באם מסופק אם בירך או לאו והגה פת לעקורין עי"ד בכ"ע בב"ך או או ע"דיא עיסה במי פירות לאו לחם לחלה ה"ה לבהמ"ז לאו לחם מיקרי ואין בשבע רק מדרבקן אטו לחם ד"ת ובלא שבע לא גזרו ולהמחבר שם הוי ד"ח וערוקנין להטור סובר דמר בר רב אבי חולק ד"מ ובלא שבע לא גזרו ולהמחבר שם הוי ד"ח ברגילין לכום אוחם לתענוג ואין רגילין לאכול ד"ח ברכות ל"א א" עב"י באן וכעבין הם פת גמור רק ברגילין לכום אוחם לתענוג ואין רגילין לאכול כדי שביעה מ"ה כל בלא קבע בעודה לא גזור הא כדי שביעה הוי מ"ח וכן פת שממלאין ביסים אם כדי שביעה מ"ה הייב בחלה לוקן הייב לברך בכפיץ קפ"ה ופת המילוש במי פירות לרא"ש ספק הוא הואיל ואין חייב בחלה לא לכב כרל"ש ומ"ם ב""ח והפת א" ובפפק חייב כברן כבפי קפים יופנו הפיסוב כהי פירות נוח אם בפק הות החדר והן נהיב כת לאו לחם הוי ואם מסופק הוי ס"ס שמא בירך ושמא הלכה כרא"ש וס"ס בד"ח וספק בדרבנן די כמבואר בי"ד ק"י כה"ג וכובא דארעא ג"כ ספק הוא ובחידושינו ברכות ליה ומ"ב ה' הערנו בזה . ובמ"ה אות י"ו כתבנו דהני מ"ה ושאני חלה יע"ש:

נסתפקתי באשקשנים אכלו פח גמור וא' אכל פח כמנין כזים דא'ל לברך בחמ"ז אם יכול להוציא אותם שאכל כ"ש דמות אותם באבים וכל מי הוא מ"ש בקל"ז במ"א וע"ז י"א ג' דכזית יכול להוציא אותם שאכל כ"ש דמ"ה ערבים רק שא"י לומר שאכלנו וכאן יכול לומר שאכלנו אלא דחזיל לא הסמירו עליו כיום לברך דליכא למיגזר אטו כ"ש דאין רגילין לקבוע עליו כי' ומ"מ שאכלנו אפ"ה יכול לומר א"ד כל דלא מחודב מדרבנן לא חקנו שוציא אחרים דבב" שאכלנו אפ"ה אין לחד מוציא אחרים דבב" שאכלנו אפ"ה אין אחד מוציא אחרים דבב" שאכלנו אפ"ה מין אחד מוציא חבירו אא"ב כאכל כאו כמ"ש המ"א קל"ז י"א כבהי קל"ב כ"א וטעמא נראה כי מדבנן הממירו של הוי כ"כ ערבות הואיל ואי לא מזה ועמ"א קס"ז מ" ובמ"ש שם ובפתיהם מדרכנן ה"ה כלן . וא"ה יבולה עוד בקל"ז ו"א מזה ועמ"א קס"ז מ" ובמ"ש שם בפתיהם מדרכנן ה"ה כלן . וא"ה יבולה עוד בקל"ז ו"א מזה ועמ"א קס"ז מ" ובמ"ש שבי הבליו למינו בלים מושבה מנון שומו בלינו למינו בלינו מוב בלינו למינו בלינו מודה ב"ל") בולים בלינו בלינו בלהם משבה מנון שומו בלינו למינו בלינו מודי בלינו למינו בלהם מודה ביולו למינו בלינו למינו בלינו בלינו בלינו בלינו למינו בלינו כוללת מזה : (ז) רו"א עט"ז וב"ה ההמיר שלה ליתן בלחם משנה מעט שומן שראוי להוש לדעת המהבר דהין מברכין המוציא ובהמ"ז על זה . ומיהו להם שנוחנין בו זאפרין דהין זה בכלל ולכ"ע לחם גמור הוי וכן נותנין למוקים מעט בסחם מ"מ החי לחודיה קחי וחין הני להם מבנה : דהוי יודע אם מונח על הבולחן פת גמור ופת הנילוש בשומן אפי׳ אם דעתו

לקבוע סעודה מממו הפ"ה יברך המוליה על פת גמור ועה"ר הות ב' בפס כ'ג : (ח) בעבים עש"ו וחפי' הם להם גמור חמשת מיני דגן נילוש עם מים לבד הוחיל ועשוין (ח) בעבים עש"ז ואפי' הם לחם גמור המשח מיני דגן נילוש עם מים לבד הרל ועשין רק לכוסם לחעוג ואין אופלין אוחם כ"ש לא החמירו בכזית ובילה שיין לש"י ברכוח ליא א' לכוסם לחעוג ואין אולים ושל אוחם כ"ש לא החמירו בכזית ובילה שיין לש"י ברכוח ליא א' כעכים וב"י כאן בשם הערוך בבם רבינו האי גאון על פסוק ולהם לידם יבש היה נקודי"ם ככינין היי יע"ש בב"י מזה ומ"ש אפי' נועל המלוי ובין לא ניעל מברך במ"מ עמ"ש אי"ה באוח יא מוה ככינין לאו"ה יבואר בקע"ז: "א מוה ככינין ואי"ה יבואר בקע"ז: ב"ח פח הבאה בכסנין ואי"ה יבואר בקע"ז: ע" אובליא"ש שא נילו"ש או ניבלא"ש הא ניבלא"ש הא ניבלא"ש הא ניבלא"ש לא ניבלא למפוך להמנוח אובלא"ש לא ניבלא לא ניבל לאומור ונילוש או ניבלא"ש בשינן קבע ובש"ע פסק כמום' והינו דר"י לא רלה להמנוח אובלא"ש לח כי שמא כרש"י דנילוש אל מהכי קבעות וממילא באובליא"ש ג"כ החמיר שבעינן דוקם קבע ובלל קבינות אין לאכול. ומ"ש בנאליסנק"י והנה מחלה כתב דדינו כמו טרימא בסט"ו דלא מהכי קביטות וחלה להבינות וו"ל ול"ע : (ו) לאני נמ"ז דברני קביטות ובסוף משמע דהזר מזה וחבר דמהני הביטות וו"ל ול"ע : (ו) לאני נמ"ז דברני קביעות ובסוף משמע דחזר מזה וסובר דמהני קביעות ו"ל ול"ע: (י) נאי עט"ז דבריו הקדובים לריכין שיונא ודקדוקא רבה ויש בהם מקושי ההכנה. מחלה דקדק בממחבר דבמרדכי יליף לחמניות חוף הסעודה מק"ז מכסנין (דפת כסנין מבואר ברכות מ"א ב" אין לך עעון ברכה להחריו ולא לפניו אלא פת כסנין וכפי' החום' שם ד"ה אלא כ"ש להמניות היינו נילו"ש דלרש"י קביעות לא מהני ואף לדידן דמהני קביעות מ"מ בלא קבע לא שדף מכסנין ואין פת פוערתן ומבכך במ"מ ולאחריו ברמ"ז פוערתן אובליא"ש לדידן בלא קבע לחם במור ופת פוערתן) והמהכר השמיע כסנין ענין זה ונקיע לחמניות חוף דש לעתו ולומר דדוקא לחמניות וחי" זה ההמחבר סובר רבות אח"כ כחב לחמניות חוף הסעודה בעל אפע לריך במ"מ אין מלוי בדעתו ההמחבר סובר רבות א לקנות אלא אם אכל שיעור ממנו שאחרים קובעין בפ"ע או לאו והוכיח אם מהמרדכי דיליף ק"ו לחמניות מכסנין וכובר הש"ז ז"ל היינו מהא דברכות מ"ב א" דבנמרא הדק שמרין בלחצניות בלא קבע לא מבכך המוציא אלא במ"מ ומינה יליף לכסנין ובר"ף כתב "דון שמרים בלא מבע לרו בכנים מ"ב ל" בנות מברן המוציא אלא במ"מ ומינה יליף לכסנין ובר"ף כתב"ף המוציא אלא במ"מ ומינה יליף לכסנין ובר"ף פרי מדרים ה"א ולדי מברים ה"א) לב צרו מדרים ה"א) לב צרו מדרים ה"א) לב צרו מדרים ה"א) לב Pri Megodym Tom I. 32 קביעות ובכוף משמע דהזר מזה וסובר דמהני קביעות וי'ל ול'ע : (י) ראי עט"ז דבריו

דינא הכי ועא"ר אות ב'. (מ"ם וצ"ל אלא ונ"ל וס"ם ס"ך רק ס"ד) ובאות וי ומ"ז ג' א"ה יבואר בהא דרוסיםן ושיפון : (ג) שלא עמ"א אף דהתם טשום איבה מ"מ ה"ה לענין שיהא מיקרי שלם להמוציא צריך שלא יהא ניכר: (ד) יכול עמ"א ואדר ה' דבחול ג'כ יחברם שיהא נראה שלם. ועץ מוקצה לא יקח אבל כלי שמלאכתי לאיסור כמו אותו שאורגים בהם בתי רגלים או מחקצת רשאי דכל שמלאכתי לאיסור מותר לצורך גופי ומקימו וא"ה בה"ש יבואר: (ה) ממקים מ"א הקשה למעם ד"מ שכתב עוד מעם דקרים כו' (בד"מ דקדיים בדלית והיא היא) א"כ פרוסה ליבעי שיחתוך דוקא מתצד השלם וזה לא שמענו רק כל שהותך מעלה וממה שפיר דמי ובשלימה ליבעי שיחתוך דוקא מתצד השלם וזה לא שמענו רק כל שהותך מעלה ומ"א דלהרמב"ם ריא ח"ב קפירא מסין שבעה ה"ה כאן ובגמרא חמין ושעורים אפשר באדם ששניהם שיון לו אפ"ה חמין המ"ה מ"ב עדיף ממין שבעה ה"ה כאן ובגמרא חמין ושעורים אפשר באדם ששניהם שיון לו אפ"ה חמין בומדה בהרא עדיפי ומ"ש מרוח כ"ב בר"א אות "דב ועמ"א את ג"ו ומ"ד את ג"ו וצ"דה שם ינואר: (ו) הוכניה בהרא עדיפי ומ"ש מרוח כ"ב בר"א אות "דב ועמ"א את ג"ב ומ"א את ג"ב ומ"א עדיפי ומ"ש מרוח כ"ב בר"א אות "דב ועמ"א את ג"ב ומ"א את ג"ב ומ"ד שם יוואר: (ו) הובינה דמוקדם בקרא עדיפי ומיש מרוח כזכ ברוזא אות זיב ועמיז אות זי ואיזה שם יבואר: (ז) הנקייה עב"א דמעלת הנקייה היוברת בהרוא בירושלמי ברכות לים ב' תום דות אבל תוספתא וירושלמי אבל מעלה דגדול אע'ג דרוק פתיתין מעלה מ'מ לא היוכרה בהדיא: (ח) הלבנה עמ"א דמעלת (וכרמשמע קצת מתוס' ברכות לים ב' ד"ה אבל שם שכתבו אבל השר מקוצי כר) דווקא כשדעתו לאכול משניהן הא אין דעתו כ"ש חביב וחשיב תו מין ז' כמבואר בסיא בהג"ה ומ"ז ג' ואפי מין ד עם מינים אחים כל שאין רצונו מין ז' אוכל האחר. עמוש באות י"א אי"ה מוה באם אירה אצלו עם מינים אחים כל שאין רצונו מין ז' אוכל האחר. עמוש מסלקו אעצ דאין דעתו לאכול ממנו עמ"א הגה בנוהר ואין אחר עמו מסלקו אעצ דאין דעתו לאכול ממושת אבל ל"ד לאות י" דשם אין דעתו לאכול מאין גקי א"צ סילוק כלל לכ"ע משא"כ בנוהר מפרישות אבל תאב הוא לאכול פת נקייה וא"כ צריך סילוק כה"ג ולא התירו לו כה"ג לבצוע על של עכו"ם משא"כ בשארה אצלו א"א להסיר וגם כבוד האורה שחביב לו ביותר ולומר הואל והותר הותר לכל המעודה ווה כעין מש"ח הואל וחביב עליו פת של עבו"ם הואר לבצוע עליו והותר הותר לכל המעודה ווה כעין מש"ח הואל וחביב עליו פת של עבו"ם האור לבצוע עליו והותר הותר לכל המעודה ווה כעין מש"ח הואל וחביב עליו פת של עבו"ם האור באור באור הואר לכל המעודה ווה כעין מש"ח הואל וחביב עליו ב" אומיש באות לברות המעודה ווה כעין הלא משיב המות המעוד הוא בלבוש המות המעודה ווה כיותר הוא המעודה ווה כעין המות המעודה ווה כל המעודה ווה כעין הלא מיים מותר לכל המעודה ווה כעין מש"ח בלבוש המעודה ווה כל המעודה הוא מותר בל המעודה הוא מותר לכל המעודה ווה ביותר המעודה הוא מותר המעודה הוא מותר המותר המותר המעודה האותר המעודה המעודה הוא מותר המעודה המותר המעודה המעודה המעודה המעודה המעודה המעודה המעודה המעודה המותר המעודה מ"ט הלבוש הביאו המ"ז באות ה" ועמ"ש באות י"ב ובמ"ז ה" אי"ת מזה: (יב) יבצע עמ"א עשר כלומר לכאורה כלבוש דאין חיוב רק אם ירצה התירו לו שכ"כ מותר וסיים התירו לא מצוה אבל בתה"ד ל"ב מבואר מצוה להקדימו וכ"כ הב"י בשמו דכל בנינו שם לתרץ מ"ש באם אין נזהר ואין דעתו לאכול כ"א פת עכו"ם צריך דוקא על של עכו"ם מ"ש מההוא דראב", שאורח מיסב ותי"

מזונו עליו משטע לכאורה כל הסעודה מפת זה לא עם בשר ודגים ובכסנין קבע סעודה היינו עם בשר ודגים (בס׳ חמד משה כתב מר׳ם משמע מזונו ובאמת קאי על כובא דארעא ובכיסנין שינה וכתב מעודתו כי זה תיאר לחם רק דלא רגילי אינשי לקבוע די בסעודה וכובא אין בו תואר לחם כלל והבן) אבל המחבר כתב מסמיו ג'כ קבע סעודה: (יר) מברך עמ׳א לבהמ׳ז מצפוף אם בח׳ז וי יבואר בענין פת בסנין איזה דרבן איזה דת לענין בהמ׳ז: (פו) ר׳ס פת עמ׳א דמברך במ׳ז מא אין קובע סעודה ואע׳ג דפירות עיקר מ׳ם לא במיל כבס׳י ר׳ח סעיף ב׳ נ׳ (מ׳ס סכ׳ג) במ׳ז אין קובע סעודה ואע׳ג דפירות עיקר מ׳ם לא במיל כבס׳י ר׳ח סעיף ב׳ נ׳ (מ׳ס סכ׳ג) במ׳ז היה מואר ונב׳ז בא אין קובע סעודה ואע׳ג דפירות עיקר מ׳ם לא במיל כבס׳י ר׳ח סעיף ב׳ נ׳ (מ׳ס סכ׳ג) במ׳ז המוה ו(מו) שעירב בה דבש עמ׳א וצ׳ע דבסמ׳ו פרוקנין בלא קבע אין מברך הופציא ונ׳ב ואם ה בתסח ס׳ב בנאפית בקרקע יי׳ח וכ׳כ הר׳ם פרך ששי מחוים הלכה ו׳ וב׳צ מרוקנין במן הוא בא קבע היו אל קבע בר׳ב אלמא דלאו הא בהא הליא ומ׳ש בים וראי בסים להמוציא מרים הלכה ז׳ זה הכלל כי קאי למצה איסור ועיין לח׳ם פ׳ג ניה׳ב הקשה מברכות ל׳ז ב׳ דמקשה רב יוסף מפסח להמוציא כר קאי למצה מהמוציא ותירץ דוראי כל שהמעם דאין דרך קביעות בכך אין לדמת מצה להמוציא והא דליקם כוית ודיא דרך לקבוע בכך יעיש איכ וראי ב מסמם ודבש אין הושא"ב בא דליקם כוית ודיא דרך לקבוע בכך יעיש איל המירות בכיד און לדמת מצה בתמיא וברהמ׳ז וברות שעירב כל שניכר המעם אין קובעין סעודה ומשיה לא החמירו בכזית וביצה בהמיז ובהמ׳ז ובהמ׳ז ובהמ׳ז ובהמ׳ז ובהמ׳ז ובהמ׳ז ובהמ׳ז ובהמ׳ז וברת ביין שאין דרך לקבוע עליו אע׳ג דחצי זית פת שאין ברך במביא עליו מברך המוציא כבס׳ם אפ׳ה בלתם שאין דרך לקבוע עליו אע׳ג דלתם במור עליו מברך המוציא כבס"ם אמיה בלחם שאין דרך לקבוע עליו אינג דלחם נכור הוי אין כברך המוציא כא בקבע סעדה) פיש מקפיח אות פי דשקבו ויים חייב לאכול פת חוור והא אפשר המוציא כיא בקבע סעדה) פיש מקפיח אות פי דשקבו ויים חייב לאכול פת חוור והא אפשר בכזית פת שנילוש במי פירות דא'צ בהמ"ו א'י אפי להר"ב בהג"ה איך יתישב דבס" ר'פ כתב המ"א דאכלו חולין במהרה בשבת לחם לא הוכשר אלמא נילוש במי פירות לבד י"ח בשבת ואמאי חוור כשלא הזכיר שבת בבתמ'ו דהא אפשר במית פת כזה והחילוק שכתב בין ד' משקין דבש חלב שמן יין דא'י בפסח ה'ה כאן ושאר מי פירות הוי פת התש ה'ה כאן כוי<mark>ת מברך</mark> בהמ'ו והמוציא בכל שהוא קשה דהתם מלחם עוני ממעם לה וכ'ת דגלי קרא דלא הוי תו בכלל ומסתבר היכא דאכל בחורת כסמן כו' והואיל וברי"ף נאמר הפסק בפירוש על הכסמין בלא קבע במ"מ ממיל"א בחוך הסעודה בלא קבע אין פת פוערתן במ"מ כ"ש לחמניות דלרש"י קבע לא מהני בנילן"ש כו' וא"כ ודאי לאי בדעתו חליא אלא בשיעור שאחרים קובעין כבס"ו זהו חורת כונהו הבל ודחי הריף מיירי בלה בסשדה (עיין בס' המד מבה ולמ'ב ה"ש) דהמרדכי יליף לה מברכות מ'א ב' ככנין חוך הסעודה מברך לפניהם כמב'ל לטתר לפי יפף מט תפרטת מתו כ בפנין נהן הטפחים מפרן כפריים מופריים מת המקדם וערבים מלל ולבון הביחו לפניו יע"ב : שוב רחיתו בדברי מים חיים יולדים מן המקדם וערבים ומתוקים כי בצ' סובר בהמרדכי חולק עם רבינו מחיר (או ר"י) כי ר"מ סובר דנילו'ם חוך הסעודה פח פיערתן וחב"ח בס"ם סובר דוקא לסתר הפעודה אין פח פוערתן הא חוך הסעודה פח פוערתן וכנראה מתו' ברכית מ"א ב' דים לאחר הפעודה אין פח פוערתן הא חוך הסעודה פח פוערתן וכנראה מתו' ברכית מ"א ב' דים אלא בחולקין על רש"י ופירבו קודם בהמ"ז איירי יע"ם. והמהבר בובר דאי הכל מוך הסעודה עם הפת : מ"ש המהבר בב"ע פת הלי זית המוליה דלהו ק"ו גמור הוה ובכ"מ פ"ג הי"ב דבהחלט במא יאכל כביטור יע"ש הביאו הא"ר אות כ"א אבל פח כסנין לא הייבינן בימלך ויקבע פעודה דאין דרך לקבוע פעודה על פח כפנין : (יב) אם עפ"ז עב"י לבון הר"ח ז"ל ב"ג מה"ב ה"א ופירוש הב"ח והנה חלח להומר"א אין נובר בב"ח ויראה שהוא מדברי ש"ז פצ מה כי היו ושרום הבינו הההה מכם מהומנים הן מכי כבינו הינתה בהחו מוכין בי לביפתיה באות וי"ו כל באין בריך במ"מ פופר הכל וממילא בהמ"ז עדיף ברכה א" מטין ג" מלברך בלם ברכות הבל להב"ח בם קבה זה . והנה אף שדחה הפ"ז דברי הב"ח מכל מקום אם אירע באכלן ולא נתן דטתו אם היה כזית או לאו או היה בהם חואר לחם או לאו יש לומר אט"ג דלא הכל כדי בביעה דמדרבנן הייב לברך הוי כ"ם במא היה בפירור א' כזיח ובמא היה תואר להם ובה"ג מברך בהמ"ז (עמ"ש בהנהגות או"ה) ואם ודאי היה הדא לריעותא ובאידר טים מוחול מוט זכם ב מנה לכים הוי ספק חורה ומברך ולא הכל כ"ש ספק דרבנן ולקולא ספק איכא לעיונא דאם אכל כ"ש הוי ספק חורה ומברך ולא הכל כ"ש ספק דרבנן ולקולא אלא דיש לומר דמ"ה אין חייב לברך דביבול מבטל אפייה ומדרבנן חייב הוי ספק דרבנן ולקילא ואין מברך אלא ברכה א' מעין ג' ובאנו למחלוקת הכימ ולה'מ פיה היה מה' ק'פ בללהו ואחר כך בשלו להכ"מ פכק דלא כרב הונא פסחים מ"א א' הוי מ"ה ולהלח"מ הוי מדרבנן אלא בהו"מ פרק בשי ה'ו כיים דחין בה עעם מלה וכ"ה בש"ע הס"ח הה ביבול חין מבעל חפייה. אם כן פרק בפי הון שיים יוחן כם פעם ממם זכ הי כב ע מם מי החוצים לי חו מבפי מפים. מם כן היו מ"ה כל פים כזים או מואר לחם וכדאמרן: והצו"ז ז"ל דרך בדרך הב"י דהקחיל בציבול ומרק ומה דסיים פתח אלא בהב"י סובר כי הר"מ ז"ל פסק במרק הדא לפיבותא סני כרב יוסף ומרק ומה דביים פתח בפינן כזים וחואר כו' והט"ז סיבר דלר"מ הרחי בשנן כזים וחואר הן וכרב בשת ובישול הרחי בשנן כזים וחואר כו' והט"ז סיבר דלר"מ הרחי בשנן כזים וחואר כו' והט"ז ביבול או מרק אלא דביבול אע"ג בלא היה החלה בטירור א' כזיח כיון דע"י ביבול בכ"ר נדבק יבה וביבול או מרק אלא דביבול אע"ג בלא היה החלה בטירור א' כזיח כיון דע"י ביבול בכ"ר נדבק יבה ויב או כזיח בהחיבה א' בפיר מקרי כזיח ואם יש חואר להם מברך המוציא ובהמ"ז ומרק אין דבק טוב ולריך שיהא בפירור א' כזיח וחואר להם בודאי יש במרק כ"ז שלא בר זמן מה ההוש מעיד דלא כר חואר להם ממנו. וה"פ אם יש מדים הוא ברה זמן מה החוש מעיד דלא כר חואר להם ממנו. וה"פ אם יש ביות הנלי זה למרק או הואר להם לבישול וחדתי בעי ויהיה הרישא וסיפה קאי לב' הלוקות (דלא כביי) ומיש ולדינא אין לנו אלא פסק הש ע עמ'ש אי"ה במ"א אות כ"ד. עמ"ש אי"ה באות באח"ז. ומ"א כ"ה אים הבחר בהח -דפרוסה קיימת הת בישלה קתני יע"ש : (יג) אלא עפ"ז ועב"י מסברת וב"ת כתב דאל"כ למה נקיט הבילח ויב לומר או רבותא אש"ג בנדבקים תו אין מחלה כזית בפירור כו' עמ"ה כ"ד או דהע"ג דלים חוחר להם ע"י המרק הם יב כזים כו': מ"ש הר"ב בהג"ה ח' כו' עמ"ח כ"ד חו דתע"ג דניח חוחר נהם ע"י המרק הם יב כזיח כו' : מ"ש הר"ב בהנ"ה בכי קפ"ד לכאורה אין לו מקום כאן ומ"ב באוח הקדום יש לישב זח דנ"מ לפירוש הב"ח ולמ"ש והבן : (יד) דבירורין עט"ז ה"ה מס"י וא"י משם אין ראיה דיש לומר דזה גרע אם כן ה"ם מס"ב אין ראיה באין לאיה . ומכל מקום הכין חוא : (מו) ביין עט"ז לאו הואיל ונקאדם הפת השיב ליה כפת כסיין דאם כן לא להני כזיח אל שע"ז וכתנה הואר לחם באין כזיח ונקיש כסיין לדוגמא ככח ההם אע"ג דפח הוא מברך במ"מ ה"ה כאן : (עו) ואפילו עט"ז דעה ר"ח פסהים ל"ז ב" כמו ההם אע"ג דפח הוא מברך במ"מ ה"ה כא פילו דעהו לבשלה בקדיר"ה הייבת מיד בחלה עריכותיכ"ם כהיב וכן שלא בדור בהואל לום באיר לה"ב בתור לח"ש בתור לה"ם בתור לח"ש בתור לה"ב בתור לבבל באלפים הן משקה או שמו רב הואיל ויש חואר להם (וליד לס"י ביבול קדירה לא <mark>הפיב</mark> הואר להם משאים באלפים עמיא אום ליא וליו) מברך המוציא וראיה מברכוס ליז ב' היה עומד ומקריב מנחות משמע אף מהבת ומרחשת דדעתו ע"מ לפננה בהרבה שמן המוציא אבל דמלה מ'ה עיפה כו' פיבר דמנה מין חויב חה'כ ע'ד להפיתה והמוציא אפיה אין מברך אע"ג ע"ד לאפותה וומלך ופגנה במהבת ברב במן או משקה במימ וההיא דמנהות במאפה תמור כו' והא דעהנה אפאה בשלה המוציא פרושה קיימת (ברכות ליז הההים דמתחת בתחפה תחו כר והיו דפתה מפים בבה המונים פרם הייתו (פרכוח לד ה') ר'מ הוא דאין בישול מבטל אפייה ואנן קי'ל כרבי יוסי עכ'ל וכ'כ הרא'ם בפסחים שם מבואר להדיא דע'ד לאפיתה ואכולי אפה וכונה באלפה אח'כ מבטל כו' וההוא דמטשה אלכם הייב במעט שמן כבס"ד בהג'ה. ובטור כתב כאן בלילתו עבה הייב בחלה. והמוליא ביש חואר להם תמה הב"י הח בי"ד בכ"ע פסק כר"ש דוקח ע"ד לחפוחה והב"ח כתב דגם כחן מיירי ע"ד לאפותה דמודה הר'ש דחייב בחלה והמוליא וזה אי אפשר כמש"ל וכ"כ הפריבה דהרא"ש אף ע"ד להפוהה מהיוב בחלה לה המוציה ממה שכתב טהנה הפהה כו" מ"ש הט"ז ה"ש המהבר כהן ואע"פ דחייב בחלה היינו ע"ד לאפוחה בי"ד בכ"ט סי"ג (ובמקלת דפוסים בם טיסה בבלילחה רכ"ה יראה דג"ל עב"ה וע"ב) בהמוניא אין מברך כר"ב בפ"ק דחלה אע"ג לדידן בס"י כזית המוניא דבישול אין מבטל אפייה ובני לן בההוא דַלַלאו ואח"כ בשלו ומנה במש"א דטעם כזית המוליח דבישול חין מבטל חפייה ובלי כן בההוה דללח וחח"כ בשלו ומנה בחס"ח דפעם מלה בעיל כמ"ב באון מנה בחס"ח דפעם מלה בעיל כלה מ"מ קו"ל דאין מברך המוליא בעיכה שפיננד באלפים ובאי בחי להם נמור חחלה ועמ"א לידו ואי׳ה בם יפואד. ואפיה הקבה הב"י באלפים ובאי במיל במיל במיל במיל מברך למיל המיל במיל המיל במיל המיל במיל מברך במ"ל אלא דדברי הפ"ז ה"א לפרב כן במ"ש מדמלה חלה בהמוליא ואין לומר דלר"ש אה"ל דאין מברך המוליא והפור בהא פסק דלא כוומיה א"כ מאי קושיא דתלה הלה במוליא דלר"מ במיל שייב והמוליא וחלים במיל וחייב והמוליא הואר בשק ו"ל דלר"ח שביר הזכיר חלה בעיקר ראים הואיל וחייב בחלה וח"ד כל או הבני לא הבני הואר מוץ בביל או הבני לא הבני הואר המיל במין מול הבנים וא"ל הל"ל הימל כב"ח מוף דבר אני העני לא הבנים בחלה וח"ד בחלי בעור או ברים ביו באל ביות המיל הב"ח הוא הואר ברים ביות הביות המיל בב"ח הוא הואר ביות הביות הביות המיל בב"ח הואר ברים ביות הביות הב בכאן כוונתו על בורי׳ . ועמים אייה במיא ליא מזה וכאן אין להאריך :

(יו) שבהגן עט"ו בכ"כ המ"א אות ל"ד ועמ"ש הט"ו אות וי"ו (פ"ס ד') דמ"א הוי קולא וכ"ש מעין בלש לקלר בברכות הוי קולא וי'ל אמאי לא היכא דספק אם במ'מ או יאמר מעין בגם לקלר בברכות הזי קולת זייל המסילם היכם הפכן חם כם מ הו יחמר פהדב בבקב"ז ב"י ול"ע בזה והיינו בדיעה א' כר"ם זיש חולקין הוא ל"ח כמו שאיין באר הגולה ומ"ץ באות פ"ז יב חולקים כוולת והדיעה ה' ובם ל"ע כמ"ב לעיל : (יה) אלא עפ"ז ואף לר"ח דוקא בתואר להם מברך המואיה (ובאיי הלה עתים' בסהים ל"ז ב' ד"ד דכ"ע) ועמיא הוח "ה : בתואר ליה מ"ז במלא ל"ז ול"ז דוקא אפי"ח ע"ז במלא עינון עפ"ז ממ"ש שכלפי"ח אח"ב בפיגון יורה כמ"ם המ"א ל"ז ול"ז דוקא אפי"ח עינון ביידר ליח שומלר להם מוכרת הוא ממ"ז ולקפו"ן אף ע"ו פיגון ליח בה חוחר לחם . ומ"ם אם מילו"ם במים ומטוגן בדבם הוי כסנין כמו הויז'ן בלחז"ן הני דידן עיבין מתי ביצים . ומ"ש במים בנתלבן או יין אדום החם מטעם דלית חואר לחם ואפשר ע"י דבש ר"ל דאין בו חואר להם אבל מח"ש כסנין מבמע מטעם כסנין הוי ול"ע : **מ"ש** הר"ב בהנ"ה בפיזר מעבה הלכם המוציא ומעע במן שמושחון החלכם לאו במן הנה מעבה אלכם בלא שמן הלכה כרבי יוחנן פסחים ליז א' המחבר בי"ד שכ"ע וחסיא ס"ב הביהו וא"י למה השמים כאן פעיקר מקומו ומ'ש הר'ב מעט במובחין האלפס בהר'ש פ'ק דחלה מ"ה כחב בתם מעם שמן שמענין בו וכ"כ הב"י בשם הגמי"י פ"ג דברכות ואמת א" מה נקגן במהבת עם שמן

לחם אים בחלה פרק שני דחלה מיב עיסה כמי פירות חייבת והרים פיו מבכורים הייב עיסה ביין ושפן ודבש חייבת ופגלן זה דלפא פי פירות דוקא לא הגך דיצא פכלל להם ולא עור ההמחבר בייד שכים סים כי פירות כו׳ אלמא דאין חילוק כלל. העולה מזה דודאי לחם פיקרי אף ביין ושפן ודבש וחלב לחלה ולחם דיייח בשבת בכות כבסי קפיח מ' וויפ ופסח להריא בר' דברים א'י דעוני בעינן ובמי פירות יוצאין דלחם הוי ואפי לא קבע רק כיות יייח (בהנמיי פין דחרים הג'ם אות ד' מר זומרא קבע סעודתיה וא'י מר בר רב אשי היה להביא דאף

בות ייזת) והמוציא ובהכיז תליי בלחם שאדם קובע כדאמרן ובתע"א ה' אי"ה אפאר עוד:
כות ייזת) והמוציא ובהכיז תליי בלחם שאדם קובע כדאמרן ובתע"א ה' אי"ה אפאר עוד:
לרענין הלה דיאש וברסונה: מכתפקן עשיך יד שנים אות כ עיונתו ברשונית יוסף און
המעם דלאו לחם מיקרי אלא דהגלגול אין מחברם כ"כ וא"כ לענין בהמ"ז ודאי לחם מיקרי
כל שאבל כדי שביעה ומ"ה חייב לברך ואף בספק דלא כמה שכתב במ"ז אות ו ומיתו עדיין צ"ץ דיש
כל שאבל כדי שביעה ומ"ה חייב לברך ואף בספק דלא כמה שכתב במ"ז אות ו ומיתו עדיין צ"ץ דיש בל שאבל כדי שבינה ומידודים לבון זאף בטפק דא כמה שכחב במידודים היידוד היידול היידוב לוכך לתם למם בילוב בל לוכר דיליף לתם לתם בתחם. האיזה באות מ"א במ"א אכאר עוד מזה: ואם לש עיסה בחלב שלא שינו ואפה הרבה ממנו ב"ד צ"ז אסור לאוכלה לבדה הוי דינו ככס" קצ"ו איסור דרבגן און מברכין אפי כדי שכינה יע"ש: (יו) וכוססין אותו עם"א זה לחם גמור הוא אלא דלא עבידא לשבינה: (יח) של כל אלו עמ"א הביא דברי הכ"ח והשמים מלת שעובר משום לא תשא כמ"ש לשביעה: (יח) של כל אלו עמיא הביא דברי הכיח והשפים פלת שעובר משום לא תשא כמיש הביח וכן העתיק הביז אות ר בכיונה השפים האדון זיל זה כבסי רביז אות ר דלתוי ברכה שאיצ דרבון (וכ"כ בתה"ד בפשיבות פרי ל"ו כספירה ועטר תפ"ם ואי"ה שם יבואר) רק דהוי חופרא דלא ידענן איך מברך ועס"ו: כענין הבורנ"ר קיכ"ן הביא: הב"ת פ"ג בשם פתרש"ל באו"ש דאם אין ששים בקפח נגד התכלין אבור כל הלעקו"ך אם נדוכין בפדוך של איסור והיינו דלא ידעינן כפה בלע עש"ך י"ד ק"ה אות מ"ו ופריי שם הא ידע בפליחה י"ל אין הנ"ג וצ"ע בפלח וגם יש לופר דלא דרך בישול יש להקל בה"ם עכ"פ ע"ד צ"ב בפ"ז אות י"ם ופח"ם בצ"ו בצלי וצנון שנתתך בסבין איפור יש לופר בה"ם לתיור וא"ה בה"ם אבאר עוד בזה וכאן אין להאריך: (כ) להם עמ"א דכעכ"ן לקנוח ואין קובעין עליו משא"כ איבליא"ם לתום" והרא"ש: (כ) ודקין עמ"א עפ"א אות פ"ו ומ"ש בהנ"ה סי"ג לכאורה סי"ד צ"ל: (כא) שלא עמ"א משפע לכאירה למ"ש עמ"א אם קכע סעודה הקביעות עושה אותה לחם ומברך הפוציא ונ"ב הנה מ"ש י"א "ני פי משתר שכתב בלילתו עבה לחם נפרך הפוציא ונ"ב הנה מ"ש י"א "נ" פי מם מאחר שכתב בלילתו עבה לחם ומברך הפוציא ונ"ב הנה מ"ש י"א "נ" פי מם מאחר שכתב בלילתו עבה לחם ומברך הפוציא ונ"ב הנה מ"ש י"א "נ" פי מם מאחר שכתב בלילתו עבה לחם וכם הכילת רכה מהני ככיעות שוה הלוי בשני הפירושר מי הם מאחר שכתב בלילתו עבה לחם גמור מפילא רכה מהני קביעות שוה תלוי בשני הפירושי דבסעיף "א ו"ב אפ" אין מדובק כל דלית תואר לחם ואין כזית במ"מ (בס"ב ג"כ המעם שאין תואר לחם עם"ז אות מ"ז) אלא אאין כזית בתחלה כתב כן דאע"ג עתה ע"י הדיבוק יש בפרוכה כוית לא מהני ועמ"ז אות מ"ז) אלא אאין כזית בתחלה כתב כן דאע"ג עתה ע"י היכא לעבוד יברך ברה מעין ג" שמא אין מבשל ובכ"ש הוי ספק תורה יברך בהמ"ז בב"י בשם מרדכי כתב דאין מבשל דשמא מבשל ומהו י"ל דאין מבשל יותר מכ"ק עש"ך י"ד ק"י ה" ובס"ז שם אבל כ"ש אין מבשל רק מפלים ומבליע. ומיהו לפעמים קורא לכלי שני בלשון בישול אע"ג דאין מבשל וו"ש המ"ז באות י"ב דההוא דפרוסה מיירי במרק שאין בו שינוי צורה והא מבואר שם בברכות ל"ז מיירי ולאו בישול המברה ע"י בישול כ"ב חרדה דבכלי שני מיירי ולאו בישול ודבק כוב הוא ולא נשתנה הצורה ע"י בישול כ"ש או ע"י עירוו אע"ג דמבשל מיירי ולאו בישול וודבק כוב הוא ולא נשתנה הצורה ע"י בישול כ"ש או ע"י עירוו אע"ג דמבשל כ"ד דודא הכרונ המ"ז מוה אינו בישול כ"ד דבר הנא למייכונה ווה מייר וויש בריינה מ"ה בתרנו במ"ז מות אינו בישול כ"ד דבר ביא למייכונה ווה אינו בישול מ"ד ברישול מ"ח בריינו מ"ב בריינו מב"ד ביא למייכונה וו"א בריינו מ"ח בריינו מ"ד בריינו מ"ח בריינו מ"ד בריינו מדמים בריינו מ"ד בריינו מ"ח בריינו מ"ח בריינו מ"ד בריינו מיינו בריינו מ"ד בריינו מיינו מ"ד בריינו מיינו מיינו ב"ד ביינו מיינו מ"ד בריינו מיינו מיינו ב"ד ביינו מיינו מ"ד בריינו מיינו כק את נסונת התנוח בות ופפר קרי מבישה אבל והוא זו שובא ביטול כד ווהא דר הוא להשנה הנוחה בישול כד ווהא דר הוא להשנה וכאמור. ומ"ש כדי שבינה מ"ה כתבנו במ"ז מזה אי נאמר דבישול מבשל אפיה יע"ש. עמ"ש באת לי: (כו) יש עמ"א ולא מהני בה שנדבק ע"י הבישול וכ"ב הלבוש ומיהו בחדא פרומה שיש כוית מברך המוציא וג' ברכות: (כו) שנראה עמ"א ועסי"ג אות ל"א ול"ז אפ אפאה תהלה ואח"כ מגנה באלפס י"א הואיל ותהלתו עיסה עבה כך המוציא וג' ברכות כ"ש בלחם גמור אלא שאני בישול בקדירה מאלפם ואי"ה שם יבואר: (כה) ניכר וידוע עם"א לרש"י הבלחם גמור אלא שאני בישול בקדירה מאלפם ואי"ה שם יבואר: (כה) ניכר וידוע עם"א לרש"י חביצא ברכות ל"ו כ' מבושל ואין כות מהני תואר לחם אע"ג דא"א שיתא ניכר ממש בבישול אלפא כל שלא נימוח לגמרי ויש היכר קצת הוי תואר לחם משא"כ לדידן כפי' התים' בחביצא בלא בישול בעינן דוקא ניכר ממש הא כל שהפסיד קצת לא מיקרי תואר לחם ומש"ה בבישול בלא בישול בעינן דוקא ניכר ממש הא כל שהפסיד קצת לא מיקרי תואר לחם ומש"ה בכישול אם אין פרוסות קיימות שאין כזית אע"ג שיש קצת תואר לחם לא מהגי ועב"י וברכות ל"ז ברש"י והופי ותכין ונסי"ב פת ביין אדום שנצבע תו לא הוי תואר לחם יע"ש ועיון פרישה ס"ש תוריתא דנהמא שאין ניפוח לגפרי כ"כ המרדכי ווה ששלל המ"א יע"ש. וס"מ אותם לחמים שנושין לי"ם וצובעין עם מי זאפרי"ן אפילו אין בפרוסה כוות מברך המוציא ושאני כאן דשרוי שעושין ליס וצובעין עם סי זאפרין אפילו אין בפרוסה כזית מכרך המוציא ושאגי כאן דשרוי בשנושין ליס וצובעין עם סי זאפרין אפשר בלחם זה אם נשרה קצת ביין לבן נסי אין כי מיארין אדום אנ"ג דלא נתלבן היין מהפת ואפשר בלחם זה אם נשרה קצת ביין לבן נסי אין בי תיאר זרם וצ"ע: מסצרק מפירות שלשה בביצים ועשאן עיגילים שקירין קניירלי"ך דעת המ"א אם נדול כזית מברך המוציא אנש"ג דלית תואר לחם ומהא אמינא ממנחת עומר כו' ופריך לרבי ישמעאל דמחורין יסולת אפ"ה מברך המיציא בשערמן שנבלן ואפאן כפירש"י שם דאלמא גיביל משייא לתו כזית ודבק מוב יותר מבישול (עיון מ"ז כ"ב) ולרב יומף כזית א"צ תואר להם ומ"ש ואפאן להו מ"ע וואר לד"ח "ת קניירלי"ך שבישלן בקדירה אח"ב רואיל דלישה זו משויא לה וובן מ"ש כזית א"ב בישלן אח"ב ואון תואר לחם כלל מברך המוציא ומ"ש אל המישור להמיש בלית אבי בישלן אח"ב ואון תואר לחם כלל מברך המוציא ומ"ש א"ב ל"מ"ש להכמר"ם משם בית הפת לנמרי בו" בינו פירוש מהר"ר ניסף פאס" ו"ל ממה"ר חיבור מוב כפרובה שיש כוית אפ" בישלן אח"כ ואין תואר לחם כלל מברך המוציא ומ"ש אפ.
ע"נ דלמ"ש להרמב"ם אם עברה צורת הפת לגמרי כו' היינו פירוש מהר"ר יוסף פאס"י ו"ל ומהר"ר
יוחודה ן" שושן ז"ל בב"י פירשו דברי הרמב"ן שמובר כתום" רק היכא דעבר לגמרי צורת הפת
לא מהני כזית מ"מ הא בש"ע לא כן כתב רק היכא דיש כזית אע"פ שלגמרי עבר דסתמא כתב
ומ"ש דומיא דמנחות דליקם כזית מה" מינים קאי ומ"מ דימיא דמנחות ע" תום" שם ד"ה ליקם:
[הַּלְּי יודע כזית בבישול אף שמפרר אחר הבישול לפירורין דקין כיון דהבישול לא מפיק מלחם שהיה
בעת בישול כזית תו אח"כ וכשמפרר דק דק לא מגרע כמו פירורין בלי חביצא וה"ה
קנידדליך כה"ג אף שמפררון אח"כ וצ"ע בכל זה: ואא"ב גררא מברורין שם ד"ה חביצא
כנהית כנינון בשפון מת הוא אם קודם שפותת וכנארא מברורי המ"א מה בכך דאחר כנותות בסנקן בשפן אי כה הוא אם קודם שפותת וכנואה מפרוצת דברי המיא מה בכך דאחר מפתחת לא נפגנין ועיין בר'ספי'ג מה' מעה"ק ה"ו אחר פתיתה יוצק שאר שמן לא נפגנין אח"כ פתיתה לא נפגנין ועיין בר'ספי'ג מה על כל כך כוי ומ"ה הקשינו בחידושינו מה פייך ליקם מכולן לפי' התום ד"ה ליקם דאחמשת מינים קאי בלא שום משקה כ"ע מודים זהו הדין השלישי בש"ע וצ"ע והא דאמר התם מברך המוציא אע"ג דפת כסנין הוא כבם"ו "ל בקבע סעודתיה עליה: (כ) ואין עפ"א בס"ו אות (כם) בסים עמ"א והיינו באין בפרומה כיות הוא יש המוציא ככםי ב": (כ) ואין עפ"א בס"ו אות מ"ל הפק"מ דע"כ למה בעונו מוני צדעור ליינות ביונות של ברמ"ב דרנות שיל" אישון העוצה ברמ"ב דרנות של"ל אישון העוצה ברמ"ב ברמ"ב דרנות של"ל ברמ"ב ברמ מ"ו פקפ"ח דא"כ למה חוור ותי דצריך לשרות כזית שלם כבסי"ב דכוית אנ"ג שאין תיאר לחם טברך המוציא וג' ברכות. מ"ש כששרה פתו ביין מברך בפה"ג על היין הבלוע למהרי"ל כרש"י ברכות מ"א בתומ" ד"ה והלכתא ואנן קי"ל כפי" התומ" שם דשרה פתו ביין הכלע ודאי בתרה עמ"א יע"ש (יכ"ד שב"ם ס"ג עיסת שברייתה עב"ה ונדפים ש"ע נפד ס"ס רכה כתבתי כן בס"ז ס"ז) וס"ש בדברי הב"ח כ"כ בס"ז אית ס"ז ססברא דנפשיי ועפ"י בוה. ועתוס ברכות ל"ז ב' ד"ה ליקס דוה הנ"ס בין פירש"י וכולן אסנחות משפע אף מחבת ומרחשת ולתוס לא והבן: (לג) ווש חולקין עס"א דעת ד"ה בלילתו עבה ותואר לחם המוציא ובחלה אף בלא תואר להם (גנ) ויש חוקקן עם"א דעת ר"ת בכייתו עבה ותואר יחם המוציא ובחלה אף במא תיאר יהם בעוסה לב בעוסה לבענים לב בל בעוסה לב בעוסה לבענים לב בעוסה לבענים לב בעוסה לב בעוסה לבענים לב בעוסה לבענים לב בעוסה לבענים לבענים לבענים לבענים לבענים לבענים לבענים לבענים לב בעוסה לבענים לבענים

כיא מנחזת חבימי כה"ג במעשה קרבנות פי'ג ה"ג אבל מחבת ומרחשת המ"ז שם משמע דלפים במחבת ל"ז ב" ד"ה דלפים במחבת כך בלא שמן רק מחלה נילוש בשמן ופושרין וע"ש ובתום' פשחים ל"ז ב' ד"ה דכ"ע נקטו מחבת ומחחשת ול"ע ועמ"ש במ"ח ל"ז מחם: (כ) ודוקא עש"ז מ"ש הר"ב בהג"ה במור ל"ד ה"ה באלפש במעט משקה מברכין המוליא כבסי"ד בהג"ה ומ"ש דוקא קבע שעודה עלה ועיקר רבותא דל"ת דין טפלי קמ"ל . משמע אם הפשטיד"א פירות ובלק משאר מינים משרק"א וכדומה הפירות עיקר ובטל הקמת ואין מברכין שהנ"ב רק ברכת הפירות עמ"א פ"ו. ובאלפש במשקה אפי קבע שעודה אין לאכול אח"כ מוך השעודה כבסי"ג בהג"ה ועא"ד אות ל"ג וא" מה קביא ליה דוקא הכין הוא באלפש שמשקה אפי קבע שעודה אין לאכול רק מוך הסעודה אפי לפי מולית הכל"ג מחלקת הרא"ש ור"מ יע"ש:

חוך הסעודה אפי׳ בלה מולייתה כבסייג מהלוקת הרא ביד במש והיינו אף בע"ה (א) בל עש"ז בלבום ביאר זה דלא יהן פרוסה לחמש בעוד הכום ביד שמש והיינו אף בע"ה לא יתן לו לחמש מחוך שערוד בפרוסה ישפוך הכום (ויראה ה"ה לארח כה"ה לארח ובאר כה"ג כ"ז שכום בידו של אורח לא יתן לו פרוסה דחד טעמא הוא ואפשר לאוק בין שמש לאורח) ובארח לא יתן פרוסה לחשמש בין כום ביד בע"ה דרחח ובין בכום באורח דמרחת וישפוך יע"ש ועב"י והר"ב כתב כה"ג אששר דשכום ביד בע"ה הא כשכום ביד הבירו טרוד הוא כמו לא ולוק לא ולוק" והר"ב כתב האין חלין ק"ז ב" י"ל דוקא א" מאורחים לשמש לא יתן כשכום בשמש דיבעום בע"ה ומתם הממש יושפוך הא באחר אורח לית לן בה והשור כתב דטרוד כו" ובש"ע לא כתב בע"ה ומפשר מ"ש אלא מדכתב במ"ד בע"ה ואפכר שמש שכוד בפרוסה שלא יתן כשכום ביד במ"ה ואפכר ממש מלוד בפרוסה שלא יתן כשכום ביד ל" מהם אין ליתן לו פרוסה דטרוד וי"ל דפרי כמ"ש באות הקדום ודע דוקא לאורח שיו לו ליתן לו פרוסה דטרוד וי"ל דסרי כמ"ש באות הקדום ודע דוקא לאורחים שיותן הא לאחר שאין שמש ולא זיתן אכור שיין יש"ש כ"ה כי"ל "כ" (ג) בתורת לדקה ממותר דקל מחלין שמש ולא זיתן אכור עיין יש"ש כ"ה כי"ל "כ"ג) בתורת לדקה ממותר דלון ספק מוליו מדין ודלי שו יוחים יקלוף משר בבסת אם יועול ידיו כל בחורת לדקה ממותר דלון המק און וואי שיים והלו ב"ל הב"ח הילה ב"ה"ה בבסת אל הב"ח הילת בון כש"ז הרכ"י כ"א בול מון מדיל מיד בע"ל שור בכלן בל שלון ווא מיד אפון מבסק כי האי , ועביי קס"ג ובמ"א ב" ואו"ה יבואר במ"א שור בולים ליתן לממש ואף אואה מחבר על כל מין וברוש מדות ביות מהיו מלן אפום ל"ל להכך ע"כ פרוסה כ"ל להק ושבית עליו וכ"כ הלבו אל הבר" מ"ב פת דוקא , וממרולת דברים כחב דאדם חשוב באודה משלה מה ב"א המבן וכל וול במש מכל מין ומון מד אפיל הבן וכל וול בלה ב"ל הלב"ם במודה משוב ה"א ושבית עלו וול בלא ב"ח מהבוב לבד והבן וכל וול וול במש מכל מין ומסת מה בלדם חשוב במיות וול וול בלא ב"ח מולה ב"ח מ"ה ללו במוב לבד והבן וכ"כ פת"ן . ובל"ל בהבי מתם מתם מתות וול וול בלא ב"ח מלה במודה מהשוב במ"ח והבן וכל וול בלא ב"ח משב במודה מ"ח ושבית לו ולו ולא ב"ח בלה ב"ח מוב בלדם השב במודה במ"ח ומבת לו ולה בל"ל בהב מבר במוב ב"ל ומב מב"ל בלב ב"ב במעודה מ"ח ומבת הלדם השב במים במבר מה במודה מה במודה במשודה במ"ח בל ב"ב במוב בל וות במת הלו בל ב"ב במ"ח היו במה במוד ב

מספקת ומסחמת יהנו גו ונה חנים בהית יוהיל הנת בחשוב נבד והכן וכים העיץ. ובניץ כתב שמש אין נותן חנים בחוף לדקה רק שישמשו אעיג דמנוה הוא יעיש ועעיו ג':

בע (א) ששפשה עעיו. בסי' ג' דבתקום גבוה איצ בסשוף כו' וביה הכריע דודאי אם הסחון בגוול דשייך ניצונות והוא עבר ולא ששבף זכיך ליטול בפנים דיחשדוהו מאחר במצוה לפפבף מפאיכ כסהשחין מתקום גבוה יוא בעליה להשחין להלך הכל יודעין שא"צ בפשיף במצוח למור במצוח לא וכן בכ"מ אבל בכשיי וע"ז בשיי במצוח לאור במצוח לאור במצוח במצוח במצוח לבוב חברה בכ"ד ברוב בכ"ד ברוב בלא ברוב המצוח לאור לאור היוא ברוב ברוב בלא ברוב הלא היוא בלא ברוב הלא ברוב ברוב הלא ברוב ביותא למ"ד א" דלשתייה להוד פסקינן בקנ"ח ס"ו דאין לריך ידו א" . ומ"ש הר"ב בהנ"ה דלאחר בהמ"ז א"ל נטילה לשתייה ונרשה הר"י ורש"י הנה רש"י עשה כלומר הלכה בסעודה ואלו למ"ש <mark>הר"ב א"ל כלומר דוקא בהוך הסעודה היישיגן שמא יתן פרוסה הא אח"כ לא אלא משמע אף</mark> שלא בסעודה שמא ישכה ויתן פרוסה למחק השתייה דא"ל לחוש לכך ועיין פרישה . ומשמע אף שלא בסעודה שמא ישכה ויחן פרוסה למתק השתייה דא"ל לחוש לכך ועיין פרישה . ומשמע אף במבקה עיקר ופח למתק בא"ל המוליא אפילו הכי אסור בלא נטילת ידים ול"ע דבקל"ח לא משמע כן ועסי' רי'ב וא"ה יבואר בזה . ענו"א כאן אות וי"ו אי"ה בזה : כתב בתה"ק בית ששי שער המישי מי שחוא איסטיים שרי ליטול בחוץ וכ"ה בנמרא פת ארנב"י כו', ובנמרא שם ומחזיר (השמש) הטפיח לאורחין וכפירש"י וא"י למה השמיטו הפוסקים : (ג) כל עט"ז בטור כ' כל מ"ש בע"ה עשה ומעשה בר"ש שכנסםו אורחים אללו וגזר שיאכלו ונדרו ומנדין וחלקה אותם . אדרבה מעשה לסחור בלא דלו וחלקו שבדו בנדר ועיין פרישה הקשה עוד איך בדו בנדר ומי הט"א איר שלא לחת וי לאחר ומי שובין כן או מדבדרו עבו בלא כחון ומחורן הכל ועיין פרישה חי' בע"א . וי"ל ההפלר היו עובין ק או מדבדרו עדין בד"א פרישה מי בע"א . וי"ל ממחי לא דעברו אין מסרבין לגדול מדינא דב"ם (עיין במ"א אות י' ומהרב"א פסחים ספ") ובנהה לוחר שאורתה כה נו גדולים בר"ב מדיכל האומי וביו במ"א מוח י' ומהרב"א פסחים ספ") ובנהה לוחר שאורתים הנו גדולים בר"ב מדיכלה אומה ו"וו . נה ח"ח עו בדר לרד לדי עוניוני ודוחק לומר שאורחים היו גדולים כר"ש מדהלקה אותם ול"ע . גם מ"מ על דרך ארץ ל"ע ועיין בר"מ פ"א מ"ה ממרים ואי"ה בפתיחה כוללת יבואר: (ד) פרוכה כבילה עט"ז וכ"ה ברייאא שם לא יאהוז אדם בידו עב"י : (ה) לא עט"ז עב"י וב"ח ומ"א אות י"ח אי"ה מבואר בגמ" פסחים לא יבתה תרי מכום זוגות ובש"ע השמיטו דאין מלוי עכביו סכנה ועי"ד קי"ו א' בע"ז א' וקט"ו בט"ו אות י' בזה ולכאורה באיכור' לא פליג אף דל"ש הטעם מבא"כ בסכנה כזהרים וקט"ו בט"ז אות י" בזה ולכאורה באיסור' וא פליג אף דל"ם הטעם מבא"כ בסכנה מזהרים הם מעצמם ול"ם אל פלוג אבל שם ים פירובים אהרים ובפריי שם כתבנו מזה ואי"ה יבואר עוד במ"א וכאן לין להאריך: (ו) הגדול עט"ז קושיית הב"ח בקס"ז בי"ד גדול בולע ובסי"ז הבוצע פוסע ידו החלה א"כ דינא הוא אל דרך ארץ ור"ת בשפיבד הגדול לקטן לבצוע או בע"ה בצוצע א"כ למה הוא גרגרן דשם מאמר דרשא לכבד לפשוט יד לגדול הא גרגרן אל הוי והי' הב"א בע"ה של ערה לפניו והקבה מקס"ז סט"ז דא"צ להמתין על הבוצע (וי"ל החם משום הפסק הב"א בכ"א בי"ל בי"ל בי"ל ומיל לפון ראיי ביפשיט יד ג"כ הכר"ז גרגרן ומושל רשוח יש לו מעלה א' ביבצע חבל אל לפבוע יד ועמ"א אות ו' פירש בכ"ה וי"ל דברי לוכן מרה ב"א וב"א וש"א אות ו' פירשה ואין להאריך: (ז) אבל עט"ז בד"א פיאר זה דכשאמר להברו בל וכל נחני מרב בב"א ווי להברו בל ומר מרב מרב בב"א וויל בברי בל מרב מרב בב"א וויל דברי בי"א נוינו של פריבה ואין להאריך: (ז) אבל עט"ז בד"א פיאר זה דכשאמר הכר בל והבירו בל ולה יחבר בולא יכרב בו ולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר בו ולא יחבר בולא יחבר ביולא יחבר ביולא יחבר ביולא יחבר ביולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר ביול יחבר בולא יחבר ביולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר בולא יחבר ביולא יחבר ביולא יחבר ביולא יחבר בולא יחבר ביולא ואסול עמי וורא שמא יסרב אומר מה לך אאכול עמך פ"א שנראה באומר כן שלא יסרב בו ולא שיבוא לידי פרעון זה שרי יע"ש וא"כ לק"מ מ"ש הע"ז ז"ל : (ח) מובני עט"ז וקשה משכ"ב דמקנה מקום נשיקת הפה או שופך מים והא איכא סכנה אם לא שנחלק בין שיורי כוסות ובין יבה מבקה בכום דחין סכנה ולי"ח דוקה לידו אסיר (עמ"ח כ"ח) ח"ש ובלביש סט"ז ואם שהר וחיה כביר קר ביפות. שור כות. שור כותי כחיר כדי הנגים בותי על חומ כד וכ"ד העתיק כמה דברים מובים כדרכו המוב נקיי הדעת אביר מעודת מלוה וכ"כ עט"ז. שליה כל האוכל אכילה מרובה עובר ג' לאוין השמר לך. פן תשכת. בל תשקלו. לא יאכל וישתם מעומד ולא יעמוד מיד וישהה כשיעור ברכה אחרונה בהמ"ז מעין ג' בנ"ר. דעתו מעורבת עם הבריות לא יבכה בין השמחים כו". כתב של"ה או פי (שו"ם) היינו תוסש בחבית לש מה הבריות לא יבכה בין השמחים כו". כתב של"ה או פי (שו"ם) היינו תוסש בחבית לא מה בפולה כשבופך בכלי ומ'מ יש ליוחר גם ממשקיו שנתגלו יין מים וחלב אע"ג דהאידנא מוחרים שומר נפשו ירהק מהם . יע"ש כמה דברים טובים : מ"ש המחבר בב"ב אחר ששתיח ונשאר

יון כו' עיין לכוס פירום דמיירי בלין ליסטנים וכסי"ז מיירי בחבירו ליסטנים וכמ"ם בע"ז לות מיירי באיר הי הרגיש בוה) ולדינא הוא כך להמחבר ביצא לאחר אכיירה ועיין קבע לשתית והמיל מיירי בלין ליסטנים וכסי"ז מיירי בחביר בע"ז מיירי בחביר באון לשתית מיירי בי הי וויבר והפליג בי בי דים דשמא יתן פרוסה לפיו ובפנים להמחבר אף באבילה ממש בפנים יאפשר המחבר סובר דיבר והפליג דוקא לאשל הא לשתות א"צ כלל נמ"י לשיבתיה בקנ"ח סביג פחות מבכיצה ג"כ רא דא"צ נמ"י ומסתמא שתייה א"ב אוכל קצת עראי הוא פחות מכיצה ידים וישרא מיירי ועין בתה"א קנ"ו ואין להאריך: (ז) לשתות עמ"א בלבוש מוכן שיקפיד ויחנק משמע הא לשאר דברים א"צ להמתין ועב"י ואד וויז הכיא הא דח"ם מימן קע"ו יע"ש. ועיין באה"ע ס" ע" בח"מ וב"ש אות ד"ה עד"מ אות ב" יע"ש: (ה) מאכל עמ"א דמיד ויחנק משמע הא לשאר דברים א"צ להמתין ועב"י ואד וויז הכיא הא דח"ם מימן קע"ו יע"ש. וע"ן באה"ע ס" ע" בח"מ וב"ש אות ד"ה עד"מ אות ב" יע"ש: (ה)

קינא (א) אפילו עפ"ז כל לצוקך מוהר להפסיד אוכלין וליכא ביווי עמ"ה א". עס" קפיא ס"ע . ועס" ק"ם סי ב לנפ"ז ביון יש מחורין והיונו באין לו מיס דאליכ יש ביווי והיונו באין לו מיס דאליכ יש ביווי במהד. מ"ב המחבר אין מניחין עלו כבר חי ב" מעמים דממאים אושליך הדחה משים דם ואפילו בשר אל במוחל אסור דממאים : (ב) ואין עש"ז וכ"כ מ"א א" ונרלח דה חוקה לסמיך הקערה שר דלוב החולה אי אין ממאים אל מלכה שא"ל אפילה לפמוך איזה דבר אנ"ג דלא ממאים אפור בפ"ח דוקא דסוי כמו זכיקה למי הפום" בהביא הב"י ומיהו לכשיד אל"ג דלא ממאים אפור בפ"ח דוקא דחוי ברווים למיד הכול בחברות באלי בחובר לי שונה באי ביוור היווים באים באים ברווים באון בחור באים ברווים באים באלים באלים ברווים ברווים באלים באלים באלים ברווים ברווים באלים באלים באלים ברווים ברווים באלים באלי חפצ ד זכח ממחים מסור בפית דוקת דהו כמו חניקה מחי המוש בשבית שבי זכם דל מש ה הכלי בו שרי וכדומה דמה לי שמונח כאן או במקום אחר ולכסות הכלי בספרים נראה דאסור ועסי' קנ'ד במ'א י'ד חיבה כחלון כן' ספר שאני דמוכח דמניתו כאן לכסותו והסורי זהב אוכר שם ספר חחם ספר לכסוח יש לומר כ"ע מודים דאסור לעשוח כן. וצ"ע. והנה שמואל אמר עושה כ"ל לרכיו בפח ברכוח מ"ן ב" והעתיקו המור ובש"ע השמיע מלח כל לשיפחים דלורוק אפי אין ממאים אסור דביזני שלא לצורך אכילה אסור, ודוקא לסמוך עליו אם כן ליח הלכחת בהא כבמואל וז'ש כמאן אזלא הא דבמואל כר"א ואין להאריך : (ג') <mark>קופה עפ"ז בשל</mark> עץ ומכוסה מוחר ובספרים בחוכה דעת הב"ח דשרי וט"ז אוסר בי"ד רפ"ב אות ד' אא"כ מחברו חל במסמרים ודעתו שם אפילו גדולה מהזקה מ"ם סחה אסיר (עמ"א סימן ר"מ אות י"ם יט"ש ועמ"ש בסי" מ"ם בתפילין כלי בחוך כלי יט"ש) וא"ר כאן בשם נה"ך מחיר לישב על חיבה בל עץ ומכוסה ואין בידי כעם נה"ך ואם יש בו ס"ח יראה דאסור ואי"ה יבואר . שוב ראיתי בכ"ש שירובין למ"ד סיים דארגז קטן ואין כליין שרי או ביש ד"א עמו ובס"ח אסור ולישן אסור על היבה שיש ספרים ומ"ם סאה יש לומר דשרי ואי"ה יבואר בר"מ:

קעב (א) ואינו עט'ז כקס'ז ס"ה וע'ם . ואס יש לו עוד מבקין המהבר מודה דיברך ויבחה שוד ומ"ם הר"ב וכן נראה שיקר עב"ה נ"ן וג"ע בספק ברכות ועמ"א. בנמרא
"ן ב' חנא הדא בולען וחנא פולפן הא במשקון כו' ולא מוקי חרווייהו במשקין ופולפן כפים טרן ב ותחי הות כוכבן והנה פוכבן כח בתבקין כר וגת מוקי מהחייםו בתבקין ופוכבן כל לו אחרים והין דחוק להוחם משקין שין ר"מ פ"ח מה"ב הי"ב ובר"א ז'ל ועמ"א כהן בזה. עמ"ש הי"ה בהוח ב' מוח: (ב) יפלבובו עמ"ז ברכוח ליא א' ודיעבד אם בירך בסילק לכ"א ילא ב"ה. שין ר"מ שם פולין ואפונים הם באין נמאפים יע"ש. בכום קידוש כה"ג נמי לם שי יון אחר יפלוש זה עפי' רע"ב בע"ז ומ"א י"ט ול"ב יע"ש: קישיא לי למ"ש בסימן ס"ב בט"ז א' דהרהור כדיבור באוגם יצא כאן אוגם גמור יהרהר ויברך בעודו המפקין בפין ועמ"א : מום לה מ"ה

קעג עיין ב'ח במ'ש הקדורה לא הודח יפה אסור עם גבינה הא לאחריו שרי וכ'כ הש'ך בי'ד ב"ם לוח ייה ועסי' ליט בש"ך כ"ב דיה אף לכחהלה יע"ש ומיהו הר"ב פסק שם דיעבד עמ"ש בסריי שם אבל אם נפל גבינה להבשיל דהחם מוחר דכבר נחבטל בס' והיינו דיעבד עמים בעניי כם חבר חם לפני בפינם מתכםיר המום מותר יכבו מתכלי פיין לבוש שלם רחולה יכה הם לם הודחה כלל חין בו ששים יע"ש בצ"ה . שומן אווז יש מקילין עיין לבוש כחן ובש"ז פ"ע ה" בי"ד דאווז נמי יש להבור וחין לפרון גדר יע"ש : שארה ס"ם חי מהני בסכנהם או לאו . והנה למ"ש בי"ד ק"י ס"ם במקום חזקה לא אסרינן ומזה דן בפני יהושע ה לכתיבות בסעים דפים דסים גרע מחזקה וחמירה סכנתה מהיסורה דתלינן בואב וגילוי לא אוקמיה אחוקה וכדומה אלמא לא כמכינן אחוקה בככנה ה"ה ס"ם לא מהני ולמ"ד ס"ם כרובא או עדיף נוינה יש לומר דמהני ס"ם בסכנה כמו באיסורא . אבל חד ספק ודהי

לסור ול"ט: קעד (א) ואין שט"ז החוספות ברכות מ"ח ב"דה אי הכי דקידוש וברכת אירוטין וי"ח הבדלה ואף יין שפסול לקידוש כבסי רש"ב ס"ח ראוי הוח לברך פה"ב ולא פלוג חז"ל וע"ש בחוספות עוד טעמוס י"א דושתוה לעלויא ומכרכין פה"ג וקשה דיישא נמו נשחנה מפה"א במ"מ ולמה פטר להו פת ובחידושינו כתבנו מזה עמ"ש במ"א מ": (ב) אפי" עט"ז בד'מ אות ד' לידד בזה לפי מה שכתב העור ברי"ג דבזה"ז ג'כ יש קבע לבתייה א'כ הוי כסשדה בד"מ אות ד' לידד בזה לפי מה שכתב העור ברייג דבוה"ז גיכ יש קבע נבתייה חיכ הוי כסשונה ולפי לא היו המבקין לפניו כבנירך על היין אין לריך ברכה על המשקין בככה ראבונה ואחרונה אפילו שלא בסעודה ועמ"א ר"ח אות כ"ד ואי"ה שם יבואר : (ג) אלא עש"ז ברכות כ"א ב" במשנה וג'ב א' והב"ח כתב דלרבותא דב"ש אפילו מעי זמן בהמ"ז אפ"ה מברך על הגפן החלה ומ"מ רש"י חולק במ"ש במרא חוך המזון לא בא דמשמע הא בא חוך המזון אל להנית לאחר המזון והט"ז הכב דלרש"י נמי לב"ה כן הוא ודוקא לב"ש דאין בהמ"ז טעון מברך מום בהכרת המזון והט"ז הוד במרא מש"ד הוף המזון לב"ב האים ברות ביו וו"ב בנות מברך היות בהכרות המזון מברך המום החוד להב"ב היות ביות המזון מברך המום החוד להב"ב היות ברות המזון מברך המום החוד להב"ב היות ביות המזון מברך הוא המדור להב"ב היות ברות המזון מברך המום המדור להב"ב היות המזון מברך המום המדור להב"ב היות ביות המזון מברך המום המדור להב"ב היות המזון מברך המום המדור להב"ב היות המזון מברך המזון מברך המום המדור להב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מברך המזון המזון ל"ב"ב היות המזון מברך המזון המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מב"ב הב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מב"ב הכול היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזור היות המזון מב"ב הכול היות המזון ל"ב"ב היות המזון המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מברך המזון המזון ל"ב"ב היות המזון מברץ היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מברץ היות המזון מוד ל"ב"ב היות המזון מברץ היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל"ב"ב היות המזון מברץ היות המזון המזון ל"ב"ב היות היות המזון מברץ היות המזון ל"ב"ב היות המזון ל" וטעים ומניחו לבהמ"ז הואיל ומטי זמן בהמ"ז משא"כ לב"ה אף חוך סעודה כן יע"ש בנמרי ועמ"ב אי"ה במ"א אית ב' מזה . בוב האיתי בי"ל דמה בכהב רב"י ותוך המזון לא ב"א לכם ולח פי׳ ולח חוך המזון הלח ה'פ דחלו בח חוך המזון והיה להם אף ב"ש מודים דמברך להם זכן פרי וכח תוך המחון הנת הפ דנהו כבו חוף הנחוף היה היה בתרב מ"א ב' בשם בהמ"ז רק בלא היה להם חוך החזון הובר ב"ב ושבעת זו שתיים כמה שכתב מ"א ב' בשם הרשב"א ולאחר המזון רבותא דב'ש כב'ח אף לרש"י הלא ממ"ש רש" אם ה לה לא משמע כן והא דלא אמר דפליני בזה הי ושבעת שתייה דמ"מ לריך להמתין עכ"פ לערך שם שעות דלמא יודמן ליה כום בהמ"ז עסי' קפ"ב ס'ח . וירחה דכום בכר לכ'ע שוההו קודם בהמ"ז עסי' קפ"ב ספיף ב' בהג'ה בזה וחי"ה בקפ'ב יבוחר עוד בזה : (ד) לפגי עפ'ז יין לפני המזון בח לפחוח המעיים וחשיב לשתוח כמן לחחר המזון וכחוך הסעודה רק לברוח עחום' ורח"ש ברכוח מ"ב ב' . וקבע הוא ל'ד דאפילו בחול נמי תוך המזון שוחה יין ודוקא לאחר המזון יש <mark>חילוק בין</mark> שבת וי'ש לחול (עיין בטור) משא"כ חוך המזון אף דהרא'ש לא למדה רק מק'ו כן הוא . ומיהו

שבם זי ש לחול (שיין בשת) משח כ מון המחן חף יהמים של מו מחים לק קוד ב מחי. ומהה דוקה כבשותה במקום אהד אבל שימי מקום לריך לברך הוך המזון עיין ברכות מ'ג א' הום' ד"ה בא ואי"ה במ'א אות וי"ו ועבי' קע"ה. וע' ברכות מ'ב חום' ד'ה רב בבת: (ה) של קידום עע"ד דאין קידום אלא במקום סעודה פייך לסעודה ופיסר לתוך הסעודה והבדלה אע"ג דל"ם לסעידה פוטר ועב י וכוסקים דקמיל דלית דוקא יין קידם המזון דחבוב דבא לפתוח המעיים ולבתוח פוטר בתוך הסעידה ולאחר המזון אבל יין קידום דאין בא דהשוב דבח נפחוח המעיים ובבחום פופר בחיך הסעידה ונחהר החזון חבל יין קידוש דחין בת לבחות אימא לא קמיל דאדרבה דמלוה חשוב יותר וזה כוונת הפ"ז ומ"ש לענין ברכה אחרונה עסי רל"ט ל"א בקודם הנפילה אין פוטר חוך המזון יברך ברכה אחרונה אבל לדידן ספק ברכוח להקל ולא יברך ברכה אחרונה על הבדלה ופוטר יין שבתוך הסעודה : (ו) לא עפ"ז בל מידי דלייל־ לריך לכרך בחחלה ועסי ר'ו ס"ה אי"ה שם יבואר ועסי קע"ז ס"ה: (ז) רמו שימין עפ"ז עסי קס"ט בפ"ז אות ז" אדם חבוב החמא אות ק"ח יע"ש ועמ"א בקס"מ

ו' בדעתו על הספק אי מהני ומהא דכום ניפואין מבמע לכאורה דלא מהני דעתו על הבפק ושוב ראימי בק"ן אות ז' תיקן זה וז'ע ואי"ה שם יבואר בזה : (ה) ואף יין טט"ז אבל באר הגולה זיין באות נו"ן הרשב"א בשם הראב"ד בשם י"מ טב"י וב"ח דקובע ברכה לעצמו דשחיים הגולה ציין באות נו"ן הרשב"א בשם הראב"ד בשם י"מ עב"י וב"ח דקובע ברכה לעצמו דשחיים ואכילה ב' ענינים הם אם כן ה"ה כל המשקים. ולני"ז לעעם א' רק במים הספק ה"ה שכר מעטרק"א (או רעטשק") יש ספק ועמ"ש אי"ה באוח ני": (ע) ישב עט"ז וא הבינוחי זה דאפילו נימא דאין בהמ"ז פוער בנ"ר שלפני המזון מכל מקום אין מחויב לברך מיד בנ"ר וימחין קודם בהמ"ז ויברך בנ"ר במקומו ועוד דכל דבר הון מפח אין לריך ברכה במקומו דוקא עשי קע"ח ס"ה ועמ"א כאן אות י"ד דל"ע אם יברך בנ"ר קודם בהמ"ז. ומה שבתב בסם האר"י ז"ל ע"ם בהכרם דאיך ישתה פחוח מרביעית ויברך תחלה וסוף דפחות מרביעית אולרן לברך מ"ד חלהונה ול"ל ולא בסוף ופ"א שהה רביעית ופרך בנ"ר קודם ואחר כך בסעודה הולרך לברך מחלה כי בסיק ועסר לו בלא היה רדי או בלא היה כדי או בלא היה כדי מדו בנ"ר מוד לו בכר בנ"ר מוד הוברך בנ"ר מוד במוד ברו"ד מד" כ"א קודם בהמ"ז ולא הוי לריך לכרך חחלה בחוך הסעודה ויותר י"ל דסובר ג"כ כמ"ש הר"ב בהניה וברכה לבטלה בניה כי בהמיז בוטרתו וכבטל המחור עמ"א ייד : (י) החבובהג עט"ז ובקע"ו אוח ד' ברכה אחרונה אין לריך יע"ש ועמ"א אוח י"א מזה דספק הוא בחוך הסעודם יע'ם: (יח) דלא עס"ז ברכות מ"ג ח' וע' מור משמע אף לכסחלה ינא בלא אמן אלא שבלאים

נותנון לו דבר מועם אפ"י און בו רוח וקיוהא עסר קס"ם כמ"א א". והיינו מכל מין ומין וזהו סדת חסידות ביותר ואם משייר בקערה אח"כ מכל מין ג"כ קצת הסידות עיין סר קס"ם בפרישה אבל מדינא משייר בקערה כדי צורכו ממין א" די ועסר קס"מ מות: (מ) מערה עמ"א בתוספות עירובין ג'ג בי דיה משירון יד. צמים בטין אי דעסי קטים מוזי: (ש) סטוד וו משירון במעשה עירובין ג'ג בי דיה משירון ג'ע שטירון במעשה קרירה שנראה כרעבתן ואין משיירון במעשה אלפס סיני מינון ודבר חשוב וקיל אין נראה כרעבתן וויג בחופך רשיל משיירון במעשה אלפס שההו מיירת מישאים במעשה קדירה לציין ומדרך ארין הוא ולא מיירו להניח לשמש. ועדעי שההו מיירת במעשר אבל א'ל הביה וגדול אף ג': (י) בעל הבית יעשה עמ'א ויתיב אפוריא לאחר הפערת באפשר אבל א'ל הביה וגדול אף יל. () ביל הבול הכל לביל היום אל היום אפוריא בהכרח משום בעד אבל אל דביה הגדול אף בכסת והדרה יעשה מיד דאיכ כי יתיב אפוריא בהכרח משום בעיה וגדול משי שאלו אחים מים קבלת לכוס כר אלא יתיב אפוריא לאחר שהפצירו בו משום מיש בעיה עשה לאחר הפצרה וקבל בחד זימנא כוס עיב מאין מסרבין ובנסות ושררה אף בעיה וגדול דוקא לאחר הפצרה ועמיש בסיז אות ביל אות מיד מוה. ועא'ר אות מ' ובמהרש'א דיש לומר יתיב אפוריא מיד כל מ'ש בעיה עשה מיד אין ראיה אבל אם נמבר מיד יעשה או אין מסרבין לגדול ואפשר בתואל היה גדול באותו זמן אין ראיה אבל אם נמבר מיד יעשה או אין מסרבין לגדול ואפשר בתואל היה גדול באותו זמן כמשמעות במדרש אפר לא אוכל כי ירא שמא יאמרו לו ומוכרח לקיים ד"א אבל בעשייה בלא אפירה א"צ והמעם שאם לא אוכל עיין הרמ"א שם בפירוש התורה: (ימ) משום רבית עמ"א עשה כלומר כי במור כתב דרך רבית ובמ"ש הב"י דלאי רבית הוא דאין מתכוין בשעה שהאכילו ראשונה לכך והר"ב דכתב דאות ביה רובית הוא ל"ד וב"ד קס"ב מ"א בהנ"ה אפ"י ללוות כבר בככר נהגו לכך והר"ב דכתב דאית בית ריבית הוא ל"ד ובי"ד קס"ב ס"א בהנ"ח אפ" ללוות ככר בככר נהגו להקל עס"ו ז': (כ) פרוסה עס"א ב"ח עיין שם שמא תשפוך מח שבקערה עיין שם על גבי הקערה להפך אותה כי מאוסה שם ונדבק בלחם ובלבוש על גבי קערה ושהפרורין יפלו לקערה כי ממחה להפך אותה כי מאוסה שם ונדבק בלחם ובלבוש על גבי קערה לבדו גמי לא. והא דטקנח בפרוסה וואכלנה הפיוסה דאל"ב הוי ביווי אובלין עס"ק ע"א: (כא) וותן עס"א עס"ו אות מ' כתב דאפ" להניח על השלחן לא ישתה חבירו יע"ש: (כב) לא עס"א צ"ל לכאורה לא ב"י יע"ש. ובלבוש פי שמא יתקלקל מנה אחר ווצמרך לזה ולב"ח קלקול היינו שיתקומם הבע"ה עם אירח. ווהא דמשמע אחר כך מותר ובין עבדו שאין משמש או מיירי כאן לאחר ששבע האורח מותר (וקודם ומיד אפר בסעדה דמותר ובין עבדו שאין משמש או מיירי כאן לאחר ששבע האורח מותר (וקודם ומיד אפר בס"מ בשאין כום ביד בע"ה או אורח כול ליתן לשמש פרוסה או בנבל רשות אפשר דכום בידו אין ליתן. ו"ל לשמש של אורח קאבר דאורחים יכולים ליתן זה לזה ח"ה אפשר לא לשמש ומשרת שלו מ"מ אין נראה לפרש כך. עס"ש א"ה באית כ"ג: (כג) אורחים עמ"א לשון הרמב"ם (פ"ו מה"ב ה" מ"ט להרמב"ם) וכונת האדון ז"ל דל"ק מקס"מ ס"א לא יתן אורח לשמש כ"ו שכום כוי הא בלא"ה אטור תיר רשם וכונת האדון ז"ל דל"ק מקס"מ ס"א לא יתן אורח לשמש כ"ו שכום כוי הא בלא"ה אטור תיר רשם וכונת האדון ז"ל דל"ק מקס"מ ס"א לא יתן אורח לשמש כ"ו שכום כוי הא בלא"ה אסור תיר רשם וכונת האדון ז"ל דל"ק מקס"ם ס"א לא יתן אורח לשמש כ"ו שכום כוי הא בלא"ה אסור תיר רשם כך. עם שיה הבאית כנגן (כנ) אורחים עם איטון הרמבים (פזיכה ב היי מים ההרמבים וכדונה האדון ז'ל דל'ק מקס'ם מ'א לא יתן אורח לשמש כ"ז שכום כוי הא בלא"ה אמור תיי דשם בהביא הרבה יותר מדאי דאם יתן יש והותר אבל ביים"ש חילק בין שמש דשרי כוי ועמ"ש באות כ"ב ועכ"מ שם דר"ל שמא אין לנע"ה יותר דאל"כ פשימא אבל ביש על השלחן הרבה שרי ליתן מעם אבל לא הכל ובהבי א"ש מ"ש רמ"א אבל בצמצום אף מעם אמור עא"ר אות כ"ב. ע"ין ב"י הצורחה יכולים ליתן זה לות אף שהכום בירו בשם דרר"י בקס"מ והביאו הר"ב שם מ"א בהנ"ה: הדאורחים יכולים ליתן זה לות אף שהכום בירו בשם דרר"י בקס"מ והביאו הר"ב שם מ"א בהנ"ה:

דאירחים יכולים ליתן זה לזה אף שהכום בירו בשם הרר"י בקס"ם והביאו הר"ב שם ס"א בהג"ה: קעא איתא בשבת עם"א וההיא דאין מנקון ידים ביין היינו כשיש לו דבר אחר לנקות הא לא הא בשבת עם"א וההיא דאין מנקון ידים ביין היינו כשיש לו דבר אחר לנקות הא לא שר לצורך האדם ומב"ח פיף מיף אי משמע דוקא היכא דיש מצוה או קדושה ולוה כתב דכל שעושה לצורך גוף האדם ליכא הפסד וביזוי: (א) ואין עס"א וכ"כ המ"ז אות ב'י. עי"ד בהנאה כערלה וכ"ה אסור לבזות אותם להשליכם לפני חתן וכלה לשמוח בהם במקום מים ורפש בהנא ליגור נתנו ועוד שאין נהנה מנוף הפרי מ"ם בייוו איכא ולאו משום הפסד אל"ג דמצות לאו ליהנות נתנו ועוד שאין נהנה מנוף הפרי מ"ם בייוו איכא ולאו משום הפסד במובה כו ומצוה לשורפן אבל לא לבותם. אוכלן נגעו ביה אלא אבור לבזות אוכלין לבעם בסובה כו ומצוה לר"ם אותי "מ בארנו כדאבון כאן. ומאן דחו א"מ בארנו לימיש בם" מ"ב בפ"לן ובמ"ז כאן אות נ" מוה: (נ) והמדקדקים עמ"א אם אין ראוי לאכלה מותר לשמש בו מעשה עין כ"כ ז"ל: (ד) שנמאסים עמ"א. יש מקומות משליכין בש"ת תפוחים במקום מים ורפש ולא יפה הם עושים וגלומקאות אסור אע"פ שאין נמאסים עיין אות ב" במ"ז במקום מים ולפה ביונתן וירושים בי"א ווי לבוש: "פרבם משלו ב"ב ק"י תים ד"ה נשים בערוף ערך מש וכ"ה ביונתן וירושים בערכות ע"ש במ"ז אות ב" במ"ז אות ב"ב פ"ז ובזה מתורץ מ"ש במ"ז אות ב" ב"ל וימושין ית ביתא ע"ש:

קעב (א) בולען עמ"א לשון הרא"ש ברכרת נ'ב' בשם ר"ח ובזה מתורץ מ"ש בס"ז אות ב' ע"י הרתור ואפשר הר"ח מודה להרא"ש כל שנוכר בעודו בפיו הוי תו עובר לעשיתן אלא רמשקין תו איפסלו ולא ראוין לברכה: (ב) ראשונה עמ"א ביש שיעור ופשום הוא עב"י ובכ"ם ים שקור ומשום הוא לבוכור (ב) האשונה כם א ביש שיעור ומשום הוא לבי י ובכים מיתור ומשום הוא לבי י ובכים פלח הי"ב מה"ב: (ג) וי"א עם"א מ"ש זי מנינים י"א דהוו ד"ת איה יבואר בה"ב ומ"ש מים ושאר מינים י"ש מרווקת הי"ב כל מה"מים ובך? מ"ה בתים ד"ה ר"ם וצ"ע דמאחר שאנו פיסקים דמברך בנ"ר על הכל לא מיחשב לס"ם רק הספק נדרבנן וספק אחר די: "ענג פינה עם"א בי"ר פ"ח ופ"ם יע"ש ומ"ש במפה הדשה כן כתב הדרישה אבל במפה לענג דיני בשר וגבינה עם"א בי"ר פ"ח ופ"ם יע"ש ומ"ש במפה הדשה כן כתב הדרישה אבל במפה

קענ דיני בשר 'וגכינה עם'א בי'ד פ"ח ופ"ם יע"ש ומ"ש במפה הדשה כן כתב הדרישה אבל במפת יושבינה אסיר לאכול אח"כ עליו בשר או לחיפוך ועב"י בשם רבינו קלונימוס ורבינו יהודה ודיעבד אין לאסור דרש"ל רוצה לתתיר אף לכתחלה עין דישה. ומ"ש עוד דלא קיי"ל הכי בי"ד צ"ב ס"ח יע"ש וא"כ לא בלע השלחן כלל לכתחלה מקערה ומ"ם י"ל לכתחלה כתב שם דיש ליוהר ה"ה כאן ואוסרת כלומר ומב"ת כ"ק בשלחן והעד מדלא אמר נאסרת ושלחן זכר: אם היה על השלחן גבינה בעין והעסידו קערה חמה התבשיל שנקערה נ"ק כ"ו וגבינה ואסרת המשלח שנקערה נאסרת וגבינה י"ל השלחן גבינה בעין והעסידו בלע מכלי בלא רוסב א"י יותר מכ"ק ע"ד ק"ה בש"ך כ"ג ויש לומר כשהכלי ריקן משא"כ כאן שיש רומב בתוכה ואם נאמר דאדמיקר בלע בעין לא מפלים הכלע נ"כ מותר יכם מש"ל כאן שיש רומב בתוכה ואם נאמר דאדמיקר בלע בעין לא מפלים הכלע נ"כ מותר יכם מי"ש ונמנעים דיקא בהמאה מכשלים אבל לא בחלב מהנים ושני ע"ש: (א) דעשה עם"א באח"ע קנ"ו לא בחלב יע"ש כש"ו ב"ל קמ"ז כתכ הר"ב הג"ה דאין לחוש לזה ממעם מ"ד דוקא לצלות יחד אסור לו אכלן זא"ז יע"ש במ"ז ועם"ש כאן א"ה בששכצות זהב בזה: (ב) מהיסח מ"ב דוקא לצלות יחד אסור לו לאכלן זא"ז יע"ש במ"ז ועם"ש כאן א"ה בששכצות זהב בזה: (ב) מהיסח מ"ב"ב אות ד"ב פילות לנס"י ולתכלה ע"ל של לחרה אבל ברכות כשירות כן כתכ עמ"א דמתם יה"ם פילות לנס"י ולתכלה ע"ל א הקשה דבאמצעים ליכא מים מפאים כלל רק נצ"ב, אות ד" ובקנ"ח אות מ": (ג) וחוץ עס"א הקשה דבאמצעים ליכא מים מפאים כלל רק מ"ב"ב אות ד" ובקנ"ח אות מ": (ג) וחוץ עס"א הקשה דבאמצעים ליכא מים מפאים כלל רק

עמ"א דסתם ירים פסילות לנס"י ולתפלת עכ"פ לכתחלת יש ליותר אבל ברכות כשירות כן כתב בצ"ב אות די ובקנ"ח אות מ": (ג) וחוץ עמ"א הקשה דבאמצעים ליכא מים ממאים כלל רק לנקות ידיו א"כ למה לי ניגוב ויש לומר משים מיאום כמ"ש שם אות י"ח: (ד) דוקא עמ"א דאמצעים כאחרונים בכל משקן (חסר בדפים כ"ף הדמיון) ועש"ך י"ד מ"ם את י"בידון לתקל באמצעיים דוקא מים וכל קשח לא היי קיונות ול"ד "שערי באמצעיים בי"ד כאו"ר כאן אות י"ב דרשב"א כאמצעיים דוקא מים וכל קשח לא היי קיונות ול"ד "שערי בשא"ל לרודן עסי ק"ס פ"ב: כמעכיית דגם ראשונים מותרין בכל משקין משא"כ לרודן עסי ק"ס פ"ב: דאין מכדילין על הפת ומקדשין על הפת עין ב"ח ודרישה: (ב) מניחו עמ"א לא הבינותי זה דלכאורה הקשה על תר"ב למה שתיק כאן מאחר שפובר דשבעת זו שתיה ובאמת הבינותי זה דלכאורה הקשה של ודא"ד הלכה דשבעת כרי שביעה וכוות מדרבגן ובפסימן קס"ו ע"ש ומ"ם וכ"ד ואיתי שהקשה שפיר דגם בהט"ו אין משן כום כ"א להירות בעלמא כבס" קפ"ב בוא" מ"ב"א ת"כן בוח דקשה למה השמים המחכר דין המשגה ברכות מ"ב או"ה בקפ"ב יבואר עוד" במ"ב את ת"כן בוח דקשה למה השמים המחכר דין המשגה ברכות מ"ב או"ה בקפ"ב ובואר עוד. (ג) אם עם"א תיקן בזה דקשה למה השמים המחכר דין המשנה ברכות מ"ב אי ופלונתא דאמוראים שם ב' דיין לפני המזון פומר לאחר המזון בשכת וי"ם דוקא וכמצוי אפילו בחול ווין שבתוך המזון אין סומר לאחר המזוז והמור הכיאו :המחבר השמיםם ומביא רק דברי דתום' ורא"ש ותר

32

רלאחר המזון אין מצוי בינינו כמו שכתכו התום שם מ"א כ' ד"ח הלכתא ובקע"ו ס"ב דאין מושכין ידיו הוי הכל תוך הסעודה מש"ח השמיםם המחבר . והב לן ונבריך כבס" קע"ם אפי בירך על לפני המזון צריך לברך שנית דנמלך הוי : (ר) יין של קידוש עמ"א דל"ד תוך המזון ה"ה לאחר המזון פומר וכן כתב המיז אות ה' והה"ר כ"ב ברכות מ"ב ב"והב"ח נסתפק והניח בצ"ע דמשמע ממור דקירוש דוקא תוך הסעודה פומר לא לאחר המוון ולפ"ז בהבדיל קודם נמ"י יש לומר הוי מ"ם לאחר המזון ונ"מ בסעודות גדולות (עס" קע"ז במ"א אות ז" אבל דעת הראב"ד גם כן כרשב"א שם לאחר המזון וג'מ בסעודות גדולות (עסי קע"ז במ"א אות ז' אבל דעת הראב"ד גם כן כרשב"א שם מדרחיק בחול במצוי יין יע"ש): (ה) יין הבדלה עמ"א המחבר לא ביאר כ"א דקירוש אף קודם שגמל ידיו פומר תוך המזון דשייך לסעודת דאין קידוש אלא במקום סעודה ולזה מודים התוסי ברכות מ"ב ב"דה ורב ששת מהראיה ע"ם ק"א ד" אמר ידי יין יצאו בקידוש בבה"כ ע"ש אבל ברכות מ"ב ב"דה ורב ששת מהראיה ע"ם ק"א ד" אמר ידי יין יצאו בקידוש בבה"כ ע"ש אבל דיין לפני המזון מש"ר מורם" שם היינו בקידוש) ומה שכתב כ"מ בסעף ז' אות מ"ו וצ"ע דשם מכוין ע"כ אבל בסתם אימא לא ומי תע"ד ע"ח כאן ותע"ד מדאין מברכין על כום שני ברכה אחרונה ופוסר יין שבתוך המזון אפ" קודם נמ"י ייש ומיהו כים קידוש לא ספר תוך המטון וא"ה בתע"ד יבואר עוד לא ספר תוך המטון ה"ה דאץ פוסר תוך המון דק כום שני ברכה ראשונה דאין מתכוין בקידוש כ"א על מיו וע"ש באות שאח"ז א"ה : (ו) נמ"ר ווע מ"ש באות שארו א"ה : (ו) נמ"ר פוסר תוך המזון והבדלה ויין שלפני המזון דוקא אחר נמ"י שום מדבריהם דקידוש אף קודם מ"ר פוסר תוך המזון והבדלה ויין שלפני המזון דוקא אחר נמ"ר שום מדבריהם דקידוש אף קודם מ"ר פוסר תוך המזון והבדלה ויין שלפני המזון דוקא אחר נמ"ר און מוד מש"ר לחלק בין קידוש אפ"ר שיש חילוק ב"ן קודם נמ"ר דהוי הפסק משא"כ לאתר נמ"ר אין פוסר מצוה הוא לא לשתות וקידושים הוי צורך סעודה ע"כ לחלק) ו"א הבדלה אף אחר נמ"ר און פוסר דמצוה הוא לא לשתות וקידושים הוי צורך סעודה ע"כ לחלק) ו"א הבדלה אף אחר נמ"ר און פוסר דמצוה הוא לא לשתות וקידושים הוי צורך סעודה ע"כ לחלק) ויא הבדלה אף אחר נס"י אין פוטר דמצוה הוא לא לשתות וקידושים הוי צורך סעודה ע"כ כתבו דיבדיל קודם נס"י (ומ"ש דאו מברך ברכה אהרונה כתבנו בחידושינו דמשמע טעמא יהבו למלתייהו וו"א יע"ש) ומ"ש דבהכי מיירי כו" והכי משמע מברייתא כיצד סדר היסיבה מ"ג א" דיין שלפני נמ"י אין פומר יין שלאחר נמ"י ולפ"ז מ"ש התום" מ"ג א" ד"ה בא דהוי שינוי מקום לקין עמיש ד'ה ורב ששת אבל ממיא משמע דלא פליגי והא דהוצרכו למעודה כ"ע מודים דהבדיל קודם גמ" פומר תוך המזון (וברצים במ"ז ה' המבדיל על שלחנו לדר עם"ו שם) ומ"ט התום' והכי משמע בברייתא היינו דדרכם היו לפני המוון אחר נס"י לשתת יין ומתני׳ בא יין לפני המזון נמי בהכי מיירי וממ׳ש התוס׳ ד׳ה בא דכ׳ש יין שלפניו ומאי יהוגני בא יו לפני מוחחן נמי בהכי מידי וממש שיתווס דיד בא דכיש יון שלפנין ומאי כיש דשאני קודם נמיד שם דקבע מהני ועאיד ר ולמיש איש. והמחבר חשש לדעת התום ולא ליא: (ז) ומושימין עמ'א דליד בב'א דאיכ דעתו על כלן אלא כל כוס אחר שבירך על האי: (ח) דבית פומרתו עמ'א העתיק דברי הרא'ש בפסחים ק'ג דהיי כבאי' תוך הסעודה מחמת הסעודה משמע לאחר המזון אף חשיב כבא מחמת הסעודה צריך ברכה לפניהם ולאחריהם כבסי קע'ז ס'ב יע'ש וכ"מ במור וכמו שכתב הב"ח וכן כתב הלבוש מ"ו בהריא ועאדר "ב ועמ"ש א"ה באות מ" מזה: (מ) שלפני עמ"א הרא"ש פסחים ק" וק"ו יע"ש ולמ"ש באות ח" צ"ל דלפני המיון עדיף מלאת ה המון דלאחר המיון לרא"ש מברך ברכה אחרונה ולפני המיון בהמ"ו פוסרתו. ומ"ש וא"ת הא מסעד סעיד מ"ם וצ"ל א"ג והוא עוד תי", וכן כתב בס" תוספת שבת בהגהותיו והוא תירוץ הרשב"א ותר"י ברכות מ"א ב" גבי דברים הבאים לאחר הכעודה החמרא סעיד ואף על דמובא גריר כבס" תע"א לים ובהמ"ז פוטרתו . ועס" קע"ז במ"א ו" תמרי נמי בהמ"ז פוטרתו ובר"ח ס"ז ומ"א אות כ"ה ולפ"ז מה שכתב אפ׳ה יין ותמרי אין מברך ברכה אחרונה ושאר משקין באמר הב ונבריך צריך ברכה א׳ וב׳ ויראה אף קבע על היין ושתה גם שאר משקין דמברך ברכת בנ׳ר אשאר משקין אע׳ג דברכה אחרונה של אף קבע על היין ושתה גם שאר משקין דמברך ברכת בנ׳ר אשאר משקין אע׳ג דברכה אחרונה של כמ׳ ברכות ל׳ה ב׳ משא׳כ שאר משקין והנה הא דאמרו ברכות מ׳א ב׳ יין קובע ברכה לעצמו יש הרבה פירושים ואעתיק שלשה מהם א׳ פירש׳י פירוש כו׳ ב׳ פ׳׳ התוספות שם בשם רשב׳א דגשתנה לעלויא בברכה וייא הואיל ומזכריים גפ׳ן בפ׳ע וכל הפירות שם העץ (עמ׳ז א׳ מדיימא נשתנה מ׳מ לא פורמין כמו שם הגפן עין פרישה) והנה תוך הסעודה יין ברכה אחרונה פומר בהמ׳ז דקידוש אין קובע ברכה לעצמו ואף אירומין יש לומר דישתה רוב הכוס פחות מרביעית. בהמ׳ז דקידוש אין קובע ברכה לעצמו ואף אירומין יש הגפן קשה ברכה אהרונה נמ׳ ומש׳ה הרשב׳א בחירושיו לשימתיה ברכות מ׳א ב׳ דחמיה סעיד אבל הלביש בס׳א כאן נראה מטרומה הרשב׳א בחירושיו לשימתיה ברכות מ׳א ב׳ דחמיה סעיד אבל הלביש בס׳א כאן נראה מסרובה הרשב׳א בחירושיו לשימתיה ברכות כון בע ברכה לעצכו על הגפן לכן פירש דבהמ׳ז חשובה בהמ׳ז חשובה בהמ׳ז אמאי פוטר הא ברכת יין חשוב וקובע ברכה לעצכו על הגפן לכן פירש דבהמ׳ז חשובה בהמ׳ז אמאי פוטר הא ברכת יין חשוב וקובע ברכה לעצכו על הגפן לכן פירש דבהמ׳ז חשובה בהמ׳ז אמאי פוטר הא ברכת יין חשוב וקובע ברכה לעצכו על הגפן לכן פירש דבהמ׳ז חשובה בהמ׳ז אמאי ב׳ח ע׳ש ראוי לפפיר מעין שלש דרבנן (לרעתו ז׳ל בר׳ח ס׳׳ז. משא׳ב המור בר׳ם מינו שלש דרבנן (לרעתו ד׳ל בר׳ח ס׳׳ז. משא׳ב המור בר׳ם מינו שלש דרבנן (לרעתו ז׳ל בר׳ח ס׳׳ז. משא׳ב המור בר׳ם מינו אפ׳ה יין ותמרי אין מברך ברכה אחרונה ושאר משקין באמר הב ונבריך צריך ברכה א' וב' ויראה שהוא דית יעיש ראוי לפטיר מעין שלש דרבנן (לרעתו ז'ל בר'ח סי'ז. משאיב המור ברים סובר כפי רשיי) ולפ"ז יל באכל שיעורא דרבנן ומברך בהמ"ז י"ל דאין פומר של יין ומידו ייל הואיל ובהמ"ז ברכת התורה ניתקנה חשיבה יותר מעין שלש ועמ"א קע"ז א' דבאין קובע סעידה על הפת יברך עליהם משא"כ ביין ותמרי אם אכל כזית פת בהמ"ז פומרן מברכה אחרונה: זכרש המ"א מתוס' פסתים ק"ג כ' ד"ה אלא (ס"ם ק"ג) ופירש בכווגתם כמ"ש בחהיר ברכות מ"א ב': (') עס" רצ'ם עמ"א ברצ'ם ס"ח יע"ש במ"א י"א וס"ו זיין וכמו ש"א בס"ו שם דאין הבדלה פוסר. יין תוך המזון וכאן ולאו בס"ד ומיהו אין תלוי זה בזה ואי"ה שם יבואר. עוד: (יא) לפי עמ"א לבוש קע"ו יונחון לבא, ילא בטד ומיהו אין תנוי זה בוה ואיה שם יונחב עדר (יא) לפי עמד לבוש קעדן מכבילי, פת בייש ופת עיקר ואין מברכין על הייש ברכה אי ועמ"ז אות "י כאן ובקע"ז אות "י כאן ובקע"ז אות "ר בדכה אהרוגה על ייש אין כברך אם שותה קודם אכילה (ה"ה תוך אכילה) משמע לאחר אכילה לעכל מברך בנ"ד אף לדיון דייש אין משתיית המשקין ומ"מ בשתה פחות מרביעית מייש לצדר ולומר שמא א"צ ברכה אחרונה על יי"ש פחות מרביעית ואף למ"ז בסימן ר"ץ מ"מ לדיון חשוב הכל הוף המעודה ואף דליש המעם וא"ה בר"ץ יבואר עוד. ועס" ר"ב במ"א אות ג" דשורה פת ביי"ש קודם אכילה פוסר המוציא ליי"ש ולאחר האכילה מברך על יי"ש והזה אם לא בירך על הפת כ"א אוכל שאר דברים הדין כך ע"ש בזה : (יב) בסבת הפת עמ"א ועסי קע"ו בס"א אות א" וא"ה שם יבואר : (יג) בכל פעם עמ"א לאפוקי מלבוש ואפשר להעמיד בלבוש כמ"א ומ"ם אות א היה זה שם יבואה בלצו בכל פנט עם א לאפוקי מיבוש האשרה להעפיר בלבוש במיא ומים אנן קי"ל כדיעה אי כמיש רמ"א ומי שיש לו יין תוך הסעודה יברך על היין ופימר כל משקין א"ר ב"ל (יד) קודם נמילה עמ"א האדון ז'ל הוקשה לו לכאורה המחבר אחז החבל בתרין ראשין דבקס"ו מ"א רק מוב ליוהר ולמה זה כתב כאן קודם נמילה דרא"ש למעמיה בקס"ו וכמ"ש ב"י כאן אבל המחבר היה לו לפסוק קודם המוציא לצאת ידי התום" ברכות מ"ב ב" ד"ה ורב ששת דקודם נמילה לא מסר תוך המון לוה כתב דמחבר לא חש כלל לתום" שם וכמ"ש באות ה". וכתב המ"א מיחה ברוויות חובר מיחו ביותר ביותר מ"ל מיחה ברוויות מותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות מותר ברוויות ה" מותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" מותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ביותר ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ה" ברוויות ברוויות ה" אם שתה רביעית קודם המון צ'ע בברכה אחרונה דלמ'ד שאר משקין תוך הסעודה א'צ ברכה א' וב' י'ל לפני הסעודה צריך ברכה אחרונה דל'ד לסעיף וי'ו אות מ' יע'ש ומ'ש ברצ'ם ס'ז לכאורה ס'ח צ'ל וע'ש אות י'א ומיהו ברכה אחרונה א'צ מיר כ'א קודם בהמ'ז נמי שפיר דמי (מ'ש למ'ד

אשל אברהם

ממויב לע אמן ועסי' רי'ב ס"ב ורע"ו ס"ב ולדיעה א' לא מהני סברי וי'א דא"י בברכת חבירו עסום' מ"ג ד'ה הואיל וב"י כאן אס כן ראוי שלא לגאח אלא כל א' יברך לעצמו לגאח כל הדיעות אבל ודאי המנהג כרמ"א . ע' לביש כתב שאפשר לומר סברי על היין ואח"כ ברשוח יע"ש עב"ח כברי מרגן (ורבגן ורבוחיי) או סברי מוריי אבל לומר סברי מורניי שאין זה חיבה יעש . ע' איר אות ט'ין י'ז י'ח לדיעה א' יש לברך בלחש חוך הסעודה שלא יענו אמן כששוחה כוס מברך תהלה ויטעום מטט אחר כך יאמר לחיים וכדומה דכבוד שמים עדיף וי'א דכ"ה גדול הוא יע"ם ומתעטש יש לומר תחלה ברוכים חהיו יאחר כך שי"ל תחלה לחיים

לישועתר חדה דנענה חחלה ועוד דהם התחילו יע"ם: קעה (h) ודוקא עם"ז הוקשה לו ז"ל מאהר דרבוחא דהמהבר שהובא השני בעוד נשאר מראשון אלמא דאי לא נשאר מא' והובא אח"כ הב' פשיעא דמברך העוב והא כת"ח כתב דמיפכח הוי רבוחה דל"מ הם נבחר כו' ובשלמה הי להו דס"ג הייתי הומר רבוחה דהמחבר אע"ג שהיו שחיהן בשעת פה"ג כו' ורמ"ת כתב רבותת אף ע"ג שלת נשאר משח"כ כשהן שתיים של השתון בשעת שה ג פים ג קמי גם על השובות ל נכרן הסוב ותשתת משה מו לכרך השוב דלא תקנו אלא כשלא היה על השולחן בשעת פה"ג הואיל וחשוב חקנו ברכח הטוב כו" משא"כ בזה ובט"ג כתב דיברך על ההכיב ולא להרבות בברכה הא אכור לעשוח כן וו"ל דה"פ אף אם ירצה לכוון שפה"ג לא יהיה קאי על הב" אלא דא"כ יהיה זרוך פה"ג והטוב על הב" וצ"ע ובאות ד' בט"ז ובמ"א ב' מבואר כן דאם עבר ובירך על הגרוע פה"ג דיברך הטוב אחר כך יע"ש . ועמ"ש אי"ה עוד מזה לקמן : (ב) שהרא עט"ז ר"ח סובר גרוע מעט אפ"ה הואיל ומין אחר מברך הטוב ובגרוע הרבה אף לר"ח אין מברך הטוב והט"ז פסק דגרוע מעט אין מברך הטוב אא"כ ספק מברך ולר"ח לבן אף גרוע הרבה מעלח הלבן מיחשב לגרוע מעט וא"כ קשה על רמ"א ותי" הט"ז דפסק כר"ת מטבס דברואת הנוף יותר חשוב מכל . אבל המ"א ג' פי" יותר גרוט מראשון ומעט הוא לא הרבה וכ"כ א"ר אות ה" יע"ש ואי"ה יבואר במ"א : פי׳ יותר גרוע מרחשון ומעט הום לק הרבה וכיכ חיר חוח ה׳ יעיש וחייה יבוחר במיח :

(ג) תוך עש"ז ע׳ ב׳י ובקה'ד סי׳ ליך מזה . עב׳י וב׳ח מהא דרבי מברף על כל הביח
מפמע אף שיש הרבה מיני יינוח מברך ב׳׳פ הטוב והמטיב ומסתברא לי דוקא כשלא היו
כולן על השולחן בב׳א אבל כשבירך הטוב היו כולן על השולחן ברכה א׳ לכולן ואף בפה׳ג
הטוב מברך כשביהן על הבולחן כבס׳א דב׳ ברכוח הלוקוח הן משא"כ כאן ועא"ר אות ז'נ׳ע : (ד) ועל החביב תחלה עש"ז וכ"כ המ׳א אות ב׳ עמ"ש אות א׳ . וכבר כהב באות א׳
דרמיא מיישב ס׳א וס׳ג וב׳ח הי׳ דעבר כו׳ אבל הט"ז ז'ל מי׳ דבס׳א במסופק וכאן בידוע שהוא
גרוע . וחראה מלשונה הלח דדבר חממה דרבר אביר היי מה ביל מדיב הביא על בדרב הפור הב׳ מברי ברבר בפור אב׳ בדרב בפור אב׳ בדרב בפור אב׳ בדרב בפור אב׳ ברבר בפור בב׳יר ברבר ביו ברבר בפור אב׳ דברי הטור אבל המרדכי כהב כו' ההלים דחלוקין המה ולמה זה בש"ע חזר וכתבם בס"א וס"ג וע"כ הזרה יש כאן וזה דוחק ע"כ כתב דהטור כתב אפי" שתיהן לפניו ופי" רשב"ם דוקא בידוע שא" השוב יותר והחום" אפי" במסופק ולרבב"ס ודאי חולק אמרדכי ומיהו הטור סבירא ליה

וח"כ ספק עדיף בודחי בהיו בתיהן לפניו ולרשב"ס ודחי עדיף כדחתרן . ואם ידוע ששניהן שווין אין מברך העוב כו' כ'א בסתס:

קעו (א) שדיבקס עט"ז דקדק מסחמא אין בהם מואר לחם כמו מלה טחונה ומדובק
בדבש דמברך במ"מ עמ"א א' . אי לאי דמסתפילא מהבראי וכיש מרבוחיי הייתי
אומר הבילא פירורי לחם על ידי מרק וכ"ש קניידליך והרימולי"ך המבואר בסי' קס"ח כשיף
י' ומ"א כ'א היימי אונים על ידי מרק וב"ש אי בירך הזן ילא דיעבד כבסי' ר'ח ס"י על יין
י' ומ"א ב"לא בהון ובמ"א כ"ה רייסי של ועלוי אחרילא בפת משא"כ הבילא פה הוא מעוקרא. ועמ"א קע"ו אות הו"ז. שוב ראיתי דשפיר עבידנא דמסתפינא התוס' בברכות מ"ו א' ד"ה בירך על הפת ממרולת לשונם דברים לאחר המעודה טעונים ברכה לפניהם ואחריהם אף שפירשו

על הפנת מתוחת ושורם לכרים מנתת הפערה וחי"ה ובואר בקע"ז במ"ח ו" ור"ח בזה :

קען (א) ובסוף אוכל עתחם בת עט"ז הלכוש הוסיף על לכון המחבר ואם בתחלת אכילתו
מה"ם אוכל פת ודעתו שבסוף נמי לאכול עם פת כי". ומה שכתב דאליכ ואפילו לא
מה"ם אוכל פת ודעתו שבסוף נמי לאכול עם פת כי". ומה שכתב דאליכ ואפילו לא
יאכל אח"כ כו" דלא מהני כאן כו" היינו דכאן מיירי דקבע סעודה על דברים אהרים ובתחלת
אכילתו היינו מה"ם ובאאלע סעודה מיירי דאי קבע על הפירות אף ליש חולקין לתמן במ"ג כל באכל בתהלה עם פת די וח"ל שדעתו לכוף כו' היינו מ"ש דלא מהני כו' כלומר תקנה זו באמלע יאכל מעט בלא פת כ"א בקבע על שאר דברים ואז זריך החלה ודעתו על סוף עם פח אבל בקבע על הפירוח די בחחלה לבד . ומכלל דברי אתה למד שדין זה הם דברי הרר"י הובא בב" וכ"כ במ"א אות ג' ובאר הגולה אות ב' זיין הרא"ש מירושלמי וא"י דהרר"י הוח לזיין ומרא'ש ורבינו הטור משמע כל שתהלת אכילתו מה"ם בפת אף שאכל שוב בלא פת אע"פ שאין דעתו עוד עם הפת ללפת באו כמבואר בב"י ואפשר ממה שלא כתב המהבר ודעת"ו לבכוף ש"מ

הכרעם המהבר הוא קלם כרא"ש ול"ע ואי"ה באות ב' יבואר עוד וכאן אין להאריך : (ב) ואפיקו עש"ז לכאר דבריו ז"ל מוכרח אני להעתיק לבון העור וז"ל . וכחב א"א הרא"ש ז'ל יש להסחפק בקבע סעודה על הפירוח אם אכל מהן תחלה בלא פת אם יש לברך עליהם וסברא הוא שלא יברך עליהם דלדידיה הוי מהמח סעודה דעיקר סעודה עליהם אפי' מעט בלא וספרת האו שמח יכרים למדים האתלע מטודה ואין עיקר הסעודה עליהן אע"ם שמלפת בהן הפת פס . אבל כשמביאין פירות באתלע מטודה ואין עיקר הסעודה עליהן אע"ם שמלפת בהן הפת אם אוכל מעט חחלה בלא פת מברך עליהם . הרא"ש ברכות מ"א ב' לאחר שכתב כברא הוא הביא ירושלמי רב הונא אכל תמר"י עם פתא א"ל ר"ח בר אשי פליג את על רבך שבקינהו בחר הביא ירושלמי רב הונא אכל תמר"י עם פתא א"ל הם עיקר נגיסתי פירוש הם עיקר סעודה ואיך אניחם מזוכא ובריך עלייהו תחלה וסוף . א"ל הם עיקר נגיסתי פירוש הם עיקר סעודה ואיך אניחם

מזוכח ובריך עלייהו תחלה וסוף. ח"ל הם עוקר כעודה וחיף חיים מיח ציל וע"ש אות י"א ומיהו ברכה אחרונה א"צ מיד כ"א קודם בהמ"ז על הכל) ומיש י"ש פחות מרביעית למ"ד צריך ברכה א" וב" א"כ יברך בנ"ר קודם בהמ"ז על הכל) ומ"ש י"ש פחות מרביעית המעודה ו"א דייש שו"ל למעודה כלל א"כ ברכה אחרונה ד"בה ואף יש או משקין תוך למים המעודה ו"א דייש שו"ל במודה כלל א"כ ברכה אחרונה י"ש ומ"ש במ"ז אריה באות מ" (מ") אחד עמ"א בסימן קס"ז אות "מ" עיש" (חולק עמ"ז רי א"ד דכבר י"ש פחות מרביעית בע"ד במקם רשות משא"כ בחופה ועא"ד ר"ז דכבר עומדים ומכוונים ומ"ט קידוש והבדלה ג"כ עומדים ומכוונים. בברכת פה"ג לאחר המון דעת הלבוש יאמרו סברי תנו דעתיכם להפסיקם מפסוק יראו כו" ועא"ד דלא ראה שנוהגין כן יע"ש: "כ"ל למ"א במ"א בפסח משמברך פה"ג הו" במוסיף על הכוסית (כלא ברכה יכול לשחות כמה) וה"ה הסוב כשמברך הוי כמוסיף על הכוסית (כלא ברכה יכול לשחות כמה) וה"ה הסוב כשמברך הוי כמוסיף על הכוסית (כלא ברכה יכול לשחות כמה) וה"ה הסוב כשמברך הוי כמוסיף על הכוסית (כלא ברכה יכול לשחות כמה) וה"ה המוב כשמברן הוי כמוסיף על הכוסית (כלא ברכה יכול לשחות כמה) וה"ה המוב במ"ז אות ה" דלא עמ"ש במ"ז אות ה" לא עמ"ש במ"ז אות ה" לא עמ"א ב"ה" עב"ד ברכות פה"ג והמוב וע"ן אה"ע מים ומברך אלא בסתם ממ"לא בלבן די בגרוע מעם עש"ד ב"מ"מ במ"ז אות א" מות "ב"ל וכ"ב שמ"ז א"ר ד"משם נ"ץ וכ"כ המ"ז א"ב"ל הע"א הרבה דלדירן דגרוע משם אות הד"ב במקם שהחיינו ושמע אף שאצנו פתב במקם וא"ה וב"א שות מ"ב במ"א עו" שות מ"ב הו"א שות ב"ב"ל לא מסתבר וא"ב בר"א נמי ברך המוב וש"מ שהחיינו עדיף משא"כ שלא צוה וש שות ה"ב בר"א נמי ברך הוב וש"מ שהחיינו עדיף מברך בות לומר שות ב"ב"ל מה ב"א עו"א שות ד"ב בות"ל שות ש"ב ה"ל אות ב"ב ב"א עו"ד בות מ"ב וות"ל מהר ב"ב ב"ב מות לוות ב"ב ה"ב"ל על שלות ה"ב בורך על מה ב"ב"ל בור מות ב"ב ומ"א עו"ב בר"א נמי ברך הוב וש"מ שהחיינו עדיף מברך בות מבור ב"ב וות ב"ב בר"ב מוברן ב"ב מות ב"ב"ל בת"ב מברך ב"ב באן אלא דוה פעוד עוד עו"ב בר"ב מום בר"ך על מה ש"ל לועד ועב"ד בה"ב ב"ב"ל מברך ב"ב מות ב"ב"ל מברך ב"ב מות ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל מות ב"ב"ל ב"ב"ל מברך ב"ב מות ב"ב"ל ב

קעל (א) פירורי פת עמיא דהם עצמם מזון ועמי׳ קמיח אית כיב. ומה שצוה האדון זיל לעין בקשר הפרישת אות כ' ומיתו כשיש עוד יין בקנקן מברך על מה שיש לו עוד ועבי דדמי לגמר פעודתו הא כה'ג מברך:

לגמר פעודתו הא כה'ג מברך:

ואחר המוציא איך יברך על הפרפרת עיין פרישה . המחבר השמים פרפרת שלפני המזון פומר שלאחר המון פרושר מצוי בינינו ככסי קצו אין בסעודות גדולות ועיין צ'ק כיכ ומיש הרב בהג'ה פרפרת ומיק פרמרין זא"ז בלא פת מיירי וברכותיהן שוות דוקא במ"מ כמיש הלכוש וכן פרפרת שלפני המזון פומר לאחר המזון בשרת עיין שיג הביא איר ועב'ת . וערים פיד מה'ב הג'ה פרפרת ומ"כ פרמר משמע ממעם מפק ברכות להקל ואיכ לכתחלה חל יכוין שלא לתוציא וא'ז מלי הר'ב בהג'ה משמע אף לכתחלה ועאיר וצ"ע . וארה במ"ז כאן ובס" קע"ז בדברים הבאים הוף המשמע ממעם מפק ברכות להקל ואיכ לכתחלה חל יכוין שלא לתוציא וא'ז מר"ב בהג'ה משמע אף לכתחלה ועאיר וצ"ע . וארה במ"ז כאן ובס" קע"ז בדברים הבאים הוף המער המציח בר"ז מ"א יבואר ות:

(פרי מגדים ה"א) לג Pri Megodym Tom I. 33 ל

לסוף . משמע אחר מזונא קודם ברכח המזון וכבסקא דר'פ לאחר הסעודה לפניהם ואחריהם (מבמע תמרי אין בהמ"ז פופר לכחחלה דלה כדמשמע ממ"ה אות וי"ו יע"ש) אבל תוך הסעוד' אין פעין ברכה לאחריהם אפי׳ אכלן בלא פח דאי אוכלין בלא פת טעונים נמי ברכה לאחריהן בחוך הסטודה למה למימר שבקין בהר מזוגא יאמר שיאכל בסשדה בלא פת ויברך חחלה וסוף ." אף אוכל בלא פח פירוח קצחם אין מברך לפניה . ודברי הרא"ש לריכין ביאור במ"ש חוך הבעודה אין צריך לאחריהם אפילו אכלו בלא פח מיירי אי בהביא ללפח ומקצח אוכל בלא פח דהכין הוא דאי דוקא באוכל ומלפה הכל עם פת הוא דא"ל לאחריהם אז אף לפניהם א"ל כל ללפח דעיקר פוער העפל כמ"ב עם הרא"ש בדברים הבאים חוך הסעודה וכמ"ש בש"ע ולבוש כאן . ואי מיירי בהביא פירוח שלא ללפת כלל די"ל דלריך ברכה לאחריו חוך הכעודה ור"פ בשמעתין מיירי בהביא ללפת ואוכל מעש בלא פש א"כ מה ראיה ליה למימר בלח פח כלל ל"ע דמבוחר בכללי כחן דכהחי גוונח מברך לפניה וי"ל ועמ"ש חי"ה לקמן בזה . וכללות כיונת הט"ז ז"ל הוא כך דהרא"ש אמר דין א' מסברא ומירושלמי אין הוכחה כלל כמ"ב לבסוף כי ר"ח ב"א לא ידע אם בירך תחלה ר"ה על הפירות ואפבר בירך ואכל מעע בלא פח חחלה . רק בא"ל ליה בבקין בחר מזונך וחבירך לסוף גם כן רק הרא"ש הביא מעע בלא פח חביב להרץ קושיא בעל הרא"ש . כי כתב מספקא ליה בקבע על פירות ואזכל מעע בלא פח מברך לפניו והא הירובלמי מוכח דאין מברך לפניו דאליכ ונימא אכול בחוך הסעידה לז"א משום ברכה לאחריו מירובלמי מוכח דאין מברך לפניו דאליכ ונימא אכול בחוך הסעידה לז"א משום ברכה לאחריו ש"כ לאחריו ב"ח כל לאחריו בא"ב ב"מ על מה ביתה ב"ל ע"מ לכלורה בד"א במ"ש דכלן שלי דאכל מקלת עם הפת ע"כ לדיך לברך ב"כ על מה ביתה כלא פתו זה מתנגד למ"ש דלון לריך לברך ב"ל על הם ברכה לא פת בלא פת ברכה ה"ו זה מתנגד למ"ש דלורך באוכל מעט מעש בלא פת בלין קבע ביאכל מעט בלא פת ברכה ה" ז"מ הכלוד לברך באוכל מעט בלא פת פביטא ליה להכח"ש ב"אכל מעט בלא פת פביטא ליה להכח"ש וא"ם מ"ם הטור בשם אבין הרח"ם ז"ל דבאין קבש באוכל מעט בלא פח פשיטא ליה להרח"ם דמברך ברכה א' דאל'כ למה מסופק בקבע דוקא היה להחחיל יש להכחפק בבתיהן ולפבוט דין ה' ושני בספק וש'מ דהשני פשוט להיפוך ושע"ז הביא ירושלמי דל'ק על הראש כמ"ש ומיהו אין להוכיח לא להוכיה דין א' ומש"ה כתב רק סברא . ומ"מ במ"ש הרא"ש דאף בלא פח כו' אכחי ג'ע כמש"ל . וכעת לא הבינוחים יפה . ועיין אות ג' בשם הרר'י יש לו קלת פירוש אחר בירושלמי . ומשמע דגרם בנמרא רב במקום ר'ה ולמעם בברכות עדיף אלא פוב לנאח ידי הכל יע'ם : (ג) ויש עט'ז הקשה עמ'ם המקבר להרר'י בקבע משודה על הפירות לריך יעש : (ג) ויש עשיז הקסה עת פש הנחזכר נהרריי בקבע משודה עד הפירות ירוך ביחכנ מהלה עם פח כו' וזה ההפרש בין קבע ללא קבע שאז אייך חחלה וסוף עם פח כבס"א עב"י.

דהרר"י מביא ירושלמי דלעיל בהוח ב' וכתב דכי טעון ברכה לפניהם כו' ולא אמר אף בקבע

ואוכל תהלה בלא פח ש"מ כל שקבע אפילו אכל החלה בלא פח נמי אין מברך ברכה ראשונה

בהרא"ש ועוד דא"כ דר"ב היה לו לשמות כן לאכול חחלה מעט בלא הפו ולברך עב"פ חחלה

עליו . ומ"מ במ"ש הריד דכי החלונן מברך לפניהם בלא הביאו לפח כלל לא הביעותי דלפח נמי כל שאין עיקר סעודה עליהם בעינן פח חחלה וסוף גם חדע שהגי' ברא'ם ד'ה אכל חמרי עם פית"א היינו בהדדי ובתר"י ע"ל פית"א היינו לאחר הלחם יע"ש ומ"ש ע"כ זריך לברך כאן זה ז"ל לבר"ר זה : דהכלל שכתב הפ"ז הוא כך באין עיקר קביעות על הפירות אז מה שמלפת א"ל ברכה לפניו עיקר פוטר הטפל ואם אוכל בלא פת זריך דעת"י, כמ"ש בס"א ואם עיקר על הפירות למ"ש מקידם אף הרר"י מודה להרא"ש ומ"מ יעשה לנאת ידי הכל לאכול תהלה עם הפת ואז כבאוכל אח"כ בלא פת אף לבסוף הואיל ובירך חחלה דיברך : (ד) כיון עש"ז כל באוכלים עם הפת א"ל ברכה לפניו אף בלא קבע ובלא פת יש חילוק בין קבע דא"ל לסוף פת ובלא קבע לריך תהלה וסוף פת כבס"א א' אות א' וג'. מ"ש ביי"ש קודם האכילה היינו פת ובנח קבע נדיך תהלה ושוף פת כבש"ח מ' חות ח' וג'. מ"ש ביי"ש קודם החפיכה היינו לאחר ברכח המוניא הא קודם ברכח המוניא לריך ברכה לפניהם ואחריהם עב"י במ"ש בשם חה"ר במדה ד' ודברי הרא"ש ובד"מ שהרא"ש מיירי אחר המוניא ומינה ביי"ש אחר האכילה מכרך ברכה אחרונה עסי' הע"ד במ"א אות י"א. ואף לדידן שאין משלקין מפח כבס"א מכל מקום אחר האכילה היי"ש רק לעכל כו' עא"ר אות י"א דאם שחה יין פוער אף יי"ש דיין פופר כל מיני משקין. ולעבול פתו ביי"ש גמנם דא"כ לריך תחלה וסוף כבס"א. לגון ושלאפי"ן וחריין וכדומה עפל לבבר והבשר ללחם עמ"א קע"ד אות ט' ורי"ב:

קעה (א) היה עפ"ז הביא סוגיא דפסחים ק"א כ' ודבריו הקדושים לריכון ביאור א' מ"ש דרב הסדא ורב ששת בתרח"י פליני להרא"ש וחום היאינו כן אלא בין ר"ח ור"ש דרב הטונה וכל שסת בתכתיי שניבי להרטש וחום. חייר כן חלם כין דיתו ור"ש, כוברים עקירה אצ'ג דהו יהפסק אל יגרע מהיסח הדעת וכללא הוא דהיסח הדעת מזקוק לברכה ראשונה לא אחרונה למפרע וב' בריימות מברכין למפרע עלה פובה או דלכתחלה לריך לברכה במקומן הודם ביעקרו (עמ"א ח' וכ"ה בר"ן פסחים שם עקרו לריך לברך במקומן לכתחלה בדרים הבדרים הלריכים במקומן לברך רדבעינן למימר לקחן אי"ה) ור"ח ור"ש ליש אלל בחדא היינו בלרכין לברך במקומן לר"ח ה"ל בשימוי מקום ברכה ראשונה ולר"ש לריך אבל ברכה החרונה למפרע אם עבר ויצא וחזר לכיע איצ בין לריח וריש וכ'ה בראיש והום' פסחים וחולין דף פיז יע'ש . אבל להר'מ ז'ל הא בהא אליא דלריש דברים הצריכין במקומן ברכה ושינוי מקום כשחוזר לריך ברכה למפרע וממילא ברכה ראשונה כו' על מה שיאכל דגרע מהיסמ הדעת דבינוי מקום עקירה וסילוק הוא וגרע גם כן מהב ונבריך בסימן קע"מ ס"א ולר"ח כיון הדעח דבינוי מקום עקירה וסילוק הוא וגרע גם כן מהב ונבריך בסימן קע"ם ס"א ולר"ח סיין דלריך ברכה במקומה לא הוי סילוק ולקיבעא קמא הדר וא"ל ברכה למפרע כבתות וה"ה דא"ל ברכה ראבונה על מה ביאכל ולדידיה אפשר למקריי"ה בחרת"י . גם מ"ש דלרי"ף ור"מ חיוב ברכה ראבונה על מה שייון בדרישה כתב מפורש אומר דלרי"ף אין היוב ברכה אחרונה רק להר"מ. ובאמת המעיין בדרישה כתב מפורש אומר דלרי"ף אין היוב ברכה אחרונה רק להר"מ. ובאמת המעיין בר"ף ור"ן פסחים ק"א כ" מבואר כדרישה דפירש עקר"ו וקסני (לפירש"י ורשב"ם דאם עקרו הא לא עקרו לריכין להחעכב ולברך במקומן אלמא בדברים הלריכין ברכה במקומן מיירי ועקרו הלא דריך במקומן ברכה (עיין ס"ה) אם כן עקרו אין להוכיח דהא אחמר הא לישנא אין עקר"ו אלא דייק דבדברים שא"ל ברכה במקומן למה לי ברכה למפרע "בדיץ דרן דר"ש הלכה ה" יע"ש מה" הליף כלא"ם בהא ומוכח עוד דלא הביא הרי"ף ז"ל הך תוספתא שהביא הר"ף ז"ל פ"ד מה"ב כלכה ב"ו נכהלכה ג" תוספתא חזר לריך ברכה למפרע כ"ד דין דר"ש הלכה ה" וכן פירות ושחיה כ"ע מודים בי" וובואר א"ה באום ג") אלמא להרי"ף כשה ולאין לריכין לברך וכן פירות ושחיה כ"ע מודים בו" ובואר א"ה באום ב"ר וחזר מברך ברכה ראשונה ובהמ"ו עולה לשחיה ברכה למפרע עלה טובה כו" הא כשלא בירך וחזר מברך ברכה ראשונה ובהמ"ו עולה לשחיה ברכה למפרע עלה טובה כו" הא כשלא בירך וחזר מברך ברכה ראשונה ובהמ"ו שולה לשחיה ברכ" מובר מוכר ברכה כאשונה ובהמ"ו שולה לשחיה ברכה למפרע עלה סובה כו" הא כשלא בירך וחזר מברך ברכה ראשונה ובהמ"ו שולה לשחיה בר" ברכה למפרע עלה טובה כו' הא כשלא בירך וחזר מברך ברכה ראשונה ובהמ"ז עולה לשתיהן אמנס המחבר ז"ל לא ס"ל כן דאל"כ היה לפסוק הרי"ף ורא"ש בזה עכ"פ דהלכה כר"ש בברכה כאשונה אבל ברכה למפרע א'ל ש"מ דפובר דרי׳ף כר׳מ ש'ל וברייתא דת׳כ חבירים שהא

קעז (א) בלא עמ'א. הנה האדון ז'ל צידר באוכל פת עראי ועיקר סעודתו מכשר ודגים וכדומה אי פת פומרתן מברכה ראשונה ומקום המפק דלא קריל כר' חייא ברכות מ'א ב' דפת אין פיסר כל מיני מאכל (פירות וכדומה) אע'ג דיין פומר כל מיני משקה ככס" קע'ד ס'ב וע'כ בשר ודגים וכרומה המעם דאנב פת באין אעינ דאין מלפת הפת עיקר והם מפלים וכנראה מתום שם ברכות מ"א ב" ד"ה הלכתא כיון דמשום פת הם באים הפת פוסרתן משמע הא פת מפל לגבייהו לא. אי ייל דיין פוסר כל משקין אעיג דלא שתה תהלה כ"א פחית מרכיעית משמע (בלבוש ס" קע"ד ס"ר ום"א קע"ב אפשר ל"ד) והמעם או דפה"ג למ"ד מעין ג"ד"ת הוי ק"ו לפניו לא יהיה סמוך קט"ד סדר ומ"א קע"ב אפשר לדד) והמעם או דפהיג לס"ד מעין ג" ד"ת היי קיו לפניו לא יהיה סטוך הדבון מים ברכה חשובה היא ומוציא כולן כ"ש פת דודאי בהכ"ז ד"ת וקיו לפניו דברכה חשובה היא (עיין לבוש קע"ד סיו ומ"א קע"ב ג") וגם הטוציא ברכה חשובה מכל הברכות וכדבעיי למימר לקטן אייה בסיי רי"א בזה. ואם נאמר יין חשוב סאוד עד שקבעו ברכה לעצמו וכל המשקין מפילין לו בעיך ה"ה פת חשוב מכל מיני מזון והם ספלים לו בעיך משא"כ פירות לאו בערך הם דלאו זייני ומש"ח פת אפשר פומר בכל שהוא להגך בשר ודגים הואיל וכל מיני זייני מפלים אצלו כמו ביין וכאמור ומ"ש יברך עליהם ולא על הפת הוץ שבת שמחייב לאכול פת כבסימן קפ"ח ס"ו שבהכרח מברך על הפת לאכול כוית פת או לא יברך עליהם (מ"ם ל"א) ולומר שיכוון קפ"ח מוציא לאלו צ"ע ומה שיש מהע"ון הוא באכל כזית דבהמ"ו דרבגן ואכל תאנים ועובים המייב המ"ב מרכה למ"ד מצין שלש ד"ח ביר המ"ז על פת דרבנו ווציא תאנים חייבי החייב וענבים הרבה לכדר מעין שלש ד"ת איך יברך בהמ"ז על פת דרבנן ויוציא תאנים וענבים דחייב עלייהו מן התיר' אין בדין ומיהו תמרי י"ל דבהמ"ז פומרתן עיין אות ו" ור"ח כ"ה וא"ה יבואר עור: (ב) כגון תאנים עמ"א ועיין מ"ז א" בי"ש להניח על השלחן וברכת המוציא פומרתו ממ"א משמע שאין ברכת המוציא פוטר דברים הבאים שלא מחמת הסעודה מכרכת ראשונה: (ג) ואם עמ'א דין זה מהרץ (עמ'ש במ'ז א' על מ'ש באר הגולה ב' יע'ש) וג' דינין הם להררץ כשבאין ללפת צריך שאכל תחלה ודעתו ג'כ על סיף ויאכל לבסוף עם פת ואז כשאכל באמצע בלא פת א'צ ברכה ראשונה על הפירות (וזהו הדין שכתב המחבר כאן) השגי כשעוקר סעודתו מפירות כשיאכל תחלה מהן די ואיצ לסוף עם הפת וזהו ויא בסיג הם תר"י השלישי כשבאין לקינוח אעים שאוכל תחלה נסוף זי זה בי לשוף עם הפתרות זי אי בטיביהם דורי השלישי כשבאין לקינוח אעים שאוכל תחלה וסוף עם הפת כשאוכל באטצע בלא פת צריך אז לברך על הפירות (הא כשאוכל עם הפת אע'ג דאין כוזנתו ללפת מ"ם נפמרו בהמוציא) ועמ"ש בט"ז אית כ"ג אי'ה בזה . זעסי קס"ח אות יתא בפירות הקמח עיקר וע"ש: (ד) (ודברים עמ"א בחה"ר בת"ה לכאורה מ"ם) ברכות מ"א ב' בהא דהלכתא רברים הבאים כי ואצ'ג דאגן קי"ל כהררי בס"א במ"א אות ג' דלא אזלה. מ"א ב' בהא דהלכתא רברים הבאים כי ואצ'ג דאגן קי"ל כהררי בס"א במ"א אות ג' דלא אזלה. בתר התחלה והביא פירות ללפת צרוך לאבול תחלה ודעהו לסוף ג'כ הכא בתר עיקר הסעורה אוליגן משא'כ לעיל הכל בתוך הסעורה: (ה) מחמת הסעורה כגון בשר ורגים מ"א א"י מה ממעם האדון ז'ל אם לומר דייסא, לאחר המזון בהמ"ז פומרתם דבר"ח מ"ז משמע אין בהמ"ז פומרתן ש אית באות וי. ובלבוש כל הנזכרים בסיא משמע הכל אחר המזון מעונים כרכה לפניהם ולאחריהם יע"ש: (ו) בין עמ"א הראה לר"ח סי"ו ושם י"ל דיעבד ממש הא לכתהלה כה"ג אין בהמ"ו פוסר אותן וכמ"ש בקע"ר במ"א מ" ולבוש שם ס"ו משמע דוקא תוך הסעודה הא לאחר יין אין נפטר וכ'ם דעת המחבר ובמ'א שם אות ח' ה'ה תמרי. נפסר לכתחלה בבהמ"ז מיון יותר מדייסא כמ"ש חלבוש בר"ח או כמ"ש המ"א בר"ח כ"ה דאית ליה עילויא אחרינא בפת. ופת כסנין לאחר הסעודה (ולרידן בסעודות גדולות באות ז') בס" קע"ו כתבתי מזה ועס" קס"ח ומ"א "ככל דהרא"ש פירש אין לך דבר הוץ כסנין תוך הסעודה יע"ש בתבתי מזה ועס" קס"ח ומ"א "ככל דהרא"ש פירש אין לך דבר הוץ כסנין תוך הסעודה יע"ש ועתוס" ברכות מ"ב א" ד"ה ברך ומ"מ כסנין של פת גמור וממולאים במיני פירות וכדומה א"י מעם דאון בהמ"ז פומרתן דלית ליה עילויא אחרינא עס" ר"ח במ"א כ"ה וי"ל התם דיעבר ממ"ש הא כאן דאין בתמזו פוסרתן דלית ליה עילוא אחרינא עסי ר"ח בס"א כ"ה וי"ל התם דיעבד ממ"ש הא מאן לכתחלה יברך קודם בהמ"ז ברכה הראוית לו ואה"ג שאם בירך בהמ"ז דיעבד ממש יצא ועדיין צ"ע. ווירושלמי הובר צמ"ז ב"ל משמע בהמ"ז אין פוסר תמרים: (ז) שאין עמ"א בסיות בהמ"ז אין פוסר המריב במ"ז ב"ל שלאחר המוציא יברך שהכל על פירות ויכוין להוציא אח"כ ג"כ דבירך על פרפת שלפני המוון פוסר שלאחר המוון יע"ש ולא הבינותי זה דבברכה שלאחריהם קיימינן ועל בג"ר היל"ל דיברך על שאכל קודם וגם "ל יאכל קודם נמ"י כשיעור ועס" קע"ד במ"א אות י"ד וצ"ע. היל"ל דיברך על שאכל קודם וגם "ל יאכל קודם נמ"י כשיעור ועס" קע"ד במ"א אות י"ד וצ"ע. וויל דקאי נמ"א במ"א אות ג" יע"ש ומ"ש של בוה : (מ) כיון עמ"א ס"א ומ"ג כל חד (ח) קובע עמ"א כ"א אות ג" יע"ש ומ"ש של בוה : (מ) כיון עמ"א ס"א ומ"ג כל חד כריניה: (י) דכתם עמ'א ועא'ר אית י'ב סיב שיכוין בדעתו בפירוש על כל מה שישלחו לו מבתים

אחרים ומיהו זה תליא בפלונתא על הספק עמ'א קסים אות ז' מיש שם מיה : קעד (א) צריך עמ'א ס'ב בהמחבר כשהם יוצאים צריכים מיד ברכה למפרע וכבסימן קפ'ד ובמ'א א' וכאן ח' . ועס'ב בהג'ת . ולי העני יש בדברי המהכר ס'ב דקדוק אחד ושייך כאן אעתיק פה . כי לשון המחבר הוא לשון הרץ פ"ר מה"ב הלכה גד"ה ופסחים ק"א ב" ב" ברייתו כאן אעתיק פה. כי לשון המחבר הוא לשון הרץ פ"ד מה"ב הלכה גד"ה ופסחים ק"א ב" ב" ברייתות חבירים כר ועקרו לקראת חתן כרי ובשנייה ועקרו לביה"ב או לביהים ודייקינן ללה עקרו מכלל בדברים מעון ברכה לאחריהם ויש בזה ד" פירושים א" רש"י ורשב"ם עקרו מהירות ומשום חתן וכלה הא לא"ה צריכין לעמוד בקקומן ולברך ברכה שאחריהם משטע לכאורה בהליכתן מברכין ברכה אחרונה. הב" פירוש בעל המאור ז"ל לקראת חתן הא לרשות אע"פ שהגיחו זקן אין עוקרין דלמא שכחו ולא מברכין במקומן הזן שינוי מקום מוקרן לברכה אחרונה יע"ש ואמנם ה"ם ה"ם שם ורץ דבאין מעון ברכה במקומן אין שינוי מקום מוקרן לברכה אחרונה יע"ש ואמנם הר"ם מובר דמוקיק כמבואר כאן וחוור ומברך למפרע כר וגם השמים מלת ועקרו וכתב בקומו ויצאו פר נשאר לנו פ" הרמב"ן מדקתני כשהם יוצאין מברכין וה"ינו בסקומן אבל פ" בעל המאור יש חילוק בין רשות וב"ן מצוח ואלו כן לא היה להמחבר להשמים זה. ועמ"ש א"ה באות ב"ג מזה: "ב" דעו לאכול עמ"א הראה לרציג מ"א ולא הבינותי דא"כ לפתח ב"תו וול לפתח ב"תו ולא ראה וה העה ברע"ג פסח בר במ"ש מפנה לבנה לא הוי שינוי מיום וכן בב"ת א" ב" ממומן " ובנה ברע"ג פסח כו בב"ו שומב לבנה לא הוי שינוי מיום וכן בב"ת א" ב" ממומן " ובנה ברע"ג פסח כו המחבר במידוש מפנה לפנה לא הוי שינוי מיום וכן בב"ת א" ב" מקומו י והנה ברע"ג פסק כן המחבר בקידוש מפנה לפנה לא הוי שינוי מקום וכן בבית א" מקופור יוונה בדעינ שמק בן ומהוב בקיום הדרים מהני תנאי הא ב' בתים לא טהני דעתי וברואה משמע דמהני אפרי ב' בתים אבל דעת הלבוש בפת מהני דעהו אף לדעה א' ואיזה במ"ז מ' יבואר זה: (ג) וכן עמ"א עמ"ז ג' ברים פ"ד הלבוש בפת מהני דעהו אף לדעה א' ואיזה במ"ז מ' יבואר זה: (ג) וכן עמ"א עמ"ז ג' ברים פ"ד הלכה ד'ה פי׳ הכים להיפוך ר'ה דייל באין כעון לאחריו וכן רבוהא שתי סתמא יין ופירות אף נ׳ האכה דה פרי הכים להיפוך דה דיל באן פסן לאחריו וכן ובווא שני שנפארין ופדות אף די מנים להר'ם צרוב רכה בסקופן דבהלכה א' שם ובהלכה ג' שם מבואר המוציא וייל דאכל פחות מכשינור פת וויש מברך על מה שאכל משאר דברים ועמא ריי אות אי פחות מכשיעור לכע מברך המוציא שנית דליש לקיבעא הדר דאין מברכין בהט'ו פחות מכוית אלא שהוא חשבו לדוחק ופירש וכן רבותא ואהיתרא מהדר בהניח אף בשתיה א'צ' ברכה למפרע ולא ברכה האשונה וכפסק רמ'א לכתחלה לצאת ובלא הניחו אין רשאים לכתחלה אבל דיעבד דוקא בפירות הא פת אף לא הניחו אדצ ברכה ועין דרישה ואין להארוך: (ד) בבית א' עמוא שם בית פעם חדר ופעם כולל הרבה הדרים בבית א' וספגה לפנה על הרוב יאטר בחדר אחד: (ה) צריך עמיא תרתי בעינן אין מחיצות ואין רואה מקומו א' הא רואה מקומו אף באין מחיצות או מחיצות אף באין רואה כמו אחורי ואין רואה מקומו הא' הא רואה מקומו אף באין מחיצות או מחיצות אף באין רואה כמו אחורי התנור עב" משמע ב, ועיין לכש משמע דהתנור מפסיק וחמיא התנה עוד תנאי. ואם דעתו מתחלה לאכול במערבה דעת הר'א זול כפיד מה'ב ה'ה דמהני ואיה יבואר באות מ'. עמ'ז מ' אייה שם יבואד: (ו) ואין עבוא הזהורי האדון זול מקום אחר ואין וואין שבאה מוחדי האדון זול שלת לומר דמיש הר'ב ואין חילוק משמע דאין לחלק כלל דויא דלהר'ב שפסק דברים שאיצ ברכה במקום אפי א ביה במיום ביה יש חילוק דכל שאוכל במקים אחר לא מהני הניח במ'א חבירים ומס"ש בפסחים ק"א ע"ב דקידוש בביה'כ מריך לחזור ולברך כה'ג בניתם אע"ג שהניה ואורים בניה'כ מסעם זה ש"מ כו' (ומ"מ ק"ק דהתם אין רוצה ללך לביה"כ משאיכ כאן כל שהניח) וכי יל בפת לדיעת ב' אין חילוק: (ח) דחיישי עמ"א בקפ"ד מ"א ומן ס"א בהניה כל שרעתו אפ" מחדר לחדר בבית א" שרי וא"צ ברכה במקום עמ"א מהני מואה משמע באין מוקה מחיצות לא מהני מהיג ועם"ז אות מ"ואיה שם יבואד: (מ') און צריך עמ"א משמע באין מוקה מחיצות לא מהני מהיג ועם"ז אית מ"ואיה שם יבואד: (מ') און צריך עמ"א משמע באן מוקה מחיצות לא מהני לכתחלה לצאת ובלא הניהו אין רשאים לכתחלה אבל דיעבר דוקא בפירות הא פת אף לא הניחו עם הובקבר כא הגאן כא בתכורכל סופות אותר לחוד בכית א' שרי ואיצ ברכה במקומו כהיג ועס'ז איות כז'יה שם ביבואד: (ם) אין צריך עמ'א משמע באין מוקף מחיצות לא מהני דעתו לכך ומשה בס'ב אכל במורחה ובא לאכול במערבה לא הזכיר שיהא דעתו מהני וגרע מחרר לחדר דמהני לעיל כזא וברע'נ ס'א כו' דאין מוקף מחיצות ווה דעת הר'ם ז'ל ס'ד מח"ב ה'ה ועכ'ם שם כתב רבינו העתיק לשון ירושלמי כמנהגו משמע דמסכים לר'א ז'ל וכאן גם בביי בשמע

משמע כן וצ'ע ועיין לבוש ס'א צ'ע מס'א ועא'ר אות ח' ועמ'ו אות מ' איה שם יבואר: (י) וחור עמ"א ועם"ו אות מ' די"ל דמיירי שהיה דעתו על זה כמו בעוברי דרכים ועמ"ש באות י"א מזת ואיה שם יבואר: (יא) כמו שנהנו עמיא הביא לשון הרים פיד מה"ב היא שכתב צריך כרכת מוכח עלים "יא וייא הלכה כייא בי דהביא באחרונה. ועי באיד יש טיט. והמיא כתב לכחלה יש להחמיר בספק ברכות שלא לברך בי בי החמיב בסיא ייל אין אחר הכרעת רמיא בי שנים ואף דהוי ס'ס שמא דוקא מיני דגן ושמא כהמחבר בסיא ייל אין אחר הכרעת רמיא כלום ועייד בהנהגות או׳ה: [ה'ה פת כסנין בסי׳ קס'ח ס'ו ובמ'ז ו׳ דספק הוי אין לומר בו ס'ס שמא אין זה מדברים הצריכים במקומן ושמא כהמחבר דהלכה כהר׳ב וכ'ש שיש שם ס'ס לפמור שמא אין זה מדברים הצריכים במקומן ושמא כהמחבר דהלכה כהר׳ב וכ'ש שיש שם ס'ס לפמור והבן זה. עמ'ז שם אות ו': (יג) לא עמ'א היסח הדעת בנמ׳י אבל לא היסח הדעת לברך הטוציא

כמו שינוי מקום מוקיק ברכה אתרונה כבקע"ח ס"א כ"ש נמ"י באחרונה אבל דיבור אחד והשסק גדול כל דלא הוי כ"ב אמה שרי ומעשה אף בחזרה לימול ידיו שיברך ומש"ה כתב הב"י דברי המור צ"ע דמשמש כלא חורה ומו שיר לאיול הרברי השוור עד שיברך ומש"ה כתב הב"י דברי העתיק רק הב ונבריך כנסיי לפירש" כו׳ ולא העתיק מקודם תיכף נמי ברכה ופ׳ הב׳י לפירש" אין חילוק הא להרא"ש חילוק בנסיי אסור עד שיברך בתס"ז ובהב ונבריך ברכה ראשונה סגי וש מילוק בין בין אכילה היינו בהב ונבריך אבל המ׳א פירש דאתיכ׳ף לנמ"י ברכה דאסור אפילו דיבור א' וכ״ש עסק אחר (עיין אות א') ובהב ונבריך חילוק דיבור ועסק אחר שרי אבל לאכול ולשתות שיין המה לנמ"י והב ונבריך להרא"ש ברכה א' די דאלו לפירש" אין חילוק כלל בין נס"י להב ונבריך דאף בהמ׳ז בעינן וכנראת לרש" ורשב"ם פסחים אין הפסק וסילוק מוקיק בין נס"י להב ונבריך באילו התחיל בברכה ועוד דאין ראוי להפסיק בעסק אחר מכי קיבל עליו בהמ׳ז א"כ אין חילוק ב'ן נס"י להב ונבריך אבל להרא"ש יל בעסק אחר. וש מחלקין עוד ב'ן נס"י להב ונבריך שרי אכילה ונס" אסרו ול׳נ. ועס" קצ׳ז אות ג' ובתוס" משמע כו׳ ובס" קס"ד אות ח' ועיין מה שכתבתי אני שם בפריי: (ג) לא עמ׳א אי לאו דמסתפינא אני העני הייתי אומר במ׳ש עמ׳ז כוונתו כל מ׳ש בע׳ה עשה כבס" ק"ע במ׳ז ג' אם יאמר בע׳ה שיאכל עמ׳ז מוכרח הוא לא מסח דעתיה הא ב' אורחים במלון וא' מזמין לחבירו אפשר יאמר בע׳ה שיאכל עמ׳ז מוכרח הוא לא מסח דעתיה הא ב' אורחים במלון וא' מזמין לחבירו אפשר לש זה לדע בע׳ה הוא ומיש כ"ש כשנט׳י היינו דמסתמא בודאי הסיח דעתו דתיכה ואמר היינה הא ב' אורה ביוד עתו דתיכה ואמר התיכה ואמר היינו היינו שמשנט׳ היינו דמסתמא בודאי הסיח דעתו דתיכה ואמר היינה ואם ב"ד אי היינו במרכה ואורה בע׳ה הוא ומ״ש כ"ש כשנט׳י היינו דמסתמא בודאי הטיח דעתו דתיכה ואת היינו היינו שמער בע׳ה הוא ומ״ש כ"ש כשנט׳י היינו דמסתמא בודאי הסיח דעתו דתיכה ואם היינו היינו שהבריה ביינו היינו במורה היינו המסח בודאי הכייו היינו היינו היינו היינו היינו ביינו היינו יאמר בעיה שיאכל עמיו מוכרח היא לא מסח דעתיה הא ב' אורחים במלון וא' מומין לחבירו אפשר ל"ש זה (דלא בע"ה הוא) ומ"ש כ"ש כשנם"י היינו דמסתמא בודאי הסיח דעתו דתיכף ואף בחזרה אסור עמ"ש אות א': (ד) שיאמר עמ"א הסכימו לדבריו משמע בלב ואפשר כל ששתקו הוי כך וחוד דאיכא לזות שפתים: (ה) משנמל עמ"א קודם נמ"י ע" אות א' אפ"ה דינו כנמ"י וע"ו אות ב' לרא"ש נמ"י בהב ונבריך אלא להמחבר י"ל: (ו) וכל עמ"א אפ"י נשאר מראשון מ"מ בשעת ברכה לא נתכוין לזה ויראה להגיה ול"ד למ"ש ב"ד כו" עמ"י אות ז' מזה: (ז) א"צ לברך עמ"א במ"ש שיודעים שיתנו כ"צ לא הבינותי דעת הספק נמי כמו שנראה מדבריו בס"י קמ"מ אות ז' דעל הספק נמי מחני כוונה אם מתבוון : (ח) אכל עמ"א והר"ב בסימן ק"ע סג"ב נתן מעם אחר שפת שלנו מי מהני כוונה אם מתבוון : (ח) אכל עמ"א והר"ב בסימן ק"ע סג"ב נתן מעם אחר שפת בימים מים מהני כוונה אם מתבוון : (ח) אכל עמ"א והר"ב בסימן ק"ע סג"ב נתן מעם אחר שפת בימים מים מתבוון : (ח) אכל עמ"א והר"ב בסימן ק"ע סג"ב נתן מעם אחר שפת

מסוכין לשחות יי"ן ועקר"ו כשחזרו א"ל לברך לאו כר"ן דגרס לה הרי"ף ומ"כ דרבי יוחגן אלא דלא גרם לה כלל הרי"ף הך ת"כ וא"ל גרים לה אין גורם יי"ן לפיטחיה (דפת ומיני דגן טעון דרם בכם כני במקומו) ומיירי בעקר"ו לדברים כרכה במקומן וכנראה ממרונת הר"ת שם חלמה הר"מ שם ואפיה פסק כר"ש והבתא רי"ף ור"מ בחדא ביטתא קיימי ודדמברה ומיה לעם ליה לב" דרי"ף ור"מ בחדא ביטתא קיימי ודלמה הר"ף ור"מ בחדא ביטתא קיימי ודלמה של היומי דפשבי" משמע כן זהו מה שרלינו לבאר . ואיה לקמן ובמ"א אבאר עוד . עמ"ש אות ג' : (ב) והלך עט"ז והלריכותא הוא כמ"ש בב"י וכ"מ פ"ד מה"ב הג"ד דבבא ג' אשמושינן דאפי חזר לריך ברכה למפרע דבס"ב (ושם ה"ד כשהם יולאין כו') יש לומר על טובה או לכתחלה ראוי לברך ביליאה מיד עמ"א אות ח" ולשיל א' : (ג) ובן עט"ז עכ"מ על סובה או לכתחלה ראוי לברך ביליאה מיד עמ"א אות ח" ולשיל א' : (ג) ובן עט"ז עכ"מ וב"י דמאי וכן דהא בפירוש (שאין מו' מינים ומשקין) כ"ע אף ר"ח מודה דלריך ברכה ראשוכה ע"כ חי הט"ז דכאן אפילו הניח מקלת הבירים לא מהני והוי רבותא כו' (דברי הט"ז באוח א' ש"כ חי׳ הט"ז דכחן חפילו הניח מקנה הבירים נח מהני והוי רבוחח כו' (דברי הט"ז בחוח ח'׳ במ"ז וכ"ם ומל במ"ב וכ"מ ח'׳ דב"ז ח"ל למיה דאליכ מה איכא בין ר"ח לר"ם ועל באר דברים דלא מהני הניח אריך ראיה ומברייתא דמהלק ר"י י'ל רבוחא אפילו פח בעינן הניח ועמ"א ג'׳) ואי"ה שם יבואר: (ד) מופגה עמ"ז הלשון קשה ליה כמ"ש אח'כ דהול"ל א"ל למפרע ולל ברכה ראשונה אשר ע"כ לכאורה יש לומר דהוא דין בפ"ע דמפנה לפנה ואוכל במקום הבני ה"ל להזור למקומו הראשון ולברך בהמ"ז אלא מברך במקום הב' בהמ"ז לאחר במר במילום אלא דאם כן אפילו מביח לביח נמו כשעבר מברך בשני כבס"ד (עמ"א י׳) ועש"ז במר שואר. ואף לפי' הב' קל"ח מגומה : (ה) ויש עש"ז מ"ש הר"ב בל סימון אות ברת בת במ"ב בחבר בחוש מע"ז מ"ש הר"ב בל סימון אות ברת בת במ"ב הבדרכה בתבונות בוובר בוובר בחוש מו אות למי להיב בת בר"ב בדברבר המשונה בוובר בחובר בחושה אות למו להיב בת בר"ב בדברבר בת המונות ברתב בחובר בחובר ברובר בח"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות בוובר בח"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות בוובר בח"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות למי בר"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות ברתב בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בד"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בד"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בתבונות בר"ב בד"ב בדברבר בת ביונות בוונות בר"ב בד"ב בל ביים בל בד"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בדברבר בת בר"ב בדברבר בתבונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב ביונות בר"ב בדברבר בת ביונות בר"ב בדברב בת ביונות בר"ב בדברב בת ביונות בר"ב בדברב בת ביונות בר"ב ביונות בר"ב בדברב בת ביונות בר"ב בדברב בת ביונות בר"ב ביונות ביונות בר"ב ביונות בר"ב חוח שי ואיה שם יבואר. ואף לפי' הב' קנ"ח מנומנס: (ה) ויש עש"ז מ"ש הר'ב בכל סימן זה בס"א בס"ב בחרמי דבס"ב דבדברים הטעונים ברכה במקומן אין לריך ברכה ראשונה בעברו ואל ברכו כביולאים ולא עשו עלה הגונה (ועמ"א ח') ובס"א דבחזרו פשיטא דא"ל ברכה למפרע ולא ברכו כביולאים ולא עש"ז הקשה על רמ"א דלר"ח אין חילוק בין הניח או לאו נעב"י. עמ"ש אות ט': (ו) ודוקא עש"ז הקשה על רמ"א דלר"ח אין חילוק בין הניח או לאו דפס בלא הניח נמי כשחזרו א"ל ברכה למפרע ולא ברכה ראשונה ובבאר מילי אפילו הניח לריך ברכה ראשונה עב"י. ובסמ"ק פירש דעד מלח אפיל'ז הם דברי הסמ"ק בפנים. ומן מהני הפיל ומברך ברכה ראשונה) דאלו בדברים שלין ברכה במקומן לא הניח ומהבות מחלת אפיל'ז הם דברי המ"א דלר"ע בפירות לא מהני מהני הניח וחולק עם הסמ"ץ דפסק כר"ש ומכל מקום קשה על רמ"א דלר"ע בפירות לא מהני הכיח וחולק עם הסמ"ץ דפסק כר"ש ומכל מקום קשה על רמ"א דלר"ע בפירות לא מהני הכיח וחול ברכה ראשונה ומ"ב בה"ב במ"א ובם אפילו מביח לי היינו לדיעה א"ל בהמ"א ולא בניח כמ"א לום ב"ל מקומות בביח א" היינו לדעה א"ל ב"מ"א ולא ברכה ראשונה ומ"ב במ"ל מ"ח ב"ל לח"ח והיא שיהיו ב" מקומות בביח א" היינו לדעה א"ל ב"א לר"מ וא"ה במ"א מוחל במ"ח לביח אחר ממש ופירות לא מהני מנאי מביח במיח ולהיו מביח לביח כמו מגן (ומהדר לחדר משמע דמהני בפירות) ובסמוך באות ט"א משמע בפת דמהני תואי אף מביח לביח לדים לדיעה א"ל בכ"ה בה"ל השל בבירה ופילות ביות לדינה לדים לדים הי"ל במ"ח בה"ל בס"ח בה"ל במ"ח בהוב"ח ואיל בכה"ח בהי"ל בכה"ה בה"ל הפרע ולא ברכה ראשונה ומכל בכר"ח קי"ל בבס"ה בהב"ה ופת אפילו בית אחר א"ל ברכה למפרע ולא ברכה ראשונה ומכל דכר"ח קי"ל בכס"ה בהב"ה ופת אפילו בית אחר א"ל ברכה למפרע ולא ברכה ראשונה ומכל דכר"ח קי"ל כבס"ה בהג"ה ופת אפילו בית אחר א"ל ברכה למפרע ולא ברכה ראשונה ומכל מקום לכתחלה לא יעקור ממקומו בלא ברכה שמא ישכת וגם דלריך לברך במקומו כמ"ש המ"א ח' בשם הב"ח לז"א דעתו מהני דיוכל בנישואין לעשות כן לכחחלה (והמ"א גם כן באוח ח' דעתו כן אלא דסובר באות י' דבס"א דוקא מחדר לחדר מהני דעתו לא מביח לביח לדעת המחבר דעתו לא מהני וע"כ בס"ד בעבר מיירי ומלח כמ"ו שנוהגים הולכי דרכים הוא ל"ד . וחיקן דעתו לח מהגי וע כ כפיד בעבר מייני ומנת כמוד שנהגים "הנפי" זכבים את פיד . הניקום בזה קושיית הב"ח בס"ג הקשה דברי המחבר יע"ש) והוכיח מס"א וס"ד דלכאורה הפסקים סותרים זא"ז כמ"ש הב"ח דמדכתב כמו שנוהגין הולכי דרכים משמע לכתחלה עושים כן דלא כמ"א יו"ד ומיירי שהיה בדעתו ומהני אפילו מבית לבית בפת אפילו להמחבר דפסק כר"ש בס"א כמ"א יו"ד ומיירי שהיה בדעתו ומהני אפילו מבית לבית בפת אפילו ל" כמית יו ד ומיירי שהיה בדמחו ומהכי הפיט מבית נכית כפת מפיט נהמחבר דפסק כריש כפית והקשה על הגהות הר'ב בס"ח דפסק דוקא מחדר לחדר כו' (ולמ"א יו"ד א"ש) אם כן כיש לדידן בפת אם דעתו כך כמו בנשואין רשאי לילך לשם ושם יברך בהמ"ז על אכילה שניה וא"ץ המוליא פשימא לדידן אלא דרשאי לילך לכתחלה לשם לברך שם בהמ"ז (והמ"א ח' גם כן הביא המוליא פשימא והמ"ז אל הונח לו בזה דיש לומר דמכל מקום יש לומר בין חדר לחדר ובין בית כלאייה מס"א והמ"ז ולא הונח לו בזה דיש לומר דמכל מקום יש לומר בין חדר לחדר ובין בית כלאייה מס"א והמ"ז ולא הונח לו בית לומר לבים) . ומיהו יראה דוקא כשאוכל בבית אחר כזי"ח מפח דוקא דאז גם מקום השני הוי מקומו ומברך שם הכל אם אכל פחוח מכזיח וכ"ש שאכל פירוח או שלא אכל כלל במקום הכשואין לא מהמי דעתו ואפילו עבר זריך לחזור למקומו שאכל ויברך בהמ"ז שם אכל כמ"א קפ"ד אות אנ"ד לא כ"כ ויבואר א"ה בסמוך:

נמצא פסקן של דברים לפי שימת הט"ז הוא כך בדברים הלריכים ברכה במקומן אם אכל כאן אסור לווז משם עד שיברך בהמ"ז כבסי' קפ"ד ומ"א ה' אא"כ מלוה עוברת להתפלל בעשרה אף שלא יעבור זמנה) ואם עבר כשחוזר יוכל לאכול עוד וא"ל למפרע ולא

אורח חיים הלכות סעודה

בקס'ט זיין הראה לכאן דעל הספק נמי כשמכוין מהני. ובתו' שלפניט ברכוח הוגה ונראה בא'ל לברך לפי שסומכין ע'ש בע'ה והיינו דבי ר'ג וזה מסכים לפסק המחבר :

בחיל (ככך לפי שסומכין עיש בעיה והיינו דבי ריג וזה משכים לפסק המהגד :

קפ (א) לא יביא פח בלימה עש"ו. בי"ד קע"ח אות ז' ומשמע אבילו קודם בהמ"ז ברי

מכסין הפת בשעת בהמ"ז. דהעורכים לגד שולחן ליד בשעת בהמ"ז ולפטד בבת

שרי ומ"ש אם מונחת מקודם שרי עמ"א אות ב': (ג) ואגו עש"י ישכים דעתה אין זכיך

לכבד הבית יע"ש. ומ"מ מה שאין נוהגין כלל לכבד הבית אף לאשר בעיערו המפה לא ישה

עושין או שיש ליוהר לימול המפה עם הפירורין ולהשליך למים או ליהן לעופות עמ"א ג' בזה:

(ג) בדוגו עש"ז ובלשת ישב זה עמ"א אות ד' בשלר מיני החכיים:

ע"ש"ש ועמ"א אות ד' בשלר מיני החכיים:

קפא (א) מים עט"ז עסי' קע"ע ס"ן עב"י בשם הרר"י בשם הרמב"ם יש מלח אחר שבעו כסדומיח . ויש עוד טעמים ה' דחתרונים הרעו הנפח בפכ"ה דנחן סימן לחשתו ל כסדומים. ויש עוד טעמים א' דאתרונים הרגו הנפח בפכ"ה דנחן פימן לאשתו מה שאכל ועא"ר האידנא אין זה פימן דאין נוטלין ועד מעם מזוהם פשל לברכה עמ"א אות מ": (ב) מתחילין עט"ז וכן הקשו הב"ח ופריבה ומי' הב"ח שמילקו ליטול ידיו ואח"ב מחזירין לכהמ"ז וסרישה בק"פ הקשה דא"ב אין יושב ובפל אלא שילוק השולחן היינו שמפשיק לאכול לכהמ"ז ופרישה בק"פ הקשה דא"ב אין יושב ובפל אלא שילוק השולחן היינו שמפשיק לאכול יע"ש ובא"ר ה' כתב דמור מ"ל (עפ"ז ג') ולכלורה מוכרח הוא דהאידנא ליכא כיליק שולהן ואפ"ח מוהג הדין בינינו ש"מ מטעם הרשב"א אלא דהט"ז המ"ז היים שיעורא לענין בהמ"ז ואין המדנה בשור אחרונים שע"ל. דוחידנא שכול מברכין כ"א בפ"מ בהמ"ז הע"ב בא"ז לאי מברך בקול רם שוי מור בק"ב ב"א מור שיעורא לענין בהמ"ז לאין מה אות ב"ל והאידנא שכולן לממרן מלכרך בהמ"ז בלחש עד שימהיל המברך בקול רם ומשום ברכים אפ"ה לריבין להמתין מלכרך בהמ"ז בלחש עד שיחהיל המברך בקול רם ומשום ברכים ה"מ"ג דהוי יותר מכ"ב אמה וכדומה. ועס" קס"ו לענין מים בקול רם ומשום ברכים ה"מ"ג האי יותר מכ"ב אמה וכדומה. ועס" קס"ו לענין מים בקול רם ומשום ברכים ה"מ"ג שפ"ז אפילו להתר שכט הבדול או מכבדו ב"דים מזוהמות האשום מיש"ל שור מור בדים מזוהמות ה"מ"ג הדיריו עס"ז אפילו להתר שכט הבדול או מכבדו בידים מזוהמות ה"מ"ג ב"דים מודמות הבדו בידים מזוהמות

בקול רס ומבום ברכת הזימון דאע"ג דהוי יותר מכ"ב אמה וכדומה. ועסי' קס"ו לענין מים
ראשומים יע"ש: (ד) בות הירין עס"ז אפילו לאחר שנשל הגדול אין מכבדין בידים מזוהמות
והא דמהחילין מגדול משום כבוד הברכה עב"י:
ראשומים יע"ש: הלשון קלת דחוק במ"ש חביב עדיף דאון קיל לקמן ברי"א ס"א דמין
זיי"ן עדיף אלא דכיון דאין רולה לשהוח שניהן אין קדימה וחביב עדיף וכ"כ הכ"ח
זיי"ן עדיף אלא דכיון דאין רולה לשהוח שניהן אין קדימה וחביב עדיף וכ"כ הכ"ח
בם מה דמשמע דשכר שאין בו ממש ומכרכין בהכל עליו הוי מין ז' לקמן ברי"א יבואר שיש
לשיין בזה ועמ"א שם אוח ה' ואי"ה שם יבואר בכמה מיני שכר. ומיהו דוקא כמי דבש המכ
לשיין בזה ועמ"א שם אוח ה' ואי"ה שם יבואר בכמה מיני שכ"ב כלון וכ"מ קלת בכ"ח
יע"ש. שוב לאים במ"א ב"ל כ"כ: (ב) ויש שכ"ז בס" קפ"ג כ"ד כום של ברכה לריך לאהוו
ב' מוץ כו' וביחיד מיחו על השולהן ועב"ח הביאו המ"א אוח וי"ו יע"ש. עמ"ש אי"ה בקפ"ג
ב' מזה: (ג) לתוך עט"ז עמ"א ז'. והב"ח כתב דלב"ה (ברכות כ"ב א') הוי זה פנום אף
דבופך לכום אחר ממנו יע"ש וסיינו אף דאמר אלא היינו לר"ח אבל הנא דממיר באין כום קטן
מעון כום וע"ב שוחה בידיה ומניתו לבסת"ז ולב"ה הוי פגום ומיהו י"ל דמייכי באין כום קטן פעון כום וע"כ שוחה בידיה ומניהו לבהמ"ז ולב"ה הוי פגום ומיהו י"ל דמיירי באין כום קטן לב"ה הוי פגום אבל כששופך אח"כ לכום קטן מיחקן בכך: (ד) צריך עס"ז ק"ן ס"א ורע"ל י"ז ואז לא יטעמו המסוטין קודם המברך עיין באר הגולה שם כ" ואפשר אף ששופך לחוף הרבה כוסומ ומפסיק בין הברכה והפעימה הרבה צורך הברכה הוא ואפשר מלא בעינן בבהמ"ז ואח"כ שופך חחלה ואח"כ פה"ג ע" ס" קפ"ג ומיהו כמדומה המנהג ששוהה המברך חחלה. והקשה הע"ז שופך המנה וחח"כ פה יג ע" ס" קפיג ומיהו כערותה המנהג שבותה המנהך חתנה. והקבה השיז דהא כשאין כום אלא א' ע'כ שותים האחרים מפנום (דא' ישפוך מעט לכלים ריקים דליכא רביעית לכ"א ועוד בליכא גם כלים מא"ל) ומי דמ"מ היכא שאפשר לחקן מחקניון שישפוך לחוכן מעט ומיחקן בכך כבש'ו וא'כ האידנא אף בזימון ג' כ"א מברך בלחש בע'מו כבשימן קפיג בע'ז ו' דוכון הוא שיהא לכ"ע כוסו בידו : (ה) זיש עש"ז עא"כ ע' זולגוש ס"ה וש"זי כמב ד'א ויא ויא ויא מחבר כתב דיעה א' בסר יוא מבין בנוע'א : (ו) דקטא עש"ז סה"ו אין סוחרין דכאן מקילון כל הקולות הואיל דיעבד יוא בכום בנום ג'י ברבין ול"א משר המים המים ועמ"א מום י' מי' בע'א יע'ש: (ז) בשעת הדחק עמ'ז פסחים ק'ו א' עב" מוה:

קפג (א) אחר כום שלם על"ז אפי' יש רביעית מנקב ולמטה ועא"ר אות ה' אפילו קפג (ח) אחר כום שנם עט"ז חפי" יש רבישית מנקב ונמטה ועח"ד חוח ה' חפינו נפנס בפסו כדי הגירת הליפורן והומרא הוא ודיעבד באין חהר מותר כמו כום פגום בקפ"ב ס"ז יע"ש: (ג) מקבלו עש"ז בלבוש חדלא כתיב ידכם בלא יו"ד בין דל"ח לכ"ף בא"ד האות בין ל"ח לכ"ף בא"ד באי"א מבוא מותר של יד א' כמו בתפילון יע"ש (תלים קל"ד יע"ש): (ג) והייגו שם"ז דלי"ה באי"א מורה של יד א' כמו בתפילון יע"ש (תלים קל"ד יע"ש): (ג) והייגו שם"ז בנילוי הראש בלא"ה בל הליה בכלות אסור ובד"ח מין "הסובר השמים עישוף בכום ועב"י כתב בנילוי הראש בלא"ה בל ברכות שומע כשונה ואפור בנילוי הראש באר ברכות ובמיא אסור ובד"ח הוי ולדינא יש למוש דשומע כעונה ואפור בנילוי שרום איו ולדינא יש למוש דשומע כעונה ואפור בנילוי שרום עם"ז הוי ולדינא יש למוש לשבר בכלות ואף בשאר ברכות שומער בעונה ואפור בנילוי שרום עם"ז או לדבני בצ"ח ואף בשאר ברכות שומער בעונה ואפור בנילוי שרום עם"ז ל"ד בין הוי ולדינא יש למוש לדבני מב"ז ואף בשאר ברכות הומור בנילוי בראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ז הביות ל"ד ביות מושה ברכות שומער בעונה ואפור בנילוי בראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ז הביות ל"ד ביות מושר בעונה ואם ביות עם"ז ל"ד ביות מושה ברכות שומער בעונה ואפור בנילוי בראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ז הרום ל"ד ביות מושה ברכות היותר ביותר הראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ז הביות ל"ד ביותר מושה ברכות הראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ד הביות מושה ל"ד ביותר מושה ברכות הומות הראש ביותר ביותר הראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ד הביות מושה ל"ד ביותר מושה ברכות הראש עם"ז ל"ד (ד) שהדרינו עם"ד הביותר ל"ד ביותר מושה ביותר הראש ביותר ברכות הראש ביותר ביו ברכות שומע כעונה ואסור בגילוי הראש עסי' צ'א : (ד) שקורין עש"ז הביא ל' הפור טעם הגבהה טפח שיסהכלו בו המסובים ונותן עיניו בו ע' דרישה בקפיב ס'ב יש מדקדקין אין חופסין בידים והא בעי הגבהה טפח י'ל דזה בג' שיסתכלו בו משא"כ ביחיד אבל ממ"ש הפור ונותן שיניו בו היינו המברך משמע אף ביחיד מגביה טפ"ח ועש"ז מפ"ד ב". ולשנין גלוק גלאז ומחן שימיו בו היינו החברך משחע חף ציחיד מגביה טפיח ועם ז מפיד ב". ונעמין גמון גמון בלחן בלחן לו החר דיעבד שפיר דמי ונראה דחש א"א לשחות רביעית כדי שעור שינערף כדבעיק למימר לקמן אי"ה בה"ב. י"ל דחין ליקח כוש בזה עסי" חע"ב בפ"ז ה". ומ"ש ד" דברים המחבר חשיב יותר ועיין נ"ן מזה יע"ש: (ה) משהתחיל המברך עע"ז והיינו קודם שנעלו ידיהם עסי קע"ם במ"א אות א" ועמ"א כאן אות י" מזה: (ו) יאשר בלחש עס"ז ובקליג ה" (ע"ם קנ"ג) ויראה לבמוע עד ברכם הזן ויכונו שלא ללאת בו ויחחילו אח"כ מחחלת בהמ"ז בלחש עמ"א אות ז"ב וברי"ש אות ד":

במזיד יחזור למקומו עפ"ז (ברכוח נ"ח ב"ו ול" ח") הב"י בחבדהעור לשיפחיה והר"ח לביטחיה ובפי הגרהה הב"ח ז"ל מיקן דברי הב"י דודתי הרח"ש דפסק כב"ש והביח דרב זביד מהלוקת בשוגג אבל מזיד ד"ה הוא הלכה כב"ש ש"מ דסובר לב"ש בונג לכחחלה יחזור וחזיד דיעבד לח ילא ולב"ה שוגג לא יחזור ומזיד דיעבד ילא ומוכרח זה מגמרא שמשחמא דר"ז נמי כובר הלכה כב"ש או מדאמר הני חרי חלמידי חד בשוגג כו' (הביאו הט"ז לקמן) וחד במזיד כב"ה ואכליה אריה והא ביה ס"ל ג'כ מזיד חוזר ודוחק לומר כב'ה בפוגג (כט'ז לקמן) אלא דיעבד כב'ה כו' ומש"ה מוכח כן מנמרא. והר"מ בפ"ד מה"ב ה"א פסק כב"ה במזיד הוור ודיעבד וצא והסף: דעביד כב"ה במזיד ואכליה אריה על שהזיד דלב"ה נמי מזיד חוזר למקומו. ומוכח הוא דכיון דהלכה כב"ה לדידיה ודחי מזיד קנסת הוא ופפישת דלת קנסו בדיעבד פיחזור ויברך בהמ"ז כמ"ש הכ"מ שם . אבל הפ"ז לא הונח לו בזה ומפרש בגמרא פי' אהר כדבעינן למימר לקמן טדיף אע"ג דלית הלכחא כן ועיין ריש בילה ובמהרש"א ז"ל שם להודיער כחו דב"ש) ש"ת דהכל חלוי בשטה שבירך במקום השני אם במזיד בירך במקום הצ' אף שעקירה זו שוגנה לא יצא ואם הברכה בשוגג אף שעקירה במזיד ילא ונמשך ג'יכ קולא לש"ז מזה כדאמרן ואיש פובא מחלוקה בשוגג אבל במזיד ד'יה והא במזיד נמי פליגי להב"ז וב"ח (דר"מ ושור לשיפחם) ש"מ דהכל חלוי בבעה שבירך וא"ש ד"ה דבעקירה במזיד ליח מחליקח וח"ש נמי מה"ד כחו דב"ש

כמלח הוא ומשקים שלנו כמים הם והמיא כתב אפר ליכא מלח ושתה מי פירות וכדומת : קם (א) עיון מ"א , אלישל ושונמית פלכים ב" ד' ב" פה יש לכי בבית דאין הברכה שורה כ"א על היש ע" ה" חנוכה תר"ע בס"ו א' ומ"מ אשת עובדיה היתה לא שונמית יע"ש , ויש מעם שיתן שבח על מה שהמניך לו ה' עי לבוש. ובסדב כל שאין משייר כר סנהדרין צ'יב א' אמר בי בפורשיי אכול והותר מלכים ב' מ'ג להראות שיש שפע ה' לאכול ולהותר. וו'ש א שבח על מה שהזמין לו ה' ע' לבוש . ובסדב כל שאין משייר כר סנהדרין צ'ב א' אפר ריא כר כפרשיי אכול והותר מלכים ב' מיג להראות שיש שפע ה' לאכול ולהותר . וו'ש אלישע לשונמית אחר מעשה דשונמית וע' פרישה ליא להסיר השולחן מפרשים ההיא דסנהדרין משייר היינו ליתן לעניים וערד אות א' באשכנז שמחוינים בחורים על שולחנם מוב ויפה הוא כי מחויק ידי עניים וגם אומר תורה בשילחן ובעורה' פסקי ישיבות כמדינת פולין וגם באשכנז נתמעמו ה' ירחם ובי יושע יהודה וירושלים אמן: (ב) לא עמ'א אם שלימה פולחת כבר אם יש איפור בזוהר משמע דבר יועדי ועריף כן להכין פת שלם לאחר המוציא מיד כמו שכתב בס' עסים רמונים . ע' סנהדרין חלק האר זאיכא שלימה בהדית פרישה' דמביא שלימה למיים אפתיתין מעל' ליק הא דאיכא שלימה בהדית פרישה' דמביא שלימה לקיים אכול והותר אז הברכה הא דאיכא ששיר פתיתין משייר פת ע'ש אין הואה מיםן ברכה והאמר כעל'ז ועיקר חסר מן הספר מל שלימה לתיים אכול והותר אז הברכה חלה על יש שפיר דמי וו'ש כל המשייר פתיתין ומביא שלימה לקיים אכול והותר אז הברכה חלה על יש שפיר במי וו'ש כל המשייר פתיתין ומביא שלימה לענית על משייר פתיתין אבל הזוהר א'ש מובא כל שאין משייר פת שלם אין רואה סימן ברכה כי עדיף כן כמיש בס' עסים מכן בל החדין והינו יש פת שלם ומביא לאחר שאכל פתיתין כעע'ז ומ'ם המשייר פתיתין צ'כ קשה ואון הארץ ב' (ג') קשה עש"א הארון ז'ל עשה פלילות עם מרן המחבר ז'ל במ'ש בל שיו ברות נו'ן ב' דנמי תחלה איך לא חייש לעניות ע'כ פירש דה"ם בתום' שם דקשיא להו לב'ת דפירורין שאין כוית מחור לאבדן ביר למה מכבדין אחדכ כלל לו'א דלדרום אסור באין כוית ובשת קמ"ג ונוס ברות וכ"ה מור או מור מור מור מור מסיר מור מור מיש ברורין שאין כזית מותר לאבדן מיות מור לאבדן ביר מהר אבל לעניתא כביר מור לאבדן ברות מותר לאבדן ברות מותר לאבדן ברות מותר לאבדן ביר מור ברוכת אחרינא אמרו דקשה לעניתא בפרי קע"א ואיסורא להמחבר ז'בר במור מור אלה שמור לבים במות מותר להלך עליהם בהרי מנות ברוכת בות עי פות מותר להלך עליהם ברר מנות ברוכת בות בובת השול לעניון בנין מותר לבע במור בובת השולון מבום הוא אם כזית מותר להלך עליהם ביר מות בות לובי מות מותר למען בנין מותר למעע ברול לא כל מיני התכיים שוכל להניין ביות מות פות בית מות בית מות ביול אום ביול אור בל מיני התכיים שוכל מות בות ע"מות בות אות ביול אות במנו הרול מיו מותר למני מת מו לפעם דאי זכר בתורבן ותקע בבשנו היה כל מיני התכיים שיוכל להמית עצמו אבל לענין בינן מובח וחרב נברא לקצר משמע דוקא ברול לא כל מיני התכיים ואני העני מסופק בות ע' פ'א מהי בית וחרב נברא לקצר משמע דוקא ברול לא כל מיני התכיים ואני העני מסופק הבתירה הלכה ח' ויד דמנורה ואבני מובח ששקצוה מלכי יון במגירות מתכות חוץ ברול א'א להיות חלק בלי מגימה וצ'ע: קפא כתב ב'י עמ'א מ'ש משמע מדבריו היינו מדכתב שכבר נתחייב כר ומ'ש מבמל סעודה

האחרת היינו שלישית די"א שיוצא במיני תרגימא אבל סעודת שחרית אף שלא ישן בלילה מ"מ דשחרית עדיף דאסמכוה אקרא וי"א ד"ת חייב לאכול פת עסיי קפ"ה במ"א אות סי וגם אסמכת" דהתם חשובה . ואם יש לו מים הפסולים לנס"י יסול למים אחרונים כבסעיף מ" במ"א זיין . ולדידן

דחשש להר"ם ז'ל עב"י גם סכנתא חמירא מאיסור יול פסק להחמיר וצ"ע לכן כשיש כלי צריך בכלי ורקא והבן:

"לפב (א) ולא עמ"א עיין פסחים קדה ומהא דאין לו אלא כוס א' מקדש י"ל ביחיד אבל בשלשה י"ל דבהמ"ז מעון כוס כה"ג ודאי אין לאכול ביחד אם אין להם כוס: (ב) יין מצוי עמ"א מ"ש דשבר מברכין שהכל אין כ"כ ראיה דהוי כמו שתיהא אלא דאין בעין ולא נשתבח א"י בכך ועמ"ש במ"ז א' וא"ה ברי"א יבואר בזה: (ג) חוץ עמ"א דלאו מידי דויוני ומישביר לא גרע מקוואים באות בי ועדיף מיניה: (ד) וקובעין עמ"א ע' מור וב" י"א בקבע אף יין מצוי יע"ש: (ה) וא"א לקנות יין עמ"א וכ"ש הבדלה דקידוש מצי אפת וא"ה בס" רע"א ס"ו יבואר עוד בזה: (ו) שלא עמ"א ואף להמדקדקין שאין אוחוים הכוס בידם מ"מ כשהם שנים ואין א" יוצא בברכת חבירו כמימן ואף להמדקדקין שאין אוחוים הכוס בידם מ"מ כשהם שעון כוס: (ו) לתוך ידו עמ"א ב"ע בשם רשב"א כתב דלב"ה פליג וע"ו כתב המ"א בהכרח מיירי כאן ששופך אח"כ לכוס קמן ומיתקן בכך כמ"ש בפ"ו נ": (ח) איו להמפיד עמ"א. מ"ש המחבר מים פנומים איו למזוג הכוס השה לימא כימים כמ"ש במ"ו ג": (ח) אין להקפיד עמ"א. מ"ש המחבר מים פגומים אין למזוג הכום קשה לימא קמא קמא במיל איסורא לגו היתרא עמ"א יו"ד ואפשר באין ראוי לשתות בלא מויגה ולא במיל וציע: (מ) אם החזיר עמ'א דכה'ג יוצא ממיג עב'ח וכ'כ המיז אות ג' והיינו כשיין בקנקן הרבה אבל כשהוא מעם לא רק יתן מעם מקנקן לכום ומיתקן: (י) יכולין עמ'א דס'ה ומ'ו אין סותרין האציג דקמא בפיל מימ מהגי כשנותן מעם יין לכום פגום ועוד דהיתרא לגו איסווא לא אמריגן כא מע מ'א דבין מים ועוד דהיתרא לגו איסווא לא אמריגן כא מע במ'א דבין מים ושאר משקין אם מקלקלן הכוס אין לעשות ועם"ז כאן זיין: (יב) שעיש לתקן בפת ומסך גורן ויקב וכ"כ נאז די ועא"ר י פירור א' לא השבר מין שיש לתקן בפת ומסך גורן ויקב וכ"כ נאז די ועא"ר י פירור א' לא הדבה פירורין דהקריבהו גא לפחהך ועוד דצריך להדיח הכום משום פירורין כבסימן קפ"ג יע"ש: (ב) מוגו עמ'א קנחו בספה שפיר דמי עיין בסור ובב"י יע"ש: (ב) מוגו עמ'א ועא"ר בשם קבל (א) שירי עמ'א קנחו בספה שפיר דמי עיין בסור ובב"י יע"ש: (ב) מוגו עמ'א ובא"ר ג' ופירחא הגאין מהריר ליווא מפראג בספר נתיבות עולם דף מ' יין יוליל לעולם וכשמחבר עם מים מעש אין בו יללה לכן אף במדינתינו יש ליתן מים לתוכו: (ג) לשם ברכה עמ'א ובא"ר ג' ופירחא האו וכ"ל מהקנקן יוצ'או ספוך לברכה: (ד) מלא עמ'א ואדר די יש שאין מלאין כ"כ שלא יהא ברכת ה' ים ודרום ירשה (דכרים לג) ובא"ר בל"ח ים מערב דרום יום הולך אל דרום עוה"ז במים לל עמוד כך א"ר ובכיסוי הכלים אם אין אחר אין להקפיד כ"כ יע"ש אות ה' מוה: (ו) תחב אם הנין במיא במה כ"מ בנמר הב"ח כתב דוה הימין עמ"א הב"ח כתב דה הומים בנמר ברות ב"א אכלה עמ"א וא"ר ב"מ"א ותרה מוה ב"ח כתב במר ברכות הימין עמ"א וב"ו ד"כ כ"כ יע"ש: (ח) לאשתו אפי" לא אכלה עמהם כ"ם בנמרא ברכות הימין ב"א וומ"ו ד"כ"כ יע"ש: (ח) לאשתו אפי" לא אכלה עמהם כ"ם בנמרא ברכות ב"א אכרות ב"ב" וו"מ"ו ד"כ"כ יע"ש: (ח) לאשתו אפי" לא אכלה עמה ב"ח בנמר בתב היים במרב ברכות ב"א וומ"ו ד"כ"כ יע"ש: (ח) לאשתו אפ"י לא אכלה עמה ב"ח בכת ב"ח בתב היין במ"ר ב"מין במ"ח בל"ח בעמר בכברת היים בנמר בתב הוח בי"ו ב"מ"ל ב"מ"ל ב"מ"ח ב"מ"ל בע"ח ב"מ"ל ב" (ם) אם החזיר עם'א רכה'ג יוצא ממ'נ עב"ח וכ'כ המ'ו אות ג' והיינו כשיין בקנקן הרבה : (ו) ועיכ עמיא ועמיו די כיכ יעיש: (ח) לאשתו אפיי לא אכלה עמהם כימ בנמרא ברכות כיא בי גישדר מר כסא דברכתא יעיש מיא: (מ) אמר יד עמיא ועיין לבוש בתרגיא מיג ושולם בשתי ידיו נומל הכום בימין כמו לולב יעיש בלבוש ויראה דאפיה אין להחזיקו בשתי ידיו דמעמא הוי שלא יהא נראה כמשא עליו עס"ו אות בי מוה: (י) לא עס"א ועכ"י ועס" קעים במיא אות א' דכאן מיירי שלא נסלו ידיתם דאלים אחור להפסיק יצ'ש: (יא) יצאו עמ'א עמיש בקיד ואידה במי די ויי (ע"ש: (יא) יצאו עמ'א עמ'ש בקיד ואידה במי ריש יבואר עוד: (יב) בלחש עמ'א קצ'ג אות די מיס קניג ועמ'ש במיז וי: (יג) לחוב עמ'א רש"י פרק אלו נאמרין יע"ש: מ"ש המחבר צריך לברך מיושב אא'כ קשה עליו איחור דרכו עמ'ש בסי' קע"ח ובפסחים ק"א ב' עקרו כשהם יוצאים מברכים בהמ"ז למפרע יע"ש:

קפד (א) קודם עם"א הראה לקע"ח ס"א ושם ביארתיו ובס"ו אות מ' בארוכה : (כ) במויד קפך (א) קודם עם א הראה לקצי הים א ושם ביארתיו ובסיז אות ס' באדוכה: (ב) במידי יחוור עם"א ואף לרא"ש ואף נאטר כל שהליכה במידי תו לא יצא (עס"ז א) א"כ ניסא דהוי ספק ברכות להקל ולא לברך כלל דו"א דכל כה"ג לא אמרו רבון הואיל וא"א לשוב למקומו כנת. ומשמע כל במידי חוור למקומו אף ברחוק יותר סד' מילין אף בנס"י בקס"ג הקילו. ובאכילה מרובה עמ"ז ב' ומ"א מ' נ"ל. מ"ש בשם המחבר לתור"י כו' היינו מ"ש בשם הגאונים אורח חיים הלכות נמ"י

קמיל ולא אמר דשכח הוא דיחזור הא הזיד אף דיעבד לא יצא שימ בעקירה לימ לן בה אי שוגג או מזיד עמ"ש אי"ה בזה: בגבורא אמרינן כו' עמ"ז הביא פירש"י החמיר על עצמו וחד כב"ה שנעקר לילך כו' אתה למד דסובר כר"מ דהלכה כב"ה בשוגג בעקירה והחמיר על עצמו יחד כב"ה בנעקר לילך וצ'ל כב"ה בשוגג ומיהו דלא כמאן עביד מדלא כיים ובירך שם (דלא כב"ח) ע"כ הקשה לרש"י למה הרויח כיון דסובר דהלכה כב"ה וחי' כו' וכן רבינו יונה פי' כן יש"ש והט"ז הביא זה לראיה והר"מ פוסק כב"ה בשוגג בהליכה א"ל מדינא לחזור ובמזיד הן בהליכה ואפי' גם הברכה במזיד ילא ורבה בב"ח ההמיר על עלמו היה . וז"ש בשנ"י מזיד אלו בהניכה וחפי" גם הברכה במזיד ינת ורבה בב ח ההתיר על עלמו היה. זו"ש בבנ" מזיד הנו לפיטהים לעיל . ולענין הלכה הם בירך כבר אף בבנ"י מזיד אלו ילא בר"מ ז'ל ולכחחלה יחזור אף בבוגג כרא"ש ז'ל באין טורה הדרך הא לא"ה הוי דיעבד . ועיין א"ר כ' האדון ז'ל מרורות על אדורני דוד הע"ז ז"ל מאורן בל ישראל ולמ"ש א"ש. והוי יודע בהייד והלך וא"י אם בירך על אדורני זו לאו ואבל בישראל דרבנן או מיני דגן לכאורה לריך לברך דס"ם שמא הלכה בראש מזיד ושמא לא בירך כלל אף במקום השני. וגם שמא מעין שלש ד"ח ובפתחה כוללת כרא"ש מזיד ושחא לא בירך כלל אף במקום השני. וגם שמא מעין שלש ד"ח ובפתחה כוללת כהבנו מזה אי מהני ס"ם לחומרא ובברכה גם בשוגג צז' מינים או כסנין (למ"ד פה דוקא) ס"ם לקולא ומיהו כל זה בטורה לחזור ובהין טורח הוזר עיין ר"פ דליתיה קמ"ן דנישייליה ובש"ך י"ד סימן א' אות ה' . דמליגו למרדף אבתריה והבן זה עמ"א א' : (ב) לאורתן עט"ז באכילה מוענת הלכה כר"ל ברכות ל"ג ב' דלא פליג ר"י עליה בהא וכ"כ א"ר אות וי"ו בשם אבודרהם והמ"א אות ט' נסתפת בזה וספק בדרבנן בלא אכל כ"ש י"ל כל דשהה אף פחות מכדי ד' מילין לא יברך ול"ע שוב ראימי בד"מ א' הביא הא דאבודרה"ם וכפי הנראה ד' מילין הם ע"ב מינוטי"ן בביעור מהלך אדם בינוני עברה פרכאות ביום עמ"ש בפריי לי"ד בה' מליחה ואי"ה להמו בסי' תמ"ג במ"ח אות גימל יבואר עוד:

קפה (א) עד עפ"ז. מדומד"ם פי' הסמ"ג אבן דומם עב"י משמע שא"י לדבר כלל בפני המלך אפ"ה מברך לכתחלה וכ"מ בהר"ב ס"א בהג"ה דשאר ברכות (אף בהמ"ז יכול לברך שכי"ר) והיינו אף שא"י לדבר כלל לפני המלך ועמ"ש אי"ה באות שאח"ז : (ב) אם עם"ז. ובמ"א אות ג' יישב זה וכן הט"ז גופא ישבו בדוחק. דע דבסי' ע"ו במ"א י"ג נכתפקטו בודאי מ"ר אם חוזר בתפלה וק"ש עתה ראיתי למהר"י עיא"ש ז"ל בספר לחם יהודה בה" ק"ש פ"ג הי"ד בשם ע"ת יע"ש והוא כתב דודאי מ"ר בתפלה הוזר ובשאר ברכוח מסופקין יע"ש ע"ם אם בירך וא"י לעמוד על עלמו שיעור הילוך פרסה יש להסחפק אי דומה לק"ש וחפלה או לאו עסי' ג'ב משמע דק"ש כשיודע לכתחלה חוזר יע"ש. והנה אם נאמר דמ"ר אפי' ודאי חו להו עםרי ליב מפמע דק ש לפיתע לפנותלים מות יעש. ומהם אם ממנה אתר אפי את החליל ומדרבנן לה החמירו בהמ"ז ה"כ ה"ה זה דמ"ה יולא אף בא"י לעמוד על עלמו שיעור פרסה רק מדרבגן וליע. ובא"ר שיכור כלוע באר ברכות לא ילה א"י לדבר לפני המלך ילא ובהמ"ז ד"ת חוזר: אם מהמת אונם קרא ק"ש וחפלה ובהמ"ז בלבו ממש ילא כמ"ש מ"א א" מהיה במקום לואה מ"ה והיה מחניך קדוש עסי" אם היה במקום לואה לא ילא דאסור להרהר בד"ת במקום לואה מ"ח והיה מחניך קדוש עסי" ה ונגד ערוה מותר בהרהור לא בנואה ולעיל ביארתיו בעזה"י:

קבו (א) אלא מדרבנן עצ"ז הביא ד"ה ברכות ך" ב" ד"ה נשים וא"כ גרים ועבדים מוליאן הרבים י"ה ועמ"א אות א"מ שם עוד הביא דברי הטור כו". הנה מוליאן הרבים י"ה ועמ"א אות א" מ"ש שם עוד הביא דברי הטור כו". הנה בר"ה כ"ש א" כל המחויב בדבר מוליא רבים י"ח ואע"פ שילא מוליא חון נהנין ופירש" דלא ליתהני ואל ליבריך ולית כאן ערבות וכ" הב" זה בברכה ראשונה אבל בהמ"ז דלא ליתהני אלו ויב ערבות ולפ"ז אלו דותא בהמ"ז ה"ה ברכה אחרונה מעין שלש או בנ'ר הובה הוי ועיין רא'ש ברכות כ' א' ומ'ח משמע לכאורה הטעם דאסור ליהנות בלא ברכה אין רהוי שמי שלא נהנה יברך ויוציא לנהנה וברכה אחרונה אפבר לש זה . ולפ"ז אף להעור דרתב ברהמ"ז אפי' בלא זימון אין א' שלא אכל מוציא למי שאכל מדרבנן דמסמיך אקרא וברכח מי שאכל יברך הא בנ"ר ומעין שלש אפשר מוליא ברכה אחרונה מדרבנן עסי' רי"ג במ"א ז' ברכה ראבונה אף דיעבד לא יצאו דברכתו לבטלה אם לא שהיה שוגג יע"ש בזה :

הלבוש ז'ל בקפ'ד ס'ו כ' מי שאכל כזים מוליא כדי שביעה דאסמכוהו אקרא וכתבנו שם

דכל מילי דרבנן דינם ד'ם אלא דאמנו בספיקן לקולא וכבוד הבריות דוחה ול"ח כו' מבא"כ היכא דאסמכוה אקרא רוצים שיהיה דין חורה ממש ומש"ה מוציא. כזית לכדי שביעה וליש דרבנן לא מפיק ד"ח ולפ"ז מי שלל כזית וספק אם בירך לדידיה דמברך דלא כמ"א סי" קפ"ד ה' ואמנם כאן כתב דמש"ה מוניא מי שאכל כזית וספק אם בירך לדידיה דמברך דלא כמ"א סי" קפ"ד ה' ואמנם כאן כתב דמש"ה מוניא מי שאכל כזית מפעם ערבות ועא"ר ב' וצ"ע אי"ה בפתיחה כוללם אעורר עוד בזה: שאלה היו לפניו מין ז' ושאר מינים וא"י מאיזה אכל או להם ופת כסנין מהו: תשובה בקולר אתחוק מיקרו כאשם חלוי וספק מ"ה לחומרא אללה להם ופת מעון שלש שלם הוי אין מוניאה מות מש"כ אי לא היחוק להכ"מ דרבנן ומוניאה ומיהו מעון שלש שלש הוי ובלחם ילויר ואשם חלני אף שניכר מביא אשם חלני והבן ובש"ה כלל י"א כחבנו מזה

בשם החורגי המופלא פרנס ומנהיג מק"ק פפד"א יע"א מוהר"ר מורי כהן ז"ל. זוה לשונו בכתביו ביבמות דף ס"ב ע"א אמר רב הכל מודים בעבד שאין לו חיים דכתיב שבו לכם פה עם החמור (בראבית) עם הדומה לחמור ופירש"י אליעור עבד אברהם הוי . ויש להקשות הם בחומש בפ' וירא ויקח את שני נעריו אתו ופי' רש"י יבמעאל ואליעזר וא"כ המה אותן הנערים באמר להם אברהם שבו לכם פה עם החמור ולישמעאל ודאי היה לו יחום כי לאו מפנים בממני מים החים בל הברהם . בלא פירש"י הייתי אומר שהיו הרבה עבדים לאברהם חוץ מבנום כנטן הוי והיה בן אברהם . בלא פירש"י הייתי אומר שהיו הרבה עבדים לאברהם חוץ אליעזר בודאי ולקה עבד אחר עם אליעזר ולפירש"י קשה וג"ע עכ"ל . הזכרתי שמו ז"ל עם משפת ברוחי הקון עבו הספר כי ידעתי את האיש הנ"ל היה ירא ה' מרבים חולב"ה אמן . והוה באמת משמע במפרשי שהגר גיירה אברהם ובב' לך בן לאברהם ויקרא שם בנ'ו המלד וא'כ הקושיא עלומה ויש לומר שמיקן רש'י הליעור הוי מלח עם דרבא הוא וקאי רק על אליעור לחוד ומלינו לפון

למה שמקן לפי מכלה דרך כבוד אדוני ארץ ואליעזר חשוב היה בבית אברהם:

קפרן (א) וגראה עט"ז חי' על מנהג שלנו דסוברים דאביו ורב אשי לא פליגי בברכוח מ"ה
ב"ל אלא מר עביד הכי ומר הכי ועצ"ח ופרישה . ובחשובת רש"ל שי' מ"ד
ג"כ כ' האידנא ליכא פועלים ל"ש דיזאלו בה יע"ש עוד כתב דלא יאמר בונה ברחמיו ירושלים אמן מיד רק ימסין קלת ואחר כך יאמר אמן בלא יהא נראה כמלת אמן מסיום הברכה הוא. והיינו חוך כדי דיבור כדיבור דמי אבל לא יפסיק הרבה דא'כ הוי אמן יסומה ע' סימן קכ"ד במ"א הום י"ד ועיון דריבה בזה ועונין אמן מיד לאחר ירושלים: (ב) אבל עפ"ז וכ"ר המ"א אוח ב" שאין למחות ביד הנוהגין לומר מלך ביעלה ויבוא ושלא לשנות מנוסח התפלה ועא"ר. טוח ב' שהין "נחחות פין המחשבין מתר מקן פישהה וישה ובנת בבתמ"ז אין מזכיר של שבת ואם מזכיר שבת ביעלה ויבוא עסי' מפ"ז ס"ג ולקמן סעיף ה' בבתמ"ז אין מזכיר של שבת ביעלה ויבא עמ"א וי"ו: (ג) פורג'ח עס"ז . מה שמסיימין בונה ברתמיו ירושלים אע"ג דכחיב ציון במשפס מפדה שיעשו ישראל משפט בין איש לרעהו ויעשו לדקה כמ"ש ושביה בדקה עד"מ

מנחת ג'כ הואל וישר אם בני סקו י"ל הואל ופ"א ד"ת חפלת לחמרברתו מחנכין בחפלת לחמרברתו מחנכין בחפלת לחמרברתו מחנכין בהפלח מ"ח. ועד"ם פ"ח. ועד"ם פ"ח הינון בהפלח מ"ח. ועד"ם פ"ח. ועד"ם פ"ח הינון מקרא הגדול עונה פלה במלה משמע אף הגיע לחינוך י"ל לחונה פ"ג ה"ד קמן מקרא הגדול עונה מלה במלה משמע אף הגיע לחינוך י"ל מחונה פ"ג ה"ד במצוה הרבנן מחויב האב לחנך לקסן וא"ת בפתיחה כוללת יבואר מזה וכאן אין להאריך:

""היון א"ר מ"ר ייון משר ביד רוחמנא מלכא דעלמא מרית דהאי פתא בריך רחמנא דון כולא יצא ואפשר כיון שמסבע ארוכה היא ראוי להאריך קצת עמ"ש באות א" א"ה במור יו ביון א"ר א" דייוןים בבהמ"ו. ון מוונות מפרנם שאר צרכים (מלבושים ובדומה): מלת כ"ל כשהוא מוכדה בחולם ומשתוא ממוכה בקס"ץ חסף וע"ד וה תדין. מלת פת במכרת במולם ולא "אף א"ר ייונו בהמ"ו. ון מוונות עא"ר. כשאוללין על שולחנות רבות אומרים ועל שולהנות אול שאכלנו מעליהם הא בשולחן א" אף ב"ש שולחנות ונותנים דפים עליהם כאל מעלה בע"ה וא דר אצל בע"ה ואוכל בפ"ע אין סברך לבע"ה וא"ר בע"ה ואוכל בפ"ע אין מסבר מוכד בנוסח יצא וראיה מבנימין רעיא עב"ח יע"ש: (ב) אם עמ"א א"י למה ל אהביא ארץ חמדה מוכה ורחבה לא יצא אבל קיצר בנוסח יצא וראיה מבנימין רעיא עב"ח יע"ש: (ב) אם עמ"א א"י למה ל אהביא ארץ חמדה מוכה ורחבה לא יצא והאים בור מוויבים למוד מספק דבני תותר לאו ד"ת תוא מולך וא"ל מוקך וא"י למה כין מחויבים במצות. ומ"ס כתבו לא לדוג נוסח הברהה וכ"ש פומטום ואגדרונינום מחובים ללמוד מספר במי המור בהמ"ו ד"ת תוא עמ"ש במורה כולל וא עשה המצוח בל"א ע"ה המצוח ב"ב" בהיו תורה עב"י דברת ותורה לאו ד"ת תוא למ"ש במ"ח לול אי מור במ"ו אות א"ל כו לא במה המצוח במ"ח ש"מ מולה ב"ו ע"ש: (נ) נוסח עמ"א בספר הפנוד בתמ"ו אות א"ל ב"ח המנוד בתמ"ו אות א"ל ב"ח המנוד בתמ"ו אות א"ל ב"ח אותר ב"ו ברומ"ו אות ב"י ע"ש: (נ) נוסח עמ"א בספר הפנוד מתנו מ"ח"א וכ"כ המ"ח אותר מולת בוח" מור במ"ח אותר ב"ו הברום וו"ל בא מ"ח אותר במ"ו אות א"ל כ"ם המנוד בתמ"ו אותר במ"ז אות א"ל ב"ח מולה במ"ח אום למדים במיה בתאותיו במ"ח אותר במ"ז אות א"ל ב"ח מ"ח אום ב"ח מורים במ"ח אותר במ"ח אותר במ"ח המור במ"ח מור במ"ח הוא לדו במים במים במור בהמ"ח אותר ב"ו במ"ח מור במ"ח מור במ"ח מור במ"ח מ"ח במ"ח מ"ח במ"ח מ"ח מור במ"ח מור במ"ח מור במ"ח מ"ח במ"ח מור במ"ח מ"ח במ"ח מ"ח במ"ח מ"ח במ

אבל הרר"ז בעצמו פסק כר"ם עיון ב"י נ"ץ: (ג) אם עם"א הקשה דברי המחבר אהדרי דבקע"ח ס"א פסק כר"ט דפת נמי שינוי מקום חוור ומברך בהמ"ז ואיך כתב כאן דין ח"ר פרץ (וכ"ת בהניח מקצת חבירים הא בורכא דצריך לחזור למקוטו עמ"א קע"ח אות ז" ולמ"ש באות א' אפשר דמהני ו"ל דמיירי כאן כה"ג אבל לומר בדעתו לאכול כאן דא"כ הול"ל אבל דעתו לאבול כאן) דמהני "ל דמיירי כאן כה"ג אבל לומר בדעתו לאכול כאן דא"מ היל"ל אבל דעתו לאכול כאן)
ותי' דכי אמר המחבר בקע"ח בעוקר מויד המיח דעתו משא"מ בשוגג לא היי הימח הדעת ואץ
לר"מ אין מברך בהמ"ז מ" ולא הונה לו בזה חדא דא"מ בפסחים ק"א ב" קדאיק עקרו כו' ומה
קושיא דלמא לומר דוקא מזיד לא שוגג עמ"א קע"ח אות ג' ועוד דא"מ דין זה אין לו מבוא דק
להרא"ש בס"א ע"מ פירש דבמויד גמי איירי ואה"ג יברך ראשונה בהמ"ז והמוציא יכנס"ז שנית
כאן וממ"ג יוצא להרא"ש בכהמ"ז שנית על מזיד ולהר"מ בראשונה כנס"א. ועם נ"ז לא זכיתי
להבין דבריו הקהושים א' בארוך בקע"ח כ" לר"ש ודאי חוזר למקום א' זכאן חוזר ולמה מזר
להר"מ הכין מסתברא ואף שי"ל זה מ"מ איך כ" מעם פת פחות מכוית כבאות שאח"ז ולהר"מ איך
עב"א הדאה
יבדך שנית על פחות מכויו וצ"ע כעת בזה . ועין פרישה כאן ובקע"ח: (ד) מעם עם"א הדאה
לרי"ש אפשר אות ג' פת דוקא לא פרפרת מכסנין ועסי" ר"י א" אם אכל פחות מכשיעור וצא
ואה"כ הזר ואכל פחור מכשיעור אם מצמרפין משמע במקום א" אכל כזית יותר מכא"פ מצמרפ אלי כל של שנו לקבוש במשפק אם אבל כביצה אם מחויב לבון בוחם והכאור באנו למחוקת המצוה וא" אם הפרישה ושאר פוסקים בס" מ"ו מפק קרא ק"ש דומ"ד הואיל ומחויב לעשות המצוה וא" אם עשה כאן ל"ש זה וכ"ת כל ששבע אף לא היה מפת ו"א דאם כן אף בכל שהוא מפת כששבע מדברים אחרים שאכל עמו ליחייב וכ"ת ואכלת כתיב מ"מ משכע דבעינן שיהא שבע מפת ואל תשיבני ממ"ש המ"א באות מ" דשאני התם דכבר אכל מפת כדי שביעה וא"ה שם יבואר בפתיחה לברכות קושיא דיאכל עוד פת ואי"ה יבואר: מריש היה אמינא הא דכתכו התוס' בסוכה גימל א' דכל מ"ש חו"ל ולא עשה כן אף מ"ה לא יצא ועתום' ברכות י"א א' ד'ה תני כיון דשמענא להא דכתב המ"ו אות א' דמזיד דיעבד יצא דספק ברכות להקל והא בהמ"ו ד"ת וספק פלונתא לחומרא ש"מ דסובר אף מדרבנן לא יצא מ"ה יצא וער עם"א עם"ו ב' והמ"א נסתפק בזה עד"מ ובסעודות גדולות הואיל ואכלו פת כדי שביעה וכמשיכין אח"כ בשאר מינים אף שאלו לא אכל היה רעב כבר מלחם מ"מ עתה שבע היא או אפשר כ"ו שאין האצמומכה נח עדיין לא מתחיל העיכול ואין אתנו יורע עד מה עמ"ש באות הקדום: (י) לאותם פירות עמ"א הפך דעת המ"ז באות ב": (יא) בכזית עמ"א דלא כלבוש כביצה מ"ה יע"ש ואסמכות אקרא כזית ואכלת ולפיכך מוציא כדי שביעה יע"ש ובפתיחה כוללת כתבנו וזה משמע אסטכתא אקרא כזית ואכלת ולפיכך מוציא כדי שביעה יע"ש ובפתיחה כוללת כתבנו וזה משמע אסטכתא דין תורה ממש יש לה ולדירן יל ממעם ערבות וא"ה בסי קפ"ד יבואר עוד וכאן אין להאריך עסי' תפ"ו שיעור כזית ואם ספק פלונתא י"ל דרבנן לקולא ואי"ה שם יבואר: קפה (א) ובלבד עמ"א עסי' כ"ב בס"א א"ב ודעת הר"מ ו"ל פ"א מברכות ה"ו כל הברכות (אף

קפה (א) ובלבד עמ"א עס" כ"ב במ"א א"ב ודעת הר"מ ז"ל פ"א מברכות ה"ז כל הברכות (אף בכל ל" ש"מ ברהור ואפשר ק"ש שמע בכל ב מק"ש ה"ח דלא יצא בהרהור ואפשר ק"ש שמע בכל ל" ש"מ ברהור לא דל"ש בהרהור בכל לשון אבל המחבר פסק כאן ובר"ז ס"ג דלא כוותר בכל ל" ש"מ ברהור לא דל"ש בהרבור וכאן כתב וברכת כשמע בפה א"י מהיכן משמע דאי וברכת בכל ל"שון ש"מ הרהור לא הא כתב הב"ח דלאו מיתורא קא דאיק יע"ש. ובחירושינו ברכות פ"ו ב" הארכנו בזה. וכבר כתבנו דאם נאמר דבאונם יצא דאפשר הרהור כדיבור אלא שחז"ל אמרו שלא באונם לא יצא א"כ בספק ברכות אם יצא יהרהר ויפה עושה נ"ל. דל"ש בהרהור לא תשא וא"ה בפתיחה לברכות אבאר עוד: (ב) יש עס"א כ"ב מצינו יש מ" שאומר אע"פ שאין חולק הואיל בפתיחה לברכות אבאר עוד: (ב) יש עס"א כ"ב מור הוא והכין מסתברא ועס" קצ"ג ב": (נ) שאינו עס"א עס"ו ב" דחה זה ומס"א החוק בזה דבס"ה מייר שא"י לדבר לפני המלך ספק הוא ומסילא אור ב"ו אות ב" אות ב" העוד ומכר במני הוטד בס"ה מיירי שיכול לדבר לפני המלך וא"ה במ"ז אות ב" דיעבד חוזר ומברך דספק תורה לחומרא וכאן מיירי שיכול לדבר לפני המלך ואי"ה כמ"ז אות ב" יבואר מזה: הב"ח הביא כשם ס"ח מ"ו מעשה באדם א" שמת קודם זמנו ובא בחלום לאחר

יב'ח הוה: הב"ח הביא בשם ס"ח מיו מעשה באדם א" שמת קודם זכנו ובא בחלום אחר יב'ח זמן הרבה ותמר שדנין אותו בכל יום על שלא כיון בברכות ולהנאתך נתכוונת ושאלו אותו ותאלו היום ב"ח והשיב שאין דנין ב"כ בחוקה יע"ש:

קפן (א) וספק עמ"א ברכות ך" ב" רש"י ותוס" ד"ה רש"י פירש שאין לנשים חלק מצד עצמן כ"א בת יורשת וכתנים ולוים יש להם מ"ח עיר כר' יוסי פ"ח ממעשר שני משנה י"ר כ"א בת יורשת וכתנים ולוים יש להם מ"ח עיר כר' יוסי פ"ח ממעשר שני משנה י"ר כהן מביא וקורא וכ"פ הר"מ ז"ל פ"ד מה" ביכורים ה"ג וכ"ה בהג"א ברכות כ" לרבי מאיר אין כ"ה מוציא הא לר' יוסי שפיר (עא"ר א' ולמ"ש איש) ולפ"ו גרים יאמרו שהנחלת לאבותינו אבל-בהן מוציא הא לר' יוסי שפיר (עא"ר א' ולם"ש א"ש) ולפ"ז גרים יאמרו שהנהלת לאבותינו אכללא אשר נתן לך בברכת הארץ ואין מוציא ישראל י"ח ועבדים לא יאמרו שהנהלת וכ"ש שאין
מוציא י"ח ובקנ"ם ס"ד אין הכרע אי מוציא יע"ש ועב"י שם. אבל בהה"ר מפרש דשם זכרים
נסלו חלק בארץ ועיין הג"א והתוס' מפרשים משום ברית ותורה עסי'. קפ"ז ס"ג במ"א ג' וכ"ש
עבדים ויש ג"ם לרש"י מוממום ואנדרוניגום (וכ"כ ערל זכר) או דיעבד שפיר דמי ויצאו אחרים
י"ח דס"ם שמא זכר ושמא נשים חייבים ולתוס' חר ספק הוא דא"כ זכר לאו מל הוא ולית ביה
על בריתך שחתמת בבשרינו וערל שבהו אחיו מתמת מילה נמי ספק הוא. ובקצ"ם מח"ם לומון על הריתך שחתמת בבשרינו וערל שבהו אחיו כחמת מילה גמי ספק הוא . ובקצ'ם מח"מ לוימון איי אין ראיה דשמא נקיבה הוא ואין מומנין אכל דיעבד אי כירך יש לומר שיצא דהיי ס"ס ועמ"ש בפתיחה להלכות ברכות בזה : מ"ח שאה אכלה כדי שביעה וכסופקת אם בירכה בהמ"ו יש לומר דהוי ס"ס שמא בהמ"ו דרבנן ויש חומר לא השא ואת"ל ד"ת שמא ברכה ולא הוי משם אחד וכל שיש ספק ספיקא בד"ת די בדרבנן ספק-א' עי"ד ק"ו וצ"ע: ובחידושינו ברכות ך' ב' מתננו מזה דמילת אגדרוגינוס גמי אי נקיבה או בריה בפ"ע מילתו כמאן דליתא דמי דמה"ם אין כתבנו מזה דמילת אגדרוגינוס גמי אי נקיבה או בריה בפ"ע מילתו כמאן דליתא דמי דמה"ם אין דוחה שבת ע"ד רס"ו וברית ותורה צ"ע דלאו ד"ת הוי אלא דרבנן נוסח הברכת עחה"ר ברכות מ"ח וצ"ע: (ב) עס"י קנ"ם הלכך אין מוציאות אחרים מור ומ"א א"י דהוי לציין עמ"ש הסחבר שיש ספק ולסיים חול"א מ"ר עו מוצ"א ברכ"ה אות הנואו נופא נמי אינו מוצאה וא"א ברכ"ה אות הנועות נופא נמי אינו מוצ"א ברכ"ה אות הנועות ונפא נמי אינו מוצ"א ברכ"ה אות הנועות הוא בדר המוצה ברכות ברכ"ה מוצ"א ברכ"ה אות הנועות בוצה ברכות ברכ"ה ברכות ברכ"ה בירות ברכות ברכו שיש ספק לנטים הנכך אין כוציאות היפוע תוהה לחומהא (א כ אכל כזית כד) האפשר ברכת הזיטון גופא נטי אין מוציאה ואי"ה יכואר בקצ"ם מזה יע"ש: (ג) כדי שביעה עם"א ברפ"ה אות ד' בשם הרא"ם תרי דרבנן אין כוציא חד דרבנן והכא יכול להיות חד דרבנן באכל כדי שביעה מש"ה מוציא אף תרי דרבנן כח"ג והקשה מתרע"ה ס"ג דקפן בר חינוך מוציא בנ"ח וצ"ל מגילת מפני כבוד הציבור עם"ש שם בפריי. ולבוש כאן טשמע קסן בלא אכל כרי שביעה אין חייב בחינוך ועא"ר ג' . ואמת מכרוצת דברי הלבוש בתרפ"ם ס"א וד' משמע דבדרבנן אין מחנכין הקפן ומגילה הואיל והיו באותו גם להשמיד כו' ומש"ח אין מוציא דהוי תרי דרבנן והשמים בתרע"ת דהגיע לחינוך ג"כ אין מוציא בנ"ח לגדול דל"ש באותו גם התם כ"א שרצו להעביר על דתם יע"ש ומכל מקום הא כ' תתם דלרידן גם הקטן חייב להדלים הרי אף בדרבנן ומהדרין מהנכין הקטן ג'כ. ועם'א שכ'ג ב' מק"ו י"ל הואיל ופ"א ד'ת חפלה להמחבר תו מחנכין בתפלת מנחה ג'כ הואיל ויש בו שורש מ"ח. וער"ם פ"ח מה"ב ה"א הקטנים חייבין בנהמ"ו מד"ם כדי ויש"ש כתב דמה שנאמר במשפט הפדיה אבל מה בנכנה בכפיד יותר מראשון ברהמים שיין עמ"ז: (ד) בוצה עש"ז כל המשנה ממשבע ששבעו הכמים אם בפתיחה וחתימה החור אבל באמלע הנוסה אין החר ה"ה כאן ובמקום אתר הארכנו עבו" קיים במ"א אות ה' מ"ש בם: (ס) אם עפ"ז כ"כ הלבוש ספיף ה' מי יימר דשם החר ועוד כו' יע"ש ובתרכ"ג כתב ש"ן שנא סוכיר בנשילה בהמצע התפלה בכח הין החר הה יהיד שלא הזכיר כלל

אורח חיים הלכות סעודה

הזטר בנשיכה בהמנע ההפנה בבח חין החד החי יחיד פנח הזטר ככנ נה פוכם כם מה דינו (שיון פריבה ולמ"ש ה"ש) והע"ז סובר בפשוע דבנעילה לף יחיד שלה הזכיר כלל שבת בנעילה הין החד דלריך לכחהלה הוא וכמ"ש הב"י שם ביש חולקין ועמ"א בחרכ"ג אוח ב' דקדק מלשון הש"ע במלח בו"ה דוקא באמצע החפלה הא לא הזכיר כלל הוזר בנעילה וכ"מ דעת הב"י בחרכ"ג שכתב בש"ץ אם לא הזטיר באמצע יש לסמוך כו' הא לא הזכיר כלל הוזר שם וד"מ הנדפש בפיורא הפיא זה בם וז"ש המ"א שם וכאן כתב המ"א אוח י"ב ע"א ואים שם יבואר: (ו) בעודרה עש"ז וכ"כ המ"א אוח י"ז והם דברי הב"ח דאולינן הכל והכל לחימרה וירחה דחימר בתוך הרחמן אש"נ דכתב הר"מ בהג"ה דים לימר באני ישלה ויבה מעל הנסים מ"מ הא ברל"א משמע דעיקר הסעודה בליבית בפת דוקא ומעלה קלת כבמזכיר בתוך הרחמו. ועמ"א הוח י"א וסעודה רביעים דינה ג'כ כר"ח עמום' ברכוח מ"ע ל' ד"ה אי בעי הניאי המ"א אוח י"ז וסעודה המישיח אם דינה כר"ח או י"ל דוקא רביעים הואיל ויש פלונהה רבי הדקא בשבת קי"ה א' וז"א דליח הלכחא כווחיה וה"ה כמה סעודות דינם כר"ח עכ"ב ובי"ע סעודה א' בלילה וא' ביום הוזר הא שאר דינם כר"ח עמ"ר אות ע"ז: והני יודע בבש"ע כתב בשבת וי'ע בא"י אמ"ה והותם בשם לבד והוי ברכה ארוכה אבל כשל

ר"ח כהוב ברוך כו' ולא הזכיר שם ומלכות וכ"ל לכאורה דאל"כ הא ר"ח אין חוזר ואין אמר ברכה בחנם בבם ומלכות אבל בלבוב כתב בנם בר"ח יאמר בא"י אמ"ה וצ"ע ועא"ר אות ימותר ברכה בחום בשם ומנכות חבל בגבום כתב שגם בריח יחתר בחיי המיה וגיע ועחיר חות
יו"ד. ועשי חב"ב במ"ח ח' כ"מ שחין חוזר אם סיים הברכה חינו אומר שם ח"כ כאן בכ"ח
שלינו חוזר ואפ"ה אומר שם ה"ע דלא היי הפסק דבבר נשלם ברכות החורה (ואף אם נאמר
דלענין לביול בפני היראה והכבוד דינה כתפלה כבסייון קפ"ג ס"ח ואף ברכה העוב והמשיב
דלא ליזולו בה עד הרחמן כי" מ"ח אין לה הפסק לחזכיר של ר"ח כאן) ועיין בעוד ואין
להחריך וכ"מ יראה להקל בספק ברכות ולומר ברוך בכ"ח באל שם ומכוח ומרידוניו להדריד קלת מזה. וְהִי'ה במ'א יבואר עוד באות ה': (ז) שזביך עצ'זבד'א יש הסרון בדפוס ודינו להכדי בראשונה בל"א (הזכרת שבת מבה"כ כל"ל) ברכת המזון כו' והעלה לדינא דמזכיר בניהם (כ'ז דלא צלי ערבית אבל החפלל ערבית אע"ג דלא הבדיל כמו ר"ח ופורים דאם החפלל ערבית לא מזכיר של פורים ור"ה עמ"ח הרל"ה חות כ") ויכחה חף לדבריו דוקח חם הזכיר בבת מקודם מזכיר של פורים זר העת ת מלכים מות עין הימום מן מצרים זמן חם ישופיר בכם מקודם מופיר מח"ב של ר"ח וכדומה מבח"כ אם טעה והזכיר של ר"ח החלה חיך יזכיר שבח אח"כ דהוי בהרי אהדדי דעשאו ר"ח הו הימו שבח ויקנה"ז מקדש י"ע ומבדיל של שבח דהכין הוא דקדושת שבת הלך לה משא"כ זה ועסי' הרפ"ד בע"ז אות ד' בחדיר ובאין חדיר אי עביד שאין חדיר קודם הרכ"ב כאן ואשר דל"ש בזה הזכרת ש"ש לכעלה כמ"ש המ"א אות י"א ואי"ה שם יצואר עוד ועמ"א אות י"ח יש לו דרך אחרת בזה ואי"ה שם יבואר: ואם נמשך סעודתו עד מ"ש וי"ם הוא בין שלא הזכיר בל שבח או י"ע עד דפתח הטוב והמטיב אין חוזר לראש כי מידי ספיקא לא נכקא עמ"א י"ח א"כ ספק ברכה להקל ואם נזכר קודם הסוב והמטיב יאמר ברוך בנהן שבקוח למנוחה בלא שם ומלכות אבל י"ל בזה כדמי הוא הלבוש ז"ל להמוך עליו שיאמר בכם ומלכות דבובר בר'ח כן והוי כס'ם עמ'ש בחות הקדום . והי'ה במ'ה חות ח"י יכוחר עוד טמ"א י"ז בל"א ל"ל אבל יע"ש. מ"ש רוענו זוננו חרוייהו בהולם פס החואר רעה בהכרחיים לחם זוננו בחולם מוחרות פירות ומבקבין ע"ז פרנסנו בהכרחיים וכלכלנו במוחרות או כלכל בהכרחיים כד'א ויכלכל יוסף את אחיו כו' ומיהו אנו אומרים רוענו בחולם ואח"כ בבקבה אונינו במלהפו"ם אכילה פרנסה מלבובים ובאר דברים וכלכלנו שיין במ"ג בשורש כול לשון סבל ורכו במתכנים פרנסה מסודרת לה פעם הרבה ופעם חין כל ועמ"א אות ב' מ"ש שם בזה ובספר המגיד כתכנו בתהלים כ"ג ה' רועי לא אחסר כשה' רועי כאב בנו בנמנום ולא מותרות כמ"ם הע"ז רוענו היינו הכרהיים לבד כדרכה ש"ח פח במלח ומים כבסי' ק"ע סכ"ב אז

לא אחסר מעוה ב כלום והבן: קפט (א) ברכה עמ"ז יש בה שלם א' נבביל דידה כי אינה סמוכה שהיא מדרכון וחקטה

אח'כ וסמכוה לכונה ירושלים בנגדעה קרן יבראל בכיחר עב"י ועהיד להחזיכו בבנין ירושלים ואחד בשביל בונה ירושלים שהיה ראוי לומר בה מלכוח הואיל והזכיר מלכוח בים דוד אלא באין ראוי להזכיר שם אלל מלכות כ"ו מקנו כאן ומש"ה מקנו ג"כ בשביל ברכם הארץ והזן יש לה מלכות. בחהלחה ואף בי"ט באומר יעלה ויבא באומר מל"ך הגון עבי" קב"ח עט"ז ומ"א ב' לא פלוג . ומ"ש דמב"ה לא מסיים בברוך כו' עב"י בשם הרשב"א עוד עעם דלא פטר זות חובי מו פגוד. זמ שר מפים לו מפיים בכרון כו עבי בפט טופב ח שו פטר מלים ליהוי עדיף מברכת הארץ ובונה ירובלים דהם קלרות (ר'ל באין פוחהות והותמות בברוך כ'ל חותמים כו') והרר"י כתב טעם אחר ועיין בם ועיין לבוש כתב והם אין בהם חתימה זו קשם יע"ש בזה . ודע דברכת הטוב מסיימת מיד שיאמר ומכל טוב אל יחסרמו . והרחמן הוא כר' יעים בזה . ודע דברכת הסוב מסיימת מיד שיחתר ומכל סוב חל יחסרנו . והכחמן הוח כרי הוספה ואין מברכה ד' עיין טור ולבוש : כתוב בהה"ד סימן ל"ד בחורים שעשו הקנה בקנש שלא לדבר בבהמ"ז ראוי לתקן עד שיתחיל הרחמן הוא יע"ש ועסי' קפ"ג ס"ח דדינה כחפלה אפבר ה"ה ברכה ד' דלא ליזלול בה . ואף בהרחמן הוא לא יפסיק שלא לאורך דהא בסור אמר שאין הרחמן הפסק בין בהמ"ז לפה"ג הא דברי חול הוי הפסק צ"ע אם לא אמר ג' מלכיות או במין הרחמן המסור וגמולות אם צרך לחזור. העולם אומרים בכל יום יעיש לא שבכל יע"ש. ועמ"א ג' הפכוח וגמולות אם צרך לחזור. העולם אומרים בכל יום יעיש לא שבכל יע"ש. ועמ"א הי"ד ש' והי"ש ה' . ועמ"א בי' הפ"ח אוח ח' בנ' ראבונות הוור לראש בהמ"ו ובהפוב ומפיב אין חוזר כ'א לפוב ומפיב עמ'ש שם בפריי יע'ש בזה: שלש הפבות ושלש גמולות עבר נהן מווה כי מי נפוב יותפיב שנו ש שם בפניי יעש בוני של ש בפני ושכפל בכולם מקבלים בפע מאחו ובינוני ועסיד וי'א נגד שלש טולמות טולם המלאכים וגלגלים והשפל בכולם מקבלים בפע מאחו ימברך ולריכים אלוו א'ר ב' בשם מ'מ יע'ש בזה: עי'ד סימן שע'ש בכאר הגולה אות ה' מם שא'א ברכח אבילים האידנא בבית האבל ד'א דוקא בעשרה יע'ש ומה שכחב בעשרה יש לומר אומו ומיהו בברים מילה די"ט הוי י"ל דהוי פרהכיא ואין לומר אותו ועבי' של"ג בם . ועמ"ם

למנת ומים בכרית מינם לי פילה בדין זימון אידה מזה : בכי קליג בדין זימון אידה מזה : קצ (א) אא"ב עט"ו בקפ"ב אות ד' וכ"כ הב"ח כאן יע"ם מה שנשהנה כום בהמ"ז דמברך פה"ג אח"כ לא מיד כמו קידוש והבדלה וברכת חתמים דבהמ"ז יהיה הפסק עיין

מור וב"י בבם הרח"ש וכלבוש נהן עוד מעם (יש חסרון בדפום) ול"ע עה"ר ח": (ב) מעין ג' עס"ז ועב"ח ופריבה בזה: ועא"ר אוח ה' דבה"ג גמי ה"ק דכום בה"מ א"ל ברכה אחרונה דדי לבחוח כמלא לוגמיו רוב רבישיח וברכה אחרונה דוקא ברבישיח אף יי"ם דוקא ברבישיח וכ"כ מ"א אוח ד' ועט"ז ר"י אוח א' וספק ברכוח להקל ומי בא"א לסחות רביטית יו"ש לא יבחה כ"א בתוך הסעודה ועוד פת שיפבל בו ובהמ"ז פוסרתו ומיהו אף לא טיבל בו ברכת המזון פוסרתו מברכה אחרונה : (ג) שהוא עס"ז עא"ר אות ה' עמ"ש נת ביכר כו כוכל המחן פושרתו מכוכה מתותה. (ג) שרון א עם ו עתית לחם ה עם"א וברכת זו כוש בהמ"ץ לא שלינו לימוד זה כ"א וברכת זו ברכת הזן . וכוש ד' בפסח ישתה רביעית שלם שיברך ברכה אחרונה וג' כושות ראשונים רוב רביעית שני . ומ"ש משבת ע"ז א" כתב בא"ר אות ד' דהר"מ בהלכות שבת פשק (פה"י ה"ב) כרבי נתן יבש בכזים אלמא דיין ושאר משקים רביעות בלח יש ביבש כזית יע"ש . והנה רב יוסף אמר כ"נ ור"י ב"י אמרו דבר אחד

ברחשי"ו לא ברחשים ע' זכריה א' רמ"א שם סוסים ארוסים שרוקים ולבנים שרוקים פתוך בין דין לחסר מכונג רחבים זה בית שני אבל עוד קרא לאמור בית השלישי תפוצינה ערי מכוב עתידה ירושלים ככל אדץ ישראל וכמ"ש איכה ג' חסרי ה' כי לא תכנו כי לא כלו רחביו הכיוהדים אליו יתברך רחבים געורים שאפילו דור שכולו חייב יבא משיח וחנותי אשר אתן ורחבתי את אשר ארחם אע"ם שאין הגון ע" רב"א שם וא"ש שאנו מתפללין על בית שלישי שיהוה ברחביו לא ממתג ושם הארכנו אין מקופו פה . ומ"ש רוענו כו" אנו אוברים ווענו זוננו דהשתא רוענו לא ממתג ושם הארכנו אין מקופו פה . ומ"ש רוענו כו" אנו אוברים ווענו זוננו דהשתא רוענו לא מכמת ושם האדכנו אין מקומו פה . ומ"ש רוענו כו" אנו אומרים רוענו זוננו דהשתא רוענו מב הכל בה הרא אלו יהברך זוננו בקשה עוכח הברכה היא : (ד) הנוסח עפ"א רחם אי נחם הכל עניך א"ל בוש וי"א נחם חורה מענין הנחם על הרעה כ"כ ז"ל . ועב"י מה שכתכ שם בוה : (ה) אומר בה עמ"א . ברכות מ"ח ב"א ה"ק וי"א ותכמים מ"ל דאף דיעכד אם אמר בברכה אחרת חוור וב"מ דף מ"ם שם פתח בהמוב ומשב הוור לראש ואמר. ברכות והא אין לך דיעכד עדול מהודה כו" פסק הרא"ש ככתנ" דר"ם מקום שנהנו דסתפא הוא ורק כנהלא ע" מ" תמ"ח ובא"ר ביהודה כו" פסק הרא"ש ככתנ" דר"ם מקום שנהנו דסתפא הוא ורק כנהלא ע" מ" תמ"ח ובא"ר אות ה" דת"ק מנהיע היון חוס" פמ"ק אות ה" דת"ק מנהיע היון חוס" פמ"ק און חוס" פמ"ח אות ה" דת"ק מנהיע היון חוס" מ"ל דהם לא גילו דעתם לחלק ב"ן תחלה לדיעבד עיין חוס" פמ"ח אין לו לחזור ולהוכיר ביעלה ויבא משא"כ בתם"ו מ"ג פסק הר"ב דמוכיר בתפלה ביעלה ויבא שבת ועם"א ופ"ז ושם אות ב" ואות ה" כמ"א : (ו) אשר נתן עמ"א העלה דראש השנה כר"ח ולפ"ז אם וכש"ר אות ה" כתב"א און לו לחזור להיש דמפק ברכת להקל ושמא מצוה להתעוות בר"ח וכא"ר אות ה" כתב דחזור וא" למה והוא לשימתה יע"ש בוה . וע"ל בוש ב"ם א"א באהבה שכפה עליהם הר כניעית משא"ב שבת קבלו מעצים במיה יע"ש וו" בהלכות פסח מוה וע"ר רב"א שכפה עליהם הר כניעית משא"ב שבת קבלו מעצים במירה יע"ש וו" בהלכות פסח מוה וע"ר רב"א שכפה עליהם הר כניעית משא"ב שבת קבלו מעצים במירה יע"ש וו" בהלכות פסח מוה וע"ר רב"א שכפה עליתם הר כנינית משא"ב שנת קבלו מצצים במיה יצ"ש וע" בהלכות פסח מזה וע" רמ"א על התורה י"א דתורה שבכתב באהבה קבלו ולא שבע"פ א"כ צ"ע אם במרה קבלו דיני שבת בכל חלכותיה או לאו ואי"ה בהלכות פסח יבואר מזה . ועמ"ש אי"ה באות מ" לענין ברכה מעין שלש בזה: (ח) לראש עב"א צריך להתבונן בדברי קדשו ז"ל. כי המעיין בכ"ם פ"ב מה"ב הי"ב
ייאה שרשי ורא"ש הלוקין דרש"י ברכות מ"ם ב" ד"ה והדר דל"ד לתפלה ה"ם ב" ואיכא עקירת
ייאה שרש"י ורא"ש הלוקין דרש"י ברכות מ"ם ב" ד"ה והדר דל"ד לתפלה ה"ם ב" ואיכא עקירת
וגלים משא"כ מיום ברכה הוי עקירת רגלים והיינו דבתפילה דאיכא תרתי לא עקר עדיין ותחנינים
ייאה מוד לצבודה משא"כ כאן דלית עקירת רגלים הלכך תחנונים לחוד לא מעלה כו" וחוזר לראש
קפיה חוזר לצבודה משא"כ כאן דלית עקירת רגלים הלכך תחנונים לחוד לא מעלה כו" וחוזר לראש
דתור לרשש עירה ברכות לאו כחדא הם ולפ"ו אם מעה באחת מהן ומיים אתה ברכה י"ל דסוכות יליף ס"ו מפסח בעינן דוקא כזית פת נילוש במים דוקא עסי' קס"ח אות י"ו וסי' ר"פ וא"ב וכ"ש למ"ש המ"א באות י"א ועא"ר אות י"ד בשם שכ"ג ברוך שנתן ימים לישראל לששון ושפחה ם כאן כשמע דלא יאבר הרחמן ינהילנו ליום מוב בחה"מ. עסי" ת"צ במ"א א' ואי"ה שם יבואר מכאן כשמע דלא יאבר הרחמן ינהילנו ליום מוב בחה"מ. עסי" ת"צ במ"א א' ואי"ה שם יבואר ומ"מ אפשר יאמר בדוך שנתן ימים קדושים לישראל כמו ביה"כ כמ"ש המ"א באות ז' ובחה"מ יאמר ב"ל לששון ולשמחה: (יא) ואין עס"א דתחנה בלא ברכה שם ומלכות אין איסורא ועמ"ש מזה במ"ז אות ו" בסעודה שלישית וכן בחה"מ כה"ג עמ"ש באות י" בזה: (יב) אינו עמ"א לשימתיה בסי' תרכ"ג אות ב' דחור התם אם לא הוכיר כלל של שבת משא"כ כאן דלא מצינו כלל בשל ר"ח דתוור ה"ה בחל בשבת ודוכה לחל ר"ח בשבת שאין מוכיר של ר"ח בחפשורה מה"ם ה"ה בכאן לענין שאין חוור ועם"ו ה' מ"ש שם בוה יע"ש וע' בלבוש . ועסי' תרפ"ב במ"ו אות ד': שכח עם"א בש"ע הגיהו מלת ג"ם ובמ"א משמע דל"ג כן ומ"מ העלה דהכי מפתבר הזכיר ר'ח כדינו למה יכלול אותו תו. וי'ל תדיר ושאינו תדיר צריך לכלול ולומר כסדר כיון דאון מוסיף בכרכה עסי' תרס'ר בס'א ה' ועס"ש בס"ו ה'י בוה. ואם פתח בהמוב וממיב לכ'ע דאין כוסיף בכרכה עסי' תרפ"ר במ"א ה' ועמ"ש במ"ו ה"ו בזה . ואם פתח בהמוב ומשיב לכ"ע (אף להמור) אף שוכר ר"ח כדינו כיון דחוור לראש בהמ"ו בשביל שבת הוי כמאן דלא בריך כלל וראי מוכיר גם של ר"ח דבהא לענין להזכיר לכתחלה וראי דמי לגעילה כמ"ש באת הקדום בלל וראי מוכיר גם של ר"ח דבהא לענין להזכיר לכתחלה וראי דמי לגעילה כמ"ש באת הקדום ובחנוכה כיון דבנמרא שבת אמרו כ"ד א' אינו מזכיר ואם בא להזכיר מוכיר אין כ"כ חובה ומ"מ ומש"ה אין חותם בה בשם דלא ליהוי ברכה לבמלה כמ"ש בלבוש ועמ"ש במ"ז אות ה' ו" מזה: מום"ה בין חותם בה בשם דלא ליהוי ברכה לבמלה כמ"ש בלבוש ועמ"ש במ"ז ואם לא אבל (מו) בשבת עמ"א דבי"ם אין חיוב כ"א א' בלילה וא' ביום ושאר דינה כר"ח ואם לא אבל (מו) דינה עמ"א המי חפישית דינה כ"ח עמ"ש במ"ז מזה: כתב א"ר אות מ" בשם מי"ם (מו) דינה עמ"א היה חפישית דינה כ"ח עמ"ש במ"ז מזה: כתב "א אות מ" בשם מ"ב בשם כהר"ש דאם לה מים ירושלים אמן יאמר רגה וימיים ירושלים אמן והראה לת"פ"ב מ"ב ושם נאמר דאם נופר לאחר שאפר השם אין אומר התם בדברים שאין מחוורין אותו א"ע ד"ל הכא פוסב שיאמר כאן ממה שיאמר אח"כ בשם ומלכות משא"כ בתפלה בשומר השם יים המחזרר שכינתו לציון ויאפר יעלה ויבא וצ"ע בוה. ועמ" רב"א ובמ"א: כשאומר השם יים המחזרר שכינתו לב"א ב"ה נתחלף האיתיות וצ"ל אב"ר ב"א ובמ"א לב"ר וכמ"ו מיכיר עמ"א הביא דברי מהר"ל ובמ"ז בל"א ב"ה נתחלף האיתיות וצ"ל אב"ר ב"א הבת"ר וכפי מ"ש כאן א"ש ספי . ובצלי ערבות אף מבע"י אינו מוכור: ("ח) וו"ה לר"ח עמ"א הנהתי וכפי מ"ש כאן א"ש ספי . ובצלי ערבות אף מבע"י אינו מוכור: ("ח) וו"ה לר"ח עמ"א הביה ברים בשב"ר אונים בוברים "ה" ווצ"ל ה"ח עמ"א הביה וכפי מ"ש כאן א"ש ספי . ובצלי ערבות אף מבע"י אינו מוכור: ("ח) וו"ה לר"ח עמ"א הגהתי וכפי ס'ש כאן א'ש ספי . ובצלי ערבית אף מכע"י אינו סוכיר : (יח) וה"ה לר"ח עמ"א עשה האדון ז"ל ויכוח עם ע"ש דכתב השעם דאם נמשכה סעורת עד מ"ש דמוכיר שבת הוא משום תום' שבת שעה ורביע תוך הלילה והמ"א ז"ל חולק עליו דבמ"ש תוספת שבת כל שהוא בצ"ה סני כבסי" רצ"ג ג' כוכבים קסנים סני יע"ש ועסי" רם"ב במ"א אות מ" ואי"ה שם יבואר. ומדבריו פני ככס" רציג ג' כוכבים קסנים סני יעיש ועם" רסיב במ"א אות מ' וא"ה שם יבואר. ומדברון משטע דאם אכל פת (כות) בלילה או יש לספק ורעתו שיוכיר של ר"ח ולא שכת אבל לא אכל פת בלילה לכ"ע אין מוכיר כ"א שכת ובתוכה אין חובה כ"כ כמ"ש באות י"ג יע"ש מ"ש: וד"ע למ"ש המ"א ברע"א אות ו" דאם אכל בלילה מזפיר של שבת מ"מ בה"ר ונמשך ער ש"ע צ"ע דאיך יאמר דברים סתורים חג הסוכות וש"ע וי"ל מידי דהוי אשבת ור"ח למ"ו ולהמ"א אה"ג דלא יאמר. כתב א"ר אות י"מ אם הקהל התפללו ערבית והוא לא במוצאי ר"ח שוב אין מוכיר ר"ח וב"א אם התפללו והיא לא מוכיר של ר"ח אבל אם לא התפלל מנחה לא יוכיר מוכיר ע"ח ובמיצאי ר"ח מוכיר יע"ש מ"ש בוה גם המכים קצת למ"א שא"א דברים סתורים גם יש בער"ח ובמיצאי ר"ח מוכיר יע"ש מ"ש בוה גם המכים קצת למ"א שא"א דברים סתורים גם יש לחוש למ"ש ר"ב בג"א ויש נופחאות הוא המינר בוא מתור בוא יומור לוו של ל"א המינר בלנו מ"א ו"א וצ"ע:

לחוש למ"ש הר"ב בהנ"ח ס"ד דאין להזכרר יעלה ויבא לבמלה ועמ"א י"א וצ"ע:

קפנו (א) המיב לנו עם"א ויש נוסחאות הוא המיב הוא ממיב הלנו חד לנו על ג'
המבות ואפשר להתפלל על העתיד אומרים לנו משא"ב עבר והוי בוראי לכל ממיב
הוא. מ"ש כולנו בני ברית יחד עא"ר בס" קפ"ח דהואיל תכ"ד אין קפידא איך שיאמר יע"ש.
מ"ש בענין מומר לעכו"ם אי היי בכלל בני ברית עב"ש אה"ע קכ"ג אות ה" וקמ"א אות מ"ו.
והחילוק שכתכ בין להכעים או לתיאבון אפשר לחלל שבתות מיירי עב"ד. ואם יש ישראל
ערל שבתו אתו מחמת מילה ישראל נמור הוא ואם לתיאבון אפשר דאין לביישו. מ"ש בהרחמן
הבע"ה לא יאבר ואמון און בונאמר אמן משא"כ בסיום בתמ"ז יאמר עושה שלום כל ואמרו אמן

עאד קפית בשם סים דיאפר ואכון און משאל בשום בחסד באום לוח שמום כו האבור אפן האבור אפן משאל בשום בחסים ונאפר או ואפרו כו' שאין עבו בסיבין אלא יאשר כפית בשם סים דיאפר ואכון ואכן און ועדים. ואם יחיר בכבר בעצו הרחפן הוא יברך אותי ואת כל אשר לי כמו שנתברכו כו' איף יע"ש:

סל (א) אחר שסיים עם"א וע' לבוש כתב עור בעם וצ"ע עא"ר ובס"ו כות: (ב) ויפעום עם"א ובקפ"ג אות ז' דמש"ח אין ליכול כוס שפיו צר דמצות לנכוע יע"ש בשם ד"ם: (ג) אחר ששתת עם"א וע' לבוש כתב עור בעם וצ"ע עא"ר ובס"ו כות: (ב) ויפעום עם"א ובקפ"ג אות ז' דמש"ח אין ליכול במס ברכה אתרונה ואם מעה כרי ול"ר לכוס בהמ"ז דהוי הפסק דפעת עם"א דארך ברכה אתרונה ואם מעה כרי ול"ר לכוס בהמ"ז דהוי הפסק דפעת

משמע דהוי שיטה ואין הלכה כמוהן והר'מ ז'ל דפסק כר'ן דסובר כאביי דפליגי דר'י ב'י בדם דעב רבישים יעמוד על כזים ממילא יין דקלים יותר מרבישים הוי כזים ואפ"ה פסק כר"כ בכבח דכל שיש כזית מסעם אוכל הוא בקרוש לא מטעם משקה ועיין בה' טומאת אוכלין פ'א הי'ע ופ"ח מה' שח"ה ה"ד ול"ע כעת:

קצא (א) אסור לעשות מלאכה עמ"ז ברכות י"ו א' ושם אמרו בפרק בני עוסקין במלאכקן וכיל הר"מ ז'ל בפ"ב מק"ש ה"ד דאף בע"ה כן וכ"פ המחבר בסי' ס"ג ס"ג ס"ג ח"ה דאפי' בע"ה כן ול"ע ואף אם כאמר דפרשה ראשונה ד"ח לחוד מ"מ למה יגרע ממאח דרבנן ואפשר דכנין הורה חשיב ושרי לעסוק מלאכחו בעם לימוד חורה ודוקא בעוסק במאה לבד ואפשר דכלימוד חורה חשיב ושרי לעסוק מלאכחו בעם לימוד חורה ודוקא בעוסק במאה לבד והפשר דכיימוד הורה השיב ושלי נעסוק מנחלתו בעת יימוד חורה ודוקח בעוסק במוה לבד"ח מסור לעסוק במלחכה. זגם כשמברך בהמ"ז אסור לעסוק ולעיין בד"מ ועוסק במלוה זו אין נכון לעסוק במלחכת. והיינו כביש זמן לעשות אה"כ הא לא"ה ויש יכולה לעשות שתיהן עושה בחיהן: כתב הלבוש דחשר רז"ל אם יאריכו בכמ"ז יהיה בע"ה דחק ולא יכוונו לכך כו' יראה דאל"ה מפני ביטול מלאכה דבע"ה לא היו עוקרין ד"ח (למ"ד ג' ברכות מ"ה) איל ולא היו עוקרין ד"ח (למ"ד ג' ברכות מ"ה) איל דיש דר לד"ח מבע מלח לשקור בבר מ"ה בשוא"מ וע"ש. אלא דא"כ מה מוכיח בירות לשקור בבר מ"ה בשוא"מ וע"ש. אלא דא"כ מה מוכיח בירות להיו ביבות האיל ברות הבור ברות ברות בור" בורות ברות הוות היו ברות הבורות המה הוות הוות הברות הברו כו למח אף יברכו כולם יהיה בע"ה דוחק ולכן טוב שיקלרו ול"ע. ועמ"א אי"ה אבאר עוד כנ' למח אי יברכו כולם יהיה בע"ה דוחק ולכן טוב שיקלרו ול"ע. ועמ"א אי"ה אבאר עוד לענין אי מעין ג' ברכות ד"ח או לאו גם לענין ברכה בלפניה ובל"ר ועסי" קל"ד במ"א אות ג' מזה וכאן אין להאריך. מ"ש חלכו עמי קרי בם' המגיד כתבנו שנאמר פעם ב' בקר"י הוספת בי"ת החו"ך בחוך הקרי ועראי קל"ב של עוה"ץ יעשו ג"כ מלוה חמור מקרי והבן:

קצב (d) והוא עפ"ז בטור כתב לומר צ'ה וב"ש והעלה הב"ח דמקרא כי שם ה' אקרא הב"ח גוד"ל ה' בטברה דאומר בשם אז לריכים העונים לומר גוד"ל א' שישיבו בכוך ה' וטוסף ב"ה וב"ש. והקבה הפ"ז א"כ אמאי לא חשיב מברכוח מ"ע ב' יע"ש ולהב"ח י"ל כב אסי אמר גדלו לה' אחי ונרוממה שמו יחדי"ו קאי לזימון שלבה ור"א אמר כי שם ה' אקרא הבו גוד'ל (חוספת) לעשרה קאי וא'כ ג"ל איזה היסור לבון בב"ח ומלח כו' יע"ש. ולפ"ז עיקר העונים משיבים אלקינו שאכלנו משלו וגם ב"ה וב"ש שזהו חוספת אבל בעור לא הזכיר זה כ"א המברך אומר ב"ה וב"ש . ועד"מ ב' באומר המברך ב"ה וב"ש להפסיק בין ברכת הזימון לברכת המזון א"ב יאמר המברך כן לא העוגים כי הם מפסיקים באמן שעונים אחר המברך כמ"ש של"ה שמ"א ועא"ר אות ב' . ועמ"א לאומרו ב"ה וב"ש בנ' וכ"ש בי' אבל לא ביחיד ושם אי"ה יבואר עמית זעשר ל חות כ" . ועמ ח נחותרו ביה זכים בנ" זכ ש ב" הבל לח ביחיד ושם חייה יבוחר ועמ"ש ח"ה בסמוך עוד מזה . עמ"ש בחות ח "א"ה מזה : נדע דברכת הזימון נפיק מקרא גדלו או כישם ה' או מקרא את ה' אלקוך זו ברכת הזימון ברכוח מ"ה א' ומ"ח ב' ומשמע דהוי דרבנן וקרא אסמסתא הוי אבל בלבוש סימן קל"ע בהג"ה אזררוגינום חיי'ב לומן במינו דספק סווה לחומרא ובא"ר קל"ט ה' בלכן סיקרית ספר בעשרה הוי זימון מ"ה לא בעלם והא דנשים כשות יבואר בקל"ע א"ה . ומהא דפועלים מברכין ב' ברכוח מיירי בלא זימון ונ"מ אף לדידן בשמון דכל א' מברב בלב של היה לבישל לבר ברכת הצימו ביו "או מותר בלא"ה אי לבי נשות יבותר בקרים ורים. ומהם דפוענים מברבין בי ברכוח מיירי בנת זימון ונימ קף כדידן בזימון דכל ה' מברך בלחש אין ליתן לקטן לברך ברכת הזימון הוי ד"ח ומיהו בלא"ה אין ליתן לקטן ונ"מ עוד באם ספק אם בירך ברכת הזימון או לאו למ"ד מ"ה חוזר ולמ"ד דרבכן אין חוזר ול"ש בירכים דלישנא כמו פתח למען ירבו דבהמ"ז ביחיד א"א ברכת הזימון משא"כ דבר הרגיל ממיד: (ב) ואין עם"ז ועיין חות ג"ד. ועב"ח כתב טעם בזה יע"ש והביח דברי הטור דמשמע שאומר המברך חחלה נברך שאכלנו משלו ובטוב"ו חיינו ובש"ע השמיטו ועמ"א . ועב"ח כחב טוד דראיים הרב"י דא"כ לחקנו בהמ"ז יאמר תקלה ובטובו היינו אבל באמת כיון שמזכיר הח"כ א"ל להזכיר חחלה וכן המנהג שא"א המברך מחלה ובטובו חינו כ"א אחר העונים עונה הוא כן. ומ"ש מהום' ברכות נו"ן א' ד"ה אמר רבא דסיימו ואומר ובטובו חיינו משמע דאדסמיך כתבנו מזה וחי"ה במ"א אות ז' יבואר עוד מזה: (ה) וכשחם עט"ז וכ"כ המ"א אות ז'. עין ברכות מ"ע נו"ן הא דלא השיב בין ג' לי' דבג' א"א על המזון ובי' יכול לומר על המזון דלא שין כנכונו מש כין החזרנה וחשב בין בי לי זכג היו של החוון זכי יכול נווני על החוון דרה השוב כ'א מה בבג' לכיך כך ובי' לריך כך משא"כ זה וא"ש חום' נו"ן א' ד"ה אמר רבא ובעשרה אם אין רוצה להזכיר הרבות בידו דאל"כ לחבביה החילוק בין שלשה לעשרה וע"ז כתבו א"כ י"ל בעשרה אל"ל ובעובו היינו והא דלא חשביה כיון שאין להיפוך קמ"ל ויש לו שייכות עם הקודם עע"ז אות א' וב' מזה :

קצג (א) מצוה עט"ז לפעם ד"ת באכלו פחות כדי שביעה יכול להוציא והי"ל כעעם הב" קצג (ח) שצוה עם הכי לפעם דת בהכנו פחוח כדי שביעה יכונ להוניח וקייל כפעם הבי ג'ל דבקו הקייל בפירוח און א' מוליא חבירו אף דרבגן והט"ז חי" דאין זימון לבים הוכיח מרי"ג לדידן דקי"ל בפירוח אן א' מוליא חבירו אף דרבגן והט"ז חי" דאין זימון לפירוח ועא"ר אוח א' כ'כ בשם מי"ע רליח. ומיהו לאומם המזלזלים בברכות כתב הט"ז בר"ג א' שמועב לשמוע להם ואף במין ז' ד"א ד"ת הא עדישא הואיל ומזלזלים בה: (ב) אם עט"ז מ"ש הר"ב בהגב"ה שיתכוין המברך להוליא להיון לא"ח ואפלו ברכות דרבגן כרבות ול"מ כ'ג ועמ"ש ועמ"ש ועמ"ש ב"ברבנן אל לפונות וליד לו בין עושה מלוה או בומע ול"מ כן בר"ה כ"ע ב' יע"ש ועמ"ש החברנות ודבים הוא ועמ"ש החברנות ודבים הוא ברכות המוח ברכות המוחד הואבות ודבים הוא ברכות ברכות המוחד ברכות בינות בינות בינות בינות ברכות המוחד ברכות בינות ברכות בינות בינות ברכות בר בפריי שם בסימן המ"ך: (ג) דאו עט"ז הנה בד"מ כחב בפירוש דעברים עדיף טפי שלא יחלקו והבית פירש"י ברכות נו"ן ח' במשנה ד"ה עד יו"ד אם ירצו וד"ה ששה לא כתב אם ירצו ה"ע דבששה הברירה בידם ועשרים טפי עדיף שלא לחלק הואיל ומזכיריון השם שזימון עשרה עדיף עפי ברוב עם כמו ביח הכנסת יע"ם ושם נו"ן ח" בריש העמוד בשה נחלקין פירש"י חם רצו היינו באין היוב רק אם רצו ומ'מ הברירה בידם ומש'ה הוכיח בם ש'מ נברך עדיף דאי בששה עדיף שלא לחלק רק שרשאין ואין איסור א"כ היך הוכיח דלמא ברכו עדיף (כ"כ בחידובים ועהה ראיחי בא"ר אות ג' הרגיש בזה) וכ"מ דברי הר"ב כאן בהג"ה עשרים יכולים אם ירצו מה פירש" במשנה ומדלח פירש כן בשבה ש"מ שבה הברירה בידם ולעיל דפי" אם רצו לאפוקי שלים היובא איכא מ"ש ונ"ל כו" דהיוב"א ליכא . ודברי הלבוש מחוורין כשמלה שבחב ששה שלים היובא איכא מ"ש ונ"ל כו" דהיוב"א ליכא .

לזמן על הג' שבירך נעלמו היינו דיעבד חבל לכתחנה לא וכים חם ח' מהם זימן עם ב' החרים ובהא א'ם מ'ם הב"י בשם הוספחת עשרים נחלקין ובלבד בלא יהא א' בהם שמפטיריי מזימון בג' או בירך לעלמו אעיל דלכאורה כ'ש הוא מקליד ס'א כה'ג בעשרה הם מזמנים עליו אב'ה לכתחלה לא יעשו כן אלא שראיהי להדרישה כתב דבירך לעלמו מזמנין עליו יע'ש עליו אב'ה לל אף לכחהלה . אבל באם זימנו ג' אף שמחויבין בשם מודה הפרישה להב'י ופשמע ליה ז"ל אף לכחהלה . אבל באם זימנו ג' אף שמחויבין בשם מודה הפרישה נחלקין דבוב אין מזמנין בעשרה עליהם ויכאה דאפילו שלשה בירכו כ'א לעלמו להפרישה בחלקין בעשרים כה'ג ולהב'י כ"ע דלא . וראים להפנים מאירות חלק שני ממון וי'ו העיר במ"ש בעשרים כה'ג ולהב'י כ"ע דלא . וראים

שאני עא"ר ג': (ד) שתיית יון עמ"א וע' בסי' ר"י מזה ובט"ז שם דיי"ש פחות מרביעית כו' וכשק ברכות להקל ועמ"ש כאן במ"ז ובר"י אי"ה יבואר בשתיית רביעית ואכילת כזית כמה שיפור השהייה ביניהם שיצמרף דלתייב ברכה אחרונה: (ה) שהוא רוב רביעית עם"א דהכל לפי מה שהוא אדם ובאדם גדול א"י בכום בהמ"ז וקידוש וד' כוסית עד שישתה רביעית אבל לברכה אחרונה בכל אדם אין מברך ברכה אחרונה כ"א ברביעית: (ו) ימעום א' עמ"א עסי' רע"א סי"ד מבואר כן בש"ע דהגאונים מודים בשאר דברים ועמ"ז שם מעם דאסמכוה אקרא והמ"א נהן מעם אחר ומלת אפט"ר ראיי להוות אח"כ בהמשם. והמסובים א"צ למעום מלא לוגטיו כ"א כל שהוא אחר ומלת אח"כ בהמשם. והמסובים א"צ למעום מלא לוגטיו כ"א כל שהוא כשמעם המברך כשיעור וא'ל צירך א' המסובים כשיעור עב"י עס"א ומ"ו: (ו) כשמסובין עמ"א בקס"מ אות ז' אבל המורי זהב בקע"מ אות ד' חולק בזה ואמר דעל המפק לא מהני ועא"ר כאן אות ז' לכתחלת מוב יותר שיתכוונו שלא לצאת ודיעבר אם כיון האדם על הספק הוי ספק ברכות

אות ז' לכתחלת טוב יותר שיתכוונו שלא לצאת ודיעבר אם כיון האדם על הספק הוי ספק ברכות ולהקל ולא יברך אבל כאן י"ל אף אם הם כיוונו הטברך לא כיוון להם שא"י עד היכן יגיע לא יכן ולהקל ולא יברך אבל כאן י"ל אף אם הם כיוונו הטברך לא כיוון להם שא"י עד היכן יגיע לא כ"ל (א) מקצרין עמ"א לענין ברכת זיטון יבואר אי"ה בקצ"נ אי ד"ת או דרבנן והאידנא אין נ"ט מלה ועסי' קצ"ד במ"א אות ג'. גרסי' בגמרא ברכות י"ו א' הפועלים קורין ק"ש ומברכין לפניה ואחריה ואוכלין פתן ומברכין לפניה ואחריה ואופלין פתן ומברכין לפניה ואחריה ואף ע"ל דקיי"ל המוציא לאו ד"ת כבס" קס"ו מ"מ מ"מ ברכה קצרה היא ולית בה ביטול מלאכה כ"כ ועוד כל ההנהם מעוה"ו בלא ברכה מעל ולפ"ז בנ"ר וכדומה י"ל דאין מכרכין והאידנא אין נ"מ בכל זה ועיין נ"ץ האריך בדברי הרא"ש יע"ש בזה: (ב) אסור לעשות עמ"א דשש"ה כפלו המחבר כאן אע"ג דכבר כתב בס"ם קפ"ג לאשביעינן דהפועלים אי רוצים להחמיר ולברך ולעסוק במלאכה אסורים ועם"ז א'. ואפי' תשמיש קל ג"כ אסור: קצב כתב בווהר עמ"א ועא"ד אות ג' בלבוש דחוזי ואמר ברוך שאכלנו כי נברך הני רק הומנה מקודם. והביא הא דחולין פ"ז א' אמר רבי לצדוקי ארבעים זהובים שתה נושל ופירש"י ארבעים זהובים שכר ארבע ברכות שענה אחריהם אין ואי ס"ד המסיבים

זהובים אתה גומל ופירש"י ארבעים זהובים שבר ארבע ברכות שענה אחריהם אמן ואי ם"ד המסובים עונים אמן אחר ברוך שאכלנו הוה ליה ה' וא"ל דאחר בונה ירושלים כו' א"כ לא חשיב ליה ויראה דסובר דהציון של רש"י קאי למ"ש רבי ארבעים זהובים אתה גומל הייגו בשכר שתענה וראה דסובר דרציון של רשי קאי לפש רבי ארבעים זהובים אתה נוסל הייני בשבר שתנה. אמן מש"ה על אמן דב"י לא חשיב כיון דהסברך עונה אתר עצמו ליכא גדול העונה אמן מן המברך ומ"מ דוחק דנהי דגרול ליכא מ"מ גם העונה אמן גומל שכר כמו הסברך ואכתי איכא ה". ומשמע מכאן דהסברך אין עונה אמן אחר המסובין כשאומרים ברוך כו' והמעם דיאמר את"כ ברוך שאכלנו כו' ומה"מ נמי בש"ץ שאומרים הקהל ברוך ה' המל"ו לא יענה אמן אכל הקהל עונים לאחר הש"ץ עמ"ש בסי' כ"ו מוה: ובדברי רש"י הללו לא ידענא מה אידון בהו מי הכרותו לכך ולא כפשטות ארבעים והובים חלף הברכות (דבוימון ג' הוה ורבי רצה לברך כ' דאי בשנים מצוח לחלק) ואפשר דא"ב פשיטא שהצדוקי לא ירצה ליקח מעות בעד הברכות אלא רצה לרטותו (כמ"ש התוס' שם ד"ח או) ואסר דגדול העונה אמן ואתן לך ג"ב ארבעים זהובים . גם לרכותר (כם ש התום" שם ד"ח און אסר דגדול העונה אפן ואחן לך ג'ב אובעים וחובם י" גם דבריה הש"ך בח"ש שפ"ב צ"ע במ"ש דהשוב ומשיב לאו ד"ת וביש"ש פרק החובל סי" ס" דבמצות דרבנן אין מחויב עשרת זהובים ומש"ה פה"ג הוי חדא צ"ע דפה"נ נסי דרבנן אף למ"ד ברכה מעין שלאו ד"ת מירי דהוי אהפוציא בסי" קס"ח ס"ח וע"ב מצוח דרבנן לא הא ברכה דרבנן עשרה זהובים וא"ב השוב והמסיב נסי ברכה הוא. ולומר ברכת זימון ד"ת הא ליתא עם"ש בס"ז א" וויל הא דאמר כום ברכה שוה מ" זהובים נסי שם ברכת זימון ומיהו שעונה ברוך נמי ברכה הוא. גם מ"ש שם דברכת הנהגין לא חשוב היינו קודם שתייה מ"ם ברכה אחרונה מעין שלש שחשוב ע' קצ"ד ס"ג ותפשום דלא בעי ברכה אחרונה . וצ"ע כעת ואין להאריך כאן : (א) יכול עמ"א דיעבד ממש אף בשנים והוא יצא אם אמר ברכו שאכלנו משלו דמקרא גדלו לא נגדלה כו' ועב"ח בזה : (ב) יותר סוב עמ"א וע"ן פרישה וע"ן א"ר אות ו" בשם התי"ם בתורה אוטר ברכו את ה" הכבורך וברמ"ו בעשרה אוטר אלקינו דהתורה עפ"י חסד נתנה לנו ולא לשאר ברואים (אף ע"ג דלא רצו לקבלה שהראה להם תחלה מה שאין רוצים) משא"כ מזון עפ"י הדין הוא לכלכל ברואיו: וע"ל לבוש כתב במקהלות ברכו אלקים ועא"ר. ולפי מ"ש במ"ו א"בשם הב"ח "ל כי שם ה" וע"ל לבוש כתב במקהלות ברכו אלקים ועא"ר. ולפי מ"ש במ"ו א"ב בשם הב"ח "ל כי שם ה" הגון לוה: (ר) על המזון עמ"א ותבה"ם מש"ה מזכירין שם זה: (ג) בלמ"ד עמ"א ועב"ח מעם הגוו לוו עו"ל המזון עמ"א ועב"ה מש"ה מוכירין שם זה: (ג) בלמ"ד עמ"א ועב"ח מעם נמרא ברכות נ" א"יע"ש: (ו) מסובו עמ"א שם נ" א" ומייתי מקרא ומברכתיך כו' ומסיק בדברי רצון: (ו) כיון שמזכיר עמ"א וכ"ב המ"ו את ה" עמ"ש הב"י כו' דכל שגראה ח"ו בב" רשוות רשאי לשאול כל תאותו אכל בעוה"ו מקצת אבל הודאה צ"ל כילו כי הקב"ה משביע לכל חי הא מוכיר השם: " ב"ע צרין עמ"א עמ"ז א"ד לא מהני מה שמזכיר השם: " קביעות ועוד דל"ם: (ב) אם עמ"א בלה"ק כשאומר יוצא אף שאין מבין הל' ובשמיעה שצריך לכוין בעינן בלה"ק מבין דוקא ובשאר לשון אף באומר שצריך שמבין עמ"א סיב א" לבוש מחלק בין בהמ"ז לוימון ולרידיה בקצ"ם בהג"ה ברכת מין ולי בעוד לה"א ביו לוימון ולדידיה בקצ"ם בהג"ה בכית בס"ב מ"ב המרכי בשם המרדכי בשם הצריה וכ"כ הב"ר וצ"א ובפר"א בס"ב מ"ב מהדכי בשה הבריה וכ"ב הב"ר וא"ל ווים מומים עב"ח בס"ם מ"ב הברמב"ם למעמיה דברכת מעין שלש דרבנן אבל לכמה גאונים ד"ת וברכת זו זימון ה"ה זי"ן מינים, ו"ל חדא דברכת זמון להרבה פוסקים דרבנן ועוד דא"כ נברך ג' ברכות וע"כ לחם הפס"ב בות : (ב) יותר טוב עט"א ועיין פרישה ועיין א"ר אות ו" בשם התי"ם בתורה אוטר ברכו את ה"

מינים . וייל חדא דברכת זימון להרבה פוסקים דרבנן ועוד דאיכ גברך ג' כרכות ועיכ לחם הפסיק ה'ה דלא בעי ברכת זימון . כשבור סבין לע'ז אפ'ה סופר סברך בלה'ק ובור יוצא כשסבין לה'ק ב'ח : (ג) שכולם עמ'א דאף שאין גורמין איסור לשלשה מ"ם ספקיעין עצמם מידי זימון כוי . מ"ש ביח: (ג) שכולם עמ'א דאף שאין גורמין איסור לשלשה מ'ם מפקיעון עצמם מידי זימון כר. מ'ש המחבר מצוה לחזור אחר עשרה משמע אף בזי דגן אחר שלשה שאכלו ירק כבס" קציב סיב הא ששה אין מסרוחן לחזור אחר די ויאכלו פת וכ'כ הלכוש שם והגיח בדין זה בספק יע'ש: (ד) ברכת ששה אין מסרוחן לחזור אחר די ויאכלו פת וכ'כ הלכוש שם והגיח ברכת הזימון די יע"ש. ועאיד זימון עמ"א עמ"ש במ"ז אות ה', ובקצ"ה ס"ג ב' האחר ברכת הזימון (עד ברוך שאכלנו משלו ובסיבו חיינו) יברך כ"א לעצמו דאלים "א דאין יוצאין, אע'ג ד"יא עד הזן כשאין מבין א"י בששיגה רק באמירה עיין לבוש כאן: [רְּוֹלִי יודע דבכ"מ פ"ה המ"ז משמע לכאורה דכשענה אמן בור דמבין אע"פ שאין מבין לה"ק דעונה אמן כמברך וזהו שהצריך שם לענות אמן ופ"א מה"ב הי"א דהמבין אע"פ שלא ענה אמן יצא ועס" רג מ"ב וא"ה בפתיחה לה"ב יבואר זה: (ה) לברך המרה ברבנן והשומע מ"ה לא יצא ועס" רג מ"ב וא"ה בפתיחה לה"ב יבואר זה: (ה) לברך מרוה ברכת ה"מון צ"ל הפי הרנה וכ"ד א"ל הנ"ב הבה"ב רבנת ומ"ו צ"ל הי"ב ב"בנו "לא כלבוש שימת המחבר וכמ"ש באות ד": (ו) וישמע עמ"א גדול כ"ה הוחה לא מ"ב אוב"א דרכנו ש"מ דאמי. ברכת זימו ב" הבי דרבנו דול כ"ה הוחה ב" ב" הוצי דרבנו דלא כלבוש לא תפור וכיה בההיר בון ברכות נרץ אי והיא דרבנן שים דאפי ברכת זימין בי היו דרבנן דלא כלבוש קצ'ט ואיזה בקליד יבואר עוד ומיהו ייל בשוא'ת דותה ד'ת עי ברכות ד' א' ועמ'א י'ג אות חי מזה: (י) מקפוד עמ"א צוע אם מצוה דות קאמר או אף מצוה דרבגן וען אות רו: (ה) קבועים עמ"א . אף להמחבר דפובר דבוימון יכולים כוא לברך בהמין בפוע מים דוקא כשאין יכול להוציא לחבירו הוא דרשאים לזמן הא כשלא נקבעו דאין או רשאי להוציא לחבירו אף בגן תו אין רשאין לזמן והוכיח דרב ברכות מ'ב ב' לא הוי ידעו היסבו דוקא וישבו אין א' מוציא חבירו ומה בכך מ מתלמידי כן פתעמוד דרב ברכות מיב כי לא הרי ידעו היסבו דוקא וישבו אין אי סוציא חבירו ומה בכך מיקנו ויברכו כיא לעצמו כמו בהמוציא ועתוםי שם דיה עשרה הוקשה להם זה בברכת המוציא ועין ספר חמר משה הרגיש בזה. ודין זה צ'ע דכל שאין מוציאין זא'ז אין רשאין לופן ובחידושי כתבנו דבויד הזכרת השם אפשר אסור לכ"ע באין חייבין: (מ) שלא עמ"א ומוב שלא יקבעו יחד שלשתן ואין ספק ממה שישבו יחד: (י) ואפי׳ עמ"א הב"ח חולק אש"ע דבכ"א מככרו וגם לא אבלו כות והוי מככרו וגם לא אבלו כות והוי מככר אחד או כות וכיא מככרו דראיש ולרו"ף רשאין לחלוק רק בחדא לריעותא לא אכלו כות והוי מככר אחד או כות וכיא מככרו היו אי"ה שם יבואר וכאן מיל מצור בין בין בות ועסי ריש וא"ה שם יבואר וכאן אין להצעור בות "ל" מולה מסידו בין מצור בין בין כות היו בין בין אווי בות ועסי ריש וא"ה שם יבואר וכאן אין להצעור בות ב"ל" מולה מסידו בין מצור בין מולה מסידו בין מצור בין בין בות וכין בין מור בין מצור בין בין בין מור בין מור בין מצור בין מור בין מור בין מצור בין בין בין בין בין בין בין מור בין מור בין מצור בין מצו אין להאריך בזה: (יא) עד עמ"א הקשה דברי המחבר אהדדי והלבוש כתב כתם יע"ש ואי ה בסי אין להאריך בזה: (יא) עד עמ"א הקשה דברי המחבר אהדדי והלבוש כתב כתם יע"ש ואי ה בסי רי"ש יבואר בזה אי אסר רק עד נברך ואח"כ נצסרפו יחד ואכלו אי סומנין או לאו: (יב) אפילו עס"א אפר אכלו אח"כ כדי שביעה אוליגן בתר תחלת הסעודה וכבר פרח זימון סינייהו וע" ברא"ש ס"ה ונו"ן יע"ש: (יג) ואפר עס"א הביא דברי הב"י ב׳ תירוצים ותרי ג׳ סב"ח ועס"ו ח׳. וקושיית הב"ר להר"ש ופור בקפ"ד דאפי שונג חוור למקומו אבל להר"מ יאמר דבשונג מיירי שכברך במקומו א"ש אפי לא אבלו אח"כ אלא דמוכר המ"א דאף להרים כה"ג בשונג גמי חוור למקימו הואיל ועיקר הוימון שם היה א"כ קשה להר"מ איך יאכל כאן מעם ויברך כאן הא צריך בהמ"ז מקודם לרידיה ככסי קע"ח ס"א בהכרח מיירי מפנה לפנה ומ"מ א"י מנא ליה ז"ל הא להר"מ בשונג שירים אדרום כנסי קא ח ס א בהכרת מיירי מפנה לפנה וכם דג'ם בין פירוש רש' לתוס' הוא כה"מ בשנג כה די"מ בין פירוש רש' לתוס' הוא כה"ג דיחוור למקומו. וע' פנים מאירות סי ר בחלק שני כתב דג'ם בין פירוש רש' לתוס' הוא מ"ט הר" הביאו הב"א בקצ"ד דקורין לו והוא לא יצא בוימון דידהו ורש' מובר דיוצא ע"ט וע' סי קצ"ד מיא אות ב' ומ'מ בכ"י דוחק לפרש כן דהמור כתוס' דמסתימת המור משמע דאף הוא יוצא ידי זימון אף שאין עמהם וכמ'ש הב"ח בקצ"ד יע"ש ולכן כתב כאן מ"ש ועמ"ז אות זיק מור ע"ש:

ללאת בפה"ג של המברך ויהיה זימון והילוק ברכוח ול"ע : (ו) איגו עמ"ז עמום" ברכוח מ"ה א' ד"ה שלשה ירושלמי הכי את אמרת הייבין לזמן והכי את אמרת אין רשאין לחלק (בדף ט"ז) בתחלה כירושו כרא"ש דהיטו כקושיית בבלי מאי קמ"ל לא קושיא ורומיא (וז"ש ואין זה קשה בתחלה כירושו כרא"ש דהיטו כקושיית בבלי מאי קמ"ל לא קושיא ורומיא (וז"ש ואין זה קשה

בהחלה פירושו כרח"ש דהיינו כקושיית בכלי מחי קמ"ל לח קושיח ורומיח (וז'ש וחיץ זה קשה כלומר רומיח) אח"כ פירשו דרושלמי פריך אהדדי והעלי הילוק זה שכתב הפ"ז משמם חבל הרח"ש בריש ג' שהכלו ודף נו"ן ח" פירש ירושלמי כבבלי מחי קמ"ל ומשני כו' ויש צ' דינים אם הרח"ש בריש ג' שהכל ודף נו"ן ח" פירש ירושלמי כבבלי מחי קמ"ל ומשני כו' ויש צ' דינים אם נקשע בהמוליח לדידהו בהסיבה ולדידן בישיבה (כבפי' קס"ז סי"ח) אף לח אכלו כזיח החבין חו לנמור ולזמן והשים המחלה לח קבעו ואח"כ כעודה חייבין לזמן והשים הב"י בס"ב וס"ד דברי הרח"ש אל בדיבור בעלמה ולח אכלו כלל לה נהחייבו (דא כמשמעות הרב"י עב"י ושים כנון שהם קבושים בגמר האכילה וכ"ה לשון הרח"ש בי ר"פ ג' שאכלו ומ"מ היה להמתבר ושים כיון והשם למון החום"דתם במוליח לח נקבעו יש רשות לסיים בעודה קודם ובחנחי שהכלי לח להביא בהדיא לשון החום דרו הוא היון היה לפסוק כהום" ועיין ח"ר חום ח"ן זה ומוחלו והוא מיון בלו ביה לפסוק כהום" ועיין ח"ר חום ח"ן אומן והוא בירש עליהו מהוייבין כאן בימון שבח בירש היינו שלן רולה לאכל עוד ונחחברו יהד אי ולח מיון עלייהו מהוייבין כאן בימון בבאו מהבורה שכבר נהחייבו וחי אמני המוויבין כאן בימון בבאו מהבורה שכבר נהחייבו וחי אמניהו בם פרח זימון ואכורים לזמו כאן דכבר ולח לשלו נהכשה הב"ר יהודה ע"ז הביאו ברא" בבלו הרא" בביפו בלח" שביאו הכלר שהברה ע"ז הביאו כלאו בכלל למון בבאו בהבורה של הכ"ב יהודה ע"ז הביאו ברא" בפיפא הכ"ר יהודה ע"ז הביאו ברא"ם בכלל

ואסורים לזמן כאן דכבר יצאו וכאן לא אכלו והקשה הרדר יהודה ע"ז הביאו הרא"ש פבופא דאסורין שכבר יצאו ע"כ פירש מחבורה בל ד' (כבס"ו) והרא"ש כתב די"ל שאכלו אח"כ אין

דהפורין שכבר ינחו ע"כ פירש מחבורה בל ד' (כבס"ו) והרח"ש כתב די"ל שתכנו הח"כ חין יכולים לומן זוה כפירוש החום' שם ד"ה שלבה בא' מפסיק לבנים והוא אוכל הח"כ (בדף מ"ה ב') קמ"ל דאי אזמין בדוכתיה פטורים מזימון הא אם ירצו מזמנין על מה שאכלו אחר כך ולכאורה רש"י וחום' בהרחי פליצי א' מדפירש"י קורין לו ביצא לשוק וא בלא מפסיק לבנים ש"מ דסובר דאכלו אחר כך הייבין בזימון על מ"ש אח"כ ולחום' פטורים כב' לרש"י אף בלא ב' אכלו אח"כ בלא החייבים הואי לוהמן מפורים כב' לרש"י אף בלא דאינו כן אלא חודים לרש"י בזה אף שלא אכלו אח"כ הייבים הואיל ובאו מהבורה בחייבים אלא המש"ד הייבים הראי בתיבים ברה מורש במייבים האל בתיבים מרב" במורים בלא הכל הרבד המוברה בתיבים החי

אלא דמש"ה פירשו בההד מפסיק להרץ קושיית הר"ר יהודה וסיברים פרח זימון ופטורים הא אם ירצו רשאים לזמן על מ"ש אהר כך והטור מפרש כתום' משום קושיית הרר"י ואפ"ה פוסק כרש"י בזם דאסורים לזמן אפי' אכלו אחר כך וכמ"ש הרא"ש אין יכולים לזמן וז"ש הב"י דהטור כתום' היינו לענין אזמין בדוכתיה א' מפסיק לשני' ומ"מ סובר איסורא איכא דלרש" כה"ג

באכלו הח"כ מזמנים כו' אבל מים הב"י דר"מ (פ"ה מה"ב הייא) כרשיי ליע דהר"מ כחום' ממש

כמ"א שם ח") והבחא בביח א" מפינה לפינה אם יב בכל הבורה בלשה או עשרה ל"ש כאן כלל

קצד (א) יכולים עמ"א המחבר בקצ"ז הביא דיעה א' בסתם משמע דקצת ראוי לומר כן ואפ"ה פסק כאן כן דהראיה מעלה של ירק הוא לומר אע"ג דבבר בירך בהמ"ז ואיך יאמר ברוך שאכלנו משלו בעשרה של ירק נמי אין מהויב בהמ"ז ואפ"ה יאמר ברוך ה' שאכלנו משלו בעשרה שכ"ל ה"ה כאן בני דעלה לא מהני דאון זה קביעות בני אבל פת הוי קביעות וברוך שאכלנו משלו משלו יכול לומר ועיון לבוש בקצ"ז. וי"ל להמור נמי הא כתב המ"א בקנ"ז אות ד' דבירך ברכה אחרונה בירק נסתלק א"כ בהכרח פת שאני ואיך אמר דלא נרע מעלה של ירק וי"ל התם נסתלק דאין סחויב רק בנ"ר משא"כ פת דמהייב בוימון גברך הלכך אף ע"ש שבירך לעצמו לא נסתלק ואינה י"ח ואיהו לא דאין זימון למפרע עיין לבוש. ויש להסתפק אם התחילו בא"ה אמ"ה אלא אף למ"ד עד נברך אש"ה אין זימון למפרע עיין לבוש. ויש להסתפק אם התחילו בא"ה אמ"ה און כר ושכחו ברכת הזימון די"ל דהוורים ומומנים אבל כשטיימו ברכת הזן שוב אין זימון למפרע היון מיש להסתפק א"ג דברכות מעכנות זא"ז כל בל זה. מ"ש המחבר ואם שכח אי ובירך ה"ה היור אין מעכבות זא"ז אם אמר ב"י או ברכת הארץ קודם ואח"כ הזן אין מעכב אכל המוב והמסיב אפשר דסדרו מעכב יותר דהקרימו דרבנן לד"ת וצ"ע בכל זה. מ"ש המחבר ואם שכח אי ובירך ה"ה היור האיד דרישא ב"ח. מ"ש הר"ב בהג"ה שנים הנשארים א"י לומן היינו עליו הא עם אחר משוק השני עליו . ובעשרה ושכחו ז' וביר אחר מאול ברכות נו"ץ א' נחבנו אם ב" פת וא" ירק ומרן ברכו שאכלנו משלו צ"ע אף וומנו העלי בקצ"ב אי דיצא דאכלו פת ומחיבין בזימון משא"כ אי ירק איך יאמר ברכו וא" שאכל ברנו הא"ל לא כולם עב"פ יצאו העונים אל ש ששנה ממפבע כר ה"ה כאן וצ"ע ע"כ כתבנו ווית וו" ב"ב אם מע המומן והענים ברי משכת שמת המומן הורי ב"ב מוב"ב משכת מוב בם הוא יענה וויד ווית וו" ורכן וא"ל לא כולם עב"פ יצאו העונים ברי משבת המומן ב"ב מוב"ב ב"ב מוב"ב מומר ב"ב"ב משכת ממבת כר ה"ה כאן וצ"ע ע"כ כתבנו ווית וו" ורכן ווית מוב בי"ב הוצ"ב מ"ב מובר ב"ב"ב אם מע המומן והענים ברי משבת המומן הרונים ב"ב מול ב"ב מומן בוו מונים ב"ב מומן הוונים ב"ב מוב"ב ב"ב מומים ב"ב מומן ב"ב מומים ב"ב מומם ב"ב מומים ב"ב"ב ב"ב

ייי'ח כולם ואת"ל לא כולם עב"ם יצאו העונים אע"ם ששנה ממשבע כרי ה"ה כאן וצ"ע ע"כ כתבנו

אורח חיים הלכות סעורה

מלפרף קמ"ל :

מלפרף קמ"ל:

מלפרף קמ"ל:

מלפרף קמ"ל:

מלפרף לאימון לאוח ב' הקבה למה כהן וזר בפח עכו'ס אין מלפרפין ובא"ר קל"ו איח ב' קלח יע"ב ומב"ע מפמע דמלי למיכל אע"ג דאין חאיבין ושיין לבוב ופריבה

אבל בבעו כ"כ דאין יכולין כלל לאכול אין מלפרף. והוי יודע דאס גמרו סשדתן ובא הבליפי אס אמרו בפירום באין רולין לקבוע אז אין זימון אע"ג דלא פפיר עבדי דחייבין

האר המוך אמון ככפו' קל"ג אבל אם בחקו וכא הג' ואבל כזיח מחוייבין דהוי קביעות ומ"ב בקל"ג ס"כ פהם קבושים בנמר בעודה זהו נמי בכלל הואיל ומלי למיכל וכ"כ רפ"י ברכוח

מ"ז ה' ד"ה אכילנה ואי אחה מהייבנו בזימון והוכרח לפרש כן דרב במ"ה ב' כובר שנים תיום את המציעה אם המציע מחייבנה ביותון ההוכרח נפרש כן דרב במיה כי בובר שנים רשות לומן ואי דיהא ר'ש ב"ח נמי בהדיוהו לומר ברכח יומון א"ל אין מלטרף יכול לענות ברוך שאלנו בפת"ז שלהם לא הוי ר"ש ב"ח מסרהב בשביל זה) ש"מ לחייב בזימון לכולהו וגדול שלמו בבממ"ז שלהם לא הנו כ"ש ב"א מסלהב בשביל זה) ש"מ להייב בזימון לכולהו וגדול המאוה כוי וקשיא להרכ"ז דסובר כל שלא הוקבעו בהמוליא אין הייבין עסי' קל"ג בשור מכאן המאוה כוי וקשיא להרכ"ז דסובר כל שלא הוקבעו בהמוליא אין הייבין עסי' קל"ג בשור מכאן עד"מ פ"ח מה"ב ה"ע כתב לכחהלה ומכהן וזר י'ל דהוי כאלו אמרו בשירוש שאין רולים לקבוע משא"כ כאן בשחקו וכל זה בהידושינו שם: בא"ר ב' מסופק אם אי מלי אכל והשני לא אי מלטרפי ונ"מ בא"ל אמר הב וגבריך יע"ש. ואני מסופק אי בעינן דמלי למיכל כזית דוקא אי כל שהוא וער"מ פ"ח מה"ב ה"ע יאפי' כל שהוא וער"מ פ"ח מה"ב ה"ע יאפי' כל שהוא ואפי' מבאר אוכלין ייל כ"ש אשאר אוכלין קלי. גם מ"ש מלי למיכל ולא מלי למשתי ול"ע : (ב) הבוצבורף עמ"ז לכחולה גם המ"א ז' מודה דראו לברך ברכה מעין שלש למשתי וליו וואר מסור המעודה ויש בהמ"ז לפול מברה הסעודה ויש בהמ"ז לפול בעל הברסת מכן יע"ב בפריי: ביכול עט"ז חבר הלא יכול מברע כן יע"ב בפריי: סופר מברך אפי' לא אכל כלל הלבוש במ"ד הכיא ירושלמי דהב"י ואכלת וברכת מי שאכל מברך ונהינן פוי ברוב ליה להבוש במ"ד הכיא ירושלא "א דב" וא" בדר מנ" באר במ"ד ואכל מברך אמרי לא לאכל כלל הלבוש במ"ד הביא ירושלא דהב"י ואכלת וברכת מי שש"ד בל כוים דגן שאל מהל אחוב לו לאכול אא"כ להל ליתהני ולא ליברך אמ"ב אבל כזים דגן הוא מיה לו לאכול אא"כ ילמוד הברכוח עבי' א מ"א אום מ"א וכלן אום הוא מ"א הכה און פ"ל אכילה כדי בביעה או הייב מ"ה כבקי אפ"ד מ"ו ושפ"ו מ"א מול מול וכאן כרב מאיר הליל אכילה כדי בביעה או הייב מ"ה כבקי קפ"ד ס"ו וקפ"ו מ"ב וש פוסקין כרבי מאיר פי"ל אכילה כדי בביעה או הייב מ"ה כבקי קפ"ד ס"ו וקפ"ו מ"ב וש פוסקין כרבי מאיר <mark>קי"ל</mark> אכילה כדי שביעה אז הייב מ"ה כבסי" קפ"ד ס"ז וקפ"ו ס"ב ויש פוסקין כרבי מאיר בבזיח ושבע"ח זו שחייה ויש קולא וחומרא לכ"א מהפירושים ע"כ כחב רמ"א טובומ"מ העיקר כמ"ד כדי בביעה וח"ל לשתוח ועמ"ח י"א והמרדכי אפשר הובר בכה"ג דמי שחייב מדרבנן אין מוליא לד"ח דערבות ל"ש אלא מה שמהויב וה"א לפטור מינה משה"כ אכילת רשות ומ"מ לדידן דרבון מוליא ד"ח מטעם ערבות וכמ"ש באות ג' ולכן רק טוב מב' פנים ואין להאריך:

דרבנן מוליא ד"ח מטעם ערבות וכמ"ח באות ג' ולכן רק טוב מב' פנים ואין להאריך:

קצרו (א) וה"ה עס"ז. מיקן קושיים הב"ח דפשיטא הוא ועין נ"ן דקמ"ל דאע"פ שהיה
מתחלה ועד סוף עונה תרחי על נברך אומר ברוך הוא ומבורך שמו לעולם ועד ועל
העונים אמן דל"ח דוקא כשבא בא' מהם יע"ש. ומ"ש ברוך הוא בש"ע ליתא ובלבוש העתיק
הוא עא"ר א'. ועי' פרישה טעם כפל ברוך ומבורך שלא יאמר לבע"ה מברך. ולענין אמן הנה
המתבאר מדברי הלגוש דהמברך אומר נברך והם עונן ברוך והמברך אין עונה אחריהם אמן
המתבאר מחבר ברוך למה יאמר אמן עתה שמאמין בה והא מיד יכלול עמהם בברכה זו
ולאחר שאומר המברך ברוך אין עונים אחריו אמן כדי להן לב וללכף ברכת האן יע"ש והבא
לומר ברום אומר ברוך יענה ג'יכ אמן. ולפ"ז בברכו בבישמבח וברכח התורה דהמברך
אומר ברוך וחוזר ואומר כו' א"כ המברך לא יאמר אמן בתר העונים אבל העוני'
יענו אמן בתר המברך כשהוד ואני מסופק דייל הואיל והם ענו ברוך ה' המלין מו על יענה
ענו אמן דכבר מאמר ובירך כך. ודעם הע"ז האבר לאחר באמר המברך ברוך אין
ענה אמן וכ"ש שאין הקהל עונים אמן אחר הש"ז האברך ועמ"ב בסי' כ"ז וכתבא"ר דוהבין שונה אמן וכ"ש שאין הקהל עונים אמן אחר הש"ץ המוברך ועמ"ב בסי' נ"ז וכתבא"ר דנוהגין כלבוש ועי' נ"ץ יע"ש :

קצם (h) השמש עט"ז ברכות מ"ז ב' ומסיים הלבוש כיון דדרכו בכך זו היא קביעתו יע"ם ולא גרע מאמרו מיכול לחמא בדוך פלן אע"ם שלא ירדו מבהמות כבסי' קליג . מ"ש המחבר כותי ע"ה כו' הא עובר עבירה ולא נדוהו מלערף עסי' נ'ה בב"י כבסי׳ קליצ. מ"ש המחזר כותי ע"ה כו׳ הא עובר עבירה ולא נדוהו מלטרף עסי׳ ל"ה בב"י וכאן סי׳ א וכותי אע"ג דאין שומרים שבח ד"א ברה"ר הלכחא גמורי לה ובדומה הרבה עיין ר'ם הזורק אפשר מיירי בכותי שלמד ומחזיק בכל ובזמה"ז כעכו׳ס ועמ"א אום ז' ושם יבואר אי׳ה: ובו"ש המחזר גר מזמנין ויכול לברך בהמ"ז ולומר שהנחלת לאבוחינו יש לי העני הרחור יב"ד דף פ"א א' ד"ה למעוטי לר"ח גר הרחור יב"ד דף פ"א א' ד"ה למעוטי לר"ח גר אין אומר לאבוחינו ולכ"י בעל ההום׳ יכול לומר כר׳ יהודה אב המון גויסומ"מ ר"י סובר לתם מדבבן דכחיב על הארץ העיבה אשר נהן לך לא לגר ועי׳ הג"א שם כהבכן לרש"י ברמוח כ" לי דכתים אין להם חלק בארץ ה"ה גרים ועמ"א קפ"ז א' דכתים ולוים היו ערי מגרש כו' ב" מברים לא כברים לא מברים לא כברים השר ניום הוחר לאום היו ערי מגרש כו' משתע דגרים לא לברים מות הוחר? אמנים היו ערי מגרש כו' משתע דגרים לא לברים הוחר לאום הוחר? אמנים בה"ח פ"ד מבכורים משמע דגרים לא (בהג'א וכן פוסק והזהי'ר ראוי להיות הזוהר) אמנם הר'מ פ"ד מבכורים ה'ג הגר מביא וקורא סובר יותר מר'י בעל המום' אף כל הגרים אע"ג דכתיב אבר נבעת לאבומינו לחת לנו כבר היטב אשר דיבר בעל ס' לחם יהודה בשם הרמב"ן והר"ן נשבעת לאבומינו לחת לנו תחילה היתה השבועה לאברהם שהוא אב לגרים ג'יכ ליהן לכל זרשו אף הבוחינו נחת לגו חתינה היחה השבועה נחברהם שהוח חב נגרים ג'ל ליוקן לכל זרש חף הגרים זרשו (בלחדם אמונה ער'ימ פ"א מ"ד דבסורים) אבל אח'כ שנחגלגל הדבר ע"י מכירת יוסף גלות מלדים נחהלקה רק ליולאי מלרים משא"כ ביידוי מעשר שני שסק הר"מ ז"ל פי"א הי"ז דגנים אין מתוודין בא"י לוער אשר נתו לנו דמשמע נחת כבר וזה א"א. וא"כ לפ"ז אף להר"מ ז"ל גר פטור מבהמ"ז דא"א אשר נתן לך כמו במעשר שני כאמור. והנה בההנים אף להר"מ ז"ל נטעש ערי מובן וא לאבותינו לתת לנו ראוי היה ליתן לנו כמובגרים ולנים כחב"ן החללי לא טעו בעגל עבודה בבסורים ושבע לוו היו ראוי להם חלק כו אר"ל ועדיבת מינה קאמר. ולמ"ש בהג"א ברכות כ"ב" שם זכרים א" הוא גר חייב בבהמ"א מרכות לבל או"ש החלל החלב הר"ב בבהמ"א הרבינות מ"ד נול" מים הכל למיש המיא בקפיו קשה עי' מסכח מעשר שני פיה מי"ד ופיא דבכורים מ"ד יע"ש ברימ וריש וכהן הין להאריך : וראיתי להמיט במסכח בכורים פיא מ"ד דלא נתחלק הארן לגרים דשבועה היתה קודם שנקרא אברהם וזה ביאר בהיבורו עכ"ל לא הבינותי דבראשית ש"ו כהיב כן ח"כ חיד קירת חשר ושבעת לחבותינו לתת לנו הגר וכמ"ש הרמב"ן לחת לנו ראוי היה כו' ח'ש ובחיבורו לא מלאחיו כעת . וסוגיא דמכות י"ע א' קשה להר'מ ז"ל וקרא הבחתי פרי החדמה חשר נחת לי דיהבית לי זוזי וזכנה כמ"ש בם" לחם יהודח למהר"י עייח"ש ז'ל עי' ב"ב פין ח' יע"ם. וקרא ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו הארץ הזאח קביא לי בגר ז'ל שי' ב"ב פ"ן ח' יש"ש. זקרא ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו הארץ הזאת קביא לי בגר ול"ע לי: (ב) בשים עט"ו הרר"י הכהן לירף אשה לזימון ומשנה ברכות מ"ה ח' קשה וא"ל הדימון עשרה לירף ומשנה בזימון ג' דמשמע בטור שהרר"י הכהן אף לג' לירף ומירן הט"ז דמשמה היון שהיש" ל"מ להוליא אחרים למשנה היומון דומיא דע"כ מומנין שבירש" ו"מ לחוליא אחרים (אפשר דקפיא ליה דללירוף אף ירק כזית די וכאן משמע פת לכן פירש כן) ה"ה אשה כה"ג הבל ללירוף ב' י"ל מצטרפות דחי ספק הוא אמאי לא מיבעיא לן בדף כ" זה ש"מ דמצטרף והר"מ סובר ללירוף ודאי לא כו". ועא"ר ובחדושינו הארכנו ד"ל אשה עם אנשים לא מצטרפות דאין חברקן נאה או פריצותא וכר"י הכהן מייר באשה עם בעלה ובנה דל"ש הנך טעמי וש" לבש ס"ר דאין מומנין על אשה עם בעלה יע"ש. חצי עסד עולד ה" השבר מומנין על וולעמו שפי" מקפ"ע וחרש"ש. חצי עה" ה" וא"ה בם יבוהר :

ר (א) אף הוא עפ"ז פי' דברי הנאון דהתחילו כ"א בפ"ע ואז חליא אם גמרו סעודתן יחד ר (ח) אף הוא עפ"ז פי דברי הגאון דהתחילו כ"א בפ"ע ואז חליא אם גמרו סעודתן יחד כמ"ש בקל"ג אות ז' ומש"ה אם רולה גומר קודם. ומ"מ בנהון משום הפסד ממונו מודה להב"י דרטאי אף התחילו ביחד ועמ"א א' : (ב) עד עט"ז אילי כוונהו למ"ש הסור פירש"י ברכות מ"ה ב" א' מפסיק לשנים עד הזן שהוא ברכת הזימון כר"ש מ"ו א' והא הסור פירשי ברכאי מ"ו א' דהזן לא מברכת הזימון הוא ויחיד אין אומרה וע"ש והע"ז ז"ל מיקן זה דרש"י מ"ו א' פירש כן לר"נ עד היכן ברכת זימון מיקרי דיחיד אין אומרה אז בכרך אבר זימון מקרי ואף ביחיד אומרה הזן אפ"ה לר"ן להמחין עד שיגמרו הזן הואיל אבל מזכיר בס בה מיהא ניכר שהפביק משים ברכה (מש"ה בעברה שמוביר השם אף לר"ש די עד נברך וכדבעיכן למימר לקתן בע"ז ומ"א אייה) וא"ב א"ש העור שהוא מבוכת שהוא להו בהא יחד אומרה הלא דלריך להמחין וכן כוונת רש"י כחים ע" ד"מ וב"ח פרני מהרים אומרה אלא דלריך להמחין וכן כוונת רש"י כחים ע" ד"מ וב"ח פרות מברים מברים מברים מברים מחיד מותר בש"י בחים ע" ד"מ וב"ח פרימון לאו ממש בהה יחיד אומרה אלא דלריך להמחין וכן כוונת רש"י כחים ע" ד"מ וב"ח פרים מברים מברים מברים מברים מה ברים מחיד בחים אומר בחיד אומרה אלא דלריך להמחין וכן כוונת רש"י כחים ש"ד"מ וב"ח בדים חים ברים מברים אומרים אומרה אלא דלריך להמחין וכן כוונת רש"י בתים" ע"ד"מ וב"ח בדים מברים מברים מברים מברים מברים מברים אומרים אומרים בחים ברים מברים מברים מברים מברים אומרים בחים ברים מברים אומרים בחים מברים מב

די בכרכה ראשונה ע"כ פ" דאהיתרא קמהדר וכ"ם המ"ז שם אות א' עמ"א שם אות א' ובלבוש
או אפילו נמ"י א"א לתרץ כן ועא"ר אות ד". ובנמילת הכוס נכו א"ר ג' כבס" קע"ם יע"ש במ"א
אות ב' מזה: (ד) מצמרפין עמ"א עמ"ש בקצ"ד במ"א אות א'. עב"י כתב בשם המרדכי דספק
הוא ובני למ"ד מצמרף בעינן כוית ירק או רביעית משקה אבל לעשרה "ל דא"צ כזית והמחבר
סתם כאן דאל"כ איך יאמר ברוך שאכלנו ואין אכילה פחות מכוית וע" עמ"ו: (ה) בציר עמ"א
ע" לבוש דירק עם הציר בכזית מצמרפין יחד ויכול לומר שאכלנו. ע" אות ו": (ו) חוץ עמ"א
וע" לבוש דירק עם הציר בכזית מצמרפין יחד ויכול לומר שאכלנו. ע" אות ו": (ו) חוץ עמ"א
וע" פ"ק דמעשר שני מ"ה ממעם מים דגמר פרי מפרי הא לא"ה הוי בכלל ואכלת ומהא דעירובין
(ערכון מ"ס) "יל לעירוב שאני עא"ר ה" רוב רביעית אפשר דלא מהני אם אכל חצי זית ושתה חצי רביעית עמ"א ר"י אות א' דאין מצמרפין ובחידושינו ברכות מ"ח כתבנו שיש לעיין מפי"ד ופדר מהמ"א דב" לאוין נבילה ודם אין מצמחפין הא לא"ה מצמחפין ולהר"א שם אף כה"ג מצמחפין ואיד בהמדברים ומיהו ממ"ש לא ואידה יבואר שם וכאלה אבילה ומיהו ממ"ש לא מידה יבואר שם וכאן צ"ע דאפשר שיכול לומר שאכלנו דשתייה בכלל אכילה ומיהו ממ"ש לא מיבל אלא בציר יש קצת ראית וי"ל ואין להאריך ואי"ה בר"י יבואר: (ו) ואינו עמ"א עא"ר ז" די"א אף לכתחלה פומר בהמ"ז יין ותמרים ועמ"ש במ"ז אות ב" מזה יע"ש וכאן אין להאריך: (ח) דבירכ אף לכתחלה פומר בהמ'ז יין ותמרים ועמ"ש במ'ז אות ב' מזה יע"ש וכאן אין להאריך: (ח) דבירכ עמ'א א"י מה בא ללמדנו דכ"ש הוא מתשעה כו' דבעינן כזית עמ"ש באות די. ומ"ש המחבר ג דעתו בזה אי"י ביובר באות י"א מזה: (מ) לשתות עמ"א עד"מ אות ב' במ"ש דמשמע דרי"ף כר"מ דצירוף ג' בעי דוקא פת לא דייסא ודברי המיר כמ"ש הכל בו צ"ע דוה להוציא דיימא הא לצירוף לרא"ש ומור ירק ולר"ף י"ל דגן דייסא וו"ל: (י) מצוה עמ"א בקפ"נ י"ב ובקצ"נ אות ד' והיינו דברכת הזימון הוי דרבנן לרוב הפוסקים עמ"ש במ"ז מזה. עמ"ש אי"ה באות: (יא) יכול עמ"א. העתיק תום' מ"ח ד"ה עד אבל ברא"ש משמע דבעינן שחייב בברכה זו מדרבנן בוהנין עמ"א. העתיק תום' מ"ח יד עד אבל ברא"ש משמע דבעינן שחייב ברכה זו מדרבנן האחד דאל"כ משום שאכלנו אף כזות ירק נמ"ומה"פ אף שכ"א מברך בלחש וא"י ברכת הזימון ואחד שאכל ירק יודע ברכת המומון א"א ומר ברכת הזימון ולהוציא אותם דכל שאין מחויב בדבר הוי שאכל ירק יודע ברת המומון א"א לומר ברכת הזימון ולהוציא אותם דכל שאין מחויב בדבר הוי המ"ל אות מ"א המים לא מהני מהני הינו להרא"ש דמעיו שלש ד"ח כה"ג וצ"ע. גם מ"ש הסור להוציא אחרים כוית דגן דייסא מהגי היינו להרא"ש דמעין שלש ד"ת והואיל ואי אכיל כדי שביעה הוי ד"ת מהגי שיעורא דרבגן להוציא כדי שביעה אבל להר"ם והואיל ואי אכיל כדי שביעה הוי דת מהני שיעורא דרבגן להוציא כדי שביעה אבל להרים ברכה מעין שלש לרנן כה"ג אין מוציא תרי דרבגן לשיעור של תורה עלח"ם פ"ה מה"ב ה"ח . ווהנה להרא"ש ז' מינים למה לא יוציא וציל דאין זימון לפירות הילכך א"א שיאמר הוא ברכת היומון עס" קצ"ד במ"א אות ג' ובקצ"ב אות ב' ובחידושינו הארכנו: (יב) וי'א עמ"א דברי הב"ח מ"ד תמוהים דלכ"ע ברכה א' מ"ה וי"א ג' ברכות עמ"א קצ"ד אות ג' והב"י כתב דקרא אסמכתא היינו אכילה בכזית הוא מדרבנן ומ"ה כדי שביעה וא"צ שישתה ועא"ר ונ"ן בזה :

קצח (א) שלא אבל עמיא דאפי שתה ולא נצפרף עמהם כלל יכול לענות ברוך כוי וליכא ברכת לבמלה ולא הזכרת השם אבל ביי אני מסופק , עמ"ש בקצ"ז במ"א אות אי מזה , ומיהו ממ"ש המחבר ביי כוי אין ראיה די"ל שמשבח לה' אבל שיאמר ברוך ה' שאכלנו דמשמע דרך חיוב אפשר דלא יאמר כן וצ"ע . ורין עניית אמן עמ"ש במ"ו אות א' אי"ה מזה :

רווב אפשר דנא יאמר כן וצע. ודין עניית אמן עם שבמיז אות א איה מזה:

(א) ע"ה גמור עמ"א ע". דרישה ור' יוסי אמר דהאירנא כו' עתום" ברכות מ"זב" וחגינה

כ"ב ושם בתום" בשם ר"י שלא יהא כל אהר בונה במה לומר ת"ח הוא וא"כ לכאורה

נהפוך הוא לפ"ר ר"י שבתום" אין מזמנין על ע"ה שלא קרא ק"ש ולמ"ד שלא יהא ע"ה פורש עצמו

אף מי שאין קורא ק"ש היישיגן שיפרוש ועל זה היל"ל דליחיד ל"ח ואין כעת בידי ספר כ"ה:

(ב) ולא עמ"א ועי"ד רם"ם א" ואי מבל קודם שמל ספק הוי ומוממום צ"ע אי יש לדמותו לנכרת

הגיד או לאו יע"ש והנה פשימא דבהמ"ז ספק תורה ולחומרא ואין ספק מוציא מידי וראי כמי

תקיעת שופר וכרומה (ראע"ג דגאמר ספק תורה מ"ה לחומרא איגו כודאי זולת במומאה ברה"

תקיעת שופר וכרומה (ראע"ג דגאמר ספק תורה מ"ה לחומרא איגו כודאי זולת במומאה ברה" אנשים אף כשירים אין מצםרפות הנשים לוימון אפ"י עם בעלה שאין חברתן נאה עיין לבוש ס"ז
וא"ה בפ"ז אות ב' יבואר בוה: (ה) אע"פ עמ"א דשאני בהמ"ז דהוי ספק תירה צריך שיבינו
משא"כ ברכת הזימון הוי דבנן יש לסמוך שפיר ארש"י כבס" קצ"נ אות ב' ומיהו הלבוש סובר
ברכת הזימון הוי ד"ת שוב ראיתי בא"ר אות ד' תירק די"א נשים מוסנות אף עם אנשים רשות
לא חובה אע"ג דאנן קייל דחובה עם האנשים שפיר יי"ח אף אין מבינות יע"ש והיינו דהוי כעין
ס"ם שמא הלכת כויש"י בקצ"נ ושמא רשות: מ"ש"ט המחבר אנדרונינוס כוי מוסטום כי עמ"ש
בסימן קפ"ו במ"א דלענין ברחמ"ו דיעבר "ל דרוי ספק ספיקא ויוצאין דיעבד וכאן לכתחלה לוימון
מיירי יע"ש: (ו) הפעומות עמ"א ולהלכה קי"ל כמ"ש הר"ב בהג"ה, דקי"ל דאין מוסנין ער שיהא
בן ז' וח' הול"ל עב"ו: (ו) מחזקרנן עמ"א האריך להשיג על יש"ש ועמ"ש בסימן כ"ה
אות ז' במ"א דכל היכא דאיכא לברורי בקל לא ספכינן ארובא וחזקה ובדיקה זו סובר דהוי ק"ל
יע"ש. ומ"ש דקמן אין פוסר גדול אף דשומע כעונה ועונה אמן כסברך או יותר מ"ם בעינן דוקא
שישמע ממחויב בדבר ובס" ג"ה הערגנו בזה יע"ש: (ח) וחרש עמ"א ובס" נ"ה אות ז' וכס" ומ"ש המדבר ואין שומע לכאורה שומע ואין מדבר לאו בר זימון הוא דאיך יאמר נכו ואלם לאו בר ברוכי הוא ולפ"ז לוימון י" בשם שפיר כמו בתפלה "שאומר ברכו לאחרים ואכל בי י" שכינתא שריא , אבל י"ל הרהור כדיבור דמי היכא דאמס כבסי" ס"ב יע"ש וא"כ אלם מחויב

שם היר יי ובשאו ל לא הור מוסים הורבים ועם ואיר, שם יבואו שרי וני אות ו" שם . וכ"ז מלא אות ו"שם . וכ"ז שלא אכל כזית פת איצ להתחיל כ"א מנודה לך אם כיון לצאת בברכת הין . ועל פרפרת אם הוא כסנין וכדומה צריך ברכה אחרונה אע"ג לדידן ליכא דברים הבאים לאחר הסעודה כבקע"ו הוא כסנין וכדומה צריך ברכה אחרונה אע"ג לדידן ליכא דברים הבאים לאחר הסעודה כבקע"ו מ"ב ומ"א ז' מ"מ בהמ"ז פומרת מעין שלש וכאן אמר הזן ממילא צריך מעין שלש ואם פירות ובשר ודגים מברך בנ"ר כה"ג דכבר אמר הזן ואפשר דוקא בהמ"ז כולה פומר בנ"ר תוך הסעודה וברכה ראשונה היא דלא כיון לצאת בהזן אבל וברכה ראשונה היא דלא כיון לצאת בהזן אבל כאן דיצא ידי הון הוי הפסק וצריך על הפירות ברכה ראשונה דהוי כדברים הבאים לאחר הסעודה כאמור כנ"ל. ומ"ש כ"מ בתום ברכות מ"ו ב" ד"ה להיכן שסיימו שהרי לא סיפר בנתיים. ובקפ"ג ס"ו מ"א אות י"ב והקשה דברי הרא"ש אתרדי דכאן כתב דאם אכל צריך לחוור לחון

ברף ג' ע"ב גבי פרח זימון פר דאם נצמרף לוימין ואח"כ באו ג' מג' חבורות אעים שאכלו אח"כ חזור למקום שפסק והא אירו פסק כר"ש ברף מ"ו דהון הוי בכלל ואיכ צריך להתהיל עכ"פ מהון החרץ דרא"ש העתיק שם פירש"י דנצמרף עד גברך והיינו כר"ג ומש"ה סיים למקום שפסק אבל ותירץ דרא"ש העתיק שם פירש"י דנצפרף עד נברך והיינו כר"ג ומש"ה סיים למקום שפסק אבל לר"ש אח"ג היה שם עד נודה לך ופרח זימון שאיא נברך כר ומתחילין הזן . ובדברי רש"י קשה לר"ש אח"ג נס רש"י פסק כר"ש דהא בדף מיו ב' להיכן חזור פרי אליבא דריש וע"י רא"ש שם מטילא הלכה כר"ש ואמאי לא פ" בנו"ן ג'כ שהיו שם עד הזן ועם"ש בחרושינו וצ"ץ. כתב המור כרי דאע"ג בנו ביא סני חברות אעים שאכלו אח"כ פרח זימון היאיל ווימנו על תחילת הסעודה כבס" קצ"ג סה"ו שאין שם ב"א משוק משא"כ כאן שנצמרפו שנים (דוקא) מידי דהוי עלה של ירק או בירך אי מהם דמצמרף עס" קצ"ג וקצ"ד ועב"ח ומיהו דוקא אכל עם השנים אח"כ כזית הא בירך אי מהם במצמרף עס" קצ"ג וועב"ח שובל לומר שאכלנו משא"כ זה כבר אמר שאכלנו כר בירך אולה מאל לומר "אכלו משא"כ זה כבר אמר שאכלנו כו" וב"ת מכל מאכל סני ועס" קצ"ג מ"א . וחמשה והפסיק א" לב' אין משבוק עם שנים הנשארים אע"פ שנים הנותרים לא היו שם ולא ענו פירי דהוי או" בכל חבורה בסימן קצ"ג מ"י אבל ו" הנותלהיו או שפור דמו ונמים ז" מ"ד ביצויר שיצמרת א" שהפסיק אח"כ ב' פעסים עוד כתב לצירוף הנותליו או שפור דמי ונמים ז" ח"ד ביצויר שיצמרת א" שהפסיק אח"כ ב' פעסים עוד כתב לצירוף הבותלהיו או שפור דמי ונמים ז" ח"ד ביצויר שיצמרת א" שהפסיק אח"כ ב' פעסים עוד כתב לצירוף הבותלהיו או שפיר דמי ונמים ז" ח"ד ביצויר שיצמרת א"

אילם ששנים הנותרים לא היו שם ולא ענו מדרי דהוי אד ככל חבורה בסימן קצ"ג ס"ו אבל ו" דבחלקין או שפיר דמי ונקים ז' ח' דיצוייר שיצפרף א' שהפסיק אח"כ ב' פעמים עוד כתב לצירוף " ליש פרת זימין. ואפיי ה' עם הי דליכא רובא דמינכר כבסי קצ"ז הכא אכלי כולהו פת מצפרפין "לש פרת זימין. ואפיי ה' עם הי דליכא רובא דמינכר כבסי קצ"ז הכא אכלי כולהו פת מצפרפין לשם במחצה. עא"ר אות ו" ד' מפסיקין לו יע"ש:

א"ל הא דגדול עמ"א כשכולם ב"ב אז גדול מברך הא לאיה אורת מברך ע" פרישה וא"ר אות איי הא דגדול מברך כבור הוא שיהא הוא מוציא רבים יוח עיין ברכות מ"ז ובית וניץ אף האידנא שכולם מפרכים בלהש ל"ם ובחדושעו כתבנו כוה: (ב) למי שירצה עם"א אפשר כמה אורחים רשאי בעיה. לכבד למי שירצה אפילו קמן נגד גדול. ומ"ש ב' ב"ג וא' יש לו אורח יראה אורחים רשאי בעיה. לכבד למים ורצה אפילו ליתן לכן ביתו בסמוך ע"ש ולא מצי אירך לעכב ולומר הרין אורת מברך כי הואיל ובבע"ה תליא מ"לתא. אבל אם הם וי רשאין להלוק ויברך אורת לבע"ה שלו ואידך יכבד בהמ"ז לפי שירצה כו": (נ) לא עמ"א שמבוה התורה וע"ז נאמר ומשנאי לבע"ה מ"ל וה"ל" כ"ב מב"ל מ"ל ב"ל ב"מו עא"ר אות נ" דבתרה מיירי קרא: לבע"ה שלו וישראל ב"ד רנ"א מ"ל א לבוש עא"ר אות נ"ד בתורה מיירי קרא: (ד) לפתוח ע"א עם"ל ל"ה במ"ז ג"ומ"א כ" ובפריי שם. מ"ש מלוי וישראל ב"ד רנ"א מ"ל ורש" פ" ראה (דברים "ב"ב") ת" בפרישה שאינך מחויב ליתן לו מתנח תב ע"ר נ" אבל צדקה קודם הוא לישראל. ו"ש לכבד לוי בהמוציא ובהמ"ז (ה) מקצר תום עא"ר נ" אבל צדקה קודם הוא לישראל. ו"ש לכבד לוי בהמוציא ובהמ"ז (ה) מקצר תנם עאיר ג' אבל צדקה קודם הוא לישראל. ויש לכבד לוי בהמוציא ובהמ"ז : (ה) מקצר עס'א דוקא באורת ומ"מ מצות לחזור אחר כום של ברכה: (ו) כוס עמיא עמ"ש בסימן קצ"ב במ"א מחולין פ"ז בהא ד' ברכות ובח"מ ס" תפ"ב מזה וכאן אין להאריך:

ברכת הפירות

רב (א) בורא ולא הבורא מ'א כ'ה. עסי קס'ו מ'א אות דו המוציא שאני שלא לערב אותיות מבושל לא דנישתה לגריעות הוש"ל פוסק בפה"ג עסי ער"ב במור ולקפן ער"ב ס"ח הביא ב" דיעות בס"ח הביא ב" דיעות בס"ח אי דאין מקדשין על מבושל ורביש וציין באר הגולה כתב ה"ר שמעיה בשם רבינו שלפה (תלמיר רש"י חיבר מחוור ויפרי) ורי"ץ גיאות ורב האי ורמב"ם הנה הנך גדולים מעמייהו שלמה (תלמיר רש"י חיבר מחוור ויפרי) ורי"ץ גיאות ורב האי ורמב"ם אבל מברכין פה"ג כמ"ש המ"מ דמברכין שהכל במברשל ובדבש אבל מעם הרי"ו ז"ל דפסול למובח אבל מברכין פה"ג כמ"ש המ"מ שכים הי"ם משבת יע"ש ומדלא כתב המחבר מעם שאור משמע לכאורת כת"ר שמעיה ורי"ק גאות ורב האי א"ב מ"מ מתם כאן ובלבוש כתוב יש פוסלון שאור או דבש והיינו כר"ם לחוד גאות ורב האי א"ב מ"מ מתם כאן ובלבוש כתוב יש פוסלון שאור או דבש והיינו כר"מ לחוד ולבושיה כתלג חיור. ומה שקשה למה במבושל לא הביא י"א אי"ה יבואר שם. וסבור הייתי לומר דה"ר שמעיה בשם רש"י לשימתיה שפי" בר"ם כ"מ ל"ה א" יין חשיבותיה כי י"ל בגמרא אדעתא דהכי ועכשיו נשתנו השירות ושול יותר נדול מענכה גמורה ואשטר היה פול הכבן יותר נדול מענכה ולכן ישה כתב המחבר דצריך לשער אם הוא פירי ראוי קצת: (ה) מר עם"א כמו גרעיני פרעני הב"ג ול"ד לסדה דהתם עיקר הפירי נמעי אדעתא דהכי משא"כ כאן שהכל: (ו) ו"א עמ"א מפרש דברי בה"ה שחולק הן על המור והן עמ"ש דחרובין משישרשו דתרובין אף לאחר שישרשו מרין הם האין מברך עד שיהא ראוי לאכילה ומש"ה לא כתב הר"מ מוה כלום דכל שאין ראוי ומר אין מברכין רק פה"א ודלא כמ"ש בש"ע ואשטר דהמחבר נמי ה"ק ובלבד שלא יהא מר ומר אין מברכין רק פה"א ודלא כמ"ש בש"ע ואשטר דהמחבר נמי ה"ק ובלבד שלא יהא מר וחרבין אך לאחר שישרשו מרים המה (והר"ב לא ראה ספר בד"ה והבין שהב"י סובר הרובין וחרבי אוד שראו מרים המה (והר"ב לא ראה ספר בד"ה והבין שהב"א ביונר נוצוי נמי משיוציאו) וסיים המיא דראוי לפסוק כן אף לאחר שישרשו פה"א עד שיהא בירור גמור דפה"א על פה"ע יצא: (ו) שהכל עמ"א הקשה לכאורה דברי המחבר מתורים מיניה ובי וזיכה שפרא לבי תרי דהרשב'א סובר גרעינין אף מתוקים לאו פירי ושהכל ובערלה מאת מרבינין ומש"ח פסק דמרים מתקן ע"י אור שהכל אבל התוס' ורא"ש ברכות ל"ו ב' ד'ה קליפי אגווים דגרעינים בפרי ממש וכ"ם המתבר כאן א"כ מרים ומתקן ע"י אור פה"ע ככם"ה שקדים המרים ע"י אור פה"ע ותי כשהם מרים לאו פירי הם ודוקא מתיקים הוי פירי (וערלה אפשר מאת מרבינן כמו שומר) וכ"מ בלבוש כאן וס"ה ובאר הגולה אות מ" דלאו אדעתא דהכא נמעי לת וי"ל דמש"ה לא פה'א כמו בס'ו דאין ראוי בלא אור וי'ל בדבריו כמו להלבוש ומ'א . ועי ע'ק כתב בשם מבדן שהא כפו ברו אך ואי ביה או זייל בובריו כפו לותנוש זה אי זייעיץ כתב בשם הלבוש דלא נפעי: (ח) עם פר עמ"א העלה דפת עם שמן לרפואה מברך פח"ע ופומר פת כמו בריב דל"ד פירות צינוסר יע"ש ובכ"ח. אבל הנ"ץ וא"ד חי פסקי דפת עיקר חדא דאין נהנה כך ועוד דאין דרך רפואה כך יע"ש מזה: (מ) שמן עמ"א ועמ"ו ב' מזה. וברא"ש ברכות מי אי משנה על התומץ והב"י בר"ד הביאו מ"ס ק"ד צ"ל סי כ"ג אות כ"ד: (י) אנינרון עמ"א בב"ח אין זה דייל באין חושש בנרונו אפי שמן היה יותר מהרגילות מברך שהכל ומ'מ אניגרון הרוב שמן רוב למה לא ניויל בתר רובא כבס'א בהג'ה אף דמויק בעיניה ומיתקן ע"י אניגרון ליתוי בוורדים שמתוקנים ע"י דבש וצוקר וכרומה ע"י אות י"ו ועמיש במ"ו אות ב" בוה. עם"ש איה (יא) שהכל עמ׳א ובר׳ה אות ר׳ יע׳ש. ובחדושינו ל'ו א׳ כתבנו להר׳ם פ'ח מה׳ב ת"ב כתב ואם שכן לבדו או שלא חושש בנרונו מברך עליו שהכל שהרי לא נהנה במעם השמן וסובר שמן לבדו שהכל ה"ח בלא חשש בנרונו ורוב שמן ומעם אניגרון הולכין אחר הרוב (ררך לרפואה הרבה שמן אפשר רוב כו' והר"מ תרתי בעי לרפואה וע"י אניגרון הא לרפואה ובעיניה לא מדלא אמר אלא כמ"ש הלח"מ שם) אבל שלא לרפואה ורוב אניגרון אה"ג פה"א והמחבר לא מדלא אמר אלא כמ"ש הלח"מ שם) אבל שלא לרפואה ורוב אניגרון אה"ג פה"א והמחבר שסובר כפור דשמן לבדו ולא כלום לא סיים שהכל רק מברך על אניגרון והיינו פה"א אף אם האניגרון מועם דשמן מין פסור כמ"ו א' ועל הר"ב בהנ"ה קשה דסיים שהכל כר"מ ומיהו בב"י בשת כלומר והשמים מלת עליו ואי לחם בס"ל שמן לא אוי מין מסור אלא דאווקי מויק ומשהוא מעדר ביוב הוא ועב"ח ראיה מכוסס שערי שהכל דקשה לקוקאיינ"י אם"ה שהכל ה"ה שמן ועי ספר תמר משה היין תרומת פסור מ"ש למה ניור ששתה יין תרומת פסור מ"ש הר"מ מברך בהכל בחושש בגרונו דרפואה יותר ממה שיויק אח"ב ואין הכרע בזה מ"מ ספק ברכות להקל וכל ששותה בען אף לרפואה אין מברך כלום ואין להאריך יותר ב"מ מכיא בינ" עם"א ברכות להל וכל ששותה בען אף לרפואה אין מברך כלום ואין להאריך יותר ב"מ מכיא א"ם ברכות לל"ל בשקדים המרים ע"ש וכשו וורדים בס"א "ז". ועב"ח וא"ר אותי האריך וותר במרא ה" שב ברכות ל"ל בשקדים המרים ע"ש וכשו וורדים בס"א "ז". ועב"ח וא"ר אותי האריך ומת און אנו אלא מסק המחבר והר"ב אודי ליה דשקדים מרים קפנים פה"ע גדולים ולא כלום ומתק ע"י אור פה"ע ומתוקים היופלא קסנים שהכל וגדולים מה"ע ב" כאן וער בר"ד מ"א במ"ז ומ"א אות ה"ו וא"ה שם יבואר: (יר) על העלין עמ"א ברכות ליו א' משא"כ קורא בס"ד מ"א דלא נמעי אינשי אדעתא דקורא מברך שהכל ינף"ו עם"א ברכות ליו א' משא"כ קורא בסדר מ"א דלא נמעי אינשי אדעתא דקורא מברך שהכל ינק"ו עם"א ברכות ליו א' משא"כ קורא בסדר מ"א דלא נמעי אינשי אדעתא דקורא מברך שהכל ינק"ו ש"ד וארה שם יבואר: (מו) תמרות עם"א דלא נמעי אינשי אדעתא דקורא מברך שהכל ינק"ו ש"ד וארה שם יבואר: (מו) תמרות עם"ד

ושאר אחרונים ז'ל: (ג) **ור"ש** עפ"ז. דבריו לריכין ביאור. בפור כתב אתי הר"ר יחיאל ז'ל שאלהי לא"א הרא"ץ ז'ל לפי ר"י ביחוד המפסיק לג' מתחיל בנודה לך ג' שהפסיקו לז' א"ך יזמנו הם והשיבני יהזרו לראש נכרך באבלני מבלו כי לא נלטרשו אלא לאלהינו ומיד כבאומר לאלהינו היו הג' רשאין לאכול לכך יהזרו לראש אכל יחיד הפסיק לבנים לריך להפסיק עד סוף ברכת הזן לכן נפער מברכה ראבונה לר"י ואמי כבר כתבתי למעלה שהוזר לראש הזן ומ"מ למדנו מדברו בג' שחץ לרוכין להכסיק עד שיחמר נברך אלהינו הפרישה ביחר זה בסוב כי שלש פירושים יש ח' רש"י ברכוח מ"ו ב' יחיד חין חומר הון לר"ש ומיבשית בג' שנסחייבו בזימון והפסיק ה' לכ' עד הזן וגמר כעודתו מהיכן מחחיל ביחיד מנודה לך הו מראש. וכ' סובר דודהי יחיד הומר הזן אבל כאן הואיל וכבר שמע הזן אף שאכל אחר כך מסחיל מנודה לך והרא"ש סובר כשאכל אח"כ מהחיל מראש כדין שאר יחיד והרר"י שאל להרא"ש לפירי דיחיד אומר הזן וכאן הואיל וכבר שמע הזן והשיב הרא"ש דיחחילו מנברך ממש אף לר"ז כי בעשרה א"ל לבמוע הזן (הילכך אף בשמעו הזן לריכים מראב כו") וכ' הטור ואני כבר בתבחי שאכל לריך מהזן עמ"ש עתה א"כ ה"ה בנ' לז' ממחיל, מנברך ממש עמ"ש עמה ואין כאן יע"ש היפב. ועכ"ז אני העני אין מבין דעח קדופים בזה. דודאי מדהפיב הרא"פז"ל להרר"י אחיו ז"ל דמתחילין השלשה מנברך לא מהזן הכעם מידשאומר הפס די שיענו הם הנ' ברוך ה' כו' א"כ איך כתב הפור שהיו נ"מ מדברי הרא"ש כי אם בא"ל ג' להמחין עד הזון הא כ"מ פובא שלריך שיהזכו מנברך אף אם לא אבלו אח"כ ול"ע. ומ"ש הפ"ז בעיקר הדין בג' שאין מחויבין להפסיק לז' ואש ירצו מברכין בזימון ג' קודש הז' כי בג' אמר חייביש ואין רשאין במ"ה א' ונו"ן א' מבא"כ בעברה רק רבאין ליהלק אש הש בנמר כו' וראיה מר"ב הקשה עליו במי ה מי זכרן מי מפח כ בעברה דק רבמין ניהנק חם הם בנמר כרי זרחיה מר ב הקסה עליו בא'ר אוח ו' דמעמא דגדול כ'ה (עמ'א קצ'ג ו') והה'נ בג' דהייבים ה'ה בעשרה לפי' הלמוד וגם בספר חמד משה האריך ולדינא ראוי לההמיר להו בנ' דהייבים ה'ה בעשרה לפי' הלמוד בבלי עמ'ש בקצ'ג ובהדושי במשנה ר'פ ג' שאכלו וכאן אין להאריך: (ד) בלא עש"י אף דהטור בסי' קע"ה דברים הצריכים ברכה במקומן אין שינוי מקום הפסק עי' פרישה ודרישה מזה באורך ומיהו להמחבר בקע"ח ודהיצריך להתישעמא דאינם זוים ממקומסולא הסיחו דעחם:

הלכות ברכות הפירות

רב (6) ואם עפ"ז. דעתו ז'ל דל"ד שכר האמים וכ"מ בכ"י גשם הרשב"א דכל שעיקר ועמו פפילה ומיהו המ"א אות ב' לא פירש כן (ורבב"ם תשב"ץ וב"י רשב"א) ועיין לבוש וא"ר, ב' והקשה מי"ד שכ"ד ש"ע (ושם באות ט' וש"ך י"ז י"ל דוקא אורז דנגררים אחר הפים אבל ברא'ם משמע הפעם עכ'ע ד'ח) וכ'ת ה' מינים חשובים המה א'כ אף באין פעם כמו בר"ח בס"ז אית ג' דאפי' אין כיע ושם יכואר אי׳ה ועיכ ציל דלענין חלה לא מהני השיבותם רק טכ'ע ה'כ כ'ב לענין ברכה דליהני טכ'ע וחי' דהה יש ברכה על השכר בהכל ועל היין פה'ג הולכין בהר הרוב מבח'כ החם ולכאורה העעם דרוב עדיף מטעם דהרי שורפין וסוקלין פה ג הונכן כהר הרוב מבחיכ החם ונכחורה הפעם דרוב עדיף מטעם דהרי שורפין וסוקנין על רובה כו' וטעם כשיקר הוי כמו ה'ש לי'ה. ומ'מ קשה ברכה החרונה למ"ד משון ג' ד'מ כמ"ש הטור בר"ט (עמ"ה קש"ב ג' ה'כ מעין בלש ד'ח וח'וך יפטור בנ"ר דרבנן של שכר למעין שלש דיין וטב"ע ד'ח שוב ראימי מההוא דר"ה ס"ט קמ"ח מה' מינים עם שאר קמח ואין כוים כא'פ הין מברך בהמ"ז ומשמע אף ניכר ונרגש פעם הדגן ועמ"א שם ש"ז וחנ"ג אוח ד' כיום כא'כ כ"ם כאן דבהמ"ז ודהי ד'ח ולפ"ז ביין מועט בבאר מבקין אף שים בערך כזים ע"ש איכ כ"ש כאן דרבה" כה'ם הא מבואר בחרי"ב סשף י' דבחייה בשינן רבישים מחהלהה וכופה כדיעה א' ועמ"ח רים י' חות ח' ובו"ח פ"מ ח"ב פו' כ"ז וחי"ה יבוחר בר"י ובפביפות י"ל דלגבי ברכם הולכין אחר הרוב וכל בעיקר ועמו טפילה מברך על העיקר ופוסר הפפילה ועבי׳ ר"ד סי"ב ואי"ה יבואר: דעדיין ז"ע מר"ד ס"ו ומ"א ט"ו דיין במים כל שאין ששה הלקים מים מכרך פה"גוכ"ש בשאר משקון כל שיש פעם יין ולפ"ו עכ"פ שוה למים ולמה זה כחב כאן הולכין אחר הרוב אם לא בנהלק בין נהערב ממילא לנותן בכוונה יין ליתן טעם במים כל שיש מעם יין והוא א' מהמשה במים מברך פה"ג (עסי' ממ"ב בטור וב"ו ובש"ע ואהרומים שי'ל בין סק דעיקר עשייתן כך יע"ש) ולפי שהדברים ארוכים ולי העני דרכי החכמה נעלמו ממני אמרסי לקלר כאן ואי"ה בפתיחה ובר"ד ס"ו וסי"ב ור"ח סא"ב וס"ט יבואר עוד וכאן אין להאריך: ומ"ש שומן אע"ם בנ"ט הרבה לביטחיה לכאורה בי"ד ליח אות י"א דשומן לא מיקרי לשעמים עבידה משה"כ כביש הרבה בומן מברך הב"ה בברכות הולכין החר השיקר והע"פ שהוכל חסים שלימות עם שומן פה"א והין מברך שהכל והי"ה בסי' ר"ד כי"ב בע"ז י"א ומ"א ס"ה יבואר עוד ואי"ה באות ב' כאן יבואר עוד בזה ובאות ט' אי"ה יבואר: (ב) ואם עט"ז דעת הב"ח ז"ל לרפוא" אף שמן מעם באניגרו"ן כ"ע (הרר" ובה"ג) מודים דשמן עיקר ומברך רק פה"ע ואם מכוין לחכילה בנותן שמן מעם הרר"י מודים דחניגרון עיקר ובשמן הרבה יותר מהרגילות מ"מ (אמנרוץ הרוב) להרכ"י פה"ע ולבה"ג שהכל ומחק מ"ש הפור שזה רפואתו שנוחן שמן הרכם מוהק חיבות הרבה יע"ם . וכ"נ משחימת המחבר כהן ומ"ש רש"י ברכות ל"ו ה" ד"ה החושש בנרונו ולריך שמן הרבה ושמן עיקר לריך לדחוק לענין איכור שבת קאמר דאם"ה ברי ומש"ם ליין כאן ולא בחושש בגרונו אבל הש"ו שובר דלרפואה נמי דוקא כשנותן שמן הרבה יוסר וררגם פענו מהי ת לחיכון פהי ע חורכה השמן עיקר ומבקך רק פהיע ואם שלא לרפואה אזיים למני שהכל ופהיע בזה דוקא רפואה השמן עיקר ומבקך רק פהיע ואם שלא לרפואה אזיים במר רובא ומבקר שהכל ממה שיברך פהיע אלא דקשיא ליה להטור א'? להרר'י לדחוק לומר הגמרא דוגמא נקיע כו' ש"מ הרר" טובר אף בשיש ב' ברכוח לפטי שמן עיקר והטור הספים לדבריו ולמ"ש הרשב"א דאוליגן בחר כוונמו כו' אפשר להמחיק העסון כי רמז לקושיות דימ ופרישה למה תלה הב"י ברשב"א בסימן דאוליגן בחר בובב"א הב"א ברשב"א הביאו הב"ד ברשב המוחד אומרישה למה תלה הב"י ברשב"א גם בה"ג כ"כ וי"ל דרשב"א הב"א ברשב המוחד אומרישה למה תלה הב"י ברשב מוחד אומרישה למה תלה הב"ד ברשב מוחד אומרישה למה המוחד המוחד המוחד אומרישה למה תלה הב"ד ברשב מוחד אומרישה למה המוחד המ בהר רובא (עמ"ש ס"א בהג"ה נרשם חשב"ן וב"י רשב"א) וא"כ אולא ראיים הפור שאין ראים ואי כן הוא נמנא עולה מדבריו ז"ל דברים מחודשים הא" לרפואה לריך שמן הרבה יוסר מהרגילות . ב' אם נחערב מעם ברוב דאולים בחר רוב היינו בשים ב' ברכוח לפניו הא בידך מקודם על השכר שהכל ונחערב אח"כ בשכר ומעם יין מברך סה"ג דלא יספור הפסור לחיוב ב' דאפי' בכוונה בעירב על שים רוב אזליק בסר רובא זוה קפה מפי' ר'ד מ'א ט'ז כמ'ב באום א' ולי העני כ'ז צ'עעמ'ם באום א' מזה. ובחידושיע ליו א' הארכנו ואי'ה במ'א אום

חמי'א ישאר שד בום וכאן אין להאריך מי' אות מ' וריה כ' נאי'ה ישאר עוד: עוד רגע אדבר כי לכאורה בשמן הרוב ואניגרון מעם ייל לכ'ע ספ"ע אף לבס'ג די'ל דכס'ג

רש"י ברכות ל"ו א' ד"ה תמרות יע"ש: (מו) קפרימין עמ"א רש"י ברכות ל"ו א' ובדפום שם קצת מ"ם והוא הקליפה בפ"ע עמ"ו ב" ועי באות מ"ו וואי"ה שם יבואר: (יו) פה"א עמ"א פסק מרקתת קליפות מראנצין פה"ע וגם קפרימין ו"א פה"ע הוא דעת הרא"ש וראב"ד הובא במור וכתב המור מספק בפה"א וא"כ בקליפת גוף הפרי הוי כעין מ"ם ומברך פה"ע זהו דעתו ז"ל דלא במ"ז בר"ד אות מ"ו דמסיק לברך פה"א יע"ש ובתידושי ל"ו הארכנו וכאן אקצר דבי"ד רצ"ד מ"א בנמע ברעי לא פתי קליפת מראנצין פמורים א"ל לאו פירי היי רק מאת מרבינן בערלה ובנמע רבעי לא כתיב את ש"ד ולכוש שם "עמ"ו ו"ד אות מ"ני ולמ"ש התוון ברכות ל"ו ב" ב"ה בלות אונות הירשון את מדי בלבוש שוני ועמ"ו ו"ד אות מ"ני ולמ"ש התוון ברכות ל"ו ב" ב"ה בלות אונות הירשון רבעי קליפת מראנצין מסורים איכ לאו פידי היו ירק מאת מרבינן בצרות ובנשי ובע"ל א את עש"ך ולבוש שם . ועמ"ו ה"ר אות מזי. ולמ"ש התחום ברכות ליו ב' ד"ה קליפי אגווים דגרעין פירי ממש הוי ולא מאת דריש לה (רלא כתח"ר וכמ"ש המחבר כאן ס"ג) ואפ"ה פסורים פרבעי וכ'ה במשנה ח' פ"ק דערלה קשה לתום וו"ל כמ"ש הרע"ב והר"מ והביא התי"ם שם ד"ה ומותרין רבעי יש למילף בכל הלכותיו מערלה אלא דיש היקש ממעשר שני והתם אכילה כתיב ונאמר רבעי יש למילף בכל הלכותיו מערלה אלא דיש היקש ממעשר שני והתם אנילה כתיב וגאמר גרעין מר אין ראוי לאכילה כך וה"ח קליפת רמן אין ראוי לאכילה כך כ"א בדוחק גדול ומשו"ה חמור מרבעי . ולפ"ו מ"ש המ"ז וש"ך שם מאת זרבעי לא כתיב את קשה דממע"ש יליף כמ"ש נה ק"ק דלא היה למתום בי"ד רצ"ד ווהיה לכתוב גרעין מתוק נוהג רבעי דהוי גוף פרי וראוי לאכילה וה"ח מע"ש נוהג בו. ומ"מ אין ראיה לומר קליפת מראנצין גוף הפרי דערלה מאת יליף לה אבל המתבר בי"ד רצ"ד מ"א פסק לחומרא בא"י וח"ל לקולא וברכה נמי לחומרא ופה"א ממ"י יוצא וכמ"ש המור כאן וכ"מ מובא אם בירך על קפריסין פה"ע לר"ם לא יצא ולהמחבר מפק ברכה להקל ווצא בפה"ע . וכן כשמונה לפניו פה"ע וקפריסין או מראנצין להמ"ז יברך פה"ע וכין שלא להוציא ועם" ר"ו מ"א אי וא"ה שם יבואר . ובר"ד יבואר עוד א"ה במ"ז מ"ו . ועיין שלא להוציא ועם" ר"ו מ"א אי וא"ה שם יבואר. ובר"ד יבואר עוד א"ה במ"ז מ"ו . ועיין מ"א אור ל"ת שהכל דקליפת מראנצין נמ" לא נמעי אדעתא למיכל הקליפה ומשליכין אותו ודובשא הסכים לע"ה שהכל דקליפת מראנצין נמ"ל א נמיע אדעתא למיכל הקליפה ומשליכין אותו ודובשא ישיקר כמו א"וו רך המוזכר בס"ד שהכל בממונן ברבש זכן ראוי לענ"ד להורות שהכל ובללא הסכים לע"ת שהכל דקליפת מראנצין גמי לא נמעי אדעתא למיכל הקליפה ומשליכין אותו ודובשא עיקר כמי אוז רך המוזכר בס"ד שהכל במפונן ברבש וכן ראוי לענ"ד להגרות שהכל ובללא איז היד איז הב"ד במ"א אית כ"ג וכאן בס"ד גבי אנזו רך אעורר עליו עוד בעוד" וכאן אין להאריך: (ית) ויא עמ"א לכאורה מחלק ג"כ כפרישה ולבוש דתמרים שנתמעך ב"ד לא ע"י בישול מודה תה"ד פה"ע להרמב"ם (ומש"ה מיתי ראיה מרש"י מריתא כר כי הר"מ מודה כל שנימוח ע"י בישול כר). ומ"ש מבשמים שחוקים (בר"ג ס"ז מ"ס ר"ד) אע"ג דנשתנה מעםי ושחוקים ביותר ודומים לנימוח בבישול מ"מ דרכם בכך ועמ" ו"ד במ"א אות כ"ב מוה ועם"ז אות ד" דאין ראיה ממי שלקות או דבש הוב מתמרים לדעת הגאון פה"ע דהני דרכם בכך ולא אות ד" דאין ראיה ממי שלקות או דבש הוב מתמרים לדעת הגאון פה"ע דהני דרכם בכך ולא שת ע"ד מין ראיה ממי בפאודל"א ע"ש: ("מ) מברך שהכל עמ"א הא זרתים ועב"ם הן ש"צאו ע"י שם ע" ""מ פ"ר מכ"ג בלה" ושמ"א דבש הוב כר ועמ"ז ה' ואי"ה יבואר שם ע" ""מ פ"ר הכ"ב מה" מאכלות אסורות כל המשקין מפירות כמותן ואון לוקן אלא בויתים וענבים ועלח"מ ולי קשה מסוגיא דברכות ל"ח אי ובה"ב פ"ח ה"ב פסק דהוי זיעה ולפה כתב שם ועד"מ דורה ב"ח ה"מ מ"ד הלית דהוו שלא בדרך אכילה ובחידושינו כתבנו מזה: כ"ס ומי ענבים עמ"א הם וש" דלת דהוו שלא בדרך אכילה ובחידושינו כתבנו מזה: כ"כ ("מום ענב"ם עמ"א הם ושמן קאי דלית דהוי שלא כדרך אכילה ובחידושינו כתבנו מזה: (כ) סופי ענבים עמ'א הם דברי הב"ח וכתב שם עוד לא עדיף מנובלות תמרים שלא נתבשלו כל צורכן שהכל יע"ש והנה נובלות יש ג' פירושים בושלי כמרא שרפם החום ונשתנו לגריעותא ב' פנין נפלו בעודן פגין ג' דברי הבי חומתב שם עוד אי עוף מטרבות ווחשתנו לבריעות ב' פנין נפלו בעודן פגין ג' עובלי מת שם בי שלי מכחא שהפם התום ונשתנו לבריעותא ב' פנין נפלו בעודן פגין אי בי ברך שהכל או פה'א כמו על הבוסר בעצמו וא"ה יבואר לקמן מזה יע"ש: (כא) שבשלם החום עמ"א רש"י ברכות מיע"ב ד'ה פרי העץ שלא נשתנו לקלקול ונושלי כמרא בשלום ושרפום החמה הוי כפירות מובים חיין יותר מסבושלים שהכל כבישול ומה לי בשלום החמה ולפ"ז אפילו שנשתנה בבישול מורידן ב' מעלות לשהכל וכ"מ בר"מ פ"ח מה"ב ה"ג פירות אי ירקות שרכן לאכול חיין שלקן שהכל ור"ף פוסק תומי וכרתי בבישול פה"א ברכות ל"ח ב' ואיך יפרנס הא דמ"ם ב' בושלי כמרא ובשלמא למ"ד בל"ח ב' כן יפרש פגין או אין מתבשלין לעולם משא"ב הר"ף פתם בנובלות צ"ל פ" אחר והבן . וא"ה בס"ב במ"א כ"ם ור"ד ב' ור"ח ב' א" ואי"ה יבואר עוד ב" אלא מ"ו אותם קנים עצמן ודרכן בכך לכ"ע פה"ע אי פה"א וא"ה יבואר בב"ז אות י"ג בזה : (כג) מעם עמ"א זהו דברי הרא"ש אבל הרשב"א מובר דסחימה וכתישה הויין אותם קנים עצמן ודרכן בכך לכ"ע פה"ע אי פה"א וא"ה יבואר בב"ז לברך שהכל על דבר אחר ולפמור זו לצאת יד" הרשב"א מובר דסחימה וכתישה הויין לברן שהכל על דבר אחר ולפמור זו לצאת יד" הרשב"א בורת אותם כבר"ם מ"ע מ"א להרשב"א דמי לברן שהכל על דבר אחר ולפמור זו לצאת יד" הרשב"א בורת אותם כבר"ם מ"ע מ"א די די ארשב"א בורת מותם כבר"ם מ"ע אותם מ"ל דאף מעין ב" אם מורת אותם ולב"ר ביותר ומ"ג הא בע"ד המיב ושתה מי תפוחים בבישול ש ג"ר בור מ"ר מור מוכר מור ומ"ב הוב"ר נורום ומ"ג אום אכל פירי מ"ר המינם ושתה מי תפוחים בבישול יש ג"ר כזה וכ"ר מור מ"ר מור מב"א וברך בנ"ר או כרא"ש ובכלל פףי עץ הוי ופסר מעין שלש בניר כזה וכ"ר עהרב"א ויברך בנ"ר או כרא"ש ובכלל פףי עץ הוי ופסר מעין שלש בניר כזה וכ"ר מור וב"ר שמא כרשב"א ויברך בנ"ר או כרא"ש ובכלל פרי עץ הוי ופמר מעין שלש בנ"ר כוה וכ"ת יברך אין הילוק ומ'מ יראה ממיש באות הקדום דמעין שלש קודם דית ופרמיית וחשוכה כמו ברהמ'ז
קודמת לבנ'ר ואם שתה מי תאנים לבדם כתב כזה בנזר והנית המ'א בצ'ע דיל מעין שלש היי

קודמת לבנ'ר ואם שתה מי תאנים לבדם כתב כזה בנזר והנית המ'א בצ'ע דיל מעין שלש היי

דת וספק תורה לחומרא אם שתה שיעור שביעה שאין תאב לשתות עוד ועסי קע'ב ואפשר דהוי

מעין ס'ם ועסי רמ'ו: כתב הלבוש אבל אין תקנה שושתה יין ויוסף על העץ דאין לכלול
בברכה כר והם דברי הב'י יע'ש ולפ'ז בשתה מי האנים כבר וא'י איך לברך ויש לו יין למ'ש
המ'ז בר'ח אות יים דיעבד יכלול על עץ עם פרי תנפן יע'ש ויש לראות דיון פוסר כל מיני
משקון ברכה אהרונה כבר"ח סי"ו א'ב מה יתן ויוסיף תת כח הספק דשטא מי תאנים פרי העץ
משקון ברכה אהרונה כבר"ח סי"ו א'ב מה יתן ויוסיף תת כח הספק דשטא מי תאנים פרי העץ
משקו וא'צ לכלול כלל על העץ ועסי ר'ה במ'א אות ו' . ובסי ר'ד במ'א אות מ' במ'ש להרץ
להרא'ש מ'ש מי תאנים בבישול משכר המרים יע'ש ובלבוש קשה דכאן כתב דספק היה ובר'ד
מ'א מידי דהוי אמשקון היוצאין מכל מיני פירות דשהכל ואי'ה שם יבואר וע'ל ר'ד עוד חילוק
כ') ואם עמ'א עמי "ה במ'א אות ו' תיקן בוה קושיית המ'ז אית י' יע'ש והוא ז'ל פי דהמשנה
כ'ן ואם עמ'א עמי "ה במ'א אות ו' תיקן בוה קושיית המ'ז אית י' יע'ש והוא ז'ל פי דהמשנה
ניתן עי ד'א כל שה'א עיקר בו יע'ש אות ה' דלא כמ'ז אות ג' יע'ש הוא ז'ל פי דהמשנה
בתרך אף שסובים ממושלים יותר מברך חיין פה'ע עיש בוה (כם) און דרך עמ'א הוא ה' בר'ד במ'ז אות מ' דלא כמ'ז שם באות ב'ד באות ה' אות ב' דלא כמ'ז שות ה' דלא כמ'ז שות ה' דלא כמ'ז שות ה' דלא כמ'ז אות ה' דלא כמ'ז שות ה' דלא כמ'ז שות מש א הניה ומש'ז אות ה' דלא כמ'ז שם את ג'ע עש בוה (לא) וכן אותם עמ'א הניה ומש'ז אות
י'ב ועמ'א אות מ'ד במ'ד עמ'א עמ'ש במ'ז בות בע"ב הוא לרפואה בה'ב וה'ה בשון דעת המור בא ות'ד במ'ת לאון בה'ר מול
בא"ר אות כ'א חלק עליו וא'י למה כל לרפואה לבד ל"ש במל במיעום כמו שבן יע"ש
בא מיל לפפור תוך הסעורה שפיר ספי עסי קס'ח מוה וספיקא דרינא און בריה יכרן אום מסיק מור מול לפפור תוך הסעורה שפיר פפי עסי קס'ח מוה וספיקא דרינ אין בריה יכרן מספק
דבר שיכול לפפור תוך הסעורה שפיר מפי עסי קס'ח מוה וספיקא דרינא און בריה יכרן מספק

לאוקי מדיק וכבעין דמי . ועי' חה"ר בשם רב האי חולק בין חול בעינן שמתכוין לרפואה הא פסמת אף שחושש לא מוכחא מילחא דלרפואה עביד דאדרבא בעיניה מעליא עפי (אף דמזיק מ"מ לרפוחה הוח) ובשבח בח"ח בעיניה אפילו סחמח נמי פה"ע יע"ש ולשון המחבר לריך התבונמת בו כי בה"ג כתב אי כייבין ליה חינכי דמכוין לרסואה משמע סחמא לא ובלכוש כ"כ והוא מחכרון לרפואה אבל המחבר כתב כתמא בחושש בגרונו כו' אפשר אף סחמא כשין ל' הר'מ ז'ל פ'ח מה'ב ה'ב ואמנם הר'מ סיים אבל אין חושש בגרונו והמחבר סיים אבל אין של חדר של חלה כה כ חלתום בכל חבים חבל הין מושם בגרום המתפני טיים חבל מקרות מתכוין לרפואה הבושרה אלה ללה להילה ול"ע: (ג) קפריםין עש"ז ל' רש"י במ"א אות י"ז אינו כך דזהו קליפה הנושרת אח"כ וכעין קליפה הגדולה כביב (קליפת אנוזים דקים) ועפן' כ"ד (ש"ם רי"ד) סי"א ש"ז בקליפת מראלין ואי"ה במ"א י"ז ושם בש"ז יבואר זה: (ד) אבר עש"ז בלבוש וכ"מ בדרישה להלק בין ממרים מיעכן ביד ניכר קלת היאר הפיריומש"ה להרמב"ם פה"ע אבל פאוויד"ל אין ניכר כלל ומדחמר בנמרא פרימא מוחר שכר אסור בהרומה ה"א כל שהוא אוכל אף דאין ניכר כלל במילחייהו קיימא ותרומה וברכה שוין עי' ברכות ל"ח א'. ומהא דאמר שם ל'ז א' קמחא דחטי פה"ח כמושמן זית ומסיק החם לית עלוית אחרינת עכ"פ רחינו חף שחין ניכר כלל לורת הפירי פה ח למושמן זים ומכוק החם לית ענויו חתרינח שב פ ליוינו חן שנוין מיכו כנל מולט שייני במולחיה קחי וכן מי שלקות מילקות במילחיה קחי בדף ל'ח ע"ב וכמבוחר בש"ע בביתן כ"ה אלמת במילחיה קחי כ"ש בפוודל'ה וצ'ל דהני חין דרך לכתוש וחדרבה עומדין לחכול כך מש"ה שביה שהכל משה"ל במן זית וקמחת דהמי לר"י ומי שלקות דרך הות בכך ח"ל מה כחיים מייתי המ"ז בשמים שחוקים בהי ר"ג ס"ז דרך הות בכך וכמ"ש המ"ח משמו שות י"ח וכ"ה בתה"ד הי"ל בשורב שהכל דמערבון ג'י בשוחבלין ויש בתח"ד כ"ל ובם משמע דמש"ה פתווידל"ת לידד דיברך שהכל דמערבון ג'י בשוחבלין ויש סרס לגריעוחה נשחגו ממש וגם נשחנו בטעמן הא פירוח נימוקים לגמרי והין ניכר לורחן משתק לנריעוחה נשחנו בטעמן הא פירוח נימוקים לגמרי והין ניכר לורחן וטעמן ניכר מודה החה"ד דהפשר מברך פה"ע . ואף אמנם מס"י פירוח ששלקן להרה"ש פה"ע אף דאין דרכן בכך יש קלח ראייה כמ"ש הש"ו ומ"מ י"ל טעמן ניכר משה"כ באווידל"א דמערבין דבש וחבלין וכמ"ש בהה"ד שם והנה כ"ז ברכה ראשונה יש חקנה שהכל וברכה אחרונה קשה אי סרימא עיסה שמיעך ביד פה"ע ה"ה ברכה אחרונה מעין שלש והי שהכל ברכה אחרונה בנ"ר ובר"ח מבואר סי"ג דבנ"ר ומעין שלש אין א' פוטר חבירו בנשר וכדומה ויש הקנה לחכול פה"ע מז' מינים ודבר שהכל ויצא אח"כ בברכה אחרונה עבי' רוח בי"ה וחה"ד ל'. אבל אם שפה ע חיי מינים ודבר שהכנויות מה כ בנרכה החרונה פביי רה סי נו ועם ז ל . נוכל ועם מיני שחין לו כ"א כי כי מו ועם ז ל דבק הוי עת"א קע"ב ח"מ הין לבר כלל מספק לא בנ"ר ולא מעין שלם . ול"ע ועמ"א און לברך כלל מספק לא בנ"ר ולא מעין שלם . ול"ע ועמ"א אוז י"ח ואי"ה שם יבואר עוד: (ה) דבש עט"ז הרא"ש ברכות ל"א ה" דובשא הממני שהכל והגאון אמר בעירבו במים הא לבד פה"ע וכתב הדל הרא"ש דל"ד כו' והבין הב"י ברא"ש דספקיון כאן דבב הזב מאליו ובכעיף ו" להרא"ש דספקיון כאן דבב הזב מאליו ובכעיף ו" להרא"ש במו פירות ע"י בישול פה"ע בהכל ב"ש המומה ובחושה ובי שרות ע"י בישול פה"ע בהכל ב"ש המומה ובחישה וביע מירות ע"י בישול פה"ע בהכל הרא"ש הממנים ובחישה בפיבות בירות ע"י בישול פה"ע בטכנ כש פתיפה וכתישה דגוע מיתה מחסר ובפעיף. האלח ש כתי שירות כי בשול פה על יחוד מהומה בסירות וע"י החומה שהכל כמ"ש המ"ח אות כ"ג והכין הוא ודאי להרא"ש בחישה וכהישה בפירות גביעי מע"י בישול שהרי בדף ל"מ כתב ומיא דשלקי בפירות אם בישל הרי כפירות ול"ד למ"ש זיעה (ל"ח א") דבישל במים כו' ולעיל ע"י סחיטה יין חפוחים כו' אלמא להרא"ש החישה זיעה (ל"ח א") דבישל במים כו' ולעיל ע"י סחיטה יין הפוחים כו' אלמא להרא"ש החישה גרוע מבישול וכמ"ש הטור בכי' ר ה ועט"ז ר"ה אות ו' ול"ע טובא מ"ש דשם יולאין מעלמן דיין ספוהים כו' ע"י סהיטה הוא ואפ"ה הלכה כר' יהושע דאין מהויב הומש וגריעי מכישול אבל בחה"ר בדף לוח מבמע דסהיכה ככישול ממש וקשיא ליה ממיא דשלקי כבלקי ולמה יין הפוחים במהי בקף כח מבמפ דבתיכה כבפור מתם קפיח כם ממיח לפין דרך למשלק רק סחיטה לא זמי' דהחם דרכן למשלק מבא"כ יין חפוחים והרא"ש אין מחלק בין דרך למשלק רק סחיטה גריעי מבישול והשתא לכאורה המהבר כאן סעיף ז' פסק כדיעה א' בסתם כרבב"א והיינו מקושיא דמיא דשלקי וסובר סחיטה דביבול ובר"ה ס"גפסק סחטן אין מברך אלא שהכל לכאורה אחז החבל בחרין ראבין ובחידובינו הארכנו . עוד כחבנו שם דבשאר פירוח הסברא והחוש נותן סחיפה יותר עדיף מיוצא מאיליו ובחמרים טבעם הוא כביש רוב בומן בהם זב מאליי הוא התיקר הפירי מה פענת הגאון מדשביק קרא תמרים ושיבה א"י בזב דבש ש"מ זהו הטוב והעיקר אבל כשאין בו רוב שומן ונסחט אין כמומו . ומ"מ למדנו לרא"ש בזב מאלוו או סהיטה והעיקר אבל כשאין בו רוב שומן ונסחט אין כמומו . ומ"מ למדנו לרא"ש בזב מאלוו או סהיטה וכחישה אין כבישול ולרשב"א סהיטה כבישול ויין ושמן אף בזב מאליו פה"ג ופה"ע כמבואר בח"ר ל"ה א" ומשנה דאין סופגין אלא על היוצא כו" בין מעצמן או סחיטה יע"ש. ועיין פי"ח דתרומות במשנה ג' פרט ג' דבש המרים וחומן כיחוניות ויין חפורים ושאר מי פירות למה פרט וברח"ש בחוך פי' הר"ש בד"ח העיר בזה לשיטתיה דסחיטה וכתישה חין כבישול ולדידיה בתרומה אם בשלן חייב הומש על המים אבל להרשב"א פרט יין תפוחים דומיא דהנך דחין דרך למשלק הא פירות בדרכן למשלק ולמסחט משקה כמותן ודכש לאפוקי מהגאון וטענהו פבה א"י וחומץ סיהוניות דל"ח דהיוצא עיקר הפירי כמ"ש הר"א וחה"ר ז"ל עמ"א אוח כ" ובהידובינו וחומן סיתוניום דל"ם דהיולא עיקר הפירי כמ"ב הר"א וחה"ר ז"ל עמ"א אוח כ" ובהידובינו הארכנו. וכאן אין להאריך: (ו) סופי ענבים עס"ז כעין זה פי' בע"ץ אוח י"ב דממ"ג אם הוא פירי יברך פה"ע וא"ל בהכל משא"כ בוסר עכשיו אין עיקר הפירי בשנגמר יהיה פירי כו' הוא פירי יברך פה"ע וא"ל בהכל משא"כ בוסר עכשיו אין עיקר הפירי בשנגמר יהיה פירי ואיר במ"א אוח כ" ובן עש"ז בר"ד אוח ג' ועא"ר כאן אחוי דג ואייה שם בר"ד יבואר: (ת) אע"פ עש"ז ברכות ל"ח א' וב" גבי דובשא דחמרי ומיא דפילקי דעת חה"ר דסהיטה וכתישה כבישול ומחלק בין דרך למשלק או למסחם מיא במותו ואין דרך למשלק ולסחום אין כמותן ובחדושי שם הקשיתי אטו ירקות דרך למשלקינהו כלי היו שלא כדרך הנאחן ולא נפעי אדעה הוי אף דרך בישול ול"ל דהוי שלא כדרך בנאחן ולא נפעי אדעהה אדעה מוי או לבון הלבוש בס"א דנקרא זיעה משא"כ עוצים וזיהים למשקין עבידי וה"ה בדרך להחוש כו'. ומה שקשה ירקות דרך למשלקינהו גם המשקין ע"י שליקה כמותם וה"ה בדרך להחוש כו'. ומה שקשה אחות מישה מישר ביל דבי אל בררך בנאחן נר"מ פ"ח מה"ה בדרך להחוש כו'. ומה שקשה אחות מישר היים בינות בינות ביל דהיו של בררך בנאחן נר"מ פ"ח מה"ה בדרך להחוש כו'. ומה שקשה אחות מישר בינות בינו לזה מפעם כעיקר ו"ל דהוי שלא כדרך הנאמן כאמור. ובר"מ פ"ח מה"ב ה"בכתב הכוחט פירוח מברך שהכל ובה"ד ירקוח שדרכן להשלק מברך פה"א דבש המרים שהכל הגך רואה שכובר בהה"ר שמחלק בין דרכן בכך או לאו ומה שהחנה ששלקן לשהוח מימיהן עכ"מ שם ומ"א ר"ה אות ו' ויבואר אי"ה שם וכחב דבש חמרים כאן להוציא מדעת בה"ג ולא כלל בה"ג לומר אף שלק חמרים אין מברך פה"ע לאפוקי מהר"א ז"ל איש ריבו הובא בחה"ר ברכיח ל"ח שסובר דכה"ג פה"ע יע"ש . ובכ"מ הביא דברי הרא"ש אדברי הר"מ וא"י משמע דר"מ כחה"ר וכאמור אבל הרא"ש סובר סחיטה וכחישה אין כביבול והם כזיעה מבא"כ ביבול לאו זיעה הוי ואף אין למשלק סה"ע ובסחיטה אף דרכן למסחט שהכל באופן שהרשב"א ורא"ש חלוקין בחרתי ולרא"ש ככ"ע ד"ח בזיתים וענבים או בכל פירות בביבול הא סחיטה וכחישה וציר ע"י מליחה לאו טעם ממש הוי בבאר פירות וכבר יש לנו אריכות דברים בסוגי׳ דחולין ק'ך ופסחים כ'ד ואי׳ה בה' פסח בפהיהה תמ'ב בטכ'ע יבואר זה . ובב'ח כתב בש'ע לא הכריע ולפי הכלל וחייה צה' פסח כפהיחה חתיב בטכ ע יכוחר וה. וכבינו בחבר בס'ח דבש חתרים וכן שחר דיעה ה' בסחש כהה'ר וכ'ש דמשמע דר'מ סובר כן. והמחבר בס'ח דבש חתרים וכן שחר פירות לראורה זו והצ'ל זו הלא לומר בשאר פירות ע"י בישול וביה יהיה כוונת ע"ח הביאו א'ר הות י"ד דבס'א שהם ובס"י הביא שלובתא ובמ"ב איה באות ע" מזה ובלות י":

הפעם וכי אזלינן בהר רובא בחשיב משקה אור את בית בשל מו של של היו להיו למו משקה מים אין הולכין אחסר הרוב במיא הא בשלה משקה חשות הוב את הביל משקה חשות הוב את בשלה משקה משקה מהול באר משקה משקה משקה והודה אל בכ"ה ש"ה החיא דר"ד ש"ה בתול לחלק בין מיא לשאר משקין ואייה בפתיחה לה"ב אבאר זה . והש"ז ז"ל בר"ה ש"ה אות הולכין אחר הרוב הבל למ"ש לשל בשלה משקה מברך על המשקה שהכל מה"ע החשוב ואין הולכין אחר פעם כ"א בתר רוב ואפיי עם בשר. עמ"ש עוד א"ה באות י": (י) יש להשחבה מ"ש משקה מברך על המשקה שהכל מה"ע המ"א אות כ"ב דותא רוב ארילתן לכך נטעי ופלוימן יביבים לא ה"ה למוקים דרכן בכך ומודה הרשב"א כבס"י ואין ספק ולשיטחיה באות ח' פלוימ"ן יבישים וכ"ד הכ"ח אבל למ"ש המ"א אות כ"ד היל אות כ"ז היל אות מ"א הוא הוא המ"א ואות כ"ד מילן אות ב"א בע"א ואי"ה שם יבואר. ושריח פירות באל נשרות כ"א לה"רוך וכ"מ בלכוש סי"א כ"כ א"ר אות ש"ו לק"מ מצמוקין . ומש"ל מיין צמוקים שמשך המ"א אות כ"ז חירן זה ופי" בע"א ואי"ה שם יבואר. אחר הרוב במיא הא בשאר משקה חשוב

כחב ע"ח דחין פהוח מעל"ע הביהו א"ר אוח י"ד דבמיסורין נמי קיי"ל דוקח מעל"ע כמבושל הילכך פירוח פדרכן בכך ומעליע לית ספק דפה'ע. ומיהו בכבום חם כבום בהומן כפיעור שיהן על ההם וירהיח הפי' דרכן בכך י'ל דמברך בהכל פמח חומן לא היי כבום כביעור זה עם"ך י"ד ק"ה ב' ומ"א כע"ו כר"ה ה' דחשיב הולכין אחר הרוב וכמ"ם באוח ם' אבל כבום בציר מליח הרבה כשיעור על האש בדרכן בכך פה"ע ואין ספק ובאין דרכן בכך היינו פלוגחא דרשב"א ורא"ש דכבוש כמפישל כו' כרבתיבנא. ומיש ציר קישיאין הפשר שזה מיש הר"מ ז'ל פ"ח מה"ב ה"ד והוא ששלקן להיציא מימיהן ועמ"א בכ"ה אות ו'

וחבה מבקה בחרשים בעושין במדינת רוסיא וגם במקומינו מסובין וקמח שהכל דהא קמחא דהפי בהכל בכ"ח ס"ה. ואותן בעובין מרופי רובי"ן או קורין בארק"ם הבוחה כך מבושל ראוי לברך פה"א כמו מיא דירקוח בר"ה דרכן בכך כו' וכנוש כמבושל אפשר סומכין ממ"ש המ"א בר"ה אותי בישים אם מפריד המשקה ייצ עמ"ש המ"א בר"ה אותי ו' כה"ג יש לברך שהכל וה"ה פלומי"ן בישים אם מפריד המשקה ייצ לכ"ע בהכל ועמ"ש אי"ה במ"א אות כ"ב מוה: (יא) אגרון גמור עמ"א אע"ג בלם דבש מחקלקל במים מ"מ עכביו מבביח ואגוז מיקר עמ"א כהן הות ל' וכ"ה אות ה' וע' מה בכחב אים באות באחר זה מדיני מרקחת עמ'ש בסוף הפימן בנויא'ע : (יב) אגוז כך עמ"ז עמ"א הגיה והן. אמר ההדיוט הכותב בדיני המרקחת יש לי קצח עיון והנני פורטם בעוה'י: עת ההגיה והן. המני ההדיום הכחתב בדיני המניקחתו יש ני קמש שין והני שוו עם במהי. הגה במדינות אלו מרקחין בורש נקרא טטירזעל"י קלמסין ואין זורטין אותו רק גדל במים ועליו ארוכים והשורש יש לו ריח טוב וחוחכין התיכות ומייבשין ורוקחין בדבש או בלוק'ר יראה שהכל כמ"ש בר'ד ס"א ובט"ז ומ"א ח"י עשבי דדברא שאין נזרעון לא חשובים

בלוק"ר ירהה שהכל כמ"ש בר"ד ס"א ובט"ז ומ"א ח"י עשבי דדברת שחין מזכשין כת חשובים ומברך בהכל וה"ה זה וכ"א ע"י דבש השוב הוא הא בורכא פשיטא דדבש שיקר לענין זה ושהכל דהני עשבי נינהו ולא פירי ואוהן פירות פעורקחים בעודם מרים כמו פלומי"ן ירוקים בסוק" וכדירה ליערוני"ן קטנים אם מרים ביותר וא"א למיכלנהו כך מבואר דינו כאן ס"ב בסוק" וכדירה ליערוני"ן קטנים אם מרים ביותר וא"א למיכלנהי כל (אף בהוא סרוב כמ"ב ה"ע א"ב בה"ע א"ב בלומי"ן כאמור אול שלא בלא נגמר פריין מבואר בס"ב פה"ע א"ב בלאמין ול ואכילה ע"י הדהק ו"ל פה"ע כשאר אילנות ול"ד לבקדים הרכים בר"ד ברותי באת חלים הרכים בר"ד ברותי באת חלים הרכים בר"ד ברותי באת חלים המותר במ"ב בה"ע הליכות ול"ד לבקדים הרכים בר"ד ברותי באת חלים הרכים בר"ד ברותי באת חלים הרכים בר"ד בלא הלא הרכי ברותי באת הרבים בר"ד ברותי באת הלא בלא הרכי ברותי באת הלא הרכים בר"ד ברותי באת הלא בלא הרכים בר"ד ברותי באת הלא בלא הרכים בר"ד ברותי באת הלא בלא ברותים באת הרבים בר"ד ברותי באת הרבים בר"ד ברותים באת הרבים בר"ד ברותים באת הרבים בר"ד ברותים בלא בלא ברותים באת הרבים בר"ד ברותים באת הרבים בלא ברותים באת הרבים בר"ד ברותים בלא ברותים בי"ד ברותים בלא ברותים בלא ברותים בלא ברותים בלאת הרבים בר"ד ברותים בלא ברו ירוקים קרת ברנוויין ט כווכירם עד הדחק יר פה ע לפחר מימות זרץ לפקודים המספר כל מימות זרץ לפקודים המספר כל מימות זרץ הקליפה עיקר ומב"ה בהכל. ואגוז רך דרקן נרחה מלפון באין ראוי כלל לאכילה בלא דבת מב"ה שהכל לא נעשי לרך וכדאמרן. וממ"ל או באין לאכול פלוימ"ן ירוקים וציערוני"ן קטנים מרוקחים בדבש או לברך פה"ע דאם אין ראויין כלל ע"י הדחק יש בהם בישולי עכו"ד קי"ב בע"ד י"ג אווזים עם קליפוחקו ע"ש הביחן או יש לברך פה"ע כ"ג ד' אנביל יש שומר הא כה"ג אפור אם כל שלאפלים ע"י הדחק או יש לברך פה"ע כ"ג ד' אונים בישולים מור הא כה"ג בישולים וועד בדוק או בל ברך פה"ע היא אונים מור הא כה"ג ד' אונים בישולים בישולים בישולים בישולים בישולים מור הברוף או בל ברך פה"ע היא אונים בישולים רג ד' זוגניב יכש מוחר הה כה ג חסור אם לח שנחכנים עיי הדחק חז יש נברך פהיע כשחר אילנות משוליתו כו' בס'ח: וצגון ותמכא שקורין רעשי"ך וקרי"ן אם מעגנים בדכש להס"ז בריה אות ג' כללא קת כאיל דיש חילות בין פהיע לפה"א דכל שגדל על אילן אעיג שנשתה בביבול במים לגרישותא ומברך שהכל אף כפה"ע מ"מ כשניתקן ע"י דבש חו פה"ע משח"כ פה"א כבושתי לגרישיתאובדבש מיחקן שהכל ומיואריין וריב"ן משחשים לעלווא (במים) שכי אבדבש יע"ש. ולי העני צ'יש זה מ"ש מר"ש ג' זוגנייל יבישתא פה"א עם דבש בס"ו וכ"ד סי"א ווכד"ב בדבש פה"א עמ"א כ"ג שכל אלו מסחתא נשחנים לגרישותא במים וקודם בישול אין ראויין לכלום כשנחקן ע"י דבש פה"א ודוחק לחלק ביניהם אבל המ"א בר"ה אות ח" מי" זה בטוב ולדידיה אין לחלק בין פה"ע לפה"א ועא"ר ר"ה אות ד" כ"כ דלא כס"ז. וא"כ קרי"ן יש לכפק שמא דין עשבי דדברא יש לו באין מוכע ואין חשוב כ"כ כמש"ל משא"כ צנון דמורע י"ל לברך פה"א ע"י דבש וצ'ע. ומרקחת נקרא צוקאד'ע י"א קליפת קישואין הוא יש לברך שהכל דקליפת מרגלי"ן הרבה דיעות בהכל וכאן אף להפ"ז ר"ד פ"ו קליפת מרגלי"ן פה"א י"ל זה נשתנה לגריעותא במים וצ"ע גם בזה ועל ברכת הריח בשעירזעל"י י"ל עשבי בשמים כי והעלה דחם יש לו פרי העץ יברך ויכוין גם לזה ומ'מ בקחוו'ע בנוחנים לוקר מברך בהכל אע'ג דלפעמא עבידי אין בו ממפוח עט'ז א' ור'ד סי'בואייה בם יבואר . ועל הקאוו'ע שהנ'ב מפר"ח י"ד קי"ד הוח ו' ופנים מאירות ה"ב הי' ס"ב ואע"ג דמיא דבלקי כבלקי בעומדין לכך עמ"א ר"ה אות ו'. ועע"י פביטא לרפואה בותין אוהם בהכל דמיא עיקר בר"ד מ"א פ' יבואר מסוקר הי"ה: (יד) על פלפל עצ"ז עמ"א אות ל"ד. ומ"ב בהכל פה"א ג"ל וראוי היה לברך מסוקר הי"ה: בהכל הלא כיון דמיטוטה נטטי אדשתא למיכליה רטובים פה"א עב"י בשם הרשב"א. מ"

בהרל הלח ליון דמיעופה לפשי הדעתה לפוכליה רפובים פה"ח עב"י בשם הרשב"ח. מ"ש
המחבר בסי"ו הוא לבאוכלם בשילם ואה כלום הא עם לוק"ר וכדומה מברך על אינגב"ר סה"א
ועל פלפלון במערובות ג"ל כן ועס"ז ר"ג אות ב' וכך לחב הלבוש ופשוש הוא:
בריא"ט שעושין מזרטורי בומשמין עם דבש פה"א דשומשמין עיקר והוח כמו אגחר
ברבש סי"ג ופעפיר פישל בין מקמח או מלחם מפורר במ"מ קמהא עיקר ולדבק
בעלמא דובבא עיקר עבי ל"ד סי"בור"ח מבד"ה יע"ש בזה . ומיהו למה בסתב המ"א בסיון
קס"ה מזה כ"ח בלה מפורר אם יש כזיח ע"י דבש באותן פעפי"ל פישל ליע לדידיה דיש לברך
המוליא דלא נפיק מתורת פות וע" מ"ש בפריו מ" ועס"ז בקס"ח אוו " כל שים ספק אי
המוליא דלא נפיק מתורת פות וע" מ"ש בפריו מ" ועס"ז בקס"ח אוו " כל שים ספק אי

המולים דלה נפיק מהורת פת ועי׳ מ"ש בפריי מ' ועש"ז בקס"ח הוח ו' כל פים ספק הי
במ"מ או המוליה יברך במ"מ וברכה מעין בלש : אותם שמרקהין נויה"ע פומבמין עס
המוים מעורבין בתוכו ל"ע והפבר דהולכין החר הרוב וכללה הוח מה' מיני דגן הולכין בחר
הגווים מעורבין בתוכו ל"ע והפבר דהולכין החר הרוב וכללה הוח ההן מה' מיני דגן הולכין בחר
רובה ומה שמדבקים בקמח הפומפמין כל לדבק בעל הוח כבסי' ר"ח ס"ג. עת"ש בסעיף י"ג
וי"ד מזה יע"ש. הם מסופק פה"ע הו פה"ח יברך פה"ח והם מסופק בהכל יברך שהכל
רב, (ה) שבוציאין הילני הרק עש"ז וכ"ב הא"ח היח ל" כהב ה"ר הוח ב' בבס ע"ח מרקחח
קרי"ן פה"ח הלע הבעיבה וקרין דומה לועים וחליד" בב"ל בכ"ד המיף ו"ח ובהכות ולליד"ר בר"ד
כ"ח בסע" ה"ל גם מ"פ ה"ר דאין להיו ולרבים יוכיתו בר"ד העיף ו"ח ובהכל ולד לפירוח
י"ח גם מ"פ ה"ר דאין להיו ולהכילה וורדים יוכיתו בר"ד העיף ו"ח ובהכל ולד לפירוח
כמדומה הין מרעים ורוב רחיתי גדל מחלני דינו כעשבי דברת בר"ד היה ומהכל ולד לפירוח
שחין מרעין עש"ז בר"ד ח' וכבר כתבתי בר"ב בע"ז מעין שוחין למהגן פולווע"ר עפ"ז
וענים מ"ח ים והי"ה יבוהר בר"ד: (ב) בשמים עמ"ז כעין שעחין למהגן פולווע"ר עפ"ז
וכנים מ"ח ים והי"ה יבוהר בר"ד: (ב) בשמים שמ"ז כעין שעחין למהגן פולווע"ר עפ"ז
והולכך הע"ג בסוק"ר הרוב ומעט הינב"ר הוי כשמן המיברו"ן, עמ"ח כ"ב הוח ל"ה היו כשמו המיברו"ן, עמ"ח כ"ב הוח ל"ה והילכך אע"ג בסוק"ר הרוב ומעט אינגב"ר הוי כשמן אניגרו"ן. עמ"א ר"ב אות ל"ה : (ג) ציבון עט"ז ברכוח ל"ו א' דל"ד לקורא יע"ש ואותם ברוקחים קליפה העבה של לנון בדבב למ"ד על לטון מרוקח פה"א ה"ה קליפתו ול"ד לקליפת מראלניין דהקליפה **עבה של** לטון הוא המבובח שבו וזה פשוט ועט"ז ר"ה ג' ואי"ה יבואר שם :

רד (א) ופת עט"ז. הכ"ח העלה בפה"ג בטעמא חלא וריחיה המרא ולא הקרים או הקרים רך (ח) ופת עט"ז. הב"ח הענה בפה"ג בטעמח חנח וכיחיה המרח ולה הקרים חו הקרים וטעמח חלח שהכל הא לקידוש טעמח חלח החרים לחוד הקרים וטעמח הלח שהכל הא לקידוש טעמח חלח החרים לחוד היו מקדיון ומא דמקרים וטעמח הלח החרים הקרים החרים להוד הין מקדיון בסינו או דמקרי"ם קרום לבן הוא יותר מקמחון שרק נקודות לבינית או הקרים החחיל קלת להחמין יע"ש ולהלכה יש לבסיק כפ"ז מברט"ב ג' והמ"א ב"ל המדיב שם טעמת הלחד הפשוט הוא דאין מברט"ב לו הח"א בי לא הקרים (ומ"ש הר"ב י"ל אפי" בבוקר ולא סונ מחמר מדינה וט"ש בס"ש) וקרום לבן לקידוש פבול ול"ד לקחמין עמ"א ו"ל א"ה כם סטיפשר ראוי קלה עם"א יום שבישתגה עם"א ומ"א א" וה"ה פסטיבים הראוי קלה עם"א יום שהמדינו בכרות ח"ב הכרות ה"ב הכרו חסרון הניכר: (ג) ובובלות עט"ז. לכאורה דבריו תמוהין ובחידושינו ברכוח מ"ב הקשינו

רג (א) דכלה עמ"א כל ספק ראוי לברך פח"א יצא כמבואר ומ"ש שמוצצין שהכל ככס"ח בר"ב

קשה דאותן פירות השרף הוא עיקר הפירי וכמו זיתים וענבים ודומיהם ומיהו מצוק"ר יש

דאית בספ"ל ושם באמת דעת המור לברך פה"ע ושם יש עוד תירוצים לכן צ"ע באותן שקורין

קאלינע"ם ויברך על פרי אחר תחלה פה"ע וגם על מים שהכל ויאכל אותם וכל היוצא אין סופנין

קאלינע"ם ויברך על פרי אחר תחלה פה"ע וגם על מים שהכל ויאכל אותם וכל היוצא אין סופנין

בני אמא וכדומה עס"ז את א" דבאילני סרק פירות שהובים כמו תוחים אם הן עץ ממש פה"ע

נול באלני סרק פירות שהור הבישול אין מברך אלא שהכל יע"ש

בול (ג) אלא שהכל עמ"א ול"ד לצלף דתחם אילן פירות היו וממילא אף שאינו ראוי כ"א לאחר

ברבש בר"ב ס"ל וו"ד יע"ש וע"ש לצנין בישולי עכו"ם ברכות ל"ו הא רסיבתא לברכה ולמ"ש

בר"ע זע"ש א"כ אמא לא משני ליק אירי ואירי ביבש הא דבחוקת בדבש עיקר יע"ש וכ"כ

ב"ע זוגביל יבש בדש פה"א וכנראה שחור ממ"ש בב"י דקמ"ל ל"ל ה"א רבש עיקר יע"ש וכ"כ

ב"ע זוגביל יבש מברש פה"א אלא דמשני הא דמרוקת בדבש ראוי לאכי

"עקרא מאי קשיא ליה מהא מילתא ובע"כ עריפא משני דע"כ רמיבתא לברכה קאמר ולפ"ז לית חורה

מאר שמומא ברובתא בלא אלא דמשני האור מיבתא משום בש"ע א"כ מה קמ"ל בנמרא

ב"ע מיברי שמומא דרמיבתא בלא דבש נמי כן הוא ולו"א דל"ת דבש עיקר וצ"ע. ובהרושינו

ברב"ע מילה שמות ברמיבת בלא דבש נמי כן הוא ולמ"א ל"ל דמשני ברמיבתא כמו ולמעמיך

אמרינן דבש מכמל החורפא ע"י הרר"י ברכות ל"ו בזה ולפ"ז ל"ל דמשני ברסיבתא כמו ולמעמיך

אמרינ דאין בו התיכות ולכליהם לית חשש כרכתיבנא ולפ"ז ו"ל דמשני ברסיבתא כמו ולמעמיך

אמרינ באו מירא ברמיבתא מירי דאין הריף דביבש יש אלמור מומת שהותכין בסכון למושי מכרכת אבל רש"י ביומא מיר בא ב"ר שוא ומדאם שרוא ש"מ דר"ץ בפ"א בפרי א"א ב"ל לומר כן דקושיה מברבת אבל רש"י ביומא מיר במ"א בב"א הביש א מירי וה מיר המיר משום שברבת אבל רש"י ביומא מיר בב"ר המ"א ומרא ע"ש ב"א ביותו משות או בר"ב מ"א וורר עדיון פריף ביות מ"א ומרית מום ב"א אר אילנות משמע אדין ראו "ב"א משמע אדים שלא נוכל לומר בריי מה"א נוכל א שאר אילנות משומי אום משמע אדם שלא נוכל ומר עדיון פה"א ומה אונות משות אולי ווד ל"א בוה ב"א אר אילנות משמע אדין ראוי לא מש מא אילנות משמע או"ם של"א ב"ב" ב"א ב"א ב"ל ב"ל מ"א ב"ב"א משמע אדין רא מש מא אילנות ב"א משמע משמע ב"ב"ב מ" רג (א) דכלה עם'א כל ספק ראוי לברך פה'א יצא כמבואר ומ'ש שמוצצין שהכל ככס'ה כר'ב ומיז ה'ד י'ד חולק יע"ש: (ה) צנון עם"א ומרוקח עמיז ה'ה ג' ועמיש בר"ב במ"ז אות יב מזה:

(א) ונתקלקל עמ"א וה"ה פת שעיפשה עדיין ראוי קצת ע" עמ"ז וכ"כ המ"ז: (כ) זנובלת עמ"א וה"ר בח שעיפשה עדיין ראוי קצת ע" עמ"ז וכ"כ המ"ז: (כ) זנובלת עמ"א ובר"ב מ"א שאר אילנות משוציאו משמע אע"פ שלא גנבר עדיין פה"ע ואולי יש לחלק ובחדושינו ברבות מ"ב הארכנו ועמ"ז ג' ואידה שם יבואר ועש"ף י"ד רצ"ד אות ה' בוח עמ"ש באות שאח"ז אי"ה במלח: (נ) המרק עמ"א דמרק פירות יש מחלוקת בר"ב מ"א ועסיי ה"ה במ"א רומה אפר אותן שחופרין מקרקע לאו פירי הוי ואין דרך אכילה בכך וכ"ש מלח עשוי ממים: (ר) כמהין עמ"א כמהין אותם שמצויים תחת הקרקע ופסריות לפעמים גדילים על העצים ע"ד הררי וא"ר ב': (ה) קורא עמ"א כל דלא נמעי כלל אדעתא דכך במפסיד האילן שהכל וכן שקרים המתקים רכים באות ר' אבל אם נמעי מעם אדעתא דכך פה"א כמי לפללון בר"ב במ"א ל"ה יע"ש: (ו) בקילופיהם עמ"א הלשון דחוק דפה"ע בשאר אילנות משיוציאו פרי ואפשר דרכים ל"ת כלל גרעין מדמה לבוסר ומרים איפכא עסי" ר"ב מעיף ה': (ו) שתת עמ"א לכאורה מחלק בין פרי אהדמ"ד מהצוב האו ומשוציא בין פרי האדמ"ד מהוב באו המ"ב ב"א נמ"א בר"ה ב' והנה שם בעירובין אמר חזיו הגדל בגינה מערבין ומברכין פה"א מיר מה" באן אות ב"א אות ב"א אור מהר ל ואולי לחלק בין וכ"כ המ"ז באן אות ב"ץ ע"ש" בדברא עשבי דברא אפי גמר פרי שהכל ואולי לחלק בין וכ"כ המ"ז באן אחות ב"א שות ב"א ש"א בדברא עשבי דברא אפי גמר פרי שהכל ואולי לחלק בין וכ"כ המ"ז באן אות ב" ע"ש וא" בדברא עם בי דברא אפי גמר פרי שהכל ואולי לחלק בין וכ"ב שהכל ואולי לח וכ"כ המ"ו כאן אות ג' יע"ש וא"י בדברא עשבי דדברא אפי׳ גמר פירי בשל הוא אף ברוכ מים וא"ש שכר תמרים וההיא דס"ה דפחות מוי חלקים לא בשיל ע"י מויגה
ויין שאני עס"ש בר"ש בכ"ז א' ום' והבן זה וסובר דמי לש"ת לפרישה: (י) עשבי דברא עמיא
ולפ"ז ממירזעל"י וקרי"ן מרוקח שהכל עמ"ש בר"ב במ"ז אות י"ב באורך בדיני מרקחת אבל למ"ש
דהאל" ז'ל בירך פה"א צ"ע בזה ומיהו פה"ע כתב המ"ז באות ח' דכ"ע מודים פה"ע עובס"י
ריש ג' יע"ש: (יא) דלמעמיה עמ"א הב"ח כתב ענ"ם יבש אין מברך כלום והכא מיירי במרוקת
והם"א כתב עני"ם יבש שהכל דמ"מ מחוק הוא לחיך ומיהו במרוקח מודה ליה דג"כ שהכל
ומלפל ונובניל דמיבא עשוי קצת לאכילה עמ"ז אות מ": (יב) שעירבו עמ"א זה פשום דל"ד לר"ב
ומלפל חונבניל במיבא שהכל ומיהו איל: דעבוד לרפואה ומים ל"ש כ"כ הואה לד למ"ז דמים בהנה
באן המומץ ג"כ שהבל ומיהו איל: דעבוד לרפואה ומים ל"ש כ"כ הואה לד למ"ז דמים בהנה ס"ר רחומץ ג"כ שהכל ומיהו אע"ג רעביד לרפואה ומים ל"ש כיכ הנאה ל"ד לס"ו דמים נהנה כאן מחומים ג"ל שהכל ומיהו אע"ג רעביד לרפואה ומים ל"ש כיכ הנאה ל"ד אינו עמ"א והרא"ש אמשנה ברכות מ"ב ע"ש ועא"ר אות מי מספק יברך שהכל בכל חומץ ינ"ש: (יו") כל עמ"א מי ענ"ס ששלקי פה"א כיה בכנת ל"מ מי ברש"י שם וכ"כ הרשב"א והרא"ש בר"ב ס"א מודים דלהכי קיימא עני"ס למשלק כוי יע"ש מ"ד היו מברך כלום כי הני ראויים לשתייה: (מו) ודאי עמ"א תנ"ג במצה יע"ש ועס"י "ב מ"א חדה בר"ב מ"א מברך כלום כי הני ראויים לשתייה: (מו) ודאי עמ"א חנמ"ג במצה יע"ש ועס"י "ב מ"א ההולכן אחר הרוב ול יון ברכן למוג ובכך מיתקן ולמ"ש המ"ו בר"ב מ" ו"ל יון בשאר משקון אפי" יש ביין יותר מא" ברי הולכין אחר הרוב ודוקא לגבי מים לא חשיבי ומיהו כל שמוגו כך יש לע"ן ויינות שלנו אין חזקים כל שיש רוב מים ראוי לברך שהכל עא"ר אות "י יע"ש מוה: (יו) ואין ע"מ"א אם שהכל מסעם דשמא היין עיקר ושרו מו" מינים שמא תאנים עיקר וכרא"ש ולא פמר יין ומיים מ"ל מינים ווע שיקר ומירו מו" מינים שמא תאנים עיקר וכרא"ש ולא פמר לכי אמים ברכת יין אח"כ אמר דא"צ פירי מו" מינים דגם מיתאנים להרא"ש הוי כשכר תמרים למי האנים לככרי או דלשתייה כ"ע מידים הכברד שהכל כמ"ש בר"ה ו" ולעיל מ" תומי יין מאחד הנשבר למי אות מ"ל מינים דגם מיתאנים להרא"ש הוום ברנה ו" ולעיל מ" תומי יין משת הנשבר למ"ע מידים הסברד שהכל כמ"ש בר"ה ו" ולעיל מ" תומי יין משת הנשבר למ"ע מידים הסברד שהכל כמ"ש בר"ה ו" ולעיל מ" תומיין משת הנשבר למים אוריה ב"ע מידים הסברד שהכל כמ"ש בר"ה ו" ולעיל מ" תומיין משת הנשבר למ"ב מידים הסברד שהכל כמ"ש בר"ה ו" ולעיל מ" תומיים "יו משת לם האנים גוכת יין את כ אפר דא ב פירי פוד פינים דגם פירואנים להרא ש היי בשבר הפורם דנשתנו לנפרי או דלשתייה כ"ע פידים דטברך שהכל כס"ש בר"ה ו' ולעיל ס' הוס יין פיפר כל סיני משקים מברכה אחרונה ג"כ כבסיי ר"ח ס"ג וסירו וקשה קצת בלאיה היי ס"ם שפא יין עיקר ושטא כרשב"א ובג"ר א"כ ברכת יין פוסר וייל אם יש לפניו ראוי לעשות כן דס"ם כל היכא דאיכא לתקן בקל מתקניגן כו": (יח) אינו עס"א וכ"כ התוס' ברכות ס"ה א" ד"ה דחנקתיה היכא דאיכא לחקן בקל מחקניגן כוי: (יח) אינו עמיא וכ"כ התוסי ברכות מיה אי ד"ה דחנקתיה יע"ש: (ים) מעסם מוב עמ"א ע" אות כ"ד דהתם נמי באין מעסם מוב: (כ) הואיל עמיא ועם"ז אות יב. ומ"ש מאנסוהו מצה יש אות כ"ד דהתם נמי באין מברכין עליו ומ"מ יצא ידי מצה אות י"ב. ומ"ש מאנסוהו מצה יש לחלק בין הנאת אונם דאין מברכין עליו ומ"מ יצא ידי מצה איסור כל במקום סכנה מצוה קעביד ומברך: (כב) כתושים עמ"א ובריב אות י"ח דהר"ב שם איסור כל במקום סכנה מצוה קעביד ומברך: (כב) כתושים עמ"א ובריב אות י"ח דהר"ב שם יש לחלק ביניהם יע"ש: (כג) ווורדים עמ"א ובאר הגולה דהוי פירות האמ"ד עמיי ר"ב בב"י. הבהנהת רמ"א שם. ותותים הנדילים באילן שקורין בא"ז בוי"ם ואילן גמור הוא י"ל דמברכין פרי העץ אם אין ענפים כלים בחורף וראוי לאכילה וכ"ש כשפרקחין אותו. ושמעני"ל ניס"ל שנדיליו הדער עד "ע כ" אין מוב כ"כ למאכל כ"א אחר הבישול ודמי לבני אסא בר"ג. ול"ד לתותים לע צי ישר צ"ע כ" און מוב למאכל כ"א אחר הבישול ודמי לבני אסא בר"ג. ולד לתותים העלה דיקא שאין מוב למאכל ל"א אחר הבישול ודמי לבני אסא בר"ג. ולד לתותים העלה דיקא שאין מוב למאכל הא מוב אע"ם שאין מאכל בריאים כל שחיך נהנה מברך: העלה דיקא שאין מוב למאכל הא מוב שבר מונים בעביר לשממא ביש ממשות אף הוא ממ"ש הלבוש הביאתיו במ"ז ו"ז שיש חילום בשאר מינים בעביר לשממא ביש ממשות אף הוא ממשכ (כה) וכל עמ"א עשה דמונת הר"ם ב"ז מינים הוא העיקר ובין בשמים כתושים דק דק כוי ולפ"ז בעלים בתבשיל יברך על הבצל עכ"מ צ"ם כ"נ מולה מ"א שכל מ"ג מה"ב מיורי בה" מינים וכללא כאיל המ"א ז"ל דה מינים אף שהם פעם אם ניונים מעם במילין מינים ומרים בה" מינים אף נותנים מעם במילין במיעום ומינה באביר ב"בים אף נהוב אות נדיב"ם ב"ב"ם במילין במינות הם העיקר הא אין נותנים מעם במילין במינות מוצרים ב"ב"ם ב"ב"ם במילין במינים מבילין במינים במירי בה"ם מוצרים במינים מאם אות במינים מציבים אות נותנים מצם במילין במינים אף שהם מצובים מובים במילין במינים במילים במילים במיבים במילים במילים במילים במיבים במיבים במילים במיבים במ נותנין מעם בתערובות הם העיקר הא אין גותנים מעם בסילין בסיעום ומינה בשאר מינים שנותנים מעם בסילין במיעוםן ולפ"ו פליג עם הם"ו בר"ח ג'ור'ב א' דסיבר דה' מינים אף מה של בשלק בפילום לשל פילום לה מינים שקר ביה מיוריב אי דסובר דהי מינים אף אין נותן שלם דהדבש מבטל מעמם אפ"ה ה' מינים שקר דאויל לשימתיה כאן בייו והמ"א לשימתיה ונא"ר ר"ח אות ג' הבין כן נועלא ר"ח אות מ"ו מות כא"ם יע"ש. אבל בר"ח סב"ג וו' אין מביאר רק לדבק בסל הא כל שאין לדבק את שאין מרגישין סעמו לא במיל כל שניתן לאבילה וכ"ש שא"צ

שא"צ שיהא הה' מינין ניתן למעמא דוקא ויראה שמפרש כמ"ו בזה למעם בתערוכת כאלו אמר שאר שיהוא הזה מינים מירי והבן זה. ומ"ש דאי כהבנת הר"ב (כמו שהבין המ"א צדבריו התערובות ומ"מ מה, מינים מירי והבן זה. ומ"ש דאי כהבנת הר"ב (כמו שהבין המ"א בדבריו וכהבנת הלבוש) א"כ בצל יברך על הבצל יש לחלק בין הדבר ההוא מעורב עם תבשל ויש ממש כמו הומלתא אף שזנגבי"ל מעם וצוקר הרוב אי דבש מ"מ הזנגביל למעמא עבידא וכולו נהפך לכמותו ומשימא מי שסובר כמו זה במכ"ע כן נאמר לענין ברכה כה"ג בדבר למעמא עבידא משא"כ בצל ממ"ג המעם בתבשיל אין בו ממש כלל ולא מברך אמעם לבד ובצל נפרד הוא ובמק משא"כ בצל ממ"ג המעם בתבשיל אין בו ממש כלל ולא מברך אמעם לבד ובצל נפרד הוא ובמק הוא אגב תבשול . ומינה בשמים שחוקים מעם להמעים המרוקה גמי במילין דמיעום דמיעומא הוי משא"כ הומלתא אע"ג דונגביל מעם קצח מן הצוקר הוא העיקר וצ"ע בזה : כתב א"ר אות י"ו בשם שכיג שקדים המחופין לגמרי בצוקר פה"ע יע"ש ובאמת חיפוי זה לא מעלה ולא מוריד

בשם שב ני שקרים המוופין לגבו בניקר מור בישלם וכ"ש שאוכל אותו לרפואה לאיצפוםכא ויראה את שצוקר הרבה מהפרי כה"ג הפרי עיקר בישלם וכ"ש שאוכל אותו לרפואה לאיצפוםכא ועם"ז ריש ני אות ב' ובעם"ז וצ"ע. ואי"ה בסימן ר"ב יבואר עוד וגם בר"ח : ר"ה (א) וקפניות עמ"א רי"ש ח" ס"ד בהנ"ה שעורים קלוים שהכל ה"ה זה ועם"ז אות ד" בסי לחלק בין קמניות נינה לשדה יע"ש: (ב) וברוב עמ"א ועם"ה הלפת בטים ככוש אפשר נשתנה לגריעית אין שבור בבור ביום בשם בשם נמי סוב היא וציר קושפש'ם ואינרק"ם כתב הש"ו בר"ב אות יי שהכל שלא נכבשו להוציא שישיהן (כי אם לתקן הכרוב) ועם"ש איה בש"א וחם הוב בי אות זי שהכל שלא נכפסו להוציא סיסיון, (כי אם לתקן הכרוב) ועם שאיה בם א מוח : (ג) מבושלים עמיא צידר דייל דוקא כשאין דרך לאכול חיים הוא דשהכל הא כשדרך לאכול חיים אף שמובים יותר מבושלים בין חיים ומבושלים פה"א או פה"ע ועי אות מ' לפת אע"פ שאוכלין חיין ג"כ לא גמעי כרי עם"ו א' ופימי"ר וייל ומרור דברך חיין פה"א אע"ג שמובים מבושלים יותר אין ראיה, דשמא עיי בשר הם מובים הא בלא בשר כו': (ד) ותומי עמ"א עמ"ו ם בושלים יותר אין ראית דשפא ע"י בשר הם פובים הא בכא בשר כ"י (ד) ותומיעם א עם: ב' מה שחולק בין רכין לנתקשו יע"ש: (ה) אין עמ"א דלא כס"ז ג' שחולק בין פה"ע לפה"א דאין תולוק. ושומים אין ניתנין בתבשיל עם בשר דלשבהו השומים רק לשבה הכשר והשומין ממלא נשבחים א"כ הכלל כל שעיקר ועמו ספילה אף מפילה שאין מעורבת מברך על העיקר בשר שהכל ואוכל שומין על סמך ברכה זו. אבל ירקות אף שררכן לאכול חיין יותר ממבושלים ונמעי אדעתא בסלים לכם כ"ל הירקות לשביעה מבשלין ובחידושינו ל"ה ב' הארכנו בזה: (() על המים עמ"א בר"ם פ"ח מה"ב ב"ה והוא ששלקן לשתות מימיתן יעיש ועם"ו ר"ב י' במי אוגרקו"ם כר למד מדברי הר"מ זיל ומל: הש"ע שלא חילק משמע כל שדרכן בכך מימיתן כמותן וכ"ש למ"ש המדרכי למבל כו' ומי איגרקו"ם ממבלין בהן וצ"ע. כששותין לבדן מיהא יברך. ושכר שעורים ותאינים עסיר ר"ד אות מ' ור"ח אות ז': (ו) עם בשר עמ"א עמ"ז ה' ועמ"ש במ"א ה' דוה המים עם עס"ר ר"ד אות מ' ור"ח אות ז': (ו) עם בשר עמ"א עמ"ז ה' ועמ"ש במ"א ה' דוה המים עם

כזה ובא"ר כ"ב אות י"ג העיר בזה דודאי נובלות דברכות הוא בושלי כתרא ונובלות תתרה בזה ובח"ר ר"ב חות "ג העיר בזה דודחי נובנות דברכות הוח בושני כמרא ונובנות ממרה דפיק דדמהי החם פליגי חיא ממרי דזיקי ומסיק בקושיא למ"ד בושלי כמרא . ומ"ש המ"ז לליק נמי ממרי דזיקי שהכ"ז בשאר אילנות משיוציאו הוי פירי ופה"ע ומש"ה מסיק הברוב ס"ב שאר אילנות משיוציאו הוי פירי ופה"ע ומש"ה מסיק דברכות כ"ע מודים דבושלי כמרא ששרפום החום ונתקלקלו ואבחנו לגרועותא והוי כעובים יותר היין דמבושליה שהכל וכמ"ש המ"א בר"ב אות כ"א יע"ש ועל העור לק"מ שפירש שאין נגמרין על האילן היינו לעולם וז"ש בושלי בממל שאח"כ נותנן במחללאות או בחמה ונגמרין ע"י החמה הוי כסופי על בים לב"ב החמה הוי כסופי על ביו נמדים ו"א דא"כ פה"ע מברך בבאר אילנות משוואים משחת שללו היו עומדים באילן היו נברנים באילן היו נברנים באילו היו עומדים באילן היו נברנים באילו היו עומדים באילן היו נברנים בחמר דמברה בה"א ווא הי"א מחברה בה"א נו לה"א מומר בישולו היו עונו לא או נונו לא לא נומר בוציו ווו לא לא נומר בוציו ווו לא לא נומר בוציו וווו לא לא נומר בוציו ווווו לא לא נומר בוציו ווווו לא לא נומר בוציו וווו לא לא נומר בוציו ווווו לא לא נומר בוציו וווו לא לא נומר בוציו וווו לא לא נומר בוציו הוווו לא לא נומר בוציו וווו לא לא ביו וווו לא לא בוציו הוא בוציו במחלים בוציו בוציו הוא בוציו היום ביציו בוציו היום בוציו ביציו וווו לא לא ביציו ביציו ביציו ביציו וווו לא לא ביציו היום ביציו ביציו ביציו ביציו ביציו וווו לא לא ביציו ביצ ח"ש אין ענין לשלא נגמר בישולם עדיין. ובפרישה ראיתי שמפרש דהבנת הב"י על רי"ו שמפרש דנובלות שלא נגמר עדיין בישולם שהכל ח"א דאף שנגמרו עתה ע"י השמש לאחר שנפלו אפ"ה . ולפ"ד הב"י בטור בר"ד ובש"ע ג"כ בשלום ושרפום החום היינו אח"כ נגמרים ע"י חום השמש ומלשון שרפום ההמה משמע טעמא דושתנה לקלקול ואין ראוי לבישול באילן אלא דחמה קלקלתם וכ"מ בפירש"י כמ"ש המ"א בר"ב אות כ"א . ועד"מ כאן הקשה כן דהב"י היה להקשות על הטור כן וכבר כתבנו בזה. והמנם דלא לפווי לאדונינו הפ"ז ז"ל ח"ו ככותב דברים שלא בהשגחה כתבנו בהדושינו ברכות מ"ב י"ל דלכתהלה היה סובר שפירות תמרי דזיקי גמר בישולן דחי לחחר גמר בישולן מחין הרגלים לומר שהכל ופריך שנערו קודם קללה דמי"ן לאו קללה הוא אלא שהשירן הרוה כו' אבל לבתר דמסיק בנובלות תמרה של דמאי פליני והיינו תמרי דזיקי שאין מתבבלות לעולם דאי הרוח השירן והפקר הוא מנא ידעינן זה בלוקח מע"ה ואין ניכר ב"מ תמרים שאין מתבשלות לעולם וניכרים המה וקורא תמרי קודם שנגמר בישולן קבה פה"ע כו' משא"כ למאי דמסיק בדמאי בהכרח רמי ומדכר אנפשיה דהיינו שאין מתבשלות לעולם וכמ"ש השור וז"ש הט"ז מתחלה שלא נתבשלו על האילן ואח"כ כתב דזה המין אין יכול להחבשל על האילן. ועדיין צ"ע. והעולה לפ"ז כי הע"ז הקשה על הב"ד למה לא כתב נובלות שאין מתבשלות לעולם וזה הוא הפי' ברי'נ והנה י"ל אמת שסמך

ולבכר המרים ל"ד דהחם נשתנו ולפישהיה באוח ז' ועסי' ר"ח ס"ו ומ"א כ"כ בשם ר"ז לוי דלא יצא וכמדומה שהוא אחיו של הס"ז ז"ל ואי"ה שם יבואר לדינא בירך על היין פה"ע
מה ילא בזה : (יג) אש עס"ז בקצ"ז אוח א'. ולענין החילוק בין מקום סכנה לאנסוהו עא"כ אוח י"ג רמז אה וע" בספר חמד משה דבסכנה היחר הוא ומחוייב לברך יע"ש. וע" לבוש :
(יג) הרד' עס"ז אף על גב דמביאין מפירוח מכל מקום מי פירוח בלא בישול לכולי עלמא אף לרא"ש שהכל ועב"ח סיים דמי לשכר ממרים ואפשר זהו מכול מקום מי פירוח בלא בישול לכולי עלמא אף לרא"ש שהכל ועב"ח סיים דמי לשכר בשמים כחושים לחקן הדבש וחבולי עכו"ם דלא כמ"א שם אוח ד'. ודבש שמרקחים אוחו ונוחנין בחוכו בשמים כחושים לחקן הדב יו בישול ורדים והבושים שקר. ומה שכתב לגיוס הואלת שבכל וכן כחב הב"ח ושאר וורדים והבושים שהם עיקר. ומה שכתב לגיוס הואלת שבל וב"ל בש"ז ו"ג במ"ע ש"מ מרכל הדב לגדו בירוקחים עמ"א ר"ג ור"ב בש"ז י"ב :
מי סריך ולא מברכה דהא מורקה הוא וראי עות מתבל "ן פה"ע דראון לאכילה ומגוף הפירי יע"ש וו"א ההכל ושם כתבנו מזה : ומ"ש קליפי אגוזים אפשר בעודם ירוקים
(עו) של ורדים עס"ז והמ"א בר"ב אוח י"ז חולק וסובר קליפה עושין ואבאר בעוה"י כפי דעחי הענייה. סשף הל "הר"מ ז"ל פ"ד בהלכה ו" המעיי ב"מ כאן אוח ב"א משר לא עוד" על ה"ה בהלכ ה"א המשול ארון בי החקום למוקי להפובים בחשים דבש היקר ומברן שהפר במיר במ"מ לא נוזרו הא שאור וחבלין מושב בר ח"מ ומבר בה"מ בה"מ בהל של מבר כה בר"מ בר"מ בלן שעמה בבר ב"מ בר"מ בלון בלש הב"ב בהליו וחבלין לשעמה ב"כ כ"ן על בל או בה"ב בא"מ בות לה בשר בש בר שכר ומברך על וורדים פה"א ועל בל ען פה"ע איך הביא לי הר"מ המוכ בחוד מה"מ של המור בה"מ חוב בר"מ בר"מ בל מן ה"ב ו"ב בה"מ בה"מ לה בר"מ בח"מ שלה הב"ל הכ"מ בירות לה" לה ב"ל במור הביר ה"מו להלו מול לו ב"ל המ"ל במ"ל המורין דס"א לתב ור"ב ו"ה וחבים לתפירו של הטור דהם עיקר ומברך על וורדים פה"א ועל בל ען פה"ע איך הבי"ל של הסור בו"ב בה"מ לה להמבר להו הלו הלא בו"ב ור"ב ו"ה וחבים וחבום להכור לבי מר"ל לבי הכ"ל ממרה בה"א לדוני לה למור היום להמבר בה"א מובר ה"מ להמבר בכ"ל להור ה"ל המור היום להיום להור ה"ל המור ה"מ להמבר ה"מ להמבר בכ"ל להור ב"ל המור להמבר ה"מ להמבר ה"מ בה"מ בה"מ בה"מ בר"ב ה"מ להכבר ה"מ בה"מ בה"מ בה"מ בו"ב ה"מ הוב"ל המור ה"מ"ל המור ה"מ"ל מהמבר ה"מ המב"ל המב"ל ז"ל בסייב והר"ב מדשהיק בסי"א אודויי אודי ליה להתחבר (עמ"א כ"ב ור"ב י"ח וחבין) ואיך זיכה שטרא לבי חרי אמנם כאן נאמר דחזר מד"מ ומפרש דברי הר"מ כהביריו של הטוד . ומ"ש הר"מ כדי ליחן טעם בתערובות כאלו אמר ליחן טעם התערובות (ז"ש ה' במקום ב') וכ"א כדיניה בשאר מינים אזלינן בחר רובא וורדים וחבובים כחובים הם עיקר שהם הרוב

ההיר דפירות נמי הידרן נתפנק כיע מודים דפהיע ענ מים וחפפר דסחם כתן המחבר משמע חף ירק דחין דרכיה נמצנק ונז'ח דירק נחן טעם חזק. ועחיר חות היורץ הפגל בדה על הלבוש : (ה) אבל עפ"ז דבריו בנויין על אדני האמת והבכל דבר'ב סיא הכל הולך אחר רוב יבאוח ס הקבה הפ"ז א"ל ירקות במים המוב הנויין על אדני האמת והבכל דבר'ב סיא הכל בעם המרק אע"ם במים רוג מבא'כ יין בשכר וכדומה אע"ג דורגש הטעם מ"ח הרוב הוציל לגבי טעם ירקות והעולד דין חזה אם בבלי ירקות בפולו בעם הירקות במים הרוב הואיל ויש בהם במים טעם טעם מצבר והואיד דין חזה אם בבלי ירקות בפולו בעל הרוב במשקה זו מברך כברכת המשקה בהוא השיקר. והשתא אם בארב"ע זה מרום"י ריב"ן בקורין בארקים פה"ל טעם בפ"ע הולכון אחר הרוב הואין והבארש שם בשר במבל שם בשר המשקה זו מברך כברכת המשקה בהוא השיקר. והשתא אם בארב"ע זה מרום"י ריב"ן בקורין בארקים פה"ל של הבלרש"ע (שלא במוך הסעודה ועל הבשר שהכן שהכל אפילו מקמה, דהטי ושערי בהכל עסי' ר"ח ס"ה. והומן של יין לכאירה אם בשלו עם בשר ומנותק בבתייה פה"ע (שלא במוך הסעודה ועל הבשר בהכל) מימי סובין שהכל אפילו מקמה, דהטי ושערי בהכל עסי' ר"ח ס"ה. והומן של יין לכאירה אם בשלו עם בשר המפול (שרי מגדים ח"א) לך Pri Megodym Tom I. 36

ופעות הוא דמומץ ברכתו בהכל דלא נטעי כו' ונפתנה לגרישותא עמ"א ר'ד אוח ייב וציל דאמשקה בארב"ט קאי מרוש"י ריבי"ן ומינה כשמבימין בקדירה בשר וירקות בלא מים צלי קדר ונפלפ הרבה מים מירקות י"ל מברך פה"א על המים של ירקות דלא במילי ברוב ומשפ שומן שנפלט מבשר . ועמ"ה ה' והי"ה בם יבותר : (ו) אם עפ"ז שמ"ש בר"ב בש"ז וח"ה סעיף י' וי'ה דלהרה"ש סחיפה להו כבישול ולהרשב"ה סחיפה כבישול והתשיט שם להרשב"ה ירק דדרכו למפחש מימיו כמוחן ולמה פחם המהבר כאן אם פחמן בהכל דוה להרא"ם ולא להרבב"א דלדידיה אין חילוק רק בין דרכיה בכך או לאו ול"ע. וכמיבה ע"י מדוכה כתב ולא להרבב"א דלדידיה אין חילוק רק בין דרכיה בכך או לאו ול"ע. וכמיבה ע"י מדוכה כתב הפ"ז גם הטור מודה דהוי כביבול: (ז) הלפת עמ"ז מערי"ן וריבי"ן ובאות א' דלא זרעי היין כ"א לאכול מבובלין ועמ"א ע". ומ"ב המרק נתבאר בב"א ע"ם לכאורה וצ"ל ס"ב אוח ה' דמרק של לפח בחומן ברכתו שהכל כחומן דהוא השקר וחרדל מין זרע אפשר פה"א ג"כ. ולפח מבושל כלא שומן חמאה והלב אפשר נשתנה לגריעותא כמ"ש המג"א

אות ט' מברך שהכל משא"כ עם המאה כו' דהם טיקר ומברך פה"א: רך (א) ואפי טטיז כ'ה ל' רש"י ברכוח מ'ב שנורם ברכה לעימו וחיין קהי אבל פח אין מבדילין עליו כו' ומלה בנורמים קשה ופח קמ"ל. אף דהשוב הוא כי עיקר חיום סאדם טפח אפיה ילא אבל הא ליכא למימר אשים שקבשו ברכה לעלמו והוציאו מכלל הברכם המיוחדת דהה מעבה קדירה יוכית ובחידופינו בם כתבנו מזה יע'ש : (ב) היו לפניו עם"ז הע'ג בס'ה היות ז' בהבדבעינן ביהא דעתו לכך הבל כאן בדעתו על פה'ע ג'ל אבי' לא היו לפניו יפ דיעבד ועא' ר כ' כתב דרבותא המ"ל אפילו היו לפניו בעינן כוונה דוקא הא סשמא לא כר' דיעבד ועה ר כ' כתב דרבותה קמ"ל הפיט היו לפניו בעיקן כוונה דוקה הה סשמה אה כו'.

וכ"ז דיעבד הה לכתחלה אף למ"ד איזה שירלה יקדים בר"ח ס"ג מ"מ ראוי לברך פה"א ולא
יחבוין לנאת ויברך פה"ע ג"כ דל"ש גורם ברכה שא"ל לכתחלה לריך ברכה לכ"א. ומ"ש המ"א
אות ב' ה"ג קאמר דלענין דלכתחלה גמור ראוי להקדים של הען: (ג) יותר עמ"ז וכ"מ
אות ב' ה"ג קאמר דלענין דלכתחלה גמור ראוי להקדים של הען: (ג) יותר עמ"ז וכ"כ
בלבוש הבל במ"א אות ד' רק שלום עליך רבי וכ"כ א"ר בשם מע"מ פרק מרובה ופכ"ג יע"ש
ביין גילוי ערוה א"ה במ"א: (ד) וע"ל ה" ע"ד עם"ז הראה לשם בה לכן במים שערותה מכופה
שייך גילוי ערוה ולכן בעיק טומים הבל לבה רואה ערוה ל"ש בה לכן במים שערותה מכופה ברי אע"ג דלבה במים ג"כ דלית בה לבה רואה ערותה כו" והמחבר כחוב אסור לברך ערום ואשה כו' ואפי' אינו ערום כו' באיש ערום ערום אש"פ שכל הגוף והלכ מכוסה אשור כל שערותו מגולה ובאשה מהני טוחות לכלא מהיה בנילוי ערוה ולא באיש כי א'א לכסות בקרקע שרותו כו' אבל הלבוש בינה ואפי' אינו ערום כו' אבל אשה משמע דאבה נמי שיך לבה רואה ערוהה ומהני טוהות גם לזה יע"ש ביה: (ה) צריך עש"ז כר'ב בפור כ'כ יע"ש בב" ואי"ה ברל'ו יבואר זה: (ו) בירך עש"ז לא הבינותי זה דבב"י כאן כהב ממש כמ"ש ככ"מ פ"ד מה"ב הלכה י'. ומוכרה אני להעתיק הירובלמי ומה שיש לפרש בו:

גרסיגן בירובלמי פרק כילד מברכין בהלכה א' (הביאו הב'י) רבי זריקן א'ר זשירא בשי אהן דנסיב הורמהא ומברך עליו ונכל מידיה מהו מברך עליה זמן חנינוח. מה בימו לאמת המים. אמרי חמן לכך כיון דעתו מחהלה ברם הכא לא לכך כיון דעתו מחחלה. חני ר'ח אין מברכין על הפת אלא בבעה בהוא פורס. א'ר הייא ברוזה הדא אמרה אהן דנסיב ר'ח אין מברכין על הפת אלא בבעה בהוא פורס. א'ר הייא ברוזה הדא אמרה אהן דנסיב עיגולא ומברך עלוי והוא לא אחא לידיה לריך מברך עלוי זמן תמנוח עכ"ל. ויש בו לפרש בלשה פירושים הא' הוא פי' הרא'ש הביאו הב'י דבשיון נפשפא דחמי ר'ח אין מברך עד ביפרום שמא הפול כו' א"כ מבואר דאהן דוביב חורמבא ונפל לריך ברכה זמן תפנוח ח"ש ר"ח ברוזה הדא אמרה היינו דנפבטא בעיין וה"ל לעבוח כלומר . הבני כוא כי' ביטלי הלקם בשם רב ניבן גאון דבעיין לא נפבטא ואפ"ה פסק להומרא כחיקו דאיכורא לחומרא (ולא ידענא דברכות דרבנן ואדרבא יש הומר לא חבא עסי' רט"ו) ותני ר"ח אין מברך עד ביפרום הוא ענין בפ"ע משום הפסק וא"ר הייא ברוזה הדא אמרה עיבולא ולא אתי לידיה שנחעכב יותר מכ"ד) לריך לברך זמן תנינות השלישי הוא פי' הב"י דמני ר"ח שאין מברך עד שפורם שמא תפול הפרוכה ונפשטא בשי' דתורמסא ור"ח ברוזה אמר הדא אמרה הדין דנסיב שינולא ומברך עליה והוח לא אחי בידיה מברך חנינות הוא שנין אחר דיש ללמוד מזה במה דנסיב טחה שיגולא (שיגול דבילה וכדומה) ומברך עליה כלומר כבר בירך והוא (השיגולא) לא אחי לידיה בשעה בבירך לריך לברך תמינות בשעה שהובא לפניו וה"ה האמור כאן בס"ה אין מברכין עד שיביאו לפניו . ולריך לעשות לפי" זה כלומר יע"ש . וא"י מיך יליף זה מזה ולומר דבקולים הם מגלן ואפשר דה'פ דמדתני ר'ה אין מברך כו' ונפשטא בעיין ועיכ אמת המים דבקונים הם מנגן וחפשר דהים דמדתני ריה הין מבדך כו' ונפשעה בעיין ועיכ חמת המים יש לחלק דהקם לכך כיון וממילא כיון דמוכרה אתה להלק בכך ולמור דכ"ז שאין לפני מברך פניח ואמת המים לכך כיון כי יודע שמים ראשונים בשעה שבירך ילכו להם ויודע ששניים ודעי יבאו כך נכאה לפרש. ואף שהמהבר בס"ח הביא דברי בבולי הלקש א"כמול לן לפרש תו כבס"ה ע" דרישה יל דלעיל לכתהלה אמר דיעבד אין מוזר ומברך שנית כמ"ש. המ"א ד' לכתחלה סברא הוא וא מיכושלמי מפיק לה דההוא לענין שאין מברכין עד שיביאו לפניו ודיעבד הזרו ומברך ואף אם כיון דעהו מתהלה על פירות אלו בשלח שליה לשוק שמא יארע אונם ולא יכיאו לו עב"י. ושמור זה כי הלשרך עוד לזה באות ה" כ" כדבעיבן למימר שם הדמנים לא הנו בשכה מתינת שנה מנר מים המימר של מוד ביו מות המים מניתר של המות ה" מתינת שנה מנר מים המות ה" במות המות מניתר מות אונה ביותר מניתר מות המות היותר מניתר מנר מותר מניתר מנ ועסי' ק"מ במ"א ד' ומש"ה לא הכריע בם דשתיקה לא הוי הפסק מטעם הורמבא וי'ל יש"ב היטב: (ז) בוסין אחר עט"ז ובי"ד י"ט אום י"א דוקא ממין הראבון הא מין אחר אף בברכוחיהן שוות אוזר ומברך אף בפירות ובלבוש אף אכל הראשונים וכ"פ הא"ר ע' ובסי' מ' בצילית הביא הנ"ץ ראיה וכתב א"ר דכאן יש קבע יותר יע"ש ועמ"א אית ז' ואי"ה שם יבואר: (ח) רק עט"ז. ש" הרר" כילד מברכין גבי לריך בחכלה ברכה על הפח (ברכוח ל"ם ב") הרח"ש והר"ז קלת הנוסחת בירושלמי פינלת יע"ש. ויש ע"ש במ"ח אין לריך כר

הרחש והריץ קנת הנוסחת בירשנתי פינגח יעש. זיק שיש בחים חין לדיך כרי ולדיך לחזור ולברך כשחוזר ואוכל. וכתב הפיז דהרח"ש ורבינו יונה עם כ"ח מחולקון כי הרח"ש סובר אפי׳ היה דעחו בפירוש שיחא הברכה על הכל הואיל ונפל א' בידו עיקר הברכה כל בנפל מיד לדיך על השאר ברכה הנינות ול"ד לאמת המים שם כיון דעחו היינו שאלו המים ילכו להם (כת"ש באות ו") משח"ב כחן אבל הרר"י ור"ח סוברים. דוקא בסתמא לריך ברכה חנינות הא דעחו בודאי א"ל (ולפ"ז ר"ח אמר אין מברכין על השת אלא בשת שלו הפים אלא כפי׳ השני בשיבולי הלקס כו" הבעה שפורם לאו מעטם חורמתא דודאי דעתו על כל הפת אלא כפי׳ הבעי בשיבולי הלקס כו"ה. הכיאותיו באות ו' יע'ב) והקבה על רמ'א חדא איך הגיה פי' הראב'ד ור'ח אפיע הרא"ב והטור בכ"ד המהבר אף היה דעתו בצירור לריך לברך תמנוח וכן הקבה הדרישה. עוד הקשה עליו בס"ה בחיק ליה ואודי ליה להמחבר ושם אף דעתו בצירור לא מהני דשמא יארע אונס ובירובלמי מבמע דדין דס"ה נלמוד מדין זה דס"ו כמ"ש בלות ו' א"כ ה"ה וכ"ש דבס"ו לא מהמי דעתו. ועוד קבה לי דאם נאמר כר"ח והראב"ד מפרבים בירובלמי אין פורם עד שיברך מבום דעמו. ועוד קבה לי דחם נחמר כר'ת והרחב"ד מפרבים בירובלמי חין פורם עד ביברך מבום הפסק והדין דנסיב עינולח (או פוגלח) נמי מדין הפסק וכמ"ש המחבר בס"ג א"ב אין ראים כלל לדין ס"ה והבן. ואיה בר'ט אות ב' יבואר עוד וכאן אין להאריך: (ע) שלכך עע"ז מ"ב ככם הלבוש הם דברי הב"י חירן בין אמת המים סופן לכא משאיכ כלא היו לפניו ולפני ומאיכ מאות ז' הביא כ"ד יבות בדה אי מונה בביחו ולא לפניו וליכא אונם וספק ברכות להקל כל שודאי הוא שיובל לפניו. ומ"ש בבם ש"ל עי" דרישה כי ב"ל מיירי שהוא לפניו ונתעכב יוחר מכ"ד בשתיקה ודי" שלא היו לפניו אף פחות מכ"ד (וחליי בפירובים של הירושלמי כמ"ש באות ו") ולדינא כתבתי ועמ"ה ד'. ולדינא העלה משלה לפניו מכרך תנינות וא"ל אין הואר ומברך. וא"ר בשם א"ר דאם הוא ספק אם יביאה: לפניו מכרך תנינות וא"ל אין הואר ומברך. וא"ר במ'ח יבוחר עוד :

רן (מ) ברבות עם"ו ברכוח ל"ו מ' בחום׳ ד'ה בורא יע"ם מבמע לכאורה דמאן דהחים בא'י הי הטולמים סובר ב' ברכוח הם מברכין על בברא נפטוח והברונם ופל מה שברא לחענוג להחיות ולהביב נפט ג'כ מברכין בא'י הי הטולמים ומאן דלא המים סובר ברכה

רן (א) בירך עמיא מסברא אמר כן יתה'א פה'ע לא יצא רמשקר דאין פה'א יונק מעץ משא'כ בוסר וכרוסח יונק מעץ ובא"ר חקשה לכה בר"ב כ"א המשקר דאין פה א יונק מעץ משאיכ בוסר וכרוסח יונק מעץ ובא"ר הקשה לכה בר"ב כ"א ומ"ח אמאי לא יברך פה"ע וג"כ יוצא ממיג יע"ש וייל דלכתחלה זה עדיף מזה. ועסי ר"ח במ"א אות כ"ב בירך פה"ע על היין לא יצא אע"ג דלאו משקר זכ"ת יין חשוב וקובע ברכה לעצמו דהא אם אמר שהכל יצא אפיי על היין וא"ב משמע כם"א שאין פה"א יונק מאילן הא כח"ג יצא. ומשמע הזיד ובירך פה"א על של העץ נפי יצא ול"ד מעה. ועכ"מ מ"ח מה"ב הלי יי אע"ג בבכורים הלכה כרבנן בה"א יי אע"ג בבכורים הלכה כרבנן וא" מעם לחלק ובלבוש משמע כם"א שאין פה"א יונק מאילן הא כה"ג יצא. ומשמע הזיד ובירך פה"א על של העץ נסי יצא ול"ד מעה. ועכ"מ פ"ח מה"ב הל" י אע"ג בכנורים הלכה כרבנן בברבה הלכה כר"י יע"ש: (ב) היו עם"א דלכתחלה יש דיעות אי פה"ע קודם או פה"א קודם בברבה הלכה כר"י יע"ש: (ב) היו עם"א דלכתחלה יש דיעות אי פה"ע קודם או פה"א וכן בשהכל יכאי מיירי במיה ובירך לקודם פה"א אם נתכוין כן אם כיון דוקא הואין ויש על מה לחול הברבה. ועב"י אם יש חביב ואין חביב או חשוב מסין ז' ואין חשוב עדיך של שה בירך על שאין חשוב (שעבר כר) ולא כיון לפסור החשוב צריך פעם שני לברך על החשוב יע"ש בשם הרשב"א וא"ד אות ב" הביא יע"ש בזה. עם"ש בס"ו ב". ועי בר"א ס"ה בהג"ה ומ"א י"א הביאוזה וא"ה באית ז" יבואר עד ב" (ג) שלא עמ"א לכאורה ממעם הפסק בין ברכת נשואין לחופה כי החתן לא נתכוין לקנות בחופה זו קודם האירוסין (או חופה ואח"כ כסף אין נומר עמ"ל בר"ם ה" אישתו) ואם כן לקנות בחופה מקום במקום הופה מקום צונע בעינן א"כ לעילם ברכת נשואין לחופה שאח"כ אלא דקשה לי למ"ד כשחוור ומברך ברכת אונה בלעולם ברכת נשואין לחופה שאח"כ אלא דקשה לי למיד כשחוור ומברך ברכת אונין א"כ לעילם ברכת נשואין רחיקים מהופה ע" ב"ש אה"ע ס" ס"ב א" ול"ד. ואם לומד דבע" הברכות כסדר אין זה הלוי בכאן ושות רא"ם אין בידי אולי אזכה לפרך אם שחר בזה ב" (ד) יותר מכ"ד עס"א בדבור אפ" מלה אחת הוי הפסק וצריך לחזור ולברך אם שחר ואם לוכד רבע" הברכות כסדר אין זה הלוי בכאן ושותה אם אין בידי אולי אוכה לפרש בסקום אחר בוה : (ד) וותר מכ"ד לכ"א בדבור אפי" מלה אחת הוי הפסק וצריך להוור ולברך אם שח שלא מענין המצוה ובשתיקה לכתחלה אסור להפסיק יותר מכ"ד וע"ז קאי הר"ב בהג"ה ודיעבד אפי שהה הרבה בשתיקה כל שלא הסית דעתו א"צ למזור ולברך. ומ"ש ישבר ואח"כ יברך אפי שהה הרבה בשתיקה כל שלא הפיתן. וביתו ברכה למזור או בנהנין לאכילה אף שח מפני בלא"ח ממעם דקירם דקירם לא אפרינן. ובין ברכה למזור או בנהנין לאכילה ב"ל" בלא"ח מסעם דקידם דקידם לא אפריגן. זבין ברכה לסצוה או בנחנין לאכילה אף שה בשני הכבוד והיראה הזר ומברך ואסור להפסיק דשאני ק"ש שאין מברך אקב"ו כוי ול"ש כ"כ לק"ש .
זמה"ם שנים שיושבים בסוכה ובדומה ומקדשין ואחד גמר ברכת היין או המוציא אסור לענות אמן המה"ם שנים שיושבים בסוכה ובדומה ומקדשין ואחד גמר ברכת היין או המוציא אסור לענות אמן אחר חבירו דהוי הפסק (קידוש לא הוי הפסק) וכ"כ בשו"ת פנים מאירות ח"ב סי" ה" יע"ש אחר לקדיש ולקדושה ולברכו לא יפסיק כה"ג עסי" ס"ו במ"א ה" דלא למדו אלא מק"ו ולהפסיק ואפר לקדיש ולקדושה ולברכו לא יפסיק כה"ג עסי" ס"ו במ"א ה" דלא למדו אלא מק"ו ולהפסיק הראשון) מברך שנית €ר ושחישה עדיפא דשם מסתמא קובע על כל מה שיביאו לו משא"כ בפירות והיינו ביש עדיין לפניו לשהום היי בשחימה קבוע כמיש הב"י שם (לפסוק כספר המצות יע"ש) וכ"כ בקע"ם ס"ד כשמושימין לו כוס כו' ומ"א ו' אפרי עדיין לא שהה כל כוס הראשון ול"ד לי"ד י"ם ס"ו כאמור ומינה אם קבע לפירות הוי כמו שחימה ואפרי אכל הראשונים כבר הא קבע יע"ש) וכיכ בקעים סד כשמושיםן לו כוו כו ומ או אפי עדיין לא שתה כל כוס הו אשון ולו ליד "מ ס"ו כאמור ומינה אם קבל לפירות הוי כמו שחימה ואפיי בסתמא איצ לברך שנית אבל במ"מ כתב דין פירות כשחימה מכיש אם נישאר מראשונים אין מברך שנית בכתמא ואם לא נישאר מברך בסתמא אבל דעת המחבר דבפרות כל שלא קבע גדיע משחימה ובכתמא לא מהני שה שנשאר לפניו פירות (מ"ס בהפוס צריך במקים א"צ במם"ם) גדיע שאבל הר"ב בהנ"ה הבין דברי המור דכאן וב"י בבתמא (וכובר דפירות יותר יש קבע משחימה ממ"ש אמ"ז אם "א"ש דאן המור מותר לי"ד וגם הב"י איש דכאן אף מין אתר ואף אכל ראשונים שין מברך שנית) ולכן כתב דמוב לכתחלה שדעתו יהיה על כל שיביאו לו דבסתמא יש מחלוקת לבה"ע שם א"צ שנית ולמיר מברך שנית שם ה"ה כאן א"כ איך יעשה גם במין אחר ויש מראשונים לפניו לבה"ע מברך שנית כי אין מחלק רק בין מין ראשון או לאו ולפפר המצות מחלק בעדיין לפניו אף מין אחר אין מברך ואיך יעשה לכן מוב דעתו ויוצא לכ"ע אבל אם כן מחלק בעדיין לפניו א"כ מר וכבר י"ל דהר"ב קאי אף למ"ן האשון וכראמרן כלו שלו הה" מחלות במדיין לפניו א"כ מוב אבל א הונת לו דהר"ב קאי אף למ"ן האשון וכראמרן כלו שלו המ"ז שם ובעדיין לפניו א"כ מוב אבל א הונת לו דהר"ב באי אף למ"ן האשון וכראמרן כלו שלו המ"ז שם ובעריין לפניו א"כ מוב אבל לא הונת לו דהר"ב באי אף למ"ן האשון וכראמרן כלו שלו בתרב בתר ומהני וראי אף למון אחר ואף אכל ראשונים נמלך לא מהני כלל כ"ם (המחבר והר"ב) במתמא המחבר לא משוה דין פירות לשחימה ומש"ה פירות לשחימה ממש הילכך דינבד אף מין ראשון הבשתיים מסק הר"ב שם בס"ו דמהני אחר כל שנדיין לפניו א"צ שנית הא אכל אף מין ראשון דבשחימה פסק הר"ב שם בס"ו דמהני אחר כ"ד מדרין למניו א"צ שנית הא אכל אף מין ראשון דבשחימה פסק הר"ב שם בס"ו דמהני כדאטרן והר"ב לא חולק עליו דיש לפרש בשתה כבר ובפרם כפי הבנתו כאן. ולפ"ז לתר"ב בקע"ם אם עדיין מקצת כום א' לפניו א"צ לברך שנית ומיהו כתבו שם דהאידנא בלא"ת אין מברך שנית. ומיהו כתבו שם דהאידנא בלא"ת אין מברך שנית. וכל זה בלא קבע אבל קבע לפירות כתב לעיל: "ד"ע דלכאורה יש לחלק בין שוחם תלוי בדעת אחרים היי כנסלך משא"כ בע"ה ברשות עצמו כל מת שיביאהו לו א"צ לברך שנית וא"כ לק"ם מכאן ליד אבל הביאו לו משמע דומיא דשוחם תלוי בדעת אחרים ומיהו בקע"ם ס"ח הקרואים בבית בעל הבית כי דשם הומינס לכך דעתם מפתעא יתנו כל צורכם מכל מיני פירות עם"א ז' ום"ז ד" משא"כ בא דרך עראי לשם ומכבדין אותו והבן זה. עסי קע"מ במ"א רי יראה להגיה ול"ד למ"ש בי"ד י"ם ס"ז דשם קבוע לשתיפה כה"ג כמ"ש כאן מזה במ"א רי יראה להגיה ול"ד למ"ש בי"ד י"ם מ"ח משמע דתולק על רמ"א סובר בדין תיורכסא אפי דעתו עליו לא מהני ואפשר דיאכל תחלה שכן ראוי ואה"ג אם נגבד כה"ג א"צ לברך שנית ומ"ש מרי"א ס"ה במ"א אות י"א דבפתמא אפילו שניהם לפניו שאין חשוב פומר החקופת ימתון כר" מ"א מיה בנרבא ו"ל בין ב" מינים למין א' עא"ר י", מ"ש מים בשעת התקופת ימתון כר" שאין הומה בנרבא ו"ל בין ב" מינים למין א' עא"ר י", מ"ש מים בשעת התקופת ימתון כר" שאין מה בנרבא ו"ל בין ב" מינים למין א' עא"ר י", מ"ש מים בשעת התקופת ימתון כר" שאין יפה היפה בנררא וי"ל בין ב" מינים למין א" עארר י". מ"ש מים בשעת התקופה ימתין כו" משמע מי שבירך על מאכל ובאותה שעה אסור לו הדמיון בתענית בירך והמתין זמן מת דהלילה ולא הסיח דעתו מהני ול"ד לס"ה דשמא יארע אונם משא"כ כה"ג אין מחוסר זמן נ"ל:

ולא הסיח דעתו מהני ול"ד לס"ה דשמא יארע אונם משא"כ כה"ג אין מחוסר זמן נ"ל:

ד נוסה הברכה עם"א במור "א על כל מה שברא ולפ"ו וחפרונם קאי אדלעיל בנ"ר וגם ברא
הברחיים שאם לא גבראו היה חסר להם כלחם ומים ולבוש מה . ויהא מברך על כל מה
שברא לתענוג כר ו"א שבראת וה"ם בנ"ר ומלת וחסרונם דבוק עם על כל כר שמובל הסרונם
על כל מה שבראת ומהם מתפרגם "א בי"ל אף נוסח שבראת חסרונם קאי אדלעיל ואס"ה י"ל
על כל מה שבראת ומהם מתפרגם "בצר"י דבוק עם העולמים שהוא יה" היי של כל עולמות ועס" נ"ו לנוכח, על ובכא ו" נאדר. חי בציר"י דבוק עם העולמים שהוא יתי חיי של כל עולמות ועס"י נ"ז שחדר בו וחרב המדקק הגדול בעל בנין שלמה בשעריי תפלה סי נ"ב שיל בציר"י עמ"ש לעיל בנה אומר וחסרונום במ' הרבים בעברי וכן בהם וע"י בסור כי הוא ל"ד וחסרונון בנ' כי ראוי בלה"ק כל ברכות ותפלות כסבואר ל' ארכי אין מלאכי השרת כו". כתיב בצדקה די מתסורו אשר יחסר לו של"ת מחסורו הנהוג ב"א לו"א בצדקה אשר יחסר לו אם רגיל בתרגנולת ויון יש: כמ"ש בכרא ובשיפטים "מ ד' רק כל מחסורך עלי ו"ל ע"ד הרצה רק מיעים מכנים לביתי ההכרחים לא תעונים: (א) ברכה א" עמ"א ועס" ד" אם אכילה ושתייה מצסרפין לשיעור. בפתיהה לה"ב כתבנו דברכה ראשונה אם בירך ודעתו הוי רק לוה כשתוור ואוכל אף מאותו מין צריך ברכה אחרנה הם בירך ודעתו אתרת משא"כ ברכה אחרונה בנ"ר אדעתא אחרת משא"כ ברכה אחרונה בנ"ר אדעתא למפרף 36

למפשר רק מין אחד מסר הכל ואסור לברך שוב על שאר המינים:
רח (א) מיני דגן עמ"א. או מירקישווי"ץ לאו בכלל מיני דגן כרי וסדר המעלות בר"א אות י"ג
ואי"ה שם יבואר. ועס" תניג א". ומה שהראה לתנ"ד אולי באות ב' אם נמל סובין מתוכן
וחזר לתוכן יש לספק אם מצמרף לכוית למצה ה"ה בהמ"ז כאן וברכה מעין שלש כה"ג יע"ש:
(ב) ששלקן עמ"א הגה שלק ובישול "א שלק מעם ובישול הרבה וי"א להיפוך. כתישה דכאן
לאו דכו במדוכה או מחינה אלא הומר קליפתן אע"פ שהם שלימין כמו הריפות כן הוא. ובנפרא ברכות ל׳ו א׳ תניא הכוסם חמה פה׳א הכוסם אירו פה׳א עוד תניא אלו הן מעשה קדירה (לענין בסימ) חלקא מרגים ומרה מיינו שנחלק אי לבי או לג' ולא הוסר קליפתן ובר"ם פ"ג מחבר מחבר בסימ) חלקא מרגים ואורו היינו שנחלק אי לבי או לג' ולא הוסר קליפתן ובר"ם פ"ג ממש המביע הרגן שחלקו אי כתשו כריפות וערש הכרטל הוי מעשה קדיירה בס"ם (ריפות פי' נכתשו וגרש הכרטל חלקו) הרי דריפות אע"ם שהוא שלם במ"מ וכ"ת דוקא בשלו ביותר הא שלק כל שהוא מעם פת"א אע"פ שהוסר קליפתו דהא בח"ג כ' אכל דגן שלוק כמות שהיא פח"א הא הוסר קליפתו אק מעם פת"א אע"פ שהוסר קליפתו דהא בח"ג כ' אכל דגן שלוק כמות שהיא פח"א הא הוסר קליפתו אק שלק מעם במ"מ והכ"מ שם עשה כלומר וירצה בוה דלא הוסר קליפתו אף בישול רב מקרי שלוק לענין פה"א . ובש"ע פסק דבלא הוסר קליפתו ונתמעכו יפה או חלקן במ"מ אבל לא הוסר קליפתו ולא נתמעך יפה הוי פה"א ע' תוס' שם ד"ה הכוסס . ובהוסר קליפתן ולא נדבקו כלל ג"כ יש לספק . באופן דלכאורה המים ואורו ודוהן ג' חילוקים יש חמים כמות שהן הנקראים דגן ולא הוסר קליפתן לא נתמעך יפה פה"א נתמעך יפה אך בקליפתן במ"מ אירו אף לא נתמע<mark>ך ייל</mark> במ"מ (עמ"א י') דוחן בקליפתן י"ל אף נתמעך יפה שהבל כיאין דרך לאוכלו בקליפתן ועי" הרר"י גבי חבי"ץ כעין דייסא ומ"מ שהכל יש לברך: והו" יודע שכ"ו בדגן שיש מעלה במ"מ בזה וסובר דהכל תלוי בגרעינין שלימים או לאו ולא בהוסר או לא הוסר ועוד הא כתב בס"ב כתשן היינו הוסר לבד כו') וז"ש באות י' דלמא חלק הר"ב אהמחבר ואי"ה שם יבואר עוד: (ו) והתוס" עם"א כפי דעתי כיון האדון ז"ל כוונה מיוחדת כמו שאגיד. כי המחבר כתב אכל דגן חי ולא כתב ה' מינים ומדכתב בס'ה אפי' של חמים הא כבר כתב בר'ד ס'א דשערי שהכל ולמה כתב אפי' שע"כ כתב הג"ץ דהמחבר כהרב הכל בו דשעורים שהכל אף שלקן ולו<mark>ה אפר אפילו לים</mark> דשערי אפי' שלימין שהכל יע"ש. ולוה כתב המ"א דאינו כן אלא המחבר סובר דשעורה נמי מה"א דשערי אפי׳ שלימין שהכל יע"ש. ולזה כתב המ"א דאינו כן אלא המחבר סובר דשעורה נמי פה"א כמ"ש באות די ולזה כתב כאן במ"ה קמה אפי׳ של חמים להירות דבס"ד מיירי בדגן שלימין אף שעורה פר מ"א ולאחריו הספק. שוב ראיתי דממעי קמעינא אבל דברי האדון ז"ל מתפרשות כפשמן שעורה פר מ"א וה"ג ברינה אחרת והיא דהפעין בחה"ר ברכות ל"ו א' פלונתא דר"י ור"נ בקמחא דחמי כתב דלפניו ראי לפסוק בקליות ומחנן פה"א כר"י ובחי קמת שהכל כר"נ וקמח שערי אפי׳ קלי שהכל דקשה לתולעים. ולאחריו י"ל מעין שלש ובתוספות נסתפקו ובירושלמי ר"י לא אכיל מולת מיומיה עכ"ל לתולעים. ולאחריו י"ל מעין שלש ובתוספות לאחריו וכ"ש בחמה שלימה ושערי דש ספק. ובב"י הרי דמסופת אף בקמחא בין דשערי ודחמי לאחריו וכ"ש בחמה שלימה ושערי דש ספק. ובב"י הרי במסופת אף בקמחא בין דשערי ודחמי לאחריו וכ"ש כתב דהרשב"א כתב דשערי כתמה לענין ברכה אחרונה היינו דספק יש בשערי כמו בחפי ומיה הרשב"א אף בקמתא דשערי אמר כן אבל אגן בקמח אף של חסים אין ספק דשהכל ובניר רק בחימי ושעורה שלימין קיי'ל כוותיה דיש ספק בברכה אחרונה (ואני העני תמה עמ"ש בד"מ וכאן מדמשוה ברשב"א לברכה אחרונה משמע ראשונה לא הא הרשב"א בקמח קאי ולשימתיה וכאן מדמשוה ברשב"א לברכה אחרונה משמע ראשונה לא הא הרשב"א בקמח קאי ולשימתיה שם והב"י העתיקו לענין חסין ושעורין שליסין כאסור) ומעתה צריכין אנו להבין פסק המחבר דבס"ה פסק דקסח אף חסים בנ"ר באין ספק ולמה בס"ד בחסין ושעורים שליסין הניח בספק וכ"ת דתלוי בשהכל לפניו אין בו לאחריי סעין שלש מה יענה הר"ב דמדשתיק ליה בס"ה אודויי וכ"ת דתלוי בשהכל לפניו אין בו לאחריי סעין שלש מה יענה הר"ב דמדשתיק ליה בס"ה אודויי אודי ליה ובס"ד הגיה דשעורים שלימין שהכל וברכה אחרונה בספק ומשוה הרשביא שערי (שלימין) לחסי בברכה אחרונה בספק כו' אבל י"ל דבחה"ר לשימתיה דפסק כרב יהודה שם בקסח קלי של חמין פה"א ולא ס"ל דנשתנה כו' יע"ש ומש"ה מסופק שפיר ברכה אחרונה מעין שלש אף בקסח י וכ"כ בקמת חשין אבל המחבר פוסק כרב נחמן דנשתנה מפת"א לקמ<mark>ח נשתנה ברכתו</mark> לגריעותא קמח קלי חמין שהכל כדאמר התם דאית לית עלויא אחרינא בפת (שם ל"ו א') כ"ש ברכה אחרונה מעין שלש דלא נשתנה לגריעותא לא לעלויא וכ"ש הוא אם מפה"א לשהכל (במימן ר"ב ס"י במ"א ור"ד כ"ב) כ"ש דלא נתעלה מכנ"ר למעין שלש וו"ש המ"א אפילו בשעורים הוא ברכה אחרונה מעין שלש דלא נשתנה לגריעותא לא לעלויא וכ"ש הוא אם מפה"א לשהכל (במימן מ"ב מ"א ו"ש המ"א אפילו בשעורים הוא מ"ב מ"א ה"ד כ"ב "ב מ"א הוא ה"ד כ"ב) כ"ש דלא נתעלה מבנדר למעין שלש וו"ש המ"א אפילו בשעורים הוא ממ"ש הרום" דה הכוסם דאפי" החמות הריין ו"ש לספק ומינה לדידן היה שעורין חיין י"ל. ומעתה מ"ש המחבר ב"ה"ה קמח אפי" של חמים שהכל ובנ"ד האי אפי אבנ"ר קאי ולאפוקי מחה"ד שמסופק אפי" בעורים ושלו זה ל"מ קמח שעורים בנ"ר אפי דחמים בנ"ר שאין ספק וא"ש סידור המחבר בר"ד מ"א קמח שערי שהכל דל"ת דקשה ואין מברך כלל ולא כלל עמו דחמי רק כאן בנ"ד עיקר הבותא ווה שהראה שם אות ח" לכאן לסר"ה. ובר"ז בנ"ר כל פירות האדמה כי זה דגן או ברבותא מקרי כמ"ש הר"ם ז"ל פ"ב מה"ב (בשיבולים תבואה ומירוח דגן) וכאן ספק . ובלבוש כתב קמח חמים או הר"ם ז"ל פ"ב מה"ב (בשיבולים תבואה ומירוח דגן) וכאן ספק . ובלבוש כתב קמח חמים או אה בשינו לראך דרצו מהרשר"א וווה כוה. זהו מה שביצונו לראך דרצו מהיר. שא"ר וי הרניש בוה מ"ש בד"מ מהרישר"א וווה כוה . זהו מה שביצונו לראך דרצו היר'ז א"כ ריי"ז שלא גתמעך אוכל ומברך פה"א והיר'ז שלא גתמעך ולא הוסר קליפתו שהכל דאין דרך לאכול כך כלל עם הקליפה כידוע ועכ"פ במ"מ לא וסוגיין דאורו ריי"ז ודוחן היר"ז ועם"ש א"ה באות י' מוה: (י) עד שגתמעך עמ"א בב"י אין כ"כ הכרע דאפשר מספקא ליה ובכ"ט פ"ג מה"ב ה"ב משמע כן דכוסם אורו חיין פה"א הא בשלם אף לא הוסר קליפתו במ"ם מה"ב ה"ב משמע כן דכוסס אורו חיין פה"א הא בשלם אף לא הוסר קליפתו במ"מ דררך הוא לאכלן כך עד שתמה על הר"מ למה השמים כוסס אורו היינו שלקן כמות שהוא דבמ"מ ונשתנה מכוסס אורו היינו שלקן כמות שהוא דבמ"מ ונשתנה קליפתו הוא הוסר וכ"ה כתכ תבשיל י"ל נמחן כו" ע"ש אי היסר קליפתו. ומ"מ זה באורו שלא הוסר קליפתו והא הוסר וכתניש אף גרעין שלם במ"מ כמו בחשים שהוסר קליפתן וראו לברך במ"מ אף הוסר קליפתן ולא נדבקי זה לוה פה"א א"כ עושים פשרה ומברכין שהכל וצ"ע בכל זה הן באורו שלנו שהוסר קליפתן ולא נדבקי זה לוה פה"א א"כ עושים פשרה ומברכין שהכל וצ"ע בכל זה הן באורו די"ז והון במשמר משמ"מ מסקת" במ"מ למעדיתא משא"מ מסקת" במ"א ובא"ר מיד ב"כ"מ למעדיתא משא"מ מסקת" לכה ישתנה שהכל לגריעותא ועס" ר"ב במ"א אות י"ח ור"ד כ"ב: (וא) היא עמ"א דאורו רוב בתריה אוליגן במ"מ וכ"מ בכ"מ מ"ב ה"ב ה"י הביא דברי הרא"ש על הרי"ף ור"מ ו"ל דבתר בתריה אוליגן עמוז מ". ונע"ר אית מחצה במ"מ ובמ"ז כתבנו דלא יברך כן ויוסיף ועוד דא"א למצמש יע"ש ביה: (יב) לל ממ"א הם דברי הרר" (דף ל"ד א") והוא ז"ל הקשה כך בפת קמניות (כ" בדותן סובר פת שלו במ"מ וה"ה לבשלם יע"ש) ותירץ אררבה מפני שנשתנה לכלויא לפד לצמצם יניש בזה; (ב) לל עמ"א הם דברי הרר"י (דף ל"ד א') והוא ז'ל הקשה כך בפה קפניות (כי בדודן סובר פת שלו במ"מ וה"ח לבשלם יע"ש) ותורץ אדרבה מפני שנשתנה לעלוייא לפת יצא מתורת פרי ואיא פה"א כי וקמח שבשלו מהם אע"ג דלא אשתנו לעלויא א"א פה"א דמ"מ יש לו עלויא קצת בפת ודוחק ועוד תירץ דאין דרך כוי ועט"ז יא ואי"ה שם יבואר וכאן אין להאחיך: (יג) נתמעכי עמ"א ר"ב ס"ז (ט"ם ס"ז) באית ח"י ור"ד אית כ"ב יע"ש: (יר) במ"מ עמ"א ע" אות ט"ו באורך דא"ב אפ" אין בו כזות כא"פ ראוי לברך אחריו מעין שלש כמ"ש בס"ב עמ"א ע" אות ט"ו באורך דא"ב אפ" אין בו עמ"א תיכן כוונתו דהמחבר כתב כאן באין כא"פ בפת מוצים במ"ם וכ"ם המוצא ומען שלש לק"ם תא רו"ש אמרו ברכות ל"ו ב" כל שיש בו מהי מינים במ"מ וכ"ם המוצא ומען שלש לק"ם תא רו"ש אמרו ברכות ל"ו ב" כל שיש בו מה" מינים במ"ם וכ"ב"ב"

א' היא וחסרונס מופג על כל מה שבראת כו' עי' פוסקים ואין הכרע די'ל בין לנירסא זואו זו יכול לגרום ברא או בראת וקי"ל כל המשנה ממטבע בטבעו הז"ל לא יצא במקום באמרו להחריך לא יקלר ולקלר לא יאריך והיינו לחחום או שלא לחחום אלא דפסקינן בגמרא דילן ומ"מ מסיימין ברוך בלא שם אז אין קפידא ולא הוי משנה כה"ג כיון שלא הזכיר שם לא היו מותם ונים כל הברכות שאמרו שלא לחתום אם חתם בלא שם ינא ולא הוי משנה ממפבע שעבעו חז'ל כדהזימן כאן

משכצות זהב

רדו (א) מברך עט"ו כ"ה בטור וי'ל להסור ברכה מעין שלש ד"ח בר"ט יע"ש בב"י א"כ לאו בהשיבות חליא מילחא ואפשר דלחם הפסיק ענין לגמרי ממעט ה' מיני סירות שא"ל. בהשיבות תיא מילתא והפשר דלהם הפסיק ענין לגמרי ממעט ה' מוני פירות שא"ל מעין שלש ג"כ (וכ"ש למ"ד בלהם די בברכה א' מ"ה עמ"א קצ"ד ג') ודי בברכה בנ"ר מ"ה לה" מיני פירות ומפני השיבותן שנשתבתה א" בהם קבעו חז"ל מעון שלש. והוי יודע למ"ד מעין שלש ד"ח מ"מ נפקא מהלמ"מ כמ"ש הדישה בר"ע ומשמע כל דבר שהלמ"מ לית ביה עשה כ"א מלוה בעלמא כמו אי שיעור וער"ן שבת פרק כלל גדול במשנה דארבעים מלהכות ששה כ"ל מולה דאל"כ אין עונשין מחלמ"מ ובפתיחה כוללת א"ה יבואר זה. וא"כ אם יש עשה לקיים וברכה מעין שלש בריים שמיהן עשה עדיפא ולדידן בלא"ה מעין שלש מחבר ביו מיול מול ביו ארל מיור בריים ביול מול בריים שמיהן שה מדינה בריים ומכן את מעון שלש מול נדין המול מדי בריים מדינה בריים מיול בלא המעוד בריים מחבר ביו מבני הכיול מול מול מול מול מול מול מול מול מדינה בריים מול מול מול מול מול מול מול מיון שלש ספק הוי עמ"ח קע"ב ומה שלח נחנו השיבות בברכה כחשונה ובה' מינידגן נחנו אף ברחשונה זייני השוב ספי עי' לבוש ול"ן הוא מהטור . ודובשא דתמרי בנ"ר . וכדי שביעה מה' מיני שהם יויה השוב עפי עם לכוע דרבק והיו מהעה . ההכנת למתי לל ד'ת בפשם שם לביות יא ד'ת הא בית מל ה'ת בית בית שלין האב לאכול אותם פירות עםי' ר'י : (ב) ה' מיני דגן עמ'ז כ"ה בעור (מ'ש ונ'ל ראוי להיות ור'ל כי הוא גמרא במנהות) והראה לכי' קס"ח אות ד' ועסי' ר'יא אות ד' ובייא אות ד'יא בייא אות ד'יא אות ד'יא מייא אות ד' ובייא אות ד' ובייא אות ד'יא אות ד'יא אות ד'יא אות ד'יא אות ד'יא אות ד' ובייא אות ד'יא אות ד' ושיבולת שועל ושיפון הויין בכלל חמה ושעורה דקראי שלשחבה א"י ובלחם בהמ"ז ד"ח בהם ובדייסא לטור ד"ח ולי"א מעין שלש דרבנן אף בה" מיני דגן . וסדר המעלות אי"ה יבואר ברי א בט"ז ומ"א אות י"ג: (ג) אפי' עט"ז במ"א ר"ד אות כ"ה משמע דבה' מינים לרוך שיהא המעם נרגב ועמ"א אות ט"ו וכ"ה בב"ח דבשינן לטעמא עבידא דוקא וכ"מ בלבוש ועי' פרישה מילוק בין כהן לס"ט דבם קמח בקמח הין נרגש הטעם כל שאין כא"פ אין מברך בהמ"ז וכאן <mark>נרגב הטעם</mark> לכקחלה אט"ג דהה"כ הרבה על קמח שאר מינים הרי דלא כט"ז ועא"ר ג' ועפר"ה נרגם הפעם לכתחלה אע"ג דאה"כ הרבה על קמח שאר מנים הרי דלא כע"ז ועא"ר ג' ועפר"ח בשו"ח סי' ח' אע"ג דובבא עיקר לאכול כל שהסולח מטעימו ומכשירו במ"מ וע' חה"ר ברכות ל"ז ב' דובשא עיקר יע'ש וכר'ד בע"ז וו"ז מ"ח ה'ל כ"ח הארכנו בזה יע"ש: (ד) ואש עש"ז בין יש רוב כו' אבל הב"ח כתב אף רובכל לדבק בטל הוא ולעקי"ך הוא הקמח טיקר וכ"כ א"ר אות ב' וע' בספר חמד משהלעק"ך הוא פת כסיון יע"ש. פא"ן קוכ"ן יש בו ספק אי מקרי לדבק עמ"ר שם. ולבוש ס"ג משמע דבין בקדים ובין לדבק חוך הסטעדה דא"י אם הוא לדבק להוד יע"ש ועמ"ש א"ח ב אחרונה ולעקי"ך ע' אות ד'. ועמ"א מ"ו מ"ש לאלק בין ס"ב דמשמע המור של" מ"ש לאלק בין ס"ב דמשמע המעדה מ"ד בלו בל"ר ואי"ה שמ"ד מור ונש"ד מע"ד מע"ד בלו בכ"ר ואי"ה שם יבואר מע"ד מל"ד במ"ד בשלו בכ"ר ואי"ה באות אור מברך מעין שלש בס"ע בשלו בכ"ר ואי"ה שם יבואר מתנ"ד מע"ד מור מור בפעידה לא לאחר המעדה מהמעדה המעדה במעדה לא מ"ד בלו ה"ל מ"ד בלו אור מבר מע"ד בהא מור הפעידה לא לאחר המעדה במ"ד בלו אור לאחר המעדה לא המעדה ב"ל ההא מור ב"ל המעדה לא מ"ד ב"ל א מ"ד ב"ל אור מ"ד מור לאחר המעדה מ"ד הוא מור ב"ל אור לאחר המעדה ב"ל המעדה לא מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"לו המעדה לא מ"ד ב"ל ה"ד מ"ד ב"ל אור לאחר המעדה לא מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"לו מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"לו ה"ל הב"ד מ"ד ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל מ"ד ב"לו ה"ל ה"ל מ"ד ב"לו ה"ל ה"ל ה"ל מ"ד ב"לו ה"ל ה"ל מ"ד ב"לו ה"ל ה"ל מ"ד ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל ב"ל ה"ל מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב"ל ה"ל מ"ד ב"ל מ"ד ב עת'ש איה במות ז' מוה : (ו) ופצור ממניה עש"ז דוקה חוך הסעודה לה לאחר הסעודה ומיהו לדידן לית לחחר הסעודה עבי' קע"ו קס"ח ס"ח יע"ם ועמ"ח ג' בוה וחי"ה שם יבוחר (ז) והגרעינין עמיז לכאורה ברכה ראשונה המעם דאין אכילה משונה לאכול כך שלימין שלוקין ומש"ה פה"א ואחרונה נסתפקו החוש' ל"ז א' ד'ה הכוסם דלא מצינו שחיקנו על האדמה יע"ש . שוב ראיתי שדברי אדונינו הט"ז ז'ל מיוסדים על אדני האמת והשכל דלרא"ש וטור ברכה מעין בלש ד'ת על הפירות בר'ט א"כ מה הוא הספק וע"כ ג"ל דחטה דקרא בשבח א"י דרך אכילה חשובה מיירי לחם או דייםא שמשביע ועלה קאמר קרא וברכח משא"כ גרעין שלוק (עמ"א רי"א אות ח" בזה) וזהו שכחבה רא"ש שם יע"ש אבל החוש' מסקספקין מטעם אחר (עמ"א כי"א אות ח" בזה) וזהו שכחבה רח"ש שם יע"ש חבל התוש' מבתפקין מטעם חחר באפשר הם סוברים בככה מטין שלש דרבנן לנמרי ולא מלינו בתיקנו על האדמה כ"א בחשוב ואף שכח"ש על האדמה כ"א בחשוב ואף שכח"ש ע"ש. והוי יודע בגרשינים שלימים אולי החשיבות דה' מימ דגן ואוליטן חו בהר הרוב אם הרוב גרשיני קטיוח וטטרק"י וכדומה אף ביש קרוב למחלה מה' דגן ואוליטן חו בהכל . וכ"מ קלת בלכום ס"ד שעיקר השיבותן שמשביטין חיון בדייםא ולחם מיני דגן מברך חו שהכל . וכ"מ קלת בלכום ס"ד שעיקר השיבותן שמשביטין חיון בדייםא ולחם הא בלימין שלוקין כשאר פירוח יע"ש ושוה בשום ע"ש פרושה דאל לומלם ע"ר יוסיף מהמון שילה בית המשובה דשמא במ"א מו פה"א עמ"א י' ומ"מ א"י יברך שהכל יולא הספק לא יול רק שוך המשובה דשמא במ"א מו פה"א עמ"א י' ומ"מ א"י יברך שהכל יולא המפק אות המשובה במה ברובה בר"א ומדר מחבה צורב תה"א וולאף את עפ"ז ה' דכחן אין שבק ברכה אחרונה בנ"ר אבל הט"ז סובר משפק יברך פה"א ויולא אף אם ברכתו במ"מ מ"מ פה"ח . מי הוא . ועמ"א הוח כ"ב גפן פה"ע לא ילא וכנראה מש"ז כ"ד י"א הולק ע"ז כמ"ש בפרוי שם ולשיטחיה כאן . ולפ"ז פת מה" מיני דגן אם בירך פה"א ילא דיעבד דרך לאכול כן ול"ד לפת דוהן דאין דרכו בכך ועב"מ פ"ד מה"ב ה"ז ובקס"ז סעיף י" בש"ז אות י"א אבל למ"ש המ"א אות י"ב י"ל כל שנשהנה לגמרי ונטהן הרבה ילא מכלל פרי האדמה מברך רק בהכל ועמ"א כי' ר'ב ס"ו וכאן י"ג ולשל כתבנו מזה מ"ש בקמחי דחטי ברכות ל'ו מ' והי"ה יכוחר במ"ח י"ב י"ב. ועמיש בחות ע"ו הי"ה מזה: (ט) אלא עט"ו בב"י הביח לשון הרו"ף ז"ל בברכות (דף ל"ז א") וברו"ף כחוב לאמור דמימרא דרב ושמואל כל שיש בו מחמשם המימים במ"מהא אורז לא איחותב ובר"מ פ"ג מה"ב ה"י אורז לבדו וברו"ף י"ל דכ"כ דל"ח מאחר דאיתוחב רו"ש בעיניה דזייני יש להם מעלה של ה' מינים אפי' הם המעט קמ"ל דכל שיש בו לא איתוחב אבל רוב מאורז ככולה דמי וכ"ד המ"א אות י"א יע"ש וער"מ פ"ג מה"ב יום של כן מו מיחות מכל שכו חוב מחור לכונה למי ול די המי ח חותי תי ש ש וערית פז מהדב הלד דכתב מימרת דכת ב מהחדב הלד דכתב מימרת דכת ב מהחדב הלד הכל מימי דגן (רוב ככולה) ואח"ם חידורה למעט הא הורו אף רוב לא דול אפי, מעני מהם ולאיזה לורך הביא מימרת א' ולכאורה למעט הא הורו אף רוב לא הדוחק. ומ"ש הפ"ז ולפי מ"ש בראוי לברך שהכל על אורו אין ג"מ הייעו דכתבו הפוסקים דספק אם הלד מהרו ביו"ז ודותן היר"ז או להיפוך לכן מברכין שהכל על שניה שיהם ועא"ר אות ש' אין ג"מ כו' דבתבים רבי"ז אורו במ"מ יל דלא מעני אלורו כ"א לבדו ממש הא בתערובות כו' דבתבים במ"מ יל דלא מעני אורו ב"א ברביל הכל והיינו הבא ברובות החדבות הברים הלא הרוב הלא החדבות הברים הלא החדבות המוחד לא החדבות כ"ש משאר מינים בקל במ"מ אבל פה"א כשהוא שלם או שהכל עם פירות לא נתבטל רובו דיליה דלמה יגרע משאר דברים ובמ"מ דאין מז' מינים הוא דבטל כשהוא על ידי תערובות כדממרן: (י) כברבת עש"ז ולהמהבר באורז אזליק בהר רובא עמ"ש באות ש" מזה . ועמ"ה אות ש" לענין ברכת אורז ודותן כשהם שלימים או נתמעבו והי"ה שם יבואר :

בענין בוסר בר'ב ס'ב פה'א וברכה אחרונה יש לספק כמ'ש התוס' כאן דשמא פה'א לא נחקנה מעין שלש או דאין דרך אכילה בכך עמ"א רי"א אוח ח' ולומר מעין שלש על הען וסרי הען דיעבד ילא כמ"ש הע"א בר"ו א' הא בורכא דבחחלה יאמר פה"א ובאחרונה

על הען ועל פרי הען ולמה לא כתב המחבר לעיל כן משום ברכה אחרונה וצ'ע :

(יא) על עט"ז הביא הי' ב' דהרר"י עמ"א אות י'ב והרר"י כתב דפה אורז ודותן כי סובר (ים) על עש"ז הבים הי" ב" דהרר"ז עמ"ם אות י"ב והרר"ז לכב דפת חורו ודותן כי סובר דותן ג"כ במ"מ מהובי שורן ודותן במ"מ וסובר שדרך לעבות מדותן פח כמו מחורו אבל המחבר פסק דותן בהכל ואפי" פח דמין דרך לעבות ממנו פח כמו מחורו אבל המחבר פסק דותן בהכל ואפי" פח דמין דרך לעבות ממנו פח כמו מחורו וי"ל מקומות באני ולפ"ז פח בעובין מעערקבי"ן וויי"ן בכתה מקומות בה"ל דקמי דחבי אי לחו ביש לו עליים מחור הבא לממים ה' הבהל במ"ח ה"ם הדרב בה"ל לקדות הבטי מחורין ב"מ וויש" בב הרב הרב מ"ח הקרות קלקלתי הואל ואבתי לעלוה א אכה א . וגדיפי"ן משערין ב"מ וויש" בלש וחילק על מ"ש המ"ח להל באום לליכה א . וגדיפי"ן משערין ב"מ וויש" בלש וחילק בהכל בכר כחבני במ"ח ה"ב במלשרק" ב"מ וויש" בלש וחילק בהכל בכר כחבני במ"ח באום לל פה"ח ואפי" דבקו קלת כל בעובר מראחן בה"ח דמין להם מעלה אחרינה . ואפי עפחן קמח במקומות שרגילים הרבה בהם וכל עיקר בה"ח להמרק" (קורין רעטבק"י) לשחון ולעפות קמח א"י מעם נכון שלא לברך פה"ח לישון של באמרק" ולו ב"ד מעלות אחרינה עם" ר"ד במ"ח ה"י וכ"ד ס"ב וא"ע בזה ב"ח מברך עם"ז כר"י ס"ח וקס"ח ס"ע המוליא על כל שהוא (ס"ם ר"ע) ושמ"ח באות מ"ד בבורך עם"ז כר"י ס"ח וקס"ח ס"ע המוליא על כל שהוא (ס"ם ר"ע) ושמ"ח באות מ"ד

עב 143

בס"ב ומגין ני (דכללא הוא לבר אורו) את שאין כא"ם "ל בחמ"ז דוקא פת גמור והם לכמ"מ ומגין שלש אמרו והא דבשול במ"מ ובניר קשה מס"ב ייב בין עירב קמח מהי מינים עם שאר דברים לפתן או דבש וכיוצא בהם חשובים הם משא"כ בקמח שאר מינים אין חשובים כ"כ (מעס דברים לפקן או דבש וכיוצא בהם חשובים הם משא"כ בקמח שאר מינים אין חשובים כ"כ (שעם הדבר אפשר הואיל וגם זה קמה ומראה או להם וגם אין הפעם ניסר ומורגש ביותר כמו בשאר מינים אבל א"ל דשאר קמח נמי קצת זיין דתירוש שכתב הפו"ח מי חי דמיון זיין ותפרים נמי ביין זיין ערי סציף מ"ד ומיא כ"ה אלא כמ"ש וערי פרישה לחלק בין עירב בפונה ו"ל) ואמנה מ"ש הפחבר עירב קמה דוהן ושאר מיני קסניות כוי הוציא מהכלל אורו לשומתיה בתנ"ג ס"ב במצה דאורו אף שאין כא"ם כרי במ"מ ורמב"ץ ורשב"א אבל מ"ש בשאר מינים פת המוציא ומעין במ"מ ובג"ר קשה דגהי דמ"ש הר"מ ו"ל פ"ג הי"א מה"ב כל שמברך המוציא שלש ותבשיל במים ובג"ר קשה דגהי דמ"ש ה"מ צוויר כה"ג דלותא ולוה י"ל מברך במ"מ וברד כפת מעון שלש ולא בנ"ך ואי דה" מינים במרך המשוב דלא מצוויר ב"ג דלותא ולוה י"ל" ואי דה" מינים ומ'ם הקשה דלא מצינו כן בכיוצא בו ולמה יברך בפת מעין שלש ולא בניר ואי דה' מינים חשובים לענין מעין שלש קשה בתבשיל למה בנ"ר והמ"א הקשה מאורו יל אמין קאי. ובאמת צ"ע מובא אם לא דנחתינן חד דרנא במ"ש הא"ר אות י"ג וצ"ע. ואני העני בחירושי ל"ץ א"ב בי טול לא נסטרן ז' תס"קצ"ד בס א נ' וברי דות יל כי סובר דמעין שלש בזי מינים סורבנן מרשתיק ואורי ליה להר"מ בפ"ח ה"ב מת"ב יע"ש אבל פת ד"ת בכוית לדידיה ראוי בח"ש להחמיר מריבנן ודי בסעין צ', והנה המחבר בר" פסק היפך דברי הריא ז"ל ומים בכאן בעירב פסק שפיר דאין כא"ם תחלה המוציא ואחריו מעין שלש כי למ"ד מכ"ע ד"ת בהמ"ו ראוי לברך ולהר"א בעין שלש עב"ם הילכך מברך מעין שלש ואפשר יוצא מ"ה למ"ד מנין ברכות לאו ד"ת משא"כ בעין שלש על פהילכך כברך כביך מעין שיש ואפשר יוצא מה למד מנין ברטת זאוד ת משאים. תבשיל מעין שלש דרבנן גביה מידה הריא ז'ל דאין מברך בפחות מכשיעור מההיא דרבי יוחנן שאכל זית מלוח כי עיכ מברך בנ"ר ועדיין צ"ע: ולענו"ן דינא אנו אין לנו אלא פסק המחבר והר'ב אודי ליה ואף בעירב דנן עם אורו באין כא"ם דינה כמו בדוחן למ"ש המ"א בתנ"ג אות והר'ב אודי ל"ש ואי"ה בה"ם בתמ"ב יבואר עוד. עמ"ש עוד מזה א"ה במ"ו אות י"ב בזה. וכאן אין להאריך. ובם"ב מעין שלש אף שאין כא"ם ולא אכל כלל כוית מה" מינים כ"א בצירוף כוית דאל" אין מצמרף והבן: (מו) בברכה עמ"א הנוסח בסדורים שלנו קצת בע"א ושמחנו בבנינה לאכול מפריה ולשבוע ממובה ונברכך בקדושה ובמררה עב"י דלאו עיקר לחימור אכילה כ"א שנברכך עליה כו' וב"ח כתב פירות א'י נשפע קרושה בה ועא"ר אות מ"ו שמ"ש מפ"ק דמומה וכי לאכול מפריה הוא: צריך דלגני משה שכינה עמו יצ'ש ובמור איתא גוסחזה וע" לבוש מזה. ובנוסח תנובת השדה ע" במור שכתב שא"ל בפירות ווין תנובת השדה בב"י בשם ריף ורמב"ם ישנו וכ"כ הלבוש ובסידור שלי לא נוכר תנובת השדה ביין. ומ"ש בפירות ח"ל כר ועא"ר אות י"ח וכ"כ הלבוש ובסידור שלי לא נוכר תנובת השדה ביין. ומ"ש בפירות ח"ל כר ועא"ר אות ידת בזה ואין להאדיך: (יו) אינו חותם עמ"א דלכתחלה צריך להופיר ארץ ודיעבד יצא בחתם על הגון קל האדיך: (וי) אינו חותם עמ"א דלכתחלה צריך להופיר ארץ ודיעבד יצא בחתם על הנין יע"ש: (ית) מעין עמ"א בסי קפ"ח ס"ו דסני דלא אכל פירות משא"כ פת חובה לאכול עמ"ש שם גאם אין לו פת רק פירות מי מינים מ"מ אפשר דסני ליה בשאר פירות יע"ש: (ימ) על הארץ עמ"א בסור מחיה ונפן ופירות הארץ מוציאה כולם: (כ) ועל פה"ג עמ"א ובא"ר אות כ"ב כתב דהם סוברים דחותם תמיד ביין על הפירות והמנהג פה"ג כמ"ש באות מ"ז וברכה שא"צ ל"ש כאן דאין מוסף שה ע"מ באן האות י"ם אין קפודא שיאמר פה"ג ופירות: (כא) ושתה יין עמ"א כ"ב בבן האף מוסף בל מ"מ לא יצא דבפתיה אין כ"ב הב"ת אף מ"מ באות מ"מ בל לש כא מה בתוכות אות מ"מ בל בשר מומר מוסף ב"ב ו"ש וב"ש אם אכל בשר ודל הבירות מ"מ"ם בלל מ"מ ב"ב ב"ב מ"ב מ"ב" מ"ב" במ"ב ו"ש וב"ש אם אכל בשר ודל מ"מ"ב מול"ב בשר מ"ב מ"ב"ב מ"ב" אמר פה"ע ופה"ג יצא מוכח כמ"א עמ"ש אי"ה בר"מ: (כג) אם עמ"א עב"ד דלא כמשכע ברש"י וכ"ם בר"ו ס"ב כתרריי דוה הוי דיעבד הואיל ונתכוין הא לא נתכנין אנ"ג שאין חשוב מענבים אין פומר ענבים כה"ג ביש יין לפניו: (כד) שברכת היין עמ"א ועא"ר כ"ד דאפרי נמלך בשאר משקין ונייך ברכה ראשונה ברכה אחרונה א"צ בנ"ר ומעין ג' פומרת אותה ובר"ו ס"ח דהביאו אח"כ א"צ ברכה ראשונה התם ברכותיהן שוות משא"כ כאן ואף יש עדיין לפניו יין אם לא היה בשעה שבירך על היין ובזה צ"ע לכן יכוין בכרכת היין לפסור הכל: (כה) על התמרים עס"א לא מצאתי כעת וא"י מעם הדבר וע" באר הגולה ובא"ר אות כ"ה וצ"ע לדינא ולענין לכתחלה ודאי לא אכל בשלואי שנם ותבו על באר תנוכה ובאד אות כה וצע לדינא וענין לכתחלה ודאי לא אבל לאתר הסעודה הקד לכתחלה בהמ"ז פוסר תפרים ויין דבלא"ה מברך בהמ"ז עם"א קע"ז אות ו" למחלה שם יע"ש לענין זה: (כו) על הספק עם"א בתה"ד סיי לי שאלה יין מבושל דייש ספק אם בנ"ר או על הנפן ורוצה לאכול עמו תאנים וביצים ולכלול בנ"ר השיב דאין לכלול על הספק אע"ם שאין תוספת שם ומלכית ולרידן לכאורה לא יצוייר זה דבר"ב מ"א מבושל פה"ג הספק אצ'ם שאין תוספת שם ומלכות ולרידן לכאורה לא יצוייר זה דבר"ב מ'א מבושל פהיג ופ"א מי שריית תאנים או צפוקים ספק אם על העץ או בניר ובר"ד ס"ו וגים כר ג'כ ה"ה נפן ופ"א מי שריית תאנים או צפוקים ספק אם על העץ או בניר ובר"ד ס"ו וגים כר ג'כ ה"ה נפן על העץ או בג"ר ולא"א אם מו מינים על העץ או בג"ר ורוצה לשתות יין ולכלול בו על העץ לא יעשה כן ופוב יותר לברך בנ"ר וצ"א עכ"ל כוונתו ג"כ שרוצה לשתות יין ולאכול ביצים ולכרך בניר ולכלול על עץ בספק לא יכלול ופוב יותר לברך בנ"ר ולא"ר אות כ"ו. ולזה כתב המ"א דאם אין לו שום דבר ביצים וכרוםה בודאי מוב יותר לברך על העץ דיוצא מס"ג כמיש בס"ג דתפוחים בכלל פרי עץ הני ונבא"ר אות כ"ו כתב דהתם בירך על ד מינים כולל ג"כ תפוחים משא"כ לברך רק על התפוחים לא יע"ש ודעת מ"א "ל דוראי דיעבד אם בירך על תפוחים על העץ יצא דיעבד ולכהחלה אין לעשות כן ליתן ברכה חשובה על דבר הגרוע כם"ש בקע"ב והשור בר"ם והיי כספק תורה ואף למ"ד אם מ"ג והצור ע"מ סובר על ה"ב רומר ב"ם והיי כספק תורה ואף למ"ד דרבנן מ"מ סובר ע"כ המעם בסע ברכות לקלוא משום לא תשא כנראת מדברי הר"ם ז"ל פ"א היו מה"ב והכ"מ שם והשתא כה"ג יברד על המש לא משא כנראת מדברי הר"ם ז"ל פ"א היו מה"ב והכ"מ שם והשתא כה"ג יברד על העץ לא תשא לניא דיעבד יוצא דאם על כו"ר הר"ם מ"ב והכ"מ שם והשתא כה"ג יברד על העץ לא תשא לניא דיעבד יוצא דאם על כו"ר מה"ב והכ"ם שם והשתא כה"ג יברך על העץ דלא תשא ליכא דיעבר יוצא דאף על בנ"ר דמירות העץ וההכים שם והשתא כהוג יבוך על העץ דלא תשא ליכא דיעבו יובא האף על בנד דמירות העץ והכים שם והשתא כהוג יבוך על העץ דלא תשא כל לא אמרינן ספק דרבנן לקולא ער ר'ם ובפרם ש"א כשין ג'דית והבן) ואם הוא משקה כי שריית תאנים שא"י אם פה"ע כרא"ש או כרשב"א בנ"ר בר'ב סי"א לא יברך כלל לא על העץ ולא בנ"ר דספק ברכות לקולא דשמא עובר על לא תשא על העץ און פוסר בנ"ר דמשקה ולא בנ"ר פוסר על העץ דאנן קיי"ל דמען ג' דרבנן הני והבן זה. ועי" מ"א ר"ב אות כ"ה ובר"ד אות י"ו ובפריי שם בזה . ועם"ע בס"ו אות י"ם עוד כוה:

באורך מה דקבה כהן יע'ם . ומבהברא כל שים לפנין פק מה' מיני דגו אפי' אין נקיה ופם משרב ויש כזית כח'ם מחסה חפ'ה פחשורים בלי תערובו' עדיף להמוציח עבי' קב'ה ס'ד. והוי יודע דפרס יש בו מחלוקת בתרי'ב ס'ד י'א ג' ביצים ויהיה חלק שבית דגן בשאר מינים יהור יותר דעופה של מהטקת בחדים כדי חדר בינים ויהיה חנק בבית דגן בפחג שנים מברך המויא ובה"! בפת ותבביל במיו ומעין בלם ולמ"ד ד' בינים יהיה חלק במיוית בו ותבעיל כבים חלק במיוית יברך מספק בהכל ובנ"ר אבל בפת בהמ"ז ד"ת הויל כפק הורה ולחומרא עסי' קס"ח בס"ז ו' וקס"ד במ"ח ה' . ול"ע הם מצמך הכל או כדי בעשה מדגן לחוד וא"ה במ"א ס"ו יבואר עוד . אם עירב קמח באר מיוים עם קמח דגן ל"ע אם הוי מין לחוד וא"ה במ"א מ"ד דשאר קמחין שם לווי יש להם קמהא דאראא כו' ול"ד לחשי ושערי דהוי מין במינו בתר שמא ול"מ בדציל"מ ובה" י"ם הי"ה ישואר זה בנסקן ב"ש ונחערב וע" ע"ד מין במינו בחר שמא ול"מ בדציל"מ ובה" י"ם הי"ה ישואר זה בנסקן ב"ש ונחערב וע" ע"ד מין במינו כתו שתח זרת בדפיל מו זכם יים קיים יבותר אם בשחן כי שן מושנב זכי של ס"ח וס"ו וש" : זהגה מ"ש מחבר שירוב כו' הוא דעה הרד"א בשם הר"י אבל דעם א"מ בשם בעל האבכול דכרו"ש משמע אף שאין כא"ס דאין לחלק בין קמח לשאר מינים שמ"א ש"ו ובאר הגולה ע"ש ציון א"ח והרד"א וצ"ע קלח. שד אבאר לך בכא"פ המוציא וברמ"א אלמל ובאר בעין הבוב ובתבשיל במ"מ ומעין בלש דוקא ה' מיני דגן דחבובים המה הא שאר מינים הדמיין עירב פירוח עץ עם פה'א ועירבן יחד ולורח; קלח ניכרח אזליגן בחר הרוב ול'ח דוקם במשקה הדין כן כסי' ר'ב דאזליק בחר הרוב וכדיעה א' בסחש בסי' מרי'ב פעף י' דכשסי אין מלסרפין יותר מרביעים אלא אף באוכלין הדון כך וכדכתיבנא ועמ"ש אי"ה בסימן ר"י : (יג) בברבה עס"ז ויש בברכה זו ד' ברכוח על הממיה זן ועל ארן ברכח ארן רחם בונה ירושלים כי אחה מוב ומטיב נגד טובומטיב וקראו מעין שלש ד"ח ע" סור ולבוש ואם השמים ארן הוזר וע"ש בלבוש באורך בנוסת הברכה עמ"ש אי"ה באות ה"י מזה : (יד) או עם"ז הכריע שי"ל על החרץ ועל פרי הנפן ועב"י בשם הרשב"ח דכן עמח דבר יע"ש ועמ"ח חוח מ'ז הסכים לזה והב'ח כתב על הארן והפירוח: (פו) זיקדים עמ'ז ועסי' רי'א ס'ה כדר המעלות ובכ'ז בם דכובמין קודם לגפן בכרכה ראשונה ה'ה ברכה אחרונה יקדים על הממיה דכוכמין קודם להגך ואיה שם יבואר: (מי) וב"ש עמ"ו עמ"ב במ"א אות כ"א וכהב כן אף למ"ד על הארץ ועפה"ג כמ"ב באוח י"ד דראוי לעשות כן אפ"ד הוי כ"ש עב"ח. ומ"ש באין על המהיה פופר מיני ליפתן היינו אף חמרי או המרא דזיין וסעיד אין על המחיה פופר מיני ליפתן היינו אף חמרי או המרא דזיין וסעיד אין על המחיה פופר אותם דלא כלבוש שכתב דעל המחיה פופר יין וחמרים ועא"ד פופר אותם דלא כלבוש שכתב דעל המחיה פופר יין וחמרים ועא"ד. פופר לחום חדוקת הזן פופר לחום דלה לכנם שבינה דעל המחים פופל יין המתיים דעל החום מדי דייל אחת כ"ו בזה ודע מ"ש בביל י"ז הזן פופר יין אע"ג דמעין ג' יש בו זן וארץ וב"י עב"י דייל בכך הזן הבוב פפי ויוצא משא"ב במעין ג' אם דילג א' מהם לא יצא כמ"ש אוח י"ג : שאדה אכל דגן שיש ספק בכרבה אהרונה כבס"ד ופעה ובירך על האדמה ופרי האדמה ואלל גם הפוחים אם יוצא או לאו :

תשובה ספיקה הוי אם כיון ג'כ על חפורים דיעבד נכלל פה'ע בפה'א אבל לא כיון לא עמ"א כ"ג אבל אכל פה"א עם דגן ובירך על האדמה ופרי האדמה אין לברך עוד בנ"ר על באר פה"א דשתא יולא כמ"ש והבן. ומ"ש המחבר אם אכל פירוח מז' מימים כלומר פירוח שיש בז' מינים שהם ה' הוץ הפה ושעורה והם תבואה דגן יקראו כמ'ש הר'מ ז'לפ'ג מה"ב ה"ה : (יו) שתה עע"ו פי' דהרח"ם כובר כרש"י כו' ועמ"ח חות כ"ג חיקן זה דהה"ג להמהבר הדין כחן כמו בר"ז ס"ב דחם נחכוין הוי דיעבד כהרר"י : (יח) שאם עס"ז דיין פופר בהמ"ז דייין וסטיד וחמרים זיין (ט"ם דכיון אלחיין) ועמ"א : (יט) לא עס"ז והמ"א

דיין פופר בהמ"ז דזיין וסעיד וחמלים זיין (ע"ם דכיון אלאיין) ועמ"א: (יש) לא עש"ז והמ"א אות כ"ו כהבנו הבאלה של הה"ד ביין מבושל כו' יע"ש והקשה הט"ז אהר"ב בהג"ה שכחב דיעבד אם בתה דבדיעבד יכול להוסיף ויל דהר"ב נמי ה"ק לא לכתחלה ויחיה די לו אבל דיעבד גמור אה"ל שיכול לעשות כן. וההיא דר"ז דלא אכל סולת מן יומי שלא בסעודה או העבד גמור אה"ל שיכול שלא מחמת הסעודה סובר כר"ש יע"ש:

ב"ב" (א) לקה עש"ז הר"מ פ"ח מה"ב היא כהב שכר או פה"א וסיים המוליא אין מחזירין אותו ובלה"מ שם פירש דבחבות שהפיב לחכמי לומ"ל הביא הכ"מ פ"א מק"ש ה"ח בשכר הווא מגפן (א"ז לי מלהכתו ודינו בהכל ועסי"ר"ב סי"א) להוא היו שהך דיולא מגפן הוא זון פה"א מיירי באפבר באותן פירות שבדילין על ען ובסורף ליהא לען זכן דגן נמי להם מקרי אע"ג דלא ילא הואיל וחתלת הברכה עד מלך העולם היים דמה לומר ברנון ולמום לא מהר ב"ב בהבר את ה"ב בהב המה ב"א אלה לא מונינו הבר הברב המה בי"א אדר למיר לומר ברנון למום לא מה ב"ב בהבר המה ב"ב בהב המה ב"ב הבר המה ב"ב הברב המה ב"ב הבר המה ב"ב הבר המה ב"ב הבר המה ב"א אדר למירים לומר ב"ב בהב המה ב"ב הבר המה ב"ב המה ב"ב ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב המה ב"ב ב"ב המה דעתו לומר כהוגן ולסוף לא אמר כ"כ בקר יצא וליד למעריב אחר בבקר אמר יע"ם אבל הכ"מ שם וב"י כאן פי" דליד אלו ה"ה באמר היפוכו ממש כל שמהשבתו היחה כראוי יצא הכ מ שם זבי לקן פי דליד חנו היה במחר היפוכו ממש כל שמחשבתו היחה כרחי ילם

ולהרלית שיקר ההחהלה מדלא כתב דין דנמרא יע"ש בכ"מ פ"א מק"ש דלא כלה"מפ"א מה"ד

דלר"מ מספקא ליה הלא שיקר החתלה בין לקולא ולחומרא ולכן הוביף כאן מים כו' אש"פ

שביים בבקר ולא נזכר חכ ד אין מחזירין און הא התחלה בטעות אע"פ שביים כהוגן לא

יצא להר"מ וייא מייסופוך להיפוך דבעיין לא נשבטא ולקולא ומפרשים דביים כהוגן אלא החתלה

מעה ולקולא הא דין א"ל לחומרא כיון דאומר שקר וכמ"ב הר"א ז"ל בהשנות ובס"ב מיירי

בידע דלא ידע להר"מ לא יצא וכ"ש אם הקדים שהל"ב ולאר"כ פה"ג דכבר יצא בשלה כו'

וכעה וכיים כה"ג שהל"ב יצא וכ"ש אם הקדים שהל"ב ולאר"כ פה"ג דכבר יצא בשלה כו" הוא שוחה אה"כ (כל שלא נמלך ממש) ועבי' ר'ו בט"ז ח' . ומ"ש מהרא" חולק עא"ר אוח ג' דמהרא"י מיירי שלא היה דעתו ממש על השאר רק בסתמא יע"ב ועבי' ער"א בס"ו אות י"ם דמהרחי מיירי שנה הם דעתו מתם על השחר לק בסתמח יעיש ועפי עריח בפיז חוח יים ואיה שם יבואר עוד: (ג) הדיץ עפיז ועמיא קע"ב אוח ג' יעיש. ומיש יאכל מאוחו מין כו' לכאורה אף מין אחר ויכלול זה מספק דע"כ אמר מהרא" ז' על שאין לכלול שום חוספת כבסי' ר'ח סשף ז"ח דאיך יאמר שקר שמא אין זה מין ז' וכדומה ממא"כ כאן שאכל פה"ע מין ז' ומחויב מעץ שלש רחי אם בירך והוי בפק חורה לי"א אפשר חקנחו יאכל הבשיל הפיץ ייכלול על העץ דשקר אין אומר ושפק ברכוח לקולא משום הומר לא חשא וכאן אין מוסיף שם ומלכות ומ"מ לכחחלה יותר פוב מאוחו מין ובאין לו אף בספק מהרא"י שובר כפ"ז שם אות ביצו הובלים. י'ם דיכלול :

קייל דסען ג' דרבנן הני והבן זה. וני מ'א ה"ב אות כזה וברד אות יז ובפריי שם בזה .

ועמ"ש בס'ז ואות יזם עוד מוה במ"ז אות יזם עוד מוה:

ועמ"ש בס'ז ואות יזם בתבנו אף בני חזקת אלו שור בוה"ם וול פ"ח הי"א מה"ב טחורין אותו ועמ"ש באות כ"ג מוה: (ב) ו"א עמ"א במיז להר"ם ואלן או"א אלו ולא יצא והעיקר דיצא כמש"ל באות אי כרשי וו"ף ובעיין לקולא ועמ"ש א"ה. באות ניד טוה: (נ) לקה אלו הוצה להמ"א בוה רבן ש"א בי ולהר"ם חזלק א"א אלו ולא יצא והעיקר דיצא כמש"ל באות אי כרשי וויף מכת ב"ח אלו הא"ח באות ניד טוה: (נ) לקה עמ"א לא מהני ובה"ץ באות ביד בין זה דינאא לכ"ע להר"ם שטים שלא כהונן לחוד וליא יצא התכ"ד סיים כהונן. אבל אם סבור יין ואםר פחזנ ושניב לא יצא לכםה פומקים התוסי ברכות "ב א" אלא מיני בידע נותנב ב"א והחריו נמשכו הרא"ט והמור. ומיהו בתפיז מ"א אות ב' כתב דרוב פוסקים מ"ל אלי דלא ודבעין להוברא וכ"כ הפרדבי הביאו הבי ולהמבים נמי הכון הוא מר במשל ולרט"א פי דמיים כתונן לבר הא מה"ג ושב"ב לא אות צ"ש ושם משמע דברי הסחבר סתורים במשבא ואפי ע"ל מושם במור כל שלא סיים ג"כ יד לא את צ"ע דידע ומהשבחו על"ם י"ש אות ב' כתב דרוב פוסקים מ"ל אלי דל אותני ב"ל אות המסבר בין פתורה לתם"ח מצב ב"לא אות ני (ש"ם ו"ח) ותוסי ברכות "ב אי ד"ה לאות כתבו דבעין לתוכה במים ה"ם אי דה משבתיו המור ב"ב אי ד"ה לאות בתורה ועם המסבר בין פתורה במין הוא ב"ל בי דמב להוב"מ ול"ם י"ל מותר הרח"ח מותר דרת אירכות כוונה אל אנן קי"ל דרבנן א"צ עו"ש ובטצה בירך התחלה ב"ל אי דר"מ באי אות בי כמד במית אי ווה ל"א אכל "א אול"א שם אות ב' ברדב בסעית אות המור ב"ב אי דת לא במיב בל"א אותנן על דישה התולה ב"ל מיה הוא שם אות ב' ברדב לשימרה כאן במור ל"ל הוא בכ"ל לאות המור במור המור בול לא וצא ובעין לקולא אף לאחר כ"ב אי מותנה בין הוא"ח שם יבואר עוד: (זוך ע"א אם ביואר עוד: למינה בין הוא שם אות ב' ברדב הוא לא ביר ע"ל באות ב"ב ביר ל"ל ביר מ"ב ברדב הוא בעין לקולא אף לאחר כ"ב התולה וכיב בל מור ביר מ"ב ברא"ח ביר במור בול ביר איו אותנה ביר הוא אובעין לקולא אף לאחר ביר הוא ביר אול בור מיני בשום בור מיני בשום בר ביר ב"ב בא א"ה בור של מני בשום בור מיני בשום בר באור בשום בל ביר ב"ב בא אוב בור מיני בשום בל ביר ב"ב בא היו בברה א"ה בב"א במון בשלם בור מיני בשום ול"ל באום ברא ב"ב ב"ב בור ביר ב"ב בור מיני בשום ב"ל לצאר ב"ב ב

145 35

בשמים וה"ה במתיר אסורים וווקף כפופים אם מעה וכיון למ"א רק סיים ז'כ מ"א יצא ידי מ"א ומברך ז"כ ואם כיון לז"כ וסיים ז'כ מ"א ידי ז"כ ואין מברך מ"א כבס" מ"ז ס"ה וקצת ציע...
וצ"ע שכתב המ"א א"י כעת ואי"ה יבואר עוד :

רי (א) האוכל עמ"א ז' שבתב המ"א א"י כעת וא"ה יבואר עוד:
רי (א) האוכל עמ"א ז' מענים ושאר דברים אם כיא בפ"ע מצמרפין לבנ"ר וראשונה על פיש מברך כ"א הראוי לו ואם ע"י תערובת ויש צירוף כזית בה" המינים דגן גריר כולו אבתריה ומברך מעין ג' כבס" י"ח ס"ב וס"ם אות מ"ו במ"א וכמ"ש הפר"ח בשיות אי דאפ" לא אכל מכל התערובות רק כזית מברך במ"ם ומעין ג' וקמח עם קמח קמניות או צריך כזית כא"ם. ע" ר"מ פ"ד מהמ"א דכזית בין השיניים אין מצמרפין ובין החניכים מצמרף אכל חצי זית והקיא וחזר ואכל היוב שהרי בהנה גרונו בכזית (היינו בית הבליעה הא מעם ופלים ולא בא לבית הבליעה היוב מצמרף החברים מדי מברים מברים בית הבליעה היום מברים מדי מברים מברים בית הבליעה היום מברים ולא בא לבית הבליעה היום מברים מברים מברים מברים בית הבליעה היום מברים מב ישל היה שווה בחוב בחוב בכות (הינו בית הבליעה האומנים ולא בא לבית הבליעה גם שם פמור) וברכרה מסרמא דבעינן הנאת מעיו בכוית ואכלת ושבעת כר איכ גם בין החגיכים אין מצמרף. ומ"ש אכל ושתה אין מצמרפין י"ל ביה"כ ביתובי תליא מילתא משא"כ ברכה נהגה מקרי דהא בשאר איסורין אין כל אוכלין מצטרפין מבי שמות עמימ פ"ד מסמ"א ומיהו למ"ד משקה רביעית דוקא ליש צירוף חצי זית אוכל וחצי רביעית משקח איך יצטרפו ועי בספר תמד משה. ומ"ש על ע"ת כ"כ הפר"ח בשוות ס" א' דכל איסורים נמי יותר מכא"פ אין מצטרף. ומ"מ י"ל ברכם על הגאת מעיו מצמרף ומיהו אם אכל עד ששבע בבהמ"ו חייב מ"ה אף שאכל מעם מעם ורק אם אכל כזית דמברך בהמ"ז ואכלת אז אמריגן דיותר מכא"פ אין מצטרת וצ"ע. ומ"ש בקע"ז וקס"ח לא מצאתיו כעת. עס" תרי"ב מחלוקת כא"פ ובא"ר שם: (ב) מרביעית עמ"א ובא"ר ת' כתב דביצה ומחצה יכול ליתן במים ובתנ"ו דיש מ"ג ביצים אז מוב כו וכ"כ בי"ד צ"ח הב"י אף שהובא שלם דע'כ קאמר הרא"ש בהובא שלם הוי בריה בוית דגרעין אין דאוי הא רפין וכדומה מודה דבגמלו אף שהובא שלם לא הוי בריה: (ה) או עמ"א עב"י י"ל שתיה כביצה הוי שביעה או רביעית דוקא ביצה ומחצה כי ביה'כ מלא לוגמיו פחות מרביעית אלמא כביצה בשתיה לא אר רביעת דוקא ביצה ומוצה כי ביה'כ שלא לוגמיו מוות מוביצית אכם ביצה ומחצה בעי הוי שביעה ויה"כ ברכה ביצה ומחצה בעי הוי שביעה ויה"כ ברכה ביצה ומחצה בעי וגלבוש כתב דאם בקרש יעמוד על כזות ועס"י קיצ. ומ"ש ששנג רוב'ן בזה עמ"ש במ"ז אות ד' מזה: (ו) המועם עמ"א רש"י ברכות י"ד א'. והנה המועם במשקה עד רביעית אפי בולע לדיעה א ובאכילה עד כזית כי שוין המה שאם יקרש יעמוד על כזית ולפ"ז במ"א פחות מכזית צריך א ובאכילה עד כזית כי שוין המה שאם יקרש יעמוד על כזית ולפ"ז במ"א פחות מכזית צריך ברכה ראשונה שיכוין לאכילה ובמדרש משמע כל פחות משיעור אף לאכילה א"צ וצ"ל בס"א אין נמנע מאיסור כו' ומ'מ משמע דאף מועם לידע אם מוב הוא הוי טועם ופסור כל שאין מכרין לאכילה ועכ'מ פ"א מה"ב והנותן מעם מעם ורצה לאכול יותר ואמרו כי השביע אביו נמנע שמואל א' י"ד מש"ה לא חשיב נהנה אכילה ועי ביערת דבש ח"ש דף כ"ד . עי פוף הפי : (ז) עד עמ"א ע" באות ר וצ"ע קצת בוה: (ה) מעון ברכה אפי כל שהוא מ"א כבס"א ואי ואפי פועל לידע אם צרוך מלח או שאר דברים תבלון: (ם) כשחוור עמ"א וא" דוראי לאו הנאה הוא רק רפואה בריך מלח או שאר דברים תבלון: (ם) כשחוור עמ"א וא" דוראי לאו הנאה הוא רק רפואה קצת ומר הוא ולא צריך ברכה מ"ש בש"ע א"צ לברך ואסור לברך עב"ח ועמ"ז: (י) וספק עמ"א ועא"ר אות ה" דיהונתן בלע ואפ"ה אמרו במדרש ממעמת א"צ ברכה ע" אות ו" (יע"ש) שייך לאות ו' מקרא דיונתן מוכח דח"ש בשבועה אמור עמ"ל הלי שבועות והבן. מ"ש

(יע"ש) שייך לאות ו' מקרא ריונתן מוכח דח"ש בשבועה אמור עמ"ל הלי שבועות והבן. מ"ש מ"א אות ו' ומ"מ סברא שנייה עיקר נתכוין למ"ש כאן כמו שאכתוב ר"ת שם ואזכ אין נ"מ אי כרש"י או כרוקה ואף מועם אי צריך מלח מברך. ונראה דס"ס כה"ג מברך והבן :

(א) מקרים עמ"א למר מקס"ח מ"א בהמוציא לכאן ושלם והתיכה נקיה שלם עדיף אלמא ר"ף מתביב יע"ש. ובהידושינו הארכני ועמ"ש אי"ה באות ד' מוה: (ב) ואפילו עמ"א ועת"ז אות ג' מזה ועס"ג ז' ע"ש. ומ"ש המ"א מרא"ש ברכות מ"א א' דבתב רש"י ורי"ף סוברים דפ"א חשיב מבורר כמו מה"ע. ואין להב"א רש"י מובר דאין שות אין שום קדימה ולא תליא בתביב קודמים לגפן די"ל דבדייסא מיירי והא רש"י יובר דאין שות אין שום קדימה ולא תליא בתביב כלל כמ"א במ"א במ"א באור לרש"י ושוב אין כאן מחלוקת משמע דלא שייכים כלל כמ"א במ"א במ"א הרדי כלל ולא יהיד מודה לרבים ולא רבים ליהיד ואיך הונח לרש"י הצוח לרא"ש בשם הר"ר שמעיד האיד דמוקדם לברכה כר" יהודה ולא כרבנן דמוקדם בפסוק שאני אלמא כ"ש הוא כמ"ש הרא"ש שם ובחידושינו הארכני: ב"מ" הרא"ש בריימא א"כ במ"מ בלא"ה חשיב מפי "ל דאה"נ ומשום שובת מוקדמין כ"כ ומיהו דייסא דשעורים נגד זית יבואר א"ה באות "ג) ובריו ס"א אות "מ" ועמ"ש באות ה"א"ח ארת מה"ג (ג) פה"ע קודמת עמ"א אפ" הביב ומין שבעה דובשא דתמרי שהכל ועם"ש במ"ז מוה. וכ"ש פה"ע כה"ג דקודם: (ד) וא עמ"א והיה לכתוב בס"א אפ"ה פה"ע נה"ג די"א פה"ע קודם אלא דמש"ה לא הביא שם דכה"ג הוי בה"ג וחיד לנבייהו וכאן בשניהם אינם מין ז' ואין חביבים או "ל לנהוג כבה"ג דפודע קודם ושלם שעורים מדינא חמים מתנר קש"א אמ"ש מחרבר בקס"ח כ"א בהמוציא דפרוסה חמים ושלם שעורים מדינא חמים קושיא אמ'ש המחבר בקס'ח כ'א בהמוציא דפרוסה חמים ושלם שעורים מדינא חמים בינבני קשר אם של שהחבר בקטר היא בתבוצה אפוסה החבר שלם שמרים מויגה המש דרוחה לשלם רק לצמת ירי שניהם יע"ש ובנסרא ל"ם כי ונקיה פרוסה שלם קיבר עדיף המשמע את דפסיק חכיב עדיף מטין ז' א"כ חטים דרוחה ש"ם דשעורים הואיל ומוקדם בקרא ומשמע את ששעורים נקי כמו חטים או יותר וכ"ש דתדחה פת נקי פרוסה לשלם קיבר ולמה סתם שם בקס"ח וגם על הר"י פ"ז מה"ב והנ"מ קשה יע"ש ועמ"א כאן א' . ולהר"מ הביב עדיף: (ה) כל עמ"א ולמ"ש באות ב"א"צ לזה דמורה הר"מ דכל המוקדם אף אנו נקרמנו ואף כשהשני חביב לו הואיל ומצינו דאקדמה קרא אף בחביב מקרימין המוקדם כמש"ל ינ"ש: (ו) תמרים עמ"א דכומם לא איירי קרא דלא הוי משבח א"י כמ"ש באות ח" ודיימא במ"מ חשוב מפת"ע כמ"ש ס"ו במ"מ עוד. אבל מ"ש הרב ה" מיני דגן משפע אף כיסמין קודמין ליין עמ"ש א"ה באות ה": (ח) כל עוד. אבל מ"ש הרב ה" מיני דגן משפע אף כיסמין קודמין ליין עמ"ש א"ה באות ה": (ח) כל עמ"א הקשה דהמחבר בס"ח פסק כוסם (אף מבישלים כבס" ר"ח ס"ד) אין קודם והוא דעת בה"ג במור דפה"ע קודם לפה"א והמחבר בס"ג פסק כדיעה א" בסתם ע"כ המעם כמ"ש בב"י דהרא"ש יודה לבה"ג בזה דקרא לא איירי בכוסם (ולפור בר"ם מעין ג" ד"ת ע"כ חבין הוא עיין בב" בשם הה"ר) דאין זה שבח א" ומש"ה פסק כיסס אין קודם א"כ הר"ב מדשתיק שם בס"ח הודת בב" בשם הה"ר) זה אף להרא"ש ולכאורה זיכה שםרא לבי תרי בכאן דבמאן הגיה ארץ קמא חשוב מארם בחבר ברצו במיני מיני משונה מיסה שםר מה"ג אי בינהע שינור מיני משונה מיסה שונה מום בר"ג אי מארץ בתרא והיינו חשה מזית ושעירה מתמרים מש"נ אי דייסא שעירה חשיב מזית מארץ בתרא והיינו חסה מיות ושעירה מתמרים מס"נ אי דייסא שעירה חשיב מיות ככס"ו אי כוסס זית קורם מחסה ואף רמון קורם לחסה דהוי שבת א"י וכוסם לאו שבת א"י הוי ללאו בהכי אי איירי קרא והתא לס"א ב: וס"ג דבאין ברכותיהן שוות איזה שירצה יקרים מסין אחר הא בסין זי מה דאקדים קרא אגן נמי נקדמיה זה להמור לא להמחבר בס"ה. ואף א"ת דהר"ב בחסה כוסס קורם לוית וקורם שינדל הנ"ץ דתרווייהו פה"א הא קרא לא איירי בכוסם כלל כדמוכת מס"ח. ועור דאין זה שבת א"י כלא נגמר הפרי וכימ מרא"ש ברכות מ"ה א כתב ואין לחביא ראיה לדבריהם כל המוקדם אלמא מברך חמה ושעורה קודם נפן ומאי קושיא לבה"ג דלמא בוסר מיירי דתרווייהו פה"א ש"מ בוסר אין זה שבת א"י (בא"ר אות "ר כתב דהקושיא חסה קודם לתמרים ושם ליכא פה"א אבל הרא"ש כתב רק חסה קידם לגפן יע"ש): האדון ו"לת" דכרי הר"ב בהנ"ה בשני אופנים. אופן הא" דסובר כרעת השואל בהנהות לבוש דפרי הגפן חשוב מטל הברכית רפה"א ופה"ע ושהכל ואף שמוקדם בפסוק משאים לבוש דפרי הגפן חשוב מטל הברכית דפה"א ופה"ע ושהכל ואף שמוקדם בפסוק משאים לבוש בפ"ח מות המוצר במ"מ

רי (מ) והשותה עם"ז אכל דעת שאר אחרונים דאין לברך על יי"ש פחות מרביעית עא"ר הות ו' בשם שכ"ג בר"ד . ועמ"א פו' קיל אות ד' כזה ומ"ש בשתי פעמים כו' קשה בתרי"ב דיעה ה' בסתם ושתייה אין מלטרף אם זה מעט יע"ש ומה"ט בקאוו"ע המה כסק כ פי' מ' דאין מברך ברכה אחרונה אפי' דרכיה בכך כמו כותח דלטיבוליה אמרינן דלית כזית כמ"פ וכריתוח פרק אמרו לו דחינוק יונק מטמא מח שהור ספק ינק כשיעור ושמא שהה יותר מכא"פ אע"ג דרכיה בכך וההיא ר"ח ס"ב וס"ט כלהמינים נגררים אחר ה" מיניםוכשאכל כזים מכל התערובות מברך ברכה אחרונה יע"ש ועמ"ל פ"ג מה"ב וכ"ד מ"א וא"כ בשתייתי"ש שתה רבישית יותר משיעור רבישית הנהוג אין מברך כלל . ומ"ש דתום" מהחפקין בנ"ר ברכות

בתה רבישית יותר מסיטור רבישים טהאג טין מבון כנל - ות ש זמני מהמפסין בני כנכות. ל"ט א' ד"ח טור ולבוש הביא זה הספק ועי' פרישה ואנן קיי'ל דבנ"ר לריך שיעור : (ב) שלא עט"ז אבל קירש"ן ורדומה דיש גרעין ומסיר הגרעין לא היי בריה ועמ"א ד' ואי"ה שם יבואר . ובחדושי ברכוח ל"ט א' כתבתי דהא דכתיב גפן חאנה ורמון ובזים ואי"ה שם יבואר . ובחדושי ברכוח ל"ט א' כתבתי דהא דכתיב גפן חאנה ורמון ובזים במן ודבש לא כתב זית וחמר דאם נאמר דמעין שלש ד"ת כמ"ש העור בר"ע (עט"ז שם ג') במן ודבש לה לחב זית ותחור ליום לחות דמשין שלש דת לח ש הסור בר ש (עפר שם ב') והלכלת כזית ובהיסורין בריה לוקה בכ"ש דלה יחלל שרץ השיף קטן וגדול משמע וחלכילה בכזית בריסוק ה"ה כאן גפן וחאלה ורמון דרך לחכול עם הגרשין כמ"ש המ"א ד' משא"ל זית וחמר בריסוק ה"ה כאן גפן וחאלה וחוכל מה שראוי אף אם משליך הגרשין לזה כתבה החורה בשינוי שנה בפשח לביים היי הוחיר ותוכב מה שלמו יחף מם משבין המל פתבם המורם כם מלון ובשם החתרי לשון ובשיל במין במין כזיח או רביעית שאם יקרש כו' וכן בדבש וזה ע"ד הגאון דובשא החתרי מברך פה"ע ומען שלש כן נראה דרך רמז אבל אין הלכה כן כבסי' ר"ב ס"ח ולרא"ש משכחת בשבייה ובישול ומיהו משום הא לא אירוא הדה"נ דמש"ה שינה וכתב דבש ולא מבדכין כלל הדבש בשבייה ובישול ומיהו משום הא לא אירוא הדה"ג דמש"ה שינה וכתב דבש ולא מבדכין כלל הדבש מ"ה והין להחריך: (ג) אך עט"ז בק"ל חות ג' חבל דעת ההחרונים כש"ע ועתום' ברכות ל"ט א' ד'ה בלר והוי כם"ם שמא כזית ועי' באות שאח"ז ובס יבואר אייה . ועמ"א ק"ל אות ד' דה"ה באר משקין ולד יין יש ספק אם כזית או רביעית אע"ג די"ל בשאר משקין בכזית הוי ס"ס שמא כמום' ברכוח ל"ט א' ד"ה בלר דבנ"ר א"ז שיעור ואמ"ל לריך שמא די בכזית יע"ש: (ד) ואפי' עע"ז ברכוח י"ד א' ודיעה א' לכאורה דעת הר"ם פ"א מה"ב ה"ב אף בטועם ובולע 20% ברכה לפניו ולאחריו וכמ"ש הכ"מ שם ואכלת ביהא לו כוונת אכילה לא למעום דביותר מרביעית אף שטועם חשיב כוונת אכילה יע"ש ופ"א מתענית כתב בהי"ד עד רביעית ופולע סובר דמ"ש בנתרא מיומר ווד רביעית הא רביעית ופולט סובר דמ"ש בגמרא טעמו עד רביעית קאי בין לברכה ולתענית ובתענית פולס ויותר מרביעית אף פולט אסור וברכה טועם ובולע רביעית לאו כוונת אכילה ויותר הוי כוונת אכילה הא פולט אף יותר מרביטית א'? ברכה (ויש לראות דהר'מ לשיטתיה בפ'א ופ'ג מה'ב דפהות מרביטית א'? ברכה אחרונה ובהכרח מטטמת א'? ברכה וטטמו עד רביטית מה"ב דפהות מרביעית א"ל ברכה החרונה ובהכרח מסעמת עול בניטושטון איף ראשונה לברכה ראשונה קאי דאחרונה שיחה ממש פחות מרביעית א"ל וע"כ דלענין זה יליף ראשונה מאחרונה פאי דאחרונה שותה בכזית לריך ברכה וראוי לומר טעמו עד רביעית לאחרונה קאי הא ראשונה אסור ליהנות מן עה"ז בלא ברכה אפי" כ"ש כל שבולע וי"ל אה"נ המחבר פוסק הא ראשונה אסור ליהנות מן עה"ז בלא ברכה אפי" משרונה הא תולנו אם לדעות זו ברכה א"ל החומו הא תולנו אם לדעות זו ברכה א"ל כר"מ בפהוח מרביעית וכאן כדיעה א' בסחס) ומכמע הא פולט אף לדיעה זו ברכה א"ל ביותר מרביעית ודיעה ב' מחמיר אבל בלבוש משמע דיעה ב' מיקל בפולט הרבה נמי א"ל ולדיעה ה' פולט ביוחר מרביעית לריך כו' וספק להקל כב' הדיעות ועי' ג'ץ אבל דעת ר'ח מבמע דאתרווייהו קאי עד רביעיה ופולט כולי ודעת רא"ש דקאי רק לתענית ובחידושי הארכתי וכאן. אין להאריך ואי'ה במ'א ובכי' הקס'ז יבואר עוד: בו'יש על הב"י כ'כ המ'א הב"ח דשיעיר רביעית הוא בילה ומתאה וע' פרישה בסי' ק'ץ יישוב זה דח"פ בב"י שיעור רביעית דפיטור רבישים הוח בינם יותחנה זע פריבם כבי קל יישוב יום לם במשקה משביע דאלים שוה לכבילה כלומר כמו כבילה באוכלין הוי שביעה ה"ה רבישים לא במשקה משביע דאלים בשוק ג' רבישים שיקרוש ויהיו ג' זימים כבילה לא דשוה ממש לשיעורא וכ"כ בפנים מאירות בח"ש פי' ש"ו יע"ש בזה ועא"ר א' בשם א"ח שלא לאכול פחוח כבילה יש מקום לזה ואין להאריך ועדיין ל"ע:

(d) היו עס"ז ברכות מ"ב ומ"א א". ומ"ש ועתה חפץ בשני יקדים הוא דברי הב"ח הביאו המ"א אות ב" ואע"ג באות ג' חי" לזה הקושיא כמ"ש המ"א באות ב" דבז' מינים כך יטמי ק שופי בחן מותי מופל עדין מן כל ישודש השפש זבטות חין תפיח בלתן שחופל מחר שה' פוסר הבירו ראוי שמין ז' יפטור שאר מינים ובאין שווח אין פוסר חליא בדעת האוכל מה שהביב עליו המיד ראוי להקדים עי' פרישה . ומ'ש דהסמיק פירש איזו שילגה היינו ברוב פעמים לא הבינותי כלל דאיזו פי' שייך לזה ולא מצינו בגמרא הלשון איזה שירצה היינו ברוב פעמים לא הבינותי כלל דאיזו פי' שייך לזה ולא מצינו בגמרא הלשון איזה שירצה יקדים דסמ"ק טעמיה דנפשיה קאמר והרמב"ם (גס"ב) בפ"ח מה"ב הי"ג פסק כהכמים דר<mark>"י</mark> דהביב עדיף וסובר חביב הוי מה שעתה חביב הילכך בא' הביב אין חילוק הן שוות בברכה מקדים החביב כרבנן הן בחון שוות דכ"ע אף ר"י מודה דהביב כה"ג עדיף (כעין פי' הסמ"ק) ופסק הלכה אין הכרע (אפשר דסובר דיעה א' בסהם הלכה כן כשכוחב וי'א משא"ב היכא שכותב ולהרמב"ם כמו אבל הרמב"ם אין הכרע ומ"מ רא"ש נגד סמ"ק י"א הלכה כראיש וו"ל דהר"מ ככמ"ק בזה והבן) וא"כ הלכחא כך הוא בשוות וא' פוטר הבירו אם רוצה לעשות כרא"ש או כר"מ עביד שיקבע לו הלכה כא' לא פעם כך ופעם כך ואין ביניהם מין ז' מקדים החביב לכ"ע ומלת דשפיר א"י דמחויב הוא ובאין שוות דאין פטור רק הקדמה ומין ז' רולה עתה ומין לכ ע ומנח דשפיר חי דמהויב הוח ובחן בחוץ דחין פטור דק הקדמה ומין ז' רובה עתה ומין מחר הביב עליו אין הכרע לרה"ש יקח מין ז' דחשוב ורולה עחה בו ולסמ"ק יקח החביב ודעביד כמר עביד כו' ולשימחיה במ"ש כב"ח וחביב באין מין שבעה אין הכרע בין רה"ש ורמב"ס (ראב"ד לכאורה ט"ס) דעביד כמר כו' ואם מין ז' ושאר מינים ושות ורוצה עתה במין ז' ושאר מינים חביב עליו לכאורה יקח מין ז' דאל"כ הוי דלא כמאן וצ'ע בזה כעת במין ז' ושאר מינים הביב עליו לכאורה יקח מין ז' דאל"כ הוי דלא כמאן וצ'ע בזה כעת ולי העני יש בכאן הרהורי דברים והנני פורטם בעזה" י בוסר דמברכין פה"א בספק כבסי" כ"ב ס"ב אם יש לו בוסר ופה"א איזה מקדים דאפשר דראיי לבכך על מין מבורר על נמן

ר"ב ס"ב חם יש לו בוסר ופה"ח חיזה מקדים דמפשר דנחוי לבכך על מין מבולד על נכון פה"א ולפטור הבוסר בספק ויפטור הודאי גם קליפח רימומים המרוקחים בדבש אם נאמר שים בו מהספק או פה"ע כמ"ב המ"א ר"ב י"ז אם מקדים זנון לו כו' ומיהו אפשר שאין זה שבם בו מהספק או קליפת רמונים שאין טוב כ"א אחר הריקוח עמ"א לקמן אות ח" ובאנו שבח א"י בוסר או קליפת רמונים שאין טוב כ"א אחר הריקוח עמ"א לקמן אות ח" ובאנו למהלוקת המ"ח ולבוש שם . גם חי בעי כוונה כה"ג חו לחו עבי" ר"ו. ומ"ש שם עוד חודיע לך דהתבביל משחר מינים ומעם קמח חטה בו וחבשיל משעורה לבד י"ל קודם חבשיל שעורה מז' המינים לתבפיל שאר מינים אף לענין במ"מ חשוב הוא כבפי' ר"ח ס"ב לענין חשיבות הוי יותר חשוב תבשיל שכולו שעורה עא"ר אות י"ד יע"ש : בחידושי שם כתבנו הרשב"א והרא"ש נקטו שווח אהרוג ועובים אפשר דוקא נקטו לא חטה ולנון דלאו מין ז' הוי דחטה דהרא לחם ולביניתיה דמעין שלש ד'ת וכוסם הניה בנ"ר והמחי ש"מ דלהם הפסיק ענין וחמה חלחם לחם וביטיים למבין פנט דית וטום להיה בליל וחות קשה קלת עמ"ש הטור כאן דכוסם חסה קאי (וה"כ דייםא לדידיה נמי אפשר דרבנן) ומזה קשה קלת עמ"ש הטור כאן דכוסם חסה אפשר הוי מין ז' ובר"ע סובר דמעין שלש ד"ח וכוסם אין מברך כ"א בנ"ר ובד" נקים לדמיון זיח וחפוהים ולמה לא גפן ותפיחים לכאורה באכל עובה א' בריה כבסי' ר"י מברך מעין שלש זית ותפוחים ונונה לת בפן ותפוחים לכחורה בחבר עובה חי בריה כבסי" ר"י מברך מעין שנש ופוסר בג'ר דתפוחים לכבי ל"ח חף להכמים דססקו חביב עדיף כחן הואיל וברכה אחרונה מברך מעין שלש בהכרה ופוטר בנ"ר דתפוחים אית לן למעבד ברכה ראשונה כן לברך על המין זי"ן ולפטור הפוחים מש"ה מלייר זית דיש בו גרעין ולא היי בריה ופחות מכשישר והכן זה ומ"מ א"י אם הדין הוא כך דברכה כאשונה יעשה על ההביב ואחרונה על מין ז" ויפטר בנ"ר דמפוחים ואין להם שייכות זה לה ועדיין ל"ע:

י הפסל פלל למשתהם תוך מהם פייכות זה לה לה של ה" ל ע" ב במ"ב וע"ם ועו"א די ואי"ה שם יבואר :

(ב) וי"א עט"ז בה"ע נגד שהכל ופה"א נגד שהכל הם קודמין אף דשהכל חביב לו

עס"א ג' ופה"ע ופה"א בשניהם שנים יע"ש כנה"ג ווולא ממ"ל ובחביב פה"א יקדים חביב

עס"א ג' ופה"ע ופה"א בשניהם א"ץ לו "Pri Megodym Tom I. 37 כדיעה

כדיעה א' בכחם ועמ'א ד' וא"ה יבואר והנה דוכבא דחמרי שהכל מבכח ה"י הוא והביב עליו ומין אחר פה"א יראה פה"א קודם כ"כ בחידופי : והוי יודע אם ים דבר בברכתו ספק שלו ומין נותו עם ח' יכחה עם חקודם כ כ בחידופי : זרגוי יודם חם יב דבר בבדכמו פפק הם ספים על וכי בה' מופסים עדיף פפי ביחכל הג' יחד כבסי' ר'ב סי'א ור'ח ס'א' ואם הין לו רק דבר שברכתו פה'ע יברך פה'ע ויברן שלא לחזים הם ה'ל יחד כבסי' ה'ל היברך החלה פה'א ומיהו הא א'ל דיברך תחלה פה'א ומיד שברך בס'ע ויאכל דיולא ממ"ג דהוי הבסק אם יאכל תחלה פה'א הפסק או יאכל פה'ע ומיד שברך לרך שלא יפסיק בדיבור אחד כבסי' ר'ו ואם אחד בא'י אמ"ה בורא פה'א ומיד וואס בסיי מים המכני או אם ילא ידי פר'ע ואם למתר האביי או הם כלה אחת הוי הפסק יש למיבעיא אם ילא ידי פר'ע ואם למתר דבעין ב' חיבות איכה למיבעית אסילא ידי בתיהן מר"ש במ"א אות ה' בורא מאורי האש בורא בבמים שם פעה משא"כ כאן דכוונתו לשחיהן אפבר דיולא וצ"ע בכל זה: (ג) כל עש"ז בפור כתב אפי׳ אם הבני הביב כו׳ ויש ט'ם וצ'ל וקבה למה יושיל כאן מוקדם בחין בווח ומלח ל'א פ'ם ומ"ש דאקדמיה קרא כשין זה כתב המ"א אות ב' ואמנם מ"ש ב"מ דמוקדם הוי מעליא בכל ות ש החקדמיה קרח כשין זה כתב המ"ח חות ב" וחמנם מ"ש ב"מ דמוקדם הזי מעלים בכל גווני קבה קלת דודמי בכנות של הכי חקדמיה קרח וחרן ההפסיק עני לאו להכי חחם ולבום דרשם כלמו הוי דרבנן ולה להכי חקדמיה קרח וחרן ההפסיק עני לאו להכי חחם ולבום דרשם כדמת וחמ"ח מכב הוחיל ומקדמינהו קרח אנן כמ"ז הסכים להשוחל בלבוש יע"ש ולדינם יבוחר היינו מע"ד המ"ח החובה קלם יוחר וכ"כ המ"ח חום חום מות במ"ח החובה קלם יוחר בכל החובה כמו פה"ח לגבי שהכל וחילבי מכחב במ"ח מבוררת וחמנה מ"ש המ"ח חום וחוב מחוב מחוב המים מקדים כמו המ"ח חום וחוב מהוב מחוב המים החוב במ"ח מבוררת וחוב המים החוב במים במ"ח מבוררת וחוב במ"ח מבורר מות מבורר וחב במ"ח מבורר מות מבורר מות מבורר מות מבורר מות המים במ"ח מבורר מות מבור מות מבורר מות מבור מות מבור מות מבורר מות מבור מות מבור מבור מות מות מבור מ המיח הוח זי דמבוררת יותר וציל קבם דמם כמית מבורר יותר מיין חף כנח קדימה מקדים כמר יין ובטור לא מזכר יותר וציל מבוררת קלח עם מעלח הקדימה בפסוק כמים באוח ח' וצ'ל דמבוררת יותר ויין הבוב מלד עלמו שקובע ברכה בכמה מקומות ואין זה חי' מספיק דמ'מ ליהוי כפה"א ובהכל. ומ"ב הע"ז מרא"ש דכמ"ח חשוב מפה"ע ושהפור לא סיל כן לכאורה צ'ל ליהוי קלח מהם אבל לא בפלם פה"א ובהכל ומוקדם בקרא עדיף כמ"ש המ"א באוח ח"א אלא דמבוב קלח מהם אבל לא בפלם פה"א ובהכל ומוקדם בקרא עדיף כמ"ש המ"א באוח ח"א אלא ממ"ם הרח"ם מ"ח ה' וחין להבים רחיה לרב" מכל המוקדם בפבוק קודם אלמח חבה קודם למת מדם מנו מנו ממ"ם הרח"ם מ"ח היו לגבן דלא כבה"ג דמיירי במ"מ ואבה יאך חקדום בעורה לזית אלמא במ"מ קודם לזית. וזה לגבן דלא כבה"ג דמיירי במ"מ ואבר לב"ל ב"ל . ומיהו אין להביא ראיה דזית קודם לבמ"מ דבעורים טעות דמוקדם היינו זה ראשון לארץ ב"ל . ומיהו אין להביא ראיה דזית קודם לבמ"מ דבעורים לדידן דקרת לאו בכושם חעה מיירי וע"כ תבשיל וכמ"ש המחבר בכ"ה וכ"ש לראש שוכור דמעין לדידן דקרת לחו בכוסם חטה מיירי וע"כ הבביל וכמ"ם המחבר בב"ה וכ"ם לרח"ם וטור דמעין
בלם בכ"מ וע"כ חטה בחבשיל ואיך אמר כל טמוקדם דיים מוקדם לארן ב' לשעורה קודם
די"ל כל המוקדם בפשטיות ועלה קאי הדע דהמניית ודאי השיב מכל ואפיי מיית ובמ"מ דחטה
ואפ"ה כתב הרא"ם דחיכא לאוקמיה קרא בהמולית ואין לההריך: (ה) אבד כוסם עפ"ז
דקדק מלח אבשר בטור הבית מ הרא"ם מ"א א' ואין להבית לתים לרש"י דפה"ע שום
דקדק מלח אבשר בבור הבית מ הרא"ם מ"א א' ואין להבית התימה לעש"י דפה"ע שום
כך בדברים בשות בברכות אלמי והים מ"א מ"ץ ז" לשתר
כך בדברים בשות בברכות עב"ל והים המכור במוך ז" מותר בבור מכר ברות בברכות ברות ב"א מיון ז" לשתר מ^ינים ובאין בוות ל"ש קדימה וקדימת הפסוק במין ז' עלמו הבוב יותר וכמ"ש המ"א גם <mark>כן</mark> באות ב' וא"כ אמאי לא תירן לבה ג כפבפיה דמוקדם קודם הפה פה"א קודם פה"ע דא<mark>קדמינהו</mark> קרא והא דבה"ג במין ז' עם באר מימם דעיכ יש אימון במשם שנה המול במין ז' על באר מימין ובחב כן ליה דאפבר ה"ה בקדימה הפסוק באין שווח ל"ש קדימה כמו במין ז' על באר מימין ובחב כן ורולה עחה. אמר הכוחב ראיתי לכחוב כאן דבר שיש בו כפק פלוגחא בלא לאכול כ'א חוך הסעודה וכדומה : א' כל ה' מיני דגן שלא לאכול הי או בלוק וקליות והגרשינין שלימין כ'א השפתים וכחומם . מ' כנים מני יובן בנת מספר מי וד במק יקבות השביעין שכתו פה"ע ופה"ח בחוך הסעודה ר'ח ס'ד . ב' קליפת מרנצי"ן מרוקחין בדבש וצוקר ג' דיעות פה"ע ופה"ח ובהכל עסי' ר'ב במ"ח י'ז וס"ז ר"ד מ"ו לא מהני חוך הסעודה דלא ללפת הפת בא אם יש לו פה"ע פהיא ובהכל יאכל זה עמהם וא"ל יראה לברך בהכל : ג' אורז ודותן בנחמעכו בר ה כ"ו ומ א ט' למהמיר ראיי לאכול חיך הסעידה ולמאן דלה מחמיר יכול לנהוג כסעיין כל לו כדר ומי לי במחומל למי ליכול מן הבשיר הממן דבר מממים יכול נכתב כביניין דעלמא . אבל אורז, גרעין שלימים ו"לדהוי בפק הי פה"א אי במ"מ עמ"א שם י" בלא נחמעך: ד' מי פירוש ע"י ביבול ושרייה מעליע בסי ר"ב סי"א ספק ברכה אחרונה בחוך המשדם וראשונה ראוי שיהיה לו פה"ע ושהכל כו' . ה' זנים בנהנו עליהם חאמם בסי' ר"ד ס"ו בש"ז ומ"ה הות י"ה וי"ז ברכה ההרונה ספק וגם רחבונה הי פה"ע או גפן הו בהכל יע"ם ו' ברכה אהרונה בבריה או שחיים כזים במבקים יש בו מהספק ברי'ש י' לכן לא יאכל בריה אלא ירסק או כזים ולא יבתה כ"א פהות מכזים או רבישית . וכום ברכה בהכרת יבתה רביעית בסי' קליג ,ס'נ וה'ה כל המשקין ויי'ש בכלל טט"ז ר'י א' . ז' מיני מרקחת מפרי החדמה בע"י ביבול לגריעותה רק הדבש מחקן יש ספק בסי' ר'ה בע"ז אות ג' ומ"א ה' יע"ש אם פה"א או שהכל והמברך פה"א אין גוערין בו יע"ש בפריי. ח' מיני הריפות מעסרק"י

חם פה"ח חו בהכל והמברך פה"ח חין גוערין בו יעים בפריי. ח' מיני הריפות מטמרק"י
וכדומה באין מה' מיני דגן יש בו ספק כי הע"ז בר"ח אוח י"א כתב בהכל וכם בפריי כתבתי
בי"ל פה"א יע"ש. ערבי"ז בומי"ן הן בגינה או בדה יש בו מהספק אם פה"א או בהכל בר"ד
בע"ז אוח ד' ופפריי שם. י" פאויידל"א בר"ב ס"ז ספק אם פה"ע או בהכל ובוסר יש למנוע
ג"כ בא"ז בישורו שם ס"א יע"ש ולמאן דמחמיר יכין לו באר מינים ג"כ ומאן דלא מחמיר
ג"כ בא"ז בישורו שם ס"א יע"ש ולמאן דמחמיר יכין לו באר מינים הנים ויוסף לקח :
בברכה ראשונה יברך בהכל אבל ברכה אחרונה אין הקנה ישע הכם ויוסף לקח :
דבר אחבר עב"ז בהכוח מ"ד א" קמ"ל התנא קוביית החום" והירולם דאע"ג דאוכל
דבר אחד בבדל מל חד בבדל ושל הכל היה במעמד א" או בלא היה בלנו עליו ברכח!
הראוי וא"ח מולן זה דלמה מליח בהכל ושל בולם בהכל דיעבד ילא ובפפל אף לכתחלה כן
מבא"ב פירות פה"ע אין פוטר ופת ו"ל דתנן (מ"ב מ") בירך על הפת פער פרפרת וכאן
הרמוי לפת נמ" פמור כמ"ש המים" אלמת את בברכה באין פומר הכיו בולן וב"ד דברומים: הבתוכ כמו ממי פפור כמ"ם החום" הלמח הף כברכה בחין פופר הכין הוא. וכ"ב ברכוחים! בווח והפפל מין זיי"ן חברך על העיקר עסי' רייא ס"א ולבוש כאן . וחם בירך על הפפל ולא נחכוון בפירוב על העיקר לריך לחזור ולברך דומה למ"ש הר"ב בר"א ס"ח בהג"ה דאין בדין שיפטור הגב גררא יע"ש והנה כבהיו שתיהן לפנין בשעת ברכה או לא היה הפפל לפפי שיפסור מגב גרלו יש ש יומלם לבו כו' מברך על העיקר ופיסר מפילה ואף היו שחיהן ויודע שילמרך לכך כי דרכו שיחלם לבו כו' מברך על העיקר ופיסר מפילה ואף היו שחיהן לפמיו בעי' שידע שיחלם לבו ואף גם זה דוקא באוחו מעמד הא בפל מעמד זה ואח"כ אכל הספל היי נמלך וז"ם החום' שם ד"ה באופלי דב' החירולים אין חילקים זע"ז וע" כ"ן פי' בע"ה דלהי' ראשיו אף שידע שיחלם לפו כו' אחת כ"ה אבל בפל איתו מעמד והיי נמלך והכן

במ'מ יש לו קצת חשיבות נגד מה'ע ופת'א היכא דשוון בפסוק הא קורם בפסוק השיב כפי מבמ"מ וא"כ א"ש דחמה דייכא עדיף מזית שעורה לא חשוב כזית וו"ש הר"ב כל פה שנאפר כר לדיוקא אתא הא זית קודם לשעורה וב"כ באות י"ג בסדר תמעלות דוית קודם למ"מ דשעורים וכ"כ במ"ו אות די ואי"ה שם יבואר ולפ"ז משמע דכוסמין ושיבולת שועל ושיפון אין במ"מ שלהם קודמים ליין ובמיר כתב מ"מ דחמין ושעורים קודמים ליין אבל הר"ב כתב ה"מיני דגן ואי"ה באות י"ג יבואר זה, עוד כתב אומן שני ליישב דברי הר"ב בהנ"ח והוא דודאי כוסם דחמה הוי באות "ג יבואר זה. עוד כתב אופן שני לייט דברי ה"ב בהנ"ה והוא דוראי כוסם דחפה הוי בכלל חפה דקרא. ומ"ש הפחבר בס"ה דאין קודם ה"ג קאמר דאין קודם ואיוו שירצה יקדים בלל חפה דקרא. ומ"ש הפחבר בס"ה דאין קודם ה"ג קאמר דאין קודם חויוו שירצה יקדים מוקדם בפסק דבים הו אולינן בתר מוקדם בפסק לכמ"ק והר"ב חפה מה"א בחביב בסיק וכמ"ש באות די וא"ש דכתב הר"ב חפה מה"א קידם לוית היינו בשניהם חביבים אולינן בתר המוקדם לסמ"ק. ומ"ש באות ב"דבחד קרא מה דאקדים אגן נכו נקדמינהו והו לרא"ש ומור אבל לסמ"ק והרב א"צ לוה אלא באין שוות חביב עדיף ושניהם חביבים אולינן בתר המוקדם וכ"ש במין אחר דמין זיין עדיף והבן זה. ואף על גב עדיף ושניהם חביבים על"ם מון "עדף וא"ה ב"ג יבואר עדו" (מ) ברכת המוצ"א עמ"א דאשור לבאורה משמע באין שוות אין מעלה למין א" כלל ע" פרישה מדברי המ"א עמ"א במ"ח לגרום ברכה שא"צ כמ"ש ס"ס רמ"ו (מ"ס רמ"ו) אלא (מיירי בלחפניות דאין נפפרים בברכת עדיף ושניהם חביבים ע"מ מסעודה עם"ח מ"ח ו"ש"ש: (י) אם ליד ה"ה שלא הביאו לפניו א"צ להמתין מ"א ב"ו (י) וכלבר עם"א דבורך על שאין חביב או אין מין זיין וכדומה צריך כוונה על האחר הא במתם לא כמו פה"א עם פה"ע בס"ר ר"ו מ"ב. וגם מחשוב על שאין חשוב א"ץ פמון זיין עמלה כל שלא היה לפניו בשעת ברכה עס"ר ד"ו מ"ב. וגם מחשוב על שאין חשוב ממין זיין עמ"א לל על אל להבי הע"א ובסית דרבון מ"א וכם"ף לא לתבי המין ווין עמ"א ולמיו ובס"ח הרבון ופה"א התום מסתפקון כבסימן מ"ץ עמ"א לא לאל אל להי הדי אלא כאלו אמר לפה לן ללמוד מקרא דתבה קודם לברכה הא במ"ח חשוב ש"מ דקרימת המ"ח מ"ב ממ"מ במ"ח במ"ח ה" מ"ח ל"ח מ"ב ל"ח משוב מכמ"ם כמ"ש באות ה. ומ"ש מ"ם מ"מ"ם מ"ח במ"ח מ"ב ב"מ שהתם וות המסק השיב מכמ"ם כמ"ש באות ה. ומ"ם שוב"ל ש"ח ב"ב מ"ח משוב ב"מ משרהם וות המסק השים בכ"ח משרהם וות המסק השים בכ"ח מות במ"ח ה"ח ברכון הא לא כאלו אמר לפה לן ללמוד מקרא דתבה קודם לברכה הא במ"ח חשוב ש"מ דקרימת הב"ח ה"ח במ"ח המום ה"ח במ"ח היב ב"מ שהרם וות המסק השב"ח ה"ח במ"ח היב ב"מ משרהם וות המסק המים מירים מ"ח ב"ח ה"ח במ"ח היב ב"מ משרהם וות המסק ה"ח במ"ח היב ב"מ משרהם וות המסק ה"ח במ"ח ה"ח מ"ח ה"ח ב"מ"ח ה"ח ב"מ"ח המחום מ"ח ב"ח ה"ח ב"מ"ח ה"ח מ"ח ב"מ"ח ה"ח מ"ח ב"מ"ח ה"ח ב"מ ה"ח ב"מ ה"ח ה"ח ב"מ"ח ב"מ"ח ה"ח מ ר"ח ס"ד אלא כאלו אמר למה לן ללמוד מקרא דחמה קודם לברכה הא במים חשוב ש"ם דקדימת הפסיק השיב כמכים כמ"ש באית ה. ומיש מ"ל ששיבולת שיאל ושיפון זית קודם פי במ"משהם זית קודם אבאירה זות קודם לו כמ"ש באות הי ומשמע דמ"ב בנומשות קודם לות אנ"פ שזה מפורש ווה בכלל. גם במ"מ דאורו אין לו קדימה לא מיבעיא אל זיין מינים דכוסמין אי לאו דבכלל היא הוי מוקדם לברכה וכמ"ש באות א" אלא אפילו לפה"ע אפשר דאין תשוב דע"כ אמרו דבמ"מ דהני חשיבי כיון דעבדי מינייהו פת המוציא משא"כ באורו, ומיהו י"ל דגתן מעם שתקדים כוסמין לגפן תאנה ורמון שהם מפורשים אבל במ"מ דאורו לפה"ע י"ל דגתן מעם שתקדים כוסמין לגפן תאנה ורמון שהם מפורשים אבל במ"מ דאורו לפה"ע י"ל דגתן מעם דמבוררת ספי ואי"ה בסדר המעלות יבואר זה :

כללי סדר המעלות

במ"ם דכוסמין גגד זות או ש"ש ושיפין גגד תמרים משמע משל סיי יכאיר אות מ"ז דות ותמרים קידמין ווש מעם לדריק בינידם. יכמ"ם רארו למאירה כמחליכת שנייה להשואל בלביש זי מינים קידמין ווש מעם לדריק בינידם. יכמ"ם רארו למאירה כמחליכת שנייה להשואל בלביש זי מינים קודמין וללבוש במ"ט חשוב בלא הקדמת קרא אבל ממ"ש המחבר בס"ו דכמ"ם חשוב דעבדין פת הא לא"ה במ"ט לחוד לא חשוב וו"ש הלבוש ערב קמה אורו עם ה" מינים קודמין לגפן תאגה ורמון נ"ל ובא"ר ב"ז בשם מי"ט למה תלה ביראה לו הא גוכר בש"ע ולמ"ש א"ש דארו לחוד לא דפת דיליה לאו המוציא במים דיליה לא השובה אף לשימתיה): ג' פח"ג (קודם לות אף דמוקדם דפה"ג חשוב כמו פה"א ושהכל כו' אבל במ"ט רשנורים קודם לפה"ג כמ"ש לחות קודם אף לוית משא"כ במ"ט דשעורים וות קידם כמיש באות ח"): ד' זות (קודם לבמים החים קידם אף לזית משא"כ במ"ט דשעורים וות קידם כמיש באות ח"): ד' זות (קודם לבמים יש עובים בקרא אף ללדתי דג' הילוקים של גבים בל שבהן לאחר שנשמה יון ורבש כל שבהן בעודם תמרים וות שיה הפרי לשמן ועיון שם ולפ"ז בענבים יון פה"ג חשיב הוא וענבים עצמן אין כ"כ חשיבות ותמרים קודמים לו .ושמן ש"ל אנוברון פה"ג השיב הוא שמן ובהכרח הוא לדידן דמברכין עליו שהכל ולא מעין שלש לאחריו שכר שעירים יו בדושה משו ובהכרח הוא לדידן דמברכין עליו שהכל ולא מעין שלש לאחריו הנומפין דבש כמו זות נושה שמן ובהכרח הוא לדידן דמברכין עליו שהכל ולא מעין שלש לאחריו הבמים דמה מסתפקן התיספות לאחר שבו המום להחוד לבד זות קודם לו דקרימת הפסוק עדיף כמים במ"ש באית ח" וכן ש"ש ושיפון קודמים לכל לבד זות קודם לו דקרימת הפסוק עדיף מבמים במ"ש באית ח" וכן ש"ש ושיפון קודמים לכל לבד מות וכוסמין): ו" גפן (קשה לי אמאי במ"מ דכוסמין נגד זית או שיש ושיפון נגד תמרים משמע כש"כ כיו יבא"ר אית כו"ו דוית ותמרי

יכוסם רמה מהתפקון התוספות ולא ברמש תמרום כמבואר להמעיון בברכות (דף ל"ח א יצ"ש):

"" במ"מ על שעורים (קודמים לאחר המה על הכל לבד זות קודם לו דקרימת הפסוק ערוף מבסים מב"ש באות חי וכן ש" ושיפון קודמים לכל לבד מות וכוסמין): ו" גפן (קשה לי אמאי לא חשיב תמרים קודמים לצו מות שיון לשימתיה באות חי וע"ר אות י"ב עם"ו ב" ומ"א אות די ומ"ש צ"ע תבשיל שעורים וזות ויין לשימתיה באות חי וע"ר אות י"ב הביא צ"ע זה בשם אנודה יע"ש ועמ"ש א"ה בס"ו אות ד"ה מות ב"ה מצ"ל ועמ"י ר"ב

"" (א) העיקר מעורב עם"א ר"ח סעיף ז" ום"ב וסעיף ר ועם"י ר"ד אות ב"ה מצ"ל וניון מי שלקות ובין מ"א אין להאריך: (ב) כנון עב"א תוס" ברכית מ"ד אוד "ה מאוכל והופך הדברים לאפוקר מנ"ץ וב"ח דב" מאול מאוך הדברים לאפוקר בברכת העיקר אף שאין ברכותיהן שוות מנ"ץ וב"ח דב" שנות למקד והוע"א א"ן התוכלה כל שדעתו עליו פסום וז"ש באותו מעמד ובתיום נמלך אף בבית אות בכל מנמלך כיו ועמ"ו א" והעלה כל שדעתו עליו פסום בברכת העיקר אף שאין ברכותיהן שוות כמו פה"ג והסוציא פיסר פה"ג לפת ואין דעתו עליו מיח שלחל ב"ן פת אף שאין דעתו שליו ובין שאר דב"ט כיון שאין אוכל כ"א למתק השתייה. ום"ש לחלק ב"ן פת אף שאין דעתו עליו ווה הבת בכרות הק בהתה בה אל סמוף על מה שיצל העיקר אח"ב אמר כתה"ד כמ"ש הר"ב בהג"ה הא דתנן מליו צריכי פת פיסר אפ" בסתמא ומליו דוקא פת במה המוצ"א וכוומה דליו דוקא מליח ופת שהכל דיעבד פוסר הכל כו" ולומר האדתנן מליו שה אל סמוף על מה שיצל העיר אח"ב אמר כתה"ד כמ"ש הר"ב בהג"ה הדתב עמו חות הכל לומר אף אם ספל תהלה מברך שהכל על הפת כוואם לומר זות ה"ב ב"ל ב" דארבה ממתניה" ליצף אם הביא מהרא" ו"ל ראיה מסתני" לפסק שלו בברכות יל בה"ב המ"ה חביב לחוד. ועם"ו אות ג"ד באות ה"ב" אות נ" ופ"א השור במ"ב הו" בברכות יל בה"ב בהנ"ה חביב בהנ"ה חביב לחוד. ועם"ו אות נ"ו באור להקל ואף בחבים מה ב"ו במ"ל ה"ב בברכות יל בה"ב בהב"ב בה"ב הצ"ח הב"ב בהנ"ח במ"ל ה"ב בהב"ב לחוד. ועם"ו אות נ"ם ב"ל ב" בברכות יל הל"ב בהב"ב ברות יל ה"ב ברבות לה"ב בהנ"ב הא"ו בי"ל מ"א בב"ב ברכות הלה ווף בחבים וה"ו ובש"ר השור משקה שכר והאו ווים וב"ל ומ"ל בחביב ברות ה"ו ב"ל ב"ל במ"ל ווא"ו בב"ל מ"ל הו"ב ב"ל מ"ל ב"ל במ"ל וו"ו בש"ל בש"ל ה"ב ב"ל מ"ל בו"ל וו"ל במ"ל ה"ב ב"ל מ"ל ב"ל ב"ל מ"ל הו"ו בב"ל מ"ל אות ה"ו ב"ל מ"ל ב"ל ב"ל מ"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל

בלא שולחן א' אף קביעות מקום לא מהני בביתו ועמ"ש אות א' בזה וע"ש ס"ב: (נ) צרנ"ן עמ"א וכ"מ בנמרא מ"נ א' מנו דמהני הסיבה לפת מהני ליון וג"מ לדידן נמי במיש הר"כ בהג"ה דברכה ראשונה תוך הסעודה מהניא א' מבוך לכולם עמ"ש בס"ז מזה. ומ"ש קס"ז ס"ב כפי רעתי ראוי להיות קע"ז ס"ב אות ז' דהאידנא אין לנו סילוק סעודה ועי' אות ה' אייה בזה. (ד) דאין עמ"א לדינא צ"ע דייל דוקא קבעו הא בלא קביעות אף דיעבד לא יצאו עסי קס"ז במ"א אות כ"ח: (ה) לא עמ"א גמרא מ"ג א' מנו דמהניא כו' עמ"ש באות ג' דייל ברכה אחרונה אין אות כ"ח: (ה) לא עמ"א במרת הנהנין אם אין מחויב הוי בוכה לבמלה ואסור לענות אמן ואפילו ענה לא יצא וברכת שבה גומל לקמן לא הוי ברכה לבמלה יע"ש וההיא דר"ם ס"ב לאו בברכת יע"ש: (ז) ואז עמ"א אי" באון נהנה כבס" רע"ג מ"ד עב"י סי' ר"ו. י' שעושין כ"ה הקידוש מיירי דקידוש מוציא אי" בשוו אות מקמן בר חינוך יראה דיוצא דכרכת דבנן עסיי קפ"ו. עייד י"ם בתב"ש אות מ"ו בשוחם שנסרף שלו א"י אחרים בברכתו: בשעת שריפה ונמילת לולב אם שכח עס" תרנ"א במ"א אות "א אחרים בברכתו: בשעת שריפה ונמילת לולב אם שכח עס" תרנ"א במ"א אות "א וקודם הניענוע ודאי יכול לאחר הרוב מ"א לאו ע"ש אות מ"ו בשוחם ונמילף אלו ציש אות בכ"ח אות מ"ו בשוחם ונמילף אלו או איו בב" בברכת בב"ל מ"א אחר הרוב כיון דלכתהלה מצוה כולם ע"ד י"ם בפריי אות ג' הבאתי דיעות בזה לברך וכן בשחיםה לאחר הרוב כיון דלכתהלה מצוה כולם ע"ד י"ם בפרי צית ציש בע"ז אמן ספק לקולא אין בו לא תשא רק ספק דרבנן לקולא ב"ב" משמע עכו"ם כלל לא ובשים דילן לא מזכיר מזה ש"מ ברברת אין עונין והמעם דפשמא דמתני" (ב"א במ"א מה" ב"ו שמל להום ולומר דהר"ם בלא שמע כולה והר"ב ברוש מים דיל ולא מזכיר מזה ש"מ בלא לא וכערם וה"ה כותי אול להוות בירושלים ס"פ א"ד תנא עכו"ם מלה והר"ם בהרה עב"א ולהות דעת הר"ב בהנ"ה ולנום המכרך השם עונין אמן יל בהר דשאום כעכו"ם וה"ה כותי אף לאחר תינורן קול לוה דתת הר"ב בהנ"ה ול"ב בהנ"ה ולות המות עונין אמן יל בהר דשאום כעכו"ם וה"ה כותי אף לאחר א"ה בירושלם כיול וה הורב בירושלם ס"פ אוני את הר"ב ברושאום כעכו"ם וה"ה כותי אף לאחר א"ב ברושאום כיול וה הו"ב ברושאום בירושה בהנ"ה וה"ב בהנ"ם וה"ה כותי לל לאות הר"ם בירושלה בהנ"ה וה"ב בהנ"ה וה"ב בהנ"ח וה"ב הוות הו"ב בהנ"ם וה"ם בהנ"ם הלוות הו"ב בהנ"ם הר"ב בהנ"ם הה"ב בהנ"ם הר"ם בהנ"ם הה"ב בהנ"ם ה

שגזרו . ועיינתי בירושלמי ס"פ א"ד תנא עכו"ם המכרך השם עונין אמן י"ל בתר דעשאום כעכו"ם עשה או לאו מזה האף דרבנן הו "יכא לא תשא ובפרם לתמוד בשורה זא כל סידי דובן ב בו דין תורה מלא תמור וע"ם התורה אשר יורוך. וברכות דרבנן אם מסופק כיון דאתנו דספיקן לקולא אף לא תשא דרבנן אחיר וכאן אין להאריך. ומ"ש לענין כץ ברכות עי בסי מ"ר במ"א א". עניית אמן אחר ב"ה ובהמ"ז ומעין ג' י"א דת הרמב"ן ו"ל וקרית ספר עי בתיבת גמא פרשת האוינו הארכתי בו עי ה' שכועות פי"ב ה"א וצ"ע קצת:

רמז כתב הטור עמ"א רצ"ו ס"ז (ש"ס רג׳ז) וברי"ג אות י"ג כתבינן דאכילה ושתייה קודמת לריח אפילו שהכל לשטן אפרסטון. ועא"ר רי"ג א' האריך ואגו אין לנו אלא דברי הב"י לריח אפילו שהכל לשמן אפרסמון. ועא"ר רי"ג א' האריך ואגו אין לנו אלא דברי הכ"י בר"ב דשתייה קודמת לריח: (א) לאחריו עמ"א חלקן בתרתי אבל המ"ז אות א' כתב דהנאה מונסת שנפסק מיד ודומה לנתעכל המאכל דאין מברך ברכה אחרונה ואם לא בירך קודם שמריו או בשעה שהוא מריח שול אין מברך ברכה אחרונה ואם לא בירך קודם אות ב"ג האריך יע"ש: (ב) מין עין עמ"א כמו מי הוורד בס"ג דמברך בורא עצי בשמים וא"ה באות מ' יבואר עדי נ"ב (ג) המוסק עמ"א ואף למ"ד איבריה מתפרקין והחידוש הוא דאתי מחי מחי מה בהת דבתר מעיקרא אוליגן לא פליגי כו' וכ"ש למ"ד איבריה מתפרקין קשה מנלן. ועיין רפ"ח בשו"ת סי' י' הביא הא דפרק אין מעמידין דבש למאי ניחוש לה אי משום איערובי פ" הר"ן בשם ייא בשר בהם מסרי סרי ונעשה דבש יע"ש וי"ל התם הוי מין במינו לאחר שנהפך ונעשה דבש ומ"ה מחק והו מון במינו לאחר שנהפך ונעשה דבש ומ"ה מהב הו מין במינו לאחר שנהפך ונעשה דבש ומ"ה חד בתרי במל ומדרבנן אסור התם דאיכא ספק וגם כה"ג לא גזרו משא"כ כאן הוי אם שלה מותר במול מעמא לא במיל ברץ מ"ה יל דאסור ועמ"ש במ"ז אות ב" מזה: היו מין המשה המשר המולד המי המינור בריש המיוור ביולם רמי מחים הוה אם לרא"ש דכתב במומ"ם אפשר דאסור המותר ביו הביו המיוור ברילם רמי מחים הוה אם לרא"ש דכתב במומ"ם אפשר דאסור המותר המותר במותר ביולם רמי מחים הוה אם לרא"ש דכתב במומ"ם אפשר דאסור

ומה שאוסרין דבש המעורב בסולת בסי׳ תס"ז הנה אף לרא"ש דכתב דמוס"ק אפשר דאסור [מה שאוסרין דבש המעורב בסולת בס" תס"ז הנה אף לרא"ש דכתב דמוסדק אפשר דאסור החדמה במוד נמי קשה דכאן בתר מעיקרא ולא יצא מאיסור ראשון משא"כ סולת קודם פסח היתר הוא ועתה נהפך לרבש וציל חמץ שאני דראוי לחמע כמה עיסות בעינן נפסל מאכילת כלב ובשאר איסורין די בנפסל לאדם עשוית פר"ח כאן ובה"פ ועוד דומן בעינן כי לא ברגע יתהפך לרבש ובסולת בדבש חיישיגן שמא עדיין סולת קיים וחמץ במשהו תוך הפסח וא"ה בה"ם יכואר עוד: (ד) ראוי לאכילה עמ"א בס"ג באות ו" דאי לאו דווידים אין עיקרם לאכילה היה מברך הנותן רית סוב בפירות ולענין הנותן או נהן או שנתן עא"ר אות ה" ובר"ם סעיף "ד שנתן מב"ד עוד עוד עוד ועוד עם"ו אותד אות או ווידים אותר ע"ש וראית שכיון לסס"ב נעגלריך עם"ו אותד מוה: ב" אינו מרכד עמ"א וותר "ביה ביי ע"ש וראית שכיון לסס"ב נעגלריך עם"ו אותד מוה: ב" אינו מרכד עמ"א וותר נ"ע מ"ץ ביו בוונה ביות אינו הבנים אינות ביולה דאם שהכינו למנים ב" כו׳ יע"ש ועסי קס"ז במ״א אות ח׳ נהיה כו׳ ע"ש וראותי שכיון לסס"ב נעגליך עש"ז אות די מה ז.

(ה) אינו מברך עמ"א עסי רי"ז במ״א א" כי היית ריח אין כהניית אכילה דאף שמכוין לפעמים להריח אין מברך כ"ש כאן שאין מכוין כלל. ובלבוש כתב מעם דמברך על העיקר ופושר המפל עא"ר אות ז׳ הקשה עליו יע"ש: (ו) על הוורד עמ"א בר"ד ס"א (ט"ס ס"א) אות כ"ג במ"א דאם מברך פה״א היה כאן לברך עשבי כו׳ יע"ש ותי׳ דאין עשב: (ו) מי הוורד עמ"א בר"ב ס"ם להרשב"א מי שלקות של פירות אינן כפירות וי"ל דרכן לעשות מי הוורד ומודה הרשב"א עסי ר"ב להרשב"א מ"ש מ"א (מ"ס ס"ם) במ"ז אות ח׳ יע"ש: (ח) והמצמיכי עמ"א כל שיוצא מעין מברך בורא עצי בשמים: (מ) עצי בשמים עמ"א משמע אע"ג דיבש בקרקע ואין נשאר בחורף אפ״ה כל שהקלח קשה מברך בע"ב ובאלה אינו כך כויר "ג ס"ב בהג"ה יע"ש וצ"ע בזה וכבר מבואר בס"א כל שהא מתופה מרבד במ"א כל "שהא מתופה מרבד במ"א כל "שהא מורם בהג"ה יע"ש וצ"ע בזה וכבר מבואר בס"א כל שהא מהנה מרבד במ"ד על "שהא מתופה מרבד במ"ד על "שהיה שם יבואר: (") שמו אפרסמון עמ"א ענ"ח על עצי שהיה אם יבואר בס"א ע"ה אות מורם מדר מ"ד במ"א מ"ד וצ"ה שם יבואר: (") שמו אפרסמון עמ"א ענ"ח על עצ" שהא מהרב מ"ד במ"א כל " שהוא מסופק מברך במ"ב ע" אות י"ד ואי"ה שם יבואר: (י) שמן אפרסמון עמ"א עב"ח על עצי בורא עצי בשמים ואם דיעבד בירך על שמן שלו בורא עצי בשמים יצא כמו מי הוורד ועא"ר אור י"א ובירושלמי כ"מ יש פלונתא בזה ואי"ה במ"ז אות ו" יבואר עוד בזה: (יא) שמן זית עמ"א יא ובירושלמי כ"ם יש פלוגתא בזה ואי"ה במ"ז אות ו' יבואר עוד בזה: (יא) שכן זית עמ"א א" מה מלטדינו דודאי שאר שמנים שאין גדילין על עץ אי מחנו וכתישו וסריחין מברך אז מיני בשמים. ועי לבוש כתב הא דלא סברך ריח טוב בפירות דלא נולד כעו רק ע"י כתישה וסחינה וארר א"כ איך מברך ע"ב וצ"ע: (יב) שמן המשחה עמ"א דאסור לעשותו אלא כמו שמן המשחה (יג) נכון עמ"א עב"ח אבל המ"ז ברי"ז אות ב' תירץ בענין אחר דכאן נכון שלא להריח בו דאפשר ליוהר ממנו משא"כ התם יע"ש: (יד) סימליק עמ"א עי באות מ" ובר"ג לענין פה"ע שם בעינן דנשאר העץ קיים ועמ"ש איזה באות מ"ו עור מזה: (מו) גדל עמ"א כ"ה בב"י משמע אע"ג דעצו מתייבש והולך לו ולא נשאר בארץ ע"ב ובגמרא מ"ג ב' והיא העלתם הנגה ותטמנם בפשתי עץ אלמא כל שגבעול קשה עיב ול"ד לפה"ע דבעינן נשאר בארץ קיים ודברא אפשר רכיך הוא מיקרי עשב אבל הלבוש בס"ם שינה וכתב בגינה או עצו מתקיים אבל דבא עצו מתייבש יע"ש וצ"ע. ו"ל יע"ש, עא"ר י"ו ברוקח שכ"ם כ"כ יע"ש: (מו) על כולם עמ"א לעניך מתייבש יע"ש וצ"ע. ו"ל יע"ש, עא"ר י"ו ברוקח שכ"ם כ"כ יע"ש: (מו) על כולם עמ"א לעניך עד

אות א' אז מברך על הפירות ופוטר המניח אם דרכו בכך: (ה) שאובל עט"ז לא הבינותי אחם א' אז מברך על הפירות ופוטר המניח אם דרכו בכך: (ה) שאובר עט"ז אם הבינותי זה דמה בכך דהמיחון על מה ביבתה אח'כ הואיל וכבר בירך פה'ג והפסק אא הוי דהא אם היה באפשרי לברך פה'ג ויאכל המאכל קודם שחייה הוי שפיר אלא דהוי הפסק כמ"ש באות היה באפשרי לכדך פה'ג ואות לאח"כ הגרשין למתק אח'כ וופטר פה'ג על מה ביבתה אח'כ העיקר והטפל הגרשין. ולי העני יש בכאן הרהורי דברים כפי מה שהבנתי בישחה הפרים הפרשה בכאן מוכרח אני להמריך קלת. בחה"ד הי נ"א או שלה מי שבולה לשחות יין בבחרים וקבה לו אליבא ריקנא ומפיאין לו מאכל מחובל או חריף למתק הפתיי 'לריך לברך על המדי או מברך שהל או לאו כו' והכא איך יהנה בלא ברכה ואמנם מאלאי בא"ד נמי מברך שהל וארך לחלק בין השחייה אין מברף שהל ואריך להלק בין השחייה שון מלוח ופת וסיים במיחוק ודי במחיים במיחוק ודי במחד המחי במיחוק ודי במחד המתי במיח בלינו הא"ז אם דהוד הפתייה היו במיחוק ודי במחד המתי במיחות בו"ד מני מבלץ אם דהוד הפתייה ביו בהודם בתחות המוד המוד המוד בהחים במיחות ודי למון וזית כמו שחלקתי הנה התחיל בקשה לו שלא יזיקנו כעין מלוח ופח וסיים במיחוק ודי בלחד מהם גם מ"ש בנ"ד נמי והלא הוא ממש נדון הא"ז ולש"ז אף בחוך השתייה הוי כקודם י"ל קלם. ע"כלמדחי מפרישה חי" ע"ז וז"ל נמלא שג" הילוקי" בדבר אכל עיקר ואוכל אח"כ טפל שלא יזיקנו מה שאבל אין מברך כלל על הטפל ואם אוכל הטפל קודם מברך עליו ברכחו הראוי לו ואם אוכל למחק מברך בהכל אפילו בירך כבר על השיקר ודוק עכ"ל והשחא נדון שה"ז למחק חוך השחייה וכבר בירך על השחי" מקודם אפ"ה לא יאכל ולא ישחה (כמ"ש הפרישה שם דל"ד לשלא יזיקנו מה שאבל כבר) מש"ה מברך שהכל ואם אוכל קודם שלא יזיק לו אח"ל השקר מברך על הסשל ברכה הראוי לו (כי בלות מספל אל אח"כ השקר) ולמחק מחד אח"ב בין קרים וצין שוק במדיה בחלים בחלה לא יאכל ולא ישכל לא ישכל לא יאכל ולא ישכם לחוד בנ"ד ברכה הראוי לו ממחק לחוד אף אח"כ שהכ"ד בהרחי דוקא קודם שהכל הא מברך ברכה הראוי לו ממחק לחוד אף אח"כ שהכ"ד בהרחי דוקא קודם שהכל הא מברך ברכה הראוי לו ממחק לחוד אף אח"כ שהנו לאיבל ריקלא ומחקו ע"י אכילה קודם מוכר בין מכוד מיד ומיהו מ"ש חה"ד ולריך לחלק אינו ענין לא"ז לפרישה וגם שהכי הר"ב אינו אומר כן שכתב שלא ישחה אליבא ריקנא ומחקו ע"י אבילה לא מח"כ בהדיה אפ"ה שהכל לא בכה אומר כן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא בחדה אפ"ה שהכל לא ברכה אומר כן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא הפריה אפ"ה שהכל לא ברכה אמר בן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא הפריה אפ"ה שהכל לא ברכה אומר כן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא הפריה אפ"ה שהכל לא ברכה אומר כן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא הפריב מיחן בהדיה אפ"ה שהכל לא ברכה אומר כן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא מהכיר מיחוק בהדיה אפ"ה שהכל לא ברכה אומר כן שכתב שלא ישתה אליבא ריקנא ולא הזכיר מיחוק בהדיה אפ"ה שהכל לא ברכה הראוי לו . ונקיט למחק ג"כ לט"ז להורוח בהוך השתייה כו" או דנקיט דברי חה"ד וא"ז ולהשווחם כאמור . ר"ל כמו אליבא ריקנא דוקא קודם הא אח"כ ולא כלום ה"ה למתק דוקא קודם הא אח"כ בתוך השתייה ולא כלום דלא כט"ז וכן מוכיחין דבריו בשו"ת כימן א' ולא עוד דנט"י דידיה בטל אגב השתייה ששתה כשר יע"ש ועמ"א אות ג"ד ואי"ה שם יבואר עוד: (ו) מברך עם"ז ואם בירך פה"ג על היין ואכל פירות בין ברכה לשמייה הוי הפסק וחוזר ומברך ודוק שתיקה בלא מעשה לא הוי הפסק עסי' ר"ו וליע : (ז) רק עט"ז מ"ש בנ"ר אסור ליהנות בלא ברכה א"י דברכה ראשונה בכ"ש דאסור ליהנות אבל אחרונה שבח והודאה הוא בכשיעור :

(ח) רקיקים עט"ז דכה"ג נראין הדברים פעשה העיקר גם מרקיקים דדרך לאוכלם יחד ונט"ז ג'כ א"ל כשאוכלם יחד ועסי" בפו"ח רמ"א : ונט"ז ג'כ א"ל כשאוכלם יחד ועסי" בפו"ח רמ"א : דרך לאוכלם יחד הבו"ח רמ"א : בר עט"ז הרשב"א בחשובה להרמב"ן קל"ו הביאה הב"י דאין זימון לפירום לכתחלה אכל דיעבד ילא דפומע כעונה והאידוא דמולולין יש לעשוח כך לכתחלה שיברך א"ן וישמעו מכל דיעבד ילא דפומע כעונה והאידוא דמולולין יש לעשוח כך לכתחלה שיברך א"ן וישמעו מכל דיעבד ינח דבותע כעונה והחידנה דמוזונין יש נעבות כך נכתמנהשינהך חי יישותנו כולם ויכוונו לנאת. ומיש לסמוך על דיעה זו ל"ד בברכה אחרונה אם שהה יותר מכא"פ ולא אכל כזית חוך שיעור זה אין לברך ברכה אחרונה עבי׳ ר"יבזה: (ב) וי"א עש"ז דשכר עוב ומע"ד דהוי כמו פת ויין יע"ש ודוקא פירות לא. והאידנא נהגו שכ"א מברך לעצמו: אם בירות לא בירות לפת. ה"ה דמברך א" לכולם אם בלו פירות השעדה דמינו דמהני היסיבה וקביעות לפת. ה"ה דמברך א" לכולם אם באו פירות השתי היסיבה וקביעות לפת. ה"ה דמברך א" לכולם אם היסיבה ותביעות לפת. ה"ה דמברך א" לכולם אם החיבה ה"ה דמברך ה" לכולם אם היסיבה ותביעות לפת. ה"ה דמברך א"

לפירות עא"ר אות ג' ועב"י בשם הרשב"א במעשה דר"ג וזקנים עי' דרישה דאפי' ברכה

אחרונה א' מברך לכולם בפירות הבאים לאהר הסעודה עסי' קע"ז במ"א אות ז' עוד כתב הדרושה ל"ד פת ה"ה מיני דייםת ח' מברך לכולן ועת"ר ח' ובסימן הע"ח ס"ה מבמע הלכה כמ"א ב' דגן נמי יע"ש ובפרט החידוא ברכה מעין שלש לאו כולהו בהיאי בה בע"ם וכון הדבר א' יברך ויולאים אחרים ודיעבד אפי' בפירות יולאין כמ"ם הס"ו אות א' בשם הרשב"א וכ"כ מ"א אות ד'. ועמ"ש בסי' קע"ח ס"ד יע"ש. והוי יודע במיני דייסא שי"א בברכה מעין שלש ד'ח עסי' ר'ש בט"ז אות ג' א"כ מי שאכל מעט א"י להוציא למי שאכלו כדי שביעה דשבעת אכל זיין המינים קאי למ"ד מעין שלש ד"ח עםי' קפ"ז וכל הדרכים האלו בה למ"ד ישים בבהמ"ז דרבנן ה"ה מעין שלש עמ"א שם אות א' א'כ מברך מי באכל כ"ש וזכר בן "יב שנה וב"ש . ואם אחד יודע לברך והשני א"י יאמר עמו מלה במלה ואם או אפשר ודאי אחד מוניא לכולם ואף בברכה אחרונה כל פירות כמ"ש הרשב"א הביאו הע"ז ומ"א

(ג) שמכון גים עמ"ז לאו מסברא דנפביה כ"כ כי מבואר הוא בס"ג אלא מורה מקום הוא באמת לס"ג דמבואר בר"ה וכמה מקומות למ"ד מלות לריכות כוונה לריך כוונת שניהם. לי העני בכאן הרהורי דברים והגני פורטם בעזה"י בכי' ס' כמם כדיעה א' דלריכות כוונה ובמ"א ג' דוקא ד'ת לא דרבנן והנה כל הברכות לבד בהמ"ז דרבנן להמחבר בסי' ר"ע ס"ג ודוחק לומר כל שהמצוה ד"ח אף הברכה לריכה כוונה ועסי' חקפ"ט י"א בדיבור - לריך ם ג היותן מתרכב שהתמה ז.מ מן הפרכה נרכה בותה ועם. מקם ע"י ח בזיבור "מין כוונה . ולומר דבאני העושה בעלמו בדרבון ה"ל כוונה אבל השומע מהחרים אף בדרבון לריך כוונה לכאורה הא בורכא דבר"ה כ"ע ב' דאיק לה ש"מ החוקע לשיר מלוח א'ל כוונה ופריך מעובר אחורי ביה"כ אם כיון ומאי קושיא שאני עשה משומע : גם הר"מ ז'ל פ"א מה"ב מעובר אחורי ביה"כ אם כיון ומאי קושיא שאני עשה משומע : גם הר"מ ז'ל פ"א מה"ב ה"א כל השומע ממי שחייב דרבנן והוא חייב ד"ח א"י יע"ש ולא קאי כ"א בהמ"ז דשאר ברכוח אף מעין שלש לדעתו דרבנן ומה בכך שהמלוה ד"ת ועכ"מ שם. ואף בענה אמן לריך שיהא חייב מ'ה ושם משמע דעניית אמן יולא יותר כמברך ממש ומיהו לדידן בלא"ה לריך לענות אמן כבסי׳ רע"ו ס"ב . ומבכהת לפעמים דבעינן דוקא עניית אמן כבסי׳ רי'ע סד"ה ובטור דאחר שבירך הגומל ולא הוי ברכה לבטלה אז המחויב אם ענה אמן ילא וא"ללא ילא. והנה ברכת המצות אע"פ שילא מוליא לכאורה לריך המחויב לענות אמן כמו הגומל וי"ל התם אין מחוייב וכאן מחוייב מקרי מדין הערבות דמה"ט אע"פ שילא מוליא". ואי"ה בסי' רי"ע אבאר עוד : ריד (ה) שם עפ"ז וברכת חלהי נשמה עי' בלבוש . בטור כתב יש מסחחות וז"ל ומ"מ

ריך (ח) שם עפיז וכרכת הנהי נשתה עיי בנכוש . בפור נתב יש נוסחמות וזיל ותית השומע הדילוג יבר בינו לבין עלמו לכאורה ישלים הדילוג ויאמר מלך העולם ויולא עם לירוף ברכה וז"א ובפרישה פירש זה דקאי אספק אם הלכה כרבאו כר"י אמר ומ"מ השומע ימקן ויברך: שאלה רבים ישבו לאכול ונתנו לא" ישות לברך ברכה ראשונה ולהוליא אותם ובירך בספק באופן שזכרתי בסי" ר"א בשריי שם הדמיון על מי פירות פה"ע ויש ספק בר"ב בסי"א י"א בהכל ועל אורו שלא נתמעך בר"ח ס"ז וכדומה מיהו אסור לברך שנית מספק בב"ב בי"א י"א בהכל ועל אורו שלא נתמעך בר"ח ס"ז וכדומה מיהו אסור לברך שנית מספק הפומעים אם רבאים: תישובה לכיאורה י"ל דרבאים כי הרצו אותו להיות שליח לברך כראיי ולא בספק וראיה מכאן דהשומע יחקן ו"ל יחקן מיד בשומע הדילוג קודם שסיים הברכה

וכעת ליע

אין חיובא אע"פ שבמע כל הברכה רבאי אם ירצה לענות ואין חיובא יש"ש אבל הב"י פירש המ"ז הלאר עכו"ם און היובא רק רשות ואי"ה באות ג' אלה מי"ש ובמ"א כאן : (ג) ועוגיש עמ"ז ברכות ג"א ב' במשנה עונים אחר יבראל ולא אחר ביתי עד שבשמע כל הברכה וביתיבא וביתי אף שלא שמע כל הברכה וביתים עמ"ז ברכות ב"ד עמ"ז עבו"ם עונין אחריו והיונו אף שלא שמע כל הברכה ועדיף מכותי והמחבר כהב כותי אין עונין ביונו לאחר שגדרו ומשמע עמו"ם ג"כ בשמע כל הברכה מי"ד עמ"ז מ"ד וי"ד מולה בי"ד עמ"ז וח"מ בירושלמי משמע עונין בעם על הברכה ועדיף מכותי העונים לא למעלותא עב"ז) וח"מ בירושלמי משמע אף בלא שמע מונין עונין וע" ר"מ פ"א מה"ד בשפט התחני מפוש שעכו"ם היו שו שוה ברכה ב"ח לאליכ היה לומר עונין אחן אחר עבו"ם ולא אחר כותי אל לא מכותי אף קודם שגדרו היה הסוגי השד יותר דאין כגילות עבו"ם בכך עב"ז. ובחדבינו הארכה, וכאן להיק הארכה בי"ד בעניים אתן מפי קטן בר הינוך וא"ד דה להחום" בתנילה ואן בקסף הקוד שבו"מ בר לאביו אע"ג דהוי רק דרבנן ולמוש בם כתב בשאכל קטן כ"ש היינו דלא ליהו יחרי דרבנן ועמ"א קפ"ו ול"ע וע" עש"ז ז" בבם לחם רב כתב ג"כ דא"י גדול בברכת קטן וא"י למה ול"ע בעניים און עמ"ד עפו"ם אל ועא"ד אות באורך ביה: (ג) במוך ממוכת עש"ז עו" בשבו"ח היו דהלב קרוש יע"ש ופ" אין מעמידין דבש אי עמרבות בחבר היו במבשל דעפרא הוא בחבר הוא לאוד במביע להב בתב להם רב במביע ובמים להות ב"ב במור המים"ק לתח בקבשל דעפרא הוא . ומיהו ליתן בתבשל יותר מס" אף דלעעמא עבידי י"א שאסור רק מדרבנן ובפריי לי"ד בכתיחה לה" הערובות בתביע ליותר מס" הלי עמ"ד ומ"ש באים "ל בכריה לה"ד בכתיחה לה" הערובות בתביע לי"ד בתביע ליותר מס" אף דלעעמא עבידי י"א שאסור רק מדרבנן ובפריי לי"ד בכתיחה לה" הערובות בתביע לום מוב

תו הוי ספק פלוגמא דרבט ולקולא . ואין מבטלון איסור לכחחלה דרבט הוי עציך י"ד צים אות ז' ופריי שם ועוד איי אימר באולי דאף למ"ד דעבידא לטעמא מ"ה לא בטיל (עכר"מ י"ד צ"ה) מ"מ ממ"ר אם בתר מעיקרא אזליט בטל הוא כי שם אין לו טעם בשבים ועתה ראוי לאכילה ע'י חערובות מברך ריח מוב בפירות. ולענין דירא צ'ע על אינגבי'ר יבם ופלכל לחוי לחכינה ע"י חערובות מברך ריח כוב בפירות. ולענין דכח ז"ע על חינגפי"ר יבם ופוכל יכם וכעלי"ך ראוי לברך בורא מיני במינים ועסי" רג"ז בס"ז ה' ובי"ד ק"ח ו' ות"א בס. ובא"ר בס פלפל אין להריח בו ואם מריח אין מברך עליו ואי"ה יבואר בס: (ה) על הורד עס"ז אע"ג לענין מרקחה מברכין פה"א כבסי" ר"ד כי"א מ"מ עקרו להריח ול"ד לנעצליך באות ד' יע"ם: (ו) על במן עס"ז אום בירך ע"ב ילא עמ"א אוח וי ופי' לבום כתב באין באוי לאכילה מפני הביבות (בגדל בא"י סביב ראוי לאכילה מפני הביבות (בגדל בא"י סביב יראוי לאכילה לברך עליו בס פירום קבה דא"ג ראוי לאכילה מפני הביבות (בגדל בא"י סביב יראוי וגיקר אידהו לקבוע רים מוב בפירי אפרסמון כמו פה"ג ולא מלאחיו כעם ביאמר הביבות פרוח בפירות ולא דעתיו: הבררח בפירות מ"ם ני"א מ"א מי"א מי"א מי"א מי"א מול מברח ליות ביו לה מ"ב ניורב בפילון ולא ידעתיו בברח מבולה בודמת מ"ם ניווא מ" ביות ביות מ"ם ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ם ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניורב בפילון ולא ידרות בברח מבולה בודמת מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב מודרה בידרות מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב נוווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב ניווא מ"ב נוווא מ"ב ניווא בירות מ"ב ניווא בירות מ"ב ניווא מ"ב נ בשם ע'ח דיברך פה'ע וחח'כ על הריח דברכת חכילה קודמת ע'ש ויצמ'א כן רים הסימן וגראה דמ"מ יאכל מיד שלא יהיה הפסק ואה"כ יברך להריח ומריח בו ולא יכוין עד שיאכל כ'ל. עא ר ולמ"ש נכון הוא בזה: (ז) ואם עם"ז וסיים הש"ע נכון ליזהר מלהריק בן ולטש יריח על בושם החר ויכוין לפטור זה ועה"ר אות י"ג דיקח עלי בבמים ויועיל לזה דבאפרסמון נמי דיעבד יולא בעלי בבמים וא"י דאפרסמון גדל על ען מבא"כ סיננו דמברך במן ערב היך יולא בעלי בבמים ובהכרח ליקח אפרסמון וחין בכיח וכן אם היה עשבים בתן שנכ להן אנת בפנה בבתה דהיינו שיקח מבינ שמים ווברך ויוצית ג'ז כ"ל: (ה) שאין ומ"מ י"ל דמברך בורת מני בשמים דהיינו שיקח מיני בשמים ווברף ויוצית ג'ז כ"ל: (ה) שאין עם"ז וברי'ז מות ב' לחלק בין כתן להתם ובת"ח אות י"ג בשם הב"ח די"ל בע"ח בין התם לכתן: (ע) הוא עע"ז הקי"ח אות ח' ומ"ח קכ"ח אות ח' ות"ר קכ"ח איד לקיים המנהג בחלות ה' ועבי' הרכן המיד בתקי"ד ותרכ"ח יבוחר עוד: (י) גדר בנינה עמ"ז עת"ם במ"ח ב"ל בין מ"ל בין בין מ"ל בי אות ש"ו: (יח) הין עש"ז והמהבר פסק כרב עמרס דכתב בב"י דאפבר דר"מ נמי כרב עמרס סובר לכחחלה ובאר הגולה ליין רמב"ס ור"ע ובר"מ אין מפורש כלל . ולעמן דינא אין לנו אלא פסק המחבר והר'ב דלכחחלה ודיעבד הכל דינו כמו באכילה בר'ו ועא'ר אות פ"ז ע"ם נחערב עלי בשמים עם עשבי בשמים מברך בורא מיני בשמים : (יב) ואם עש"ז עי" באות הקדום. ומלת עשבי כו' אני העני לא ראיתי באיוב ובקונקורדסיום בשורש עשב ובשורש הרר לא הביא זה הפסוק באיוב אבל במשלי כ"ז כ"ח עשבות הריש מלאתי נוסחא ש" בחיר"ק יאלר נו הפיט זה הפסוק בסור חבל במפני כ"ז כ"ח עסבות הכים מנחקי נוסחם ש" בחירות וב"ן שוואית דגושה נעה ובית רפויה ולפ"ז עשבי בפמים ג"כ הפית רפויה של עשבי ובל בבמים מבל הרב המדקדק הגדול מהר"כ בלמה הענא ז"ל בשערי תפלה סי" שי"ד עשבי בבמי הבי"ן בסגו"ל כמו מן חלב הלבי ע"ש וכעת אין הדיוע כמוני מכריע ואי"ה יבואר עוד. ו"ל בין סמיכות לסמיכות ול"ע : (יג) מוגמר ואף באין הבממים בעין ס"ז : (יד) אתרוג עם"ז דלא כמ"א אית כ"ב וע"ל ה"ל בחר"ג והרג"ה וחרם"ח יביאר עוד וכאן אין לההרך מנשבה מצות מותר לפרית בו לההרך מושה מצותו מותר לפרית בו לכ"ע אי לע"ו אסור אף בבמים עזרת כבסי חרס"ה דאסור באכילה מעל ממנו מעלת הריה ג"כ ולמ"א בכל ז' הימים שלא בשעת נטילתו מותר ומברך וכמדומה זה טעם שלישי הואיל

ועומד למצוה לא עומד להריח ואי"ה בתרס"ה יבואר בזה: ריז (א) גכגם עט"ז בחרלים אות כ' חי' קופיי המ"א כאן אות ג' וכווגמו דבקט"ח שינוי רשות הוי כהיסת הדעת וסילוק וכאן ל'ש סילוק בישב כל היום בחנות דהרית בא לו מאליו

(ואט"ג דבלא מתכוין אין מברך מ"מ ל"ש סילוק בוה) וכל דל"ש סילוק ברשוח אחת ד"ה דהילוך מתשות לרבות אין מפסיק בדעתו לחזור ומשמע שם דעתו בו ביום מהני ובמ"א כאן כ' לאלחר דוקא מהני וכן יראה להלכה. ולפ"ז אם בשמים מוסנים על השולחן בביתו ונסלו ומרים זוקא מהני וכן יראה להלכה. ולפ"ז אם בשמים מוסנים על השולחן בביתו ונסלו ומרים ומברך והניהם כ"ז שלא אסח דעתיה אין מברך ילא הוי שינוי רשות ומברך דהואיל ואין מרים מעלמו כ"ה בנוטלן לידו מהני היסח הדעח ועדיין ל"ע די"ל כל דל"ש מעבה לכלק אין מברך גם למ"א הוח ג' לח" א' ושם יכואר אי"ה. וכחב עוד הט"ז דחרתי בעינן שיהיו הבשמים עשוין להריח שם ויכוין להריח הא לאים אין מברך אף שמריח ונהגם. וא"ש ברי"ו ס"א פרי נטלו ולא כיון להריח אין מברך דחרתי בעינן אבל הב"י כאן ומ"א רי"ו ד' דפיקום לאו לריחא עבידא הא עביד לריח אף באין מחכוין כיון דמריח ונהנה מברך ומיהו כל דלאו לריח עבידא אף מחבוין להריח כל שאין נוטלו בידו אין מברך אף לביח ומ"א וג'מ מדפריך ברבוח כ"ג א" חנוחו והא לאו לריח דילמא במבוון מיירי. הא נוטלו בידו ומבוין להריח אט"ג דלאו לריחא עבידה כמו פירוח דעיקרן לאכילה כיון דבידו נוטלן ומכוין להריח לריח עבידה עסה ועס"ז רצ"ז אות ז' בזה (ושם לשיטחיה כאן מ"ש דאהרוג לריהא נמי עבידא ואמנם בשמים של מהים יכיוה"כ וכדומה אם טעלן בידו ומכוין להריה בהם נראה דאין מברך דנעבה בפירוש להעביר הזוהמא ולא להריח בהם וכ"מ ברש"י שם בשמים במוליך איסטנים לביה"כ כו' ל ות היד כל היכן כל טברי הראב"ד דאם הוליא העצים במ"ב וסיינו שלא סיקן ממש ושינן לא הזכיר כלל ובהכרח מ"ש הטור וא"א ז"ל לא חילק היינו שלא ביאר בזה ולמה כאן הוקשה לי הזכיר כלל ובהכרח מ"ש הטור וא"א ז"ל לא חילק היינו שלא ביאר בזה ולמה כאן הוקשה לי על הרמב"ם וקי' הט"ז ורש"ל דהחם לאו לריחא עבדא עב"ח ומשמע אם נופל השמן רק

ברכות הנעשים על הנסים

ע"ב ומשבי בשמים שיה לפה"ע פהיא לדעת בהיג ברי"א במ"א שם אות די ומ"ו מ"ב אילינן בתר חביב באין ברכותיהן שוות. ולענין דיעבד מיני בשמים פוסר ע"ב אם נתכוין עליו ועשבי בשמים אם נתכוין על עצי בשמים להב"ח אין פוסר ולכאורה להב"י פוסר עשבי לעצי מדלא פי? דברי המור נדיעבד יע"ש ואפשר דמנם להב"ח ולא פ" אדיעבד מדכתב המיר אבל רב עסרם כתב היי ג' טינין מברך עכ'א בפ'ע לא ניחא ליה לומר דמיירי דיעבד דלמה לא יצא במיני בשמים דיעבד יהב"ח סובר דרב. עמרם כרש"י ברכות מ"א ברכותיהן שוות כשיש פה"ע ופה"א אע"פ שנתכרין לפה"ע לא יצא בפה"ע יע"ש והמחבר בס"י ר"ו ס"ב הם דברי הרר"י יע"ש: (יו) להרית עס"א ועסי רו"ז במ"א אות ה' וכ"ח כאן האריך וא"ה שם יבואר: (יח) מברך עמ"א כל דבר ברכה גוסל בימינו וחוור ונוסל השמן בימינו: (יס) אינס עמ״א דלרא״ט לא תליא בחביב ולא בחשוב ממין זי״ן ומ״מ הדם חשוב מפי: סדף המעלות אפרסמן בורא שמן ערב ב׳ עצי בשמים בימים מין זי״ן ומ״מ הדם חשוב מפי : סדף המעלות אפרסמן בורא שמן ערב ב׳ עצי בשמים ב׳ הנותן ריח מוב בפירות (כי היא כוללת יותר דגם פה״א יש בו ריח מוב) ד׳ עשבי בשמים לבולל יותר אף שאין פרי) ה' בורא מינית בשמים. על כולם אמר במ"ב יצא כמו שהכל. וכן אם אמר שהכל בוצא כמו שהכל. וכן אם אמר שהכל נהיה בדברו על הכל יצא עא"ר אות הי משם ע"ת ועתוי ברכת מ"ג אי ד"ה ועל ההדם רא שהכל נק"א ובעיגן סמוך לעשייתן: ההדם רא שהיכל יע"ש ובמ"ו אי"ה יבואר עוד: (כ) לא יברך עמ"א דבעיגן סמוך לעשייתן: שאינו מברך עמ"א אבל במ"ו אות י"ד משמע כל ור ימי החג נימל ממנו מעלת האכילה (כא) שאינו מברך עמ"א אבל במ"ו אות י"ד משמע כל ור ימי החג נימל ממנו מעלת האכילה דחוקצה למצוחו נישל מטנו ג'כ מעלת הריח וע'כ אין לכרך אף שלא בזמן נשילה עא'ר אית כ'ב ואיה בפ"ז אות יד יבואר עוד: (כב) שלא עמ"א ויש תקנה להריח בפרי אחר ומברך ומוציא נם האתרוג משא"כ פת חם אין תקנה דשמא ברכתו חנותן ריח בוב בפת ואין לברך שהכל וצ"ע: נם האתרוג משא"כ פת חם אין תקנה דשמא ברכתו הנותן ריח מוב בפת ואין קברך שהכל וציע:

ריז (א) לתנות עם"א. ברכות ניג א' רי"ו ה'. ואם עשה להריח אפי' אין מכוין להריח מברך

כמ"ש הכ"ח באן ום"א רי"ו ה' וא"ר אות א' ועם"ו א' מ"ש בוה: (ב) דעתו עם"א ועם"ו

תרלים אות כ' ובס"ו אות א' כתבנו בוה: (ג) לא עם"א וכ"ש אם הולך לתנות אחר צריך ברכה

אחרת ובמ"ז אות א' הארכנו בזה יע"ש: (ד) של ב"ה עם"א רש"י ברכות נ"ג א' ובמ"ו א' כתבנו

מוה דאי מנוחים בכ"ה אין שם ברכה ואם מריח ריח לברחוק מאד באופן שאפשר לברך שם צ"ע אם נדשהו לרית שאין לו עיקר וכן מונהים בחנות והוא חוץ לחנות ומרית צ"ע אם מברך ובע"ם בצואה יא רשות מועלת לריח ה"ה כאן אין מברך ואף לדיעה א' שם י"ל דהוי כריח רע שאין לו עיקר ובמור כתב דאפשר הר"מ מדמה לצואה וע"ש וצ"ע: (ח) הווהמא עמ"א רש"י נ"ג א' לשיפתיה בפ"נ ב" שכן והדס לפוך הידים וע"כ שכן עדע : (ח) הזוהפא עם א דסייני אי לשיפתיה בפ"נ ב" שכן והדס לפוך הידים וע"כ שכן ערב והתוס" שם כתבו שלא בתוך הסעודה (דאליכ שטן ערב קודם עמ"א רפ"ז אות י"ם) א"כ טג"ל להתוס" בג'ג דשמן אפרסמין כברך להעביר הזוהפא. ומ"ש בעשבי בשמים ע" רס"ו יש דאין ברכותיהן שות דמברך על זה וחזור להעביר הזוה שבעם בע"ב בשמים ע" רס"ו יש דאין ברכותיהן שות דמברך על זה וחזור ומברך ע"ז יע"ש : ול" העני אי לאו רכסתפי פהבראי וכ"ש פרבותא אפינא שהתים" בנ"ג א" וסבר ך איז ע"ש : ד"ו הענ" אי לאו הבסתפי מהבראי וכיש מרביותא אפינא שהתים: בג ג א"
ד"ה אין מברכין עליו פירש"י אבל מברך בורא שמן ערב והשמימו שמן אפרסמון כי חולקין בזה
ארש"י אלא כל שמן לסוך מברך בורא שמן ערב ותהיה זאת הסברא בנייה על ב" הקדמות א"
מ"ש בריו מעיף ו" שמן שסינן י"א בורא שמן ערב לפעמים היא ברכה חשובה באפרסמון (ילפעמים
הוי כמיני בשמים ע" בפוסקים) ב" מ"ש תה"ד בסי" ל"א הביאו הר"ב בהנ"ה בר"ב ס"א דאוכל
המפל קודם לעיקר מברך שהכל ה"ג כאן ודאי עיקרו להעביר הזוהמא . ומ"ש עשוו נמי להריח ואין סברך עליו ברכה העיקריית עצי בשטים רק שמן ערכ ומשחא כבישא עצי בשטים לא כתוך הסעודה והכן זה: (ו) שמא עמ"א ופנויה נדה גמי יש לאו דלא תקרבו עי ר"ם פכיא מהא"ב ואה"ע בזה ועא"ר אית די: (ז) אינו עמ"א בחדושינו הארכנו חדא דמה בכך דעשוי למכור לעיז

א"כ בחצה נמי ועא"ר כאן וא"ה בכללים יבואר מזה איר אמרינן ב' מיעומים דלאו ממעם אחד אי מצמרפין וכאן אין להאריך : שאלה אתרונ של ערלה דאמור להרית בו שנתערב בהרבת מותרים והרית בא' מהם במ"ש ואח"כ

הזמנה לאי מילתא אם לא שמכרו כבר ב' אי ריח אימור ד"ת אמור או דרבנן עי ר'ם ה' מעילה פ'ה הם"ו. משמע ד"ת ורש"י ותום׳ פסחים כ"ו משמע דרבנן גם מ"ש המ"א מסתמא של מסבה

נחדםן לו בשמים של היתר אי חורו ומברך ומריה או לא (כי במ"ש מחויב להריח במשמים המדבן לו בשמים של היתר אי חורו ומברך ומריה או לא (כי במ"ש מחויב להריח במשמים ה"ה פירות אם יש לו ול"ד בשמים):

תשובה יש לחלק בין נתערב במ"א דבמילה ערלה רק דבר חשוב ומנין לא במיל אתאן למפק
של פרי תיאר בייד בצ"ח ושאר דוכתי בחתיבה בב"ח שאין במלה לאבילה דההריל
של פרי תיאר בייד בצ"ח ושאר דוכתי בחתיבה בב"ח שאין במלה לאבילה דההריל אי מותר ליהנות מלוגמא וכיוצא דהנאה לאו ר'ל או אין בימול לחצאין ה'ה כאן יש לספק 'בזה ובפחות מס'א אין ספק דאסור להריח אמנס למ'ש א'ר ברצ'ו ה'ו דמש"ה חור ומריח דהוי כמוכר דבר איסור ואכלו דאין מחזיר הדמים בח'מ רל'ד וסמ'ע דאין נהנה וא'כ מ'ה חד בתרי בשל דים אישור הצבו האן שהורי הודשם בחם דרד וסם עדאין נהנה הא כשה חד בחדי בשל רק מדרבנן עולה בישור הדמים דנהנה הוא ע"ד בשל רק מדרבנן שיל דמחויר הדמים דנהנה הוא ע"ד ק"ם סייג בשיך אות כז' ואע"ג באיסורי הנאה מחזיר דאין דין מכירה אבל נהנה הוא . וא"צ להריח מחדש ויצא בזה: [הזי יורע דאתרוג ערלה אי אסור להריח בו יש בו מהספק ב"ד קיח ס"ז בשמים של עולה דכאי להריח הא אתרוג וכדומה דעיקרו לאכילה אפשר מותר ועש"ך אות כ"ז משמע דאמור ו"ל להריח באתרוג הוי שלכ"ה וכל שלכ"ה יא דהוי רק מדרבנן בריחא לא ל" גדרו ועמ"ל פ"ה מהי יסודי התורה ואתרוג דמצוה אי הוי שיוך ביה אקציה למצוח בריחא הוי אסיר ס"ה ואין להארוך כאן ואי"ה יכואר במקים אחר יבסי רצ"ז יביאר עיד וכאן אין להאריך. ולענין להריח גפת חם בפסח עא"ר תמ"ז אות ז' בסופו בשם או"ה דאסור וה"ה ביי"ש ואייה שם יבואה

ברכות הנעשים על הנסים

ריח (א) כגון עם א תום ברכות ג'ר ב' ד'ה אבני וגם שלו אצ'נ דאין ניכר כ'ם מערבות משמע כן דבעינן דוקא לי יום שלא ראה או מברך בשם ומלכות: (ה) ללי יום עם"א עאיר אות משמע כן דבעינן דוקא לי יום שלא ראה או מברך בשם ומלכות: (ה) ללי יום עם"א עאיר אות רבשם ע"ת אם מברך במקום א' וכולל שאר מקומות או כשבא לשאר מקומות תוך לי אין לברך וממ"א כאן לא משמע כן דמאחר דלא ראה אותו מקום מברך אף באותו יום וכ"ד א"ר שם : (ו) יוצאי יריכו עמ"א דבס"ו בנס רבו מברך אף שאין בו שותפות ה"ה יוצאי יריכו שנולדו קודם (1) יוצא יריכו עם א דבסיר בגס רבו מברך אף שאין בי שותפות היד דבא" בי סניתו קוב הגם ועב"י וו'ל דבריה ובר בריה הכין היא אבל יותר מיכן יול דוקא שנולדו אחר הגם דשייכים בשותפות ועא"ר אות ד". ועמ"ש או"ה באות ז" או"ה: (1) צריך עמ"א דגם דרבים היו כיוצאי יריכו ואם"ה אין מזכירין כולם ועא"ר ו" דבריה ובר בריה מוכירין כולם וכן גם רבו יע"ש דהני לאו משום שותפות הוא אלא דחשוב כנופו ואין כאן חשש ברכה לבמלה דכולל בברכה א"אם הם לאו משום שותפות הוא אלא דחשוב כנופו ואין כאן חשש ברכה לבמלה דכולל בברכה א"אם הם

(יב) ויש חולק עם'א ואף בגנבים ושודדי לילה מברך הגומל לריכ"ש כמבואר בב"י רי"ם מ"ם שעשה לי גם לא שייך לברך כה"ג שקצה. דרך הבכע והריב"ש כתב שאף בנם נמור לא מסמר מברכת הודאה הנומל במה שבירך שעשה לי גם במקום הזה ועא"ר אות י"ג א"ה יבואר בריים במ"א אות יי בות:

כמ"א אות " בות :

רים קפן עמ"א, הנה חינוך קפן אף בדרבנן מחויב והעד נ"ח בתרע"ה ס"ח בהג"ה וד' צריכים

להודות מדרבנן ומש"ה הואיל ונוסח ל"ש ביה מסתמא לא חייבו אותו חז"ל דחייבים משמע

שמחייב עונש וקפן לאו בר עונשין אבל יג"ש וב"ש כיון דב"ד של מסה עונשין ודין ד' מיתות

לא בסלי אף קודם כ" שנה (דלאו בר עונשין בד"ש הא דבר הבא מידי אדם מענישין מן שמיא וכן

מלקות וכדומה כה"נ) שייך שפרי לחייבים וע" לביש כתב דוד המלך צוה עליה (ובר"מ פי"ו מה"ב

פרשם בגליון סמ"ג עשין כ"ו אין בידי כעת) ובמנחות דף פ"ב א" ובר"מ פס"ו מה" מעה"ק המ"ו

תודה הרי זו מביא מחולין ולא לשתמים אם על גם שאסור אלמא לאו ד"ת ומ"ש ש" "" בחומש פ" צו אם על תודה שצריך להודות מדרבגן קאמר וקרא מיירי בגדר או נדבה הן אמת דמשמע עכ"פ דין דברי קבלה יש לו שתחלים ברוה"ק נאמר כמו אסתר ובא"ח תרפ"ה בב"י בשם רו"ה ד"ק כמ"ת דמי יע"ש וכתבנו בפתיחה כוללת דספק דברי קבלה לחומרא כמו בשל תודה א"כ למה לא יחשב תודה על נס דבר שבחובה כה"ג דאף דרבגן גופא אי לאו דהכי אתנו הוהשל תורה ממש עיין בשורש הא' והדברים ארוכים אין מקומם פה . ומ'מ למדנו מי שספק לו אם בירך הגומל או לאו דחוור מוברך בלא שם ומלכות דברכות אין מעכבות רק הודאה בעינן . ומ"ש נשים די א'י מאן אומרים רשות דאף הראב"ד לא אמר אלא שא"צ שם ומלכות אבל ודאי צריך ומ'ש נשים דס'ל רשות עי׳ אות ד׳ עוד מזה ושם יבואר אי׳ה ערש"י צו ויובחו זבחי תודה ועי׳ רמ"א שם: (א) חבוש ע"י אות ד" עוד מוה ושם יבואר אייה ערש"י צו ויובחו זבחי תודה וע"י רכ"א שם: (א) חבוש על נפשות מ"א אפשר סברת עצמו דממון לא היו סכנה וע"ת וא"ר אות ב" כשם פ"ס אף בכמון ומוב לברך בלא שם ומלכות: (ב) והשוטעים עמ"א בנמרא אינו רק בר"מ פ"י מה"ב כתבו עב"י ומעומד כ"כ הר"מ שם פ"י ה"ח ובכ"ם הקשה מנא ליה וב"ח כתב ובמושב זקנים מכלל דהוי בעמירה ובא"ר אות ג'יהללוהו דומיא דהלל בעמירה הללו עבדי ה" העומדים בבית ה" ומ"מ בעבידה ובאד אות ביית כלות וומים לכנת מינים הלכנת מינים המשנה עם"א: (ד) אחר עם"א וחזר באן דיעבד יצא אף ביישב: (ג) דבנן שונים הלכנת מינים המשנה עם"א: (ד) אחר עם"א וחזר באן ממ"ש בב"י דוקא על רבו רשאי לברך ולא על אחר אפיי חבים כנופו וכתב כאן סתמא וכל שחביב עליו רשאי: ומ"ש ואחד רשאי כו' בגמרא נ"ד ב' והא לא הוי י" דהוי י" והא איהו לא מודה דענה אמן קושיא או ג"ב אאיהו קשיא ליה ומש"ח הקדים קושיא זו לשניה אף דשניה חוקה יותר אלא דה"פ והא איהו לא מודה ודי בפחות ומשני אמן הוי עיקר הידאה ובעירי. ומיהו בליכא יי צריך לחזור ולברך ביי כ"כ הנ"ץ והמיא לא כ"כ דספק ברכות לקולא שמא יצא באמן בפחות מיי אבל יש תקנה ביש לו שני תלמידים או שני בנים וא מברך בלא יי ענה אמן דמברך השני ביי ווענה אמן ויוצא לכ"ע ועי לבוש ואין להאריך עם"ו אות ב": (ה) ואין עם"א רי"ג אות זי יעיש: (ו) ג' ימים עם"א שאין לאחר יותר מגיי בשביל שאין לו ס"ת (עס"ג כי ברכו ג"כ הוראה היא אפ"ה בשביל זה אין לאחר) כל שיש עשרה: (ז) מיחוש קבוע עמ"א ועי אות ח"שם פסק דנוהגין לברך אפי׳ חולה שאין סכנה ואף על מיחוש שנתרפא כ'פ: (ח) וכן נוהגים עמ"א באות הקורם : (B) הגומל עמ'א עב"י תשובת הריב"ש שאין פוסר מהגוסל בשביל ברכ<mark>ה שיבר</mark> כשיגיע למקום הזה ברוך שעשה לי גם דשמא לא יעבור שם משמע הא בפעם ראשונה במקו שעמד ונעשה לו נס גם עתה אין מברך כ"א הנומל . ומיש הריב"ש שם כ"ש כרי י"ל דקאי אאריא ומיהו גנבי בלאו כ"ש ועמ"ש ברי"ח במ"א אות י"ב ואיה באות יי יבואר עוד: (י) וייא עמ"א משמע אף לריעה זו אין מברך כלל בשת שנעשה לו הנס ברוך שעשה לי נס רק כשיניע לכאן פ"א יברך שעשה לי נס עס" רי"ח במ"א אות "ב וכ"מ מתשובת הייב"ש בב"י הביאותו באות מ' וצ'ע פ"א לא יברך כלל וכשיגיע לשם יברך ו"ל. ומ"ש בררך אפשר די"א כל הדרכים כו" ועבשו נהגו כריב"ש וכ"ד המחבר כדיעה א' בסתם כדאמרן כאן

רך (א) ימיבנו עמ"א לא ידעתי כעת פירושו דהרי ארבעה הם ג' הממיבים וא' שממיבין לו א"כ תול"ל אם ב' אנשים שמטיבין להם אזי גם ב' הנשארים כו' ועוד דמה בכך שב' הם ולמה הול"ל אם ב' אנשים שמסיבין להם אזי גם ב' הנשארים כרי ועוד דמה בכך שב' הם ולמה ימיבו לאיש שלא חלם לו בו ביום ועיין דרישה מ"ש ונפשו ענומה אפי אין בו שום משמעות רע אפי"ה ימיבנו והא ז"ל כתב זה לענין תענית עא"ר ולקמן רפ"ח: (ב) וכרי עמ"א בשמחה אכול לחמך או אכול לחמך בשמחה עא"ר אות ב' ומשמע כשממיבין בשחרית כמו שנוהגין היום א"א אכול כי אם לא כשאין מתענה ואף בשבת יכול להמיב החלום דהוי כפיקוח נפש עא"ר א': (ג) יפה עמ"א וא"ר ג' עוברות ומניקות אין להורות להם להתענות רק יפדו בממון: (ר) ואפילו עמ"א ומכימן קו"ם אות ז יע"ש תשלום דיני ת"ח בשבת ומיתב תענית לתעניתו א"ה יבואר ברפ"ח: עמ"א וביואר ברפ"ח: רכא הרואה גילום עם"א במצרים עיקר גילום משקה השרות ול"ש מודים הילכך בין אית ליה קרקע או לית ליה מברך שהחיינו ולכאורה ע"כ אמרו הרי"ף ור"מ באין שותפות שהחיינו

אלא בגשמים דבתיב חלקה אחת תממר ועל חלקה לא תממיר הילכך אין ברור כיכ לברך המוב והמסיב כ"א ביש שדה א' בשותפות משא"כ נילוס עולה ומשקה סלתא דל"ש כלל שישקר א' ולא אחרים ומסתברא דאף לרי"ף ור'ם מברך הטוב והמטיב כשיש לו שדה וצ'ע ואי"ה באות א' יבואר עוד: (א) מברך עמ"א הרא"ש ברכות כ'ם ב' והמחבר פסק כרי"ף ור'ם דבעינן שותפין באותו דבר עצמן עס" קע"ה אות ד' (ומלת במובה ראוי להיות באותו דבר) ומ'ם מסימן רכ'ג ס"ב באתו הבר עצמו עסיי קע ה אתו די נימית בפובה האי להיות באותו דבון ומש פטיפן דבו טב ב דמת אביו ויש לו אחים סתם אף דאביו חלק על פיו ואמר שדה זו לפלוני וזו לפלוני דאין שותפים באותו דבר כ"א בסובה אש"ח מברך המוב והמסיב ה"ה בזה וכמ"ש הראיש ורשביא שם ונראה לחלק כמ"ש מקורס זה דבגשמים יכול להיות חלקה אחת המטר כו' ועוד י"ל בירישה ע"פ הדיב אין מחלק על פיו הילכך לא פלונ ויש לו אחים מברך המוב וממצב. ומ"ש מ"א דאשה לא מהני כאן משאיכ ברכ"ג ס"ה קגה כלים חדשים דמשתמשין הכל כו' דא"ב לישני בנמרא ג'ם ב' דיש לו אשה קשה הא משני דיש לו שותפות ועא"ר אות ג' יע"ש ורברי הב"ח ברכ"ב הקשה לרו"ף ור"מ אשת קשור וזא שטני ויוש לו שתופתו ועאר התוני יעים ודבי הברכב והקשה להין היו שב מיש גשמים משמעות מובת ותורץ תם לוכא שהתיינו וציע רבאין אתים מברך שהחיינו וב"ם הר"מ ז"ל בפ"י מה"ב ואפ"ה ביש אחים המיב ומבשבי ובגשמים שהחיינו יע"ש וצ"ע. עמ"ש א"ה באות ב' מזה: (ב) דהשומע עמ"א דברכת מודים באין לו שדה כלל לא נתקנה אלא ברואה שייך לומר על כל מפה כו' אבל מברך המוב כשיש שדת בשותפות בשמע או לבדו שהחיינו דבות אין חילוק בין שמע לראה ובמור רכ"ג אמרו לו מת אכיו (בש"ע שם מת אביו) מברך שהחיינו באין אחים ויש אחים המוב אלמא אין חילוק ומש"ה השמימו המחבר דפשום הוא כלא חוא דאין מבר אדים ריט אחים הסוב אל הימק ומט ההמינו אין חילוק בין רואה לשמע דלא כב"ח ברכ"ב מודים ושיעור הלשון כך הוא דהמיב או שהחיינו אין חילוק בין רואה לשמע דלא כב"ח ברכ"ב דכתב דשהחיינו ל"ט בשמע רק בראה עי אות אי בסיפי והנה בנ"ק פיי דודאי ביש קרקע שוה רואה לשמע אכל באין לו קרקע כלל דבראה מודים ובשמע ל"ש מודים תקנו לברך המוב דמ"מ סובה הוא לדידית ולאחריני שיתיה זול בעולם ולהמ"א אפשר לא הונח זה רמדשתיק הר"ב להמחבר ואורי ליה דהלכה כר"ף ור"מ דבעי שותף באותו דבר ממש אפשר זול לא מקרי באותו דבר ממש ואורי ליה דהלכה כר"ף ור"מ דבעי שותף באותו דבר ממש אפשר זול לא מקרי באותו דבר ממש וממרוצת. דביי המ"א משמע דלכאורת כראה ומברך מודים כל דיש לו ארעא מברך מודים עושהחיינו ושהחיינו ושותפות המוב במקום שחחיינו וצ"ע ועסי׳ רכ"ב מ"ו ג' וא"ה שם יבואר:

רכב (א) על עמ"א אפשר מסתם בני אדם לא דוקא מוחזק בכשרות אע"ג לנאמן באיסורים מהימן

ל פני לא ע"ל עם א אפטר מטועם גי אום לא ווקא מחוק בכטחול הינינגל אם אים שומא לה עסר כ"א ע"ד מי חיום"ה וקב"ו. מ"ש אשה עשירה כיי היום כמדומה ממעשון בברכות אלו עסר רכ"ג מ"ש המחבר שמועות מובות שהתיינו אינו בנמי מפירש וברייתא קצרו של דבר (נ"ם ב') י"ל בראה ועב"ח כאן ובמ"א רכ"א אי ומיהו אנו אין לנו אלא פסק המחבר דאף שמע מברך שהחיינו: בראה ועב"ח עמ"א ברכ"א אית ב' דשהחיינו והמיב מברך בשמועה כמי ב' איה וברכת מידים ברכ"ג (א) ילדה עמ"א ברכ"א אית ב' דשהחיינו והמיב מברך בשמועה כמי ב' איה וברכת מידים

אין הוסר כן :
רכד (א) סר קולים עם"א יירות כן תובות מר מחסורי ען (עמ"ג בשרש מיר לשון תמורה וחילוף וקלם לו שני פנים מקבילים (עמ"ג בשרש קלם) שבח וכויון יע"ש: (ב) שאר עמיא בס"א אות
מ' חב"י מפרש בתי עני ס עשירים דבתיי אלילי עכו"ם מברך כר וחב"ח כתב בגלוי מברך כרי ובתיהם בית גאים: (ג) והאידנא עמיא ברי"ח אות ה' ועא"ר אות א' דאף מי שלא ראה חוך
ל' אינו מברך יע"ש ומ"ש הר"ב ואם געקרה ונתנה במ"א י"ל בע"א שלא ראה אותו מימיו: (ר) שחלק עמ"א אפשר רמו למ"ש המ"ז אות א' יע"ש: (ה) בחכמת העולם עמ"א דאם חכמים רק
(פרי מגדים ת"א) לר Pri Megodym Tom I. 38 ה

בשרואה קברו . יזוכר הלדיקים היינו אברהם כפירש"י ברכוח נ"ד ב' וכמ"ש בנמרא ומהו בשחת כו' ויזכור אברהם וישלה לוט מחוך ההפכה ובלבוש כתב הרואה אשתו של לוט מיד ברוך דיין אמת ועל בעלה שהיה לדיק יע"ש עא"ר אות י"א בזה : (ג) איבו חייב לברך עם"ז לכאורה מלת אינו הייב משמע רשות איכא והא בשם ומלכות ודאי אסור אלא ה"פ דהגומל מייב כלא שם ומלכות כבסי' רי"ט סעיף פ' יע"ש אבל שעשה נס אין חייב אפי' בלא שם ומלכות : ריבו (א) ראם עט"ז אע'ג בגמרא ברכות נ"ד ב' ד' לריכין להודות אמר אביי ולריך עשרה יל לכיך ים דיעבד אבל ולריך דאמר לכאורה מיוחר די שיאמר אמר אפיי וביו"ד משמע לכחחלה אין זה דיוק דאפיי לאו אהא אמרה אלא בפ"ע . ובגמרא אמרו ותרי רבק וכחבו

החום" דאף אי ליכא רבנן יברך וכ"כ המרדכי והביא המחבר ולכאורה דמשום דלא אמר ולריך חרי רבנן דלריך דיעבד משמע וזה א"א. עב"י כתב דעת החום' לחומרא י"ב בעינן ורטק סני רבק דננין דיעבר משמע זהם לי עלי. עבי במב ישט שמוש מחויילים במין ודעת הרי"ף ורא"ש כן ור"מ והמ"ג הוברים דמידי דרבנן נקטינן לקולא ולכן השמוטו בב"ע וא"י הא כללא פייל דג' מהג' עמודי הוראה הלכם כווסייהו ודברי קבלה כד"ח דמי בספיקן עמ"ש במ"ח מזה . ול"ע : (ב) בריך עפ"ז עמ"ח ד' דהוח לח ילח בפהוח מעשרה וחלים בפלוגחת והיינו עלרבו ואביו רשוח הוח ויכול לברך אף בפחוח מעשרה : דדע מריש הוה קשיח לי דהרכ"י דכ"כ סובר דיעבד לא ילא בפהום מעשרה וקושיים הגמרא והרי בעי י' ארב יהודה קאי איך ינא מבא"כ למ"ד דיעבד ינא ה"כ מאי פריך וע"כ אהם איך בירכו פחות מעשרה א"כ למ"ד דינה נמי נ"מ הומרה דהחר ג"כ הין מברך פהות מעשרה וניחה לי דהקושיה הוה מרב יהודה דלא היה לכוין לנאת באמן אף דבע"כ עונה אמן דחוב הוא כבסי׳ רע"ו ס"ב מ"מ לא היה לריך לכיין ללאש דלכחהלה לריך עשרה ומכאן מוכח דהשומע לריך לכוין אבל המברך משמע אע"ג דלא כיון שהרי הם לא ידעו מזה דפטרי יחי' כדמשיוע שם בגמ'יע"ש שוב ראיתי בה"ר אות ט' ו' הרגיש בזה. ועמ"א אות ד' כזה: (ג) על עט"ז על אביו ורבו רשהי לברו בה ד קות פריי הרגים בזה. ועמים חות די בזה: (ג) עד עם זער טביו ודכור טהי נכרן אבר גמלך כל טוב או לחייבים קאי על המברך. וביולדת כתב א"ר אות ה' יכוין הבעל בברכת התורה כשאותר ברכו את ה' המבורך להוציא אשתו והיא תענה אמן כדכתיב הודו לה' ברכו שמו ובאות י"ב כתב חברך היא בעלמה בינה לבין עלמה ווה י"ל הוי ספק ברכה לבעלה אך הדרך הג' שהבעל יאמר שגמלך וחענה אמן אין חשש . ע"ש לחייבים ל"ש באשה כמו קטן דעיקר עונש אשה בשביל בעלה יע"ש גם זה ל"ע דיש לה עונבים דידה ג'כ ולי העני יש בכאן קלת קושיא איך אומרים על שאין חביב בריך רחמנא דיהבך לן ולא לעפרא הא רחמנא בם הוא כמ"ש בקס"ז ובט"ז אות י"א ואסור להזכיר שם לבד ג"כ וכ"ח דוקא כשמזכיר הכם באדם ברחמנא אין הפידא א"כ יאמר כל הברכה רחמנא מלכא כו" וב"ח דמלכות אסור להזכיר בכללים מזה : (ז) רבוב עט"ז וכ"כ מ"ח חות יו"ד עמ"ש בזה :

בא (א) דמדינות עט"ז יכ"ד הלבוב דכשנעלרים אף במדינות אלו ראוי לברך אבל הנ"ן כתב דהר"ב הוסיף דאפי' נעלרים אין נעלרים כ"כ ומש"ה אין מברכין. ומי שמברך בלה שם ומלכות במדינית אלו כשהיו שרוים בלער אין גיערים בו ומשמע מדברי המחבר שאין <mark>מילוק בין א"י לשאר ארלות כל ששנים כסדרן אין מברך וכל שנעלרים וירדו מברכין ובר"מ</mark> פ"י מה"ב לא כתב כשהיו בצער כו' יעיש ומה שלא הגיה הר"ב בש"ב אמ"ש המחבר כרי"ף ור"מ דשלש ברכות בירד גשמים לית ארעא מודים וביש ארעא לבדו שההיינו ובשותפות הטוב והמטיב ורא"ש ורשב"א בחידושיו ורש"י בנ"ט ב' הולקים וסוברים בגשמים לית שהחיינו וכל שיש לו ארעא שותף הוא ודרך הר"ב לפסוק כוותיה והוא דבמדינות אלו אין נוהגין בברכה זו וקשה הח כתב י"ח בשמע כו" וחי"ה יבוחר עוד במ"ח עוד בזה. וברכ"ג חות ח"ב :

יכג (ח) ילדה עס"ז הסכים לב"י אף במתה אשתו מברך אח"כ הטוב דבייך השתא דטובה לה עתה שהניתה זכר . ומ"ש בשם תשובת הרשב"א עי' אות ד' כ"כ בכלים חדשים לו ומשממשין בני ביתו ג"כ מברך שהחיינו והעוב אבל הפכיבה חילק דהסמ"ק כ"כ בכלים חדבים שהנאה אין באה בשוה ביחד כ"א כל אחד בשעה שמשממש מפ"ה מברך שהחיינו ג"כ, אבל שדה וכיולא דהנאה באה לשניהם בשוה ברכח המוב והמטיב סגי יע"ש דברכת שהחיינו נכלל בה ועמ"א אות ז' מסרש דברי הסמ"ק בקנה לו לבדו ולב"ב לבדס מברך על שלו שהחיינו ולב"ב הצוב כו' כן פירש הב"ח שם אבל הב"י גופא לא פירש כן שם יבואר אי"ה ושיעור לשונו נראה דה"ק דלכאורה י'ל הב"י ורמ"א ל"פ אלא ב"י מיירי בילדמה וידעה שילדה זכר ומתה דמברך הטוב ומטיב ורמ"ח מיירי בלא ידעה ובכן כתב שכ"ג הביאו ה"ר אות ב" (וכ"מ בלדתה) וא"כ תשובת הרשב"א יפרש הב"י במתה בלדתה אבל הע"ז כתב דהטעם דניחא ליה במותה א"כ אין תשופנו הנשפה היכנס הכי במונה מכניה המב"ח סובר דמברך בניהם העוב ושהחיינו ודלא כמ"ש המחבר בס"ב במקום שהחיינו כו'. ועי' גמרא נ"ע ב' אים ליה ארעא הטוב הא שהחיינו מברך אט"ג דמברך הרווייהו מקבה דמשמע דאין מברך הטוב אלה היכא דאים ליה שוחפו' ומשני אה"נ (ב) בשקור התקרן כשיר יישה אי בסומר ייבה להי מ"א ו' יבואר עוד: (ד) קגה עמ"ז בטור בשם סמ"ק ועי' אות א"ב ובמ"א ז' בשם ב"ח דהטור מיירי בקנה לו לבדו וגם ' להם אז מברך על שלו בהחיינו יע"ש . כלים חדשים בין מלבובים ובין כלי תשמיש ושחיה ואכילה וכיולא בהם אם הם השובים כבס'ו ועתה כמדומה אין נוהגים וסומכים עמ"ש הר"ב ס'א בהג"ה ומ"א אות ג' יע"ש מזה :

חות ג'יעים מוה:

רבד (מ) שהלק בב"י ב' שעמים א' נפשות ישראל כחלק מה' משאיכ עכו"ם וה"ר דוד
אפודרהם כ' חלק כלינור מהנהר שאפשר להרחיבו ולקלרו כן ישראל ולפי זכותם
ייתרבה ויוחמעט משאיכ עכו"ם פסיקה והלישה יהב"ח כתב ע"ש מדרש רבה כי ה' ייקן
הכמה מפיו דעת ותבונה לאו"ם נקן הכמה אנשית (בצבע חכמות) ולא חורה וסודומים
ולישראל חלק מהכל מהחורה והסודות ולבוש פי' הלק כי לו היו ימיו כמה א"א לבוא לתכלית
התורה רק חלק משא"כ בצע הכמות מתנה כולה בידם ביוכלו לבוא לתכליתה. והש"א ז"ל פי' התורה רץ מגק משו לבבע מבמוח ומתנה כודה ביום הוכנו לבחי מולים. והפדיץ לפיי כי מתנה סחמא ליח בה אחריות כמבואר בח"מ דבמכר אחריות ט"ס כו' וא"כ כמו מחנה משקיבל המקבל אין שייכות והמערבות המקבל עם הנותן כי אנ"פ ביקחו ממנו המחנה אין אתריומו על הנותן כן עכו"ס משא"כ ישראל כשחוטאים ע"ד צור ילדך מהי וקבוקים בו יחברך ע"ד הבוכן אקם בחוך פומאתם וז"ש באברהם (בראבות כ"ה ו') ולבני הפילגשים נתן מתנות שם פומאה כלומר הזוהמא נפרך ממנו ונשאר בהם ואין להם בייכות כלל עם אברהם מבא"כ

150

בילחק יקרא לך זרע חלק ממנו ועי' רא"ם שם ואין להאריך: (כ) הרואה עם"ז ועב"י דמ"ב רש"י בית בני דוקא בא"י ובה"מ קיים אז מברכין על בתי עשירים יע"ש א"כ אין לברך ברכה

ובמהרשים חים ניריחיו דכנ בירחת חפחר קודמת הכמש ממקיימש ובמפנים כפין משונה ביש ושיין לבוש :
רבה (א) זיש עש'ז כ'כ הלבוש עוד חירן הלבוש דאף משנה הבריות בחיגר ואילך דוקא מי שמלשער עליהם משא'כ הרואה כושי בש"ח ודאי אף מי שאין מלשכע ועפו"ם נמי מברך יש"ש ועמ"א ה"י כהב כתי" א", ומ"ש הפ"ז דאין מברך אלא בפעם א" קאי גם אמשנה כו" כ"ה ודאי שכתב שהשינוי עליו גדול מאוד. ומה בקבה מרי"ח כש"ג דפסק מל לל מברך כ"ר ב"ר ודאי שכתב המצינוי עליו גדול מאוד. ומה בתרובה הלא ב"ל בים למלה גדו

כר כם את שפור במשפת שפי ביול ממוא . זמני בפרישה ביים ובנין כהן דיש לחלק כין וכהן פסק כרחב"ד ובטור משוח היחם יע"ש חירן בפרישה רי"ח ובנין כהן דיש לחלק כין החם לכאן דהיו כאן המפעלות חדש כ"כ כמן החם יע"ש : הפר"ח הראה לאה"ע ל"ד ושם נאמר דריב"ש בבם מורו היה מלעיג לומר בלא שם מה חועלת ועבי' רי'ד ב'ח ומיושב כפי ם ב בהג"ה ו' ס'חיע'ם: רבו (א) אלא פעם אהת אשינ בכל הני דלשל מברך מלי ללי כאן לא עב"י וביח כי

בראיים ראשונה . עי' בסי' רכ"ז בפ"ז ב' במ'ש דכאן שאיחר אפים כל שלא גידלו מברך י'ל דניים ראשונה . עי' בסי' רכ"ז בפ"ז ב' במ'ש דכאן שאיחר אפים כל שלא גידלו מברך י'ל

ברחיים רחשונה. ע" בסי רכ"ז בע ז ב" במן שרחה חפיים כל שלח גידנו מברך יד דעדיין השמחה קיימת ושם יבואר אי"ה בזה :

רבז (א) שבחן עש"ז ולשון השוד כמו המהבר עמ"ב קודם ואם ידלו שכחו ועא"ר עמד בזה : (ג) תוך עש"ז דילו בקמ"ן היו"ד ולומר דאם לאחר כ"ד בירך לא ידי ברכה אנים היא והיליל לא יברך אלא ע" בליר"י ופיין שכן מסתברא שאף לאחר כ"ד יברך ברכה אים חים שמע במחה ועא"ד לאחר ו" בשם ר"ן שוף פ"ח דפסחים משמע לאחר כ"ד לא המס עדיין קיים השמחה ועא"ד לאות ו" בשם ר"ן ברי הש"ז אלא ול"ע:

"לאחר כ"ד לא ברכן כלל וכ"ל בם" מחד משה והא"ד כתב דרותים דברי הש"ז אלא מוצה בריים הד"ד הד"ר מוצה ביון מוצה באור הוא בד"ר מוצה ביון מוצה באור בריים בד"ר מוצה ביון מוצה ביון מוצה באור ביון בד"ד מוצה ביון מוצה באור ביון בד"ד מוצה ביון מוצה ביון מוצה ביון ביון בד"ד מוצה ביון ביון מוצה ביון

'כם (א) נאמן עט"ו ברכות ג"ט א' ולית כאן החימה כמ"ש הכ"י דכ"ע מודים דאין כאן ברוך בחתימה אבל בפתיחה לריך להיות כי אינה סמוכה והעולם עובים בתי סעיות בפתיחה א"א ברוך ובחתימה אומרים ועב"ח . בנמרא ובטור ונאמן בוי"ו וכיה בר"מ פ"י מה"ב הט"ז ובט"ע נאמן בלא ו' . עי' לכוש הביא י"א כשלא ראה ג' ימים בימות הגשמים חמה

ולבנה וכוכבים מברך ולא נוהגין כך ואף בלא שם ומלכות א"א כלל. המעניין ברכות כ"ס ב" והר"מ ז"ל ב"י הי"ח מה"ב והרד"א ז"ל ה"ב ושו"ח מ"ב ק"א יראה דכר' יהושע פסקינן לעניוזה בניסן נברא העולם ומה"ג סוף כ"ח שנה מסיים בניסן ומתחיל חחלם מח"ג אחר מיד בליל ד'

בניסן נברא הטולם ומה"ג סוף כ"ח שנה מסיים בניסן ומתחיל חחלת מח"ג אחר מיד בליל ד'
ממי השבוע וחמיד התקופה בליל ד' בבקר ביום ד' בשנה ראשונה ממח"ג בניסן מברך בא"י
אח"ה עישה מעשה בראשית וכר"א פסקינן לשנות העולם מחשבי עמ"ב ק"א שסועע"ז כאן:
רך (א) ביקש עט"ז ועב"ח. וחנה במ"ש הע"ז ביולא מכרך הן אורח ולן שם או דר בה
נשחנה חשלת הדרך שיאמר מיד תפלח הדרך מיד בלאחו משא"ב דר בעיר קשנה ויולא
לחשלת הכרך או ממחין בתשלח הדרך עד שהחזיק בדרך כבס"ץ מ"ח"ז ובמ"א"ד וקשה
דלא לתפלח מיד עו מור . אבל היה נראם הכרך דוקא באורח שלין מכירין בו וועלילו עליו
מחלי הדר דע מ"ר הח"ב האחר הכרב הבינה ביום ב"ח המדר מורה אורח שלי אחר מדר מדר מורה אורח שלי אורח שלי אחר

זו אלה בלה שם ומלכות וכן בתי כנסיות ביופיין ברוך מניב גבול אלמנה בלה שם ומלכית הר'ם ז"ל פ"י מה"ב הי"ב כתב חכמי יבראל בנתן מהכמתו ליריאיו מלכי יבראל בנתן מכבודו וגבורתו ליריחיו ובפרובה חמה בבנמרה המר בהלק יש"ב גם מ"ב מנבירתי ליתה בנמ" ובמהרש"א ח"א ליריאין דכל שיראת חשאו הודמת הכמתו מההיימת ובמלכים כבוד בתורה

בדת עכו"ם שלהם אין מברך כלל ודוקא חכמים בר חכמות ועב"י: (ו) מלכי עמ"א ובא"ר ר בדת עכו"ם שלהם אין מברך כלל ודוקא חכמים בד חכמות ועב"י: (ו) מלכי עם"א ובא"ר ה הכש"ם (נ"ה א) פתח ה"ש ובריך לי"ה משמע שאילת שלום לא הכרכה ההרואה קאמר וכן כל כרכות הראייה סומא אין מברך ובחי ג"ם (ביוצר אור) שנהגנה ובמהרש"א בר"ם כתב שפברך עכ"ל הגה ברכת הראייה אין סומא מברך משא"כ על המלך דניכר כבודו אף לסומא כי אימתו בושלת על הבריות ושיתקון הכל כמבואר שם מברך וההוא צדוקי דא"ל למאן דלא חזית מברכת על שאלת שלום לא היה אומרלו כן. ובמהרש"א בח"א כתב ואמי לר" יהודה דאמר סימא אין מברך יוצר המאירות כתבו התום" פ" החובל דמדרבגן חייב עכ"ל ולכאורה יש לתמות הייב לר"י כגילה כ"ד א" ד"ה מי והתובל פ"ז א" ד"ה וכן בסומא אף מדרבגן פמור ובשאר מצות חייב לר"י דפורם כגילה כ"ד א" ב"ה מ" התובל בלוותו דר"ש ראה ונסתמא אח"כ וכה"ג מודה ר"ד דפורם ע"מ"א ג"ן אות מ"א מדרבגן חייב וא"ל "ל כלי מלכות ה"ל בות הצוב" לא מה מימו ב"ל "ל מת מלכות רציינה" הצאת הצוב" ברא מה מימו בריבו בלא "מה ומלכות רציינה"

הנאת העוה"ז בראייה שהרי ר"י מחלק כרי וצ"ע. וראוי שפופא יברך בלא שם ופלכות כאמור: הנאת העוה"ז בראייה שהרי ר' מחלק כר זצ"ע. זראוי שפומא יברך בלא שם ומלכות כאמור:

(ו) להשתדל עמ"א ברכית י"ם כ' יע"ש כבוד הבריות דוחה לית דרבון: (ח) בתי עמ"א פירש
הביץ דוקא בזמן שברכית פיים וכ' במרש"א ז"ל בח"א שעתה בגלות ל"ש זה אבל בית נאים כר
יע"ש: (מ) בתי עמ"א זה לפר הב"י באות זה ולב"ח כר ער אות ב': (ו) הזר עמ"א ועיין אות
ד ואפשר תוך ל' אף כשבא בכבוד יותר אין מברך ושם לאחר ל' להתבמל מלימודו או לתוך לי
עמ"ר יו"ח במ"א אות ד' אומרי מברך:

רבה (א) אומר עמ"א המוב במקים שהחיינו אין לומר וצ"ע בבנו שחביב עליו ויש לו אשה
למה ל"ש המוב עמ"ר כ"ג מא"ב ובמ"ז ב'. ועא"ר ב' ראות מנמרא נ"ח ב' ר"ב

ור"ה בריה דר"י כר ברכיגן תרתי חלק מהכמתו ושהחיינו אף שהם שנים נהנים. ומסתברא דכל יר חברות הירות הירונים ביני לות חברות המהמינו אף שהם שנים נחמים. ומשתכוא דכל שברים נחמים. ומשתכוא דכל שברים נהמים הא לא"ה לא דאוך יברך לחבירו שהתחיינו על שטחת הלב והא אין שמח גם יל דכה"ג לא מחוייב משנים ערבות מקרי דאין זה חובת הגוף גם "א דכל הגך רשות ע"י ר"ה כ"ם ועס"י ר"ג: (ב) מחיה עמ"א ואם חכם אומר תרתי וע" אות אי ואין חילוק בין איש לאשה עב"י ולבוש ובא"ר, אות ני ולא הבינותיו וכנראה תרתי וע" אות אי ואין חילוק בין איש לאשה עב"י ולבוש ובא"ר, אות ני ולא הבינותיו וכנראה שהוא אוהבה אף בירוה עליו מה בכך שאוהבה כך מברך: (ג) שלא ראה עמיא אף דעתה רואהו מ'ם כיון דלא געשה אוהב לו כ'א ע"י אנרת אין אהבה כ"כ וליכא שמחת תתה כ'א ברש ביה. משא"כ ילדה אשתו והוא היה במד'ה וראוהו עתה מברך שהחיינו או מחיה המתים דוראי יש לו שמחה בוולדו: (ד) בר מצוה עמ'א מעם הסעודה עא"ר אות ד" דגדול המצווה ועושה יע"ש: שבווה בחלוד: (ד) בר פצות עם א שעם הטעורות עארי אות די דגדול הפצוות ופוטה יע ש : (ד) פינושי על"א ועא"ר אות דו ברבה פ תולדות מבואר בל"ח וכ"א שהאב חייב לתנכו עד ינ"ש. והגה למה לא יברך בנקיבה יב"ש וב"ש לפי הלבוש דבנים קשנים נענשים בשביל אב ל"ש זכרים ונקיבות ולמ"ד הינוך י"ל דאון מחויב לחנך בתו קסנה עמיא שמ"א א" גם למ"ד מחויב אין בה כ"כ סצות שפחויב לתכן יל אן פוחיב לתוך בתוך קפנה עם אישם אין אים החייב אין בה כ"כ סצות שפחויב לתכנה בקפנותה ואם משיאה לאיש בקפנותה קנין אישה היות ואין נגשה בשביל אביה, ובאשה שנעשה בנה בר פצוה היא אין מחויבת לתנכו עם"א שמ"א ואפשר אין הבן נענש בשביל חמא אמו והכין מסתברא וראי דכתיב פוקר עון אבות כי ובר"ם פ"ו מהי משובה ה"א בניו קמנים כקנינו הם וכתיב איש בחמאו ימותו כשהוא איש והיינו בין זכרים תשובה ה"א בניו קמנים כקנינו הם וכתיב איש בחמאו ימותו כשהוא איש והיינו בין זכרים ינקיבות אצל האב יע"ש בזה: (ו) שהחיוני עס"א עירובין מי אקרא חדתא שהחיינו רשות לא מיבעי עב"א נורבין מי אקרא חדתא שהחיינו רשות לא מיבעי עב"ז ובא"ר וי הביא מחלוקת ש"א באכילה ודאי חובה: (ו) עד עמ"א ויראה דמברך תחלה שהחיינו קודם שיברך על אכילה דבראייה ראוי לברך א"כ ברכה זו קדמה ומיהו אם בירך תחלה שהחיינו קודם ואח"כ שהחיינו אין זה הפסק דהוי כנביל לתורי שרא דחייב לברך באכילה ברכת אכילה קודם ואח"כ שהחיינו אין זה הפסק דהוי כנביל לתורי שרא דחייב לברך באכילה שהחיינו עין אית הקרום ואם אוכל פעם ואה"כ פברך אפשר דגמי נכון הוא ומים לכתחלת ראוי לברך שהחיינו קודם אכילה: (ח) עד שנגמר עמ"א הר"ב כתב אע"פ שכתבו המחבר בס"ו "ל דקמ"ל אף פול הלבן לא עד תשלום כר דלית בוסר פה"א ופול הלבן פה"ע ואף שכתב המחבר לברך שהחיינו קודם אצלה: (ה) עד שנובר עם א הי'ב כתב אצ'ם שכתבו התחבר בס"ז יול השלח"ד וקבש היה לא והיה שחשום כר הלית בים המי או או של הלבן לא עד תשלחם כר הלית בים המי או או או של הלבן לא עד תשלחם כר הלית בים המי או או או הול בשימה בהם היא והיה אשר בייר קב"ל הריב בין . ואר את הראם בירך בחיים ותחבר בשלח המולד להול ביל עד מיל מלכן היבר ביל היה מיל עד בירך בבופר חודו ומברך בשיבוו (פ"ש בירך בעל היה ביל לומר שם בירך באילות לא יברך בופר חודו ומברך בשיבו ותעלע עליי במולד למר שם בירך בריב ועד על לומר מתי בבסבר היא או נודב שישור פול הלבן לא דאם בירך בפול הלבן לא ציברך ביל לחל בלך דכבר לחל לומל מולד במולד ועד בכל היה ביליל למולד לומר שם בירה להלל או אישר בשהחיינ ע"ה בסבר באילו היה ביכה למלא בין בין בריב הללא בין בין בריב הלבל בין בריב הלבל בין בין בריב הלבל בין בין בריב בירב לוביד בירב בירב לוביד בירב לו

אורח חיים הלכות ברכות

הגדול לא יברך עושה הים הגדול וצ"ע: (ג) כמו עמ"א דנהרות נדולות דוקא והיינו שידוע שהם מימי בראשית אבל נהרות שנתהוו אח"כ אין מברך ועא"ר: (ד) שלא עמ"א ואם ספק אין

לא כל הוצטות היה הים הגדול וצ"ע: (ג) כמו עמיא דגהות גדולות דוקא והיינו שיוע שהם מימי בראשית אבל גהיות שנתהוו אח"כ אין סברך וא"ר: (ג) שלא עמ"א ואם ספק אין

רכנ (א) נאמן עס"א עמ"א אי מיש שם בזה: (ג) ואסור עמ"א בס"ו בו"א וו"ע דבסתפא לא נשתנה יהאוי לבדך:

ע"ח ביא פ"ח ב"ז נ"ח מיש שם בזה: (ג) ואסור עמ"א בס"ו מוה: (ה) לב"ח שנה עמ"א גם אנו הב"ג ב"ב או הב"ג ב"ב א"ח העולם נוהרים בה. ועס"ש א"ה באות ה"

ע"ח ביא פ"ח ב"ז מיש"ת משאת בנימן סימן ק"א בכל מחוור כשן "מ"ם שנים חוורת לנקידותן ומ"ם לא יהיה בתחלת ליל די משא"כ מכ"ח שנה בתקופת נימן חוורת בליל שנים חוורת לנקידותן ומ"ם לא יהיה בתחלת ליל די משא"כ מכ"ח שנה ברך ע"ין לבוש כ"ב נ"מ שנים חוורת לנקידותן ומ"ם לא יהיה בתחלת ליל די משא"כ מכ"ח שנה ברך ע"ין לבוש כ"ב נ"מ שנים חוורת בל"מ ע"מ ב"ל וו"ע שברי נתלו המאורות והאריך שם ומלכות. וג"ש זמנות מסתברא. ולאחר ו" נמתה למערב עפ" רש" ול"פסחים מ"ש וחצ" שבעו ומהיש"ל שם: (ו) מחמשה עמ"א ז"כובי על היום ועא"ר ב"ב ב"מ" ב"ב ב"מ"ל ע"מ"ל ב"מ"ל עם" תכ"ו ומאן "ל ואף לא ציצויר. עמ"ש במ"ז וע"ע שברו מ"מ בכ"ו אות א"מוה א"ל ואף לא ציצויר. עמ"ש במ"ז וע"ע שברי ב"מ"ל ב"מ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל ע"מ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל עמ"ל ב"מ"ל ע"מ"ל ב"מ"ל ע"מ"ל ב"מ"ל ב"מ

הלכות תפלת המנחה

דלב תימה עמיא תוספות ספרים ק"ו אי ד"ה סמוך וא"כ סוברים ג"כ כר"מ וכמ"ש המחבר ברל"ג דעיקר זמנה לכתחלה ממי ומחצה דנגד מנחה נתקן ולא נגד התמיד ועמיא שם ב". ומ"ש
בירושלמי כר הביאו הב"י כאן ובא"ר אות אי מנחה רוח היום מתרגמינן למנח יומא שהשמש הולך למנוחתו למערב ועסיי רל"ג מה שיש לעיין בלבוש אייה יע"ש: (א) יתפללו עמ"א
בקב"ד אות ג' דש"ץ יוצא בקול רם השנה החוקה או כבוד הציבור עדיף, ויתפלל הש"ץ בקול רם ויוצא דיעבד: (ב) הש"ץ עמיא ובעמ"ז שלא יתחילו הציבור שר לאחר האל הקדוש או דאיך יאמרו כולם נקדש ואם יאמר הט"ץ בנוסח אתה קדוש אין נכון לכתחלה עסיי קכ"ח מ"א ומ"מ אם יעבור הומן יתחילו
מם הש"ץ ויאמרו נקדש ע" ע" ל"ן: (ג) להפתפר עמ"א ואפשר לא פלוג ועא"ר: (ד) ממוך עמ"א כן פירש"י שבת מ" ב" בנמרא ועמ"ש במ"ו א' מוה: (ה) למרחץ עמ"א. בלישנא בתרא כריף,
מ"מ"ל א"כ והנה בכילם מתם ולא מחשלה לשלה לא מוד משור משא"ב מעדה קמנה אין מפסיקין מלת אפילו אאין מתחילון כר ומיש
ולמ"ש המ"ו אית ב" א"ש דהגף התוסן ביו גדולה וקמנה אפור ואם התהילו אין מפסיקין אף בנדולה משא"ב מעדה קמנה אין מפסיקין ומלת אפילו אאין מתחילון כר ומיש
או"ה

אפיה ייל מכי לכחהלה הוי כי משש ומחלה אם מחפלל לצורך ודחק לא מיקרי עבריינא רק עיקר זמנה מצוה מט' ומחלה משח"כ מההלת ז' ודחי לכחחלה אסור כ"א דיעבד יצא ולכך הוי מתחלת ז' עי' ר"מ פ"ג מה"ת ה' ב' ואי"ה ברל"ג במ"א א' יבואר עוד . ימח סיהוי היובחת דריב"ל דחרתי קאמר ת' לטעום פירוח חסור שנית ממלח כלו"ם משמע ניתח קיהוי קיובחת דריב"ל דחדתי קחתר ה" נטעום פירות חסור ענית נותנו כנו כ עבות נכלה בסטידה קטנה אם החינו מפרין בתנחה קטנה. ומ"ש הט"ז דיעה א' כרי"ף ור"מ (פ"י מה"ח ה"ה) והיינו להומרא ודיעה ב' כר"מ לקולא הכין הוא ודאי ואפשר רמז בזה דלים דלידיף ור"מ קולא בהתחילו סמוך למ"ק אין מפסיקין וכ"מ לכאורה דעת המחבר סתם אם החחילו אין מפסיקין משמע אף התחיל סמוך למ"ק או אח"כ כל שיש שהוח ולר"ח חומרא החחילו מפוך לומ"ף או אח"כ כל שיש שהוח ולר"ח חומרא החחילו מפוך למ"ק מפסיקין כמו לר"ח וב"מ המחילו מפוך למ"ק מפסיקין כמו לר"ח וכ"מ המ"א אות ט' בפשיטות וכ"כ הלה"מ מפור לר"מ וכ"ב הלה"מ מפור לר"מ החומרה ביותר לר"מ החומרה במור לר"מ הוא החומרה ביותר לר"מ החומרה ביותר לר"מ החומרה ביותר לר"מ מוריבו בר"מ החומרה ב"מוריבו בר"מ החומרה בר"מ מוריבו בר"מ בר"מ מוריבו ב שם ואי׳ה במ"א אות ט' יבואר עוד : (ב) ואם עט"ו האריך ומסיק לרי׳ף ור׳מ לחירון ב' שם וחייה במיח חוח שי יבוחר עוד : (ב) אשם עמיז החדיך ומסיק נליף זו כי על ענין ל ב חיירי מתני בדברים הקטנים הא דברים גדולים לא מיירי וא"כ דין וכדומה התחילו אין מפסיקו הא שעודה גדולה חשש שכרות כו' ולל"ק אף ס"ג שרי סובר שכרות אין חשש אבל דעת הפרישה אף לרייף ור"מ ס"ג אם התחילו קודם מ"ק אין מפסיקון ועא"ד ג' בשם ראב"ח ג'כ בס"ג אם התחילו אין מפסיקין אף הגיע מ"ק (אא"כ התחילו במ"ק אז מפסיקין) עמ"א ה': ב"ג אם התחילו אין מפסיקין אף הגיע מ"ק (אא"כ התחילו במ"ק אין מפסיקין אף ס"ג ולא ס"ל חשש שכרות כו' והג' י"א א"ל כ"ת ב' בעל המאור ג' ר"י בטור (כנרשם) ובעל המאור סובר דלגמרי ליח הילכתא כריב"ל אבל און קיי"ל לכאורה כריב"ל בהא דאם התחילו במ"ק מפסיקין אפי' ס"ק ומ"מ סומכין העולם על מה שקורא השמש דבהכ"ל. ועב"ח מחמיר ברב"ם שכנכוסים לסעודת בריח מילה חייבינן לפביעות או דוקא יחיד יע"ש: (ד) והשעה עוברת עס"ז דאם עוברת מידה מייבינן לפביעות אור וכמ"ש המחבר כו' ועמ"א אות פ"ז ושם יבואר אורה בזה:
יבואר אורה בזה:

דרג (א) מי עט"ן הר"מ פ"ג מה' חפלה ה"ב ועמ"ש ברל"ב דמ"מ מיקרי מגיע זמנה משם ומחלה ותרי לכתחלה הוי . ועמ"א כאן מ' ופר"ח כחב דאם התפלל דיעבד מתחלת ז' יצא אף להר"מ וראיים ממ"ש הר"מ פ'ג מה"ח ה'ט לא המפלל שחרים עד חצי יום מחפלל מנהה קודם יעים קפה למה כתב שם בה"ב המתפלל מבש ומחלה ילא אף מתחלת שבע ילא ו"ל דמין שכיח זה דלה מיככר כ"כ ובגמ' ברכוח כ"ו ב' מנחה גדולה מו' ומחלה נמי הכין הוא <mark>ומיהו בגמ' ו"ל חרי לכחחלה הוי כי אף לר"מ לא מקרי עבריינא מש"ה סמוך למ"ג אסור לאכול</mark> ברל"ב. ומ"ש הפר"ח מססחים אי"ה בסי' רנ"א בהל' שבח יבואר זה ועע"ז שם וכאן אין להאריך: (ב) אם עש"ז ועמ"ש בסי' ל"ב בט"ז אוח א' מזה ועי' פריבה כאן ::

להתרין : (כ) אם עם דומת ש בסיי לב בפיד מות מי חדי ופיי פרים כקן ... רכד (א) אין לומר אשרי כו׳ עם"ז ובנים אות ג' האריך ועי׳ לבוש כאן ונ'ה משמע לכאורה סובר כמיא כאן ועמ"ש בפריי כ"ה בזה : כתב הלבוש שיאמר אשרי בין הפלה לתפלה שיהא היכר אבל אין שייך תשלומין לכאורה השוה דעת הריב"ש עם מהרא" דמהרא"י אמר שאין הובה להשלים ג'פ אשרי דאין לו משלומין וריב"ש אמר דנכון לאיחרו שיהא היכר ובפרישה כ"ל דמהרא"י מודה לריב"ש שיאמר אשרי משום היכרא אבל אין אומר קדיש עליו דכשאומר בחורת חוב ג'פ אשרי בכל יום מש"ה אומרים קדיש עליו יע"ש והמעיין בפסקי מהרא"י שם משמע דא"א אשרי כלל והמחבר בס'ב כריב"ש ואומר אשרי וקדיש דעל פסוקי הג"ך אומר קדיש עסי' כים ובאר הגולה אות ב' ציין כתבי מהרא"י אולי ט"ס הוא וכנרבם בק"ח ס"ב יע"ש: (ב) פ' הממיד עט"ז ועמ"א. ובקל"ב אות ב' יע"ש (ט"ס קל"ו) ועי' ברכות כ"ו ב' מנחה עד הערב שחמיד הרב עד הערב ולר"י עד פלג היינו נמי חיברים דלכתחלה מקריבין ביום (דמה"ט דוחה הקרבת אימורי פסח בבת דהביבה מנוה בשעמה) בירושלמי דאמר נגד קטורת דלא כהך ברייתא גם לא נגד מנחה עמ"א רג"ב. ומ"ש הטור ברנ"ה ברייתא שם ומרש"י משמע ד"ה ופדרים משמע לא נחעכלו ל"ד יע"ש. והנה בר"מ פ"ג מה"ת, ה"ב זמן מנחה שיקרה מט' ומחלה נגד החמיד שבכל השנה בט' ומחלה וכן פי' המהבר ברל'ג א"כ משמע מנחה נגד-איברים בט"ז דאי כנגד דם מסתמא ושחט בח' ומחלה וזורק מיד שלא יהא נקרש

וכדמסיק בחמיד, נשחם מאחרינן חרחי שעות היינו מו' ומחגה יוור קמיז שמר ייטו מקרש עיקרה ראוי להיות מח' ומחגה אלא נגד איברים כו' וערבית לא נמעכלו ג"ל : משקרה ראוי להיות מח' ומחגה אלא נגד איברים כו' וערבית לא נמעכלו ג"ל : אם טיבור משלימין מנחה אין חוזרין המשלה ואי"ה ברל"ז יבואר עוד :

רקה (א) ג' כוכבים עט"ז בא"ר מגיה בין גדולים לביטנים ואפשר ליישב דבשבת ל"ה ב' לא גדולים הנרחים ביום ולא קשנים שאין נראין אלא בלילה אלא בינונים ומשמע כוכב אף ב' או ג' אין נראים אלא בלילה ולז"א דבעינן ג' קשנים משום סייג דאי ג' בינונים קטן הף בי מו ג'ינון ננטים מפרן בינו הרון דבשיק ג קשנים שיבידטי ג'ינונים יבחולטעות בב' ויאמרו קטנים וספק תורה לחומרא הילכך עבו דוקא ג' קשנים. וא'ש התענית לא הסכיחו משא"כ אי אין בקיאין בין גדולים לבינוניים ראוי להחמיר בקענית ג'כ אף דרבנן א'א ספק לקולא בחסרון חכמה אלא בקיאין ביונים ובד'ח עשו סייג ולא החם וכחב בתענית לא העריהו אף ביה"כ ד"ח אפשר לא העריחו כל שיש ג' בינונים ורצופים שיראו כא' דאז הוי מו השניתו הן בים כד לו מששל לה השניחו כל שיש ב" פיטנים ול מפים שייל הו כח דהה הוי מוספת עסי" תרכ"ד שהרי הר"ב אומר כן הדונינו המ"א ז"ל ברל"ג א"ב הענים שא"א בקיאין (הוא ל' הרר"י הובא בב"י ושם נאמר בין גדולים לקטנים) ומסחמא הין הולק ארץ דבעינן רלופים משום חוספת אלמא בינונים רלופים הוי חיספת ועי' לבוש ברל"ג שאז היא ודאי לילה כלומר אף לאין מבין והוי חוספת וער"מ פ"ה מה"ש ה"ד ג' בינונים ופיז מה" חרומות לא כתב בינונים וא"י למה ואי דשבת כרת ובקילה ההמיר ולומר בפק מ"ה אכור עד שיהא בינונים משא"כ בתרומה במיתה כ"ש דספק מ"ה שריא רק מדרבנן לא החמיר ג"כ זה שבוש מכמה טעמים ועוד בפ"ע מה' טומאת מת הי"ב לח הסכים הפ"ח ושאר מפרבים לאותה גירסא שהביא הכ"מ באשם חלוי והחם דאיקבע כו' אין מקומו פה ואי"ה יבואר במקום אחר . עמ"א חקע"ב אום א' בינונים אבל קטנים לא מהני ט"ם הוא וג"ל אבל גדולים לא מהני אך שי"ל הקע"ב אות א' בינונים אבל קטנים לא מהני ט"ם הוא ול"ל אבל גדולים לא מהני אך ש"ל בדוחק קטנים פחות מג' מ"מ ט"ם הוא ועמ"א כאן אות א' ואי"ה בם יבואר: (ב) ראם עש"א בחקד קטנים פחות מג' מ"מ ט"ם הוא ועמ"א כאן אות הםבין מזריחה עד תהלת שקיעה א'ש קצת בתה"ד סי' א'. ג' שעות ברליג בלבוש זטניות והושבין מזריחה עד תהלת שקיעה א'ש קצת ועמ"א שם ג' וברכות ק"ש ממש ולא הוי ברכה לבטלה עב"י. ומה שהקשה על המחבר הנה דעת המחבר משתע דעיקר זמנה מלה"ב דוקה וקורא בבה"כ עם הברכות ולא יקינון לנאת הדעת הרר"י ממש וכ"מ בלבוש וברכות עיקרן לאו לק"ש נתקנו מדלא מברכין אקביו לק"ש ומ"מ א"י כוונה זו מה מגרע ואין מוקה כלום ויחנה אם זמנה כתנאי דאמרי זמנה קודם לה כ מוב ולא להקרא אה"כ בזמנה ולית כאן שני המודין וכדומה. ומ"ש הסמוך על ק"ש בעל מסתו ו"ל להתלה ראוי לקרות קודם אכילה או לקרות ק"ש של חובה וקרא בבה"כ כמ"ש באות ב' וכמ"ש המ"א אות ב' וע"מ"ב המ"א אות ב' וע"ב ודור יודע דלמ"ד ק"ש זמנה מידה מידה הדור מידה הכול אות ב' וע"ב הברא בדות ברכבת אות ביודר מודה הבירה בהות ברכבת אות מודר ה"ב" מדד קידם אכילה וכמ"ש המ"א אית ב' ועא"ר אום ג' יע"ש: ודורי יודע דלמ"ד ק"ש זמנה מצה"כ הא קודם לכן לא אם ספק לו אם קרא בזמנו ויודע שקרא בבית הכנסת אם חזור וקורא או לאו ובהידושינו ריש ברכות נסתפקנו בזה די"ל ביה"ש לאו ספק הוא אלא ודאי לא יצא דלהו זמן שכיבה הוא בהישומשיה אמר משעה שהכהנים כו' בתרומתן י"ל התם בהיש לאו

באות ו' עוד מות : (ו) לבורסקי עם"א כפירש"י שם ויפריח ויצמער אבל הר"מ ו"ל שם פר דיתקן עכ"מ שם בזה מ"ש ה"ה לכיוצא בזה שיש לחוש אבל שאר מלאכות שרי אפילו הגיע זמן מנחת קפנה שרי ועס" דל"ה ס"ג בק"ש מצות מיד בצה"כ וכתב הלבוש זרוון מקדימון ועמ"א שם מ" אסור מלאכות הנוכרות ברכ"ב היינו אסור ווה מצוה מן המובחר ובתפלת המגחה אף מצוה ליבא אה מאחרין עדיף מפי כמ"ש הב"י כאן מצוח עם דמדומי חמה ועס" רל"ג ועיון לבוש באן דכ"כ דמאחרין עדיף מפי כמ"ש הב"י כאן מצוח עם דמדומי חמה ועס" רל"ג ועיון לבוש באן ומיהו זה להמחבר ור"א אבל לרא"ש ומור משמע קצת דוריוון עס" רל"ר ויש לרחות דאף להם מצוה להתאחר וע" רש"י שבת ס" מ"ש ויעבור זמנה לא משמע כן ועמ"ש באות ם" א"ה מזה ובחידושי הארכתי: (ז) ולא לדין עמ"א נמרא שם לל"ב שבת מ" ב": (ח) סעודה עמ"א העלה במקום שאין ציבור כנון יחיד בכפר או שאין הולך לבהכ"ג ומתפלל בביתו אסור ללמוד משהגיע תפלת שחרית או ערבית אבל חצי שעה קודם מותר ולא אסור אלא בד' מלאכות ואכילה ולפ"ז ושן תפלוד שוו יות או עובית אבל חצי שעה קודם טותר הא אטרר אלא בדי מלאכות ואכילה ולפין בתפלת מנחה הדר בכפר והגיע תחלת שעה יי אטור לו ללמוד עד שיתפלל מנחה תחלה וכ"ת ק"ש ד"ת תפלה דרבנן הא בורכא דהמעיין בב"י פ"ם כתב בשם רבינו יונה מי שמלמד לאחרים אסור במ"ק להתחיל) ודלא כרי דלדידית ס"ג במ"ג אסור ונתן הדב מעם דקורון כו אבל ממ"ש במ"ז "ל דרי במור סובר דקוי"ל כריב"ל דהתחילו במ"ק מפסיקון ומש"ה מוקי לל"ק למ"ג וס"ק סמורך למ"ג שרי דריב"ל משהגיע קאמר הא סמוך מתחילין ומפסיקון כשהגיע מ"ק ולא מוקי במ"ק והתחילו אין מפסיקון עד זמן מ"ק דאין מפסיקון משמע אף הגיע זמן ובמ"ג אין מפסיקון משהגיע זמן מזג ובחרדות הארכתי ועי ג"ץ: (מו) סמוך עמ"א עמ"ש באות י"ד. ומ"ש שפרות עמ"ז זמן מזג ובחרדות ארכתי ועי ג"ץ: (מו) סמוך עמ"א עמ"ש באות י"ד. ומ"ש שרות עמ"ז אות מי: (מו) והשגה עוברת עמ"א באות י"ד. ומ"ש סעודת שבת עב"י הרבה בני ביתו צ"ע. והיינו להמחבר אבל למי שנוהג להקל כרי. ועמ"ז ד': (יו) כביצה עמ"א ועכ"ם ש"ו מה"ת ה"ד הביאו האיר אות ז' סותר לכאן ע"ש בוה:

רלב (א) ולמעלה עמ"א אין מוכח כ"כ דייל מו" שעות ומחצה יצא ידי מצוה כתקונה דרק מצוה מן המובחר לאחר עד מ"ק ומתחלת ז" דיעבד יצא משמע דלא יצא ועמ"א פ"מ אות ג" וברל"ב ריש הסי" וא"ה באות ב" אבאר עוד : (ב) ועיקר ועמ"א מ"ש מו" ומחצה לי"א כן אבל רוב פוסקים הסכימו מהחילת ז' מ'ה זמן שחימה וכמ'ש באות א' דבאמת זמנה מתחלת שבע ומשנה

כל שנה חלק מכ"ד מעל"ע משא"כ לשאר דברים הכל זמניות וחושבין הלילה הן קצד או ארוך יב"ש וכך היום: (ה) לעולם כחד עמ"א לא לעשות תרי קולי דסתרי אהרדי: (ו) ולמעלה עמ"א ברל"ה אות ג' יבואר עוד בוה: (ו) דהיינו עמ"א בחידושינו פרק תפלת השחר כתבנו הא דאמרינן דם נפסל בשקיעת החמה אית הלא שקיעה או סוף שקיעה ומ"ם עד צה"כ קשה ול"ד אל מעס קורם עס" רס"א: (ח) עומד עמ"א סתם ידים כשירות לברכה ופוסלת לתפלה ועא"ד ז' מיקל כ"ז שהוא בבהכ"ג אע"ם שמוכרין מצות א"צ לימול שנית:

רלד (א) אין עמ"א דלא כמ"ו א' ובכ"ה אות ג' יע"ש מ"ש בשם פסקי מהרא"י ופרי בו אם נמשכה כו׳ היינו אם התפלה כלתה ביום רק א"מ אי אמרת תחנון נמשך עד הלילה אין לומר קדיש תתקבל בלילה אבל אם תפלת ח"י נמשכה בלילה אומרים תתקבל דלא מפסיק יום כו׳ ונעילה תתקבל בלילה אבל אם תפלת ח"י נמשכה בלילה אומרים תפלת ח"י בלילה ולומר קדיש וער ס" ברי"כ אריך למיעבד הכי או לסיים א"מ בעוד יום או לסיים תפלת ח"י בלילה ולומר קדיש וער ס" ברי"כ שריל ממוד בתפלל ערבית ב' שלא יאמרו אשרי וקדיש אחר תפלת ערבית קודם למי שלא התפלל מוחד בתתפלל ערבית ב' שלא יאמרו אשרי וקדיש אחר תפלת ערבית קודם תשלומין שניה אע"ג דתפלה בכל יום ג"ם בו ערבית ב' שלא יאמרו וקדיש אחר תפלת ערבית קודם תשלומין שניה אע"ג דתפלה בכל יום ג"ם בו ערבית ב' שלא המפלח שניה אע"ג דתפלה בכל יום ג"ם בו ערבית ב' שלא השרומין שניה אע"ג דתפלה בכל יום ג"ם בו ערבית בל התשלומין ע"ז מאף התפ אם מפצת הציבור לפי שאה התפלל מנחה דמתפלל ערבית ב' שלא יאמרו אשרי וקויש אחר ומעוד עובית קודם תשלומים שניה אע"ג דתפלה בכל יום ג"ם בן עוה"ב אין לו תשלומין וע"ז קאי התם אף מקצת הציבור התפללו מנחה ביום ורל שלא אמרו אשרי כי היה שעה עוברת אפ"ה אין אומר בשבילם אשרי התפללו מנחה ביום ורל שלא אמרו אוה ולוה יש תשלומין קמ"ל אבל לא קאי כמ"ש המ"א וצ'ע בזה . והרש דסר"א דאשרי שייך למנחה ולוה יש תשלומין קמ"ל אבל לא קאי כמ"ש המ"א וצ'ע בזה . והמחבר פסק בס"ב כריב"ש ואי"ה בס"ז יבואר עוד : (ב) קודם עמ"א ועמ"ז אות ב' ואי"ה שם והמחבר פסק בס"ב כריב"ש ואי"ה בס"ז יבואר עוד : (ב)

הלכות ק"ש ותפלת ערבית

רלד מיש עמ'א עתום כיו ב׳ ד'ה יעקב כר פג'ה ידף ב׳ ד'ה מאימתי ולרש"י י'לחילוק בין ק'ש לתפלה ובעית מסתמא גם הברכות יע"ש ב" שליו קשה דלרש"י רק שלה ורביע: (א) <mark>קפלים</mark> עמ"א השמים הניי עמ"ש במ"ז מזה. עסיי תקס"ב ואי"ה שם יבואר: (ב) וקורא עמ"א בסימן סי עמ"א השמים הנ" עמ"ש במ"ז מזה. עס" תקס"ב וא"ה שם יבואר: (ב) וקורא עמ"א בסימן ס" סד מצות צריכות כוונה וברס"ז אות ב' ובסעיף ב' אות ד' וא"ה שם יבואר: (נ) מקרימין עמ"א בתה"ד ס" מצות צריכות כוונה וברס"ז אות ב' ובסעיף ב' אות ד' וא"ה שם יבואר: (נ) מקרימין עמ"א בתה"ד ס" מ" עמ"א רל"ג וכ"ה בי וכ"ה ברס"א דסוברים כרא"ם ובדול וע" לבוש ומ"ש לחלק בין ק"ש אסה קודם תחלת השקיעה ביורה. ומ"ש יגמור הברכות ואפשר אף הק"ט ויכיון כקורא בתורה: (ד) להתחיל לאכול עמ"א ותרצ"ב לענין מגילה במ"א ז' ובתה"ד סובר דמגילה דברי קבלה כד"ת דמי וגם כל המצות נדחין מפניה (ביש שהות) ושם היקל המ"א במעימה: מ"ש"ש ביש"ע אם התחיל אתר שהניע מקרי ומפשיק מיר אע"ג דלא הניע עריין ממש רק חצי שעה קודם ס" מ"ל שוצ שעה עריין ממש רק חצי שעה קודם מ"א מצי שנה וא"ה במ"ז יבואר עוד. ח"ש קודם יל חלק מכ"ד לא זמניות ול"ד לחמי ומשר דברים וצ"ע מצת בוה: (ה) מפשים עמ"א דכל ד"ת מפשים ובמגילה נמ" פוס דהו" קודם מפסיק באותו חצי שעה ואיזה בש"ז יבואר עוד. ח"ש קודם "ל חלק מכ"ד לא זמניות ול"ד לחמץ ושאר דברים וצ'ע קצת בזה: (ה) מפסיק עמ"א דכל ד"ת מפסיק ובמגילה נמי פוסק דהוי ד"ק ועדיף מכל המצות הא התחיל בהיתר אין פיסק: (ו) צריך עמ"א בס"י קס"ז אות ב" במ"א יע"ש מש"ה כאן הוי כדיעבד ומפסיק: (ו) להפסיק עמ"א דמעריב חמור ממנחה לענין נמל ידיו ברליב סוף סעיף ב" וע" שבת דף מ"ו ויא"ה בס"ו יבואר עוד: (ח) ואם עם"א כל שיודע שתמשך מעודתו עד הלילה אפ"י התפלל מנחה והתחיל לאכול קודם חצי שעה לצה"כ דהוי התחיל בהיתר מפסיק מיד עה הלילה אפ"י התפלל מנחה והתחיל לאכול קודם חצי שעה לצה"כ דהוי התחיל בהיתר מפסיק מיד דהוי התחיל באימור שתמשך עד תוך הלילה עם"ר ול"ב אות "א: (מ) מיד עמ"א וראי עיקר מצותה מן המובתר לקרות מיד בצ"ה אלא דלא מיקרי עבריינא אבל אותן המלאבות המסורת במנחת נם כאן אסורות ומיקר עבריינא: (י) חצי עמ"א ועב"י וא"ה במ"ו יבואר עוד בזה: כתוב

דרך כתוב כר עמ"א מ"ש תמיד ימלוך במור ע" מ"אות א" מזה ונ" אית ד" מלת תמיד אי שייך לממה או לע"ל יבואר שם א"ה בזה. ומ"ש בשם הב"ח עב"ח ופרישה אפת ואמונה קאי גם על העתיד ומ"ש עיקדה על העבר גתקנה יע"ש עב"ח מ" מ"ו וא"ד ד": (א) צורך עמ"א ובערבית מכריז אבל בשתרית לא דמספך נועלה הובה בשתרית ואע"ג דפול ברוך לא הוי הספק דיועבד הא לכתחלה לא יפסיק עם" קס"ז מ"ו בהנ"ה ועם" ק"ד א" במ"ז דמש"ה בשתרית א"א להכריז יע"ש: (ב) נהנו עמ"א ומ"ל ב" ב"ל ב"ב התפלל חובה רשאי לעמוד. ומ"ש הושיענו כר ולא ה"י אלרי ב" של לעמוד. ומ"ש הושיענו כר ולא ה"י אלרי ב" של לעמוד. ומ"ש הושיענו כר ולא ה"י אלרי ב" של לעמוד.

הלכות צניעות

והיא 'ישר אירחותיך אפי רערוב למישור: (כב) היה עמ"א דמינר אין כמו היא בבנדו: (כג) שאינה עמ"א למיס משמע במטר מיתר כל דברי רוצוי אף שלא מענוני תשמיש ובאה"ע כיה סיב או אם היה כעם א כר היינו נמי אפילו בשאר דברי ריצוי: (כד) א"פ עמ"א עמ"א או בי בוה: (כה) מאפיל עמ"א דבבית אפל מיתר ביום לכתחילה: (כו) ואם עמ"א או נמו כוי כצ"ל ועא"ד כ"א בוה: (כו) במליתו שמא יראה קרי עליו מ"א: (כח) יציאה עמ"א ועמ"ז אית אי ובפריי שם: רב"א (א) ערום עמ"א וש"י נדה י"ו עמ"ו הביאם הב"י: (ב) עניות עמ"א וה"ה לפני השולחן א"ר בשם רש"א ז"ל: (נ) לבראי עמ"א באשה אמרר: (ד) במנא ות"ח יכמה הבלי מ"א ע" מי פ"ו רעבים חדם ועץ לא מהני כימוי אם מיוחדים לכך ותחת רגלי הממה באין נובה מ" יע"ש:

דומנה כל הלילה לכתחלה והפיה חצי בעה קודם אשור דקיו מחפלת מנחה דרבנו כ"ש הים ד'ת וע"ב בברכית דף ב' וט' ובתידובינו החרכנו וה'כ להרשב'א משמע דחני שעה קודם השור כמו במנהה . ומ'בבמרדכי היינו מדכהב אם התהיל משחשיכה מפסיק (ד'ה מפסיק יש"ם: (ד) בגון עמ"ז העלה כל שהחחיל בחיכור שוב אין קורח לחחר ע"ה דלחו אנום הוח אלח פושע כלומר חחילתו בסשיעה אף דלבוף אנום הוי וקיל ממזיד כמ"ש הרשב"א ואפי' כופע כמי היינו לאו מזיד גמור אלא חהלתו בפשיעה ולענין הברכות אין אומר ג'כ ועסי' כ'ח ס"ז

וקי וקיים כו׳ הוי מעין ההתימה ימלוך ליו בנהולה ההרונה ויחיר לנוכו׳ וו׳ב ומבדיל בין יום ולילה ללפעים חופך וליבלאל אור: (ב) זאת הנוהגים עמ"ז להתפלל עם הציבור עדיף מסמכת גאולה כמבואר בסעיף ג' וכאן עדיף דסומך נאולה לפפלה דהפכיבנו הוי כנאולה אריכתא באולה כמבואר בסעיף ג' וכאן עדיף דסומר נאולה לפפלה דהפכיבנו הוי כנאולה אריב דהני כמ"ם הדר"י הביא דקיי מתפללון בעלקים הפכיבנו לפנים במכת בפנדות יע"ב וקמ"ל דלית דהני פסוקי ברוך ה' לשולם בייכים דוקא למימרינסו בתר הבכיבנו ואין להפסיק ביכהם קמיל דלא.
ומבמע אחר גאל יבראל והליבור מהפללין הפלח ה'י לא יפסיק בין הפרקים בערבית דבייכי הני
ב' ברכות לאחריה ול'עועמ'א ג'. ואי'ה בם יבואר: (ג) בי עפ"ז כתב לאומרם מיובב יותר
מוב יע"ב ועמ"א ב' ואי"ה בם יבואר ובא"ל אות ו' עכ"פ לא יעמוד ופניו אל הקיר יע"ב דאז נרחה במכוין לנחח הפלח ח"י: (ד) מצא עם"ז דגערבית סמיכות גחולה לחפלה נדחם להחפלל עם הניפור עדיף מבח"כ בבחרית במיכות גחולה עדיף ועיין לבוש כאן ולעיל בפי" ס"ן כשיף פם הניפור שניף מכח כ במחרית במוכח במונה ביון הפלח מנחה כו' עמ"א אות ג' כ"ל ג'כ ה' ובמ"א אות ג' יבואר עוד אי"ה בזה . ומ"ץ לענין הפלח מנחה כו' עמ"א אות ג' כ"ל ג'כ לההפלל מנחה מיד בעוד בהליבור קורין ק"ש וברכומוה ותפלח מעריב עם הציבור ואם יסים לו להפלח ערבית מנין בלילה ימתין בתפלח מנהה ויהפלל עם הציבור דמ"מ הוי תפלח הציבור יש"ם אע"נ בזה מעריב וזה מנחה . וכן אם א"א להחשלל מעריב עם הקבל כשינמור מנחה ימסין בהפלח מנחה. ולענין דילוג החנון ידלג להתחיל אחר מנהה תפלח מעריב ויאמר תחנון

ימורן כנושתו ממוח. וכפין זיטוג מחון ידכנ נהתחים מחד מנהה חפנת מפניב ויחמר תהנון חריל (ח) אין כו' רמצ'ם וממי' הם ההפלל בקי הוא היון הבין מוליא הבקי ואם לא התפלל מעולם רבות הוא למי יולא הב"ן רשב"א הביהו ב"י יע"ב ויראה ודאי ליבור בקיו מעולם רבות הוא למי יולא הב"ן רשב"א הביהו ב"י יע"ב ויראה ודאי ליבור בקיו אניכים ולא התפללו מנהה ומבלימין בערבית בחים אפ"ה אין הב"ן הוזר בנים ואפילו במנהה כה"ג אין הוזר דהאידלא כולהו בקיאין והתקנה לא זזה וכה"ג ליש חקנה כ"ל: עב"י בבם הכל כו ומבמע דתמיד בחר מכפר על עבירות לילה ובין הערבים על בל יום ומצ' ואיל עד הלילה אין מי בירפר כי אירבים כדר ובייבו לה מרוח ברוא ברוח בה אירה והיו ברוח בירוח בירו כר ומבמע הממיד פמר מכפר על עבירות לילה ובין השרכים על של יום ומס" וחיקר עד הפילה אין, מי שיכפר כי איברים כבר. נקשרו לכך אומרים והוא רחום גם אומר והוא רחום ב<mark>ערבית</mark> כי לילה המן קשרוג וקודם חמיד השחר שיכפר מכקשין שיכפר ה' ובליל שבת וי"ש הים <mark>ראוי יותר</mark> לאימרו כי אין איברי חיל קרכין כשבת ומ"מ א"א אומי בערכית שבת ועא"ר כשם מ"מ ג' ממוני'

בנוהנם אף ומבחות וחומה וכבבת יב לרפעים מנוחה ועסו' רסיז ואו'ה בם יכואר עוד : בניהנם הף ומבחיה וחומה וכבלת יב לרבעים מנוחה ועשי רסיז והי'ה בם יכוחר שוה יכלה (ל) צריך כו' והפבר סומכין על מה באומרים בק"ש ויהי נועם ובאר מזמורים וראוי לבלבבלילה כמו ביום מקרא ומבנה וגמ' והכל לפו מה בהוא אדם עמ"א ועש"זיע"בבזה: לבלבבלילה כמו ביום מקרא ומבנה וגמ' והכל לפו מה בהוא אדם עמ"א ועש"זיע"בבזה: רל" (א) קורא כו' בס' רליה למאן דמקדים וקבי ק"ב מבע"י לריך לפוין לאח בק"ב בעל מטחו וראוי לקדות ב"ז בם אוח א'. ובליל פסה יע"ם בה"ב א"ה יבואר וגבים יקראו ק"ב על מעתם דמבום במרה המרה ביור ב"ל אחוב "הו ובאות עמ"ז בם אוח אונבים יקראו ק"ב על מתחם במורה הוא להכליך: (ב) ואין מברכין על ק"ב כו' אף למהן דקרי מבע"י וואל בבל מעתו לק"ב הפ"ה אין מברכין אקב"ו לקוח במע כי הברכין נושיהו לא בקרי מבע"י וואל בבל משם לק"ב הפ"ב און והבר בכלל להגן כו' באין מברך ובאמח לריך ליתן עשם למה לא מברכין כל מ"ע במבר הרבב"א וה"ב בכלל להב"ו על ד"ח ק"ב בכלל ד"ח הוה:

הלכות צניעות

רבו (ח) ובשעה עפ"ז וכן נרכם לקמן ס"פ יככם מהרפ"ל ועמ"ח חית כ"פ יע"ב וכלבום כ" לא לפניהם ולא לאחריהם לא בלא ו' יול פרופי קמפרם לא ביום יניאה לדכך לפניהם לפני לה לפפיהסימו להתנים להבלחדי לפרתי קהפלט לה פרסימהה אתן ילפיהס פלו בליהה אתן ילפיהס כלוכן ולה להחניהם ביום בבא מן הדרך ובש"ע ספייו ולה לפניהם משמע בלילה ג"ל לא והפבר בסמוך לו שעה קאמר ועא"ר שם אות כ"ג יש"ש ועי׳ לכוש באן בסמוך לוסחה ובי"ד קפ"ד סיי וש"ך אות כ"ז ולכוש כתב שם ח"א אפשר דעתו כדיעה א' בסחם . ועי' באה"ע סי' כ"ה וע"ו ועך מוח כיז תכום לחב שם זי ח הפכר דפתו לדעה חי בהתם. ועיי בההיע פיי כיה נעיו מדינים חלו. וחם עדיון נה קיים פור מקיים ב' מ'ע פור ולפבח וחם קיים כי ר ניקיים נבבח וחם מחום לו עונתה בקיים פור מהני בלה קיים לה מני עי' הה"עע"ו ס'ו יע"ם וע" ביש הה"ע סי' ה' חוח ה' וחוח ע"ו יע"ם: דיש לנו ספק ה' הכחבנו פה חם פסולי קהל כמו מלרי והדמי עמוני וממור כו' הם מלוחם על פור היוח ולצחם ביך בעבד ג'יכ (מ"ם דכ"מ בסם ר"י בר' מדכי דפור כ' ליש בעבדות כ"א בלי חיוח ולצחם בייך בעבד ג'יכ (מ"ם דכ"מ בירובלמי ל"ע קלח ע' בניטין פ' הפילה ה"ד ופ"ק דמ"ק ה"ז והגחון המפרב ד"ב פי' ע"פ החום' ולכחורה י"ל דפו"ר מיבעיה ליה חי מלוה עביד ומביק דמלוה) וחלי עבד פפולי קהל הוי אפ"ה בלד הירות בייך פו"ר וי"ל דים תקנה בשהרור משה"ל בממזר ושאר פשולי קהל ועסי' תקמ"ו אין נופאין נבום במועד ולא הוציא פסולי קהל דים בם ג' פעמים דאין מערבין במחה בפמחה ומפני הטורה יע"ש בט"ז ומ"ח יחי"ה בם יביחר . וכחן חין להחריך. ועסי' של"ט ופימן חקפ"ד וחי"ה שם יבוחר : (ב) בג"ל מדברי רש"י עט"ץ ועמ"ח חוח כ"ד בזה ועח"ר חוח י"ס . וחם וחי"ה שם יבוחר: (ב) כביד מדכרי רם י עביד ועת ח חות כד כזה ועת ד מעיע ע. זמם הכר בהדר אחר ע"י האפלת פלית ודאי מיתר בלא מאפיל אשבר א להדיא עליהש האור אסור אכור בהדר אחר ע"י האפלת של הדי ע"י ע"י בי" דם ב אות ד" אומד אושל שבי כמו אור הלכנה הובא במ"א אות כ"ד יע"ש: ע"י ע"י ד" בי" דם ב אות ד" ל" אחל ליבב על תיבה ביש הפריש אפי מחוקח מ" כאה דקיי"ל כרבי פרק בכל מערבין ד" ל" אחל ליב על חיב מולי יובה בדולה כל באין כלי חוך כלי זור ע"ש א"ב היה באן בלי הריך מכני שימאת כה ובין דליהוי רבות אחרת ול"ע. ועמ"א כאן אות ייצור לבין הלים החלבל להין מכני שימאת כה ובין דליהוי רבות אחרת ול"ע.

ועמיה כהן הור להין מכני שימחת מת זפן דעיתוי רבית החרת וליע.

יתר הדברים אי"ה יכואר בסיי רמ"א:

יתר הדברים אי"ה יכואר בסיי רמ"א:

יתר הדברים אי"ה יכואר בסיי רמ"א:

רמא (א) אחד כו' הוא מבום דהיך יברה הקב"ה בכינהו בם והוא מהנהג עלמו במיאים ופינופת לבוב ופי' פריבה כתב דבונאו ביכיא עלמו ועתום' בזה: על' אה"ע כי' כי' ב

וסי כ"ה ובלא כדרכה ש' פירוב בבו"ח פ"א היינו בפה המבעת הבל באידו מקום מאחוריה ליה ביה הבתחת ירע יאבבר ביותעברה בכך ופי' א"ר כ"ה היינו בפה המבעת הבל באידו מבירה בעלה עא"ר כ"ה כתב בל"ה אין לאכול עם א"א לבדה בקערה א" בא"ר כ"ה ועי"ד קל"ה בזה

סי כ"ג ס"ה מבמע ליה באין מתשברת בכך. אפור להפה לשולת התמיד בנת ה' אלפים וה' מאוח ומ'. י'פיום להודם אלול פה ק"ק לבוב מח"ל ה' ישורנו להסחיל כל' בבתולסיים

עד גמירא ולהדפים בפרי בחיי וגם בפרי א"א הרב ז"ל ובומינו ופע יהודה וירובלים אמן:

מימו רמב במור כו' עט'ז . וביותה אמרינן כריחות ומיחות ב'ד יסורין ממרקין ואנב

שפא כתב בבון כו עם היד המנות מנויתן ברישות דמישות כדי ישור ין ממרקין ממרקין ממרקין ממרקין ממרקין ממרקין ממרקי לכבד כוכבים כמ'ש הר'מ בה' עכו"ם מש'ה ואם שומר שבם מוחוץ וו יע'ש משא"כ עבד עכו"ם במיד גמור בעינן יכורים ג'כ: (א) אפי עס"ז וחוכן דבריו שיש שלש כתוח כו' ועיין פסהים קי'ב א' אפי׳ לר'ע עושה כסא דהרסנא היינו שיראה ביהיה לו מעם משלו אבל אם אין לו משלו כלום עושה שבחו הול ושני סעודות וכ"ש דחין נועל מלדקה כסח דהרסנח . ועי"ד רנ"ג ע"ז הביא תום' שבת קי"ח א' ד"ה והא דאדרבה כשמעל הכל מלדקה נותנין לו שלש סעודות רק מי ביש לו יד"ם אין נותנין לו סעודה שלישית ועב"ח ובספר תוספת שבת הקשה כן על הט"ו ויל הטור לא סיל כתוספות והא דתנן שבת נותנין שלש בעודות כי חדא אית ליה ממה שהביא עמו אותם יוליך מכאן לדרך ושלש סעודות ב' לשבת וא' למ'ש בלילה ויאכל סמוך לערב כמ'ש המ'א באות ב' להר"מ ז'ל כן סובר הטור ג'כ אבל לדינא מסכים הט"ז בי"ד כתוספות יע"ש עמ"ם במ"ח ב"

עמ"ש במ"ח ב":

והנה כדמות ראיה דהדר לגמרי ממ"ש משיקרא ואף לרבון אוכל סעודה א' במ"ש לא סמוך לערב מדפרוך בשבת קי"ח חחלה מסיפא דמתני' ואח"כ מרישא שבת נותנין שלב סעודות לערב מדפרוך בשבת קי"ח חחלה מסיפא דמתני' ואח"כ מרישא שבת נותנין שלב סעודות די"ל לרבי חדקא סיון דשלב היום מפורשין בקראי וסמכו חז"ל שלם סעודות רמוזים בקרא אסמכתא בעלמא הוה משא"כ סעידה רבישית אין רמוז בקרא כל כך רק מסברא סובר לבר מאורתא מש"ח שבת נותנין שלש סעודות ורבישית לא נועל כר"ע עבה שבתך כו' משא"כ עתה מרוך מסיפא יד"ם חזינן דרק שתי סעודות נועל כר"ע ובהכרח כהילוק החוספות אם נועל מלדקה נועל כל לרכו איכ קבה לר"ח ומאי קוביא די"ד מעודות אוכל של מ"ש בסמוך לערב מל"ש ולעולם שלש דר דרמוזים הישב בקרא נועל ולא רבישית ש"מ דהדר מזה דעלכה כר"ע די"ל הדר לרבון לית ראיה דעלכה כר"ע די"ל הדר לרבון לית ראיה דעלכה כר"ע די"ל הרות הלינו הליב הבלכה כר"ע די"ל המוכר הלינו הלי הלה כר"ע היל המוכר הלינו הלי הלה כר"ע היל המוכר הלינו הלי הלכה כר"ע ומילה הלכה כר"ע היל היל הלכה בר"ע הילוד הלכה בר"ע מונובה בהלב הבת בילון אל וו"ם בתרבל הילוד המוכר הלינו הליות הלינו הליד להכל המוכר הלינו הליום הבלכה בר"ע מונובה בהלב הבת בילון אל וו"ם בתרבל הילוד הבינות הלינו הלוכר הלינו הליום הלכו הלוכר הלינו הלוכר הלינו הליות הלינו הליום הלוכר הלינו הלוכר הלינו הלוכר הלוכר הלינו הלוכר הלינו הלינו הלוכר הלינו הליב הלוכר הלינו הליום המוכר הלינות הלוכר הלינות הלינו הלוכר הלינות הלינות הלינות הלינות הלינות הלונות הלינות הלינות הלינות הלינות הלוכר הלינות הלינות הלינות הלוכר הלינות הלינו הכמים פליגי עליה . והין להחריך כהן בזה . ומעשה דקוב שבח קי"ע ה' יע"ש בגמרה : עיין מ"ש בפחיחה כוללת בענין אסמכתה :

ולעבין שלש סעודות אי הוה מיה או אהמכתא בלבוש רליא משמע דהוה מ"ה ועאיר בם וקס"ח הות כ"ח דהוה דרבק ואסמכתא יע"ש ומ"ש בפריי שם :

וקסית הוח כ"ה דהוה דרבק והסתכתח יעיש וחיש בפרי שם:

ודע לענין מה שנוהגין קלח ליתן שומן בלחם שבת בי'ד ל'ז מבואר דמוחר דמשונה וניכר

יע'ש: ואמנס לענין המוליא עסי קס"ח ס"ז מה הוה כסנין ובסי' קפ"ח במ"א ט' ובפריי

שם דמשמע דמחויב לאכול בשבח פח דמברך המוליא ושלש ברכוח ועסי' ר'פ במ"א וליע

והבן זה . ועמ"ש בכימן קס"ח ס"ז בכסנין:

רמג א רק עפ"ז הבוה דעת הר"ן ומ"מ פרק ששי מה"ש הי"ד והוס' בע"ז כ"א ב' ד"ה

אריסא ולי העני צ'ע כי המעיין בר"ן ספ"ק דע"ז משמע קבלנות כל השנה לקצור שדהו אע"ג דאין ישראל נהנה במלאכת שבת מ"מ להמון עם מתחזי להו כשכיר יום ואע"פ בידעו שקבלן היא לדידהו אין הילוק כל שאין העכו"ם נוטל בריוח ויבואו להחיר אף שכירי יום ממש (ואף דהוי כעין גזירה לגזירה מ"מ הואיל ואסמכוה אקרא דלא יעשה בהם הוי כשל יום מתם (וחף דהוי כעין גזירה נמידה מ"מ הוחיג והסתכוה חקדה דגח יעשה כהם הוי כשל מתכל לענין זה וכדבעינן למימר אי׳ה באוח ג') ומש"ה ההוא דמ"ק ו"ב מקבלי קיבולח חון לתחום שרי באין המון הוא וח"ח ידע דקבלן שרי דבדנפשיה טרח אבל המגיד משנה שם וטוס" משמע דקבלן לא מתחזי להו לאיכדי כשכיר יום רק שיבואו לחבוד שכיר יום הוא כמ"ש המ"א לה"ד אוח ה' ונ"מ היכא דמפכסם ומכוב המנוד משנה על בקבלות לשנה וכמ"ש הבעור (עיין אות ב' א"ה שם יבואר) דלר"ן אסור ולמניד משנה משר בקי למלג שלא ב' וטסי למ"ג מ"א ג' ואיה משלא"כ מנור וריחיים דקבלנות שדינא אסור שמרויח הישראלועמ"א ב'. וטסי למ"ג מ"א ג' ואיה משלא"כ מנור וריחיים דקבלנות שדינא אסור שמרויח הישראלועמ"א ב'. וטסי למ"ג מ"א ג' ואיה משלאלים היו הרו"ד מות ברחד להיור הרו"ד אות הרו"ד אות הרו"ד מות ה"בות הרו"ד מות הרו" שם יבואר : (ב) פורגר עפ"ז עמ"ש באוח א' מ"ש וספרסם אסור לשיטחיה ברמ"ד אוח ב' משא"כ להמ"א שם ה' דלחבוד משא"כ נחפרסם שרי בקבלנות אבל במרחץ ורחיים שיבראל נהנה ממלאכת שבת נחפרסם מדינ"א אסור אף חוץ לחחום כמ"ש הנ"א ב' ואף אם יזכה לעבו"ם שכר מלאכם שבת אם לא יעשה אשור דסוף סוף נהנה ישראל: ומ"ש שלא יש"ב בה ישראל הא ישב אף שבירות אסור עמ"ש במ"א אות ג' שכרם יע"ש: (ג) רק עש"ז עמ"א אות ג' שכרם יע"ש: (ג) רק עש"ז עמ"א אות ז': ומ"ש דמלאכה ע"י עכו"ם לישראל ד"ת באמת כל הפוסקים כחבו דהוי דרבנן ועא"ר כאן אות א' וח' ורש"י פ' בא ע"פ לא יעשה בהם ורא"ם: והנה י"ל אסמכתא כי האי חשוב כד"מ אות א' וח' ורש"י פ' בא ע"פ לא יעשה בהם ורא"ם: והנה י"ל אסמכתא כי האי חשוב כד"מ חום ח' וח' ורש"י פ' בא ע"פ לא יעבה בהם ורא"ם: והנה י"ל אסמכתא כי האי חשוב כד"ת כמ"ב הסום ע"ז כ"ב א' ד"ה חיפוק דח"ה מלאכה קרי לה ד"ח שיש לה סמך מ"ה ובתיחה כוללת כתבנו מזה וא'כ י"ל מ"ע בדרבנן שרי היכא דלית אסמכתא משא"כ אסמכתא הוי כד"ת לענין זה. גם י"ל היכא דעכו"ם בדברים של ישראל מ"ה אסור ובשל עלמו לנורך ישראל מדרבנן כמ"ש א"ר א'. זמה שהקשה משל"ד סי"ה ספרים מותר דרך רה"ר אף של ישראל ע"י עבו"ם הוי רק שבות י"ל דהולאה בי"ע מאלהה גרועה מ"ה מותר שלא לנורך כלל רק מדרבנן סחור כשלא לנורך כלל רק מדרבנן לא ועשה בהם ב"ש לא קאי מדרבנן לא ועשה בהם ב"ש לא קאי אחראה ושבת דיליף מק"ו דיו כ"ע בהוללה ומעביר ד"א ברה"ר נמי חולדה דהולאה הוי וגם מהואלה הוי וגם שבית עקירה וחלה בה"ר ואה"מ מלאכה אוחרא בדבר ישראל אטור מ"ח ובפחיחה להלכות שבית בקרבו מולי מולים בה"ר ואה" מאלה מולבות ו"מו א"ה בתכרות ניולד בתולה הוי ובת בדבר בתבני מולה בתולה בתולה מול"ה בתברות מ"ח ובפחיחה להלכות שבית בקרבו הואל מור מ"ה ובפחיחה להלכות שבית בתבני מולה בתברי בראל המור ב"מול הלור מ"ה בתברית ביאר בתבי שבת כתבנו מזה ואי"ה יבואר עוד: ול"ע גם בהלכות י"ע אי"ה בפחיחה יבואר זה:

רמד א לבנות לו חנירו עט"ן ע"ז דף כ"ח ב" חוספות ויב לרחות הא דאסור מפני הרואי" רבון זה מברוף כל ממירו פשר יכר לרך כל מושמורה בלנות הנו למוכר הממירה לעבורם רק מדינו דוקה במיסור מוסר מפל הברוקר מדכבנן מ"מ הואי והלשבה בהם בליר"ד והסמכחה יא דהוי כשל חורה כמ"ש בבתיהה כוללת נישה"כ בשבות דבבן אף דאויירה לעבו"ם אף בשבות אסור כל דליכא מלוה מ"מ לא המיר ולא גזרו מפני הרואים ומותר בקבלנות ועם זה יש ליישב מ"ש ר"י ברי"ב בשם רב נעודאי ברחיים דמיא מותר ליתן לעבו"ם בקבלנות היינו כמ"ש המ"א ברכ"ב אות כ" דרחיים דמיא מותר ליתן לעבו"ם בקבלנות היינו כמ"ש המ"א ברכ"ב אות כ" דרחיים דמיא לית שבות וכה"ג י"ל דלא גזרו מפני הרואים ומיהו הב"י לא דרחיים דמיא לית קובות וכה"ג י"ל דלא גזרו מפני הרואים ומיהו הב"י לא דרחיים דמים ליח מיסור חורה כ"א בבוח וכה"ג י"ל דלה גזרו מפני הרואים ומיהו הב"י לה ס"ל כן שכתב דזה לדברי המחירים יע"ש באוח וי"י בט"ז אי"ה יבואר עוד: ומ"ש הפעם כו' בא"ר י"א חמה עמ"ש אי מו ב"ל בא מבואר דאשור: (ב) או עע"ז רמ"ב ברנ"ג אות ב"ל הי"א חמה עמ"ש אי מו כשכיר יום היינו שהטולם א"י לחלק בין קבלנות לשכיר יום משא"כ החום לכתב דימנותים על בוריו דהר"מ החום ג"ל לבון המחבר שכתב דרכואה יאמר שפלנות ועב"ח ולא הבינותים על בוריו דהר"מ והוא ג"ל לבון המחבר שכתב דרכואה יאמר שפלנות שכיר היינו דלא כר"ן שכתב מוחזי כשכיר יום ובשדה דרכן בקבלנות ועב"ח ולא כר"א באר מוחזי בסיל מוחד בחום מחום לכו מדוב ומ"א מהוב המ"ל למשף דרובן לקבלנות כל דליכא שני דרכים להיחר אחום לאות ב"ל מדוב ומ"א מי הביא ביו ומ"א אות ב"ל הכ"ג ויל מדוב לה"ל במ"א באר הוו למדוב להוו ב"ל להור ע"ש ב"לות א" מזה ועם"ל כ"ג בב"ו ומ"א אות ב"ל כר"ג ויל מדוב להור ונ"מ אף הון להחום אחור כה"ג : ועמ"א ה" וא"ר שם ובואר עוד:

מיש המו ז באות א' הטעם מפני הרואים בא'ר ז"א תמה בזה עליו דשם מבואר דמלאכת ב"ש מיש באיז באות א' הטעם מפני הרואים בא'ר ז"א תמה בזה עליו דשם מבואר דמלאכת עלמן בדי בנית ישראל יע"ש והוה לפחות ודאי מלאכת עלמן אוסר בהגמ'ר דאי מלאכת שלמן שרי ישראל פשיטה דלא שדיפי מאומטן וכ"ש דמשתרשי בהו בשבת ומ"ש הגמ'ר דמלאכת עלמן שרי בלינעה הוך בית ישראל ול"ש רואים וכל דליכה כ"א לאיסור דרבנן או גדור בהרחל דים חשש רואים המ"ז ברמיג אות לותנות בא שתמת הוד בית ישראל בית וברמיל באיז המבי"ה מתוך אות לחתות בא שתמת הדבר שלאכת והכלל בית וברמיל באיז בתחים במ"ש מתוך או לחתות בא שתמת הדבר שלאכת והכלל בית וברמיל באיז בתחים במ"ש המתוך אות לחתות בא שתמת הדבר שיאמרו מלאכת ישראל הוא וההיא דהגמ"ר כפי"ד עכו"ם מחוץ אין למחום הא שפחות דידיה ים למחות ול"ע

עיין כ"ץ מ"ש דלרשב"א בירושלמי (פ"ק דשבת ה"ח) אסור אף קיבולת שדה לא הבינותי דאה"נ לרשב"א אסור אף באריסות שדה בע"ז כ"א ב"א אלא די"א לדידן דהלכה כרשב"ג באריסות שדה ה"ה קיבולת שדה שרה בר"ז כ"א ב"א בקיבולת בית ומיהו הלכה אף קיבולת שדה ה"ה קיבולת שדה ביל שרי דהמתבר כתב העעם דיאתרו שכירי יום לא בדה אסור ובנתפרסם בקיבולת שדה י"ל שרי דהמתבר כתב העעם דיאתרו שכירי יום לא Pri Megodym Tom H. 1 8 (פרי מגדים ח"ב)

סיכון רכזב (א) לכבר עמ'א. מהו הנקרא תבשיל עסי'תקכ"ז סד"ה יע"ש י וסי' רפ"ח ס"ב אם אכילה מויק לו כו': ובצ"ין סימן כ"א מכריתות פ"ק ס"ו מרשכ"נ שלימד דה' לידות ודאות מביאות קרבן א' ואין השאר חובה כו' יע"ש (יש לו הרוחי דברים בתשובה זו א' התם עשו הקנה בשאו"ת שלא יבואו לקום ועשה יאכלו במומאה משא"כ כאן לעשות תקנה בשא"ת. ב' התם יש תקנה להכריו אח"כ לכשיחור הששר למקומו שיבאו השאר משא"כ כאן גם ס"ש בהג"ה יש כת ב"ד בשוא"ת היינו ב"ד הנדול או רוב הכמי ישראל משא"כ ב"ד בעיר א' לא עיין בהרע"ב שליכ"ד לפי שנה שלא כהלכה מ"ש כאן. הוא דילמד שלא כהלכה מן התורו ל"ד דהלם"מ הוא והלכתא כך הוה ועוד דאל"כ איך מביא וואי ליש כח ב"ד בקום ועשה כה"ג דבריהם ד"ת מלא תסור ואשר יורון הולץ לעורה ופיהו י"ל יש כח ב"ד בקום ועשה כה"ג דבריהם ד"ת מלא תסור ואשר יורון א'ן עת האסף פה) והנה בדגים ודאי הדין עמו דלאו ד"ת הוה ואף לא דרבנן מאחר דיש לעג א'ן עת האסף פה) והנה בדגים ודאי הדין עם דלאו ד"ת הוה ואף לא דרבנן מאחר דיש לעג ב"א"ך א' אף פחות משליש יוקר יש לעשות תקנה משום עניים. שם דאם תקנו לאסור לאכול כו' כתב"ש ופריי שם וחולין פ"ק באיברי בשר בתירה שהכניםו לא" ואין להאריך: דנים כמה שבתות וא' קנה מקודם מותר יע"ש. ועוד סימן א' ב' בקהל יעשו תקנה בשוהם כול תב"ש ופרי שם וחולין פ"ק באיברי בשר בתירה שהכניםו לא" ואין להאריך: כול ב"ב ביר אומר שלקה" הצ""ו לה' ותציו לכם ממר רבא ה"מ בשבת דבעינן נפי לכם. כולו לכם ד"א אמר "פ אום הוא או כולו הנה חלקהו חציו יראה ל"ד בצימצום רק מקצת לה' ומקצת לכם ומ"ע לאכול ורשות בידו רובו לה' אורובו לכם או חצי מכש ור"א סובר מותר להתענות ב"ם (כ"ם שם דאכילה רשת היא או כולו אור הא אורובו לכם כולו לכם ד"י אומר חלקה"ו חצ"ין לה' וחציו לכם אמר רבא ה"מ בשבת דבעינן נכי לכם.

הנה חלקהו חציו יראה ל"ד בצימצום רק מקצת לה' ומקצת לכם ומ"ע לאכול ורשות היא או כולו
או רובו לכם או חצי מכש ור"א סובר מותר להתענות ב"מ (כ"מ שם דאכילה רשות היא או כולו
לה' ממש ולהתענות או כוליו כלומר רובו לכם דהא צריך לחשלה ועכ"ם ק"ש ד"ת ואסר רבא כו
דבעינן נמ"י לכם קצת ואסור להתענות וקשה הא הלכה כר"י לגבי ר"א וכס"ש בתקנ"ם א"ב מה
השמיעו רבא ולזה תי" חע"ש דל"ג נמ"י (עיון פרישה ג"ב הגירמא) ואסר רבא ה"מ ר"י בשבת
דבעינן לכם רובו והמ"א הקשה דוה לא יתכן ל"מ לגירסא נמי ואף למאן דלא גרם נמי הפירוש
ה"מ ר"א אף דאין הלכה כמותו וכ"ה בשור דה"מ ר"א. ובר"ן ח"ח עונג להם אכילה בשבת מתענים
ה"מ ר"א אף דאין הלכה כמותו וכ"א בצור דה"מ ר"א. ובר"ן ח"ח עונג להם אכילה בשבת מתענים
י"מ הלכה י"ו כשם שמצוה לענג בשבת פדק כ"כ ק"ח א' ועב"ח ומרש"י שם ור"ש פ"ח דפיאה מ"ו
י"מ הלכה י"ו כשם שמצוה לענג בשבת פדק כ"כ ק"ח א' ועב"ח ומרש"י שם ור"ש פ"ח דפיאה מ"ו
משמע במסקנא מוקי ההיא דפיאה כר"ע ומי שיש לו מזון י"ר סעודות יאכל א' ביום ובלילה לימי
השבוע ולא יאכל סעודה ג' בשבת אבל הר"מ בפירוש המשנה פיאה פירש דלרבגן אוכל מעודה ה"מ לדינא
אוכל סמוך לערב במ"ש ורי לו ומוציא הכל ולר' חדקא צרין לומר כר"ע אבל לרבגן דקי"ל כוותייהו
אוכל סמוך לערב בו"ש ועושה שהתו חול כ"ע. ואין אוכל סעודה שלישית. ומ"ש רע"ג פ"ס
מון שלש סעודות מוקי בר"ח מג' סעודות מקשה כן אבל ב" סעודות לא מקשה כלום וכ"ת דקשה
ולמ"ש המ"א כאן הם דברי הר"מ ז"ל דלמסקנא לרבגן כרמשני מיקרא. ועיון ר"ש פיאה כחב
מון שלש סעודות מוקי בר"ח מג' סעודות שמשה כן אבל ב" סעודות לא מקשה כלום וכ"ת דקשה
קודם חצות יוצא ידי סעודה שלישית וא"ה ברצ"א יבואר עוד בזה וכאן אין להארוף:
"ב"ח ב" משה יו"ש נ" מ"דה עשה דאכילת שבת ללאו כו חצה בשיאן נהלקת בלילה וע"
ונים ב"ח מ"א ב"ם כודת מיורי ביודע שבליל מ"א יבואר עוד בזה וכאן אין להאריך:
"מור ב"ש ב" סעודות מ"א בשבת נו"א" מתנה ללאו כו חדא בעידנא כו' ועוד דהמלות
ב"ח מדי "מ"א ב"ח מירי ביודע שבליל מ"ש יתני לו סעודה את שהיו לבינה לשבת לשבת
ה"ח ב"ח מ"א מ"א ה"א"ד מות מ"בוה ב"ח מ"א הוב"א בת"מ מהב כא הראה לתר"ב
ה"ח מהנה ב"ש עיו א"ח ח"ץ"ד מות מ"בוה: (ד) לשות מ"א ב"מ כתב כא הראה לתר"ב
ה"מ"ב ב"מה הראה לתר"ב הובה ב"א הראה לתר"ב ב"מ

בס' חמד משה יע"ש: (ג) לכבוד עם"א עשה כלומר דל"ת לכבוד השבת שהיו לבינים לשבת והחמדה כתב מפני ככוד השבת נתן מעם דוקא חמישי ולא שטי שהיו פגוים אבל סעודת שבת מוב יותר שיקנה בע"ש יין א"ה וא"ר אות ט' בזה: (דעשות עמ"א בד"מ כתב כאן הראה לתר"ב ושם פ" הא דרבי חייעין א"ח ב"ל בד"מ ביד באוא אכל היינו זי"ן ימי החול בין ד"ה ליוה"ב כי בר"ה חייב למהר עצמו ולפ"ז בוי"ן ימי החול שבת בכללן קאמר ואף דעונת ת"ח בשבת יאכל במי פירות עמ"א ר"פ (משפע עונת ת"ח בשבת לא בי"מ עם" ר"מ ואה"ע ע"ו) ובר"מ פירש דבי"ם לשין בבתיהם וחקשה כן א"כ בשבת אין לשון דאל"ב ליכא כ"א ששה ימים דבוי"ן יום א" שבת והמ"א תי" דרבי חייא הוה מקדש עפ"י ראייה ונשארו ח" ימים ויום א" שבת נשארו ז" ימי החול הוברך ממש ואדרבה מוכה ממור ממור מפור מופין בכתיהם ולא בי"מ ומש"ה בר"ה היצרך למעם חייב למהר וחייצו שם משכח האוף מדבריהם ובשבת בכתיהם מסתמא במהרת וויי"ן ימי החול הוצרך וחייב למהר וחיינו מקדש עפ" הראיה ועיון מ"ח"מ ולמ"ש א"ש: ב"חול משריכה לאפית שתהיה בע"ש ב"ק פ"ב משמע גם בחול כל שצריכה לאפית שתהיה בשחרת שתהא פצוי לעני וע" ר"ב פ"א מה"א ה"ה ולד"מ דגרס בע"ש א"כ משכם כבוד שבת שתהא פצוי לעני וע" ר"ב פ"א מה"א ה"ה ולד"מ דגרס בע"ש א"כ משכם כבוד שבת שתהא פצוי לעני וע"ר מה"א אמר שיהא מצוי פת לעני. גם מ"ש אע"פ שאין ראיה כבוד שבת שתהא פנוי אח"כ ובנמרא אמר שיהא מצוי פת לעני. גם מ"ש אע"פ שאין ראיה כבוד שבת שתהא פנוי "אח"ה ולד"מ בצוי פת לעני. גם מ"ש אע"פ שאין ראיה

דמחני כשכיר יום אבל קיצולת תנור מרחן ורחיים אף נתפרסם אסיר דנהנה חיבראל ממלאכה

זממה כבפר יום יובר מהריא הביאו הב"י ברנ"ג עמ א בה ה"ב ומים בפריי בה : צבה כמים בל יבראל בכבת עסי' ה"ן במ"ז אות וי"ו כתב דאין חקנה כיא ע"י מכירה להני שנה שיהיה שכר שבה בהכלעה ולכאורה במכירה ייל ל"ב שכר שבת דבשה הנוי ניתרי ודאי אף לל"ק כל אדם אפור דהרי הוגח לו להמקבן אי הוה חוך התחום דאפור לבנית בי בקיבולה אף דהוה רק מ"ע אלא קשיא ליה דחוץ להחום היחר גמור סוא ומשני לל"ק אדם חשוב אסור אף חוץ לתחום וחיינו בשבת או י"ע אבל הח"מ לל"ק ג"כ כל אום אסור: והס"ז דל"ק לכחר חדם חף בחיכור פרי רק ח"ח ופסק כל"ב לחומרא בזה דל"ב שיקר וי"ל שוד ל"ב דוקא ביישי בחובנא חיכור גמור מדינא ממ"ש נכון להחמיר הא בקיבולת מ"ע ה"ל להחמיר כלל (ולפ"ז מ"ש הפור ואפיל"ו. נבנה באיבור נכון 'להחמיר י"ל דה"ק לא מבשיא נבנה במ'ע דרק נכון לא מדינא הפילו נבנה בהיכור ממש שכירי יום וסיישי' בתיבנא רק נכון לא כת כדים לכון לח הייתו תפיח לכנים בתיכור מחום בפיר יום וביישי בני כלומר אפילי במי למכר אפילים מחינה אלה שזה דוהק גם יל במ'ע הין בו הומרא כלל לליב לכן עשה הב"י כלומר אפילים נבנה (כב"ר) נכון לההמיר דיעבד: והב"ח כתב כאן דכדאי ר"ח לסמוך עלי בדיעבד וחולק על הפ"ז בתרהי א' דבקיבולת נכו"ן להחמיר עכ"פ ולא מדינה ומש"ה כתב הפור בהקמ"ג נכון ולא מדינה דבקיבולת איירי ובנבנה באיסור ממש שכירי יום מדינא אפור לדור בו ולס"ז נכון ולא מדינה אפור לדור בו ולס"ז נכון אח מדינה זכקיבתם חיירי ובנכנה בחיבור ממש בכיבי יום מדינה משר בגמרה איסור כו נש ז בנבנה ממ"ש בהיסור מדינה שרי לבנוש בו דהני רבנן החמירו מדלה אסר בגמרה איסור כו? ונכון להחמיר לכל הדם כה"ג: ובמ"ע בקיבולת אף להחמיר לכתחלה ה"? דסייעי' בחיבנה הוה היכוך ממ"ש לא מראים עין ועה"ר אות ה' וחי"ם במ"א אות יו"ד אבאר עוד בזה: (ה) באלו עש"ז החמיר כבקובע לו זמן דהדעחת דיברתל עביד לגמור חוך הזמן עת"ר היח

כיון שקובע לו בלריך לו הבגד חוך הזמן וידוע שא"א לגמור אם לא שעושה בשבח ג"כ הוה כמלווה לעשוח בשבת ואף אם יאנוס העכו"ם עלמו וישב בלילה יוכל לגמור בחול מ"מ אדשהא דושרהל שביד ישיון לבוש מ'ש בכל יים ובח"ר שם וי'ל דמפרש מחליקת הר'מ והר'ח ז'ל סה'ג דכתב חש'ז וכדכתיבוא : ושכו'ם המושכר לשנה לכבות דליקה יש להחיר שב"י כהן ומ'א בל"ד אות כ"ח דבדליקה החירו : ואי"ה שם יבואר : (ו) אם עמ"ז מ"ש פרהסיא אסור בביתו ש"ג ככס"ד בספינה במ"א אות י"ג דיווקא במקום פרהסיא לא בביתו ס"ג ושם ביארקיו ומיהו שינ כבס"ד בספינה במיח חות ייצ דווקח במקום פרהבית נח בכיתו סיג וכם ביתרקיו ומיהו בכ"י כ' דמה"ט אסור בביתו היינו בל יבראל יע"ש ומ"ש אף באיפור דרבגן חקט שלא יבוא לידי יוחר המור בגמרא שבח קנ"ד כ' בזכוכית להפסד מועט לא חשפו ועמ"א רס"ו אות י"ד המחבר השמיטו בולסי לשעהיה אבל הר"ן כתב דפאיסור דרבנן נמי יע"ש ובסימן של"ד במ"א אות ג' והמחבר ברס'ו ס"א כתם מסמע אף בזה"ז ובבל'ד ג'כ כדיעה א' בסחם אף בדרבק החירו וקבה מרס'ו ס'ע למה השמיע בולסי אי'ה שם יבואר: גם המ'א י'ז והשכים לזם אף באין כוחבין שרי: ובלבוש מבחש במקום שאין כוחבין אשור גם כתב משמש"ה י"א דרבגן ומ"מ י"ל בדרבגן וכדומה בכן המנהג ומ"ש להלק בין הפשד מרובה שיין לבוש משמש כן דשמו ואי"ה במ"א יבואר שוד בזה : (ז) "שלא עש"ז ובא"ר ש"ו לידד בזה להלבוש אשור ושמ"א רכ"ג

חשוב אסור הף חוץ לתחום וחיינו בשבת הו י"ט הבל הה"מ לניק ג"כ כל חום הטיל . ושם ז מיכן דאס"ל בדונת הב"י מדלא כתב בהלכות בבה דחוץ לתחום חשוב אסור ש"מ כל"ב וסמך על כאן דאין הילוק וכל שנגנה באישור מ"ע לב"ע לכון לחוד לא מדינא ובאיתר השוב לי הרמיר : וביאור הסוציא לל"ק ב' הומרות א' השוב אף בהיתר גמור ראוי להחמיר ב' נבנה באיסור מ"ץ לכ"ע לכ"ע משור מדינא מדפריך והא הון לתחים ב"מ תוך התחום הונה לו דאסיר ויא מדינא ב"ל היותר ה"ל אדם רשוב להרמיר ב' בהיסור כן לכון לא מדינא דהני רבון לא שיילי מתחמרי ל' ושוב מחמיר כן בשל לו"ב מהמיר הדהני רבון לא שוילי מחמרים היותר הבי היותר ב"ב בשל סופרים לקולא ב"ל ל"ב מחמיר הדהני רבון לא מורכה מ"ב ובחר היותר הוא ביותר וואל עודה היותר הוא ביותר וואל עודה היותר הוא ביותר הואל וונהר וואל עודה היותר הוא היותר הואל עודה היותר הוא היותר הוא מותר היותר היותר

י"ב מהיר כה"ג דאם לא יעבה בכבה יעשה בחול יע"ש וסברת הע"ז נראה נכון

בעובר (בל המשקם בנון דמלה קש) ובשלו ה"ל בשקם דייבר אנל להתיאה שבשנה במינה (בל היד ליש בשקם ביינו בל ישר משקם ביינו בל ישר ביינו בל ישר משקם ביינו בל משקם ביי

שקבלנות שרי או יאמרו להם כשישאלו ומש"ה ליכא חשרא דבני ביתו אבל מחיבר אסיר משום יים אלה היים למיים למיים לשימור המיים למיים למיים המיים המיים המיים המיים המיים המיים המיים משום בני ביתו ומים בני ביתו וו"פ עמ"ר כ": (ג) ומוכד עמ"ל עשה כלמר מפשר דל"ח כוונת הח"ם ובמות כשכידו ועם" דב"ג בב"א יום אלא דיאפר שבאפת שכרו ליפים והוה כשלותו עפ"ש אי"ה באות ב" בזה ועם" דב"ג בפ"א

סיבן "ב יש תירוצים אחרים כמ"ש בפמוך ואף בתרי וכשירי אי לאו דאין הומא בשביל אחר אמור "למ"ב ל עדים אורומים על צי נשים מאיש א' שכת אם בא אחד לישא שרי ושגיהם בב"א או השני אחר הא' אסור. ולענין אי שייך מ"ע בשבות מתרע"א משמע אף בדרכנן נ"ח שייך מ"ע ועמ"ש בב"ו וגדיין צ"ע: (מ) לצורך עמ"א צידר במחבר ממש אם אין יפורסם שהוא של ישראל אי אסור בקיבולת משום ל"פ והקשה דברי ע"ש אחרדי דבתחילה כתב במחובר אף אין מפורסם אסור שות"כ כתב עמ"ש הר"ב וי"א דאם אין מפורסם שרי דלא גרע ממחובר נמור ובא"ר וי"ו משמע שות"ל להמחבר מיתות אבנים אף באין מפורסם אמור כ"ש מחובר נמור ולי"א דלא גרע ממחובר ומור ול"א דלא גרע ממחובר אף אין מפורסם שרי ובאות י"ג וקשה דא"כ היה ה"ה בוה. והלרש עיום לשטון הנהתם רבו בתר נוד מתרני את את מפורסם שרי ומחור "אמר ארה בוה. והלרש עיום לומוני הנהתם רבו בתר בתר נוד מתרני את את מפורסם שרי שמרכי אכאר אי"ה בזה. להד ב לוכד יותר דבותא אף כתוכר כמש אם אין מפורסם שרי ובאות "נ אכאר אי"ה בזה. וחלביש שינה מלשון הגדות רבו כתב ויש מתירין אם אם מפורסם שסתת בשבת (ולהשקינם בבנין דעלה קאי) ובא"ר וי"ו דלשקעם דיעבר אבל לכתחילה אסור אף באין מפורסם ורמ"א אף לסתת לכתחילה שרי כל שא"י אם אנגים של ישראל הסה. ובכל בו ה"ש משמע דמהבר גמור נמי כל שא"י אם של ישראל שרי ובא"ר וי"ן כתב דמשמע בממלמלים וצ"ע

אורח חיים הדכות שבת

לאידך לישנא דרב גביהה מבי כחיל וכליק נקטיטן וז"ש הב"י כלן וומן הר"ן טעם לדבל: ועמוש אי"ה באות ב" מזה: (ב) היכא עש"ז. יש בכאן ענין עמוק ולי העני אשר דרכי ההכמה נעלמו ממנו בהכנה לכיך להחכיך קלח: בע"ז כ"ב א" ברייםא קבלו שדה בשוחשות לה יחמר עול מחר עול בכבה ואני בחול והסנו ברי וחם כלו לחבבון אחור רש"י פירש לאו אהסנו ועשה כלומר מפני ב' דברים א" דסובל יותר כפירוש הר"ן שפ"ק דע"ז משרש אהחנו וחשבון היינו משמע בפינוש לא בימים: והר"א ז"ל הביאו הר"ן שפ"ק דע"ז משרש אהחנו וחשבון היינו בכייום דיאמר העבו"ם מלא לי בחול מה שנשלת יותר וכ"ש אם ישראל אומר כן לעכו"ם בכיפוך (עב"ה) ולרש"י א"ש מה דדייק שם הא שתמא בכי כמ"ש החום" שם ד"ה ואם וסיימו מלא ל"י ברי ולהב"א ז"ל חי" הכ"ן דס"בר דסתמא רבוחא שפי יע"ש. והר"מ ז"ל בה"ש פרק שבי היו חול שבי דלה וא בר"ש שבי היו התמו בין רב או משם שבי ולה התנו אשור וכ"ש באם וחב"מ ז"ל בה"ש פרק שבי היו החום ולא בר"ש ברי המים להפנון פ" המ"מ דכפירש"י שבי היו החום והשבון הפירות אח"כ נסתפת מהרי"א אי יודה הר"מ להר"א דאשור משקבר עולב באו להשבון בי החל להו הלו הביו והבי הו שבו ויפרש בס"א דכן או ברי הו הו מושר של המל"כ נסתפת מהרי"א אי יודה הר"מ להר"א דאשור של חוביו והלה בה"א המשע הובל הכלו למבון ויפרש בס"א דכן או ביי והובית הובל להמל ובבון הפירות הריב" והר"ו מה דיי בל ה"ב מתה ללו מברש בל"ה לא המרו ביו לה ובלו מה בדיק כו להלמודא בהתנו בון רב ותע דל בכ"ח בהקבה על הב"ע והפות שרו בלן הברות שביו וכן סתה בש"ע בלן לר"מ . וכתב זה לאפוקי מב"ח בהקבה על הב" ואמר דהר"מ מודה לר"א כו לה ב"י ואמר דהר"מ מודה לר"א כו לו מיבר דיו וכן מתם בב"ע דמ"ב ולא לו ב"

אמנם כן כי"ד רצ"ד סי"ג עכו"ס וישראל שותפין בערלה לא התנו אסור התנו מותר ובלכד שלא יבאו לחשבון הפירוח כמה אכלת בערלה והם דברי הר"מ ז"ל פרק עשירי ממ"א הלכה י"ד ומבמע כראב"ד ויהיו דברי הפ"ע סחורין מבבת לכאן דאף שמפרש בנמרא כר" דבערלה דהמור פשיטא דבעינן החנו ומעשה דרבא בהתנו הוה מימ באו לחשבוין הפירות אחד הוא בין לליק או לליב. והש"ך שם אות כ"ז יישב דברי הר"מ ז"ל בלא יסתרו משבת למ"א ומה יששה האדון ז"ל בדברי המהבר. ולי ההדיוט הכותב י"ל כמ"ש הלח"מ שם במ"א ובלבד שלא יבאו להשבון מסברא אמר כן בערלה דחמירי משבת דנהנה מהליפי איסור ולא היה טועה רבא להתוך ערלה בלא תנאי ואכסוף להר"מ יע"ש א"כ דברי המחבר מיושבין כדכתיבנא אבל לומר דכהן הין מוכיר בכת וכם מוכיר ומליה לי ישם מוכיר המחבר היוסבין כדכתיכנה הבל לומר דכהן הין מוכיר בכת וכם מוכיר ומליה לי דוה דוחק דה"כ היה להשמיענו כהן דכהיג אסור . וזה דעה הט'ז בש"ע כהן: אבר לבון הר'מ ז'ל בש"י ממ'ה היד ז'ל הם המנו שני שני שני המר לבון בי ממול היד ז'ל הם המנו שני ערלה ישני הימר (היינו בין רב ומעש) מוחר ולה החנו אסור ובלבד שלה יבוחו לחשבון שיחבוב כמה פירות אכל העבו"ם בערלה ביאכל היפראל נגד אותן הפירות אם התנו כז'ה אבור כמהליף כו' ומב"ח בי"ד מבמע דפירש דבריו ובלבד דהתנו מתחיל כז'ה (או בזה בבי"ח) ביתשבו הפירות ואה"כ בחלוקה חושבין הפירות אסור הא התנו סתמא שנים נגד שנים והה"כ הושבין הפירות שרי דעכו"ם מיותר מתנה ומעתה דברי הר"מ הין סותרין דבה"ש כ"כ הן רב או מעט בתנאי הא התנו בפירות אכור מ"מ דברי הב"ח סתורין בא"ח כתב דמודים לר"מ וכאן כסב לר"מ מותר כל שהתנו חהלה שנים נגד שנים : ולפי דברי הב"ח החרעם על המחבר בי"ד למה לא כחב החנו ולא עוד שחר"ן כתב ובלבד אחר לא החנו דלא תטעה בהחנו המחבר פיד מחם נת כתב התנו זכת עוד בסכן כתב זכנבד מחר נת התנו דנח תפעה בהתנו סתמא אסור אח"כ בהשבון הפירות המחבר שינה כתב לא החנו אסור התנה מותר ובלבד כו' והבמיט החנה כז'ה ע"כ כתב הש"ז שם אות כ' שדעת המחבר בש"ע דר"מ לרבותא כתב כז'ה אע"ג שהיה חנאי בתחלה מ"מ כז"ה אסור וכ'ש כשחלאי היה סתמא ואח"כ פירות הוה הערמה . ולהמחבר זה מסברא בערלה דממור ובשבת שרי בכל ענין אף השבון הפירות אח"כ הערמה . ולהמחבר זה מסברא בערלה דממור ובשבת שרי בכל ענין אף השבון הפירות אח"כ כמ"ש הלח"מ הביאותיו לעיל . אבל הט"ז ז"ל סובר כפירוש הר"מ ז"ל אף בשבת להומרא דאם כמ"ש הלח"מ הב"ח מיותר בשבת להומרא דאם התנה בתהלה בפירות דאסור דזה רביתא יותר לדבריו וכ'ש התנו סחמא ואה"כ חשבון הפירות דאסור ודלא כהמהבר בא"ח כאי ס'ב דאי כב"ח כז"ה דוקא ולשמיענו דתנאי סתמא שרי אה"כ בחשבון הפירות למה לא השמיענו כן בשבת ולפ"ד הט"ז ק"ק להמחבר : ודעת הש"ך שם כ"ז להר"מ כז"ה בתהלת התנאי אע"ג דאח"כ חלקו שנים נגד שנים אפשר אסור ולשון כמה אכ"ל קשה קלת : גם מ"ש הט"ז שם י"ט כמו לטנין שבת היינו דאם בתהלה התנה פירות כמה חכינ קפה קנת: גם מיש העיז שם יים כמו נענין שבח היינו דחם בחתה התנה פירות
אף שאחים הלקו שנים כו' נמי אסור כש"ך. באוכן בדברי הע"ז שרירון וקיימון. ובמו"ש
אות ב' דהע"ז סותר שם דבריו שבכאן ואני העני תמה למה יעשה כה לכתוב מרותו על
אדונינו הע"ז דנהירון ליה שבילי דכולה תלמודא גם מ"ש דבב"ך בי"ד כ"ד דהינו חהלה אף
דחשבון הפירות אח"כ שרי שבילי מנין לו זה בש"ך. זהו מה שבראה לי בכאן ואי"ה במ"א אבאר
עוד: ודברי הנ"ץ לא הבינותים כעת: ולמ"ש במ"א צ' דברי הש"ך בש"ע:
(ג) ואש ענ"ז ברמ"ד אות ו' חילק בין הסשד גדול כו' והבין בהר"ב להשכיר לשבת שלא
ברבליות מיד ארות ה"ל הבדלות מודי להשכיר אחור להשביר

(ב) ואם עש"ז כרמ"ד אות ו" חילק בין הפסד גדול כו" והבין בהר"ב להסכיר לשבת שלא בהבלעה וזה אסור אבל בהבלעה מותר להשכיר אע"ג דתנור ומרחץ אסור להשכיר אף בהבלעה משום מ"ע ככס" רמ"ג מ"מ כאן יש לעכו"ם הלק בו ל"ש מ"ע ועמ"א ה" מפרש דהרב החיר דוקא בהבלעה ושם יבואר אי"ה:

רכזן א כזותר עש"ז שבת י"ש א" ורא"ש ומ"מ פ"ז מה"ם ה"ו פירש"י כן לב"ש מלחכת שכו"ם בכלי ישראל בכלי ישראל העינים בע"ש ונעשה המלאכה בשבת אסור מ"ה לב"ש מלחכת בעו"ם בכלי ישראל בכלי ישראל העינים בע"ש ונעשה המלאכה בשבת אסור מ"ה לב"ש ומלחכת כב"ה שכי אף בע"ש דשביתה כלים שרי אף מדרבנן זה דעת המחבר כדיעה א" בסתם כר"מ ור"ף שהצמישן. ועב"ה ולא הבין דשביתת כלים שרי אף ע"ז ע"ז ו"א לב"ש שביתת בהמה נמי בד" אחר ומחויב למהוח ועיין בעל המאור בשבת י"ע וע"ז ע"ז ו"א לב"ש שביתת בהמה נמי בד" וד" מחתר וליון כן דעת הפוסקים ואי"ה בסעיף ג' יבואר בזה : ודע למאן דמכרש בשבת י"מ ל" לכב יוסף אדן כלום ע"מ בא לב"ה לא לתב יוסף אדן בלים מל לב"ה לאחר עב"ח כאן א"כ רב יוסף אדן יפרס בריוחות אף לב"ה ו"ל שעושים מלאכה ומיה ניהי כמו עינית ולחי ומיקר" כו" דבל"ם שרי ודואף כלי מחכרים וכדומה אשור לב"ה והחום" בב" ו"ל שתשום מלאכה ומיה ניהי כמו עינית ולחי ומיקר" כו" דבל"ם שרי ודואף כלי מחכרים וכדומה לשור לב"ה והחום" שבה ל"ל משבים מלחכה ומיה ב"לה לל תקנו זם בחלוק ומלית ועתו" י"ח א" ב"ב ולימא וע" ב"ך. ומ"מ לפי הרר" ו"ד מחכריםה ה"ה ניגים כק חליק ועלית ועתו" ומ"ח משב" השבות ומש"ה בבירות הואל וש" בדבהן המדים הואל והוא ע"ש וגם חשש יאמר שלותו הוא מש"ה משב" ושב"א וב"א וב"א ול" בל" בל"חור ומ"ל בל" בלול בל" בללו שה" בדבון המדים הוא לב"א וב"א וע"א שוב"א ועב"א ומב"א ומב"א ומב"א והלבוש משת מיקן זה דסובר מפני ב" השבות הוא ללש"א וע"א במו"א ועב"א ומב"א ומלו מולי מולי מולי מ"ל אות ול"ו ומשהע מכאן ל"ע להוו להוב לאל מול בל" בלה אות וע"ץ ולקמן ממ"ד בש"א שכ"ש בלול מהוב שנות בשות הוא הוון ליד מול הוא בלור בוא הון להחום מתו ואם יודע בקלה מונה לא בהור לא הוח בנות בהחור הורה שמיון להחום להור לא הום בנות בחור בוא השול במיתה במות הוא הור לא הום בל המות להוב להור לא הוון ל"ב מיל למ"ד המל להור לא הום בות במתה במות וחים בביום במות הוון ל"ב מיל במ"ד המול הוול מום במתה בהוב המול למ"ד מבות להור לא הום בנות במתה במתה ואם יודע בקלה מינה לפ"ה אכור להות להוב במתה בהמתה בהמתו הביות בב"ב לא הות להוב להום להוב במתה בהמתו הביות בכלות מ"ב לא הות להום להום בהתם בהמתו הבכיות המום בבות במלה ווע"ל אום להום להום בהתם בהמתו הביות במל במ"ד במ"ל לא ה"ם ל"ב לא הות להום להום בבית במתה בהמתו הבכים במתה בהמתו הבכים במ

ביארתיו ולכאורה סבור הייתי לוכד כשהתנו מעיקרא כן וגם אח"כ באו לחשכון כן אסיר וב"ם" התנו סתמא וכמ"ש הב"ח ב"ד רצ"ד כמ"ש באורך במ"ז ב"ו ב"ש בשובת הנו. וגים בהכי ביירו עבו"ם שלוחור "ח ביש" ע"ז כ"ב א"ף התנו סתבא כל שבאו אח"כ להשבון אחור עב"י ומ"ש דאין עבו"ם שלוחור "ח ביש"ע ע"ז כ"ב א"ף המור וסתבא כל שבאו אח"כ להעונ של או הרגי ומ"ש דאין שלא בהבלעה אפור גם מ"ש רש"י ה"א מחור שבר שבת דנל" דעתו דויה נדאה וגל" וע" אות א" אות א" אות א"ה ואל אות א"ה באה וגל" וע"א אות א"ר באה וגל" וע"א אות א" הולי וע"א רש"י חולק עם רי"ו לרש"י סתם לא הזכיר בעולם יחלקו בשבת אפור ולרי"ו גם זה איבעיא דלא אופשיפא כל דגפל עבו"ם בשבת בלא אפירת ישראל אף שבת שלא בהבלעה אפור ולר" און אתה"ב אתה ופלת כ"ל א הות כשלורו ולוה"ם אף חלקו פתם אחור וא" מ"מ שבר שבת שלא בהבלעה אפור: "ן"ך" הביא דביר הב"י ב"א אם אין לאפה חלק בו ע"ל ולב"י ר"ת שכר שבת שלא בהבלעה אפור: "ן"ך" הביא דביר הב"י ב"א אם און לאפה חלק בו ע"ל ולב"י ר"ת מלת ב"ו ולב" ב"ל און ב"ל ב"ל התנו הולבה כ"ל והתנו הולב" ב"ל און ב"ל ב"ל התנו הלבה כ"ל והעו שבה התים" ע"ז כ"ב א" ר"ה לא בשם רבינו אלהנן וע"ש ולב"י ר"ת התנו לא פתני והלכה כר"ת וכ"פ הרא"ש ודלא כהנ"א. אבל המ"א פירש דהרא"ש שינה וה"א אפת ד"ש ננה חב"א שלהו ולא שכר שבת דב"ת בשבת בתנור ושלה אם שותפין וו"ש בהג"ה באשר"י ואם אין התנור של ישראל אל בהב"א התנו הוב"א אפת דר"ת דמתיר בהתנו מעיקרא בהבלעה ור"א דאום שלא בהבלעה והשתא אם שותפין ממיא בהבלעה שרי ד"ש שלוחו ולא שבר שבת דביום השבת בתנור של ענו"ם לחוד שבת ובהבלעה שרי א"א שלו אל בתבלעה וו"א דאיםר שלא בהבלעה והשתא אם שותפין שכו מאף בהצלעה שרי ד"ש שלוחו ולא שבר שבת דביום השבת בתנור של ענו"ם לח"ד הוא נ"חו אין לשראל הוא בל המלעה ווש מותפין של הוא שתרי בתוב משרה במון במון און לת"ש אות ג"פרש בע ביותור של שתרי באות ו" אבאר הוא בתוב ע"א בתבלעה או הוא באפר של השבר ווא הוא בתלעה או בול ע"ש עין א"ד אות ו" ותולש ה" פירשו דבריו ולש בתו"א בול את ב"ו ולא בהבלעה הוא בהבלעה אם בתולה אם בתולה אם מול השבר הוא בהבלעה הוא ברול של בהבלעה הוא ברול בל שה בחב"א הוא ברו"א שבר שבת הוא בהבלעה הור וו"א ברול בלבו השרוב במון היכו במ"א בו"א שבר שבה מורן ו"ל במור ב"ע ו"ל בפסדא בוון מ"ש לול מום במ"א בו"א בול מות הור שלא ברול הוא בו"ף הוא בול

וראיתי להתו"ש כאן אות ש"ז הרגיש בוה לדידן דלית רה"ר שרי בשבות בבהמה ובסימן ש"ח אות כ"ז תכה על המ"א שם אות ו" מ"ש בפשיפות שבת בבהםה מותר לכתחלה משבת קנ"ב כ' דהתם משום הפסד וכ"ש פסחים ס"ו כ' מחמר כראחר יד במקום שצה שרי דוקא יע"ש ולדידי אין כאן קישיא דודאי כל שבאדם פסור בבהמת מיתר לכתחילה מורה אף כלא הפסד ודוחק כלל והא דהתירו דוקא משום פסידא הוא דצריך זהירות יתיכה לימיל כשעומדת כו" ולי"א בסימן רכ"ו דמחמר ממש שרי לת רבנן משום פסידא א"ש מפי דמחמר האדם עושה קצת משה ומש"ח המ"ד דמחמר ממש שרי לת רבנן משום פסידא א"ש מפי דמחמר האדם עושה קצת משה ומש"ח.

בלבוש כם אכשר הוה פ"ם אם מקוה עמו בתנוח בשבת כי י"ב מיל מהלוחת הוא אכל כבעבו"ם עכ"פ מוסיף לו פכירות הה"כ אסור לקבל אף בהבלעה. ול"ע והי"ה לקמן וכאן במ"א הבאר עוד: ומ"ב מסימן כ"ב ס"ה אות ד' הקבה מכאן לכם : ואי"ה בם יבואר אי התם הוק ד'ת או לאו: (ה) ואפי׳ הכי עט׳ז הנה .דברי המהבר הם מריב׳ם וכמו בליין באר הגולה ט׳ ובשבת אין רשות עכו'ם עליה כי התנה רק עד שבת ובשבת עכו'ם מהזיק שלא ברשות ומן החורה יכול יבראל לזכוח מהפקר והב"י כ"כ עמ"ש הר"פ בכמ"ק לשכור בהבלט"ה ויפקירוה ואין אחר יכול לזכוח בה והיינו דרשוח עבו"ם עליה בשבח וביום א' אע"ג שהשכיר רק על שבוע א' ובמיש אין רבות עכו'ם עליה מימ זוכה ישראל בעליו מיד בדיבור הואיל ולא הפ רק עד מ"ש ולכן עשה הב"י כלומר ע"ש שאין הפקר גמור דודאי להר'פ בשבת הוה הפקר רק עד מ"ש ולכן עשה הב"י כלומר ע"ש באין הפקר גמור דודאי להר"פ בשבת הוה הפקר גמור יע"ש אבל הטור חולק וסובר דלא הפקיר רק להגלל מאישור שבת ילכן אף כבאין רבות עכו"ם עליה בשבת אין אחר יכול לזכות בה זהו כוונת המ"א אות י"א זבא"ר י"ב תמה עליו ולמ"ש א"ש כי הטור חולק על הר"פ וכאמור ויראה מלבוש כן והנה מחלפא שיטיה דשמהנד והר"ב בכאן לה"מ סימן רע"ג וסמ"ע אות י"א כי המתבר סובר בם דד"ח הפקר בפני מ"ד עביין ומדרבנן ג' א"כ כאן ראוי להפקיר בפני א" עב"פ והר"מ מדבריו באין ולהגלל מיים כוכן בתר דב פני א"ע עד"ש ויראה מדבריו באין על אחר במירי באין נו אות במירי באין נו אחר ע"כ טוב יותר ללחת עכ"פ דעת החומרים בפ"ע הוה הפקר ודוחק: ולס"ז המחבר כחב הפקר בפ'ע או קמיה כו' דב' הדרכים אין אלא מדוחק אבל הלבוש היפוך קטיה או מפקיר ופוב יותר בפני ג' יע'ם (בלבוש עם א"ז יש הכרון חיבות) ומ"ש לכתחלה אכור דנראה כש א"י והיה נראה הפעם דלא הוה הפקר גמור רק להגלל מאיפור שבח א"ל כן לכקחלה וא"ה במ'א אוח טי'ח יבואר עוד . ומ'ש הט'ז בשם רב אחד כו' הנה גם בל'ל בימן כ' יע'ש החיר בה"ג להנגל מחיבור תירה בשבת וריבית כה"ג ובח"ד כתב דחין רחיה מב"מ דף כ"ג דהתם הוה רק רבית דרבנן אבל באיסור תורה בעינן מכירה גמורה יע'ש . ומכירת המן כה"ג המ"ה אות ו' ומשאח בנימין סימן מ"ג התיר מטעם מערופיא יע"ש ואמנם לענין רבית ימו ה הות ד' ותברה בממון סיפן מיצ ההיר מכשם מכוופית יש חדונהם לכל מכירה חמן ושבת בל'ל דכל שליו דרך הלואה ממש ומואר מכירה לא הקפידה הורה ושריא אבל מכירה חמן ושבת דין א' להם וא'י לחלק ביניהם ובת"מ מבואר דמכירת המן בשינן מכירה חלופה ה"ה שבה כך . ודברי ע'ש נראים אללי יפים הובא בא'ז א'ר דבשעת מלאכה לא יזכה אחר דשיבר על שביחת בהמחו ואח'כ כו' יע'ב ווראה לי דהיינו ההיא דריב'ש באין רשות עבו'ם עליה בשבת שביחת בהמחו ואח'כ כו' יע'ב ווראה לי דהיינו ההיא דריב'ש באין רשות עבו'ם עליה בשבת דמתנה עמו ביחזיר לו קודם שבח ועכבה וא"כ ים חשבא דיוכה בה אחר מהפקר מה התקנה יפקירנה רק בשעת מלאכה דהשתא לא יזכה אחר דלא השיד ישראל לעבור על שביהח בהמתו ולאחר מלאכה אינה הפקר. שוב ראימי דאף ההיא דריב"ש א"ש דאף דעכבה העבו"ם בלא כדין ומדינא אין רשות עכו"ם עליה מ"מ לא הוה הפקר דעכו"ם הייב באוכין כ"ז שלא החזירה ורשות עכו"ם עליה ואין אחר יכול לזכות בה בכבת ולאחר השבת אה"נ דרשות בעליו

החירני ורפות עלו בי שליה . אלא הא'כ ולחר בים בבנו ותחתי שבנת והה לי רבוש בפתו להחתים בילה . אלא הא'כ ולחר בבח נמי חיב באונמין :

רעיין בקב'ש בבכור בור פסהים כ'א לידד דמכירת המן בהערמה כזו אין בו איסור הורה

דמפקיר ליה יע'ש ולפ"א אחר הפסח אין כח ליבראל אחר לזכות בו דהפקר הזה רק
לימי הפסח ומכירה ב'כ רק להפקיע איסור דרבען לבער מתולם וכה"ג ברי בדרבע עכ"פ כמש"ל בשם א"ר ואי"ה בהלכות פסח יבואר זה כי לענ"ד אין הביעול מועיל אם לא בלב שלם ובממון רב ודחי אין מפקיר בלב בלם ובעינן מכירה גמורה כד"ח וכדון וכאן אין להאריך: (ו) אבל בי"ט עט"ז הראה לחל"ה ס"ג אות ג"ה בט"ז ומ"א מבים עובדין דחול הא שביתם בהמתו בי'ם מותר ועמ"א כאן אות י'ב ופר"ח תליה כתב לחבור מהמר לי'ם:

ולהמיר שביחת בהמה בי"ט רק משום עובדין דתול יע"ש ואי"ה במ"א אות י"ב יבואר שוד וחבה יש לי כאן הרהורי דברים והנני פורעם בעזה"י דע שביחת בהמה בשבת נפיק מקרא

למען ינוח שורך (שמוח כ'ג י'ב) עב"ח אבל הלבוש כחב לא חעבה מאלהבה אחה יבהמחך (שמוח כ' יו'ד) ובר'מ פ'ך מה'ש ה'א משמע דשביחה רק עשה ומחמר לאו שניתן לאזהרת מיחת ב'ד להמעיין היטב במ'מ ובהלכה י'ד משוה שביחת עבד לבהמה משמע שניהם בעשה על האדון ובעליו ורש"י בפ' משפטים למען ינוח הן נייח עפ"י דרב ולא כפשומו שביתם בהמה משמע כלבוש דנפיק מלא חעשה כל מלאכה אמנם הר'ב דכתב כאן דשביחה ב"ש שריא פשתה התחות ליכור ובפרץ חוות משמט כי מתופט מחום הרק עשה ועב"י חז"ה משחע דעתו מבחת לאו יע"ש והנה לענין אי מחויב לפזר ממונו לעכב עכו"ם בלא יעשה מלאכה בבהמחו שביתה לחו יעיש והלה לענון חי מחזיב לפני איל ליח"ן ממון ובי"ד קל"ן בש"ך אות ג' הומש יע"ם בעשה מבואר בחרג"ו במ"א אות זיי"ן בעני א"ל ליח"ן ממון ובי"ד קל"ן בש"ך אות ג' הומש יע"ש ובליח מחויב ליהן כל אשר או יע"ש: ובסכנת אבר לקילה בעשה וליח: ומ"מ אף אי שביהה בלחו כל דאין עובר בידים י"ל דא"ל לבוצו הון רב עליה דוקא שלא יעבור בקום ועשה כו" בבכור שור פבחים כ"א כתב בפשיטות לריך ליתן כל ממוגו ולא יעבור על לית ושם בל יראה לאו שאין בו מעשה הוא ואם בבא ע"י מעבה ידיו בקנה קודם פכח א"י מנין ובפתיחה כוללת כתבנו מזה . ומחמר אהר בהמתו בשבה אי מפסל לעדות מ'ה ה'ה לאו מסופק אני ועיין מ'מ ל'ד ופכיטא הייבי מיהוח בוגגין ולאיין דמפסל וכאן י'ל דאין מהויב כלל מלקוח של לאו בזה ול"ד ללא החרו ביה. ואם בהמח חרש שבומע ואין מדבר דאין יכול להפקיר בפה ובלב אין מהני ומהא אמינא לה ממ"ש הר"ן ריש פסחים דחמן מהני דאין

ובפור כתב אם פסק בסכום ידו'ע י'ל ידוע במקום ההיא וקלת קלבה כמה נותמן

מש"ה סמכא דעתיה דעכו"ם אבל אם א" כלל אפשר אף בהזכיר לו שיתן שכר אפור : ועיין מש ט במתח ושהי ז'כבו ש מוכר ושל המהל שלך בבבת ואם עבו"ם אמר שילך בשבת לבום בכרו בבתם יע"ש ומ"ש המהבר שלא יאמר שילך בבבת ואם עבו"ם אומר שילך בשבת שרי עב"י ולצוש ועשי ש"ז בש"ז אות גימ"ל ומ"א כאן אות ב": וְהנה המחבר פסק כרי"ף

103 ...

לא שיי שכת כ"א בתפסו ומש"ח ההוא דפכחים מיירי במחמר ממש מנהינת מש"ח דיקא במקים מציה שיי. וו'ש תש"א רכ"ו ויין בתים" פסחים ס"ו ב" ד"ח מחמר מיכת כרשב"א רא"ל כר"מ ימחמר ל"ד אלא שביתת בהמתו מיירי (ובצ"צ בשכת מחמר כה"ג ורש"י פטחים מחמר לא קרי כו" כרשב"א)

ולא קבוע בי דואר אין משלחין אגרות דוקא הא שאר כלים מותר כשיבול להגיע לביתו בעוד יום ואיה ב' יבואר בוח יע"ש. ועא"ר א' אגרת אין בו מלאכה גמורה ובפרם לדירן לית רה"ר גמור אפ"ה בעינן קצין. ומ"ש מותר לשלות כליו וחפציו בע"ש א"י מהו אם קצין פשוטא ואם לא קצין

לחומרת וכהן ג"ל לח לגה להקל חם לה לכניכים לכך דוקח : (ב) בי דוחד עש"ז במיח בי פיחש דבני המחבר כרים מפרחיג הוכח הכיח לבו קבוע והח קבוע היינו שפטמים יוצא לכחור כו׳ ומש"ח בינה המחבר מלשון הטור אם יש איש ידוע ולא יש דמשמע דבני דואר ודוף קבוע או מעמיד במקומו והפ"ז פירש כן דגרי המחבר ג"ל כן וכללא דמיאחם קלץ ובקיבולת ואין אקפיד ממי ילך רק שוגיע לידם האגרות באיזה זמן ביהיה שרי ע"ש עם השיכה שלא מפשח ביותו בעוד יום ולא קלץ ל כיו בי דואר במה אין בם בי דואר במה אין בם בי דואר המכל לבכי הסמוך לחומה ראשון שליון לקולא שמא הבי דיהר שם האמרה לעכו"ם ומחי כשלותו הכל דרבנן וחלינן לקולא מאחר דיכול לעשוח קודם הבבה אבל אין בם בי דואר אפילי יבול הביתו וילך אחריו בשבם ואמו להמחבר אף מיום א' ולהר"ב בד"ה מותר דאף ילפרך ללך אחריו כל שמופלג מע"ש לא מחזי בשבו ואו הוה כאן בהוחי קודם שבם שלא לו ימול בביחו וילך אחריו בשבם ולא קלן ב"ה מותר ועמ"א שלאות מ"ל החיר הר"ב ברל"ב ס"ב אף כלים לכובם וא"א לנומרה קודם שבם בלא קלן ב"ה מותר ועמ"א בי ומו"ה בשי יבואר ע"ד: ונו והא אם אמר לשכוף ביותר לשם החיר הר"ב ברלב ס"ב אף כלים לכובם וא"א לנומרה קודם שבם בלא קלן ב"ה ניל . וע"א היו מותר ביותר משתה להחקם שהביא שב"ה הלה במין ושיבולי הלקש שהביא שב"ם או עב"ם אין עובה בחום כ"א תשלים של איזה שובה בעשה הוה בקלן ושיבולי הלקש שהביא שבו"ם אחבר שלה בר"ב בר"ב מתחל שבי היה בקלן ושיבולי הלקש שהביא הבר"ב אחבר בלא מותר שלה אותר בלא שלא היה בקלן ושיבולי הלקש שהביא הב"ם האחבר בחום ב"ם מתחיל שבי ה"ה בשבה הוה בקלן ושיבולי הלקש שהב"ם אותר בל אורח חיים הלכות שבת

אפשר סובר אף כשהעכוים מתחיל אסור מבאיכ הרב דמחלק וליע ועא"ר ח' הכריע לאסור

אפשר סובר אף כשהעכו'ם מתחיל אסור משא"כ הרב דמחלק ול"ע ועא"ר ח' הכריע לאסור בהנס וע ש ומ"מ בד"ה שני אף באין זורך כ"כ דהא יש מתירין בחנס אף בע"ש. הכי דואר דהאידה שממונה מאח המלך לזורכו ולזורך השרים והסוחרים והולך בקביעות וישראל ג"ל מוסר לו אגרת אפשר אף בלא קלץ כלל וידוע שא"א להגיע שם אגרת אמ"כ ילך בשבת מ"מ לאו כשלו אומי שא אומי שה אגרת אמ"כ ילך בשבת מ"מ לאו כשלות הו"ג בס"ק דרשב"ג בהולר עוד:

רמדו א ופוסק עמ"ז הר"מ ז"ל פכ"ד ה"ו ופ"ל הי"ג רח"ק דרשב"ג בהול רבי ומשמע ב"י אבל לרשות חודם ב"י דשרי א"ל לפסוק והפור נמי אתוך ג"י קאי וב"ח כתב דמשמע מטור דאף קודם ג"י ושם לואה כתב המ"ז דאין מוכרת וחילק בין עורות לכאן דשריל בעלמוישב שם ניצ"ח. ובא"ר הי בשם ראב"ך סימן ממיך דאף קודם ג"י לרשות פוסק. והביא דבני הש"ך הו"ב פסיקה והש"ך חובל אור ב"ש"ר הלו הוא"ר הי במולה שלא בעלמו שב ב"ד מימון ממ"ך דאף קודם ג"י לרשות פוסק. והביא דבני הש"ך פי"ד אום בלא בעלמו שב ב"ד בי"ד סי"ר מות בלא בעלמו שב לפסוה ויתבטל המלוה רבלש פסיקה והש"ך הוא לופו"ה שם יבואר:

לפסוק ויחבטל המצוה רבאי בלא פסיקה ועתו"ש . ועמ"א א' ואי"ה שם יבואר : (ב) דאפי' עש"ז דכל ג'י קודם לשבת לא שייך לשבת הבאה כ"א לשעבר הלכך התחיל בקיתר <mark>הוה ואם</mark> יארע אה"כ אונם פיקוה נפש דוחה אותו: עיין בשו"ח סמא דהיי בקונערם לא"ח טמ"ם הר"מ כרבי נגד רשב"ג אביו הא כ"מ שבנה רשב"ג אף בברייתא הלכה כמותו והבי' פ"ט דטומאת מת ופ' זיי'ן דפרה יוהלכה כר' מחבירו לא נגד אביו ורבו ובפ' הניזקין ופרק המקבל יש"ם אבל הרמ"ש בפי אלו מגלחין דף ל"ז פסק כרבי אף לגבי אביו יע"ש ובחו"ש ג"כ האריך ש"ם: ומ"ם הט"ז חוך ג"י אטור מטעם שכתב אח"ז בס"ב מבום שונג שבת דמבטלו דאסור אם לא לדבר מנוה ועמ"ם אינה באות ג"ד מזה: (ג) ואפי' במקום עט"ז עב"י כשם הריב"ש וחף הם ידוע שוודחי וחללו בבת כמו פעיף ד' די"ב מיל הוה ד"ח ומעפיר ד"ח וכדומה כל הודם ג'י שרי דהחילול אה"כ במקום סכנה שרי ולדבר מנוה בע"ש נמי שרי אלא דשם בעיקן פוסק עמו לפכוח כרבי הא לא"ה אסור ואף אם יבעל מהמלוה בבביל זה י"ל דאסור אבל כשיק כשליכא חילול שבת כ"א הטעם דעונג שבה י"ל העוסק במלוה פטור ממלוה ולכך כשא"א לפסוק עמו בישבוח ויחבעל ממלוה שרי בלא פסיקה ועמ"א אות ו' ואי"ה בם יבואר בזה יע"ש: (ד) ול"ד להוליכה בקרון עט"ז בצ"ה סי"ח כהג"ה ב' טעמים משחמש בב"ח ושיחחוך זמורה היושל בקרון אף בעכו"ם מנהינה ובב"י בם כמב בשם חום' דעירובין דף מ"ג א' ד"ה הלכה דלישב בקרון ועכו"ם מוליכו (בלא בהמה) אסור הוץ לחהום דשמא ישכח וירד (וילא הוץ לתחום) ואפ"ה בספינה ליתנהו להני שלש פעמים כי הוה לידי לדדין ואין דרך היושב צינה לחחוך זמורה להנהיגה כי רחוק ממנה וגם לא ישכח וירד כי יושב בספינה והר" שכתב שם בהוא מוליכה אסור הא עכו"ם מוליכה שרי בתוך התחום הא חון לתחום אף עכו"ם מוליכה הסור שמא ישבת וורד ואי"ה בסי' ב"ה במ"א אות יו"ד יבוחר בזה. עיין בח"מ כאן : (ה) חיטוב עפ"ז בתמ"ד כ"ז (פ"ס תמ"ז) ושם י"ל כי הביפול יוכל לבא לידי איסור חורה שיוכה בפסח שיין בפי' הרע"ב ר"פ גם שמא יבוא לאכול משא"כ כאן ליכא כ"א דרבנן במה שמפליג קודם שבת וחת"כ הוה פ"נ והפשר שזה בכלל תירונו הוא: ובמ"ה ו' וך' אייה

יבואר שמפצית קדים בכם זמו כ אם של המפני בדי בכני מידונו הוח . זכני מדי זך מי ה יבואר שד וכאן אין להאריך: אמר ההדיוט הכוחב ראיחי לבאר קלק דיני הספינה הנה הטעמים באין מפליעין המה ה'. א' ענג כמ'ש המחבר ס'ב. ב' תחומין. ג' שעם הרז"ה שילטרך ישראל לעשית מלאכה משום פ"נ.ד' הרמב'ן דעבו'ם עישה מלארה בשביל ישראל. ה' טעם שע לר"י עב"י ובש"ע השמיע משום פ"נ.ד" הרמב"ן דעכו"ם עיפה מלחכה בשבול יברהל. ה" עים שנ לר" עב" ובב"ע השמיע פעם ר"ו דקודם שבת אל הסרו משום שע וגם פעם הרמב"ן הבמיע רק הזכיר ג' טעמים ענ"ג בס"ב וחהומן וחילול שבת . והנה אם ספינה של יבראל ידוע ועכו"ם עשה מלחכה ד"מ בשבת בקשירת הקלע וקושר לנמל בשבת במקום פרסום שבאין אלל עיר-שיהודים דרים שם ל"ע עבו" רמ"ג במ"א יג וש"ז וי"ז ואף בספינה של עכו"ם ומוליך בשבת ועושה ג'כ מלחבות ד"ח אף בקיבולת א"י עשם היתר דהישראל מקפיד שילך בשבת על זמן ידוע לבוא לירי"ד דלומה וכ בפקנה שביחה הוי בפוח לקואל כ"ש דליהוי לחומרא אומנין בביחו של ישראל ואסור וכדומה וגם בפקנה עבו"ם יאל להיתר ול"ע כער בזה: ובאריסות או שיש לעכו"ם קאת בתוכם בחלי ביו ברא מוכן בל מבו"ם קאת בתוכם בחלי ביו בל מבו"ם היא בתוכם בתוכם בתוכם במלח מומנין בביחו של מעו"ם היא בתוכם בתוכם בתוכם בתוכם בתוכם במלח מהוא ביו בו אומנים בתוכם בתו

סחורה שרי כה"ג וליע ברמ"ג יעיש. עמ"ש אי"ה ברים שאח"ז בדין לרין על עיירות

רבובי במוך הביאו אין לרין על עיירות יע"ב וב"י כתב מלחמת מלוה בשבת לרין גלמד מרמ"ח דמלוה ברי וא"י בשבת אכור התם וייל דמבום שט או שא"א לפסוק עמו וכאן מייכי באין עושין מלאכה בשבת רק לצור ומ'ש ראיה מירושלמי שיין לבוש וא"ר בלמ"ח אות ה"י וו'ט וה"ח כאן דכ'מ ליהודים ההולכים לסייע יע"ש ואין להאריך ועא"ר רמ"ח באות י"ב : (ה) אסור לקבוע כו' עש"ז ורימ פרק בלשים מה"ש ה"ד ובמ"מ וכ"מ והמ"מ שכתב ולאכול ולשתום בלא קביעות סעודה אפי' סעודה ברגיל בה בחול כל היום ברי מלח אפיל"ו ה"פ ולשתום בלה קביעות סעודה חפי׳ סעודה ברגיל בה בחול כל היום ברי מלח אפיל"ו ה"פ
דלחכול בלה קביעית סעודה היימו בלה קביעות כלל אפיל"ו הרגיל מותר אף מצוה ליכא אבל
לקבוע הרגיל מצוה איכה אבל לשון המחבר קשה במ"ש אפיל"ו סעודה שרגיל קשה דהא א"ה
לקבוע הרגיל מצוה איכה אבל לשון המחבר קשה במ"ש אפיל"ו סעודה שרגיל כרי ופירש בדברי הר"מ פירוש
אחר ולפ"ז קולא דקביעות סעודה בלא משחה מדינא שרי כל היום רק מצוה מע" שנות כרי
ואף סעודה באין רגיל בה שרי וקודה הט" שעות אף מצוה ליכא ומירושלמי בהביא המ"א אות
ג' אסור לארם בע"ש משמע כל היום ואף בלא משחה גם דומיא דבשבת בשעת מדרש משמע
אף סעודה בלא משחה אסור ה"ה בע"ב כן: ומ"ש פירוש השור עב"י (והב"ח מפכש דהשור
פירש בר"מ כמ"מ והקבה ארגיל נמי אסור כל היום מציעין ובשבת בעת המדרש קודם מנחה
פירש בר"מ כמ"מ והקבה ארגיל נמי אסור כל היום מציעין ובשבת בעת המדרש קודם מנחה כמ"ש הר"מ בם הלכה יו"ד יקרת וישנה עד המנהה ויתפלל מנחה ויקבע סעודה עד מ"ב יעים . ובם משמע כעיו לא יקבע סעודה על היין בשעה בה"מ כו' יעיש על היין ה"ה בעים על הייץן) ומיש הע"ז דבה"מ היינו שחרית דאין קובעין מדרש אחר מנהה א"י דבסימן ר'ל ורצ"ב ונהג"ו שלא לקבוע מדרש אחר מנחה משמע מנהגא עא"ר שם ואפילו תאמר קובעין היינו אחר מנחה קטנה מע' ומחלה שכ"כ הר"מ פ"ל משבת הל"י ונכנסין לבית המדרש וקורין עד מנחה ואח"כ מחפללין מנחה והיינו מנחה קפנה עסי' רל"ג להר"מ עיקר זמנה מט" ומחלה יע"ש וא"כ עיקר היודרש אחר. הלוח וב' משפחות קבעו סעודתן אחר חלות כן' ושייך אחר הגים לבבת ואיכא זאול בע"ש כה"ג מפני כבוד הבבת אבל שחרית אימא שרי אבל הב"ח מפרש המטור השיג מ"ש הר"מ מנחה ולמעלה היינו מנחה קשנה ונראה דאף קודם מנחה אסור דב" משפחות בעידן בה"מ מינו לאחר חלות מיד "כו' ואמר זה בעבור שהר"מ סחס ממנהה ולמעלה משמע מנחה קשנה דעיקרה כן דאלו מנחה גדולה היה לפרש ועב"מ שם פ"ל ה ד והם נובחת הר"א ז'ל מואר ז'ל כיו"ב ואינום נובחה שלשניני אינו כן וי"ל דהר"א השיג שהבין בה"מ היינו אחר האות מדל היום אסור בע"ש והשיג דב" מפפחות א" קבעה בשבת בעידן בה"מ היינו אחר האות מור וממולה ה"ה ע"ש כה"ג אל קודם האות שרי ויהיה ממנחה ולמעלה דהר"א קשנה והבן זה ואין להאריך:

עוד רגע אדבר כי בר"מ שם אסור לקבוע מעודה כו' מפני כבוד השבת ומלוה שימנע ממנחה ולמעלה שינה לבל מאוך רגע אדבר כי בר"מ שם אסור לאכול י"ל קודם האות באין רגיל ליש חאב לאכול דדי וממנחה קשנה כוו ע"ש וכמ"ש הכ"מ שם אבל שאין רגיל איכא זלוול כבוד שבת שיכם לשבת בשחרית חאב לאכול קשה דבשרהים ל"ב התחבר הרכיב אסור ששחרים שלי כבוד השבת שיכם לשבת בשחרים חאב לאכול קשה דבשחרים ל"ש היו השל לאכול קשה דבשחרים ל"ש הלאכול קשה דבשחרים ל"ש היו הלב לאכול היה שנים טובים כמי הדין כמו אחר מידי מידים מובים מבים הב"ח כמי הדין כמו הדין כמי הדין כמו הדין כמי הדין כמי הדין כמי הדין כמי הדין כמי הדין כה היו כמו הדין כמי הדין בתיב הדי בינה לבוד בתיים היום בינים בלבי הדים בינים לבי הדין כמי הדין כמי הדין במי הדין כמי הדין במי הדין במי הדין במי הדין במי בינים ב אחר הלום לשבת ואיכא זלזול בע"ש כה"ג מפני כבוד השבת אבל שחרים אימא שרי אבל הב"ח

חתר נחבור קשה דכחרית לש זה ותשים תחתר טערה בין נחוב לשינו בכוקר אכתי קשה למה שינים כמי הדין כמו אכתי קשה למה שינה מלשון הכ"ח ז"ל בזה: והוי יודע דערבי ימים עובים כמי הדין כמו בע"ש דכבוד ועונג י"ע מהד קרחי נפקי כמ"ש הר"ח ז"ל פרק ששי מהלכות י"ע הי"ו הבילוחים בארוכה במ"א אות גימ"ל יע"ש ואעיג ולקדוש ה" מכובד כבוד קאי אי"ם וענג כתיב לשבת מ"מ הקר ריחה דהר"מ ז"ל בה" י"ע שם הריח שינו י"ע ג לעינו שבח דבחד קרא כתיבי וא"כ איו מינה קטע סעורה בע"ש שלין רגיל בה יואין סעודה זמנה קטע אפור מסמ לא מיבעיא שאסור לקבוע סעורה בע"ש שלין רגיל בה יואין סעודה זמנה קטע אסור מסמ

Pri Megodym Tom II. 2 ב (פרי מגרים ה'ב)

רמה (s) לדבר מצוה לשון הר"ם בפכ"ר ול' מה"ש לדבר מצוה בע"ש שרי משמע בשבת י שוו ליי אור האל המעם דהות כשם ע"ם המים דאמור משום גוירה דחביות של שיימין בא"כ למת זה כתב הש"ע בתרי"ג ס"ו לעבור בספינה קמנה לרבר מצוה יש מי שאוסר הוא הבה"ג ואלו הר"ט ס"ל ג"כ כן לא היה כותב בשם יש מי שאוסר דעת יחיד ש"ם דר"ט המעם דהלבה כרבי שפוסק עמו וכשבת א'א זה והראה לס'נ אית יו'ד דשם שלא לדבר מצוה בנהרות ולמעלה כרבי שפוסק עמו וכשבת א"א זה והראה לס"ג אית יו"ד רשם שלא לדבד סצוה בנהרות ולמעלה
מ"ם דשרי בע"ש לא יצא משום שם ו"א שרי דהות כביתו . ובתר"ג אות ח"ת הקשה דברי
המו" אהדרי והינו דכאן הביא דעת ד"י דמפרט הסוניא שבת ו"ם א" דאין מפלינין קודם ג"י דנראה
כשם ונצוה בע"ש שרי ופוסק בע"ט לשבות מסעם שם כו" והא ק"ו אם רחיצה ביו"ה שרי כ"ט
לעבור בספינה בכל שכת עס"ו תר"ג אות ד' ואיך הביא המור פי" ר"י דליתא כלל לפי הק"ו ונא"ר
כאן אות ד' ולמ"ש אתי שפיר וניין חמד משה תרי"ג כתב המור לבח"ג קשיא לית וא"י דבה"ג
אם נכנס בספינה בע"ש מחיר וא"ה שם יבואר בתרי"ג וכאן אין להאריך:
ב"ו מסתפק אם הענ"ם לא ידצה לשבות ורתבםל המציה אם רשאי לילך הביאו א"ר ה" וממ"א
ב"ו" מחומני אומים ביותר ביותר ביותר ביותר ב"א א"ר ב"" אומר ב"" את א"א ב"" ביותר במיות

משמע דאסור ואפשר דוקא בשבת הא ע'ש שרי כה"ג אם א"א בע"א ויתכטל המצוה משמע דאמור ואפשר דוקא בשבת הא עש שרי כהג אם א א דע א ויונבס וומנות ועתו"ש ואי"ח באות ויו"ו יבואר עוד מוה : (כ) מנ' ימים עמ"א עיין אות נימ"ל דלא כעית ובמ"ד לחילול שבת י"ל ד" רוה לשבת הבא משא"כ נונג י"ל דשרי בר" אלא דא"כ הוה להמחבר לכתיב זה לחילול שבת ייל די הוה לשבת הנא משא כ עונג יל דשרי בד אלא זה כיווו ליומוב לכוב היי בפירוש כיון דבס"ד כתב אכ"ג מותר היל"ל בכאן ד' מותר ש"ם דאין חילוק ועט"ש אי"ה באות ג' מזה. וט"ש בי"מ שני אין מפלונין א"י דהתם בלא"ה אטור דא"א לפסוק עמו והוה גטי כשם דאמור: (ג) קודם עמ"א עיין אות ג' גם הב"ח כתב למעם הרא"ש עונג י"ל ד' מיותר ויראה המעם דאם בכניסת שבת עדיין לא יהיה לו עונג דעדיין לא שלמו ג' שעל"ע מ"מ יענג שבת לאח"כ והי"א סובר דאף ממעם עונג בעינן שכל יום השבת יהיה בעונג יאף הלילה ועא"ר אות א' מזה ובאות סוכר דאף משעם עונג בעינן שכל יום השבת יהיה בעונג ואף הלילה ועא"ר אות א' מזה ובאות
וי"י יבואר א"ה בזה לענין עונג שבת: (ד) הישראל עם"א דגם הר"ב סובר לדבר מצוה אף תוך
ג'י שרי ופוסק עמו לשבות ואם אח"כ אין שובת שרי דפ"ג דוחה שבת ואף יצטרך אח"כ לעשות
מלאכה ד"ת ועא"ר אות ג'. ועין אות ד' ושם ינצואר א"ה: די"ל לראות לאיזה צורך כתב הרב
זה כיון דהמחבר בס"ד הביא דברי ריב"ש לפי' הרו"ה דאפילו מלאכה שרי קודם ג"י כ"ש זה וכמ"ש
בד"מ אות א'. גם הילוך הבהמות אף תוך ג"י שרי כט"ש הר"ב בס"ב בהנ"ה יע"ש. ועיין נ"ק
ומשמע שהמחבר חור כאן בס"ד ממ"ש באחיך דפליג על מ"ש מהרי"ק וע"ש. וכפי דעת ההרובות
לית באן חזרה דהב"י הקשה על מהרי"ק במ"ש לרי"ף אין אימור תחומין כל"ל במים משמע אף
תוך ג"י ולות הקשה עלוו אבל קודם ג"י הסכים לריב"ש ועם"ש א"ה באות וו"ו ובש"ו סוף הסיבן
בזה: (ה) מפני עמ"א עשה כלומר עמ"ש מפני שאפשר ועב"י והעתיקו ד"מ (ובדפוס פידרא בפ"ע)
א"מ כשטרון וה משבת א"פ שעתה אין רות מוב. אבל שעה או שתים על היום אסור ומשמע
א"מ שיורע וראי שיצמרד לעלל שבת במלאכה נמרה (ד"ת) שרי מודם ג"י שלב הנ"ש ב"ש ולבוש דהא בס"ד אף שיודע ודאי שיצמרך לחלל שבת במלאכה גמירה (ד"ת) שרי קודם ג"ל לרשות ולכצות בע"ש א"צ לפעם זה ולי אין כאן קושיא ל"מ ללבוש דבם"א כתב ומכ"ל מקו"ם פיסק לשבות מש<mark>מע</mark> לרוותא דמילתא ואם א"א שרי כך (עמ"ש באות א") ובס"ר כתב ופוסק שם הפסיקה מעכבת מאחר שיש חילול שבת וכאן עונג מדינא שרי עוסק פמור ואף למ"א כנראה דגם כאן מעכב הפסיקה ט"מ שיש חיילול שבת וכאן עונג מדינא שרי עוסק פפור ואף גם א כנו אה וגם כאן מגכב הפסיקה ב ב הא באות י"ד וך' צידד לאסור ההיא דריב"ש קודם ג"י ומצוה כו' מש"ה הביא דעונג לחוד שרי להלכה דעוסק כו', ו"ל עוסק במצוה דרבגן וכ"ש מחורה היאך דוויון עונג ד"ת כמ"ש הצ"ק סימן ס"ח דעונג שבת ד"ת הן אמת בר"מ פ"ל ה"א ד' דברים בשבת שנים מן התורה שנים מברי סופרים עינג וכבוד וכבר ידעת ד"ת י"ל שנתפרשו בד"ת ומ"מ דין הורה להם עסי' רמ"ב כפתיחה כוללת מזה. עסי' תרפ"ז ס"ב בהג"ה ואי"ה יבואר שם: (ז) שמקרקע עמ"א עמ"ש ביושב למסה אסור כ"ה בס' יראים עב"ח ועסי' ת"ד עמוד גבות ורחב ד' נוחא תשסישיה יע"ש. ועיקרן של דברים בשבת דף ק"ב' דסטלא בכלי פריך דילמא לית פיא עמוק יו"ד ומשני גמירי אין ספינה מהלכת פהות תוך קדב יו ספוא בכלי פורן וילשא ליו פיא עמוק יו וימשר נמוד אך שתחומין ותים פהות משהרה והקשה בס' יראים מעירובין מ"ג א' במחלכת ברקק למטה מיו"ד יש תחומין ותי במיא יש עשרה וספונת משוקלת ולית מקרקע הספונה עד קרקע הים עשרה אסור ונתו"ש שם ד"ה גמירי תירצו רבעירובין בספונה קמנה וכאן בגדולה וסובר הב"ח מדלא תירצו בס' יראים ש"ם דכל שיש במים יו"ד הוה למעלה מיו"ד והמ"א כתב דתום' כס' יראים ולא תירצו כן דלס' יראים צ"ל במחבר משחם תחומין ות' דרות תוך התחום דגורינן אמו חוץ קמ"ל: (מ) להודיכה עמיא עמיש במ"חד במ"ז ד' ואם הבהמות של ישראל י"ל דשביתת בהמתו בשבות כי מעביר ד"א כרמלית (בים) לא הספינה והוי משאוי עליה למ"ד יש לנו רה"ר עכשיו מ"מ י"ל דאיגדו בידו קרינן הואיל ומחובר הספינה והוי משאוי עליה למ"ד יש לנו רה"ר עכשיו מ"מ י"ל דאיגדו בידו קרינן הואיל ומחובר למפינה והיא בכרמלית עס" שנ"ב במ"א ב"א אבידו בידו ועס" רמ"ו ושל"ד לענין רה"ר בוה"ז, ואו"ה דמותר בע"ש היינו בהבמה בסיםו ש"ה: (י) והוא עמ"א עכ"ד הרבה פירושים ובש"ע כתב היכא דמותר בע"ש היינו בכנאים המבוארים ס"ב א"כ אף בשבת לישרי וא"צ לפסוק שישבות כמו קודם עם וע" לנו במ"ש ואם אח"כ הפלת חוץ לתחום לית לן בה "ל דה"פ אם יארע שיבוא למקום (דלא כר"י שאומר קודם שכת) ויש מתירין בקנה שביתה כל ביה"ש הוה כביתו ולית ביה משום שם וע" לכוע עשר וא"א וא"ץ והו"ש וע"ח"מ ולמ"ש א"ש: "שין עמוק ערה הואיל ולכתחלה א"י א"צ לירד ועא"ר אות זי"ן והו"ש וע"ח"מ ולמ"ש א"ש: "מ"ם למ"ש א"ש: "מ"ם לא קנה שם שביתה לכך לא יצא בלילה ומשמע דפחות מ"ם מודה דשרי לצאת ועמ"א ת"ה ה" וצ"ע דשם לענין חוץ לתחום איירי משא"כ כאן מסקם שם "ל להמחבר אסור בכל ענין וניין אות "ב ואו"ה יבואר בזהו (יב) שעושין עמ"א הלבוש סובר דקדרוש לאו לפרסומי א"א כל שמקדש שם מבע"י ומקבל שבת הוה כביתו ולא הזה כנכזם בשבת לפפינה ולא לאו מפתם קניית שניתה הוא ומש"ה סתמו בכאן בין המים עמ"א או לאו עמ"ש אות וו"ו וע"ר וות ו"א ווע"א הוא "א ווע"א הוא וו" ווע"א באת וו"ו בהנ"א והקד בכוש מוש באת וו"ו בהנ"א הכל דבר מצוה וא" עמ"א הוא" במ"א ווא"א במ"א וות "ב מ"א ווע"ה אם ווא"ה מקר בשבת: (יו) ואם עמ"א הרא דת החובר עא"ה אות י"ב אות מ"א וב"ד צ"מ אות מ" ובפריי שם וש"ח לקמן במ"א ג": (יש) לסתורה לאות "ד אם יודא מ"א מור שמ"ח מחר לילך אלמים אמה דוקא מצוה מש"א מורה ב"ל אות מ"א הראה במ"ח ע"א אם המים על אוסור תורה ממש ווא"ף אות "ב הוכל בה מצוה בע"א אפ"א הראה עמ"א הרא מור מור שמור מור שמור מור אות "ב הוכל בה מצוה בע"א אפ"ח מור אל מור ממר אל אומור מור אות "ב הוכל בה מצוה בש"א מור אות מ"ה הוכל ב"ל מתום על איסור תירה ממש ווא"ף אות "ב הוכל ב"ל מהום על איסור תירה ממש וצ"ף אות ווה "ב הוכל ב"ל מור מהום לא מור מור של מור מור מור מור מור מש"ח מור מור מור מור מ"ח מה ב"ל בור מצוה במ"ח אפ"ח מור מור"ל מ

לאות י"ד אם יודע וראי שיחלל שבת אסיר אף קודם ג"י וח"ה דבר מצוה בע"ש אפילו פוסק כי עכו"ם לא מהימן על איסור תירה ממש ועא"ר אות י"ג היקל : רמום (א) יותר עמ"א עיין מ"ו וב"ח יושב בעגלה או רוכב על סוס הגח לישראל והמ"א פסק להקל שיש סניף פ'ש באות ב' ומש"ה היקל בזה יעיין ר"ם פ"ל משכת ג' מתחלת היום ומוכרת הוא יצ"ש וא"כ הפירוש עד קרוב לשליש היום כפי חשבון מהלך אדם בינוני יכול להלך ע"ש ולפ"ז אחר שליש היום א"י להלך אף מעם ובעלה ומום דוהר יכול להלך שש פרסאות והכל עד שליש היום אבל בב"ח משמע אף לאחר חצות ושאני הולך ברגליו דשמא יהיה פרסאות והכל עד שליש היום אבל בב"ח טשמע אף לאחר חצות ושאני הולך ברגליו דשמא יהית
עיף וימשך הרבה וא"י ולכה בש"ע השמים מתחלת היום והלא הר"מ ו"ל זכרי. ועתו"ש וע" במ"א
אי"ה באות ב": (ב) ויוכל עמ"א . ובא"ר ג' דלא ראה לאחד מגדולי פוסקים שהזכירו זה ובסוס
היקל הב"ח יע"ש ועמ"ש באות א". ע"ן פרושת בשם מ"ר דמוליך מוונותיו עמו שרי ולא ילך עד
ערב שמא לא יגיע למלון מבע"י וילך יותר מדאי ועא"ר אות ב"אם היה ביה"ש בתוך תחום עיר
מותר להלך בתוכה כבסימן תי"ו וצרוך לירד מעגלה וסום עסי" רס"ו ואי"ה שם יבואר:
(ג) סעירת אירוסין עמ"א לי העני חובה עלי לבאר דכריו כפי יכולתי בעוה"י. הנה הסחבר כתב
סוותר אירוסין עמ"א לי העני חובה עלי לבאר דכריו בפי יכולתי מילה ופדיון הבן מותר

סשמע אירוסין אף לארם ולסעוד אסור דיכול לעשות האירוסין ביום אחר ולפ"ז הוציאו כתובות פ"ק ותענית פ"ק וביצה פ"ח אסור לארם בע"ש הרא דאת אסר שלא לעשות סעורה הא לארם יארם שמואל אסר אף בם"ב יארום שלא יקרסנו אחר ופשמא משטע אסיר לארם קירושין עם סעודה בע"ש אסור דאין זה סעודה קבוע משא"ב ברית מילה ופדיון הבן שא"א קורם בשום ענין והנה לכאורה קשה דהירושלפי לשיפתיה בפ"ק דכתובות על ברייתא שאין נושאין בע"ש

אורח חיים הלכות שבת

כבוד י'ם אף סעודה הרגיל בה מלוה מס' ולמעלה למנוע בעי'ם כמו ע'ב ממעם ענג ביכנם ליים חאוה אפ"ג דאין בייך כבוד הרגיל בה. כ"ל ואי"ה בה" י"ט יבואר זה : שוב רחיתי בדין זה מפורש בחקב"ט ב"א בהג"ה ואבור לאכול בט"ט ממנחה ולמעלה כמו בט"ב שזהו מכנל הכבוד והוא מר'מ פ'ו מי'ט הי'ו ובם נאמר וראו'י שלא לאכול בעי'ט כו' וכא'ר שם הרגיב הכבוד והוא מר'מ פ'ז מי'ם הי'ז ובם נחמר ורחיי שנח להכול בשיש כו' (בחיר בם הכנשב בה) והיינו בסעודה בכניל בה דבע"ב מלוה לא מדילא ה"ה י"ט ואין רגיל בה הסור מדילא בהר ומינו בבחרית ומ"ם הר"מ ז'ל שזהו מכלל הכבוד כלומר אף אח"ל עינג י"ט לא כעינג שבת מ"מ כבוד נמי הוא וכ"ש בי עבונג י"ט של לבני שנונג י"ט של לה ביעונג י"ט של לה שנים מעחה חראה בלדק האדון ז'ל במ"א אות ג' וכם בית הלחון באחרות במ"ח מיום ב"ט בל א של הביעונ ה"מ של לא בכתב ומל הלא כהבה בין מבמע לבחהילה בלל במבוד ביו להבל בסתם ולהתעומ עד לה"כ לא המל בלן במל להי הא כון עפי לכדם החילה לחשונה בע"ב (עמ"א אות זיי"ן) ואף לכעור דישעבה בהר אוד מעובה להבו להתעות בע"ב (עמ"א אות זיי"ן) ואף לכעור ביו ביו לאות מיים להבו מהילה בהתוך האות היים להבו המולה במות המול להיה להבו להתעות בע"ב (עמ"א אות זיי"ן) ואף לכעור התחבר בהר אוב המולה בע"ב (עמ"א אות זיי"ן) ואף לכעור ביו ביו ליים ליים התחבר בהר אוב המולה במות המול להתענות במוכם בכוספת בכם עד והמחבר דרך אובי מעבה להתענות כדי שיכנס לבכת מתאיה אבל להתענות בהוספת בכת עד צ'ה ראוי יותר כלא להתענות ועבי' רס"ו מ"א א"ב דרבאי לאכול מיד ולא אמרי' ביאכל בלילה לתיאבון וי"א בא"ל אף כזית בלילה: (ג) וי"א עט"ז המהבר ביים בח"ה מבלים אע"ג ד**כ"כ** מתענים יהיד י"ל ח"ה קיל טפי דלה קבל במנהה והר"ב בכתב י"א בהענים יהיד אין מבלים אב"ה י"ל בת"ח אודי להמהבר דמשלים דבשבת עלמו יכול להתענות גם בכנה שמא לא יושיל ל החלום כ"א ישלים אים אין הברע בהריב לחיח ולכן ודאי מודו להמחבר נהשלים ח"ח בע"ב ה בסימן רפ"ח יבואר עוד : רבו"ש ביארצייים לא סונח לו לומר הואיל ובפעם א' חל בחול זמי ה בשימן לפ ח יכותר כח . ירבו ש בינוניי ב לח הונח כו שותי המילי ובפשם יו לה בינוני הוא להן דעתו אם יחול בע"ש כנדר הוה דא"כ בשבת שהל עכ"פ יהוא לביך החדה ש"ד רי"ד ורפ"ו סא"ב יע"ש ומש"ה הין לומר ח"ל יוכיחו דלכתהילה קבלו בפירוש כבחל בשבת אל יצומו ורפ"ו ש"מ ה"ה יה"ל לה הוה כנדר דסתמא כדמפרש אם יחול יא"ל בע"ש לא יצוס קלת שבת עמ"ר אות י"א צידד המיקל כפ"ז לא הפשיר וח"ל במיל תחילה בינוני בינוני בינוני בינוני בינוני בינוני בינוני לא הבלים

(ובל'ה כחב ברירה בידו וא'ר כתב יזה'ר) וכשחל הה'כ בחול לריך להשלים וירהה דהכל חליי בדעתו אם חחילה רולה אף בחול שלא להשלים רשאי אף שבא'ר כחב לאשור יע"ש הדורות חלושים . ועשו"ת חום השני כימן ס'ו וחין בידי כעת ותפשר לא המרו אלא בסתם והבן . אירע פ'א בהול והחנה בפירוש לביחול בע ש לא ישלים פביפא דראוי שלא להשלים לכ'ע ועא"ר בזה יע"ש ואף רש"ל מודה בזה בש"ע כ"ן הג"ה אחר מ"ש המחבר ח"ח . ולבוש י"ל פעמיה דנפביה הביא י"א לא הגרוח רבו לחודיע"ש :

רג א ישבים עט"ז עב י חנחומל ול"י למה בבקוה למ"ם הטור הבילו הלבום וכבינו לם לבר יביאו דומיא דהבאה דהיתה בבקר דכתיב וילקטו אותו בבקר ואפבר בקר ד' בעוד והיה מיד מלוה ביום בשי מיד אם אפבר ובלבד ביקרא ק"ש וחפלה בזמנה עא"ר א' ואף דלכטו אסור לעבות קודם שיתפלל עבו׳ פ'ט ס'ג לרכי בבת מלוה הוה ומוחר קודם ביתפלל וחין לחסיד להתחבד להחריך בתפלה בע'ש יותר מדחי א ר אות א': (ב) דיש עש"ז והכינו א"ה מלח חת כמו לחתי"ם ולמומרות ישעיה ב' ד' יעיש שיין במ"כ בפרש חת. ובספרי דרים לה וידעם כי שלום מהלך זו הבחום ככין ב"י יע'ש והט"ז נקים מעם כפר חיי עולם הוכח בב"י מ"ש המהבר והוא לכון הכור כי זהו כבודו א"ש בזה מ"ש בשו"ח חו"י סימן ר"ה איך הקילו בכבודם הא גדול כלה כד' דוהו כבודם בעוסק במלוה וניכר שעושה כן לבבוד הש"י ובה"א ונקלותי עוד מואח מבא"כ אם אין ניכר כמו זקן ואין לפי כבודו באבידה וכדומה יע ש בככות י"ע ב' וך' א' ועמ"א ב' ואי ה שם יבואר: בכל ע"ש יהרהר במשובה ויש לפנות קירי עכביש בכל ע"ש א"ר אוח ו' יש למעט לימודו קלת בע"ש כדי ביכין לככי בבת לבוש והוא ממ"ש כמיא בסימן רליא ס"ב בהג"ה ועמ"ם אי"ה בס באות ו' במ"א. עא"ר אות ה':

רגא א י"א מנהה גדולה עט"ז במקום שנהגו דף נו"ן ב" מאי איריא ע"ם כו' כסירש"י וכמ"ם הב"ח דמדחנן עד הצוח לא שמעינן לאחר הצוח אסור ליחני סחמא מקום שנהגו לעשוח בע"פ עושין וידעינן דעד הצוח דלאחר הצוח בע"ע וע"ש נמי אסור, ומדלא חנן בשום מקום במבנה דין זה ב"מ דפשום הוא יע"ש בב"ח ומשני כו' ולפי הטור הוא כפשוטו דאבמטי עד חלות הא לאהר הלות מיד אכור בע"פ הא בע"ש וי"ם משש ומחלה אסור ולני' הב"י ברש"י ט' פעות החרלן משני דלא כסברת המקשן אלא החס ממנחה ולמעלה היינו קפנה מט' ולמעלה אסור הא סמוך קודם לכן כפירש'י היינו קודם ט' שרי (ומש"ה פירש"י כן דל"ח סמוך ח"ב) וז'ה לגירסה זו דגם בע"ש וי"ט סמוך ח"ש אסור דחין הילוק בין ע"פ לע"ש לענין סמוך דכל באסרו בזמן מנחה יהיה קטנה או גדולה סמוך לה ח"ש הוה כזמנה ממש לכן פירש"י סמוך קודם לכן הינו מו' עד ט' והוכחת רש"י דאלו מנהה גדולה קאמר היה לומר בברייחא גיכ ע"ש וי"ט מהגוח אסור (כלומר ודהי סמוך המי בעה כזמנה דמי בכל מקום והיה להו לח"ל ע"ש וי"ט מהגוח אסור (כלומר ודהי סמוך המי בעה כזמנה דמי בכל מקום והיה להו לח"ל לומר שהין רואה כימן ברכה מהלות בע"ש) ב"מ דאה"ג אלא הפרש רב בימהם זה מבש מיד בע"פ וזה בע"ש מע' מיד ככתם מנחה היינו קפנה דזהו עיקר שיעורא (עבי' רל'ג) אכל לא רלה לומר כרא"ם דא"כ לא הול"ל הכא מחלום אלא הכא כמוך למנחה נמי דכפירב"י יותר הלבון דחוק דסמוך למנחה מאן דכר שמיה היל'ל החם ממנחה ולמעלה דהיינו מפ' הכא מהציק מש"ה פירש הב'י כאן אבל הרא"ם ז'ל גורם ברב"י מפ' ומהצה המוך למנחה דהיינו מחהלח חשע (וכ"ה הגי' ברש"י אלל הרי"ף יע"ש) וה"ש אלו החם כמוך למנחה מפי ולמעלה ג"כ שרי והלו כאן אף מחלום אסור והוכחת רש"י דאי חרויהו מנחה גדולה לא הול"ל הכא חצות אלא הכא פתן טף מהפות טבור והופתות לפי דוף תחיים מכף בדוכה כת כל לי בפת ליפול והירם הכא סמוך ליפול והירם הכא סמוך למי דוף בד"ו והס"ז לא הונח לו אף גי' רא"ם דלמה מזכיר פמוך ליפול והירם דאין שייך להירון כ"א ההם ממנהה קפנה והכא האות והנה דרך הט"ז "ל עפ"י מ"ב הר"ן ז"ל דמאי אירא כפפוטו דע"ש נמי במנהגא חליא מילחא כל היום קודם חאות דלאחר חאות בע"ש דמאי אמירא בפים ב"ב והיר למכלליה עם ט"פ וה"ה לרב"י ה"מ למיותני בכלל מקום שנהגי לעפות מלאכה בע"פ ההר היה למכלליה עם ט"פ וה"ה לרב"י ה"מ למיותני בלל מקום שנהגי לעפות מלאכה בע"פ עד חלות וע"ש וי"ם עד מ"ק עובין ומקום שנהגו שלא לעבות הין עובין ח"ש רב"י ולמה ליה למיחני הלוח לאשמועינן הך דווק"א מלח דווק"א כפבטיה היה למכלליה ע"ש וי"ם עד מ"ק כו' ומשני דל"ד דזה כמוך כלומר מהלוח מיד חיסורא וע'ב ח'ש מט' עד הלי עשירית ברי מדינא רק מנהגת והי הוה הגן עד מ'ק ה'ם כמוך ח'ש נמי אסור (אבל הב'ח הבין מלם דווק'ם כחילו אמר הך דווק'ם יע'ש) אבל ביטח הטור א"ש טובא כפי' הר'ן ז'ל דחרווייהו עד מ'ג א'כ שוה ע"ש ממש לע"פ קודם חלות במנהגה חליה מילחה ומיהו לחידך חירולה סימן ברכה הין רוחה שמותי לה משמחינן לה שייך מנהגה קודם חלות בע"ש וע"ש דלהחר חלות לה חמיר היבורה דמין משממין ליה קודם הלוח מנהגא והוה מנהג בשעות ואין לריך החרה ועיין ד"ן . ובם משמע כמ"ש דבע"ש איכורא איכא ממנחה ולמעלה רק דלא משמחינן אבל הפ"ז כתב דאיפורא ובחכל כא ביוכם של הפורטו חיכור מותוח והמשבה כן יו מו מבחה גדולה וי'א מ'ק ולא סירש נמי ליכה כ'א דאין דואה סימן ברכה. והנה בש"ע סחם י'א מנהה גדולה וי'א מ'ק ולא סירש הי סמוך שכי וי'ל לחי' הב' החם לא משמחין י'ל דלפ"ז סמוך אסור דכל סמוך כזמנה דמי כו' ובהכרח לפסוק כהי' הב' דלחי' א' י'ל מוהגא בע"ש ולא מינו כן בשום סוסק שיאמר בע"ש קודם חלות מנהגא ש"מ כחי' הב' וזה נראה דעת המרדכי בכהב בע"ש מ"ג חלי היום עא"ר אות בג'ד ולמ'ם ה'ב ומבמע דגוערין בו ומבפלין הוחו בע'כ יעם דהין רוחה כימן איכורא נמי איכא ויש אין רואה בימן ברכה לאו איכורא וכאן איכורא איכא דאל"כ היל"ל התם אין רואה והכא איפורא איכא . ועמ"א ושם יבואר אייה : עיין אות ב' אייה : (ב) וה"ה בנדי חבירו עם"ז בסימן הקמ"ב (פ"ס הקס"ב) ועס"ז בם אות ב" דאם אין לו מה יאכל מוחר ליקח שכר הרבה ומשמע הא כל פים לו לחם ומים אסור ועמ"א שם וי"ל בשנח דמוחהר על עוגב שבם אפילו יש לו מים ולחם כל שאין לו לעננו בבשר ודגים שרי ומזה נחפשם המנהג לעשוח מלאכה בע"ם החייטים עד סמוך לבקיעת החמה אע"ג דמשמע דאיסור יש וגוערין בו ומכרישין אוחו בע"כ כמ"ש באוח א' וכ"מ בהר"ב בהג"ה אבל אשור לכחוב לחבירו בשכר משמע איסורא איכא אלא דאם הוא עני ולא הכין כל זרכי שבת משקין ומבושלים סובים כפי הראוי לו שרי

שט מינות השבר היינו מעודה בע"ש ביום החופה ומש"ה אסור לארם נ"כ במעודה בע"ש דלאו (כך כיע מיקרי דיכול לעשות שניהם ביום אחר (והב"ח כ"כ בסוף פעיף ג" יע"ש והיינו מירושל") משו"כ בכלי בריש כת בות דף ה" עלה דהך ברייתא משום חשבונות או שמא ישחום בן עוף הולק על ירושומי ופובר סעידת נישואין ואירומין בו ביום שרי דהוה קבוע בשעת נישואין ואירומין א"כ כבבלי ראוי לפסוק אלא דעל ירושלמי קשה איך חולק על משנה פסחים מ"ם א" החולך לאכול מעודת אירומין בב"ת חמיו בי"ד מייקי כפירש"י שם (דאי בחול המועד ועיסה מגולנות (מתירא שנות אירומי) שלא יחפיץ בדבת הפין ביך מידי כפירםי שם (ראי בותר הפולד ועיסה פנילנות ופתיא שלא יחפיץ דמכבלו ועסה מנילנות ופתיא שלא יחפיץ דמכבלו בלמו אלא דבחה"ם ודא אין עושין מעודת אירוסין אף שבנר אירם עס'י תקמ"ו פמ"א ות כד"ר וכ"ו זית ג"ד יעיין בהגאון הפורש דפום דעסוא בפ"ק דתענות ה" א' ר"ה שלא יבאמת הא"ד בתקמ"ו אות ד' ג"כ הקשה על דמ"ו ומפרש המפרש שם הולך בע"פ וסעידה בליל פסח ואי"ה בתקמ"ו יבואר) וכיון דבע"פ דחמור יע"ש מדאיתא בע"פ דף צ"מ וק" ולקמן תע"א יע"ש וכיון דבע"פ מותר סעודה אורוסין שחרית ב"ש ע"ע"ש שהרות דשרי. ואין התקשות דא תאב לאמון ע"פ וה"ה בשחרית ע"ש ועיין חמר משה כאן חרה אפו בו במ"א וימ"ש א"ש גם תי" החק יומק שהביא שם א"ש למ"ש ואי"ה בתמ"ר יכואר עוד) ע"כ פורש דהירושלמי אומר מעודת אירומין בע"ש שמבר אירס מקודם דהות שלא בזמנה אכל אירס בע"ש הוה המעודה זמנה דביום הקודם עדיין לא נגפר ונתרצו ולארם אח"כ שנא יקדפנו אחר ואין חולק על הפשנה דפסחים מ"ם דבארם ום דד בע"פ. וא"כ קשה על הר"ב וגם הפחבר סתם ולא פירשו דלארם ולסעוד שרי בע"ש. וכעידת נישואין בע"ש מירושלבי פ"ק דכתוכות מבואר דאכור ינ"ש ושאני אירוסין שפא יקרפנו משא"כ בנישואין היה להמתין אח"כ שכבר קידש (בימיהם אירכו ואח"כ נשאו) ובבלי פ"ק דכתובות שפא בניסואך והיה להפתין אחרכ שכבו קידש (נביסום איזמו החדב נמשא) ובבלי פן דכתובות שכא ישחום בבלי אוסר אף שאין הסעודה כ"א בניסואך ובלי אוסר אף שאין הסעודה כ"א בלילה אסור שכא ישחום בן עוף כו 'ופ"ז יש לפסוק כירושלפי דסעורת נישואין בע"ש אסור דלאו בלילה אסור שכא ישחום בן עוף כו' ולפ"ז יש לפסוק כירושלפי דסעורת נישואין בע"ש אסור דלאו זכנה קבוע אמנם בפ"ק ס' א' הכל פותרין לישא לרב הרגל והיינו גם הסעודה ערב הרגל יותר טוב א"כ הואיל וכבוד יש אוסרין ע" ב"א תקמ"ו אות ד' וב"י שם דאדרבא כל שהסעודה ערב הרגל יותר טוב א"כ הואיל וכבוד י"ם ושבת אחד הוא כם"ש לעיל וכם" ש הר"ם ז"ל פ"ו כהי"ם הי"ו ה"ה ע"ש דשרי נישואין וסעודה ע"ש ים חשבת אחר הוא כם שלעי וכם החסים כלים וכוד מדיר ודות של יסי ביסה ועא"ר אות ד" דהיה גפי הוכנה ומפני שבע"ר הדכי ההספה נעלים! מני הוכרחתי להאריך עד כה . ועא"ר אות ד" ובתו"ש אות ב' ולפע"ד כפ"ש . וע"מ"א המ"ד אות מ" ואי"ה בפריי שם אבאר עוד עפ"ו א" בזה : במברים וראיתי שהאדון ז"ל לעיין באה"ע מיםן ס"ג לכאורה לא הייתי מבין כוונתו שוב התבוננתי בפרים וראיתי שהאדון ז"ל דעתו רחבה מני ים וברגע הרבה מוקר כ" כתב דבבי משמע בכתובות ה' א' וחלק על ירושלמי דמפרש אין נושאין בע"ש מפני כבוד השבת היינו שסעודה בע"ש אסור ובנלי מפרש בן עוף ולא חייש לכבוד שבת בזה דהוה כקבוע אלא שי"ל בירושלמי

בע"ש אחר ובנלי מפרש כן עוף ולא חייש לכבוד שבת בזה דהוה כקבוע אלא ש"ל בירושלמי כפרש לברייתא דבר קפרא שם תנא ושין שאין נושאין בע"ש ומפרש מפני כבוד השבת וכמ"ש הגאון המפרש שם (רפים ברלין) שיעשה הסעודה בע"ש ולא יאכל בשבת לתיאכו"ן יע"ש אפשר ל"ד אלא משום כבו"ד שכת ובבלי ד' ד' א' בין כך ובין כך לא יבע"ל בע"ש ומ"ש "ל שכבר נשאה ואיחר הבעילה עד ע"ש בלילה (כפירש"י שם בליל שכת) דהשתא הסעודה בלילה וליכא בעשה ואיחר הבעילה עד ע"ש בלילה (כפירש"י שם אחר כעודת נישואין וההיא דמ"ק ם" א' יוש לדחוק בלא מעודה בע"מ ור בע"מ אושאני ע"ם מע"ש אכל באה"ע מ" מ"ג מ"א מן נושאין בע"ש והוא דעת הר"ם ז"ל עב"י שם והא דמיתר לבעול בשבת במ" מ"ג מ"א כנשא כבר ואין עשין מעודה ביל ביאה כ"א בחופה ובע"לה אח"כ וברייתא שם ד' א' בין כך ובין כך לא יבעול עע"ש פרושו עם חופה בע"ש (בשבת איסור בע"ש והוא אמר בבלי כירושלמי דעושין בע"ש פרושו עם חופה בע"ש וכבוד שבת ש"מ דהולק ושרי משא"ב לי"א שם דשרי לישא בע"ש מדרות להעול בשבת ועישין מעודה ב"ד אחר ההופה בע"ש וסעודה ב"ד אחר ההופה בע"ש וכעודת בליל ביאה ובריתא ביו כד בביאה לתוד הוארד להעת בליל ביאה ובריתא ביו כד בביאה לתוד הוארד להעת היר מדטותר לבעול בשבת ועושון סעודת בליל ביאה וברייתא בין כך בביאה לחוד הוצרך למעם בן עוף (בע"ש ודאי ליל שבת דישראל קדושים) ואין חולק על ירושלמי ועב"ש אה"ע ס"ר אות ד' ולא אבין לה כי התוס" בי"א שם ועבכ"י והכן זהי מה שרצינו לבאר בכאן. ועסי' תמ"ד במ"א ואי"ה שם יבואר עור . ומעתה תראה שדברי הראשינים עמוקים ורחבים ככים לים מככ וצריך להתבונן בדברי קדשם הרבה: (ד) כבוד השבת עם"א עתו"ש ג' דג"ם חומרא לר"ת והומרא להמתבר ביש מי שיכין בשבילו ועס" רע"ד מ"א ב' ומ"מ אף בתרתי למיבותא יש לאסור דכבוד שבת משמע אף בלא מים מתאות נכ"ש במ"ז א'וכ"ח לשון הר"מ "לל. והך לקבוע היינו אף פ"א כל ימי חייו אם קובע מעודה שאין רגיל בה אפור וראית אירופין ואף מכ" משפהות י"ל קבתה תמיד מ"מ אסור הוא מירושלמי וכראמרן: (ה) פדיון הבן עם"א הפרש יש פדיון הבן עלא כומנו ודאי אסור ומילה למ"ד שלא בומנה שרי בע"ש מותר לעשות סעורה ולמ"ד שלא בומנה אסור בע"ש א"כ בעבר ומל אין לעשות סעורה בע"ש כ"א בליל שכת ועש"ך שם רס"ו אית ח"י דתשנ"ץ התיר בע"ש ומי האוסר אכל בס"ו רס"ב אות ג' כתב דל"ש ע"ש יע"ש וכחל עצרת פרם א' אוכרהו בקצדה הלבוש כתב סעודת לילה ד"ת לפיכ"ף אסור בשחיית כו' ולכאורה נתן סעם זה דבע"ם לא אסור רק מפנחה ולמעלה עסי' הקכ"ם עם"ש ע"ב"א ג' וט"ז א' ואכתי ע"ם במ"א זה בבי"ם לא אסור רק מפנחה ולמעלה עסי' תקכ"ם עם"ש איך דוחה דבנן בעלמא לד"ת עסי' תרפ"ז "ם"ב בהנה"ה ויל דעריין לא הגיע זמן טצוה ד"ת שרי ואי"ה בפתיחה כוללת ובפריי לקפן שם אבאר עוד ומ"ס לדידן קי"ל אסמכתא הוא שלש סעודות עא"ר רצ"א אות א' ושמעינן דרבנן דוחה לאסמכתא וי"ל דקיים ג' סעודות ביום השבת ע' סי' רע"ד במ"א אות ב' ישש בוה. הביא דבר ד"מ דא"ז אסר לאכול גריכו"ל קודם לחם (כזית משמע) והכין הד"מ יע"ש בוה. הביא דבר ד"מ דא"ז אסר לאכול גריכו"ל קודם לחם לדידן קי"ל דאוכל דאוכל כבע"י אסור עו"ד מוכל האוכל מו"ז מתב"ל היון קי"ל האוכל היות משמעות מוכל התוכל המוכל המוכל התוכל המוכל המוכל התוכל המוכל התוכל התוכל המוכל התוכל התו ער שתחשך רק מצוה לכנוע מסעודה שרגיל בחול והך גרימו"ל א"נ משביע ביותר איסורא והולך עד שתחשך רק מצוה לכנוע מסעודה שהג'י בחיל והך גרימו"ל א"ג משביע ביותר איסורא ליכא ואפשר אף מצוה ליכא שאין אלא לקינוח והב"א הא דרבינו קלוגימום הזקן שאכל אפילו בשבת וא"כ עכ"פ ראוי להתיר מבעוד יום גרימו"ל והמ"א כתב דא"ו נכי לא אסר אלא משחשובה האאל ומבעוד יום עכ"פ מצוה לכנוע כו" וזה היה כקובע כו"א"כ בשבת איסורא נמי איכא לאכול דברים אחרים שמנים שמשביעים ביותר קידם שאוכל כוית לחם המוציא ועם" קס"ח במ"א אות מ" כ"ח בלחם מפורר ממוגן בשמן אם מכרך המוציא ואם יוצא כה בשבת ועם" קפ"ח במ"א אות מ" בפריי שם ורי"א אות מ" כשעיהם לפניהם וברמ"ו ברכה שא"צ יע"ש: (ו) "התענות עמ"א ובפריי שם ורי"א אות מ" בבה: (ה) שווצאם עמ"א ועמ"ו אות ג' וע"ר אות ו"ד ת"צ מחדש היותר מב"א במובר מולה ביותר מכ"א בתובר ביותר מכ"א בתובר ביותר מכלי בתובר ווו"ל המדי מודי ביותר מכלי בתובר ווו"ל בתובר ווו"ל המדי מודי ביותר מכלי בתובר ווו"ל בתובר ביותר מכלי בתובר וווו"ל בתובר ביותר מכלי בתובר וווו"ל בתוב"ל בתובר ביותר מכלי בתובר ווו"ל בתובר ביותר מכלי בתובר וווו"ל בתוב"ל בתובר ביותר מכלי בתובר ווווו מכלי בתובר ביותר מבעוד בתובר בתובר ביותר בתובר ביותר בתובר ביותר בתובר בת דוקא אסטנים ועם"ו אות ג' בוה: (ח) שיוצאים עמ"א ועם"ו אות ג' ועא"ר אות ו"ד ת"צ מחדש מהני תנאי ועס" תקע"ם. הווי יודע דאחר קבלת שבת הוה השלכה הינו מפלג המנחה ואילך פס' ומרצה זמניות עב"י בזה הא קודם לזה אף שקיבל שבת קודם תפלת ערבית אחר מגרה לא מהני ועס" רס"ו במ"א א' וא"כ כך" סיון אם מתפללים מעריב מפלג המנחה ואילך רשאים לאכול בע"ש אם קבלו כך עתה עליהם וכ"ש ש"א שהתקנה תחוה כך היה אבל לקכל שבת קודם פלג מנחה ולמעים ולהמתין עם ערבית אסור, וא"ה ברס"א ורס"ו יבואר עוד לענין תו"ש: "ד"ב מוחה ולמעים ולהמתין עם ערבית אסור, וא"ה ברס"א ורס"ו יבואר עוד לענין תו"ש: הכנה רבה כמי בשר למלוח וכרומה הכנה רבה כמי בשר למלוח וכרומה של לקנות ביום ו" מ"ש בענין ב"ש ב"ב עמ"ו רמ"ב בכנים, נו"ש ש"ל בנות ביום ו" מ"ש בענין ב"ש ו"ב"ב עמ"ו רמ"ב בכנים, נו"ש שמ"ב בש"א בתקצ"ה המנים לשמנת ב"ו מ"ל "מ"ש מתק"ב המנים "בתים "ב"ב מ"ל בתח ביום ו" מ"ש בענין ב"ש מה מיציו בחלש מה מיציו בחלש מה מיציו בהנים, נו"ש שמ"ב ביש"א בתישות משמנת ד"ב"ב במנים, נו"ש שמ"ב ביש"א בתנים "מיציו בהל"ש אות אות מה מוחד בתנים במיציו בתנים במיציו בתנים במיציו בתנים במוחד בתנים במיציו בתנים במיציום בתנים במיציו בתנים

יש לקנות ביום ה' וכל שאין צריך כ"כ הגנה יש לקנות ביום ו' מ"ש בענין ב"ש וב"ה עמ"ז רמ"ב בסופו . ומ"ש שכ"כ רש" בחמש (שמות ך 'ח') שם דות לכ"ע חפץ יפה שאין מצוי בכל עת אף הלל מודה שיומין לשבת ופלונהייהו בדברים המצוים תמיד ובזה י"ל הלכה כב"ה ע"ש : "ב"ש מצוה למצוה עם"ר רמ"ם מ"ג ומ"ל מצה למצום עם"ר רמ"ם מ"ג ומ"ל מועם ופולם עם"ר המ"ל מ"א הי"ש מקדש ואף מרובנן מצוה בו יותר מבשלותו ותבלין: (ב) להבין בעצמי עמ"א ר"ם האיש מקדש ואף מרובנן מצוה בו יותר מבשלותו והיינו במקים דאין הילול כמו בת"ח כמ"ש במ"ז הא כשיש חילול כבודו גדול כ"ה דוחה ל"ת בדרבנן ושוא"ת אף בד"ת וכבר הארבנו בפרם הזה במקום אחר אין עת האסף פה : בדרבנן ושוא"ת אף בד"ת וכבר הארבנו בפרם הזה ומצור לצידון בע"ש ומשמע דאתר בדרב"ל (א) הצושה עמ"א ממשמע דאתר

חצות היה יומא דשוקא ג'כ כפירש"י שבת י"ט א' מצור לצידון מהלך יום א' יע"ש ומ"ש להבסל הטיר וחניותיה שבת ל"ה ב' ורשות ד' הביא פירש"י העיר מסלאכ"ה וחניותית פרקממיא "ל דוראי לדעת השיר דמ"ג קאטר ע"כ אין סובר כפירש"י רק העיר וחניותיה היינו מקח ומסבר וכברייתא דבי ד"י שנייה עדיין חניות יפתוחות משמע להבטל העיר מסלאכה היה בתקיעה אחת א"כ מוכח דפרקסטיא שרי אחר מ"ג עכ"פ דהיינו שש ומחצה אבל ל"א מ"ק א"כ ראשונה היתה א"כ שניין המה מלאכה בעי"ר ופרקסטיא ובא"ר אמ"ל שניין ועמ"ש באות ד" מוה: (ב) כן המנחת עמ"א דמונעין אות"ש הוא ות"מ העם וות" ביצור ומיונעין באות ביצור ומיונע"ל ביצור מונעין אות ביצור ומיונעין ביצור ביצור עלא ביצור מיונעין ביצור ומיונעין ביצור אותו בע"כ ועם"ש במ"ז מזה דאיסורא נכי איכא אלא דאין משמתין אותו ועיין ר"ן פכחים שם ואין מבין אותו מכת מרדות: (ג) סימן ברכה מאותה מלאכה ס"ב דומיא דהמצפה לשכר אשתו כו' פסחים שם והמחבר השמים מלת לעולם ולבוש הביאו ופירושו מאותה ברכה לעולם ועסי" תרצ"ו פ"א ינ"ש : (ד) פנתה גדולה עם"א כ"ה לשון המור דהיינו פשש ומחצה ובמ"ז כתבו שוה לתי" קמא ינ"ש והקשה על המור מדידיה אדידיה דכאן הסכים דמ"ג וברנ"ו כתב הקייבה א' בזמן מנחה דא"נ מ"ג שנייה אח"כ א"כ ששין מלאכה אחר מ"ג ואף שהמור הביא ברייתא שנייה דבי ר"י ועדיין חניות פתוחות משמע ליה דל"פ על ברייתא להבמיל העי"ר היינו ממלאכה כפירש"י שם ולכן הכריע כדיעה שנייה עד פ"ק אבל בלבוש וב"ח פסקו להחפיר פ"ג ועפ"ז רוה והפ"ז הסכים כמ"א: (ה) מספר ישראל עם"א ועא"ר אות ט' ותס"ח אות זיין דבע"פ חטור דמשבתין מלאכה גמורה אסור לצורך המועד כ"א תיקו"ן בגדיו אבל בע"ש ל"ד לתק"ן ה"ה מלאכה גמורה שרי לצורך שבת וא'ש דברי המ"א בתספות דאף בשכר מותר: מ"ש בכוונות אס" ע"ש ל"מ בחול קודם שהתפלל מנחה אלא אפי לצורך שבת לא היה מגלח אחר שהגיע זכן מנחה ולא התפלל ועםי רל"ב והעולם שאינן נזהרים אף אחר מ"ק י"ל כמ"ש ברל"ב אות ג' דאם יש לו ב" וג' זוג אפשר שרי או שקוראין לבהכ"ג לא חיישינן: (ו) בליכודו עמ"א מ"ש דהיא דאוריי עמ"א

וג' זוג אפשר שרי או שקוראין לבחכ"ג לא חיישיגן: (ו) בלימודו עמ"א מ"ש דהיא דאוריי עמ"א כסי" מ"ח בט"א אות וי"ו מזה דמשמע ג' סעודות בשכת אסמכתא הוה יע"ש:

בב (א) לתגור עמ"א שבת י"ח ב' ומ"ש רל"ו מ"ס וצ"ל רנ"ד ס"א ושם להמחבר תרתי בעיגן מוח וקשה וכאן אף שאין מוח דקשה מפי וער"מ פ"ג ה"ג י"ד וכ"ן לאו לגפרי דומין. וכן כאן ביורה מוחה מדכיר דכיר כפירש"י שם וברג"ד מוח לא מהני אי לאו דקשה ג' אבל התוס" שבת ח"י ב' ד"ה ביורה כתבו דאין דרך להנים כמו לתתות ומתורץ זה עוד כתבו דמיהדק מפי ועא"ר כאן ב' ומסתימת המחבר משמע כתי" א' בתוס' וא"ה ברג"ד יבואר עוד וכאן אין להאריך: (ב) משום עמ"א פירשתיו בעזה"י במ"ו אות ה' הסוגיא ודבדי הפוסקים. ואמנם דברי האדון ז"ל הם כפשמן דהמחבר נקים לישנה דהמור ובפרש"י (וב"ם פ"ג מה"ש הי"ו שמא הידון ז"ל הם כפשמן דהמחבר נקים לישנה דהמור ובפרש"י (וב"ם פ"ג מה"ש הי"ו שמא ינים בה ותו לא והלח"מ פירש צובע כתוס' וביארתיו במ"ז) משמע כתי"ה הא ברא"ש פ" כירה דמבשל שרי כמו בקיר"ה תבשיל כ"צ שרי בש"ח ס"א אלא מיהה בצמר כתב שם אפ" לש בהו דמבשל שרי כמו בקיר"ה תבשיל כ"צ שרי בש"ח ס"א אלא מיהה בצמר כתב שם אפ" ללש בהו העון אמיר להגים ביורה עקורה אי ממעם המור כאן דלעולם צריכים הסכנים בישול ול"ש בהו ים בשל שו" כמו בקורה זו תבשיל כיצ שורי בשיח סיא אלא מיחת בגמו כחוב שם אם קלם תעין אסיר להגים ביותר מקורה אי ממעם המור כאן דלעולם צריכים הספנים ביושל ול"ש בהו כ"צ או כמעם הלין דלא יהרוך דרך הצובעים להגים וממלאכת הצביעה היא וחייב משים צובע וא"ב בל"ש שני או"ב בל"ש ביו ד"ה דלמא משום צובע וא"ב בל"ש הרא"ש פ" כירה בתי" הב" דוכנם המכנים בצמר (ולא כפי" הר") וא"ב אף בכ"ש וכששומו וכמ"ש הרא"ש פ" כירה בתי" הב" דוכנם המכנים בצמר (ולא כפי" הר") וא"ב אף בכ"ש וכשומו וכמ"ש הרא"ש פ' כירה בתי' הב' דנכנס הסמנים בצמר (וזא כפי הר)) וא כ אף בע ש ואין יס"ב י"ל דחייב מ"ה כה"ג וג"מ לפסולי עדות או לומר לעכו"ם שבות דשבות במקום פסידא (ועיין לקמן בענין מלפול מן הצד ויבואר אי"ה) ובסי' שי"ח במ"א אות מ"ג פ' משים צובע לאו היינו פירוש הרא"ש בתי' א' וכתוס' אלא פירוש הר"ן וכמ"ש בב"י שמשם לוקח וכמו שציין באר ית כל הוא של הוא של היום את פיוש הדין וכם שלבי שמשם לתקח וכמו שצין באר הגולה באות מ" ומש"ה לא סיים שם שנקלם הצבע ודי לו בניאור משום צובע וכאן סיים דכשמגים בת נקלם הצבע הוא הדבר אשר דברנו וכתב שם צובע לא תי" א" דממנים לעולם צריך בישול דלר"ן כמאב"ד ל"ש בישול וסמנים לא נריעי עב"ם ממאב"ד (עב"י בש"ח הביא דברי הרא"ש דכירה ועב"ת ולמ"ש י"ל דהמור סובר בדעת אביו הרא"ש דכמאב"ד בעודו רותח יש בישול ד"ת בתי" א" וכאמור) ואפשר שואדין ז"ל שם בשי"ח אהיתרא קמהדר דמעמא שלא יתריך וממלאכת בתי" א" וכאמור) הצביעה היא וצובע כר"ן הא סמנים כלא צמר ליכא חיוב תורה במנים דלא כרא"ש בתי" א 'אע"ב המחבר פסק כמאב"ד יש בישול סמנים כלא צמר ליכא חיוב תורה במנים דלא כרא"ש בתי" א 'אע"ב דהמחבר פסק כמאב"ד יש בישול סמנים שתתבשלו כ"צ ענ"פ מתר ובב"י הביא בסוף הסימן רק דברי הר"ן וכאמר להתוספות שבת כאן אות דברי הר"ן וכאמר באופן שדברי האדון ז"ל מאירין כספירין . וראיתי להתוספות שבת כאן אות ד' ובש"ח אות ב"ז בתב מרורות על מאורן ישראל ואין ראוי לכתוב כן על האדון ז"ל דנהירין לית

ד' ובש"ח אות כ"ו כתב מרורות על מאורן ישראל ואין ראוי לכתוב כן על האדון ז"ל דנהירין ליה שבילי דנהר דיעה. ושוב ראיתי בהנאון המפרש בירושלמי (דפוס דעסי"א) הקשה כעין זה על שבילי דנהר דיעה. ושוב ראיתי בהנאון המפרש בירושלמי (דפוס דעסי"א) הקשה כעין זה על המ"ד ולהאריך ובש"ח א"ה יבואר עוד:
המ"א ולמ"ש אתי שפיר ואין להאריך ובש"ח א"ה יבואר עוד:
א"ר אבוהו כנון אלין קורייאי דלא מקפרין וכתב הנאון המפרש שם אם לא נצבע כ"צ א"ר אבוהו כנון אלין קורייאי דלא מקפרין וכתב הנאון המפרש שם אם לא נצבע כ"צ עדיין יש משום צובע הלכך לרא"ש ותוס' דנכנס הצבע אף בכ"ש כה"ג אסור וה"ה לר"ן וכל עדיין יש משום צובע הלכך לרא"ש ותוס' דנכנס הצבע אף בכ"ש כה"ג אסור וה"ה לר"ן וכל מבר ב"י ובתום אל עכו"ם במו חמק ויש פסחים ייחד לו בית אין קוקן לבער חסר ב' תיבות כתמצו של עכו"ם בבית עכו"ם כמו חמק ויש פש סורים ייחד לו בית אין איקון לבער עמ"א ברמ"ז ובתום' אבל באות ה' המעם דייחד קנהו מ"ל פ"ו משבת רק פפני איסור הוצאת עמ"א ברמ"ז אות ו"ו בשאלה אין איסור להשאיל כליו לעכו"ם בשבת רק פפני איסור הוצאת עמ"א ברמ"ז אות ו"ו בשאלה אין איסור להשאיל כליו לעכו"ם בשאלה הואיל והאמת (ומ"ש הלוהו בשבת זה משום הוצאה) ואפילו מוקפת אסור ולא יחלה בשאלה הואיל והאמת היקל בייחד ומ"ז ג' היקל ב"חד וב"ז אות ה' וא"ה ש"ח ביואר ואם כלי שנושין בו סלאכת אסור של ושראל עושה במוקף חומה בשאלה אא"ב יצו מפתח ביתו מבע"י שלא יאמרו בשליחיתו של ישראל עושה ושכירות ג'כ לא מהגי ועם'א אות ה' ואי'ה שם יבואר ואם כלי שעושן בו מלאכה אסור אף במוקף חימה בשאלה אא"כ יצא מפתח ביתו מבע"י שלא יאמרו בשליחותו של ישראל עושת במוקף חימה בשאלה אא"כ יצא מפתח ביתו מבע"י שלא יאמרו בשליחותו של ישראל עושת מלאבה בשבת עמ"ש ברם": (ח) להחמיר עם"א עסי' תמ"ח במ"א ה' דעבו"ם לא לה בתמ"א עי"ד ש"ף יע"ש ומשמע דאף הנבהה אין קנין לעכי"ם ואי"ה בתמ"א יבואר ומש"ה מכירה ולא משך עד שבת נגמר המקח בשבת אבל ייחד במקומו ומסיק למה דקי"ל אפילו שכרות לא קניא כ"ש ייחד א"כ אין היתר. ומ"ש בח"ם במ"א אות א' ומ"ש בתמ"ז קי"ל לאסור היינו בעני ישראל משום לפני עור עמ"א שם ד' ומ"ז א"ו מ"ם שם אם העלו ראף בתמ"ז אות א"ן הייה במות שיאמרו שנתנו להוציא עכ"י וגם מגמרא אין ראיה דפסור ומותר משום שבת עמ"ז אות ג': (ו) אם עמ"א ועין אית יו"ד בנותו ח"וק ישראל הניכר שהוא של ישראל אם שבת עמ"ז אות ג': (ו) אם מפורסם אסור ליתנו לו אם לא בספק שמא לא ישרא בשבת: יודע ודאי שיעשה בשבת בשבת במ"א במ"ב המות ל"ם במ"א הו" מסיבת הנאה עמ"ד וכ"ד ומ"א ועס"ש ברמ"ז במ"א אות ומצפה לשכר וא"י כמה וכמ"ש הר"ב בהנ"ה ואם כו": (ח) אסור עמ"א ועו"ם ברמ"ז מ"ב במ"א ורא שלא לצורך ויכול לגומרה קודם השבת שרי בכתב דניכר אין סותר לכאן וכאן בר"ו וה' שרי אף שלא לצורך ויכול לגומרה קודם השבת שרי ומצפה לשכר וא"י כשה וכמ"ש ה-"ב בהנ"ה ואם כו": (ח) אסור עמ"א ועס"א ועס"א ברמ"ז במ"א אות אף לב"ש במשבר אין סותר לכאן ובאן בד" וה' שרי אף שלא לצורך יוכול לגומרה קדם השבת שרי אף לב"ש במשנה שם ואפילו לא קצץ שרי כה"ג: (ט) אם עמ"א דשכר ולא קצץ גרע מבחגם להמהבר הנם עדיף דמיתר ליתנם בע"ש דהוה כקצץ כו" ובתנם מוחה בשבת כ"ש בשכר ולא קצץ ועב"י יש איוה מ"ם במ"ש וצ"ל שכר וקצץ ועב"ח וא"ז וי"ן: (י) סוב עמ"א יומנת דכאן טו"ב לחוד וומ"ד איוה מ"ם במ"ד אם כלאכה מפורסמת (ובמקום מפורסם מ"א שם י"ג עמ"א שם ובמ"ז איו") מרינא אסור כמו מחיבר לעשית בשבת ע"כ פירש רכאן שאון שם ישראל נקרא עליה בייחוד הישרא"ל בת"א הידיעה כיונתו כן ובכתונת נמי מוב להחמיר ובתרס"ד סעיף י"א אם קצצו אף הישראל בת"א הידיעה כיונתו כן ובכתונת נמי מוב להחמיר ובתרס"ד סעיף י"א אם קצצו אף שששראל אמר לו לקצוץ והיה יכול מבע"י וקצץ בשבת שרי כל שא"י ולא יצא הקול שקצץ בשביל שראל אבל ביצא הקול בשעת קציצה במקום מפורסם שעכו"ם קוצץ בשבת הרבה בשביל ישראל מוב לביצא הקול בשעת קציצה במקום מפורסם שעכו"ם קוצץ בשבת הרבה בשביל ישראל מוב להחמיר ולא מדינא דמ"מ א"י של מי הוא וליכא חשדא נ"ל . וא"ה בתרס"ד יבואר זה : (יא) ללביש עמ"א פירש בהמחבר כאן דמתיר והרב כודה לו בצורך שבת ורע"ו ס"א בנר אומר כודה ב"מ מדרלין לצורך ישראל בשבת ואסור ליהנות מסלאכת שבת אף ע"י עכו"ם כל שלצורך החם ב"מ מדרלין לצורך ישראל בשבת ואסור לו ממיך לחשיכה סדוע לא נסרת ואסר עכו"ם ישראל היים דוקא רק להשלים פעולתו ומש"ה הק"ד שראל היים דוקא הק להשלים בשלתו ומש"ה הע"ד בשבת אומר לו ממיך לחשיכה סדוע לא נסרת ואמר עכו"ם מודש במצה ווב"ד בא"ד בשבת אומר היום אותרא דישראל משא"ב כאן ווה "ל בלות מורים לעשור בשבת הו"ב דב"ע מודים דאמור כמו גר ובר"ן מאורת אל משא"ב כאן ווה ה"ב דב"ע מודים דאם הלו ממיך לחשיבה מדוע לא נסרת ואמר ל מאורך במצה ווור"ב בארה במ"ח הווה הווה במצה ווור"ב באום מודים לומור בתרים אל היום בלום הווה במצ"ח בא"ב בוור מודים במור במ"ח מצ"ח מול לא הוות מלוב במיח מול הוות אוור במצ"ח במ"ח מול לא הוות מלוב במור מול במות מול במור מול במות מול משבת מול במות מלוב במ"ח מול במות מלוב במות מלוב במ"ח מול לא במות מול מוד במות מול במות מלוב במ"ח מול במ"ח מול במות מול במ"ח מול במות מול במ"ח אעשה זאת למענך בשכת אה זכ דכיע מורים דאמור כמו גר וברין כתב וליד לגד דאז ניא דישהאל משא"כ כאן הוה קציצה דמ"מ אדתא דישראל משא"כ כאן הוה קציצה במ"מ אדתא דישראל משא"כ כאן הוה קציצה ועכ"ח וא"ר אות מ" ולמ"ש א"ש: (יב) בכדי עם"א בתקמ"ו אות גד"ה מבואר שם דהמחמירין כאן דוקא מלאכה ד"ת אבל מלאכה דרבנן יש להקל בקצץ לכ"ע ואף להמחמירין שם ב" י"ם של כאן דוקא מלאכה ד"ת אבל מדאבר ב"ע מודים דבי"מ א" כ"ש מותר דל"ש שיאמר לו בי"ם עלות בשני ימים בתנם הא קצ"ץ ושהה כ"ע מודים דבי"ם א"כ"ש מותר דל"ש שיאמר לו בי"ם שיהא מוכן לשני דקצץ היא ועתו"ש אות מ"ז, וזה בכללם אבל במאכל דנים אם יש במתובר שיהא מוכן לשני דקצץ היא ועתו"ש אות מ"ז, וזה בכללם אבל במאכל דנים אם יש במתובר

מבל הכין ודמי אסור וגוערין ומפריבין בעיר ממ"ק ואילך דאיסורא דרבון להקל וכפי הכלל י"א וו"א הלכה כו"א בתרא שיון בכללי או"ה. ועמ"א אות ה' בזה ואי"ה שם יבואר עוד :

רגב א והמגים עט"ז בשי"ח אות כ"ב וכ"ג למר או דלריך בישול רב (וזה נראה דעת המחבר כאן ובמ"א אי"ה באות ב' יבואר) או נובע . ועיין רא ב פ"ק דבבת י"ת ב' הביא פירה רש"י מגים מבשל ובפ' כירה ד"מ ע"ב הביא בסימן י"א שם פירושים מגים מבשל אף ע"ג דאין בישול אחר בישול סממין לזבוע בהן זריך בישול לעולם א ג זובע שמגים מכנים הסממין בזמר וז"ש הט"ז בש"ח אות כ"ב שזמ"ר זריך הרבה בישול לד סמטין זריך הרבה בישול ויש בהם ביפול אחר בישול חמיד וכ'מ המנים ביורה סמנים שחין בהם למר כו' ויבואר אי"ה בפי"ח וכאן במ"א ב" : אמר מר והנמהר ראיתי לכחוב כאן קנת דברים פרטיים בענין זה . רש"י שבת ה"י ב" ד"ה מגים ובמבשל הוה בישול פירוש הרא"ש בם דהייב משום ביבול אבל הב"ח ק מלח ובתבש"ל לומר בתבשיל הוה בישול וכאן משום לובע וכמ"ש החוש" ד"ה דילמא וכן יקות מהרש"ל עכ"ל. הנה מלח ובמבב"ל י'ל כ"ז שיס"ב וכ"ר אבל כ"ש או אין יס"ב אף מגיס אין פועל בו ביבול וכרא"ש. ולב"ח משמע כל דליכא מבשל ליכא לובע אבל לקמן אבאר אי'ה

<mark>תהיבת המגריפה מותר 'הא הגסה ממב אסור מדרבנן ובלא כ"ל חייב הטאח ומניס נמי הילכן</mark> מחיבת המגריפה אכור שמא מגים וכתב רבינו דין זה כאן ולא בפרק חשיעי ששם מקומו משום דלמדה מהך דלמר ליורה דילמה יגים כמ"ש המ"מ והיינו אע"ג דהתם דילמת מגים והוה לובע מ'מ דמי לים לגז'ר כמו התם דילמה מנים ה'נ דרך להפך המגריפה הילכך הולחה ותחיבה נמי אסור וכ"ז על הא"ש הא עקורה אף כ"ר ויס"ב אין הגסה פועלת בישול הילכך מותר מגריפה ושמש"ה כתבו התוספות שם שבת י"ח ב" ד"ה דילמא משום צובע לא בישול ברייתא בנצה ל"ד אלא בעקורה אין הגסה פועלת בישול אף בכ"ר. וא"ש ההיא דפכ"א הריפות אחר במורידין מאש מהפכין בה אע"ג הגסה ממ"ש אסור מדרבנן עכ"פ להר"מ ז'ל בכ"צ כמ"ש המ"מ בעקורה אין פועלת כלל ובעודה על הא"ש אה"ג מדרבנן אסור. אבל הכ"מ שם פ"ג הבין דלכ"ע בעקורה ול"ר ים"ב הגסה בבישול דמ"ש על האש כו' החוספות שכתבו נובע לא בישול דקביא להו מה פריך דסתמא סמנים כבר מבושלים כי כן דרך הלובעים ואח"כ נוחנים למר ליורה ומחיריו ב"ה אע"ג שעדיין לא קלם העין דא"כ מנים אין בישול אהר ביבול (בלמר ליש בישול רק בסמנים) (עמש"ל בט"ז ש"ח אות כ"ב) לכן כהבנו לובע וכתי" הב" של הרא"ש פ" <mark>כירה דף מ"ם ב" סי" "א: וכתב רבינו ר"ן דלמדה ג"כ והלא מגים מכשל א"ש הרמ"ך הביאו. הַכ"מ שם יט"ש. אלא דיקשה ההיא דפכ"א הי"ג דאסור בעל האש לגמור בהיקת הריפות</mark> לתנים במבישל כ"ל עכ"פ מדרבנן אסור ולמה החיר אחר שמורידין כו" והן אמת פ"ע ה"ג. המבשל על האור מבושל כ"ל פטור משמע אבל אסור והחילוק יש שי"ל בין נלטנן או לאו מבוארים ומ'מ לכ"מ דכתב בפשיפות כן קבה ואי"ה בסימן רכ"ג במ"א אות כ"ב ול"ב ובבי"ה ס"ד וסט"ז יבואר הדין להמחבר בזה : עוד רגע אדבר בהגהות פ"ג אות ו' דחלק אסה"מ במבובלת כ"ל מפרכים דהר"מ בכ"ל מיירי וחהיבת מגריפה מגים ממש הוא והסור על האש כ"ל. או מ"ה אף ע"ג דאין בישול אהר בישול הגסה פועלת יותר או מדרבנן עכ"פ ויתיישב כמבש"ל בכף הדמיון ע"ג דחין בישול אחר בישול הגסה פועלת יוחר או מדרבנן עכ"פ ויחיישב כמבש"ל בכף הדמיון ועמ"א שי"ח מ"ב ולדינא יבואר שם אי"ה בזה : ועדייון פש גבן לברורי כי שלש טעמים יש ביורה עקורה מגים אחד בישול כפירש"י וכרא"ש פרק כירה מ"ם ב" מי"א בב"ח ביות (הוא בי"ה) דסמנים לעולם לריכון בישול ולפ"ז דוקא בכ"ר ויט"ב הבני הי" הב" ברא"ש אובע בשמנים ככסו הסמנים בצמר ויש לכ"א לכאורה קולא לחומרא לתי" הא" קולא בכ"ש או אין יש"ב ככסו הסמנים בצמר ויש לכ"א לכאורה קולא וחומרא לתי" הא" קולא בקלט העי"ן אסור כי הסמנים לריכון לעולם בישול ולחירון הב" קולא בקלט העי"ן מבע"י ל"ש לובי ו הומרא אף בכ"ש ו"ל מנים לובע . ואמנים טעם השלישי לחדרה הוא הרובה ב"א הרובה ב"ל ברובה ב"ל אובר בו"ל ברובה ב"ל הרובה ב"ל אובר בו"א ברובה ב"ל ברובה ב"ל ברובה ב"ל הרובה ב לשבת שכן דרך הגובעים להגים שלא יהרוך וכ"מ בירושלמי ומשמע מטעם גביעה הוא כי היא מלהכת הגביעה שלא יחרוך הגמר הילכך אף שקלט העי"ן אסור אבל בכ"ש י"ל ל"ש שמחריך ושרי אפשר אף בלא קלט העי"ן באופן שיש לכ"א מהפירושים קולא והומרא ויבואר הי"ה במ"א אות ב': ומנא הא מילחא דאמרי רבנן אף כ"ר בהעבירו מעל האש הגבה פועלת בה מתורתו של הרץ ומההיא דילמא מגים בה אף בעקורה (דכ"ר מבשל יליף ממשנה אלפש וקדירה שהעכירן מרוחחין בשבח כר') ולחירון אובע לא מוכח מידי ולזה ייל דסברא היא בלא ילפותא דכ"ר מבשל אף הוסר ומגים כבישול מה לי הוסר . אמנם בר"ן קשה דכתב ומכאן למידין ואח"כ כחב מטעם מלאכת הלפועה א"כ אין ראיה ומירושלמי ל"ע וכבר עמד הגאון המפרש בירושלמי עלה מטעם מלאכת הלפועה א"כ אין ראיה ומירושלמי ל"ע וכבר עמד הגאון המפרש בירושלמי עלה בלמד הירובלמי יע"ם גם דברי הירובלמי גופא ל"ע לי ומה אעשה שעוונותי גרמן שלא זכיתי להבין כל זה ואייה במיה ב' יבואר עוד: (ב) ובלבד עט"ז ועסי' רמ"ו בט"ז אות ג' ומ'ל ו' מ'ש שם בזה לכאורה סותר לכאן ועמ"ש אייה עוד באות ג' כאן : (ג) אם עש"ז הראיה משבת פשע העני לפנים ונטל מתוך ידו של בע"ה דבע"ה פטור ומותר בעני עכו"ם ויתד לו מקים דברי וחט"ז כתב לפ"ד הר"מ יש לאכור משמע לטעם המחבר ברמ"ו ס"ב שרי ועסי" שכ"ה ס"א מדין זה ומ"א שם אות ד' ומ"א כאן אות ה' ובם יבואר אי"ה : (ד) כל עם"ז בספק הע"ג באין אומדנא כלל ולחלות היינו ספק שרי ועמ"א אות י"ג ואע"ג די"א בס"ס לא מהני בדבילית הכא קיל טפי ועי"ד ק"י ובמ"א אי"ה אבאר עוד : (ה) וכל זה עט"ז עמ"א מהכי בדפינית הכח קיל ספי ועיד קיי ובתים חידה ההכת עוד. (0) ובל זה עש ז עת מ מח ש"ו וחי"ה שם יבואר: (!) והשבון עש"ו ובב"ח הארוך ג"כ בזה יע"ש ובחדושינו הארכנו ועיין לקמן ש"ך ס"ב דאם יש יון בניביח אף לא נתרסקו מבע"י מתבטל וכאן מיירי באין שם יין הילכך כל בנתרסקו מבע"י ויין יולא בשבת שרי הא לא נתרסקו אסור: עמ"א יש מ"ש בזה: (ז) ולא עש"ו שבת י"ה א" ובחום" שם ד"ה והשתא ובמקום פסידא רימכין על מאן דייתיר עי"ה הית כ"א: והעשורת זינ"ר בשבת מבמע כאן וד"מ דאסור בשבת ואפ"ה שרי להשמע דיודעים דמאחמול העמידו וברחיים אחר ביול מול מחוד ביותור הרישים המורחים ועסי" משפת היותם הלתחומות השתירו לכלהים חשור בימותר היום נמתר החשים בכחים ומסדי של"ח ס"ג והרב כ"כ אף למהן דמהמיר ברחיים . ובטלטול מוחר וכן אותן זכוכים שמניה כחוכו חול וקורין שעה מוחר להפכו בשבת להוריק זה מזה דלאו מידי עביד ומוקצה לא הוה דיחדו לכך הוה כלי . לצורך גופו ומקומו עבי' ש"ח בזה ואם מוחר לומר לעכו"ם להעמיד בשבת צ'ע דאששר יש בו מלהכה ד'ת וסבות דשבות התירו במקום מלוה לידע זמן ק"ש ותפילה אבל ד'ת לא . ואם מיקו עבו"ם אותו בשבת בשביל ישראל אפשר דאפור ליהנות לשמוע ולידע השעה ל מו נכ שהודלק בשביל ישראל אש"ג דלית ביה ממש בסמיעת קול: ועשו"ח פנים מאירות בזה נה"ה בשל ה הבחר ביה יכהן אין להחוך וכש"ח ש"א אייה יבואר ופ"מ קב"ג בזה ופליח: (ה) בשחשו בידו עם"ו הר"מ ז"ל פי"ע הכ"ו מה"ש ועב"ח שהר"מ דקדק בלשונו אפ"ה לא שינה לבון המבנה היי"ט דכ"ל אדם נמי והמהבר בינה וכתב כל אדם בידו חייב חטאת וספך אסי' ב"א עמ"ה אות כ"ג . ומ"ש תפילין בראשו לא הוה גל"ג כ"כ הב"ח דודאי קרוב במדם לריך לפנוח ויסירן ודאי מראשו ולא ילא עם חשיכה שמא ישכה ואתי לאיחווי ד'א ברה"ר במדם נדיך לפנות הסיכן דתה שנמובו דתה ילו עם משכם במחי פלחותם בתוחים או כל כל כל נס זה גזירה קרובה לו יכנס עם הפילין בבנדן לפית הכסא וחייב חשאת וא"ש דברי הט"ז במ"ש דהוה גל"ג כו' אלא דסיים לאיתויי ד'א : בלבריט הפיא כאן כ' דיעות וכסי' ש"ן רק כרבא דלא גזרינן גל"ג . ועא"ר י"ש אלפוש קאי יע"ש:

יצירה בקצץ אפור כל היום מוקצה כזה עם א שם א' ובאין במחובר שרי בו ביום באפשר ואפשר

כזה והיינו למעם מראית עין אכל ממעם עובדין דחול ראוי לאפיר לילך לביתו אף בהנוני ועתום׳ שבת אית י'ם: דרני יודע דעור ואח'כ כלי הוה נילר גמור ואפ׳ה שרי דנמרו בידי אדם יולחום שפת אתר זים: דן קד יחרע דעור זאור בכי זהור כל היו בית האברה כיידור בירי אום אין מקצה מדעתו ואף נתן ישראל עור שלו לככו"ם לפני שכת וקצין ועשה בשבת לא מקצה מדעתו דיווד דעכו"ם לאפוקי עשה מקדן שמונה בכית ישראל הפוקצה היא ותרע דהא בנד לעבו"ם נותן משלו ונמי נולד הוא אי עב"ם מוקצה א"ר אות מ"ו: (וו) ומיפטון עס"א תוס" ח"י ד"ה ולופא יע"ש אפשר תוקן בזה דלכלל ופינגנון ואח"ל לופר דאין מצוה אל דכה"ג לית מ"ד בנמ" אף לב"ש דממילא ומ"ם שעזרים לגיגית א"י ואון ל"ש בידי לעיון ביה: (וה) והנת מבע"י עמ"א מבע"י קאי להתיר המשקון היוצאין בשכת הנתרסק מבע"י גדול ע"י מעינת הק רה וליכא חיוב חשאת אכל להתיר המעינה אף ספוך לחשוכה לכ"ע שרי דלא גזור אמו שבת: (ים) ביסר עמ"א פי" דברי המור כאן דלא התיר כ"א במחופרין שחיקה מותרין המשקון היוצאין וה"ה לנמור בידים שרי כמו שכתב בס"א היינו בידים שהרי מיים לפוכך כתב הרמכ"ם ו"ל מותר לנמור שחוקת הרופות היי בידים מתרה "ת בוסר ושם ומלילות היישורים בידים שחרים או מותרים ומים ומים ומים או אי מים מבים "א במתורים שחרים שחומרים בידים שחרים או מותרים ומים מותר לנמור בידים או מותרים ה"ת בוסר ושם ומלילות או מותרים בידים מותר בידים מותר את המותרים ומים או מותרים בידים מותר ה"ת בוסר ומים ומים אותרים אותרים אותרים מים מותר לנמור בידים מותר המים בידים מתרים בידים מותר בידים מותר מותרים ומים מותר לנמור בידים מותר ה"ת בוסר מותר מותרים מותרים מותר מותרים אותרים מותר לנמור בידים מותר היידים מתרים אותרים מותר מותרים בידים מותר מותרים מותרים מותרים מותרים מותר לנמור מותרים מותר לנמור בידים מותרים מותר מותרים מותרים מותרים בידים מותרים מותרים מותרים בידים מותרים מותרים מותרים מותרים מותרים בידים מותרים לפוכך כתב הרמכ"ם ו"ל מותר לגמור שחוקת הרופות הדי בידים מתיר ה"ה בוסר ושום ומלילות שמחיסרין רק שחוקה מותרין בידים . וכאן גמי לא התיר המשקון היוצאין כ"א במחוסרין שהוקה את מידיסדים דיכה אסירון רמשקון היוצאין דס"ל מתיסיון דיכה הייב השאת יש בהו ומחסרין שהיקה אה"ג דגם בידים מותר ונקום משקין במור לומר הא מחוסרין דיכה אף משקין אסורים ומש"ה דילג כאן שום דאף לא נתרסקי כלל מבע"י משקין היוצאין מותרים דליכא חייב חבאת כ"א זיהים וענכים וביסר בכלל זותים ומלילות חיינו תבואה בשיבולת א"כ המשקה היוצא משיבולת הוה מפרק במש ודש. אבל הנהכר ספק כרי"ף ור"מ דבשעינת קורה מבע"י ומחוסרין דיכה ליכא חיוב חבאת הלכך המשקין היוצאין מערים ובידים אסור עד שידוכו ומתרין דליכא חיוב השמת ועתים" י"ם דייום אף לא נתרסק כלל מבע"י המשקין היוצאין מעצמי מותרין דליכא חיוב השתת ועתים" י"ם ד"ה השום וד"ה רבי יושמאל וקס"ה א"ד"ה רבי יותגן ובא"ר אות י"ז וו"ו ואפשר המנ"א על ה"ה הבי המצוע מערים ושנים "ל בעומדים למשמיו דומה המורא של היוצאין אינות מאם ב"ל דעומדים למשמיו דומה המורא היוצאין אינות מאם ב"ל דעומדים למשמיו דומה המורא היוצאין אינות מאם ב"ל דעומדים למשמיו דומה היוצאין אינות מאם ב"ל היוצאין מעצמי מותרין היוצאין אותים וריסונים בעומדים למשפיו דומה היוצאין אינות מאם ה"ל היוצאין מעומדים למשמיו דומה היוצאין אינות מאם ה"ל היוצאין מערים ולא על דעומדים למשמיו דומה היוצאין אינות מאם ה"ל אודים היוצאי אפונים בעומדים המור והמחבר הקשה כן והעלה דהני יש בהי חיוב חשאת ובסי' ש"ך ס"א תתת"מ וריסונים בעומדים למשקין היוצאין אמורים אף דליכא חיוב חמאת כ"א בויתים וענבים י"ל דעומדים למשקין דומה לויתים וענבים י"ל דעומדים למשקין דומה לויתים וענבים וכולה חדא נוירה כה"ג. זעיין בח"ם ואי"ה בש"ך יבואר עוד. ועם"ז כאן אות ו" פירש דברי המור בשכ"א יגמור מעצמן וקשה הא כתב לפיכך מותר לגמור שחיקת הריפות ועא"ד תמה בזה יעיש: (כ) להשמעת קול עמיא לא הבינותי דלרשיי ח"י א' זולותא דשבתא יאמרו רחיים של פליני עישה מלאבה בשבר ובשל עכים שרי משא ב לאנור היבא בר"ם כאן יב י בסף סי' שליח השמעות קול ויאמרו שהיום נתן החמים וכ"ם מרמ"א כאן בוייג"ר שרי דהכל יודען מאתמול א"כ יל ברחיים של עכוים נמי אפור כה"ג יאמרו הישראל נתן החמים בשבת עב"ח רמ"ו ס"ב. ומ"ש מתוס" ד"ה ולומא הקשו כולם עליו דא"כ מונמר וישראל נתן החמים בשבת עב"ח רמ"ו היוער כה"ג הוצרית מ"ם מדיו בכתבי א"א הרב"ל הרוערור פתנט דה היסא הקשר כתש עליד את מהגמר הגפרית שם שרי הבטתבי א אי הדב דל התעודר בבוד ה' יזכני להדמם חיבורו בזמן לא כביר . וסבור הייתי לומר דלימא גזירה מפגני הרואים דאוושא יכיצ שומעין וואמרו שבשבת נתן החמים ויבואו להתיר בשבת אינה ההשמעת קול וולתא דישבת דבר חדש היא כמיש הראיש מימ לימא זה אלא שים דהוה גזירה לנזירה וגם זיא דמ"מ חשרא איכא אף בדרבנן כמבואר בסיי רמוג ורמיד ואף דיול התם אסמכוה אקרא חשיר ספי ומימ ציע בכאן ועיין במיז סימן רמיד אית זיין מתיר בפשימות לישב ישראל שם לשמור אף שלא במקום מצוה יניש: (כא) במקום עמיא דוואי לרבה דאומר השמעת קול אך בפסדה אסור ואלא סוברים עיקר כדינה דהשמעת קול שהי מדינא רק מחמירין ובהפסד מקילין וכן באו'ת כללא הנא כים שהרב מתיר בהפים הוא דמדינא שהי עיין בתיח ופריי לייד בזה: (כב) יש להקל עמיא עסי׳ רמ'ד ופ׳׳ ת'נ ומיש שם: (כג) במחמו כידו עמ'א שכת י'א ב׳ וכרבא דאין גוורין גוורה לנזירת הלכך דוקא בידו לא בכגדו כשאין דרך להוציא בכגדו עסיי שיא במיא את מיז ומשיה אניג דכתב שם דנקובה חייב היינו באירחיה בהכי וכאן נקום דבר פשום בירו כ"ע חייב אימן ובאין אימן : ובכרסלית כו' ומחלוקת היא אם יש לנו רה"ר או לאו עסיי רס"ו ושל"ד ותליא בפלוגתא אי מפק לחומרא גוורין בפפק ואי לחרים כל ספיקא מיה שריא (אף בכרת וסקילה) רק מדרבגן הוח גלינ ועיין ישיש בידה פרק המביא סימן בית ביהיש צריך למהית בעיים וכן יסר הפיים (בשבועה) לא תנאף בספק פן תנוש בורא'י יעיש ועיין בההיא מזה והך בורא'י מן השמים הוא דבידי אדם אין עונשין מספיקא ועיין לקמן סי תר'ח בה' יוה'כ סעיף ב' שא"י שמצוה להוסיף מחול על הקודש משמע הא ביה'ש פירשין וכמ'ש המ'א אות ב' וא'כ משמע דפסק השע ספק מ'ה

על הקדוש משטע הא בה"ש פרשן וכמ"ש המ"א אות ב" וא"כ משמע דפסק הש"ע ספק מה כודאי אלא שלשין זה הוא מהר"ם פיא ה"ז משביתת עשור וסיבר זול ספק מ"ה לקולא:

"ל לאו דמסתפינא מחבראי וכ"ש מרבותיי הייתי אומר ש"ש בו כדת לדידן נפיק מאשם תלוי ובתוב בהדיא מוחין בידם וספק לאו דנפיק מדאיצמריך להתיר ספק ממור (ע"ך בתה"א) לאו ובתוב בהדיא מוחין בידם אלא דהמעיין בפ"ח מה" מו"ל דלדידן אשם חלוי איקבע איסירא אין ללאד ממנו, ובפתיחה כוללת א"ה אפאר זה: (כד) בתפילן שבראש"ו עמ"א פרש לדינא דלא ללאד ממנו, ובפתיחה כוללת א"ה אפאר זה: (כד) בתפילן שבראש"ו עמ"א פרש לדינא דלא ב"ד בראשו בלא"ה שרי ובידו מותר דאין שוכחן אלא ב"דו אסור ובראשו צריך כו" ועמ"ז במ"א לי העני יש בכא הרהורי דברים והנני פורשם בעוה"י בגמרא לא יצא החיים במחמו ששא ישכח ויציא משמע לא יצא להה"ר סמורך לחשיכה שמא ישכח ויצא משתחשך ויעביר מד כרמו בוש"ע שמא ישכח ויוציא מדמת מע"ץ בפור מבנמרא יע"ש ותני יהושע הא בבתו אין איסור סמור לחשיכה ובר"ע שמא ישכח ויוציא מד הכ"ו אכל המ"ז התתיקו מצו"ה סמורך לחשיכה ולכאורה בין חייב למצוה ובין משיכה שיש ובחרושינו הערנו בוה. ומב"ח וב מדיני אים חשיכה ספורך לחשיכה והיה גליג ורק מצוה מן המובחר ועמ"א נראה דודאי לא ברורי ביל מברינן לקלא ובפרם במצוי שכל ימי החול יש לו דברים מוקצים גם כל היכא האיכא לברורי ביל מבררינן אף ברבנן עיין ר"פ למאי ג"ם נישייליה אף אם במלו כר והלכך אי שאים שמא יצא להה"ר לרידן דליכא כרמלית אין מצוה סמורך לחשיכה ויובל ביה"ש למשמש שמא יצא להה"ר לרידן דליכא כרמלית אין מצוה סמורך לחשיכה ויובל ביה"ש למשמש שמא יצא להה"ר לרידן דליכא כרמלית אין מצוה סמורך לתשיכה ויובל ביה"ש למשמש משים שמא יצא להדור לדידן דליכא כרמלית אין מצוה סמורך לתשיכה ויוכל ביהיש למשמש ולשמא ישכת הוה ליה גליג כמיש באות כיג משאיכ מוקצה של כל ימות החול לא חשיב לספק ואיכא לברורי הלכך מצוה סמוך לחשיכה דביהיש או בשבת ואי מהגי והא אסור לסלמלו בהכרת סמוך מצוה . ועיין מהרשיא זול ריש ביצה וספוקה אסורה משום דמוקצה יש לך סמך מיה מתמירין ביה ואין להאריך . ובחירושינו הארכנו עוד בזה :

רנג (א) מצממק עמיא א'י למה שביק דברי רשיי שכת ליו ב' דיה מצממק (צמוק והיא מתפעלת עיין רש"י בראשית מ"ד יו ע"ן פרישה כאן) ונפת ויתים כמ"ש המ"ו והרום בפירוש המשנה והיים יש בין שהיה רשימשמין שרי יכי המענה דשימשמין נמי מיסיף הכל כצוש המחבר ברניו מינ וע"ש בכיי ובההדר ריש במה מימנין נתן ע"ד מעם דר"ו היה לומר פתם או לפרש המשנה יע"ש ועיין רון שם יפיש הרין כאן דשיניט"ן העדור פירשי ככתכי ולשיפתוה דמתנה דריש כורה בהספנה אבל לרידן מתנה בשהייה סתם גפת דוותים ודופיא דעצים שעישין גחלים משא"כ במה סופנין נקים סתם גפת ודאי כפירוש בכל השים דזיתים ועיין לח"ם פוד מח"ש ולפוש א"ש ועי תרשו: פרבנין נקס פתם נפורות אביי בשם תרום ז'ו גירסת הירושלמי ובשיע השסיפו ואיי למה ועמיש אינוללי בהמה דקה ומיד בשם תרום ז'ו גירסת הירושלמי ובשיע השסיפו ואיי למה ועמיש איה ביזו זיין ומא אית יא לבנין שכח או עבר ושהה בזה. וכאן אין להאריך: (ב) שהוא חי עסיא להמחבר כל שנתבשל קצת אף פהות מסאביר הי לא הוה חי איכ אין היתר אחיכ סטוך לחשיכה מסש הא מכעיי שוב נתבשלה קצת אסור לשהות ביה'ש וצריך ליקח משם או נתבשל כיצ ומצמסק וייל או שרי להניחו שם ועסיי רגד סיא דחי בקהירה מהני הא צלי אצל האש לא לא מהני חי ועם"ו אות א' וארה שם יבואר שד : (ג) שכסה עמ"א שכת ליו איב אפרי נחלים של רותם

רנג א שלא עפ"ו. הנה ב' דיעות בהביח המחבר הם דעת הרי"ף והרמב"ם בפ"ג מה"ם דמתני' לבחות נמי אין ברי אלא עב"י תנאים המכוארים בם ולבחות להחזיר בפבת א' הוא ומיהו לסמוך לבחות מותר וחזרה אסיר כמ"ש המ"א באות ה"ו דבעיא בם בלבחית םי הון יומים לש"י בשל הסובפות דמתני להחזיר חון וכן בשיא דלסמוך להחזיר הא לבהות משהין בכל גווני ואף כמאב"ד ומצטמת ויפה לו כמבואר במום' דפ' כירה ואין איבור אלא שלא הני' כמאב"ד (ובש"ע דהביא המחבר וייא כמאב"ד או מצטמת ויפה לו לכאורה כבעל המאור דכמאב"ד ומצטעת וייל אסור ואין מותר אלא כמאב"ד ומורץ או כ"ל ומויץ אלה דקשה איך כתב הה"כ והין אפור אלה בלה הגיע למאב"ד הה הוזכרה גרופה וקטומה כמאב"ד

ובאר הגולה אות יו"ד זיין רש"י ור"י וליע קלת ונוהגין כסברא אחרונה אף כמהב"ד ומו"ל שרי) ובפ"ק דף י"ח ב' קדרא הייתא שרי בשיל שפור דמי בשיל ולא בשיל אחור לרי"ף ורמב"ס כביל כ"ל מיירי ומור"ל בביל ולא בשיל כמב"ד אבור קידרא חייתא מפרש הב"ח פחות ממאב"ד שרי לדיעה זו דהוה כחי וה'ה הי לנמרי שרי דלמהר יחבשל בלא הימוי ולפ"ו לי'א לרש"י ור" שרי לדיעה זו דהוה כהי וה"ה הי לנמרי שרי דלמהר יחבשל בלל היחוי ולפ"ז לי"ל לרפ"י ור" דבשיל הימו כמהב"ד ובשיל ולא בשיל פהוח ממאב"ד אסור דוקא הי לגמרי שרי א"ב מהלקם זה לא מזכד בטור בין רי"ף ורש"י אלא ש"מ דאף לרי"ף ור"מ ליכא קולא והי אין שרי אלא לל מחבשל כלל וכמ"ש המ"א אות א". ועבי" שי"ה לדידן קיי"ל כמאב"ד יש בו בישול אחד בישול אף בעודנו רוחה ובישול כל זרכו אף מלטמק ויפה ליח ביה בישול אחר בישול (ול"ד לשמנים ללבוע דכתב הרא"ש פרק כירה דלעולם לריכין בישול עש"ז ש"ה אות כ"ב ועיין רא"ש פרק כירה דף מ"ם שימן י"א) ומ"מ שמא יהתה שייך ביה ומבעיר הגהלים ועיין סעוף ב" וא"ה שם ישאל מ"ם סימן י"א) ומ"ח דבמאב"ד לדועה ב" ברי דבוב לא יהתה: (ב) התרבה חים עש"ז וכ"ב המ"א מותר בשבת. והא דכמאב"ד לדועה ב" ברי דבוב לא ביל בין כירה ואמור לאם ביל הפו אפי" ע"ג כירה ש"מ המפרשי להא קידרא חייתא ובשיל באל בין בירה חתור ואף בכירה בתי מישא נונים דאם דרתב בדל הא א"בו"ל מות אות בשל בין בירה אחנו מאף בפירה בהי חייתה ועוד דהף דכתבו בדף ל'ה ח' די"ל חייתה בתנור שרי וכירה אכור אבתי י"ל כמהב"ד הוא להיפוך בכירה ברי כפשמה דברייתה דהנניה הומר כל שיש כמהב"ד מותר לשהותו ע"ג כירה שאין גבוף וקטום הא תמור לה לל רבותא) והתחבר ביא השמע תמור בהרי הר"ב הותר כן ואפיל"ו המור די"ל כמאב"ד בכירה שרי באין גרוף דלמא יחתה דילה ויגמור לזמן מה בלא החוי משא"כ בחנור חומו רב יחתה ולגמור מיד וא"כ אין ראיה מכירה לתנור ולא הוה להו למסחם אש"ג דחייתא שרי בתנור החם שאני דלמחר כו' ש"מ ועיין ר"ם ולמ"ש א"ש: להו למשתם חפינ דהייתם שרי בתמר המם במני דגמות כו בית ופיין די ש זמום לים. (ד) בודתר עם"ז ועמ'א אות וי'ו ובלבוש ואפיל'ו ב' כירות המחזימות כו' ובא'ר ני"ו הישיף לומר דע"כ הכין הוא באמת דמותר לשמוך א"כ למה צייר מחאימות (לימא משחין ע'ב כירה ברובה ואין משחין על כירה שאין ברופה בשלמא אי אשור לשמוך קמ"ל מדליא ברי אלא ש"מ דמתאימות המור טפי באפשר דיש הבלא מאינה גרופה וגם הכל דגרופה) וכן בתי"ב ומ"מ הקבו כעין זה : ובחידושינו כתבנו מזה די"ל ב" כירות חמור יותר וגם דוקא מבהין על גב"ה הא חוכה לא (ולשון עליה כובל חוכה נמי אבל על גב"ה משמע חוכה לא כמ"ש ר"ח אר"ח בג" יע"ש) אלח דוה אי למ"ד גרף במקלת מהני א"כ ב" כירות וא" גרופה לא גרע ממקלתה מקום הקדירה גרופה אבל להמחבר דפסק שיגרוף כ"ל הנחלים לא מקלתה א"כ מאי קאמר אא"ב לשקות חנן מחני' ר' יהודה ואמאי לא ר"מ וב' כירות המור מבירה א' ש"מ דאין כאן חומרא לפיאת מקן נחותי ל"יהודה ותנתוי למיל לוור ולסימנת בעלמת חבילם כל מילון לתיוח צורך כלל ומתני ל"י הוא ונקים ב" כירוח לציור ולסימנת בעלמת א"כ פפיר הקפה הש"ז לאיחה צורך כתב רמ"א זה ומינה דב" כירוח אף מוכה ברי ופס הארכנו : (ה) ותגור עם"ז ועמ"א אום זיין: ובתנור אם נתבפל כ"ל ומור"ל מותר בתנור אפילו אין גרוף וקטים דכל שבכירה א"ל שבכירה א"ל גרופה וקטומה ה'ה בתנור וכ'כ הלבוש יש'ש ואף באין גרוף וקפום וכ'ש קידרא הייתא בתנור ברוכה וקטומה היה בתגור וכיכ הגבום ים ש וחף פניין ברוף וקפום וכיש קינות חיימו בנהור שרי עפ"ז הוח ג' ולימ לדידן בכופח: (ו) וכופח עפ"ז בלבוש הביא ב' דיעית וש"ע החם כר"מ ומ"ש הש"ז דע"כ חמיר בקש דאל"כ למה זכר החומרא הקשה בא"ר אות זיין דודמי יש חומרא בנפת ועצים דכירה מהני גרופה וכופח לא גם בח"מ הקשה כן וגם לכמוך יע"ש ובקדובינו שם דף ל"ח ע"ב הארכנו בפי" הנמרא וכאן אין להאריך ואפשר דהיל"ל כופח זופר הכלי׳ מחנור וחו לא ומדכפל ואמר ונפים מכירה ש"מ "דקם וגבכא גופיה נמי ים חומרא דבעי הבלי מהגור וחו לא ומדכפל ואמר ונפים מכירה ש"מ דקם וגבבה גופיה נמי ים חומרא דבעי בכופת גרוף וקטום ועדיון ל"ע יע"ם: (ז) ואם עמ"ז פבה ל"ח א" שכח מהו ופבים לאיכורא ל"ם ולמ"ד ל"ם ולמ"ד ל"ם להימרא פלקה בקוביא הילכך הלכה ל"ם לאיפורא והדר בעי עבר ובהה מהו ופי" הרא"ם ז'ל דלבני הבית אי אסור יע"ם ולא איפטישא ווקטינן להומרא (עמ"א אות מ"א) ופ" און להלק בין שכה לעבר ושהה אבל הרי"ף ור"מ גורסון עבר ושכח והינו במלפמק וי"ל ולא איפטישא ולקולא בשכח הא עבר ושהם אבר מדלא איפטיש לן אלא עבר ושכ"ח ומ"א: (ח) ואש עש"ז דבמלטמק ורע לו אף בהחזירה יבראל מותר וכלא בישל כ"ל אשור דנהבעל בשבת זולים לו ג"ל המור עין ס"ה בהנ"ה יע"ש ושם יבואר א"ה: (ע) ואש עש"ז אפיל" בשובע מולא מודע במדל בשבר עמ"א אין י"ד דאי מזיד כ"ש מעבר ושהם ומ"ש הב במור"ל מותר אף בהחזיר ישראל מוד בשבר דהל לא כרכית הן החדרה המבר וחר שלא ביול בזה באורך:

(י) ודוקא עט"ז ראוי להקדים בכאן הקדמה קלרה וזה מוארה : דע ההמחבר בס"א וס"ב בכאן הולך ע"ד הרי"ף והר"מ ז"ל ולדבריהם יש הפרש בין שהייה לחזרה בשבח הוא זה דשהייה בחי שלא נתבשל כלל או אבר חי שרי וכן מלטמק ור"ל שרי בכירה בנפת ועצים ולא גרוף וקטום וקש וגבבא מותר בלא גו"ק ולסמוך נמי שרי בגפת ועצים

אבל חזרה בהי ואבר חי נהבשל בשבת ואשור כבשיח ואף כ"ל ומור"ל אשור להחזיר וכ"כ הר"מ ז"ל פ" שלישי ה"י הביא המיא אות ה" וכ"מ בהג"ה בש"א דמור"ל דיעבד מותר בהחזיר באישור דלם נהנה מן המיסור הא לכתחילה אסור. ואם נלפנן והחזיר והוחם אף מור'ל אשור דיעבד הדלא נהנה מן החיבור וחם לפנן והחזיר והוחם אף מור'ל אשור דיעבד שהרי נתבשל בבבת עפ"ז אות י"ג ול"מ אם לא היה ראוי לאכול לוק דפשיפא דנהנה הוא מאישור אלא אפי׳ היה ראוי לאכול לונן כך אפ"ה אשור דיעבד דמ"מ נהבכל בבבת ועשי׳ שייח מ"א וע"ד ואייה שם יבואר. ומיהו שם ש"ד י"א מור'ל אף נלפנן אין בו ביבול אחר נישול ש"א שור"ל אף נלפנן אין בו ביבול אחר נישול ועט"ז שם אוח ד' א"כ דיעבד יש להחיר באפשר ועמ"א שם כ"ז ומ"מ לכחהילה אשור להחזיר בבבת מור'ל וגם לסמוך לכירה באין גרופה אסור לדיעה א' בס'א בשבת עמ'א אות ה' וגש בגרופה חוכה אשור בשבת ופחייה אף חוכה שרי ומ'ש המחבר תגור אשיר דהוה ככירה בגפת ובעלים בהין גרופה ואש"ג בס"א כ"כ דאפילו לבסייה אפור מ"מ לפמוך ומוריל ברי שם במנור וחזרה אפור להרב דפסק בס"א כי"א יצא כאן קולא בחזרה לסמוך מוחר כמ"ש המ"א אות ה" והרב דפחיק לא דאודי ליה ועוד שאין מפורש בהמחבר וסמך אמ"ש סוף סעיף ה" בהג"ה דתנורים פלנו ככירה וסמיכה מוחר והיינו אף בפבת :

ולענין אם עבר ועשה איבור דרבנן או ד'ת בשבת בהמתוה למ"ש כדי ביעשו לריך ביאור כי הנה בבי"ח ס"א בלבים שם דלא בשינן כדי ביעשו אלא באיפור דרבנן הא באיפור בי הנה בבי"ח ס"א בלבים שם דלא בשינן כדי ביעשו אלא באיפור דרבנן הא באיפור תוכה לא ומשמע אף בעבייה ממש וא"כ החזיר בשבת תבשיל שבישל כ"ל ומלשמק, וי ל בבירה שאין גרופה והיה חם קלח ונרחה הרבה או בדבר יכם דנלפנן נמי אין ביפול אחר ביפול לריך להמחין במ"ש כדי שיעשו או רופב לח ורוחה ומלפמק וי"ל כו' אבל בר"ן משמע דוקא ע"י עכו"ם או ע"י ישראל ולא עביד מעשה רק ממילא כמו עבר ושהה או לריך כ"ש כמ"ש הר"ב בס"א בהג"ה שנייה יע"ש וכמ"ש המהבר ברנ"ד ס"ה בחורמסין הא עביד מעשה בידים אף באיסור דרבנן ע"י ישראל לא בעינן כ"ש ועא"ר שי"ח אות ד' גם מ"ש הר"ב בס"א שניים מור'ל מוחר אף בהזרה והפמנה הדין כן כל שלא נהנה מן האיסור ואע"ג דאי לא החזיר היה קר מ"מ הואיל ושמד בחמימותי לא מקרי נהנה ולפ"ז אם נלשנו והחזיר ונהחמם אף
ביבש באין שייך בישול מ"מ נהנה הוא ומה בכך שמור"ל מ"מ נהנה הוא ואשור לאכול אם לא
שישטון כבראשונה אז לא נהנה מן האישור ומבשל ליח כאן מבא"כ בלח שנלשנן ונחחמם אף אש
נלשנן כבראשונה אז לא נהנה מן האישור ומבשל ליח כאן מבא"כ בלח שנלשנן ונחחמם אף אש
נלשנן אח"כ אשור דמ"מ נהבשל בשבח ואי"ה בשי"ח יבואר עוד: ושמ"ש אי"ה באוח י"ג ושו"ח רמ"ח לי"ה כסוף הסימן: (יח) רק עם"ו רש"י בשכת ל"ח ב' יע"ש ועמ"ח חות כ"ד: ומ"ש

וכל ז"ה וסיים הרקע היינו עודן בידו או מניחם למיחם ודעתו להחזירה דווהא כשנעלו מערב שבה ומחזיר בשבת הא לסמוך באין גרופה ולדיעה שנייה תוכה או אין גרופה בחזרה אסור ודאי אף שנטלי בשבת דכה"ג ליש חילוק זה והוא פשוט בזה : (יב) ובורב להחמיר עט"ז יהמנהג להקל כמ'ם הר"ב בזה ובשעיף ה' בהג'ה יבואר עוד בזה אי"ה : (יג) אם עש"ז וכ'כ המ"ח אות י"ט מדין בישול נגעו ביה וכ"כ הלבוש משום מבשל ויש לי הרהורי דברים בכאן והנני פורטס בעזה"י : ראשובה לריך לברר איזו הוא בישול ד"ת ואיזו מדרבנן עסי' סי"ח אות ג'ד י"א כמאב"ד כק מדרבנן וי"א לח נלטנן רק מדרבנן וא"כ נהפוך הוא אי בישול בשבת פחות ממהב"ד ה"? כדי ביעשו והם כמהב"ד כדי שיעשו להלפוש בש"ח ס"א הביאותיו לעיל באות יו"ד ומאחר דכ"ש דרבנן הוא יש להקל גם י"א כל דעביד ישראל מעשה בידים אף דרבנן א"ל כ"ש ולא בעי כ"ש אלא עכו"ס או שהה כבס"א בהג"ה שנייה הואיל וממילא - ומהו נלטנן בלה הנה במ"א מ"ע ובי"ה אות י"ב יע"ש ומשמע נמי לה שהורק בכלי שני אף יש"ב תו יש בו משום ביבול וכל זה מדינת אבל המנהג להקל אם לא נצטנן לגמרי כמ"ש בש"ח סט"ו בהג"ה וכאן ס"ה בהג"ה: ומהו דבר לח הנה הב"י הביא בשם רבינו ירוהם בח"ג בשם ה"ר יונה כל תכובו רוטב ולוגן ומלטחק וייל הוה מבשל גמור משמע כשמיעוט רוטב אין זה מששל ועא"ר. שרים אום י"א הביא זה בשש מ"ב והניח בל"ע ובאמת הש דברי ה"ר יונה ולבאורה מראין הדברים כמ"ש הט"ז בשי"ח ד' דחף נלטנן בל"ח הוה מ"ה (וכמ"ש ה"ר יונה מבש"ל גמו"ר) מ"מ מלאכת מהשבת אסרה חורה וכל שנלטנן בלח ומרתיחו להלטמק וי"ל הוה בישול ד'ח ובמור"ל אין דעתי להלטמק יע"ש והיינו דעיקר הבישול הוא במלטמק ולפ"ז שפיר הולכין בחר דובו דרובו רוטב מוי"ל הוא ומחכוין ללימוק והוי בישול ואם רובו יבש אין דעתו ללימוק כי מוכ"ל הוא ליבש. ועסי׳ בי"ח בא"ר הות יו"ד בשם הת"ך דא"א בקיאין איזה מור"ל ועיין גמרא שבח ליח א' ובמיכ לפת וחמרי ודייסא ומים המין תוריל והנה לפח שלנו מייארין טינינו רואות במו"ל הוא ועיין ל"ז ב' לבד"א בדלי"ח וכג"ל ברא"ב שם א"ב אם יש בהן מים אסור ועמ"א לקמן אות ליט ושם אפרש בעוה"י כי נראה אם יש רוטב ובשר יחד לרוטב מוי"ל ולבשר מור"ל כל בנלטנן ונאסר הרוטב כשהממו בשבת אף הבשר נאסר דבלע מאיסור ולא מיבעית רוטב מים דהוי הינו מינו אף בחיסור דרבנן לריך ששים רמבואר בי"ד וכחל הקילו שיהא מן המנין ואפי' צלי קדר ואין חימר דמיחל ובשר חד מינא בטעמא מ"מ אף באיסור דרבנן בלח ומינו לריך ששים וע"כ לא לידד הש"ך בק"ע ע' אלא יבש וכמ"ש בפריי שם אין מקומו פה. ואי"ה במ"א ל"ע אבאר זה:

ואמנם הדבר הקשה עלי הוא מ"ש המ"א לקמן אות ל"ו דנלטנן אף ביבש אסור דלא החירו אלא הזר"ה בשבת (באופנים המבוארים כאן דמוחר) לא להניח לכירה לכתחלה בשבת וזה סותר לכאן וראיתי למו"ש אות מ"ו הרגיש בזה יע"ש. והנה לי העני נראה שהפרש יש בין ניטען לנועטן לגמרי כי מהמת בישול כל שאין יס"ב או כלי שני יש בו בישול כת"ש המ"א בש"ח אות י"ב ומנהג"א הוא דמקילין כשלא נלטכן לגמרי כמ"ש הר"ב בשי"ח סט"ו לא מדינא כי כמה פוסקים אוסרים כל שאין יס"ב בל"ח ואמנס ביבש ונזפנן כל שחם קזת אפילו אין יס"ב שרי דלית ביה משום בישול הא נזטנן לגמר"י אסור דחזר"ה חנן לא לכחחילה וכל זה עליה אבל לסמוך אף נלפטן לגמרי כל שאין בו בישול מותר כמ"ש בשי"ח סט"ו מותר להניהו כנג"ד המדורה לפמון מף מכנון לבתרי כל בנוף בי בישול מחתר כרוש בבי רושם ד מוסר לספרון כבל המחלולם וכמ"ש המ"א שה אות ל"ח והוא ברא"ש פרק כירה דף מ"ח ע"ב יע"ש א"ל יפה כחב המ"א לקמן אות ל"ו שלא נלטנן לגמל"ד דאז מדינא אסור אף ביב"ש ליחן לחוך התגור ממש ואי"ה לקמן יבואר עוד וכאן אין להאכיך. מהו לה ויבש עבו" רנ"ד מ"א א' ושי"ח מ"א מ"ס :

יאכתי פש גבן לברורי דבר אחד והוא דהטמנה לא הוה כשהקדירה מכוסה בה ונוגעת בהם מכל לד הא בתוך התנור כו' לא הוה הטמנה מ"מ לריך לידע כירה באיזה ענין מוכפת הבל או לאו והוא ברכ"ז סעיף ח' כתב המחבר אעפ"י שמותר להשהוח ע"ג כירה ביש <mark>בה גחלים כו'</mark> מחמת א"ש שתחחיהן מוסיף הבל ואסור והוא מגמרא מ"ז כ' קופה בטמן כו^י משמע לכאורה הא אין תחח זה לאו מוסיף הבל הוא ואמנס בר"ן ר"פ כירה וברז"ה דרש"י פירש הטמנה וכירה קטומה מושיף הכל ובחה"ר אף קש וגבבא משמע מושיף הכל ואפשר אף גרופה מוסיף הכל ועמ"א רכ"ז ח"י ומ"מ כבחין יס"ב לחו מוסיף הכל מיקרי ול"ש דשמא יטמין ברמץ שאין יס"ב אין ראיה לבישול משא"כ הטמנה דגפת ואי"ה ברנ"ז יבואר עוד

דשמח ישמין ברמן שחין ים ב חין רשיה כבשור משח"כ הטמנה דגפת וחי ה ברנ"ו יכוחר עוד ועיין ס"ה בהג"ה יש מחירין בחנור באפו מבע"י ומ"א אוח ל"ה ושם יבואר אי"ה עוד בזה לענין כירה באין ים"ב לענין הזרה בהוכה בשבת וראן הין להאריך בזה :

בוה הן מצטמק ויפה לו ומצטמק ורע לו עיין רא"ש פ' כירה ל"ו ב' לפת"א חמרי ודייםא מצטמק ורע לו ורכוב ופולין ובשר ערוף מוי"ל והוא בדף ל"ו ב' ודף ל"ח א' ושם כאמר לפד"א בדלי"ת הבשיל מתאינים אכל לפת"א בחי"ו אמרו שם מוי"ל וכצ'ל ברא"ש ועא"ר בשי"ח אוח יו"ד בשם מ"כ לפ"ח ס"ם וצ"ל לפדא וכבר הניחי לעיל כן יע"ש ודבר שאין מפורש בחלמוד אין לנו להקל בזה: (יד) אסור עמ"ז ועמ"א אות כ"ה ועסי' רכ"ז פעיף ד' כההו ונתגלה בשבת מותר לכסיתו בדבר שאין מוהיף הבל מ"מ כאן בתנור לא הוה הטמנה כמ"ש באוח י"ג זהוה זה חחלת הפעמה דחבור בשבת אף אין מוסיף הבל ועיין הגמ"י פ"ד דשבת אות א' בדים בדים בל מנים בל בנים בל בנים ב בדיני הפמנה ובלבוש כתב שמוסיפין הבל ליע : (עו) סשוך עש"ז עיין אות י"ג מ"ב בבס הר"ן ועמ"א אות כ"ז . ואי"ה שם יבואר וכאן אין להאריך : (עז) ובתגור עט"ז הקשה על רת"א בתגור שבזמן התלמוד כבר כתב המחבר בס"א דאפילו לסמוך אסור ושלנו ברי כבירה . ויצל דחזרה סמוך לברכו אסור לדיעה זו אפי' רולה ליקח ממנה קודם שבת דהוה כחזרה בשבת וא"כ מה ראיה מבהייה בס"א דעהו עד שבת וכאן הוה אמינא דשרי לחזור ע"מ ביקח קודם שבת ועיין חו"ש אות ל"ח הקבה דחזרה אף מור"ל אכור יע"ש: (יז) יש עמ"ז ובפי"ח ס"ד ובסט"ז דמקילין אם לא נצכנן לגמרי שרי אף שאין ים"ב א"כ שרי הכא ובמ"ש המ"א אות ל"ב והר"ב

ובפשר דמקיפן חם נח נופטן נגמוני שני חף שניין ים ב ח ב שני הכחולתים הם ח חות כב והר ב סגויך הח"ש בס"ה ולקתן בי"ח ספ"ו ועמ"א אות ל"ע . ואי"ה שם יבואר :

(יח) ומבערת עש"ז הנך רואה, באין מפרש כמ"א אות מ"ם שפירש מלח לכ"ן קאי אקודם
אלא אדבמיך קאי מאם לא נחקרר לגמני נוהגין ע"י עכו"ם אבל ע"י ישראל אסור באין
ס"ב רק מנורגה א הפר דברי בבסי בי"ח ספ"ו ואם עדיין המן המון המון מישו בחומר ב"כ ע"י ישראל מדינא. או יחמר על גב"י החנור וודאי אסור באין גרוף וקטום אע"ג דמנור שלנו דין כירה יש לה ומותר לסמוך בכירה אף שאין גרוף וקטום ועל גב"י וודאי אסור בכירה באין גרובה וקטומה כמבואר בסעיף גימ"ל אף רוחחם שיס"ב אלא ע"י עכו"ס מהגין להחיר אף בקם קלס שאין יס"ב אף על גב"י החנור בצירוף קולא שמבערת אח"כ האש וס"ר. בעכו"ס ברי אבל עי ישראל אסור על גבי התנור ואלל החנור שרי ע"י ישראל דדין כירה יש לו חנור שלנו ולסמוך ברי ממנהגא אף בהמין קלת כבסי׳ שי"ח סס"ו כו׳ כן כובר ז"ל הפירוש בהר"ב אבל לבוש הבין הנהות רבו כמו שהבין המ"א באות מ"ם יע"ש. והקשה הט"ז אהיתר דתה"ד דאע" דהמירה לעבו"ם קיל בפ"ר מ"מ איפור מלאכת שבת הנעבה ע"י עכו"ם אף בלא אמירת יבראל דאמיכה לעכו"ם קיל בפ"ר מ"מ איסור מלאכח שבת הנעבה ע"י עכו"ם אף בלא אמירת ישראל אחור היא אף בקלץ עבי" רע"ו א"כ הרי אסור הוא בלא אמירה כל שמכיון ללורך ישראל וכאן מחסורה בכך ואבו הוא עב" להעמיד עליו ממש אפי" חם קלת ואפי" רותה בים"ב אסור באין גרוף וקצום בכירה עליה ממש רק להעמיד עליו ממש אפי" חם קלת ואפי שהרי הר"ב אומר כן ואם המין מותר על ידי ישראל שהרי הר"ב אומר כן ואם המין מותר על ידי ישראל שהרי הר"ב אומר לא חביו ולמ"ם המיל אות מ"ג ומעויבה לא מהני וליד לקדירה ריקנית דלית כלן היכרא ועמא אות ליא א"כ ה"ה ע"י עבו"ם כה"ג נמי אסור עליו ולה מהני מה שנותני מקדה קודם שמסיק וכ"ש בשלנו דמשמינים בתכור אחר ומוליאין ונוחמן עליו על מה התכור בית החורף דאסור אפילו ורש"א שם המדכי ובם כתבנו מזה ולכתהילה הה"ד הקשה עליו כ"ה תיכן דבריו. ועמ"א אות ל"ז בשם המרדכי ובם כתבנו מזה ולכתהילה כובר הש"ז דודאי אין לעשות כן: בתב הפר"ח בי"ד סיתן קי"ח אות ח"י בענין העמנה בבית עכו"ם וכדומה) החיר בהוחם א" ואף במפהה לחוד אבל להתים בנייר ולקרוע בשכט פובר משרים וכדומה ביתר בור מברים בדים מותר בדומה) ביתר מברים ה"ב ארו Pri Megodym Tom II. Pri Megodym Tom II. 3 ב (פרי מגרים ח'ב)

ועא׳ר אות ד׳ וברש׳י שם בנמרא דגלי דעתו כר ועיון תום׳ שם ד׳ה שמע מינה בתי׳ א׳ כתבו אפילו לא נתבשל כ"צ שרי בקממה וחובערה והמ"א נקים לה לחל שמל מינה בתי"א כחבב אפילו לא נתבשל כ"צ שרי בקממה וחובערה והמ"א נקים לה לקלא במידי דרבנן וכדפירש"י ועיין פני יהושע שם ובחידושינו כתבנו. מזה יע"ש . וברים פ"ג מה"ש ה"ד נחלים שעממו או שנתן נעורת פשתן בקממה ובב"י תמה למה השמימו המור ובתו"ש אות ה" הקשה למה השמים המחבר בש"ע ומיהו עממן והובערה חדרא למילתא קמייתא דל"ש בכאן גלוי דעת . וזה פשום וא"ה באות כירות המתאימות א' אין גרופה וא' גרופה יותר מאחת שאין גרופה ומש"ה הביא תר"ב הך דינא דב" כירות ולפזו לסברא שנייה דמתני להחזיר תנן ואיבעיא מהו לסמוך להחזיר מיירי כמ"ש באות ה" וקפשים דשרי להחזיר בשבת ולסמוך אצל כירה שאין גרופת ה"ה ב"כירות המתאימות נמי מייתי עלה למיפשם וכמ"ש הרז"ה הביאו הרא"ש נ"כ דמדר"י נשמע לתנא דמתני בלהחזיר יע"ש וא"כ אף ב' כירות המתאימות מותר להחזיר בשבת ולסמוך אצל שאין גרופה וזה דלא כמ"ז אית ד" אירה שם יבואר בזה: (ז) ותנור עמ"א הביא דברי רשי ליח ב' יעיש והיינו דיש חילוק בין תנור לכירה לרשי דיש היינו דיש חילוק בין תנור לכירה לרש"י דמפרש כולה פירקין (כ"ל פרק כירה) משום הסמנה ותנור גרוף מוסיף הבל ואף לכירה לרש"י דמפרש כולה פירקין בשהייה או חזרה והקדירה מגולה אפ"ה יש המחבר ולהר"ב דהממנה ודאי אסור וכולה פירקין בשהייה או חזרה והקדירה מגולה אפ"ה יש הפרש בין כירה גרופה שרי אנ"פ שא"א לגרוף הכל שלא יהא נשאר ניצוץ אחד מ"ם אין מועיל יום שין כיות גוופו שרי אנים שא א גגרוף הכל שלא יהא נשאר ניצוץ אחד מים אין מועלל במיתויי. ועיון אות ח' ושם בחיתוי מעם ניצוץ משא"כ תנור שחומו רב אף ניצוץ אחד מועיל ואתי לחתויי. ועיון אות ח' ושם יבואר אי"ה : (ח) אפ" עמ"א אף להמחבר שפסק גרוף כל האש כילו לא מקצתו (רלא כרץ עמ"ש במ"ו ד' אי"ה בוה) א"כ תנור איות חתוי שייך לו"ה הר"מ ו"ל פרק שלישי מה"ש הל" ה"ו מפני שא"א לגרוף כל שא"א לגרוף כל האש ותראה שהאדון ז"ל מובר שמ"ש הר"מ בהלכה ו" מפני שא"א לגרוף כל האש שהל" אחבר שמ"א יתהה להבעיר הניצוצות הנשארות כאלו אמר האש שלא ישאר להבעיר הניצוצות הנשארות כאלו אמר האש שלא ישה ביו ביו בל בליו או המר שמא יחתה להבעיר הניצוצות הנשארות כאלו אמר ות של אין שהוג לבוץ היוו בשני שוובל זום שלא ייוונו לובנע זו בנות והבינות המעם בתנור המעם בתנור המעם בתנור המעם הומפני שהבלו הם נרה בלבוש דפוס פראג שפינ יעיש אבל בניץ משמע לפאורה המעם בתנור ה שהבלו הם איא לגרוף שלא ישאר ניצוץ יעיש. ואעינ באות ג' בקממה והובערה בנילוי דעת סני שהובלי הם אה אנחון שלא ישאה ניבוץ יעש. האני באחו גיי בקשמה ההבעור דהבלו רב ועוד יש א"כ בתנור גמי ליהוי גילוי דעת וי"ל דאין זה גילוי דעת דקמם שלא יתהרך דהבלו רב ועוד יש תירוצים. ובתנור אף קש וגבבא וגרוף גמי אסור ואפשר שכ"ד הר"מ ז"ל אעמ"י שכתב שם א"ו מכוסה ועא"ר אות י"א ואין זה מן התימה לומר מעם הר"מ ז"ל אף בקש גרוף: (מ) שהים"ב עמ"א בס"ה בהג"ה ומ"א אות ל"ה וא"ה שם יבואר: (י) ותנורים עמ"א בלבוש תנורים שלנו שפיהם מן הצד אין חומם רב כ"כ ועב"י בזה וכופח עב"י משמע דאין חילוק: (יא) אסור עם"א עפי הקפ"ו אות ה' ומשמע דעד כדי שיעשו קאי לשכח ושהה באין נגמר כ"צ בעיגן בכ"ש וכן בעבר ושהה במצמכק ויפה לו בעיגן בכ"ש ועב"י ובר"מ פ"ג מה"ש ה"מ משמע לכאורה דוקא בעבר ושהה ש הא שכחו כתב רק למ'ש מ'מ מהג'א משמע אף בשכח ולא נתכשל כ'צ אסור למ'ש ליך לשיח דלא בעינן כיש התם לא שכיתא משאיכ כאן יאמרו שוגגים היינו: (יב) החזירם עכרם לצורך ישראל מ'א. ובלבוש כתב בלא ידיעת ישראל הא אמר ישראל לעכרם במויד אסור כאלו הוא בעצמו עשה כן: (יג) דינו כשכח עמ'א הואיל ונתבשל כ'צ רק מוייל לא נהנה כ'כ ועס" רע"ו ס"ד יע"ש בזה: (ד) החזירם עמ"א היקל לאחרים עכ"פ עיין אות "א: (פו) ו"א עמ"א מהלוקת ב" דיעות עב"י באורך וא"ת בפ"ז אות א יבואר קצת. ולי"א אלו פשיפא ההבין הוא דקידרא חייתא האמור בשבת י"ח ב" בלא נתבשל כלל הוא דשרי ובהתחיל לבשל אסור ובשיל דקודה חייתא האמור בשבת ידת ב' בלא נתכשל כלל הוא דשרי ובתחיל לבשל אסור ונשיל שפיר דמי היינו כמאב"ד לריעה זו אבל לריעה א' בשיל שפיר דמי היינו כמאב"ד לריעה זו אבל לריעה א' בשיל שפיר דמי היינו מאב"ד או מצממק וו"ל ואפ"ח קידרא חייתא דוקא חי לנמרי עיון אות א' ועמ"ז אות א' וא"ה שם יבואר. ולו"א דודאי לצאת כל הדיעות מוב יותר ליתן לתנור סמוך לחשכה דהוה חי וא"ה שם יבואר. ולו"א דודאי לצאת כל הדעות מוב יותר ליתן לתנור סמוך לחשכה דהוה חי ושרי לכ"ע אף לדיעה א' מ"מ משום הפשמ"ד ויבואר א"ה ברנ"ד בזה בס"ר: (מו) כמאכל ב"ד עמ"א ברנ"ד אות ח" משום חומרא דשבת בעינן חצי בישולו אף דהוא מדרבנן כר ועב"ח בזה וא"ה במ"ז א' יבואר: (יו) מנולה עמ"א לי"א אלו הממנה ל"ש אלא בשהקדירה ממונה אבל תנור סתום לא הוי הממגה ועס" רג'ם ובחה"ר ר"פ במה מומנין הקשה דא"כ למה אמרו מומנין בשלחין כיצד עושה נומל הכסוי משמע דמגולה למעלה ואפ"ה במוסיף הבל אסור ולריעה זו אפשר לומר לאו להכי איירי אלא לענין סלפול מוקצה ואה'נ כל שמגולה למעלה פיה וכיסוי לבד אף שכולה ממונה מותר לדיעה זו וכחדושינו כתכנו מזה : (יח) מותר עמ'א יש בגחלים מעם איסור מוקצה עדיף מפי כשקדירה עומדת על הנחלים מאם הנחלים מונחים סביב הקדירה ועסי רג'ם ורג'ז במ'א אות זיין וגם יש מעם מבער ומכבה בזה ועא'ר ח'י : (ים) רותחת עמ'א דאם חמה עדיין אע'ם שאין יס'ב נהגו להקל כבסי ש"ח סמ'ו בהג'ה דלא כב'ח דבעי דוקא רותחת ובא'ר אות ים כתב שאין יס'ב נהגו להקל כבסי ש"ח סמ'ו בהג'ה דלא כב'ח דבעי דוקא רותחת ובא'ר אות ים כתב שאין יס"ב גהגו להקל כבס" ש"ח סמ"ז בהנ"ה דלא כב"ח רבעי דוקא רותחת ובא"ר אות "ם כתב לקבין מייר לסבין הא על גבי כירה דוקא רותחת ממש ובאמת שם הראה הר"ב לסי רנ"ג והיינו בס"ד בה"ה שמושיבין על התנור כ"ז שחם קצת ועמ"א אות לח ובס"ז אות ח"י וא"ה שם יבואר. מהו לח ויבש"ב ש"ח מ"א חם ועמ"ז ו"ג ורנ"ד מ"א א": (כ) ועודה עמ"א הר"ב הגיה זה אבל המחבר השמים זה וסובר דאין איסור כ"א ע"ג קרקע וכתב זה בעבור שהלבוש כתב ועודה בידו של"א הניחם עג"ק משמע דמפרש דעת רבו שאין חולק על המחבר והראה לרנ"ז אות "ד"ר בידו של"א הניחם עג"ק משמע דמפרש דעת רבו שאין חולק על המחבר והראה לרנ"ז אות י"ד ש"ח בידו של"ה הו"ר מושיב שני שנירה מכנו ורתחין ועירה זה לשם דעדיין כ"ר ממש הו" אפ"ה הו" כמושיב לכתחלה דחזרה הותר בשבת ע"ן שבת ל"ח ב" רש"י ד"ה פ"נו משמע כן ובתוט ד"ה פינה כתבו למחם הותר שהוא כר א"ל לחתוי משמע מתם כ"ר שרי ובחרשינו הארכנו דרש" בשם ד"ת למיחם אחר שהוא קר א" לתתוי משמע מיחם כ"ד שרי ובחדושינו הארכנו דרש" לשיםתיה בכמה מדליקין דיש בישול אחר בישול בנצמנן בהכרח פינה ממיחם למיחם לכד דכיש סיבר הוה נצמנן וו"ש בד"ה מיחם קומקמין שמחמם בו חמין אפשר רמו דכ"ו שלא חימם בו כעת שם העצם שלו קומקמין ומיחם שמו כשהוחמו בו עתה, כמו המיחם שפינהו כר ואיה ברנ"ו אות י'ד יבואר עוד: (כא) ודעתו עמ'א גם זה כתב בעבור שהלבוש כתב ורוקא בדעתו להחזירה כשהי<mark>א</mark> רותחת הא שהה בידו עד שנצפנן אסור להחזיר דהזי כמבשל פירוש ברובו דלא בעינן דערם להחזירה רק שיעור הלי דאם אין מחזיר מיד עד שנצמנן הוי בישול ברוםב כבשית וויא דחולק על המחבר ונצפנן כתב הר'ב אח'כ. ובא'ר כ'א נראה מפרש דתרתי קאמר דעתו להחזירה כשרותחת

מאיר אות כיח דנתבשל כיצ'גרע פלא נתבשל עיש ועיון אות כיו ושם יבואר אייה:

אסור דמקלקל ש"מ לתקן הייב מיה ובבית לשכו"ם במלחכה ד"ח אסיר אף ללורך מלוה יש"ש ובשו"ח ח"ל סימן ל"ט כתב דנהפוך הוא ל"מ מפתח דלא אף חיתם א" לא מהני (בדבר איסור סורה) ואוייי לא מרע ל"ש בכאן ונייר מותר לימר לשכו"ם לקרוע יע"ש והנה כי ד ש ב בב"ך חות ד' דחומן לה מרע הימנחיה בדבר ביכול לעמוד עליו הה הין יכול בבך חות די דחותן כח תרע המתחףה בדבר ביכור לעמוד שנו זמו מין יכור לעמוד כל. ה...
אף אותן אסור אם לא חכלת ויין רי וונים דקפדי טובא וכל מו"מ שלו בזה יפסיד הרבה כו'
וקפילא ג'כ אפבר לעמוד עליו לא מרע אומנהיה (מבמע אף בלא מפסיד כל אומנתיה בכך
(ועבו"ת ה"ל בזה) וגם זה כשא"י לאיבהמוטי הא לא נהן לו קובום מני לאיבתמוטי עט"ז בס
אות ה' ואם אומר לו ביתפור במבי שרי לפ"ד הט"ז ואין מקומו פה ואמנה מ"ש לקרוע הנויר
ע"ז עכי"ם שרי א"י כעת טעמו בל דבר דבר"מ פרק שבירי מה"ש הי"ז וו"א קור במנמו הייב ה"ה דהקורע הנייר להוליה המהכל ובהיסור חורה הסור עסי' בי"ד בובר הבים הייני ביפת וע'ם סעיף זיין . וה'ה יבוהר בם: ועסי׳ ש'מ בענין הוחיות מעונה גופה יע'ב. ולפ ד הפר"ח אסור לפתיח אגרת ע"י עכו"ם בשבת ואי"ה יבואר: בתב רמ"א בבו"ח בימן ק"ב לפתוח התנור ולסגור ע"י עכו"ם בליל שבת כל שהוא כמהב"ד מוהר יע"ש הביאו הע"ז אות יו"ד וצ"ע כעת ולה זכיתי להבינם דהק קי"ל בסימן בי"ה דכמהב"ד נמי יש בו משום בישול ד"ח אם לא בנאמר שבובר דכמאב"ד רק מדרבנן אבור ועפ"ז בי"ח אות ג' ושבוח דשבות לנורך נה בנחתר בסופר לבתחר לכן תחלבון משתי לבסילם מי היא לין להאריך. וברלם ס"ז שרי דהוי במקום מלוה ול"ע והי"ה בש"ח יבואר עוד בזה וכאן אין להאריך. וברלם ס"ז מבואר דכל דאיו כ"ל אהור ואי"ה שם יבואר: מבוחר דכל באין כ"ל הסור ואי"ה שם יבוחר : מבוחר דכל באין כ"ל הסור ואי"ה שם יבוחר : רנד א אבל עמ"ז. דיעה אחת דעת הר"מ ז"ל פ"ג מה"ש הי"ג ש"ו י"ו ודיעה שנייה בהר"ם

קבן א אבל פעיר. דיפה חתת דעת הני חדר פג מה ע היג עדיין הישה שנייה עבוד ה דעת העור ודכ"ע ר"ל הר"מ והעור פהקו כרב ירמיה מדיפתי כלישנא בהדא (שבת ח"י ב") דברהא עז ושריק ברי דגדיא ולא שריק נמי שרי ופריך לרב אשי דשרי אף ברהה ולא שריק הא חקן אין צולין בשר ובצל וביצה אלא כדי שיצולו מבע"י (כמאב"ד) בבשרא אעמרי ומפרש הר"מ ההיתר בנדי ולא שריק ועז ושריק הוא כך דגדי רך הוא ומנותח וצלי אציל האש תפכם הצימ ההיאת בכי דנת בניק ופר דבניק הותי כן יוצר כך הות המתחלונה מגי היה בכמוך לו מותר בהי או נתבבל קלת דהחחוי קשה לו דיחחרך ול"ד בקדירה דגדי אסור הף כמאב"ד לר"מ ורי"ף ברכ"צ ס"א דשם מסטוק קדירה וכאן אלל האש וחתוי קשה לו וברי הי ומבושל קלת כ"ב כמאב"ד. וברחא עז וכ"ש בבר שור אין מתחרך המור אלל האש מקדירה דבקדירה הי מותר ואלל האש מי אסור וכ"ש כמאב"ד אסור לדעתם ברנ"ג ס"א ה"א טוח בשים דבקדירה הי מותר וחגר החש הי קשור זכ ש כמחבד השור לדעים כדוג ש ח הי ח טוח בשע שרי דרוח קבה לעיז ושור ג"כ מאחר דטוח כ"כ מקפיד על הבליה דנפיש ואא מעלה לה (וא ש"ל הסעש דמידבר כפירש" שם ויורה טוהה ברנ"ב מיהדק עפי או דאין דרכו להגים כמו להחות (עמ"א אות ה") והה דמבני בשרא אגומרי לרב אשי השונח ממ"ש אלל האש (וליד על האש ה"ה נוגע ממש בגחלים מן הלד עמ"א איץ וי"ד ופירבחיו שם) דהשחא בברא המומרי יש בו קולא וחומרא מאלל האש קולה כמאב"ד שרי דיתהרך והיי כמורץ לכמ"ש הר"מ ז'ל בם בפירוש בחלכה י"ו יע"ש ואלל האם כמאב"ד אשור כבבי" רג"ג כ"א לדיעה א" וחומרא ע"ג ההש ממש (מגע) אף גדי ושרי"ק אסור (עמ"א הות ט") דאין מקפיד על ההירוך מעם מאחר במניחו על האש ואצל האש ברי גדי ולא בריק וברהא ובריק דהרוח קבה משא"כ על האש אין הרוח קבה לו או שאר חירולים. (ואף דכשרא אגומרי לרב אשי פריק לה מ"מ לא מפשיק סין הרוח קבה כו חו בחר קירונים. (זמף דבשרח חגותרי נרב חבי פריק כה מית כת מפביק מחלוקת ה"ה לרבי ירמיה הכין הוא בין היהרא ובין היסורא ועוד דבדף ך' אמר וכמם כמאב"ד ולדיעה א' ברנ"ג כמאב"ד אפור אלא דכאן מיירי במונח על גבי גהלים ברי כמאב"ד ופחחת מזה ואפילו גדיא אפור דבהמא חנן בבר כיון במניהו על הגהלים אין הובש שיההרך) ודיעה שנייה בהג'ה הוא דעת רש"י והטור דכר"י קי'ל כליב דגדיא ולא שריק שרי הואיל עם דכה ליה זיקא וברוא וברוא מדכר דרי מקרי כל חות לל אפור לבל אור לבל אור לבי איל לחלק כלל בין אליל האש או ע"ג ממש:

דחבה לדיעה שנייה להר'ב כאן בהג'ה יש לכאורה קולא א' כמאב'ד אנ'ל האש בגלי שכי אף לדיעה ה' ברלצ כ"א כמ"ש הש"ז כאן ומ"א אות וו"ו. ב' בקדירה טוח ברי כמ"ש המ"א אות ה' דמדכר דכיר כפ רש"י. השלישי על האש ממש בשריק שרי להר"ב כמ"ש המ"א אות פ"י. הרביעי ביורה כימן רו"ב במ"א א' ולחי' ב' בהום' שבה א' ד'ה ביורה להר"ב אף דטוח לבד שרי ולדיעה א' דהטעם דטוח קבה זיקא כל אלו אסורות . ואמנם לדיעה בנייה יש הומרא אהת

(בו) דינו עפוא בחי לנמרי שרי ספוך לחשיכה משט וכמיש סיא אות ב' : (כת) סוב להחשיר עם הרונו עם הרונו בעיש ניכ אם הוא ספוך לחשיכה אין ליסול מכירה ולתה עים התגור עם או הרואיל ויש חורה בעיש ניכ אם הוא ספוך לחשיכה אין ליסול מכירה ולתה עים התגור בלא קבום ותנורים שלנו ככירה הא נרוף וקפום מותר אף בשבת על פי התנאים המבוארים תסיג אות ליא, אכל למיד דלות חורה בעיש רק שהייה איכ כיצ ומויל מותר לדינה שנייה אף בלא גרופה ולדינה אי במא עכים במורץ שרי ואיזה באות ליא יבואר עוד: (כם) אפילו עמיא בלא גרופה לדריצה אי בסא עכים במורץ שרי ואיזה באת ליא יבואר עוד: (כם) אפילו עמיא בשיח ספיז אות ליח ובראיש פרק כירה מים בי גבי מנית גנד המדורה דעיג כירה בשכת כל שנצמנן לנפרי אסיר אף ביבש כמיש המיא כאן אות ליז דחזרה תנן מחזירין בגרוף וקפום הא שנצמנן לנפרי אסיר אף ביבש כמיש המיא כאן אות ליז דחזרה תנן מחזירין בגרוף וקפום הא שריב בשבת אף באין גרופה ועמיא כאן אות ה' ואיכ מה אירוא עיש בשבת גפי אלא בלח ונצמנן לנפרי בשבת אפור משום בישול ובעיש שרי הא עיג אפיר בנצמנן לנפרי דעיקר אין בישול אף בלח כמיש המיא בשיח אות לים ומשיה מקילין אם הם קצת אף שאין יים ב ובנצמנן לנפרי במח אות ליז ומשיה אף למיש באות ניז דלא גזרינן באין מבושלת כ'צ דלא יפעו להתיר מחביר ודגרה בנצמנן לנפרי לית איפור תורה לדירן דמקלין בחם קצת ועתרש אות ליז ולמיש איפור תורה בנצמנן לנפרי אים אמא אום ליז ולמיש ובביי ומרכתב לדירן מותר לבשל אלמא בריז איש: (ל) ישנה עמ'א במע' במוא אום כל דון מפור לדירן אל מפרי מעמי דשמא עיי מים מתר ושמא כתיר ריז אבל בריקנית אף לדידן אפור דלא מפרי אלא מהרי מצמי דשמא עיי מים מתר ושמא כתיר ריז אבל בריקנית אף לדידן אפור דעיר לדים אלא מהרי בעמי בעמי דשמא עיי מים מתר ושמא כתיר ריז אבל בריקנית אף לדידן וחור לדיל אל מפרי לכן ושש הרב ובתיר אין הילוק זה בתנורים דשים ובסיא תנור כבירה היינו תוכי אבל לכן משמע דבעי דף להוכרא וא"ה שם יבואר: (לב) יש לתחות דעשים ככל יום שנוהנין קשנית לכן משל בעול נצטנן לנפרי אפילו אין ימ"ב ולא אל אבל אם (אין) רומב בקפניות שרי אף נצטנן לנפרי ביש רמיא ולתחולה יש ליוהר שלא להגים בכף כמ"ע רמי במ"ר ואם הנים במ"ל ואם הנים במים המים הנים א אות מ"ד ואם לא נתבשלו הקפניות כ"צ לפעמים אפור ודאי להנים בכף בכ"ר ואם הנים מרים מדים במ"ר והים הנו"מ במ"ר ואם הנים מידו הים במות המשלו הקפניות כ"צ לפעמים אפור ודאי להנים בכך בכ"ר ואם הנים מרים מידים הנים מדות מ"ד ואם לא במ"ב במ"ר ואם הנים במ"ד ואם הנים במ"ד ואם הנים בים כבר הים חסון היבות במיא ולבתחתה יש ליוהר שלא להגים בכף כמיש רמיא בשירת סית ומיא אות מ"ד ואם לא נתבשלו הקמניות כ"צ לפעמים אפור ודאי להגים בכף בכ"ר ואם הגים מסוד התכשול כדון מבשל גם אם הותם הקתרה לפעמים כמו שנוהגין שנותנים ריקנית נגד התנור וים"ב או אף כשעירה לקערה הות כ"ר ואכור להגים להמחבר בלא כ"צ ולהר"ב יש להחמור בכל יום"ב או אף כשעירה לקערה הות כ"ר ואכור להצים להמחבר בלא כ"צ ולהר"ב במ"ז אות י"ד אם לרש"ל דמחמיר בגוש בכלי שני אם נאמר דמכש"ל א"ב תקנה בשבת לאכול בכף ויל דרק מפלים ומבליע וגם עם רומב נתקרר הרומב ואף הגוש הוא דברי הרין בשם הרשביא וכחהיר שבת מים בי נותן אדם נגד המדורה כר משם למדו ובמים מרבביא והחדר המדורה כר משם למדו ובמים פכ"ב מהיש הדי יניש וכללא הוא כל שאין בו משום בישול כמו יבש צונן או לח חם (לדידן חם שאין ים"ב נהנו להקל) חזרה מותר בשבת ע"ג כירה גרופה וקבומה אבל ליתן לכתחלה לא ובש"ח בבינן עודן בידו כון דלא ליתוי כבושים לכתחלה ואף לדידן אם נמלו מע"ש והניחו ע"ג קרקע אף בבינן עודן בידו כון דלא ליתוי כבושים לכתחלה ואף לדידן אם נמלו מע"ש והניחו ע"ג קרקע אף אדי אמשר בשכת נצמנו לנמרי הוה כטושים לכתחלה לא התירו ע"ג כירה גרופה אלא חובר לא לרבדולה בלא בותיונות מ"ג בירה גרופה אלא

שוז (1) שמשה שנא המחבר ותמשים בדור הרץ שהצא שנה בל השנה לא היינה להיינה בישור אחר להיינה לבל החלום לא היינה להיינה בשנה של אחר להיינה בל החלום לא היינה של אחר היינה של היינה להיינה בל החלום לא היינה של היינה להיינה של היינה בישור בל היינה של היינה בישור של היינה בל היינה של היינה בישור בל היינה של היינה בישור בל היינה בל היי

בצלול כר אלא מסתימת הפוסקים משמע כל שהוא צלול ולח יש בו בישול אחר בישול בנצמנן וא"כ ה"ה צלי קדר המיחל כו' ואי"ה בש"ח יבואר עוד אין מקומו פת , עם"ש אי"ה באות יו"ד. עם"ש ברנ"ו במ"ז בתום" שבת וע"ם: (ב) שממהר עמ"א אף בקדירת אסור כמ"ש ברכ"ג אות ד" ובסעיף ח" תורמסין שבת י"ח ב" ומשום דיש לפרש במור ור"ש שאלו צריכין בישול רב וכדבעינן לפיסר לקסן אייה ומשיה כתב זה בעבור שיל דוקא עססיוית מין זה זכן תורמסין ששלקו שש פעסים ועתה פעם שביעית ממהר (עביח) הא שאר דברים חיין שרי דאליכ למה פרט תורמסין ועססיות לזה השמיענו כל מיני קמניות והיה ירקות זולת בשר אין נתרים חיין בקדירה וקרא חייא עיין גמרא ח"י וב"י: (ג) ויתקשה עמיא להמחבר והוא דעת הר"מ ז'ל פיג מה"ש הייג וירד ומ"ו ויין שעיקר ההיתר הואיל ומות נפיש הבליה ביותר ואם יפתח יצמנן הבשר משיח שרי ואיכ בשר בקדירה אפילו צ'ק אסור דלא קשה ליה זיקא ועיין אות יים הר'ב התיר פת שמוח במים לשימתית בהג'א ס'א דמוח ההיתר דמרכר דכיר במוח כר' ובמימן רצ'ז אות י'ם וכמ'ש המ'א כאן אות ה'. ועס" רבוב במ"א א' אונין קשה להם הרוח אף באין טוח בסים . ושם ביורה פותה דמדכר ובאן להטחבר אסור צ'ל דמיהדק שם ספי או דאין דרך להנים כמו לחתות וכמ"ש התום" שבת ח"י ב" ד"ה ביורה דלא כרש"י יע"ש עמ"ש ברניב מזה יע"ש: (ד) שנתבשל עמ"א עס"י רנ"ג ס"א דשהייה אסור כמאב"ד באין גרופה וקפומה ובלא קדירה יש קולא בגדי או מות ובקדירה אפ" מות וגדי אסור דלא קשי ליה זיקא וא"ה במ"ז אות א' יבואר בזה: (ה) הכל שרי עמ"א אפילו נתבשל אפור דלא קשי ליה זיקא ואייה בש"ז אות א' יבואר בזה: (ה) הכל שרי עמ"א אפילו נתבשל קצת דאטור ברנים ס"א וכרש"י שבת קצת דאטור ברנים ס"א וכרש"י שבת ח"ד דמדכר כה"ג ולהמחבר כל בקדירה לא מהני מוח דאין קשה לו הרוח ואף צ"ק אסור להמחבר ואונין שאני דקשה ביותר ועיין אות ג' ועיין חמר משה ותיקן בזה מלת הכל אף דהד"ב אאיסורא קמהדר ויש מחמירין אגב אורחיה כתב מלת הכל כו' ועמ"ז אות א' ובלבוש השמים תיבת מתמירין יע"ש וא"ה בפורי זהב יבואר זה: (ו) שהוא עמ"א אפיל"ז בתגו"ר אצל האש דאיכא חום ביותר חום התנור המקבץ חומו וחום אש אפ"ה אסור דלריעה שנייה לא ס"ל חירוך כל שאין כמאב"ד חום התנור המקבץ חומו וחום אש אפ"ה לקדירה ולהמחבר שרי אף אצל האש בלא תנור. ואמר אמור אף הי דממהר להתבשל בצלי בלא קדירה ולהמחבר שרי אף אצל האש בלא תנור. ואמר המוני בריינים ביותר

רגדין במיא יז יות יעיש ובשר עיג גחלים ממש מותר כמאבדד בסיב אף דהיי המסגה כהיג הא לק"מ דוקא בקדירה ונגועת בגרחלים הוי כהממנה שמתחמם דופני הקדירה על ידי אש שתחתיה וכקופה שמטן בת אסור ע"ג גפת משא"כ צלי בלא קדירה ע"ג אש ממש לית כאן דרך הממנה אף לריף והמחבר ברנ"ג ס"א או"כ ע"כ כאן הקדירה אין נוגעת בגחלים כלל אף מן הצד כל שנוגע"ת בגחלים הממנה הוי ואסור משום הקדירה וע"כ הקדירה רחוק מהגחלים ופירות סביב הקדירה אין בכח המאמר ע"ג גחלים ממ"ש ואפ"ה שרינן דהוי כמאב"ד כמ"ש באות "ג דהמחבר בס"ב ל"ד ע"ג גחלים ממ"ש ה"ה אצל הגחלים ונוגעין בנחלים שרי דיתחרך ודוקא אצ"ל דהמחבר בס"ב ל"ד ע"ג גחלים ממ"ש ה"ה אצל הגחלים ונוגעין בנחלים שרי דיתחרך ודוקא אצ"ל דהמחבר בס"ב ל"ד ע"ג גדולים ממ"ש ה"ה אצל הגחלים ונוגעין בנחלים שרי דיתחרך ודוקא אצ"ל האש שאין נוגעין אסור נעיין אות זיין להמרכזי כה"ג גפי אסור. וא"ה ברנ"ז בכדא ח"י יבואר האש שאין נוגעין אסור ועיין אות זיין להמרכזי כה"ג גפי אסור. וא"ה ברנ"ז בכדא ח"י יבואר מה שקשה לשם ועיין ח"מ ועב"ר רג"ג: (יג) אעפ"י עמ"א מ"ש תפוחים חיים צ"ל עצי יער דאין ראוין לאוכלן ח"ם ע"ר מ" וע"ד סימן קי"ג בש"ך אות י"ם. וג' חילוקים יש בשר וכדומה שהן צריכין בישול רב קידרא חייתא שרי ברנ"ג לכ"ע אף באין גרופה בשהייה וירק ופירות קלי הבישול אלא שאין נאכלים חיין אסור בשהייה אף זויין עמ"א רנ"ג ד' ופירות שנאכלין חיין דיגן כמאב"ד אלא שאין נאכלים חיין אסור בשהייה אף זויין עמ"א רנ"ג ד' ופירות שנאכלין חיין דיגן כמאב"ד הייבור ברנ"ג למ"ל מורכור ברנ"ג לוורנות או מרכור מורכור ברנ"ג לדיעה א' אסור לשרותן בקדירה ולדיעה שנייה שרי ואצל האש בפירות והמחבר ברנג: לדיעה א' אסור לשרותן בקיירה ולדיעה שגייה שרי ואצל האש בפירות היין שבובים לאכול חיין להמחבר אסור ולהריב בסיא שרי וכמיש שנת אות וייו ואיזה בסיז א' יבואר עוד ואיכ ליתן לקכליץ תפוחים סמוך לחשיכה להר"ב מותר: (יד) שממהר עמיא והראה לרניג אות מים ומיא יראה דכאן איפשר דאף ע"י ענו"ם אסור דהתם יש היתר בצירוף דיש גדולי הפוסקים דאין בישול אחר בישול בלח וקר לגמרי ככסימן שיזח סמ"ז משא"כ כאן וכ"ש להמ"ז שם אות ח"י דמפרש דהר"ב לא התיר אלא בחם קצת וע"ש: (מו) פנים עמ"א עמ"ז ב' ותראה שהאדון ז"ל כיון כוונה מיוחדת כמו שאניד כי סובר שהמור ברמוים פסק כת"ק וכ"ד הר"מ ז"ל וכמ"ש בפי המשנה דאין הלכה כר"א ול"ג ראב"ו) וכפרישי ר"א לחומרא

דנה (א) ברוב עביו עמיא רשיי שבת ד' ך' א' ועתריש האוד בשירות ביל אוכ בנוגעים בנחלים להמחבר ולהריב עבים בצלי שאצל האש עיין אות וייו ייב ייג בזה :

ברוב עביו עמיא רשיי שבת ד' ך' א' ועתריש הביא דברי א שיש מרשיי: (ב) אסור עמיא וגלמר מסיי רנד בתורמסין ועסיות דכל שעבר על דברי חו"ל אסור ליהנות עד מיש מגיד
משנה פיג מהלי שבת הרים הביאו הביי יע"ש ועמיש במיז איה מוח: (ג) וכשהודלקה עמיא הכין הוא בסור לאחר שהצית האור בשבת שוב אסור שעבר על דית ז'ל והבן:

פתילה ובמים שם וכ"ש כאן בעוד שיהגיה היחתה ד'ל גדר ב' השנת השוב שבת יע"ש וברסיג לענין קבלת שבת ע"ש פעיף ירד לרידן מומור שיר ליום השבת הוה קבלה ונכון לומר מבע" מומור
בריב ווער שור ליום השבת הוה קבלה ונכון לומר מבע"ש וראוי לתקן המכשלה הואת בפרם בימות החורף וימי שלג לילת ליום ישיםו בע"ש וראוי לתק שכרא אות פרם בימות החורף וימי שלג לילת ליום ישיםו בע"ש וראוי לתקן המכשלה הואת בפרם בימות החורף וימי שלג לילת ליום ישים בע"ש וראוי לתקן המכשלה הואת בפרם בימות החורף וימי שלג לילת ליום ישיםו בע"ש וראוי לתקן המכשלה הואת בפרם בימות החורף וימי שלג לילת ליום ישים בימות בראו

שיקרא

שמיל אפיר וחפיה כתב כתן סתם אין צולין בשר כוי אלא כמתב"ד ולא התנה על גבי אש משמת אלל האש ומי כמאב"ד ומוויל שרי. וכבר ידעתי המחלוקת שיש בהא דביל"ה שי"א דמצמת ויפה לו הוא עיין בבעל המאור ומלחמות פ"ק ופרק כירה דהרמב"ץ ז"ל הביא ראים דמלפמק ויפה לו הוא עיין בבעל המאור ומלחמות פ"ק ופרק כירה דהרמב"ן ז"ל הביא רחים
דבינים מוי"ל הם מהא דבבת ל"ח א" מכלל דבינים מלטמקות ויפה הם יע"ם א"כ שפיר כחב
הפ"ז דליע על הר"ב דקולא יש כאמור אף לדיעה שנים שם ברכ"ג ס"א ורמזו במ"ש וכמאב"ד
להו"ד ברי היעו אף מוי"ל כאמור . ובחדושינו פרק פירה הארכנו וכתבנו דבעל המאור סובר
בילים מור"ל וההיא דבינים המלומקות ביי"ן אבשר מוי"ל לא בילים בעלמן יע"ש ובחו"ש וח"מ
חרה אכם בו בע"ז ז"ל ולפי מ"ש דבריו שרירן וקיימין !
ברברי קדשו של הלבוש כתוב לאמרכ"ו כו שמתכ"ו וכחב בדיעה א" לתרמי לא
הכל שדי כמו שאמרכ"ו כו" השמיש מלח מתמיכ"ן וכחב בדיעה א" לתרמי לא

חיישינן ולי הפני דברים אלו מרפסין אינרי דלדיעה א' הפעם דזיקא קבה בטוח בטים כמ"ש המחבר וכ׳ה בר׳מ ה׳ם פ׳ג הי׳ג מפורש אומר הטעם ונ׳ע : עוד רגע הדבר במבנה שבת י"ט ב' אין צוליו בש"ר בל"ל בילה אלא כדי ביצולו מבע"י היינו כמאב"ד נקט הני חלת בשר לומר בחי ברי בקדירה ובשר חשור באלי חי באל אע"ג דראוי חי הוי כמאב"ד באל שאני כמ"ש המיח בחוח י"ג ובילה דחע"ג דמוי"ל הכ"ה שרי בללי אלל האש או ע"ג אש אע"ג דכמאב"ד ומוי"ל הת חבמתף ב ופינה למס ב ימור ל הפים שני בנה מנה המס מו עב תם מש ב לכנמוב ל זמור ל אסיר בללי מוחר. ודע שאעפ"י בהטור ברנ"ג וכן בש"ע ליין באר הגולה בדיעה שניה רש"י ור"י מ"מ י"ל דוא לנמרי פסק כומייהו רק כמאב"ד ומויל אם כ"לומוי"ל כדכתיבוא וכשיעת רז"ה ז"ל ואי"ה ברנ"ע ביוני שהייה והטמנה אבאר עוד: מה שנקבם סמ"ג וסמ"ק וסף"ח אולי לענין בשרא אגומרי אבל פסקו כרב אשי ומפני שדרכי החכמה נעלמו ממני הולרכתי להאריך עד כ'ה והגני חוזר על הרחבונות דברי הלבוש אפשר ליישבן דסובר אף להר"מ והמחבר טוח שרי דמדכר כמו יורה טוחה (עלח"מ פ"ג מה"ש הי"א ור"ן ביורה דרכ"ם להגים יע"ש וסחם <mark>הר"מ ביורה ביוחה) והא דנקיט בעם דינטנן החנור עדיפא קאמר דאפילו המנור מלא גחלים</mark> דים לומר כשפותה התנור ובותם הוה מבעיר ומכבה עיין תה"ד ג'ע ושו"ח רמ"א ק"ב ומ"א דניג י"ח א"כ טוח לא מהני כה"ג דתרת"י לא עבדי כמ"ש הלבוש (טוח חיישינן ביפתח אלא שמדכר קודם ההתגי) א"כ בחגור מלא גחלים אסור דאכתי ישכח ויפחח לחוד ונמלא מבעיר לחים של יפתח דילטנן וסובר דומית דל"ק דיתקבה כו' וכתב זה בעבור דיש מחמירין ל"ש להמחבר נמי בייכים הני קולות וקולה כמתב"ד לסובר דכבר הכריע הר"ב כדיעה שניה ברלג בלופו שדברי הלבוש מחוורין כשמלה ולבושיה כתלג חיור . וחי"ה ברנ"ז ורג'ע יבוחר עוד: בתודובקים בתנור עמ"ז . ובלבוש תיקן זה כפי מ"ש בב"י דהר"מ והטור פסקו כר"ח וכפירש"י למומרא ופת שהוא עבה לריך שיקרום פניה המדובקין בתנור וחררה שהיה דקה בקרימת פנים נגד האש וכן פירש הפרישה יע"ש או דע"ג נהלים די בכך דמהרך וכ"מ מלבוש הלפיז דווקת על גב"י גהלים או נוגעים כבסעיף ב' בבשר ע"ג גחלים הא סמוך לאש ביעורה כמו בפח כו' ול"ל דהררה כמאב"ד ופת יותר וקלת דוחק וי"ל . ועיון ע"ן נ"ץ . אבל הט"ז כמו בפת כו׳ ול"ל דהרכה כמחב"ד ופת יותר וקלת דוחק וייכ. ועיין עץ כץ. חובי שם ז ז"ל לח הונח לו בזה דבמשנה שבת דף י"ע ב' וך' ח' היותר שניהם פת וחררה בדין ח' עד שיקרמו פניה רא"א עד שיקרו׳ התהחון שלה (ואם בא לחם בזכר וחררה נקיבה בלשון המחבר אין לחוש כי מלאנו פת בלשון נקיבה משלי י"ז א' וכ"ג ח' ולחם בא בזכוריו מלכים י"ד ג' אין לחוש כי מלאנו פת בלשון נקיבה משלי י"ז א' וכ"ג ח' ולחם בא בזכוריו מלכים י"ד ג' מין לחוש כי מנחנו פת בנכון בקיבה משלי "ץ ח" וכ"ג ח" ולהם בת ביסוריו מנכים יד ג"

מכרה לחם חלים ק"ד מ"ו ולחם לבב אמוש יסעד ובחורה במדבר ד"ז ולחם יהיה ואל תשיבני

מלחם חנופה שתי"ם ויקרא כ"ג י"ז חלי על הנופה מורה מנחה הדק"ה ערש" שם) . ולהב"י

"ל מדתנן חרתי ש"מ דדיניהם הלוקין ולמ"א ש"ו א"ש: מ"ש ואפילו החוספות הבעיא ש"ם וז"ל

זמפרשים הח" הבעיא לפינש"י כו' ופירוש דברי התוספות שם ד"ה אבעיא להו דלכאורה קשה

דמינושלמי ארכבה מוכח כרש"י דבתנור חומרא כדאמר החם מודה בלה"פ בתנור וסובר

סירושלמי דר"א לקולא פליג חשתון דגבי אור ובבלי סובר דר"א חנור ולחומרא והלכה כבבלי

ביכושלמי דר"א לקולא פליג חשתון דגבי אור ובבלי סובר דר"א מנור ולחומרא והלכה כבבלי וכפירש"י ע"כ פירש בחנו"ר בירושלמי לא קאי פנים המדובקין בחנו"ר אלא ה"פ מודה ר"א דלס"פ בעי קרימת פנים מעלית בעודו בתנור ותין להוליתו קודם לכן מכלל בשבת לקולת פליג נכבלי ולת כרש"י רק לד התנור קיל טפי וסגי לר"ח בכך ומש"ה כתבו הר"מ והטור לד התנור או לד התש דבחדת סגי ותי כתבו לד התנור ה"ח כפירש"י לחומרת קמ"ל דלת סגי והר"ב הבית דעת החולקין וכמ"ש המ"א אות י"ו ועסי" תס"א ס"ג ואי"ה במ"א כאן ושם יבואר עוד ובחדושינו החרכנו בזה : עסו' רנ'ו בתוספת שבת ברי וביה"ש חסור יע"ב בזה :

המרכנו בום יו פסף דכר בחספת שבת בני ופים ש מוחת יע ש בום :

רבה א ברוב עש"ז כפירש" ואם הוא ען עב מלא ודק מלד א' פשיטא דבעי רוב היקפו

ממש ועי"ד ועחו"ש : כתב התו"ש ה"ה בתנור בית החורף כן אא"כ עוח בעיע יע"ש

ויפה כתב כי ל"ד בבית להשתמש בו אלא ה"ה להתחמש חייבינן בזה כו' : ב י"א שפחמין

ני עש"ז הב"ח הקשה כן דכל דלא אחר אימתו משמע דחולת ותירן הב"ח משמע דשואל

ברי עש"ז הב"ח החיים לפוועיה לשתואל שתהא שלהבת עולה מאילים ופחמין כ"ש ומשמע דרב דחמר כו יחסי רב חיים נסיועיה נסמות: שחהם שנה בם מחיניה ופחמין כיש ומבמע דרב ושמואל פליגי רב פסק כה"ק ושמואל כר"ע וליע קלח ובה"ר אות ב' הביא ירושלמי כולי מתני אף פחמין כל שהוא ועיין לבוש גפת והוא מירושלמי אף פחמין כל שהוא ועיין לבוש גפת והוא מירושלמי ע"ש ומ"ש א"ר בשם הר"ן זימים או שומשמין ליע ברנ"ג ס"א סחם גפת זימים ורנ"ז שאני : יע"ש ומ"ש א"ר בשם הר"ן זימים או שומשמין ליע ברנ"ג מ"א סחם בפת זימים ורנ"ז שאני : רגן א כשהיו ישראל בישוכן הוח לשון המחבר ולשון הר'מ ז'ל פ'ה מה'ש הי'ח כל מדינו'

שיקרא השמש לקבלת שבת עכ"ם חצי שעה קודם ביה"ש וכמ"ש הכ"ח ז"ל ובעו"ה ישימו ע"ש

לילה ליום ומ"ש יום ללילה כמ"ש תנב"א (ישעית הי"ד) שמים חשך לאור ואור לחשך ווהו תרתי
דסתרי אהדרו והתכם עיניו בראשו והבוסף מחול על הקודש מוסיפין לו חיים:
דסתרי אהדרו והתכם עיניו בראשו והבוסף מחול על הקודש מוסיפין לו חיים:
דבר (א) אין עמ"א פירשתיו במ"ז א' דמבעיר הוא כרי ואפילו יבש לגמרי אסור: (ב) מומנין בו
עמ"א א"י למה לא כתב זה ברנ"ד סעיף הי ובח"מ אסברא לי קצת די"ל סתם קרירות
בה"ש רותחות בע"ש לא בע"ב ילכן אסרו שם הממנה מבע"י אסו ביה"ש כמו שבת ווה אפשר כוונת ביר"ש רותחות בע"ש לא בע"כ ילכן אפרו שם הממנה מבע"י אמו ביה"ש כמו שבת זוה אפשר כוונת המ"א לחלק בין הממנה כו זדע כמופוף הכל אפשר אמור המטנה למוצאי יווד"כ מדינא ועמ"א אות ח". ועי לבוש תר"ם המעם דמין זי כרעבתנותא ועאדר שם ועב"ח שם: (ג) המומיף הכל עמ"א ואמור ח". ועי לבוש תר"ם המעם דמין קידם חצות בבוקר מ"מ עכיד איסורא כששוהה ביה"ש וכ"ש בשבת נופא דאסור לשהות בהממנה וגרע משהייה דאפילו כ"צ זמור"ל אסור לכתחילה: (ד) התבשיל עמ"א להמחבר אפילו שכח ושהה אפיר מדכתב ה"ב ו"א כו ואע"ג ברנ"ג מ"א בכ"צ ומוי"ל בנו"ן נפעל להמחבר אם מצממ"ק וופה לו להורות האדעבד קאי דמוי"ל אף דיעבד אסור הא מור"ל דיעבד שי ולבתחילה אף מור"ל אסור ככס"ו ואע"ג דחלקינהו לתרתי בני ולא כתב בחד בבא אפילו מבושלת כ"צ ומור"ל אפרינן ל"ת דה"פ כ"צ ומור"ל כמאב"ד דו"א דאף כ"צ ומור"ל אסור בהממנה: (ו) בעומר עמ"א דכל שאין נגים לו בישלו ולא מחמם שרי דיעבד אפילו עבר אדרבנן כר ועי אות (ו) בעומר עמ"א דכל שאין נגים לו בישלו ולא מחמם שרי דיעבד אפילו עבר אדרבנן כר ועי אות "נ"ג וו) שר עמ"א דכל שאין נגים לו בישלו ולא מחמם שרי דיעבד אפילו עבר אדרבנן כר ועי אות "נ"ג וו"ב המפר בשהו וכ"ש הוא אם מה דאמור בשהייה קודם ממאב"ד אסור בשבה התבשיל דיעבר כ"ש מה דאמור והמסנה אף כמאב"ד דשכת אמור דיעבד ולא התיר אלא כ"צ התבשיל דיעבר כ"ש מה דאמור והמסנה אף כמאב"ד דשכת אמור דיעבד ולא התיר אלא כ"צ התבשיל דיעבר כ"ש מה דאמור והמסנה אף כמאב"ד דשכת אמור דיעבד ולא התיר אלא כ"צ ינ: (1) שרי נמ'א עסי ר."ג ס'א דכמאב"ד אף בשהה אחור בשכח וכ"ש הממנה ואף לרינה שם דכמאב"ד שרי לשהות מ"ם הכ"ש הוא אם מה דאמור בשהיית קודם כמאב"ד אחור בשכח התבשיל דיעבר כ"ש מה דאמור , והממנה אף כמאב"ד דשנת אסור דיעבר ולא התיר אלא כ"צ ומויל בשנח אן דיעבר כ"ש לה דאמור , והממנה דין א' להם וכשמסמין לצורך מחר אף פחות ממאב"ד בכמאב"ד בהממנה מותר דס"ל שהיית והממנה דין א' להם וכשמסמין לצורך מחר אף פחות ממאב"ד שרי ול"ד לרג"ג דכל שאמור אף לצור, מחר אפור דשמא ימלך כי כמ"ש המ"א ברג"ד אות כי יע"ש שרי ול"ד לרג"ג דכל שאמור אף לצור, מחר אפור דשמא ימלך כי כמ"ש המ"א ברצה את ביא דף פ"ם מ"ע במממין במיסף הכל ווראי מסח ז עתיה מיניה עד למחר: (ב) אנו הם עס"א גפרא דף פ"ם וע"ו שרי ודע דוק א נפת זותים הא שאז "ברים המוסימין הבל אין מעלין כמו שומשמין שרי . לא משבע כן וועין ד"ן ריש בירה העתיק לאון רש"י וברג"ל כתבנו מזה . ודשן חם בלא גחולים עיין שו"ת מהרש"ל סימן סמ"ך דאין מוסיף הבל , מתקרר בכל שנה וועס"ז הביאו וא"ה במ"א אות י"ח או"ת מהרש"ל סימן סמ"ך דאין מוסיף הבל , מתקרר בכל שנה וועס"ז הביאו וא"ה במ"א אות י"ח הייף וסליקא מחמת עצמן משמע הא מחמת ד"א אין מוסיף הבל וא"ב מרכת כרה"ם ל"ד מחמת עצמן וו"א מדמת עצמן וו"א מדמת מומת עצמן ווושבים ותבן מצוי ההם סיבר הא דכ"ש מחמת עצמן וו"א מדמתם ל"א מומלים הבל ומכותל מרחקין דמקלקלון הכותל והר"ב סובר הא דכ"ש מחמת ד"א וע"כ תבן וווען מכותל מרחקין דמקלקלון הכותל והר"ב סיבר הא דכ"ש מחמת ד"א וע"כ הבן וווען מכותל מרחקין דמקלקלון הכותל והר"ב מיבר הצר"ש בור"ש ב"א אין מומר מומר עצמן וו"א מדמר ליתו ולחומיף בשה אש תום ש"ל ונקדיה וע"ו בגדים ואין גוגען ג"ב בקדירה מיינו שתותה דבר המוסיף הבל וצור במול וממ"ע במ"ש במ"ל אות ה"וונ"ל לכותו עס"ז אות ד"ו (בו) מותר בשר להווע מ"א עמ"ש במ"ל אות ה"ונ"ל בחדי המבנה ל"א אות ה"ונ"ל האחר משוב שרי ומב"ל במול וב"ע במ"ל אות ה"ונ"ל באחר ב"ל משור ור"נ בהיות במ"ל בות"ל באחר מ"א בות"ל מ"ל בות אות ה"ו במיסף ל"ג עמ"א בות"ל מ"ל בות שניה דכמום במום במולה וש מקילין בוקא וות ב"ל מותר בה"ל וה"ל בהמיל והתות "ה ממנה בות"ל וה"ל בה ב"ל וה"ל והע"ל בהות משמע למרי מבמה הואל ואין נוגע בקרירה מ"מ בת"ל וה"ר וו"ל והת אף לרינה משמע למרי מדמ"ל להו וות"ל הת אף להיות מבנר"ל הוות מממה ה"א מות"ל התות מ"ל הת בה"ל ה"ל התות" ועא"ר אות מ"ז כתכ אף לריעה שנייה שם בשהייה כמאב"ד שרי בהממנה יש מקלין דוקא נחבשל כ"צ ולשון הר"ב כמו בשהייה משמע לגמרי מדמי להו ועב"י יע"ש: (יח) נוענים עמ"א וא"ר י"ז משמע הואיל והתנור מכוסה בבגדים אף שאין זה הממנה הואיל ואין נוגע בקדירה מ"מ בהצמרף עם קדירה נוגעת בגחלים מודה הר"ב דהוה הממנה ומש"ח לא הניה כאן כלום והנה ביאור דברי בקירה נוגעת בגחלים מודה הר"ב דהוה הממנה ומש"ח לא הניה כאן כלום והנה ביאור דברי המחבר הוא כך דכירה שאין גרוף וקפום מותר שהייה עפ"י הדרכים שנתבארו ברג"ג מ"א חי ומער"ל וקסים מותר ג"כ ולו"א כ"ז שיש אש תחתיה מוסיף הבל הוא הילכך ל"מ אם הקדירה בג נוגעת בגחלים הממנה מיקרי להמחבר שם אפ" אין נוגעת כל שמכוסה למעלה בגנדים שאין מוסיף הבל ע"י אש תחתיה מוסיף והוי הממנה כמו קופה שמכן בה אסור להניח ע"ג גפת שכת ל"ח א" ואל"ם שאון נוגעת בנפת כמ"ח שב בתה"ר שם וקפום לא מהני בהממנה דשולי קופה מפסיקין ע"ש (הר"ב בנו"ג ס"א אין הממנה במקצת מ"מ הא כתב שם בחה"ר מסברא ג"כ דמה היי המשנה להר"ב ברנ"ג ס"א אין הממנה בכירה ונוגעים הדפנות אף בגרוף וקטום י"ל מוסיף לי נוגעת כר) ומשמע כשאין אש תחתיה לאו כוסיף הבל מיקרי כח"ג שמכסה למעלה"בבגדים דוא במ"ש הפיקם ברוש כירה עם"ש רש"י שם עור אבאר לך להמחבר דוקא קדירה נוגעת בתו"ח במינה בבירה מו"א האשב בנ"ב מ"ה מבונה בע"ו שהייה בים"ו שהייה שהממנה בגולים הוו אוניה ברנ"ב "מ"א הצפ"ד מירו מדין שהיה שהממנה בדרן במונה לאו הממנה בו"ל מוחן בירו שאינ נוגע הנוגר בקרירה ואצס"י כן מוחה כו"ח או הממנה בנהלים ובחות מכאב"ד אסור אף לדינה שנייה ברג"ג מ"א ובשר חי א"צ מיחה כו"ח הממנה בנהלים מב"ד אסור אף לדינה שנייה ברג"ג מ"א ובשר חי א"צ מיחה כו"ח אות מודה מול"ח אות מכל צד בשאלינ"ם מוחות פי התנור אפשר דלא מהני כנראה משו"ת רש"ל מיח ממנה בנהלים מל צד בשאלינ"ם מוח של התנור לאו הממנה בנה"מ בל צד בשאלינ"ם מוח מי התנור אות בנינו בל צד בשאלינ"ם מוח פי התנור אפשר דלא מהני כנראה משו"ת רש"ל מים ממנה בנהלים מל צד בשאלינ"ם מוח מי התנור אם המנה בולים מוח מי התנור בל"ב אליה מה המנה בנה"ם מוח מל בתוח בנית בל צד בשאלינ"ם מוח מי התנור אם המנה בנה"ם מוח מל בל בת"ח בל"ב אות בל"ח בכל צד בשאלים מוח ביות בהווף בלים בל ביות המוח בל ביות בל בתחם בל בתוח בל בתוח בל"ח בל ביות המוח בל בת"ח בל בל בת"ח בל בת"ח בל המוח בל בל בל ב"ח בל בל ופחות מכאב ר אמו אף לדיכון סניין בדוב בא דבטו היא בשאלינים ומוח פי התנור אפשר דלא מהני כנראה משו"ת רש"ל סימן ממ"ך עמ"ז אות וי'ו מ"ש שם: (כ) ומצוה עמ"א עסי רפ"ח ס"ב מי שמויק לו אכילה לא יאכל וקראת לשבת עונג כל אדם כפי מה שהוא ואי"ה יבואר שם בוה:

ל אדם כמי מה שהוא וא"ה יבואר שם בזה:

רנח (א) קדירה עמ"א עמ"ז א" באין אש מתקרר וכשיש אש הוי מוסיף הבל הלכך אם עליונה נוגעת בתחתונה במקצת או אפילו באויר ומכוסה עליונה בגדים אסור בהממנה כבס" רנ"ז ס"ח ואם עליונה מגולה אף אם ממונה מקצתה בתחתונה אף להמחבר אפשר. שאין זה הממנה וכ"ש להר"ב ברנ"ג ס"א כל שאין כולה מסונה סיהו דין שהייה יש לעליונה אע"ג דהקדירה תחתונה מסא"כ מפסקת וברנ"ג ס"ג קדירה דיקנית הוי גרופה כמ"ש מ"א אות ל"א זה דיקנית וצוננת משא"כ לשתחתונה חמה ע"ג אם יש לעליונה ג"כ דין שהייה על פי דרכים שנתבארו ברנ"ג מ"א ועיין מי"ל משתחתונה חמה ע"ג אם יש לעליונה ג"כ דין שהייה על פי דרכים שנתבארו ברנ"ג ב"ה און להאידן:

רנמ (א) מיכון עמ"א רש"י שבת מ"ו א" במשנה ושם נאמר דמונית בדים בלוים: (ב) יחדן לכד עמ"א אבל בלבוש מ"ב ונ"א אות ד' מרואר דמונית ניות ניומדו לשתכם ע" בלדה

רנט (א) פוכן עמ"א רש"י שבת מ"ו א" במשר בש"ח וכאן אין להאריך:

לכך עמ"א אבל בלבוש מ"ב וג"ץ אות ב" מבואר בזיכון סגי ביחדן לשבת זו בלבר לכך עמ"א אבל בלבוש מ"ב וג"ץ אות ב" מבואר דמוכין סגי ביחדן לשבת זו בלבר מע"ש די וב"ח מיקל יותר אם הממין ב" שבתות במוכין סגי ובאבנים בעינן יחדן לעולם כמ"ש המחבר בס"ב והך יחדן משמע ישאימיר בפירוש בפון לא במרשמת עב"ה איות די (ד) לאוצר המחבר בס"ב והך אות ג" ובא שבת מ"ח א" תום" ד"ה וכי ונו"ן א" ועא"ר אות די : (ד) לאוצר עול אב"ח אות ג" ומ"ח ובאשר כאן מודה המ"א דיתרן בפירוש לשבת א" סגי (או אף במחשבה שיחשב עליהם מקודם הממנה) ועתו"ש אות רי ואלד אות רי אפשר בכלים בעי דוקא הקיירה וא"ה בש"ח יבואר: (ה) שנומל עמ"א ובא"ר ג" במרדכי שאפשר בכוש משמע דאם א"א בכוש שיחשב עליהם מקודם הממנה) ועתו"ש אות רי ואלדועה שנייה בלא"ה שרי דלא תניח לכל וא"ה בש"ח ובא"ר ול"א עמ"א ווה לדיעה א" ולדועה שנייה בלא"ה שרי דלא תניח ולא המיחו לביל השבת ואפילו הניח לכל השבת שממן למ"ש או ל"ם מ"ש אפ"ח שרי ההצבר משמש לביסוי ולא לעיין אות מ"ו ווי"ה שם יבואר: (ז) אבנים עמ"א ואם מיוחדין להעם ולפדיה כי מ"מ ע"ע אם שבת דף נ"ץ ב"ד"ה הכל מורים יע"ש: (מ) ממן עמ"א ובאר וצח"ח ביואר הו" בס"ח אל הבל מורים יע"ש: (מ) ממן עמ"א ובאר ובואר ו"ד דלא הוי בסיס אף במניח לכל היום דהצמר משמש לקדירה ולא הקרירה לצמר ועתים" נ"א א"ד הו ובחדושינו שם הארכנו בוה ובאן אין להאריך: (י) ויש עמ"א כמו דהתירו משום כ"ה ה"ה כבוד י"ם ולעשות איהל לכל היום דהצמר משמש לקדירה ולא הקרירה לצמר ועתים" נ"א אפירה לענו"ם אלו שהתירו אפשר הותר לנמרי וא"ה בה" "מ" ביא"ד הו" ובאר העון במ"א אפירה לענו"ם בלא ההינו במ"ל בש"ח דיש בו בישול כת ובתשובת רמ"א ק"ב "כמאב"ד צידד ולמאי דקי"ל בש"ח דיש בו בישול כת ובתשובת רמ"א ק"ב "כמאב"ד צידד ולמאי דקי"ל בש"ח היש בו בישול כת ובתשובת רמ"א ק"ב "כמאב"ד צידד ולמאי דקי"ל בש"ח היש בו בישול כת ובתשובת רמ"א ק"ב "כמאב"ד צידד ולמאי דקי"ל בש"ח היה פתוח ודאי נצמנן התנור ונשאר כך ולא היה ראוי לאבול והוה כמבשל להדיא ועמ"ז רנ"ד את היה פתוח ודאי נצמנן התנור ונשאר כך ולא היה ראוי לאבול והוה כמבשל להדיים שלוד

ביה"ש נימ למ"ד ספק חורה לחומרא מ"ה כודאי אלא שאין לוהיו עליו סביסא דהכין הוא אבי"

ואם קיבל בכח בע"י גדול אי הוי קבלה : גם ליע האופה בעי'ט לאורך עכו'ם כה וכדומה אי שרי קודם חשיכה בלא קרימת פנים מבע"י דשמא לא גזרו כל הנך ברנ'ג ור: ד אלא בשבת דתיכא כרת וסקילה לא בי"ם דתיסור לאו צ"ע כעת ואי"ה. יבותר בה" י כ

נוד מזה :

נן א אפי׳ עט"ז פכח ל"ד א׳ והשמים וומנא מככל כככם דלדיעה דשרי לה קר בבי"ח כט"ו ש"כ הפעם דמבעיר בשבת ועוד דא כ תבשיל יכש לשתרי אולא משים מכעיל וכלכוש כ אב אפי' אותו מים בהכניבו מע"ב ונההממו מע"ש א<mark>סרום עבי' בכ"ו ס"ג . וְמה בקבה מאן דמור"</mark> דיעבד ברי במוביף הבל א"כ למה אברוה לא"ט המים בנכנבו מע"ש לפילון ונקהממו מע"ב והא המין מור^יל הוא אי"ה יבואר בשכ"ו מזה . וכאן אין להאריך : **וש"ש** רמ"א ובלכד שלא יהא רגיל לשבוח כי קהי ההעמין לגורך מרר ובלבום ים חסרון היבוח בם עה"ר היח ה': ומ"ב המהבד בס"ג חבביל כ"ל חבור בבבח בהין מושיף הבל חפי׳ כ"ל ומור"ל אשור דשמא ימלא קדירה לונמת וירמיהנה כו' : (ג) ורגבן וזנין עש"ז עב"ח ומ"א אות יו"ד ובר"מ פ"ד מה"ש השמיע הבן ובלביש ג"כ השמיע הבל המהבר הזכירו ועה"ר הוח ח' דכן הלכה דחבן נמי אם להין מושיף סבל ויכמה חבן בין מם הוא ארוך או נחתך לחתיכות דקות ובחדושינו ריש כירה שפני זיכנום מכן פין מם החו חרון מו נחתן מחיכות דקות ובמדומית דים פינם פינם המכנו בפירושת דקש וגבבה וחבן. ומלח מדסחמה משמע בין שחופרין או שלקו ממים מוסיפין הבל וחול שחו' שבת ל"ח ב' ד"ה לא דחול דקריר מקרר דחמים מחמט ובחול בחוחם בחמה אף דקריר מחמט. ועיין ירושלמי ריש במה טומנין ההן חול דקריר מקרר דחמים מחמם ההן מב"ן בעל פקדון הוא ופי' הגאון המפרש (ד"ד) לא מקרר ולא מחמט וזה יורה כר"מ שהבמיט הכן דהי תכן יבש קחמר מ'ש הכן דנקיט ובר'ן ר'פ במה כומנין דפום קרחקא משמע דנרם ההי' תנ"ן בעל פקדון הוא כלותר הול דתנ"ן במשנה דמוסיף הכל בעל פקדון הוא כמו בותר כפי מה דמפקד ליה כן בומרו ה"ה הול לא תב"ן בב"ת יע"ש ובהדושינו כתבנו מזה . ע"ש הרבה דינים מענין סלעים ואי"ה במ"א ייא יבואר זה. ומ"א אות יו"ד יבואר ייבוב למ"ש שבלבתן כו" וכאן איי להאריך: (ד) וגרוגלה עס"ז נקיס נהגלה דישבד לדיוקא הא נהגלה דישבד ומבע"י ולא כסהו מבע"י אסור משהחשך ועמ"א אות י"ב ועב"ח: (ה) מזרתר עפ"ז העהוק לפון הר"מ ז"ל פ"ד מה"ש הלכה ה' יע"ש ואפי' לא גלי דעהו דלקכר בעי לה כל בהורק מכ"ר פנתבשל בן ברי באין מוסיף הבל כמו לוכן דשרי באין מוסיף הכל (עיין לצוש גלה דעתו אפבר הוא ל'ד ועב"י) ומשמע כל בהורק מכ"ר שנהבש"ל בן אף שנחן לכ"ר ריקנית ועדיין ישיב בכ"ר דאו לה היי דין כלי שני ועדיין המים מבשלים כה"ג 'אפ"ה כל שאין באוחו קדירה שנתבשלה בחחלה ליכא למיבור במא ימלא קדירתו לוכנת . וכן דוקא אם ים ב הא אין ים ב בדי באין מוסיף הבל עמ"א אות י"ד וא"ה בם יבואר טוד : (ו) והטומגה טט"ז דטוח כי התכור להר"ב בסימן רכ ד ש"א בהג"ה דמדכר דכיר במ"א ה' שרי הטמנה ממש וכ"ת הסמנה חמירא טפי דאפי' מה דשרי לן בשהייה והזרה אסור בהטמנה דגזור טפי שמא יחתה א"כ כיוח נמי לא מהני ז"א דלא משמע כן ין שם החלים משות בשפתה לבידן כמהב"ד ומוז"ל שרי לדיעה בניה ברנ"ג ס"א לריך ליזהר מלח משחע כן מלח אחין טוח בטיט דשהייה לדידן כמהב"ד ומוז"ל שרי לדיעה בניה ברנ"ג ס"א לריך ליזהר שלא חגע הקדירה בחנור דהוה הטמנה כל בחין אויר מפסיק ומ"מ לא זכיהי להבין זה דמם בכך דמלד א" דבוקה בחנור ומשאר לדדין מנולה ויש אויר מפסיק חו לא הוי הפמנה כל במקלחה מגולה לדידן ברנ"ג ס"א אפי" נוגעת בגחלים שרי ועא"ר אות ח"י. ואי"ה ברנ"ם במ"א בדיני מגולה לדידן ברנ"ג ס"א אפי" נוגעת בנחלים שרי ועא"ר אות ח"י. ואי"ה ברנ"ם במ"א בדיני שהייה והעמנה יבואר עוד . שוב ראיתי בדברי הפ"ז אפשר לפרבם עפ"ז מ"ש במשובת רש"ל פימן כמ"ך הביאוהיו במ"א אות ט" דבתנור טוח בהטמנה אסור אע"ג דל"ג במא יחתה בטוח דמדכר דכיר מ'מ הטמנה המירא דאפי' גפת וכדומה דל'ש במא יהקה גזור אטו רמן סנור טוח אטו רמן אלא דהר'ב סובר דכיון שאין החנור נוגע בדופני הקדירה ברי א'כ כבנוגע אבור ועדיין ליע : ועמ'ש במ'א באות י'ם ואי'ה ברנ'ם בדיני שהייה והפמנה יבואר עוד וכאן

ישהול ועזיין לע. זעת ש במיח בחות יים וחייה ברנים בדיני שהייה והפתנה יבוחר פוד וכהן
היישה אין עט"ז הב"י לשימתיה דנוגע במקלת בגחלים או במוסיף הבל הזי הפתנה
דנת"ש בהה"ר ריש במה טומנין בקופה בטמן בה כו' דכל שדבוקין במוסיף הבל
בבסת הטמנה במקלת הוי היש במה מש"ה הולרך לטעם דמתקרר והיינו ככאין אש חתתיה
זלבבת הסונה הסי"ד היחוש מוסיף הבל כבסי רכ"ז סשיף וו"ו יע"ש ועיין סימן שי"ח סשיף
היישה מוחר לוכן בשבת שאין מוסיף הבל כבסי רכ"ז משיף וו"ו יע"ש ועיין סימן שי"ח סשיף
וו"ח וכי"ג וע"ו. והנה הט"ו ז"ל חידב בכאן דין א והוא דוראי כלי שיש בו מים המין אף
בכל שני ביושה ברובה ורובה ורובה ורובה ברושה מי"ר דאם מוני בהת דבר מה לאון מרובה ברובה ברושה מי"ר דאם מוני בהת דבר מה לאון מרובה ברובה הבי"ר היו"ר ביושה היו"ר ביושה היו"ר היושה המי"ר היושה היוש בכלי שני ביס'ב וכ'ש כירה גרופה וקטומה אע'ג דאם טומן בהם דבר מה לזמן מרובה לבש"ד או שהים לא הוי כמטמין במוסיף הכל דהא יחקרר מעט מעט והטמנה בנילוי דעח מסני ורוחין באין כוונחו להוביף הבל אז ברי אבי׳ כולו שמון כה משאיכ כבשומן לזמן מושם ורולה ביתהמם בה ודאי מיקרי מוסיף הבל אף בכלי בני דלפי בעה מוסיף הוא ודאי והחוש מעיד על זה א"כ לא יפה עושים שמסמינים כלי קר כולו בחוך מים חמין בכלי בני דהוי הכמנה אף לדידן בכולו ממון בה ומוסיף הבל מיקרי לפי שעה ואסור אף בכלי שני כמ'ש בשייה אומ י"ט ובכ"ר בלא"ה יש בי דין בישול. ולפ"ז פיריש מ"ש בטור שאין זה כטומ"ן במוסיף הבל משום דכל שמקלתו מגולה לאו הטמנה הוא לדידן כבסי" כנ"ג ס"א כו' בנוגעים בנחלים ומש"ה לא כתב הר"ב כאן כלום ואף התהחונה על האש נמי עליונה מגולה לא הוי הסמנה רק שהייה כמ"ש המ"א ועא"ר כאן ולמ"ש א"ש ואיזה ברנ'ע יבואר בדיני הטמנה מזה וכאן אין להאריך:

רנט א אסור עט"ז מוכין חשובים הם ועושין מהם לכד עיין פירש" שבח מ"ח א' ולבוש כאן: ועבו׳ כנ׳ו ס'ג מוכין יביבים: ועיין בירושלמי רים כ'ח לריך מחסרתים ליבחב

עיין במפרש בם שלא חהיה קדירה מליאה שלא ישפוך ונמצא להין מחמח דיא מוכיף הכל. ע"ש נסת לאחר יב"ח טהור ופירש המפרש ה"ה לטמון בהם לאחר יב"ח וחמה שם למה לא עם לשת לחות יכת שהור יצירן שהור יצירן שפים ה לפנון כשם לחות יכת הלריך למקומו ומה שייך הביחו הפוסקים זה : (ב) וכגון עם"ז לא הבינותי זה דבש"ע ס"ה בלריך למקומו ומה שייך כאן לריך למקומו ועוד דעכ"פ איך יטלטל המוכין בעלמם ומס"ד שם ג"כ אין ראים רק ממ"ש החום" ס"ם ב"מ דף נ"א ב" ד"ה אינו כמבו לרבנן דרשב"ג בפ" נוטל קמ"ב ב" מוחר ליכול האבן בידים יע"ש ואנן קי"ל שם כרבב"ג יע"ש ועא"ר אוח ב" ובאמח לא זכיתי להבינם דבריו החובן טידם יעש וחון קריל שם כרפבי גישש ועחיר חות בי ובחמת לת זכיתי להבינם דבריו הקדובים בכלון ועיין אות דכהן פסיק כבעה"ח דלא היי מנית כשדעתו לישלו בשבת ואיים שם יבואר: (ג) סותר עש"ז כוונתו דכתב בנחלים לוחשות ע"י עכו"ם הא נהלים עוממות אף שהן סביב הקדירה ומשלטלן שרי דהוי כשוכת דלא הנית אדעת למיהוי שם כל השבת וכדעת בעה"ת בש"ע וכמ"ש כאן באות ב' דהקשה דברי המחבר אהדדי יע"ש ועא"ר כאן אות זיי"ן ולמ"ש א"ש. ובש"ע ס"ד משמע דעת המחבר כדיעה א' בסחם ועש"ז שם אות א' וצ'ע ואיים שם ישאר עוד: ראיתי לכחוב בכאן קלם דיני שהייה והפמנה מרנ'צ ורכ'ד ורכ'ז ורכ'ם עם

Special wife

FEE 10.5 יו"ד העתיק תשובת רמ"א דכמאב"ד שרי ולמאי דקיי"ל בשי"ח אמור וצ"ע . ולומר לעכו"ם למתום במים בשבת אף בכ"צ אסור דהוי ממרח אב מלאכה :

דיני שהייה והממנה בקיצור

כללא דמילתא כוי עם"א הממנה במוסיף הכל צריך שיתייחם שלש תנאים לאיסורא א' כל הקדירר מכוסה כמ"ש הר"ב ברנ"ג ס"ה דלא כהמחבר שם (בט"ז כתבנו כאן שיעורה דאפשר כל שמכוסה רק פיה מנולה אסור) ודווקא מודבק בדפנותיה הא אין מודבק שרי כבסימן רנ"ז ס"ה ובס"ז וי"ז ומוסוף שכל שנה מתקרר לאו מוסוף הוא כבס" רג"ח ועמ"ש שם בס"ז ואם אין הנאים הללו הוי ליה שהייה לחוד ונתבאר ברנ"ג ס"א לריעה שנייה שרי כו' ופירות שמובים חיין הוי כמאב"ד כבס"ר רג"ד בע"א י"ב וקסניות וירקות שהם קלי הבישול לא מהני חי כבס" רנ"ג במ"א ד' ורנ"ד ס"ח ובצלי ועוג"ה ופשמיד"א לא מהני חי ככס" רנ"ד ס"ח עפ"י תנאים המבוארים שם וורנ"ד ס"ח ובצלי ועוג"ה ופשמיד"א לא מהני חי כו' כבס" רנ"ד ס"א עפ"י תנאים המבוארים שם ורגד סדת ובצלי ועוג הופשטרדא לא מחני חי כרי כבסיירגד סא עפדי תנאים המבוארים שם בצלי בלא קדירה מדי ופת ותררה מהני כמאב"ד אך לממובר ברג"ד בס"ח בס"ב. ועוג"ה שאופין בבעקון (ע"ג גחלים חרר"ה יקרא לשון יובש שורשו חרר ושכן חררים במדבר (ירמית י"זוי) או פשפידא לא מהני חי כי קלי הבישול הם כמו ירקות ובעיגן כמאב"ד ושרי לדיעה שגייה ברנ"ג ס"א וגם התבשיל בתוכו יהיה כמאב"ד כבסי רנ"ד ולרמ"א שם בעיגן שיקרמו פגיה למעלה ולממה יע"ש במ"א אות י"ו ובתנור מות במים הכל שרי פירשתיו במ"ז כאן ורג"ז ו' ודוקא בשהייה אבל הממנה אששר לא מהני מות במים ובסבומום לא מהני בשהיית ג"כ באששר ולפתוח התנור בליל הממנה אששר לא מהוג במים ובסבומום לא מהני בשהיית ג"כ באששר ולפתוח התנור בליל שבת אם הוא כ"צ או כמאב"ר עיין מ"א כאן אות י"ב . ועסי רצ"ד אות כ"ו :

אטון לכרוך קרירה כרי בטי רנג ב זו האיז כדו האם פינן מווד בבטי רנז היאם בנולה.
למעלה שרי דלא גרע ממוסיף חבל כמ"ש המ"ז רנ"ג י"ד ועמ"ש במ"ז כאן מזה:
כתב הב"ח בשם רש"ל כרי עמ"א עמ"ש במ"ז אי מזה עא"ר די בשם של"ה מי שמובל
בע"ש ימול קודם מכילה וקודם שיקרא שמו"ת. ועמ"ש באות זיי"ן פי אלו מגלחין
דנשים שעוברים על צפרנים סכנה שמא תפיל כי אדם הראשון קודם חמא היה לבושו ציפורן לאחר חמא נפשמ ולא נשאר רק באצבעות ואשה גרמה זאת לכן יש סכנה תולעת יעקב. ואם

חסא נפשם ולא נשאר רק באצבעות ואשה גרמה זאת לכן יש סכנה תולעת יעקב, ואם סכנסן לחדר אחר לית לן בה אבל באותו חדר למקום אחר מפקפק שם בא"ר אי מהני יע"ש:

(א) לא עמ"א בא"ר אות וי"ו בשם כל בו ס"ם פ"ו דימול תחלה יד שמאל ואח"כ יד ימין: (ב) בל" עמ"א עיין פרישה וא"ר וגימין דף וי"ו צ' אל ימיל אימה יתירה ומיותי הא דיאמר בניחותא דלקבלינהו מיניה משמע דמה"ם הוא דאימה יתירה ידליקו בשבת כו' ובתו"ש פי" בע"א יע"ש. עס" תמ"ד במ"ו ע"ש שבת יוכיר חלה בע"ש שו"ת כנסת יחוקאל סוף חא"ח: (ג) הדליקו עמ"א כמדומה יש חימור והמחבר דכתבו עירבתם ולא היא כי בש"ע "ל עירובי תחומין וכמ"ש מכמומה יש חימור והמחבר דכתבו עירבתם ולא היא כי בש"ע "ל עירובי תחומין וכמ"ש התוספות גימין וי"ו ב׳ ד"ה עירבתם לכן אמר דעירובי חצירות נמי לכתחלה ודאי ראוי להניח קורם דמוטפות גיפון הידב יד די העיבות כל אפר העירובי תחומין אי שכח אין מנית לכתחילה ביה"ש ודיעבד ב"ח ואי שכח מניח לכתחילה ביה"ש ודיעבד עסי תפ"ו ס"ב ומ"א את ג' ועב"ח רס"א ומ"ש המ"א משום מצוה התירו שבות א"י כעת דמשמע ע"ת לאו שבות גמור הוא וע"ת אסמכוה אקרא ויראה דסברתו הוא דודאי ע"ח שבות הוא ומשום מצות כבוד שבת שלא יהיו ידין אסורות מלהוציא ולהכניס התירו ביה"ש בס" שס"ב וע"ת אסמכוה מצות כבוד שבת שלא יהיו ידין אסורות מלהוציא ולהכניס התירו ביה"ש בס" שס"ב וע"ת אסמכוה אקרא לא רצו להתיר ועדיין צ"ע. ואי"ה ברס"א יבואר עוד ועיין מ"ז רס"א ב" שוב ראיתי בנ"ץ בש"ע שלא השמים עירבתם וכן הלבוש ומעות נפל בד"א עירבת"ם בהמחבר ואי"ה ברס"א במ"ז ומ"א יבואר עוד וע"ש אות וי"ו :

רכא (א) בין השמשות עמ"א ב"ת מפררש"י שם כנו"ן בית"ש ומלת כנון כמו כנו"ן כעין מראה בית"ש (עיין פסחים יו"ד א' בתוספות ספק על וברק ומהרש"ל ומהרש"א מלת כנו"ן

אסור בשבת וו"ם כשנלושה מעי"ם וה"ה שבת. וחלת א"י באין לו מה יאכל בשבת שרי וביה"ש אסור בשבת וו"ם כשנלושה מעי"ם וה"ה שבת. וחלת א"י באין לו מה יאכל בשבת שרי וביה"ש דשבות מצוה לא גזרו ביה"ש וחלת ח"ל למה נתיר אוכל ואח"כ מפריש עא"ד אות כ' בשם ע"ש וא"כ שבת ע"ם דא"א מותר ביה"ש כה"ג ואי"ה בתק"ו יבואר עוד: (ג) ואין ממבילין עמ"א לא הבינותי זה, דזה מעמא דרבא ביצה ח"י א' וא"כ בשכ"ג ס"ו דמתיר מבילת כלים חדשים כדיעה א' בסתם למה וכ"ת מבילת כ"ח דרבגן כמ"ש המ"ז ומ"א אות הי"א זה להר"מ פמ"א ממ"א בסתם למה וכ"ח מבילת כ"ח דרבגן כמ"ש המ"ז ומ"א אות ה"ד ק"ד במ"ז אות י"ז ואו"ה בה" פסח יבואר זה בתנ"א ותנ"ב ואיך שיהיה כאן מיירי בכלים מפומאתן ואין נוהג עתה ויותר יש לומר מעמא שמא ישהה ואי"ה בשכ"ג יבואר עוד. וע"י הערמה מותר ואם הוא סכין ומלוכלך מותר הסכין היי גמי הערמה ושרי, וי"ל לדינא כ"כ כבסי שכ"ג מ"ז ברג"ה וכ"כ בד"מ שם דאסור להמביל כלים חדשים וכרבא דהוא בתרא וכדבעינן למימר שם אי"ה יע"ש: (ד) ואין מערבין עמ"א רש"י פירש דאסמכוה אקרא יע"ש ויראה אף דאין מערבין אלא לדבר מצוה כבסימן תמ"ו יע"ש מ"מ הואיל דאסמכוה אקרא אסור ובלבוש מבואר לדבר הרשות דוקא ככסימן תמ"ו יע"ש מ"מ הואיל דאסמכוה אקרא אסור ובלבוש מבואר לדבר הרשות דוקא

שטובים מבובלים וחיין הוי כמאב"ד ושרי לדיעה שנייה ברנ"ג כ"א כבסי" רנ"ד במ"א אוחי"ב:

הבישור להמחבר ברנ"ג ס"א כל בנוגעת שנחלים ודבוק בהם אף שקדירה מגולה הוי
הבישור להמחבר ברנ"ג ס"א כל בנוגעת שנחלים ודבוק בהם אף שקדירה מגולה הוי
הבישור להמחבר ברנ"ג מ"א כל הדברים המוסיפין הבל חביו הוא לדעתו ע" חה"ר מ"מ
קיבה שנתו והאוק יש בין מטמין לזמן רב כו" יע"ש ומהו בישורה שכתב הר"ב ברנ"ג ס"ח דבשינן דוקא שאין מגולה למעלה אי כוומת דוקא שנם פי הקדירה מסוסה א"ד כל שכל ממולה למעלה אי כוומת דוקא שנם פי הקדירה מסוסה א"ד כל שכל הקדירה שמונה אף שפים מגולה הוי וע"ש ומהו בישורה שכתב הר"ב ברנ"ג מ"א ל"ב המחברים והוא ובי"ב ומיבה ברל מבים הר"מ מבים בר"ב ברנ"ג מ"א ל"מ המחברים והוא והיו והיו ומים הבל למת המונה ל"ב ברנ"ב ב"מ ברנ"ב ב"מ ברנ"ב ב"מ ברנ"ם ומים ברנ"ם ומים ברנ"ב ברנ"ב ב"מ ברנ"ב ברנ"ב ברנ"ם ומים ברנ"ב ברנ"ב ברנ"ב ברנ"ב ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ב ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ב ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ב ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ב ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ם ברנ"ב ברנ"ם ב"ב ברנ"ם ברנ"ם

ומא פהם בהניל הם יה השמנה כיון ביש חויר כוי מחסיכ חם היהם שמונה פשור צנחלים הו צוכן החנור קלים ונועשים ילחה דברי בזה ודדמהצבוז : רב"ד כייה בוכל אם שחין בו נחלים הו אין מוסיף הבל דמתקרכ כי מ"מ שייך ביה בישול ואיור מ"ש בל חום בע"ש בשני חושל היו. גול כחה דיתקרב לשבת שפי שריף ביה הי שלבה בל"ש בשני חושל החוף בלבלה בל"ח בשני הבילה הב"ח לו בכין לחון בע"ב השיו הם בלבל היה מגלה מע"ש לשיש בשני חושל החוף בלבלה ע"ש דשתעת מלוה מלפלה. ועפי יכיל הר היות מוכל היות מוכל היות מוכל בשני בים שלב היה מלבלה ווכר" בהיל הר היהם היכלה דהוא זור כיה מגלה בפטל ולח"ד ח"ק יו" לא הר האות מולו שיים בשל מוכל בבל ה"כ אין זה חיקון כבוד בבת שהור ללח וכ"ש בד"ר כה"ג ע"ו עוסו"ש אות ב" בשם כהיל לחוף היקון כבוד בבת שהור ללח וכ"ש בד"ר כה"ג ע"י ע"ש ועח"ש אות בשל מיות אות להוף החוף להור בשל היות לו היה מקפיד בזה. ועיין פרושה וא"ר סיונן הי קשול בלא חירון שורים בל המותרות וגלוש וב"ב בל שלה רוף אחר המותרות בל"ח לחוף להור ולה"ל וכל אל להור בלבלה כי הלפרים הורים על המותרות וכלוש שלה רוף אחר המותרות בלש שלה חוף אחר המותרות בלש שלה הוף אחר המותרות בלשל היותר בל בל בל ביות בלללה היותר בל בל בל בל ביותר בלללה היותר בל בללים בל בלליקו בפתח ה"ל בלין בבתח ה"ל בלין בבתח ה"ל בלין בבתח ה"ל בלל ה"ל מול בללל היותר בללל בללל בללל בללל בלל בללל היותר הללל היותר בללל היותר בללל היותר בללל היותר בללל היותר ב

שבא"א יכואר אי׳ה שד: ראשונה זריך לברר בדין שהייה דנהג'ו להקל כסברא שנייה ברנ"ג סים כתחב"ד שהוא חלי בישולו (כבסי רנ"ד סעיף ב' במ"א אות ה') אפי' בתנור דידן שאין גרוף וקטום מוסד הוא מלטת ה ונע לו ואם מלטתק ויפה לו בעינן כל גורכו כדעת דו"ל ושכן משמע ברנ"ג בה לריך לידע מה הוא מויל או מור"ל וכן ברנ"ז האל בח"א היא היא הרב"ב

ושכן משמע בלנ"ג שם לרוך לידע מה הוא מוי"ל או מור"ל וכן ברנ"ז ס"א במ"א ה" במוסיף הכל במו"ל שרי דיעבד מה הוא מור"ל או מוי"ל. הנה הרא"ש ז"ל פ" כירה כתב לשון הרי"ף לפת"א חמרי ודייםא וכיולא בהן מור"ל. וכרוב ופולין ובבר טרוף מוי"ל ובנמרא ל"ז ב" כללא כל דאימ טוחא מור"ל במי לאורחין מוי"ל הא לאורחין מוי"ל הא לאורחין מוי"ל הא מחלינים וחמרי דלית בישרא מור"ל (משמע אף דלית מוחא מור"ל באין בשר בו) ולפד"א מתאנים וחמרי דייםא מור"ל ובליח א" שם כרוב ופולין ובשר טרוף מוי"ל שיון פירצ"י שם ומים המין מור"ל הם כמבואה בילה ללויה או מבוצלת יש בו דיטות כי במלחמות ור"ן כתב דבילים מיל כול מה של בילה מלשמת וכע לו הוא כו' להשוות עם בבלי כתבתי ברכ"ד בע"ז א" הלכי ודב בכ"ד א" אומר להשוות בכ"ד בכ"ד א" המדובינו בבת ד"ל בילים מלומת וכע לו הוא כו' ולהשוות עם בבלי כתבתי ברכ"ד בע"ז א" מוכי ובנוד בכ"ד א" המוכי בכת ד"ל בילים מלומת ב"ל בינור ברבוא ב"ל המה ברולו אי אומר להמום בילי ברוב בילים לחומר ברבוא ב"ל ברוב להמום להוא ברוב בילים מלומרים בינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינו והבינור ברבוא ב"ל המה ברולו אומרים להמום בינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור ברבוא ברוב ב"ל בילים מלומרים בינו ובבינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינו ובבינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינו ובבינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינו בבת ד"ל בילים מלומרים בינו ובבינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בינורם בינור בינור בינור בינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בבינור ב"ל בילים מלומרים בינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בלינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בלינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בלינור ברבוא ב"ל בילים בינור בלינור ברבוא ב"ל בינור בלינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בלינור ברבוא ב"ל בילים מלומרים בינור בלינור ברבוא ב"ל בינור בלינור ברבוא ב"ל בינור בלינור ברבוא ב"ל בינור ברבוא ב"ל בינור בלינור ברבוא ב"ל בינור ובחידובינו בבת דוץל ביצים מלומקות ביין וכדוניה כההית דפיק דהולין ו' אייתי לקמיה ביצים מצומקות ביין כו' הת לבדן מור'ל הם ועה"ר שי"ח אית יו"ד בשם מנהת כהן דכל שת"ד בבירור אם הוא מורצל ראוי להחמיר בו וכן לענין בישול בשייח ס"ד מורצל בשר לה ברי אין בו בישול מש מות וכ'ו מהמחבר בם פעיף ח' יע"ש ובמ"ח חית כ"ז: ואם יש בקדירה דבר במור"ל ודבר שמויל יראה דהולכין אחר הרוב מכ"ש דבר לח וקרוש הולכין אחר הרוב כמיש בא"ר שי"ח אות י"א בשם מ"כ והוא נלמד ממ"ש הב"י ברג"ג בבם רי"ו בשם רבינו יונה דכל שרוב"ו <mark>רוטב ומוי"ל וקר אסור יע"ש וביארחיו ברכ"ג בט"ז אוס י"ג ורכ"ד בט"ז א' ה"ה במוי"ל ומור"ל</mark> רוסב ומוייכו וקר חסור יעיש זביחרחיו ברכיג בט"ז חוח יג ורכיד בט"ז ח' היה במו"ד לו מוריכו דמוכין בחר רובו וכל שהרוב מור'ל לא יחתה להססיד תבשילו וראמור דסתם רוטב מצטמק ויפה לו הוא כדאמרן כאן ואי"ה יבואר עוד בשי"ח: וכל זה ממנהגא לא מעיקר הדין וכן אם הקדירה מגולה למעלה המנה"ג להקל כבסי' רנ"ג ס"א הא מעיקר הדין אם נוגעת הקדירה בגחלים יש להחשיר כדבעינן למיונר אי"ה במ"א בקיצור דיני שהייה והטמנה וא"ד אין הימר ברור כ"א מס' הד"ב ברנ"ד ס"א דהכי נהוג דבמנור טוח מדכר דכיר (הפרש יש בין הימר ברור כ"א מס' הד"ב ברנ"ד ס"א דהכי נהוג דבמנור טוח מדכר דכיר וכן המנהג ונהגו ובין והכי נהוג משמע שיש לסמוך בפשיטות משברא זו אף לקולא) וא"כ ראוי לשיון דוקת בטוח בטי"ט היטב יש היתר כפירש"י שבת ח"י ב' שריק בטי"ט וכן הר"ב בסימן **דנ"ד ס"א וכנ"ו ס"ח בטי"ט הא כותמין בסמרטוטין הוה רק כמנור כתום בדף כך ולא מהני** <mark>הימרא דמדכר כה"ג שהרי הסוס" שם ד"ה ביורה הילקו בין היטב ואף לדודן מ"מ טיט בעינן</mark> כאמור. ועמ"א רנ"ז אות י"ט וא"כ טוב היה יותר בשלינ"ט שלנו ליחן סמוך לחשיכה דהוי כאמור. ועמ"א רנ"ז אות י"ע וא"כ טוב היה יותר בשלינ"ע שלנו ליתן סמוך לחשיכה דהוי חי אלא הואיל ונותנין לחוכו פשטי"ד (בקורין קוג"ל) וגם טומנין קדירה קטיות או טמרק"י ובדומה בהם קלי הבישול אין זה היחר כבם" רנ"ד ס"ח ורנ"ז במיא י"ע. ולהמחבר ברנ"ד ס"א המתכנות אבר י"ל שלא בהטמה הא הטמנה דהיינו שמכטין מבאלינ"ע בנחלים כולם לא מהתי בסעמה שיט במ"ש במשלה דדן בתנות טוא במיא דהרי שמכטין גדו גפח אשו רמץ יע"ש ומ"ש הכ"ב ברנ"ז ס"ח דהטמנה דדן בתנות טוח בשיט שרי הכלון דלאו הטמנה הוח כיון שאין וע"ש ומ"ש הכ"ב ברנ"ז מ"ח דכמו שלא המירו אלא מיו שוחם ברי הט"ז אות וי"ז ומ"א י"ע וכדפרישות שם אבל בנ"ץ מ"ח רנ"ז כתב כיין שלא התירו אלא ע"י טיחה זכור מול במעמה הוא רק שהייה ובשהיים הוא מול ונדליה שבתב מסי" רנ"ד ללי דלאו השמנה הוא רק שהייה ובשהיים הוא מול בתרנוניו לבה ל"ג היכא דל"ש במא יחתה משא"כ בהטמנה) ומ"מ בהטימח פי החנור ע"י המרטוטין ליכא היכרא דלאו ססימא מיקרי. ובהמרטוטין ליכא איהורא להמום דל"ד לרנ"ע ס"ז בהג"ה לטיט: וכשהל י'פ ע"ב ראוי להקדים ולהפמין מבע"י הבאליו"ט ביותבשל עכ"פ כמאב"ד האי בישולו מבע"י למ"ש המ"א בתקנ"ז דלדידן רק משום הואיל יע"ש. ולבתום פי התנור בטיט

בי"ט ע"ש שרי עבו' מק"ז ס"ז. ובסתרסוטין ששורין בטיט וסותטין המים וסותמין פי החגור בי'ט ע"ש י"ל דאסור דנהי דשרייה זהו כיבוסו ל"ש בסמרטוטין כאלו דמלוכלכין הם כמבואר ביים עיש זיכ דחסור דנם דספיים זה כיכוסו כש בפונו פוכן דמוכנקן הם כנוחות בסי׳ שיב ספיף יו"ד במ'א אות כ'ב מ'מ סחיטה שייך בהו כמ"ש המ'א שם ובש'א סמ'ו יע"ש א'כ טוב יותר בכיט מסמרטוטין כי שמא יסהוט דמקפיד על מימיו הוא שלא יהיו מרובים וזבים לחנור וכדומה וכיון שאפשר לסחום החנור בלי סחיטה חו לא הוה צורך אוכל נפש כ"כ והיישינן שמא יבא לסחוע ואם אין לו טיט יתן הסמרטוטין מעי"ע למים ולא יסחטם בי"ט רק יתן כך סביב הסגור ואף דהוה פ"ר לצורך אוכל נפש שרי אבל לא יסחוע בידים הואיל ואששר בלא סחיטם וכאמור . ואי"ה בסימן ש"א וש"ב וחק"ג יבואר עוד בזה וכאן אין להאריך ועסיי רציט בזה והנה י"ל דמוטב בסמרטוטין ולא יכהוט מטיט דמלאכה ד"מ ממרח עיון לבוש חק"ז ואם אפשר לשרות מעי"ט טוב ואם הוי פ"ר הבחיטה דלא ניחא ליה ואי"ה יבואר בש"א וש"ב **טיקר דין הסחימה בזה: ובהל' י'ט יבואר אי'ה אי י'ט הוחר או דהויה: ג' דברים הם בהי** בבר חי שרי לשהות כבבי? רליג ס"א וירק וקסניות קלי הכישול אסור שם מ"א הות ד' ופירות ששובים מבושלים והיין הוי כמאב"ד ושרי לדיעה שנייה ברנ"ג ס"א כבסי' רל"ד במ"א אות י"ב :

דמאי כוב מעשרין כו' וכלי וולד הטומאה אכשר בימי טומאסו עמ"א שכ"ג אוח י"א (בפריבה כתב כפק השיכה אין מעשרין ודאי ואין מטבילין ע"י עלמו הא ע"י עבו"ם שיפריש מעשר וישביל ברי אפי' הדלקח הנר מוהר ע"י עכו'ם כו' יע"ב וא"י מעשר ע"י עכו"ם לא מהני בי"ד בל"א ה"ל ומ"ש הרומה או מעשר) והססיסלת ש המ"אר"ס אית ג' דלכתרילה לא יסמיך עצמו בעירובי הצירות עד ביה"ש אלא אם שכה יכול לכתהילה לערב עירובי הצירות ביה"ש לא ע"ח וכ"כ לכתחילה יכול נהנית ביה'ם יעים וגם לתי הבית ברסית סיג מיהירת דמתני נמי ח'ם קיביית המיז שם ועתוש כאן ופל"ג ולמיש א"ש. ומיש הטיז עית היון רגילין כ"כ עב"י ובית בכרט בדרין בין עכו"ם אין רגילין בע"ת ומש"ה השמיט המחבר בר"ם ג"כ ערבתם ע"ת וסובר ע"ח לומר עם הפיכה כמים לעיל בזה : בהגים כתב כו' עש"ז הנמ"י פכ"ג מה"ם אות ה' הביאו הר'ב לקמו בכ"ג ס"ז בהג"ה ומ"א י"ג כלא ברכה ולעיל כתבתי דביה"ש אפבר עדיף לעבול ע"י עכו"ם בלא ברכה דהוי שבות דבבות במקום מנוה ביה"ש הפשר לכ"ע לא גזרו . מ"ש בתשובת עכו ם צמו כרכם דהוי שמת דכמת במקום מחה ביה ש משפר כל שימו מוח . מש כתוכם כדול בית' כמי למוח וי'ו לת מפעם מצוה: רש'ל בית'ר ציי'ם דמהרים הרבה הוי כצורך גדול יע'ש הביתו מית אות וי'ו לת מפעם מצוה: ביחדושינו בבה ל'ד ה' כחבנו החילוק בין ע'ת לע'ת פירש'י הא הסמכוה אקרה וע"ה קיל פפי והנה מעשר ומבילה כלים יש לו ברש בד"ח מש"ה מחמירין ועיין מ'ת פ"ו

מה"ע הי"ג דחין לבוא לבית הספק יע"ש ומכאן מבמע דאסמכחא דיעבד שרי ולא אמרינן ביה ספיקו לחומרא ומיהו יש חולקין שם ועיין מהרש"א ז"ל ריש בילה וספיקה אסורה ד"ל אסמכחא מוקלה מש"ה ההמירו בספיקא ואי"ה בשל"ג ומש"ז יבואר זה וגם בפחיחה כוללא וכאן אין להאריך: בב א ישלשל עט"ז יחירם בלא יהיו מקופלים בחערו כו' ועב"י הם דברי כל בו ומבמע דוהו נמי פירש"ו יע"ש. מ"ש ב' מלהכים מלוים אדם עיין א"ר ב' לדק בפוף ע"ש

ומאדים בהחלת כו' עוד ב' כוחות יע'ש והין לנו לזוז מפבטיה ב' מלאכים ממש: נידד לכסוח במשוח כל השולהנות של כל החדרים ואף במקום שאין אוכל שם וכן כאוי לעפות אבל בחדר שהוא איכל שם לריך לכסות כל השולחנות שיש לו בהותו חדר

עוגג שבת עסי' רמ'ב ובס כתבנו עונג שבת אי הוה ד'ת או ד'ם ועסי' רע'א ס"א בע"ו ומ'א בזה ועמ'א כאן ועמ'ש באות א' ואי'ה שם יבואר עוד

רסג א צריך עט"ו ולכאורה תמוה דהיינו הך דאותם שהדליהו אסורים ובאר בני הבית ם ובח"ר אות ל"א תמה עליו בזה ואני אומר באולי כי הפפר לייפב דבריו כי בא"ר אית כ"ע בשם ע"ת הקשה דחשלה חמורה דלא מהני חנאי כבסי"א ובהדלקה מהני חנאי ותי" א"ר דלענין טעוחא הוה איפכא דמעשה בטעוח לא הדרא ונהי מכאן דאותם שהדליקו אסורים ושאר מוחרים אף שהם המיעוט באפבר שלא הדליקו אין נגררים אחר הרוב בהדליקו י'ל אחר קבלה בטעוח אין המיעיט נחשבים אחר הרוב כת'ב המ"א אות כ"ו ומ"מ מס" דאשה המדליקה אסורה ושאר בני הבית מותרים אף שאפה המדליקה היא עקרת הבית והם נמשכים אחר דעתה תמיד אפ"ה הקילו בהדלקה והרי בתפלה סי"ב המיעוט נמבכים אחר הרוב ומשמע ה'ה אחר גדול הבית וא'כ הזינן דתפלה חמורה מהדלקה ועדיין ליע . ומ'ש שא"י פעם למה אסור ליגע בנר הדולק כבר ייבכו המיא אות כ'ז יע"ם: (ב) הואיל עפ"ז כמים בכתבי מהרא"י ז'ל סימן קנ"ג ובב"י כתב דשו"ח שיקר יותר מכתבי"ו ועוד שישב בזה בתה"ד והיינו דכתב שם דאין כאן איסור והיתר ממש הילכך יוכל להתחיל אף שיודע שבאמצע תפילח הול יאמר הש"ץ ברכו וכ"מ לשון הש"ע שכ" יקבל"ו לא מקבלים כמ"ש במ"א אות כ"ט ועא"ר אות ל"ז וכ' בפרישה מזה: (ג) וב"ש במ"ש כו' עפ"ז הביח תבובה. והנה מדבריו הקדושים אנו למידין כמה הילכתא גבורתא א' שאין איהור אמירה כ"א שאסור לכל ישראל ואף ע"ג אמירה לעבו"ם שבות הע"ם שעבו"ם עובה בהיתר הכה כיון של ישרהל הבירו מותר לה גזרו אמירה בזה ולפ"ן מותר לומר לכהן דילך ישראל למקום מומאת מת ולהביא לו משם הבציו וכדומה ובאמת לא הזכירו פוסקים מדין זה לאיסור וכעת לא מלאתיו ולפעם הפ"ז נכון הוא משא"כ לטעם ברגני"ן לא הוי היתר. אלא שיש לראות נימא שלוהו של אדם כמותו וכ'ש למ"ד היכא ההשליח אין בר חיובא המשלח חייב וו'ל. ועב"י ס"ם רמ"ד בשם סמ"ג מל"ח ע"ה כל מלאכה לא יעשה בהש ע"י אחרים ג"כ. ובמוצאי שבת תשיבה קודם הבדלה אין איבור <mark>רק מדרבין</mark> ומוחר לומר לחבירו שיעשה מלאכה הואיל ואין איכור להגידו האמירה מוחרת כמו בע"ש ומשמע הא כשאסור לכל ישראל אשור האמירה לעכוש הף בדרבק וע"ד סימן רג"ו סעיף ס'ע בכלאי הכרס בח"ל דרבגן מותר לתינוק עכו"ם לף לגדול ובסימן רג"ו, אות א" מזה בהלכות כלתי זרעים וברנ"ז הלכות כלהי בהמה בש"ך חות ג"ד ועיין במ"ח חות כ"ע . ובט"ו רל"ו חות כ"ה דבחיסור תורה חף לקטן שכו"ם חסור ובחיסור דרבנן לחינוק שכו"ם מותר יע"ש ובאמת מ"ב המהבר בם דמותר לחיניק שכו"ם כלמד משבח ל'ע א' רב משרשיא כו' כמ"ש באר הגולה ק"כ וי"ל התם כשוחא בכרמא מוחר בח"ל כר"ט ולא הוי בני תורה במקום רב משרשיא כמ'ש התוספות שם ד'ה רב עמרם ומש'ה מוחר לחינוק עכו"ם. ועיין פי"ג ה"ג מה' שכירות ומ"מ שם שיש פסקו לקולא בעיא דנבא ויש להומרא וכ"כ הב"ד בי"ד רג"ז להומרא ולריך טעם למה דספק דרבק הוא וברא"ש ב"מ פס יפשיטא ליה יע"ש והיה נראה לומר דבי"ט אכמכיה אקרא כל מלאכה לא יעבה בהם אפילו עכי"ם כמ"ם הסמ"ג הביאו הב"י כאן בס"ם רמ"ד ומיבשיא לן אי יליף באר איסירים מיניה או לאו וא"כ אי יליף שאר איכורין הוה כעין של תורה מדאבמכוה אקרא וכבר כתבנו בפתיחה כוללם דמבמכחם רצו חז"ל להיום עליו דין חורה מעפ"י החורה משר יורוך (ול'ש הכי אחני) יכור דרבנן לגמרי היה מקום לומר דספיקא לקולא בשאר איפורין וכן טוכיתין קאח דברי א בייד ראיז ה' כלאי בהמה ס'ד אמירה לעכו"ם באיסור לאו משמע בדרבנן לא אלא ברל"ו סעיף ס"מ מבואר דלעכו"ם גדול אסור בדרבנן ונאמר מ"ש כאן בלאו לאסור אף בחינוק עכו"ם ובח"מ של"ח ס"ו כתב הר"ב בהג"ה דאמירה לעכו"ס אסור כמו בשבת וא"כ אף באיכור דרבנן אסור אמירה לעכו"ם כמו בשבת אם אין בו צורך הרבה כבסי" ש"ז ס"ה יע"ש. ומההיא דשבת קל"ט משמע דלגדול אסור נפשטא בעיין דב"מ צ' ואון להאריך כאן ואי"ה בש"ז יבואר עוד בזה . ועיין לה"ע סימן ה' ב"ם אות ס"ז בזה : ויש לראות א"כ שבות דשבות בפבת לחינוק עבו"ם לשחדי כמו ההוא דשבת קל"ע א' בר"ב משרשיא מאחר דאגן קיי"ל איסורים שוה לשבת ולא שמענו זה מעולם להחור שבות דשבות בתינוק עבו"ס א

לנורך מנוה ולורך גדול ומקלח חולי ככסי ש"ו ס"ה . ול"ע כעת בזה ע דהלבוש בהג'ה כתב דבע"ש משום נדר הוא דאסור בחום' ואי בעי מלי מיחשל על נדרו לבורגנין בים היתר שכפיו משאיכ במים הביאו האיר אית לית ומיא בזה . ועבי רם"א במ"א אוח ה' ואוח יו"ד ומבמע לכאורה דמחחלה הבקיעה אם קבלו לחופח הוי ד"ח ומפלג המנחה עד חהלה הבקיעה הוי מד"ם אם קבלו בנדר וליע ואי"ה במקום החר יבואר מענין נדרים כה"ג אין להאריך. עסי' חקם"ב: ומ"ש הט"ז ברים דבריו מבה ק"ן ב'וקנ"א א' הנה המעיין בר"ן כתב בביאור טעם היחר שמור פירוח שבתחומך משעם דליבראל הבירו הין איסור מוחר לזה לומר לו ה'ה מי שקיבל שבח כו' וכ'כ בחה'ר בשבע שימום קנ תפרו טין מישור מושני לוש כותר כר זה הינו שקיבו שבח כרי וכיכ בחשיר בשבע שיפוס קן. ה' אהא דשמואל דמוחר מטעש דלישראל הבירו מוחר הוא אין אישור באמירחו וה'ה מי שק שבח כו' והב'י השמיט חיבוח אלו דסובר אף אש נאמר מטעש בורגנין כמ'ש הר'ן מ'מ כלי מי שקיבל שבח דיש ג'כ היחר אלו לא קיבל שבח או מצי שבח למיחשל על נדרו כמ'ש הלנ כמים הלכום (עיין בס' המד משה מ"ש שם והכיא חום' ק"ן ב' ד'ה אבל מחשיך יע"ש) ומיהו לומר לעכו"ם

2-12"ז כ' דסתס קדירות ביה"ש רותחות הן וליכא למינור שמא ירתית כר משמע לכל הדברים חוץ שבות דמצוה וחוץ עית ומומנין באין מומיף הבל ביה"ש בשבת לענין מבשל ביה"ש בסר שרת או עבר ושהה והסמין ביה"ש במוסיף הכל אמור התכשיל כמו בשכת עצמו ובסר שווח איוה יבואר ועיין אות ח' וכן לענין תוספת שבת אייה יבואר שם. ועמיש בסימנים הקודמים ברנ'ג וינ'ז ורצ'ם מז'ת. ועסיי רס'ג אות למ'ד: (ו) ומותר עס'א עסיי ר'ס אית ג' עכ'ט פכ'ד מה'ש הלכה ורצ'ם מודה, ועסי רסיג את למדה' (ו) ומתהר עמיא עסיי ריס אות ג' עכים פרד מהיש הלכה
יוד בשם הריא בנו של הרים זול עיח סרוד כר ועדיון ציע. ועיון רשיי שבת ליד א עית אספכות
הביאותיו לעיל: (ו) להדליק הניר עמיא בריא הציון בסעות וצ'ל בהג'ה מי שקיבל שבת כו
ובאות ייב לאחר קכלת שבת אין מערבין וטימנין לדבר מצוח דגרע מביה"ש אמירה לעכיים אפשר
קיל ומותר לדבר מצוח ורסיג אות למיד ורש"ל בתשובה מ'ו עיין אות וייז ביה"ש מסתטא קבלו
כל ישראל שבת ועסיי שמ"ב במ"א צ'ע שבות ביה"ש במ"ש. ובסעיף ד' יבואר אייה משציג סיב:
בל ישראל שבת ועסיי שמ"ב במ"א צ'ע שבות ביה"ש במ"ש. ובסעיף ד' בואר אייה משציג מיב:
בל ישראל שבת ועסיי שמ"ב ב"א צ'ע ותוס" ד"ה ורבי ישמעאל וויס פ"א מה" שביתת עשור ה"ו וכמים ולחים. ובתרוח באור די בשם רשול סמיג עשון ליב למה לי על שבת קיו מים וייל דה"א כה הקב"ה לא שכת אלא בשביעי. וע' במים פרק עשרים מה' שכת היד נראה שם דמק"ו אין טונשין אפילו עשה כ'א כדין חצי שיעור ולמיש על קושיית הרשביא וככר ביארנו זה פעמים רבות איכ צריך קרא תשבתו שבתכם לשבת שיהא בתויש איסור עשה ונים למ"ש בייד רליח מה' מ'מ כל ספק ב'ה שריא י'ל תרש הוא ביה'ש והוי תוספת ומש'ה לא הזכיר דין תו"ש פ'ה רק ביה"ש ולדידן ספק מ'ה אסור ותרש מעם קודם ומיהו מיה"כ בעינוי ודאי יום בעיגן: (מ) ג' רביעי סיל עס"א דחשבינן שעות זמגיות והיינו לענין ב" שעות קודם הלילה אבל זמן תו"ש המחבר כאן מתחלת השקיעה כן לא ישתנה זמי שקיבל עליו מתחלת השקיעה הוה תו ד"ת סיע וקבלה בלב עס" תר"ח ס"ג וב"ח שם: (י) מפלג המנחה עמ"א ועיין אות מ" בזה דראוי לנהוג תוספ" ב" בלב עסי הריח סז וביח שם: (י) מפלג המנחה עמיא ועיון אות מי בות דראוי לנהוג תוספי בי שעות קודם צ׳ה לאסור במלאכה: (יא) אחר עמיא עסי רסיג במיא כ׳ד וכ׳ה: (יב) און מערבין עסי עות קודם צ׳ה לאסור במלאכה: (יא) אחר עמיא עסי רסיג במיא כ׳ד וכ׳ה: (יב) און מערבין עס׳א עיין אות וירו ואות זיין אמירה לעכרם במקום מצוח אפילו קבלו שבת מותר ודוקא שבות עיי עצמו המור בקבלת שבת יותר מביה"ש בלא קבלו. ובשציג סיב פסק כדיעה אי במחם דאפילו קיבל שבת מותר ביה"ש ווביין תרש ואפשר כאן מיירי עירובי תחומין וובשציג עיח בימול רשות קיבל שבת קרל ספי ניין לבוש שט. ובאיר אות ח' חילק כאן מיירי ציבור קבלו שבת ולקמן מיירי ביחיד על שבת קרל ספי (יג) מומור שיר עמיא והמנהג עתה מיד שאימר מומור שיר קבלו שבת עלייהו הציבור ואסורין בכל המלאכות אעפיי שעדיין יום נדול הוא. ועסי רסיג מעיף יויד לענין עלייהו ביבור בזה: מי שמדליק נר של שבת אי הות קבלה וא"ה שם יבואר בזה: מוצעת אבל הצח ב"ב מבית א' שיושב עליה וא' שישן עליה עיש: (ב) ושתדל מצוצת אבל הצח ב"ב מבית א' שיושב עליה וא' שישן עליה עיש: (ב) ושתדל שבת עמיא ולבישת בגדי לבן בשבת אם מיחזי כיותרא לא יעשה עיין שרת פימ ובאיר אות ד' הביא שבת קס"ז א' דרבנן לבשו גלימא אוכטי בשבת. מהא דכמנער מליתו ורשי דה קמחלל שבתא נולימא אוכטי הוה יעיש ובביתו רשאי לעשות מה שירצה לא בפני רבים וע' סימן ש"ב ס"א ונלימא אוכטי הוה יעיש ובביתו רשאי לעשות מה שירצה לא בפני רבים וע' סימן ש"ב ס"א ונלימא אוכטי הוה יעיש ובביתו רשאי לעשות מה שירצה לא בפני רבים וע' סימן ש"ב ס"א ו

ונלימא אוכמי הוה יע"ש ובכיתו רשאי לעשות מה שירצה לא בפני רבים וע"סימן (ג) כיוצא עמ'א ואנו נוהגין שמהפכין פניהם לצד מערב כשאומרים בואי בשלום : רכג (א) יהא עמ'א . עס"ו אות י"ד ורש"י שבת ל"ד הדלקתם ל"ש דרואה וי"ל הדלקתם בכל החדרים עסי" ר"ם ומ"ש נרות כרוכים עס"א תרע"א אות ד" בד"מ משפע דשרי אבל

במהרי"ו אוסר י"ל נר חנוכה אף ב' קלועים אסיר אבל שבת אפילו הרבה קלועים שרי דמצוה להרבת איר איר במצוה והרבה קלועים שרי דמצוה להרבות אירם כל נדול נופלות ב' הרבות הידם במדי להרבות אירם בסימו אות מ"ו והר"ב שכתב בתרע"ה וכן שבת קאי אמדבים סמובין ונופלות בנר ובתל"ג ה' דאבוקה מקמף קמופי י"ל שמא ימה וא"ה שם וברס"ד אמאר זה. עב"ח הרניל בנר יפת כ"ג ב' משלי וי"ו כי גר מצו"ה שיעשה יפה ותורה איר הא חובה ולא הידור מצוה ייםה כ"ג ב' משלי וי"ו כי גר מצו"ה שיעשה יפה ותורה איר הא חובה ולא הידור מצוה בה אור תירה ולכך צריך שינשה יפה ומהוד"ר יע"ש (ואפשר ז"ש שם ודרך חיים תוכחת ביוסר כלומר כמו בגר שבת חובה אם עושה מצוח מהודר משמן זית זוכה לאור התורה כן המוכחת חבירו יאמר בנהת ורכת שמביאו לחיי עוה"ב ומויצה נאה כמ"ש הר"מ ז"ל פ"ל פ"ו מדיעות ה"ז) ער"ם פ'ה מה"ש ה"א : (ב) ויכולין עמ"א עתום' שכת כ"ג ב" ד"ה ה"ג דהוו רגילי בשרגא ועיי אות ח': (ג) פ'א עמ'א ואם מדלקת ב' גרות ופ'א רק א' צריכה להוסיף וכן אם מדלקת הרבה ושבחה פ'א וחשר א' תדליק יותר שתהא זהירה. ובא'ר מ' בעניה די שתיסיף מעם שמן : (ח) מה יאכל עמ"א ומשפע לחם כדי שביעה בעינן ולא בכוית אע"ג דבשר ומאכלים מכלל העונג הוא נר שכת מכלל העונג והכבוד עיין פ"ה ופ"ל מה"ש ואפשר אף מי שאוכר בחצר כבסי" אפ"ה נר ביתו עדיף משום שלום בית ואי"ה כאות מ' יבואר עוד כזה: (ה) שואל עמ"א ובתרע"א קנ"ר י"ו בשם בה"י. וסיהו אם נאמר כשאין לו אחר מותר ממה שיתבמל מנ"ח י"ל אפילו כיבן ישראל דמצית לאו ליתנות נתנו אפי' דרבנן. ועם"א סימן י"א אות י"ב. ולכאירת בסי' י"א הוא בשיא דלא איפשמא ולהוטרא עב"י שם וא"כ בדרבנן כל שאין לו אחר ספק דרבנן לקולא וכשיש לו אחר אסיר ולא יברך למ"ר לא ישא ד"ת כבסי' רט"ו אלא מדסתם תמחבר בי"א משטע

שהוכף שם משום שלום בית כבאות יצ אלא שאין מברך רק על גד א' ואם הוא במקום שאוכף יברך שם . מ"ש המתבר פ"ז אורת כו" הא יש לו אשה בביתו ואין לו חדר שיוחד א"צ שיתוף יברך שם. מ"ש המחבר מ"ז אזרח כו" הא יש לו אשה בביתי ואין לו חדר טיוחד א"צ שיתוף בפרוסה ובירידים שכמה אזרחים בחדר א"א אחד מהליק ומברך ואחרים עונים אטן אבל כשהם אצל בע"ח א"צ דנשים מדליקין בבית עא"ד אות מ"ז בשט ע"ש: (מו) שבל עמ"א מיזיי דהוה אווה"כ שמדליקין אף שאין אוכלין וכן מדליקין בבית ואוכלין בחצר עמ"א אות "ז ועתו"ש אות ך" ועין אות ח"ז מיסא יע"ש. ועא"ר את ח"ז ויש להקל בנשים עניות שאין להם כ"א מנודה א" שתברך כ"א וכ"ש פסומות עגולות יע"ש בזה מ"ש שם: (מו) ואוכלים עמ"א עמי דע"ב מ"ז ובמ"א מ"ז ועמ"א מא אות ד" וכ"א מ"ז ובמ"א מ"ז וובמ"א מ"ז ועמ"א באן אות ך" ומ"ז מנון שיהו דולקים עד הלולה שיהא גר של שבת ועס" דע"א ורע"ג: (יו) והוה עמ"א דאם משתמש שם בחדר שנר דלוק שהוא בית אפל שבי עיין אות מ"ז: (יו) והמנהג עמ"א שנם איש המדליק מוב להתנות. וע"מ מ"א באר בבר קבלה שבת שוב אין מתפללת ומ"ז במול דכבר קבלה שבת שוב אין מתפללת תפלת חול במע"א באו "ב דמורכת אחר הדלקה ולמה קודם: (כ) שהתנה עמ"א באת "ב דמברכת אחר הדלקה ולמה לך שול אם מאר ו"ם דמות ש"ל א מקורם והתנה ש"מ דמות לא בע"א: (כא) אבל עמ"א דאם מדליק נה בחדר שהולד שם אם שאי אוכל שם אם לא הדלים במכום אחר מברד על זה משום שלא יבשל בחדר שהולד שם אם שאי אוכל שם אם לא הדלים במכום אחר מברד על זה משום שלא יבשל שם אף שאין אוכל שם אם לא הדליק במקום אחר מברך על זה משום שלא יבשל (כד) אם עמ"א ב' ביה"כ אין א' נמשכת אחר חבירתה משמע אף שיש בא' רוב . ובא"ר אות כ"ו בפראג גוהגין למשוך אחר בית'כ ישנה וחדשה ועסי' קל"א לענין תהנון ובכ"ם כפי מנהגם: (כה) מניחו עמ"א ברס"ו אות י"ם בטוקצה שבידו יכול לילך ולהניחו בסקום שירצה ואם הכים תפור בכגדו עסי' ש"א סל"ג וסי' ש"י סעיף ז' בהגה"ה יע"ש ועסי' רס"א אות י"ג: (כו) שאיתם עם"א ואין להקל אלא להחפיר בציבור אף קבלה בשנות בתפלה שמיה קבלה ואסורים בעשיית מלאכה והמיעום אין נגררים אחריהם הואיל ובמעות היתה משא"ב בסי"ג .ולענין לחזור ולהתפלל ציבור א"צ ויחיד חוור ומתפלל אף שהתפלל מעריב אחר פלג המנחה ודעביד כמד עביד מ"מ אם הוא גוהג להתפלל מעריב אחר צ"ה ומעה חוור ומתפלל ואע"ג דהמחבר סובר דציבור נמי קבלה קבלת ומותרים במלאכה יבהדלקת הנר במעות הוי קבלה אפ"ה פסק בב"י הד בשתו לא זהי קבתו החתרים במאבה ההחדקת הנו בשתו היי קבתו חמיד פל על האות מסכם מהני תנאי ובכו"א בתפלת ערבית לא מהני בתנאי דשאני מעשה במעות חמיד פל על"ד אות כ"ח וכ"מ : (כי) אסור עפ"א אות כ"ז בשם א"ו ע"ש ורע"ם אות ב" דאמריגן הוקצה לפצוהו ואסור להשתמש בנו תשמיש חול משא"כ נ"ח שרי דשניהם של מצוה א"ג שלהבת אין בו מטש אבל להשתמש בגוף גר של שבת תשמיש חול אסור וא"כ מי שהדליק גר שבת בעוד יום גדול אבל להשתמש בגוף גר של שבת תשמיש חול אסור וא"כ מי שהדליק גר שבת בעוד יום גדול אבל לושתכש בגוף גד של שבת תשמים חול אסור ואיכ מי שהדליק גד שבת בעוד יום בדול והתנה שלא לקבל שבת אפ"ה הוקצה הגר למצותה ואסור להשתמש בו תשמיש חול וה"ה אחרים אסורים דמוקצה לבעלים אסור לכל בפרם בסידי דמצוה. ונקסינן השני החומרות ציבור קבלה בסעות היי קבלה ויחיד שהדליק גד שבת וקבלה מעות ג"כ הוי קבלה דהדלקת הגד חמיר מפי עיין אות כ"ו: (כו" ביל"ב אות ל"ה ג'ל ולדידן דנוהגים מומיר כו" . וע"ד אות ל"ה ובכ"ב דיחיד גדר אור הדר עניין מלאכה אבל הפלה כל שלא ענה עמהם ברכו מתפלל חוץ לבוה"ל מותם של העות שבה ברכו מתפלל הוץ ברכ"ב מומר של העות שבה מכלל החוץ ברכ"ב מומר של העות שבה מכלל החוץ ברכ"ב מומר של החוץ ברכ"ב מומר של החוץ ברכ"ב מומר של החוץ ברכ"ב מותם של החוץ ברכ"ב מומר ברכ"ב מומר ברכ"ב מומר של החוץ ברכ"ב מומר של החוף ברכ"ב מומר של החוץ ברכ"ב מומר ברכ"ב ביותר של החוף ברכ"ב מומר של החוץ ברכ"ב מומר ברכ"ב בריים בריים ברכ"ב בריים ברכ"ב בריים ברכ"ב בריים ברכ"ב בריים ברכ"ב בריים לביה"ב מנחה של חול וה"ה בעזרה מתפלל חול. ומשמע דענה א ענה עמותם ברכו מופלל זו לביה"ב מנחה של חול וה"ה בעזרה מתפלל חול. ומשמע דענה א מהם מהפלל תחלה של שו ואת"כ שנייה לתשלוםי מנחה ואם היפך אפשר דיצא הואיל ועדיין יום זמן מנחה ועם" ק"ח בש אות יו"ד ואות ב" ולד לתשלומין ע"ש וצ"ע ועמ"ש שם : (כם) אין עש"א כמ"ש בתה"ד ד" די אות יו ד ואות כי וליד לתשלופין יעיש וצ'ע ועמיש שם : (כם) אין עפיא כסיש בתה דד" דלא כמ"ש בכתביו קנ"ג ולשין המהבר יקבלי באית אית"ן עתיד ולא קבלי משמע כן ועס"ז אית ב' ואי"ה שם יבואר : (ל) מותר עס"א בש"ו בידגני"ן הואיל והיה אפשר ה"ה כאן אלו לא קבל שבד. ומס"ש הר"ב דמתר ליתנות ממלאכה בשנת ובד"מ צידד בזה הרבה הגך רואה בכיאור דהמבשל בתו"ש סי שיח א 'נסתפק כזה . ואי"ה שם יכואר עוד עסי רס"א ה' : (לא) וכ"ש עס אד בע"ש "א דאסור למ"ש מודים עד"מ אית זיי"ן : (לכ) התפלל עמ"א רצ"מ היוב ולה מודה בו"ב אות ביד ביד ללל ומובר ווי"א הביני סעיף יו"ר אע"פ שלא הבדיל על הכום שרי ואי"ה שם יבואר עיד בזה: (לג) ומותר עם"א הכיא דברי ד"מ אות זיי"ן ועסי קפ"ח אות ח"י. ועשו"ת רמ"א קל"א סעיף ג'. בד"א גרשם נקידה בין וכ"ש לס"ש אח"כ מתחיל מי ועא"ר אות ל"ם די"ל מ"ש לפ"ש דבותר וא"צ כדי שיעשו וע" לבוש י לט ש אח כ פתחיל פי ועארר אות לים דייל פיש לפיש דפות ואצ כדי שיעשי וע לפיש המ"א פירש דהיא הכל ענין אחד וא"ת בפ"ז יבואר בזה אם קבלו רוב הקהל שבת יע"ש:

(א) אסור עמ"א דבצריך עיון אפילו בשמן כשר אסור ככסי" ער"ת פי"א וי"ב ואם אחר עמו

ורואה אסור כאן יע"ש פ"ג עמ"ש בפ"ו א' וחשש שבא ימה מבואר בגמרא

כ"א בנ"ח מותר להשתמש לאורה ובהכרח שמא ימה וא"י למה הוסיף הר"ם והרע"ב שמא יניח ויצא . הא דאמר פתילות ושמנים שאסרו חו"ל בשכת בחנוכה כו' והא איכא איסורי הנאה י"ל יבה בתוכה כל והא האם שתיקות ושפנים שאפרו חזיל בשכת בתוכה כו והא איכא איפורי הנאה "יל דאמתני" קאי ואיפורי הנאה לא החוכר ועם"ש אי"ה באות ב"ד מזה. ובט"ז תרע"ג ד' דלא מהני אחר עם כל מוליק באות ד' יבואר: (ב) מותר עם"א מרדכי בהנהות עב"י וראית שהביא הב"י מדאר כו לוקין בתוכה דאפור להשתפש לאורה (או מרב הונא דאין מדליקין דאפור להשתפש מדאמר מדיקין בתנוכה דאמור להשתכש לאורה (או מדב הנג אואן כזיקין זיאה לאורה לאורה עא"ר) ונ"ח מניתו בחוץ במקום שאין אוכלים ומשם מוכח דלא מהני גר כשר אחד על השלון וי"ל דרב הונא אמר בשבת לומר דיש אימור נוסף ונ"מ באין לו גר שבת כלל כ"א שמן פסול יש לו (רגר ביתו קודם ביש לו ומה יעשה שאי אפשר להמצא לו כי אם שמן זה פסול יש לו) וה"א דמותר בשבת ככחיל באין לו דשמא יכבה אין מפק מוציא מירי ודאי קמ"ל בשבת אסיר דמותר להשתמש לאורה ושמא ימה. זכן הא דאמרי להשתמש לאורה כה"ג קמ"ל בשבת אסיר דמותר להשתמש לאורה ושמא ימה. זכן הא דאמרי אורות שומו"ש. קמ"ל בשבת אסיר דמותר להשתמש לאורה ושמא ימה. זכן הא דאסיר להשתמש לאורה כה"ג אשמועינן כאמור. ונא"ר אות ג' פירש דברי רמ"א באיתו הדד לא בחדרים אחרים יע"ש ועתו"ש:

(נ) בלא עמ"א ועא"ר ג' י"ל דוקא כמו כיור שקורין הא"ן או היב"ר אבל ברוא צריך גר יע"ש:

(ד) בדיגבד עמ"א ברע"ו ס"ר ואפשר דיעבר קאמר אף למאן דחושש לאסור הא כשיש גר אחר

עמו שרי הא לכתחלה לא אמו יולק רק בפסולים לחוד ועתו"ש. ועמ"ו תרע"ג הי"ל התם אף

שנהנה מאוד גדול התם רק שיהא היכר כו' משא"כ כאן חיישונן שמא ימה דיותר נוח להשתמש

בג' גרות מנר אחד גם הואיל ומצוה להרבות אירן שמא ימה להדליק ימה וכנראה מלבוש ס"א

הואיל ומצוה להרבות אורן שמא ימה הרכיב השעמים (עמ"ז א" ובר"מ ובתרע"ב אלא לאסור אף

שיש גר דולק כשר אצלו ואפשר גם המ"א דיעבר קאמר ובדכתיבנא. והגה בנ"ח שיש לו שמנים

פסולים ושמש כשר לכאורה למ"א וב"ח בשבת חנוכה מניח השמש אצלם וממ"ג ולמ"ז בתרע"ד כשר לכאורה למ"א וב"ח בשבת חנוכה מניח השמש אצלם וממ"ג ולמ"ז בתרע"ג ה' והפוך היא פוב שלא להניח שמש אצלם כי או מותר להשתמש ושמא ימה שאר הנרות כי אין דומה אור קמן לגדול כו' ואף להב"ח לא יניח כ"א בשוה לא למעלה כבסי' תרע"ג ס"ר . אין דומה אור קסן לגדור כו זאף להב חלא זכיו כא בשוו לא יביל בנו הנה ונא"מ בא יביל הכבות . ואי"ה יבואר שם: (ה) נתכוין עם"א אפי" ראוי להדלקה שרי הואיל ועיקר כוונתו להעבות . ועס"ז אות ב'ואי"ה שם יביאר: (ו) ומסעם עס"א הקשה על המחבר דבארוך כתב דק"ש עכ"פ לכ"ע מותר וכמי יש מסתפקין וא"כ איך כתב כאן וסמע"ם זה דק"ש עכ"פ מותר אף בנתכוין להעבות דלא חזי כלל בעיניה ועא"ר אית ה' ולמ"ש אתי שפיר: (ו) בשעות עמ"א שיניה בנר התערת דלא חזי כלל בקינות ועאיד את ה זום שאון יחיד בפחלת אף קנדיל"א אם קרו"ל הא קנדיל"א כעין שלנו מותר כבס"ז ומיהו שעוה שאין סהותך וכעירב בפחלת אף קנדיל"א אם אחר ועב"ח ובתידושינו כתכנו דמשמע לכאירה דשעוה מהיתך מעם שפן מותר כפו חלב מהותך דבי משני אלא שלא מצאתי מבואר זה בפוסקים. שמרי שמן לאו שמן מקרי: (ח) מצמר עמ"א והנה שמן קיק קיקיון דיונה "ל לא שכיח בינינו ושמן עוף "ל דוה לנחום הסדי משא"כ לחכמים הוי בכלל חלב מבושל ואין מדליקין בו אלא בם"ז כתבנו באות ד' דאינו כן יע"ש וכאן אין מחסק ובנסרא שבת כ"ז א' שהוא עף ובתים" שם ד"ה לומא שאין נמשך אחר המתלה (ועת"ש) להאריך: (מ) ויניחנו עם א ולפ"ו באין לו כ"א עיסרן שרי דאין משק מדר המתלה (ועת"ש) בי"ם ושטא יכבה דליקה יש מתירין באין לו פקום לאכול גם ביש נר כשר אצלו לשמא ימה לא חיישינן למ"א ד' וימתפק חייש" ובנבוה ב'קומות י"ל שמא יסתפק כולי האי לא חיישינן ול"ד הרי"ף ונשאר רק ב' מעמים: (י) אין עמ"א וכ"ב המה"ד לומשכין שפיר אלא דלמא אתי לאדלוקי לעי"ה דימה וווויד קרובה משא"כ ימה ובחה"ד כתב דאביי ורבא לא ס"ל דרשב"א וכ"ג מדבר הרי"ף ונשאר רק ב' מעמים: (י) אין עמ"א וכ"ב מחודך עמ"א רפנושל נמי ע"י תערובת שי ור"; פי' דהאי ע"י תערובת נמי אמור דומיא דאינך וחלב מהותך היינו שיש חלב בבהמה לח וצלול ולא נקרש עדיין זה שרי ע"י תערובות עב"י ובחידושי הארכתי: (יג) שסן עמ"א עמ"ש מוד ומיון ומלו ברוב מוד ובל"ה בע"ה במוד לורן ומונורה תלויה ע"ג השולחן משמן זית וקירין דאם כרוך משמן וראו שוון נרות כרובין ומנורה תלויה ע"ג שולחן משמן זית וקירין דאם כרוך מים כר כ" כ"ר כ"ר כ"ר כ"ר או"ה בע"ה יבואר ער בוה: (יג) אל עש"א צמ"א במ"א ממר אות היון בריכת אסור שריתו רע וימתפק והנו אף בשום כו" : (יד) דוב היוצא עמ"א נמרא שבת כ"ח יבורת הור בריכת אסור שריתו רע וימתפק והוא משום כו" : (יד) דוב היוצא עמ"א נמרא שבת כ"ח יבררבים קרויז'ל הא קנדיל"א כעין שלנו מותר כבס"ו ומיהו שעוה שאין מהותך ומעירב בפסולת אף קנדיל"א מהכהביו

שמור לי פירות שחוץ לתחום לילך העכו"ם בשבת אסור אף שיש היחר ע"י בורגני"ן כמ"ש בחה"ר בם דהיהר דע"י בורגני"ן ליש אלא לענין אמירה לבד מותר לומר להכירו לך עמי למחר לכרך שלוני הוץ לחחום ולא הוי דיבור של הול הואיל ויש היחר ע"י בורגני"ן אלו הוה אף בשבת במ"ש בחה"ר ק"ן ויבואר אי"ה בש"ו וש"ז אבל לומר לעכו"ם שילך בשבת חוץ לחחום לא מהני היסר דבורגנין והא דבילה כ'ה א' ובסימן תקט"ו ס'ה ושכ'ה ס'ח פירות שבאו חוץ לתחום אסורין למי שהובא בשבילו וכל שם שאסור לאמר לו להביאן בי"ע ושבת ולא מהני היתר אסורין נמי פשבה בפנים וכנ שם שתשת לחות כי הסכיון כי שליך ס"ד טעמת דמי אמירה והחשכה כ"א לאחר השבת לא בשבת גופא כדאמרן וא"כ ל"ע איך ס"ד טעמא דמי שקיבל שבת מוחר לאמר לחשירו מטעם היחר אי לא קיבל דומיא דבורגניין הא בשבת ודאי אסור ודאי אין להחמיר בעכו'ם יוחר מישראל כמ"ש בחה"ר קנ"א א' דמה"ע מוחר לומר לעבו"ם שמור פירות שחוך התחום אם עכו"ם שם דלא גרע מישראלו ולטעם הס"ז א'ש בשם שי שמות פירות במון התמום אם עבר ם שם ידות גדע משרות ושפט שם י ידות למע לו אף בשבת היה כאן משא"כ כל פישראל חבירו טושה בהיחר אף דלדידיה אסור רשאי לומר לו אף בשבת היה כאן משא"כ לעכו"ם אף שאין מצווה על שבת מ"מ לישראל אסור לכן אם עופה עבו"ם כן בשבת אף שהיה היחר ע"י בורגני"ן אסור לישראל לומר לו ואם עשה אסור ליהנות מאותו מלאכה בשבת. ועדיין פירוח הין עובה הבירו מלהכה בשמירה ואף דלדידיה א"א לשמור שרי משא"ל "ע דהתם במור לטוח לעשות מלאכה וכ'ש ליהנות מאותה מלאכה בשבת לא הוזכר בחה"ר רק שמוחר לומר לעשות לו מלאכה ואפשר דבשבת אשור ליהנות ממעשה שבת דלדידיה שבת הוא. ומה שהביא בחה"ר ראיה מימרא דשמואל מקנ"א א' לומר אף בשבת שרי ג'יע כעת ועיין שי' ש"ח במ"א אות י"ב ואי"ה שם יבואר בזה יע"ש: והני יודע דלטעם הלבוש דה"ג אי בעי מיתשל על נדרו הומי בידו כמו בורגנין אי הוה בורגנין א"ר יודע דנפעם הנפוש אם כל הי בשי מינפט של אירי אסור לא' מהם לומר לעכו'ם לעשות מלאכה דא"ל מיסשל היהיד נגרר אחר הרוב ולאו ברשוחיה לסור לא' מהם לומר לעכו'ם לעשות מלאכה דא"ל מיסשל היהיד נגרר אחר הרוב ולאו ברשוחיה ככסטיף י"ב אלא דברס"א במ"א אית זייץ משמע אף ציבור שקבלו שבת יכול היחיד לומר לעכו"ם להדליק נד בלה לצורך שבת מטעם דיש מקומות שלא קבלו שבת ודמים לאינהו מיכל לעכו"ם להדליק נד בלא לצורך שבת מטעם דיש מקומות שלא קבלו שבת ודמים לאינהו מיכל אכלו כו' א"כ אין צורך כאן לילשימא דשמור פירות שבתחומך וגם למה הולק הר"ן בזה ודחי ליה כו' ונ"ע. טוד אבאר לך שבמוצאי שבת אין היחיד נגרר אחר הרוב אעש"י שכולם לא התפללו ולא הבדילו יכול היחיד להבדיל ולעשות מלאכה עסי' רצ'ע ס"י והטעם דקול איסוריה התפללו ולא הבדילו יכול היחיד להבדיל ולעשות מלאכה עסי' רצ'ע ס"י והטעם דקול איסוריה דמ"ש מהכנסת שבת לענין זה ויבואר עוד אי"ה ברצ"ט וכאן אין להאריך: בתב רש"ל בחשובה סימן פ"ה אין להדליק בנר חרם ישן על השולחן יע"ש ובאיש עני שאין לו ודאי מוחר ממה שיתבטל מנר שבת דהוא חובה :

רסד א מדבר שאין עט"ז רש"י שנת כ"א א' ד'ה שאין נמשכין ויטה והרע"ב הביא זה גם פירוש הר"מ במשניות שמא יניתו וילא (וכן הלכה בעטרן בס"ג) וא"י אמאי למ דשמא יכבה ולא מצי להדליק וכה"ג בהנוכה למ"ד כבחה זקוק לה והנ"מ. א" נר כבר אלל פסול שמא יצא ליכא ושמא יפה איכא למאן דהאיש לה עמ"א ד". ב" אי עומד גבוה ב" קומות וסגור במפחח כבסי' ער'ה במ'א ב' אפשר שרי ושמא יכבה או ילא אסור . ג' כרך דבר פסול ובגור במפתח כבביי עריה במיח ב' חפשר שרי ופתח יכבה חו ינח חשור . ג' כקף דגר פסוג עם כשר לעם הפשר ג'ורה קרובה ווכבה או יצא אפשר שרי וג'מ בנר כשר אצל פסול בכקף כה'ג ברי . ז' אם אין לו רק פסול לעם אשור ולשמא יצא אין ספק מוליא מידי ודחי (עיין פני יהושע בהא דג"ח דר'ה אמר בין בהול בין בשבח דג'מ באין לו כ"א פסול ועיין חו' ד'י ומותר וו'ל בין בבת כרך דלא הוה גזירה לגזירה דא'א להדליק בשבת אין מקומו פה) דאי מושח ביא היו לו כשר מיח להליל להדליק בשנה אירה ומ"מ הלקת נר חובה ולא ישופק קצח אם אין לו כשר מ"ח בדבבן כמו דדהי לה בד"ח ומיהו יל כה'ג לאו מצום ולאי קום ועשה דרבען ודהי לה לשואית בדרבען כמו דדהי לה בד"ח ומיהו יל כה'ג לאו מצום בלא לא לא"ם הי"ל בה'ג לאו מצום בהלא לא לא"ם הי"ל בה'ג לאו מצום בלא מווי בין ברלה לא בה"ח בולה לא מווי בין ברלה לא הי"ם היא ברכנן הרוך לא לא לאו"ם ב"ל הי"ד היא ברכנן החודה לה בד"ח ומיה לא בד"ח מווי בין ברלה לא מוויה בין ברלה לא הי"ד היא ברלים לא מווי בין ברלה לא הי"ד היא ברלים ברלים לא הי"ד היא ברלים לא הי"ד היא ברלים ברלים לא הי"ד היא ברלים ברלים לא הי"ד היא ברלים לא הי"ד היא ברלים לא הי"ד היא ברלים לא ברלים לא היא ברלים לא היא ברלים לא היא ברלים לא היא ברלים בלא ברלים לא היא ברלים לא היא ברלים היא ברלים לא היא ברלים היא ברלים לא היא ברלים לא היא ברלים היא ברלים לא ברלים לא היא ברלים היא ברלים לא ברלים היא ברלים לא ברלים לא ברלים לא ברלים היא ברלים לא היא ברלים לא ברלים היא ברלים לא ברלים לא ברלים לא ברלים לא ברלים לא ברלים היא ברלים לא כלל אלא למ"ש הצ'ץ בסימן כ"ח דכבוד שבת ד"ח הוא וכן עוגג וקראת לשבת עוגג כו' והדלקת הנד מכלל הכבוד והעוגג הוא כמ"ש הר"מ ז'ל פ"ה ופ"ל מה"ש הביאו החו"ש ברס"ג א' וא"כ י"ל דהו לה ד"ח לדרבון בעידוא (עמ'א המ"ו א') ומיהו ברמ'ב כתבנו דלאו ד"ח הוא אלא <mark>דברי קבלה ובמקום אחר כתבנו מזה לענין הלבשת ערומים דהוה ד'ת אין מקומו פה . ועיין</mark> לבוש רס"ג ס"ד במ"ש ואפי' הם דרבנן א"כ י'ל דברי קבלה נמי דוהין ללאו דד"ם באין לו אהו כ"ח פבול . ויכחה לחסור . ה' לענין מכות מרדות אם הטעם דינית ויצא א"כ לא עדיף ממי בביטל כד שבתלגמרי ואין לוקה מ"מ בשוא"מ כי אע"ג דמציכו מ"מ בפוא"מ כמ"ש בש"ה בכלל מ"מ לאו בכל מקום הוא ולשמא יטה ראוי ללקו? כי עבר בפועל ואע"ג דבבעה שהדליק לא עשה כלום כמ'ש הרשב"א בתשובה קע"א דמי למזיר שהלך בשידה חיבה ומגדול לביה"ק ופרע א' המעזיבה ושהה דליקה הואיל ובא ע"י מעשה אין מקומו פה ובחדושינו הארכנו :

עוד רגע אדבר פביפא לי שמן ערלה וכדומה אסור לנר שבת דלש מלות לאו ליהנות נתנו דעיקר המלוה משום עונג הוא ודמי לישיבת כוכה וכ"ם הוא ואפי" שני בעלי בתים בהדר ה' וה' נר מוחר וה' נחו חיסור הנאה מ'מ אין יולא בו כלל ומיהו הדם ה' ויש לו נר מוחר ורוצה להרבוח אורה למצוה עם איסורי הנאה גם אפשר אשור או חליא במהלוקח מ'ש המ"א אות ד' בתרע"ג שמש אלל הנירות אם מותר לשמש אללם או לאו :

נסתפקתי בחלב המעורב עם המחה או שומן עוף עם המחה דבכ"ה בזה דרכנן הוא דהוי פיגון או עוף דרבנן ולמאן דמהמיר בזה לאשור בהנאה מדרבנן כבסי' פ"ז בי"ד בט"ז וש"ך א"ב אי דחי לה נר שבח ומיהו קיי"ל להלכה דבב"ח מדרבנן שרי בהנאה. ושמן ערלה בח"ל בי"ד רציח סיח קיייל הלחימ בודחי ואסור מיה בהנאה ובע"ז שם ג'י דערלה דרבנן צ'ע קצח וצ"ל דלא ההמירו בה"ל עיין לבוש בם ובחידושינו כהבנו קצת מזה . ולמ"ד כפק חורה מדרבנו לחומרא ילויר זה והכן: (ב) ברך עט"ז שבת כ"א א' ור"מ פ"ה מה"ש ה"ו וה"ע. ולכאורה גם הב"י הבין כן במ"מ שפי' דהטור מפרש ברש"י כמ"מ היינו בשמנים כה"ג דגרם שאין ודלקין יש"ב שיין מ"מ שם והש"ע שכתב כאן כר"ך כו' ע"ג גמי קש היינו כר"ך ממש שרי בהכרח לקמן בסעיף ד' המעש משום גזירה וכמ"ש הפ"ז ומ"א אות ומיד וחייה כם יכוחר . וכמים המחבר וחז נמבכים כו' יעים : (ג) אפי עטיז וכיכ המיח אות יו"ד דודהי נמשכים כשנתן מעט שמן כשר בתוכה אלה אטו בעינייהו אבל הר"מ ז"ל כתב בפ"ה מה"ם ה"ט באין נמפכים עמ"א שם ומאן דאופר כשנר כשר אללו (במ"א ד") אף כאן אסור . והוי יודע דמשמע מעט שמן הא עירב׳ בשמנים כשירים ברוב שרי דבתר רובא נוירה לנזרה ובחידושינו כתבנו מזה. ובנר כשר אלל חלב מהוחך אפשר שרי אף להב"ח

16

מהבחבין החלה שתהא דולקת יפה: (בו) במטרטיטין עט"א שבת כ"א א' וו"ל בגדי כהוגה נקיים נישא"כ כלובלכין ובחטר טשה כתב ספקיעין סנפצין וברש"י קורעין לבד. יעוין שבת כ"ם א' לפי שאין סדליקין בסטרטיטין וני" התום" ומשפע לר"ע סדליקין ובחידושינו הארכנו דמו בירוש" סוכה פ"ה שכנפי כ"ה זכרות בהוץ שכ"ג לבפנים משטע דטכנסים גסים למנודה אסור וכתונת כ"ה נאה ודק כשר למנודה . וער"ם פ"ח שכלי מקדש ה"ו וכ"מ שם ולמ"ש דוקא כן הוא ופאר"י מגבעות דק ביותר יע"ש ובתום' סוכה נ"א א"ט לפ"ו ועמ"ל שם ופ"ג מה" חו"ם המ"ו ובירושלמי

מגבעות דק ביותר יע"ש ובתום' סוכה נ"א א"ש לפ"ו ונמ"ל שם ופ"ל מה" חו"ם המ"ו ובירושלמי סשמע בסקדש רק פשק ונ"ע קצה מפקשין בירושלמי מפשלין אפשר גידלין שרוך פשל פקע יע"ש בסקדש רק פישק ונ"ע קצה מפקשין כירושלמי מפשלין אפשר גידלין שרוך פשל פקע מוונו פתילות עיין מפרש גדלן וקלען וי"ל זווג ממש ידע מה למנורה ומה לשאר ושם אמר ופה על הפתילות כך נפשות לכ"ש נשמה פתילה שמן התורה הנוף כלי והבן ובדרוש הארכתי:

"ל" (א) ויתהייב עמ"א רע"ח ובמ"ז ח" הביא ד"ה זכירה ד"ה מפני נכתב די"ל דעומק בכבוי גודען מפי ע"ש. ובתידושי הארכתי ובאן אקצר כי רש"י שכת כ"ם ב" וכן הר"מ "ל" פידשי במשנה משום מכבה הואיל הקצהו לגר וא"י הקצאה זו מה תעילת שיתחוים משום שכבה בשלמא במניח ראש הפתילה בקערה ששואב שפיר מחשיך אורה עב"ח משא"כ זה יבחבירו ב"ה משכת ה"ב משמע המעם אם המוצח ובח"ש שוכח שמו המוצאה ובח"ש אורם לח"מ שם לכתו"ש. פיה משכת הי'ב משמע המעם את בקערה משים שיקח שמן המיקצה וכמ'ש הלח'מ שם (בתו"ש הקשה עליו ומ'ם בפכ"ה מקופו וכאן מעמא יהיב לפילתיה) ואמר אף בקערה כן מפני הצריכותא שם כ"ם ב'ופ'ם פסחים י'א דמקשה משמן שבנר לר'י דבדיל משמע דיש השש מ"ה יע"ש ואין עקופו פה : (ב) אין עמ'א רע"ו ס"ג וש"מ מ"ד כצ"ל וברס"י מ"מ אות י"ד וכשבת קנ"ד ב' בכלי דבר השוב היתר אף נסף שמן ביה"ש ושבת לא נעשה בסים כמבואר בשי"ן יו"ד ס"ח ושאר דוכתי יבר השוב דרוב אף נסף שטן ביה שושבת לא נעשה בסיס כמבואר בשי"ן יו"ד ס"ח ושאר דוכתי ורצאה אפי" יש שטן הותר הרבה בכלי ומנוח מבע"ל לקבל הנוסף דנעשה בסיס דשיל"ם לא בסיל וא"ב נאסר כל השטן שבלי ול"ד לש"ך במ"א ה" דלא ניכר מקודם כלל משא"ב שטן זה האקצה בגר והנוסף לא בסיל כאטר ואני העני עסופק אם נהן כלי שיש בו יי"ש וכדומה לקבל שטן הנוסף ליי"ש זה מבע"י אם אחור למלמל הכלי אי לאו כי דשיל"ם באינו מינו בס"ח הווכסק הוא אם בעינן כב"ך בכל טין בא"ם אף ט"ה א"ד דוקא באכילה כי חיך אוכל ישעם ודבר הניכר ל"ש בימול כמ"ש לי"ש זה נבע"י אם אמור למלמל הכלי או לאו כי דשול"ם באינו מינו במל הוא והספק הוא אם בעינן כב"ך ככל פין בא"ם אף ט"ה א"ד דוקא באכילה כי חיך אוכל ימעם ודבר הניכר ל"ש בימול כמ"ש בהה"ר בחילון צ"ו בסיניא דודוע בשאלה משא"ב מילפול מוקצה י"ל ברובא כמל כה"ג א"ד אין בימול להצאין וצ"ו בעין מ"ש בפריי ל"ד לענין חהר"ל. זכעת לא מצאתיו מבואר עם"א תצ"ו אות בימיל להצאין יו"ש ובעיר ובעין ב"ד במניעה במ"א שלא יתנדנד דענולה וכן סובר הד"ב כט"ש בתק"ב אית ב"דאבור בירושלפי לינע בה שא"א שלא יתנדנד דענולה וכן סובר הד"ב כט"ש בתק"ב אית ב"יו"ד ס"ו סובר כתה"ד סימן ס"ו דגניעה לצורך המוקצה אמור אע"פ שאין מנדנד וא"כ להר"ב דמור מוד ביול שבי מביל אפ" בבאין מנדנד וות" ב"דבאין דולק שרי דבילמול כן הצד כו" משא"כ דולק ישה השמן ומכתו ובעיר וכ"כ בתי"ג יע"ש ועס"ז הק"ב א"ו בס"ז כאן ביארתו ולמ"ז ו"ל דסברת הר"ב כתה"ד נמי לא אתיא וא"ה בתק"ג וע"א ביות נ"ג ה"ו ומ"א כ"ח דכאו לצורר השלהן יע"ש. ועס"י ער"א במ"א אית נ"ג : (ו) שאיו עמ"א רע"ו מ"ב ע"ל ד"מ מ"ל א"ד"ה איו נמצ"ח במ"ו וכ"א כ"ח דכאו וכ"א אית נ"ג : (ו) שאיו עמ"א רע"ו שבת דת מ"ב א"ד"ה איו נתצ"ח ב"ו וכ"א כ"ח דכאו וכ"א אית נ"ג : (ו) שאיו עמ"א רע"ו שבת דת מ"ג א"ד"ה איו נתצ"ח במ"ו וכ"א כ"ח דכאו וכ"א אית נ"ג : (ו) שאיו עמ"א רע"ו שבת דת מ"ג א"ד"ה איו נתצ"ח במ"ו וכ"א כ"ח דכאו בואר: (ה) וימה עמ"א רע"ו מ"ל כצ"ל דגר שעוה רשא" לגער השלהן יע"ש. ועס" ער"ה במ"ז ומ"א אית ו"ל: (ו) שאין עמ"א רש"י שבת דף מ"ג א' ד"ה אין ובתצ"ח במ"ז ומ"א כ"ח דכאן נכרים סקודם הניצותו וע" אות ב" מזה. ועא"ד אות זי"ן הביא דברי רש"י ט"ו א' מותר לימל"ז ומ"א יצדר בזה: (ו) מפני שמקרב זמן כו" עמ"א תוספות שם מ"ז א" ד"ה מפני יע"ש: (מ) כיון עמ"א תוספות שם בסוף הריבור וגם י"ל עמ"א הוספות שם מ"ז א" ד"ה מפני יע"ש: (מ) כיון עמ"א הוספות שה בסוף הריבור וגם י"ל דודאי לא יעשה כן בשכת דאיך יכבה ממש ועס"ש אי"ה באות שאח"ז: (י) וו"א עם"א ובמ"ז את ג' נראה שתיקן זה דאה"ג שעכוון לכבות היינו שלא תתקדקל הכלי וט"א כפי הנראה הבין את ג' נראה שתיקן לכבותן ממש שהא נשאר מעם שמן עמ"ש במ"ז מוה ועא"ר אות יו"ד:

רכן (א) המכורן עמ"א רכו"ב במ"א אות ה" שכירות קניא לוחומרא ומ"ם שם משמע דרק חומר מ"ב"למצ ע"ב מוד וומר בעמיבה למבו"ר

כעלמא א"כ מיב יותר באפשר ליתן על החמור של עכו"ם מלעבור אמירה לעכו"ם שבות. ועין את ה" כאן לאו דמחמר שייך אף בבחמות שאין שלו היינו שפנהינה בעודה המשא עליה ועשח עקירה והנהה ד"א ברה"ר אסור מ"ה בלאו אבל שביתת בהפתו בלא מבהינה בקול עשה בבהמתו לא בכהמת חבירו נע"ד אות א" הקשה מאות ה" וא" מהו ואי דינזור שפא יחמר מנון זאת ועוד דאין הבהמה שלוכ"א של העכו"ם יחמר אחריה ועתו"ש ובאות וי"ו צריך והירות הרבה בבהמה שלו: (ב) כסיי עמ"א כרמ"ו אות יו"ד ואפשר אף מתנה ע"מ להחויר מהני ועתו"ש ב"א המ" איה מחמר דאף בראת חברור חייב משום מחמר כמ"ש באות ה" יע"ש: (ג) משחשיכה עמ"א המ"ז ציין מנותן מיפוי יאפשר דמבע"י קוצץ ושרי ולא יוכור לו בפירוש שיוליך בשבת ומש"א דע"א א"ע ונמ"א "ל"א "ל"א א"ע ונמ"א וע"ל א"ע וכ"ה בר"מ פ"ו מה"ש הכ"ב יע"ש ועיין אית ה": (ד) אם עמ"א ועא"ר אות ה": (ה) משום מחמר עמ"א וכא"ר אות א" הביא בשם להם משנה פרק מי שהחשיך דכראה מפוסקה דבהנת חבירו אין הייב משום מחמר (דבתוויהו כתיב בהמתך ולר"ן מה"א מה"ב ו"ע" מ"ל בהמת ואו של חבירו וער"ם פ"ף מה"ש הא"ב) ועיו פ" רמ"ו במ"א י"ב בתצר אם שייד מחפר ע"ש ולמ"ד לית רה"ב בוה" בוה"א מה"ב בוה" ע"ש ולמ"ד לית רה"ב בוה"ו אמרה הנין מ"ל ב"ל ב"ל לית רה"ב בוה"ו בה"ל בוה" אמרה הי"ל היאור פ"ל ב"ל ב"ל לית רה"ב בוה"א מ"ב בת"ל אם "ל"ב ב"ל ע"ש ולמ"ד לית רה"ב בוה"ו ב"א "ל"ב בתצר אם שייד מחפר ע"ש ולמ"ד לית רה"ב בוה"ו אמרה ה" כעלמא א"כ סיב יותר באפשר ליתן על החמור של עכו"ם מלעבור אמירה לעכו"ם בטיטה אמה לבנה כל היותם בין היותם הכל ללמים ללמים למה המתחת קיל מפי הא שבות עצמי הוא שמנהינה בקול ולרש"י ד"ה שיש דפירש כלאחר יד לא שכיח א"כ בהכרח צ"ל כלאחר יד אלא התחום" סוברים דכה"ג במנהינה בקול ליכא שבות עצמו ושרי בסקום פסירא וב"ש במקום מצוה חש לראות למ"ד שכות דשבות בסקום מצוה שרי אמאי לא עשו כך להגיח לאחד עקירת יד ורגל והוה שבות דשבות ושרי בכל דבר מצוה בלא פסידא כבס" ש"ו ס"ה וי"ל דוקא אמירה לכנו"ם שרי שבות דשבות כמצוה לא שבות דשבות ע"י ישראל ועדיין צ"ע ועמ"ש ברמ"ו כמ"א

יד יוכל והוה שבות דשבות ושוי בכל דבר סצוה בא סטידא כבסי שו ס חוי ז דוקא אטיהה לכנום שרי שבות דשבות בפצוה לא שבות דשבות ע"י ישהאל ועדיין צ"ע ועם"ש ברמ"ו במ"א אית י"ב ואי"ה במ"ז יבואר עוד בזת:

ב"ט" רוכב ע"ג ברשה אי הוי למעלה מ"ם בא"ר אות ח" הקשה מביצה ל"ו ב" דהוי מ"ד לומר און רוכנין משום החומין ואכתי י"ל ברגליו נגררים הא יושב כולו עליה וגבוה י"ם אה"ג. ומ"ש עלה נכוה י"ם והיינו רחבה ד" בלא הגלגלים דהוי רשות לעצמו ליכא מפר דשבית בהבתי כמ"ש בשבת ח"א" כוורת דוורק רשות ומעביר ד"א רשהה לעצמו ליכא מפוד בכרסתו מותר. וה"ה גבוה יותר מ"ם אנ"ם שאין רחבת ד" דמקצתה למעלה מיו"ד יע"ש:

"ע"ל יותר כשעומד בשבת ברה"ר עלה עם מומים ריקנית שלא להגביה קול ויהיה כמחבר אפ"י בהמות אחרים כבאות ח" יע"ש וכ"ש עגלות נמוכין בימי חורף שקירין שלימי"ן דאין נבהן בשרה. ובמוד לוקה מ"מ לא עלקות ד"ת אף אם ואמר דיש לאו במחמר ער"מ פ"ך מח"ש לא"ב ובמים לעדות מרכב"ן יושב"א אין אומרים כ"א בשבת הא הצ"ב ופפסל לעדות מרכב"ן מ"ל במשה ליוג במותר מ"א אות ו"א ובת"מ מבע"י י"ל דשרי והרמב"ם מתם ובובר אף משתחשך א"צ להגיהו כשהולך יע"ש והמעיין במ"מ בשנת כרמב"ן ורשב"א אבל מוות המ"מ דרמב"ן ורשב"א לבשבת שימות והר"ן) אומרים אבל בשבת כרמב"ן ורשב"א אבל מוות המ"מ דרמב"ן ורשב"א לבתכה אין חילוק בין "להן מבע"י או בשבת להניחה כשהוא מהלכת מב" אבר כרום וחש"ו ודאי לבתמה אין חילוק בין לתק מבע"י או בשבת להניחה כשהוא מהלכת מב" אבר כרום וחש"ו ודאי לבתמה אין חילוק בין ליה להמ"מ דאף מבע"י צריך לעשית כן וכתב אב" במו"ו למנות כשהם מהלכים משפת ליה להמ"ם דאף מדתה בדרך במשנת אב"ה כתבו ז"ל דמנית כשהם מהלכים משפת ליה להמ"ם דאף בדרך במשנת דגו"ל להר"ם דא"צ מבצ"י למשות כן בחש"ו (א"ש בפ"ך הו" במ"ל בדרך במשנת דגו"ל להר"ם דא"צ מבצ"י למשות כן בחש"ו לנ"ל להר"ם דא"צ מבצ"י למשות כן בחש"ו לה"ל להר"ם בא"צ מבע"י בדרך במשנת דבול להר"ם ד"ל משות כן בחש"ו ל"ל להר"ם דא"צ מבצ"י למשות כן בחש"ו ל"ל להר"ם ד"ל משות כן בחש"ו לה"ל מה"מ" למשות כן בחש"ו לל"ל להר"ם ד"ל משות כן בחש"ו ללי מב"ל משות כן בחש"ו לל"ל להר"ם ד"ל משות כן בחש"ו לל"ל מב"ל משות כן בחש"ו ל"ל להר"ם ב"ל מש"ו למשות כן בחש"ו ל"ל להר"ם ב"ל משות כן בחש"ו למשות כן בחש"ו להיה במ"ח מול"ל משות כן בחש"ו ל"ל הת"ח במ"ל ה"ל בחש"ו למש"ו ל"ל"ל מב"ל מש"ו ל"ל"ל ה"ל"ל ה"ל"ל ה

דנ'ל להר'ם דא'צ מבע"י לעשות כן כחש"ו (וא'ש בפ"ך הו"ו כתב פי שהחשיך בדרך

(עמ"א ד') דנמשך יפה אלא אמו אינו מהוחך הוי גזירה לגזירה דוודאי ימה ליש בכאן כמ"ב הרא"ש דהתם בנר פסול לבד דאין נמשך כשבא להשממש ודאי ימה משא"כ בנר כשר אלו דרק מששא שמא ישה לראות יפה או מצוה להרבות אורן הוי גזירה לגזירה וה"ה בנתן מעם שמן כשר לפסול בנר כשר אללו דמיתר להב"ח כה"ג ע"ש באות ג' ולהד"מ אסור:

כתב א"ר ה' בהמאה ובומן אי מדליקין בהם והשיב דאשור כי לפעמים נשאר בנד בומן הפור וריז ועחיר חוח ייג דחפיי שמן כשר על פחינה פסונה פשול זכן מושיז וע ע משאום משמע לכאורה אף צלול עדיין לא נקרש אבור ואייה במ"א אות יו"ד א' יבואר בזה . ערש"י בבח כ"א ד'ה המייניהם משזר תכלה ארגמן פלא הבמיע תילעת שני וד'ה מאי לאו דכלאים כגו"ן אבנת וחו' ד"ה שמא בעל בבאר מינים ולהר"מ ז"ל פ"ח מה' כלי מקדש ובמ"ל ה"א משמע כגו"ן הבנע מעט רקים בפשחן ושלל רשיי זה רוב בעיגן עכ"פ כנו"ן כגוון כ"ג השן ואפנע כ"ה רק צמר מעט רקים בפשחן ושלל רשיי זה רוב בעיגן על"פ כנו"ן כגוון כ"ג השן ואפנד והמחבר י"ל כהר"מ ז"ל והבן זה מאוד:

רסה מיש המחבר סיה מכנה עמיש במיא א' . ובסיב קערה ואם חברה כעין יולר מוחר ככס"א באר הגולה וכ"מ בר"מ פ"ה הי"ב מה"ש ועא"ר ד": (א) מבטל עט"ז לכאורה שלש פירושים במבטל כלי מהיכנו ה' פירש"י שבת מ'ב ב' ובמשנה ד'ה כלי דכמחברו בסים. ומ"ג א' ד"ה מפני שמשנה מכלי היתר עושיהו מוקלה ובקנ"ד כ' ד"ה והא כרים וכסחות מיחזי כסותר הביאו החוס' שבת מ"ג א' ד"ה דמבעל יע"ש ובר"מ פכ"ה מה"ש הכ"ג כסותר יע"ש ובפני יהושע כהל כלי קיבול ראוי להשתמש בו ל'ש פותר דעדיין ראוי לחשמיש שייך ביה כנין וצפרי יהופע כהכיכני קיבור לחוי ההפחמש בו לש פותר ישריין לחוי לשפיבה ויש כ"מ בין מהברו בעיע וכרים אין דרך להברם בעיע בייך בהי סוחר דאין לאוין לשפיבה ויש כ"מ בין הקר פירובים אם נוחן בכלי היחר דבר האסור באכילה ושרי בעלפול כמו נודר הנאה משמן למכילה אם מוחר ליהן לכלי בשבח דשוב לא ישחמש באוחו כלי היחר אכילה שלא חערב עם זה ואסור עיין מהרב"א ז"ל שבת מ"ב א" חוספות ד"ה ואין ומ"ג א" ד"ה בעודן עליו אבל כ" וד"ה ביין מהרב"א ז"ל שבת מ"ב א" חוספות ד"ה ואין ומ"ג א" ד"ה בעודן עליו אבל ב" ביירו ושני ליה דלטעם מחברו בטיס שרי דמותר בסלטול ולטעם סותר אסור ועבי' בין יו"ד כעיף וי"ו משמע דאין נקרא מבטל מהיכנו כיא שאוסר הכלי בסלטול יע"ש : ואמנם מדנקים הט"ז עושיהו מוקצה לכהורה משמע כלי במלחכתו לחיסור בם מוקצה עליו ליש זה הח במהברו בעיט שייך ביה אף בזה דלצורך גופו ומקומו ברי בטלטול וכמהברו בכיט וכבנין קוח . ומיהו ללורך גופו ו"ל היינו מה שלריך לו בשבת משח"כ שמן לחהר שבת וודהי חסור בכלל במלחכתו לחיסור אלא בלריך מקומו של כלי זה דמותר להניהו במקום שירלה כבסי ש"ח ס"ג בהא י"ל מהיסור מנגו כנוים דמי אסור מפא'כ לענין עופיהו ממקום פילוה כנפי' פי ח שב כהח ידב דכמהברו בעים דמי אסור מפא'כ לענין עופיהו מוקזה י'ל פאין מפנה פמו דמשקהל מי פס מוקזה עליו . ועהי"ט פבח פ'ג ח'ו בקל רגילין לטלטל כלי וכלי פמאלההו לאיפור אין בגלין בכך .ומיהו כאן בש'ע סתם המחבר דמוחר לכתחלה להנו מבע"ד דלה לדמפמע מרש" שם מחהר מיונים אלה כתום בי מודה ואם וכ"כ הטור ועחי"ט פס : (ב) אפי עש"ז כש"ז וחום' שבת מ"ז ב' ד"ה מפני ע"ש ליח שם הגיך חיבות פמבטל כלי מחיכונו כ"ל גורם כיבוי ואם כאמר כשנותן מים לכבות המינוצות נמאסים המים ונעבים מוקצים ויש במים ממש וכמחברו בטים דמי אפ"ה לא הוה ד"ח וגזור אטו בבם א"כ למה אמרו במשנה שהוא מכבה ולא מבשל מהיכנו ושד מהין לו דבר זה וליע קלח : (ג) רי"א הבי' כו' עס"ז ובחיר אות כ' בשם מי"ט כוונח כיבוי שקרוב למים אף יש שמן נכב' והט"ז ז'ל פירש דכוונת כיבוי שיכב' מיד הפתילה ולא יתקלקל הכלי ועמ"ח אות יו"ד וחי"ה שם יבואר : עיין מ"ז חקי"ג אות א' מ"ש מכאן ס"ג ופירושו דמיירי כאן במונח דבר היתר לשם דשרי בטלטול מן היד ולכן אמר בנר דולק אסור דיטה ע"י נענועו ועמ"א שם ב' וכאן ד' וא"כ שפיר הוקשה לו לש"ו מאחר דסבר"א זו כמב

דישה עד נענוטו ועמי ט שם צ' וכהן ד' וחיל שפיר הוקשה כו יפין מחחר דסברים זו כחב הרמ"א כהן דע"י נעיעה מנענע המנורה ולמה היקל בפילה כו' וכאן נמו מלחרה באליל ואין מתכוין אהיר ה"ה שם ועתו"ב ולמ"ב ועא"ד כאן אוח י"ב ואי"ה במ"א יבוחר עיד : בא"ר אות יו"ד בשם או"ה כלל נ"ע סימן מ"ה כשיש סכנת דליקה ה"ו מוחר ליתן כלי מלא מים לקבל הניצולות ובנמרא מ"ו ב' דפריך מדליקה משמע דאף שיש לחוש לדליקה אסור ועמ"א אוה ח" ול"ע קלת. ועמ"א רע"ז ח" . ולאו"ה אם רואה כר שנכפף ויפול על הבילחן רשתי ליחן חהחיו כלי מים : ברש"י שבח מ"ב ב' משמע דהם נחן כלי כשבת יכלו

יאף לדידן ייל כן: ישר א גותן עט"ז . שבת קנ"ג א" ועסי" של"ד ס"ב ומ"א אות נימ"ל בזמן הזה דליכא רה"ר וכ"כ כאן ג' והנה פחות מד"ה דרדות רוו ו"ל בד מ"ב במן הזה דליכא

רה"ר וכ"כ כתן ג' והנה פתות מד"ח דכבות היי "ל כך הב! אמירה לעכו"ם בזמן הזה הוי שבות דשבות במקום הפסד מרובה פסק המהבר בש"ך ס"ה דיעה א' בסתם דברי: גס מ"ש בש"ע אפי' אין נותן שכר ע"ז יראה היינו משחשיכה אבל מבע"י ודאי מוב לקצון לו שכר ובהיחרא הוה כב"ה דמחירון עם השתש ועיין רא"ש ר"פ מי שהחשיך ושוב ראימי בא"ר אות ג"ד הרגיש בזה . ועמ"א רכ"א אות וי"ב בבת יע"ב וע"ל פותן מ"ו בין השמשות שרי שבוחין בה"מ ובשבת יש לעיין ועמ"א בל"ד ג' איסר בשבת יע"ב וע"ן לביש בהג"ה הראה לב"א סל"ג בה"מ ובמ"ע ס"ה ושס"ב ה" י"ז וה"ה סעיף ד" אואיה ישואר בזה: מ"ל מ"ל של"ד ב" וו"א שב"ע שב"ד ה" ושמ"ע ח"ה שלת מתח ומלת הי"ב שכתב המחבר קבה באין מלוח בית במתח במתח"ו עבה ומחתר אחר מלוח שניה לא שבים לא שביה בהמת"ו עבה ומחתר אחר בהמה לא שניה לא שבים המחבר הבהמה לאו שניהו לאום בציהו לאום ביום לאהברם מיום בהוב המחבר הבבים המחבר המחבר המחבר הבהמה בהמחבר הבבים במחבר המחבר המחבר המחבר המחבר המחבר המחבר המחבר המחבר הבהמה בבבים המחבר בבבים המחבר המחבר המחבר הבהמה בבבים בבבים המחבר המחבר המחבר הבבים בבבים המחבר הבבים בבבים המחבר המחבר הבבים בבבים המחבר המחבר הבבים בבבים המחבר בלבים בבבים המחבר במום בבים בבבים המחבר בבבים בבבים המחבר בבבים המחבר בבבים המחבר בבבים בבבים המחבר בבבים בבבים המחבר בבבים המחבר בבבים בבבים בבים בבבים בבבי

בהמה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליה אלא מכת מרדות קאמר ובלבוש שלא יעבור על שביחת בהמתו לחו קשה קלת דעשה הוי בשביחת בהמתו והוא ל"ד אלא על מחמר קאמר (ג) ואפי" עס"ז דהון לתחום קיל טפי רוכב מהולך ברגליו דהין תחומין למעלה מעשרה כו' הפי התחום רוכב חמור טפי דעיבר על שבוח דחין רוכבין ע'נ בהמה (ושביחה בהמה ליכה דהי נושא עלמו) אפ'ה מפני פיקוח נפש שרי אף איסור תורה ועמ"א אות זיי"ן באורך והי"ה שם יבואר : (ד) יבולבולגן עמ"ז עמ"א מ' בבס ד"מ ורי"ו כו' ועס" של"א ס"ו כתב באיפור מורה אף ע"ד עבו"ם לא יעשנה וכאן איא מעיב ומימ אשבר למול בביתו עמ"א שם אות וי"ו בפרט האידוא ליכא רה"ר . והוי יודע במ"ש הט"ז יוליא עבו"ם כ"כ בשמ"ט א' והיה לבית בפרם ההיותו פתח וכרוב. והזי יותב במש השין יונית עברט כל בפתח תי והה הפתח הכנסת יכניסו עבו"ם וברחוב מוליכין פחום מד"א היינו הרבה בני אדם הא אדם א' תמור הוא שבית דפחות מד'א יותר משאר שבוחים אבי' ביה"ש כו' יע"ש ועיין א'ר של'א אית ויין כתב בשיחור כן ברחוב יוליכו הרבה ב"א כ"א פחות מד'א דזה לית ביה שבית ול"ד הרבה כ"א ב' ב'א יכולין לעבות זה . ומיש דא"ל לישב בהרבה בני אדש ה'ה שא"ל לפוש א'ר י"ד ופפוס הוא : ס"ט המהבר מציאה לא אף דכ"ש הוא משאר שביחים בש"א דמציאה לא כ"ש פחות מדיא כחב

לאפוקי מרמב"ם שכחב פ"ו מס"ש הכ"ב ופ"ך ה"ז דמניאה אפי' לא באה לידיה פחות מד"א ג"ש. והכלל בזה באדם א' פחות מד"א שבות המור הוא יותר משאר שבותים לדידן וחבירו להבירו אף שכ"א מוליך פחוח מד"א וע"ד כן עושין בדי כמבואר בבמ"ט בפ"ז א" יחי"ה יבואר שם וה"ה כאן כשיש ב" ב"א טושין כן ואי"ה לקמן בשמ"ט יבואר זה . עמ"ש אי"ה באות ה" מזה: עוך אבאר לך שמ"ש המחבר כ"ה הרב וקטן יחטו למי שירלה יראה לי דהייטו דוקא שאין בנו אבל בנו קטן בר חינוך מדרבנו יחנו להרש ובוטה אף בנו באין בר הינוך כמו קטן וצ'ע כעח ועסי׳ קב'ו ס'ב קטן מוציא לגדול דרבנון ובחרש ובוטה לא דאין בהו הינוך ועסי שמ"ג קטן אוכל נבילות אביו מצווה להשרישו איכא לעיונא בחרש ושוסה דלאו בני דיעה נינהו ולא צייחי כלל ועמ"א שם אוח ב׳ אבל ודאי לישפי להו בידים אשור אפי׳ לחרש ושומה מקרא דלם האכלום כו' ועיין שמ'ג . ובלכוש ס'ו דחרש ושומה שוין לקפן בכל מקום אפשר הוא ליד

ובפ"ו הלכה כ"ב וקדש היום דהתם בעכו"ם סיירי משא"ב כאן אי משום חש"ו נקים פתם ובנתנו ישם יותב הבי יותם והום והותם בעבו מימוי משא כ כאן אי משום חשר נקים מתם ובנתבו מבע"י א"צ להנית כממהלך ואפשר עוד להר"ם בשבת אסור אף כשהוא מהלך דמ"ם אימור דרבון לא התירו כ"א בעכו"ם א' בחמה מותר וצ"ע א"כ הר"מ אפשר סובר מבע"י כרמב"ן ורשב"א. ומ"מ אין כ"כ צ"ע על הר"ב מאחר דאין מבואר כן בדבריהם וא"נ המ"מ סיבר כן בדבריהם הר"ב לא מפרש כך. ואי ממ"ש המחבר י"א שמנית כשמהלך ומשמע מבע"י דבשבת כ"ע הכי ס"ל לא מפרש כך. זאי מם"ש המחבר י"א שמניח כשמהלך ומשמע מבע"י דבשכת כ"ע הכי ס"ל (ולא הוי למכתב י"א) דליספי ליה איסורא בידים משמע מן התורה אסור כמבואר פרק חרש ואיך (ולא הוי למכתב י"א) דליספי ליה איסורא בידים משמע מן התורה אסור כמבואר פרק חרש ואיך שמ"ד. משמע לכיוה ד"ס והנך ג' קראי דטיתי בפי שמ"ג בב"י ובר"מ ה"מ א פי"ו הלכה כ"ו אסי"ר משמע לכיוהה ד"ס והנך ג' קראי דטיתי בפי ארוכים ואי"ה בשמ"ג יבואר זה וכאן אין להאריך: (מ) פחות עמ"א וכ"כ המ"ז אות ד' המיא ארוכים ואי"ה בשמ"ג יבואר זה וכאן אין להאריך: (מ) פחות עמ"א דכצת מ"ד דהיה לו דברי ר"ו שצריך ליישב לא לפוש בכאן ועמ"ש מוה במ"ז זר ע"ן "ו א"א דאמר ר" צחק המוציא כים בדרי ר"ו שמחת מר"א (עמ"ש במ"ז א"ה באית ד' מוה) משמע אף בשבת הרירו לו פחות מד"א העם"א עמ"א במ"ז א"ה באית ד' מוה) משמע אף בשבת הואום הוא ועא"ר אות ד' מוה משנת או בשנת ואנום הוא ועא"ר אות ד' מוה : (יא) חניע עמ"א הארי כ"ז אי אפשר דלא קאום פורתא ומעיל מרה"ר לרא"י כלאחר יד וא"ב בבהמה נפי עובר לפ "ע דשב"תת בהמה ועס" תרג"ו במ"ע א"צ למובז הון רב כלאחר יד וא"ב בבהמה נפי עובר לע מ"ע דשב"תת בהמה ועס" תרג"ו במ"ע אצ למובז הון רב כלאחר יד וא"ב בבהמה נפי עובר לפ שר וצ"ל דהך א"א דלא קאי פורתא לאו עמידה ממש מה"ע ה"ח יע"ש והלכך באדם הצריכו כלאחר יד לא בהמה מחומש וכאן משמע פחות ג"כ שרי וצ"ל דהן א"א דלא קאי פורתא לאו עמידה ממש מה"ש ה"ח יע"ש והלכך באדם הצריכו כלאחר יד לא בבהמה ומש"ה מ"ח יש"ם ה"ח יש"ם ה"ח יש"ש נאן: (יב) נומל מה"ש ה"ח יע"ש והלכך באדם הצריכו כלאחר יד לא בבהמה ומש"ה סתם הש"ע כאן: (יב) נומל ביו לי היו דע לי והעבר באום הצור כאחור יו לא בבתחרום אר סתם השע כאן בירב נומס כלים עמ"א דמשום צב"ח התירו אף יותר ממ"ו סאין עםי" של"ג מ"א ומעגלה אף פחות ממ"ו אסור לפנותו כלל מעגלה לרבר רשות : (יג) לפי עמ"א עסי ש"ח ורע"ם במ"א י"ב י"ג יע"ש ועי"ד קי"ו משמע ישינים לא חרשים ומ"ז שם וי"ד מ"ש ב"ת לאו שבכללות צ"ע דחדא מיהא לקי כה"ג ואפשר כיון שאין מפורש אף חדא לא לקי ומיהו משמע דאממכתא הוי כמו המשהה נקביו וכדומה ובחידושינו אשר ת"י כתוב כתבנו מזה ואין מקומו פה יע"ש: (יד) שיכול עמ"א שבת קנ"ד ב' בבולם"א חתיכות זכוכית רהבות לחלונות הוי הפסד מועם וכלים הוי הפסד מרובה קנד ב' בנולם א חתיכות צוכית רהבות לחתונות הוי הפסד פועם וכלים הוי הפסד פועם וכלים הוי הפסד פרובה והר"ף השמשו וכן המחבר דסיברים אף בלא הפסד לית כאן מבשל כלי מהיכנו דביה"ש לא חיו שם גם לא נתגן להניח לכל השבת ועסי' רס"ה במ"א אות ב' יע"ש וברייתא דסבל ועששיות י"ל ברברבי עיין חה"ר שם אלא בגסרא תירץ לה בבולסא. ולכאורה יש לומר ב' ביסול מהיכנו א" עושיהו מוקצה ב' מחברו במים וברס"ה במ"ז א' פירשתיו וא"כ כרים וכסתות דסבמל מהיכנו ועשהו מוקצה שאין ראוי עתה לתשמיש שכיבה בעודן הזכוכית עליה אפשר לפי שעה נמי אסור באין ה"ם ובולסא אסור משא"ב כלי בית קיבול דיכול ליתן בתיכו שאר דברים רק כמחברו בשים י"ל הואיל ואי בעי מנער ומסלמל בכל עת לית כאן בימול מהיכנו לפי שעת ואפשר מפני זה פירש המפרש כאן מהיכנ"ו מן מוכן שלו וברס"ה לא פירש כלום כי י"ל כנו בסיסיה לימר שמבמל אשרושה לאיסור דהתיול לצורך נופי ומקומו התירו לשלמל עד מקום שירצה משא"כ מעות וככלי שמלאכתי לאיסור דהתיול לצורך נופי ומקומו התירו לשלמל עד מקום שירצה משא"כ מעות וכאן ההיתר משים פסירא שוב ראיתי כתו"ש באית למ"ד כתב מה יע"ש: (כ) ואם עמ"א ב"י ש"ם בשם אגודה ברחוב שאין בו עירוב (היינו שיתופי מבואית) ומ"ש דרשאי לרוץ תיקן בזה קושו"ת המ"ז וי"ו ועיין אות ח"י ואי"ה במ"ז יבואר: (כא) אמור עמ"א והא"ר אות כ"ו כתב די"ל לעיל זכה בה הישראל משא"כ כאן דלא הגבוהו עדיין ישראל א"כ יכול הכותי לוכות לעצמו יע"ש.

לעיל זכה בה הישראל משא"כ כאן דלא הגביהו עדיין ישראל א"כ יכור הכותי לזכות לעצמי ע ש.

גם י"ל לדידן די"א דליכא הה"ר גמוהה הוה שבות דשבות לצורך גדול התירו כמבואר בס" ש"ז

ס"ה ואששר מציאה גמי ואי"ה במ"ז יבואר עוד בזה באות דה"ו וכאן אין להאריך:

מ"ל (א) מקדימין עמ"א ברכות כ"ז א' ובהג"ה פירש דלא פסקיה לצלותיה דרב ירמיה בודאיר"י

מתפלל של חול ח"י ברכות ורב זיי"ן ברכות ומש"ה הקדים וטיים תפלתו כו' ובכ"מ

פרק שלישי מח"ת הל' וי"ן והמ"א הקשה דברי ב"י עם הכ"מ דבד"י כתב אף למאן דנוהנ כרבון

בע"ש רשאי לעשות כרבי יהודת ובכ"ם כתב דל"ד שבת ה"ה חול ושם נאמר מ"ש וכמ"ש הר"ע

בע"ש רשאי לעשות כדבי יהודת ובכ"ם כתב דל"ד שבת ה"ה חול ושם נאמר מ"ש ובמ"ש הר"ע בע"ש רשאי לעשות כרבי יהודה ובכ"ם כתב דכ"ד שבת ה"ה חול ושם נאמר מ"ש וכמ"ש הר"ע
בשעת הרחק וע"ש תוספת שבת רשאי א"כ שפיר אמר ל"ד ה"ה בחול כה"ג אם שעה דחוקה
יכול להקדים אף למאן דעביד כרבנן ועס" רל"ג ומיהת בשבת יש ליוהר להתפלל מנחה קודם
פלג דלא ליהיי כתרתי דסתרי אהרדי ואנו מקבלין שבת ואומרים לכו גרגנה ולכה דודי הפספר
ביניהם יכול להיות כן. ועיין ח"מ ומ"ש איברים ופדרים סיבר דבתר תחלת נתינה ע"ב המובה
אולינן וכ"מ ברש"י ברכות כ"ו ב"ד"ה איברים וד"ה ופדרים יע"ש ומלת קרובים יע"ש ועס"י רל"ד
במ"ו כ" ומ"ש שם. ועם" רל"ג אית ג' ורם"א אות מ" ויו"ד ועתי"ש אות ה" ומ"ש לנמור הפעודה
במ"ו ע"ש במ"ו אות א" מוה. עמ"ו רס"ח א" א"ה מוה: (ב) ולאכול עמ"א וברל"ה אות ד"
מבע"י עמ"ש במ"ו אות א" מוה. עמ"ו רס"ח א" א"ה מוה: (ב) ולאכול עמ"א וברל"ה אות ד"
מבע"י ע"ש מבע"י כו" ומ"ש ועכ"ם היינו אם מתפללון ערבית ע"ש בע"י גדול קודם לרש"י אם קרא ק"ש מבע"י כו' ומ"ש ועכ"ם היינו אם מתפללון ערבית ע"ש בע"י גדול קודם פלג המנחה (עין תה"ד סיכן א") לא יצאו כלל י"ח ק"ש אסורים לאכול קורם ח"ש לק"ש יע"ש:

(ג) כיון עס'א עס"ש במ"ו מזה אף ע"ג דלא הוי מעין החתימה מתפללין עליה כי בשבת צריך
שטירה יתירה עכ"ח כאן. ופרוס בכל נוסחאת בסמך ארמית לא בשין בעברי ו"ל נ"כ פרס מתנה
ערך פרס יע"ש ע"ד מתן שכר לא בתורת הוב רק מתנת חנם ו"ל קושית התום' א"ת כעבדים
לקבל פרס יתר על שכרו והבן וא"צ לשבש נוסחא ישנה:

"מ"ר עס"א הוא דעה הרא"ש ו"א הוא דעת הר"מ ו"ל עב"י ועס"ש או"ה בס"ו אות
ב" ונ" מוה יע"ש. ה"ה י"ס עס" תפ"ח במ"א ד" בזה: (נ) באפצע עס"א ובא"ר
ג' בשם כמה פוסקים דהלכה כ"א וספק ברכה לקולא. ול"ת באתה דונן היי ס"ס חדא דכבר
כתבנו במקים אחר די"ל בס"מ אי מהני בספק ברכה ועוד דהמחבר והר"ב משפע דאין לחלק בין
שאר אמצעות לאתה חונן כו" אינו בכלל הספק : (נ) ה"ל התחול בשל חול עמ"א הב"י העתיק
שאר אמצעות לאתה חונן כו" אינו בכלל הספק : (נ) ה"ל התחול בשל חול עמ"א הב"י העתיק
דברי תה"ד ס" י"ד כהוויתח סבור שחול אפילו עומד באתה קדשת או אתה אחד נומר של ודע" או ונש"ע השמת ביו זו לוו ובש"ע השמת היו זו וו ובש"ע השמת ביו זו לוו ובש"ע השמת היו זו וו ובש"ע השמת היו זו לוו ובש"ע השמת היו זו וו ובש"ע השמת היו זו וו ובש"ע השמת היו זו לוו ובש"ע השמת היו זו וותר ב"ב"

לקמן 'כדיני קידום יבואר בסימן רעיא בט"ז אוס י"ג : (ו) ברכה עט"ז והאדנה אל אוזה של הרכה באשצע יצא משא"כ זה שש ברכות וחוביר של שבת באשצע יצא משא"כ זה שש ברכות וחוביר של אביר בבא במיאר בין אוס מאוים באיז אייע כך שהתשלל במכן ממן למוס מאוים לא חוד למיאר במיע מען מבט מגן אבו החוד לא התשלל לא של חול ולא של שבת : (ח) שאם עם"א לבאורה בהקדים והתשלל מוסף קודה לשמח לו הקדום לניש בכלה מעין מבט מגן אבוה מוסף מגד מהים מתים האל הקדום לניש בכלה מעין מבט מגן אבוה מוסף מגד מהים מתים האל במוסף מבירית התשלל מיסף וצ"ע באות המשלל מיסף וב"ל מיסף וצ"ע באות התשלל מיסף וצ"ע באות התשלל מיסף וב"ל במין ובחירות התשלל מיסף במיח וב"ח העולם לניש בכלה ואים בין בין מוסף ח"ב ברכות ופובירן בה מיסף עב"ו וב"ל בין בין בעולה למיקרי קבוע ול"ע ע"ז ול"ע ע"ז ול"ע בין ובין ועמ"ל י"ב ול"ע בעול בין בעולה לא מיסף בע"ז וסריםה וב"ח העילס במוסו או כמוסו בעת לבשלה ואים בסיבולר: (ע) אין לדבר עם"ז וסריםה וב"ח העילס במוסו או במ"ל בין ובש"ה בתשלי בין מוסף ח"ב בבע"ח בין וב"ל מסים במיח וב"ח העילס במוסו או כמוסו בעת לבשלה ומיים בין בין בין שבירות מוסף ו"א דלא יצא אלא מתשלל אח"ב שתרית מוסף ו"א דלא יצא אלא מתשלל אח"ב שתרים מוסף ו"א דלא יצא אלא מתשלל אח"ב שלח ול ידי מוסף או"א בע"ל מוסף מודי מוסף ו"א דלא יצא אלא מתשלל אח"ב שתרים מוסף ו"א דלא יציד אלא מתשלל שתרים במ"ל מו"ב במ"ל וב"ל ב"ל מו"ב במ"ל וב"ל ב"ל מו"ב במ"ל וב"ל ב"ל מו"ב ב"ל הוב"ל ב"ל מו"ב ב"ל ה"ל ב"ל מו"ב ב"ל ה"ל ב"ל מו"ב ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל מו"ב ב"ל מו"ב מו"ב ב"ל מו"ב ב"ל ה"ל מו"ב ב"ל

כדא מהן : (ה) מביח עט"ז ועיון מ"א אית פ"ו : מ"ש המחבר בסיא היה הבילה כו׳ יבואר מייה כלות ני"ו אי דוקא מזכר קודם שבת או אף בשבת ומ שי"ח ה"ה כיסו והא דתנן מי שהחשיך מיק לעכו"ם וחמור וחש"ו דהני עדיף שפי מרץ וחקנתא דרץ בלית הנך הקנות ואם נאמשרך דרץ דוקא בחכר מבע"י כדבעינן למימר לקמן באוח ו"ו אי"ה י"ל מי שהחשיך בכיסו משחשיכ" לא מהני רץ ולכר בעינו הנד ההנות הא מבע"י רץ אפשר עדיף והמולא מציאה דאסור בש"א לא מהני רן ולכך בעינן הנך חקנות הא מבע"י רן אפשר עדיף והמוצא מציאה דאסור בס"א ובס"ז אם לא באה לידו מבע"י ה"ה רץ לא מהני במניאה כל שלא בא לידו מבע"י ועא"ר אות ס"ז מע"א עי"ן ע"א המול"א כים בשבת פחות מד"א הר"מ ז"ל מפרש במליאה ומאו דאברי מ"ז מע"ח ע"ן ע"ח המול"ח כים בשבת פחות מד"ח הר"מ ז"ל מפרש במניחה ומחן דחהרי מפרשי במולית מרה"י לרה"ר יע"ש עמ"ח אות יו"ד: (ו) אסור עט"ז והמ"ח אות ך' פירש באמת דאם יש עכו"ם לשמור שפיר וה"ל הה"ר דמותר לרון לי"ח דכיסו כמו חבילה. ועא"ר אות כ"ה דאגודה פסק בפ" מי שהחשיך ה"ה לכיסו ועוד פחות מד"ח יש תקנה אלא דמיירו שיש עכו"ם ביסול לשומרו יע"ש ועיון כ"ח מ"ח "ז ועיין פריש' דקדק מרש"י שבת קל"ג צ' ד"ה ד"ח עכו"ם ביסול לשומרו יע"ש ועיין ה"ח לאיוו"ד ועיין פריש אות מדלה מחשיבה ועמד כך דן וכ"כ דלא עמד לפוש לישור יע"ש והנך רוחה שהע"ז ומ"ח לא ח"ח לחמור ע"י עכו"ח ול"ע: אף רן מ"מ עקירה באיפור התירו לו משום פריד מייד אות למחור באיפור התירו לו משום במרג מייד בייד מ"ח מ"ח"ח לאמור ע"י עכו"ח ול"ע: ודע באמי וכחפקתי בתוכפת שבת ביש בו מן התורה כמבואר בסימן רס"א ס"ב מ"ע מיוה"כ בק"ו או מריבויא יע"ש אם מוזהר על שביתת בהמתו באותן זמן דביוה"כ גופא אפשר דאין מלווה על בביחת בהמתו כמו ב"ע עיין סימן רמ"ו ס"ג ומ"א י"ב וע"ז וי"ו א"כ דיו בהפשר וגם בשבת כתוב למען ינות לא בתוספת שבת ועסי' רמ"ו מ"ש שם ואי"ה בה' י"ע ויוה"כ יבואר בזה לענין שביתת בהמתו ומהמר כו' וברס"א כתבנו מפלג המנחה דהוא קודם זמן הוס' המוזכר בהמחבר שם י"ל דלא הוי אלא דרבנן וכעת עדיין צ"ע בזה :

רסן א אינו עט"ז מוסח הברכה ובלל כנפיך הסתירנו כי אל שומרנו ומלילנו אחה כו' ושמור כו' ולכאורה גם בומרנו א"ל בבבח כשמניע לבלל כנפיך ועב"ח ודריבה י"ג בטור כן ועמ"א אום גמ"ל ולכאורה שומר עמו ישראל לע"ד אין לומר כמ"ש הט"ז ושמור בקשה אין לומר <mark>דבידינו הוא שאם אנחנו שומרים בבת כראוי בטורים אנו שישמור הש"י אוחנו בזכות שבת אבל</mark> כי שומרנו ומצילנו אחה הוא חואר לו יחברך למה לא יאמרו דפשיטא שהש"י הוא השומר לנו הן בזכוח שבת כו' הכל ממנו יחברך , ועיין לבוש בזה ובא"ר אות ו"ז באבודרה"ם הנוסחא כלבוש יע"ש וכמו שאנו אומרים ושמור צאחנו כו' ופרום כו' כדי שיהיה סמוך לחתימה מעין כבסי׳ רל"ו . ובמועדים וידבר משה בר"ה הקעו ביוה"כ כי ביום כו' בלבוש הקפ"ב ס"א כל

המועדים זכר לי"מ הקעו ביום ההוא יתקע בש"ג יוה"כ גאולת הנפש אין לך גאולה יותר מזה יע"ש ועיין דרישה כתב כתפילה אריכתא דמיא יע"ש: אין נופלין ע"פ סמוך לפניסת שבת לבוש ויראה ה"ה מ"ג אחר, חלות נמי אין נופלין ע"פ וה"ה מי שאוכל פת אחר, חלות איל על נהרות בבל כ"א שיר המעלות. בעין רל א אות וי'ו דיכול לגמור הסעודה קודם הלילה דתוספת שבח ד"ת הוא וע"ש ועבו" רס"א איזו היא ד"ח ואיזו חוספת דרבנן ובמ"א א' מפלג המנחה כו' ובקין שאוכלון מבע"ר הרוצה להחמיר יחלק כיום שבת ג' סעידות ויי"ח. ובא"ר ב' דתלחא היום כחיבי משמע עלומו של יום לא בתוספת ומשמע אף ביה"ש לא רק ודאי לילה. ועסי' מע"ב בפסח אף הקידוש בלילה ועסי' חרליט בט"ז ומ"א י"א י"ב ומל"ד בט"ז ואי"ה בט"ז יכואר: מה שחוחמין בי"ט ופרום כמו בשבת אע"נ בשבת הטעם שהשבת פיתר אותנו משא"כ בי"ט לכאורה אין זה טעם אלא הואיל בשבת משנין מימות החול ה"ה בי'ע ולא ליהוי חו זלזול י'ם דאומר כימות החול ובשבת משנין ואי"ה בה' י"ע יבואר עוד בזה . עיין בע"ז רס"ח אי"ה

ממ"ם מקדימין : רכה א אומר עט"ז שבָח קי"ע ב' ועיין פירש"י ובעין יעקב הגירסא ויכלו הקב"ה חה שמספר בשבחו של מקום ששב"ת בשבת . והיינו מדכתיב ויכלו חסר וי'ו דריש ויכלו כ"י בניהם הקב"ה והאדם זה במעיד על שברא הקב"ה עולמו עיין מהרש"א שם וברי"ף שם יום הבשי ויכלו השמים הקב"ה ברא בדיבור והאדם המקבל שבת בתפלה ביום וי"ן מבע"י ממהר לקבל שבת ואסור הו במלאכה יע"ש וא"ש דקאמר כל המתשלל בערב שבת ואומר ויכלו לא המתשלל בליל בבת ועסי' רס"ז מקדימין מדר' יוסי יהא חלקי כו' וקשה קלת מקבלי שבת שאני אבל להשפלל ערבית מבע"י לרבנן מללן ומהא דרב המנונא שפיר כאמור . ובמהרש"א ז"ל שש אפין יהיד שלין עדוהו עדום במ"ח אומר יע"ם . ומשמע דחובה הוא ומש"ה חוזר הש"ן ואומר חפרי יחיד שחין עדופו עדום במיח חומר יעיש. ומשמע דחובה הוח ומשיה חוזר השיץ וחומר וכלו להוליא שהין בקי כבס"ז ובחול אין השיץ חוזר דרשוח שיין דרישה ומ"מ אם לא אמרו במפלה הין מחזרין לוחו וכ"ש לדידן דאומרים בקידוש ויכלו . עמ"ש אייה בסוף השיי : במפלה הין מחזרין אוחו וכ"ש לדידן דאומרים בקידוש ויכלו . עמ"ש ועמ"ש באות ג' אי"ה מזה ועש"י יב"ז ומה וכ"ל בליד הוא דעם הרא"ש ו"א הוא דעם הרא"ש ועש" עש"ז דעם רבינו יוכה ורמב"ם וכאן סתם כדיעה אי מבחם ובארוך כהב דנקטין כהר"מ ועש"ך י"ד רמ"ב ועחו"ש. ועב"ח כתב די"ל ספק ברכה: בכחם ובארוך או שש"ז י"א ש"ל בצ"י דמושף בשחרים או ערבים במנחה אף שאומר אר"א רלה (ד) של זו בזו ע"א י"א ש"ל ב"ל בסיקי מושף לא ילא וכ"ש שחרים במוסף הואיל ולא היכיר מחבר מושף הואיל ולא היכיר מחבר מושף הואיל ולא היכיר מחבר מושף או וכ"ש שחרים במוסף הואיל ולא היכיר מחבר מושף מאל ולא וכ"ל מחבר מושף מושל לא ולא וכ"ל מחבר מושף מהלא לא וכל מהבר מושף מהלא לא וכל מושף במובי מושף לא ולא וכלם מחבר מושף בלא ולא וכלם בחבר מושף מהלא לא ולא וכ"ל מחבר מושף מהלא ולא הכלה מושף או מלא ולא וכלם בתוכים לא ולא וכלם אור מושף בתוכים במום במושף משל לא ולא וכלם במושף במושף

פסוקי מוסף לא ילא ויראה אם אמר וביום השבת בישמת משה לתפלת מוסף נמי אפשר דלא יצא דקבלת שבת החכר בה בפירוש ותלונו להקריב קרבן מוסף. וכל הדינים שבסימן זה בדין חפלת שבת הן לענין התהיל באחה חוכן הן החליף מוסף בשהרית שייכים ג'כ בי'ע ואפילו בי'ע שני א"ר אות ג'. ובאות י"א כתב לפרש י"א שכתב המחבר אע"פ שבכ"י הביא דין דש"ל בלא מחלוקת דבתניא הביא סחם החליף כו' ולהלכה עמ"א אות ע' ואי"ה שם יבואר

(ה) ומעומד עם"ז והא דשבת קי"ט אפילו יחיד האומר נעשה בתוף מיירי בתוך התפלה אבל לאהר התפלה לא מאחר דכתב הטור ואומרים ביח"ד (ט"ס ביחיד) וא"ר אות י"ד כתב לשעם א' משום י"ט אחר שבת יש ליחיד לומר אותו אבל לא בעמידה :

בפרק כל כתבי קי"ט ב' אמר ר'ח אמר מר עוקב'א כל האומר ויכלו ב' מלאכי השרח מניחין ידיהם על ראשו ואומרים וסר עוקד ומעאמך תכופר בא"ר ו'ב בשם זקיט הגאון דבאה"ע בעדו' נישין נהרהרו בתשובה ה"ה כאן ובשם רד"א דאין לו עון אם לא יניד ונשא עונו דאומרים עדוח ולכן בליל שבח יהדר אחר מנין גם מעשם ויכלו שלריך בעשרה עדוח להקב"ם דחותרים שדוח ונכן בנינ שבח יהדר חחר תגין גם תשעם ויכנו שנריך בעשרה עדוח נהקב"ה כמו ונקדשתי בחוך בני ישראל. כחב בד"מ בשם רד"א בין לשמך ובין חבלית יפסיק ובין אלקים ובין את א"ר. (בק"ש ג"כ מססיק כה"ג כו') ולפ"ז מה שנוהגין לעמוד בקידום כשהותר ויכלו ביחיד א"י מעם לזה דאין ביהיד עדות אם לא כשיש בבית מנין אז י"ל כן ואידה לקמן כדיני קידום בשאר בסימן רע"א בט"ז אוח י"ג: (ו) ברכה עש"ז והאידוא לא זזה חקנה ממקומה ועיין כעיף י"ג ועיין כאות שאה"ז אידה: (ו) י"צו עס"ז משא"כ בנעילה בשבת חקנה ממקומה ועיין כעיף י"ג ועיין כאות שאה"ז אידה: (ו) י"צו עס"ז משא"כ בנעילה בשבת

Pri Megodym Tom. II & ה (סרי מגדים)

18

הואיל והוכיר פסיקי מוסף אי בנוסח הברכה הוכיר מוסף פשימא דידי מוסף יצא ומתפלל שחרית הואיל והדובר פטיקי מופף או בנוסח הברכה הזכיר פוסף פשימא דידי מופף יצא ומתפלל שחרית אח"כ ואם התחיל אח"כ ואם התחיל בדיך להתפלל שחרית ומופף ולצד ברים שחרית לפ"ד בר"ם בדיך שהרית והרוא דרפ"ו י"ל בידע שהרית ומופף ולצ"ד דכונה לא מוק עולה במקום מופף ומתפלל שהרית והרוא דרפ"ו י"ל בידע וכיון למופף וע" אות כ"ד ואין להאריך: (י) ומעימד עמ"א ובא"ר י"ג בעידי נפשות אפשר בעי ביחד והך כנפשות דמיא שמחייבו למחללי שבת מיתה יע"ש ומ"ש בשם מס"מ משמע דלא כמ"ו ביחד והך בניפלו ומ"מ העולם נוהגין לעמוד ה" ומ"ט אף למ"ט אף אמרו בכת הכנסת א"צ אח"כ לעמוד ביוכלו ומ"מ העולם נוהגין לעמוד ביוכלו ומ"מ העולם נוהגין לעמוד ביוכלו ומ"מ היולם נוהגין לעמוד ביוכלו ומ"מ היול" ביוכלו ומ"מ היולם נוהגין לעמוד ביוכלו ומ"מ היולם נוהגין לעמוד ביוכלו ומ"מ היולם נוהגין להיול היול מופלים ביו ביול מיול היולים מופלים ביול היול מופלים ביול היולים ביולים ביול ביולים ב ה' ום"ם אף למ"ם אם אחרו בכית הכנסת א"צ אח"כ לעמוד בויכלו ומ"ם העיום נוהגין לעמוד בקידוש בויכלו: (יא) ובלא עמ"א שלא יאמר או"א בחנם להוכיר השם עסי' קפ"ח מ"א י"א:

וויאה דהמהפלל בלחש ימהר לסיים תפלתו ולומר ויכלו עם הקהל כי בעינן עשרה דוקא עמ"ז

ה': (יב) אינו עמ"א עס" תרכ"ל ועמ"ז בזה: (יג) בבית חתנים עמ"א ועמ"ז אות ח' מזה אי בעי דוקא ס"ת: (יד) דליכא עמ"א וצ"ע קצת אם לא הוי ספק בדכה: (מו) ועד עמ"א ועיין לעיל מי" בל" בלו ב"א לפי דברי הר"ן בשם הרשב"א צריך ליתן לקמן שהגיע לחינוך כבר ה" ו" כ"א לפי ענינו דאל"כ הוי ברכת פה"ל לבמלה וה"ה דאין ליתן לשומה וחרש דלאו בני חינוך עינהו והביא ב" תשובת הרשב"א ובמ"ז תר"ם אות ג' תיין מומן דיות"כ וע" בתו"ש בני משא"ב הרשב"א במ"ל במלה ה"" אינחנו משא"ב הרביעו שפר כאו דלפ"ד השב"א בש"ל דומן היום" ביות"ב בני היונון משא"ב הרביעו שפר

בני חינוך נינהו והביא ב' תשוכות הרשב'א ובס"ו תרי"ם אות ג' תירץ מזמן דיוה"כ וע' בתו"ש כאן דלפ"ד ה-שב"א בשכ"ג דומן דיוה"כ קביעותא מקרי דל"ש אורחין משא"כ בקידוש שבת לפצנים אורחין הן אמת תתה קביעותא מקרי דאין לנו אורחים בביה"כ כלל. וע"מ כתהו"א שם ביוה"כ נותנין לתינוק הטימיל רא לתינוק קדול דאתי למסרך אע"ג דאין קביעות כמ"ש הרשב"א שם בשב"ג דקשה משבת קד"ש כשותא לתינוק ישראל אתי למסרך אע"ג דלאו קביעותא אלא בתקנ"ם אות מ' בס"ד את בה ב סמיך אתשובת הרשב"א באיסור דרבנן לא באיסור תורה (אע"ג כשותא בם כן דרבנן בח"ל) כו' ואי"ה בתרי"ם ותרכ"א יבואר עוד: (ב) דאכלי עמ"א דבבית הכנסת אסור לאכול ומכ"ש בקנ"א מזה: (ג) יותר עמ"א דתקנה לא זזה מסקומה ומחורין על יין קירוש גם בביה"כ דלרבינו יונה י"ל רק קידוש להוציא שאון בלי אכל למעם זה מהורין ג"כ אין בכיה"כ בביה"כ דלרבינו יונה להוציא ד"ת ולתקנה באורחין יצאו ידי קידוש ואם און יין בכיה"כ ואם אין יין בכיה"כ מון מקרשין וצ"ע דלרבינו יונה להוציא ד"ת ולתקנה באורחין יצאו ידי קידוש ואם ביה"כ:

ואם אין יין בביה"כ אין מקדשין וצע דירב מי ומון מח"כ: ואוכלין פת אח"כ: ער (א) קורם עם"א. ומ"מ משום עשרתם עדבתם היה לומר קורם ומ"ש המ"א דאגן אין מדליקין ער (א) קורם עם"א. ומ"מ משום עשות וגם פתילות מדליקין בכשירות עם"א רם"ד י"ג ען (א) סיום עם היא ב ששום עשותם ע בות היא הכו קודם ום הם אי האגן אין בדיקין בשמנים היא בי או גר שעוה וגם פתילות מדיקין בכשירות עמ"א רס"ד י"א ועתו"ש ומ"ש בשם הב"ח דיאמרו אתר קידוש כ"מ בסידור הסור וש"ע ובפרישה כתב מנהגנו לוסר ב"מ קודם דגר ביתו קודם לקידוש היום יע"ש כבסי רס"ג מ"ג ומסידור אגו למידין דין זה: דעות ב"מ קודם דגר ביתו קודם לקידוש היום יע"ש כבסי רס"ג מ"ד בכניסתו ואחר שיקדש צריך "

לומר ב"מ קודם דנר ביתו קודם לקידוש היום יע"ש כבסי" רס"ג ומסידור אזו למידין דין וה:

"צ"א (א) לאכול עמ"א עיקר המהירות משום הקידוש שיזכרהו מיד בכניסתו ואחר שיקדש צריך
"א משהא דעתו לאכול מיד כבסימן רע"ג ס"ג וא"ה שם יבואר. ורש"י ברכות דף ג" א"

"ד"ה קשיא . ומ"ש דמ"ה בקידוש שאימר בתפלה סני ע" בס" רס"ם במ"ו ומ"א וברא"ש ע"פ קי" אם ספק לו אם מדש על היין או פת לא יצא כלל ידי קידוש אף מ"ה ועיין לבוש כאן וא"כ

"אם ספק לו אם קידש על הכוס צריך לחזור ולקדש וי"ל דמ"מ הכי אתני שלא להחסיר בספיקן.
"הא דבתב המהבר בס"ב מציאות אנשים היינו אף דלא התפללו עדיין אם שמעו מנשים יצאו

והא דבתב המהבר בס"ב מציאות אנשים היינו אף דלא התפללו עדיין אם שמעו מנשים יצאו

בל אחר שהתפללו אף קמן יכול להוציא אותו כבס" קפ"ו ס"ב אלא שי"ל דאם יש לו יין ואין

מקדש עליו לא יצא ידי קידוש אף מ"ה וכמ"ש ברס"ם בשם הרא"ש וא"כ קמן אין מוציא ומ"מ

מקדש עליו לא יצא ידי קידוש אף מ"ה וכמ"ש ברס"ם בשם הרא"ש וא"ב קמן אין מוציא ומ"מ

ומצוה הבא לידו ראשונה עושה אותה ואם לומר די"ם ערב שבת אפ"ה ממחין על של שכת

ומצות הבא לידו ראשונה עושה אותה ואם לומר די"ם ערב שבת אפ"ה מבטין על של שכת

דהאירנא עדיף והא דאין שום מצוה ד"ת נדחי ע"מו בומ"ש ברוצים עים" תרפון על הרוך.

דהאירנא עדיף והא דאין שום מצוה ד"ת נדחי שוב"ש ברוצה א"ה מות וכאן אן להאריך.

"ה" בואר עוד . עמ"ו י"ם עס" עמוס" פסחים דף ק"ו ב"ד"ה מקדש ארופרא ע"ש מעים תליו ובמ"ו מות מוב "ל בע"ו מכלה ב"ל א"ח הידות המור אות א" אי הרהור בקידוש מהני י"ל באן זבר

א"ל היון מנילה : (ג) צרכי מעודה ע"א בו"א א"ח יוצה אות ב" ועס"ב דמצי לקדש אפת לשון אף אינו מב"נ מ"א לענו ובפתיה כוללת א"ה יבואר זה הר"ם משה סובר דפת מ"ה בשכת ב"ל באן יום מוב בת עם" קפ"ח מ"ו ושם בשם הר"ן ובשם תר"י ושם ב"ל בלו עיון מולה מ"ח בפת מ"ח בש"ח מור" בשח מ"ח בשה מ"ח בשם מ"ל וום מ"ח בשח מ"ח בשח ב"ל באן יון וומה ב"ל ערוד והרבלה ע"ש. וו"ש א"מ בבוד היום עדיף מ"ח ב"ש בקידוש דיריה עיין "ל" דאין חונה ב"ל בפת אוב בתשובת הרשב"א תר"ד דהר"ם אששר סובר דפת מ"ח בשבת ב"ח בו"ח ווב"ח בחול מוד בתונים וה"ח בהולה "ל"ו ור"א אין מווו בה"ח בפת מ"ח במולה ודין וובר שלה בפת מ"ח ומ"ז ובלון מ"ח בהולה וביה וה"ו וב"ז ווה"ו ווחיו ביו במשקו ביותר מ"ח משמע מועם וו"לו בלות ה"ש הורה במולה וה"ח אחרי והיו ו

אין חוכה ז"כ עתו"ש: (ד) וה"א עם"א משמע בזוהר דכבוד לילה עדיף ומיהו בתר נמרא דידן אולוגן היכא שסחולק עם הזוהר: (ה) אחר עם"א משמע פועם ופולם אחר דמתהגי ודמי לת"צ להר"ב בהג"ה בתקס"ו ולרחוץ פיו במשקון ביתר מרביעות עם"א שם זיי"ן ובכום א' יחדש ווברך בהט"ו ב"א אם בדברי תורה וכ"ש אם התפלל מעריב דהוי דרבנן כבאות א' דאפילו באיפור אין פוסק. יע"ש שאני הכא כו': התפלל מעריב דהוי דשבתא ומיתי וכי היכי דתותי הפעודה ביקרא דשבתא, ואינו (ז) שפורם מפת עמ"א שלא יראה הפת בישתי וכי היכי דתותי הפעודה ביקרא דשבתא, ואינו בן אלא חדא הוא שמכסה הפת ויהיה מכוסה עד סוף קידוש וגם אם מקדש על הפת הכין הוא כ"א היכי דתיתי המעודה ביקרא דשבתא ונמצא ג' מעמים בפריסת המפה כדבעינן למימר לקמן א"ה שאין דתיתי סעודה ביקרא דשבתא ונמצא ג' מעמים בפריסת המפה כדבעינן למימר לקמן א"ה בסים ומ"מ לא הבינותי דלמה כתב המחבר שפורם מפה דגם בבא לקדש תהלה צריך מפה והיל"ל די בפריסת מפה וישה וא"צ עקרת השולהן כמ"ש בפור ובלבוש כיצד עושה פורם מפה על כל השעל השולהן ומקדש יאמר שאין די בפריסת מפה על הפת לחוד והמעם דמפה בעקירת השולהן והא ע" פחילם ק"א ברשכים ד"ה ולא כר" פור סדין שבתות השנה א"כ מסילום פתרא השולהן הוא ע" פחילם ק"א ברשכים ד"ה ולא כר" פורם כדין שבתות השנה א"כ מסילום פתרא השולהן הוא ע" פחילה מ"א ברשכים ד"ה ולא כר" פורם כדין שבתות השנה א"כ מסילום פתרא היליל די בפריסת מפה יפה וא"צ עקירת השולחן כמ"ש במור ובלביש כיצד עושה פורם מפה על כל מה שעל השולחן ומקדש יאמר שאין די בפריסת מפה על הפת לחוד והמעם דמפה בעקירת כל מה שעל השולחן ומקדש יאמר שאין די בפריסת מפה על הפת לחוד והמעם אינ מסילוק פתורא יעיש ויהיה פריסת הספה על כל השולחן כאלו מילק השולחן וא"ה לקמן בסים יבואר עוד : שחבר אהדרי בקע"ו מ"ו בתפלה אין הפסק דלא גמר מלאכול וכאן דיעה א" דמברך המוציא המחבר אהדרי בקע"ו מ"ו בתפלה אין הפסק דלא גמר מלאכול וכאן דיעה א" דמברך המוציא והוה להקשות על הרא"ש נ"כ אלא דשאני הכי דאפ" מעימה אסור משא"כ התם מעימה מותר נמ"ע באות יו"ד ועא"ר אות ח": במאר הגולה יו"ד רו"ץ גיאות א"י ולכאורה הרמבים והו"זה לשתות קודם קידוש ובאמרו עמ"א בה" ברכות פ"ד הלכה ח"ו בכ"מ שם דבספק חשיכה מותר כיו א"כ ספק חשיכה בהבדלה אסור ה"ה בקידוש כה"ג אסור ומיירי כאן מבע"י ואמרו בוא נכך"ש אסיר לשתיה וכים קידוש מותר בלא ברכת פה"ג דהון שיתום תתורה כמו בסיד בקידוש ניקן שפחום ק"ה א"א מר לא צריכיתו וברש"י ורשב"ם משמע כהר"א ז"ל דקירוש יומא אסור מיין בחום ק"ה א"א מר לא צריכיתו וברש"י ורשב"ם משמע כהר"א ז"ל דקירוש יומא אסור מיו ע"ן פסחום ק"ה א"א מר או א"ל מרת בלא צורכת"ז תו לעיין א" למשעם וממילא חשובה שכת וא"צ עקירת השולחן והבדלה אין קובעת הא אמר בואו ונבדיל אסור כ"ד ע"ן פסחום ק"ה א"א מר או א"ל הוו ה"ה בק"א קובע הא אמר בואו ונבדיל אסור מקודם באו ונקדש ומא דילמא קש"א המסתר ב"ד אומר אפור ומאי קוש"א דילמא קדיש יומא דאלת א"ן זה קבלה) והקשה הכ"מ דכ"ז אוםר מים ובב"י משמע שחל בר"מ כן מש"ה מוקר שורה אסור למיד מיא מותר קודם קידוש יול במיא אוב להמחבר ב"ד אוםר מ"ח בב" משמע שחל בר"מ בוא ווקדש לאפיר העול לאפול משות לב"ד מיר במול לאביר הוא איה באות אומר ב"ד אום במ"ר המוצי לאר היון ווראה לס"ר אות "ו במ"א הוות ה" בואר א"ה דאף בס"ר און מברך שמר שה" ביו המוציא ונ"א בסיל לתורי ד"ת אף שאון מעון מקר שור ב"ד מור וב"א לא הוו ה" בואון מעון מברי המורה להם מור הב"ד אות ה" בואון מאון מעון מברי הכורה הווה להם מורה לחם משנה צרכי המצוא הוו ובשתול להתחילה להפסין מור ב"ד או מר הב"ד מחולה להמחילה להפון מור במ"א ע"ד או הוו בת"ד משת לכתחילה להפסין אור מו"א למחילה להפסין אוו מו"ה לחם משנה צרכ" מוורה במ"א מור ב"ד מור מור ב"ד מורה לבחילה להמחילה להמון מור במ"א מו וכיוצא לא הוי הפסק וה"ה לחם משנה צרכי המוציא הוי ובשתיקה רשאי לכתחילה להפסיק עם" קס"ו ס"ו בזה : (יג) גמר עמ"א עמ"ו אות מ" במ"ש נמ"י אי אמר הב וגבריך עמ"ש שם : (יד) וצריך עמ"א ובמ"ו ק"ח "ב הקשה בות יע"ש ואם אירע שנמר סעודת והתחיל לברך בהמ"ו

ושכח

מותו או כמותו לאחר מותו של חשיד ראה אותו חשיד אחר בחלום כו' : רם א נוחנים עט'ז עב"י וב'ח ופריסה בכיאור דברי רב נשיראי וע קר הקידום מבום תקנה ולא זוה ממקומה כמו הזכת הב"ץ אע"ב דהחידנא כילם בקיאון יברכה מעין

זויץ בסי' רס'ח: רפיאות הקידוש שישתה ויתי ע"ג עיניו ע'בח'ת ועסי' שכ'ה סכ'א. וע' ברכות מ'ג ושבת קי'ג ב' ברש"י ורא'ש בזה: בליל פסח לא היחה חקנה בביה'כ מפני אורחין דכל מד לכיך ד' כוסות אפי' עני המחפרנם מלדקה מש"ה אין מקדשין בבה"כ. והנה הרא"ש ז"ל בפסחים דף ק"א כחב ממ"ש רבינו יונה דהקידוש בבה"כ הוא להוליא שאין בקי ד"ח עב"פ וכתב הרא"ש ז"ל דמבמע אין קידוש אלא במקום סעודה משמע דלא ילא כלל והב"י הביאו א"כ וכתב הרחים זינ דמבמע חין קידום יהיו בנוקים טעודם מכנע זכח יכו ככל מ"ע דוכרהו משמע כל שלה קידם במקום בעודה על היין או פת הז"ל הקנו דלא קיים כלל מ"ע דוכרהו ועתו' סוכה ג' וברכות י"א א' בחום' ד'ה הגא רבי יהוקאל יע"ש ומה שמזכיר בתפילה אינו עולה מכ"ש ועמ"א רמ"א אות א' והי"ה שם יבואר וא"כ לרבינו יונה הקידוש בשבת להוניא מי עולה אל שונה חל לח חל חול הי לה לה בשיבות לחל לרכים יותם בקירום בפנם לפארים לה שאין בקי דית אבל בי'ע דהקידוש דרבנן ואינו אלא במקום סעודה שפיר קבה. ומ"ש הרא"ש ז'ל א"כ אמאי לא אמר דמקדבין בביה"כ להוליא שאין בקי י"ל דאיכ למה על היין יקדש בלא יין ואין להאריך ואיים ברע"א יבוחר עוד עסי׳ חרייע ותרכיא, ועמ"ש במ"א מזה: מ"ש הר"ב ונהגו לעמוד כולם עא"ר ב' בכלבו ל"ה ומהני לעייפות הרגלים וכלפים מפמע פס רק המקדם ול"ע:

ער א פ' במה מדליקין עפ"ז לפי פעם הפור שאין יכולים לומר עשרתם היה לו לומר ב'מ קר א פ' כמה מדניקין עש"ז נפי מעם הטור שחין יכונים נומר עשרחם היה נו נומר ב"מ

קודם ברכו בע"י עב"י וב"ח. עיין לבום לא פלוג וכעין מזם כתב ספ"ז. ומ"ש הר"ב

וכן י"ם בשבת היינו יום א' עיין אות ב' : (ג) בשבת הטוכה עפ"ז ונוהגין לאמרו משום ג'

דברים ואפבר גם להנוכה כשרים לנר שבת פסילים ועב"י. המתהבר סיבר "ע ע"ב ילוויר

בסוכות ופסח ג'כ ושבת הה"מ אומרים והר"ב סובר שבת חה"מ אין אומרים כ"ם שבת ע"ם

בא"א וכן שבת יום א' של י"ע משום ל"פ כו' וילו מיביש בזמן חוספת שבת ד"מ

דעא א לאכול עש"ז בתה"ר ברכית כ"ז ב' שמואל כו' ולא מיבישי בזמן חוספת שבת ד"מ

אפי מש"מ במיבר בניבר בריות בי"ל דתום' שבת חום לא הוי מ"ה כבישון רם"א אפ"ה ביובר בריות בר"ץ מדובר ביובר הוו בר"ח א"ל מוכי ביובר בריות בר"א מדובר ביובר בריות הבר"ל הוו מ"ה ביובר ביובר או לאו"ח שבודר

קידוש שמ"ע לקדש בכנישה או סמוך לו והרי ברש"ז ש"א מבואר כן והר"מ ז"ל אע"פ שסובר תו"ש אינו מ"ה עב"פ אפ"ה כ' בפכ"ע מה"ש הי"א שילא ידי קידוש מבע"י ולשון כמע"ע קפס תוש חיינו מיה עכים חם ה כי בפכים מהיש היית פינח ידי קידום מבעי ונטון כמע ש קבה קלת אבל ודאי קודם פלג המנחה לא ילא ידי קידום על הכום ואטים שהחפלל ערבים עלילה חחר ומקדם על הכום. ולענין אי קידום על היין ד"ח או לאו עמיא ח' ובתום' פסחים ק"ו א' ד"ח זכרהו טיימו די'ל על היין ד"ח ולמטעם הוי דרבגן ועיין כ"ן הם ובהפגוח הר"א פכ"ם משבת הלכה עשירי אף לכאורה משמע אף שמוכיר בתפלה מ"מ הקידום הוי ד"ח יש לדחות ידי חפל הכביר בכת בלא ברכה דיאל משר בכי אידי קידום לא לא מדבעים ביום שימת בא" ידי חפל כבסי רס"א ח"ר מידי קידום לא ילא דבעיבן ברכה לקידום היום שימת בא" מקדם השבת ומה שהזכיר וחתן לנו יום השבת הפשר ידי קידוש לח יולח אף מ"ה. ונ"מ אי קטן מוציה כה'ג לגדול. ובלבום מכמע שזה הקידום על היין מ'ה וזה י'ל דעת ר'ח בתים' שם ק'ו ב' ד'ה מקדם דהין יין הין מקדם כלל דסובר קידום על היין ד"ת הוא ומיהו למ'ם שם אליביה דבשכר המר מדינה צ'ע ש'מ דלאו ד'ת על היין וע"כ יוצא במפלה כמ"ש המ"א. ובמיר ד'ח מבריע יין דרבט: ריש לראות דנפים אין מתפללים ערבית דלא קיבלו עלייהו כבסי' ק'ו א"ב איך הגבים מוציאות אוחם דרבגן לד"ח וזה טעות דח"י יצא לגמרי מוציא מפעם ערבות ואף נבים כמבואר ויצוייר קטן מוציא גדול כשהמפלל ערבית ולא את האבה ולמ"ד קידוש על היין ד"ח אין מוציא וכן י"ל אסמכהא חשוב"ה כי הא הוי כד"ח ואי"ה בפחיחה כוללת יבואר היין דית הין מויח וכן דיל הסתכתה חשובים כי הת הוי כדים ונוים בפתיחה כוכנת יבחד עוד עיין אות י'ע הי'ה יבואל: (ב) ומוציאות עפ"ז ועמ"א ב' וא"ר ג' לבני ביתה מוליאה יע"ש. ובאות ב' חרי בע"ה לא יקדשו כא' דתרי קלי לא משהמעי ופירוש ואין השומעים יולאין ידי הובאן יע"ש בשם דרשות מהר"ש: (ג) קודם עט"ז כי קידוש הלילה למ"ד על היין ד"ת ידי הובאן יע"ש בשם דרשות מהר"ש: (ג) קודם עט"ז כי קידוש היום דרבנן ולא מושנה רק פה"ג אפי' למ"ד על היין דרבנן וכבר ילא בהפלה ודאי עדיף דקידוש היום דרבנן ולא מושנה רק פה"ג אפי' למ"ד על היין דרבנן וכבר ילא בהפלה רמו ע.יף דקידום הום דכנק זמן חופשה לק פס ג מפי מדל של היין דרפן ובכל יתו למולה מנילה מו בפה דוקף מנילה מו במולה מילה מו במולה מולה מולה מכלב מיל מולה מולה מכלב בלב כו' עת"ם חום ב' וחי"ה שם יבואר. ומ"ב לחלק בין חפלה בסימן קע"ח ס"ו שהוא דהתם שניאה עליפ מוחר רף אבילה אסור מסא"ב קידום אלק בין חפלה בסימן קע"ח ס"ו דהתם שעימה עליפ מוחר רף אבילה אסור מסא"ב קידום אף בעימה אסור וכמ"ם המ"ל או מון הוא מעשה חדש דיין קודם לקידום וכן בפת כשאין לו יין או מון הפידום הפתן בפת כשאין לו יין בלא הפידום הפתן ומעשה חדש ולה כל או מולה די מולא ברך המוליא דספק ברכום ללא הוי הקידום הפתן ומעשה הדש ולה כל או מולה די מולא ברל אפולו ניונו בת לה או מולא ברלה מולא מולה בלה או מולא ברלה אפולו ניונות בה לקולת והרחה לרצ'ע שיין שם חות א' וחות ד' ובמ"ח שווין לכנן המונית דספק ברפות לקולת והרחה לרצ'ע שיין שם חות א' וחות ד' ובמ"ח שם חות וי'ו דרחן אפילו עסוקין רק בשתייה לא בסעודה אפיה א"ל לברך על קידום פה"ג ואייה באות ה' יבואר מזה: והוי יודע דאש'ג דקיי'ל בכ"מ דהלכה כדיעה א' בסתם כמביאר כב ך י'ד רמ"ב ו"ל דהיה דיעה א' דרים וכים ורצים וכ"ל ברבים נגד מועטים כי ייל בס"ח נמי לא מהני בספק ברכות וס"ם כרובא ה"ה דיעה א' בסתם וא"ש נמי מ"ש הב"ח בסימן זה ס"ג וברס"ח ס"ג דשני דישות ספק ברכה לקולא כאמור דשאני ספק ברכה משאר דינים אם

ם ג וברם חם ג דשני דישות ספק כרכה נקונת כהמור זשתור טפק כרכה מפחר דינים חם לא ביחיד ממש נגד רבים אפשר דמברך ואי"ה בכללי או"ה יבואר זה וכאן אין להאריך וח"ש מדין חפלח ערבית כבה" רל"ה ה"ב יע"ש ועהי חרנ"ב בע"ז אות ד' יע"ש: (ה) שנים עע"ז תוכן כוונתו ז'ל לומר דכאן באמרו באו ונקדש אף כום קידוש לריך פה"ג (ה) שברם עש"ו מוכן כוומו זיכ מחת דכתן בחתרו בחו ונקדם קף כום קידום נרך פה"ג לתידום נרך פה"ג לתידום נרך מ"ל ו"ד ולה"ל דהמ"ל דמברך פה"ג לתידום נופל ולשל מ"ד בלא המתו זואו ונקדם מודה הר"מ ז'ל דאין מברך אכום קידום וה"ה דאין מברך אם שוחה באין רשאי דאיםורא לחוד לא הוי הפסק משא"ב כאן אמירה גרע מפי ואעפ"י שבב"י כחב מד"ל בטור דעל יין קידום מברך הוא הר"מ ז'ל והיינו בואו ונקדם חזר כאן וסובר דל"ד אמירה מב"י או ביה"ם בלא אמירה בקידום היום דעל היין א"ל פה"ג ואפשר אף ביין אם רולה לפחות בקידום היום בלא ממירה לש"פ באין רשאי א"ל פה"ג דדוקא בהמלא דיעה א" דמברך הוא אמירה הודים בח"ח בלא ה"ל פה"ג דדוקא בהמלא דיעה א" דמברך הוא אמירה בה"ח בלא הודים בח"ח בלאה ה"ל מבול לפרות בא מתוך הבים בח"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בת"ח בלא מדילה בה"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בלא הודים בלא הודים בת"ח בלא הודים בלא הודים בלא הודים בולא הודים בלא הודים בת"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בת"ח בלא הודים בלא בקידום הים כנה ממינה מש של בחן נפור מדל פסב החקם כל קידום. ועם זה יחיים בל קידום וגם אומינ ואיסיכל וגם אומר קידום כמ"ם בהוח ד' מבח"כ ברולה לבחים בלא קידום. ועם זה יחייםב מ"ם המחבר כאן אעפ"י שאין רבאי מברך פה"ג ל"ל דא"י הול"ל אם מקדם מברך פה"ג לדעתו ז"ל בשלמא על הר"מ פ"ד מה"ב ה"ח י"ל אוב הב וגברך כלל תרווייהו עמ"א י"ד משא"כ לדעתו ז"ל בשלמא על הר"מ לא בקידום להוד הול"ל יוחר רבוחא אלא לדיוקא לומר כאן באמירה מברך פה"ג ה"ב הא בס"ד בקידום היום בלא אמירה אף בותה בלא קידום אין מברך פה"ג . אמנם דעת הר"א יל בהשנוח ה'א לומר בקידוש היום בלה המירה אסור לבסום אבל ברולה אע'פ שאין רשאי ה'צ לברך פה'ג א'כ לה היה לו להשיג כ'א לומר דגמ' פסחים ק'ה ה' מיירי בקידוש היום תינ לברך פה צ חיכ לח הים לו לסתב כל מותו זבת פפרים ק של מיילי כקיזת שלם ממרה קובעת קידום ולא הבדלה הא באמירה הבדלה למי אפור למשחי בלא ברכה ולמה ליה לומר דקידום קובעת בלא אמירה דהר"מ נמי סובר כן בפר'ט משדת וכאן מבע"י מיירי כמ"ש הכ"מ אלא דהר"מ ז"ל ר'ל דשבת בקידום קובעת משחשיכה בלא אמירה ומברך פה"ג כמו הבדלה באמירה והשיג על הר"מ ז"ל אנושא דדינא דכתב דוקא בואו ונקדם הוא דמברך כמו הבדלה באמירה והשיג על הר"מ ז"ל אנושא דדינא בס"ד זהו הנראה לי בכוונתו כאן ועמ"ש במ"א אות יו"ד מזה ועיין ח"מ . ואי"ה ברצ"ט יבואר עוד: (ו) אעפ"י עמ"ו דהמחבר כמן פסק כר"מ דמין רשתי דממר בותו ונקדש אף ביה"ש או מבע"י אשור למשמי אף בברבה שחל עליו הקידוש מיד ותשור לטעום קודם קידוש משת"כ בקע"ם ס"ח פסק דרשתי אם רולה לברך פה"ג יע"ש ועמ"א שם אות ב" וכתן בוה . (ז) וגובר עמ"ו כמן אף לדעה א" שם כו" וו"ל מש"ה נקים קודם שאכל דאתר שמבל קדש

ושכח של שבת לא יאמר ברכה בפיע לכיע דספק להקל עסר קפיח סיו: (מו) ורא עמיא כי סיש הרשבו שה אינו לא שבו לא דברת בשל לכל ושפק לחקל עם יקפח מדי. (פו) וי א עם אכים הרבל להוציא ושיח מפלונת יל אתרתי אבל באמת דאף בזה תיקן דאם אכל כזית שמחשיכה מזכר שבת ועםי קפדו בשז ויי"ן ומזא יזו יעיש: (מו) אם עמיא למזד פועם מכוס בהמ"ז: מברך פה"ג עליו ולא על כוס קידוש ולמ"ד אין סועם אין מברך פה"ג עליו כ"א אכוס קידוש ולמ"ד אין סועם אין מברך פה"ג עליו כ"א אכוס קידוש ולמ"ד בשם א"ת: כוס אהר ואי"ה באות י"ח יבואר לענין אין עושין מצות חבילות יע"ש. ועב"י בשם א"ת:

כום אחר וא״ה באות ״ח יבואר לענין אין עושין מצות חבילות יע״ש. ועב״י בשם א״ח:

(יי) לאכול עמ״א עב״י והיעו כזית: (ית) ומברך עמ״א הוכיר נפ״י ולא הב וגבריך עיין אות י׳ג

ועמ״ז אות מ׳ ומ״ש שם בזה. ולמ״ש הר״ב דיש לנהוג כן לפרום מפה ולקדש על היין כסדר

ועמ״ז אות מ׳ ומ״ש שם בזה. ולמ״ש הר״ב דיש לנהוג כן לפרום מפה ולקדש על היין כסדר

בחמ״ז וכר׳. גם שהא קידוש במקום סעודה צריך שיאכל כזית עב״י בשם הרא״ש. שוב ראיתי

בשכנה״ג בהגחות הפור אות ד׳ דה״ה נוהג שמברך קידוש על כום א׳ ואח״כ מברך בהמ״ז עליו

באיתעביד מצות הדא לעביר מצוה אחריתא והא דאין עושין מצות חבילות בומנא הרא הא בזמנים

מתחלפין לית לן בה שהסעודה מפסקת. ואם נאמר דעל כום א׳ אין אומר ב׳ מצות משמע שם אף

למשורין מכלי לכלי הואל ויין אחד הוא ע״ש בשם הרב מוהר״ר איצמרוך ן׳ שאגנ״י זל היה נוהג

לקדש על אשישה גדולה (כום ארוך גדול) כשיעור ג׳ כוסות גם כום צריך שיהא מלא וא״ה

הא מעמו פגמו ואי דמתקנו ואי אח״כ מוב יותר לחלק לנ׳ כוסות גם כום צריך שיהא מלא וא״ה

באות כ״ר יבואר עור בזה יע״ש: (ים) אם עמ״א וכ׳כ המ״ז אות ירד: (כ) פרוסה עמ״א ועס״

הריא סעיף וריו מזה וע׳ כאן אות זי״ן ומ״ז אות ירב בזה ולמעם יקרא דשבתא אף כשמקדש על הפת

יגלהו בהמוציא וינית בידו ואדיכ יסבו עד גמר הקידוש ומניח ידיו על הפת ועל המפה עס״י

יגלהו בהמוציא וינית בידו ואדיכ יסבו עד גמר הקידוש ומניח ידיו על הפת ועל המפה עס״י יגלהו בהמוציא ויניח בידו ואח"כ יכסנו עד גמר הקידוש ומניח ידיו על הפת ועל המפה ועס" תפ"ג וע" א"ר אות "ז בשם הפרישה שיוציא הפת מתחת המפה כמו שהוציאו המן מתחת המל היינו בפעם שני ידעו שהמן שם ובפיא כתיב ותעל שכבת המל יעיש: (כא) ואומו היינו בפעם שני ידעו שהמן שם ובפיא כתיב ותעל שכבת המל יעיש: (כא) ואומר ויכלו עמיא

ועאיר אות יים: (כב) כי עמיא הא דאיא בשבת ורוממנו מכל לשון דיים היה עיי נסים שעשה

לנו במצרים ושאר נסים נצמוינו ליים משאיכ שבת נצמוינו ששבת ממלאכתו איר כ'ב בשם רד'א:

(כג) יתן עמיא בד'ם דבשעת התחלה בגרות ובקידוש בכוס ובשכ"ח סכיא לענין רפואה בשבת:

(כד) שופך עמיא ע' שכניג בהגהות ביי אות זיין ד'ה אך ובאיר אות כ'ג דהא דבעי לשתות רוב

רביעית כבסעיף ייג ביש לו אבל באין לו עדיף שיקדש על היין וימעום מעם ממה שיקדש

על הפת יעיש: (כה) שיניחנה עמ'א ועא'ר כ'ג וכ'ד ובתו"ש אות כ"ם. ובהכ"ג אין לנו אורחים

ודאי הבדלת עדיף דמוציא שאינו בקי מקידוש דאין מוציא כלום דבעי במקום סעודה. ומ"ש

בשם שכנ'ג (הוא מדורא בתרא) כתבתי כן במ"ז () והנך רואת שהשמים ברכת המון משמע

בתונה דהנה הרילות אף הימינה ומהרית משא"כ הדושה וארדלתא הדא הוא מון יכון אוד דמונה ברות המון משמע די כוסות הא קידוש אף בכוס גדול א"צ רוב הכוס ודי במלא לוגמיו. אם אין לו אלא כוס פגוס יקדש עליו ממה שיבטל יון קידוש אף שיש לו פת ומכיש בשחרית והבדלה ועסי קפיב במיז זיין יקדש עליו ממה שיבטל יון קידוש אף שיש לו פת ומכיש בשחרית והבדלה ועסי קפיב במיז זיין ומ"א רב וצ"ע בליל דיל יקדש על הפת: (לא) הפסיק עמ"א תוס מצרכי סעודה אף דלא צורכי המוציא אין חוזר ומברך פה"ג דקידוש נמי מצורכי סעודה והמוציא הוי: (לב) יביא עמ"א ועט"ז את יים בשחרית על שכר כו' דוקא שכר בשחרית הא יין בשחרית ויש לו עוד יביא כוס אתר יין ובלילה אין מקדשין על שכר כבס" עריב ואף דמקרא זכרהו על חיין ועא"ר ל"ד: להביא כוס אחר בלילה דעון חשוב הוא ואסמכוהו אקרא זכרהו על חיין ועא"ר ל"ד: רבבן כבס" תקצ"ה דספק תורה עדף מודאי דרבן ועס" רע"א במ"ז ומ"א א" ומאן בא"ר אות דרבנן כבס" תקצ"ה דספק תורה עדף מודאי דרבן ועס" רע"א במ"ז ומ"א א" ומאן בא"ר אות דרבנן כבס" תקצ"ה דספק תורה עדף מודאי דרבן ועס" רע"א במ"ז ומ"א א" ומאן בא"ר אות "רב" (א) על עמ"א ועמ"ש במ"ז אות אב"ג מוה: (ב) ומעמיה עמ"א בר"ד ס"ר (פ"ם ר") ולא כב"ח ב"ו מ"מ" מברשיו עלוו בוד דמומיה חלא ואין שותיו מפני חמ"צותו אף בלא הההים שהבל ופשימא שאיו מברשיו עלוו

כר ובס" תס"ב במ"א וי"ו כתבנו מזה: **רי"ט** לראות המחבר שפסק בס"ג מתוק מקדשין ובס<mark>"ה</mark> מזוג מוב יותר לקירוש אע"פ שלנסכים דיעבר פסול כמ"ש הר"מ ז"ל פ"ו מה" איסורי סובח הלכה מ"י ובס"ח הביא דיעות במבושל ורבש די"א פסול כמו לנסכים והוא דעת הר"מ ז"ל פכ"ם מח"ש ה"ד ואפשר מבושל ורבש לאו ממעם זה אלא מעם הזר שמעיה והרו"ץ גיאות ע' במור ומש"ה השמים המחבר ומזר ולבוש הזכירו יעיש וצ'ע שם. ובר'מ פכ'ם משבת המ'ז מכשיר ביין מזוג אע'ם שפסול לנסכים וכ'ה ב'ב צ'ז א' ומ'ש שאור ודבש ומ'ש משמרי יין כה'ג וצ'ע: (ו) שמקדשין עמ'א פסחים ק'ז א' אמימר לא היה לו יין להבדלה ובת מוות אלמא אע'פ שאין עכשיו כיון שמצוי כל השנה צריך להדר אחריו ועל ייש הראה לער'א סי'ג דבעינן רוב רביעית היינו בלא הפסק כבסי תע'ב אית יא וייש א'א לשתות כך וע' א'ר אות יג וברפ'מ ס'ג וא'ה שם יבואר: (ז) על עמ'א בתפ"ג ועס' רע'א במ'א ך' ומ'ז יב: (ח) לא עמ'א ובלבוש כתב דיין מצוה מדים יעיש וע' תוס' פסחים ק'ז ב' בתוס' ד'ח מקרש דלר'ת אין מקדשין כלל על הפת לכן כשיש יין בעיר יקדש על יין : (ט) ומי עמ'א, וע"ד רל'ם ס'ז דאפילו למ'ד על היין ד'ת ייל דשבועה חלה עליה כיון על יין : (ט) ומי עמ'א, וע"ד רל'ם ס'ז דאפילו למ'ד על היין ד'ת ייל דשבועה חלה עליה כיון שבועת עליה וכ"ש בקרא כ'א מדרש דזכרו זכרהו על היין לא הוי לא עשה כ'א מצוה בעלמא וחיילא שבועת עליה וכ"ש בכולל דפשימא חייל. וע' גויג ג' בתוס' שם. ומ'ש הב'ח דמש'ה קרשו על שכר לפטור שבר שבתוך הסעודה כבס" קע"ד ס'ז ועאר יד ותו"ש דחשו לדעת רוקת דיין אין שכר לפטור שבר שבתוך הסעודה כבס" קע"ד מ'ז ועאר יד ותוש דחשו לדעת רוקת דיין אין פוסר מברכה ראשונה יש. עמ"ז בקע"ד אות ב' דוקא שהיה לפניו יש לישב זה ועס"ש: המחבר ומור ולבוש הזכירו יע"ש וצ"ע שם. ובר"מ פכ"מ משבת המ"ו מכשיר ביין מזוג אע"פ

של היין אם יש לו משא"כ קודם באכל זריך לקדש על הפת אעפ"י שיש לו יין דאל"כ יהיה פה"ג הפסק בין ברכת המוליא ובין אכילה ועתו"ש ול"ע ועמ"א אום "א וא"כ י"ג :

(ח) וצריך עם ז ענ"י ועמ"א י"ד דל"ק מקפ"ח סעיף י" ובט"ז אות זיי"ן יש"ש : (ט) וי"א עש"ז וכ"כ המ"א אות י"ח דוקא כאן בנמר סעידה ונטל ידיו ואא הזכיר מהב ונבריך ובאות י"ג יש"ש וכסי קע"ע ס"א לה"ר יונה והר"ן אכילה מוחד בא התוליא כ"ז בלא נט"י יש"ש ולפ"ז י"ל מש"ה נקוע המוליא ולא פה"ג משתע אף הב ונבריך כו". ועסי קע"ע מ"ש שם. והיינו ולבריך מדים באפשר ה"ר יונה והר"ן ועין אל הר"ו וה" עונה שם דהכא איסירא ומפשר מפלוגתא סברא לרצורה כלפרה ב"ר יונה והר"ן ועין אח לה". ומ"ש הר"ב להוליא נפשה מפלוגתא סברא כאבורה כלהונה כלותור לברה א"א "י אם להזכיר שבת ואם ישעום מכום ב"ה ונה אם יאבל מעשה ה"ב ברו"ה באל מעש אה". ומה אם יאבל מעשה ה"ב ברו"ה באל מעות אה"ה ווה בירו וכ"ב ווי ברו"ב באור מעות הב"ב ווים ב"ה ונה אם יאבל מעשה ה"ב ברו"ה באורות הבירו ברו"ב ברו"ב באורות הברו היו מדים ב"ה ונה אם היאבל מעות הב"ב וואל בירו אה"כ דליחוי קידוש במקום סעודה (כמ"ש הר"ב בהג"ה וא"ל יאכל. מעט הה"ב ומה בכך י"ל כי <mark>צכיך כזים ויברך בהמ"ז ב"פ וברכה שאינה צריכה אסור) ומש"ה טוב פורם מפה קודם ומקדש</mark> פה"ג ואף מברך המוציא ועיין לבוש: (י) פועש מקדש עש"ז וכ"כ המ"א אות י"ט וכ"כ הל"ז והלבוש ופסהים ק"ז א' יע"ש וא"ה במ"א יכואר בזה: (יא) מרבר עט"ז ובלילה אף בסופה אומר ויכלו והוי יודע הם לא קידש כל היום ונזכר ביה"ש למ"ש המ"א אות א' דכשקידש בתפלה הוי תו דרבני על היין י"ל ביה ש א"ל תו דסשק דרבנן לקולא כבסיי תרנ"ב במ"א א' מבמע נקיבה משלי י"ז ח' כ"נ ח') עמ"ש ברנ"ד ס"ה מזה וכ"מ בטור דפורם מפה כחלו חינו כאן וקאי אמ"ש בגמרא פסחים ק' ב' אין מביאין השולחן כו' ואם הביאו פורס מפה כו' ומפה תחם הפס שיהא שולחנו ערוך עיין לבוש ולטעם זכר למן א"ש בלא"ה והיינו בשבת וי"ש לא היה המן יוכד עסי׳ רמ"ב ובא"ר אות י"ז כתב כשמקדש על הפת לריך להנית ידיו עליו כמו בכוס שנוטל בידו כבסי׳ מע"ג יע"ש אלא יכסה מקודם קידוש וכשמתהיל לקדש יגלה ויניח ידיו עליו יע"ש. והנה ברע"ד ש"א אותז בידו כבסי׳ כ"ו ש"ד אותזו בימינו כו׳ וא"כ וְדֹמִי יגלהו בהמוליא יאוחזו וטעם זכר למן ודאי די בשנה מועטת מכוסה ואח"ב מגלהו ומש"ה לא כתב הט"ז וכ"מ יתוחור וטפס זכר כתן ודחי די בשכה תועשת מכוסה וחת כ מגלהו ומע ה כת כתב לכד וכ מ לטעם ה' להחר פה"ג רשחי לגלוחו וכמ"ש המ"ה ך' דגם לטעם זכר למן רשהי לגלוחו מיד החר פה"ג הבל המ"ה כתב יקרה דשבתה וה"ה שם יבוהר: (יג) ואומר עש"ז הה דה"ה זמן דפחות משלשים יום ה"ה זמן כנה"ג בהגחות הטור בשם הרד"ה אבל ב' מינים אומרים כמו סוכה וש"ע. ומין ה' שחין תלוי בימים כמו ב' בנים מב' נשים וכלים חדשים אומרים הף בחוך ל' יום יע"ש. ועשי רש"ח בע"ז ה' כתבנו כשיש עשרה אומרים ויכלו מעומד הה לחים לה" (ד) אחר עט"ז פסחים ק"ו ב' וע"ש וכטור וב"ו וב"ח ובא"ר. אות כ"ז משום לא פלוג דמקדש על הפח לכ"ע זכיך ליטול קודם ה"ה על היין ועוד האידנא עפ"י הרוב אין ידיו נקיות יע"ש ו<mark>היינו</mark> סתם ידים כשירות לברכה והאידנא עפ"י הרוב קרוב לודאי שנגע במקום המפונף לריך. <mark>ליפול ידיו ומיהו משוש הא יפול ולא יברך ענס"י וי"ל דליהוי קצת כנסי הרוח. ועיון עס"ז חות</mark> ליטול ידיו ומיהו משום החישול ולח יברך ענס"י ו"ל דליהוי קנח בנסי הרוח. ועיין עט"ז חוח בל בשם הב"ח וכ"ב המ"ח אות מ"ז וכיול לות ב" יע"ש:

(מז) בולא לוגמו עט"ז ובק"ל אות ב' יע"ש ובס נאמר דכום ברכה לריך רביעית משום ספק
ברכה אחרונה משא"ל כוס קידוש בהמ"ז פוערתה כבסי ער"ב סעיף יו"ד וקע"ד ס"ז

יע"ש א"כ די ברוב רביעית ומשמע אפי' מקדש קודם נעילה א"ל ברכה אחרונה על כוס קידוש

יע"ש א"כ די ברוב רביעית ומשמע אפי' מקדש קודם נעילה א"ל ברכה אחרונה על כוס קידוש

דאין קידוש אלא במקום סעודה והוי צורכי סעודה וא"ה ברע"ב ס"י ורל"ס ס"ח יבואר ב"ח ע"ז שבועבו עט"ז עב"י בשם המ"ח ובלבוש כתב שימעמו כולם מלא לוגמיו ועא"ר אות כ"ע

מעוה"ז בלא ברכה אפי' כ"ש אלא דח"ל מקנו שיהא כוס ברכה הנאה מרכה כבלא לוגמיו שונה"ז בלא ברכה אפי' כ"ש אלא דח"ל מקנו שיהא כוס ברכה הנאה מרכה כבלא לוגמיו אות ודרבא עט"ז משמע אף כידום של נוס בדסרה הלאח מרכה במלא לוגמיו (יח) ודוקא עט"ז משמע אף קידוש של יום בשחרית דאסמכוה אקרא בפ' ע"פ ק"ז אי גמי הכין הוא להגאונים ובלבוש כתב דקידוש ד"ת הוא ואשמכוה אקרא להיות יין א"כ בידוש של יום ודתי דרבנן י'ל דמודים הגאונים עםי' רפ'ע במ"א א' ובי'ע ג'כ הקידוש דרבנן עמ"א מ' א'כ להלבוש מודים הנחונים ולהע"ז ו"ל די"ע נמי אסמכוה אקרא שיהיה קידוש י"ע איין כמ"ם א"ר אות ג' בשם בה"ג פסח למען חזכור בבועות וסוכות וזכר'ת יע"ם והיינו ביין כתיב מקובלת בילה ד' ע'ב רב אשר מבדיל ומברך הבדלת י'ט ד"ת דלא כמ'ת פכ"ט והוא פלא בעיג ואי"ה ברל'ד יבואר טוד :

לקרש כשלא שתת שם רביעית או לחם כזית כבסית והלביש כתב דפוכה דרך להפנות מחמת הנשמים ותדיף מתנאי יעיש משמע המעם דתוי כפתנה בפירוש לאכול במקום אחר ואיכ אף לדידן דמחדר לחדר עכים מהני תנאי ה'ה סוכה כה'ג ואפילו מבית לחצר או סיכה ברחוב אצל ביתו ורשותו כשרואה מקומו אפשר שרי ואי'ה באות ג' יבואר עוד. ומ'ש שכ'ט בתוס' פסחים ק' ב' דה ידי ירושלמי מי שמוכתו ארוגה מקדש בבית ויוצא לסוכה בשדעתו לכך ומיירי ביש לה מחיצות אחרות ומשיה בעינן דעתו לכך ועאיר אות בי בזה: (ג) שרואה מקומו עמ"א בקצ'ה ס'א אפיי בי בהים מצפרפין לויטון היה לקידוש הוי מקום סעורה עביי וב'ח: (ד) ואח"כ נמלך עמ"א הראה ברים מצפרפין לויטון ה"ה לקידוש הוי מקום סעורה עביי וב"ח: (ד) ואח"כ למע היא אף לגאונים למ"ה אות ח' דאף ששתה כום קידוש מלא לוגמיו כל שלא שתה רביעית לא יצא אף לגאונים יימ"ו ד": (ה) וצריך עמ"א הנה הרב התחיל ואמר שיהא בדעתו כו' משמע בדעתו תליא מילתא כל שלא היה דעתו לאכול מיד אעפ"י שנמלך ואכל אח"כ מיד לא יצא והוא סתור פמיש אח"כ דאם היה דעתו שלא לאכול מיד ונמלך לאכול יצא ובלבוש ייאה שהבין הגהות רבו דהניה דאם דעתו שלא לאכול מיד ונמלך לאכול יצא ובלבוש ייאה שהבין הגהות רבו דהניה דאם דעתו שלא לאכול כלל כיד לא כאן ולא בסקום אחר אף שנמלך ואכל מיד לא יצא אבל אם היה דעתו שלא לאכול כאן רק בסקום אחר מיד ונמלך ואכל כאן מיד יצא ונלמד מאביי פבחים קיא א' דאמר שלא לאכול כאן והיינה והואל ודעתייהו היה עכים שאכלו בביתם ועס"ז אות ב' יעיש ויהיה לתו רבה מעומו מידי כו' וחינו הואל ודעתייהו היה עכים שאכלו בביתם ועס"ז אות ב' יעיש ויהיה להו רבה מעומו מידי כו׳ והיינו הואיל ודעתייהו היה עכ"ש שיאכלו בניתם ועמד אות ב׳ יעיש ויהיה פירוש הג'יה דצריך לאכול לאלתר או דעתו מהני אעפ"י שנמשך קצת אח"כ מהני כו׳ . והמ׳א אף שהודה לדברי לבוש באות וו׳ו דבעינן דוקא שיהא דעתר עכ"פ לאכול במקום אחר (בב׳ בתים ונמלך כאן יצא הא הית של לא ניחא ליה לפרש המלך נאך או אה אפ"ה לא ניחא ליה לפרש דברי הריב בהג'ה מיש אכל בלא"ה כר שיהא כוונתו כן דוה אין מבואר שם כיא מיש מהריי מילין היינו שדעתו להפסיק בדברים אחרים כאן כו׳ ועא"ר: (ו) לאכול שם מיד עמיא בד'א כפי דעתי הציון מ"ס כי מציינו אית ו' או שיהא בדעתו לאכול שם מיד ובאמת צריך לציין אמ"ש הר"ב ואם היה בדעתו של לאבול שם מיד ומלך יצא היינו דעתו היה עכ"ם לאכול בבנית אחר וכ"ה בב" מיותו אם בדערו של ע"ט לאבול בבנית אחר ומ"ב בהג"ח במלת קידש כאן ע"ט לאכו לרבר לבנו הימן המינו ואל הרוניה בלי היהי המים הו"ב הלבוש ומ"א הם ה"ב" וויינו אום ה" ב"ל לרבר לבנו הימן המינו וויינו אום ה" ב"ל וויינו אום ה" ב"ל היה מימו ה" וויינו אום ה" ב"ל לרבר לבנו הימן המינוי וויינו אום ה" ב"ל היה עמ"ם הווינו כול לרבר לבנו הימן המינוי וויינו אום ה" ב"ל היה או היה וויינו אום ה" ב"ל היה המינוי וויינו אום ה" ב"ל היה התיינו בהניה המינוי מול לרבר לבנו הימן המינוי וויינו אום ה" ב"ל היה התיינו היה הרווי וויינו אום ה" ב"ל היה היינו הוו ל הרב בת"ח המינוי הוו ל לרבר לבנו היה התיינו הוו ל הרב לבנו היה ביה היינו הוו ל הבר להוו וויינו אום ה" ב"ל היה היינו היה ל הרב הב"ל היה היינו הוו ל הרב ההיינו הוו ל הרב ה"ל היה הרב המינו היה הווינו הוו ל הרב היינו הווינו הוו ל הרב הרב היינו היה הרב ה"ל הרב ה"ל היינו היינו הדי היינו ה שם וכיה בלביש ועיין אות ה': (ז) לקדש עמ'א בהפוציא ושאר נהנין יכול לברך לבני ביתו הקמנים אעם וכיה בלביש ועיין אות ה': (ז) לקדש עמ'א בהפוציא ושאר נהנין יכול לברך לבני ביתו הקמנים אעם'י שאין אוכל עמהם אם אין יודעים בעצמם ככם" קמ"ז ס"ם להגכם במצות אבל קידוש דחובה היא אין חילוק בין קבן וגדול דא"י אף גדול פוציא וביודעים אף קבן יקדש בעצמו עתו"ש. ופשום דיכול לקדש לקבן אעפ"י דכבר יצא הוא לחנכם וע' לבוש בהג"ה כתב דנשים חייבות דאיתקש זכור ישטור הזה קפנים ישט בשמירה קצת כבס" שמ"ג א"י מהו דשם מבואר קפן אוכל נבילות אין ב"דו כדי רק אביו הייב לחבני ובתנה שם בר חינוך אף ב"ד מצווין ממנס חינוך לא מ"ה ואיכ לית קידוש קפן כ"א מדרבנן כבס" ער"א בס"א ב' זאין מוציא לנשים ומ"ם חרש ושופה אין מוציאין אותן דהוא חייב מדרבנן : (ח) שחייב עמ"א עמ"ז ד" דהנאינים סיברים באפשר חיוב ברכה אחרונה רביעית חייב מדרבנן: (ח) שחייב עמ"א עמ"ז ד" דהנאינים סיברים באפשר חיוב ברכה אחרונה רביעית דוקא. ובק"צ נסתפק שיעור חיוב ברכה אין ענינו לכאן דמ"מ סעודה לא הוי אלא ברביעית והגאונים נקבו חיוב ברכה אחרונה דפוברים דוקא ברביעית ומיש מתוסי פסחים קיח אי דיה ורבי יוחנן ומסולא דרב דאסר ידי יין לא יצאו אף שתו בביה'כ ואהא קאי שמואל ידי קידוש לא יצאו אף שתו דסתמא הבין משבע ש'ם דרביעית דוקא בעינן: (מ) ונוסר עמ'א ואם אוכל אה'כ במקום אחר אין צריך תו לברך על הכום פרי הגפן כבס" תצ"א ס"ר אבל לחם משנה צריך לכל הסעודה עיש: (י) להם כות מיא ועב"י וביה ב. דבו בכר כר: (יא) פירות עמיא סעודת שבת קובעת למעשר דחשובה וכזית בעינן חיוב כרכה אחרונה וה' מינים מיון זייני. ועס"י ר'ח במיא כ'ה תמרים סעדי חִייני יע"ש וא'כ ייל דָהוִי קידוש במקום סעודה: (יב) שותין עמ'א ועמ'ז ד' ומ'מ צריך טפרי חייני יועים ואיכי ייל דהור קידוש במקום טפודה: יוכן שווין עם א זעמי די זום מ בדיך בנו של רביעית מלבד מלא לוגמיו שמועם תחלה עב"ח רמ"ם וכאן יע"ש דחיוב ואגן מסופקים כבסי ק"צ סינ: (יג) ושמע עמ"א כ"כ המ"ז אות ג'י דלא כלבוש שמיבר המוציא שלאחר קידוש דליהוי קידוש במקים סעודה מברך להם אע"פ שאין אוכל עמהם אלא צריך שיאכל עמהם ולא עוד שמיסב עמהם בשולחן ובאות כ"ח כתב שם דאפ"י בדיעבד י"א דלא יצאו כשלא הסיבו ומיהו כה"ג הוי מ"ס הא משעם ספק ברכות לקולא ובפרם המחבר והר"ב אודי ליה שם מימ יש תקנה אם יש אחד שלא הא ממעם ספק ברכות לקוצא ובפרס המחבר והר"ב אורי ליה שם מ"ם יש הקנה אם יש אחד שלא בירך ולא שפע המוציא עדיין שמים עמהם ויוציאם שנית משא"ם כאן הוי ס"ס ויסל ס"ס היכא דיש לתקן בקל מתקניגן בזה: (יד) וכגון עמ"א דש"ץ מסתמא מוציא לכל אע"פ שלא כיון דדעתיה אכ"ע אף פי שחוץ לביה"ם ככפר תקפ"ם הפא כיון שמבהג הוא דלית עתה אורחן אף לפעמים שיש אירח שם ופעד מיד צריך לומר לש"ץ שיוציא אותי או שבינו הקרוב לביה"ם ועמ" תרע"א בגר חנוכה בביה"ם כה"ג ואי"ה שם יבואר: (מו) והכי מסתברא עמ"א ואפשר אם מקדש במקום נר ואכל שם מעם או שיותר רביעית ואח"ם הולך לחצר לאכול עדיף מפי כי היה הקידוש במקום נר ואכל שם מעם או שיותר לענין בהמ"ז וברכה אחרונה יע"ש ועס" רס"ג מ"ם וג"ץ כאן: "ד"ד (א) התתתנה עמ"א לתם משנה לכו רושמיו

רעד (א) התחתונה נמיא ונמיז מזה. בשבת איא לחתוך מעם שיהא לחם משנה לכן רושמין רעד (א) התחתונה עם"א וכש"ז פוה. בשבת א"א החתוך סעם שיהה לחם משנה לכן רושמין בסבין ועסי קס"ז: (ב) מצוה עם"א פסחים ק"א א" רבה אמר לאביי מעימו מידי ובתוס" כ"ב דיה ובקידושא כרי ובקפ"ז מ"ז דבשבת חוור לראש דאף בלילה כר מ"מ ב" סעודות חייב בפת. ואם היינו אומרים איצ"ם דהוכיר בתפלת שבת מ"מ הקידוש דת כנראה מס"ז סימן רע"א אות י"ם ונאשר כל שלא קידש במקים סעודה אמרו חו"ל דמידי קידוש לא יצא אף מ"ה וכמ"ש בפתיחה כוללת וכמו שיראה הרואה בסוכה נ" א" בהא אלו היית נוהג כן לא קיימת מצות סוכה מימיך וברכות ""א בתים" ד"ה תני רב יחוקאל א"כ היה חושש רבה דילמא איתעקרא לכו שרגא ולא תאכלו ולא יצאתם ידי קידוש כלל וספק תורה לחומרא לכן סעימו כאן משא"כ לחשש שלא יסעירו היום אף דמצוה דרבנן לסעוד בליל שבת פת באפשר לא היה חושש דילמא איתעקרא לכו שרגא כי ספק דמצוה דרבנן לסעוד בליל שבת פת באפשר לא היה חושש דילמא איתעקרא לכו שרגא כי ספק דמצוה דרבנן לכילה "דרבנו לכ"ל ב" ברבנו לר"ף "

דרבנן לקולא:

לרה (א) ואין עם'א כל דבר הצריך עיון קצת אין עושין לאור הגר שמן אף אם הוא משמנים הכשירים. ופסילים אין משתמשין כלל אף אם הוא דבר שאין צריך עיון כלל אסור : הכשישית עם'א ואם מסר המפתח לאחר דמי לאומר לחבירו תן דעתך עלי דמותר בס'ג א"ר (ב) בעששית עם"א ואם מסר המפתח לאחר דמי לאומר לחבירו הן דעתך עלי דמותר (ג) בנר עמ׳א משמע אפילו מוחם בכלי ליכא איסור תורה . ומ׳ש וראב׳ן מיקל דמאים לא תבינותי דהא דאין קורין לאור הגר יש ב' סעמים או דצריך עיון חיישיגן שמא ימה אף בשמן כשר או דשמא יסתפק ממגו כיון דמקרב איע לשמן ביותר ואיכ בגר חלב בלאיה בריל דאסור היא משום חלב ואפשר בשומן היתר קאסר דמאים הוא וציע גם הא יש לחוש שמא ימה ולות ייל בקנדיל לא שייך ימה רק שמא יסתפק ממנו, וביים דשרי קשה בשמן ליחוש שמא יסתפק וחייב משום מכבה אף ביים עמ"ו כ' ובחידושינו כתכנו מזה: (ד) ב' קורין עמ"א עמ"ש במ"ו אות ג' מזה: (ה) יוכירנו חבירו עמ"א דמילי דרשות אפילו שנים אסור ואפשר אפ"י א' עומד ואומר תן דעתך לא התירו אלא בלקרות ועש"ז ג' משמע דוקא אין פולין דכ"א מעיין בדידיה הא בשאר דבר הדעתך לא התירו אלא בלקרות ועש"ז ג' משמע דוקא אין פולין דכ"א מעיין בדידיה הא בשאר דבר הרשת מהני שנים : (ו) לומר עמ"א זמירות מו שאין רגיל בהם אשיר ובאומר תן דעתך עלי שרי : (ו) שאימת עמ"א ובלבוש דוקא בפני רבן ועא"ר אות ירד פסק כלבוש דדוקא בפני רבן יעיש וערד סימן רמ"ה דאסור ללמיד עם תינוק בשבת דבר חדש מפני מורח השבת : (ח) מפני עמ"א יברידושינו הארכנו בסיגיא בזה וכאן אין להחריך: (ם) ויש עמא דמאים ולא חיישי שמא יסתפק מסנו וגם שמא יסתפק מסנו וגם שמא יסתפק מסנו וגם שמא יסת אל למיחש דאורו רב: (י) שאיצ עיון רב עמ'א עיין לבוש בשל נפם מותרין לשמש קבוע דססריח ומאים משמע שאר שמנים אף שאין שמן זית אם הוא דבר שדרכו להסתפק מסנו אפור : (יא) שמא עמ'א ועב'י ולבוש ועמ"ש במ'ז אות ח' מזה יע'ש וכאן אין להאריך:

לכנום שם דהני כפו גר: (ד) מדעתו עש׳א פלת מרעת׳ו היינו עכוים עשה מדעת עצפו בשבי׳ל ישראל ולא צוותו הישראל וכזה כב" ב' תיכות כשברל ישראל אין מפריחין לצאת מבותו דמה הרל לפינבד הוא לא צוותו הא צוותו צריך לילך חוץ דמים נהנה הוא מאור משאיכ כשלא צוותו אין מפריחין לצאת הא להשתמש אצלו אפיר כיון דע"ד ישראל רזל בשבילו עשה ועיין לבוש וחייב לגרשו מפני חיולל השם אף בקיבולת בבית ישראל אפור אף שלא יהנה מחימום שיש לו חדר לגרשו מפני חיולל השם אף בקיבולת בבית ישראל אפור אף שלא יהנה מחימום שיש לו חדר אחר מ"ם יאפרו שהעכו"ם נושה בשניחות ישראל הנאל ובביתו הוא נעין אות ב' ועתיש ולמיש איש: (ה) צריך עס"א ולשמש לאירו אפור דעברם שהדליק ידעתי בסביל ישראל אפור לכל רק שאון מפריחין לצאת וע' פרישה ואיר אות ר וה"ה במ"ון עכרם ידעתי בסביל ישראל אפור לכל רק שאון מפריחין לצאת וע' פרישה ואיר אות ר וה"ה במ"ון עכרם א"צ

דרבה גרים רבה ורבא כו' ומש'ה אמר להו אימעכבו טעימו מידי דילמא כו' וילאו ידי קידוש בכאן ועיין ר'ץ ז'ל שם אין הכרע כ'כ אי גרים רבא או רבה ובתו"ש וח"מ הרו אפם באדונינו המ"ז ז'ל ולמ"ש א'ש : ההוי יודע למ"ש רמ"א בסמ"ך איח ג' דרבט א"ל כוונה וברצ"א א" דיולא במפלה וקידוש על הכוש דרבנן בלה"ה ה"ש הך דרבת והביי ושיין רא"ש בר"ה בש ובר"ן משמע דמלות לכיבות כוונה ללאת להו ברור הוא אלא משפק אזלינן להומרא כ"כ הרא"ש וכ"כ הר"ץ ז"ל מנקים לחומרא עדיף א"כ ז"ע מי שבמע קידוש מאחר ולא נתכוין לנאת רק סתמא אם רשאי לחזור ולקדש כמו ב' בעלי בחים בהדר אחד דהוי מקום סעודה לדידהו וכ"ש למ"ד יום רפתי לחזור וכקדם כמו צי בעלי בחים בחדר חחי דהוי מקום פשדה לדידה וכים נמיד דרבנן ה"ל כוונה ועב"י ר"ע מבם ים לדחוק. ולכן מוב שימין בפירוש בלח לואם במעועה זו הא לה"ם רק במע סקמא אין רשאי לקדם עוד בלא יהא ברכת קידוש לכעלה רק ישמע מאחר ויכוין. ואי"ה בפתיחה כוללת ופתיחה לברכות יבואר שוד: ובדברי קדבו בל הלבוש מחר ברול המיל המ"מ היה יא דשמי להכיל הכיל המיל במקום אחר וברול היה בשמי להכיל הכיל היה בציעות ואכול כל לה"ה בדעתו לאכול כל ומוך יא התישור היו שוברי היה יא ביעור להכיל המוב ב"עם ולהכול כל ומוך יא התישור או מובריל הבמישו די"ל אף בלא היה בדעתו לאכול כל ומוך יא התישור או מובריל הביל ומובר או התישור או התישור הבילות הביעור לא המובריל המובריל המובריל המום המובריל היה ברעתו לאום בל המובריל המובריל המובריל היה ברעתו לאום ברעתו לאום ברעתו לאום המובריל היה ברעתו לאום ברעתו לאום היה הביעור לאום ברעתו לאום המובריל היה ברעתו לאום ברעת הוא ברעתו לאום ברעתו דכוונה אין מזיק בכאן (דמ'מ כיון לצאת בקידוש או דרבנן א"ל כוונה) והוא ז"ל י"ל דלמד כן מהא דאביי כו' ובם היה דעתו עכ"פ לאכול מיד במקום אחר ואי"ה במ"א ה"ו יבואר זה : (ב) ואם שצ"ז במרדכי אובר לברך ברכת המוציא לאלמנות היינו כבמקדב על היין להם כבסי קס"ז ס"ך הא כבמקדב על הפת מברך המוציא דהוי כמו יין קידוש (ובנמרא ר'ה "ש ב' ברכת מלה וברכת היין הידוש היום או דאין מקדשין אפת באפשר או דרגילין להדם על היין שהיו מלוי להם) וכתב עוד המכדכי בבחרית שבת דחיו מברד כה פה"ג חיי מוליא להם וסטעם כיון דליכא בהדה ברכה אחרת מבה"כ בלילה אומר קידוש ובמלה באומר על אבילת פלה ג'כ כדבשינן למימד לקמי איים והמחבר פסק בה"ח דלא כמרדכי שאף בשחרים הואיל ורובה עליו פיציה ודוקה הפוציא לאחר יין קידוש אע"ג דחובה נאכול פח היינו למענוג והי מהענה הוי נהנין וכ"כ המ"ח בקס"ז אות מ"ח (והס"ז בס י"ד כחב פה הין שינוי ול"ע א"כ ברכת קידוב היום ג"כ אין שינוי ו"ל דמ"מ יש שינוי כי רגילים היו לשתוח לפני המזון אחר נש"י שיון עש"י, הימן קע"ד כ"ש האידנא. ודברי הדרישה כאן ל"ע דהת המחבר בקס"ז כתב בפירוש דשל יום מוליא בהמוליא לנו ולפ"ז המחבר זיכה שפרא לבי חרי ולמ"ב ה"ש ול"ע) והלבוב סובר דהמונים ההר קידוש מונים לחם דהוי חובה דחין קידוש חלח במקום פעודה הוי הובה ואזיל לשיפתיה בש"ה בלריך ביבתה כוס קידום וכוס אחר שיהא קידוב במקום פעודה (עמ"א י"ב) וא"כ אם אין להם רק כוס אחד לקידום הלילה בהכרח יאכלו שם פ"ח דוקא להיות קידוש במקום סעודה הוי המוליא חובה ובקס"ו ס"ך מוירי שיש יחוכם עם של דוקנו משות קידום במקור סעודה בכוס יין והמוציא נהנין תו הוי וצדקו להם עוד כוס יין באז יכול לקיים קידום במקור סעודה בכוס יין והמוציא נהנין תו הוי וצדקו דברי הלבוש ז'ל. אבל הע"ז אעפ"י באות ד' הסכים להלבוש וב"ח ז'ל מ"מ כאן כתב דלמה לא לפכוק כהמרדכי בזה דהמחבר אין חולק עליו בזה דהמוליא פשיט"א דאסור משמע בכל

ענין אף דבייך המוציא דליהוי קידוב במקום בעודה מ"מ חביב כה"ג ברכם הנהנין : והוי יודע באם אין לו יין בשחרים במברך המוציא ואוכל אין מוציא אחרים בהמוציא דלא הוי קידום בזה בפהרית דפה"ג ניכר הוא לקידום היום כבסי' רע"ג ה"מ ורפ"מ במ"א ד' וצ'ע: (ד) שחייב עט'ז מ'ם כל קידום לכיך מלח לוגמיו הזיל לפיניתיה בק"ל ובסי' מפ'ו אל כ ודאי קשה איך יצויר קידוש בלא במקום סעודה כיון דלריך לשחיח מלא לוגמיו וחייב ברכה אחריו ועיין לבוש כאן ובק"ל ול"ע קלח בזה . לכן כחב שלריך כום אחר מלבד זה. ועמ"ח הות ה'וחיה שם יבוהר עוד: בתב המרדכי בל שני דעולה (הביאו הב"י מר'ן המשבור ז'ל כאן) גבי רבי יהודה אומר מי שלא ראה מאורות כו' דנשאל ה'ר טוביה מווינ'א איך סני ירי כתוך בפין ובני ביתו מקידוש היום לר" והשיב דמקדש בערב שבת מפלג המנחה הלמא לתי דרבנן כה'ג ימפיק ד"ת יע"ש וכמה הלכתא גברווחא היכא למשמע משם . א' מיספת שבת חתי דרבכן כהיג ימפיק, ד תיישים וכמה הנכיחה גברוומה ויהכה נמשמע מסם. ח' מוספה שבח לפניו מהלכחה ומשביעית כבסי' רס"ה ובח"ר שם ותר"ח דלמידין מחוספת שביעית ואי דאין למידין ק"ו מהלכה י"ל גילוי מילחה הוא דכל קודש לריכין לחוספת : ב' דבר הלמד מהלכה למשה מסיעי אין מפיק לד"ת המפורש בקרא בהדיא ומה"ס י"א הלמ"מ ספיקו לקולא כמו דרבק ואי׳ה בפתיחה כוללת יבואר זה: ג' דבקידוש היום אחי דרבון ומפיק ד'ח כמו בתוספת בבת סואיל ועיקר המצוה זכירה היא די בכך כנראה להמעיין שם במרדכי וא"כ ה"ה מי שהתפלל ערבית והזכיר שבח מוליא למי שלא התפלל ומיהו שם בלא"ה מטעם ערבית ועסי" רע"א מ"ש בם במ"א א". ועמ"א בימן ג"ן אות י"ו ומ"ש בס. ומיהו קטן י"ל דאין מוליא בקידוב למי במחייב מ'ה וחי"ה יבוחר במ"ח חות זיין וי"ד מות. ולולי מר"ן המשביר הב"י ז'ל לח רחיחיו במרדכי כי הוח ז'ל הרחה וגילה לנו כל הידוע :

רעד א ובוצע עפ׳ז מושך המחחונה קלת חלוו קרוב יוהר מן עליונה . ועסי׳ קס׳ז מדיני המוליא בשבח: להם מבנה בי'ש כמו בשבח גם הנשים מחייבים בלחם משנה שהיו נ'כ בנם המן א'ר אות ב' בכם אבודרה'ם בהקדמה לענין לחם מבנה פת הבאה בכסנין צל בנם הפון חיר חותו בי בכם מחזרת שם במקרמה ישבין כחם בשנים של הפנחה בכפרן עמ"ש בסי' קס"ח סי"ז וקפ"ח במ"ח אית ט' וסימן ר"פ במ"ח יש"ש: **עבו"ח ה"ל סימן ע"ב** בדין חסר קלח מהלחם כמו שיעור חלה א' ממ"ח כמו בשירובין יש"ש ואם נ**שרף קלח חרחור** פחות מכחלבע יע'ם ועיין בס' חורת הפלמים: אם יש לו כזיח פח יין עדיף לקידוש עמ"א כי' רס'ג אות ד' יע"ב: (ב) פרוסה עט"ז ועב"ח ופרישה בכם רש"ל בלילה יבלע מאחת פרוכה

גדולה וביום בבת יבלע משתיהן כמ'ש הרשב"א ר'ז בלע אכולה שירותא ורכוד יום עדיף מכבוד לילה: יראה לי מי שאין אוכל פת עכו"ם ואין לו לחם משנה כ"א אחת פת כשר ואחת פת עבו"ם הפבר בינית בנייה זכר למן. ופשימה שהם אין לו פח יבדהל כ"ח פח שכו"ם בשבת שיחבל ממנו אפי' נזהר בו דהפי' מבום איבה החירו ע"ד קי"ב ולעיל קס"ח ס"ה יע"ם:

אם נשבע שלה לחכול כת בשבת השבועה חלה עליו דחף להרשב"ה בחשובה סי'חרי"ד דמחויים לחכיל כת מן התורה בשבת מ'מ הין מכירש בתורה ועל מדרש הז"ל שבועה הלה עליה במבוחר בי"ד כי רל"ח ס"ו יע"ם בזה. ועיין כי קס"ו וקס"ח

לרה א שלא עלי עביח זה ובעשנית וסגורה במפחת משמע דעתו לאסור ועמ"א אומ ערה א שלא עלי עביח ובעשנית וסגורה במפחת משמע דעתו לאסור ועמ"א אומ ב': (כ) ובן על"ז המהבר סידורה ל'ד נקים דשטה קנדיל"א אין איסורא משום ל"פ כמו שלא הסרו באדם השוב בביח א' אלא שמא ימחום וכתב הע"ז דלפ"ז יש להחיר דסוי גיירה לגיירה וכ"כ בסימן רע"ה ועסי' מקי ד בע"ז יב ומ"א ו' וא"ר אום ג' דלמא ימחום בכלי ויש היקון מנא הבר בב"י לא מזכר מכבה אלא שמא ימחום ראש הסתילה יע"ש י"ל כן: ב' אבר עס"ז ועמ"א ד' בשם הב"ח יל דוקא לדבר מנום החירו בכנים לא לחומה ולש"ז ביו ער אים ועמ"א דר בליו מיון מוש ברב אין מיון ברב איייי מיי לרשות נתה שלי כק אין פולין דכ"א מעיון בדידיה ובחידושי כחפנו מזה: (ד) בבית הפנסס עש"ז ואנו ניהגים קצת להקל בנר קנדילא כמ"ש הש"ז אות ב' אפ"ה א"א מערבית כשחל י"פ

בשבח משום ליפ משום דפעמים יהיה נרות שמן וחיכח חשש חיסור שמח יפה: (ה) שאין עפ"ז ועכביו אין להתיר באדם חבוב כי כמה פעמים ראינו במחיך עיון בוכחים ומטים ומוחטים עיין פריבה ושאר סוסקים: (ו) ועוד עמ"ו ובא"ר אוח מ' מחיר להחחמם בסמוך ועחו"ם: (ז) של ביח רבן עמ"ז וכ"כ המ"א אוח זייץ דכל שעה מחייראין טה יבוא וא"ה שם יבואר: (ח) שבורה עצ"ז גם כאן אות כ' התיר בנר בעוה וחלב. ואם אין לו כ"א נר שמן ואין הגדה שגורה בפיו כי לא למד מעולם ולריך סידור אפ"ה י"ל דמ"ה הוא שיון בפוסקים: אם יש נד שת ואצלו נד קנדילא לכאורס מהן דמחיר בסי' רכ"ד במיא הוא שיין בפוסקים: אם יש נד שת ואצלו נה קנדילא לכאורס מהן דמחיר בסי' רכ"ד במיא אות ד' דמותר ה"ה כאן כיון דיש נד קנדיל"א אצלו וזה טעות דבקנדיל"א הוי גזירה לגזירה ואכתי שמא יפה לשמן וכ"כ בחו"ש אות ד' ומיהו י"ל כיון שלא החירו לו אלא בסמוך לו מד קנדיל"א זכור הוא ומ"מ אשור ועוד דשמא ישהפק היכא ואף בקנדילא ונפט ראוי לאשור:

רען א ויש עם"ז ומאן דמתיר במדורה אפילו במכירו מתיר דהוי כמו נר לא' נר למאם ושמ"ח אות ג': ודע דהא דחשריון כאן אף למי שלא הודלק בשנילו הוא דוקא

איצ לצאת ממלון וכיכ המיז ועביי עובדא דשמואל בבית עכוים יעיש: (ו) הוכחה עמיא תקמץ ס"ו ועמ"א שם וכאן בב"י דמשום ספיקא נמי אסור ועא"ר אות זיי"ן דש"ם י"ל שירבה בשבילו ואית שם יבואר ובלבוש משום חומרא דשבת אוליגן בספיקו לחומרא והא גם ביים הדין כן וייל שם הוי דשילים או שמא ירבה בשכילו. והך הוכחה פירוש שהעכוים משתמש מיד להדי גר וכ"כ הלבוש ועבין הא כשמשתמש אחיכ אין הוכחה. ומשמע שאין חילוק בין הסיבו בבית ישראל או עכום ובין לוקח גר שלו או גר של ישראל הולכין אחר הרוב או כשיש הוכחה וציע וע' אות ד' וייד: (ז) לפעודת עמ'א משמע מדבריו כשיש גר דולק אפילו צוה לו להדליק עוד מותר אח"כ ליהנות כיון שיש בלא'ה גר ועא'ר אות י'א בשם ב'ח ס'ב דבצוהו אסור אף שיש לו גר אחר ע"ש: (ח) במקום עמ"א עא"ר אות יו"ד מש"ו ס"ה ושל"א ומ"א ה" דשם משמע מאן דמיקל במקום מצוה דכעש שרי כבסימן רסיא מ'א וויז ומעירובין נתנו בכרמלית כו זלמה שכתבתי י'ל דאסור דאיקבע איסורא משאיכ אמירה לעכו"ם קיל בכמה דברים איכ במ'ש לומר ביה'ש להדליק נרות ביה'ש ייל הוי ס"ם שמא הלכה כמאן דמתיר לצורך מצוה ושמא ביה'ש מ'ש כמו ע'ש ועדיין ציע כי סים לא חוי בכבר דלא ולכור באן משור ביה קמאי וחסרון תכמה גם סעודת ברות מילה וכדושה יול פעודת מצות משאים ביהיש מ"ש סעודה שלישות נהי דכל הפעודה חשיב מצוה מים שמא לא מקילין בכך ומים יול הואול ואיכא דעת המקילין אין להחמיר ביהיש ועאיר אות "ב: (י) לימול עמיא גם בנר שמן לא הוי פיר דאפשר שילך עם הנר בנחת ולא גענע השמן ובעכ"ם

אף פ"ד שרי כבס" רניג במיא אות מ"ח ואפטי רס"ה במיא אות דיה וברעיז במיז אות וייז, והגה מוכח דנר שמן אם חולך בנחת לא הוי פ"ד רק כשמנגר ממבלא ובגר שעוה ליש המייה ועא"ר בעריה אות ני בשם מ"ט דבנר שעות שייך המייה והביא כן דעת הרמבין במלחמות וכאן אות י"ג ותקרד ה'והמ"ם לשימתיה בסוף תמיד וצ"ל דמנער המבלא הוי אין מתכנין ולא פ"ד אבל אם ותקיד ה׳ והמיים לשיפתיה בפוף תפיד וצ"ל דמנער המבלא הוי אין מתכוין ולא פ"ר אבל אם באמת ממת השעוח לפתילה אף בגר קנדיולא שיך המייה וחייב משום מבעיר והחוש יעיד על זה ועתו"ש אות מ'ז ולמש איש דמש"ה לא התירו בשבת לילך בבהמ"ק באבוקה בידם דחשש קרוב הוא שמא ימה בכיון ושיך המייה כה"ג ומה דפריך בשבת מ"ז אי במלמול הגר לר"ש הקשה כן בא"ר כאן אות י"ג ובחירושינו שבת מ"ו ב׳ בתוס׳ ד"ה כבתה אין לא כבתה לא דה"מ לרייק מרישא י"ל שימה ומבעיר ומכבה משא"כ כבתה דוקא הא לא כבתה אעפ"י שאין בו שמן רק נשאר הפתילה לחוד אומר והא דאמר מ"ז א׳ הנח לנר שמי הוא ל"ד ועיין שם מ"ד אי ר"א בר"ש אומר ועיון פני יהושע ואן להאריך: (וא) רק עמ"א ברע"מ ס"ד בהג"ה התיר הר"ב ע"י עכו"ם דכתננה דמי וכאן התיר כך ושם כתב באות מ" לפי מ"ש אח"ב דכל שיש היתר ע"י מן הצד שרי לומר לעכו"ם רכרנו והיינו בא לצורך נומן משא"ב התם שלא יננוב לית היתר כני והמשה על רש"י מ"ד א" כדרכו והיינו כאן לצורך גופו משא"כ התם שלא יננוב לית היתר כר והקשה על רש"י מ"ד א" ובחידושינו כתבנו מוה ומ"מ לדידן קי"ל כר"ש שאין מתכוין שרי אף באימור תורה א"כ במלמול הגר ליכא חשש שיכבה רק מוקצה ומלמול מן הצד שרי לצורך גופו ומש"ה מותר ע"י עכו"ם וע" הגר ליכא חשש שיכבה רק מוקצה 'ומלטול מן הצד' שרי לצורך גופי ומש"ה מותר ע"י עכו"ם וע" עלום באן במ"ש דלא עושה מאכה ד"ת היינו נמי לחני מעמים דגם לעצמו עושה העכו"ם וכל שעושה לצורך שניהם אפאר שרי בדרבנן עיין אות וי"ו ולמעם המ"א י"ל דלצורך שניהם אסור בדרבנן כל שאין מצוה וכאן הואיל ויש היתר לישראל מן הצד: (וב) אם עמ"א ועמ"ז אות ג' יבואר אי"ה בזה: (וג) ומותר עמ"א משמע אף בנר ישראל אם מדליק עכו"ם וישראל מוחה שלא להדליק עכו"ם שרצה לתקן בר ישראל (למחום וכדומה) וכבה בידו והדליקי מותר לישראל להשתמש בו עכו"ם שראה לתקן בר ישראל (למחום וכדומה) וכבה בידו והדליקי מותר לישראל להשתמש בו דהוי לצרכו שהוא כבה וראיה מתום' שבת קכ"ב דגזרינן שיאמר לו ול"ש כאן וא"ה במורי זהב מוף הסימן יבואר זה וכאן אין להאריך: (וד) להדליק עמ"א הילוק בין אות ד' כשהנר ועצים של ישראל צריך למחות וני א"ר אות מ"ו: (מי) ולא עמ"א. ולומר לעכו"ם בפירוש שיסיק כל שהקור גדול יש להתיר באפשר. ולהמיק אחר מנחה בשבת שיהא למ"ש אמור עכ"ח מאחר דכבר נתחמם בבוקר ליש"ש. הא לא תימם בבוקר אף שיסיק התגור סמוך ללילה ולא יתא חם רק במ"א אות ה": יע"ש. הא לא תימם בבוקר אף שיסיק התגור סמוך ללילה ולא יתא חם רק במ"א אות ה": דואר מותר וכל מה דמקרים פיקוח נפש הוא ויתר הדברים א"ה יבואר במ"ז אות ה": "ל" (א) כררכו עמ"א שמ"ה ומעני בסים ולא שמקרב השמן אלמא בנחת אין מקרב ו"ל התם לא ככב הומ"ש בצמרא מ"ו כ"ד התם לא המאי ומשני בסים ולא שמקרב השמן אלמא בנחת אין מקרב ו"ל התם לא

כבתה לא אמאי ומשני בסיס ולא ששקרב השמן אלטא בנחת אין מקרב ו"ל התם לא כבתה אע"ג דליכא שמן עמ"ש בסי' רע"ו אות יו"ד. ובא"ר א' כתב לרש"י אף שחדר תוך חדר מ"ם בפתיחת הדלת הוי כמו נופח ויש רוח ומש"ה בנחת שרי כה"ג ועתו"ש וח"ם: (ב) מ"ם בפתיחת הדלת הני כמו נופח ויש רוח ומש"ה בנחת שרי כה ג ועתוש זה מ : (ב) שמא בחדר קפן אף הגרות במזרח והדלת במערב אסור וכס"ב במדורה דוקא קרובה אל הדלת ה"ה כאן: (ג) לגעול עמ"א בגר במזרח והדלת במערב אסור וכס"ב במדורה דוקא באור קפן מאד כמו דלת זכוכית הקבוע בגר תמיד בבית הכנסת שרי ובמדורה באות וי"ו דרוקא בבית שיש אויר הרבה שרי הא לא"ה להאוסרים שם אסור ומיהו עששית שקורין לאנטירג"א מלאכתו לאיסור ואפי׳ דלת הקבוע בו אסור לפותחו ולגועלו בשבת ועם"ז מ"ש בזה יע"ש: (ד) ולגעלו כדרכו עמ"א וכבאות ה' זהר"ע פ"ה משבת הי"ו כפי׳ ר"י לא כפר בע"א ולפ"ד המחבר לשיטתיה שבפי׳ ר"י בקבוע בדלת לא כתב בדרכ"ו וכמ"ש המ"ז אות בי ובהכרת ה"מ בפרורש ר"ח וגעילה אסור אבל במ"א ז"ל לא הונת לו בזה מלי וכמ"ש המ"ז אות בי ובהכרת הר"מ בפררש ר"ח וגעילה אסור אבל במ"א ז"ל לא הונת לו בזה מלי וכמ"ש הש"ז אות ב' ובהכרח הר"מ כפירוש ה"ח ונעילה אסור אבל במ"א ז"ל לא הונה לו בזה סל"
המחבר שכתב נוקשה עליו משמע מנר וכמ"ש כאית ה' בשם הריב"ש וכ"ה בשיר אבל ברא"ש שם
שהדלת נוקש בכותל ואיכא למיחש שיכבה הנר זה יש לפרש כמ"ז א"כ לכאורה זיכה שסרא לבי
תרי אמאי נעילה אסור כה"ג וברא"ש ומור לא הזכירו נעילה כ"א כפ" ר"י ולשימתיה באות א' א"כ
י"ל בפשימות דהר"מ כפי ר"י שקבוע בדלת ומ"מ י"ל בפתיחה נוקשת עלי"ו על הנר ובנעילה בכח
מנדנד הכותל כולו. וא"ש קצת דברי המחבר: (ה) נוקשת עליו עמ"א פירשתיו באות הקדום
ועמ"ז א' ב' : (ו) מותר עמ"א עמ"ש באות ג'. ועס" תקי"ד אות יו"ד ובתו"ש הביאו כאן ועס"ז
בינו ובינות ברשונה בינו מ"ב בינו ל"ב בינות ברינות במה מצונה אנו מרשי ובינות בינות בזה והשעם במדורה באין מצויה הוי פ"ר דמבעיר המדורה כמו גופת ומצויה אין מבעיר גזרינן אמו אין מצויה ע' רש"י שבת ק"ך ב' ובר"מ משמע דוקא כשפיתה שתהא מבעיר הא סתמא מותר וצ"ע. והמחבר כתב סתמא: (ז) ע"י עמ"א דפ"ר באין מתכוין שרי ע"י עכו"מ כבסימן רנ"ג אות במלאכח ד'ת הא במלאכה דרבנן שרי לאחר עסי' חקפ"ו בט"ז ט' וכאן במ"א א'. וכ"כ לבוש כאן ועסי שכ"ה במ"א (אוח י"ו ואות כ"ג שם פסק המחבר דאיסור דרבנן מוחר יע"ש ובי"ב מיל שי"א דהוי ד"ח אפ"ה שכי לישראל אחר כמ"ש המ"א בחקט"ו אות ח"י דאין מפורש בחורה והם דברי תה"ד סי' פ"ג אבל ביש"ש פרק אין לדין "סי' ח' הביא דברי הר"ן בילה כ"ה דלישראל אחר הוי מוך התחום וריש דברי תה"ד דנהיגין כר"י דחיישינן שמא יַאמר כו' אבל לדידן בתקש'ו הפטם דאין מפורש כאמור: רודור יודע דמעביר ד"א ברה"ר דהלכתא גמירי לה בריש הזורק אפ"ה אסור לכל דהלמ"מ פירוש דקרא הוי והוי הולאה כמ"ש הר"ן ז"ל פרק כלל גדול במשנה אבות מלאכות כו׳ דאל"כ אין עוכבין מהלמ"מ יע"ש וכיון שהוא פירושו דקרא חורה שבכתב הוי וככתוב בהדיא דמי וכן הכנסה סברא הוא וככתוב בהדיא דמי . וכמו ספק טריפה שאסורה אף דשבעים טריפוח הלמ"מ ומלקא נמי לקי עליה אף למ"ד ספק הלמ"מ לקולא הואיל ופירושו דקרא הוא ובכלל טריפה לא המכלו ה"ה כאן :

אם הדליק עכו"ם נר מבמן בסול לעצמו אסור ליבראל להשחמש בו כבסי' רס"ד ס"א בהג"ה וחשובת הרשב"א קעיא דלאו משום קוסא אלא חשש שמא ישה ישנו ה"ה בנר של עכו"ס

כה"ג חייבינן. ובלרי שאין מדליקין שמא יכתפק ממנו שם בש"ג ואם הדליק י"ל דאסור להשחמש בו ובעכו"ם כה"ג י"ל דשרי דל"ש שמא יכתפק דלאו דיליה הוא ואיסורא לא יעשה

דעכו"ם בשביל עלמו מדליק. ועדיין ל"ע. ועיין סי' ער"ה סי"ב יע"ש: (ב) אע"פ עס"ז עב"י וב"ח ומלת בז"ה שכתב הב"ו על המ"מ פרק שבי מה"ש ה"ד לא קמי אדסמיך מ"ש לרש"י קכ"ב ב' במהלה שרי בהוכחה לא ברוב ישראל וע"ז נימא דובמשק בז"ה המ"מ ברוב אי מהני הוכחה דמ"כ היה להמ"מ לומר בפירוש כשיש רו"ב ישראל ולא לשחב כמה ישראלים אלא אהרא"ש קאי דממיר בהוכחה אפי' ברוב ישראלים וכ"ש מחלה והמ"מ נסתפק בז"ה אף במחלה דשמא דוקא בחד שראל ועכו"ם א' מהני הוכחה ולא במחלה ושאפשר לפרש ברש"י כן ומיהו מ"ש הב"ו ברש"ו ופרש כן להלק בין מחלה לרוב חקשה קושיית הב"ח דמ"ש מחלה מרוב וז"ש לחמום על הב"ו בזה . ועובדת דר"ג וזקנים אין הכרע די"ל שהיו רוב עכו"ה בספינה יותר מישראלים ובאמת א"ל הוכחה ברוב עכו"ם ועלח"מ שם הבין כמו בהבין הב"ח בב"י דספק המ"מ ברוב ישראל לא מהני הוכחה ור"ג וזקנים מע"מ הוה. והר"י השמיע הא דיש הוכחה ול"ע וי"ל. ומ"ש בד"א וז"ל ראוי להיות ויש לומר ר"ל די"ל כן בכוונת המ"מ דמסופק במע"מ 'מ עיין כש"י שבת קכ"ב ב' ד"ה דחייתי שטר ההוא דחדלקה הא עכי"ם אחר אין הוכחה (ג) אבל עט"ז הנה הניח הנחה קיימת דבאש א"א לידע מתי כלה העצים כאשונים וא בשמן שהוסיף בנר כתב עד שיעור שמן הראשון התם יש שיעור לידע שיש לו מדה כך זמן דולק זמן מה משא"כ בענים איא לידע זה. והמתירים שזכר הוא דעת מהר"מ במזכיר למעה במגדול וישטור'ג כוי וכיון שבמדורה א א לידע מתי כלה הראשון הפ"ה ישבו שם ש"מ דהמתירין בתר התחלה חזלינן וכל בתחלה בהיתר היה אף אה"ל ברי. ומ"ש ויש קוביא על הש"ע היינו לפירושו דהמחירים בס"א לא חייבינן שמא ירבה בשבילו אח"כ כיון שהתחלה בהיתר <mark>היתה וכ</mark>אן פסק בטאוסרים. דלאחר שכבה הראשון אסור. אבל הב"י לשיטחיה א"ש וכמ"ש הט"ז אה"כ ועיין אות ה' בזה ובאות ד' ובם יבואר עוד אִי׳ה בזה: (ד) וכן עט"ז ועמ"א אות י"ב כמו והט"ז כתב דחם ים חיסור בריבוי אף באם שהודלק מע"ם בהיתר מעשה להשלים פעולתה שתהיו הכלי׳ נקיים ויהיו ראוים גם לאחר שבת כעין מ'ש המ"א ברנ'ב אות י"א : אמר ההדיוט הכותב ראיתי להעיר בכאן כמה ספיקות ואהקור בקלרה . א' עכו"ם העושה בליווי יבראל דהכור להשתמש עד מיש כ"ש טעמא מאי ומדעתו בשביל ישראל ג"כ אסור למ"ש כ"ש טעמה מהי ואם יש היוו הפרש בין מדעתו או בלווי ישראל . ב' במלאכה דרבנן

אי יש להקל אי לאו ואת"ל דיש להקל אי דוקא במדעמו הא בצווי ישראל אסור א"ד כל בדרבנן אף בצווי ישראל שרי ולא אסרו כ"א בעשה מלאכה ד'ח ב"ג' לצורכו ולצורך ישראל מהו . יולח"ל אסור בדרבון כה"ג מהו . וגם במחלה על מהלה כה"ג מהו . ד' הפרש בין ישרחנ מהו . ה' הסברש בין ישרחנ מהו . ה' הסבר בדרבון כה"ג מהו . ד' הסברש בין ישרחל הששם מלאכה בשבת ובין עכו"ם בשביל ישראל מהו . ה' מסבר רוב עכו"ם ומיעוע ישראל הווה מדל להדל להדליק עכו"ם מי נימא ע"ד ישראל שלוה א"ד כל שמדליק ע"ד הרוב עכו"ם מי נימא ע"ד ישראל שלוה א"ד כל שמדליק ע"ד הרוב עכו"ם מי מין עוד מליכו בל לישראל להשתמש בו ואח"ל של הי שרי לישראל להשתמש בו גם אי מומר : "אי הדליק עכו"ם כר לורך מומר לכ"ה כולה הי שרי לישראל להשתמש בו גם אי מומר בעלמו לעכו"ם הדליק נר או בישל בשבת מהו הדין המבואר בש"ח:

הגה בהה"ר שבת קכ"ב ה' ד"ה גמרא כו' דטעם הוא דאם יהא מותר ליהנות יאמר לו להדליק וכולה חדם גזירה ובר"ן הטעם שמח ירגילנו בכך לשבת אחרת והכי איתה בתוספתח וחמיר מבישל ישראל בשוגג דלא השידי אטו מזיד יע"ש ומשמע דחד טעמא הוא כהה"ר והנה הב"י בס"ס רמ"ד בכם סמ"ג דלא יעשה בלירי י"ל ד"ח או אסמכתא השובה עכ"פ ואפשר דהיינו באומר לו גילה קרא דכאן שלוחו כמוחו ע"י עכו"ם אבל בעשה העכו"ם מעלמו בשביל ישראל

הב" בשם מח"ד בשם מח"ד בשם מח"ד בשם מח"ד ול" מו א הסתכתה השוכה עלים והמשר בי וצ"ע. והמחבר כתב התשא: () ש"י ע"א דש"ד באין בחבריון שר צ"י שבי"ח בשביע הב"ל בשם הערום מעצמו העולים מעצמו בשל המח"ד להן ב"ל מו מו "ל" ב"ל בת ע"מו ולא ביורים בי ב"ל" מה הי בלשבר, ויין וני ש"ל ב"ל ב"ל הוא ו"א ביורים בי ב"ל" מה הי בלשבר, ויין וני ש"ל ב"ל ב"ל הוא ו"א ביורים בי ב"ל" מהי בלשבר, ויין וני ש"ל ב"ל ב"ל הי ו"א ב"ל בבישה עוכול ל"ל בה הי להוא ב"ל ב"ל בי ב"ל וחוד ל"ל הי מו "ל"ל ב"ל מו מולחבת שב"ל המולחבת שב"ל המולחבת בכת לא מבל היום לה ב"ל ל"ל מולח בל מולחבת בל לא מתו ועב"ל המולחבת בל לא מתו לא מתו ועב"ל המולחבת בל לא מתו ועב"ל המולחבת בל לא מתו הא מתו לא מתו

דמימ מהרב השמן אבל למ"ם בההיר ייל דמפרש כר'י ומשום שמא יפיל ויכבה ואף שעוה אפור

ומש"ה בנהת שרי בשעוה : (ד) אלא עט"ז עמ"א הקי"ד אות יו"ד משמע כנר אף שאין רוה כלל גזירה אפו רוב מצויה ובמדורה דוקא ברוח מצויה אפו באינו מצויה הביאו הפו"ש כאן אות יו'ד. ועבי' חר'פ בנרוח הנוכה ע'ש מביא יש מי שמחיר וכאן לא הביא כלל ואי'ה יבואר שם:

יוד. ועשי חרים בנרות הגוכה ע"ם מכיח ים מי במטר וכחן גה הטים כנו וחייה יכוחר שם:

(ה) הגיחו עש"ו בש"ע סעיף ד' יע"ם ונפילם הגר על המספהת ודאי ל"ם הך פלוגתא דאון

זה מדעת ואי"ה במ"א ה' יבואר עוד: (ו) במצורה עש"ו נב"ח סעיף ג' ועשי' רס"ה

במ"א אוח ד': (ו) דריבא עש"ו ועשי' רע"ם ס"ד להמהבר ע"י הנאי שכי א"כ אבור להניה

על גבי אילן בשבת כה"ג ולדידן שרי בזה: (ה) כדי עש"ו ולדידן דקיי"ל כלי ניסל אף לצורך

דבר שלא נישל בכל ענין שרי ועמ"א ס' ובאיחן כלי זכוכית שקורין לאכעפר"ן שנוחן נר בחיכו
ל"מ אם הוא הלוש דאסור לשלטל דהוי כלי שמלאכתו לאיסור ואפילו קטע במסמורים על
ל"מ אם הוא הלוש דאסור לשלטל דהוי כלי שמלאכתו לאיסור ואפילו קטע במסמורים על

העמוד יראה דאסיר לסגור הדלת קפן בבו דמ"מ כלי במלאכתו לאיסור הוי בזק : טה א בשביל עפ"ז הפור קפי דפוסק כר"ש ובחולה פיש בו סכנה מוחר לכתחלה וה"ה עכו'ם וליסמים בים בכנה (חו ספק ככבי' שכ"ם עחו"ם כחן והנה ספק פיקוח

נכש י"ל הוקמיה החזקה דהי הוא וס"ם דלה מהני גם לזה יש הירון הכל הא דאין הולכין אחר הרוב מבוחר כן דכל ספק פינ לקולא וחייה בם יבואר) נמי מוחר אבל במבנה בבח כים ב' כר"י מוקמינו לה ואה"ג בים סכנה מותר לכתהלה ואיידי יע"ם והפור פבק כר"ם והמחבר במים זה רק בים ככנה החיר ובשל"ד פכ"ז דיעה ח' בסחם משחל"ל פפור המנם מדכחב

הכמים זה רק פים בכנה החתר ובשרד שכיז דיפה חיצטתם משחתר פשות החתם מהכחב והרמב"ם כתב אין הכרח לומר דפסק כדיעה ה' כה'ג וחי"ה בכללי או"ה יצואר זה ובלבום פסק כהן כר"ש והביח לכון המהבר בם בשל"ד יע"ש ומשחת"ל היסורא דרבון איכא ומים בנר של שעוה כו' עסי' ער"ה בזה . והנה בהין סכנה אפור לכחתלה לכשתו אע"ג משחת"ל מדרבון של שעוה בעיקים אף ע"י ישרחל לכאורה י"ל דמשחת"ל קרוב מאוד לאיסור חורה

לא התירו כה"ג ולומר דמיירי דחפבר להוציא הנר לחון אף במן בנחת ולא יבעיר (עמ"א רע"ו אות יו"ד) משיה לכתהלה אבור הא לא"ה שרי לכתהלה דא"כ מפני עבו"ם היל"ל דמוחר אף לכתהלה ובאמת בשל"ד סכ"ז של עץ מותר לכתהלה במקום לערא לא גזרו ל"ע קלת דהחם נמי

אין בו סכנת נפשות כ"א היזק מעט ובטורים עם ב"ח דפום פפד"מ דלנו תיבות ל"ל פטור ואם םכנה מוחר וכ'מ בב'ח שם ועיין פני יהושע ובחידושינו כתבנו מזה ועמ'א אי'ה יבואר: עיין בריבה מה בכתב סכנה מותר לכתחלה כר'ש בסכנה אף לר'י פ'יג מותר אלא אסיפא סמוך ביש סכנה מותר ובאין סכנה פטור אבל אסור ולר'י נקיש פטור אידי דסיפא:

רעם א שהדליקו עם"ז. מ"ב כרבי יהודה בבת מ"ד ובאר הגולה אות א" ב' כרבי מאיר בם דמהיר במיהור במיהור במיהור ולא אמרינן הלכה כר"ב בר מאיבור ולא אמר

דמהיר במיהום ומושר בסיבור ובקבר ח"מתיק שנכם כל בכל מו של ילמה הבים הלכה כר"מ. והקבה על הלבוש מ"ש דר"ש מודה בנר דרחי" בידים ביה"ש וא"י למה הביא ממ"ה ובמ"ד א' נמי מבואר כן דלר"ש ור בכבה שרי לפלפל ובא"ר או מא" במודה כ"ש בקערה גדולה דלא מסיק אדעתיה ביכלה בסבת דאם כבה דאפור יע"ש ומ"מ לדידן קיי"ל כר" בקערה גדולה דלא מסיק אדעתיה ביכלה בסבת דאם כבה דאפור יע"ש ומ"מ לדידן קיי"ל כר"

דה דאפילו עומד ומלפה ואסיק אדעתיה שיכבה לבעה ושתים במינו דאיחקני ביה"ש איחקני

יהודה דאפילו עומד ומלפה וחסיק הדעתיה שיכבה נכעה ושתים במינו דמימקטי כים ע ליותן לכולי יומא בטלטול הנר וכ"ש להסתפק מן השמן:

אעתיק קלח מ"ש בהדופינו בבה מ"ד א". ברי"ף הביא טלטול הנר וכ"ן שמן כו' ובטור כאן
מוחר במן בנר וכ"ן הגר והמהבר העהיק כרי"ף. והנה שמן יש בו איסור מוקלה
דמ מסתפק למ"ד משאל"ל מ"ה הייב ונר דרבנן בסים בבפת מ"ז א"ד משאל"ל דרבנן נר
חמיר טפי ב" איסורין בסים ומלאכהו איסור יע"ש. ולענין חנאי אם מהני בשמן לאחר שכבה
שנ"י בשם רשב"ש שכהב לחלק ביי כ י סוכה שהם מוקלה מהמת עלמן לא מהני הנאי משא"כ
כאן נר רק בסים ח"כ במן לא מהני מנהי וגם י"ל טוכה ד"מ לחד מ"ד לא מהני הנאי ובא וכ" בול מהני מולה עוד

ב"א ואות י"ח יע"ש: (ח) אפור עם"א בסים להיתר ואיפור כשהיתר חשוב יותר לדידיה עכשיו ב א זאות י"ח יע שני (ח) אסור עם א בסיט יותו האינה לכלונה המולחן לתושוב שם מפה וכדומה אעפ"י בסי הבכרות וא"ב כשיש גר על השולחן וצריך למקום השולחן לתושוב שם מפה וכדומה אעפ"י שדילק מיתר לפלטל בנחת השולהן אעפ"י שיש בנר שמן לרודית באית אי וכ"ש קנדילא דלא נעשה השולחן בסיס לאיסור לחוד ותוי כמו כנונא אנכ קפמא דא"א לנערה ה"ה כאן אבל בכבר נעשה השולחן בסיס לאיסור לחוד ותוי כמו כנונא אנכ קפמא דא"א לנערה ה"ה כאן אבל בכבר ילל האסור למלמל כך דהא אפשר לנער הגר מתכות וליכא פסידא ועסימן רע"ם ס"ג אות הי וס"ד יל"ל דאסור למלמל כך דהא אפשר לנער הגר מתכות וליכא פסידא ועסימן רע"ם ס"ג אות הי וס"ד יע"ט: (מ) מתרי עמ"א צריך שיהית מעם אויר: רעד (א) מותר עמ"א ערש"י שבת למ"ד א' ד"ח ש"מ ומ"ש דהסור מספקא ליה קשה משל"ד

רעח (א) מותר עמ"א ערש"י שבת למ"ד א׳ ד"ה ש"מ ומ"ש דהמור מספקא ליה קשה משל"ד כ"ז הרמור פסק שם מותר לבנות נחלת של עץ ברה"ר אלפא מפשם פשימא ליה כר"ש (דוקא ברה"ר נוקא דרבים לא גזרו הא של יחיד חולה שאין סכנה אסור שבות חשור משאצ"ל וא"ש. גם לפ"ז מי שיש כו חיוב ספק של מיתה ותשלומין פשר מכון והא ליכא ב׳ דשעיות ואי דיני שמים כרת אין פיפר וג"מ מובא בזה"ז לענין ממון כה"ג. עד"מ אשה שיש עליה ספק קידושין אי ספק נירושין ורדף א׳ אבתרה או בא עליה ושיבר כלים אם חייב לשלם או לאו וכ"ת ספק קידושין מ"ה אוקכה אחזקה אף בתרי ותרי למ"ד הכין ובספק נירושין נפי אוקמה אף בתרי ותרי למ"ד הכין ובספק נירושין מ"ר אוקמה מונא אחזקה ולומר דא"א היא וחייב מתה ולא משלם ז"א הואיל וא"ל בחומה ביו אוקמה מונה בא"א היא וחייב מתה ולא משלם ז"א הואיל היא ברונו מונה בוומות ביומות ביומ וא א את יודה יאידי ל אוקסינן כסונא אחוקורוסםר דאה ודא דודיב מינוידא בסכם האותה דלאו בהדדי התזקות באין אפשר כה"נ לא אמרינן איקי פכונא אחוקה. ומיהו א"צ לרמיון שעשינו ויצויר כפק א"א מסט בככה נונינ מ"ה וא" מהם מי שיינס אשת אחיו בתוך נ" חדשים וילדה וא"י אם בן מ" לראשין או בן זיי"ן לאחרון דהשתא ודאי ספק א"א נמורה היא אם מראשין פנויה היא אם בן מ" לראשין או בן זיי"ן לאחרון דהשתא ודאי ספק א"א נמורה היא אם מראשין פנויה בואר במ"א ואי משני א"א הויא ורדף א"א בתרה וכאמור. והדברים ארוכים אין עת האכף פה וא"ה יבואר במ"א

וכאן אין להאריך: רעם (א) אסור עם"א ברע"ו אית י"א דגר ביה"ש היי בסיס ועם"ו כאן אות ב' והביא דבו שבת מ"ה א' גבי שרגא דחנוכתא מקמי חברי שעת הדחק פכנה ובא"ר אות די הקשת דסכנה אפילו בדולק שרי כבס" דלעיל , וי"ל סבנה ל"ד סכנת נפשות אלא שיכה אותו או הפסד דפכנה אפילו בדולק שרי כבס" דלעיל, ו"יל סכנה לדד סכנת נפשות אלא שיכה אותו או הפסד ממן וכדומה ועדיין צ"ע: (כ) מותר עמ"א ובשכת מ"ה א שבן שבנר בשעה שדולק הוקצה לפצותו ולדירן אמר כל היום אף אחר שכבה מינו דאיתקצי ביה"ש ה"ה ב"ם מוקצה לפצותו אסור אף אחר שכבה נוש"ו כאן אותו ג' אחר שכבה ואף ביו"ם: (ג) והמחמיר עמ"א הב"ח הגיה במדכי כן לא בהר"ב ועם"ו כאן אותו ג' ובכ"מ קשה מנר מאים ליהוי כגרף ואיך אומר ר"י בנמרא מיאום ועא"ר אות ו"ז במיאום שרי בחצר שאון דר שם ועח"מ והמחביר לא הפסיד י"ל עונג שבת עא"ר: (ד) בשבת עמ"א דביה"ש הוי במים "שאן דר שם ועח"מ והמחביר לא הפסיד י"ל עונג שבת עא"ר: (ד) בשבת עמ"א דביה"ש הוי במים שאך זו שטועת מי המחביר לא השפרי לענונ שבת לאד כינן לדשנת למ אדביה ש היי בסים לאיסור לחוד ומה מהני עתה שנתן עתה לחם ולדידן קי"ל מינו דאיתקצי ביה"ש איתקצי לכולה יוכא: (ה) ע"י להם זה עם"א דהיתר בעינן שיהא חשוב לר יותר מאיסור ומנורה עיקרה השלהבת ואך מניח דבר חשוב מאוד אין עיקרה כ"א בסים לשלהכת שלכך עשויה ומ"מ הואיל ותנאי מהני "ל זה הני כתנאי הואיל ומניח לחם בע"ש בשביל זה אעפ"י שעושה בדעתו דלא הוי בסים להיתר "ל זה הני כתנאי הואיל ומניח לחם בע"ש בשביל זה אעפ"י שעושה בדעתו דלא הוי בסים להיתר סתמא כפירושם כאלו התנה ואפ"ה כתב המחבר דלא מהני ואין לסמוך עליו ואי"ה באית ו"ו וי"ב וי"ג אבאר עוד בזה וכאן אין להחידון: (ו) מותר עלא ווה בנר אבל בשכן שנישאר י"ל דאין דרם וי"ג אבאר עוד בזה וכאן אין להשריך: (ו) מותר עלא ווה בנר אבל בשכן שנשאר י"ל דאין דרכו לכנות כל שיש שכן ולרשב"ץ השכן מוקצת מהכת עצמו איסור פיבוי י"ל דלא מהני תנאי לב"ע וא"כ באפירה לעכו"ם דבקולין מסעם ציריף דהוי כאלו התנה הא נישאר שכן בתיכו או קנדיל"א לכאורה לא מהני תנאי ואפור אף ע"י עכו"ם. אבל בב"ח כתב שיאמר בפירוש שאינו בודל מהנ"ר לכלאות אי פותב הוא הסוד אף לי עכום, אגר בני הנוב שאמו ביידוש שאנו פות פתנה לשמן לאחר שכבה ואז מותר לי עכום ותעולם נוהגין כהר"ב מסתמא כאלו התנה אמנם מב"ח משמע גם שבן מהני תנאי דרו שבנר כתבו דלא מהני תנאי דרוייה בידים ועיקר הקצאתו ביה"ש לצורך שבת לא מהני תנאי וא"כ אם הדליק עכו"ם בע"ש כשל נר של ישראל וכ"ש בע"ב בשלא מדעתו ו"ל אף התום" מורים דמהני תנאי כה"ג ומינה בעששית שהעמיד על השולתן ע"ד הרות דולק כל יום שבת וכבר "ל כה"ג ל"ל שהנאי דרעתו ודאן שודלק כל יום על השולתן ע"ד הרות ודאן שודלק כל יום על השולחן ע"ד להיות דולק כל יום שבת וכבה י"ל כה"ג ל"ש תנאי דדעתי ודאי שידלק כל יום השבת ואף אפירה לעכו"ם אפזר כה"ג דהר"ב תלה דין אפירה פחפת תנאי כנראה פב ח וצ"ע בכל זה. ואי"ה באתר זח"ם יביאר עור זה: (ז) וי"א דלא פהני עם"א תרס מ"ד א' ד"ה שבנר וא"ב בנר שהדליק עכו"ם ע"ש י"ל דמהני תנאי כמ"ש באות הקדום ועמ"ש א"ה באת יו"ד: (ח) ודיני התנאי עמ"א ו"ל בתרל"ח בנוי פיכה פהני תנאי דאין בודל כל ביה"ש משא"כ כאן א"א ווה ומיהו למ"ד אף בסוכה רעועה פהני תנאי היא המעם דאסור כאן כמ"ש באות זיי"ן . וא"כ אף נר שהדליק עכו"ם ביה"ש יש לעיין ביה: (מ) איסור עמ"א חילוק בין כאן ובין סיפן רע"ו וע"ש אות שהדליק עכו"ם ביה"ש יש לעיין ביה: (מ) איסור עמ"א חילוק בין כאון היות באיזה אופן שרי לעכו"ם לעשת כך וכא הוא מופן שרי לעכו"ם מצות לעשת כך וכא הוא שלא יננב אין היתר אף שבות דשכות כ"א במקום פצות ושימ"ה ביצוע מיצו בורא ובא ובא ובא ובא ובא וואל בפואר ולא שמים ופש"ה בעינן תנאי דוקא ובאלו התנה דמי להתיר אמירה ובעששת כתבנו לעיל דהואיל ולא אמיק אדתה בעינן תנאי דוקא ובאלו התנה דמי להתיר אמירה ובעששת כתבנו לעיל דהואיל ולא אמיק אדתיר שיכבה לא מהגי תנאי וכמ"ש באות וי"ו וגם נשאר בו שמן והלב ומ"מ בקצץ יש צדרים להתיר עס"ר רע"ו במ"א ב' ובסימן רצ"ב במ"א אות י"א אבל בלא קצץ י"ל דאסור ומיהו בעומד על השולחן שאוכל שם יש להתיר דהוי כגרף של רעי אף לכל אדם עיון אות ג': (י) מותר עמ"א לא הבינותי זה דבחיה וחולה אפילו הודלק קודם ביה"ש שרי דלא אקצה האדרבה לפלפל הודלק כפ"ש בתשובת הרשב"א הובא בב"י ולא דחייה בידים ובשוגג בשבת הסעם דאין מוקצה לחצי שבת וכ"ה בלבוש ורברי הע"ק יש ליישב. ומודינא בשמן רביה"ש הוקצה משום כיבוי שאסור לפלפל השמן ואם בשבת מותר השמן דאין מוקצה לחצי שבת. עוד אבאר לך דמשמע דו אחרים וכיש לאיכלו ואם בשבת כותר השכון דאין כוקצה לחצי שבת. עוד אבאר קד דמשמע דוקא הודלק בע"ש לחולת והיה שיש סכנה את חולה שאין בו סכנה אע"ג דשבות מותר לחולה שאין סכנה ומלכל הגר שבות הוא בשנה שרולק בסים "ל שבות כזה לא התירו וא"ה בשכ"מ יבואר עוד בואר עד בואר עד היה בסיף הסימן אבאר עוד: (יא) בשונג עמ"א ועא"ר אות י"א בשם ע"ת אוסר במויד וצ"ע: (יב) דמסריה עמ"א האדון ז"ל ציין כאן ולא במיאוס דמותר ש"מ דנר לא ברירא ליה א הוי מלאכתו לאימור דעם לשאר תעמישים להנות בו פרוטות ודוקא דנסבא דמסריות ואון משתמשין מלאכתו לאור בי מור או הוי ביו מרוכה לאומור ביותר ש"מ די מרוכה ביותר ש"מ ביות בו כ"א לאיסור תוי כלי שמלאכתו לאיסור ודוקא לצורך גופו ומקוטו שרי הא מחמה לצל אסור ועסרי ש"ח אות ה' עשה כלוסר אפשר כוונתו דגר גמי מלאכתו לאיסור אע"ג דמיגח נייחי ועי סימן ש"י ס"ו בהמחבר ובהג"ה וא"ה בסוף הסיטן שט יבואר אבל א"ר אות י"ג ציין מותר לצורך נופו ינ"ש דסובר בפשוטות כל גר אף לא דגפטא הוי טלאכתו לאיסור ובוזירושינו שבת דף מ"ז א" שרנא דנפשא הארכנו בזה עיין אות שאח"ז ואי"ה שם יבואר: (יג) מחמת מיאום עמ"א תשובה זו בתר"ז צ"ע לי שם נאמר מוקצה מחמת איסור או מאום שרי לצורך נופו ומקומו כל שיש תורת בתר"ז צ"ע לי שם נאמר איסור היינו מלאכתו לאיסור (הא איסור גופא אף לגופו אסור וב"י לא הזכיר כלי עליו ואם נאמר איסור היינו מלאכתו לאיסור (הא איסור גופא אף לגופו אסור וב"י לא הזכיר בספרו הארוך דעת הרשכ׳א כלל ובש׳ע ס׳ב ולא נראו דבריו ולא הזכיר מהרשב׳א אמנם שם כתב ולא הוציאו מהכלל חוץ המסר הגדול משמע מוקצה מחמת איסור גמי שרי לצורך גופר ומקומה'). ושם כתב דוקא בתורת כלי וא"י אי דוקא בכלי ממש הא ייחד אבן וכדומה הואיל ואין כלי ממש

כתן נד רק בטים חל בפן לח מפני התני הלפון וכ"ן והבן וחי"ה במ"א אות וי"ו יבואר עוד. בדרבנן מהני חלאי ואוה הפבר ליישב בינוי הלפון וכ"ן והבן וחי"ה במ"א אות וי"ו יבואר ענד. ובאוח ב' אי"ה יבואר עוד. ומ"ב כר"ב ל"ע דכר"י קיי"ל עחו"ב וש"י בזה: (ב) ולא עט"ז הלפון לריך ביאור, דודאי לנער הטבלא ברי ולא נעשה בסים הא ליקח הנד בידים הא הגר גופא ודאי בסים לשמן ושלהבת הוא ואסור מיגו דאהקלי ביה"ש אלא שי"ל גם הנר גופא שרי ליטול דלא נעשה בסים כ"א ב"ז ששמן בחוכו ולאחר שכלה דעמו ליטול הנר משם וכלי הוא ושרי לצורך גופו ומקומו ככל כלי במלהכסו לחיבור. וז'ש בש"ט חות א' וכדחמרן ומ"מ שם ושרי לפוק ביפור ותקומו לכל לבי במהחלמו לתיבור. זוע בע ע ווע זו הלומתן זמו שבי העלה לאיכור אם לא ע"י אמירה לעכו"ם כמ"ש הרב בס"ד. ולענין מפה בהגר מונח עליה "ל דמוחר לכופלה דלא נעבה בסים כ"א במקום עמידה הלירך לאיכור אבל מפה חחחונה או עליונה להסיר כולה מעל הצולחן קבה קלח ווה יבואר הי"ה בסי ש"ע מזה וכאן אין להאריך ועמ"ש א"ה באות ג' מדין מיאום יע"ש: (ג) והמחמר עע"ז ועיין חו"ש וח"ש הדברף של רעי וע"ש א"ה באות ג' מדין מיאום יע"ש: בס אפ"ה שרי ללורך גופו ומקומו עמ"א אות י"ב. ואי"ה במקום ביובב שם ומיאום באין יובב שם אפ"ה שרי ללורך גופו ומקומו עמ"א אות י"ב. ואי"ה במ"א ג' יבואר עוד בהדושינו שבה מ"ד א' כחבנו מ"ב רש"י נר של מחכוח כגון בל נחושם דלא בלע לא מאים לכאורה מבמע כמ"ש הש"ך בי"ד כי' ס"ח אוח ל"ג בשם רי"ו דכלי נחושם לא בלע כ"א אור מהלך חחחיו וכ"ש כבישה דלא הא שאר מחכוח בולע ע"י כבישה שוהה לפעמים הבמן מעל"ע שם ולא חשיב ע"י אור מה שהפחילה דולקת בפיו רק שם **ע"ד ל"ג בפ"ז למ"ד** פריי שם ובשו"ח מקום שמואל ל"ד ול"ע ומסחימ' הפוסקים משמע ר**ק נר הרם מאום וברי** לצורך גופו ומקומו דוקא הא כל מיני מחכיים אם רחוצים יפה הין מא**וכים (נר קרויז'ל מונח** חמיד חלב בחוכו ופחילה וכפל להיחר צ"ע די"ל רק פיו בולע שם ע"י או**ר והשאר קר הוא ולא**

שליפי בהנהגית הו"ה) ויתר הדברים יבוחרו הי"ה במ"ה כלן ובסי ש"חוש"ם וש"י ובי"ה בשהר בבדר שליפי בהנהגית הו"ה) ויתר הדברים יבוחרו הי"ה במ"ה כלן ובסי ש"חש"ם וש"י ובי"ה בשה": (ד) יש עש"ו והפבר אפי' נתן בם דבר השוב מחוד מ"מ עקרו של נר בכים לפלהבח וחיים במ"ח הוח ה' יבוחר עוד: (ה) ששא עס"ו ומ"ח י"ד דבדרכ"ה חליח מילחת כה"ח מותר עוד: (ה) ששא עס"ו ומ"ח י"ד דבדרכ"ה חליח מילחת הל"ח הוח ה' יבוחר עוד: (ה) גזור רפוי׳ המו מיהדק והיינו כלי כסף עבי׳ שי'ג מ'א ר'א: (ו) תמצא עפ׳ז לישוא דהמהבר

אמרינו חם מהלחו חם כולו אף במתכות וא"ל לפער כ"א מעם נגד פיו ואי"ה יבואר בסדר

משם כתב דוקא בתורת כלי וא"י אי דוקא בכלי פמש הא ייחד אבן וכדומה הואיל ואין כלי ממש

ניסור אמור ועסיי תקי"ח סיג. ושם משמע פוקצה מחבת מיאוס לחוד אף שאין מלאכתו לאיסור

ניסי דוקא לצורך נופו ובין שרי ככלי שמלאבתו לאיסור הא מחמה לצל לא וברים פב"ה מה"ש ה"י וו"א בכלי מיאוס ממלמל אם הוצרך להן ניסי הבנת הב"י כאן לגופו ומקומו (דותקלו לוחר לה ובדי במשנה לקים הוצרך להן בשבילן שלו יגנ או מחמה לצל) ואיכ קשה לר"מ שבת מ"ד א"מא בין מיאוס דשרי לצורך גופו פר ובין הדליקו באותה שבת להרשב"א בתחיד לצוח לא וברים פב"ה מה" מאיר קשיא ואייה בסין המימן יבואד: (יד) מנורת עמ"א ואייה בסין את וירו יבואד בה" :

דייל גר לאו מלאים לאיסור דמינת ויותי להרשב"א בתיודושו בשבת תעס" ש"י מ"מ מה" מאיר קשיא ואייה בסין המימן יבואד: א" מיאוס מהו בר"ם נ"ל פכ"ה מה"ש היא מיאוס פנר

דיין של נפש וכלי הצואה ימלמל אם הוצרך להן והיינו לגופו ומקומו דוקא במ"ש הב" כאן ומ"ש נפש בהנמ" אות ד" דנפם נמי שרי רבותא הוא ומלת כגון ק"ק וירל דנפם אף מתכות דפסרית

ביים של נפש וכלי הצואה ימלמל אם הוצרך להן והיינו לגופו ומקומו דוקא הא שלא יגנב ומחמה לצל אסור. ואף שלא הוסר עדיין המיאוס הדיין דמותר ובהוסר נמ" במ"ע מיות ומודת ובלון והיינו לגופו ומקומו דוקא הא שלא יגנב ומתכה לצל שבר אומים ומקומו קרני דאומנה היין המיאוס הדין דמותר ובהוסר מ" מיות מול לבפרו לכיוור מנה לצל הבריה ומ"ע בבעל הפארו ור"ן שבת קנ"ד ב" קרני דאומני הוקשה לחם הא ראוי לניסי מואר של לובריהם וצ"ע. והמ"א ברס"ו "גר התק דברי ר"ן משמע דסובר דמיאוס משמע דשרי אף מחמה לצל לשור מוצל לובריהם וצ"ע. והמ"א ברס"ו "בני הוש בי מאום משמע דשרי אף מחמה לצל לשון בו"ע הוב"ל האור משונה לאור לוביו לאיסון בו ב"ל אכו האים לאכתו לאיסור שבו מומר ב"א מור לשומו לעורה לי שנישו בו כלאכת איסור כקורם ומדוכה ואם נה ב"ל מאבתו לאיסור שבו משמע דשרי אף מהם לצל ומן ב"ל בתוב"ל האם אור המים להאם הוי מלאכתו לאיסור לא הוי מלאכתו לאיסור לש בי משור לפו"ם לה"ל האור להו מור בש"ל מור ב"ל הוום להום להוו מלאכתו לאיסור לאום ב"ל מור ב"ל מור האו הוב"ל האם הוום לה"ל מות לאום לה"ל מור לא הוי מלאכתו לאיסור לאום ב"ל מיות להוום למור להוום למור לא הוי מלאכתו לאיסור לאום הוום לה"ל מור לא הוי מלאכת לאום ל"ל מור ב"ל מור ב"ל מור לא הוו מלאכתו לאיסור לאום ל"ל מור"ל האם מור הוום לא וציע: ב׳ מלאכתו לאיסור כלי שנישין בו מלאכת איסור כקורנס ומדוכה ואם נר דמינה הוי מלאכתו לאיסור יש בו מחלוקת עיין חה"ר שבת ופני יהושל בשבת גבי נר ובחידושינו הארכנו ומים למדע הריב בשיי סיד דכיס אכור למלמל כ"ש גר בהזמין הוה אה הומנה לתוד לא היי מלאכתו לאיסור אות יג ומיהו יראת זה גר קרויזל הא שרגא שלנו העשיי לבר קרווד להיק הוה הלא החוד להיסור אם בתר רובא אולינן ומלאכתו לאיסור אם בתר רובא אולינן ומלאכתו לאיסור אם בתר הנה בסימן ש"ח במ"א במ"א שהי למצתו לאיסור אם בתר רובא אולינן ומלאכתו לאימור שוף באוד המשמש בכיש אף לפעמים בכ"ר די הגעלה בב"ש ובדומה. וראתי בתה"ר שבה מימן האף באוד בכ"מ ואף באוד בכ"מ ואף באוד בכ"מ ואף באוד במוחר משמע בכיש ותרשה במ"א היי הגעלה בב"א שור למלמל עם התבשיל (אף למ"ד ע"י ככר אסור כבס" ש"ח ס"ח ועב" שם) משאיכ דיקן אסור דמיוחר עש"י הרוב לאיסור לבשל אם לגופו ומקומו אסור ובסים להיתר ואיסור אפרינן מיגו דאיתקצי ביה"ש אף שסילק האיסור לצופו ומקומו אסור ובסים להיתר ואיסור המשאר במ"ל הווע במ"ל להון באותן המנותם מם כסף ומבושה בען מפסל קסן ועליהם מסידה א"צ לתצאים "וישלי לדון באותן המנותם משור א"ר הנואר התנאים והמעמים ומיהו משהל אח"ב במאבל וכדימה א"ד לתצאים ש"י ול"ד ל"ג ומ"א ה"ד היום מוכלה מים מביח שום מנית להמם דבר השיב כמאבל וכדימה א"ד כלים חשיבים שרי ול"ד ל"ג ומ"א מוכאה למש מעמים ומבו לאוד מוכאה למש מוכנות למרה שסילקו מלכות האוםר למ"ל מו שומות מומות לאומש והמים לאום וההיתר אסור למלמלו ואם מילמו האימור לא"ל מומא מומות לאומש והמום לאום ולאות מומאה למים מוכלה ההיתר אסור למלמלו ואם מילמו האימור לאומש ותמות אים להמשלים מומות לאומש ולאום למומות הביום לאום ביות המום להיומש ומנות לאומש ותמות אים להומש ומנות לאומש במות לאום לאומם ברות להיוש במות לאום לאומש ומנות לאום לאומש ברות לאומש ברות להיום ברות להיום במות להומש ברות להיום במות להיום להיום ברות להיום ברות להיום ברות להיום במות לאום ביות להיום ביות להיום ביות להיום במות להיום במות להיום לאום במות להיום מות היום להיום במות היום להיום במות להיום להיום במות להיום במות היום במות להיום במות היום במות היום במות היום במות היום במו מעשרים הניתר שטופים על החתומים באינות היה במים ביתיים ואם מנות על הפם דבר השיב כמאבי וכריםה אי כמים חישבים שיי ולד לפינ ופיא הי דהמנידה שיקדה לשהבת משאל מם משאל מסים הליו שכיג בדרני כלי עייש ואם פנית עליו בכים להיתר ואיפור ביתיש ואופים ביתיש שביי ביתיש ואיש שביין ביתיש מוקדה לחיש משאל מסים מנות עליו שכא בדתיים וביתיש שביים לא אי ובית של כא אי ובית של כל ביתיש ובבים החול בעל ביתיש ובבים האים בעלים הא עיי מכרים אורכים שביים הלא וכיש במים הל דלא הני אלא מדעת בעלים הא עיי עכרים אור לבר מפוקצה כיו ובשב"ד פיז מחתכין נבולה לפני הכלבים משמע אף גדולה שאין ראוי חיים ועלכ דחייה בידים הא לא דחייה בידים לא וכיש בפוס הל דלא הני אלא מדעת בעלים הא עיי עכרים שלא פדעת לי תופי שביים לא אמרינן בילי האיתקצי בתחלת יום אותבצי לכולי יוםא הבכולהו דובתי שלא מדעתו לא מכרינן בילי האיתקצי בתחלת יום אותבצי לכולי יוםא הבכולהו דובתי

אמרינן מיגו דאיתקצי ביה'ש עיקר הקצאה ביה'ש הוי ואם איתקצי בתחלת ביה'ש וכבה בתוך טושה כלי משמע ליה דעושה כלי מחדש ומ"ה לא מדרבנו והשה מחקי"ע ואי"ה שם יבואר בזה: רם א לפיבך עמ"ז עב"ח כזה דיהה רגיל קודם שבה ומראה לה הבה אבל לא יבעול עד הצילה ושמרו ב"י את השבת ר"ת ביאה כמו ואביו שמר את הדבר ימתין ושיון רא"ש

אמריגן מיגו דאיתקצי כיה"ש עיקר הקצאה ביה"ש הוי ואם איתקצי בתחלת ביה"ש וכבה בתוך ביה"ש או בתחלת לא הדרלק ואחדק ע"י עכרם וכרומה אי כל ביה"ש בציגן או לאו עיין שבת מ"ד ב" ברש"י ד"ה והוא כ"ל ה"ה"ש ובגמרא מ"ג א' בעודן עליו כ"ל ביה"ש ועדיין ציע ולי העגי הכותב אשר דרכי החכמה געלמו ממני הוכרחתי להאריך עד כה אולי אזכה לבאר עוד א"ח בסימנים הבאים ובעת אין להאריך כאן:

ב"ל מצוח עמ"א בא"ר א' בס"ח ש"ץ שומים צלוים מרבים זרע ושאר שומים מבמלים התאוה וצ"ע מבישלים אי דוקא חיין וא"י כעת ס"ח. שם קטניות ועדשים מבושלים כשאין מלוחים הרבה מרבים וע"ש: כתב הגאון כו' עמ"א. מ"ש בשר בתרומה ליכא משא"כ עמ"ק ע יחולין והנה "לד כרבים אולי פת שלא הוכשר גילוש במי פירות כמ"ש המ"א מרב" מוצח ביו שור ב"ל ביום וושלים ביום שומ"א הב"א ברבה ומלותה ברבה ומלותה והביה ברבה ומלותה והב"א ברבים ומלותה והביה ומלותה והב"א ברבים ומלותה והביה ומלותה והבים ביום והב"א מוכר"ב ב"ח ומרושל לרוב ברבה ומלותה והבים והב"א ברב"ם וומרושל לרוב ברבה ומלותה והבים והב"ל ביום וויים שוב"ל ביום ביום ביום ומלוש ברבים ומלות ברבים ברבים ומלות ברבים ומלות ברבים ומלות ברבים ומלות ברבים ביל ברבים ביל ברבים ביל ברבים בילים ברבים ברבים ברבים ברבים ברבים ברבים ברבים ברבים ביל ברבים ברבי

שאחז ואדיה שם יבואו: (ב) ובינה עם א עם חברוז כמד התנכנה בערית כמו בשבת איד לענגו בשבת כמיית תקכים ועיש שיש לו מי שימרות בשבתל ישן בשחרית כמו בשבת איד אית א: (נ) מחוזרין עמיא אין מחזירין לומר ברכה אל לאחר תפלת ח"ז יאמר כך בלא ברכה. ומיהו כשנוכר קודם שאמר בא"ז יוצר המאורות אפשר מחזירין אותו וכן זכרנו ומי כמוך אם לא סיים הברכה אומר אותו ועדיין צ"ע : (ד) ולהנעים עמ"א ובתב"ש האריך בענין החונים יע"ש

ובפרם בסיום הברכה שעונין אמן לפעמים עונין קודם שיסיים ממש הברכה ולפעמים מאריכין בניגון אחר סיום התיכה ועונין אמן לפעמים עונין קודם שיסיים ממש הברכה ולפעמים מאריכין בניגון אחר סיום התיכה ועונין בהפסק גדול אמן ועסי קכיד: (ה) ואין עמיא במגילה כיג עמיש אות אי מזה ועסיי רפיח:

רפב ביום השבת עיין לעיל ה"ה בחול בשחרים ומנחה בתענית אומרים בריך שמיה ועח"מ כאן : (א) ואם עמ"א לא חבינותי דדחת דברי הע"ש מטעם דמנילת אמרו כ"א ב" בוסן הגפרא התקינו שכולן מברכין מפני הנכנסין ויוצאין ואפ"ה כתבו הפוסקים שמותר להוסיף ואח"כ הוטב בעיניו דברי כ"כ בהגהות המור סוף הסימן בהגהות הרו"ף בשם רשב"ץ דעתה אין להוסיף וכ"ם בנסרא כ"א ב" דצ"ן אין פוחתין ואין סוסיפון תנא יע"ש. וברבה שא"צ לכאורה דכבר שלם חובת הקרואים ומ"ם ברבה בס"ת בציבור משום כבור התורה ועיין בה" תענית. אם אין שם יו"ד לענין ויחל ואי"ה שם יבואר: (ב) דבי"ם עם"א ועם"ו א" מ"ש בזה: (ג) אין עם"א דהיכא שם יו"ד לענין ויחל ואי"ה שם יבואר: (ב) דבי"ם עם"א ועם"ו א" מ"ש בזה: (ג) אין עם"א דהיכא שם יו"ד לענין ויחל ואי"ה שם יבואי? אם אינ אדלא אפשר כבסי קל"ו פרי החב דקורין לרביעו מפיק א ובס"ו כאן אם פיים עם חו" הסדרא בהכרח קירא לשביעי מה שקרא לששי דא"א בע"א להשלים המנין ועסי תרפ"ד בחנוכה: (ך) חוץ עמ"א ומנהגינו שלא לקרוא לוה מה שקרא בכל א אף בתתנתה מלבר בשמחת תורה שנוהנים כסברא ראשונה כמ"ש הר"ב בהג"ח: ו"ל כל שהרוב קמנים רובו ככולו ועב"י כאן בשם הר"ן ועיין באות וי"ו לענין כהן קסן דאע"ג וו"ל כל שהרוב קמנים רובו ככולו ועב"י כאן בשם הר"ן ועיין באות וי"ו לענין כהן קסן קורא באות וי"ו עולה למנין שלשה כל שיש שלשה גדולים יג"שוב"ש אף כהן קסן יכול לעלות ואי"ה באות יע"ש: (ו) וקסן עס"א ככה"ב בהגות המור בשם פירוש המשניות אהא דקסן קורא בתורה יע"ש: (ו) וקסן ע"א ככה"ב בהגות המור בשם פירוש המשניות אהא דקסן קורא בתורה ובפ" המשניות בשמעתן ממנו דהא והא דרבנן הוא אם לא שאמר דברי קבלה ונביאים עריפי מן דרבנן ועא"ר אחר שלשה משמע עריפי מן דרבנן ווא אם לא שאמר דברי קבלה ונביאים עריפי מן דרבנן ועא"ר אות ח" הרגיש בור בע"ש ב"ל למום שיקרא מלהת במל לנברי וצ"א: (ז) אמו ע"א עס"א על"ה ובה" נההות המור בשם ס"ח תש"ע נפצא יודע להקרות כ"א קסן צ"ע ד"ל מום שיקרא בלהתבמל לנברי וצ"ג: (ז) אמו ע"א עם"א שלא לקרוא מ"ש עינו פומא או שבור יד כו' בפ"ד דעוורת שלא לביישו וכן החשוד על הערות כ"א המ"ל בה"ל בהגהות המור בשם מ"ח תש"ע וכת בה"ל בהם בה"ל החברה ו"ל בפ"א הא הכרות המורה ו"ל בפ"א הא ההרה וורה ו"ל בפ"א הא הע"ע וכתב בה"ל בהבהות המורה ו"ל בפ"א הא הכרות ה"ל בה"ל הבהות הבור הוור ו"ל בפ"א הא הרבה ביישו משמע דמותר לקרוא לפ"ח עובר וורה ו"ל בפ"א הא הכרות ה"ל בפ"א הא היו וכ"מ בגמרא כ"א ב' דציין אין פוחתין ואין מוסיפין תנא יע"ש . וברכה שא"צ לכאורה דכבר שלא לקרוא מי שעינו פושא אר שבוי ול מי שם יותו ולא בש"וכן וחושה וכל החשות והיא בפ"א הא מוכר בה"ג דאם ברו ניון בא אר שבוי ול בפ"א הא מוכר ורגיל לכך לא ועיון לעיל מ"ש בוה: (ח) בראש עמ'א דגדול אסור לילך לבית הכנסת בגילוי הראש ומ"ש ביומא דנטל מצנפת של א' מהן ועמ"ש בסי' ב' וקנ"א: (ט) נוהנים עמ"א ואחרון מוכרים בפ"ע דאחרון חביב שמסיים הספר: (י) וכן עמ"א בשבת דמיתר להוסיף אין המפסיר ממנין הקרואים דבנטרא כ"ג א' מבעיא ליה אי ספמיר עולה או לאו בשבת ממ"ג יוצא וכן בי"מ המפמיר בתורה להודיע שכבר נשלם המנין וא"ש דברי לבוש בכאן ובשנהגים אומרים קודם שקורא המפמיר בתודה להודיע שכבר נשלם המנין וא"ש דברי לבוש בכאן ובשנהגים שלי כתבנו מוה: (יד) אם עמ"א וכיום שמוציאין ב' ס"ת וקראו זי"ן בראשונה ושנייה למפטיר ואין נמצא שם מי שיורע להפטיר אסור לקרוא לשביעי לס"ת שנייה משים פנמו של ראשון אבל אותם הקודמים י"ל דשרי ועסי' קמ"ד סעיף ד' יע"ש. וצ"ע: (מו) צריך עם"א בב"י בתשובת הריב"ש קר"ב באמר קדיש וקורא השביעי מספק ובאחר שקרא מקודם ודאי צריך לתוור ולכרך וי"ל כך בש"ע אם אמר קדיש יקרא אחד מהקודמים ולא השביעי רשאי ויברך ויקרא: (מו) יפטיר עם"א בד"מ אות ה' וא"י מה מלבדינו פשימא דהכין הוא דאם יאמר קדיש אחר הקריאה בס"ת בוי"ן יצטרך אות הרורה והראה לרצ"ב אות ב' דבמוחה א"א קריש על התורה דקדיש שלפני העבוד קודם קריאת התורה והראה לרצ"ב באות ב' דבמוחה א"א קדיש על התורה דקדיש שלפני העבוד קודם קריא קודם תפלת מופק לא הוור מופקר לא הווי הפסק יע"ש ובשבת שחרית וו"ם אומרים אחר זין ונזכר קודם שיאמר קדים תפמורה בנביאים משום הנכנסים שיאמרו שלא כרא המפמור הפשרת לא יאמר או קדיש כ"א אחר הפשורה בנביאים משום הנכנסים שיאמרו שלא קרא המפשרר בתורה ואיבא כבוד תורה כמש"ל כנ"ל. עם"ש אי"ה באות שאח"ו: (יו) אם סעה עם"א פירוש אם סיים הסדרא עם הששי א"צ לקרוא לשביעי מסדר הבא אלא יקרא השביעי מה שקרא הששי אם סיים הסדרא עם הששי א"צ לקרוא לשביעי מסדר הכא אלא יקרא השביעי מה שקרא השני ויפפיר דקייל מפטיר עולה למנין שבעה ואף שקרא זה היכא דלא אפשר עולה למנין שבעה ואף שקרא זה היכא דלא אפשר עולה ככס'י קל'ז ואין אימר קדיש פעם שני מור בשם אביו הרא'ש ז"ל וכ"כ הלבוש באן. אבל לכתהלה ביודע שאין כאן כ'א זיילן שיודעים לברך יקרא זיילן והשביעי יפטיר ויאמר קדיש אחר ההפסירה כבאות י"ו בשיש ב' סדרות קירון רביעי קצת מסדר א' וקצת מסדר ב' ומ"ש הס"א באות י"ו דלא כלבוש עיין א"ר אות ט' יע"ש: (יח) ודילג עמ"א ה"ה תיבה א' צריך לחזור ולקרות כו' בענין החיובים עיין א"ר אות ט' יע"ש: עמ"א וא"ר כאן ועיין בקריאת ס"ת:

ס"ם מרובה . ועיין עט"ז ה' : בשור כתב וקורה ק"ם כבשהר הלילות וכתב הב"י פשוט הוא יהבמיטו כאן והב"ת חיקן זה דאע"ג שחומרים ושמרו זה מא"ה וק"ש משום מזיקין השפתים עפי ע"ש. ולכאורה בחול מסתמא קורין ק"ש בצ"ח בבית הכנסת הלכך ק"ש על מעתו מ"ל כ"א פרשה ראשונה ויהי נועם שעל מעתו יולא ידי הובת ק"ש לשמור מן המזיקון משא"כ בשבת מצוה להקדים כבסי רס"ן ס"ב א"כ בק"ש היל"ל ג' פרשיות או עכ"פ ב' פרשיות לזה אמר דקורא כמו בחול ועסי' רל"ע ס"א. כתב הפרישה שגם הנשים מחוייבים לענג שבת לתו"ג דהוה מ"ע בהז"ג אף דרבק פטורים) כל שישנו בבמירה ישנו בעוגג יע"ש בשם הג"א:

(אע"ג דהוה מ"ע בהז"ג אף דרבק פטורים) כל שישנו בבמירה ישנו בעוגג יע"ש בשם הג"א:

(כ) פותר עם"ז דאין לאהור כלל. ולקנה אה"כ במפה דם בחולים עבו' ש"ך במ"א אות כ"ד

וכ"ה בגד אדום עכ"פ יש ליזהר ובבימן שכ"ח אות נ"ב ובא"ר שם יע"ש. ועיין שכה"ג

באיזמר"ד הנהיג מהר"י אבקאפ"ה לבעול בתחלה בשבת וכה"ג אמר דברים המותרים כו' והיכא דנהוג נהוג . ועיין באה"ע כימן ס"ג כ"א . והוי יודע דבגמרא כחובות זיין א' ר"פ משמיה דרב

שבת אסור לבוא עליה ביאה א' בשבת וביה'ש מוחר ועסי' של"ע אות י"א במ"א. וביבמה מקום שנהגו לייבם ודחי לכון בניאה מע"ש או ביה"ש דחופה לא מהני ביבמה כ"א בוצחה מקום שנהגו לייבם ודחי לרך ביאה מע"ש או ביה"ש דחופה לא מהני ביבמה כ"א ביאה .

ועשו"ת מור"ם מלובלין ז"ל הי' כ"ג הביאו הש"ך בי"ד הי' קל"ו אות ג' דאלמנה אם נשאה בע"ש

ולא נתייהדה קודם שבת דמפרישין אותה מכל מיני קריבות ולכך אסור לבעול בשבת משא"כ

כלם אף במקום שנהגו שלא לבעול קריבות מכל מיני דרבנן ואסורים בייחוד ול"ת המם דלחא ד"ת

דש בוה א בהי' שפ"ג ס"ב באבילות דרבנן בלא בעל אסורה להתייחד ה"ה אלמנה כה"ג בלא בעל ים בר הם בסיי שפ ב ט ב בתפינות דרבון בכח בער מסורה נהתייחה שי מנותה כה בכח בער ופרסה נדה ל"ד ה"ה כמס דרבון בלח בעל וחי"ה יבואר במגן אברהס. וכאן אין להאריך: בתשובת מ"ב סי' לדי"ק מסיק דגם בחור ואלמנה בע"ש ראוי לייחד אחר החופה מבע"ד קודם השבם כי י"א שזהו חופה ובאה"ע סימן ל"ה יע"ש וא"ב הוי כקונה קנין בשבת ע"כ ראוי אף בבחלה לעשות כן ולפ"ז באלמנה בעינן ביאה דוקא ואין להאריך. ובירושי רש כמובות הלכה א' והלין דכנסין ארמלין משמע כל אלמנה דה האלה הילל הלין מתייבמין) רש כמובות הלכה א' והלין דכנסין ארמלין מחמע כל אלמנה דרו האלה הילל הלין מתייבמין)

ובמפרש שם הארוך בבי׳ של"ט ואי"ה שם יבואר :

רפא כתב איר אות י"ב בשם הכל בו ישב על ככח כבודו כבוד עשה הקב"ה לשר של שבח יאמרו כל השרים לפניו שירה ואמר השר של שבת טוב להודות לה' עם כולם ולזמר

ואמרו כל השרים לפניו שירה ואמר השר של בבח טוב להודות לה" עם כולם ואמר לשמך עליון. אוומרים נצמח לרמז שיש נשמה יתירה בשבח עיין לבוש. ראה והחקין אורת הלבנה שהעולם יטעו ויאמרו השמש אלוה החקין לבנה שידעו שהלבנה עוזר לשמש בלילה וי"ג ראה והקטין עיין טור: מ"ע הלבוב ואין לריך לבחום כשיגיע ללך אנהנו מודים עסי' קי"ג ס"ג וכן כאן דבס"ז מגונה יע"ש. ישמח משה במדרש ביקש מפרעה שיחן להם ממוחה ובחר בשביעין ששבחאי שולט ואין ברכה במאלה כ"ל ז"ל:

דפני עט"ד בי"ע עט"ד מצילה כ"א א' במשנה י"א אכולהו קאי ו"א אדסמיך אשבת קאי דממיר מכולהו ויחיר במנינא זי"ן מוסיפין אבל לא ב"ש ויוה"כ עיין ר"ן. ושבת ממסה אף לרש"י אין מוסיפין אע"ג דלים בישול מאלהה מ"מ ל"פ משום חול דקורין רק ג' ועוד להכול סעודה בלישים כו'. ועא"ד אות ה' ראיה ממגילה כ"ג א' לר"ע "ש ה' שבת שבה יוה"כ שבעה ומוסיפין ודאי אכבת דסמוך קאי ה"ה לר"י מוסיפין ב"ש יע"ש וכוומו לר"ע שבת קול שנה"כ ששה ואפ"ה מוסיפין בשב ושה ליום"כ לאמא לא חיישינן להכי ה"ה בי"ע מוסיפין. מיוה"כ ששה ואפ"ה מוסיפין בשבת ושוה ליוה"כ אלמא לא חיישיכן להכי ה"ה ביו"ט מוסיפין . יי"ל דודאי שבת חמור מיוה"כ וטטמא דר"ע טונג שבת לא ראו להוסיף כ"א אחד וא"כ רשאי להוסיף בשבת יותר ואי דיהא שוה ליוה"כ מה בכך דקדושתו הינורה ויור"כ ויוה"כ יום כליהה ולזכור ימי הלדו זיי"ן עשיריות תקנו שבעה אלא די"ל דלר"ע י"ט גמי מוסיפין דיוה"כ רשאי ולזכור יוני הלדו זיי"ן עשיריות חקנו שבעה חלה די"ל דלר"ע י"ט לנו מוסיפין דיוה"ב רשתי להסיף על ז' מ"ל הד יוניר מנילא מבכח או יותר וא"כ איך ערב וחני אבל מוסיפין ריון דלא אשבת לחוד קאי היל"ל הון מי"ע ש"מ דה"ה י"ט ה"ה לר"י כן. ועמ"א ד' וא"יה שם יבואר ומ"ש הע"ז בבם הלבוש שמנהג שטוח באין מוסיפין על המש"ה בשבת זו ל"ע בלבוש שלפנינו שאין מוסיפין על המש"ה בשבת זו ל"ע בלבוש שפנהג שטוח מחשר משוחיפין על המש"ה אחר לל מלינו מו שאחר כן ואפשר עשם מנהגם דסוברים בשבת אין לפחוח בשבת שה מנהגם בשבת החוב משבת במ"ש בא"ז וא"ר ושיין לשיל ה' קריאת ש"ת דלא ליהוי הוספה יותר מפלגה מעיקר החיובא בשבת זי"ן וכשקורא ו"א הוסיף יותר ממחלה של היוב ה"ה בשבת וי"ע כשקירא שמונה הכי יותר מחלי היוב של י"מ ומ"א והי"ץ יכול בכביף או משבת המוכן יותר מחלי היוב של היב בשבת וי"ץ יכול בכביף או משבת וחבר מוכר וחל מהד דחייבא בשבת זי"ץ יכול לכנים שב משבה נותל מהד בחייבא בבבת זי"ץ יכול מביני ביני בכל א' מחלה והרינה בחודה הוכל מרוד הוכל מהריני הוו מהדיניי הוב הראש הורא ף עד עברה והין להחרוך . ומ"ם הע"ו ב' פרפיין קירין בכל א' מהלה והרביעי קורא מא' ומשנייה שיהא שוה לב' פרשיות ואף שמוסיפין הח"ב הרבה וקורין בשנייה יותר אין בכך כלום כי שיקר רק שבעה בלבוש לא כ"כ אלא כה"ג זריך לחלק בשוה והט"ז הולק עליו יע"ש וכ"ה מנהגינו לקרוא לרביעי קזת מהסדר א' ומסדר ב' ומוסיפין הרבה קרואים בשני:

וכ"ה מנהבינו לקרוא לרביעי קלת מהסדר א' ומסדר ב' ומוסיפין הרבה קרואים בשני: כתב התו"ש בשם ילך בתורה בשבה ולא גזריון שמא ילך בתר התו"ש בשם החו"ש יש"ש ובתו"ש הי' דלעקור לנמרי לא רלו כמ"ש בתקפ"ח בש"ז ה' אלל בקי ותי' החו"ש יש"ש ובתו"ש הי' דלעקור לנמרי לא רלו כמ"ש בתקפ"ח בש"ז ה' ומ"א ד' עש. ובזה יש להסתפק דפמא דוקא ד ח אין כח בידם לעקור לנמיני הא ד"ם יש כח בידם לעקור לנמיני וליש: (ב) ואובור עש"ז אף במוסיפין בשבת וכבר נשלם שבעה קרואים אפ"ה עדיין לא שלמו הסדרא שליך לקרוח בכל שבת וגם ב"ע בקורין בשניים פסוקי מוסף היום אין כ"כ חובה שכבר קראו בלאשונה סדר היום ובנייה לאו מדינא דגמרא כ"א סדר רב עמרם אין כ"כ חובה שכבר קדים לאחר שנשלמו מנין הקרואים בחובת היום ועיין לשום מוס. . והי"ה באות ה"ב. ויכאה כן די וכואר ישן העולה לפ" זכור אם אין שם קורא ש"ן לא יקרא הוא בעלמו דהא "ד"ב. ויכאה ליש בון בען בקייאת בעון ולאין בקריאת בעון וכן כל השנה קורא קטי שעדיין לא הביא "לב ויכול להכות להעולים כמנהגינו ויולאין בשמיעתו השומעים דהיקון לביאים הוא שיקראו ב"ש יכול להרוח להעולים כמנהגינו ויולאין בשמיעחו השומעים דהיקון נביאים הוא שיקראו בחורה ואחי דרבנן ומפיק דרבנן שהרי קטן עולה למנין זיי"ן ובימי הש"ם היה הקטן עולה וקורת בעלמו מ"מ פ' זכור א"י בשמיעהן מקטן. וכאמור הואיל ו"א בד"מ הוא. ומ"ש בט"ז בתרפ"ה שקריאת פ' בשבת ד"ת וידבר משה ל"ע ויבואר אי"ה שם ואם נאמר קריאת פ' בשבת

בתרפ"ה שקריאת פ' בבכת ד'ת וידבר משה ל"ע ויבואר אי"ה שם ואם נאמר קריאת פ' בבבת שור שור בשש אביו הרא"ש ז"ל וכ"ב הלבוש כאן. אבל לבתהלה ביודע שאין כאן
ד"ת הוי וקטו דרבנן עסי' מרפ"ע במ"א ד' ואי"ה והשביעי יפשיר ואטר קדיש אחר ההפשדה כבאת י"ו
במ"ח ב" מדברי קבלה. וכמ"א וי"ו והשביעי יפשיר ואטר קדיש אחר ההפשדה כבאת י"ו
במ"ח ב" מדרות קירין רביעי קצת משרר צ' ומ"ש הס"א באון י"ז דא כלבוש
קדים לאחר בשלמו מנין הקרואים של יום קודם קרים אחר הלשונה בס"ח אף ביום שיש שלם ס"ת
למנים קדים אחר השניה ביום ביש שתי ס"ח אומרים קדים אחר הלשונה במ"ח הרובל מותרים ב"מ"ח ווא"ר באן ועיין בקריאת ס"ת:
במ"ח מיו משרה ביום ביש שתי ס"ח אומרים קדים אחר הלשונה ב"מ"ח ווע"ח בקרים אומרים ב"מ"ח ווע"ח בקרים אחר הלשונה ווע"ח בע"ח ווע"ח בקרים ל"ז וב"ד למור ולקרות בחדה של אומרי וובל"ד בשל האיין נייאר יידל אי מני בבני והמים ב"בני והמים שביון ישטר השניה עם"ח אותרים ל"ז ובא"ר בש ב"מ"ח בל"ז ובא"ר בש ב"מ"ח בל"ז ובא"ר בש "מ"ח בל"ז ובא"ר בש ב"מ"ח בל"ז ובא"ר בש ב"מ"ח בל"ז וב"ד ל"ז ב"מ"ח בל"ד ובא"ר בש "מ"ח בל"ד וב"ד ל"ז ב"מ"ח בל"ד ב"מ"ח בל"ד ביקרים המור בקדים אותרים ב"מ"ח בל"ד ואם ב"מ"ח בל"ד וב"ד ל"ז ב"מ"ח בל"ד ב"מ"ח בל"ד וב"ד ל"מ"ח ב"מ"ח בל"ד והל"ח בל"ד והל"ח בל"ד והל"ח בל"ד והל"ח בל"ד והל"ח ב"מ"ח בל"ד והל"ח בל"ד ול"ח בל"ד והל"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח ב"מ"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח ב"מ"ח בל"ד ול"ח בל"ד ב"מ"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ב"מ"ח בל"ד ב"מ"ח בל"ד בל"ח בל"ד ל"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ול"ח בל"ד ל"ח בל"ד ל"ח בל"ד ל"ח בל"ד ל"ח בל"ד ל"ח בל"ד ל"ח בל"ד ב"מ"ח בל"ד ב"מ"ח ב"מ"ח בל"ד ב"מ"ח ב"מ"ח ב"מ"ח ב"ד ה"מ"ח ב"מ"ח ב"

בשבצות והב

קדים אחר השביעי בהכרח יוליאו ש"ח אחרת ויברך המפטיר עליה אף להמ"א וע" סימן קמל בוה יש"א ואין להאריך:
דבג (א) שאין עש"ז לכאירה הם דברי הש"ח דנברת דקרי חובת היום א"א לקרות לו מה דבין מעניני הלפך בר"ח הד" הוא לתוכת היום קורא ובראשו הדשיכם אבל י"ל דאינו ביון משנינו הנכך בר מהדי הוח נחיכת היום קורי ופנש מחישם הבני י לימינו כן אלא כוונתו ז'ל דבר'ח היקון נפיאים היא שיקראו בתורה בהכרח כן חוא שנ' יתחילי מפ' התמיד ועיין כ"מ פי'ב מה ח. משא"ב תוקין ספר שני במושפין הקטוח הנאונים הוא לא רצו להקן שיקרא מה שאין מענינו של יום. וכ"ח שחל בשבת אה'י קורין וכיום השבת ג'ב למשף מפפיר דמעמנו הוא ככבי׳ מכ'ה ועיין לבים הביאו הנ'ך ג'כ דר"ה שים בפרבה בראיי לקרום חד גברא מוציאין ומתחילין למעלה דד' בעיכן משא"כ בשבח אין בעניכה ג'פ לחוציא בשביל הפרשה ס'ח כו' יע'ש. ועוד פעמים אחרים הובא בב'י כשם החום' שיהיו כל הפפורות מעמן

א' ופרישה בשם הר"ן דבשבח לא חקנו להשסיק רק קורין בסדר השבוע משא"כ בי"ם קורין בעניינו חקנו הגאונים ספר שני בקרבנו יע"ש בזה ועמ"א אי"ה בזה : רפד (א) מפטירין עם"ז עיין לבוש וב"ח ואע"פ שתחלת החקנה היחה לקרוא הפשרה בלא קריאת ס"ח ובציבור בעשרה עכשיו שנתבטל הגזירה לא חקנו לברך על הששרה קריחה ם ח ובניבור בעשרה עכשיו בנמבלה הגיירה נח חקנו פנרך על השפנה כ"א בעשרה גדולים ואחר קריאה ם"ח כמ"ש רמ"א ומיהו כשקראו בס"ח כשולה (בלא ברכה) רש"חן לקרות הפערה אח"ב בברכוח וכמ"ש הב"י עיין עע"ז. והעעם אפשר דעכשוו בנהבעלה הגיירה אם יקראו בהפערה בברכוח בלא קריאש ס"ח אין זה כבוד החורה דמה"ש חקנו במויכה אם יקראו בהצרכוח בלא קריאש מ"ח אין זה כבוד החורה דמה"ש מיח במעפיר לריך לקרות בחורה קודם עיין מגילה כ"ג א"ו. ועמ"א וי"ו אף בביח אחר אם א"מ מוחר לקרות בם הפערה בברכות בעשרה. אם התהילו בי" וילאו מקלחן גומר בברכות עםי" קמ"ז ועבי׳ קמ"ג וקכ"ה בה"ר אות ה׳ יע"ש והיינו התחילו קריאת התורה בעברה וילאו מקלקן (שיין קיי'ג אי ריב לשארי בעיני) גומר קריאת ס'ת והפסדה אומר בלא ברכות ואם התחילו הפפרה וילהו מקלתן גומר הפפרה בברכות: ומ"ש הפ"ז שחין מפסיקין לדידן המת ולדק הפפנים זיכהו חקתהן ביחר הפפנים בכרבות: זבן ש בשין מפסיקון לדידן וממז והדק בלבוש משמע דמוכה להפותיו בידינו להפסיק פס מעט ע"כ כתב שלין מפסיקין לדידן: שם בלבוש למה נקרה הפטרה י"ה מלשון יפטירו בשפה שקריהת ס"ח אף ללמוד אסור ובהפסרה שרי וג"ע בפי' קמ"ו ס"ג הסור לספ"ר כמו בקריהת ס"ח משמע אף ללמוד אסור לספ"ר אף בד"ח: (ג) אלא עש"ד ועה"ד להוח ג' בדפוש היין השמוח נכתבין בכוונת קדושה וח"מ עכבוי ביש מנ"ך בדפוש ומע"ד וא מו שוב יותר ביקרה הפרים בתיד שו בניחים ממה ביקרה שרים מנ"ר ברפוש הוא מו שוב יותר ביקרה הפרים בתיד שו בניחים ממה ביקרה

בהסטרה הנדפם לבדו בחומשים ועמ"א בריש הסימן ואי"ה שם יבואר עוד : מה בברכה לאחר הפערה מתחלת בברכה אע"נ דסמוכה לשלפניה ובחורה הואל וביעי המבנה ה' מברך החלה והחרון בסוף מבה"כ כאן שיין פריבה ולפים חירצו דומיה דס'ת בתקנו

בבכיל כן עוד חירן הפרישה דהיו מחרגמין והיה הפסק גדול יע"ם בזה : הב"ח אומרים בשבת בחרית בשעת הזרת ס"ת מזמור לדוד הבו לה" בני אלים כו" בנהקן על ס"ת וסמוך למוסף כי שבע דמוסף כנגד זיי"ן קולות כו' אבל בחול או בי"ע וחש"מ

על ס"ת וסמוך נמוסף כי שבע דמוסף כנגד זיין קומות כני חבל בהול חו ביע וחש מ מנהג בורות הוא מי שאומר אוחו יע"ש ועשי 'קמ"ש ושימן קמ"א מדיני הפשורה יע"ש:

מה שנודרין לדקה בעד המתים עיין ב"י ולצוש ויש שם חידוש לפי דעתי דכל ישראל עלהה החיים בעד החיים וציודעים ויש בידו למחות אבל ברולת ע"מ כן פדאם וקבלו עלהה שלא יהיה בורעם שום רולת שופך דמים ומשיר ברים כלא מ"ל כפר לעמף ישראל אשר פדית כר' יע"ש ובעו"ם דשכיהי מלבינים פני הבירו ברים כאלו שופך דמים גורמים עון על יולאי מלרים לכן ראי לפיים וליחן לדקה ולהתפלל עליהם ויש עוד עעמים עב"י ולבוש וא"ר אות י"ב אותם בלא שחפר בחבר בל שאני מדינית בחנית בחבר הו שושרה מו שינור בל הבל הובא במ"א חרפ"ה אלא בפס כחב כל שאין מזכירין נשמוח אין אומרים מי שבירך של קהל וא"י הפעם וכמדומה באין העולם נוהגים כן ומיהו מחזנים אין ראיה שטהרים להם כפי דעתם עב"ה כימן רס"ז יע"ם ואין להאריך ובם' המגיד אי"ה אבאר מענין זה דרולח גורם עון ה"ו על יולאי מולים:

רפה א אפילו עש"ז לי"מ דוקה עשרות ודיבון בים הרגום ירובלמי לריך לחזור החד החרגום ההיה ולקרות במו"ח הה רחובן ושמשון בחין בהם הרגום די בי"ח פעמים ופעם שני עם החזן ביאמר פעם בנית בלחש מלה במלה עם החזן הקורא ועמ"א הות ח' ומ"ש דברים בבכתב לחו למימרה דברים בבכתב חי התה רבחי לחומרם ע"פ דחם חומר בחומש

מדויק ברי אלא דראוי לימר בס"ח כדינה ממש ועמ"א אות א" המעם בחייבו חז"ל בנים מקרא ואחד חרגים כנגד כיני ואהל מועד ומבנה תירה כיה באר רשעם שחייבו חזיל בנים מקרה וחחד תרגים כעגד סימי וחסה מועד ומכנה סירה סים בחד היטב וחה תרגום מט"מ חמ"ד ח"ר ב' ועיין שכ"ג. בט"מ ויש להחמיר רפירשי לכחורה לפירוש החים' יש הימרא ג'כ בלורך לחזור חר הרגום ירישל' בעשרות ודיבון ועב"ח ובש"ע השמיע זה רק ג"פ עברי וה"ה רחובן ושמעיו וא ל לכתוב דמובן הוא: סומא או אלם אם מחויב השמיע מאחרים מלות החלוים בדבור עשו"ת הדדב"ז ח"ש סימן () ומיהו מגילה י"ל חייב לשמוע פרסומי ניסא ונ"מ להדר אחר יו"ד מחוייבים וברכה לשמוע או מקרא מגילה ועיין לשמוע פרסומי ניסא ול"מ להדר אחר יו"ד מחוייבים וברכה לשמוע או מקרא מגילה ועיין הלכות מעולה הרפ'ע ס'ב:

בבור עמ"ו עב"י חמ"ב זה ובא"ר וי"ו נוהנים לומר כו' יע"ם: (א) הודם עמ"ו נראה ת בנו בשור של דער ממש הי וכנות ידי נהכנים למד כרי שים: (מ) קודם עפיז לרחה לבנים בבנסכים כחוב בבוקר ומלרכי קדה בנסכים קודמים למוסף וכיל בפור ובמוסף לח מלחר בבוקר כך וביום השבת עסי' רפיל בהגיה ועתי"ש כלן: (ב) כוותר עפ"ז עיין בכור מתעית נשיחת כפים דו בכיר הל בירה של שעומה ברי הל סעדה הסורה ואע"ג דבתה מתעית יו אל יבא כפיי קב"ח סל"ח יאן רידוב אלה במקום סעידה ולרוך לבתית פום אחר הון כום הקידום כבסי' דע"ג בפ"ז אות ד' מ"מ לא פכיחה שכרות גם רבאי לפעום כזית מת הכונם סעודה ונו במנום סעידה ולידי במוח כנים כיום החידום בבסי' דע"ג בפ"ז אות ד' מ"מ לא פניתא שברות גם רבאי לפעום כזית מת בתרום סעודה ונו במנום כניון במוח בי"ו במנו ארברת את מ"ד וב"ל אות ה" בי"ו במנום סעודה ונו במוח בי"ו במנום כניות בתרום סעודה ווו במוח בי"ו במנום כניות החידות במוח בי"ו במנום סעודה ווו במוח בי"ו במנום סעודה ווו במוח בי"ו במוח בי"ו במנום סעודה ווו במוח בי"ו בי"ו במוח בי"ו בי"ו במוח ב""ו במוח בי"ו במוח בי"ו במוח בי"ו ב"ו במוח בי"ו במוח בי"ו במוח בי"ו במוח בי"ו במוח ב""ו במוח בי"ו בי"ו במוח ב""ו במוח בי"ו במוח ב""ו במוח בי"ו במוח ב""ו במוח בי"ו במוח בי פח הוי במקום סעודה וע' כימן רע"ג במגן אברהם אות יו"ד וכאן אות ב'. ולכן כהן כיום טוב בנושא כפיו והליש ליביה קודם מוסף יכול לקדם ולאכול כזית פת אחרוו ויכול לישא כפיו : במזר חכנת שבת חשר"ק ע'ש אשרקה להם ואקבלם (זכריה יו"ד ח') וכתיב לסריבים אשר ישמרו שבחוחי (יבעיה נו ד) והביאוחים אל הר קדשי איכ הנאולה בזכות בבת ב"י.

ישתר שכנותי (ישמים לר) והכ מתים של לקום חיב הכחלה בדרות בל לקשי חיב הכחלה בזכוח בל בל.
וברמיא שם יפה הברים אין לו בח זוג יבמור שבח זכור ושמור נגד זכר ונקיבה יעים. לפעים
ע"ש יטפו הרים עסים נמלך ומליכו להקב"ח ישה"ז יטי שכם אחד (זשסר"ך מתחלפים זיין
בשיזן) והד'ג ב"א לויתן יכרו עלוו הבירים א"ז משים ולשוו כמו קדם במרה כמו קדם מפעליו
מאז (מבלי ח' כ"ב) עיין בית יושף : אש לא אמר וכיום השבח כו' י"ל באין הוזר סואיל ואמר נעבה ונקריב לפמך קרבן מוסף כבסי' רס'ח ס'ד בהגיה וכמ'ש ב'י כאן ואם כיים כאמור ישכם תקרוב נפנין קובן מוסף לפפי יכיח בין בית בית למן כדי כחן מוס ביים למחור ולא אמר וביום ז'ע ועא'ר אות א'. בבחרית אומרים לפון זכר ולא נחתר ולא הנחלחו דקאי על יום השפיעי ויום זכר מה שאין כן במוסף שב"ת נקיבה אומרים קרבטתיה פירושיה (מחלליה מות יומח) א"ר אות כ' בשם מורו מהר"ר הולמו ז"ל בשם חמיו ועט"ז רציב ב' בשם מוס' מות יותה) סיל מות כ בשם מתר שבת מחלנו ול ר שם ע' יע'ש וחפבר משיה דרשו א'ת פ ק דרסובות ה' שבת פעמים זכר שומר שבת מחלנו ול ר שם ע' יע'ש וחפבר משיה דרשו א'ת מחלנו אלא מחול לו וייל מב' למדין כמו לא יחלל אחד לה מדלא כחיב לא יחל כמו ורוב בפעלי כפל ובחום' כחובות ה' א' ד'ה שמא ישחוש ב'ו בן עוף הביאו שמות ל'ה (ב') כל העושה בו מלחכה יומס והעורי זהב הביח רק בומר בכח מחלט (יששיה כיו ב') ייל דבו קחי היים

רפג (א) כה שאין מוציאין ספר שני בשבת כתיקון הנאונים ב"ם עם"ז בזה ובסור עוד מעם
דתיקון ספר שני שיקראו בקרבנות שמכפרין משא"כ מיסף שכת עולות אין מכפרין וכ"כ
הלבוש ועא"ר אות נ" תוספות ב"ב מ"ח עולות מקומיא מכפר ואפשר קרבן שבת אין מכפר כלל
יע"ש ובסור תכנת שבת רצי"ת קרבנותיה כי אין באין על חמא כ"א דורון. ויראה תכנת או לשין
תכנה אי שורש כנה העלם ישערה כ"ד ה" ובשם ישראל יכנה עין מ"ג כך זה בשבת העלם

תכינה אי שורש כנה העלם ישניה כ"ד ה' ובשם ישראל יכנה עין מ"ל כך זה בשכת העלם החמה החמה כנה העלם ישניה כ"ד ה' ובשם ישראל יכנה עין מ"ל כך זה בשכת העלם החמה החמה הואן קסיגור כלל שיהא צריך כפרה כי עת רצון הוא ע"כ רצ"ת עולת:

רבר בתב הלבוש עמ"א בתשובת הרשב"א תפ"וששאלת אם מותר לברך על ס"ת בקונםרסים והשיב חיסר אות א' פסיל והפמורה אין קורין אלא אחר קריאת ס"ת ולא כתב רבותא דנביא שלם בעינן ש"ם הפמורה רשאי לקרות בקונכרס ועי" אות וי"ו אף בע"פ י"ל דמותר ע"ש ונא"ר אות וי"ו אף בע"פ י"ל דמותר (א) בלא עס"א קט"ג ב' דנם בס"ת פטולה יש לקרותה שלא תשתכח תורת קריאה בלא ברכה כ"ש הפמורה שראוי לקרות בעיבור כלא ברכה כשאין שם ס"ת: (ב) אחריתם עס"א וכ"כ המ"ו שאף אין להפסיק שם: (ג) יכול עס"א משמע דאחד מברך הברכות והפמורה כי אוך יברך א' שאף אין להפסיק שם: (ג) יכול עס"א ברכה הפבורה מיישקרא בתורה כי ארך יברך א' יכול לאבר כלה במלה שסקרין אותו וואמר הפבורה מיישקרא בתורה כבוד התורת עדיף. ואם השביעי א"י להפשיר במכרת אומרים קדיש ועולה א' מהקודמים: (ד) כמו עם"א כשבע כפק ברכה השביעי א"י להפשיר בהכרת אומרים קדיש ועולה א' מהקודמים: (ד) כמו עם"א מעם כדמיות לקולא ולא ישנים ההיינו הריב כוללן יחד דב' א"א הפסורה ל"ש פסוק א"ושני פסוק ב' אין רשאי עב"י ועס"ד הביא והר"ב כוללן יחד דב' א"א הפסורה ל"ש פסוק אתר פסוק א"ושני פסוף ב" ועודה בל"לן וחד דב' א"א הפסורה ל"ש פסוק אות ב" ולכאורה כל שצריך ששה הביאו והר"ב כוללן יחד דב' א"א הפסורה ל"ש פסוק אות ה" ולכאורה כל שצריך ששה בביבור ומ"ס בסורין בלחש צייתי להקורא וא"ה היולי לקם הובא בב"י משום פנס ס"ת אף כת"ג אסור והב"י דחה שם דחיתו וצ"ע. בע"ף שיבור לקדות ע" ריש הסי" ולענין דברים שבכתב א"א רשאי לאמרן ע"ל לעיל: (ו) אן עם הס"ל ולענין דברים שבכתב א"א רשאי לאמרן ע"ל לעיל: (ו) הפוסקים מורים בהכתב א"א רשאי לאמרן ע"ל לעיל: (ו) הפוסקים בהרים שם בהריב מ"ל לעיל: (ו) און במ"ח הס"ו לה בת"ג אסור והב"י דחה שם דחייתו וצ"ע. בע"ם אם בהריב בתהר לקדות ע"ל ריש הסי" ולענין דברים שבכתב א"א רשאי לאמרן ע"ל לעיל: (ו) הפוסקים מותר לקרות עו' ריש הסי' ולענין דברים שבכתב א'א רשאי לאמרן ע'פ עי' לעיל: (ו) הפוסקים עם"א בשהרות אומרים קדיש על הבוצה על קרואת התורה וקדיש שלפני העמוד קודם תפלת "ח הוא על אשרי שאמר א"כ אין להפסיק ביניהם ויהללו שאומרים אין הפסק כ"כ ברצ"ב אות ב" וא"י מה שנשתרבב המנהג שהחון אוחו הס"ת לאחר אשרי ואומר יהללו ואח"כ כשיש חולה אומר מי שבירך כמה ומפסיק הרבה בין אשרי לקדיש שלפני העמוד. מ"ש כשמברכין החודש כו" את שלפני ר"ת אייר אף שיש מילה והתונה אומרים א"ה דאין לחלק בין ב' למיבותא או שלש שלפני ר"ת אייר אף שיש מילה והתונה אומרים א"ה דאין לחלק בין ב' למיבותא או שלש למיבותא, ובר"ח אב כתב בכאר הגולה שאין אימרים א"ה כשמכרכין ד"ח אב ובא"ר י"ג פ"פ אומרים א"ה כשמברכין ר"ח אב אבל כשיש מילה א"א אותו יע"ש. אבל הזכרת נשמות אין מזכירין אף בימי הספירה לאחר הפכח וכ"ש כשמברכין החודש או מברכין ר"ח סיון אין מוכירין נשמות אף בימי הספירה לאחר הפכח וכ"ש כשמברכין החודש או מברכין ר"ח סיון אין מוכירין נשמות רק א"ה אימרים. כתב המ"א בתרב"ה בכל ארבע פרשות אין מוכירין נשמות ואומרים צו"ץ, ואב הרחמים בד" פרשיות אין הכריע ובא"ר תרב"ה אות ח"י בשם הנמ"ג אב הרחמים נוהגים לומד בד" פרשיות אין הכרע ובא"ר תרב"ה אות ח"י בשם הנמ"ג אב הרחמים נוהגים לומד דימין קודם הפסח ומ"ו אב ומ"ו בשבם ופורים קמן א"א א"ה וכ"ש שאין מוכירין נשמות. ל"נ ח"י איר בשבת אי אפשר לחול בשבת עסי" תכ"ח בט"ו ג" וע" שבנ"ג בהרנ"ו בהגהות ב"י אות ב" שמנהגם להוכיר נשמות פורים קמן. אבל מההגינו כמ"ש שם מקודם בשם מהר"י מג"ל שבת פורים קמן אל מ"ו ה"ה א"ה א"א מ"ש ה"ב באן דכל יום שא"א צו"ץ א"א א"ה זולת ימי הספירה. מה שנישם בקצת סרורים בענון א"ה צ"ע והמנהג כמ"ש כאן מ"ש ה"א א"ה א"א משה אתחנה שא"א צו"ץ מ"ש ה"ב כל שא"א צו"ץ א"א א"ה קשה הא איכא מנחה שלפני יום שא"א תחנה שא"א צו"ץ נשבות ופורים בא' בשבת וכרומה א"כ לאו כללא הוא כ"א ובשהרית שבת אימרים א"ה ר"ב כל א" העודה ובמנהגים שלי האהכתי וכאן אין להאריך:

"בר" (א) שנים עמ"א במנילה ד" ע"א אעבור פרשתא דא ואתני" משמע ליה ו"ל לפנין שכו"א מכי"ה מ"ו ה"בו ל"ה ראובן ושמעון מור מ"א ובפירש" ע"ו א"ו

רבה (א) שנים עם"א במגילה ד' ע"א אעבור פרשתא דא ואתני' משמע ליה ז"ל לענין שמו"א מים"א מיירי: (ב) עמרות ודינון וה"ה ראובן ושמעון מור מ"א ובפירש"י עמ"א מ" מו"א מיירי: (ב) עמרת ודינון וה"ה ראובן ושמעון מור מ"א ומ"א מ"א מה מ"מדינו ודינון וה"א הכין משמע ששמה הלישנא ההבחבר דפירש"י עולה לו רק במקום הרגום ואף נ"פ תרגום א"א כ"א ב"פ מקרא וא" תרגום או פירש"י וט"ש כשאין לו תרגום כו' ואם מסופק או יודע שלא יהיה לו הרגום כל ימי היותו בדרך יראה דקורא שלש פעמים מקרא כמו ראובן ושמעון. ופירש"י ייהר מוב משקרא ג"פ מקרא אא"כ אין לו כי אם מקרא לחוד: (ה) מיום עמ"א ואם קרא לאחר יצאה בשבת פ" של שמוע הבאה עב"י ובד"מ א" בשם המתרבי דיצא ובכל בו משמע דלא יצא ומכלי במור מור אום הר"מ מרנו"ץ מים ל"ד משבת מנחה עד שמר הבאה וצ"ע: מובכ"ל בהגדות עד שמע מרלון ל"ד משבת מודה עד שר מולון עד מולון מרכון ברילון מור ברילון מור ברילון ברילון ברילון מור ברילון מור ברילון מור ברילון ברילון ברילון ברילון מור ברילון בריש ברילון ברישון ברילון ברישון ברילון ברילו ונסכי בתהוחת הפור אות הי בשם תרים מרקבסיים מוסן לדר משבת פנחה עד שבת הבאה וציען:
סן קודם עמ"א ועתו"ש אות ה' אבל שמותר לחזור הפרשה אף אם ישלמו ז' ימי אבילות קודם
ג' משכת דלכת-לה ציין להשלום בשכת ונ"מ בתקנ"ד עכ"ל וע"ש וע"ד כ' תנ"ו מ"א בט"ו
א' וש"ך ד' ואפטר אם חל ז' שלו בשכת דמקצת היום ככולו ימתין אחר יציאת מכית הכנסת
וישלים קודם אכילה מאחר דהמעם דמתייב להשלים פרשותיו וכל שיש לתקן כו' וצ"ע: (ז) שמיני
עצרת עמ"א היינו אם לא השלים עם ג' דיעבד יש להשלימה כל השנה עד שמיני עצרת בא"י ש' דראייתו מרב כיבי ומ"ש ובלבד שרא יאחר ולא יקדי"ם מן הציבור יום אחד אפשר לא יקדים הוא ענן בפ"ע לכל השנה והב"י השמים הגך תיבות כאמיר ובתו"ש אות ז' כתב לא קודם לכן לכנ"ד ככ"ש. וא הרבה קידין שפו"ת בליל הו"ר ואמור: (ח) יכול עם"א למחלה צריך לשמיע פש"ץ בציבות בעשרה כתיקון משה רבינו נה"ש ולקרית שפו"ת בפ"ע ועסיי תר"ץ במ"א: (מ) מלמדי תינוקות עם"א לא הבינותי דאם קורין עם התינוקות ב"פ המקרא די בתרגום להדי בוצאה מזה דא"צ דוקא ניגון המעמים: (י) א"צ עם"א וכמדומה שעולם נוהגין בליל ה"ר קורין וואת הברכה שמית ע"אות ז' מ"ש בות מ"מ נראה מוב יותר ערב ש"ת: (יא) ההפפורה ממ"א תרגום של נכיאים לידע הפירוש ופ"א מקרא די כי בתורה נגד ג"פ בסיני ואהל מועד ומשנה תורה: (יג) ולא עם"א עב" בוה דלפר"ח הקשה דרה"ב לכאורה זיבה שמרא לבי תרי דבפסחים ק"א כתב דא"א שוש אשיש כו" ווה למעם רבינו חנגאל בתה"ד כ"ג (וכתביו ק"ע) שמו"ת שידע מהשיביר קורין אבל לרבינו שמחה להשלים עם הציבור ה"ה שיש אשיש כמה התנות צריך להמחבר די"ם א"צ וכרבינו שמחה ואיך הביא הא דשוש להחליב עם הציבור וה"ר מים אישם כל להשיום צא השוש מודי הביא הא דשוש מודים מכה כרבנו שמחה לבאירה וא"ה הפא הא המשים לא להשיום צא מדיים ווה"ר בתה"ד ג"ב מקם לא להשים צא השיים ווה" בתה"ד ג"ב מה ביבר השים לא להשים צא שיים בול הוא מהם מכה כרבנו שמחה לבאירה ואה"ה הפארה שיכר המעם לא להשים צא מדים ביוד הביא הא דשוש איים ב"ל הוא מדים מה בינות הב"ד המים לא להשים צא מדים ביוד הביא הא דשוש איידים וה"ר בתה"ד גום במה בינו שמהה לבאירה ואה"ה הפאורה שכרה המעם לא להשים צא היידים ווה"ר בתה"ד נוצון המכם ברצונו שמהה לבאירה ווה"ה המים בלא להשים צא היידים ווה"ר בתה"ד ביום בל היידים היידים המכורה ביום ביום ביום ב"ל היידים היידים המור ביום ב"ל ביום ב"ל היידים ב"ל היידים ב"ל ב"ל היידים היידים ב"ל היידים היידים היידים ב"ל היידים ה אשיש ותו' התה"ד גופא פסק כרבינו שמחה לכאירה ואפ"ה הפמורה עיקר המעם לא להשדים עם הציבור כ"א שידע מה בפמרין דשמא יקראו לו למתר משא"כ שמי"ת י"ם א"צ דש"ן קורא . ומשמע די "פידעות ואמר המבוות ד" - לדשיות דבכתביו ק"א כתב שיש אשיש ביום יששי ע"ש אם אמצירות ישבו אם ישבי ע"ש אם ימבר הפמורת שבוע או שוש אשיש כתב דא"כ כשהל הרבה חתונות מורח זה למה משמיע כי ד' פרשית יככה"ל בד' פרשית בע"ש הפשרת השניע כי אין שייך לסדרא ד"ם ובשבת ד"ם ולמ"א לא הונח לו זה כנראת מכתבי מהרא"י ק"א וע"ש בש"ל האריך לתרץ זה:

דמן בכתבי עם"א א"י למה שביק לשון הב"י בשם שיבולי הלקם תכנת סדור כמו ותוכן לבות ובלבוש יו"ש ובא"ר אות ב' בשם תניא לשין בירור כמו ותוכן לבית ה" וע" במ"ב בשר"ש ובלבוש יו"ש ובא"ר אות ב' בשם תניא לשין בירור כמו ותוכן לבית ה" וע" במ"נ בשר"ש בלבון וא'ת מוסף יום כו' וכן בכל תפלות מוספין יאמר ואתה רש"ל בתשובה ס" מ"ר האריך כהלכתן וא'ת מוסף יום כו' וכן בכל תפלות מוספין יאמר ואתה רש"ל בתשובה ס" מ"ר האריך שם: (א) אכילת עמ"א וא"י אמאי לא כזית וכביצה פת . ומ"ש דלא חל עליו חובת קירוש עמ"ר ב"ם מ"א לשתות מים בבוקר יע"ש: (ב) פת עמ"א ובסי" רל"ב מ"א אית י"ו: (נ) של עמ"א רל"ג אשיש ותו' דתה"ד גופא פכק כרבינו שמחה לכאירה ואפ"ה הפמורה עיקר המעם לא להשרים עם

פשבועי דלעיל לא אשבת . עולח שבת בשבתו במדבר כ"ח ע' קאי אעולה זכר עיין פירש"י שם ומלה ונסכה ייל : רצית קרבנותיה י"א שהם עולות ואין באין לכפר עסי' רפ"ג וי"א רלית אע"פ שיש בו חילול שבת בשחיטה כו' וי"א קרבן ז' ימים עד שיעבור שבת עליו עב"י ולבוש ובי"ע

ה"ה כן דהטאח יש לורך הדיום ועולות מתוך עיין בילה י"ב א" וז"א : זמין עט"ז שבת י"ב א"ב ובחול הלכה כרבי יוםי דכולל בחוך שאר חולי ישראל רפז א ורחמיו עע"ז שבת י"ב א"ב ובחול הלכה כרבי יוסי דכולל בחוך שאר חולי ישראל ובשבת הלכה כח"ק דאין אומר רק שבת היא מלועוק ורפואה קרובה לבוא והטור

סובר דבבנא מפרש דברי ח"ק דמסיים ג"כ ורהמיו מרובין ועב"ח כאן ובא"ר ג' פירש דרמ"א ס"ל דאל"ל ורקמיו מרובין הא איסורא ליכא ורשות לומר כמו שירלה אבל בלבוש משמע שאסור

מנהג הקהלות עמ"ש שם בפריי ועסי' ד' ביש"ש פרק שני דבילה בר"ה מותר וכבהל בשבת אסור ו<mark>עא"ר כאן אוח ב' וא"כ שעומדים בבקר בר"ם ל"ש תי" המ"א בקנ"ז, ושם ביש"ש משמע די"ח שעות (כ"א <u>הל</u>ק מכ"ד מעל"ע) מתחלת הלילה אסור להתענות ובחול כזורק אבן להמת ולא</mark> זמניות ועסי המיג בט"ז ג' ובקנ"ז כתבנו מזה ועדיין ג'ע: (ב) וכן עט"ז ובח"ר חות ג' כתב די"ל חס יודע שע"י דמעות ילך לערו בכי ובה"ג ה"ח מותר בבבת דעונג לו ועחו"ש ומי שמזיק לו אינ קטיקום עם - ומשור ין כשר שרי וטוב שלא לבכות ולכן כתב רמ"א וכן וטחו"ש ובח"ח זריך אכילה כמעט אסור לאכול ובכייה שרי וטוב שלא לבכות ולכן כתב רמ"א וכן וטחו"ש ובח"ח זריך סענית לתעניתו דיותר היה רוצה לאכול משא"כ מי טמזיק לו אכילה ה"צ תענית לתעניתו וה"ה מש שדרכו להחענות בכל יום עיין לבוש א"ל העניח לתעניחו : (ג) בורתר עם"ז עב"ח מזה . ומ"ש מענין ח"ח ולמחרחו י"ז בחמוז יע"ש עמ"א אות ג' בזה ואפילו נדר להחענות כך ימים והתענה ח"ח בשבת אין עולה הימים לשבח למ"א ועא"ר זיי"ן משמע שם דאם החענה ב' שבחות או ב' יש למ"ד דת"ל עולה ה"ה דיום אחד עולה לשניהן ולמ"ד ת"ל אין עולה. ה"ה דתענית א' אין שולה לבתיהן יע"ש ופשוט די'ט שחל בשבת והתענה די ביום א'. חלום בח'ל עולה לו א'ר זיי'ן בשם ע"ח. עמ"א תקס"ד אות א' ובשם של"ה דמשחלם בלילה אסור שוב לאכול ולשחות בלילה וא'ר יו"ד לידך בזה יע"ש: אס ישן ליל שבת קודם אכילה וחלם לו ועמד יש להסחפק איך יעשה בקידוש דקיי"ל ברע"ג ס"א אין קידוש אלא במקום סעודה ואף אם אחרים אוכלים ושותים מ"מ מי בחין הוכל במקום סעודה הוח לא יצא ידי קידוש כבסימן רע"ג בע"ז אוח ב' דאמר ל מי מי בתי חומים כמון אשינ דרבה מקדש ואכל שם הם לא יצאו בבמיעה זו אם לא אכלו בם לכב לאביי טעימו כאן אשיג דרבה מקדש ואכל שם הם לא יצאו בבמיעה זו אם לא אכלו בם איכ למ"ד קידוש היום בכום ד"ח כנכתה מש"ז רע"א אות י"ע אוך יבטל מקידוש היום ועמ"א אי שם ומיהו טונג שבת להמענות י"א ג"ב דהוי ד"ח מ"ת י"ל זה טונג לו מבא"ב לבטל ק"ה ד"ח מפני תלכול . ואם קידש ולא אכל אף מ"ה לא תל יחכן וגם בא"ד יו"ד לידד בוף ד"ל בלילה רבאי לאכול . ואם קידש ולא אכל אף מ"ה לא יצא כנראה מחו' סוכה ג' וברכוח י"א אלו היים נוהג כן לא קיימס מצוח סוכה מימיך ובפתיחה כוללת חי"ה יבואר. ועמ"א חקל"ז אות ג' ויראה דה"פ מהר"ם התענה וקידש קידובא רבה פ"ה על הכום בשחרית ונחן לאחר לטעום אע"ג דאין קידוש אלא במקום מעודה אף בשחרית מ"מ מ"ה ילא ידי קידוש אף בלא סעודה וכובר דכל היכא דא"א ילא מ"ה עכ"פ ושעת הדחק הוה וש"ז כהב המ"א דקידובה רבה קיי"ל דרבנן משמע מחשובת מהר"ם דהי הוי ד"ח חין יוצא במ"ש ושר בנה המת התקיזבת לבה קי" כ דוכבן תשתע מתשובת מהר ם דמי הוי דת חין יונה במ"ש בתפלה ועמ"א רע"א וזה שהראה שם לרס"י רע"א ואי"ה שם יבואר עוד בזה. וכאן אין להאריך ע' סוף הסי': (ד) זועקים עע"ז עב"ח בזה והע"ז מי' דברי הב"י דבפיר הקשה כו' ומחלק בזה. ועב"י בסימן תקע"ו ואי"ה שם יבואר: (ה) בזותר עש"ז סובר מהרי"ו אוסר אף במטיכן ודוקא שלא כדרך העולם אבל המ"א אות י"ד מוקי לההיא דמהרי"ו באין סכנה וביש סכנה מברכין ודקה שנת כדון השתם חבר הת חוות יד מוקי נההית דמהבי ז ביון פכנה זבים סכנה מבדכין ועמ"ר אות כ': ז'מה שמברכין החולה בין אשרי לקדיש שלפני "ח דמוסף ופעמים הרבה מפסיק הש"א הרבה לכאורה אין נראה עשי' רפ"ד במ"א ז' ורל"ב במ"א אות ב'. ומיהו העולם נהגין בשבה מזמור הבו לה" א בהנהות מסיקין הרבה ול"ע ב הרבות הטור אם יום ב' או ג' ח"ל וממחין אין עולה לו דוקא יום א' . ויראה ג'י רצופים סכנה ויכול להתענות אח"כ:

ברכה שחינ כן 'ותי ההכרם הוח וברכה שחינ דפת פושר כנ מיני משקין וייל דרכם היה נשחות
יין לפני המזון לפתוח המעיים ומיהו קושייתו רק אשבר כו' ומ"ש יכיון שלא להוציא פת קשה
דבר'ו ס"ב פסק המהבר דוקא נחבוין הא סתמא אין מוציא וכ"ש שכר לפת לחשוב אף בשיין
בעינן כוונה . גם ממרוצת לשוני דהשעם שיכוין שלא להוציא כו' שיהא ניכר הקידוש דאם מחין
לפשור בשהבל פת אזי לא יהיה ניכר שמשום קידוח מברך שהכל הא בלא"ה לכתחלה צרין לברך
לפשר בשהבל הא לו עמ"א ר"ו אות ב" זובנה" אם אמר דיעבד כו': דע קידוש היום דרבנן
כל"ה בים הייבות בו וכמ"ש היא רצ"א אות "א כל מילי דשבה מיבו שון אף בדרבנן כל שישנו בשמירה מדרבנן מוקצה ושבוחים ישנו בזכירה דקידוש היום ועיין סימו חקצ"ז מ"א צ' המתענה בשבת בקידושא רבה דרבנן אין מקדש בשחרית אבל בלילה קידוש היום ד"ח י"ל צריך לקדש ובפר"ח כחבנו מזה ולענין להוציא אחרים פה"ג בשחרים אם אין שוחה עסי' רע"ג פ"ז ג' וקם"ז בט"ז ומ"א שם וב"ו שם הביא ב' דיעות לענין פה"ג דשחרית יע"ש לכאורה דקידוש היום מבום עונג שבת נגעו ביה מב"ה י'א דאין מוליא או דאין כ"כ שימי ועמ"א וע"ז שם בקס"ז ועדיין ל"ע . והר"ב ברע"ג ס"ד פסק דמוליא בשחרית : מ"ש המחבר ומטה מולעת היינו

כל שאין במקרא ובמשנה כסול לעדות מקהילין עמי הארץ לדרוש להם בחו"ך וכשרים לעדות. עת'א לא יאניר לישן כדי לעבות מלאכחינו בערב משיים האיר אות ב' אפילו לכחוב חירה אלא יאמר כי שבת היום יע"ש היינו שינה בשבת תעניג דמנאכה בלאו הכי אסור להזכיר שלא יהא דיבורו של שבת כשל חול אלא אפי׳ לכחוב חורה דאפשר להזכיר בשבת שהש לרכי מלוה באפשר אפיה עיקר הבינה בפביל עונג שכח . בא'ר ב' בחזרת נשמה יתירה שואלין אוחה מה חידש

רל"ג צ"ל מ"ם הואיל וצריך להתפלל מוסף בהכרת יתפלל מנחה קודם דאם ימתין עד לאחר שבת בקרא פושע. מלת אם רוצה לאכול הוא ענון בפ"ע וקאי על מ"ש המחבר אם רוצה לאכול א"כ לדידן שסומכין על קריאה לבה"כ ככסי' רל"ב ס"ב בהנ"ה א"צ להתפלל מנחה כ"א יתפלל מוסף

לדידן שסומכין על קריאה לבה"כ ככסי" רל"ב ס"ב בהנ"ה א"צ להתפלל מנחה כ"א יתפלל מוסף והח"כ "ל דכ"ע מודה מבנה. דסמוך לערב כיי עסי" ק"ח מוה וג"ל אם המתין עד סמוך לשבע י"ל דכ"ע מודים דסתפלל מוסף דאם יתפלל מנחה יעבוד זמן מוסף מצותו הראוי וויהיה פישע וצ"ע. ובהידושינו כתכנו מזה. ועם" תר"ך וכ"ג ושכ"ג וא"ה שם יבואר עוד מזה: "ב"ן אחרינן עמ"א ונמ"ז מות ומה שקירין צאו נגד האבל הוא קודם מזמור שיר ליום השבת שעדיין הול הוא אומרים המקום ינחביך כו" ועס" רס"א. ועס"ו תקב"ו א" ותרצ"ו ב" וא"ר שם: "ב"ן (א) אסיר עמ"א בסעיף ד" בהנ"ה יתענה מחצי יום ומיתב תענית לתעניתו ואם מעים מידי קודם תפלת מוסף כבס" רפ"ו ס"ג שרי להתאחר יותר מו"ש: (ב) מותר עם"א משר מאימה יחושכון ו" שנות. ועל הגזורות אפ" עד שש ולא עד בכלל אסור עתו"ש: (ב) מותר עם"א עב"ח הכיאו הים "א או זיין וכל שנפשו ענומה אם ששר דשרי להתענות אף אם אומר לו חבירו שחלם על"ו תלום רע: (ג) ריום ראשונ עמ"א משאת ביצימי מימ: צ"ג בשבת ת"ח וביום א" ז"ב המוד

עליו חלום רע: (ג) ביום ראשון עם"א משאת בנימין סימן צ"ג בשבת ת"ח וביום א" י"ו בתמוז יתענה ח"י תמוו שאין כפרה א' עולה לשתיהן כמו חסאת א' על חלב ורם אף בהעלם א' וכ"ש כאן דהוי כנ' העלטות וב' איסורים וראיה מר"ה צ"ג (וא"ש המ"א וכ"מ סס"י תקצ"ו מ"ס תקס"ו) ובתקס"ח ס"ה דעילכ אין עולה לו תענית יוה"ב וצריך תענית אחר יול"ש ומשמע שם דבעי י"ח תמוו מיד אע"ג דרחוק הוא יום א' ס"מ כל מה דבעי להקדים מקדים וכ"ם בס"א אות ד' דאם התענה ב"מ יתענה מיד באסרו חג יע"ש ומ"ם מי שתש כהו ובפרם ג' ימים רצופים יכול להתענה. יום אחר ועמ"ז אות ג' ואי"ה שם יבואר : (ד) י"מ שני עמ"א ולכאור<mark>ה להב"י יש ב' פירושים בס"ח א"</mark> ים אחר ועם זאות זיוארה שם יבואר ? (ד) ים שני עם א וכאורה להבי ישב י פוחשים בם והא ובי"ם שני למחר כלומר בי"ם שני יתענה תענית על מה שהתענה בי"ם א' כי י"ם שני דבריהם וכ"ש אין דכקיאין בקביעא דירהא ומלה למחר קשה הי"ל יהענה בי"ם אחרון והיינו תענית לתעניתו וי"ל עוד אם התענה בי"ם א' ובי"ם אחרון ג"כ התענה תענית לתעניתו למחר אסרו חג ג"ב יתענה על מה שהתענה בי"ם אחרון והוא ז"ל פירוש ז' הפירוד אבל י"ם שני ודאי לא יתענה בשביל י"ם א' ועס" תכ"ם במ"א אות ז' ואי"ה שם יבואר בזה ר"ח אב וע"ם בא' בשבת אין חל ועס" הכ"ה: תענה עם"א ע"ס טיף ז' והקס"ב אות ב' דר"ד למי שהתענה מקצת היום דאומר ענינו בש"ח. קודם אלקי נצור דאין זה תענית וע' אות ו' מזה דבשבת אסור כאן לא יאמר קודם אלקי נצור דאין זה תענית וע' אות ו' מזה דבשבת אפור לשם תענית:

(ו) וביום עם"א לשום תענית אף שעה א' עבירה בירו ע' אות א': (ו) שעל עם"א מ"ש דתענית
בשבת אפור ד"ת י"ל מאכלוהו היום לא מדברי קבלה. וג' שהם ד' יוח"ב י"א בשעת נעילה וי"א
אף שלא בשעת נעילה ועא"ר: (ח) ס"ת וה"ה תפילין מ"א בשם מ"כ משמע הא נביאים וכתובים
לא: (מ) קורת ביתו עם"א מותר להמיב חלום בשבת כה"ג הנהות המור ועסי" ק"ל לעפ" ר"ך:
(י) שהם עם"א עשכה"ג בהנחות המור ב' עמ"ש הר"ב ס"ר י"א יתענה כו' כתב שאין לחייב אותו
אלא אם ירצה יע"ש ולפ"ו אם ימים אח"ב שאין מתענין בהם כמו א"ח וכדומה שאין להתענות
מאחר דלא ברירא כ"כוח יע"ש: (יא) אומר עמ"א בכה"ג בהנחות המור ושבה"ג בהגהות המור
אות ו' צידר התענה ב"ט שני אם מחויב תענית לתעניתו וחיינו עצרת או ימים אחרונים מסח
אות ו' צידר התענה ב"ם מחב"ב הענית לתעניתו לתעניתו וחיינו עצרת או ימים אחרונים מסח וסוכות דימים המהנגת ביש משלי אם מהח"ם הענית תענית הרגע עמ"א אות ד' מבואר דיתענת תענית לתעניתו ועמ"א אות ד' מבואר דיתענת תענית לתעניתו העמ"א אות ד' מבואר דיתענת תענית לתעניתו העל י"ם שני ועסי" תכ"ם אות ה' ותי"ח ס"ה וא"ה שם יבואר: (יג) להקרים עם"א דודאי לאחר הרבה אין נראה שיהא רעב בשבת עב"ח ופרישה: (יג) על עמ"א שם לענין יא"צ אין מתענין כלל אם אירע בשבת: (יד) ההולה עמ"א ועמ"ו ה' חולק על זה ס"ש לענין קמנים דאין מכריעין אפשר הוא הדין לחובה אין מכריעין בני עוגשין ומכל מקום המסוכן

ביומו מברכין : ביו מא קידושא עמ"א רמב"ם פכ"ם מח"ש הלכה ד' עיקר הקידוש בלילה ואם לא קידש בלילה מקדש כל היום כולו ואז הוי ד"ת ומיהו בהתפלל דעת מ"א רע"א קידושא רבה י"מ שאומר פה"ג בכל הקידושין וי"א ע"ד סגי נהור שאין אלא פה"ג לבד ע' פסחים קידושא רכה "מ שאומר פה"ג בכל הקידושן וי"א ע"ד כגי גהור שאין אלא פה"ג לבד ע" פחדים אין או או וברה"ר: (יב) היי עם"א דבשהרית אין גיכר הקידוש כ"א על המטקה. ואף שנותגין לומר ע"כ ברך ושמרו כו" אין זה מעיקר הקידוש נהגו כך ובא"ר אות ג' בשם הכל בו יש נוהגין לומר ברוך מקדיש השבת בלא שם ומלכות ואנו אין נוהגין כן: (ג) חמר עמ"א ועל י"ש ע" לעיל ומר ברוך מקדיש השבת בלא שם ומלכות ואנו או נוהגין לשתות י"ש קורם אכילה וג"מ שאסור לאכול לעקי"ך וכרומה כ"א אחר המוציא דהוי קידוש עמ"א אות ד' צריך לברך על מרקחת ולעקוך לארו אחר המוציא בהוי קידוש עמ"א אות ד' צריך לברך על מרקחת ולעקוך אחר המוציא ככס" קע"ו מ"ח וקס"ת: (ד) אוכל עמ"א "א הוא הר"א ז"ל פכ"מ מה"ש הלכה עשירי אחר המוציא בהוי מוד ע"א הוא הר"א ז"ל פכ"מ מה"ש הלכה עשירי אחר המוציא ברו בל עמ"א י"א הוא הר"א ז"ל פכ"מ מה"ש הלכה עשירי אחר המוציא ברו ב"ב בל ממ"א ב"ב"

אחר המוציא ככס" קעום חוקסיח: (ד) אוכל עם אי א הא הוא הוו אויל פכים מה שואכת של ומ"ש על הפת להפת על הר"ם הא איהו סובר מותר בשתרית קודם קודוש דאינו אלא מסכתא יע"ש ולפ"ז אם לא קידש בלילה אפשר ממתין בשתרית עד שעה ו" ג"כ ע" תו"ש כאן ורפ"ז דגשים יוצאות באיזה בקשה כמ"ש המ"א ק"ו ב" א"כ לדידהו חמור ואסורים לשתות בבוקר סים אחר שאמר קצת בקשה הוו בהגיע חובת קידוש וי"ל דיש דעת הר"א ז"ל עם ספק ראפשר חייבין שאמר קצת בקשה הוו בהגיע חובת קידוש וי"ל דיש דעת הר"א ז"ל עם ספק ראפשר חייבין בתפלה כדרבגן כמו אנשים ובפרם למי שמתפללת תמיד ושרי

אין עם"א הדרשא להורות דינים או מוסר לא פילפול . וע' מור וב"י אגד"ה יע"ש ועב"ח מוב להורות איסור והיתר דינים הנוהגים בשבת ואגדה מוסר אבל להראות שהוא הכם ויודע לררוש מאמר או פסיק לא . עסי' רצ'ב במ'א אות ה' וא'ר כאן אות ו' שאם דורש באריך אין להניח סעודה שלישית בשביל זה וא"ה ברצ"ב יבואר עוד ועס" רצ"א. עתו"ש פ"א קל"א קשניות אבל בשכה"ג דאוכלין ביצים אבלו של משה ה"ה קסניות ובליל שבת דסרבין זרע כבסי" ר"פ עתו"ש שם:

לו עכ"ם ב' זיתי פת יברך בהמ"ו שנים אם יש ממ"א דאם אוכל זאח"ו יכול לחלקם לשנים אם יש יש עם איז אים איזה באות א': (א) בכביצה עם א'ל בנה ועא"ר אות ג' וב"ח דכביצה אכל א' עם"ש א'ה באות א': (א) בכביצה עם א'ל בנה ועא"ר אות ג' וב"ח דכביצה כדי לברך בהמ"ז וויצא אף לר' זהודה משמע די בכביצה ופרישה כתב דליהוי שביעה משמע כביצה די: (ב) בליל עובת עם"א עסי' תקכ"ם אות ה' בי"ם חייב לאכול עכ"ם ב' סעודות א' בלילה וא' ביום וכירוש די"ם דרבנן כבסימן רע"א אפ"ה אומר ביום כל הקידוש של לילה כמו בשבת רק ויכולו א"א בשבת בשחרית: (ג) מו' שמות עמ"א. דאם אכל סעודת שחרית ובירך בהמ"ז ואח"כ התחיל קודם חצות סעורת שלישית ונמשך עד אחר חצות יצא ולא אוליגן בתר התחלה כבסי' קפ"ח ס"י דמ"מ הא אכל אחר חצות אבל אם דעתיה כך ועושה כן לכתחלה י"ל התחלה כבס' קפ"ח ס"י דמ"מ הא אכל אחר חצות אבל אם דעתיה כך ועושה כן לכתחלה ילל
דאמות או דאם יודע שימשיך אחר שנא תו ח' וכביצה מותר קודם מנחה והראה לסימן
תע"א אות א' דאם יודע שימשיך אחר שנה עשיתית לא יתחיל קודם ס' ה"ח כאן ועא"ר אות ד'
ובחו"ש כתב דמ"ם יש כאן ולמ"ש א"ש: (ד) אין עם"א ואנו נוהגין שבתפללין מנחה תחלה ואח"ב
במעודה שלישית (ה) מנחה עם"א כפי הנראה איל לשימתיה באית א' דיותר כביצה בעינן
במעודה שלישית עסי' רל"ב במ"א אות י"ו יע"ש בזה. ועס"ש אות נ' בזה: (ו) יפסיק עמ"א
במע"כ שהתפלל מנחה ע" אות נ"ח: (ו) לאכול עמ"א דאם ימתין יהיה אבילה נסה ואין יוצא
משא"כ בשעה שהתפלל מנחה ע"ח אות ב"ח: (ו) לאכול עמ"א דאם ימתין יהיה אבילה נסה ואין יוצא
משא"כ בשעה יע"ש: (מ) א"צ לקדש עמ"א
יע"בייר דקרק מהרמב"ם לקדש בסגורה שלישית על חיין קודם סגורה כפו בשחרות ועב"י שאין
מוחין בידו יע"ש ובב"ה כתב יע"ש ואפשר אם לא קידש בלילה דמקדש ביום פשימא די"ל דאם
מוחין בידו יע"ש ובב"ה כתב יע"ש ואפשר אם לא קידש בלילה דמקדש ביום פשימא די"ל דאם
דקים מפלים ואין מברך ב"מ בדעה וו צריך דוא במ"ד מ"ג ומ" מ"ג ומ" ומ"א חם
דברי הר"ן ז"ל הביאה הכ"ר כל שישנו בשמירה ישנו בוכירה ובעונג שכת הן בד"ת או בדרבון עוד
הביא הר"ן ז"ל הביאה ב"כ של מן ואכלותו היום קאי אף לנשים ועם"ו וא"ה שם יבואר עוד בוה. הכיא שנם הן היו בנם של כן ואכלוהו היום קאי אף לנשים ועם"ו ואי"ה שם יבואר עוד בזה. במהרי"ל צ"ם נ"ס דרבנן סדר"ת נשים שהיה באיתו נס קשה דלסא ד"ת ונשים דרבנן וי"ל דא"כ הי"ל לכל שישנו בשטירה וס"ש מצה וסיכה היינו כי בסוכות הושבתי נשים נטי ועתוס" מנילה ד"

רמ"א יפה ברוב הסדך יואה כי בשם הרתמים אם מעוררים קצת חסד די ובשם מהה"ד צייך לעורר רוב הסדים שבה כי יש ניגוד מוה"ד וע"ד הרמו ואני מדה זו כמו ואני הנה בריתי אתך ובדומה עיין ומ"א על התורה בקשתינו שתהיה עם ה' הרחמים ע"ד למה ה' תעמוד ברחוק עת ובדומה עיין ומ"א על התורה בקשתינו שתהיה עם ה' הרחמים ע"ד למה ה' נכני ודאי באמת רצון אהישנה לא בעהה ענני באמ"ת ע"י התורה ישעך ישועות ה' נ"כ ישועתנו וענני ודאי באמת ישר כי לא יתן כבודו לאחר ח"וומתפללים על גלות השבינה משל לבן מלך היא יושע ובם' המגיד הארכתי אין מקומו פה. עם"ש א"ה באות ב' מזה : (ב) ג' אנשים עב"א מיד אי ושע ובם' המגיד הארכתי אין מקומו פה. עם"ש א"ה באות ב' מזה : (ב) ג' אנשים עב"א מיד על הבימה איכ לפני העמוד לא יאמין קדיש כי אין במה להפסיק בין הקדישים יהללו פסוק מיד על הבימה איכ לפני העמוד לא יאמין ערי אין זה מעיקר הדין) ולעולם ראוי להספיך אקדיש להפלת יוח , ולפז באין מית לא יאמר ואני תפלתי והיכי עביד יאמר קדיש ואחים ואלו פסוק קודם הקדיש ורק קדיש אי יאמרו גב למיש באות א' כשאין קריאת ס"ת א'ל ואני תפלתי איכ נכון קדיש לקדות הפרשה בחומש כר יע"ש וכן דאוי לנהוג שלא לשנות הסדר ואני שלא לומר מהם נבי ועא"ד ויו שיש לקרות הפרשה בחומש כר יע"ש וכן דאוי לנהוג שלא לשנות הסדר ואני תפלתי ופרים אק שאין קורין כלל בחומש כי יש הרבה מעמים שבת מנחה לא בו ביום שאפר שבת בוחה לא בו ביום שאפר שבים א' כר: (ג) בו במנחה למ"ג דשיך ליום שלאחריו . ואף אם מתפלל מ"ג לאחר מנחה הל שבת נגאלים עד תכנת שכת כדי: (ג) בו במנחה למיא הרך דקרק בו במנחה לא בו ביום שפרי ה"ח ביום אל כדי: (ד) במנחה עמ"א דשייך ליום שלאחריו. ואף אם מתפלל מ"ג לאחר מנחה חל שיב יום מתר ויראה ה"ה מי שאיכל בער"ח וכדומה אחר מנחה אין אומר על נהרות בכל כ"א ש"ה. ובתרסיו מוציא כליו ממנהה ולמעלה: (ה) שלא עמ"א לדרוש קודם מנחה ברבים אין קובעין מדרש בין מנחה למעריב במנהגים שלי הארכנו בדין צרץ וכאן אקצר. אע"פ שכתב המחבר בסי ת"ך ובי"ד ת"א ס"ו י"ל דמודה בצו"ץ דרק צ"ה משא"כ צ"ה יש בו שבח עמ"ז. עסי קל"א במ"א אות י"ב במנחה כשמתפללין אצל תינוק הנימול אין אומרים צו"ץ יע"ש בפריי. עיין בא"ר אות י"ו מדר צדקתך אלו ראשון נגד משה שני נגד יוסף שלישי נגד דוד יפה יע"ש. ברכי נפשי י"ו מדר צדקתך אלו ראשון נגד משה שני נגד יוסף שלישי. נגד דוד יפה יע"ש. ברכי נפשי ישבר"ו פראים בשין ימנית משברים צמאון במים . עפאים י' נגה אלף נחה דר"ק ומכלל להר" מלך יי למיד הפועל ובמ"ג עפ"א שורשו ובתקג"ד במ"ז הארכתי ע"ש משלי ח' פתאים עיין מכלל שם והבן ובשרשי רד"ק עפא באליף וי'ל יי ל' הפועל המירת אלף קאמר במכלל הר"ש בן כלך ז"ל: רצג (א) כוכנים עמ"א עב"י בשם רבינו יוגה ועס" דמ"א ותקס"ב מ"א א' בינונים אכל קפנים לא מהני לכאורה מ"ס וצ"ל גדולים לא מהני וברס"א פירשתיו ועסי קפ"ח במ"א ח"י

במ"א א' פרשתיי דכתענית פני בינינים במידי דרבגן ובשבת אף במלאכה דרבגן יש להחמיר בבינונים אף שהם רצופים, וצ'ע: (ב) רצופים עמ"א כ"כ הכ"י בשם הר"ן בשם ירושלמי דרצופים משים תו"ש ובתענית א'צ רצופים ועיין לבוש ובג"ץ עמד בזה ועיין תו"ש: (ג) כגון עמ"א כשלא יהיה לו יין בשדה או יתפלל מהלך מומב להתפלל בביתו מפלג המנחה: (ד) יכול עמ"א בע"ש

יהוה לו יין בשדה או יתפלל מהלך מוטב להתפלל בביתו מפלג המנחה: (ד) יכול עמ"א בע"ש מצוה להקרים חו"ש לא במ"ש ודבר תמוה לרבים שילך הוץ לעני מבע"י ויבדיל שם על היין ויבוא לביתו בע": (ה) ולהבדיל עמ"א בצי אות "ם דיקא עם העיביר ראיי להתפלל ילקרות עמהם הא יחיד מוב שיקרא ק"ש בלילה אחר צ"ה:

ר"בד (א) בחוגן עמ"א. מ"ש אם לא התבלל מעדיב ש"ל בשהרית בשנייה לתשלומין אתה חוננתנו ומשפע אף שהבדיל בלילה דהבדיל על הכוס חוזר ומבדיל בתפלה ברכות ל"ג א' וה"ה כאן: (ב) ואינו עב"א אסוד במלאכה עד שיבדיל על הכוס או יאסר המבדיל כך סעיף ו"ד בזה: (ג) צריך עמ"א בד"א הציון במ"ס וצ"ל במ"ב אם אין לו כוס ומעה בתפלה אומר בש"ת:

ד"ב מעה בזו ווו כתב בחה"ר מעם או ששה מלאכה והנה בי"ם מ"ש אומר יקנה"ו ובתפלה ואם שכח בתפלה ומעם קידוש והבדלה על הכוס חוזר לראש התפלה דמשות זו ווו מיקרי דהא עדיין אסור בעלתהו וועשה מלאכה האסורה בי"ם ו"ל דלאו מעה בזו זוו ל"ש במיקרי דהא עדיין אסור במלאבה וואף לאחר הבדלה ואין חוזר לראש התפלה דמעות זו ל"ש להבדלה כן כתבנו בחידושינו ועריין צ"ע בזה. ועם"ש במ"ז מזה: (ד) רשאי בתורת נדבה מ"א והראה לסוף סימן ק"ח ואפשר לססי ק"ז שאין לתתפלל נדבה אלא מי שמכיר עצמו זריז ווחיר ווהראה לסוף סימן ק"ח ואפשר לססי ק"ז שאין לתתפלל נדבה אלא מי שמכיר עצמו זריז ווחיר ווייכוין ע"ש:

והראה לפוף סיפן ק"ח ואפשר לספ"י ק"ו שאין להתפלל נדבה אלא מי שמכיר עצמו זריו ווהיר ושיכיון יע"ש:

רצה פסוק עמ"א עמ"ש במור בזה וכשהל י"ש באצע השבוע א"א ווהי ניעם מעשה ידינו כסוק ע"ץ כוננהו ולא מתהילין מן פסוף יושב במתר: (א) אליהו הנביא עמ"א בסיפן תי"ץ דל"ת די"ב מיל הוי ספק תיה וקי"ל להומרא ומרקיע לארץ מחלך ת"ק ואף חוץ לאלפים שמא הלכה ייש תחישין ואף דמקילין כספק ררכנן מ"מ א"א להתפלל שיבא בשבת ייש לי בכאן הרהורי הדברים והנני פורסם בעוה": ב"ה"ל הו או אמינא הא דא"א במ"ם אליהו מה"מ הוא מט"ש הרוס" מסים דף ה"ב" דכל בשבת איסור לאו לחוד בי"ם אין מווהר לליה ה"ה תחומין חוץ ל"ב מיל בשבת רק לאו ולא כרת וסקילה בי"ם ליכא כ"א אימור דרבנן וספקו נפשום לקולא ויכול לבוא בח"ם כיון דשמנגא להא דכתב הפו"ח בס" תצ"ה מ"ג בלאו דמחמר משמע דאנן פסקרנן איסור תחומין בי"ם חוץ ל"ב מיל הווי ד"ת למ"ד הכין אף ב"ם יע"ש ועסי תקס"ו במ"א אות ח"י בשם למלה מעשהה דספק תירה לחומרא וע" תה"ד ב"ב מוץ למ"ב מיל מותר לישראל אחר למערה מעשה בי"ם ואף מפרש יע"ש. גבוה נבו לבו און מפורש יע"ש. גבו הוא לנו דין מתורש ממ"ש הב"י בסיפן רמ"ח ובש"ע סיפן הי"ד דל"ה האם הוא הברה בסיפן אף שוש ס"ם לחומרא שמא הלכה יש אדם "אם הוא בנה אם הוא הלכה יש אם הלכה יש ראם יש ספק אם הוא גבוה עשרה ספיקו לקילא משמע אף שיש ס"ם לחומרא שמא הלכ האם יש מפק אם הוא גבוה עשרה מפיקו לקולא משמע אף שיש מ"ס לחומרא שמא הלכה יש תחומין למעלה מעשרה ושמא אין גבוה עשרה מקולין בדרבנן וע"ד ק"י בפריי גמחודשים שם במ"ל שא"ה יע"ט וכ' לכיש סי' רכן מ"ס ב"בלילה מעשרה כמים לא גורו כלל כיון דכומשה גופא המעלה מעשרה דרבנן וצ"ר דאם כן ביבשה למעלה נקסינן לקולא חוץ ל"ב מיל ואגו קיי"ל לחימרא וככ"ה בחשובת הרכב"ם ז"ל ווח"ד מבואר המעם דספק דרבנן לקולא במים יע"ש גם מ"ש המהם גהרות יש באין גבוה י"ם צ"ע ואי"ה בפתיחה כוללת אבאר עוד. ובא"ד אות י" מעם דלא אמרינן במ"ם ועושין ב' ימים והואיל וגדחה ירחה וכ"כ התו"ש:

""" במ"ב עמ"א פכ"ם ה"א ומשמע מזכור יליק לה ובה"א כמעם ינ"ש ובמ"מ יליז לה להבר"א כמעם ינ"ש ובמ"מ יליז לה יש במיצאי שכת ובע"ש מפקבל שבת ונמ"ש יל כל זמן שלא עשה מלאכה שם שבת עליו ואם כבר עשה מלאכה וב"ש בשהבדול בין הקודש (ובמ"ש י"ל כל זמן שלא עשה מלאכה שם שבת עליו ואם כבר עשה מלאכה וב"ש בשהבדול בין הוו ומ"ש י"ל כל זמן שלא דעשה מלאכה וב"ש בשהבדול בתפלה י"ל הוו דרבנן על הכום ומצי קפן להוציא גדול עמ"ע ער"א וכ"ש" במ"א ווין כאן מזה. עיין אות י"א ואי"ה יבואר בזה : (א) יתנו עמ"א בער"א כ"ב כי

ומס"ש כמ"ו אות ויין כאן מזה. עיין אות י"א ואי"ה יבואר בזת: (א) יתנו עמ"א בער"א כ"ג כי אפשר ליהן עיניו בגר וכום כמו כאן וכלבוש יהן עיניו בכום וגר וכן השומעים והר"ב שינה בער"א ס"י יהן עיניו וכאן יהני עיניהם ולבוש כתב זכור קאי אקירוש והבדלה קשה קצח איך אמרו שתי תקנות עם"ו אות ז": (ב) שלא עם"א ועם"ו מ"ש שם ולענין לשפוך עם"ו ומ"א אות ג": (ג) ומעם

אומרים לכן כתב הפ"ז העעם שהוסד על הקמת המשכן ובמנהגים שלי הארכתי: (ג) א"א סדר קרושה עפ"ז דים שייכות זה לזה יעיש ועב"ח אימרים ואחה קדום שהזרת רבעים לניהנם וממחין עד שביימו ישראל הפלחם חה דכהיב ואחה קדוש יושב (מחשכב) חהלות ישראל בומש חפלת ישראל ועא"ר ברצ"ג וכאן בשם רוקם שם"ג ללמות ולא סדרים (איוב יו"ד כ"ב) הא כביש וממחין עד שביימו ישראל הפלחם וזה דכתיב ואחה קדוש יושב (מחשכב) חהלות ישראל בומע חפלת יבראל ועאיר ברו'צ וכאן בשם רוקם שם"ג ללמות ומש"ח בכל יום אימרים הדר קדושה לשמיר מעיהנם ובשבת הביית מפני השירה אמרו במנחה ובא"ב אמרים סדר קדושה לשמיר שביה לקדושה לשל אימי אבל יום אימרים הדר בשבת הביית מושה בל מיש למות ומשיח הבל מיש לושה אותו נושם א"א ואחה קדיש ועשבל"ג ולאיל לפושחיה אבל לדידן א"א אימי אבל ויהן לך אומרים ממוד בכל מ"ש ליא ואחה קדיש ועשבל"ג ולאיל לפושחיה אבל לדידן א"א אימי אבל אבל היותר וויהן לך ואחד במאחמים בי לרכי האל ברידים שביי ארביים ווחן לך ואחד מבדילין על ד לא מותו מברין במי אתריך במ"א אותר ויותן לך ואחד מבדילין על ד לאון מוליכון לביתי (סבחולך ברידים עם"א חקו"ד במ"א אותרים ווחן לך ואחד מבדילין על ד לאון מוליכון לביתי (סבחולך ברידים עם"א הקרין קודם יוחן לך ואחד מהחרון וים שבת וואי הבי וויו ובאומר מביין על הברך מותו ללך ברידים עם"א האליך דלאן לבסוך מום יון לאחר שבירך עלוו ואפי קודם בממלה על לדבור או ביותר מבון למחר בבירך שלו ואפי קודם של"א האליין דלאן לבסוך מום יון לאחר שבירך ביות ואפי לווב לה במותר הוא לאיבור משא"ב כאן בעיבה לכון שיב וכל לדבו אדם שובה כמו מרהך ביין וכדומה. ושיון בלר בפש ד אחד הליף על וו שוב במל במותר ולסור וב"ל במות במום ברכה וואל לאיבור משא"ב כאן במיבה להיו לל הביר ביום במבר במום במדר הנה אל יבישתו להידים פולם אבום אום להיד בקידום מקדש על הפת וכן הלכה אם אין לו יין כו" ושיו בשם" וכא"ם וכלום מבד במדר היה אל לו יון וון עש"ו אף למ"ד בקידום מקדש על הפת וכן הלכה אם אין לו יין כו" ושנו אף ע"פ ושנו מקדש על הבת ישועה הלה הושעה לה הבשם" וכא"ם מכר בכם מלחודים עבו מום ברכם הכר בל ביום מקדש על הפת וכן הלכה אם אין לו יין כו" ושים לכם מום מום ברכם הכר בלא והאף היה מלח להידים מום למיד בקידום מקדש על הפת וכן הלכה אם אין לו יין כו" ומים ומום מום ברכם הכר : (ב) אין עש"ו אף למיד בקידום מקדם על הפת ובועם הכר בובעם למום הוב ברכם הכר : (ב) אין עש"ו אף למיד בקידום מקדם של הפר בובעם הכר בל ביום אותר במום לבום לכום ברכם הלר בל ברכם הכר : (ב) אין עש"ו אף למיד בקידום מקדם על הפר ביום הברב הלום הוב ברכם הכר : (ב) אין ע"ם ומיד במים בל המום ברב במים הברב הברב הברב הברב בל המום ברבם הברב בל בתום ברב ברבם הכל : בל מיד בל בר

ועמיא ייא בשם הרץ דכל מילי דפבת ביין ועסי׳ רס׳ז במיה הית ה׳ ישים וכתבני כם דבקידום היום שחרית נמי נשים הייבות מדרבנן דלכל מילי דשבת שוין המה נשים לתנשים ותו"ב נמי בוין המה

רצב א ואני שפ"ז שבתינו לה משתכרון דשיכור אסיר להתפלל פריפה . בוים אין אימרים ואני תפלתי ועב"ח דבבנה קורין בתורה ונהינת התורה עה דלון היה מבה"כ בו"ם שהל בחול אין קורין לה המריני עת רליי ובפריפה בשם רש ל דשבת ה"ת דבשען לכם ובי"ם מהל בחול אין קורין לה המריני עת רליי ובפריפה בשם רש ל דשבת ה"ת דבשען לכם ובי"ם והלף לגבוה אי בילו לכם אין מיכרת שבתנו ע"ש ובלביש כתב י"ע הליי לה" אין כ"ב שכרום ין כנה עבוד הי כינו ככם אין מיכרה בשיונייש ש ובוצים כחב י ע חנוי כדי חן כ"כ שכרום מד של"ב שבת חוץ ביה . ועשי חרכ"ב ויה"ב בשבת חוץ מדה . ועשי חרכ"ב ייה"ב בשבת חוץ הומנים ואני הפלחי דליה שכרות ושתיה עפ"ז שם . וכשמל יום א" בר"ח ופיום שא"א חתנון אין אומרים בשבת במנחה צו"ן עד"מ דמנהה שייך ליום באחריו כמו בחול שא"א שכרו במנחה במנח ל"ה מדיני צו"ן : (ב) אומרים עפ"ז וב"ח בשם י"מ חירן דעת בע"ש וויום סילוקו בשבת היה יע"ש . מ"ש המ"ז מחוספות כתובות ה" א"ד יע"ש החו" הפיאו בע"ש ויום סילוקו בשבת היה יע"ש . מ"ש המ"ז מחוספות כתובות ה" א"ד יע"ש החו" הפיאו מתורה כמי בפ' ויקחל כל הששה בו מלאכה יומת ועשי' רפ'ו כתבתי שי"ל איום קאי ומהלל"ו דרבי מחול לו וי"ל מכפל הלמדי"ן דרבי כמו לא יחלל א" לו ולה . ועא"ב אות פ" הבי דפל הלבון נחמר בלבון נקיבה גדולה ויבועה ומנוחה ובבת אין מוכר כלל באחה אחד יע"ש בא"ר אות י"ז דמנהג לומר צו"ן מעומד שהוא במקום צ"ה וים מקומות באיא בבית אבל יעם צלור לחסיר ולמונים בליבור הוי פרהסיה יש להומרו יע'ש. הכל הוך זיי'ן ה'ה פרקי אבות דלהו מסדר היום הוה עסי' הקנ"ג חו"ש. בס'ב לה יאמר פרקי הבוח וה"ה הבל וע"ד שפ"ד ואפשר ה"ה ברכי נפשי לא יאמר ואי"ה במ"א אבאר עוד . עמו' בילה י"ב ב' ד"ה אין ילפינו מההים

רצג מאהרין חפלם ערבים יותר מן השיעור כמ"ש הב"ח וטוב הוא דלא ליהוי שבת כמשאיי עליו ואם מותר לומר למי שהבדיל לעשות לו מלאכה עבי' רס"ג בי"ז . מזמרץ

מומור הלהים יהונו הלים כ"ז וט"ב מ"ב א"א ככבי" הקנ"ט בלבום באין הנינה היום וכשה שבת ויום א' י"ט א"י למה ה"א הלקים יחננו ויתן לך ל"ש דברכה על מו"מ בי"ט ל"ש מבא"כ אלקים יחננו ואפשר לשון תחנה היא ושאלתי לכמה לומדים זה אומר ככה ולא נתברר לי . ואי"ה בסימן כל"ה יבואר עוד ובמנהגים בלי הארכתי יע"ם . וא"ב בשבת ראוי לומר מזמור

ס"ן במ"ם מבהביכה מה"ם

רצד א אומרים עש"ז הלבוש והב"ח הסכימו שיחחיל אחה חוקן ויאמר ג"כ אחה חוננתנו כו' והכפל כתב הלבוש אחה חיקן בינוני-בכל יום על שכל ועבע עולם ואחה חוננתנו עבר בשעת מתן הירה נתן לנו שפע בכל יע"ש בזה ומש"ה כופלין ג"כ והננו פעם בנית בפוף ספר משל התקור התב דנותן החורה המלמד חורה לעמו ישראל בינוני ג'כ ופירוש כפל אחה הוכן לאדם דעת אף לא"ה אתה הוכנתנו למדע תוכתיך הבדילנו מן א"ה ולא יאמר החלה כק אחה הנכן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה אחה חוכלחנו ולסוף יכיים והננו מאסך ולא יאמר תהלה וחננו יע"ש וכן הסכים הע"ז כאן . והכפל על הכמת הבדלה . וכ"כ א"ר אות ב' באין לחבוע לרכיו קודם ביבדיל יע"ש . אם שכח להחפלל ערבית במ"ש מתפלל בחרית בחים אם י הבדלה בחומ הדעת בחרית בא'ר אות ג' בבם ע'ת בשם רדב'ז דאף לא הבדיל על **הכום כלילה** א"ל לומד אמה הוננתנו בבחרית וא"ד הניה בצ"ע ועמ"ב בבי" ואייה יבואר שם : (ב) צריך עמ"ז בש"ע מעה ובש"ע ג"ז מעם והיא הוא דמעה היינו שמעם קודם הבדלה על הכום עיין כמור ומשמע מדבריו דחוזר ומבדיל בתפלה וכן מבדיל על הכום כ ועיין כ"ן לכאורה פביפא דבבביל בחוזר ומקפלל בבביל זה לא נפער מהבדלה על הכום יאם פעה והבדיל על הכום הוזר לתפלה ומבדיל בתפלה ואין מבדיל עוד על הכום דכבר הבדיל על הכוש וגם זה ליע דאפשר טעה בזי וזו שטעם ועדיין לא הפדיל על הכוס ומש"ה החר לראש התפלה הא עבר והבדיל על הכוס אין הוזר ומתפלל וז"ש רש"י ברכוח ל'ג הוזר לראש התפלה ולכוש וליע ובחידושינו שם ברכוח ל"ג כתבנו דה"ה טעה ועשה מלאכה קידם המבדיל הוה ליה טעה בזו וזו והוזר לראש אבל אמר המבדיל ועשה מלאכה קודם בהבדיל על הכוס לא טעה מקרי אבל אף כה"ג טעה מקרי ועסי' רל"ט במ"א אום י"ג . ובם הקשינו למה בהבדלה אם לא הזכיר במפלה אין חוזר בים לו לסמוך על הכום ובחפלת בבת בע"ם אם לא הזכיר חם לא הזכור בחפלה אין חוזר פיש לו לסמוך על הכום ובחפלת בבח בע"ש אם לא הזכור בחפלה אין לו לסמוך על הכום קידוש בפי' רס'ה ושם כתבנו די'ל קידוש היום ד'ת בחפלה לא יכמוך על הכום מבא"כ הבדלה למ"ד דרבק סומך על הכום עמ"א רל'ו בכיש המים ובכס"ח במ"א ד' ה"ה בי"ע מי שלא הזכור והא קידוש י"ע הוי דרבק ואפ"ה אין סומך על הכום רב"א במ"א א' יע"ב וי' דבקידוב מתחלה הקנה א' הוה להזכיר בהפלח ובפידוש מש"ח איי לסמוך על הכום מבא"כ בהבדלה ב' מקנית הוה יע"ב בנמרא מש"ח אי שכה בהפלח שם"ח איי לסמוך על הכום . וכאן אין להלהיך : ב"ש המהבר כסבור שלא יהיה לו על יום א' חחר ובע"ב בו' שין א"ר און ועמ"א עוד מדיים אלו ואיים שם יבואר : (ג) אין עמ"א אע"ב דיל השעם המונה בחור בחובה במ"ח מדכת דהול השם המונה לאום לא החור במשם הואיל והתהיל בחורת הובה אחר לא משור במתכה בינו שאיי אוכב בה"ח הכתה משת המעם כינו שא"ל לחור לראש אם המור לו עומרו במתכה בינו שאיי אובר בה"ח הכסק מבמע הטעם כיון שא"ל לחזור לראש אם הוזר ומזכיר הוי הפסק כיון שאין לוכך וכ"ם המזכיר מאורע בל שאר ימים בהפלה ועבי' קיה בס"ז אות י"ב וכמיש בם מזה . כ"מ שחין חוזר אם אומר ברוך אחה ה' לבד אע"פ שלא פיים הברכה אסור לו לחזור דהוי ברכה לבטלה ואם עקר רגליו ורולה בחורת נדבה עמ"א ד'. מלת ואם צ'ל אם בלא וי'ו ואף אם רולה לומר ע'ל הנסים כך בין ברכה לברכה הוי הפסק ול"ד לקפ ח ס"ז בר'ח כו' דכבר סיים ברכות ד'ת ע'ץ ואם ר'ל על הנסים וכדומה לאחר כסיים קודם אלהי נצור רשאי

רצה א ואומרים עם"ו וכל לניון גומל ל"ל לפי שלין גלולה בלילה וכוליל ולין לומר וכל

לציון גיאל א"א ואני זאת בריתי הסמיכים הם כ"פ (בישעיה ג'ע כ א) ומ"ש בטור בתקנ"ט לא מצאתיו רק שאין גאולה בלילה ואני זאת בריתי לא יאמר כמקיים ברית על הקינות ועוד שהכל בעילין בו . ובבית האבל אימרים ואני זאת בריתי שהמנהמין עושקין בתורה טור מקנ"ט . ויהי נישם כהב בכה"ג בים מקימות בא"א בבית האבל ובקישפודינה כמדומה לי שאומרים והאבל עלמו לכאורה שלא יאמר ויהי נועם שאסור במלאכה אבל ואני זאת בריתי אומר דלומד איוב וגם מכרך ברכח התורה . ועמיש אייה באות ב' מזה : (ב) כגון עמיז ואם הל י"ע בפבת אומרים ויהי נועם במ"ש בלפניו . ואפי' חל פסח בפבת ועיפ אחר הצות מדינא אכור בעבייה מלאכה וקודם הנות מקום שנהנו שלא לעשות אין עושין אפ"ה אומרים במ"ש שלפניו ויהי נועם ובתקנים בט"ז אות ג' הפעם בא"א במ"ב בהוכד על הקמת המשכן ובב"י הפעם דמקים שנהגו שלא לעשות א"כ פסח ביום שבת וע"פ ביום ו' או פורים באמצע השבוע

לבום מ"ש הר"ב והסברת רחשונה עיקר עיין לבום בזה ופריסה ובח"ר חות זיי"ן ומנהג העולם ככברת רחשונה : (ג) מ"שום עש"ו י"ל הת הבדלה הסמכתת הוי על היין עכ"פ תקנו כך ועמ"א אות וי"ו ואי"ה שם יבואר מזה : (ד) גר חנוכה קודם דפרסומי ניסא עדיף ט"ז כן הוא בב"י ובפור כתב דאפשר להבדיל בתפלה ולפ"ז ה"ה בקידוש היום אף שאין לו פת אפשר בתפלה שפי' רע"א במ"א וחרע"ח בט"ז אום ב' ורס"ג במ"א יע"ש דודאי פת עדיף די"א דהוי ד'ת לאכול פת בשבת וגם אפשר עונג שבת באין לו פת כ"א מיני לפתן וכדומה קודם לנ"ח שזה דברי קבלה שלא להתענות בשבת גם י"א דאסור להתענות בשבת ד"ח ממה שיקנה נר חנוכה שזה דברי קבלה שלא להתעמות בשבת גם י"א דאסור להתעמות בשבת ד"ת ממה שיקנה כר חמוכה אלא מיירי יין קידוש וכר חנוכה הוא דור, חמוכה קודם ובחידושינו הארכנו וכאן אין להאריוך וה"ה באות זי"ן יבואר עוד: (ה) הבדלח עש"א עב"י דא' פוער תפירו בנהטון ואריך שיהיו יושבין מסובין ככשות וי"א משימד דרך המלוין מעומד ומלוין המלך עב"י וכן נוהגין כי הקביעות להבדלה הוי נמי קביעות ליין ועיין לבוש כתב אין יולאין בברכת הבדלה ובאמת שכ"כ התום' ברכות מ"ג א' ד"ה הואיל אין פוערין זא"א מיין והבדלה אכל ממ"ש הואיל וקובעין שכ"כ התום' ברכות מ"ג א' ד"ה הואיל אין פוערין זא"א מיין והבדלה הבל ממ"ש הואיל ושבעי לשבוע וברכת להבדלה קבע נמי אכולה מלתא היינו הבדלה ודאי ל"א מולי שבר ברכת השבה כ"א קביעות לשמוע בברכת ולנדוף באות ומתשמיע ועיקר קובייתם איין . וכשתבדילין על השבר אי א מוליא חבירו בברכת ההבל מהי ר"ב עבי' ר"ב במ"ל מולי מוכני קביעות להבדלה עדיף עפי . והבדלה אעפ"ז ביול מוליא ומהי מביעות להבדלה עדיף עפי . והבדלה אשפ"ז ביול מוליא בור"ב ברכ"ב להבדלה וד"ל שומה כמו הידוש ועדיף מניה דא"א מל הפס ב" (ו) ואחרה עו"ץ ביול הבר"ב ברלה ביום שלה במה כ"ל בסי ב"ל ביול מוליץ בעדוף מניה בא"א מע"ד בור"ב ברלה מולי של שום ביום ביום מניה הא"א מל הפס ב" (ו) ואחרה עם"ז בעור בר"ב בל"ל מעלי שלה ביול של"ל של הפס ב"ל (ו) ואחרה עם"ז בעור בר"ב אעפ'י שאין שוחה כמו קידוש ועדיף מיניה דא"א על הפח : (ו) ואוחז עט"ז בטור ברי"ב ובש"ע סו' כ"ו ובט"ז אות ה' היין בימינו ובשמים בשמאלו ואח"כ מחליף כשמבכך על הבשמים <mark>נוטל בשמים בימינו ויין</mark> בשמאלו ואח"כ יניח הבשמים מימינו ורואה בלפרנים ומברך בורא מאורי

בוסל כפורם פינוט זיין בשווהר ואו כייחה הבסמים מימים ודוקה בפכרים ומבוץ בות א מהדי:

ההש שכל דרכת השבח מברך הברכה אה"כ עיין פרישה ועסי' רל"ח ואו"ה שם יבואר:

(1) זיש עט"ז דהבדלה בחול וליש לשמירת שבח ורבנן אשמכוהו באשים אקרא עב"ח ועסי'

רל"א ע"ז ומ"א ו' י"א . והט"ז העלה דמ"ע שהז"ג מ"ה רשאים נשים לברך משא"כ מ"ע
שהז"ג מד"ם אין רשאים ול"ע א"כ הכלל דר"ח בסכ"ב איך מברכות הכשים וביום ב' דר"ה דבקיאין
בקביעא דרשא ורשאים לברך לעלמן ואול בהח"מ אין מברכות וכדומה . ועמ"א אות י"מ בקפשה דו חו מין ישמים נפרן יפנתן והוכב בחה מי חיק הכרכות וכדומה. זעת ח מותי מ מזה. ועכ'פ איו נשים מוליאות אנשים שהם ספק ואנשים חיבות מה בהבדלה ולהב'ת דכהב דתליא זים בזה למ"ד הבדלה מ"ה נשים ולמ"ד דכבנן נשים פטורות א"כ נמי אין מוליאות לאנשים. ועמ"א ריש הסי' ובר"מ פרק כ"ע ה"א ובמ"מ שם ה"א דלהבדיל בין הקודש ובין החול (ויקרא י' ע') יליף לה הבדלה ד"ח דכל מקום שיש קדושה זרוך הבדלה שבושות י"ח ב' וע"ש ומש"ה אמרו ברכות ל"ג א" ב' תקנות הום בהבדלה תחלה בתפלה העמידוה על הכום ואלו הום מזכיר יום השבת לקדשו בכניסתו ויציאתו הוה אסמכתא על היין כמו קידוש ולא ב' תקנות ולשון הר'מ ז'ל שם לכאורה משמע מזכור מפיק ליה בכניסה ויניאה . ומ'מ אם שכח ולא הבדיל עד יום א' י'ל לכ'ע דרבע ועוד איזה שיעור במ'ש ואייה במ'א יבואר :

רצן א איצ עמ"ז עב"ז הרא"ש ז"ל ברכות כ"ג ב" למדה מק"ו אם נר אין מחזירין כבסי" רג"ת ס"א כ"ש בשמים. ומה שמברך על הבשמים א"ש דנהנה משא"כ אור לכאורה לא עדיף ממנהגא דערבה מנהגא ואיך מברך עליו אף שי"ל שמחזיר קלת אחרים וי"ל דאין אומר ואונו שפיר התקינו לברך ראונו ל"ש לא תסור במנהגא ואי"ה בשמיחה כוללת במעלה ומדרגה הבמנית אבאר עוד. עב"ח בשם חום" בילה ל"ג ב" ד"ה כי הוינא דבמ"ש נפש ימירה וב"ע עיכא נפש י<mark>תורא ומ"ש לי"מ ממענג במאכלים ולפ"ז מי שממענה בשבם מאלי יום ואלי לילה כבסי" רפ"מ י"ל דאומר בשמים במ"ש לי"ט עמ"א שם ד"ה וי"ל במ"ש לי"ט לא ימענה עד אני לילה או דל"פ</mark> ובר"ה שחל בבח ויום א' למאן דנוהג להמענות הפסקה באפשר עסי' תקצ'ו י'ל ל"פ והב"ח כתב תרתי בעינן אור גיהנם שמסרית ונפש יתיקה להשיב יע"ש . ור'ח בא' בשבת לכאורה גיהנם תונק פבין מוני בישבם פרופרינן וצפס ירונים בשל שבת) וראו משמע לכאורה כן דנייחין חייביא בר"ח אבל הפושעים לא נייחין הפושעים החמורים ולמוספות אתי שפיר ואין להאריך כי חיבית בר"ח חבל הפושעים לח נייחין הפושעים החמורים ונחוספות חתי שפיר וחין להחריך כי
אין אתנו יודע עד מה בפרט בדברים נסתרים ואי"ה במגן אברסם יכואר עוד: (ב) של עש"ה
שמ"ש מזה בסימן רי"ז במ"א ד' וכאן אף אם נעלו מבית הכסא לפית אין מברכין עליו יע"ש:

(ג) שבשב"בה עב"י הקשה דברי השור אחדדי והמחבר פסק לאן כבס" רי"ז דוקא מסיבה
אסור וברצ"ח אות ה' ביאר באורך דלרי"ף ורא"ש ג"כ דוקא במסיבה אסור יע"ש (ש"מ
דליט) ואם עבו"ם אחד ורוב ישראל מסובין שם ממה נפשך אם בשמים של עבו"ם סחש מש"בתן
של עבו"ם ואם בשמים של ישראל אפילו רוב ענ"ם אין אדם אוסר שאינו שלי וע" כימן רי"ז
של עבו"ם ואם בשמים של ישראל אפילו רוב מסרוב חשוב ומריח שמברך עליו במ"ש אם אין
ואם דירה בשבור עליו במ"ש אם אין לו אחר וערלה נחערב בפחוח מר'א או יוחר כחבתיה בסי' רי"ז במ"א באורך ועש"ך י"ד סימן **ק"ח כ"ו וקי"ט כ"ז ובס" זמנים הארכתי בזה המודר הנאה מחבירו אסור להריח מבשמיו ואין** מברך על נרו דלאו מצוה הויין לומר דלא נסנו ליהנות . עסי' חרנ"ג אחרוג של מצוה מותר להריח בוהדס אסור אף להבדלה דלאו מצוה הוא ואם החנה ביה בזה"ז אין להחנות עב"י שם וכה"ג כאן אם הבדיל מפלג המנחה ומברך אז אששמים כבסי" רג"ג י"ל אם במ"ש יחיה לו בשמים מוכנים יברך עוד להשיב הנפש ואין כאן ברכה לבעלה ובמ"א אי"ה יבואר עוד : בשמים מוכנים יברך עוד להשיב הנפש ואין כאן ברכה לבעלה ובמ"א אי"ה יבואר עוד:

(ד) וצריך עפ"ז ובא"ר אות ד"ה דלער הוא לו כבח"ת סימן רל"ד וכ"כ החו"ש אות ד' ועש"ך

י"ד קי"ע כ"ז אי באיסור דרבנן שייך לער או לאו עמ"ש באות ג'. ואע"ג מאות לאו

ליהמות נתנו האי לאו מאוה הוא עא"ר: (ה) שקים עש"ז עמ"א כאן וא"ר אות א' האריך

בשם פסקי מוספות על פלפל מותר להרית בו בלא ברכה וזנגב"ל אין להרית בו ואם מרית

מין לברך וא"כ אין להרית בהם במ"ש ומ"ת זנגבי"ל לפ"ז אם הרית בו דיעבד ולא ופלפל י"ל

הייתו קשה ואין משוב נפש והעולם נוהגין להרית בבשמים גמורים או בעשבי בשמים יבישים אם

הם מריתים ואם לאו מולן והם מריתים. ואשר קלת מעם באין מברכין במ"ש לי"ם שמא

המולו ויוליד ריתא אם לא מריתין כך עתו" בילה ל"ב ב" ד"ה כ": (ו) שבותר עש"ז הם

שם ס"ה אלא דע"ג בי"ד ק"ח כ"ה וכ"ו ולדיק ביין כהך שאסור בהנאה מותר להרית המכואר

שם ס"ה אלא דלית דיי"ג בבשמים עביד לרוחא לז"מ דאינו כן ומתכי טעמי אין להבדיל

הקריבהו לפחק בשמים מלוכלכים ביין להרוח אף שאין של יי"ג וגם כל שאיסור מעורב בו

ממאים לגבוה הבילה הש"ך שם רק פ"א ואף יין כשר אין להבדיל בו. ומיהו אף של שכו"ם

ממאים לגבוה הבילה הש"ך שם רק פ"א ואף יין כשר אין להכדיל בו. ומיהו אף של שכו"ם ממלים לגבוה הביתו השיך שם רק ט'ת ותף יין כשר חין להבדיל בו . ומיהו חף של עכו"ם דיעבד חין חוזר ומריח דל"ש כתן לער עיין תוח ד' רק ממתים כו' כחמור . ולפ"ז בשמים של ע"ז שנחערבו עם רוב היחר אף שמברכין עליו כבסי' רי"ז ס"ח אפשר בהבדלה אין מברכין דכל שיש חערובוח הישור ממאים לגבוה אף דלהדיוט שרי . ועמ"א י"א וי"ב וג'ע בזה ועב"י: דפנ שים משרוטח מיסור מחתים נגפוה קף דנהדיום שלי. ועמים יית וייב וניע פזה ועביי:

(1) על הדם עע"ז בצאר ימוח השנה לא בסוכות עסי חכילג ע"י הרשב"א סי קס"מ ואפשר

ממנהגם היה לברך על הדם דוקא במ"ש וביום טוב ססת ושבועות אין מריח שיבש רק כשמוללין

ובסוכות אסור א"כ מ"ש י"ע מהאי טעמא דמוליד ריחא וכמש"ל ל"פ נהגו אף ש"ע בשבת ואין

להאריך עתו' בילה ל"ג ב" ד"ה כי: (ה) בגי עש"ז האריך וכ"כ המ"א אות ה" יע"ש ובסי"

הע"ג א"ה יצואר מה שאין מברכין מוראריה בטישול ראשון ועל תרוסת אקב"ז וכאן

תע"ג קיים יכוחר מה שחין מברכין על ירקות בטיבול רחשון ועל חרוסח חקביו וכחן
אין להחלריך:

רצרו א וא"צ עס"ו לח"ש ברכות לג כ' יע"ש. ובשסחים ל"ג כ' ד"ה אין ול"ד א' יע"ש
וסינו דבמ"ש ברכת מחורי אש קחי לוכר בנברא אור יעל ידי אדה"ר במ"ש (בלבוש
קשה שיין ו"ן וח"ל אות ב") ולכן אין מחזירין אחריו ומה שאשור כל היום ליהנות ממנו הוח
בכלל הבדלה שהבדיל אותנו מעבו"ם משא"כ במולאי יוה"כ לא לברא רק הבדלה שהבדיל
יוה"כ מן שאר י"ע דמוחרין באיבל נפש וביוה"כ אשור במ"ש מת"א אות ב' ומש"ה בעינן בהיה אור זה בעולם או הודלק מור בהיה בעולם משא"כ הוציא מאבנים לא היה בעולם ל"ש שנאשר ביוה"כ אבל במ"ש חחלה הבריאה היה אז ויוה"כ שחל כשבת דינו כמ"ב דעלמא לענין שמברכין של מור מאכנים ומ"מ מחזיריו אחריו 'ג"כ דיש ג"כ סעם הכדלה יוה"כ משאר י"ם אף שהוא

השפיכה עם"א ובט"ז א". ועא"ר אות ב" ומ"ש דבר מועם אין קפירא לכאורה ביווי אוכלין דוקא מ"ש מות מחקה ברביעת כמ"ש ברכות נ"ב ב" פדורין שאין כזית מותר לאכדן ביד ועם" קע"א מ"ש שם מחמים ועס" ק"פ במ"א אות ג": (ד) שופכין עמ"א ולבוש מכבים בו הגר להודיט שלא הודלק שם מחמים ועס" ק"פ במ"א אות ג": (ד) שופכין ולא יאכל וישתה מעימד וגנאי לת"ח שיאכל וישתה מעימד ועיין כה"ג ושכ"ג: (ה) ושיב עמ"א כתכ דשבר אשבר יותר מוב מכים פום ובם"ג למ"ד בחמ"ז מעוגה כום אוכל קודם הבדלה ולא התירו לו שיבדיל וישתה מעם ויברך על כום פגום ושגירת לישן הוא דבם"ג מיירי ברביעית מצומצם אלא נתכוין למ"ש הכ"י בשם הרא"ש דלא יברך על כום פגום משא"כ ימ"ד דיעבד שפיר דמי ועא"ד אות ה"ותו"ש אות ו": (ו) ונהגו עמ"א דוקא כשהשבר חמר מדינה: (ו) שמותר עמ"א דמ"ש צריך שיושבל במש הוצר במבדיל בחוגן הדעת כתקנה ראשונה ובמה"מ שיאמר המבדיל בלא כום לבאורה הייון בשם מלכות בלא"ה אומר לעשות מלאכה כבס" רצ"ם

ציצה: (מ) ישראל עמ'א כרכות ג'נ א' ישראל מבותי אתום' דהיתרא מברך ודוקא ניתופף הא מיר בשהדליק מכותי לא ואפשר אין שכיח וכבר ביד עבו"ם תום" דהיתרא: (י) אבל עם"א משמע דכל אש שהדליק עכו"ם אף בפ"ש כאבנים או הדליק לישראל לחולה כ" שבא מהדלקת עכו"ם אסוד נוירה אמו הדליק עכו"ם לעצמו וע"אות ז"לא משמע כן מסתימת המחבר ועם"ו ד": (יא) אין סברכן עם"א הציון בד"א יראה מ"ס דביות"כ אין מכרכין על התוס' דתתם המעם דהיי כיוצא מברכין בא התוס' דתתם המעם דהיי כיוצא מעצים בענון אור שהיה בעלם ביות"כ בהיתיא ומבדילין בין יות"כ לי"מ דמותרים עכשיו ככ"ש באות ב' ותרכ"ד אלא עכו"ם מעני"ם אין מברכין אע"ג שהדליק עכו"ם שני בפ"ש פענו"ם אין שהדליק בשבת אין מברכין נזירה (ובאות י' גזרו על כל אש עכו"ם משום ל"פ) (מ"ש דיעבר יצא א" שהדליק בשבת אין מברכין נזירה (ובאות י' גזרו על כל אש עכו"ם משום ל"פ) (מ"ש דיעבר יצא א טוויל בצבוג אך בנוצ'ע: (יב) וראה אור זיכול לתשתמש לאורו מ"א בבס"ד דבע" שיאותו לאירו: (יג) אם רובן עמ"א עמ"ש ברי"ו מו"ת. ומחצה לקולא דמברכין אף למ"ד ספק ברכה לבמלה הוי ד"ת כבסי רמ"ז ולכאורה מש"ח השמימו הר"מ ז"ל כפכ"מ מה"ש הכ"ר (עמ"א שם) ותאינות שם לביה כ וכבנה זורחת איצ השפש גד ונאיד האינה טריקן בבה כ הקיבים לכבה? ע"כ אין מברכין עליו אף בילילה באות כ"א ונוהגין ליקח אבוקה בפ"ע בנה"כ וה"ה בכית אף שיש אביקה על השולחן לפעמים לכבוד יע"ש: (מו) על עמ"א ה"ה חתנים כל שעשוי לכבוד אין מברכין עמ"א בחירושינו כתבנו לכבוד ולהאיר אין מברכין ושאני אור כבשן לסוף אע"ג דעשוי לקלום חומו ולהאיר כבוד שאני: (יו) אינו עמ"א עב"י ותשובת הרשב"א השל"ם סומא אין מבדיל ודי לו בתפלה מחיצות ברזל ויש קצת נקבים למעלה ובגמ' פי' בחה"ר דמילי מילי קתני בהיקו ופנס אין רואה ולא משתמש לאורה רואה שלהבת משתמש אפיה כי ולא זו אף זו ע' בהה"ר וממילא ירושים שהומש אמפקלרוא והוא לשון המחבר גמי מילי מילי קתני חיקו ופנס אין רואה ולא משמש לאורה אף אפפקלרוא והוא לשון המחבר גמי מילי מילי קתני חיקו ופנס אין רואה ולא משמש לאורה אף אפפקלרוא דרואה אורה אם אין משמש שעומד מרחוק או אין רואה שעומד מן הצד הא רואה ומשמש אף אספקלרוא שפיר דמי והרשב"א אין חולק אירושלמי ועח"מ ולמ"ש איש ומ"מ הב"י הקשה אאיח שכתב עששית ופנס צריך להוציא שפרש בירושלפי כן א'כ יהלוק הרשביא על הירושלפי אלא ירושלפי פילי פילי קתני יעיש: רצם (א) משתחשך עמיא דלא כמ"ז א' דלכ"ע אף לרא"ש אפור התחלה ביה"ש וכ"כ באות נ"

ו שמתחקף עם אין לא בשיה יוכל עה, להיה של היולל היול היולל היול בין ופירשתי ויפה באות אי בשיה ואם התפלל ערבית באונם מבעי במיש לרידן קרין ק"ש מבעי ברצ'ג הי אש"ה אמור לאכול קודם הבדלת וייל דשאני קירוש משקיבל שבת חל עליו קירוש משא"כ הבדלה עא"ר ה' ומיהו ודאי לאחר הבדלת בע"ר די לאכול אף שא"א מאורי אש ובשמים עד הלילה דעיקר הבדלה. ובשמים יול דאומר מיד בע"ר ולמ"ש המעם אש גיהנם מסרית וול במ"ש גם המלכה הבדלה. טונג שבת יל מיד כשהבדיל יצאה נפש יתירה וצ'ע עסי רצ'ו בוה: (כ) א'צ להפסיק עמ'א אף באמצע הסעודה אפשר דאסור לסעום עי אות אי. והנה מה שיש הפרש בין הבדלה לקידוש שוה מים אסור ווה מים מותר גם בקידוש צריך להפסיק והבדלה אין פוסק ייל וה ד'ת עיקרו ווה עיקרו דרבנן ולמ"ד תרווייהו ד'ת צ'ל כמ"ש רבינו בחיי וע' רשב"ם ק"ה א' שוהו כבוד שבת שיגמור סעודתו ואח"ב יבדיל וע' ע"ץ אפוקי יומא מאחרין ליה. והתחיל פת א'צ להפסיק אף פתות מכוית

סעודתו ואח"כ יבדיל ועי ע"ץ אפוקי יומא מאחרין ליה. והתחיל פת א"צ להפסיק אף פחות מכזית רק המוציא עי פרישה ואף סעודת חתן כלה מפסיקן אם התחילו רק לשתות וכ"ש שאין מתחילון במש עד הבדלה ע"ן פרישה ואף סעודת חתן כלה מפסיקן אם התחילו רק לשתות וכ"ש שאין מתחילון בספק חשיכה מהחילון כמ"ש המ"ז א"ב לוא דלכ"ע אף לדיעה א" קובעה התחלה בספק חשיכה מדאמר פסחים קדה א" וה"מ כו" משמע התחלה שוין לקידוש וספק חשיכה בקידוש ודאי אסור ובש"ז א" פירשתיו יפה יע"ש: (ד) היו עמ"א ע"א אות ה" והועתק מב"י בספרו הארוך ושם בפירו" שותים בלא אכילה ואיה באות ה" ובואר עוד ועם"ז ג": (ה) אם עמ"א בב"י מפרש דפלוגות הר"מ ודר"א "ל בשותים לבד א אכילה ואפ"ה להר"ם ז"ל בהבדלה א"צ לחזור ולברך פה"ג ולד לקידוש דשם באכילה מפסיק משא"כ כאן והר"א ז"ל דכה"ג חזור ומברך בשותים ומינה באוכלים "ל מודה הר"א דא"צ לחזור ולברך הואיל מצד איסור אין כאן רק אמירה לחזור לא הוי הפסק אבל בכ"מ פ"ד ה"ה מה"ב משמע דמפרש באוכלין שכ"כ אמ"ש בגמרא פסחים ק"ה א" יתבי בסעודתא באמרו הב ונבדיל מה"ב כשמת ול"א בע" ברוכ" מ"ם הוא ונ" תו"ש אות ד" בזה ומיהו בכ"מ און מפורש אוכל הוא ומיהו בכ"ם און מפורש אוכלים כ"ה יו"ש ומלת ל"א בע" ברוכ" מ"ם הוא ונ" תו"ש אות ד" בזה ומיהו בכ"ם און מפורש אוכל דב לכ"ע בע" ברוכי ומ"ע מדכתם משמע שתייה לבד כס"ש באות ד" ומס"ז נ"א אוכר דבשותין לבד לכ"ע בע" ברוכי ומ"ע מדכתם משמע שתייה לבד כס"ש באות ד" ומס"ז נ"א אוכר דבשותין לבד לכ"ע בע" ברוכי ומ"ע מדכתם משמע שתייה לבד כס"ש באות ד" ומס"ז נ"און אוכלים כזה יעיש ומלת ליא בעי ברוכי מים הוא ועי תו"ש אות ד' בוה ומיהו בכ"מ אין מפורש אומר דבשותין לבד לכ"ע בעי ברוכי ובשיע מדכתם משמע שתייה לבד כמ"ש באות ד' ומכיז זי אין אומר דביע מודים בשותים וכתב עוד המיא דיש מי שחולק הוא הר'א ז'ל דא'ל לדחוק האוכלין ובמיש בכ"מ והיש מי שהולק מהרייק ז'ל בשורש צ'ז הובא בב"י וסובר דכי אמר הר'מ ז'ל לתלך בין קירוש להכדלה באוכלים דבקידוש צריך להפסיק הילכך כי אמר נמי אמירה חוזר ומברך (עביז רעיא אות ה') משאיב הבדלה א'צ להפסיק ואמירה לחוד אין חוזר ומברך משא"ב בשותים צריך להפסיק אותר ומברך כיון שיש איסור עם אמירה ויש מי שחולק הר'וף דסובר בודאי חשיכה עריך להפסיק אף באוכלין הוי נמי תרתי בהבדלה היליל ויש חולק מוא הר'א ז'ל א'ב ויל בלשן יחיד מהולל דחולק דוקא בודאי חשיכה ש"מ דיש מי שחולק הוא הר'א ז'ל א'ב ויל בלשון יחיד ביו מול מולם באות ד' באות ד' בוצר באות ד' במשימות בשתיו ביו חול מובד וא"ת באומליו כ"ג מודים דאיו חוזר ומברד וא"ה באות ד' בואר

בלשון יחיד גם היליל דחולק דוקא בודאי חשיכה שים דיש מי שחלק הוא הריא זיל איב ייל בשישות בשותין גמי חולק ואפשר באוכלין כיע מודים דאין חוזר ומברך ואי"ה באות ד' יבואר בשישות בשותין גמי חולק ואפשר באוכלין כיע מודים דאין חוזר ומברך ואי"ה באות ד' יבואר בקידוש אין חוזר ומברך על הקידוש כיש בהבדלה קשח גמי אדידיה למה לעיל ברפ"א מיד סתם בשותים כיש בקדום אין חוזר ומברך על הקידוש כיש בהבדלה קשח גמי אדידיה למה לעיל ברפ"א מיד מחשיבה כיש בקדום שיש פי שחולק וקשה דא"כ למה כתב מהרייק שם דלרייף מפסיקון בודאי חשיבה (עב") הא בשתייה לחוד לכ"ע מפסיקון אף ספק חשוכה (לשימתיה באות א') ולהלכה בקידוש אף עופקין בשתייה לחוד אין מברך פה"ג אקידוש והבדלה יש פי שחולק כי ולפי מיש המ"א ברע"א יורד בשם ע"ש ושכ"ה בב" דבאמירה י"ל דחוזר ומברך בסום קידוש א"כ י"ל דמרריק המשבה חוירך שאמר בואו וגבדיל אמירה עם האיסור הוי הפסקה אלא דא"כ הול"ל ברע"א כן וכאן אופר בהמ"ז והבדיל עליו ואם יש לו ב"כוסות כו" דאין עושין מצות חבילות הא באין לו אל מוס אחד רשאי וברע"א ס"ו כתב במתם לומר בהמ"ז ומקרש על כוס שני אפשר דכאן ספך על הר"ם אחד רשאי דהבדלה גמי על מה שעבר כמ"ש המ"ם שם אלא דאם יש שהיהן לפניו עבה"ם מה שאין כן לחוור אחריו כשאין מומן לפניו אין צריך פה שאין כן לחוור אחריו כשאין מומן לפניו אוצריך מה שאין כן קודוש להבא צריך לחוור אחריו בא אין לו כי אם וברא מומן לפניו ב"ות על מה שעבר וקידוש להבא צריך לחוור אחריו באל אם אין לו כי אם ובר אור מיה ובה תם שרי ומיהו למ"ד בהמ"ז ביחיד אין מעון כוס "ל מוב יותר רק לקדש עליו כר כום אחד ום היותר מ"ד בת"ד אין מעון כוס "ל מוב יותר רק לקדש עליו כר

וברטי, חסון ב- כמה דוה על כה שעבו דקירוש להבא צריך לחזור אחריו אבל אם אין כל כי אם אהרגי האד גם התם שרי ומיהו למ"ד בהמ"ז ביחיד אין מעון כום י"ל מוב יותר רק לקדש עליו כר ואם מבדיל על הכום סוד אחר בהמ"ז צריך להתפלל ויבריל גיב בתפלה עמ"א רצדר אי ולמ"ש בשכ"ג ברע"א בהגהות המור אות ד' דבומנים מתחלפים שיש הפסק בנתיים כגון קידוש ואחר המון בהמ"ז רשאי על כום א"ל אמר לא יברך בהמ"ז ויתפלל ואח"ב יבדיל על כום אחר וכאמור

המזון בהמזורשאי על כוס א' א'כ אמאי לא יברך בהמזו ויתפלל ואח"כ יבדיל על כוס אחד וכאמור וצע: (ח) הבדלה עמיא דמותה להבריל וליתן לאחרים לשתית אבל לא יבדיל הוא בסוף יום ב' ציבד ונצרי ולבוש וא'ר אית היעיש ואם מתענה שני יוםים נני מוב יותר לשמוע מאחרים או יתן לאחרים לשתות דקרובי אברלתא בזמנה עדיף ספי ובנ"י אם אין אחרים מבדיל מבע"י ובב' ימים מכדיל ביום נ' עא"ד אות יא ועמ"א בתקניו אות ב' ע אות מ': (מ) מכע"י עמ"א דמיירי כאן שלא קיבל עליו התענית במנחה שבת דאז כיון שהבדיל אפור לאכול אלא קיבל כבר עליו שיתענה ג'י מיום ראשון אי ער"ח דכה"ג בגדרים הלך אחר לשין ב"א ואין הכדלה עושה חול ומותר לאכול בל מור הבדלה כל שלא קיבל התענית במנחה עמ"א תקניו. ואפילו התפלל מעריב מותר לאכול בל שיש עדיין יום אם לא קיבל התענית במנחה עמ"א תקניו. וואפילו התפלל אותר אומר בכלה בדלה במבלה כל שלא קיבל התענית במנחה עם"א הבדלה מיבעיא ברכות כ"ז ב' אומר הבדלה בדל מים כף יע"ש: רב"ו ב" באם שליה משפע דב' ימים ממתון עד סוף יום ב' ולא שמע מאחרים ובתקניו כתב מי שמתננה ב'י מ"ם שלה מאחרים וכ"כ המ"ז בתקפ"א אות נ' ובתקניו כתב מי שמתננה ב" מ"ב אל ומתין וישמע הבדלה מאחרים וכ"כ המ"ז בתקפ"א אות נ' שבתוך המוון מטולא צריך ברכה אחרונה על יין הבדלה פא לדיעה שנייה דקודם נמ"י אין פומר יין שבתוך המוון מטולא צריך ברכה אחרונה על יין הבדלה ובקע"ד

ג'כ שבת . וכאיתי בככה'ג בהנהות הפור כן בשם הכמ'ע תפאנ'ו כימן י'ם דשכת ויוה'ל מברכין על הבנים וליע ועפ"ז הרכ"ד ג' וא "ה בם יבואר ומ"ם מפסחים ק"ג עיין מגן אברהם אות ד' והיינו דהיה לקלעם יחד ואו'ה שם יביחר בזה . ועיין עוד בהיח ב' וחי'ה שם יבוחר עוד מזה : (ב) בכפות עמ'י למעם ש'ל מברך אחים לאחר שכבר נהנה מחאור . ומ'ש נר פיות בש'ע ב' פחילות ולכהיכה בכיון כ'כ דב' פחילית מינחים זה"ז בלי הכסק לא הני ניקה ודוקא כעון ב' פיות ומשמע ב' פיות אפילו אין מדבקון יחד הני כאפוקה ועמ'א ד' ואו"ה כם יכולר ועיין פכ"ה בתנהות העור אית י"ג בשעת הברכה יהיה הכים בימין ובהבעה הכום ביד שמחל משמע דמברך קודם הבטה יע"ם . בנר הלב שעישין מב' או ג' נרוח קנדיל א כל שיש חלב הפסק בין פחילה לבחילה שפיר הוי אבוקה ולה מרשע לקש"ו ז'ל אלא כשבי פתילות ביחד בלי הפבק חלב בנתיים וחי"ה בחל"ג יבוחר עוד בזה : על קי"ן החלן לח יקח הביאו מנו אברהם ג' ועפ"ז א דאין ראיי שיתה בריקו רע יאם לקה יראה דילא דישבד ובכה'ב בפור באין ניכר בהבבמים הוא לנפש אלא שלוקה כלא להריח ריח רע ואי"ה למה לא ככשפן והקריבהו נה לפהחך בכל דבר מצוה וצריך עיון : (ג) שאש עש"ז והם הדליק עבו"ם לצורך חולה ישראל באין סכנם שבת מקרי עמ"א אוח זי"ן : (ד) על עש"ז והנה לדעתו ז"ל מראה דסובר דאור ביד עכו"ם דאסור עכו"ם מעכו"ם והראשון הודלק בשבת גזירה אפו עכו"ם א" ועמוד ראשון אבל אם הדליק עכו"ם מעלים במ"ש שרי ואפשר ה"ם עכו"ם ג' משני כל דליכא בנר זה חשש שרי ומש"ה ילויר עכו"ם היינו הודלק במ"ש אבל בלפוש כתב בס"ו דגזרו על כל אש ביד עכו"ם והם ד"ה ברכות נו"ן א' ד"ה גזירה וכ"מ במ"א אות יו"ד ומש"ה כתב הלפוש דמסבת עכו"ם דאסור יצויר בהדליק עכו"ם מישראל אבל מלשון המחבר שעכו"ם שחדליק בשבת אסור מבמע הא כל דלית ביה איסור שבח שרי ומש"ה כתב בסעיף זה אור עכו"ם והלכוש חלק בס'ו . ועשבית שהיה דולקת מע'ש בבית עכו'ם יש לומר אף הס'ו מודה דאין מברכין טלוו במיצאי שבם רש"י ברכות נ'ב ב' בדברי המתחיל מבום בהכיתי שישה מלאכה לכאורה ונעבדה בה עבירה מבמע אף דהדולק מע'ש מסחמא עשה עכו"ס מלאכה אזלו והוי נ<mark>עבדה</mark> עבירה ועי' בהרע"ב פ'ח מ"ו ובהי'ע שם ורבינו יונה שם עכו'ם זה לא היה ל'ל דגד ראשון הודלק בהיחר כו' יע'ש ויקבה שם להמעיין בדבריו דאימא הא עכו'ם מעכו'ם כה"ג אסור אלא דמוחר כה"ג ובתר הכי כתב עכי"ם מעכו'ם בהדליק בשבת משמע הא הודלק מענים ואבנים שרי וויל ג'כ דעכו"ם מישראל אף שנר א' באיסור לא גזרו כה"ג ואי"ה לקמן במ"א אות יו"ד יבואר עוד : (ה) עכו"ם עמ"ז ברכות נ"ב ב' ובר'מ פכ"מ מה'ם הכהו"ז וכלל הות יוד יבוחר עוד : (ה) עברים עפרו ברבות רוב בי ובר ת פכים מהים הכהון וכנב דברוו דהמ"מ סובר לרו"ף בבמים במשיבה אסור שלא במסיבה ברי וגר אף במסיבה און איסור עבו"ם כ'א שלא שבח ולר"מ אף בנר בייך במסיבה עכו"ם שלא במסיבה לא שבח והנ"מ בין ב' טעמים עכו"ם שהדליק מישראל לר"מ אם עכו"ם ממסיבה אסור משום עכו"ם אף דלא שייך ב' טעמים עכו"ם שהדליק מישראל לר"מ אם עכו"ם ממסיבה אסור משום עכו"ם אף דלא שייך לא שבת ולרי"ף בנר ל"ש מסיבה (כמ"ש הב"ח דלנר לריכין להאיר בלא עכו"ס) ודלא כב"י שהבין דלרי"ף חמור אף שלא במסיבה יש השש עכו"ס . אח"כ כהב הש"ז דלדידיה נכאה דלא כמימ גיכ דלרייף נמי בייך בנר מסיבה לעכוים כו' ומיש העיז שלא זכר הרימ שלא שבת דכמך אחיה בהלכה כ"ז במ"מ כתב דסמך מ"ש עכו"ם מעכו"ם אין מברכין עליו בהלכה כ"ו והיינו אף שלא במסיבה ומפעם שלא בבת כר ראשון וגזר אכו עבו"ם א' ועמוד א' ואמנם מ'ש הפ"ז שהמ"מ כתב על ישראל בהדליק מעכו"ם זה מיירי בלא במסיבה וכ"כ באוח וי"ן וכבר המהו עליו א"ר באות י"א ובתו"ב וה"מ דהמ"מ והביאו הב"י לא כתב כ"א עכו"ם מיבראל כתב דעכביו אין עכו'ם במסיבה דאל'כ אסור עהה מבא'כ יבראל מעכו'ם מוחר אף בגר עכו'ם במסיבה

יע"ש . ועמ"א אות הי"ת בשם יש"ש הפ"ח הדון . ואי"ה באות וי"ו יבואר עוד מזה : יע"ש . ועמ"א אות הי"ת בשם יש"ש הפ"ח הדון . ואי"ה באות וי"ו יבואר עוד מזה : והני יודע מסיבה שהעבו"ם ויבראל יושבין בם והדליקו נר אם הוא של ישראל אף רוב עבו"ם מברך דאין אדם אוכר דבר באינו שלו ומיהו כבהדליק עבו"ם י"ל דהוי עשה מעבה ואם הגר בל עכו"ם אף דרוב ישראל אסור ומחלה נמי אסור ועוד דספק סורה לחומרא אבל רוב ישראל יש לעיין ביה: (ו) אך עפ"ז וכבר כתבנו באוח ה' מה בתמהו עליו ז"ל דהמ"מ לא כתב כ"א עכו"ם מישראל לא ישראל מעכו"ם ולי העני יש קצח להלין לאדונינו הפ"ז ז"ל בשנקדים הקדמה א' קלכה וזו חוארה . הט"ן ברל"ו אום ד' במלח דכאן רמו דבם הוזר ומברך לא בכאן דכל אלו לכתחלה אין מברכין על לא שבת הא דיעבד לא הוי ברכה לבפלה דנהנה ובירך מאורי אש על שם הבריאה וכ'נ מא"ר גופא אות י'ז וכמו שכחוב במ"א אות וי'ז משא"ר אור עכו"ם דאסור בהנאה ודאי הוי ברכה לבעלה באסור ליהנות מאור זה ולפ"ז הא דאמר בנמ' ג'ן ח' עכו"ם מעכו"ם דלח שבת וגזירה חטו עכו"ם ח'ועמודה' דהוי לבחורה גזירה לבורה וליל חדת גזירה הוא כמים החום׳ בם ומכלן זאת דלמא ברייחת עכו"ם מעכוים ובחמא איי מה היה עובה עכו"ם א' אם היה פ"א במסיבה וגזרו אפו עכו"ם א' במסיבה וברכה לבפלה ולהכ"מ לא השא ד"ח ועמ"א רע"ו וי"ו משא"כ עכו"ם מישראל ואין עכו"ם עחה במסבה או ישראל מעכו"ם אף שהיה עכו"ם במסיבה לא גזרו ש"מ דאה"נ ישראל מעכו"ם כה"ג ובירוע בלא היה במסיבה א'כ עכו"ם מעכו'ם נמי ומבני כו' והמימ ליין על תהלת ברייתא עכו"ם מיבראל וקאי ג'כ איבראל מעכו"ם וע"ז הקפה הפ"ז הכל פעמא מאי כדאמרן כ"ל (ו) ובמוצאי יוה'כ עט'ו עמי' חרכ"ד וכתן בס'ח ושבת ויוה'כ מברכין : (ח) אור עפ'ו דביוה"כ מברכין על חור בהיה מבע"י בהיתרא ואסור ליהנות בו לבשל וכדומה ועכשיו מותר עט"ז א' ומ"א ב': (פ) אם עט"ז ועכביו אין מברכין על נר בית הכנסת עמ"א פ"ו מוטר עם דמ המרך לכולם מבום ברוב עם הדרת מלך ש"ז גמרא ברכות א" כב"ה הא היכא דליכא ה"ע אחד מברך לכולם מבום ברוב עם הדרת מ"ד רמ"ו ס"ז בפ"ז וי"ו וש"ך הביא דברי

הפרוסה באות י'ו וע'ם:

רצם א משתחשך עם"ו פכחים ק'ה א' והריף גורם אי נג'ה יותא אמר לא זריכיתו כרי ובפק השיכה לא זכיכיתו למידק אי חשיכה אילא השיכה למיקבעא והואיל ושפק השיכה פריסו מפה וקידשו ומהדרו לבעודחייכו יע"ש והמחבאר מדברי הר"ן שם משמע דבאלו אי נג'ה יומא לילה צ'ה דומיא אור נגה ביה'ם לא (עסי' חל'א בע"ז ומ'א ויהיה סמוך כמו מיד בהחלת צ'ה ושם יבואר אי"ה) ורבאין לקדש אמר לא לריכיהו דביה'ם נמי יכלי לקדם כו' ולפ"ז משמע דקורם ביה"ש אבור לקדש דעדיין לא מעי זמניה ורב ללי בע"ש בהפלה שאני הא קידוש על הכום ביה"ש דוקא עמ"א רס"ז א" במ"מ יע"ש. ולפ"ז שבה קבעה נפשה ביה"ש מקדש ואסור לאכול ביה"ש קודם קידוש והבדלה ביה"ש אין ראוי להבדיל בלא כום דאפוקי יומא מאחרין אלא לענין דאסור לאכול אמר דבהבדלה א"ל להפסיק ביה"ש ואין הכרע לומר לכי"ף בודאי חשיכה מפסיק בהבדלה רק בב"י סמ"ג בשם הרי"ף כ"כ . אבל הרא"ש הביא כן בשם בעל השיטור דלא פליג רב אדשמואל ודקה דבריו יש"ש. ואמנס מדברי הרא"ש שם למדמי פכר שב של דור של ביני לל לקדם מפלג המנחה ואילך רשאי ופומך עליו בלילה על זה פירום אחר דוראי לענין שיכול לקדם מפלג המנחה ואילך רשאי ופומך עליו בלילה על זה הקודום רק ששאלו אי נג'ה יומא צ'ה למיקבעא בעקירת הבולהן שיהא ניכר העודח שבת אמר לא צריכיתו בין לעקירת שולהן בין למאי דסבירי להו ביה'ש מוחר לאכול כי מוד ביה'ש אפור לאכול וזריך להפסיק וא"ד ג"כ עקירם שלהן כי שבת קיבעת עלמה לווקרא דידה וכעין זה פירש" ורבב"ם אלא דגורסין אי מקדיש יומא ביה"ש . והביא הרא"ש דברי בעל המאור דאמר לא זריכיסו למהר ביה"ש אלא בצ"ה כמו מעשר דמוחר ביה"ש בשבח אכילת עראי ובמלחמות הבנתי מדבריו שסובר דבעל המאור מחיר לאכול ביה"ש קידם קידוש והקשה עליו ממ"ש כסרים ק"ב א' ת"ר היו יושבין וקידש היום ר"י אומר מקדבין רבי יושי אומר איכלין כו׳ אלמא לרבי יסודה ביה"ש אסור לאכול אכל מרא"ש הבנחי דודאי בעל המאור מודה דביה"ש אסור לאכול יהודה כים ש משור מוכר מוכר מוכ מים שבנתי דחתי כשל השמור בחים דכבתה סינו בעקירת קודם קידום אלא ששאלו אי מקדים יומא כים"ש ישסוק ונקבעה לספודה דבבתא הינו בעקירת השולחן ויקדש קידושא דיומא אמר א"ל למהר בקידוש ובעקירת השולהן ביה"ש או פרישת מפה לכבוד שבת רק מששמרה ליה כשם במעשה דוקא ליה הא להפסית באכילה ודאי דמפסיק

ביה'ם כדמוכח מברייתם ק'ב ח' יע'ם דקידום היום ודחי ביה'ם חף למהן דלית ליה חו'ם וו'ם <mark>סט"ז יוש חילוק בין הרו"ף ורא"ש היינו שהביא דברי בעל המאור דודאי חשיכה מיירי ומינה הבדלה א"ל להפסיק בודהי השיכה והתחיל אסור הא בספק חשיכה י"ל דשרי בהבדלה . אבל המ"א אות א" וג' סובר כהב"ח דאף לרא"ש אסור הבדלה להתחיל ביה"ש מדאמר ספור מייקי</mark> המ"ח אות ה" וג' סובר כהב"ח דחף לרח"ם אסור הבדלה להתחיל ביה"ם מדחמר סבור מיניה כשם שקובעת לקידום כך להבדלה אתר להבדלה אין קובעת והני מילי למפסק אבל אחחולי לא מתחליון משמע והני מילי ביש הבדל בהפסקה והא בהתחלה למין קובעת והני יש הבדל דבקידום ביה"ם אף מפסיק והבדלה ביה"ב ברי ש"ת בהתחלה אין הבדל בין קידום להבדלה כלל וביה"ם נמי אסור להתחל בהבדלה כמו קידום אף לרח"ם והנה להברא ראשונה שהיא עקריית שהרי הר"ב אומר כן מכל מקום אסור להכול ערהי בא" שאין מעושר דבמא כפירש" ורבב"ם יעוין שם בזה. מחין להחבריך: (ב) ה"ר עש"ז דקדק מנח היו שומים משמע קבעו רק לשתייה ולריך להפסיק בהבדלה כמ"ש בש"ח אהיו מנירי בספק השיכה ולידך להתחל בכפק השיכה שרי אומר אומר המול להיו בכפק השיכה שרי אומר אווי בר"ש מהני אמרה אול היווי בספק השיכה שרי אומר אווי בר"ש מהני אמרה אול היווי בספק הבירה שרי אמרה אמרה אונה בי"ש מהני אמרה אמרה ביווי בר"ש מהני אמרה אמרה ביווי בר"ש מהני אמרה אול דמהם ביווי בר"ש מהני אמרה אול המהול לכלוך לבדך בה"ב. ומ"ש ביה"ש מהני אמרה אול דמהם היוני היינו לכחורה בלח חמירה רשחי להתהיל ביה"ש אף בקידוש וכמ"ש בחום ח' כחן י"ל דמהני היינו שלריך לברך שנית פה"ג ובלח חמירה ח"ל פה"ג ועסי' רע"ח בע"ז חום ד'ה ובמ"ח יו"ד דכחן משמע דביה"ש אסור להתחיל בהבדלה וכ"ש קידוש והיינו מדכמב וי"א דודאי השיכה אסור ולא <mark>כתב וי"ח דביה"ש</mark> אסור להתחיל ש"מ לדיעה א" ג"כ כך דלא כע"ז ב" ועב"מ פ"ד מה"ד הלכה <mark>ה" ועמ"ש</mark> באוט א" והנה שם בר"מ סמך קידוש והבדלה אע"פ שאינו רשאי י"ל ה"ה הבדלה א<mark>ע"פ</mark> באינו רשאי אם עובר על זה א"ל פה"ג אבל על המחבר קשה דמשמע שרשאי לגמרי אלם דה"כ גם תי' דהכלו קבה דהמחבר לא הזכיר זה ואין להאריך . ועמ"א ד'ה ואי"ה שם יבואר: (ד) בשמפסיק עפ"ז היינו באוכלים וכן מיירי במהרי"ק וכמ"ש המ"א אוח וי"ן ולפברא (ד) בשמפסיק עפ"ז היינו באוכלים וכן מיירי במהרי"ק וכמ"ם המ"א אות וי"ו ולסברת רסשונה בכ"א ודאי אין הוזר ומברך ואף באמירה אבל בשותים לחוד עדיין נשאר בספק יעמ"א וי"ו מזה יע"ש: (ה) על עע"ז ל"ד על פולהנו ה"ה באותו חדר הוי כעל שולהנו: (ח) ואם עע"ז דהוא סיום דעה ב' דקודם נע" אין פוער יין שבחוך המזין אז אריך ברכה אחרונה על יין הבדלה. ועסי קע"ד בעיף ד'. ויין קידוש פוער יין שבחוך המזון וממילא אין כאן ברכה אחרונה על יין קידוש ואף אין לו כום אחת כלל דבהמ"ז פוערתו עסי' קע"ד ורע"ב ס"י דקידוש אורך בעודה הוא : (ז) שצריך עע"ז דאין קידוש אלא במקום מעודה ועטי' ער"ב וקע"ד: (ח) מוקדם עע"ז וכ"ב המ"א אות י"ב יע"ש: (ע) בגדן עמ"ז היקל קלת בזה והמ"א אות י"ז ההמיר בזה יע"ש. יין הבדלה וקידוש אם כדר הל עליו מבואר בי"ד המית רל"ח ורל"ע דהל ועסי' ער"ב ס"ע ועמ"ב במ"א בזה:

ים א לעולם עש"ז כתב זה לאפוקי מב"ח דכתב דיסדר שולחנו בכעודה כפי מה שרגיל קמיד אע"פ שאין לריך עתה כ"א לכזית בהוא שבע דה"כ הין בייך שלריך לכזית דשבע אין תאב לכזית ומי יוכל לשער זה ע"כ פירש הע"ז דה"ל רק להכין מה שרולה לאכול עתה רק יפרום מפה לכצוד וח"ש דבהי רס"ב כתב ויפרוב וליתנו ויצים המעות ולהב"ח הוקבה לו דהיליל שם דיכין סעודה הראוי והרגיל ולפ"ז א"ם ועמ"א ואי"ה שם יבואר עוד. ומ"ם אבר א' נהכוי במו וי׳ם לוז ואין נהנה כ"א מסעודת מיש היינו באוכל ללוות המלך ע' לבוש . עא'ר להכי אבר זה אין נפסד וממנו יברא לע"ל דאדם הראשון אכל מעץ הדעת ונהנו כל איברים נגזר עליהם לעפר חשוב משא"כ אכר זה אין לו הנאה כ"א מסעודת מ"ש ובמ"ש לא נהנה לכך קיים יע"ש . פוטה שר שכחה ובת"ח סנהדרין ל"ט פוטה גי' קו"ף ומיכאל ק"א שר זכרון מאה פעמים ואחד מ׳ר רנ״ט הות ג״

שא א וכן עט"ו כחב דלא כב"ח דמחיר ברילה מה פיהא לו חענוג הח"כ עמ"א אות ד" ומה שפירש חוספתה להתעמל לחענוג לה לרפוחה כמ"ש המ"ה חות ה' דמשמע לים ז"ל דלחו לרפוחה מיירי דח"כ למה כתב הב"י החוספתה כחן לה בשכ"ח ש"מ דלחענוג מיירי ואפ׳ה לרון אסור דעונג יהיה אחרי כן אבל לעייל ברי עונג ובייך כאן ואין מחעמלין לקטן להזיע ומפים לכרון מטור ישוג יהים מחלי כן מכי לטייל בלי שנג ושיין כנון ומין מתעמיק לקסן להיוע וכאן מיירי שיהיה תאב לאכול עש"ז שם כ"ח : בבורך כמב שלא האריך לבאר שיעוריהן של כל מלאכה דאין ג"מ כי איסורא איכא בכל שהוא העתיק הלבוש ומשמע דהאי שיעור אסור מן החורה דאל"כ ג"מ להולה שאין סכנה דרבנן מותר היה לבאר השיעורין ש"מ דאף בזה מ"ה אסור ועשו"מ ח"ל סימן פ"ו צידד בזה אי מוציא פהוח מכשיעור אי אית איסור חורה : בו"ש העור אס חזי שמן פין כיוז בוט מי מוכין בסבת כבחול ובגמרא קי'ג שבת דרשו מעשות דרכין עיין
דרישה משבת רגליך שלא יהא הלוכך בשבת כבחול ובגמרא קי'ג שבת דרשו מעשות דרכין עיין
דרישה מזה יע'ש: (ב) אן עט"ז רב אלל הלמיד שלריך לו רבו נמי שרי לעבור במים אללו
דזה בכלל מי שגדול ממנו מיקרי ועשי' חרי'ג בע"ז וי"ו וכאן במ"א אות זיי"ן ושם בחרי"ג אות
ה' ואי"ה שם יבואר: (ג) אבל עט"ז שמירת פירות לא הוי מלוה ול"ש מכשילון כו' ומ"מ
ה' ואי"ה שם יבואר: (ג) אבל עט"ז שמירת פירות לא הוי מלוה ול"ש מכשילון כו' ומ"מ מותר לעבור במים דלא הוי רשות לגמרי והש"ז כתב אף א"ת שמירת ממון מצוה הוא מ"מ לא התירו סופן מבום החלתן דאדם בהול כו' ובלבוב ההולך לשמור פירותיו חשיב ליה עונג ולא שיהמרו בין בהיו נובה המנעלים ובין פי' דהייכי עליה ושליף יע"ש ובררמלית או הלר שאין מעורבה עםי' ש"ג ס"ח די"א כן באשה דלמא שלפא ומחויא הא בכרמלית שרי עיין שבת ס"ד מעורבת עסיי שיג טייח דייח כן במשה דנמוח שנשח ומחוית הח בכרמנית שבי עיין שבת ס"ד ב' וי"ל מחייבי טפי איכא למגזר אף בכרמלית . וא'כ אשבר להחיר דפסק המחבר בכאן לדידן ב'יא שאין לנו כ"א כרמלית : (ה) לא ילא עט"ז האריך . ויש ט"ם וליל דנוסקנת הרא'ש באיש בין נקובה ואין נקובה פטור דלאו דרך הולאה בצגדו ובידו חייב כבסי' רנ'ב ס'ז ובאשה נקובה הייבת כמ"ש התי"ט דהוי חומן דרך הומנתו בכך שתופרת ומתקנת בגדים והוי כחומן ך הולאה לתחוב בבנדה נקיבה אחייבת ואינה נקובה משתמשם במפתחי חליקה ולצשפיה מבוחר בש"ג ס"ט לא הוי משחוי הבל אין דרכה בנקובה לחת בצעיפיה כו' ומשמע לכחורה בנקובה אף שנותנת בלעיפיה הייבת חטאת ואי"ה בש"ג יבואר זה . והקשה על הב"י מה שנראה מדבריו בכבהוליא האיש בידו מחט שאין נקובה פטור וז'א רק הסעם בתחוב בבגדו פטור והמטיין בב"י י"ל כך כוונחו אתחוב בבגדו ובין נקובה ואין נקובה באיש פטור . והג' מחלוקת פירשם ודיעה א' בסתם הם דעת המ"מ פי"ט מה"ש ה"ג בשם הגאונים ודיעה שנייה הוא כי"ף וכ"מ והשמיט המחבר דעת הרח"ש והטור לנמרי דבחים בשניהם פטור וגם הר"ב לח הגיה כלום קשה קלח . ומ"מ קשה למה כתב דיצה א' בסמם ו"א כי"ף וכ"מ והלא דרכו לפכוק כרי"ף וכ"מ כשני עמודים מהשלשה כמ"ש בהקדמתו ובח"מ כתב כן ובבאר הגולה אות ל" וק' דיעה ח' רי"ף ור"מ ודיעה ב' רש"י ולא זיין מ"ש בשם הגאונים והוא כפי מ"ש הנוסחא בב"י וליע : (ו) לתבשים ולהשממש עמ"ו דיעה לפרש בירושלמי ב' הפירושים הדא אמרח כבי ורש. (ו) לחצב שיום והשמתום שפין דישי לפנו ברופנשי ב ישירושים יאתו חומת לוה חום אסור בין למיש והשה הכביע הסור משום ליפ כמ"ש בס"ע וכן לחשמיש ולחכשים אסור יע"ש: (ו) של עש"ז משמע מדבריו דבכסף אפי׳ חלוי באמצע מעורה או ברול ושלשלח כסף נמי חכשים וברי ול"ש דלמא מחוי דקשור הוא בחצורה אף למאן דאוסר חכשים לאיש בס"ע וליח דלמא יחיר כל התגורה בשוק להא לא חישיען אבל ברול לחוד אם עשוי בשעק"ל דהיינו וליח דלמא יחיר כל התגורה בשוק להא לא חישיען אבל ברול לחוד אם עשוי בשעק"ל דהיינו

וכיה דנמה יחיר כל ההגורה לשוק להם לה הישיק חבל ברול לחם עשוי בוענק ל דהייתו כשין קרם שלי דבשל לגבי האזור אף אם יש כלד אחד מפחח בו ועמיא אות י"ח: (מ) במהט עם"ז. שלת י"א ל" גמרא ופירש"י שם ואפיה פשור דאומן פשור ג"ל כרבי מאיל דאמר שם הכון ועמ"ש לאות ע"א מיה מוה: (ע) ואש עש"ז הם דברי רש"י ז'ל שלת (פרי מגדים ח"ב) Pri Megodym Tom. II 8 ח

ובקע"ר אות י"ד וע"ש אות ו" איך שרי להפסיק בין נס"י להסוציא יע"ש בשם הגם". ועם"ז ו" ואי"ה שם יבואר: (יא) שצריך עמ"א המחבר כ"כ לדיעה א' בסתם בס"ו דאף הבדיל קודם נט"י פוסר יין שבתוך המזון א"צ ברכה אחרונה על יין הבדלה היינו לאחר המזון דבהמ"ו פוטרו הואיל ושתה בתוך הסעודה יין נ"כ כולה חדא שתייה הוי והואיל ובהמ"ו פוטר יין בתוך המזון מברכה אחרונה דמגרך ברכה אחרונה לאחר בתמ"ז ומ"ש וסבור שיביאו לו כום אחר דאל"ה סבואר כרצ"ז ס"ג דיא דיאכל קודם יע"ש. וכתב הלבוש דהיכא שאין לו כום בתמ"ז אפילו הבדיל לאחר שעמל ידיו מכדך ברכה אחרונה ואין בהמ"ז פומרתו יע"ש וצ"ע ומכ"ש אם הבדיל באמצע סעודה ממש אפשר מכ הלבוש מודה וברמ"ז פומרתו מברכה אחרונה וצ"ע: (יב) וצריך עמ"א דהלתם חשוב מיין וכאן צריך להקדים חיין הוי ביזוי לפת: (יג) אומר עמ"א בלבוש אומר ברוך המבדיל בין קודש לחול בלא שם ומלכות ומשמע שא"צ יותר ואסור לאכל קודם שיבדיל על הכום ואם שכח ואמר בא"א את י"ם בשם ומלכות בלא כום אם "ה צריך לחזור להבדיל על הכום כשיש לו ובם"ש לי"ם עמ"א את י"ם הביא בשם פסקי תום" די"ל ברוך המבדיל בין קדש לקדש יע"ש: (יד) בלא עמ"א אין בידי ע"ש וכבל הביא בשם ומלכות ואין די שיאמר רק המבדיל בין קדש לקדש יע"ש: (יד) בלא עמ"א אין בידי ע"ש וכבל כתבתי דיאמר ברוך אול עד לאחר קדושה דסידרא ו"א להוסיף מחול על הקדש ועם" דצ"ח. סיידרא סדר התפלה וו"ל עד לאחר קדושה דסידרא ו"א להוסיף מחול על הקדש וחסבי לבין מוש לא עד לאחר הנשים ואין מתפללות ולכך צריך שיאמרו המבדיל בין קדש להתפל שחרית ומנתה משאכ ערבית י"ל הואיל ולא קיבלו עליהו אין מתפללון ערבית כלל להחבל שחרית ומנתה משאכ ערבית י"ל הואיל ולא קיבלו עליהו או אם משא"ל דראוי להם במ"ש. משא"כ בחול יתפלו ערבית: (יו) הדלקת עמ"א דמהריץ אפשר אמ"ש הרים ול דיון דהבדיל במפ"א אמור הוקא אבל לדירן דהבדיל במפ"ה שאין נמורה ואף מוקצה הבין וכדומה כל שלא הבדיל בתפלה מותר אף במלאכה גמורה ובלא הבדיל בתפלה בתפלה בתפלה בהדיל בתפלה מותר אף במלאכה גמורה ובלן וכדומה כל שלא הבדיל בתפלה אבר הבדיל בתפלה בתפלה בתור הבדיל בתפלה בתפלה בתפלה בתפלה בתפלה בתור הבדיל בתפלה בתיל בתפלה מותר אף במלאכה גמורה ובלא הבדיל בתפלה ובלא אמירח הטבדיל ודאי יראה דאין לחלק אף מלאכה שאין גמורה ואף מוקצה דרבנן ובדומה כל שלא הבדיל בתפל"ו אסור אבל הבדיל בתפלה יש להקל במלטול הנר אבל מלאכה בעל נפש יחוש למ"ט בווהר שלא לעשות עד אחר סדר קדושה עס" רצ"ה מזה. ועמ"ז אות מ" מזה וא"ה שם יבואר עוד : ע" תוש הביא מ"ש הש"ך ב"ד סימן רך והוא שם אות י"ח שסור ביין הבדלה יע"ש ולפ"ז יתן לאחרים לשתות או ישמע מאחרים עס" ער"ב ס"מ ואם עמו אחר אפשר דמבדיל יע"ש ולפ"ז יתן לאחרים לשתות או ישמע מאחרים עם" וכאן ס"ג במ"א מ" ואפשר דיכול להבדיל בשבת מבע"י מפלג המנחה ואילך ושותה עס" רצ"ג ס"ג וכאן ס"ג במ"א מ" אם לא אנום או מתענה ג"י וא חור מכן : [ארת] שנהרים משתיית שכר משום חדש מבואר ב"ד סימן רצ"ד על ובא"ח סימן תפ"ע מ"א "לאחרים שמות והוא אפור לדעת ע"ב ישמע הבדלה מאחרים ומי שובר מייר וארד עליו וליתן לאחרים שמות והוא אפור לדעת ע"ב ישמע הבדלה מאחרים ומי שובר מייר ואיד יברד עליו וליתן לאחרים מישות והוא אפור לדעת ע"ב ישמע הבדלה מאחרים מי שובר מייר ואיך יברך עליו וליתן לאחרים שתות והוא אסור לדעתו עיכ ישמע הבדלה מאחרים ומי שנדר מיין בחול ויש לו שכר זה ונזהר מחדש ואין אחר עמו אפשר יבדיל על הכוס מבע"י בשבת על היין וישתה בשבת ובנדרים הלך אחר לשון ב"א ממה שיתבמל לגמרי מהבדלה על הכום וצ"ע

ואסור לפסוע כו׳ אף בחול אסור אה׳נ דשם סכנה לחוד ויש תקנה בקידושא ואבדלתא משא׳כ

האהו לשמוע כי הוף בחול אמו אחר אחר הרגל הוא אורך חצי אמה עמ"א שצ"ז אות אי יע"ש : בשבת עא"ר אות ג': (ב) יותר עמ"א מנעל הרגל הוא אורך חצי אמה עמ"א שצ"ז אות אי יע"ש : (ג) ומרוצת עמ"א בין לראות ובין לרון אם הוא תענג לו שרי לכתחילת והב"ז לרוץ לתענוג הואיל ובחול רץ להרויח כה"ג יע"ש: (ד) וכן לראות עמ"א שם נאמר כתב שתחת הצורה אסור לקרותו בשבת ובב"י המעם כשמרי הדיומית ואף בחול בדבר מועם שרי בשבת אסור אבל לראות הצורה עצמה משמע דשרי ואה"ג ראם תענוג לו לראות הצורה והכתב לידע מה הוא כי אם לא יקרא אינו יודע מה הוא ואין לו תענוג שרינן כה"ג והכלל כל מה שאפרו בכעין זה בשבת לחוד אם הוא עונג לו שרי הא מה שאסור בחול לקרות שמרי הדיומות משום מושב ליצים ודאי בשביל עונג שבת לא התירו לו עמ"א ש"ו אות כ"א. אבל להב"ח דמתיר הצורה ג"כ כדי שיהא לו תענוג אח"כ בראיה א"ש כפשוטו וכן הצורת כח"ג שרי אבל המ"א משמע דמפרש כט"ז א' באפשר ואי"ה בט"ז יבואר מוה ועח"מ ולמ"ש א"ש : (ה) מותר לטייל עמ"א פי סותר לסייל אף כוונתו להתעמל שרי כל שאין ניכר שעושה לרפואה הא לרוץ להתעמל דמוכח לרפואה אמור בהילוכא יע"ש: (ו) להקביל עמ"א כאן כתב דבי"ם חייב ושבת ור"ח מצוה איכא (כי במצות יש חוב כמו גר שבת חובה וא'א שלא יעשה ויש מצוה אם עושה מקוים מצוה ואין עושה אין עון כשילוח הקן וצדקה אם יודמן לו) ובתקנ"ד אות י"ב ההולך בט"ב בחול להקביל פני רבו כתב ש"ל בחול מצוה ושבת חיובא וו"א אלא בחול ושבת מצוה וב"ם חייב ובא"ר שם הקשה דא"ב למה שם הקשה דא"כ למת אמר אלישע לשונמית מדוע את הולכת לא חדש ושבת היום הא בחול נמי מצוה ויל דרכה היה רק בר"ח ושבת. וצ"ע בסוכה כ"ז ב" מסיק בהדיא דר"ח ושבת חייב להקביל פני רבו כמו ב"ם מקרא מלכים ב"ד ושבת. וצ"ע בסוכה כ"ז ב" מסיק בהדיא דר"ח ושבת חייב להקביל פני רבו כמו ב"ם מקרא מלכים ב"ד כ"ג מדוע את הולכת בעלה של שונמית אמר כן (ובא"ר שניתת לישן הוא יע"ש) ומשמע בר"ח אף דלא אתי ביומא דליכא ושמחת בחגיך יע"ש וה"ה שבת כה"ג וער"מ פ"ח מת"ת ה"ז חייב להקביל ברגל ולא כתב בשבת ור"ח גם לא חילק בין אתי ביומא ע"ש בכ"מ ולח"מ ובר"ה ה"ז חייב להקביל ברג"ח ושבת איבעי לה למיול י"ל מצוה ובי"ם חיובא ממילא וצ"ע: (ח) לשמור י"ו ב"ה והיות מיורת קצת מצוה לא מצוה נמורה ומש"ה לא התירו סופן משום תחילתן ועמ"ז אות ע"א דשמירת פירות קצת מצוה לא מצוה גמורה ומש"ה לא התירו סופן משום תחילתן ועמ"ז אות מוד תי׳ בזה: (מ) חייב עמ'א במזיד כרת ואם עשה מלאכה כזו והויק ממון אם פומר מתשלומין ג עו זו זי בזה. (D) חייב עם א במודי כות האם עשה מלאכה כזו החיק שמן אם פופה מתשלומין עח"מ ס" תכ"ד ורעים במ"א א יעיש והיוני ממון ונפשות לא' כה"ג ועמ"ש כאן בזה שם ובפתיחה כוללת כתבנו עוד מזה ושכח ותוציא לרה"ד פמור מחשאת דמלאכת מחשבת אסרת תורה ע' תו"ש ועס" של"ד דנ"מ בחייב חשאת שיתן ח"י פשימין לצדקה יתענה יע"ש במ"א מהיב חשאת אלמא בחגור שבת ס"ג א' דא"א תכשימין הן לו שנא' חגור חרבך על ירך וחכ"א כה"ג חייב חשאת אלמא בחגור במתניו מיירי דבידו גם ר"א אוסר וחייב חשאת יע"ש: (יא) בקסדא עמ"א ורש"י ס"ב א' פירש במתניו מיירי דבידו גם ורש אוסר וחייב השאת יע"ש: (יא) בפרשה המעם שנראה כיוצא למלחמת בכרב עור התת כובע וחושת וע"דו"מ וא"ד אות "ג וכתב בפרשה המעם שנראה כיוצא למלחמת הווייב היירי ווייב המודע ווייב הווייב המעם שנראה כיוצא למלחמת הווייב היירי ווייב הווייב הווייב היירי ווייב היירי כובע עה החוד כובע נווושת ועידום ואדי אות ייג וכתב בפרישה המעם שנראה כיוצא לפרחכה נכ"כ א"ר אות מ"ו בשם מרדכי ור"ן ונ"ם אי בכרמלית שרי למעם מ"ע אפשר בחצר שאינה מעורבת שרי כמו פוקק זונ ומסייל בחצר כבס"י ש"ה ס"א דרבנן לא אמרו מ"ע בחצר אבל כפי הנראה מלבוש דלאו מלבוש הוא שאין לובשין בנדים אלו בשבת לצאת בהן א"כ י"ל ה"ה בחצר שאין מעורבת אסור ועא"ר וצ"ע. שוב ראיתי דנראה כיוצא למלחמה הוי כאיסור תורה ועסמ"ה ישאן שטרום אשור ועאר וביע. שוב ואחרי דבראת כיוצא למלחמת הוי כאיסור תורת ועסטרת ושוב ראותי בתרש כאן כ"כ והביא רש" שבת ס"ר ב" ד"ה כל שאסרו חו"ל כוי יע"ש: (יב) מפני עמ"א ובש"מ אות רא תפילון לא הוי כלי שטלאכתו לאיסור דאם רוצה מניחם ושם הקשת מס"י ל"א דאיסור יש בשבת וי"ל לשם מצוה אבל להתנאות כך אין בו איסור: (יג) במנעל עמ"א בא"ר מ"ו הביא דע"ש הקשה אמאי השמים המחבר אשה לא תצא במנעל קרוע וחדש ובש"ג ס"ב הביאו המחבר: (יד) בבגדו עמ'א כבס" דנ"ב ס"ו מחמו בידו איכא חיוב חמאת יע"ש בס"ז ומ"א וכ"כ הלבוש אכל הפרישה כאן משמע מדבריו דבירו גמי פסור וצ'ע יע'ש: (סו) גקובה עמ"א בס"ז ה' וג'ץ האריכו בזה שיש ס"ס בב"י דבאשה וראי בבגדה נקובה חייבת ואינה נקובה פסורה וכ"ה בש"ג ס"ס ובאיש א' שוה לאשה בגקובה חייב ואין נקובה פסור וחילופיהן קאי רק אסבעת ווה דיעה א' כמ"ש בשם רש"י ודיעה שג"יה הוא ר"ף ורמב"ם דחילופיהן קא" גמי אמחם באיש נקובה פסור שאינה נקובה חייכ וע' בא"ר צ' וק' ויבואר א"ה במ"ו ה' ומ"ש שם הב"ח חייב דמ"ם קשה על המחבר דיעה א' בנקובה חייב באיש ליכא למ"ד וכ"ח המ"ם פ"ם מה"ש ה"ג שכתב שיש על המחבר דיעה א' בנקובה חייב באיש ליכא למ"ד וכ"ח המ"ם פ"ם מה"ש ה"ג מפרשים במחמין דינם שות בנשים ואגשים פיי הבית דבין אשת ואיש תחוב בבגדים בין נקובת ואין נקובה כל שאין אוטן פסורים וכי תגן נקובה אשת חייבת בסניחה נגד פרתתה יעיש ואיכ קשת מאן יא קמא דאיש נקובה תייב הא למים גם אשת פסורת עיש כתב המיא דאינו מוכרת

ייא ב' ד'ה במודי יש"ש ורש" סוכר דאיש ואבה בוין בנקיבה בכנדו חייב הפאת בסעיף ח' ופ"ז ה' ורש"י שבח ס"ב א' דבור המתחול והילופיהן . והפ"ה הויע אפשר נרע מאיש אחר דא"י בנקיבה תחובה בבנדי כ"א בזמן ביולא להכריז על עלמו דנגאי הוח לי שיודעים בחוא חיים ורפ"ר כחב בם אפיל"ו אומן מבמע כ"ם אים אחר והא לביפמיה אים אחר הייב בנהיבה כמו אבה ול"ע קאח ועמ"א מזה . והר"מ ז"ל פי"ע מה"ם הכ"א פסק כרבי מאיד דבים, בהוכה ה" איב בנקובה (בבנדו) פטור ואף היים פטור מבא"ב להמחבר פסק בס"ח כדיעה א" בסחם ולומר כמ"ם המ"א אים י"ע דמיירי בבנדו במקום שאין דרך לחחוב כו" א"כ קבה מ"ב המ"מ בם דמב"ה פסק כרבי מאיר נגד רבי יהודה דמוקי מחני" ובריימא בע"ם כר"מ ואכתי ליקייה בשבח ובתחובה במקום שדרך לחתוב בכנדן יהוי כחים אחר וחייב ולהר"מ ניתא כמ"ם וא"כ לכאירה המחבר בפיר וכאי זיכה שפרר לבי תכי דלמאי דחיקמי שידיה אי כשבת הייט למי דוקא ועח"מ ול"ע: (י) בכד עפ"ז וכ"כ במ"א אות כ"ג ואף בגד פשקן הואיל וחזי לעניים הוי לעשירים ג"כ מלבוש כל שמכסה קלח הגוף בה: (יא) מחומירון עפ"ז לקמן אות כ"ז בסופו התור כנטיג'ש (היינו מה שקורין פנטאפיל) דליכא למיהש דלמא אתי לאתויי ד'א ברה"ר דאין סולך יהף ברה"ר אף בים לו פוזמק"י. עאיר אות ליה בשם כבינו ירותם סנדל בל בעם דלם ניהא ליה בכך איכא לעיוני בהילך במקום באין רלפה בם די"ל דגומ' זו א"ל לו כלל והוי דרבנו ופ'ר בדרבנן דלא ניחא ליה י'ל דשרי ועיין בחדושינו כשבת דף ס'ו א' הארכנו בזה ועמיא בימו שי"ד אות ה' האכיך בענין פסיק רישיה דאף דבדרבנן אשור כדמיכת בסימן של"ז אות א' בגריכה דספסל שלא יהא פ"ר וההיא דפ"ר דלא ניהא ליה היינו דלא ניחא ליה ממש א"כ במקל בגרורה דספסו בנח יהח פיד וההיח דביר זגם מיחם שה היינו דגם מיחו שיה נגנש של בשקה במסמר בודהי עובה גומא א'י היחר ומיחו ו'ל דמקלקל ברה'ר וחוףר הביא כאן מ"ח בבינם ומ"מ ל"ע עהי' בי"ד במ"א ה' ובל"ז א' ואי"ה בם יבואר עוד: העוףר הביא כאן מ"ח בבינם כ"ה ב' לבאת אדם בכבא בבבה אם רבים לריכין לו מוחר והמחבר הבמיחו כאן וכחבו בהקר'ב לענין י"ע וכאן אוסר ברה'ר יש היוב דח רמשית בון ה"ל דבאר י"ע דלים לחא מובא אוסיבו ביינו ביותר בתורה מן ד"ל דבאר י"ע בלים לחא מובא אוסיבו ביינו ביותר בתורה במירה לו אם בילה לחא ד'ת רק עובדין דהול גם ברבים לריכין ליכא עובדין דהול וכבוד החורה או אף בהפה ליכא עובדין דחול משח"כ כאן בגדר מלאכה הוי אברו אף בדרבגן אף רבים צרוכין לו והר"ב ג"כ השמיטו משמע דהכי ס"ל ואפשר אף ע"י עכו"ס ברה"ר אבור דאסמבוה אקר' כבסי רמ"ד בב" ושאני י"ט דרק משום עובדין דהול ומיהו למאן דמחיר שבות דשבות במקום מלוה י"ל רבים לריכין לחיח שרי כי החי נושא א'ע כו' ואף ברה'ר ברי ע"י עכו'ם כה'ג (מ'ש הב'י דקי'ל כרבה עיין תו'פ דקי'ל כרבה דל'ג מ'מ כת'ג גזריגן עסי' ב"ח במ'ה הות ע'ו ובמ"ח הות ד') אבל הב"ח כ' דבבבת נמי ברי דהוי דרבנן יע"ם . והנה מה שנוהגין בקלח מקומות להושיב הסודקות עם חינוק בכסא ולשאת אותם לבית הכנסת בבבת ע"י ישראל ודאי אסור אף הפתקות עם תימק בככח ונפחת חותם נציח הכנסת בבכת עדי יפרסג ודתי חסור מף בכרמית דהיו התיניק עפולה לסנדקית וחייב עלוו העיהת בדה"ר ועס" ש"א וסימן בל"א במ"א אית ה" וסימן רס"ו בע"ז ד' דע"י עכו"ס ברי והייגו למ"ד רס"ר דידן כרמלית היו ובמ"א אות כ"ז הי"ה יבואר עוד ועמ"ש הי"ה באות ה' : (יג) בדבר עש"ז באות זיי"ן יע"ב כל להשמיש הבגד כמו כעין זענקי"ל בעל הוא לגבי בגד הא אין אורך ותשמיש הבגד וגם יע"ב כל להשמיש הבגד כמו כעין זענקי"ל בעל הוא לגבי בגד הא אין אורך ותשמיש הבגד וגם לא עשוי לנוי אסור מעשם משאיי ולא בעל לבגד ומיהו "ל דרק מדרבנן הוא ולא מ"ה דהיין לא עשוי לנוי אסור מעשם משאיי ולא בעל לבגד ומיהו "ל דרק מדרבנן הוא ולא מ"ה דהיין דרך הולאה בכך ונ"מ גדול כבוד הבריות בכרמלית עמ"א אוח כ"ה : (יד) פצול"ט עס"ז או שיחפור בע"ש לככות חשוב הא לחנור אף תפירה לא מהני דאפשר הפצול"ם חשוב יותר מחגורם אא"כ קובר בסוף ההגורות ונעבה מגורה ארוכה והוגר גם עם הפצולים חה יכול לעבות בשבת ג'כ בעניבה דמותר בשבת אבל ב' הגורות זע"ז בלי הפסק מלבוש אסור לקמן בפ"ז אות כ"ה יע"ש וכ"ש אם חוגר הפצול"ש על החגור באין דרך הגורה בכך אף למ"ש שם <mark>אייה ב"</mark> הגורות שלנו אונט"ר גארטי"ל ואיבר גארטי"ל שרי כאן הפצוליט משי צבטינים וכדומה אין משרות בכלו מונש ל במופי ל קחבר במופי ל בלי כמן ספריכ מבי לפשינים לין וס"ז אום כ"ו והקש דרך לחגור בכך ודמי אכור . ומ"ש בקשר במין של קיימא עיין פעיף ל"ז וס"ז אום כ"ו והקש י"ל לגפל לגבי הבגד בעינן קשר קיימא הא כאן חגורה ארוכה לאו ממוקה ביפול קאסינן עליה די באין קיימא ועה'ר מ'ג וס'ח ועמו'ב ולמ'ש א'ב . ומשמע דקבירה לחוד קיימא מהני וה'צ היבור דלא כמ'ש במ'א ל'ד וכ"כ א'ד מ'ג ובח'ש אות מ"ז הילוק בזה יע'ש: ב"ש המהבר בסעיף כ"ד יולאין במיני עשבים במשנה ס"ו ב' קישורי פואה יע"ש פואה היינו עשבים כמו אבטים ופואה ומ"מ קשה דאמר החם נפל פוחא בבירא ומסיק בן ביש גענועין כו' ואפשר לכבפים נפל פוחא בבירא וברי"ף הבמים זה רק מאי איריא בנים קפנים כו' ועב'י גם למה הבתיע בן בים לו גענועים . גם בקטן מאי חשבא איכא וי'ל דאשור להאכילו אישור בידים אף דרבנן כבכי׳ שמ"ג עמ"א אות ל"ה ומיהו בגזירה דלמא אתי לאתויי ד"א ברה"ר לש בקכן מאכילו דאין ודאי אף דהוי איסור דרבנן: (פו) בקשיע עפ"ז שכח ס"א באורך לרש"י אם כתב בלש מיני לחשים בשלש איגרות לשלש בני אדם איתמתי גברא זה הרופא לכל מיני לחשים לחרים שיכתוב כשור בנגה שור והמור וגמל ועשה מועד לכל המינים והחו" שוברים דל ד דראן "ל שיודע ובקי באלו לא בלחשים אחרים ועיין ברא"ש שם ומשמע דלחום" ורא"ש אף לאלו שלש להשים לא הוחזק גברא ולא קמיע כה"ג דרש"י ומ"ש הרא"ש אם הוחזק לאלו להציל הקוביא אכל באמח למום" ורא"ש אף לאלו שלש לית חזקה לא לרופא ולא לכתב ולא משכחת הוחזק גברא כ"א בלתש אחד כתב בשלש כתפים וריפא דוקה שלש בני אדם אז הומחד הרופה ללחש זה בכל כתב שיכתוב אף באיגרת אחר ועב"י וכ"מ מהמחבר כאן דלא צייר הוחזת גברת כ"א בלחש א" שלש פעמים לשלש ב"א או הומחה גברת אף אם יכתוב לחש זה בשאר אינרות וכן אינרת זו מותר לנאת אדם החר מאותו הולי ומ"ב אבל לא לשאר לחבים כוא אף שכתב שלש לחשים לא הוחזק לשאר לחשים וקינר בזה . ומיש המחבר ולא אחמהי קמיע כלא כתוב אדם אחר הוא מהרא"ש והקשה הע"ז דאף אחמתי קמיע איגרת זו אפ"ה לא יכתוב אדם אחר ונ'מ באבד המחאמו ובלא אבד המחאתו רשאי הולה אחר מאותו חולי לגאת בקמיע זו הלוקה ב' אשמחי קמיע אגרש זו שלש פעמיש אף לאדם א' יוצא בו חולה אחר מאיכו חוני וגברא לא אשמחי שיכחוב לאש זה באיגרש אחר וגברא וקמיע אישמחי כ"מ י"ל אבד הרופא המחהמו מהני אגרת זו ואם אבד האגרת המחאמו שנחלה בג' ב"א ולא הושיל אפשר עדיין מזל הרופא קיים אם כתבן באגרת אחר וכ"כ המ"א אות ל"ח יע"ש. ואי"ה שם יבואר שוד :

וכור, בכסקו בע"ח דרב פפא לחומרא מבמע דיש בו איכור חירה בקמיע שאין מומחה לואח ברה"ר ועמ"א ש"ח אות מו"ץ זי"ץ דאם ודאי אינה מרפאת הוי משוי וחייב השאח אלא דמש"ה אם ילא פעור שמא מרפאת הלכך נקיע בעיא דרב פפא לחומרא ברה"ר דספק איסיר הורה ואף דם"ם היי שמא הועיל ושלש כתבים מלחש א' לחד נברא אחמהי גברא ואח"ג יא אחמתי עדיין שמא מרפאת יל דהוי כעין שם אחד. ומיהו לכרמלית כה"ג "ל דהוי ספק אחתי עדיין שמא מרפאת יל דהוי כעין שם אחד. ומיהו לכרמלית דעש"י הרוב כל דלא הוחוק אין מרפא וא אחרים בין בשי הרוב כל דלא הוחוק אין מרפא וא אחרים בין במן לאחרים בין כלו מאחרים בין מין מרפא לומר שלוח מרושל מין בל בין בארבים וה הוחה באור מוד בהוחוץ בין מין בין אים הוחל בין היום במותה דע"א נאמן באיסורין ועיין פני היוש שבה איקבע איסיל וו"ל אין ע"א נאמן היפך החוקה יע"ב ובהדובינו כתבו מוד דמ"ד הפק דרכנן לקול אף נגד החוקה והוא רבי יוםי במקוואות הממא שירד למבול מפק דרכנן לקול אף נגד החוקה והוא רבי יוםי במקוואות הממא שירד למבול מפק

שיש לג א דבו הפ"מ שדינם שות איש לאשת בנקובת חייבים ואין נקובת פסורים כר: (פו) ואם נכוא גברא ש, ז סוב או אף מנוחו באצבעו הוי דרך הוצאה ואין מלבוש וחייב וכיש בירו מטש ירך היצאה בכך עו אות י"ד. ויש עליה חותם הוי מלבוש ותכשים ולרשיי אסור דילמא שליף ומחוי אף באיש ולרות דוקא נשום שהצניות הם ומראים הא איש מותר דלא מראה ובשוג סיות דמזמן יות דרך אנשים אף במבעת שאין הותם הוי תכשים ליה והכל לפי הומן עמיא מ"ו ועכים באנשים תוה דרך אנשים אף במצגת שאין הותם הוי תכשים ליה וחכל לפי הזמן עמיא סיו ועכים באנשים אין מיחן בחם עתה ומסענים המיוכרים בשינ מיד כיש שרות והרכבים מתירים באיט: (יו) או עון מיחן בחם עתה ביו ביו ביו ביו ביו הנהתם שוקע ובין שוקע והנהתם בולם מתירים בשיר וני המיא האם היתם בולם נותר או פסיר וני המיא האם היתם בולם נמצת אף בהול אפור להניחם וכוונתו אים היו שאין ודרך תכשים בדבר איטור. וכאיר אית כיב לצורה לחוד שרי יעיש, ודאי חותם שחוקקין איתיות לבד וכדומה אין איסיר אלא דהמיא כתב שמיש הכל בו חותמה שמה שנהתם בולם ייל דקאי אצורה שלימה אצול אירהא דמילהוי תכשם לאיש כהיג אף שוקע בצורה האסורה אפור החום בה כמבואר בייד כא"ל היי תכשם לאיש כהיג אף שוקע בצורה האיותם בו ועתים בוה כמבואר בייד בקסיא מיה עונה באון מתם בה מולי למינה באון מתם בה מה מולי למינה באון מתם מה מהבות ומתם מחום בו מתם מולים בחולים למונה באון מתם המולי למינה באון מתם מהביות ובחולים למונה באון מתוח בתוחלים למונה באון מתם המוליו למונה באון בתוחלים ביו להונה באון מתם המוליו למונה באון מתם המוליו למונה באור באות המוליו למונה באון מתם המוליו למונה באות המוליות המוליו למונה באות המוליות המוליות בתם המוליות בהולים המולים בהתם בולם המולים המולים המולים המולים המולים המולים המולים במולים המולים בצורה המולים המולים המולים המולים המולים המולים במונה באות המולים המולים במולים המולים המולים במולים במולים במולים המולים בתם המולים במולים בסעיף "א כנון מפתחות ובחג"ה בתי עינים עם התוק אסור דאין בתי עינים בסילין לתוק כמ"ש ב" הא בתיק לחוד יל דשרי ו"ל דאסור כי אין נאותים בתיק בתי עינים לחוד אבל תוק של ככון אם אין הסכין שם שרי דנאותים וא"ל אסור דאין הסכין הכל לתיק אף שהתיק חשוב יותר מ"מ אימרים נעשה תוק לסכין יצ"ש: (ית) בזה עמ"א דוקא כר ווה מלת בזה היינו כשעשיי בסוף החגורה כעין קרם וחוגר בו. וכסף אפשר אף אם תלוי בשלשלת על החגורה תכשים הוא לו ועב"ה ועאר אית כ'ח וצ'ע: (ים) ואם עס'א רמבים פיים מה'ש הכיא גברא שבת י'א ב' ובמיז כתבנו דרם לשימתיה בסיח ולהמחבר בסיח דיעה אי בסתם צריך לחלק בין תהיבה במקום הראוי לתחוב הייב חיים כמו איש אחר בנקובה ובשלא במקום הראוי רק להראות שהוא אימן פסור כרים עסיש בסיז ם' מזה ותוס' שבת ד'ה ואם י'ל שם ועח'ם: (כ) סינר עמ'א משמע מכאן אף לדידן דייא אין לנו רה'ר כבסי שליד במ'א ג' ושאר דוכתין אפ'ה אסיר בזב ונדה אע'ג פלאכה שאצ'ל י'א דרנן כבסי שליד סכ'ז בריעה א' בסתם אפ'ה ל'ש נזירה לגזירת כבסי שן ס'א כרבא שבת יא ב' דרנן כבסי שליד סכ'ז בריעה א' בסתם אפ'ה ל'ש נזירה לגזירת כבסי שן ס'א כרבא שבת יא ב' דחיישינן שמא יעשה כך לא גזרו משא"כ כרמלית ברה"ר גזרו ומלאכה שאצ"ל נמי אמרו דאטיר ממילא אף בכרמלית אסיר ואירה יבואר עוד בשאר דוכתי מזה: (כא) קושרתו עסא היה בלא קשירה ככסי שנ סמו אלא דאיא להתקוים כך: (כנ) שלא יכאב עמיא הוספות סיד בי דיה ובמוך ימיש ועיש בפיי רשיי מזה ופסקו כתוסי: (כג) על צעיפה עס"א פשתן דחזי לעניים למלבוש הזי נמי לעשירים וכל שמככה הגוף ג'כ שרי וגם להציל מצער הנשמים שלא יפלו על גופה שרי כבס"ל. בנדה ובאות למדד מפני הנשמים במצער ומיהו שם דרך מלבוש על הגוף: (כד) בפנסני"ש עמיא הרשביא הריז ושם נאמר דאפשר לאסור דהוי מנעל רפוי אשר כמיש בסעיף זי לא יצא קמן בסנעל גדול דילמא אתי לאתויי וקשה קצת אמיש המיז באות כיז דלא ילך יחף ברה"ר ואפשר הכל לפי הזמן עמיא ק"ו עסי ש"ג ס"ג מנעל מרופם אף אשה אסור דחייכי חיישינן יותר ועי שבת יוכל עם והכן עם אה לקפן יבואר בזה. וכפנע פורם אף אמשטע עץ בעור עי אותם יוהיו לי של מחוד קפוא בי ע"ש וא"ה לקפן יבואר בזה. ופחופה עו השטעע עץ בעור עי אותם יווע עמאה בשיח ספון אות למד הגדול כיה שרוחה לית דרבנן ומשמע היכא דליכא כיה צריך להסירם שם אכל כאזר אות ליה משמע בכל האיסורין דילפא אתי לאיתויי דוא אוצילהסירן אם יצא לרה"ר יעיש ואפשר הזה כתכשים דילפא אתי לאיתויי אם יצאה אוצ להסירן ולפיז יש נים טובא במיש המחבר ואפשר היה בתכשים דיכמא אתי לאיתויי אם יצאה איצ לתסירן ולפיז יש נים סובא במיט המחבר כ"כ איזה חייב הסאת ואיזה פכור אבל אסור דנים מובא לענין שצריך להסירן או לאו: (כו) בפקום עסיא בסי ב" אות ז'. וכ"ש עונג שבת והיה ו"ם שאין לילך יחף דעונג שבת ווים שוין כבסיפן תקכים: (כו) אבל עפ"א דוקא כשאיא לו לילך כלל בלי מקל שרי מ"ט פ"ם הס"ו מהיש ינ"ש וע" לבים כשמע המעם דילמא אתי לאיתויי ד'א כיון שאפשר לילך קצת בלא מקל אבל משאוי לא הוי דס"מ יש בו צורך קצת אבל אנשים חשובים שנושאים מקל רק לכבוד ו"ל משאיי הוי אלא דתכשים דס"מ יש בו צורך קצת אבל אנשים חשובים שנושאים מקל רק לכבוד ו"ל משאיי הוי אלא דתכשים הוא ומ"מ איסור א דרבגן איכא והוכית מר"א דף ס"ג דאמר תכשימין הן לו ומ"מ אוסר לבתהילה הוא ומ"מ היוב מ"מ"ח ובתים ס"ב א"ד"ה והתניא ול"מ מן היוב המאת להותר גמור אלמא תכשים בידו איסורא איכא ובתים ס"ב א"ד"ה והתניא (ובא"ר ותו"ש כתבו הכא איכא היכרא דידעו לכבוד) ועוד האריך מפי"א וא"ר ותו"ש ליכא כאן מ"ע דידוע שלכבוד נושא ומיש כבא היות אות יה ומיש לבבוד ליכא זילותא דשבת ווים צ'ע קצת דא'ם ככא שנותגין כן פפני הכבוד יתא מותר אף אין רבים צריכין לו עסי תקליב: אעתיק כאן בקצרה ככאי שנותגין כן פפני הכבוד יתא מותר אף אין רבים צריכין לו עסי תקליב: אעתיק כאן בקצרה מיש בחידושינו שבת ס'ו א' מ'ש הר'ב בהניה מנעל עץ שרגל נכנס בו שרי וכן פנסיש ויש מחשירין משמע רק פנסיש ואף אם נאמר אמנעל עץ מ'מ דיעה א' בסתם נוהג אף להר'ב כמ'ש באויה שלו עיד רמ'ב ובאה'ע סי קס'ס סליא הביא ב' דיעות אי חליצתן קימע כשירה ולמ'ד פסולה ע'כ בבריא שהולך במנעל עץ אפ'ה לר'י איסר דלאו מנעל הוא ומשאוי או משלפיה דאין מיהדק ינכיש הגיא כאן ולפה סתם כאל כריעה אי דפותר : והנה השמיע קינים סכיב בהגיה עין ומחופה עור הליצה כשירה ולא ביאר אם בפנים או חוץ ובהגיה בשבת בפנים ועב"י בשם הריב"ש דהולצין שר הסיצה כשרה ולא ביאר אם בפנים או חוץ ובהגיה בשבת בפנים ועביי בשם הדיביש דהולצין.
בו היני בפנים דלא שיאר שמלוף מרגל ווה לפיי התום' שבת סיה בי דמשלף וחליצה דא"י להלוך כראוי
אכל למש רש"י באן ויבמית קיג א' לר"ם השיב מעל וירבי יוםי לא השיב מנעל ומהפה עיר
בחין הני מנעל ודרך לצאת בשכת וחליצה ותליא בב' פירושים וע' לבוש כאן בקומע המכם משאוי
משטע דבעינן עור בחוץ ואנב גררא ב"ש שם כ"א עץ מחופה עור דיעבר בחה"ר כתב ביכמות אף
לכתולה והנה בשכת במחופה עור יוצא לכתולה היה חליצה וביכמות במשנה הנון עם הני
דלכ זהולה לא שאין שלו ושמאל בימין ע"ש בגמ" ק"ג ב' ומ"מ הרא"ש וסבור כחה"ר יע"ש והר"ב
שבי מושל בימ מרא ביני כוחש שאין יוצא שאין שלו יבא מרא המר הנל וכדומה שכי פגעל עק יתצא בשבת ולחלק בין קוסע שאין ווצא שאין עשוי כיא שלא יראה חסר רגל וכדומה ואיכ מתני דריש מצות חליצת בפגדל עץ אתיא כפשפה ולפה זה מוקי אבוה דשמואל ק"ג ב' במתופה שור דוקא וכים באה"ע קס"ם סכ"ב בהג"ה באין חולק כלל ובגם' משמע שבת וחליצה דא ודא אתת. הוא ומ"ם הר"ב פנסיניש אם לץ מחופה עור בפנים הא עץ לבד נמי אם לא פנסיניש גרע ספי כעין פנסיפלין שלני וע" שית. הרשביא תרו זוע יבטית קים ב" הרא"ש הקשה לרשיי סנדל תפור בפשתן לא גרע מעץ מחופת עור היינו לשימת רש"י כאן וק"ג דלאי מנעל עים מחופה עור בחוץ קאמר וברשיו יבמות ק"ב ב"ד"ה הקימע פי כמיש התוס" מאן: "ל" יומא ע"ח ב"אלא אמר רבא יעיש הימב יש בו ג" שימות א" דעץ מנעל הוא ואסור ביוה"כ ובשבת לר" יוסי דמשליף כו אבל שאר מינים שרי ביוה"כ כהני אפוראי דשם ב"שימות בעל המאור דרבא באמת אמר דהני אמוראי שלא כדין עשו ואסיר בגמי ושגם דמגין הוא ורבא דנפיק בדיבלא עשבים אין מתקיים ואין ולנו חולץ דאין ראוי להלוך דמשלף כמיש ההוס' בשבת ולשיפתיה עוב ברייתא בדוקא ר'מ לא רבי יוסי ושעם וגמי נמי מנין ואנפליא של בגד אין מנין ואיש לרבא משאום לאביי קשה וני תוסי יבמות ק"ג א' דיה אנפליא, ושיון ביוה'ם אסור לכ"ע לר'ם בלא מחופה עור דמגעל הוא ולר' יוסי במחופה עיר בחוץ עכ"פ אסור. וא'ת מגלן דפליני ר'מ ור'י בתרתי י"ל ממשנה יבמות משמע במחופה עיר בחוץ עכופ אמור. וא'ת מגלן דפליני רוט וריו בתרתי יול ממשנה יבמות משמע דמנעל לא מיקרי אלא עיר ועכים מחופה עור בעיגן וכדכתיבנא: [בדברי קדשו של הרין ז'ל ביומא הקשה אך נמקי בשעם דמשאוי הוא ותיי דיומא גרים דכיע נפקון הכי וליד לקימע אף דרכו בכך מיש כ"ל לא נפקי בהכי ומכיע הותי דיומא גרים דכיע נפקון הכי וליד לקימע אף דרכו בכך מיש כ"ל או נפקי בהירא ובפך בכיתיה הרמבין שם ברין ומיהו יול דשוין משמע מחד מעפא ועי תום ישנים ביומא וייל קושיית' לרבא ג'כ לימא כסברת המקשה וביוה'כ ביו והבן זה: עוד ש לראות במיש הריב בהג"ה כאן סמ"ז פסק בבריא שרי בעץ וביומא דפריך ושוין לא ניחא ליה לומר דקימע הולף רי יופי ואיסר הא בריא מגעל הוא דמשמע ושוין אקימע קאי דאי ביוה'כ ואיש ומימ ציע הוא בסיס חריד פסק דיוצאין בשעם ועץ שרי כל שאין מחופה עור אלמא לאו מנגל מיקרי ונהי הא בסיס תריד פסק דיוצאין בשעם ועץ שרי כל שאין מחופה עור אלמא לאו מנגל מיקרי ונהי משאיי אם לא דגימא דיו שכת ליוה'ב דלא כסברת המקשה. ומלשון השיע מס"ז האינו צורך ביוה'כ לאו משאיי אד במשלף וע" לבוש כאן ובתייד דכתב עץ מחופה עור אסיר ופיים הילובו מישמע דור לא בלא שלפה ומירוב והוצאה ליוה'כ וגפי ושעם ונמי לנגיל אסיר בביתו עץ בלא שור לההיר אמור דלמא שלפה ועירוב והוצאה ליוה'כ וגפי ושעם ונמי במיה ק לרה'ר נמי שור לח"מ מ"א ה"ו המיר מסבר במשאי אלא שלפה נאפר תהיר ולמא מיר במשאר הרתי קאמר דמשאה במיהק לרה'ר נמי שור לח"מ מ"ג ה"ז העיר מפכ"ה דכלים ריב'נ ובירושלי יבמות (ד'ב) גם שלפת. והנה חוניא עמוקה ע' לחום פיג ה"ו העיר מפכ"ה דכלים ריב"ג ובירושלי יבטות (ד'ב) האריך שם. ע'כ העתקתי מחידושי. מ"ש המ"א בשם הרמב"ן זול הקימע ואנקמטין פסור פיים המ"ו מה"ש ובלבוש כתב אנקמטין משאוי וכן בסמ"ו מנעל משאוי ויל שלא הוציא כדרך המוציאין

ע" אות כ"ם א"ה מוה: (כח) סומא עמ"א או דהוי משאוי או דילמא אתי לאיתויי ד"א ברה"ד עמ"ש באורך באות כ"ז: (כמ) וכבלים עמ"א עב"י. מ"ש המחבר באנקסמין כתב הלכוש דמשאוי הם וא"ר אות ל"ז כתב דבר"מ ז"ל פי"ם מה"ש המ"ו אם יצאו פמורים י"ל דלא הוציא כדרך הם ואר אות לז כתב דבר ם זל פי ש מח שהם ואם יבאו פטורם יל וא ווצבא ביון. המוציאין ומים משאוי הוי ופמור אבל אמור. עמ"ש באות כ"ו מזה ומאן אין להאריך: (ל) בשק עמ"א: (לא) אסור עמ"א ואי"ה יבואר: (לב) אינם עמ"א שבת מ"ז אי פירש"י בי פירושים מיחוי כיוהרא ולכך לר"ש ב"י בני מלכים לא מיחזי כיוהרא ולא קיי"ל כר"ש כמ"ש הב"י מש"ה דוקא בארנו בכסותו ולפי מ"ש ביט"ם לר"ת ומרמב"ם תכשים לאיש לא חיישינן דמחוי א"כ נימא באן פ" הב" ברש"ז דתידוש מיחזי אלא רק פ" א" דיותרא וחייכי עלית ותביא תום" שם ד"ה ב<mark>ני . ופ</mark> דבריהם דלר"ש כל ישראל בני מלכים אף אין אריג שרי דלא מחייכי אכל למ"ד דלא <mark>כר"ש א</mark> אריג דילמא מתייכי וישמע אביו ויעבור ד"א ולפ"ז בני מלכים אף אין אריג שרי דלא <mark>מיחזי כיוהר</mark> וגם אין חירוש אצלם אלא די"ל דלא פלוג רבנן משום רובא דאיסורין כמו בקמלא אף אחת חשובה אסורה ועי שבת גים אי וברין כאן. ובלבוש כתב שגם הבנים יש להם שחץ ומשלפי ומחווי לכאורה היינו קטנים משאים איש גדול אין שוחץ וקשה דא"כ ליכא איסורא דלא ספינן ליה בידים מידי דאיסורא וכמיש התוסי. ועי חים ותו"ש בזה ובתירושינו כתבנו עוד מזה ועב"ח יעיש ואין להאריך וגזירה לא הוי כמאכילו בידם ע אות ל"ה: (לג) שרכנ עמ'א לכאורה הוציא זה מחוס" שבת ג"ח א' ד"ה הב"ע דמחי דיעבד בחותם בכסותו במתכות אף אריג אסור אמו אין אריג וזוג עבד לנוי הוא לא המריחו חז"ל לחתוך מכל הבגדים כו' ודבר שאין דרכו בכך אף משאוי הוי ברה"ר וצריך להמירם משא"כ משום גזירה גדול כ"ה באפשר אי שייך ביה ובסליז גונאמי"ש בתפרם לבגד לא גזור אמו שאין אריג דצורך מלבוש הוא או שאר תירוצים ואייה בסיי שיד סיא בהג"ה ועס"ז אות ב' יבואר עוד: (לד) מחובר עמ"א ובא"ר מ"ב דעגולים ירוקים אין ממשמש בהו דמתירא שמא יפסיק משאיכ פצילים ממשמש בה לקנח האף אי לא תפור דילמא מפסקא בקשר אם לא מחובר היום ועסוז אות ידי קש"ר משמע דמהני קיימא כה"ג והמ"א השמים קשר אפ" חיבור אסור דהתנור אפשר כפל לפצילים ובסל"ז מהג קשר קיימא בגוגאמייש דלאו משאוי היא צ"ל כן דבמילים ג"כ לבגד יותר מפצילים וז'א דבתי ידים חשובים יותר מפצילים וצ"ע קצת: (לה) ואין עמיא דוקא בקסנים וכמאכילו בידים ועאיר מיג ולהאכילו איסור בידים אף דרבנן אסור <mark>כבסים</mark> שמיג ועיש בזה עי אות ל"ב ומימ צ'ע דכלי שיר נמי גזירה ועמ"ש בפתיחה כוללת א<mark>יזה מזה</mark> (1) לכל אדם עמ׳א דהמחאית הקמיע תולין יותר ממולא דגברא ואף דיפא אדם א׳ ג'פ אגרת זו איתמחי ואף תולה אחר מאותו תולי יכול לישא אותה משאיכ ג' אגרות לחד גברא עיכ מולא דרופא או דחולה הוי בעיא דלא איפשימא: (לו) בי המהאות 'עמ'א כה'נ אף אם נאבד המהאה א' נשאר המחאה הב' כמ'ש באות ל"ח והציור לקוח מתו' מ'א דיה תלתא קפיע ובמהרש"א ז'ל שם אם גאמר דלחד גברא נמי איתמחי גברא כבעיא דרים אזכ ליתא להאי ציור דכבר איתמחי גברא ובחידושינו כתבנו ציור אחר כתב שלש איגרות מלחש אחד ותלאן שנים ראובן ישמעון שני פעמים יאחיל. תלאן שלש באחד בראובן ושפעון לוי והועלו כאחד דאיתמתי גברא והמחאת. כ' הראשונים כאחד יעיש ואין להאריך כאן: (לח) לא עמיא ומיש הריב תלינן. בהמחאת גברא שבאה תחילת ואם המתה קמיע תחילה, כתב אירנת א' היפא גיפ ואח'כ עוד שני אגרות וריפא לשני ב'א פשימא המתה קמיע ואיתמחי גברא לכל איגרות ואם אבד המחאת גברא נשאר קמיע א' בהמחאתה ראיתמחי קמיע ואיתמחי גברא לכל איגרות ואם אבד המחאת גברא נשאר קמיע א' בהמחאתה ואתמה קפיע איתמה גבוא לכל אגדות ואם אבר המחאת גבוא לכא בוהואות הוא אגרת שריפא בוהואות ההא אנת שריפא בוהואות הא אנת שריפא בוהואות הא מה אנת שריפא ג'פ אבד המול אמרינן דכיש דתמואת גברא לא תועל וציע בוה: (לם) לא עמ'א דאף אותו חולה שנתרפא ג'פ אסור לצאת בו בקמיע זו עיר אם נחלה עוד דיל דאיתרע מזליה השתא וצ'ע קצת שנתרפא ג'פ אסור לצאת בו בקמיע זו עיר אם נחלה עוד דיל דאיתרע מזליה השתא וצ'ע קצת ובחידושינו הארכנו בסוגיא זו קצת: (ב) של כתב עמ'א שצריך להסידן כשנכנם לבית הכסא כבסיז אות י"ב ובחולה שיש סכנה אין לך דבר כוי ובאין סכנה אף שהקמיע תחת הבגדים מכוסה אסור לפנות בהם ודוקא בתפילון בידו מכיסה בגדים שהי הא על נופו אף מכוסה בגדים אסור עי סיי מ"ג מ"א א' וביד סיי רפ"ב ס"ו מיירי באין סכנה ועי בחידושינו: (מא) וגם עמ"א הראה לסעיף כ"ב אות ל"א וכללא הוא כל שהוא חשוב ואין מבפלו אף עשוי להגין שלא יצער אותו משאוי הוי וסמרטום שע"ג מכה או מי שחתך אצבעו יכול לברוך עליו סמרטום כבסעיף נ"א בס"א ס"ב דלא חשוב אבל חום ומשותה אם אין מרפא השוב הוא ואין מבסל והוי משאוי ומים קשה מצנפת בסניא גם בסעיף יג שלא יכאב ואפשר סמרמום אלא במיא אות כיג משמע פצילים על ראשו להגין שלא יצער הגישם שרי אף דחשוב שמו שלא מכמל ועאדר ג'א ופ"ה ובגמי סדה לעביד הזכא ילא הקשה איך שרי לצאת י"ל דחספא במיל וראי אלא דהיה להקשות דסמבע איך שרי כמדר בגמי ממים כולהו מעלי ופירשי בהדדי משמע חיסר אחר אין מעלה כלל ואסור להב"ח ומ"א ובגם' מסיק כולהו מעלי ופירש'י בהדדי משמע חיסר אחד אין מעלה כלל ואסור להב"ח ופיא אבל בירושלמי ר'א רבא בר ממל אפילו מס כסף משמע להשוות עם בכלי דכולהו מעלי יית. ואורחיה דר הדא מינייהו גמי מעלי ובתום דה ליעבד משמע דוקא צורת סלע והמ"ז מבקו ואורחית בכך ה"ה חדא סינייהו גמי מעלי ובתום" ד"ה ליעבד משמע דוקא צורת סלע והם"ז מבקר כרשי יושם בירושלמי פרובר"ה וברש"י מכה בפרסת הרגל ועיסי ש"ג סכוב הביאו התו"ש כאן דצריך לקשור מע"ש דהוי מוקצה ומיהו אם קשר פ"א בחול קושר בשבת לכתחילה ורפואה כיון דאי מוכח שיאמרו להגין שלא ינגף אפשר שרי ואיה יבואר עוד לקמן ס" שכ"ח ועב" כאן וניט"ב ס"ח ולפ"ז אותן שיש להם על הד אפמו"ר וכורכין סמרמומין שרי אבל לשום עליהם מס נחושת רפ"ש כסף יול דאמור לצאת לרה"ר בהם כי חשוב הוא ולא בטל ובמור יל נגם יש בו משום סימנים דאין ניכר ושאר תירוצים: (מב) על עמ"א כל להתגאות אין בו משום משא כבסעיף ל"א סימנים דאין ניכר ושאר תירוצים: (מב) על עמ"א כל להתגאות אין בו משום משא כבסעיף ל"א וכאן האיסור דילמא משתליף ואתי לאיתויי ד"א בה"ד וע"ס"ז אות כ"ז מנסימש שאין דרך לילך ואן במקום ש"א למותש מו"א בורה"ר (ב"ג) סביב עמ"א ע"אות מ"ז כתב יהלמא משתליף במקום ש"מקפידין שלא לילך בלא זה ברה"ד: (בג) סביב עמ"א ע"אות מ"ז כתב שדרכם לך הוי מלפוש ועם"ז אות י"ם. והיוצא בשבת במלית עם ציצית מקופל על כתיפיז ב"צוציו מיון וב" משאו לא שאר את במקום שדרכם לצאת כן בחול אסור בשבת דנהי משאוי לא הוי לא מיון וב" משמאל אמשר את במקום שדרכם לצאת כן בחול אסור בשבת דנהי משאוי לא הוי יורוב א מימין וכי משמאל אפשר אף במקום שהרכם לצאת כן בחול אחר בשבת דנהי משאיי לא הוי שררכן במקום ההוא בחול כן מים לענין ציצית אן יוצא כתיג דבעינן אשר תכסה בה גופו וכל שרוכן במקום ההוא בחול כן מים לענין ציצית אן יוצא כתיג דבעינן אשר תכסה בה גופו וכל שאין מכסה גופו אפשר אף במקים שמכסין לפעמים כך לא מהני בציצית וחייב חמאת משום ציצית התלוון בה ואין במילים וען שליה וכס"י יוג במיא סיו ביר ועי שוות מיב מי מיח ובשכנה"ג בהנהות התלוון בה ואין במילים וען שליה וכס"י יוג במיא סיו ביר ועי שוות מיב מיי מיח ובשכנה"ג בהנהות הב"י אות פ"ו ועסר ת' וצ"ע: (פר) ופוציא עפ"א כשמוציא ידיו שרי וכשאין מוציא כמו מענסליק הבי אחת פרועטי ודוצים. (כו) בוג איבי היסטונה של נשים או שרל מנמיל אשכנוים אכיר להגביהם דלאו דרך מלבוש וסיים דאף המחבר לא התיר אלא להגביה קצת בידו מאהוריו אבל לעשות כפרוב אסור אף שמוציא ידיו וכשאין מוציא ידיו אף להגביה קצת קצת ביוד מאוצות אכל לעטות כברוב אטור אף שמוניא ידי וכטאן מוניאים אך להגביה קצת אפשר אטרו ועמ"ז אות "ם וצ"ד" (מה) היוצא עמ"א כל שלא הוציא כדרך המוציאין דר שהיוב דהיינו לשאת אצלו מעות בין בשרו לבגדו שרי בשעת הסכנה ומשום פסידא ובידו אסור די שהיוב חסאת ועמ"ז אות כ"ג ועא"ר אות נ"מ לדידן דלית לן רה"ר אפשר להתיר אף בידו וכ"ש בצרור בסדינו אם א"א בע"א דאדם בהול על ממונו ואי לא שרית אתי לתפורי ולהסמין בקרקע ויעבור איסור שאוי כי בשל הוא לבנד משא"כ אם יחגור בשניהם הוי החנורה משאוי וזה פשום עמ"ש כ"ה איה מזה: (ג) שותפרס עמיא כבסי שיג סיוח הבכרמלית לא גזרו ההוי גזורה לגז<mark>ירה ומים</mark> ראוי לאסור ואיכ בארבייל אף שיש רצועה שמכניס בה היד אסור המים כיון שתלוי <mark>כך הני</mark> משאוי ועמיז אות כ"ו הבהענסשייך ו"ל הבמל ההוי כבית יד ארוך משא"כ כאן בארביל <mark>תלוי על</mark> משאוי ועמיז אות כ"ר דבהענמש"ך "ל דבמל דהוי כבית יד ארוך משא"כ כאן בארביל תלוי על
ידר ודאי אטור אף ברצועה: (גא) כובע עב"א על תמחבר קשה קצת למה השמים התנאי דמיהדק
לפי ר"ח ורית ובר"ם מבואר בזה דוקא קשה הרבה הא ברימ"ל שלנו אף חדש שדי דכופף קצת
ובמ"ז אות כ"ז פירשתיו. גם לענון חוץ לעירוב ועי אות ג"ב ואירה שם יבואר: (גב) בכובע עמ"א
תירין בזה קושיית המ"ז אות כ"ז דכאן מיירי באין מפח ואיצ לומר שהיה עליו בעיש וכופה לא
היוכר בהמחבר כטעים מים כמש"ל אות נוין לכן תי מפח ועשית משאת בנימין מ" ב" בהגדית
שבמים הספר יע"ט ומים כרימ"ל שלנו כ"פ חיונן דנושאים כיריהם והאי דקשה איך פותר לצאת
חיין לעירוב עמ"ז: (גג) ולא עמ"א עמ"י יא במ"א אי דבומן הות לא חייש" לקמיע ואף אין רציעות
עכ"ם מחשיך עליהם כמו בהיו רבים שלא בסכנה מחשיך עליהם ועב"ח דאם אין קשורות עניבה אי
אפשר בתפילין ועמי ל"ב דקשר תפילין דל"ת ווי"ד משמע ג"ב הלמ"מ עב"י שם מעכב וכל שאין
קשר דל"ת ווי"ר לא ולבשנו כל שפמיל בחול תו הני משאוי וה"ה אם רצועה אין מעובד לשמן או
איו שתונות כל שפתול תו לא הנו מלרוש ומשות הוא : והול יוד ביש לתפת המוציה מפניל
איו שתונות כל שפתול תו לא הנו מלרוש ומשות הוא : והול יוד ביש לתפת המוציה מפניל
איו שתונות כל מה או מלרוש ומשות הוא : והול יוד ביש לתפת המוציה מפניל
איו שתונות כל מה הוא מלרוש ומשות הוא : והול יוד ביש לתפת המוציה מפניל אין שחורות כל שפסול תו לא הוי מלבוש ופשום הוא: והור יודע דיש לספק המוציא תפילי,

בו" בפומחה קלה טהור ה"ה וכ"ש ע"א נאמן באיסור ודאי דרבנן נגד החזקה כמו כאן דאין מומחה יש ודאי איסור דרבק ואף לכרמלית כי ע"פ הרוב אין מועיל והוא אומר שהוא מומחה ולהתור לצאח לרה"ר היפך החזקה איקבע איסורא שרי למ"ד קמיע באין מומחה רק איסור דרבטן יש בה וכמ"ם הר"מ ז'ל פ"ע מה"ש הי"ד שהוא דרך מלכוש וכמו בכחבו החוספות שבת בש"ח אות פ"ו ועא"ר כאן אות מ"ד. ועיון שו"ח רש"ל סימן מ"ז יע"ש : (מי) יוצאין עם"ז בבת ס"ז א' לדברים ידועים הוי היתמחי דברים אלו ויוצאים אף לרה"ר בהם וכן לחש אף שהוא ספק אם הוא מרפא ואין יוצאים בשבת בחול מוחר או בשבת בבית מותר ואין בו משום דרכי אמורי אבל אם בדקו ואין מרפא יש בו משום דרכי אמורי אף בלהש ויש מי שחובש בלהש בספק נמי משום דרכי אמורי הוא רביט יונה ועב"י ורשה אם כן מאי איריא דאין יולאין בקמיע שאין מימחה בשבת הא בחול נמי אסור : (יז) ריש עט"ז אפילו בביה ואף בחול כל שיש ולא החירו אא"כ איתמחי המיע ול"ע ועמ"ש באות י"ו מזה : (ית) מגביה עט"ז ספק חשיר ונח החירו חחיר חיסחי קמיע וג'ע ועמ"ש בחוח יז מזה: (יח) בוברה עביד וז'יף יבואר באום בחוף או מהביה עביד וז'יף יבואר באום באום המחור השיועו המחבר דאין בינינו סגדל המשות השועו המחבר דאין בינינו סגדל המשות השלנו אף אם יש בהם מסמרים שחופר בהם בקרקע שרי כי קיי"ל ככ"ש בדבר שאין מחבוין יש"ש ואף דהוי פ"ר הוי כלאחר יד ושאר היתרים עיין אוח י"ב ומ"א אוח כ"ז לענין מקל שבראשו מסמר כה"ג בשבת יע"ש באך: (יש) בורתר עש"ז ועיין באר הגולה כתב הג'ה זו שייכא בסכ"ש ועב"י בזה: (כ) וקיפלה עש"ז הוא לשון הרמב"ם פ"ע משבת עב"י ומ"ש הני שייכא בסלימות שלהם הוא דעת המחבר כמו שליין באר הגולה ועיין באות שאח"ז ואיים שם מיל בטלימות שלהם הוא דעת המחבר כמו שליין באר הגולה ועיין באות שאח"ז ואיים שם מילי בטלימות שלהם הוא דעת המחבר כמו שליין באר הגולה ועיין באות שאח"ז ואיים שם מילי בטלימות בלהם הוא דעת המחבר כמו שליין באר הגולה ועיין באות שאח"ז ואיים שם יבוחר: (כא) דה"בו בטליחות עט"ז החריך לחסור אף בגדים שלכו אם מגביהן שלא יתלכלכו א' מפני שעושה כעין מרזב ב' דהוי כמשאוי ובאות כ'ד ג"כ סיים שם אף מלגושים שלנו שיש להם בית יד או רא"ק שלנו שמוציאין הידים ממנו כל שמגביה שלא יתלכלך אסור במקום שאין שירוב וכעין מרזב יש ב' פירושים י"א משום איסור הולאה וי"א בעושה כן שיהיה מקופל כך אסור עב"י: (כב) אבל עט"ז משמע שפי' דברי רמ"א אם זריך לו לבגד נושא הסדין עם המעות ות"ש הר"ב אפי' כמו ואפילו אין לרורים אם הם מנוקבים הוי כלי ושרי לטלטל בהדיא ועמ"א אות מ"ה דנקובה בעלמא י"ל דאין מועיל אא"כ ייחדו . ועא"ר אות כ"ז דהלבוש השמיט זה אם לריך לו דפירש בירא במא יגזלוהו דזה פשיטא דשרי יע"ש. ועסי' ש"י ס"ז מ"א אות

זיין משמע כה"ג אסור ועסי׳ ש"ע ס"ד ורס"ו סעיף י"ב ועמ"ש באות שאח"ז אי"ה:

(כג) וייש עט"ז כל דליכא איסור חורה כ"א הוצאה כלאחר יד בין בגדו לבברו דפטור אבל

מסור שרי במקום פסידא שלא יעבור על איסור חורה לדם בהול על ממוגו כבס" רס"ו חסור שני במקום פסידה שנה יעפור עב היסור מורט הוט באד על מנהות כלם ושם פסות מד"ח את לבירו לימן הכים בין בגדו לבשרו דליהוי כלחתר יד לח החירו פחות מד"ח מש"כ כחן כו' ועמ"ח אות מ"ה ומ"ו משמע כן דוקח בידו אסור הח בין בשרו לבנד שכר במקום פסידה ובמ"ח אבחר עוד אי"ה וכחן אין להחריך. מ"מ טוב יותר לחשר: בכר במקום פסידה ובמ"ח אהריך ובמ"ח אהריך ובמ"ח אחות מ"ד כתב כמ"ב בבודר עפ"ד החריך ובמ"ח אות מ"ד כתב כמ"ב מב"ד בודר דרך לביחות בכך ועמ"ר. אום כ'ג ועמ'א אום מ'ד הגבהה קצת שלא כדרך קיפול שרי יע"ש: (כה) ריש אוסרים עס"ו עא"ר אות ס"ד וכבר כתבתי לעיל היכא שניהגין לחגור אונטר גרטי'ל ואובר גארטי'ל דהיינו אחד אין נאה והב' נאה ועובין כן שיהא טוב להגור בבני על הראשון או שהשני קצר ודאי שרי וכתב שם בשם סה"ת כ"מ דאף למאן דאוסר ב' חגורות הוי רק מדרבנן יע"ש ועיין אות י"ד דה"ה דיכול לעשות עניבה והוי חגורה ארוכה כמו בפציל"ט יע"ש בזה . ועתו׳ שבח

כבאות י"ד דהוי חגורה ארוכה וגם לא משליף כיון שחגור בה יע"ש ומ"ש שם באות י"ד ורחב בא"ר אם מחבר בקרסים ג"כ שרי יע"ש ומ"מ אם יש חקנה שילבש הערבי"ל חחת בגדיו על זרופ היד ממש בשוק וכביבוא לביה"כ יוליאו ויחמם ידיו בו והוא פשוע ולומר לעכו"ס לישא הערבי"ל טל ידיו אהריו לפַיה"כ וַ"ל דמוחר ככסי׳ פ"ז ס"ה שבות דשבות במקום שיש קלת הולי ולער וכן לבה"כ האידוא למ"ד לית רה"ר ואי"ה יבואר שם : מ"ש המחבר בסל"ח מבואר בסימן י"ג ושם כתבנו שיש להסתפת היוצא בעלית כלאים בשבת אי חייב כרת וסקילה דעלית לבושיה הוא דבשבת שרי לילך מ"ה בלא צילית דלא אסרה תורה כ"א לעשות צילית משא"כ זה ואף בכלאים דרבגן יש לספק והתם לרה"ר י"ל מפני כ"ה ול"מ לענין מיתה וחשלומין עסי' רע"ח במ"א א" וכאן אין להאריך . ועיין לבוש סיים אע"פ דלא שפיר עביד לילך בלא זינית : אשה המתעפפת בפלי מצויינת בשבת אם הייבת הטאת די"ל הוי כמשאיו לגבה עמ"א אות נ"ד ואי"ה שם יבואר:

בילה כו' שבת קליט ב' עשוי למתוח כאהל וגם יכול להתעסף בה ולזהת לשוק לנטותם מבואר דינה בסימן שט"ו סי"א וכאן מיירי להתעסף לזאח לשוק הרצועות בטילי ורצועות אבנט אין בטילים אם הם תשובים ומ"מ כל שאין דרך הוצאה בכך פטור אבל אסור ונ"מ ברה"ר כ"ה ואותן חוטים התלוים בשפת החגורה מוזהבים נוי החגורה הוא ושרי . ולילית חייב דאורמים בכך: (כז) כובע עט"ז האריך שבם קל"ח ב' ושירובין ק"ב ב' והמחבאר שם דלכ"א מהפירובים קולא וחומרא לרש"י קולא כל שמהודק בראועה או אין דרך לילך בגילוי ראש שרי אף באהל שפח ומה"ם ברביב גלימא טפח להלן מראשו שרי וטעם היחר כי אהל עראי דרבכן וכה"ג הואיל ועל ראשו ליכא אהל כו' או דאין אהל בלא מחילות עע"ז שע"ו הות ח' יע"ש ומיהו שרבב גלימה על רחשו דיש גג טפח וחלוי לפניו הוי חהל ערתי ממש גג ומהילות וע"כ היחר שוכב נממח של רוופר דיש בג שפח ושנה יפטר יהי מהם לכלה דמתר ה"ל דמוחייב י"ל מכם מרדום ולמסקנא שרי) וחומרא כל שאין מחודק אסור אף נכפף ואף אין פפח ואף היה כבר על ראשו ולמסקנא שרי) וחומרא כל שאין מחודק אסור אף נכפף ואף אין פפח ואף היה כבר על ראשו מע"ש אסור ללאח לרה"ר בשבת שמא יפיל ואחי לאחניי ד"א ברה"ר ולר"ח ולר"ח דל"ב אלא מע"ש אסור ללאוי ד"א וכמי שכתב הב"ח ז"ל דיא כל שאין עפה כו' שרי ולא היישינן כלל דלמא נפיל ואחי לאחויי ד"א וכמי שכתב הב"ח ז"ל קימו כל שהין ספר של שלי היישיק כנה דממי לפירות להיות א זו למו במצב הל דר ומוכרת הוא מדלא פידש לפשוטו הא דמיהדק לפירש" רק משום אהל והומרא אף מיהדק אסור והמחבר בסטיף מ"ם פסק כר"ח ור"ח ור"מ ז"ל פכ"ב מהלכות שבת ה"ד ובריף גרם אלא וי"ל דאין חולק על רבו ז"ל וה"פ סייאל"א כובע של לבד לפירש"י ז"ל וכ"פ באלפם רשיי נפיל (ואי בקשור או אשור לילך בנילוי הראש גם זה פשוע ליה) אלא אידי ואידי ביש עפח והא דמיהדק קשה מאד כגג הוי אהל עראי ונכפף קלת אע"ג דקשה קלת לא הוי אהל עראי (עיין ג'ץ מזה) וכ"ה לשון הר"מ ז"ל שש והיה השפה קשה ביומ"ר כמו גג אשור הא לא"ה אף השה קנת ובולט שפח שרי וא"ש נמי דל"ק החש לא מיהדק כמ"ש בחה"ר והר"ן דקאי נמי קפה קנת וצונם ספח פלי זע על נמי דליק החם לח מיהדק כמיש בחהיר והרן דקחי כמי מסייהנית והדר ממה דהוה אמר מעיקרת ועם זה איש שהמ"מ פם הבית בכיון מלח אילת וכדאמרן. ועם זה יחיישב דלה ליהוי דברי המחבר כזיכה שערת לבי הרי דתף דפסק כסעיף מים כל ור'מ ור'מ ור'מ ור'מ איש במים כמים שלוסר וכן הלכה דחיישינן דלמת נפיל ותמי מים כל לחמיי ארבע אמות ברה"ר ובדמיבנת : והמ"ז ז"ל חילק בין ברימיל שלנו לקפליץ בהברימיל לחמיי ארבע אמות ברה"ר וליחיה לכיסוי "הראש וגם אין מתכוין לחהל רק לכיסוי שראש ומשה שרי לר"מ הח קפלוש או מה שקורין הו"ע יש איסור לר"ח אם יולא סביב מראשו עם חוקם ביותר מים החלף מותר ביותר

(ומיהו אותן בעושין קיפול בהו"ם וקפלו"ם כעין מגן משולם אפשר דאין ברוחבו מפח אף בינא טפח מרחשו בעינן חרוך ורוחבו טפח וחי"ה בפט"ו יבוחר זה) ובריט"ל נמי חוץ לעירוב חבור כרש"י שמא אתי לאתויי ד'א ברה"ר וכרמלית עסי' ש"ג סי"ח . וראיתי להנ"ץ ז"ל כתב דכנימלית הפק דרבנן המכינן אד'ת ור'ח ובביעת רבו הב'ח ז'ל אמרה דפובר דלר'ח ור'ת אין הפש כלל במא יפול עד בה קבה לו להב'ח ז'ל מאי אלא מעתה יע'ש מבא'כ להמחבר דפהק לבתיהן וכמ"ש כהן וכמה פעמים מצינו במשלף דלמא נפיל ואמי לאחויי ד'א ברה"ר נראה פבק אדונינו הש"ז ז"ל יפה חוץ לעירוב יש לאבור וצ"ע על מה סומכין העולם בזה . ומה שאמרו בגמרא ל"ק הם דמיהדק כו' ולא אמר ל'ק הא דעשוי כיסוי הראש ובפה ניכרת כעין הו'ט וקפלו'ב אסול והא דמין ניכר כבריט'ל שלנו אפבר צורת סייאנ'א הוא בניכר כאמור. ומ'ש הט'י מה בהיקל המהבר בכת'ל בילל מע"ם ה'ה בלין מכח או נכפף והדא מינייהו נקיט: [מ"ש פנפינ"ם ומכשיף זיי"ן לא ילא קטן במנעל גדול אף דאין דרך לילך יחף ייל דא'א להלך בה ממוך גודלו מיישינן טפי דלמא אחי לאחוי ד'א ברה'ר עמש"ל בזה : (כח) ואפי עש"ז דוקא באיכור חורה חיישינן טפי דלמא אחי לאחוי ד'א ברה'ר עמש"ל בזה : (כח) ואפי ש"ז דוקא באיכור חורה הא בליות מיישינן שפי דרגו בחדרי הדרים היכא דאין שייך מ"ע לא גזרו ועמ"א אות כ"ז וקא"ה שם יבואר עוד: (כם) שיש עם"ו חבל המ"ח חוח ס"ב כתב מסתימת הש"ע מבמע חף בלא ינא בעה א" מבע"י שרי כמ"ם הג"מ בשם ר"י דלא ככל בו ואי"ה בם יבואר מזה : מ"ש המחבר כמ"ג בעור והיינו בס'ת והוזר ומככה בבגדים ומפני שלא ינית בבזיון התירו והות דברי הר"מ ז"ל פי"ט הכ"ה מה"ש והיינו דהולחה כלחתר יד הוא יע"ש וג"ע קלח כעם עמו"ש שבח ס"ב א" ד"ה כל : וש"ש בהמ"ד מענין דליקה עסי" שליד הק"מ ושם י"א דרק פעם אחח ובס"ז שיין ומ'א י'ד דבנדים י'א דוקא למעורבם וי'א אף לבאינה מעורבה ואי'ה בם יבואר בכמ'ה מי בנברו כליו במים עב'ח דאפילו נברו במים קודם לביבה י'ל דברי ללבוש ול ללבום ולא בזור בבת לי מיבנו כפו במים פב ה דוופים וכבו במים קודם לפיכה ייד דכרי לנכוט דמו בוור שמא יסהוט וליד לסמ'ו בהג'ה דהקם אין אורך להם ומ'ש בהג'ה סמ'ו והוא שמקפיד על מימיו היינו באין רולה שיהיה בהם מים אבל אותם מטלניות בשרוים המיד במים אין לחוש ומותר בטלטול: ובזדה יש ללמוד ממ"ש המהבר בסמ'ו דאסור לנגבם סמוך לאש והטעם משום ביבול או ליבון וכמ"ש המ"א אות כ"ז דמשה שנשרה במים אכור לשטוח על התגור קאבלין במקום בים'ב לנגבם לבטוח על השולחן בשבת במקום ים'ב דהוי בישול בתולדות אור וליבון וה"ה ווינדלי"ן של הינוק שמלוכלכים במ"ר אסור לנגבם אלל המנור במקום בים"ב בקאכלי מבום ליבון ואם נשרה המפה במשקין שכר ומי דבש תליא בפלוגתא בשי'ח בל'ח אי יש בישול אחר ביבול ואפשר אף במשקין לצועים שייך ליבון ואי"ה בש"ב יבואר. ודע בגדים הכל במשמע אף למר : ש"ש בסמ"ט מוחר לרחוץ ידיו בנהר בשבת עסי' שכ"ו מדיני רחולה ושלא ינגבס סמוך לאש ורחילם כל גופו בלוגן ואי'ה בם יבואר : אם מוהר לישא אותן געין העבוין מבבתן ועץ ארוך בו ופורקין ונושה כעין כילה ויש בהם אהל עראי יבואר אי'ה בסימן שש'ו . ולענין ופן מנון, כו ופונקן ומפה לפין פיה וים כהם מהגל פותי יבות והיה בשתן כש זו. ולפסן אם הם נפוים מע"ש אם ברי לנושאן מפני החמה או בלא יצטער אותו הגשמים שלא יפלו על בשרו. אע"ג בסי"ג וי"ד ובמ"א כ"ב וכ"ג כל משום צער שרי היינו שלובש דרך מלטש דוקא אע"ש שאין מלטוש גמור משא"כ זה שנושא בידו לאו דרך מלטוש כלל ודרך הואאה ממש ביד יראה דאשור במאר שאינה מעורבת. ובסי" שצ"ז יבואר עוד אייה. מוחר לפתוח הגורה ברה"ר ולהגור בו ד'מ ועסי' ש'ג כי'ו. דיני כיפוס בש"ב ודיני סחיטה בש"ך ועסי' שי"ח וסימן שי"ב ועב"י כאן ובסימן שמ"ה ישאר אי"ה בענין רה"ר וכרמלית לדידן :

שב א משום עע"ו שכת ע"ה ב' ופירש"י שם והר"מ ז"ל פרה עבירי מה"פ היח כתב טב א טישום עם י שכת עם לפרסי שם זה יו רי פרק פבירי מהם בל היחל בהכל החיב בל היחל בהנה להן הנחלה הלוקט יבלת חייב הבל דרך עסק פטור המנער טליח הדבה להסיר למר הלבן הנחלה בה חייב הטאח ואינו מקפיד מוחר ועיין לח"מ שם דמפרש הא דשבת קמ"ז א' המנער לא כפיי ר"ח מטל ולא כפירש" מעפר אלא למר לבן הנחלה בה ולפ"ז השמים דין המנער מטל האמור שם וחייב משום מכה בפשיט ובמ"מ שם משמט דגרם ולהסיר הלחו"ב הלכן הנפלה בה הייב והיינו האי דטל שנראה כלהוב לכן על השחור ואין נאה וטיין כה"ג בהנחות הב"י ועב"י כאן והחלוק בין לוקט יבלח דעביד מעשה בידים כל דקפיד ומסיר בכוונה אף בהיה לובבו כך הוי גמר ומכם בפטיש משא"כ בניער שאין עובה מעשה כ"כ כל באין מקפיד ללובבו אף מותר ואלו לוקט שלא בכוונה פטור אבל אסור המחבר בס"א הבשיש כלל דעח הַר"מ דרש"י וחום' אין כוברים כמוחו רק הפירוב במנער מבום כיבום כר'ת ורא'ב ופור . ובלוקפ פסק כר'<mark>מ כל בכוונה הייב אף</mark> אין מקפיד ללובשו זדרך עסק פטור אבל אסור . אבל הפ"ז אות ב' לא הונח לו בזה דמאחר פרי צ'ל דכוונ"ה היינו ליפוח הבגד הם אין מהכוונים כלל ליפוח הבגד וצ'ע ועיין אוח ב' מזה וא"ה כם יבואר בזה : (כ) והוא שיקפיד פירשתיו באום א' יפה ועיין כ"ן בזה וכש"ע אף שבב"י וכ"מ מסופק בדעק הר"מ ז"ל היינו לשיפתיה המנער משום מכה בפשים י"ל דחד דינא עם יבלת הית לה מבא"כ לפירוש הכור במנער וכ"פ המהבר בס"א יורה הדברים כפשפן דקפיד עם יכנו היים לה מכו ל לפלח הבית במוער זכ של מחובר גם חייתה היוכרים בשפטן מפיד ללובשו מבח"כ ביבלח הוי מכה בפטיש אף דלא קפיד ללובשו כל במחכוון ליפוח הבגד הויב הטאח ודרך עסק היינו בלא ליפוח הבגד פטור אבל אסור . ובע"ן שהר זכעומן אין מקפיד עלייהו וא"י כיון דקפיד ה"ה שאר לבעונין ובמ"ח הוקשה לו זה לכל הפירושים חוץ לפי" הר"מ ז"ל (זהוב אי למר לבן גנאי דוקא לבחור) ודוחק לומר דבשאר לבעונים בטלה דעתו דרוב העולם אין מקפידין ובמנער מעשר בלבן יותר מקפידים ול"ע. ודע בלוקט יבלח אף אחד אום יו"ד ועב"ח כאן ומה דפריך כשבת קמ"א א' במאי מקנהו היכא דלית ליה מוא וסמרפוב אפשר דשרי טיין סעיף י"א ואי"ה יבואר בסוף הסימן ובמ"א מזה עמ"ב אות ד' אי"ה מזה : (ד) אף בכוחל עפ"ז שבת קמ"א א' בקורה הא לית קורה ודאי שרי ברגלו יחף ומצער ליה (ד) אף בכוחל עם"ז בכח קמ"א א' בקורה הא לית קורה ודאי שרי ברגלו יחף ומלער ליה
בכוחל או בקרקע דבמקום לערא אל גזרו איסור דרבנן בנין זה דהוי רק דרבני ומב"ה
פרוך אלא במאי מקנחו עב"ח: (ה) הראוי לטלטל סי' שיש לסחום בחרם זה כלי מ"ז וע'
לבוש: (ו) דהוי מוחן עס"ז בש"ך מ"ם מ"ן יע"ש: מ"ש המחבר בש"ע ווו"ד מדיני כבו
יבואר אי'ה במ"א: בשאלתי ב"ש שרוחלין החינוק במים חמין וא"א לרחון אוחו כי אם
שמניחין הסמרסוטין יביבים בעריבה איך נעביח למ"ד ברייתו זהו כיבוסו ובפרט פבתן גם
שמניחין הסמרסוטין יביבים בעריבה ה"ק משחל בשימן מקי"א ס"ב ומ"א בט וולים בט יבואר
ולעמן ווינדלי"ו שא"א לרחון חינו קמן כ"כ אל ביבימו חחקיו מסמרסוטין בעריבה. המ
יש להם ווינדלי"ו שא"א לרחון מינוק קמן כ"כ לא בעריבה דהוי דרך לכלוך והההיא דהיה שובר
במים ואלונקית כשים בשיף ד" וסמ"ח וכדבעינן למימר במיא אוח ד' ייש ואם אין לו כ"א
מלוכלבים "ל אח"ה בינו במינות בחול במינו במיל בכול בינון במינו במין במינות במין במינו ביינו במינו ב מלוכלכים י"ל אפ"ה הוי החינוק כחולה שאין שכנה אם רגיל הוא ברהיצה וכמו קפן ביוחר שצריך לרהיצה מותר אף זה להשים דחולה שאין שכנה מוחר אישור דרבק וברייתו זהו כיכוסו כוי מלחכה שחל"ל דחין שושה זה בשכיל כיבום רק להליע חחח הקטן שרי וע' סימן

דרת שיש בו ספק דאין מברכין עליהם כ'א אתפילין דרשיי א'כ ברה"ר למ"ד יש רה"ר האידגא רדת שיש בו ספק דאין מברכין עליהם כ"א אתפילין דרשיי א"כ בוה"ר למ"ד יש וה"ר האידגא י"ל דלא התירו לו לעבור הוצאה והעברה ד"ח ללבוש זוג זוג די"ל ספק תורה לתומרא ולמ"ד כל ספק תורה דרבגן הוא י"ל ל"ג בתפילון וי"ל תיכא דיש לתא ד"ח לא התירו וצ"ע: (גד) זוג עמ"א בפיש הפולה עם ל"ב א"דא איש ואשה בריש הפולא ושבת זפן ולדידן מ"ע שה"ג גשים פשורת אסורות דעם בפגי עצפן הם ולמ"ד כר"מ דליה ושבת זפן תפילין ולדידן מ"ע שה"ג גשים פתוח שם ד"ה כל דהוצאה כלאחר יד דלית לן רה"ר י"ל דשר אף אשה משים בזיון, תפילין וכמיש התוח שם דהובץ המדאה כלאחר יד י"ל דיבול לבוא לידי חיוב חפאת משא"כ השתא ודלית רה"ר וע"ב הה"ר שם דהוצאה כלאחר יד י"ל דיבול לבוא לידי חיוב חפאת ששא"כ השתא וכלית וכמים לאחר יד שמים בוא להבוג בשור במול מוני וכמים לא היו כלאחר יד שמים בוא להובי בשור במול מוני וכמים לאחר יד שמים בוא להובי בשור בי"ל הייל בייל לבוא לידי חיוב השתה שמא"כ השתא ומון וכמיש היו מכום לאחר יד שם ההוצאה כלאחר יד שמיל בייל היום לאחר יד מייל היום לאחר יד יל דיכול לבוא לידי חיוב חשאת משא"כ השתא דלית רה"ר ועי בחה"ר שם דהוצאה כלאחר יד אפילו מובא נפי יול לדירן באשה אפילו מובא נפי ובאיש ב' מקום יש בראש לא היי כלאחר יד אפילו מובא נפי וול לדירן באשה אפילו מובא נפי ובאידושי כתכתי מזה ומ"ש במלית מצוייצת חייבת חשאת דהוי דרך הוצאה בכך להוציא משא לל כתיפה או למוש בו משא"כ מבעת על אצבעו בחותם אי לאו דנותן איש לאשה לא הוי דרך הוצאה ועתו"ש ולמ"ש א"ש והיינו מלית של מצוח שאין לובשין כ"א בבה"כ אבל ליי"ב מרדק"ל שמלבוש נמור לאיש מותרת אשה לצאת בו והיינו בלא ציצית ובא"ר אות ע"ה משש"כ תפילין אף בציצית וי"ל כיון דלאיש לא היי משי הציצית במלין הם נוי לבגד ואף אשה שריא ומ"מ לשה אי מלבוש גמור וע"ד קס"ב (ס"ם וצ"ל קפ"ב) ומדהראה לשם משמע דוקא באופן שמותר לאיש להגן מפני החבה וברובה הא אם אמורה לצאת חייבת נ"כ משום שבת דהוי משאוי ואין מלבוש לה ונפשום מחפק שכתבנו בסר "ג ומאן במ"ל ושוש לאו משובי ואין במלים ושמא ואין מלבוש לה ונפשום מחפק שכתבנו בסר "ג ומאן במ"ל מוש לאו מודרוגינום אחרים לצאת בשבת במלית מצוייצת דהביצית חשובי ואין במלים ושמא נקיבה הם ופמירים והני משאוי וכ"ז למ"ר יש לנו רשת. הרבים וא"ה בכר שמ"ח יבואר וה ועס"ר נואן אין להאריך וע"ד קפ"ב לענין לבוש הגשים במוממום ואנדרוגינום וה"ה מפ"ב לענין לבוש הגשים במוממום ואנדרוגינום וה"ח מבית כה"ג בעם הרוכים עם הפני א אפשר שכר היואי מעם סיפיג מצים שעל ידיו לש בהו מחימה איל מי שרוחץ עתה בנהר או מבילת מצוה בשבת אמור להסתפג אלא כיון דלא גזרו בימי הש"ם בזה גם שהה אין לחוש ועסי שוב סיו (נמ) שלא עמיא היינו אף בערדו בנהר אמור להוציא ידיו חוף גם שהה אין לחוש ועסי שוב בכרבלית ועסי שכיו ס"ו לענין מים שע"ג ואירה שם יבואר: (ס) בעלי המכין עמ"א עב"י בזה וכש"ג דלא הוי משאוי בכך: (פא) או עמ"א ברנ"ם ע"ש (מ"ס רצ"ם) ובש"ח מכ"ד דליד יצא ה"ה ישם בהן בביתו ויא במחשבה סני יעיש ועב"י כאן: (כב) הכרוכים עמ"א מכ"ד דליד יצא ה"ה ישם בהן בביתו ויא במחשבה סני יעיש ועב"י כאן: (כב) הכרוכים עמ"א עמים באות מוא ועמ"ז אות כ"ם ועיין אות פוה מזה יעוש ויתר הרברים יבוארו איוה במיז סוף

הכימן יעיש : ישב (א) חדשה עמיא רמבים פרק עשירי בהיש הלכה חיי ואף שהוא זיל מפרש פירוש שלישי "שב (א) חדשה עמיא רמבים פרק עשירי מהיש הלכה ח"י ואף שהוא זול מפרש פירוש שלישי בשבת כדברינן למימר לקמן איזה במז א"ב מ'ט לענין פי תרת ייל דבם רח ורשא מודים לו דוקא הדשה שלא שימשו בה כ"כ הא שימשו בה אף שעדיין לא רוחץ ושנה מקרו ובסעיף ג' בקיפול מפרש הרשים שלא נתכבסו ששם עיקר הרחיצה שמתרכנין בלא קיפול משא"כ כאן הרחיץ לא מעלה ולא מוריד דשם לא שימשו כ"כ אף רוחץ אסור ואם שימשו הרבה אף לא רוחץ שרי ועב"ח בזה ונ"ץ בזה : (ב) חדש עמ"א הנה בניעור ממים יש תרתי כיבום וסחימה וכמ"ש הלבוש ומש"ה הוי כ"ש ולכאורה בגד חדש אוכםי כמו בשל ועדיין בתידושה אבל דברים אלו לקורים מכל זה הביאם הב"י בש"א כתב מי שנשקו כליו במוד מולץ משכפיד במתפצרים במים הרי לא הדיריר ב"א החימה ולא בירום ומשימו כ"ד בריום מותם ובהדש ששכפיד במתפצרים במים הרי לא הדיריר ב"א החימה ולא בירום ומשמו ל"ד בל בלובות אותרה" א"ה באות י' מזה: (ג) בגד ממ'א הא וראי הכין הוא לפירוש רש"י קמ"ו א' בשבת המנער מעפר והוא באוכמי כמש"ל המחבר ורמו בזה דבגד חדש האמור בנשרו במים לא הוי דומיא דמנער בגד

או ה'ה שאר משקין: (יו) בסכין עמ'א הרב לשיפתיה כס'ו דהגיה או על מנעלו דפותר בקורת או הרו שאו בשקן. (יו בשקן מחור שם מנעל וה"ח כאן דמספקא ליה דמנעל אמשר אסור כמ"ש מהרי"א נמ"ש באות מ' בשם הב"ח. ומ"ש לקנח בברול עמ"ו אות נ' ומ"ש הב"ח אומר בקורה פירוש מנעל את בקורה אמור דלמא ממחק ורגלו בקורה מותר ובכותל וקרקע אומר ע' אות י"ב: (יח) אפילו עם ש באות םי בשם הביח, וכיש קנות בנחזק עם ז אות ני וםיש הביח אוסר בקורה פירוש בנעק אף בקורה אסור למא מסחק ורגלו בקורה מותר ובכותל וקרקע אוסר ע' אות י"ב: (יח) אפילו לשכשכו עם"א דשריותו זה כיבוסו ומשטע אפילו. צמר וכל הבנדים שרייתו זהו כיבוסו ואפילו צבועים ורלא כהר"מ טרומנכורג שסובר דוקא פשתן כו' עיון בסור. והנה אטריגן שרייתו זהו כיבוסו זבחים צ"ר והקשו ז"ל מנדה מערמת ומובלת בבגדיה והא לדבר מצוה עובר במים בסי" ש"א ס"ד וסם"ם מסתפנ באלונתית (משמע אף גיגוב) ותירצו א' דוקא כשיש לכלוך עליו שרייתו זהו כיבוסו וסם"ם מסחפג באלוגתית (משמע אף ניגוב) ותירצו א" דוקא כש"ש לכלוך עליו שרייתו זהו כיבוסו והופ"ל לגם בנקי לגמרי תירצו דוקא שרייתו דרך כיבוס הא דרך לכלוך שרי ולכל א" מהתירוצים קולא וחופרא לתי" א" קולא כל בנד נקי מותר ליתן עליו מים נקיים אף אין דרך לכלוך וחופרא כל שיש לכלוך עליו אף דרך לכלוך לנגב ידים שם אסור ולתי" הב" קילא דרך לכלוך שרי אף שיש עליו לכלוך וחומרא כל שאין דרך לכלוך אסור אף בנקי לנמרי . ולהר"ם מרומבורג א"צ לכל זה רק שיש חילוק בין פשתן לשאר בנדים מאלונתית ובגדיו במים וגדה בשאר בנדים חיץ פשהן שרייתו לא זהו כיבוסו ומיהו קשה כם"ש המור מראמר עוד שרייתו לא זהו כיבוסו ומיהו קשה כם"ש המור מראמר עוד שרייתו לא זהו כיבוסו הא שאר בנדים אינו של הם לכלוד אחור לי". או הייש אליים וצואה עליו מותר ליתו עליו וושאר בנדים או יש בהו לכלוד אחור ו"" לינור אף הייש אליים וצואה עליו מותר ליתו עליו מים לנו שאר בנדים או יש בהו לכלוד אמור וי"ל עור אף שיש לשלשת וצואה עליו מותר ליתן מים עליו ושאר בגדים אי מורה דאסיר בנקים לגמרי בפשתן אוםר ושאר בנדים מתיר. ודעת המחבר דיש חילוק בין מלוכלך הבגד אסור אף דרך לכלוך ונקי שריכו' אף שלא דרך לכלוך ויש אוסרים בכל ענין הוכיר הרב החומדא אף בנקי ולא הקולא דרך לכלוך אף במלוכלך שרי וספך עמ"ש בס". וע" אות י"ם וב' וכ"א אי"ה מזה: (ימ) ולא עמ"א בש"ן א' סמ"ו יע"ש דאם אין מקפיד על מימיו וסניתו כמה זמן עם המים לא גזרינן שמא יסחים: (כ) ויש אוסרין עמ"א אף דנמשך קילא כס"ש באות ח"י סמך אמ"ש בס"י דמותר לקנח ידיו דהוי דרך לכלוך כו": (כא) מוב לנגבם עמ"א רק מוב לא סדינא כי בנקי המספחת לנפרי לא אמרינן שרייתו זהו כיבוסי והר"ב הניה דאף אם היה איזה לכלוך על כי בנקי המספחת לנפרי לא אמרינן שרייתו זהו כיבוסי והר"ב הניה דאף אם היה איזה לכלוך על המשפחת שרי הואל הגינוב דרך לכלוך הוא כו' : (כב) דרך לכלוך עמ"א במים מרובים דרך לכלוך אסור דלמא יסחום עסי' ש"א אות נ"ח ושאני סיפוג ידים דבר מועם יע"ש : (כג) בבגד עם"א

התפשית מבמל מופח עים להמפית מ"ר ועמ"ש בפריי שם יע"ש: (כו) אמור עמ"א כל שנותן, מים זהו כיבוס עב"י ועומ" של"ד ובא"ר ובא"ר והיה ביבוס עב"י ואמר מים עמורים שאין חזיין לכיבום שרי ועב"י בות וצ"ע ועסי של"ד ובא"ר ותו"ש בות: (כו) דאתר עמ"א עמש"ל ותנה בשאר בגרים משמע נמי דשייך שרייתו זהו כיבוסו עמש"ל לענין שאר משקין וגם יין אם יש לחלק בין לבן יבואר אי"ת בש"ם וש"ך ושל"ד וכאן אין להאריך בות:
"מ"ל (א) שמא עמ"א תומ" נ"ו א"ד"ה במה דר בגדים צריכה לפשים במבילה אלא דלא חיישינן של"ל מברים ביבוס בילה אלא דלא חיישינן מותור בילו בילו מותור בילו מותור מותור בילו מביב מותור בילו בילו מותור מותור בילו מותור בילו בילו מותור מותור בילו מותור מותור בילו בילו מותור ביל "שנ (א) שמא עמ"א תוס" נ"ו א" ד"ה במה דכל בגרום צריכה לפשים במבילה אלא דלא הישינן
אלא בדברים קמנים דלפעמים נושאת כידה משא"כ מלבוש לא תלך ד"א בלא לבוש:

(ב) קלועת עמ"א ואם היא מ"ה או מדרבנן אי"ה יבואר שם ועם"ו: (ג) ויש עמ"א רש"י לפירוש
הרא"ש שהרפם הקליעה ויוציא החומין עב"ח ועמ"ש במ"ז א" מזה: (ד) שאינה עמ"א וכ"כ הש"ך
שם אית ה' ובחירושינו כתבנו מזה די"ל מ"ש הר"ב בי"ד קצ"ח מ"א לכתחלה צריך להסיר אף
שאין חוצץ א"כ קשה מכאן דעב"פ חלולין שרי לצאת וי"ל דכל דיעבר שרי לא גזרו בשבת דאי
נוכרת מסירה קודם שבת ואי שכחה תמכיל בהם דהוי דימנד מאחר שאם מסירה יש חשש ד"א
נוכרת מסירה ל"ד לקושר ומיתיר ברה"ר בתוכ" שם כי הוא מיד ומס"ג משא"כ כאן דאסורה להסירם בשבת קודם שבילה כי שמא שוכחה אחר השבילה שיש זמן מה שהוא שבת ואתי לאתויי כו' הלבך הוי דיעבד ומובל כך וי'ל ה'ה אריג החמיר המחבר שם כראב"ר לכתחלה ולא לדיעבר אלא מדשתיק הר"ב בם"ג ובס"א הביא הא דהגהות ש"ד ש"מ דאודי ליה להמחבר וש"מ אף דיעבר חייץ כל שאין ם וו"ש המ"א וצ"ע ובחירושינו כתבנו עוד מזה : (ה) כדי עמ"א דכל שמקפדת להסירם אק דלא סיהרק חוצץ ועם"ו ג' ולפ"ו צרוך לעיין במ"ש בי"ד קצ"ח סב"ג השריים נגזסים בפנה אין חוצץ כל שאין מקפרת הא מקפרת שלא תטנפם בטום עכורים ובדומה אבן יקיה ווהב שלא מעלה חלורה ודאי חוצץ אף דיעבד כבס"ד שם מיהדק לתוד או מקפיד לחוד חוצץ יע"ש: (ו) כלילא עמ"א שבת נ"מ ב' כשמואל מאן דרכה אשה חשובה לא מחויא וכרי"ף ור"מ ז"ל וכלוי דריש כלילא שרי ולא חילק בניסבא נמי שרי וא"י למה תלה בש"ג מכואר בתום" שם ד"ה מאן . ובלבוש כתב ים לילא שרי דקישרה א"א להסיר בקל עא"ר אות ח" ונ" בחידושינו הארכנו ההמחבר בס"ד בעיר זהב לא תצא כחכמים דר"א שבת ג"ם ואפ"ה בס"ה כלילא שרי המים דעיר זהב חשוב ביותר סברי תכמים דר"א אף אשה חשובה מחויא וכלילא חשוב קנות ואין יוצאת רק אשה חשובה לא מחויא אבל תכשים שכל הנשים יוצאות בו אף חשובה לא תצא דלא פלוג כו" ועיין חה"ר ומר"ם מלובלין ז"ל אבל הלבוש סובר דכלילא שרי דקשור הוא וא"א להמירם בקלוםשו"ה לא חייש" דלמא שלפא ומחוי' ובאפת בנמרא נ"ם ב' אמרו מאן דרכה למיפק אשה חשובה כו' סובר זה לשמואל שלפא ומחוי ובאמת בנמרא ב"ם ב' אמרו מאן דרבה למיפק אשה השובה כו' סובר זה לשמואל ואף אין קשוה שר וכר"א דתכמים בעיר זהב אבל אגן דספקינן כתכמים דעיר זהב אמור סובר החילוק בין קשור שר וכר"א דתכמים בעיר זהב א אור סובר החילוק בין קשור אל א קשור ועם"ו אות ד"ה א"ה שם יבואר עוד: התברב בלשן כו והמעם פרש"י וו"ל הנ"מ לדע"א לרש"י לא חיישינן דלמא נפיל דמח בר הימב בלשן כו' והמעם דשלפא ומחויא ובהברח לחלק בחשוב יותר אפור לאשה חשובה וכלילא לא חשוב כ"כ שרי לאשה חשובה וכלילא לא חשוב כ"כ שרי לחשיבה כל דליכא למיחש לנפיל וכ"ם בר"מ פי"ם ה"ו. והנה בתק"ם ס"ר לשאר ב"א מותר ולרש"י אין הכרע דתרי מיני עיר זהב הוי דנושקא שרי לכל רק בשבת אמור ר"ע לדב ב"א מ"ל אף לשאר ב"א אמור עתום" שבור "ע לנו" א "ד" המור מהא דעבר ר"ע לרוב"ת חק"ם ואי שבי בואר: עתום" שבת נ"ם א" ד"ה ולא ""ל דמוכח מהא דעבד ר"ע לרביתהו ועב"י תק"ם ואי"ה שם יבואר:

(1) חייבת עב"א הכ"ח הקשה על הב"י בתרתי א" מ"ש בנקובה מעבדת קישוריה חייבת חמאת
דלאו דרך הוצאה בכך א"ג בבגדה "ל דרך הוצאתה בכך לא בצעיף או במניחתה נגד פדתתה
היו דרך הוצאה בכך יע"ש ב" הקשה עם"ש המחבר דבאינה נקובה מעבדת קישוריה בוזר אף
באין תכשים כלל דליתא כל שאין תכשים היו משאוי יע"ש: [הת"ך באות ח" השיג הכ"א עליו
דלא היו משאוי כל שצריך להעמיד קישוריה היו דרך לבישה ושריא לגמרי דמשוי לא היו ולא
מחוץ חתשים ודומיא דמבעת הכלים ובידות תוכיח דאין תכשים כלל ואדרבה גנאי לה שאין
לא היו משוי דכיון דנושאה לצורך לבישה ה"ה מחם נקובה שמעמדת קישוריה אף שאין תבשים
כלל שרי לנפרי ואפ"ה בנקיבה כיון דאין דרך להעמיד בנקובה לאו דרך לבישה הוי ותו חייבת
תמאת ול"ד לבידית וכבלים דרך להעמיד בכך לא הוי משאוי משא"כ זה וע" נ"ץ ולמ"ש א"ש אבל
לומר כ"ש בב"י בנקובה במעמיד קישוריה חייבת קאי אפירש"י איגרת שערה ותוחבת לתוך הציוף
המוי מושלית שוריה תוחבת המחם בצעיף נפי חייבת חשאת דאין דרך כו" והוי משאוי והוי ועוד דמפטע מב"י
אם מעמדת קישוריה תוחבת בעוף נפי חייבת חשאת דאין דרך כו" והוי משאוי ומאוי באוור משאוי ומאור ותוד משאוי והעוד במטמי באין אם מעמדת פישוריה תוחבת מחם בציף נפי חייבת חשאת דאין דרך כו" והוי משאוי וכאמוי אם מעמדת קישוריה תוחבת המחם בצעיף נמי חייבת חמאת דאין דרך כו' והוי משאי וכאמור ום"ש ראית מדפריך למאי חויא שם בשבת פט"ך א" הן לרש"י וחייבת חפאת ואף לתוס" ד"ה לפאי חויא למה רגילה ס"פ לפאי חויא השני בשבת לפאי חויא כוכית כן דחייבת חפאת דהו חויא לפה רבילה ספי לפאי חויא ושני בשבות לפאי חויא פוכית כך וחיבו הבילים: הרצאה הכך וחים בנקובה כי דרכת הרצאה בכך ומיהו ממ"ש התים' בי"א ב' בד'ה ואם דמוי דרך בצאה בכך הוא בנקובה כי דרכת לתפור בנדי ביתה וחיי אומן דרך אומנתו דחייבת משא"כ באין נקובה קשה וצ"ל דם"מ סכירא להש"ם דחייבת אף בכגדה או בצעיף בין נקובה ובין אינה נקובה כי דלא היי תכשים ולא לצורך לבישה. והא דתנן שם ס"ב א' ולא בכולייאר מכבנתא קושרת מפתחי חלוקה דמשמע שם דחייבת חשאת אף לרבנן צריך לומר שיצאה במקום אחר ולא תכשים ולא לצורך לבישה ועא"ר אות מ"ו אט"ש המחבר בס"א לא בכולייאר כו' ובר"ם פי"ם הו"ח לא מצאתיו שיכתוב בכילייאר חיוב המאת אמ"ש המחבר בס"א לא בכוליואר כוי ובר"ם פ"ם הז"ח לא מצאתיו שיכתוב ככלייאר חיוב חמאת יע"ש וצ"ע. ואי"ה בס"ז אבאר עוד בזה באות ז': (ח) מותר עם"א פירשתיו באות ז' דהתום" כתבו על חילקת שערה לחוד דכל שאין תכשים ולא לבישה רק לחלוק שערה ודאי היי כשאוי ע"ש ד"ח למאי וברא"ש שם אבל כל שהוא דרך לבישה אף שאין תכשים שרי לנפרי כירי דהוי כבירית ומבעת הכלים כמ"ש התום' ד"ה ותיהוי דשריא לנפרי . והביא דברי התום' סמ"ך א' ד"ח ותיהוי דהוקשה להם אמאי לא משני ממעמדת קישורית ומם יש לה וחיישינן דלמא מהוי' ותירצו האם מעמדת קישורית ולא מניתתה נגד מדחתה ולא הזי תכשים ולא מחיי' ולכך משני שהולקת דאם מעמדת קישורית לא מניתתה נגד מדחתה ולא הזי תכשים ולא מחיי' ולכך משני שהולקת

שכ"ח פי"ז ופוב לעשות על ידי שינוי מעם ע"י ישראל יתן הסתרטוטין החלה ויערה עליהם מים משנה מעובדין דחול ולענין לנגבם ביים אזל האש אם היו המים חמים יס"ב י"ל אין בישול אחר בישול עבי׳ ש"א במ"ו ושי"ח בזה יש מחלוקת כלח שנלפגן אי שייך ביה בישול ומיהו ליבון בייך ביה ועמ"א בש"א אות כ"ז ומ"ש שם בזה . ועמ"א אות כ"ד מ"ש עוד בענין הווילדלי"ן בזה :

שנ א קלועות עט"ו המוס' נ"ו א' ד"ה במה יע"ם ולקמן סכ"ו דהסור לקלוע ולסמור שערה בשבת עמ'א אות ב' ומ'ש ע"י עכו'ס כסי' ש"ו ס"ה שבות דשבות במקום

טבילת מנוה לא גזרו ולפ"ז התו" לשיטתם דאוסרים אף שבות דשבות במקום מנוה עיין טור בש"ז יע"ש הוקשה להם שפיר ועא"ר מ"ס ומ"ב י"א גודלח אסור מן החורה וה"ה לסחור מ"ה יע"ש וא"ה בסכ"ץ יבואר. והנה לרש"י ב' קולות כפי פי' במתני' זבקלועות אם מרפה קלת שרי לטבול בהם ואין הולן ובשבת יולאה בהם ובחוטי שער קלועות א'ל רפיון וכ"כ בהדיח דף ס"ד א' יע"ש וברא"ש כאב דבנתונים בתוך קליעת שערה לא מהני רפיון עד שתסיר לגמרי וומינה בתוך קליעה ג"כ אסור ודוקא מונת על השער אין חולן וב"ח פי' דתרפם ויוציה החוע לנמרי יע"ש הנה פי' שחרפם חשערות קחי אבל הרח"ש לה הונח לו בזה שתרפם קאי אחוטין וכפירש"י ביכנשו המים ביניהם לשער (ב"ח לא סיים לשער אולי גירסא אחרת סיחה לו) משמע בהדיח דמנית החוטין שם וע"ז כתב הרח"ש דחבור לעבול עד שיוליה החוטין עב"פ ולש בתרפם החוטים ובי"ד קל"ח ס"ב אם בתוך קליעת שער אין מושל בהם רפיון משמע אם תרפה הקליעה ומוציא כל החוט שרי אט"פ שהשערות עדיין בקליעתן וברא"ש יש לפרש שתסתור לגמרי הקליעה וכן מחורת הפיפה בקצ'ט ס"ח ראוי לומר כן וח"ב ודחי אף אשה הקולעת שערה אף שאין בהם הוטין כלל זריך לסרוק במסרק ולסחור הקליעה בע"ש לגמרי לעשות חפיפה וצ"ע. ואסברא מ"ש רש"י שקולעת בהן שערה י"ל כורכת סביב השער הייגו נדיל כנינים דכוכך חוט והוי גדיל עא"ר מ"ב בשם הראב"ן והתוספות לא הקשו על רש"י כו" מפרם דלח בחוך קליעת שערה ורח"ם כ"כ ול"ע : ובחדושינו כתבנו דה"ה ביה"ם הין יולחה בהם ותוספת שבת אי נשים מוזהרות בהם דהוי רק עבה שהז"ג כתבנו ברס"א מזה ומוכת בסי' תר"ח ס'ב דחום' יוה"כ נשים מצוות ה"ה חוס' שבת ג"כ . ואף שפחה כנענית אכורה לצאת בחוטין וצריכה שתרפם בטבילה עיין הלכות איסורי ביאה פ"ד ה"ב דעבד מוזהר עליה לנחת בחופין ונריכה שתרפש בתביכה עיין הצכות חיפור ביתה פיד היצ דעבד מחהר עלה בדוחה מוציבות המוצי הסעם דשקלה בדוחה ומיד המוצי החיפור מה בלוחה ביתוח ביתוח החיפור מתני דיא ברה"ר והסור כתב דלריך להסירן הואיל ומקפדת אע"ג דלא מיהדק הוי חלילה ולריך להסירם חלילה ועיד סימן קליח סי"ד וס"ד דכל שמקפדת אע"ג דלא מיהדק הוי חלילה ולריך להסירם הלכך אחי ללאחוי ד"א ברה"ר. וללאת אשה בקמיע מומחה בחולה שאין סכנה י"ל דאסורה הלכך להסירה במים אף תפורה בעור דרך להסירה שלא יתלכלך במים ועששטו אוחיות עסי" ש"ה במ"ה הוח מ"ם ובחיש ל"ש טבילת מצוה כי לה שכיח בזמן החלמוד כ"ש החידנה אם לה מי שפובל לקריו חמיד כו' : (ג) דאז עט"ז משמע ליה ז"ל שלא יתטנפו החוטין וקאי אמוזהבת וטיהו חד טעם הוא בין מטונפין או מוזהבין זכרך להפירם מפני חלילה כמ"ש בי"ד קל"ח ח"ד וט"ז וש"ך אות ו"ז יע"ש וכמ"ש המ"א כאן אות ה' : (ד) שרש עש"ז מ"ש דוקא תכשיט של חידוש ה"ה הוטין לבועים בלוארה אשור דמחויא וכ"כ הר"מ ז"ל פי"ע דשבת הלכה יו"ד ובמ"מ חידום היה הופין לבושים בנוהרה חשור דמחיים וכל הל על יו לעי שיושמי מהלי לואריהם שם מהא דשמואל ס"ה א' והמחבר בסעיף כ"ף הביאו לענין חוטין שבאזניהם וה"ה לואריהם לבושים אשורים . ואי"ה באות ה' אבאר עוד: (ה) בקשלא עמ"ז בסעיף ז' עם ס"ד) ובחי שבת ל"ז ב' ד'ה הכא יע"ש ועב"ח והכלל בזה דכל שתהקת מתרואה כבעלת בשר אף שאין שבת ל"ז ב' ד'ה הכא יע"ש ועב"ח והכלל בזה דכל שתרואה ברוב אחר החווא שבת ל"ו ב" דיה הכח יעיש ועב ח והכנל בזה דכל שמהדקח מתלחה כבעלת בשר חף שחין מוזהטוח אסור משום חלילה כפירש"י ל"ז א' ד"ה חבקין יע"ש ואם רפוים אם חשוב אסור דמחויא כבם"ז ואם אין חשוב ורפוי שרי עב"ה שם . וא"כ ל"ק קושיית החוספות דיש ב' מיני קטלא א' נוי וא' לא חשוב עיין שבת ג"ט א' מנקטא פארי : והגנה המחבר כמב לא בטוטפת ושרבוטין באין חפורין דלמא שלפא ומחוי' אבל חפורין בסבכה שרי כפי' הטור אבל הר"מ ז"ל בפי"ט מה"ש ה"ו וה"י כפי" המ"מ שם טוטפח וסרבוטין המעם דלמא נפלי ואמו לאמויי ד' אמות וכל שתפורין זה בזה דלא נפלי שרי אבל רש"י והר"א ז"ל סוברים שמא מחויא מכשיט ודוקא בסבכה דלא מגליא שערה ומ"מ א"ו למה שינה המחבר וכחב חפורי"ן בסבכה ה"ה קשורים בסבכה שרי כמ"ש הפור והלגוש בס"ב כתב קשורים שרי ובס"ה כלילה שרי דקשור הוה ובס"ו דסק"ה קשור הוא וים כו טורה כו' סובר כל שקשור ליכא למיהש דלמא מתירתו ומחויא דתזכור שהוא שבת והא דטוטפת דוקא בסבכה הוא ל"ד אלא דרכם לקושרה בסבכה ואה"נ כל דקשור שרי והמחבר פובר אף בקבר כל שמוחר להחיר בשבת וחכשים חיישים דלמת שלפת ומתוית חת"כ דוקת בסבכה ואפבר ה"ה קבור בסבכה ל"ד חפורי"ן ודסקים בס"ו אין כ"כ חכשיט חבוב למשלף ולמחוי הלכך כל שקשור דלא משליף מעלמו ונפל סו לא חיישיגן שמא יפול ועמ"א אות ו' וכאן אין להאריך יותר ובחדושינו הארכנו . ומ'ש הב"י שכך הם דברי הר'מ ז'ל ל'ע קלת דמשמע הפור והר"ב מהולקין בפירוש טוטפת וכדכתיבות . ועיין שבת ג"ז אמר רב הוגא עניות עושין הפור והריב מחונקון בפירום עועפת וכזיפונית. ושין עבט גיו מוני כל שנט שלום מבון לפשנין ועשירות כסף ווהב לכאורה לחירולא דמשנה חנן בזמן שאין חפורין משמע זה בזה וכאן הקפועין ב"ה בכבכה לז"א מתני" לבעונין לא חשיבי של לבעונין וחיפורין זה בזה סגי וברייתא בכסף ווהב דוקא ב"ה בכבכה ובר"מ א"א לומר כן שכתב ב"ד וה"י ב"ל ב"ל ב"ל בבת מ"ה לבושים נמי השיבי ולריך שיון בכל זה : עוד רגע אדבר כל מה שאסרו הזיל ללאח לאשה מפני חלילה אפשר אף אנדרוגינו"ם דשכיחה שבילה ביה משמח בחודם כחשה חבל שומשום ספק זכר ונקיבה ייל בדרבנן ספיקו לקולא ועל זכר לא גזרו אף במידי דהיין כי לא שכיחא ביה עבילת מצוה כ"כ אף בזמן החלמוד שהיו אוכלין חוליהן בטהרה אבל אשה אף זקינה ובחולה לא חוא עמ"ז אות ב' כ"ב בחולה מפני עבילה לחולין ולקדשים כדאמרן כאן : (ו) יוצאת עמ"ז הם דברי הר'ב בהג'ה ועמ"א אות י'ו והוא מתוספות נ'ע ב' ד'ה נזמי ואיה בם יבואר עוד : (ז) מעמדת עט"ז הבית דברי התו' שבת סמ"ך ה' והתו' תולקין שם על רש"י בכמה דברים ומה שעושה כתו לענינינו הוא זה דלרש"י כל ללניעותא לא שלפא אף אם הוא מכשיע כמו ומה שעושה כחן לענינינו הוח זה דלרש"י כל לגיעוחת לח שנפח חף חם הוח חבשים כתו ביריח יוצחין בה ובכבלים דלה יוצחין בה לרש"י הוח העעם דחם שלפח אחת עדיין נשאר אחד ייחזיק בהי שוקיים או דכבלים דל שלשל ואחן קבוע בהם היישינן דלחת שלפח שלשלח ואחוי וביריח במקומה שמדת כמו שירתה הרוחה שם בס"ב ב" ד"ה ביריח וד"ה ועשו להם דכי שקלח לשלשלח עדיין ביריח במקומה עומדת יע"ש ולחו' שם ד"ה ביריח לחל הולח להם דבירים אחת לבלשלח עדיין ביריח במקומה עומדת יע"ש ולחו' שם ד"ה ביריח מח"ל אלא הפעם דבירים אחת בגלי לה שאין לה אלא אחם ולא מחיית ושתים חכבים דלמת מחיית וממחים ב"כ מה"ע ואף דמגלית שוקה הואיל ולא מגלית מיד ל"ד לסגבופין התפורין בסבכה כי שם מגלית מיד מותר דמגלית שות המוחד להמגלית בח"ל מיד ליהו במש"ו במוחד להמגלית המחוב בס"ו כתב נוצחים המחבר בס"ו כתב נוצחים המחבר בס"ו כתב במ"ו כתב נוצחים המחבר בס"ו כתב נוצחים המחבר בס"ו כתב במ"ו כתב נוצחים המחבר בס"ו בתב במ"ו כתב במציו בתב במ"ו בתב במציו בתב במ"ו בתב במציו בתב המחבר במציו בתב בתב במציו בתב בתב במציו בתב במציו בתב במציו בתב במציו בתב במציו בתב במציו בת משה"כ זה דלא מגליא מיד אסור בקכשים דלמא שלפא ומחויא והמחבר בסט"ו כתב ויולאין באנעדה שרורוע ויש מי שאוסר כמו שכחב הט"ו באוח י"א דיש אוסרין הוא דעת רש"י בבירית דלא מהווא דלנושיתא הא של זרוע מחוי אבל לחי' זרוע נמי שדי וכדבשיק למימר שם א"ה והשחא הגך רואה ששחם כדיעה א' שם כחו' דבירית לאו טעמא דלא מגליא שוקה כו'. וכחב המ"ז דעת התו' והרא"ש כו' כי הרא"ש ג'כ ממש כתו' סובר דפי' אוגרת שערה חוחבת בלעיף יהוי דומיא דבירית דלא מגליא מי"ד בתי שוקים כו' הוסיף קלת חיבות יותר ממ"ש החום' ד"ה הואיל ופי׳ לדברי החו׳ דלרש׳י אוגרת כורכת שערה איכ מיד מגלי שערה מה לו להזכיר בירים היה להקשות מריש פירקין בזמן שהן תפורין (בסבכ"ה שריא דלא מגלי" שערה ה"ה זה אלא אוגרת מוחבת בלעיף ולח מגלי מיד ומש"ח הפריך מבירים וסינו כחו' דבירים לאו טממא משום דמגלי אלא שאין חכשיט הא כל שהוא הכשים אף דמגלי הואיל ואין מיד אסור בחכשים והביג הע"ז על הב"ח ז'ל בתלחא א' מ"ש על המחבר דמעמדת קישוריה באין תכשיט אסור דהוי משאוי נגסי דפטורה שלא כדרך המוליאין באשבר מ"מ אישורא איכא וז"א דהתו' ורא"ש כתבו כן בחולהש נגסי דפטורה שלא כדרך המוליאין באשבר מ"מ אישורא איכא וז"א דהתו' ורא"ש כתבו כן בחולהש מנהי דפפורה שנה כדרך המוניתין במעשב מינו מישובק חיפה זו חדת דהתוי ולח ש כתבו כן בחימש. שערה לבד דהוי משאיי לא כה'ג דהוי דרך לכישה גם מיש בנקובה אין חייבת חטאת דלאו הדד הואה באשה הוי דרך הואאה בכך בבגדה וה'ה בלשף י'א דהוי דרך הואה הואיל ובאינים (פרי מגרים ח'ב) ש Pri Megodym Tom IL 9

נקובה תוחבת שם להעמיד קישוריה או חולקת בערה ה'ה בנקובה הוי דרך הולאה בכך ומ'מ לאו לבוש הוי דאין דרך בנקובה וכ"כ המ"א באות ז' וה' קוש בע"א דהוי כאומן דרך אומנהו ומה לו בבנדה או בלעיף יע"ש ועבוי ש"א במ"א אוח י"ט ל"ד לאשה דרכה בועיף ג"כ להיניא מחש נקובה וכדאמרן . טוד הקשה עליו דוכר דברי רש"י לפשק הלכה משמע כל לנניעותא כבירית אע"ג דאין מגלי בתי בוקיה מיד ברי אף בתכשיט ונהפוך הוא הכפים אפור בהעמדת קישוריה בתוחבת בצעיף (הא כורכת שערה שרי כמו סגבושין בזמן שהם תפירים בסבבה שבת ל"ז א"ב) ובאין חכשים שרי באין נקובה כל שהוא דרך מלבוש ואפבר ה"ה וכ"ש בכורכת בערה דמ"מ דרך מלבש הוא שלא יראה שערותיה ומ"ש הש"ז מלת ואפי" הינו הכביע כוונתו אף באין יות מינף מכשם הוח שנת ירתה פערותים ומש השין מנת והפי היו הכביע בוומה הוף בהרן מכשיע הוח להוי וראיש והמהבר מכשיע הוח להי מול להוי וראיש והמהבר כאן ודלא כמיש בב"י בזה דאף בתכשיע שרי שזה לרש"י וכאמיר. ולפ"ז מ"ש המהבר דמעמדת קישוריה שרי באין מכשיע ובאין מעמיד קישוריה י"ל פעור אבל אסור דאין דרך הואאה בכך קישוריה שרי באין החבר בדר ביתה משא"כ אינה נקובה אלא שהוא ז"ל סובר דאינה נקובה נמי דוקא נקובה במי שתוברת בגדי ביתה משא"כ אינה נקובה אלא שהוא ז"ל סובר דאינה נקובה נמי דרכה בלפי"ף לחלות שערה או לפעמים במקום קישוריה ומש"ה אף הינה מעמדה קישוריה הייבת השאת ואי"ה באות ה' אבאר עוד : (ח) ואם עש"ו איול לשישהי' באות ז' כי המהבר כאן בש"ע ש"ש וספ"ו (בט"ז י"א) פוסק כהו' ורא"ש דהבשיע אפי' מעמדה קישוריה אסור דמהוי ול"ד לטוטפה וסנפוטין דמגלי מיד משא"כ בתוחבת בלעיף הוי כבירית וכבלים כו' וא"כ הייבת המאת נמי אף באינה נקובה מדפריך שבת סמ"ך א' למאי חזי' בשבת והיינו היוב המאת כפי' התו' בד"ה למאי יע"ש וא"כ היל"ל חייבת העאת כמו בנקובה הוי דרך הואה בכך כמ"ש באות ז' אף באינה נקובה ועמ"א ז'ח ועיין רא"ש פירש בשבת למאי הזי' בחוכל לגאת בה והלא אין תכשיט ובחו' ד"ה למאי פירשו והוי משוי דהייבת הטאח אבל מרא"ש משמע דמפרש למאי הזי' ומאי ס"ד שחוכל לנאת בה דאינמריך לאשמושינן דלא חגא ועיין פני יהושע ובחמד משה וא"כ אין ראיה דהייבת הטאח בחולקת שערה ואין מעמדת קיבוריה באין תכשיש ד"ל דהוי בלא כדכך הולאה ול'ד לנקובה דהוי חומן דכך אומנהו שיין מ'א ז' והביא דברי הפור ופירשן דלכחורה בבא דסיפא ולא תצא באינה נקובה ואם יצאה פסורה היינו באין מעמדת קי**שוריה** והלא כבר אמר כן בריש' ובב'י כתב דכבר נתבאר היינו דבאמת כפול הוא וזה לשיטת רש" אבל למ"ש הט"ז באות ז' וח' דהפור כרא'ש וחו' דבתכשים אף במעמדת קישוריה אשור כל היכא דלא מגלי' מי"ד שערה בטוטפת ובנבוטין התפורין בסבכה כבסטיף ב' א"כ א"ב דתהלה אמר לא חוא במחש שאינה נקובה באין מעמדת קישוריה אפי' בתכבים דפשור אבל אשור ובאין חכשיט הייבח הסאת (כפי' התו' ד"ה למאי משאוי הוא) ומעמדת קישוריה מוחר קאי הפון הפטים נהיכנו הנשמט (כפי יטנור ד לי נמנור משחוי הרט) ומעמדת קישוריה מחר קחי אהלוקה דמין מכשים ונקובה הייבת השאח קאי אהכל אף מכשים ומעמדת קישוריה דאין דרכה בכך למיהוי חבשים בנקובה כמו טבעת ביש חותם דאין דרכה בכך והדר אבמועינן באינה נקובה ובמעמדת קישוריה ותכשיש אסור דלמא שלפא כמר וראש וא"ש הכל דבריבא מיירי באין מעמדת קיבוריה וכאן אשמועיגן אפי' במעמדת קיבוריה בתכשים אבור דלמא שלפא כאמור ואין כאן דברים כפולים והט"ו קיצרו שהיה להם לבאר באינה נקובה ואין חכשים ואין מעמדת קיבוריה חייבת הטאת ג'כ וקילרו כו' זהו כוונתו ז'ל בכאן . והבית דברי סמ'ג ופירבם דים חילוק בין מתגלת בערה מיד או לאו ופירבתיו יפה בט"ז אות ז' ובמ"א ז'ת יע"ש . כי בגילוי שער מיד דמי לב"ב בפוטפת וסרוביין שתפורין בסבנה ברי בתכפים כו' והקשה כשין קופיים החו' ד"ה וסיהוי "ע"ש ובחדופינו הארכנו וכאן אין להאריך וא"ה כאות י"א ומ"א "ב וע"ד אהאר עוד: (ט) ילרה עפ"ד ווקינה בשל ילדה שבח לה ואחי למחויא והשמים דעת הר"מ ז"ל שהחיר ילדה בשל זקינה עב"ד מ"ש המחבר בסי"א לא חלא בכולייא"ר משמע אם ילאם פטורה בחול דאין שיער כאשה ערוה כ'א אלא המדובקים לבשרה אע"ג דעבדא לקישופא שתהא

(יא) וים עם"ו כתב זה לפי מ"ם באות ז' וה' דהמהכר כתם כאן כתום' בדף ם"ג ב' ד"ם בירית וסמ"ך א' ד"ה וחיהוי כו' יע"ש דבירית יולאין דלאו תכבים וה"ה של זרוע ברי ולרב"י בשוק לא מגלי ובזרוע מגלי ועב"י כאן כשוף השימן ובמ"מ פי"ש מה"ש ה" יע"ש ומיסו י"ל דאין ראיה כ"כ די"ל דאף לדיעה א' כאן העעם בירים יוצאה דמכשיט ולא מגליא שוקה ה"ה דמין רחים כיכ דייל דחף נדיעה ח' כחן העעם בירים יונחה דחבשיט ונח מגניח שוקה ה"ם זרוע ולא מגליא זרועוחיה ורש"י כחב דוקא שוקה לא מגליא ואיה במ"א אוח י"ב אבאר עוד באורך מזה וכאן אין להאריך: (יב) הזיץ עם"ז משמע אף למ"ד בביש אשור אפ"ה כבול ופיאה נכרית אף לחלר שאינה מעורבת שרי בלא תחגנה על בעלה. ומ"ש המחבר פיאה נכרית בקולעת בחוך שערה עיין בשור ולכאורה פיאה נכרית פרו"ק מכסה בפ"ע וע' באר שבע ז'יג בקולעת בחוד עולה למה בחבין המ"ז ז"ל באות ז'ח וי"א המחבר כאן פסק כחים' דמכביע להעמיד קישוריה אשור כמו כבלים כו' בסש"ז על שהולכך לומר באות ה"ד המחבר מ"ש המחבר בס"ט אסור וחייבת חטאת א"כ מ"ש כאן בס"ח יש להזהיר לנפים שלא ילאו ביותר מכדי לרכן ובב"י בשם רי"ו ומהרי"א דמחוי כו' וכאן בש"ע אם נאמר דפוסק כחום' בחכשים אף במעמיד אסור כש"ע ה"ם יותר מלרכן ישמעו לנו ולרכן לא ישמעו לנו או מהופין שלנו אין בהם נוי כמיש המיא באות ח' איכ כיל שרי ויותר מכ"ל אסור משום משאוי ואין ללמוד עליהם זכות רק מוטב כו' בכרמלית דרבנן (בד"ת מפורש לא אמריק מוטב) ואפשר הא דאמריק בכרמלים לא גזרן הוא גזירה דלמא מחוי׳ אבל מה שאשור משום הוצאה לאחר יד אשור וי׳ל

הוחוקה בכך ברי : והוי יודע בי"ע מוחר בקישושין ואף באוחן דמחייכי ושלפא וילדה בשל זקינה דלאו גנאי ממש הוא דלמה יולאה ומיהו מחש כקובה או אינה נקובה ויוחר מלרכו ייל דהוי כשלפול אבמש ואי"ם בחקי"א יבואר זה עמ"א שם ב" :

רש (א) כשתלוי בנוארו עס"ו הביא דברי הטור בטים בנוארו מוחר דלמה ניחוש שיביא בידו מחירא מרבו כמ"ש המ"א אות ס" כשעשה לו רביה (ובעשה לעצמו אשור דיביא בידו דלא יכירו דש (ח) כפחטי בנוחרו עפיז הפור בפים בנוחרו מוחר דנמה ניחום שיבים כידו מחירת מרכו כמיש הח חות טי פפשטי גו לכיט (ובעשי לשנח שור דיפה כיחו של יראה בהוא עבד כמים בדור ז'ן מימן עבדות וליכא למיחש שיפים בידו במפסיק שירא מרכו דלא חיקן בזה שבידו אין סימן עבדות וליכא למיחש שיפים למיחש שיבים בידו במפסיק ומקפל שליחו מרכו וניחא ליה פפי בקיפול החותם בלוארו או במפסיק ויקפל שליחו שלא יראה רביה דבלוארו אכחי רואה כיחו לבוש. ובכסוחו בשל טים לחיר מוחר מיש ומקפל שליחו מרכו ומיחא ליה פפי בקיפול יש ל החול לילך בסוב עב"ח וחום׳ שבת כ"ח ד"ה דלמא. כתב הכ"ח דמשמע לרה"ר אשור הא לחלר מוחר ושיא ל"ח ח׳ שזה לשמות להידן ליח רה"ר יש להקל עב"ל וחיר האור משר לחלר מוחר משא"ר להידן ליח רה"ר יש למר וכ"ם המחבר בש"ג ס"ג הא ככלא דעבדא אף לחלר משור משא"ר לר׳ אבהו דמוקי כיסה של למר וכ"ם המחבר בש"ג ס"ג הא ככלא דעבדא אף לחלר משור משא"ר לר׳ אבהו דמוקי כיסה של למר וכ"ם המחבר בש"ג ס"ג הא ככלא דעבדא אף לחלר משור משא"ר לר׳

שערה ווש מס ובשבת מניתהה נגד סדחתה ומחויא וכתב המ"א דאם עשויה כך כעין של שרים לתכשים אע"ג דלות בה מס ומעמדת קישוריה אמור עכ"ם דומא מחויא אע"ג לצניעותא היא מ"מ הואיל והכשידה קישוריה שתוחבת בצעיף לא מגליא מיד כמו בירית דלא מגליא מיד ע"ש תוס" ד"ה והיהוי וס"ג ב"ד"ה בירית יע"ש לשימתם בד"ה הואיל ואף לפירש"י דפירש"י ז"ל אונרת השגרות דל"ד לבירית דמיד נראה שערה ודמי למשנה ג"ו בומן שהן תפורין בשבכה דלא מגליא כו' כאמור מ"מ מה מקשה מבירית לשימתם כו' ועא"ר אות י"ג וכתב המ"א עמ"ש המס"ג ומה"ת דאם מעמיד קישוריה לא תצא ופשירה מיירי ביש בה הכשימ וכתום' שם ד"ה ותיהוי וס"ג ב' בירית יאם שמשה קישורה לא תצא ושפורה סיירי ביש בה הנשים וכתום שם דה התיירות בירית כל דדמי לבירית דלא מגלי שיר חיישונן דלשא שליף ומתוי בתכשים כו' והשמים הש"א ב' תיבות שכתכו התום' ד'ה ותיהוי אלא ש"ם אפשר דביםי הש"ם לא היו רגילון במחמין להתקשם כ"א ביש ס"ם משא"כ בופנינו ראינו הרבה מחמין שקירין אשפילק"א ובראשה אכן סוב וכרומה תוחבין בצקף לגוי כו' ועם זה התיישב ס"ש המחבר לא תצא במחם נקובה וחייבת דלאו תכשים ואף מעמדת קישוריה תוחכת בצעיף הואיל ואין דרכה ל"ד לכירית ומכעת הכלים . ובאין נקובה ומעמדת קישוריה הוחבת בציוף הואיל ואין דרכה לדד לבירית ומבעת הכלים . ובאין נקובה וסעברת משירה שרי אף בתכשים דלשימתיה בב"י כל לצניעותא לא שלפא ומחויא והביא דברי רי"ו כל שמביד קישוריה אף אם הוא תכשים שרי וביותר ממה שצריכה אמורה כמ"ש בסי"ח ומ"ם צריף להוהיר לנשים כו" וכדבענן למימר אי"ה במ"ז אות ז"ח מזה וא"ש דאין מעמיד קישוריה אמור ולא חייבת דהוי תכשים וא"ש קושיות המ"ז באות ח" ואי"ה שם יבואר: (מ) יצאת כמ"א גמ" מ"ב א' עכר ש"א מ"ב וא"ה במ"ז יכואר עד: (י) ובלבר עמ"א בכ"י בשם ה"ר פורת ובר"ם ה" צ"ע אם מותר לתן קש בשבת וע" אות י"א דהני אם מותר לתן קש בשבת וע" אות י"א דהני אם מותר לתן קש בשבת וע" אות י"א דהני אם מותר לתוך של המותר בתור מותר לתוך של המותר בתור מותר לא וכבר בתור המיד התור מותר בתור מתר המותר אסירי דנראה כמערים בתבן שבסנדל לא נראה כמערים עב"ח ולבוש ומיהו אם פנמינ"ים שלנו יש משטא דנפיל ואתי לאתויי ודוקא מנעלים דלית חששא שיפול . ותבן מוקצה הוא עם"א ש"ח נ"נ. קש שזנו מתמא שמד לאכילת בהמה או לשכיבה ינ"ש ואי"ה שם יבואר ינ"ש: (יא) לא עם"א משים דפואה ע"ג כלי שרי אכל הוניספות בשבת דף מ"ד ב"ד"ה וכלבד המעם דנותנת לתוך פיה משים רפואה ע"נ כלי שיי אכל הוניספות בשבת דף סיד בירה וכלכד הפעם דנותנת לתוך פיה כפעדמת להיציא וע"ש אסור אף ע"נ כלי : (יב) ובכתי שוקיים עס"א לי העני צריך התבוננות בדכריו הקדושים. הנה בבתי שוקיים הוא במור. והמ"א שייך למ"ש באצעדה בורוע ובשוק דלאו תכשים הקדושים. הנה בבתי שוקיים הוא במור. והדף ס"ג ב"ד"ה בירית וע"ש ולפ"ז ה"ה של הוא כמ"ש התוי ב"בית וע"ש ולפ"ז ה"ה של זרוע לאו תכשים היא ושרי ד"א מחייא ולרש"י מחייא אלא דלא מגליא שוקה ובורוע מחייא וצ"ע מוכא דא"כ זרוע ממא אמאי יוצאה בשכת לתום שם מעמא יהיב למילתיה יע"ש ויש ליישב זה ומיהו באמת זה וזה בשתים בירית וכבלים אלא בכבלים יש שלשלת ובלא שלשלת לאו תכשים הוא לתום' ומט"ח כתם כאן שוצאת ומ"מ למה השמים ככלים. ומ"מ אפאי לא שדיעה א' היא סברת הר"ם ז"ל פי"ם מח"ש ה"ה כל תכשים שאין דרכה להראותה שרי לפיכך אצעדה בזרוע מברת הר"ם ז"ל פי"ם מח"ש אפ"ה לא מגליא זרוע כמו שוק וכרש"י בזה וממרוצת דברי המ"א ושוק יוצאין משמע דתכשים אפ"ה לא מגליא זרוע כמו שוק וכרש"י בזה וממרוצת ושוק יוצאין משמע דתכשום אפ"ה לא מגליא זרוע כמו שוק וכרש"י בזה וממרוצת דברי המ"א ו"ח משמע שסובר כהב"י בש"ע ואם אין מעמדת קישוריה אמיר ופמורה בתכשים ובמסמיד מותר כמ"ש במפר ומהורה בבלים שלשלת ב"ל קשה קצת דמסוק . וער"מ פ"מ מכלים ה"ר מבעת אחת נקרא בירית ומהורה כבלים שלשלת כו' קשה קצת דמסוק זה חה בחשמע מהחבי ומ"ש המ"מ שמשע דוקא שלשלת ואין להאריך. ומ"ש המ"מ שמשמע דוקא שלשלת ואין להאריך. ומ"ש המ"מ שלא שמקה וכבר פ"ד דוקא שיק לא זרוע פירשתיו בחירושי בב"אנפי. הפן הא" דמפרש בלא שולה שוב פירש כן במשנה ש"מ דשקלא ומריא איוצאין נ"כ ולכן פירש גם כאן והר"מ מבר דעיקר שקלא ומרוא אסהורה כו' עוד פירשנו כי רש"י בפ" ממות (במדבר ל"א פסוק נ") אצעדה של רגלים ומצור של רגלים ומצור שחוקיה ועליה של רגלים ומצור של הולים במין שוקיה ועליה אצעדה לגוי ולא לפרש של זרוע ולפרט תחת כמו במקום ולהוסוף שבורוע ש"מ דמובר המובר לאניו שכת והמ"מ כתב שם במסום יע"ש ואין להארור באז ב" (יג) יש עמ"א כ"ב הב"י במום ומדיא לצעון שכת והמ"מ כתב שם במסום יע"ש ואין להארור באז ב" (יג) יש עמ"א כ"ב הב"י במום וסריא לענין שכת והס"מ כתב שם בפקום יע"ש ואון להאריך כאן: (ינ) יש עמ"א כ"כ הב"י בפוף הסימן דלמעמייהו אזלי וקשה קצת דבסי"ח מתם כדישה א" בסתם דוקא לחצר שאין מעורבת הא בבית שדי ואיך כתב כאן י"א באין חלוק וידוע י"א כי הא הלכתא נינהו רק שכתב י"א שמצא רק בדקת יחיד ולא דברו בו רוב הפוסקים וכרומה ואפשר כאן חזר בו דוקא קישום לא אפרו בבית שלא תתנגה הא מפתח בהגירתו אין זה קישום כו' : (יד) חוץ עם"א הראה לסי' י"ג לכאורה נדול כביד הבריות שדוחה לא תסור וגנאי גדול דוקא כבול ופאה גכיית וצ"ע קצת דכאן השעם לשום שלום בין איש לאשתו וי"ל: (סו) שניסל עס"א עא"ר ל"א והו"ש ס"ב וחסד משה שיש כאן קצת את ידום שסעיי דוב ל סלף פוד. (יח) פרבה עם א עסיים וז סבא וסב ב הבם אישם אית מ"א ואי"ה שם יבואר: (ים) משום עמ"א בש"כ אות כ"ה: (כ) לקלוע עמ"א תוס" צ"ר ב"ד"ה ובי וקי"ל כחכטים מדרבנן לא מן התורה וה"ה להתיר קלועתה אסור מדרבנן דרמי לפתירה תוס" ורא"ש ג"ו א': (כא) יכולה עמ"א ולא הוי פסיק רישיה ורש"י אוסר ע"שבת סם"ך א' בחול חולקת כשערת ובשכת למאי חזיא ואף להר"ב כהנ"ה דמחמיר כרש"י הא אם יצאה במהם שחולקת חיקת בשנות ובשבת לסאי חוא זוף להריב בתניה דמחמיד כרשיי האאם יצאה במהם שחונקת בה שלה בשבת חייבת חשאת ומיהו זה אף לרש"י אלא כרומח לזה: (כב) מא"א עמ"א עסי" שיך ס"ח שסיק רישה דלא ניחא לזה י"א מותר ועב"י מאן: (כג) לתוף עמ"א הביא דין דפוקסת כו" הא להעכיר כך לא לסרוק ולא בשמן שרי יע"ש ועב"י בזה וא"ה יבואר עוד בסי" ש"ר: דש (א) על עמ"א. מ"מ פ"ל מה"ש ה"ד ובעשה למען ינוח עבדך (דברים ה" ו"ד) בעבר שמל

ומבל ולאזהרת רבו למונעו בעשה דאי לעצמו כבר נאמרלא תנשה מלאכה אתה ועבדך ואי בעשה שוה לאשה עב"ד למה לי לעצמו בלאו ואי בעשה שוה לאשה עב"ד למה לי לעצמו בלאו הא שיה לאשה בלאו ואף בעשה כל שישנו בשמירה אם לא לאוהרת רבו בלאו ושם משמע רק הא שזה לאשה בלאו ואף בעשה כל שישנו בשמירה אם לא לאוהרת רבו בלאו ושם משמע רק בכשה ומיהו כלקות ודאי ליכא דלאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד וגם אין בו מעשה. וביים מוב בכשה ומיהו כלקות ודאי ליכא דלאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד וגם אין בו מעשה. ב"י מחלוקת אם מצווה כמו שכנית כנו שבית בהמה למ"ד דאין מצווה ב"ם משכירו לעכו"ם רשאי דעכו"ם לא יעשה מלאכה בע"כ בע"כ של עבד ויש לעבד נאמנות על זה ואם עכו"ם אלם ועושה בע"כ אם יפקיר עבד יוכה בעצמו בי עמ"א רמ"ו אות י"אוע" ירס"ד מען מ"ד ואם הניח לעבדו לעשות מלאכה אם לוקה הרב מ"מ אפשר ללומדו ממ"ש הר"מ ז"ל פ"א מחו"מ ה"ג הניח חמץ ברשותו לוקה מ"מ ובפתיחה כתבנו דעב"י מצי לומד שבמלו בלב דמ"מ א"צ התראה וע"כ על שהניות חמץ ועבר בלאו: (כ) לעצמו עמ"א כ"ש עשה ד"ת אע"פ שלא עשה כלל משנה ובא"ר א" בשם החינוך דעבר בלאו: (כ) לעצמו עמ"א שאין שם הוא למובה האדון אמוד הוא ע"לקמן : (ג) לרבו אפ"י מלאכה דרבנן מ"א דדב"ו אע"ש שאין שם הוא למובה האדון אמוד הוא ע"לקמן : (ג) לרבו אפ"י מלאכה במקום מצוה יש מתירין וכן הלמה שם אמירה כלל אם ניכר שנושה לועת רבו או שבות דשבות במקום מצוה יש מתירין וכן הלמה לככר על כה"ג אמירה הוי ד"ח וכ"ש רבו דמור שב מצוה וששים הוא : (ד) ואמוד מ"ל וככר עדל כה"ג אמירה הוי ד"ח וכ"ש רבו או שבות במקום מצוה ופשים הוא : (ד) ואמוד מ"ל וככר עדל כה"ג אמירה הוי ד"ח וכ"ש רב"א או שבות דמו"א וכעבד עול כה"ג אמירה הוי ד"ת וכ"ש רבו דאמור אף במקום מצוה ופשים הוא: (ד) ואסור עמ"א מ"ה אסור אמירה בעבד עול של ישראל דבשאר עבו"ם אמירה רק מדרבגן ובעבד עול איסור אמירה למי שאינו רבו מ"ה ורכו אף בלא אמירה אם עושה לרעהו אסור מ"ח: (ה) ויש עמ"א אפרה לם שהינו זבו להיות היינו שעובד לבו"ם וי"א בסוף הסעיף אפי" אין עובד לכו"ם כל ובא"ר אות ג' כתב יש הולקין בוח היינו שעובד לכו"ם וי"א בסוף הסעיף אפי" אין עובד לכו"ם כל שלא קיבל ו' מצות בני גה אין רבו מזהר עליו ומושה מלאכת רבו ומותר לומר לו מ"ה כו" יע"ש:

(1) וא"צ עם"א כ"ה בתשובת הרשב"א סי" ג"ח ולכאורה של"ד סכ"ה ראוי להיות דקמן ע"ר אביו

צריך להפרישו משא"כ כשניכר שאין עבד עישה ע"ד רבו שרי אף בעבד תושב ושמ"ג הוא לקמן בין לתפורים כשאין בשניכו שאין עבר עיטה עד רבו שוי או בעבר וושם ושט ג' הוא אוכל נבילות וכאן אין האיסור על הגר תושב רק על הרב שלא ינית לעשות פלאכת רגו ושם בתשובה דהוקש לחטורו וקשת אם כן יהא רבו מווהר עליו אף מלאכת עצטו בהמטה ו"ל דא"כ למה לי קרא למען ינית עברך ש"מ חד בעבד שמל ושבל רבו מווהר עליו כשביתת בהמתו ועבד ערל תושב אין רבו מווהר עליו כ"ג י"ב) מיירי בעבד על תושב אין רבו מווהר עליו כ"א במלאכת רבו שעישה לדעתו (שפות כ"ג י"ב) מיירי בעבד

בכבלא דעבדא עמ"א סי" ש"א אות ל"ג ולבוש כתב המעם לעצמו הוי משאוי וג"מ טובא בחצר שאינה מעורבת כבסי" שי"ג סי"ח ובא"ר י' הקשה מתוס' ד"ה הא ובתו"ש הקשה ממשנה דבחצר אמאי שרי וי"ל דוה לשמואל אכל למ"ר כפה של צמר תנן מתני' הא כבלא דעבדא בעביד לנפשית אפאי שרי "דדה לשפואל אבל לפדר כפה של צפר חגן פותי וא בכבו לכבו לכבו שאוי הוא ומש"ה השכימו הרי"ף ז"ל וה"ה בחצר שאין מעורב אסור ולמ"ד לאו משאוי הוא נ"כ דאפור בחצר דאין קפידא וליכא קורת רות ולשמואל כ"כ התוס" ד"ה הא ואין להאריך. ובחידושינו הארכנו בזה. מ"ש המ"א כשבות צ"ל כשכיר: (יב) עכו"ם עמ"א דשכיר דלא קנוי קנין עולם לאו בכלל אזהרת דשביתת עבדו כשורו וחמורו דקנוי קנין עולם הא קיבל ז" מצות ב"ג אע"פ שאין רבו אמירה מ"ה ולרבו אע"פ ששכיר מ"מ עושה ע"ר רבו ואסור מ"ה כמו לאתר באסירה וה"ה

אסור אמירה מ"ה ולרבו אע"פ ששכיר מ"ם עושה ע"ר רבו ואסור מ"ה כמו לאחר באמירה וה"ה עליו:
עבד מהול שכיר אם ניכר שאין עושה לדעת רבו אין רבו מוזהר עליו:
שוך (א) לנוי עמ"א ע"ר יש"י ותוס" נ"ב א"ר"ה אין יוצאין כרוכין יע"ש והמחבר בס"ה ויכולין
למושכ"ן בהם הוא כלשון המור וכב"ח דוקא למושכן בהם הא אין יכול להכניס ידו אסור
לגוי אף דאורחיה בכך אסור כתוס" ובס"ז לנוי אסור ועגלים מותרים שהם מודדים ולכאורה כפיי
התום" כל לגוי אסור דאל"כ י"ל עגלים דרב הונא דרכו היה לנוי . ופסק הב"ח לחומרא לנוי כתוס"
התום" כל לגוי אסור דאל"כ י"ל עגלים דרב הונא דרכו היה לנוי . ופסק הב"ח לחומרא לנוי כתוס"
כתבנו מוח: (כ) וסוס יוצא ברם"ן כו" עמ"א לא יוצא"ם ל"ר בים וה"פ גמל באפסר ופרד וחמור
ג"כ באפסר (הא רם) בפרוסב"א או ובכם"ג) וסוס יוצא ברסן (היא פרוסב"א) או באפסר כמ"ש
התום" ג"ב א"ר האסר שמואל ונסל לא הזכיר המחבר שאין ברור לו אם מותר פרוסביא השבימו
וע" בכח"ג ושכה"ג מזה ובכ"י צ"ץ וסוס יוצא ברסן בר" וע" ג"ק כתב יוצא"ם באפסר וב"ה
וע" בכח"ג ושכה"ג מזה ובכ"י צ"ץ וסוס יוצא ברסן בר" וע" ג"ק כתב יוצא"ם באפסר וב"ה
בסור מ"ש המחבר בס"ד עס"ל פ"א ה"ו פרה ארומה והג"א כאן רבינו י"ל דלא פליג אביי אבל
ארבא ששמע דפליג יע"ש: (נ) אסור עמ"א כ"ה בכ"ד דמרדעת לסוס ואוכף לחמור דלא מהני לצינה בסור מ"ש המחבר בס"ד עמ"ל פ"א ה"ו פרה אדומה והנ"א כאן רבינו ""ל דלא פלינ אביי אבל ארנא משמע דפליג יע"ש: (ג) אסיר עמ"א כ"ה בכ"י דמרדעת לסוס וארכף לחמור דלא מהני לצינה כ"כ אסור בחצי רדמי כאלו מסעינן משא ולהמיר מורחא שלא לצורך ובלבוש לא הבינותי כתב מרדעת לסוס היי משוי ואיכף להנית אסור לחמור דנראה כמטעינו משא יע"ש הנה מרדעת לסוס בחצר מה משוי ש"ך ואפשר רגוור אטו רה"ר ובזוג בחצר דשרי כבס"א התם משום חינגא הוי גזירה לגזירה משא"כ משא נזור כמו באדם והתום" נ"ג א" ד"ה מהו לשיטתם ד"ה והוא דשם נמי משום דרבנן אכל לפירש"י "ל באימור תזרה גזור חצר ועמ"א אות ו" ואי"ה שם יבואר ום"מ א"י למה ד"ה דשם דאיסור הוא משום מירחא שלא לצירך ועמ"ש באות ד' אי"ה עוד מזה ובמ"ו מ': (ד) ולהסיר עמ"א לבוש שם ולהניח אוכף כתב דנראה כאלו מסעינה משא ועמ"ש באות הקדום מוה : (ה) ופוקק עמ"א ערש"י נ"ד ב' במשנה ותוס' נ"ח ב' ד"ה אין יע"ש ובש"א באות ל"ה דכל דלא בעי לקלא כ"ע מודים דשרי דיעבד יוצא בזוג עם ענבל ולמה מפסיק ד"ה נ"ח ב' בהמה וכל דלא בעי לקלא כ"ע מודים דשרי דיעבד יוצא בזוג עם ענבל ולמה מפסיק ד"ה נ"ח ב" בהמו בעי לקלא אבל למאי דפסקינן דשיר בעינן קשה ואפשר דמשמע בכלי שיר או דמחוי כו" דתצר שרי בדרבנן הילא דליכא מ"ע ומשמיע קול חצר ברה"ר ששומעים הקול ערש"י נ"ג א' ופוקקין דמוליך קול : (ו) לא עמ"א גמרא נ"ד ב' וכתוס' שם ד"ה משום משאוי אינו דבסל לאפסר ומינה באין אפסר משאוי הוי ולשימתם נ"ב א' ד"ה או דכל נוי אף דרכו בחול אסור ותוי משאיי כו' ולרש"י א"צ לזה וע" אות א' בוה והסמ"ג כתב משאוי יש לומר רחום וראוי מחסר ולבומות אף תתולים וכדומה דל"ש חינגא אסור ברה"ר משום משוי וכהב דבחצר שאין מעורב וה"ה כרמלית אף חתולים וכרומה דל"ש חינגא אסור ברה"ר משום משוי וכתב דבחצר שאין מעורב וה"ה כרמלית שרי בהמה הדא דכל שבות באדם בבהמה לא גזרו א"כ שביתת בהמה בכרמלית לא גזרו וכ"מ שרי בהמה הדא דכל שבות מאי לאו יע"ש (מ"ס ג"ו וג"ב) ובמ"ו מ" כתבנו שתום 'שימתם ולדש" אין הכרע י"ל כל שיש איסור תורה ברה"ר גזרו בחצר . והעלה כל שאריב הזוג בכסותה דל"ש דלמא נפיל ואתי לאתויי כמ"ש התום" ג"ח א" רק חינגא ובאין אפסר משים משאוי כסמ"ג בחצר שאין מעורב ואף כרמלית (דחמור מחצר עתום" דף מ"ד ב" וש"ג מי"ח) שבות בבהמה ל"ג אבל זוג בצווארה דלמא מפסיק שבות דאדם הוא דלמא אתי לאתויי ד"א ברה"ר אסור אף חצר שאינה מעורבת עתום" ג"ד ב" "ה משום ולא"ש שבות בבהמה כ"א השייך לבהמה . וחינגא אף מבוי מעורבת כל דשייך רב" אסור ואוושא פילתא וכל דבר דרבגן מ"ע בחצר שרי הא מבוי דשכית רבים אסור ובתקב"ם ב" ובי"ם ל"ש כלל היצאה אפ"א הסור משום חינגא ום"ם צ"ע דרה"ר מיחונ אום מעורבת דל"ש כ"כ רבים . והתו"ש אות כ"ו חמה על" מחצר מיום במור בי"א בכל ברב"ב ובנא מיום ב"א אות משורבת או אינה מעורבת דל"ש כ"כ רבים . והתו"ש אות כ"ו מהה היינג המ"א דבקנ"ג דוקא משום כ"מ שרי יע"ש זהן אמת ברס"ו מ"א עכו"ם ובהמת עכו"ם עדיף היינו דבהוא על מסונו ומניחו י"ל שיהא מחמר או יעבור על שביתת בהמתו ובקל יבוא לידי עבירה לכך עכו"ם עדיף אבל היכא דליכא בהול על ממונו מורה הלשון בבהמה מותר לכתחלה בלא שום אי עכום עדיף אבל דיכא דליכא בחלל על מסוני מחדר ללטון במוכני מחדר אסור וכאן חצר מותר י"ל שרית לית וכדכתיבנא ומ"ש באות י"ו בתקי"ו כתב המ"א דאפילו חצר אסור וכאן חצר מותר י"ל ג' ב"א הוי כרה"ר כמו לענין מומאה משא"כ כאן חצר שרי אף שיש ג' ב"א דהתם מיתעביד בכך נ' ב'א הוי כרה"ר כמו לענין פומאה משא"כ כאן חצר שרי אף שיש ג' ב'א דהיים פיועבי בסו ומבוי אסור או מוסבי אסור אים בירושלמי ומבוי אסורה. (י) אות מ"ו אי"ה: (ו) אין עמ"א סכ"ב הי נושא עצמו עב"י בשם הרא"ש בירושלמי משום שביתת בהמתו ועסי רמ"ו במ"א אות י"ב: (ח) על צרה עמ"א על צד אותו דבר המענה כצדה הא להשתמש על אותו דבר על גבו אסור כמ"ש בהנ"ח דאסור לישב בעגלה דהוי צדרי הבחמה ואסור וא"ה באות י' אבאר: (מ) מכנים עמ"א וא"ה יבואר בדיני המוקצה מזה כל שאין ההבים ומהכל בירו כ"א בירו כ"א בירו כ"א אין להאריך: (י) שמשתמש עמ"א לא הבינותי זה דמסיים שהכל נוגע בירו כ"א בנופו כו' וכאן אין להאריך: (י) שמשתמש עמ"א לא הבינותי זה דמסיים נוגע בידו כ"א בנופו כו" וכאן אין להאריך: (י) שמשתמש עמ"א לא הבינותי זה דמסיים שהכל צרדים והוא יושב על הענלה הו"ל רק צדדים וכס"ש באות ח" ע"ג החפץ אסור אע"פ שהבהסה אין מוליכתה ולהשתמש בצדדי בהמה נראה דלית איסור תורה שביתת בהמתו דל"ש חי נושא א"ע וגרע מרוכב עליה דא"כ צידי צדרים אין שרי אלא מדרבנן הוי צער לה וכם"ש באות מ"ו אי"ה בוה אין להאריך: (יא) צער עם"א הנה אפילו היה ד"ת אתי עשה דעזוב תעזוב (עיין לבוש) ודהו יל"ת בימול כלי מהיכנו וי"ל שבת עשה ול"ת וכל בד"ת לא דהי ומש"ה בידים אמור מה"ם ועס' תס'ו בס'א ב' וכללא הוא כל דבד"ת דחי לא העמידו רבריהם אם לא דבעידנא דמיעקר כו' הואה בעידנא דמיעקר דרבנן לא מקיים עשה עדיין ומיהו התוס' ובחים ל"ג ב' ד"ה לענין כתבו ומשפע דעשה דכרת דחי וא"צ בעידנא ובס' נ"ו דברנו מוה אלמא אפ"ח העמידו דבריהם ומיהו ומשפע דעשת דכרת דתי ואיצ בערבא ובס' בין דברנו מזה אכמא אם ת העמידו דבריהם ומיהו בשכת עשה ולת וכל כד"ת לא דחי שפיר י"ל העמידו דבריהם אף דבעירנא דעובר מיקצה למלמל במסה מקיים ששה דעווב תעווב ואי"ה בתמ"ו יבואר עוד. וכאן אין להאריך ובא"ר "א כתיר כשא"א ע"י כרים יע"ש: (יב) מתר עמ"א ול"ד לאות י"א דאין מדמין גזירות חו"ל זה לזה. ולט"ר שבות דשבות שרי במקום צריך ודאי שרי דהוי רק עובדין דחול ובס"ך מתיר לעכו"ם אפילו ד"ת ועסי" שכ"ד וא"ה שם יבואר: (יג) שצריך עמ"א לתוך האוכל כבאות י"ב הני שכות רשבות במקום

ארר. ובחדושינו כתבנו מזה דא"ר ינאי אי כיפה וכ"ש כבלא משמע דיו לבא מ"ה וכבלא בחלר שרי ובחום" שם ד"ה אי קורת רוח לרבים בחלר שרי ומשמע לכרמלית אסור. אבל למ"ש הרשב"א בחידושיו והר"ן ז"ל "דל דבאשה גזרו בחלר שאינה מעורבת אע"ג דהוי גזירה לגזירה וכמה חששות וכן כרמלים מ"מ אי לא הג לא קיימא הא דבהולה ללאת ולהתנאות ויוצאה וכחה משחות וכן ברחשת של היי כם של לה"ל בחותם וזכור הוא הלכך י"ל אף בכרמלות לא לרה"ר ג'כ משא"כ עבד נהנה שלא יצא לרה"ר בחותם וזכור הוא הלכך י"ל אף בכרמלות לא גזרו דהוי גזירה לגזירה וזכור הוא וא"ש דבדף נ"ז מגן ולא בכבול לרה"ר משמע לכרמלית שרי ובדף ס"ד ב" בכבול ופיאה נכרית לחצר הא לכרמלית אסורי (ע"ש מום' ד"ה רבי ענני) משום דריבא אי כבלא דעבדא או כיפה וכ"ש דעבדא ושם כולל לשתיהן משום הכי דוקא לרשות הרבים אסור הא כרמלית יש בא' מהו דעבדא שרי דזכור הוא ובסיפא כבול דאשה דוקא לחולר הא כרמלית אסור דשוכהת ויולאת לרשות הרבים ג'כ להתנאות ח"ב רש"י שם כבול דסיפא לר"ע דחשה והוקשה להם לחום ל" ב" ד"ה אי ומהרש"א ומור"ם מלובלין הוקשה להם תיפוק מרשא דעבדא לחזר שרי וי"ל דרש"י כוונתו להיפך דסיפא לחזר הא לכרמלית אסור באשה כו' ובחידושינו הארכנו. עוד כחב הב"ח בעביד לנפשיה אסור בזוארו ג"כ דמסירו וכמ"ש הר"ב בהג"ה דחין מתירא מרבו ובכסותו המעם דמקפל שלא יראה שהוא עבד ושם משמע דמסירו מכסותו ול"ע קלת ולמה לא כמ"ש וסיים שם בחלר שרי בכל ענין היינו אף בעביד דמסירו מכסותו וניע קנת ונחה נח כמיש וסיים שם בחור שרי בכל עלין היינו קף בעביד לנפשיה ולחום׳ שם ד"ה אי הפעם דקורת רבו ובעביד לנפשיה ל"ש זה אבל למ"ש בשם חה"ר והר"ץ א"ש דהוי גזירה לגזירה וזכור הוא. ואי"ה במ"א יבואר עוד בזה: (ב) ובשל עש"ז והנה עבד ערל שלא מל ועבל לדיעה א' דאסור מ"ה לעשות מלאכת רבו א"כ י"ל דאסור בחותם של מתכת דאי מפסיק מייתי לרביה וע"ד רבו הוא עושה ואשור וכמ"ש הלבוש בהדיא אבל בשל שיע בכסותו דיקפל דמרתת מרבו ולא ניחא ליה לרבו בכך שרי בעבד ערל. ולפ"ז אבל שיע בכסותו דיקפל דמרתת מרבו ולא ניחא ליה לרבו בכך שרי בעבד ערל. ולפ"ז נהפוך הוא בחותם דמחכת בעביד רביה אסור בכסוחו וצוארו דרבו מקפיד על השברים ומיתו לרביה ע"ד רבו ועביד לנפסיה שרי בכל ענין דלעצמו רשאי לעשות מלארה ובעבד שמל וטבל בעביד לנפשיה אסור בכל ענין בין טיס ומחכת כדברירנא . ואי"ה במ"א אבאר עוד: (ג) ישהוא עט"ז וכ"כ המ"א באות י"ב אע"ג דקנוי קנין עולם הואיל ויש זד דיכול להפקיע עלמו אפשר הוי כשכיר. ולענין מומר לעכו"ם וקראים עיין מ"א אות ח" ואי"ה שם יבואר אם שפחה מוחרת בטיט בלווחרה י"ל טבילה וממחי במיא ומסירה עסי" ש"ג ס"א ומרש"י נ"ח ד'ה חותם ועושין מטיט תו' קושיית חום' ד'ה והאמר ותי' אמאי לא במחכת ש"מ דשפחה שריא בטים בלווארה בשיעבוד רכה . ובחידושינו הארכנו :

שה (א) או הוי עט"ז (כל"ל לא אז) והכלל כל שאין נשמרת בכך או נטירתא ביותר הוי משאוי משא"כ 'שמירה בינונית אע"פ שהיתה נשמרת בפחותה א"א ללמלם כ"כ הב"י בשם רבינו ירוחם ועמ"ש אי"ה באות ב' . והנה שביחת בהמתו עשה למען ינוח שורך וחמורך (שמות כ"ג י"ב) ולא חעשה מלאכה אתה ובהמתך (שמות כ"ד י") ללאו דמהמר תום' דף כ"א ב' ד"ה בהא אבל הלבוש כתב לא תעשה מלאכה ושורך וחמורך והוא (דברים ה' יד) וברמ"ו ס"ג לא חעשה מלאכה ובהמחך א"י למען ינוח (חרוייהו שמוח א' וכ"ב) ובר"מ פ"ך ה"א מה"ש משר להוצים משל משלכם ובמחתן חני ממשן ימוח ומרויהו שמותר ווכל במחתך לא מנאמי המקרא אחר להוצים משל של הבהמה שנאלמר למען ינוח שורך והמורך וכל במחתך לא מנאמי המקרא כן לא בבמות ולא בדברים יעיש ובש"ך "ד קנ"א אות י" שביתה בהמה לאי לא העשה מלאכה וכל בהמתך והוא בדברים יעיש ובש"ך "ד קנ"א אות ללאו דמחתר ולהרישה שחייב האדם סקילה וכל בהמתך והוא בדברות אחרונות כי בראשונות ללאו דמחתר ולהרישה שחייב האדם סקילה ובכ"מ פ"ך מה"ש ה"ג בשם הר"ן משמע שביחת בהמה לאו וברא"ם (שמום כ"ג י"ב) תן לו נייח דמיותר הוא כ"מ שם והיינו דשביתת בהמה או נכלל בדברות ראשונות או באהרונות ואם עבר על שביחת בהמה לוקה מכות מרדות אע"ג דלא עביד מעשה כלל כמ"ש כ"פ ונפסל לעדוח על שביחת בהמה לוקה מכוח מדדוח חעיב דנח עביד מעשה כנל כמ שייב ע ונשפר נעדות מדרבנן ואם נשים מנוהרים על זה למ"ד לאו פשיטא ואף למ"ד עשה וקידוש היום איחקש שמירה וזכורה מ"מ יליף מיניה דלכל מילי דשבת שיון אנשים ונשים עמ"א סי' רלא בט"ז ומ"מ י"א ו' יע"ש. וממ"ש הר"מ ז"ל שם בחרישה וכיולא בה עבר"ח סימן תז"ה שהחורש כלי מחרישה בידו כנרון ביד החולב והיינו שאוחו מהן מבא"כ בשאר מלאכוח כמו טוהן בבהמות כל שאין עושה מלאכה בידים ליח ביה כי אם לאו דמחמר: (ב) וחשרא לובא עש"ז הנה כתב שם רסן יש בו כמה מינים אבל לא שיהא דוקא רסן פרומביא. ועב"ח ומ"א אות ב" וב'ח כתב דכום וגמל יולאין בפרומביה ופרד וחמור שוין דאבורין בפרומביא שהוא רכן ודלא רכ"ע שכתב גמל רק באפסר וסום ופרד וחמור ברסן שהוא פנית בחותבית שהוא רסן ודלמ והט"ז כתב דגמל פרומביא לא מדחני שבת כ"א ב' לובדקים וגמל באפסר ולא פרומביא ש"מ והט"ז כתב דגמל פרומביא לא מדחני שבת כ"א ב' לובדקים וגמל באפסר ולא פרומביא ש"מ משום גמל נקים לה ובהידושינו כתבנו מזה דבמשום י"ל ג"כ. ומיהו של אשחר ממור שעסקיו לו אף באפסר א"כ מוס בשיר נמי שבו וברייתא י"ל ג"כ. ומיהו הלא אשחר ממור שעסקיו נו קף בחשפר חיכ סום בשיר נמי קשה וברייתח "יל ג"ל. ומיהו הח דחשור חמור שעשקיו רשים מהו ללאח פרומביא הא סחם חמור ודאי לא וכאן אין להאריך. ומ"ש סום פרומביא בחום' ד"ה אמר שמואל ל"ב א' רסן י"ל אין זה פרומביא כמש"ל: (ג) לפי עט"ז והוא דעת בר"מ ז"ל עב"י דל"ד לאפסר שהוא בראשו: (ד) לצאת עט"ז ע' אות ב' ועב"ח למי אי החבית זה להחמיר משמע דהוי איסור חורה משוי על הבהמה ואף אסור כדש" או החוספות ומספק יש להחמיר משמע דהוי איסור חורה משוי על הבהמה ואף שלה היסורין לסור ו"ל דוקף מן ממזר מדגלי ספק מותר הא שאר היסורין אסור י"ל דוקף למו לא עשה דקיל מיניה כמ"ש ריש יבמות לאו ל" מחמור מעור ברבו א דורה ברבו או דוברת הלא ברב מידה לאו לה ברב מידה למי אורה לאו לא ברב מידה למול ברב מידה ברב מידה לאו אורה מידה מוניה ולאו לי משלוי משמע לכאורה מ"ה וע" מהרש"א שם ול"ד ב' וחום' כתבו דמיהזי כמכוין להואחת מרדע או מולוך למקום רהוק ולפ"ז אף בעבר וקשר בבבת או יש לו עבד עכו"ם וקשר אסור ולרש"י יש חשש איכור חורה כ"ז דלא גלי בקשר מע"ש אל הוי מלבוש וכ"ג מפי' המשנה אם עבר יש חשש איכור הוא בירוש ובמ"א פ"ך מה"ש הלכה י' הביא דברי הרשב"א דמעם משתמש בב"ח ובפי' המשנה משמע דבלא"ה אסור והואר דל"ש הני מעמים או אמריון טעם ירושלמי ומש"ה בפ"ח הביא פעם ירושלמי והיינו בהלר (וכ"כ הלבוש בס"ח בחליר) אכל הלבוש בס"ז כ' ג"כ עשם ירושלמי ומיין א"ר אות ו' יע"ש . מ"ש מתחבר ושאר בהמוח אסורות הע"ש דגלי ממור דוקא וא"ל רשיח אף חמור דקרירא ליה ולריך הימום אפ"ה דוקא קשורה מע"ש דגלי דעהיה וכ"ש שאר בהמוח ו"ל דתנה אמים היותר ובחידושינו כתבנו מזה יע"ש:

דעשריה וכ"ש שאר בהמות י"ל דתנה אחיקרא מהדר ובחידושינו כתבנו מזה יע"ש:

(ו) אבל עש"ז עיין הסוניא בנמרא נ"ג א" והתוספות ד"ה מהו פירם כשם ר"י בעיא דהוי סירחת דפירשו ד'ה והית בקשורה מע"ש משום דמיתזי כמתכוין כו' דלת כירושלמי תבל שינות ושינשו דיה והית בקשורה מעים משום דימחי במחכיין כו' דגת כירושמו חבב הסור הכול בקשורה מע"ש דשימוש ב"ח וה"ה מרדעת בלא קשירה שהוא ארוך ומכוסה כל הגוף יש בו קלת שימוש ב"ח במקרב אללה כו' וא"כ אוכף שהוא קטן אין בו בימוש ב"ח כלל שרי בין המור ושאר בהמות ומרדעת ביש בה שימוש ב"ח קלת לא ההירו כ"א חמור כלל שרי בין המור ומדיה שטע ירושלמי לדברי הט"ז ועב"ח באורך ועמ"א אות ג' שיש לניכה ומות ומדיה שם יבואר עוד: (ז) לא עט"ז גמרא שבת כ"ג א' דממולא ולטן כשימות יע"ש: וא"ד שם יבואר עוד דבות ומשום האום המות משום המות הכיו באות ול להטור כולה סוגיא מתרו ליון מרדעת בשבת משעם חשש שומו ב"ח וכ"ב מרבר למו המות משום המשום ביותו הבי המות המות בשבת משעם חשש שימוש ב"ח וה"ה טרסקל נמי הסעם חשש שימוש ב"ח דאליכ אין שייכוח זה לה ובנמי אחרו שימוש ב"ח וה"ה טרסקל נמי הסעם חשש שימוש ב"ח דאליכ אין שייכוח זה לה ובנמי אחרו מאן דמחיר טרסקל כ"ש מרדעת ולחום" משום טירתא שלא לצורך א"ש ולטור טרסקל נמי משום חשש שימוש ב"ה וא"ש יה דהביא הטור קושרין הכל בסרה ורחב הב"י דמקומה בסי" ש"ז ולמ"ש הט"ז א"ש דבירושלמי מסרש בם כן הטעם משום שימוש ב"ח יע"ש:

טצוה ועבר של ס"ה: (יר) גבינות עס"א ועא"ר כ"ב בלבוש כתב שלפעמים עושין לא תמיד ואה"נ מניה ועם: שז ס ה: (יד) נכינות עס א ועאר כיב בלפוש כתב שלפעפים לושין לא תמיד ואהיג התמיד צריך לסחות בהן וגם מירי בהיתה הגבינות לאחר השבת לא להתיר בשבת עצמו יע"א בזה: (מי) א"צ למיננו עמ"א עכ"י בשם המררכי דרכיבת מים יש בו כ' שעמים א' ומורת ב' דאע"ג דחי נושא עצמו מ"מ איסור שביתה דרבנן הוי ובהמתו ל"ג בעכו"ם כה"ג ישראל אסור לישען ע"ג בהמה למ"ד רל"ש ביה זמירה מ"ם איסור דרבנן יש ע' אות י' דהיכא דהאדם עושה כעשה גורו וכי אפרינן כבהמת ל"ג היכא דממילא ע' אות ו' וא"ש ההיא דשבת קנ"ג ב' דמשום מבשה גורו וכי אפרינן כבהמת ל"ג היכא דממילא ע' אות ו' וא"ש ההיא דשבת קנ"ג ב' דמשום מסון הא לא"ה לא התירו לעשות האדם שכות בכהסתו ופסחים. ריש אלו דברים תותב לו בצמרו יע"ש: (מז) עליה עס"א היינו להניח בנדים מקופלים שאין לבוש בהם ומ"ש בשם, רלב"ח כפי" כ"ח אריך שם ונא"ד אות כ"ג בלא משא עליה ביוצאה הוץ להחום אין איסור על בעליו אבל כ"ח האריך שם ונא"ד אות כ"ג בלא משא עליה ביוצאה הוץ להחום אין איסור על בעליו אבל במשא עליה ודאי מחייב לפונקה יע"ש: (יו) מפתין עמ"א עס" רמ"ו מ"ש שם בזה עא"ר כ"ה: מששא עליה ודאי מחיים לפונקה יע"ש: (יו) מפתין עמ"א ביל ב"ח עא"ר אות כ"ו ועד"מ בזה: ו"ח תחומין דרבנן עס"א ומ"ש רמב"ם מ"ם כי סיבר י"ב מיל ד"ת עא"ר אות כ"ו ועד"מ בזה: ובהמה כרנלי הבעלים שאפור לישראל להוליכן ועל ידי עכו"ם אפולו יודע שרי ומ"ם אם אומר בשירוש לעכו"ם צ"ע דהוי שבות כל שהוא אסיר לעשות והא דמותר שעכו"ם מעצמו מוליכו וא"כ

בפירוש לעכו"ם צ"ע דתוי שבות כל שהוא אסור לפשות והא דכותר שעכו ם טעצכו מוליט וא כ ראוי לפכור או להפקיר:

(ב) שמעיין עמ"א שם אות "ג ואי"ה שם יבואר ועתום" שבת דף ק"ן ב" ד"ה ואין:

(ב) דאינו עם"א בהמה גדולה המעם בורננין ועם"ו א" דהר"מ ז"ל כתב בהמה קורא לה
והיא באה ומ"ם ק" דמעמא דבורנני"ן עריף יותר אפילו רחוקה שאין שומעת קול בעליו ואם
משאוי עליה אסור לקרות מחמר א"ר וא"כ ו"ל ב"ע" כורננין: (ב) וה"ה עמ"א כמ"א כמ"ש באית א" דאין
משאוי עליה אסור לקרות מחמר א"ר וא"כ ו"ל ב"ע"ל בורננין: (ב) וה"ה עמ"א באין וורכ דה התולד איסיר אם תשיב משבת רגליך ממצוא חפציך אלא משניכר שהולך לצרכיו הא אין ניכר רק כהולך למיול שרי אף שרעתו בהולוך זה למצוא סום וכרומה (ישעיה ג'ח י"ג) יע"ש: (ד) עומדת עם"א הבחמה והכלים כרגלי בעלים ואסור לישראל אהר להוליכן הא ממילא ואף ע"י עכו"ם אין מוזהר נו"ן ד' פרוסות אין רואה סי' ברכה שכר מתורגמים יע"ש ויש מ"ש הז"ל אין רואה סי ברכה ואיסורא ויש שאין איסורא כמו כאן: (מ) לשנה עמ"א ל"ר דבל שאין מתפלל כ"א בשבתות ו"ם אמור וכל שאין איסורא כמו כאן: (מ) לשנה עמ"א ל"ר דבל שאין מתפלל אף החשבונות סעודות מצוה שבתפלל אף בחול אף לשבונות נמודה מותר יע"ש: (י) חשבונות עמ"א החשבונות מצוה מותר הוא ועס"ש אי"ה באות מ"ו : (יא) ולפסוק עמ"א התור אף מיחדו בשבת ע"מ"א אב"י אבל שבות רשבות יש חלק בו וב"י כתב דברי הכל בו הם כר"ח יע"ש: (יב) ולפקח עמ"א עב"י אבל שבות דשבות יש מחוקת אם מותר במקום מצוה או עסקי רבים הוי במצוה עס", ש"ו מ"ה וצ"ע אם דוקא אמירה לעבו"ם הא לעשות ישראל שבות דשבות במקום מצוה י"ל דאמור. וע" אות פ"ו ואי"ה שם יבואר לעבו"ם הא לעשות ישראל שבות דשבות במקום מצוה י"ל דאמור. וע" אות פ"ו ואי"ה שם יבואר לברו" או עמ"א דבו צבות במקום מצוה י"ל ברות וע"ש: (יר) כמה עמ"א הבוא ביואר ברוצה (הנינו מ"מ) מ"ש מתורב אינור באמר ביוצר כ<mark>כו"ם: (מו) כנון עמ"א תום" שבת קכ"ו ב"ד"ה מדבריהן ושבות אסור אף כמצוה עיון אות י"ב יע"ש וה"ה להתלמד שרי ערש"י קנ"ו א' ומודדין להתלמד על דבר חוראה ועס"י שכ"ב במ"א י"ד מותר לשער ששים כשבת אם לא גודע כאתמול ת"ה ג"ר ומכאן גראה דאף למדוד שרי בששים</mark>

פותר לשטר ששים בשבת אם לא נוזע כאתמכול תיה גדר וכבאן גיהה ראף לפרוד שדי בששים לל צורך הוראה לא הוי עובדין דחול ואי"ה שם יבואר עוד : וכיש לענין נשכע לפרוע בשבת והראה לי"ד רל"ם ס"ו דהנשבע לעבור על ל"ת דרבנן אין שבועה החלה עש"ך אות כי שם. והוי יודע בשבת יש שאסרו חו"ל משום שלא יבוא לידי מלאכה ה"ח והוא נקרא שבות אסירה לעכו"ם אםו יעשה בעצמו וזה לא הותר אף במצוה אם לא שבות ית הוא נקרא שנות אמירה לעכו ם אמו ישטה בעצמו והיה אה היהר אף במצוה אם לא שבות. דישבות עי אות י"ב אבל מיש משום מכצוא הפצך ודבר דבר שאין בו לתא דמלאכה כמ'ש הר"ם ז"ל פכ"ד מה"ש ה"א התירו במצוה ויש שאמרו משום עובדין דתול והיינו הך וכיהו יש עובדין דהול משום מלאכה תולין משמרת שיבוא לשמר ר"ם ז"ל פכ"א הי"ו שלא יבוא לשמר ובמ"מ הניי דהול משום מלאכה תולין משמרת שיבוא לשמר הנ"ד כ"מ שנאמר העושה פמור לוקה מ"מ והוא בנמרא קל"ח א' חייב מ"מ יע"ש ובפ"א הלכה בנ"ד כ"מ שנאמר העושה פמור לוקה מ"מ והוא בנפרא קל"ח א' חייב מ'מ יע"ש וגפ"א הלכה בג"ד כ"מ שנאמר העושה פמור לוקה מ'מ והוא הרחקה מפלאכה וכ"מ שנאמר אין עושין כך וכך כוי מדכתב הרחקה מפלאכה ושמע הא ממצוא חצבך ודבר דבר שהוא לא משום לתא דמלאכה אין לוקה והיינו מ"ש פכ"ד כו' ואין עושין דוקא עשייה השייך לירי מלאכה. כללו של דבר מכות מרדות ל"ש אלא היכא שיש חיווק לד"ת לא כהיצ המ"ב אם גשבע שילך בשכת לראות מה צורך בעסקיו לא הוי בכלל לא תמור וחיילא שבועה גם אם חלך אין גפסל לעדות מדרבנן כל דלית מכות מרדות כמו שיראה הרואה פרק עשירי מהלכות עדות היה החיוב שבה מדבריהם הזכרתיו בפתיחה כוללת. וע' שו"ת הרשב"א ז'ל תשמ"א הביאו עדות היה הזמן מספיק לעיין ביה: (יו) אסור עמ"א דצורכי מצוה שרי לוכר שיעשה אחר כה"ג ולא התום דרבנן ושבות דשבות במקום מצוה מבואר בש"ז מ"ה דשרי וצ"ע קצת. עיין ש"ז במ"א י"ב ואו"ה שם יבואר: (יח) וודאי שרי עמ"א כ"א וכ"א בר"ב מ"א בר"ת כ"ש במידי דרבנו? (ימ) לכנות עמא ד"ש אות מ"ו וכל שבות ברבנו? (ימ) לכנות עמא ד"ש אות מ"ו וכנה מרמ גזירה שמא יכתוב במ"ש באות מ"ו וכל שבות דרבנו? (ימ) לכנות עמא ד"ש אות מ"ו וכנה מרמ גזירה שמא יכתוב במ"ש באות מ"ו וכל שבות שלו במ איב ואירה שם יבואר: (יח) ווואי שרי עביא כל פיקות נשט שרי אף בדת כיש במידי דרבנן: (ים) לקנות עמיא דיש אוסרין והנה מוס גזירה שמא יכתוב כמיש באות מ"ו וכל שבות כי לא התירו במצוה כמ"ש באות "ב צ"ל משום ישוב ארץ ישראל התירו חז"ל זה בפי וצ"ל. ובאות כי יבואר אי"ה עוד: (כ) באי עמ"א הביא דברי הר"מ ז"ל, פרק ששי דשבת הלכה י"א הלוקח בית מעכו"ם בא"י מותר לומר לכתוב בשבת שאמירה לעכו"ם שבות ומשום ישוב א"י לא גזרו ברבר זה וסוריא כא"י ברבר זה. פירשו ז"ל מלת דבה זה דסוריא כרי ורישא א"י אין" יתפרש והנה בכתב שלהם הוי דרבנן כמ"ש בד"ם ה" ובכתיבה שלנו אפור ועמ"א שו"ן מ"ם אות יו"ד (ובא"ר אות כ"ד שלהם הדים באשכות דחייב בשבת בכתב עמ"ם ולמיש הדים ובד"ם כאן כנואר כן וב"ש באה"ע קכ"ו א" כתב בפשפות דחייב בשבת בכתב עמ"ם ולמיש הדים ובד"ם כאן כנואר כן וב"ש באה"ע קכ"ו א" כתב בפשפות דחייב בשבת בכתב עמ"ם ולמיש הדים הדים הדים הדים ביותר לעכו"ם אף כתב שלנו והמןא הקשה למה גדחה דרבגן ספני דרבגן כל בדות לא הוי דתי דשבת עשה ולית. ואם היינו אומרים מיום משום עובדין דחול לחוד הוי א'ש ור'ם לשיפתיה עמיא אות מזו וא'ר יות דייל מעשות תפצך ואין מקרישין צ'ע ואין להאריך בזה: (כא) על אבידה עמיא תמ"ז אות ג' מ"ש יע"ש: (כב) הרמי ציבור עמ"א דנירותו בחלום דמתירין לו ע" שכ"ג בהגהות ב" ב" ב" בדצור שב"א לחיד ב" מ"ש ב"ג בהגהות ב" מ"ש ב"ג ב" מ"ש מ"ג ב"א לחיד לצורך שבת הוא להתיר לו מנדויו בשבת ע" אות כ"ג במ"א מה : (כג) בעמקי עמ"א לחיד לצורך שבת שמ"ז אפשה מלת אבל לצורך שבת עמ"א הקשה מלת אבל לצורך שבת שה"ן לצורך ב"ם אף להתרים שרי אעפ"י בששבע דיש חילוק ב"ן להתרים או להתיר והא שוין הם דעסקי רבים אף להתרים שרי אעפ"י שאין צורך, שבת וחיד לצורך שבת מתירין ומתרימין וא"ל לא מתירין ולא מתרימין ובא"ר כ"ח כתב דאין מחריפין אף צרכי רבים כימ שם דהיום ברכה יעיש ועסי שמוא יעיש ואייה שם יבואר: (כה) להכריו עמוא עמיש במון אית ני די: (כו) ואם עמוא עמוש באות כ'ה: (כו) להכריו יין (כה) להכריז לפטא לפט בפוד אות נידי: (כו) ואם עפטא עפיט באות כיחי (כו) להפי ידין עפ'א היכיג דאין שכית יין שרי להכריז שירצו לקנות לצורך קידוש ולא יוכיר סכום מקח יהיכא דשכיח הני דברי חול ועם"ז אות ד'י ואפשר אם יש לאי בוול יותר משאר מוכרים רשאי להכריז בסתם לסעודת שבת דהוי מצוה ושרי: (כח) פצות עס"א הב"י הכיא כ" תירוצי התוס" א' מצוה רבה שאני משמע אף ברצינה אם יכול להצילה יחלל שכת ותי" כ" פשועה אסור ועיין אות

כרת ובקילה וציע שו אסור כ'כ הפ'ו אות י'ד יע'ש: (א) אעשה עפ'א עפי' ר'צ ובא'ר כאן אות א' בש'ו השכינית פצוה שרי וע' כתובית ה' א' ומשפע אע'פ שא'צ היום לאו חפציך סיקרי ונת"ש ולפ"ש קשה ולישן כדי לכתוב ס"ת בתיל השינה לאו צורך שבת אפור הא לופר כך אכתוב

כ'ם ואייה שם יבואר: (כם) חוץ נמוא הסכים למ"ז הי ורש"י חולין הי אי עיין במהרש"א ומיר

ז'ל מלובלין שם. ומפרוצת לשינו ראם אנסורו לעבוד עכנים פיא אין מחלל שבת דתוי כעכרים צ'א דת מחלל שבת דתוי כעכרים צ'א דתחומין אין בו כ"א לאו ובתרש עמר בזה ובפתיחה כוללת כתבנו בזה זעקיי שפית ובריד כי זכאן אין בו כ"א לאו ובתרש עמר בזה ובפתיחה כוללת כתבנו בזה זעקיי שפית ובריד כי זכאן אין להאריך ואם נאמר דבמלאכה ד'ת שיש חיוב סקילה איכ ייל דכאן תחומין לאו הקילו אפילו פ"א דאימורא זומא שלא תעשה היא אימורא רבה פיא ושכ"ח מיירי לחלל שבת במלאכה ד'ת שיש

כוונָחם כן דבחלר פקוק בלווחרה ברי ולח בזור חפו רה"ר וגם זה חינו דהוי נמי ניירה לנזירם אבל דבר האשור ברה"ר משום משאוי י"ל גזור בהמה חלר אשו רה"ר כמו בחדם עשי שי"א סי'ת וא'כ חותם בבהתה. למ"ש הלכוש כי"ב דהוי משאוי י"ל בחלר אשור אמו רה"ר ומיהו מסתימה פוסקים משמע דל"ג כהמה חלר אשו רה"ר דוקא אדם דבהול ללאת ואף עבד לחוספות דף נ"ז ב"ד"ה אי (עחה"ר שם) מבח"כ בהמה דחץ יולאה כ"כ שלא ברבות האדם אין לגזור פח"ב בחגן אברהם גד'ה ואי"ה באות ו' בם יבואר עוד בזה יע'ש : (י) אפי' עפ"ז עב"י בשם הרמב"ם פכ"א מה"ם דמבום לער ב"ח לא קושו ליה כמו בעלה באילן: (יא) חביא עפ"ו ר'מ ז"ל פכ"ה הכ"ו ועמ"א אות י"א ובא"ר דאם אי אפשר ע"י כר

וכסחות שרו להעלוחם בידם ע"ש אות ח"י: (יב) שצריך עס"ו ועמ"ל אות יג בוה: של (א) להביא עס"ו עב"י שכת קנ"א א' בחוםפות ד'ה אין ועסי' רס"ג בס"ו ג'. וברית פכ"ד מה"ש ה"ג מבואר דבהמה הפעם יותר פצוע דקורא לה והיא באה הוי היחרא דרשתי להחשיך ופירות חלושין הוא מעעם בורגנין ובתוש' סוברין כל דחיא לו לילך לשם לא מהני מה שהיה קורא ובאה. ואם יש נהר מפשיק ייל אלו היה שם גשר עשי שלים

מ"ש המחבר וי"א פלה קפן הוא מוסכם וי"א מפני שאין מפורש כ"כ בהרבה פוסקים וכ"כ הלבוש ססמא ועא"ר אות ד' ומחמר עמ"א ד' ואי לא היה עליו א"כ פשוש בורגנין : (ב) דהגא עפ"ז בכל"ם ס"ד ולפ"ז אם לא הקדים החפץ בחול ורולה להקדיפו בכבח חפץ ידוע אסור אכל לומר סמם אני מנדר ס"ח אף פיש לו בכיחו כיון שאין מייחדין שרי ואם ייהד בשבת אין חוזר בו דכולן אם טשו מה שעשו טשוי כמו שכתב כשלים ס'ד. אכל המ"א כאן אוח יא כתב בייחד בשבת שרי יע"ש ועיין לבוש וא"ר י"ט : (ג) על טע"ז דהוי חפצי שמים ואבידה עכו'ם עמ'א אות כ'א. וה'ה גניבה מכריזין עא'ר אות כ'ה כ'ו תפני דרכי שלום אף של עכו'ם יע'ש. מה שנוהגין להודיע שיש ביח למכור או להשכיר וכדומה בשרש

עיין כ'ג בסגסות הב'י בקושמידינא נוהגין היתר לכרוז דהוי כלרכי רבים ול'ע: (ד) וכן עט'ז ובמ'א אות כ'ז סכום מקה אפי' הפלי שמים אין היתר כבס'ג פאף לדכר מלוה אין מזכירין סכום מקח: בשימן זה ובשי באחריו נתבארו דיני שבת המליים בדיכור ושכר שבת אשור ליקח וכן אין לריך ליחן לו וכשיש המחבר ש"ד אינו נותן לו ובשור כתב אסור ליקח שכר שבח וכ"ב הלכוש וחמה הב"ח דאין מהויב ליחן לו ואפשר דאה"נ אלא הפי" רוצה לווחר אסור ליקח אא"כ דרך מחנה לא שכר שבת וכלכוש ברישא אסור ובסיפא נותן רכוחא בכ"א וכאמור. שכר המילדת בשבת מוחר שכ"ג ב"ג ג' בשם מהר"י מברונא והמשם דהוי שכר מלות פיקוח נפש ועסי' חקפ"ה בב"י שם תכוחר דבשבת ויים ודחי חשור לשכור ב"ן או תוקע רק מע"ב ועי'ע לא נזרו וכן מילדת לא ישכור בבכח ולא יזכיר סכום המעוח בן נג בעל כל מו מביר כל כל הודים מיות בלים דגם ללן מיירי באונם וחשאר מומרח לעולם ממילון בשם פיקוח וכיב המ"א אות בלים דגם לאן מיירי באונם וחשאר מומרח לעולם ממילון בשם פיקוח נשם ולקמן רק בשעם א' אונשין אין מחלון. והנה שלפה חילוקים בדבר לפט"ז ומ"א החילון בשחים משמרת לעולם של מחלה באונם מחללון בשפק בדבר נספר ות כן החימון כשנים של החים מישראל ואף קפן אלא דכייפים על בתו) שבם צותבתע כדר באר נו קרוטי לי לי פנוג חדם מישר זה און בקשן חנת הדיפיקן של בחוץ ובלבוש כחב דג' עבירוח יהרג ואל יעבור מחללין והב"ח חילק בין איום אין מחללין וברצון מחללין מבא"כ בשאר עבירוח דיעביר ואל יעבור מחללין עליו שבח אפילו בפיא דמציל נפש מישראל מבא"כ בשאר עבירוח דיעביר ואל יהרג ובשכ"ח מיירי בבאר עבירוח ומשמע בג' עבירוח אפי׳ יודעין פלא ימסור עלמן למיחה מ'ת דינא הוא כן יע'ש. ומ'מ בפביעה אין אומרים כן ועח"ר חוח לצ בחיסור דרבנן יש להקל אפילו בפשיעה ולא בחיסור הורה:

שון (א) אבל עט"ז נראה שנוסחא ברמ"א היה אבל מי שאינו מחענג מותר לאומרה שוחענב

מבירו ואיכ היל"ל. אפילו מי כו' וכלבוש העמיק אסור לספרס כמו שהני לפניני (בד'א נייגו אסור ואינו. כי לפניו ז'ל היה. הגי' מותר לאומרס) ועש"ר ב' כ'כ שנוסחה מושעת (בציח ניינו הסור וחינו. כי נפניו זיכ היה הגיי מוחר נחומרם) ועם ל כי כל הטומחם מוספת היא . אבל הע"ז חילק אם מספר רק למלאות לאן הבירו אסור אבל אם מכוין שיהיה להם עונג שרי. וכנראה בהסכים ללבוש דוקא אם אין לו נחח גם לא להחענג חביריו רק למלאות ראונם שיחענגו הם ודאי יש להמספר לער אסור אבל אם אין לו נחח רק עובה שיחענג חבירו אין להמספר לער וברי ועא'ר . ולי העני יש בכאן הרחורי דברים והנני פורטם בעוה'י דע דחישור אמירה בשבת יש בו ג' חלקים. ח' דיבור שחין בו לחת דמלחכה כ'ת שלם יהת דיבורך שבת כחול כמו אעשה דבר פלוני למחר כו' כמ'ש הר'מ ז'ל פכ'ד ה'א שאין דומין למלחכה וחץ מביחץ למלחכה והם לעסוק בחפציו אם לדבר בהם והם המבוחרים בפין זה ואסמכוה אקרא דישעיה כ'ח ממלוא חפליך ודבר דבר ואמנס בחו'ש ק'ן א' ד'ה ודיבור מי. אסור פירום מדאורייתא יע'ם כוונתם דודאי דיבור אסור כמה ברייתות ומשניות בם לא ישכור פועלים ופירש" ממצוח חפציך כנ' והיל'ל ורמינהי ע"כ פירש מ"ה מקרח וכובר ד'ח כמ'ם הנ'ל בסי' כ'ח דעונג שבה מ'ה (עסי' רמ'ב) דכתיב כי פי ה' דבר כמו הלבשת דית כמיש הכינ בסיי כית דפונג שבית מיש (עשיי יומיש) דכתיב כי פי היי דבר כמו הנפסק ערומים ופריך א'כ מלוח למה שרי ומשני בפי' החורה חפליך אסורים ושמים מוחרין בין בעבק ובין בדישור. וא'ת אמירה. לעבו'ם לעשות לו מלאכה שבות דרבנן הא מ'ה אשור מקרא ודבר דבר י"ל אפילו אומר לו להדליק נר ללמד. אלו דהוי חפלי שמים כבס'ה ורע"ו ס'ג דבמלאכה ד'ק אשור, לומר לעבו'ם אף למלוה. והיינו מה שאשור לו לעשות היום. אשור לומר אעשבה למהר הת כל שיש לד היתר ע"י בורגנין וכדומה שרי דיבור והמעסקות כבס"ח כתן וש"ו ס"א ואף, באיסור תורה יכול לומר אלך חוץ לשלש פרסאות מחר ול'ת דוקא חוץ לחחום דרבנן דוקא מהני בורגנין דליתא עב"י ועס" דס"ג שי"ו ומוכרת בגמרא ק"ו להביא פירות הא פרבנין. כר הא. הוי ד'ח מעביר כר ועשק ודיבור שוין ש"מ. דאף בדיח כל שיש היחר שרי. ואש. דיקא הדיבור לחבירו א'ד אף בעלמו אשור עמ"א אות י"א דאשור אף בעלמו בינו לבינו אפור רק הרהור מותר. וכ"ב המום' ק"ן א' ד"ה מה דאל"כ לא פרוך יע"ש ואי"ה יפואר שם וכלפי. שאמרו רבוחינו ז"ל. דאסור להרכות בפיחה בטילה בשבח וכ"כ הר"מ ז"ל פכ"ד ה"ד מירושלמי והכיאו החוש' קי"ג ב' (בב"ח הפור מיישב פירש"י מ"מ לדבר לבד) וקשה שיהה בפילה שא"ל כלל בחול נמי. כל השח עובר בעשה ומאי איריא להרבות כו' וכ"ח ודברת בס ולח בדברים בפילים ונשי דליחנהו בלימוד. חורה שרי לדבר דברים בפילים וחמירה דרשב"י אומר אמי שבת היום כו' דמסתימת הפוסקים משמע אזהרה זו אף לגברי ולמ"ש הר"ב ניחא דביתה בפילה. לספר שמועות דמתעוג חבירו בחול שרי וכשבת כיון שאין לו עוכי אשור ועיין ירושלמי ובמפרש שם ושם חמרו שבת ליה שבות כ"ה ממחמר. הדיבור השני חמירה לעכו"ם פירשתיו דנ"מ. אף למניה אשור וכל מה שמותר לומר לחבירו מותר לעכו"ש עמ"א. אות מי ואם אומר לו שיעשה בשבת יש בו שבות מדרבת אשו יעשה מעצמו ונראה כשלוחו ולוקה מימ כמיש הר'מ ז'ל בפי' בפ'ו הא'ח יע'ש אבל אם אמר לו לעשוח מלאכה אחר השבח ליח ביה שבוח כ"ח משנוח חפניך ודבר דבר וחפשר שחין טוקה מ"מ על זה ובש"ו דברנו מזה. וחף דבר שאפשר לד היחר ע"י בורגנין וע"י עירוב מרשוח לרשות ואפ"ה אסור לומר שיעשה בשבח דמ"מ יש לגזור. וכמ"ש המ"א אוח י"ב. ושבות דשבות במקום מלוה שדי כבס"ה. וכ"ם בחקש"ה בשלה יש לגזור. וכמ"ש המ"א אוח י"ב. ושבות דשבות במקום מלוה שדי כבס"ה. וכ"ם בחקש"ה סכ"א וי"ל אם חוץ. למחום מותר לומר לעכו"ם הואיל ואסמבוה אקרא חמיר משאר שבותין והרווחנו בזה בש"ו ב"ש מאם לעכו"ם שילך חוץ למחום והתם דבר מלוה הוא ועמ"א שם י"ז אלא מסתימת. הפוסקים לא משמע כן. והחלק הבלישי איסור אמירה לשראל מומר לעכו"ם אלא מסתימת. הפוסקים לא משמע כן. והחלק הבלישי איסור אמירה לשראל מומר לעכו"ם לא זו שים לשני שור ואפי היכא שהוא פונדק שמבשל לכל עובר ושב משלו ואירע שנתארת אוכם אללו בשבת עולה שלין סכנה דיש לומר אמירה שבות מוחר בחולה שאין סכנה ולפני אוכם אללו בשבת עולה שלין סכנה ולפני חוכם שנה בכלם בכל משלו כמה קדירות שן יודמן אורחים וגם מסייע ידי עוברי עבירה עור מאחר דכלא"ה מבשל משלו כמה קדירות שן יודמן אורחים וגם מסייע ידי עוברי עבירה ל"ש בזה ול"ד לחרי עברי דנהרא וחד עבר כו' כאמור מימ כתבנו בסימן ד"ש במ"א א' שדבר זה במחלוקם שנויה להר"ב בח"מ שם"ח הס"ו אם אמר למי שמועד למשור המשלח חייב דאין

ס'ת כחול משמע דשרי וצ"ע בות : (ב) לשכור עם"א י"א מהו החום. בעלמא שכתב ועא"ר אית ם זו בוחל משטע לשי זב לבוח לבן לבי שיעשה מלאכת ד"ת בשבת יש ראית לאסור מדין ה': (ג) הור עם"א ועם"ז ג' והנה לומר בע"ש שיעשה מלאכת ד"ת בשבת יש ראים אסור האגרת דוקא קצין עם"א פ"ז ה"א וב"י בשם הרא"ש מנותן כיסו לעכו"ם ושם י"ל מחשיכה עסי" רס"ז ומיהו לעכיר פועלים וכדומה שבית דשבות מע"ש אין מכואר בגמרא דאסיר רק הגמ"י פ"ז וס רומיה לפכר פתלים זכוזמה שבית . שבתו של שאן שבתו בכלה האסידוק ועם של והגמ"ר ילכאורה אם אין נותן מעות שרי וו"א דוקא אוטר קנה לעצמך הא לקנות לצורך ישראל אסור אף בלא נתינת מעות ואע"ג בהגמ"י שם משמע שנותן לו מעות ואומר קנה לעצמך מ"מ משמע דקנה לי אסור אף כשאין נותן לו מעות וצ"ע , ובא"ר הקשה למה בד' וה' מותר יע"ש : (ד) וכן עמ"א דוקא נקצץ לו שכר יע"ש ברט"ה ס"ה שב"כ המחבר ולכה כתבן כאן הר"ב ובא"ר יו"ד פי' דכאן כנדים שאין ניכרין של מי הם כאנרת הניכר בעינן קצץ וכאן בלא ניכרין יע"ש וצ"ע: בשב"ג בהנהית הפור אות ב' בשם פורו הרב (פהרי'ם ז'ל) כשהיה רוצה ללטוד היה אופר זה הגר אין מאיר יפה והשפחה מבינה והסירה הפחם עמ"א ל"א ומ"ג אות ב". זכתב ע"ש בשם ראנ"ח שהיה רוצה ספר עומד בחדר שאין בו נר היה אומר לשפחה שתכיא לו חפץ פלוני והשפחה מדלקת גד להביא החפץ והולך שם ונושל ג"כ הספר יצ"ש ועם" רפ"א במ"א י"א והיינו כל שהעכו"ם עושה לדעת עצמו אעפ"י שלצורך ישראל היא מ"מ אין אימר לו להדליק גר והוא מחויב לשמשו להביא חפץ פלוני ע"ד עצמו מדליק ושרי ישראל להשתמש לאורו ועמ"ו שם אות ומ"ש בפריי שם: (ה) מבית עמ"א דאפילו קצץ לא שרי אלא מבע"י לא כשבת ועיין אות ו" וו לענוש עם"א ובמפליג בשת שרי כל שקצין. הא בלא קציצה אף זה אסור ועסי" רנ"ב מדינים (ו) לענוש עם"א ובמפליג בשת שרי כל שקצין. הא בלא קציצה אף זה אסור ועסי" רנ"ב מדינים אלו בזה: (ו) מקצת עם"א. ועא"ר אות י" ובסי"ם רמו מותר ודוקא הפסד הבא פתאום ע" לבוש עכ"ב בשם הרא"ש דהוי בהול על ממונו אבל לא בהפסד שאין בה פתאום ומכ"ש אם היה עכ"י שכ"ב בשם הרא"ש דהוי בהול על ממונו אבל לא בהפסד שאין בה פתאום ומכ"ש אם היה יודע לפני שבת. הא דשבות בדרבגן במקום מצוח חתירו י"ל ע"י עכו"ם אבל ישראל שכות דשבות היכא דגזרו יל דאסור אפילו במקום מצוה, אורחים הוי מצוה והיינו הכניסם משדה לביתו. אבל הזמין אורחים מעירו י'ל לאו מצוה הוי ע' תה"ד סיי ע'ב וי"ד דמקילין לכבוד אורחים עמ"ש בפריי שם. סעודת שכת הוי מצוה וכן לשמוח חתן וכלה. וא"כ לומר לעכו"ם למחום הנר לסעודת שבת ילא בכלי הוי שבות דשבות ובכלי י'ל הוי ד'ת עסי׳ ער'ה במ"ז אות ב' ובמ"א כאן ל'א . ועיין אות ח' ע"י ישראל: (ח) ויש-אוסרין עמ"א ועא"ר אות מ"ו ומשמע אף ע"י ישראל יש להתיר שבות דשבות במקום מצוה . ומיהו המחבר בתקפ"ו. סכ"א פסק דשרי שבות דשבות במקום <mark>מצוה משמע</mark> אף בשביל יחיד ול"ת דוקא מצוה דרבים ומיהו שבות במלאכה ד"ת ברע"ו ס"ב דאסור יש לעיין לצורך מצוה דרבים י"ל. עשה דרבים דחי בעשה ול"ת דל"ש מה אולמיה עם"א צדי"ק אות ל' ועסי תמ"ו מ"א ב" דשבת עשה ולית ולא דחי לה עשה דרבים וא"ל למה כיון דעשה זו עדיפא מ"מ מדהי עשה המורה לקלה לא לעשה ולית ומיהו עשה דרבים דעדיף מובא דלא בעיגן בעידנא י"ל עדיפא ודחי לעשה ולית וע" תום" יבמות ו" דאפילו כיבוד א"ו לא דחי לכרת . ונשים אי נאמר דלית בהו עשה דשבת כ'א ל'ת (וק'ה איתקוש כל שישנו הא עשה דשבת גופא י'ל דאין מוזהרות א'כ יל דאמירה לעכרים להרליק גר בעזרת נשים אפשר שרי דמצוה דרבים הוא ומיהו מצוה דרבים דוקא זיכוי רבים כמו קדיש וברכו וקדושה או קריאת ס"ת ואנשים א"א כאמור גם מסתברא דנשים היוהרו ג"כ אעשה דשבת כמו נשים בגילוי דהיקשא ועס" רצ"א במ"א יא וע" תוס" קידושין ל"ג וכי תוכל אשה לשרוף נותר יע"ש. וא"כ אין היתר ברור למה נוהגין להדליק נר ע"י עכ"ם בשבת אמירה שבות וליג שבות דשבות ולמה אסור ומהא דבבה וא'ת שבת קכ'א א' לר'ם ז'ל משאצ'ל ד'ת וע' ר'ן סוף פרק ר'א דמילה ומנא הא מילתא דאמות רבנן אף שבות דשבות אסור ע"י עכו"ם באין מצוה שוב ראיתי הדבר מפורש בתום" קכ"א א' ד"ה אין דהוכיחו אף באיסורי דרבנן אסור אמירת מק"ן א' דמוקי בחבר עכו"ם וכ"מ בעירובין ס"ז ב" עכ"ל היינו מדאמר רב אשי אפילו תימא חבר ישראל משמע כ"ש עכו"ם אלמא דשבות בדרבנן אסור לעכו"ם אלא דקשה דמ"מ אסור ממצוא חפצך ומעירובין סיו בי מוכח דאותיב ליה ושני ליה אלמא לאו במקום מצוה אף שבות דשבות אפור ואין להאריך: (יא) לכרך עמ"א "ל בחה"ר ק"ן ב" ה"פ דאף באומר לחבירו לך עמי שרי דאל"כ מאי קאמר פשימא פין היל"ל מותר לומר לכרך כר ולמה לי לחבירו דאי מותר בינו לבין עצמו ממעם בורגנין ה"ה לומר לחבירו ש"מ דבא עמי קמ"ל וע" תוס" שם ד"ה לכרך כין וע" תוס" ע"א ר"ה כה כתבו בפי" אף בינו לבין עצמו אסור לומר אעשה למחר מה שאסור היום וכ"ט חשבונות דאית סעמא דיכתוב : (יב) דוץ עמיא וכיכ המין אות די ומיש על הביח ע מין אות די אבל כשים בירו לעשות היום בהיתר שיש ביא והיה יכול לעשות מהיצה שרי לומר לעכרם ויודה המ"א בזה להמ"ז כבסי' רע"ז אות י"א דאי בעי ישראל למלמל בהיתר אי עשה עכו"ם באיסור לית הוב א בות וחד לבני יות דישבות למלאכה ד'ת מים מסתברא דאין לחלק. ומיש הביח בשם לן בה ואף. שייל בין שבות דישבות למלאכה ד'ת מים מסתברא דאין לחלק. יומיש הביח בשם התוסי לחבירו ליד באמת ציע דשם ברף ק"ן אי ד'ת אומר ובסיו כאן ובאות י ואה'ג דגם לכרך פלוני מותר לומר לעכוים מה'ם דאין לחלק בין עכוים לישראל אבל לעשות בשבת העכרים בזמן שאין ההיתר עכשיו לומר אלו היה אסור לומר לעכוים עסיי רסיג מיז ג' ותה'ר קניא א' שייך לכאן: (יג) משום עמ׳א עתו"ש וח'ם מה שפירשו כדבריו ויש מ׳ם מ׳ש בתוך התחום וצ׳ל אפילו סוף לים ביו לים בי ולים אי וכוונתו כל דמנכרא מילתא דאין דרך לצאת לשדהי בשבת התחום עירובין ליח ב׳ ולים אי וכוונתו כל דמנכרא מילתא דאין דרך לצאת לשדהי בשבת אף תוך התחום קרוב לעיר ולית מורח הילוך כי דרך ב׳א לילך לטייל כ׳כ אפ׳ה אסור ובאין מינכרא מילתא כל שאין דרכו בכך לילך דרך רחוק כזה כ"א לשכור פועלים וכדומה אסור משבת רגליך ממצוא חפצך וא"כ סוף התחום נמי לא מינכרא אלא כרי ובח"מ כתב דלחחשיך ולשהות שם עד הלילה מינכרא שפיר סוף התחום משא"כ שם בעירובין דהולך לעיר מיד יע"ש : (יד) לומן עמ"א אני אומר באולי אפשר האדון ז"ל כיון בכאן כוונה מיוחדת כמו שאניד כי רש"י ותום יין כשא דסך ולא יוע זכור ווא) בפנא לכא קולא ווובו אינובה וויבם ליוע לפון הלכות בראיש והוא מהריוף ז'ל וער'ן שם שכן עיקר כרשיי ועמים פ' כ'ג מה'ש הי'ב הביא דברי הלכות שיש נים כאמור ומשיה כתב המחבר כן וממילא שאלה לומן מרובה אפיר אף לצורך מצוה סידור ים כי אין מתירין שבות במצוה עםר ש'ו במ'א אות י'ב ולפ"ו כדי יין דנקים במשנה משום סיפא משכון שרי הא שאין צורך שבת עכים להניח משכון אסור ולתוס' נקים כדי יין לרבותא את דלא הדרא בעינית זכור הוא ועח"ם ע"ג ושמ"א כ"כ דהלואת סתפא ל' יום ושאלה לאלתר ואמנס בחה"ר ר'פ שואל מבואר דבהלואה אף אמר שיחניר לאלתר אסור דלים רבגן דרך המלוה שאין דוחק וממתין לי יום יע"ש ואמנם בשאלת לומן ארוך אפשר דאסור הוא ואין נוכר שם ההיפוך בזה וצ"ע על מיש התיתר ולא האיסור ועתריש: (ב:) אין עמ"א הלואה בלא משבון שרי באפשר אף לצורך חול כל...שאומר בלשון שאלה או תן לי ומשכון אסור עסיי שיו אות ייד ופרעון אסור לנסרי אף בלשון חזרה כל שאיצ שבת ע"ש אות ייו ומש"ה אין פודין בשבת וייל אין לווין וטורעין שמא ימחוק ע"ל לכוש וכל שאומר בלשון אתר אין חשש ולומר ממצוא חפצך תפצי שמים פריון שרי ואפשר ע"לכוש וכל שאומר בלשון אתר אין חשש ולומר ממצוא חפצך תפצי לצורך חול גזרו שמא ימחוק אף בלשון חזרה ודוחק ובתה"ד דמים כתב המעם דאין פודין דהוי כמקח וממכר הביאו השיך בייד ש"ה י"ב ושפא ימחוק פרעון ל"ש בכה"ג דלא כתב הלואה אצלו שיפתוק עי לבוש מקח וממכר למ"ד יכתוב שפיר ולמ"ד ממצוא חפצך שרי לפרות ומים המחבר סתם בש"ח דאין פורין ויש שם כמה מעמים עסיי שיו במ"א י"ד: (מו) זימן עמיא היינו סעודת מצוה השמש קורא מכתב דשמא ימחוק ל"ש בשמש רק בע"ח ומש"ח בע"ה אסור זימן אורחי"ם דהוי מעודת מצוה (בבאו מן השדה) דלא התירו שכות במצוה כ"א שבות דשבות משא"כ בשמש שמא יקרא בשמרי הריומות אדרבה סומכין רש"י המעם ממצוא חפצך וסעודות מצוה הוי שמים עם"ו יא ועס" ש"ו אות י"ד וס"ש שם ועא"ר אות ל": (יו) חקיקה עמ"א בלבוש כתב דגבות אסור שמא יקרא כו' ובער"ה מבואר דל"ם וע' שבת קמ"מ ובמ"ו "א וא"ר אות כ"ם. גם כתב תחלה ב' פעמים שמא ימחוק ויקו"א כו' ולבסוף ס"ם בולם בכותל אסור שמא ימחוק ולא שמא יקרא ובמ"א

בם דמני גרמי מש"ה חייב שם דברי היוקא כאן לא הוה חייב המשלחו ובש"ך, שם גם כן בם דהוי בנמי מם לי חייב שם לבני שיקוח כמן לה של חייב למעוכה וצען שם גם כן הקשה של הר"ב ובפחיחה כוללת כתבנו מזה וחי"ה יבואב לקמן עוד מדין אמירה לעכו"ס וכאן אין להאכיך עסי' רע"ו סעיף א'. ואי"ה באות ד' אכאר עוד: (ב) אע"פ שמבין עס"ו הנה מדליקה י"ל דהפסד החירו הא לא"ה אשור ומס"ז לעשות למחר כי אע"פ שדיבור אסור מד"ק או ד'ת ודבר דבר כמ"ש באות א' זכו' התורה התירה הרהור מותר ע' שבת ק"ג א' (וי"ל ודבר דבר מיותר עכה"ג ש"ו) משמ"כ אמירה לעכו"ם שבות מדרבנן חמיר בזה דאף הרהור אסור ביבין ביעשה בשבח וכמ ש הר"ב בכוף הסימן סר"ב ועמ"א ל"א ואי"ה שם יבואר והר"ב דשהיק כאן אפבר דממיך אמ"ש בכוף הסי' והוא דעת הטור ואפשר דאודויי אודן ליה כאן בסמ"ג לומר בחול רמז שיעשנו בשבת הבאה קיג מרמז בשבה גופא. ואף שא"י לחלק ביניהם לכאורה . והיינו דוקא חוץ לבית ישראל ולא יהנה הישראל ממלאכה בשבת כ"א בחול וכ"ש כבסי" נכחורה. והיינו דוקה חון נכים ישנית ליחי היה השלת להתיכו בשכים כל במידי כל כדריבנה בשנים בשב"ח כדרהיבנה ושם נתן ולבוש בסיב בסק דשרי ובסכ"ב פסק לדהר"ב והוסיף לעשוחו בשב"ח כדרהיבנה ושם נתן שעם בשבת נראה כשלוחו הע"ב שאין שליחות לעבו"ם ואיסור האינה לעבו"ם האם בשני בשבנו עלמו כמ"ש הר"מ ז"ל פרק ששי הלכה ה' יע"ש ועא"ר ה': (ג) שלא עע"ז הילק בין מצוי בכל יומה אין איסור כ"ה שיאמר קנה בשבח או ראה שאני הולך לדרך במ"ש וכשאין מנוי נהי פכבי המוד לדן ליהוד כל זבימת: לכם בפניתו היה במני האסור ליהנות באותו שבת כב"ח ומסור ליהנות באחת בבת ומסור במידוש שיקנה בפבה האסור ליהנות באחם בבת כבביתו רע"ו במ"ח א' האפילו באיסור דרבון לריך שימחין לערב כ"ש ועסי שכ"ח סעיף ו' ז': באורך מסכים כעין זה אלא בט"ז מחלק בין דבר שאפשר לעשות עתה כמו מחילה בב"א מותר אתורה לעכו"ם לעשות כך יע"ש משא"כ אלו היה בורגין לעשות עתה כמו מחילה בב"א מותר אתורה לעכו"ם לעשות כך יע"ש משא"כ אלו היה בורגין כנפות שתם כמו מחיכה בכיח מוחר סמירה כעבו ם כנסות כך יעיש מסח כי חנו היה בורגנין אין מעלה רק שלא יהא דיבור של הול וללורך מחר החירו כמו בס"ז. ובשכ"ה ה"י י"ל באין לו מחילה בב"א ולכך אשור ואי"ה במ"א אוח י"ב יבואר בזה. ומ"ש יש מקילון אמירה לעכו"ש בד"ח במלוה אין להקשוח א"כ דאמירה לעכו"ש אין אישור כ"א ברשוח חיפוק ליה ממלוא חפלך ודבר דבר כמ"ש באוח א) י"ל דכ"מ לרמוז ג"כ אסור כמ"ש הר"ב בשעיף כ"ב ועש"ז אות ב' ומ"א אות ל"א דהוי כשלוחו ע"י רמיזה ג"כ משא"כ ודבר דבר הרהור ורמיזה מותר כבס"ז וסכ"ב יע"ש ועמ"ש באות א' יע"ש באורך: אבזר ההדיוט הכותב שלי בכאן שאלה אחת קטנה ואניגנה פה ואגבה יבואר קנת שאר פרטיים וזו מוארה. פשיטא לי אמירה לעכו"ם שבות בשבת אף בדבר שאין בו כ"א לאו גרידא הדמיון יש לו משא על חמורו של עכו"ם אסור לומר לעכו"ם להנהיגה ול"ח שבות דשבות חמיר טפי וכולה הדא גזירה ויש בו עברים אסור שחור לעתר לעברים להניסית היו לכל בכלם יושבת לחור בשי ושילם חול בייטי זש כל. כלת וסקילה ומהה אמינא לה י"ד רצ'ז ס"ד ואה"ע ה' סי"ד בבא מציעא ס' א' ואיפשטא בעיין דבכל היסורין שש אא אסור אמירה בהם לעכו"ם דקיי'ל ב'יג אין מוזהר על סירום והלין חרין כו' ע"ל מעעם אמירה לעכו"ם וכ"ש שביח דשבת בלאו. ופשיעא לי דבשאר איסירין שבות דשבות יש להסיר דע"כ לא מיבעיא ליה ואיפשטא אלא בלאו ולא בשבוח דשבות ואין ללמוד משבח דשנת יש נהסיר דעיל כת מיבשית כיה ומיפששם חנת בנמו זכת בפותר הפור זמן כרוד בל בי"ד דחמור נסתפקתי בשתר היסורין בחיסור עשה אי אסור המירה לעכו"ס ולשון הר"ב ז"ל בי"ד בחיסור לאו משמע איסור עשה דקיל מלאו וכמאמרם ז"ל ריש ינעות לאו ל"ח חמור מיניה אין לנו לאסור ויצא לנו הדין לפ"ז בע"ם אחר שש מוחר לומר לעכו"ם ביקנה לו במעות אין לנו לאסור ויצא לנו הדין לפ"ז בע"ם אחר שש מוחר לומר לעכו"ם ביקנה לו במעות אל יי"ש וכדומה ולהעמיד החמן ברשות עכו"ם עד אחר הפסח דאין שליחות לעכו"ס ולאו דיליה הוא ואמירה לעכו"ם בע"פ אהר שם חליא בפלוגחא אי עובר ב"י לאהר שם או רק עשה רחשביתו ורובם הסכימו שאף דעת הר"מ ז"ל רק עשה האם נימא דבאיסור עשה לא גזרו אמירה לעכו"ם ושאני י"ע והה"מ דשבת אקרי כמ"ש המוש" ב"מ שם: ובדברי קדשו של הב"ש ז"ל אה"ע ה' אות י"ע כתב לאמר דאין הלכה כמ"ב ג"ו דפסק. דיש שליחות עבו"ם לעכו"ס דגם אחם כו' מהא דמותר למכור לעכו"ם אף שיתן לשלוחו לסרם כו' המעיין בתה"ד נעברים דגם החם כרי מהח דמותר נחבור נעברים חף שיחן בשוחו נסרם כרי המעיין במהדד סימן רל"ע [ובאה"ע ע"ם נרשם סמ"מ] משמע הפעם דאין שלד"ע באפשר אף לעכו"ם ועוד דניכל לומר דכ"ש הוא דקייל בעלמא אין שליחות לעכו"ם משמע דלא ברירא ליה רק בצירוף הפעמים אמנם הר"ב ז"ל בח"מ שפ"ח סש"ו חפם טעם המשב"ן במוחזק שהוא אסור יש שלד"ע דלא שיר דברי מי שומעין והושב בשניו פעם זה לבד (עש"ך ס"ח) ואם כן בהכרח דכאן באה"ע דפסק אפילו לשלוחו ועכו"ם האידנא ודאי אין מקיימין כלל ז" מלוח ב"נ וחשוד דכאן באה"ע דפסק אפילו לשלוחו ועכו"ם האידנא ודאי אין מקיימין כלל ז" מלוח ב"נ וחשוד שלד"ו לדידיה ע"כ מטעם אין שליהות עבו"ם לעבו"ם דלא כמ"ב ועמ"ש בפחיהה כוללת בחלק הד' ובסימן ד'ם במ"א ח' ואי"ה בסי' חמ"ת בט"ז ומיא יבואר עוד וכאן אין להאריך: עיין כי' רע'ו במ'א אות י'א ורע"ט אות ע' דבר שאפשר בהיתר טלטול מן הלד שרי לומר לעכו"ם ול"ד לבורגנין וכדומה דהה יש לישרחל היתר גמור לעשות ועמ"ה כהן י"ב ופיר ע"י עכוים ל'ג עסי' רג"ג במ"א מ'א: (ה) ודוקא. עט"ז ברש"י ג"ל. שבת ק"ן א' דיה של מלך שאיל למלך ולאחר משמע כל שזריך לאחר אשור עא"ר אות ח'י זידר להתיר ומ"מ משיחה בטילה אשור עיין ס"א והני יודע דאיסור חשבונות בר"מ ז"ל פכ"ג הי'ח במא יכתוב משוחה בשילה אסור עיין ס"א והוי יודע דאיסור חשבונות בר"מ ז"ל פכ"ג הי"ח שמא יכתוב ועא"רי"ז ובלבוש ממלוא חפלך וכ"כ רש"י כתובות ה" א" ד"ה משום ודבר דבר וממ"א ש"ו אות י"ב בשם המ"מ דלא התירו שום שבות למלוה כ"א ודבר דבר מותר (דהתורה התירה זה תפלי שמים) וא"כ להר"מ ז"ל משום שבות למיוה כ"א ודבר דבר מותר (דהתורה העירה זה החדר כ"א שביים) וא"כ להר"מ ז"ל משום שבות למפנין בשלצ ס"א י"ל השעם משום טירתא ישריא התירו החדר המפנין בשלצ ס"א י"ל השעם משום טירתא מפנין שבות המירו כלל במלוח ושיון תה"ד סיתן ע"ב משתע מפנין שבות במלוה הי"ל דאין מתירון כלל במלוח ושיון תה"ד סיתן לכו"ב אסור עמ"א י"א דאף הוא בשלצ שש"ז בלל עש"ז הראה לאוח ד" דבור כל שהיה בשבת לנייר היתר שרי אף כשאין היסר והיינו הדיבור לבד והליכה לאחר בבת אבל וומר לעכו"ם ישם בשבת אם יש היתר לשבאה לעשות היום ו"א כ"ו וכע"מ י"א מ"א ומחלה ב"א והמ"א וודה לוה משל" משבר לאוח לשבות לעבות ש"י עבו"ם ואף דיעבד אסור לשבא לשבות היום ו"ש בידו שרי כמו טלפול הנר בשבת לעשות ש"י עבו"ם ואף דיעבד אסור משבה"ב באו הפא"ד עובד אסור משבה לעשות ש"ד עבו"ם ואף דיעבד אסור משבה"ב באות היא היי עבו"ם ואף דיעבד אסור משה"כ בחין הפשר חלה חלו היה שם זה חסור כשבת לעשות ע"י עכו"ם וחף דיעבד חסור כמים המ"ח חות יוב יעים: (ח) פירות עט"ז וכ"כ המיח חות י"ב דחפילו חוך החחום חפור כמים המ ח הותי ב יעים: (ח) פירות עש"ז וכל המיח חות יב דחפינו חוך התחום חשור לומר שיכיח הוא למהר כל שהם מוקלה וכמ"ש הר"ב בהג"ה דל"ד חבירו ועמ"א או חי"א ומ"א הי"ז כל שאין מזכיר לפון הלואה ופרעון וא"ז שי ביואר: (מ) תן לי עש"ז ועמ"א אות ש"ז כל שאין מזכיר לפון הלואה ופרעון כק מן ואחזיר שרי: (י) חקק עש"ז היינו בדאיכא הרמי לשיבות א הקו וכותל לא מחלף בשערי הדיועות ופנקם חוקן נמי מחלף בשערי הדיועות ופנקם הרמה בכל"ה דגבוה הרבה אחור שמא ימחוק דאין בידו כמ"ש הב"ח ז"ל משו"ה נקיע שמא יקרא ממי להוא להוא הרבה ברמים בערות ברמים בידו בידו כמ"ש הב"ח ז"ל משו"ה נקיע שמא יקרא הרבות הרומים או הרבות ברמים ב"ח ז"ל משו"ה נקיע שמא יקרא הרבות הרבות הרומים והליצות ברמים ב"ח ז"ל משו"ח נהלדום ברמים בידור ברמים ב"ח מות הרבות הרבו נמי ושאת פקרות מעבדת של שמח יותחוק דמן כיזר כת ש הברו דר תפרה בקים שמח יותח בבטרי הייוטוח יע'ב ושין הסונית בשבה קת"ט א' ובחום' ד"ה לעולם והלבוש שכתב בגבוה הכבה אין לחוש למחיקה קשה מסי' ער'ה גם שנים קורין באפשר דחד מזכיר לתבריה ושערי הדיוטות אסור אף לעשרה מעעם מתלות הסלך כמ"ש הלבוש וכמ"ש הב"ח בשם רש"י פרק משילין תכל הר'מ ז"ל פרק כ"ג מה"ש השעם שמת ימחוק . וסבור הייתי לותר כתב משיפ"ה וכדומה ברק מדרבק הכחיבה והמחיקה מדרבק כבסימן ש"ו סי"א בהג"ה בכתב שלהם כמ"ש שם עמ"א ש"מ אות י" אפשר דל"ג בגבוה הרבה כמו בער"ה דיש איבור תורה אלא דמוחק כמי אין הייב כ"א ע"מ לכתוב ב" אותיות ער"מ סי"א ה"ט הא שלא ע"מ לכתוב ליכא כ"א איסור דרבנן וכשבת קמיט א' אמר דלמ"ד גבוה ב' קומות ה"ה כאן ואי"ה במ"א אות י"ז יבואר עוד: (יא) ואגרת עט"ז הנה דברוו בנוום עפ"י מ"ש הב"ח ז"ל דשמא ימחוק ל"ש בשמש באין בידו למהוק רק בעה"ב וז"ש מונם אדם אורחי"ו ולא מכתב אבל החשש שערי הדוועות יש בשמש לרש"י דעעם ממלוא הפלך כו' ולהרונב"ש ורמב"ן מוחר באג"ש ה"ה משמש בלעפי"ל אין לגעור בו כמ"ש הב"י כשם הרשב"א הסומך על הרמב"ן אין לגעור בו ומ"מ קשה

אורח חיים הלכות שבת

אנ"ש מה שייך ממצוח הפלך דכל דבר באין בו חיסור לטשות ע"י ציור מותר לותר כשבת לכרך פלוני כו' כיש לקרוח הג'ש ועה"ר ליח ובה"מ דלרמב"ם ייל דחבור ננ"ש רק מותר הג"ש ינ"ש ובמ"א אי"ה יבואר נעוד. דהטיון ג"כ אסרו דל"א שלא יאמר בפה : (יב) שלא עט"ז דלדידן דלית רה"ר כ"א כרמלית י"ל דל"ג עקידה או הנתה להוד דהוי גזירה לנזירה ועסי" שכ"ה בפ"ז א": (יג) אבל עש"ז ההמיר בלה"ק ג"כ אסור עב"ח ומיהו בחול כשבתוצים בלה"ק דעת הב"ח דלא הוי מושב לזים וספר יוסיפון אף בלפון לעז בכי בשבת דים ללמוד מהם כמה דברי מוסר : (יד) בכדי עפ"ז ועיין ב"מ לדיק ח' הלין חורין דננבין ארמאי והנה שבת לאחר שבת היה באפשר לעשית ברותר לא קנסו משא"כ סירום לעולם איא ע"א ישראל ברותר קנסו אלא התרכיב כלאים ע"י עכו"ס אפ"ה אין קונסין עש"ז ו"ד רל ז היות ב' דמלוי הוא סירום קנכו לא בכלאי בהמה וב'ש אה'ע סי' ה' אות י"ז בבם דרישה סירום ניכר האיסור קנסו מפא"כ כלאי בהמה אין מכר לא קנסו ולומר סירום ד"ח קנסו הא כלאים דרבון טמח עם טמח וטהור עם טהור (כי לח מתעבר .בטמח וטהור ולחסור שלה נהנה כ'כ ייל דלה קנסי) ז'ה דעיכ קהמר הר מז'ל בהנהנה דפמה עם פמה דרבנן הם ברביעה מד'ת ועש'ך י"ד רצ'ין א' וכבר עמדנו על זה בג"ו באורך יע'ם וכאן אין להאריך . וע' ר'מ ז'ל פרק בפי מהלכות בבה הלכה ה' כתב בפירוש אע'ם שאמר יבראל לעכו"ם לעשוח ולוקה מכל מקום מותר לערב בכדי שיעשו ועמ"א שם שלא מזינו היסור זה

בנמרת יעים שה כתב הרמב'ם בפכ'ד מהלכות שבת הלכה י'ב וי'ג ג' סעמים א' ומה אם הזהירו נביאים על דיבור והילוך פלא יהא כיום חול ק"ו פלא יהא פלפול כחול ביום בבח ועוד כלי שמלהכתו להיסור יחשסק ויבה לעשית מלהכה ועוד הפיינים יהה ניכר השביתה והריה זיל בהשנות פלטול גדר ההוצהה שבת קריד ב' וקר'ג ב' בימי נהמיה בן הכליה נשנית משנה זו יע"ש ובמ"ח שם דמתחלה בימי נהמיה שלה נוהרו בהוצהה (מביחים ערימות) גזרו כלים של היחר ג'יכ שלה לעלטל והח"כ כשנוהרו החירו ונשאר רק הבנים ומלחכמו לחיבור וכדומה והפעם ממ"ב הר"מ ז"ל וחחלת הגזירה היה משום הולחה יע"ש. ולפעם ק"ו ייל לצורך מצוה קי'ל דלמנום נמי מוחר המלמול כבכי' ב'ו ס'ו וש"ז דהפלי שמים מוחר ודיו לבמ"ה כו' וחקן לא מיה כרב"י בינה אסור פילטול חקפ"ו ובי"פ לדעת הר"מ וההלכות דהולהת אבנים מדרבנן י"ב א' אפ"ה מוקלה אסור בי"ט כמיש המהבר בחל"ה ס"ד ור"מ פ"א מה" י"ט הלכה ד' והל" י"ז ובמ"מ שם וא"כ נתן הר"מ ז"ל פעם כולל לשבת וי"ע דחלו גדר הוגחה הוי גזירה לגזירה ולא ס"ל כרש"י בזה ע" בילה י"ב ול"ו א" וסובר הא דאמריגן פלפול צורך הוצאה ביום פוב לב"ם יע"ם דליח להו מחוך מבח"כ לב"ה ביום פוב ע"כ מבום ק"ו ובחר ודע דיום טוב כל מה שאסור בשבת דיבור והילוך חול ה'ה בי'ט ושנינו אין בין י'ט לשבת כו' וכמ'ש המ'מ פ'א הי'ז וכשם בעונג יום טוב שוה לשבת דכתיב לקדוש ה' מכובד וִי'ט בכלל ה"ה ממצוא הפצך ודבר דבר. ועמ"א הקי"ח ג' ולוקה ואי"ה יבואר בם: הב"י ז"ל בהוצעתו לסימן זה הביא בשה חלקים במוקצה א' חסרון כים ב' מלאכתו לאיסור ג' מוקצה מחמת גופו ד' כלי מותר שמונח עליו דבר מוקלה מהמת גופו ה' מוקלה מחמת חיסור מחובר או מהוסר לידה ביה"ם הו' מוקלה מחמת מלוה כנויי סוכה ועלי סוכה. וכבר ידעתי מיעום ערכי ועניותי ומאומה אין בידי מדרכי הפוסקים המרתי אלכה לי לאטי אולי המלא דעת קדושים וה' יעזר לי: א' חסרון כים מוקלה העיד בו מרן המשביר ז"ל שאין בו שום מקנה לטלטלו בשבח וברנ"ם ס"א גיזי למר שנתנן לאולר לשחירה מהני יחוד אלא ה"פ כ"ז שהוא בקפידתו ודהי מוקלה הוא אם ייחד מע"ש ברי ודין היחוד יע"ש ברנ"פ ואי"ה יבואר בפי" זה ג"כ: הב' מלאכחו לאיסור משמע אפילו עושה מלאכה דרבק מקרי מלאכחו לאיסור וכ"ח מעות למה אסור דהוי מוקצה מחמת גופו ולא מלאכתו לאיסור לסחור בהן שאסור בשבת ייל ודאי הכין הוא ועדיפא קאמר דהוי נמי מוקצה מחמת גופו כאבנים דלא חזי למידי מורת כלי עלייהו ואסור לצורך גופו ומקומו. ואס יש נקב במסבע זהב או אוון וראוי לסלותן בצוואר בתו ומ'מ הקצה לסחור בהן אז י'ל דלא הוי מוקצה מחמח גופו רק מוקצה מחמח מלאכחו לאיבור וברי לגופן ומקומו עמ"א ש"א מ"ה וש"ג בכ"ב ומ"א ח"י ואי"ה יבואר לקמן סכ"ה מוה וכלי שמלהכתו להיסור עפ"י הרוב ומישישה משתמשין בו היהר אם ניזול בחר הרוב ועמיא אוח כי ובכה"ג בהגהות הטור בפס ש"ג יע"ש ובחה"ר שבת קכ"ג מדוכה שיש בה שום דמותר הטעם בקדירה המשלטלת עם החבשיל הואיל ואישורה שמשתמש לאיכור ועכשיו משחמש היחר יע"ש משמע קדירה שמהשלין בה ריקנים מחמה לגל אהור אע"ג דלפעמים נותנין בה פירות וכדומה הואיל ורובה לבישול הוי כלי שמלאכתו לאיבור עמ'ש בכי' רע'ם בזה וכ"ש כלים שמבשלין בהם פ"ע וקאווי שאין מיוחדים כ"א לבישול ריקנים אסור מחמם לגל ורחיים של פלפלין וקאוי שיש בו בית קיבול לכבמים ג"כ עפי' ש"י ס"ק ומ"א כאן א'ואי"ה שם יבואר ומדברי הה"ר משמע כלי מלאכחן לאיכור אע"פ שאין עושין בו מלאכם איפור כ"א בממילא איחעביד אכור וה'ה מעות ונר אבל יש מחלוקת בזה כי י'א דוקא שעובין בו בידים מלהכח איסור כקורנם וכדומה וברע"ם כחבנו מזה. הג' מוקלה מחמת נופו שאין שם כלי עליו כלל כהבנים וכדומה ויש בו י"ג דרכי היחר כמו שחשבן הב" ז"ל. ומבמשי הכלים ככלים הם כמו חצובה במניחין עליה קערה וכדומה קורין בפולין (פראוו"דע) דלאו דוקא פיהא בית קיבול או כלי בפ"ע. וחצובה במיוהדת להניח עליה קומקום לביבול הוי מלאכסו לאיסור ואין שרי כ'א לצורך גופו ומקומו . הד' כלי היחר שמונח עליו כלי איסור מחמת גופו הוא הנקרא בסים כבסי' ש'ש ס"ד כ"כ הכ"י ולבוש ואם כלי במלאכחו לאיסור מונח עליו ל"ע אם הוי בפים דלצורך גופו ומקומו שרי לפלפל מלאכחו לאיסור י"ל דהתחתון לאו בשים הוא. ואם מונח עליו מוקלה מחמח חשרון כיש אם מוחר לנער בשוכח כפי הנראה דחברון כים חמור מכולם ואין לו שום היחר כמ"ם בב"י ואלו בקליפי אגחים מנער הפבלא וה"ה בסים כו' ופלשול מן הלד לנורך דבר המוחר משמע בחסרון כים לא מהני כל זה ואף נטמוע בנופו אין היתר בחסרון כים א"כ מה יושיעגו שוכח דאיחקלי ביה"ש בשלמת בהמה בשכחה מוקלה מהמת גופו עליו לא איתקלי ביה"ש דיכול לנערה ג"כ ביה"ש משא"כ כה"ג וא"ה יבואר עוד. ובסים דאמרן עמ"א ש"מ ו' במניח זע"ז כך אם הוי בשיש ואי"ה שם יבואר. ואם מניח כלי היתר על פמוע ולמשקל שלא יכרע ללד אחר הפמוע אם נאמר דהכלי משמש לאיפור והוי בשים הכלי היהר אף לאחר שכבה הפמוש וכדומה עשו"ח אבן השוהם סימן נ"ג ושם לא הבנתי שבחב אם מניח שיהא בקו השוה אשור ליגע כחי' הב' של חה"ד ונחכיין למ"ב חה"ד שימן ש"ז בילה לריך שיכפה כלי שלא יגע בבילה דללורך מוקלה אפור הגגיעה וכאן נוגע במפחח ולצורך המפחח ולדידי נראה דזה בסים דל"ד מונח חחחיו כל במבמש לאיסור הרי הוא כאיסור ועדיין לריך שיון. ואי"ה יבואר שוד לקמן די"ל מונח חחחיו בדעתו להמח שם איתקני מה שאין כן זה: הה" מוקנה מחמת איסור שהיה ביה"ש אפי" כר אח"כ אחקלאי לכולה יומא ואפי" מחמת איסיר דרבנן נמי איתקלאי וביאות כי דברים ארוכים המה ואין הזמן מספית כעת אי"ה אראה לבאר לקמן מזה . ועמ"א י"א וי"ב בבופר . ובעם"ז י"ד מדין בסים ומלאכתו לליסור יע"ש בזה: (א) עסי׳ רע"ט עמ"ז בס ברע"מ אות ב' ובטי׳ ב'ע אות א' וה' ב בועד והיד מדין בסים והי"ה בס יבואר: (ג) אבל עס"ז בס"א מסלפל ביד וכאן תליי בתגורה עא"ר אות פ׳. והי"ה בס יבואר: (ג) אבל עס"ז בס"א מסלפל ביד וכאן תליי בתגורה עא"ר אות פ׳. ובהקי"ח א' יע"ט לענין עירוב יע"ש והי ב"מ בבית כל שאין לריך כלל אין לפלפלו כמו בשבת. פלפול הגם בשכח וי'ם אה'ע סי' קל"ו ס"ו המחבר אוסר והר"ב מחיר הביאו שכה"ג בהנהום סנפונ הגם בשבח ויים חהיע פיי קביו טין המחפר חופר והר ב מחיד הכיאו עפס ב בהכחת הב"י אות ג'ד ומגילה מסופק בו ובא"ר י' מנילה ככחבי הקודש לכאורה כבחל פורים ביום א' והולכין לבית הכנסת במ"ב אם ביה"ב ייל שבות במקום מזוה ל"ג ביה"ב ע' פי' במ"ב. ומיהו יראה להחיר כמ"ש בא"ר ודע דסכין של שחישה ומילה יש בהן ג'כ מלאכהו לאיפור ואף אם ימנא מי שאין מקפיד ומשתחש בהן דברים אחרים לסעמים מ'מ מלאכתו לאיסור מקרי

ברם אלו יעיש ולקרות שני ביא שמא ימחוק ליכא ושמרי תדיומות איכא ועחחיר האריך וציע: (ח) במכלא עמ'א חייק וכותל תרתי לא מחלף בשמר הא חייק מבלא ובולם בכותל אף הרבה מחלף בשמר ע' חה'ר: (ים) מותר עמ'א ל'ד פיקוח נפש אלא צריך לו הוי הדיומות עי ביי ולכוש אבל אג"ש משא ומתן ודאי אסור ואף הרתור אסור בהם דא"א שלא ישא ויתן בתם והוי מפצוא חפצך ועי לבוש ועבי: (ב) שלא עמיא מיש בענון החותם דאחור לומר בל כיא רמיזה כזו אי לקרות שרי הא רביזה שיקח חותמו אסור ע' אות ליא אף דהוי שבות דשנות שבירת החותם נמי מדרבנן עא'ר אות ליב והראה לשיד וש"ם סי"ד ופר"ח י"ד ק"ח משמע דיש איסור תורה בשבירת החותם ועשו"ת ח"צ ס" ל"ם יעיש ועס" ש"ד סעיף " וש"מ ס"ד במ"א אות ח"י וארה יבואר . ועס" תצ"ח במיא אות ד' עח"ם כאן ואם מקפיד עליו שלא לצור עפ"י צליחיתו הוי מוקצה מחמת חסרון כים עפר ש"ח פ"א: (כא) אסור עמ"א שבת קמ"ם ופיעום לא אתו לאומטות בוקב מהמת הסרון כים עפי" ש הם אז (כא) אסור עם א שבה קם מי וביעום לא אתו לאימשוכי כבס"ו. ודע דרש" פי שמא יקרא בשמרי הדיומות העתיקו המ"מ פכ"ג הי"ם דלפעמית דשמא ימחוק ל"ש בזה רק שמא כוי ולפ"ז בחייק בכותל או כתב משימה ובדומה י"ל הוי גזירה לגזירה עס" ש"מ משא"כ לרש"י הפעם ממצוא הפצך ואג"ש אסור ה"ה זה ומ"ש רש"י שמא ל"ד אלא דהוי שמרי הדיומות ועוברין דתול עפ"ז ו"א ובלבוש העתיק דהוי כמו שמרי הדיומות ובב"י הדוי שמרי הדיומות תיקן ל"מ וע"ר את ל"ו ומש"ה הומיק המחבר כותל או וילרון להשהותם דהוי שמרי הדיומות תיקן ל"מ"ז ז"ל ועמ"ר את ל"ו ומש"ה הומיק המחבר כותל או וילרון להשהותם הדהוי שמרי הדיומות תיקן ל"מ"ז ז"ל ועמ"ר את ל"ו ומש"ה הומיק המחבר כותל או וילרון להשהותם בחיים בכותל אסור כמן ולון דהויין שפרי הריופות ממש משא"כ בס"ב דרק גזירה שמא ואפילו כל שתחת עקרת יצחק אסור לקרותו בשבת עארר בשם ע"ש אות ל"ו יע"ש: (כב) משום עמ"א ופולו ופורים רק שחוק שעושין לאחשורוש שרי הא לילך אסור אף בפורים: (כג) ועובר עם"א וברכ"מ הרואה בקשת אסור ומברך בראיה בעלמא שרי יע"ש: (כד) בלה"ק שרי עמ"א הנה שפרי הריומות חובת וחשבונות אף בלה"ק אסור שמא ימחוק ואג"ש וכרומה דאסור מטצוא חפצך בלה"ק יש לצדר חובת וחשבונות אף בלה"ק אסור שמא ימחוק ואג"ש וכרומה דאסור מטצוא חפצך בלה"ק יש לצדר להתיר ונש"ז אות יצ, וגם (וגם ש"ם) אם אין מקפיר לצור פי צלוחיתו שרי למלפל אף למ"ד גם ייש בו משום קדושה יא דמותר לכסות צלוחית בספר דמה לי שמונח כאן או כאן. ועס" מ"ב מ"א (כה) באצפרובל כלי חוזי כוכבים מ'א ועב"י: (כו) לשאול עמ'א משום רפואה דוקא יעש: (כוד) היש עמ"א בשם לבוש דהמיקל כסברא ראשונה לא הפסיד וכ"ס דעת המחבר סברא אי בסתם ולומר לעכו"ם שיבוא בלי דיבור רק שיבין מעצמו דוקא בתפסד הבא פתאום דופיא דרליקה הא בלא הפסד אסור לרפוז כלל עמ"א ל"א וא"ה שם יבואר עוד בזה : (כח) בכדי שנעשו עמ"א הר"מ ז"ל פרק רי ה"ב אפיי עשה העכו"ם מעצמו בשביל ישראל כל שיש פרסום שנעשה בשביל ישראל שידעו בו רבים אסור לעולם ועמ'מ שם מדין קבר בשכ'ה ס"ד

ועסיא שם ליא ומיז אות י"ג בשם הרין דבקבר גנאי משפע בשאר דברים אין לאסור לעולם ועסי רמ"ד ס"ג ומהו רבים לכאורה ג'יהוי רבים ובשכ"ה שהכל יודעים : (כמ) אסור עמ"א ר"מ ז"ל פ"ו (מים דף כיא) ואף שבות דשבות בסילמול אסור ובסיי רעיו במיא אות ייא התם שאני ואסור ליתן בשר וחלב לעכרים בחול ולופר בשל לך וכן בקרירה חולבת ב"ד דלרידיה אפור ובשבת האור בשל אור במא אור אפור ובשבת ללומר בשל לך וכן בקרירה חולבת ב"ד דלרידיה אפור ובשבת לנמר בשל לבר בשל באר שלך א"ד למה לא אפור משום ודבר דבר וי"ל: כךל שמלאכתו לאיסור לפלפל ע"ד עכרים מחמה לצל ושלא יגנוב י"ל דשרי דאי בעי ישראל מפלפל בהיתר לצורך גופו עס" ש"ח וכה"ג גם הפ"א מודה דשרי עם"ו ג' ומ"א "ב: (ל) לעשר עמ"א ועס" רס"א יע"ש: (לא) אפור עמיא ועמיז נ' ופחם בלא כלי איסור דרבנן ואין נהנה כיכ דבלאיה ראוי ליהנות לאורן ומיש דשם א"י לקרותו באות כ' אבל לרמוז לו בדיבור הוי כאמירה ומ"מ קשה דעכרים שעשה מלאכה בשביל ישראל מעצמו נ"כ אסור אפר בדרבנן למי שעשה בשבילו עסי שכ"ה במ"א כ"ג יע"ש וברע"ו א' ודוחק לומר דאחר קוראו ואפשר יש בו קצת פיקוח נפש שא"י מה כתוב בו, ומיהו לומר א" לקרות לאור הנר שיש בו פחם ושפחה מבינה דשרי לאו הנאה כ"כ דמ"ט יוכל קצת לקרות ואין אומר דבר יעיש: (לב) בפלאכה עפיא ועי אות כים ועסיי רעיו בפיא אות ייא ועפיו שיח אות זי כי <mark>פילפול מוקצה עי עכרם שרי כבסי רעזו סיג והאזר כאן אות מים כתב דלא דק בזה ולענזד דבריו</mark> כנים דלומר לעכרם ליסול מוקצה לצורך גופו להניח דף עליו וכיוצא אי בעי ישראל היה ממלמל מן הצד ככסי׳ שיא ס'א וס'ה שרי לעכו'ם כך כמיש המ'א ברעים אות כי ואיה בש'ח יבואר עוד

עם א של א האת חי ועאיר כאן אות גרון: (לג) עומד עמיא ועמיש בסי רמיד:
שח (א) אמור עמיא פי דאותו מכין לחור אמור למלמל הא בתחוב עם שאר כלים בגדן שקורין
שמומיץ שיש בו כלי אכילה ומספרים ומכין סיפרים שרי למלמל הכל ביחד כמו כגונא
אגב קיממא כבסי שי סיח מיא אות יי ועאיר אות ג' ואירת שם יבואר: (ב) שמקפירין עמיא דהכל תלוי בדעתו אם אין מקפיד לא הוי לדידיה מוקצה מחמת חסרון כים כמו קורנם של זהבים (ג) ומקפיד 'עמ'א ונסר' ש"י ס"ב במידי דאכילה בכלי ומקפיד כו' ונסוכה אות מ"ח נתן לאוצר צריך יהוד ולא מהני מחשבה וא"ה שם יבואר: (ד) וכבר עמ'א רמב"ם פכ"ח מה"ש ה"ו ל"ד ה׳ה קורה שמיוחד לכך וכלי אפילו אין עשויה למלמלה בחול אפ׳ה שרי עב׳י: (ה) שמלאכתו עם"א ואם לא עשה עדיין בה פלאכה כ'א חדשה והומינה ועומדת לכך מדוכה חדשה אע"ג דהומנה לאו מילהא מ"מ אין עומדת כ"א למלאכת אימור עסי רע"ם מ"ש שם ובשבת מ"ד א". ומלאכתו לאימור אף דרבנן והעד שופר עמ"א מ"א וקנאק האנץ בית קיבול ועץ תקוע ע"י שהו"ף ובאבות לאיפור אף דובן התר שופר עמיא מיא וקנאק האנץ בית קיבול ועץ תקוע עד שרויף! ינותנון שם אנוזים וישברם הנה בשיד אות זי במ'ז כיון שתשמישו בכך אין זה בנין אפילו בחוזק ככו כלי בדיל עם שרויף אמנם כשכיא במ'א אות ייב גבינה במודץ חרוץ כוי כשחיקת תבלין במכתש אע'ג דלאו ג'ק וליש מחינה אסור מדרבנן דהכלי מיוחר לכך עאיר שם ייד ייל היה כלי זה מיוחד לשבור אנחים הני כעין מכתשת וי'ל מדרבנן ובלבוש שם דמתקנות לאכילה ואי'ה שם ר ונראה להקל עמ"ז י"ד: (ו) ואם עמ"א בסים ל"ש אלא שהיה מונח עליו איסור הא עשה מלאכת איסור ביה"ט משום הא"לא היי בסים ועמ"ש במ"ו אם הניח חפץ על הפסום שיהא מונח בשוה: (ז) ולהניתו עמ"א ש"ח "ס בסעות בשכח משמע ה"ה אבנים וכיוצא בהן ושכח יכול לילך עד מקום שירצה ואפשר ה"ה מוקצה מחמת חסרון כיס וכ"ה מבואר בשל"א אות ה" כמ"א באיומל מילה וב"ד רס"ו א" במ"ו חולק וסובר באותו חדר מחמת התירו מופן משום תחלתן ואף דכאן מתיר להגיחו במקום שירצה י"ל במלאבתו לאיסור לא באבנים וכ"ש חסרון כיס דחמור מכולם כנראת מב"י בתוצעתו שאין בו דרכי היתר עמ"ש במ"ז מזה, ועא"ר של"א ה' דשאני עלי דאין ברור שיצמרך משא"כ זה יודע ודאי יע"ש וארה יבואר בשל"ה וע"תוס" ביצה ג" ב"ד"ת אבל שיצמרך משאיכ זה בוור שיבפרך משאכ זה יודע והאי יעש ואיה יבואר בשלה ועיתוםי ביצה ניבדרה אבל בחדרו ובהג"א שם לחדר"ו ורון שם (ורשי שבת מוג א' ד'ה בצריך מוליכו למקום שירצה כרץ וראי יל רק באותו חדר וא'י למה לא הביה הרי זה) משמע מחדר לחדר נמי שרי אכל מרץ ורשי יל רק באותו חדר והוצה עם כמיש הרין ול ומש"ה איומל מילה אסור לחדר אחר ואיש שופר עמיא רבי יצחק שם כמיש הרין ול ומש"ה איומל מילה אסור לחדר אחר ואיש שופר עמיא הא רסו יים ומעות יל הפסד גדול התירו ומיהו ממיש בי"ד התירו מופן משום תחלתן משמע הא הילוכו וז'ש כדי שיכנס ויצא כאלו אפר בכדי ולא יותר רק דרך הילוכו ואפר כפ"ש בפלחפות דבר", משפע דרי"ף הביא ברייתא זו לדתתה ובפלחפות ללפור פפנו דברגליו שרי אף פוקצה פכל וכדומה ובעל הפאיר ור", פוברים שוה בפוקצה לר"י מדעת דקיל פובא התירו זה לא בפוקצה דנופו ואיפור והפ"א לשופתיה ואולי יהיה זה קישור דבריו דהראה לרס"י אות י"ם דאפרי מוקצת דגופו דחמיר יכול למלמלו לכ"מ שירצה דגילוי מילתא הוא כמו לרבי יצחק כר ה"ה כאן

מוקצה דגופו דחמיר יכול לשלמלו לכ"מ שירצה דגילוי מילתא הוא כמו לרבי יצחק כר ה"ה כאן גילוי מילתא מדרבי יהודה נשטע לדידן במוקצה דגופו מחמת אימור הלא דברו ברגע כל מוקר בידע דידע דרכו המוב: (ח) אבל עמ"א שבת קכ"ד ב' אייתי שותא לכהגא מחמה לצל הוי ברש"י שם משמע קצת אע"ג דכוונות מחמה לצל הואיל דצריך לגופו נמי שרי וה"ח למקומו ברש"י משמע בשמי קצה לדכוונות מחמה לצל הואיל דצריך לגופו עדיף מפי עב"י ופרישה:

מ"ש הר"ב בהג"ה מ"ג מוקצה מותר בנניעת וכן דבר המונח כי' היינו בחלוי דהוי מלמול מהצד לדבר המותר עם"א רס"ה אות ד'ותק"ג ב" מוקצה בנניעה ואף לדבר המוקצה שרי מדמים בתק"ג רמ"ש בלבוש שלא מדמים בתק"ג רמ"ש הלבוש בתק"ג רמ"ש יגד או א"א שלא ינדנד קצת מש"א הגינו הר"ב שם או דסוכר כמ"ש הלבוש בתק"ג רמ"ש בירושלמי פ"ה דביצה שלא יגע בה (משלין ה"א) היינו מלמ"ל ממש הא גניצה בה שרי אל"ם שמלנולת מ"מ הוא שו וושה המ"למונ ולא מנונד ביום רה בשניית אצבן ממולא גדה ובש"ח שמילנולת מ"מ הוא אדבן ממולא גדה ובש"ח שמנלגלת מ'מ הוא אין נושה המלמול ולא מנרנד בירים רק כשננית אצבכו ממילא נדה ובש'ת כתב שאיני מגדנדו הייני ממש ביד וכש"י ס"ו המעם דלצורך מוקצה הננועה אפור ובתקב"א באין כתב שאיני מגדנדו הייני ממש ביד וכש"י ס"ו המעם דלצורך מוקצה הננועה אפור ובתקב"א באין ניגע וכרס"ה ס"ש בשנן א"א ומכעיר ובש"ח דנירות שניה או חלב תלוי אין מכעיר וטרו אף בהלוי וכן הוא ל"ד ואי"ה יבואר עיר בתקי"ג ותקב"א. וראותי בשו"ת אכן השהם סי" נ"ג כתב בחלוי וכן הוא ל"ד ואי"ה יבואר עיר בתקי"ג ותקב"א: (מ) שמלאכתו עמ"א ואם הרוב לאיסור איפור מוקצה וב"ח"ה בתקי"ג ותקב"א: (מ) שמלאכתו עמ"א ואם הרוב לאיסור

אולינן בתריה ע"ד כל הכלים הולכין אחר רוב תשמישן וקצת ראית מחת"ר שבת קכ"ג מדוכת עם שום בקדירה הממלמלת עם תבשיל אע"ג שלפעמים מניחין כך פירות הוי מלאכתו לאיסור:
(י) וכתבי עמ"א ה"ה מנילה מותר למלמל עמ"ש במ"ז ונייר חלוק אם מקפיד שלא צור פי צלוחיתו הוי מוקצה מחמת חסרון כים. מצת מצוה בע"ם בשבת אין לו דין אוכלין וה"ה איכלי בהמה אין להם דין אוכלין ובתמ"ד א"ח יבואר עוד: (יא) ושופר עמ"א במ"ז כתבנו מזה. דאף להניח תפילון בשמיה מסור במניחו לשם מצוה ואות הא לשום שמירה כקמיע שרי בבית ע"מ ג"ז יע"ש: תפילון בשמת צ"ע על הע"ש דמבואר בנמרא ל"ו א" לר"ש הצוצרות ג"כ שרי לנופו (יב) אסור עמ"א באמת צ"ע על הע"ש דמבואר בנמרא ל"ו א" לר"ש הצוצרות ג"כ שרי לנופו (יב) אסור עם"א באמת צ"ע על הע"ש דמבואר בגמרא ל"ו א" לר"ש חצוצרות ג"כ שרי לגופו ומקומו ד"ה הא והר"ב כאן פסק כתוס" דאף שופר רק לגופו ומקומו שרי וערש" ובחידושינו שם ומקומו ד"ה הא והר"ב כאן פסק כתוס" דאף שופר רק לגופו מסקומו שרי וערש" ובחידושינו שם ואם מקפיד עליו אפשר דהוי הסרון כים ובגם" מיירי באין מקפיד אח"ב אח"ב הא לאין משלמלין יש חצוצרות כר"ש ובמקפיד ומיהו בי"ם למ"ד כר"ש אסור חצוצרות דאף דראוי לגמוע מים ברוחק לתינוק אסור לר"י יע"ש ועס" תקצ"ו מ"ו ב" הקשה מתקפ"ח דכשבת אסור הא בי"מ שרי מלמול ובחידושינו כתבנו "ל רבותא בשבת כר"י ומיהו במ"א תקפ"ח ה" מיושב זה דבי"ם לגופו אסור דהוקצה למצותו כבסי" תרס"ח והיו כאבן אף למקומו אסור דלאאי חויא וה"ה לולב בשבת כאב"ן בתרכ"ח עמ"א שם ותרנ"ג דאף בשבת אסור לעשות שום תשמיש בו אפי" חל לולב בשבת בהוקצה לו" מים משא"ב שופר דראוי לתשמיש מעליא לא מקצה ליה בשבת אע"ל מיומרה לו לא הומצה למצותו בשבת וע" תו"ש כתב חסרון כים וגם זה נכון ומיהו שלמהר יצסרך לו לא הוקצה למצוחו בשכת וע' תו"ש כתב חסרון כים וגם זה נכון ומיהו בלא"ה א"ש כמ"ש , כללא המילתא כל שראוי לשום תשמיש שרי לגופו ואף מקומו משא"כ כשאין ראוי לתשמיש בשבת וו"מ אף דתורת כלי עליו מה מהני ואסור למקומו . וכיהו כשמביאין לולב ראוי לתשמיש בשבת ו"מ אף דתורת כלי עליו מה מהני ואסור למקומו . ומיהו כשמניאין לולב ימים הרבה קודם סוכות אן באין מצוי דמניתין משנה לשנה דלית מוקצה מצוה לשנם התו"ש אסור דחסרון כים היה שלא יפסל והמ"ז אפשר פובר דלא חוי רק כמלאכתו לאיסור ושרי לגופו אסור דחסרון כים היה שלא יפסל והמ"ז אפשר פובר דלא חוי רק כמלאכתו לאיסור ושרי לגופו ומקומו . וא"ה בתרנ"ג ותרנ"ג ותרנ"ח יבואר עוד ע' אות י"ג א"ז יבואר: (יג) ככר עמ"א דל"ד ככר ה"ה חפץ המונה בתוכו סכין וכדומה כמו תינוק . וליש אוסרין דוקא שו"ם מסלאכתה מתירתה עמ"ש במ"ז ד' וע" אות ס"א "ל לולב ושופר ב"ם ע"י ככר ותינוק שרי דלא אסרו אלא למת באין שם כלי כלל עליו . ועא"ר י"ג ראיה קט"ב ב"רבא מנח סכינא אבר יונה יע"ש ומיהו ודאי תינוק באין שם כלי כלל עליו . ועא"ר י"ג ראיה קט"ב ב"ר בא מנח סכינא אבר יונה יע"ש ומיהו באות שאח"ו: ירי שבכברות עם אדתה בשבת דקשה לבדות חילוקים עב"ח ו"ל דלדידית באות מ"ז גם בנשבר הכלי סמנה הוי נולד בשבת דקשה לבדות חילוקים עב"ח ו"ל דלדידית באות מ"ז גם בנשבר הכלי לשברים נולד הוא ומותר למאן דמתיר נולד א"כ את בכלי נשאר ונשבר קצת מינה נמי הכי הוא למ"ד נולד שרי ולמ"ד אסור את בנשבר לשברים המור והב"י לשימתיה דס"ו לאו גולד הוא ע' אות מ"ז. ו"ל קצת. ומ"ש על הב"ח בתום" שבת קכ"ד ב' ד"ה ורבא דחתיכת חרם בנשבר בע"ש דבשבת ה"ל נולד ורבא אית לית מוקצה וכ"ש נולד ופי' הב"ח דכר"ח הוי נולד אבל בחצר לא הוי נולד האיטור ושרי לצורך גופו רסקופו ותינוק גר בידר ואביו אוחוו בידו עסיי שם דשרי אף עם שאין געוון ושמ"ג ללוה אינו מצווה להפרישו וצ"ע: (ים) דלתתיהן גענוען ושמ"ג דלהאיכול בידים אף איטור דרבנן וה"ה אביו מצווה להפרישו וצ"ע: (ים) דרתתיהן עס"א רטב"ם כפכ"ה ה"ו שבת קכ"ב ב' ותוס' ד"ה אדרבה יע"ש עס"ז ח" זה בדלתות הכלים שהיו מוכנין אגב אביהן במלטול משא"כ דלתי הבית לא הוכנו אגב הבית במלטול א"ג דראוין למלאכה אחרת לפסוע עליהן וכדומה אפ"ה אסור וכ"א נהת בית בולד נולד נכור אלא דאפ"ה הוי רבותא אף ע"ג בית"ש היה פותה ונועל כו". ומ"ש כלים שבת דהוי נולד נכור אלא דאפ"ה הוי רבותא אף ע"ג בית"ש היה פותה ונועל כו". ומ"ש כלים שבת דהוי נולד נכור אלא דאפ"ה הוי רבותא אף ע"ג בית"ש היה פותח ונועל כו". ומ"ש כלים המוקצים שנשברו היינו מוקצה מחמת חסרון כים או מלאכתו לאיסור ושבריהן אין מוקצה מינו דאתקצי ביה"ש וושבריו ראוים רק לאיסור דאתקצי ביה"ש כו" וע" ווח"מ ולמ"ש א"ש וכלי שהיה ראוי ביה"ש ושבריו ראוים רק לאיסור אסור דבתר השתא אולינן עסי ש"י ס"ג דוקא וחזר ותיקן ועא"ד אות י"ד. ובמ"ז י"ז הארכתי בוה יע"ש: (כ) לימלה עמ"א בשי"ד ס"א ועם"א א"ה באות כ"א מוה: (כא) שמא עס"א עס"א עס"א עס"א עכ"ו בנין בכלים אכל הר"ן פי" כן דבנין שצריך אומן אף בכלי ע"ש: (כב) דכיון עמ"א עמ"מ פכ"ב הכ"ה ונתן מעם למה פסק המחבר דלא כר"מ ולא השוה דעת הרי"ף עמו משום דק" מפרק עשירי ועמ"ז בוה: (כג) אין עמ"א דברי הארון ז"ל צריכין פי" דהתחיל הר"ף עמו מוקצה כל שאין הורת כלי עליהן בלא הכינם לכך מאתמול וכדומה פי" אסור למלכל משכע מסעם מוקצה כל שאין תורת כלי עליהן בלא הכינם לכך מאתמול וכדומה וזה ודאי דאף במלמול אסור כמו כיסוי הכלים ומ"מ נראה ביש בית אחיות לבור ודות במלמול שור הלימת מהבור אסור דמיתו? כבונת וכסו שפיים יש לתוש משום בניו ומראש דבריו משצע דבאיו רק ליקח מהבור אסור דמיחזי כבינה וכמו שסיים יש לחוש משום בנין ומראש דבריו משבע דבאין בית אחיוה אסור אף במלמול וכ"מ לשון המחבר דאו מוכח שהוא כלי ולא כמיחוי בונה ובמשנה בית אחיות אסור אף בסדסול וכ"מ לשון הסחבר דאו מוכת שהוא כלי ולא כשיחוי בונה ובסשנה אין נוסלון משטע טלטול ואפשר בלא יתרו ותקנו לכך כל שאין בית אחיזה אסור בסלטול וביש מותר במלטול אף שלא תקנו לכך כל שיש דבר להאחז בו בתולדה ומיהו בשיש תורה כלי בותר בטלטול ולוקח טבור אסור כבונה וער"ן גבי דרס (שבת קכ"ד) ומקשי חכא בחרם וכי עדיף מכיסוי כלים שיש בית אחיזה דלא שרי אלא בתורת כלי עליהן ויש לומר דחרם בא מכלי יע"ש מבואר מבריח דאף בית אחיזה מוקצה הזי אם לא תקנו לכך ואסור במלטול ומא"ר כ"ג ולמ"ש מבואר במבור במלטול ומא"ר כ"ג ולמ"ש מבואר מדבריו דאף בית אחיזה מוקצה הוי אם לא תקנו לכך ואסור במלמול ועא"ד כ"כ ולמ"ש מבואר הוא כו' אבל המ"א סובר לכאורה בית אחיזה א? תורת כלי וצ"ע: (כד) או עמ"א שכת קכ"ג א'תווס' ד"ה מדלענין אלא במ"ם ב' ד"ה לא הוסיפו דמחם בעינן תיקון כו' וא"כ כללא הוא כל שבמוניאה כלי ע"י יחוד משלמלין בשכת בלא יחוד ה"ה עוד לח ממלמלין דבמומאה מהני מחצבה וכפירש"י שבת מ"מ א' ותוס' ד"ה מומנין דלא כר"ת אבל ר"ת סובר לחין לא כסכ"ה ומ"א מ"ח וכפ"ש בובחים דכל שלא יחדה אע"ג דלמומאה מהני יחוד בלא יחוד אמור למלמל ושאני מחם שבורה דרך לוורקו כו' משא"כ שברי כלים דרך להשתמש תשמיש אחר וכל המורת הוה דהלכה שבורה דרך לת אמור מכור כ"מ שלא יחדה מדלענין מומאת לאו מנא ארל יחוד ה"ה שבת ומש"ה כר"ת דעור לת אסור בסלסול כ"ו שלא יחדה סדלענין מוסאת לאו מנא בלא יחדר ה"ה שבת ומש"ה לא הניה הר"ב בסכ"ה לקולא בלחין אלא הזסיף חוסרא דקה יבש אסור וא"ה לקמן יבואר עוד:

(בה) מותר עמ"א נמרא קכ"ג א' וי"ל בין מוטאה לשבת בזה אע"ג שכתבו התוספות בסוחית כמ"ש
באות הקדום וע' וום' שבת קכ"ג א' ד"ה סדלענין: (כו) ויש עמ"א דעת הר"א ז"ל דחיי לקנוח
ביה מידי ובשבע מחבה לצל ופירשתיו במ"ו י"ב ומצוה עם"י כ"ג ס"ב בזה. נע"ג לעניים נע"ג
מפחים לעשירים א"ר כ"ם ע' סעיף ג"ב: (כו) מותר עמ"א עמ"ו י"ג דחדש הוי מלסול מן הצד
לצורך דבר המותר ומותר כבס" ש"א ס"ה א"ב אפ" מוקצה נמיר שרי כה"ג אלא כותר למלמל
לצורך דבר המותר ומותר בכם" ש"א ס"ה א"ב אפ" מוקצה נמיר שרי בה"ג אלא כותר למלמל
עמ"א מ"ש לתשמיש אחר בס"א אות כ"ד דמחם שבורה אי לאו דוורקו בין גרוסאות הוי שדי אע"ג
דעי נוישה מאני לאימור הראשות כלל ומיהו שום שימוש בלי בעינו הא לבינות צואה ומינא ע" דאין עושה ממין מלאכה הראשונה כלל ומיהו שום שימוש כלי בעינן הא לקינוח צואה ומיגא ע" במ"ז אות י"ב כבס"ג: (כמ) גמי עמ"א בעניבה מותר אלא קשירה אסור ובשבת ק"ב א" בכרמלית במ"ז אות י"ב כבס"ג: (כמ) גמי שמשרי ה"ר כל שראוי למאכל בהמה מותר לקשור בשבת ומורת קשר עסיק שם הא חום לא ובכ"ם בשם הרמ"ך בחצר אסור דסבמל ליה היינו בחצר לא היה בטי כי בכרמלית שכיח והיה רוצה חום או משיחה אמר אמרי דילמא מבסל ליה וצ"ע בנמ" היה רוצה הוא מתיקון ברש"ז ד"ה שבקיה ולא המלנו בידך למלמלו בחצר או בעניבה ובלת"ם שם יש תירוץ לזה והמעיין ברש"ז ד"ה שבקיה ולא המלנו בידך למלמלו תיריץ זה כהרמ"ך דבחצר הקשירה אסור בחום כי לא שביח שם גמי (ואי"ה בש"ז יבואר) ומדאמר שבקיה אסרו לסלמל גמיוע"ו פריך ליה והא מנא הוא ולמה לא ממלמל עכ"ם להצניענו כי והלא ידוע דרכו של רש"ז מי יוכל להבין דרכו ברע כל סוקר וחוקר: (ל) נשפר עמ"א נמתפקחי נדוע לה דוהו ל"ת דרבנן מא דוהה עשה ול"ת דרבנן ומשופנא מכאן ומס" י"ג דשבת עשה ול"ת דרבנן ומה אמינא לה מתמ"ז מ"א ב"ד"ה כו" אין מפקחין י"ם עשה ול"ת בדרבנן נמי וו"ש נד"ל כ"ה דוהה ל"ח דרבנן ומום הפסד ממון דלא שרינן מלמום הפסד העון און מקצה ער שבא לכוו אין מקצה ער שבא לבותו לא משום הפסד ממון דלא שרינן מלמול משום הפסד מכון און ה"מ ואיה ובח"מ הוא"ה יבואר ובה"מ א"ה יבואר ובת"ם הוא"ה יבואריך: (לא) ליקח עמ"א בקנים שלנו דרבן ליחדן שרי ומלאבתו ובה"מ א"ה יבואר ב"ל און להארץ: (לא) ליקח עמ"א בקנים שלנו דרבן ליחדן שרי שמאבתו לאיסור אפילו כל שדרכו לאימור אפ"ת שרי דתוי לצורן במומו שלו יע"ש: (לב) אסור עם"א מילו כל שדרכו לאימור אפ"ת שרי דתוי לצורך נופו שרי מאלוו כל שדרכו לאימור אפ"ת שרי דתוי לצורך בוצות ש"א בקנים שלנו דרבן ליחדן שה"א בארון לאורך מוא מ"א בקנים שלנו דרבן ליחדן אם"א מארון לאימור אפ"ח שלוון לאימור אפ"ת שרי לאורך מקומו עמ"ז יע"ש: (לב) אסור עם"א מא"ח באלוון ב"ל הארון: (לב) אסור עם"א מ"א באילו כל שהרול לאימור אם"ה אווים ללה מ"א ב"ל מ"א ב"ל מ"א ב"ל ארוך א"א מ"א באורן ב"ל אחור אווים להתור אווים המ"ח ב"א היווים לאורן ב"ל הא"א ה"א מ"ח ב"ל ה"א א"ל לצורך ב"א אימור אווים לאימור לאווים המ"ח ב"ל אווים לאווים ל ראין עושה סמין מלאכה הראשונה כלל ומיהו שום שימוש כלי בעינן הא לקינוח צואה ומינא

עי שי שליא במ"א ה' ויד רס'ו ס"ז א' דמוקלה מחמס חסרון כים כו' וה'ה כלי שמלאכחו ל סי ברים כמל ל לורך גופו ומקומו להרב ברס'ו שם מותר אח"כ לפלפלו שלא יגניב ולהסי ומל אחור מה"כ לפלפלו שלא יגניב ולהס"ז ומ'א אחור אח"כ לפלפלו שלא יגניב ולהס"ז ומ'א אסור כה"ג ואי"ה במ"א כאן של"א יבואר עוד : (ג) ותפילין עט"ז וכ"כ המ"א אות י"א וע' סי ש"א סמ"ב במקום שאין משממרין מכניסן זוג זוג אלמא דליכא איסור מורה מות שכ"פ במנית סי של של בכר המרכו משמרין מפלין וה"כ כאן דשלא יגנו הוי בדול ושרי מרכני במנית מול של בכר בתור מחור אם מ"ג של משמרים לובדר שבו ולאור מחר"ב בדול מרכני מי מול של של המרכ"ב בדול מרכני מי מול מותר של מחר"ב בדול מרכני מי מותר של מרכני מותר של מרכני מותר של מרכני מוד מותר של מות על ע במניח מפיקן בפכח המחלך מפוס פון מפיקן זה או הישיפן לגניבה שרי וראיה מספ"ק, דבילה משלחין מפילין בי'ט כו' וי'ל דלהניח בפרהסיא או לשום מלוה אסור אבל אם מניחן כך לשמירה משלחין מפילין בי'ט כו' וי'ל דלהניח בפרהסיא או לשום מלוה אסור אבל אם מניחן כך לשמירה משנחין תפינין בייש כרי ויינ דנהנית בפרהסים חו נשום מגזה חשור תבג חם מניתן כך נשמירה בעלמת כקמיע וכדומה חין חיסור אף להמחבר בס"ד ומש"ה לא הוי מוקצה ועב"ח כאן ומ"א ש"א אות י"ב שבת ס"א א" י"ל לא יצא לרה"ר אף בעודן עליו מבע"י ומוקצה בעודן בידו שרי לטלטולי כמה עמ"א ז" קמ"ל לרה"ר לא יצא דחיישינן כו" ותי"ה במ"א אות י"א יבואר עוד :

(ד) יש עש"ז ובשי"ח חות ה' ורע"ע דור חיתקני ביהים מחמת שמן וחף לנורך גופו ומקומו חסור לא מהני כבה משא"כ כאן ועב"י שהרא"ש מחיר ובעל ההשלמה אובר וע' חה"ר שבת קכ"ג ב' מדוכה עם שום דוקא שהוא חשמישה דא"כ מלאכה זו מתירחה כקדירה עם תבשיל הא ככר ושאר אוכלין שאין משמישו בכך אסור. וא"כ למאן דאוסר ה"ה קדירה המיוחדת בה אם אין בה כ"א ככר ופירוח אסורה דהוי מלאכתה לאיסור ודוקא חשמיש המיוחד לה שרי וליש מי שמתיר מותר. ויש לראות מוקלה מחמת הכרון כיש אם מותר ע"י ככר מכי וליש מי שמתיר מותר. ויש לראות מוקלה מחמת הכרון כיש אם מותר ע"י ככר ושיוק למאן דמתיר שלא אסרו ככר וחינוק אלא למת בקמ"ב ב' באבן שאין כלי הא כל שיש שם כלי ה"ה זה מותר ועמ"א רע"ע ה' ול"ע כי משמע דיליף מוקלה ממוקלה והעד במ"א אות ה' בש"א אות ה' בש"א ולכאורה הש"ז ב"ד רס"ו א' לשישחים ולעיל כתבוע מזה וראן אין להאריך: (ה) אפי' עב"ז שבת קכ"ד ב' הניעלי"ם ובא"ע השמיע ניעלים ובאמת מוקלה להאריך: (ה) אפי' עב"ז בבת קכ"ד ב' הניעלי"ם ובא"ע השמיע ניעלים ובאמת מוקלה מחמת הסרון כים בנפבר אסור כשנפבר בשבח עמ"א ו"ע . ומ"ש מרבא אע"ג דרבא אית ליה מוקצה ואנן קיי"ל כר"ש דלים ליה מוקצה מ"מ קשיא ליה דרבא סובר דשברי כלים גולד עכ"פ הוי דלא כח"ק דסובר דלא הוי נולד ק"כ מאן דאוסר נולד בשבת הוי לאסור ע' סי' מצ"ה יור למו כשיק לפוכר זכו הוי מול ק כ מהן דחוסר מולד בפבת הוי נתפור ע" פו" תנ"ם וגם למה פסק בי"ע לאסור בפברי כלים ה"ה על המחבר קפה בחק"א ס"ו ו"ל בי"ע חמיר ספי עא"ר ע"ו. וכל זה שחובר דח"ק סובר לאו נולד הוא וחילק בשברי כלים להסקה הוי מולד אבל המ"א מ"ו סובר גם כאן הוי נולד ושרי בשבת ובי"ע אסור נולד יע"ש. והוי יודע דשברי בשבת מעין מלאכה מחתר מהמה ללל ואם אין ראוין לשום מלאכה מחמה ללל אסור וללורך גופן ומקומן כ" הפרישה דשרי הואיל ואו מלל למל מכלי. וכ"ג מלבוש עא"ר ע"ו ומרמ"א וללורך גופן ומקומן כ" הפרישה דשרי הואיל ואו מלל מכלי. וכ"ג מלבוש עא"ר ע"ו ומרמ"א זנקורך גופן ומקומן כ' הפכישה דשרי הוחינ וחתו כנל מכלי. זכי מ מנשם עח"ר עץ ומרח"מ שלא יזוקו בהם משמע דאשור אע"ג דאמו מכלי הואיל ועשה אין ראויין הוי כאבנים וצרורות. ואני העני חמה על עצמי דבשבה קכ"ד ב' מעשה דרבא דשמעינן מכפר למאני' בחרם ורמו רבנן קלא והא לצורך גופו שרי ומאי ראיה רבא לעעמיה ברה"ר אימא מחמה לצל אשור עיין בשיף ז' ובירושלמי שם פרק כל הכלים הלכה ה' חמן כדי לגרור ראש הכרכר והכין אמר כך הא בחדת ועבה וא"נ במוציא ומטלפל יע"ש במפרש הביאו בחה"ר יע"ש והיינו דמקשה הכי אמר דאם אין בהם לכסות כי הפך אין מטלטלין אף לגופו ומקומו דהוי כאבן ואמאי הא הוי כלי לגרור כרכר ומלאכתו לאיסור עכ"פ לגופו שרי ומשני בעבה א"ר לכלי בעינן כי הפך ואם ע' כי' רעיו מ"א י"א ורע"ע ע' מבואר דאמירה לעכו'ם במוקלה אסור התם ללורך עכו"ם אן טלטול מן הלד כו' וה"ה כאן כוונתו כן: (ח) בין עט"ז סוס' קכ"ב א' ד'ה אדרבה ועמ"ש בכללים בין יל זו ואליל זו יע"ש וע' סמ"ע וח"מ. ובירושלמי משמע דחולק על בבלי ועמ"ש בכלנים בין י"ל זו וחליל זו יע"ש וע" סח"ע וח"מ. ובירושלני משמע דחולק על בלני הלחות הביח דרוב"ן (רבוחא שיין מפרש) אף בע"ש דלחות כלים דרובה אף בשבת יע"ש ועמ"א אות י"ט. והנה דלחות הביח אע"פ שראיין למלאכה אחרת אסורין ודלחות הכלים אע"פ שאין ראויין למלאכה אחרת אסורין ודלחות הכלים אע"פ שאין ראויין כל למלאכה אחרת אסורין ודלחות הכלים שראיין למלאכה מה אז מטלטין ממחה ללל הא אין ראוין אסורים עכ"פ מחמה ללל: (ע) דרת עט"ז המחבר פסק כרי"ף כפי" הר"ן דמחובר לקרקע יש איסור כשומל מציר ומחזירו לניר משום בונה דכל המחובר לקרקע הכי הוא כקרקע וכמו שכתב בר"מ ז"ל שירש המשנה קכ"ו ויבואר בס"י ואי"ה ואף כלי בחלוש וחברו אחר כן בקרקע הכין הוא ודל שירם כולי בחלוש מחש משום והחזיר לסור בקרקע הכין הוא ודלת שידה כולי בחלוש ממש מוחר ליטול דאין בנין בכלים ולהחזיר אסור משום מכה בפטיש כפירוש כש"ש שב" מכ"ב א"ל (וכ"ז מפרש דיומה ע בונה חייב בכלי דכי משום מכה בפטיש כפירוש רש"י שבת קכ"ב א" (ור"ן מפרש דיתקע בונה הייב בכלי דכי אמריט אין בטן במחזיר כלי שנחפרק וא"ל אומן ואי"ה במ"א כ"א יבואכ) ומ"ש מעירובין ' דבור ודות חייב הטאת בחזרה אע"ג דכלים הן ותי' שמ"ש הב"י לתרץ דברי הר"מ לפי׳ המימ הוא כלים ואח"ב חברינהו סוברים דהשעם שמא יחקע ומיהו אנן קיייל כה"ג גמי פונה הוי דמחובר לקרקע הרי הוא כקרקע וא"כ פביטא דאסור ליטול ולהחזיר הלון וכמ"ש המיא אות כ"ב והט"ז בשי"ג אות ה' ג"כ אוסר ע"י טכו"ס דבישראל חייב חטאת המן דרוו ש היו חל הוח כב דים דר במי בנות היב בכל ווסג עלי שבו היב החבר היב החתה ועב"ח: (י) אבירף עש"ז הכיסוי אין מחובר לא בטים ולא בכלי בציר שהפרש יש בין דלחות הכלים ובין כיסוי הכלים שמונחים רק כך ומשו"ה כי יש בית אחיזה מוכח דלמשקל ולאהדורי קאי ולא מיחזי כבונה אבל אין בית אחיזה מיחזי כבונה ולא בונה ממש כיון דאין בציר כ"א מונח כך ול"ד לס"ט דהחם בליר תחוב אפילו ביח אחיזה לא מהני דבונה וסותר ממש הוא כלי המחובר לקרקע הוי כקרקע וערש" ור"ן שבח קכ"ו ב' כבונה לא בונה ממש עחו"ש ולא הבינותי דבריו . ומשמע דוקא ליטול הכיסוי מבור ודות אסור באין בית אחיזה דהוי כסותר ובונה הא אם מונחים במקום אחר שרי לטלטל אף באין בית אחיזה דלא מוקלין הם . ומ"ש המחבר והוא שחקום והכינם לכך הוא פי' תורת כלי לחיסשות עב"י וממילא דלחות הכלים בס"ח ודאי חורת כלי עליהן מאחר שיש להם ציר כו'. ואי קשיא כיון דכלי המחובר לקרקע כקרקע ויש בו בנין מ"ה א"כ כשוי תנורא המחובר לקרקע באין בית אחיזה אמאי הא מיחזי כבונה י"ל דכל מגולה לא מיחזי כבויה רק כישוי הוא באין תחוב בציר משא"כ חבית הקבורה כולו בקרקע גזור בחין בית חחיזה חסוי כיסוי בור ודות וחדת גזירה הית . וע' לבוש ולשונו להיסור ונפצר הורה חור חולה ויחדה למשמים מחיי מחושה לל כל "אל הינה הנוסם הפמים ליטול הקוץ כמך על מה שכתב בריש הסי"ב ב"ש המהבר בסי"ב שירי מחללחות כך שבת קב"ו ה' ובר"מ סב"ו ה'ו שירי מחללחות בכלי שמלחכתו להיתר אבל שירי בגדים שאין בע"ג אסור שברי המנור ככלי שמלחכתו להיתר . הנה מבואר דשירי מחללחות אף שאין בע"ג בע"ג אסור שברי מחללחות אף שאין בע"ג ה שברי וכ"כ א"ר אות כ"א ואמנם מדממר כמלאכחו להיתר יורם מחמה לצל ואמר זה שיבוא את"כ שירי בגדים שאין גע"ג אשור מתמה לצל הא לארך גופו ומקומו מותר כמ"ש לעיל באום מתן כ שרי הפנים ולבוש ס"ו זכוכים למרך מקומו והפעם הואיל והוי שם כלי עליו לד לאבן ולרוכ הצבר הפנים הואיל והוי שם כלי עליו לד לאבן ולרוכ ושברי חטור בע"ב אע"ג מלאכתו לאיסור השברים מלאכתו להיתר ואם נשבר בשבת הוי מוקלה עמ"א י"ע וא"ב לכאורה הר"מ כהר"א ז"ל סובר והמ"מ לא כ"כ וכיוש המחבר סי"ג מוקלה שמ"א י"ע וחתר אף מחמה לצל והיה ובואר לקמן באות י"ב וסנה קרומי"ת קיה א" ומשו"ם

ומשו"ה הולהך לומר שכלו דהרומית חדש לא. ובקום׳ שם ד"ה מהולת בחנם כו' ולכאורה פחות מגע"ל כזרק לחשפה וכשירי מפלטות להק"ת אלא במהצלאות פוחד למלאכה הראשונה גם עתה ומשו"ה מותר ואין להאריך: (יב) שליתות פפ"ז הוא דעת הר"א ז"ל דבאין מצוה שרי כמו הרם קטן ראוי לקנה פינה ה'ה זה כ'ה בר'ן עהה'ר משמע מחמה לצל ג'כ הואיל וחזי לקיניה ומברש מעשה דרבא שבת קכ'ה ב' דכפר מגעל בחרם חזי לדידי. דלא כרש'יואף באין בו לכסות כלי הזי לטינא ובכ"ז התיכת הרס וראיי לכלי וכ"ה בר"מ פכ"ו ה"ג ולביסתיה בר"ו וא"כ י"ל במשלטיות שאין גע"ג אסור לגופו ומקומו דמעשה דרבא דמיהי ראיה דברה"ר שרי בראוי בחגר לכלי בהברח דא!"ה אף לגופו אסרו (דלא כמש"ל בלשון הר"מ ז"ל) וא"כ שמעיק דכל שחין רחוי לכסות פי הפך חסור לנורך גופו שהרי הר'ב חומר כן בש"ב ס'ו במעם חרם הראיי לפלפל וכמים בב'י והטיז ה' לכסית פי הפך הא לאיה לא ושין דריבה כאן ואיכ בסיו היה לכמוב ויא אף שאיר לכסות כלי הוא דעת הרא זיל כאן וייל ואין להתרוך. ע' פעיף נ"ב: (יג) בידן עש"ז למנאכהו לאיפור לצורך מקומו שלריך שיהא מקום הדפום פנוי ללכשו שרי באין שינוי ומוחר ליקח הדפום ביד ועב"ח כזה יע"ש. מ"ש המהבר חלוק יבואר א"ה באוח י"ד ומ"א ל"א: (יד) אפור עש"ז בבת קל"ק ב' ואיפור פלפול דקורה חלוק יבואר א"ה באוח י"ד ומ"א ל"א: (יד) אפור עש"ז בבת קל"ק ב' ואיפור פלפול דקורה מלחבקה לאיסור חפילו לגופה חסור בטלפול שמח יחקש ה'ה ספסל למד החה'ד מזה והחיר המ"ז בכברה ול'ג בל'פ לצורך כעודת מצוה . אמר ההדיוט הכוחב יש לי בכאן הרהורי דברים והנני פורכם בעיה": מריש ה"א הא דמנן כל הכלים הניפלי"ם שבריהם ניפלים למעט מלהכתו להיסור והמחבר בש"ו השמים ניטלים י"ל למעט מוחלה מחברוו כים עמ"א י"ע ה"ר י"ד ומוכח מכירה דנפלו בחיהן או חד (קל"א ב") דשמא יחקע הא לה"ה שבריהן ניעלים וכ"ח א' ראוי לסמוך וממין מלאכהן הא משין מלאכה בשינן ניפלין ממש דה"כ ח"ק דאמר שתים אסור במא יחקע כפירש"י שם הא בלא"ה אסור וקשה דלמא ח"ק נמי מבום עושין מעין מלחכתן בבחים ולח לחלק ביחקע בין ח' לבחים וליע כעת בזה ובר'מ "ה הלכה ו"ב העתיק המעלים . ושברי תנור שבת קב"ה א' יש ראיה ואי"ה באות י"ו אבאר עוד בזה וכאן אין להאריך. מ"ם המחבר בסי"ו חלוק כו" בב"ח הביא גמרא בבה ק"מ ב"
והקבה דכחונת בסים לקנה וחירן דבסים לא הוי אלא שאיסור מונח על ההיחר לא להיפך
וה"כ כלי המונה על פמיע שיחד במישור שרי ולעיל בתהלת הסי" כחבנו מזה ד"ל דהסיר
אפילו נעלו מפמוע אסור לעלפל וכאן לא הוי בסים דהקנה משמש לכחונת לא הכחונת לקנה. חפירו לכני מפנהם חסור לפנפרונתן לה הזי בסים דהקנה מפנהם לפנונת לה הבינה לקף. ע"ש כלי קיואי של אורגים פירש"י שבת קי"ג א' כלי קיואי קני אורגים לא הוי מלאכתן לאיסור דאין מקפיד עליהן יע"ש והמתבאר מדבריו דאי הוי מלאכתו לאיסור אפבר אסור רק שימש הבהוגת לא הקנה כיון דאשתר בכך ומש"ע לא משמע כן ובר"מ פכ"ו ה'א ובמ"מ בותם הפנות כל הקרה כון היפני מבתמבין היהר מלהכתו להיבור עה"ר הוח מ' עמ"ה הוח ה' ע"ם ומי במיוחד להיבור עה"ר הוח מ' עמ"ה הוח ה' יע"ם וע' רו"ף קיוחי הבל דגרדי ובר"ן כפורש"י י'ל הבל גרדי חין מיוחד לחיבור מקרי דראוי לכל משה"כ קני חורגים וע' בעל המחור וחין להחריך: (מו) גם עמ"ז והיינו הף בישב בע"ם עליו בפמיכה דמוחר למלפלן הפ"ה הסור להכנים הרגל כך ברפוי גזירה שמח יהקע בע"ם עליו בפמיכה דמוחר למלפלן הפ"ה הסור להכנים הרגל כך ברפוי גזירה שמח יהקע ענו"א אות כיא בשניעה דמותה נסנסנן חפיה חסור נהכנים הרגנ כך ברפוי גזירה שמא יחקע ענו"א אות כיא בכין: (מי) אבל עם"ז מתרולם דבריו נראה כפירש" קכ"ה ב' ד"ה לאו ולמדום שלא ליגע למהר שאין מעשה חשוב מועיל לאבן לעשוחו כלי והוא גי הב"י בספרו הארוך ועמיא מ"א (ע' גי' רש"ל וכשל המאור ומלחמות) רביינו רבי המי לשעמיה במניח אבן עפ"י הבית בסיס אלמא אין אבן נעשה כלי אף במעשה רביה בדבר שאין עותד לכך ושאני חריות ז"ל פכ"ה הלכה כ"א נדבך של אבנים בחבב מריע מדבר עות הבים של אבנים בחבב מריע וותר עותר ביו אל הבים בחבב מריע מדבר עותר ביו אל הבים בחבב מריע מדבר עותר ביו או הרבים ברוך אל הבים ברוב למדום מותר עותר ביו מדבר עותר ביו מדבר עותר ביו או מדבר עותר ביו או הרבים ברוב אל הבים ברוב או מדבר עותר ביו או הרבים ביו הרבים ביו מדבר עותר ביו או הרבים ביו מדבר עותר ביו אותר ביו או הרבים ביו מדבר עותר ביו אותר ביו או הרבים ביו מדבר עותר ביו אותר ביו א מבע"י אם למדום מוחר יורה דהישב ולמדום הוי מהשבה עם מעשה שרי ממש דאי כפירש"י חישב למה לי הא מוקלה מוחר בנגיעה עמ"א מ"א והמחבר בינה מלפון הר"מ ז"ל שהטיל חואי חישב ולמדום והזביר בחורם רבוחא אע"פ שחשב אשור אא"כ למדום משמע לכאורה כפירש"י דאשור בפלפול לאחר או אפשר הואיל ואמר חריות אמר כן ואי"ה במ"א יבואר עוד: אשר ההדיוט הכותב עוד רגע אדבר בדיני כלים המוקלים למ" באוח י'ד והוא דים לספק כלי שמלאכתו לאיסור ונשבר וראוי להיתר נאמר דלא עדיף בחות ידי והות דש כשפן פני שתנשבתו בתיש ומלחכתו להיתר שרי ובשבת אשור דאיתקני דאתא מחמחיה או דילמא כל שנשבר בע"ש ומלחכתו להיתר שרי ובשבת אשור דאיתקני ביה"ש א"ד דוקא הסרון כיש הא מלחכתו לאישור לאו מוקצה ממש ביה"ש דעב"פ חזי לעושו ומקומו ונשבר בשבת י"ל השברים מלחכתו להיתר ומהמה לצל נמי שרי והנה במ"א י"ש י"ל מוהלים ממש וכת"ר י"ד בשם ע"ש מפורש הומר דמלהכתו לחיסור ושברים להיתר מטלפליון רק לגופו ומקומו ולי העני יש בזה מעם עיון כמו שאניד כי הר"מ ז"ל פ"ו ה"ו שברי מטור ככלי שמלאכתו להיחר והוא דברי הרי"ף רביה הביא ברייחא קכ"ה א' שברי מנור כו' כרבי מאיר ומשמע מפורש שם נשבר בשבת ובר"ן דקמ"ל כתו דר"י מפקא יע"ש ואם נאמר שכוונת הר"מ ז"ל כן מבואר החיפוך שמלאכתו לאיסור ונשבר בשבת שברים מלאבתו להיחר שכוונת הר"מ ז"ל כן מבואר ההיפוך שמלאכתי 'לאיסור ונשבר בשבת שברים מלאכתו להיחר ושרי ונפשוט ב' ספיקות , ואם נאמר שנשברו בחול נקוס מיהא פלגא בידך וקשה מה פריך מה קמ"ל הא קמ"ל דבמלאבתו להיתר הוי ולא אמריגן לא פדיף מגוף הכלי גם להר"מ כה קמ"ל דפבקא להודיעך כחו דר"י ואיהו ז"ל פשק כר מ פכ"ה הי"ב. גם חדע בנמרא בש ככל הכלים הניעלים בחץ"ר יורה כב"ח עמ"א י"ז להב"ח בנפברה בשבח ברה"ר אין משלעלין ע"ש. גם חדע אם עושה מעשה מפקא למ"ד נולד אסור בי"ט ברל"ה ונאמר כמ"ב המ"א בט"ו דמולד היה אלא לח"ק מולד ברי בשבת א"כ לכאורה בי ע בבעשה מפקא שרי וז"א דע"כ ר"מ ור' יהודה הלכה כר"מ כאן הואיל ושחם מתמי ומחלוקה בברייתא הלכה כמשנה כמ"ש הרי"ף כאן משא"כ פפקא ליח פעם במשנה הלכה כרבי יהודה בזה. והבן זה. ובאבן וצרורות יבואר אי"ה עוד במ"א : (יו) להבריח עש"ו מכבדוח דבר חלום אין בו איסור קמיפה בחלום ומלאכתו לאיסור בתרקע שאין מרוצף עסי' של"ז ושברי כלי הרי הן ככלים כהן גופן ואם כן לכאורה ברי ע"י עבו'ם לקסום שרבים ממכבדות ולצורך גופן לז"א ממ"ג אם אין כלי דלא לכחורה בדי ע"י שבו"ם נקבום שרכנים ממקבדות ונגורך גופן נז"ח ממ"ב חם חין כני דמת ממרו חלא כל הכלים הנעל"ם בשביה שבריהן נסלים א"ב אשר ואם הוא כלי כמו מכבדות וגם שע"י קיפום זה מחקנו לכלי אשור דמשי ליה מנא ועמ"א אות מ"ה משע בלא"ה דבשי יחוד מבע"י י"ל ענף מדקל משא"כ ענף מתכבדות ועתו"ש ולמ"ש י"ל: (יח) בוצער עש"ז בש" יחוד מבע"י י"ל ענף מדקל משא"כ ענף מתכבדות ועתו"ש ולמ"ש י"ל: (יח) בוצער עש"ז בש"ב ב"ח מלורך דבר המותר ברי הא לא"ה אשור ומשור ברע מטלפול מן הלד בי הא לדהוף מוקלה בקנה שלא ללורך מקומו אשיר פלשול מן הלד דכ"ב חות ס"ב ולא"ה בש"ד בושר מיחר ע"ש אות ס"ב פלי ללורך גופו מיחר דכ"ש הוא של ללורך מקומו מותר כ"ש ללורך רגיש אות פי ע" שבה קכד ב"ל ד"ל ללורך דכי אות של"ב הוא אם ללורך מקומו מותר כ"ש ללורך גופו דקל פפי ע" שבה קכד ב"ל ד"ל ללורך בנות א"ב ב"ל מיותר ליש ללורך נותר אות ה"ל ברלים בוצר נותר ליובר נותר לוורך מותר מותר ל"ש ללורך ב"ל מותר נותר ל"ב המ"ל בוצר בוצר מותר ל"ב המ"ל בוצר בוצר מותר ל"ב לוורך בי מותר ליובר בוצר מותר מותר ל"ב לוורך בי מותר ליובר בי מותר מותר מותר ה"ב בי מותר ב"ל בי מותר ליובר בי מותר ליובר בי מותר מותר מותר ב"ל בי מותר בי מותר ב"ל בי מותר מותר ב"ל בי מותר בי מותר בי מותר מותר ב"ל בי מותר בי מו דכ"ם הוח חם כחרך מקומו מותר כים לשורן גופו יקול פשי ע שבי קפי לי עוד לופו אין ואיכ כל שמותר למקומו כים לצורך גופו ואייה במ"ח יבואר עוד: (יע) התקיגן עפ"ז ודמיא לחריות במחשבה סגי ועמ"א אות כיג דקש שלנו סחמא לשכיבה או למאכל בהמה ואין ודמיא לחייות במ"ז הביא דברי הפור ופי ליכון מחשבה ואי"ה שם יבואר וכאן אין להארך: (כ) דחזי עפ"ז הביא דברי הפור ופי בו הב" כמ"ש דמ" במ"ע דמה שביים הפיר לכלבים לחשות הא בשר תם הפעם לא מאו וחיינו

הה"ד ע"א ולכדה ככירה עם"ו ואם כלכול דף כותר עם"ו אות ז' דפין וקרשים העוכדים לסחורה לככור יבואר אי"ה בסכ"ו כוה יע"ש: (לג) אא"כ עס"א ד"מ שי"ג וקשה דמידי דהוי אנסיים בסכ"ו ועם"א אות ל"ם ואי"ה יבואר שם והמ"א כתב דאם ישב בסמיכה כך פ"א תו ל"ג שמא יתקע דבלא"ה חומרא בעלמא הוא עמ"ו: (לך) אפור עם"א ובש"ג במ"א אות י"א ואי"ה שם יבואר: (לה) לפוגא עם א דכל דראוי לפידי ועיפד לכך תורת כלי עליה וכפו עורות ונסרים ופשפע אם משברו כל שראוי למידי הוי כדין שברי כלים בסו"ז יע"ש ועא"ר דמשמע א"צ מחשבה יע"ש במ"ג נשברו כל שראוי למידי היי כדין שברי כלים במ"ז יע"ש ועא"ד המשמע א"צ מחשבת יע"ש במ"ג והו"ש בזה: (לו) ואסור עמ"א אפי לגופו ומקומו אסור דכל דקייםי לבנין במיל מתורת כלי ולא מהני מחשבה עסכ"א הא אשתייד מבנין קיימי למונא והוי תורת כלי עלייהו ומותר אף מחשה לצל ומא"ר אות מ"ג בזה: (לו) קוץ עמ"א ער"ן כירה מ"ב מכבין נחלת דזה לר"ו ולא לר"ש וע" א"ר אית מ"ר ובח"מ ותו"ש מזה, וכאן משמע דוקא היוקא דרבים ובשל"ד מכ"ו גמי רבים משמע לשל יחיד לא התירו ובס"ו זכיכית סבור הייתי לומר ש"ל בין מלפול מוקצה אף משום יחיד התירו יכין שבות ד"א ובכרמלית ששבות חמור הוא וכן נחלת דוקא ברה"ר היוקא דרבים שרי וב" בשם יכין שבות ד"א ובכרמלית ששבות חמור הוא וכן נחלת דוקא ברה"ר היוקא דרבים שרי וב" בשם יכין שבות ד"א ובכרמלית שבות חמור הוא וכן נחלת דוקא ברה"ר היוקא דרבים שרי וב" יכין שבות ד'א ובכרסלית ששבות חמור הוא זכן נחלת דוקא ברח"ר הזוקא דרבים שרי וב"י בשם א"ח נבי שברי זכיבית משמע מידי דהוי אקוץ ברח"ר דוקא לצורך רבים וצ"ע ומפים מורסא דל"ג בסקם צערא שאני דהוי כחולה שאין סכנה וצ"ע: (לח) אסור עם"א באות י"ם דלתות הבית ה"ה זה דלא היי כלי ומשמע אף לגופו מסובו אפור ושובך לגופו מותר. ובלבוש שיאמרו להמית גו הדא צריך וצ"ע דלהמור בשבת שרי עב"י ורק ב"ם אסור והמחבר פסק כר"ם פכ"ו ה"ו שאין תות כלי ומש"ה אסור בשבת שרי עב"י ורק ב"ם אסור והמחבר פסק כר"ם פכ"ו ה"ו שאין תות כלי ומש"ה אסור בשבת נו"מי חקי"ח מ"ז ד' ובחידושינו ביצה מ"א "הארכנו מזה וא"ה אבינים: (מ) אסור בשבת צמ"א ואי"ה באות מ" יבואר החלוק בין חריות ולבינים ונדבך של אבנים ואם לת מחשב"ה ראוי להיות צריך מעש"ה שהם לישובה וכ"ה במ"ם פכ"ה ה"ל אלק בין חריות ובין נדבך אבנים ואם בעי מעשה עם מחשבה עמ"ז אות "ו פירשתיי. והוי יורע נדבך של אבנים א"י מהו דרש"י קכ"ה ב" נדבך סדורות ומוקצית לבנין משמע אשתייר מבנין הוו כלבינים ובר"כ לא משמע הכי ובמ"ש המ"ם במ"א ולמ"ז לא מהני הוא בלא נדבך ומדורות ואף אשתייר מבנין צריך למדום מששה (פו"ש במ"א ולמ"ז לא מהני מששה כפירש"י וא"כ מה קשיא ליה לרש"מ מחרות לנדבך דהתם מחשבה ומאן סידרום "בנין מיור לווציבה וו"ה לבינים כה"ג ובלא מידרום לכנין יש חילוק בין לבינים שאין וחלקים וקייפי ג"כ לישיבה הלכך אשתייר מבנין מותרים דעומדים לישיבה ואבנים שאין וחלקים וקייפי ג"כ לישיבה הלכך אשתייר מבנין מותרים דעומדים לישיבה ואבנים שאין צריך מעשה להוציא סירי מעשה וה"ה לכינים כה"ג ובלא סיררום לבנין יש חיינוק בין לבינים שהם שפון וחלקים וקיימי ג"כ לישיבה הלכך אשתייר מבנין מותרים דעומדים לישיבה ואבנים שאין משופים וחלקים צריך למדים כי לא קיימי לישיבה וצריך מעשה ואמנם המחבר דנקים נדבך אכנים וכ"ה בר"מ שם צ"ע ועמ"ש א"ה באית מ"א: (מא) וו"א עמ"א מ"ש הגי" ברש"י קכ"ה כ" ד"ה צאו ולמדום השפים מלת מעשה ועב"י ובמ"ז י"ז ביארתיו. ובחירושינו שבת נ"א הארכנו והבאתי ירושלפי שם פ"ד ה"ב לא הלין ולשכיבה יע"ש משמע כ"ש מהמא דעכ"פ אמור במלמול אם לא במחשבה מנ"מ פכ"ה הב"א ול לישנא דגם" נקים ורבותא דרשב"ג דא"צ לקשר"ן רק מחשבה מני במ"ש מב"ע במדשבה וע"ד מ פכ"ל מב"ל ולישנא דגם" נקים הם משמע הא מתמא א"צ מחשבה וע"ד"ם פכ"ל "ב"ל מב"ל המחבר מדינו ביותר מדינו מודינו מודינו ביותר מדינו מודינו אבל המחבר שינה ולתב קצאן לשריפה מוקצים הם משמע הא מתמא א"צ מחשבה וע" ד"מ פ"ל" וע"ש מה"ב לבנים שנשארו מהנין ככלי שמלאכתו להיתר שהרי שפין אותם ומתקנים אותם כו' יע"ש מבוארו מהנין כלי שמלאכתו להיתר שהרי שפין אותם ומתקנים אותם כו' יע"ש מחשבה לכל ואכן שלא סיתת אז אין ראוי לישיבה ובעינן למרום וצ"ע בכל זה ום"ש מס" ש"א מס"ח אי"ה יבואר שם וכאן אין להאריך ובחירושינו הארבנו: (מב) יחדה עמ"א ככסכ"א לטדום הוי מעשה וכמ"ש באות מ"ומ"א ועם"ו י"ו: (מנ) ביחור עמ"א פורפת בשבת באבן ענולה דראוי לכך מהני יחוד ועב"י: (מד) ועס" ועם" ועט"א שם אי יחד לעולם בעינן ועא"ר כאן נ"ב בשם לכך מהני יחוד ועמ"א ב"ם. ועמ"ר ב"ם. ועמ"ר דב"ם הך הישב מ"ם. ומ"ח במ"ח בול מ"מ הדף הישב מ"ם. ומ"ח במ"ח בול הב"ח בר"ח ב"מ"ח בר"ח בי בישור ב"מ"ח ב מים. ומיש המיא ביינני דאשתייר סבנינא עי אות לה אי בעינן מחשבה. ועסיי דנים הף הישב היישב בלמא: (מה) דלצורך עמ'א דל"ד חתכו מדקל לשם זה דעשה מעשה ה"ה אם היה פינח ענף מדקל ויתדה לכך שדי ככפב"ב ואף קצצן לשריפה ויתר לזכוכים אח"כ מהני ככם"ך הריות כו' הואיל וראוי לכך מהני ביתוד לשבת א' וליא לעולם יע"ש: (מו) וי"א עמ"א עא"ר אות מ"ם דנתכוין המחבר לתשובת הרשב"א תשנ"ו יע"ש ובחידושינו שכת נ' הארכנו דלרשב"א יחדן עם מעשה בעינן לא חישב עם מעשה ועסי' ש"א סע"נ השמים שם חישב והיינו לרוצא לכך צריך צכען לתוצא לכך צריך צכען לרוצה לרח"ר מתם כרבינו יונה דהרואה לא ידע שחושב וואמר שנהכיון להוציא ולכך צריך צכען או יצא מבע"י וכאן כתב דחישב או ישב מהגי וי"א הוא רבינו יונה ש"ט באן למלפול מיירי וא"כ מאן הוא י"א ושם באות מ"א הביא ד"ה דמלפול נמי אסור יע"ש ואין להאריך כאן: (מו) וי"א דוקא עם"א רש"י ותום" שבת ט"ם א" ד"ה מומנין פליני בתרתי והר"ב אפשר פסק לחוטרא בשתי הסברות ולא שרי אלא גסה ויבשין ועב"ח כאן ועסש"ל: (מה) אא"כ חישב עם"א ובס" רג"ם יע"ש וכאן אין להאריך: מ"ט המחבר בסב"ו גסרים של בעה"ב שרי ושל אומן אסור שבת מ"ם ב" רקפיד עלייהו שלא יתקלקלו ובלבוש הקצום למלאכה ועא"ר אות ג"מ וא"כ גסרים של סוחרים טנתנים לאוצר צ'ע אם מותר לפלפל בשבת דקפיד עלייהו שלא יתקלקלו ויתעקטו כפו אופן אע"נ דלא החליקן ברהישני כו' וע' ס"א אות ג': (מש) מותר עמ"א סיבר זה הוי נולד לא מוקצה ומ"ש ביצה ב' כ' שבת התם כר"ש מחתכין כו' אע'ג התם מוקצה לא נולד ר"ג סובר מוקצה ונולד מאן דלית ליה מוקצה לית ליה נולד וצ"ק ובחידושינו ביצה כתבנו מזה דמ"ש רש"י שם בקליפי דלית ליה מוקצה לית ליה נולד וצ"ק ובחידושינו ביצה כתבנו מזה דמ"ש רש"י שם בקליפי דלית ליה מוקצה לית ליה נולד וצ"ל ובחירושינו ביצה כתבנו מזה דם"ש רש"י שם בקליפי אתוס' ג"כ מנונים פירשתי שם הגירסא מלפני השולהן או מעל השלחן ע"ש: (ג) מנוע עם"א לתוס' ג"כ כשסלכן אין מוקצה לחצי שבת ובסום לא חמיר מנוף המוקצה דקיי"ל אין מוקצה לחצי שבת ובסום לא חמיר מנוף המוקצה בשי"ל אין מוקצה לחצי שבת יוא"ה בנ"א יכואר עור: (נא) שהם עמ"א דאף לא היה שם בשעת מעשה אוכלין רשאי להנוח שם אוכלין והם בסלים אגב הפת ועם"ו ש"י אות ח" כה"ג דאם ביה"ש לא היה בסים רק בשבת דלא שרי להנוח היתר אצלו והוי בסים להיתר ולאיסור דאין מוקצה לחצי שבת. ולתוס' ריש ביצה דלא הוי בסים מהויל ביה"ש על השולחן שרי דלא הוי בסים:

(נב) כותר עם"א דלא הני בסים שאין מקפיר היכן נפלו ועסי' ש"ם מזה וכמו שציין באר הנולה כאן אות סם"ך: (נג) שהתקינן עמ"א כ"פ המ"ו בש"א אות מ" א"ר אות ס"ל וע" פרישה כאן אות סמ"ך: (נג) שהתקינן עמ"א כ"פ המ"ו בש"א אות מ" א"ר אות ס"ל וע" פרישה בעודה בקש הרך סתמא להסקה במקום שמסקינן בו ובפרישה משמע דוקא חבילי באנורה הא מפוורין סתמא לאכילה וע"ב בש"א ס"ח קש שעל המסה מפיור נכי ואפשר בקשין קצת ואין להאריך: (נד) מג"ש בד"מ תי" דברי הר"ן דסובר בקינן שיהיה לו מאיתו מין הא מצוי לא מהני להארוך: (גד) מצ"ש בד"מ תי' דברי הר"ן דסובר בעינן שיהיה לו מאיתו מין הא מצוי לא טהני ומש"ה נחשקן בשכת ביה"ש ראוי אגב בשר ובשכת עכ"ק ראוי קצת מקרי הואל ומצוי בלבים הא נתפרקו בשכת אתקצי ביה"ש אבל למ"ש המהבר דמצוי סגי אפילו נתפרקו מע"ש שרי אבל כשאן מצוי בלל ואין לו אף נתפרקי בשכת אמור דאין האוי לכלום ועדיין צ"ע: (נה) ואדם עמ"א בלבוש אדם השוב דאין נאכלין אלא ע"י הרחק ובתשובת הרא"ש בב"י באתריה רשמאל לא היו הבחבות אוכלין יע"ש ומש"ה מחמיר על עצמו ובב"ח דרגילין להשתמש להסקה יע"ש וכ"ג דעת המחבר כאן דבמקום שמאכיין לכהמה הא בסקים שאין מאכילין לא ולא כתשובת הרא"ש ואדם חשוב מ"ר אום" ל" חום "ד"ח שמאל כו" חשוב א" צה" צרעיני תמרה כו" תוס" ד"ח שמאל כו" והיעו ובר יונה תפל וכ"ש בשר תפל לא כתב חמחבר בשל"א לא הזכיר המחבר אדם חשוב כו" והיעו דרה אלא או הדמי ע"י הדחם נאכל כלבוש ולכאורה צדק כזה המ"א דוקא גרעיני כו' וצ"ע דהא לא אינו אומי ע"י הדחם נאכל כלבוש ולכאורה צדק כזה המ"א דוקא גרעיני כו' וצ"ע דהא לא דבר אוווא נפי ע"י הדחק נאכל כלכוש ולכאורה צדק כוה הפ"א דוקא גרעיני כו' וצ"ע דהא לא לכדה אלא מאביי ורבא וי"ל כשפואל לכדה להוד וצ"ע. וע" חה"ר קכ"ח וקט"ב וקפ"נ ואי"ה באית לכדה איא באביי ורבא ויל בשפואל לסדה להוד וציל. ועי חהיד קפדה וקפיע ואי ה באית ג'ו אבאר עוד: (u) דחוי עמ"א חיקן הארון ו"ל בזה קושיית הכ"ח וגם מה שלא סיים המחבר בדג הפל שאין דאי לכלבים וגם בנס' שבת קב"ח א' בשר חפל לר"ת אסור לפלטלו וברייתא לקפן בשר בין תפל ופליח מותר ודג תפל אסור כי וראי אע"ג לקפן שכ"ר ס"ו מוכן לאדם הוי מוגן לכלבים היינו בנבילה דעתה עומד לכלבים וביה"ש דעתיה עליה אי מיית כו' וכרומת הא מה דראוי לארם לכ"ש וי"ם ולא עתה אע"ג שראוי לכלכים מוקצה הוא דלא חזי לפירי וכאכן לר"ש נפי

צריך למקומה צ"ע דבכלי שייך זה לא באכן וכדומה ומיאוס כתב המעם דאף ר"ש מודה במיקצה כי הא שנמאס מאוד כ"מ לכאורה רש"י ביצה ל"ו ב" ד"ה גותן יע"ש ושבואל כר"ש סבירא ליה שבת קמ"ג א' תוס' ד"ה שמואל וקנ"ו ב" . ומ"מ י"ל בחצר אחרת אף בצריך למקומה אסוד כאבן ועא"ד . וכיפון שלא ילכ"ך הקמן :

(a) אפור עמ"א ב"ח ולבוש כתב דפוקצה כי הא כו" ה"ה בכלי זה. ואם מלא מי רגלים וא"א להפנות עליה ע" אות ג"ם דמ"מ שרי משעם גדול כ"ה יע"ש. ובידו לפעמיה דאף אבן כה"ג שרי ובא"ר ע"ז א"כ אמאי התירו סופן וי"ל דישכח וועסוד: (מא) לתוכה עם"א עפ"ז שם "ר וי"ל ג"ל דוקא כלי שמלאכתו לאיסור דניתר לגופו ומקומו הותר ע"ז דבר מותר משא"כ עבים דמאום ב"תר והוי כאבן וצ"ע: (סב) כדי עמ"א ועמ"ז אות כ"א ומ"ש שם: (סג) מותר עמ"א דלא מיחוי כהערמה ומותר להכנים מימתו לשם עב"ז ודוקא קבע אבל לישב עראי שם לא מהני ע"י לבוש: (סד) ולקבוע עמ"א וכבר כתבתי כן באות הקדום דישיבת עראי לא מהני בזה: (סה) עצר עמ"א במ"ד שבת נון א" ה"מ מידי כ"ו ע"אות מ"ד: (סו) אסור עמ"א שבת מ"ג א" תוס" ד"ה בעודן על"ו ב" די אדם דמ"ם מוקצה הוא עליו ב" דומה כל בור" שות בורא כל בורה"ש אנ לאו. בעלו בי דיבורים ולא הזי מבמל כלי מהיכנו דבידו להבריחם ולא גמרו בידי אדם דם מוקצה הוא וביד ויחשמשות ושם נאמר בידיש וככר כתכנו במקום אחר אי בעינן דוקא כל ביה"ש או לאו .
זכלי נימל לצורך במדכ כל ביה"ש ומים לצורך בעינן ושלא לצורך כלל אף שמלאכתו להיתר אסור
אם לא לצורך מחמה לצל ועל צואה שלא יתלכלך הקמן הא לא"ה אסור: (מו) בתבר עמ"א במור
בכרמלית נמי אסור והב"י הקשה דק"ל כרבא יע"ש ולבוש בהג"ה העתיק בכרמלית נמי אסור
ומשמע בין גדולים וקמנים אסור ברח"ר ועב"י וא"ר בזה: (מח) אם כו מה שהראה למ"ד לא
עקוד ורגול משום צער הוא לה ואין זה נייח לה ע" לבוש שם וא"כ אפשר אף למ"ד צער ב"ח דרנגן
בשבת ד"ת למען ינוח כ" ואפשר ראוי להיות מעיף " תולין מרסקל יע"ש: (מם) מפני עמ"א
בשבת ד"ת למען ינוח כ" ואפשר ראוי להיות מעיף " תולין מרסקל יע"ש: (מם) מפני עמ"א
ב"ב" ברצ"ע בעות ברבון וא"ר פי דרב"מ סובר הכ"ו וא"ר בהפת ממון שביתה מב"ר בית פכידות הכדואה פי חוב סובו מאתוריה אף בלא צער ביח רק הפסד ממון שביתה מבית בית כמ"ש באות הקדום ודחייה בידים מאתוריה אף בלא צער ביח רק הפסד ממון שביתה מבית הא תוך הבית לא אאיכ בראה מביצים עביח וא״ר כאן וצ״ל דותין לאו מילטול כ״כ הוי ומ״ם הפסד ממון בעינן הא לא״ה אסור וא״כ מה פריך שבת קכ״ח הא גופא קשיא אין עוקרין הא דדוי שרי בצער ב״ח אבל דותין משום ה״מ בלא צער ב״ת וצ״ע . ובי״ם בתרנגולת העומדת לביצים א״ה יבואר שם דנוהג דין זה . ולמעם הר"מ דשומם גדפים אף ביים לשחימה אסור כה"ג אם עומדת לאכילה אסור בתרנגולה לרדות ולהריא שרי ואין להאריך . אפילו עמ"א בהמה אין חי נושא עצמו ואדם חי נושא עצמו וע' באות שאח"ז וברע"ח יש מחלוקת אי משאצ"ל חייב או פסור : (עא) שלא עמ"א משמע שכן הלכה ובתוס' רוש פרק ר"א דמילה כתבו תינוק בן שמונת ימים נמי חי נושא עצמו ועא"ר אבל רוב הפוסקים ס"ל כל שא"י להניח א' ולברור א' חייב ועסי' של"א מ"א ה' ע"י עכוים מים שרי דלית השתא רה'ר. ותינוק וכים חייב כו' רמב'ם פח"י הי"ו וי'ו ומשמע דתינוק מלוכש אף בן שמונת ימים הסמרסומין מפילה לו ודוקא כים אין במל ה"ה לגדול אין כים במל לו

ייל י"ם חמיר משבת וציע: (עד) בגד עמיא דראוי לכסות כלי. ו"א דאין עומד לכך ואיל משכנות של עכוים דמקפיד עליהם שלא לצור פי צלוחיתו אסור למלמלם בשבת ובקשון להציע שרי עיד שא עכוים דמקפיד עליהם שלא לצור פי צלוחיתו אסור למלמלם בשבת ובקשון להציע שרי שיא מותר למלמל בשבת ולבדים יע"ש ובמיא מלת ריש ומידי ראוי להניה קשון למוגא ובאגודה משמע לגופו ומקומו נמי לא יע"ש: (עה) מכבדות עמיא עסיי שלזו מדין כיבוד יע"ש: ראסור ללמוד באצמרלויב (כלי חווי כוכבים והוא חכמת התכונה באפשר) ומ"מ יל מילמול מותר עב"י ולבוש כאן ושם פסק דמותר לקרות ואף להמחבר ייל לא שבקיגן פשיטותא דהרשביא מושום ספיקא דהר"מ וויא דהא בהא תליא וייל מספרא דמסמרא וצ"ע: (עו) מין אחר עמ"א שרואן עפי שלהם ועמ"ש איה באות שאח"ו ע"ש? (עח) של להמתפק עמ"א בשורת פנים שרואון עפי הכריב מתור למלמל זינור של מספר והמלמל בשבת מתיר כמו מערות היד הכריב מתור למלמל זינור של מספר וכם להממיד ולמשרד השלשלת בשבת מתיר כמו מאירות ח"ב קכ"ב מתיר לטלטל זייגר של כסף וגם להעמיד ולמשוך השלשלת בשבת מתיר כמו ממה רפויה יעיש ועסי׳ רצ'ב ס'ה ושליח ס'ג משמע בשבת אסור לערכו ולמשוך השלשלת ומשמע איסור תורה דאליכ אין לדמות לרחיים יע'ש ואפשר דל'ד לממה רפויה וכדומה שזה אין כלי כלל א טור למכה והוי כמכה בפמיש או מדרבגן אסור דהוי כמודד בשבת וע"י עכרם אפשר לחולה הצריך לכך אפשר להתיר ע"י ישראל באפשר ולענין מילמול "ל דעתה תכשים הוא לכל אדם ואפשר להתיר: (עם) אין עמ"א סובר כהמ"ז אות כ"ה דמוקצה מחמת גריעותא הולכין אחר דעת בע"ה לחומרא ואסור לכל העולם כר"ן מ"פ כירה דלא כב"ח בזה מ"ח ומ"ש בש"ג תומ" מ"ו ב" ד"ה מי יימר דלעצמה אסור ולאחריני שרי התומ" כתבו דאף לדידה מילמול שרי רק אכילה אסור לכך אפשר להתיר ע"י ישראל באפשר ולענין מילמול "ל דעתה תכשים הוא לכל ריה מי יימר דלעצמה אסור ולאתריני שרי התוס׳ כתבו דאף לרידה מיימול שרי רק אכילה אסור והמעם דאימורא רביע עליה ומס״ש הביח בזה והרון סובר אף באיסור הולכין אחר דעת בע״ה ואסור לכל העולם וההיא דקכז'ב׳ או דמחלק בין איסור ממילא ובין אסרה עליה דהוי כדחייה בידים אסור לכל העולם או דמנחה ביד ישראל ואין בעליו (ומש״ה לא אמר הואל ואי בעי מתשל עליה דכבר תיתה ביד כקן ואיא בשאלה או דלאו מצוה לאיתשולי) ודמאי מש״ה אמר דאי בעי מפקיר הואיל ובעליו הוא ואציל לרווחא דמילתא ומיהו אגן קיייל כתוס׳ בזה דכל לאו מתפת גריעותא אין הולכין אחר בעליו ואף לבעליו מותר למלמל וכבס׳ שכ״ה ודע דכל זה במוקצה אבל גולד למ״ד אסור לא מהני מה שראוי ודעתיה ליה כבאות מ״ם ואי״ה בשים ושי אבאר עוד ובשכ״ה וכאן אין להאריך ז לא מהני מה שראוי ודעתיה ליה כבאות מ״ם ואי״ה בשים ושי אבאר עוד ובשכ״ה וכאן אין להאריך ז מעשם: בעידנא דמיעקר לאו לא מקיים כ״ה ואף עשה ול״ת כההוא דאסויק תויין צואית ברמלית כשומר וחמץ בתמן במ״א א׳ מ״מ עשה דפשעה אין דותה עורובין מויין צוצית ברמלית כשומר וחמץ בתמן במ״א א׳ מ״מ עשה דפשעה אין דותה עורובין

תשובה גדול כזה "ל אף בעידנא דמיעקר לאו לא מקיים כ"ה ואף עשה ולות כההוא דאפסיק
תשובה ציצות בכרמלית כשופר וחמץ בתמ"ו במ"א א"מ עשה דפשיעה אין דוחה עירובין
ק" א" ה"ה זה תלה במיד ומנענע מנורה צריך לילך כך ברה"ר לביתו וגם ראוי לקנוס וכההוא
דעלה באילן במויד וארה בש"ח אבאר וכאן אין להאריך והכן זה וייל מילמול מהצד וא"ה יבואר:
שמן (א) חלה עמ"א רשי קמ"א ב" הא מילמול בידים ממש אסור מה"ם דינר אסור דיבוא לאתויי
אי נפל בידים ולא התירו בחולה שאין סכנה הא מילמול מן הצד בזה שנושא תינוק ובידו
אבן ועסר שכ"ח ס"ז בחולה שאין סכנה "א דישראל מותר באיסור דרבון צ"ל כאן גדוו מפי גם "ל
אבן ועסר שכ"ח ס"ז בחולה שאין סכנה "א דישראל מותר באיסור דרבון צ"ל כאן גדוו מפי גם "ל
אבן ועסר שכ"ח מותר התינוק. וויל בנמרא משמע כשנישא תינוק הוי כממלכל האב האבן

שילפול מהצד דכר המתור התינוק. ו"ל בנמרא סטשע לשנו או למוק זה" למטרטי ואבן המי למוק היי למטרטי ואבר האמוך ודמי לכי בצווארו וחייב חשאת אלא משום חולי שאין סכנה התירו מוקצה עס" שכ"ח ודינר דאטור דל"ם אמו רה"ר ד"א ע" לבוש. והא דחבית מגביה ומשלפל כך בצריך למקומו ולא אמר" למשלפל המקצה ממש י"ל בין אבן עש"י חבית ובין תינוק נושא אבן דהוי כמסלמל האב האבן והמחבר הוסיף ולא חשיב משלשל לאבן מה שלא נוכר בר"מ פכ"ה ה"ו ולא במור: (ב) כשהוא עמ"א לא הבינותי דהוא מלשון הר"ן בשם הרמב"ן הביאו הכ"ו ובחה"ר בשם הרמב"ן דנפטל אתי לאתוי ביד הבינותי דהוא מלשון הר"ן בשם הרמב"ן הביאו ממש והא לא חשיב בידים ממש דאליכ אף בדינר לשמי ומ"מ השעם שם דבאלו ממלפל האב בידים ממש והא לא חשיב בידים ממש דאליכ אף בדינר לשמי איה יבואר: (ג) נעשה עמיא בגמ' קמיב אי לא הוזכר שם כלל ובקכיה כי ומותביגן אשפעתין דרבה מהמנית אבן עים חבית ממשנה אבן שבקרויה הת"ם כיון דהדקה שויא דופין אחשוב אני שביון לוה במלת היום ומלת דופן שכיוונו בגמ' גם אששונה קמ"ב כלכלה ואבן בחיכה פחותה והדקה שויא דופן הא לא"ה בהנאה בעלמא לא ועסיי ש"ח סכ"א ואששר עכ"פ בסים לא הוי וגיעור שהי כמו בס"ד אבל אבן שבקרויה אם אין קשור הוי בסים ער"ן שבת במשנה האבן שבקרויה. ועי סיכן רג"ם: (ר) יסול עמ"א תום' קמ"ב א' ד"ה ונשרינהו ב' תרומה מהורה ומסאה בכלים קמנים מש"ה בר: (ה) ומנער עמ"א מילמול בידו בהצד לצורך דבר המותר שרי הא לרבר האסור ובנופו

וכל מידי דרחוי לדבר מה ואדם הין מחזיקו לכך אלא לדבר אחר שאין ראוי בשבת הוי מוקלה כבבר בהמה חפל דאש"ג דראוי לאומצא ע"י הדחק מ"מ אין מחזיק כ"א למלוח ולכשל ואיה מוקצה ביה"ש ואסור לטלעל כ"א בר אווא דעומד לכך באומצא וברייתא דמהיר בשר בהמה ג"כ חפל סחמא כר"ש . ואני ההדיום מבין מדברי אדונינו ז"ל פהוליד מכאן דין חדש דלר"ש ג"ב תפכי הממח כר"ש. והני ההדיום מבין מדברי אדונינו ז"ל פהוליד מכאן דין חדש דלר"ש
כל שדאו לדבר אחד כמו לדלבים אפי דאין דעמיה למשדייה לכלבים שרי בטלטול כמו בשר
בהמה ואין מחזיק לאומלא הוחיל וראוי לאומלא שרי בטלטול ולפ"ז דג חפל (מ"ש בדב"ר חפל
מ"ס ול"ל דג חפל) ע"כ דלא כפירש"י שם דאין דעחו דלר"ש אף כה"ג שרי אלא כתוספות ד"ה
ד"ג דאף כלכנים אין ראוי דג חפל וכמ"ש בד"ה בשר והשוה דעת רש"י לחום׳ דכ"ע לר"ש אף
דאין דעתיה למשדייה לכלבים שרי כל שראוי לכלבים ודכ"ע רש"י וחום׳ ל"ג וסחמא כר"ש
ורש"י כתרוון כתי הב' בחום׳ ד"ה דג דלאו דעתיה כו' כר"מ דמוכן לאדם לא הוי מוכן
לכלבים לב"ז השור שבה דסיים דג חפל אסור שא"כ לכלבים לדידן כר"ש ע"כ הכין היא
לכלבים ל"ל המוכ׳ ד"ה דג ובמסבר השינון אלא ביור דבר בה אאין בלאו ברלבים כתי א' של חום' ד"ה דג והמחבר השמיט ולא כיים בדג רק שאין ראוי והלבוש ז'ל כחב בביאור דג חפל לכלבים לאו דעהיה למשדייה סובר דיש הפרש בין ראוי לכלבים דכל דלאו דעחיה דא"ר עתה לכלום משא"כ הראוי לאדם באומצא אע פ שמחזיק לאכול מבושל וכדומה מ"מ לאו כאבן דמי דמ"מ ראוי הוא לו ודומה לדבר שבא הוץ להחום דמותר בסלטול הואיל ולהטרו מותר כבסי' הקט"ו אש"ג לדידיה לא ראוי כעת כלל ה"ה כה"ג דמ"מ ראוי הוא לכמה ב"ל באומנא וה"ה איהו נמי אי בעי כו' לר'ש שפי ולרבי יהודה בר אוואא שרי דמחזיק הוי משא"כ בשר בהמה דלאו מחזיק לכך הוי מוקנה . ודג מלוח יוכיח גדול דאין מחזיק לכך עב"ד סי קי"ו סי"ב דג גדול מלוח אין נאכל חי כ"א ע"י הדחק בש"כ אפ"ה שרי כאן לר"ש שפר של קרום בתבנות מנות תון נמכל מי כחעי הדחק בשיל חפים שרי כאן נרים כין דמימ ראוי הוא לחדם משא"כ באין ראוי כיא לכלבים ולא דעתיה למשדייה לכלבים סובר בלבוש דהוי כאבן אף לריש כפירש"י וגרש ושתמא כריש. והיינו דבר הראוי לאדם אבל מין הראוי רק בממי כשע באין נחש של מין הראוי רק בממי כשע באין והנה רשיי ע"ב בשר הפל מסריח כו' לחיה עם שלעיל כתב מאן דגרם תפוח היא היא הא חפל לחיה לר' יהודה לא ובחום' שם ד"ה בשר כר"י להיה כו' משמע לרש"י לא ס"ל כן ולחוספות צ'ל פלוגחא דר"ה ור"ח באין לו היה וא"כ דברי הלבוש מהוורין כשמלה ולבושיה כחלג הוור . ומיהו החום" ע"ב ד'ה הן פירבו דחליא אי ב"י מלכים הן ואפשר מש"ה לא רלה לפרש רש"י חפוח תפל להיה דדוחק הוא לומר דברייתא כמ"ד ב"י מלכים הם ואף דפוסק כר"ש בשבת וי"ע כבסי" סצ"ה מ"מ דוחק לו לומר דסבירא ליה כב"י מלכים כו' . וא"כ אף למ"ד מוקצה בי"ע אסור בשר חפל ויש לו חיה נמי אסור לר"י לדידן דקיי"ל לא כב"י מלכים הן כמבואר: ועדיין יש לנו לומר שהפרש יש בין בשר חי מבהמה שנחקר וצריך הדחה ראשונה כבי"ד סי' ס"ט מפני דוהק הסכין ופירש דם משא"כ בר אווזא ליח ביה דם ע"ג העור ואפשר לאכול בלי הדחה דוהק הסכין ופירש דם משא"כ בר אווזא ליח ביה דם ע"ג העור ואפשר לאכול בלי הדחה 'א שכ"א הות ז' יע"ם בהדהה ראשונה בשבת מרכך הבשר יע"ש וא"כ התשתים ושני תו שב עו הות ז' יש ש בהדהה החשונה בשבת מהכך הבשר יעיש וחיב יינל הדבמה מהלק בין בשל בשל מייני מפל שחין מליח הבנמה אי ובש"ע מייני מפל שחין מליח הא הודח הדהה א' ובש"ע מייני מפל שחים הא הודח הדהה א' ומ"ל דהה שבפנים ואף דכתבנו בפריי לי"ד ה" בעוד בלי הדחה א' י"ל דהוי ששים דבצד הוץ עור ליח שבפנים ואף דכתבנו בפריי לי"ד ה" בעוך בלי הדחה א' י"ל דהוי ששים דבצד הוץ עור ליח ביה דם כ"א מלד פנים עי"ד ש"ט ס"ב וס"ט מ"מ בלי הדחה א' א"א ואין להא

(כמ) אין עט"ו בילה כ"א ב" ומ"א אות ס"ב ותיקן הלשון כדי להוליאך שיסמוך על זה וה"ה אף דאין עושה כן אסור ודיעבד אף בעשה כן אין קונסים ומש"ה נקיט המחבר כדי להוציאו משום סיפא וכחא דהיתרא מהדר. ומיהו לזמן עכו"ס בשבת שרי כבסי שכ"ס ס'א ועסי׳ של"ח ס"ח ואי"ה בש"י ס'א ושכ"ב ובליח יבואר עוד בזה : (כב) אסור עט'ז ושבח קכ"ה ופ' כירה בעודן עליו אסור לטלטל כו' ורש'ל בחשובה ומ'ש בסמ'ג לידה פטור אבל אסור היינו ללודם להדר הא ליסול ביד בלא"ה אסור מכום מוקלה ואף לאחוז בלווארן חבר חפור טים לחים כחול של כל כל לח"ה חפור : (כג) אם עם"ו וכ"כ המ"א חות מש משום לער ביח כמיש בחות כ"ג הם לח ה חשור: (כג) אם עם זורי בהיח חות מ"ח כבש"א סביח לוכיב המיח חות להאריך: (כג) אות התנגלת אף זה אסור וע' באות כ"ב ואי"ה במ"א יבואר עוד וכאן אין להאריך: (כד) וכבר נתבאר עע"ז הגירסא לפניו רק וכבר נתבאר ופירש הר"ב הגי"ה דכבר כ"כ המחבר בסעיף מ"ב אם לריכין הב"ח לכך הא לא"ה אסור אפילו בעלעול מקאמו כו' וכ"ה בש"ע נ"ן וכבר נתבאר בח"ג וחי אל אל בד"א כתוב לאמור וכבר נתבאר בס"ג והיינו שהר"ב כת לה עם לומר דאפילו ליקח דבר היתר המונח על הפמע ועסי תקי"ג במ"א ב" ורסיה ד' וח'כ חין בייך לומר וכבר נתבחר ולומר חרים דבריו ולפי הנוסחת בנ"ן ומ"ז קחי אכוף דבריו דעלפול במקלת שמיה שלטול ע"ז הגיה דכבר נתבאר כו'. ומיהו בסמ"ג ג"כ הגיה הר"ב וכבר נתבחר ריש בי' זה בס"ג בהג'ה ומ"מ כהן בקלם דפובי ש"ע לח ביים בס"ג וחנה בעיכן בגניעת מלוה כמ"ם בש"י ס"ו וחקי"ו ורס"ה במ"ח ד': (כה) ואפי" עש"ז שבת מ"ז ה' וחוכן כוונחו דלקולה דוקף בנדי עניים לעניים שלש הלבעות וחף העביר בבית העני מ"ז ה' וחוכן כוונחו דלקולה דוקף בגדי עניים לעניים שלש הלבעות וחף העביר בבית העני בגרו החר בע"ה העני ושרי לעלעל חוחו הם עשירים שחון לבית חין מטלטלין שלש על שלש אפ"ה שכי הואיל וראוי לכהן וה"ה דמאי מה"ע שכי דחזיא לעניים ולרווחא אמר שם דאי בעי מפקיר כו' ואף דאין דעתו לימן לאחר הואיל וחזי ליה לאחריני ומה"ע פירוח חוץ לתחום בשכ"ה ס"ח מותר בטלטול אף למי שהובא בשבילו הואיל וחזי לאכילה לאחריני. משא"כ דבר בחין רחוי לפוס אדם כ"ח לכלבים ולחיה אם דעתו למשדייה ליה ברי בטלטול ואם לאו אסור ע' אות ך' ואם הוא שרי לעכו"ם דינו כמו לחיה אם דעתו ליתן לו שרי וא"ל אסור ועמ"א ע' חוק ך' וחם הוח שרי נעכוים דינו כמו נהיה חם דעתו ניתן נו שרי וחיל חסור ועמ"ח
קמ"ו הוח ג' בחמן בשנה ה' או חלבים יעיש וחיל ב"ל דוקף בדעתו ליתן לעכוים ברי הח
לא"ה אסור ופירות טבל ודמאי וחרומה שהורה ער"מ ז"ל פכ"ה הי"ט וך' ושם נאמר דמאי
הוחיל וראוי לעניים כו' וסיבר לרווחה דמילתה נקוט וטבל י"ל אע"ג דרלה ליתן לעבו"ם אסור
דילור בהנאה של כילוי אסור. ועמ"א אום ע"ט ושם יבואר עוד אי"ה וכאן אין להחריך:
דיני בסים א"ה יבואר בבי" ש"ט וש" ס"ח בזה: מישקה שכר בללוחית מעורב עם שמרים
אין רוון כלל לשחייה ל"מ בשבת אחר ש"ל או מוקלה לח"ש אפילו בה"ש כנמרב ב"א וסתש קדירות רותחת ומיהו בעודו כך אין לו דין אוכל בסעיף ד' רק מחמה ללל והבן:

שים (א) בכניסת עט"ז הנה מפה עליונה אם אין עליה כלים של היתר וכדומה י"ל מהום העמדם הכר הוי בסים ושאר מוחר לקפל שאין צורך בשאר לבסים אבל לאחר במסלק הנר ע'י עכו'ם להגביה כל המפה י'ל מקום הנר בסים ומפה תחתונה שיש היחר עליה בפיר דמי דהוי בסים לאיסור והיחר ועסי' רע"ע ורע"ו אף בנר שמן אין הנר מוקנה רק בפרר דמי דהוי בסים מויסות והיתר ושפי" לעש ונשין מן בנת שמן מון היה מחקה לפ משעם בסים וי'ל בסיסוי אבן ל"ש איחקלי ביה"ש דאי בעי מנער ביה"ש משא"כ נר ל"ש זה דלריך בלילה נר שבת חובה ושפיר איחקלי לכולי יומא ועסי רע"ע. ואבן שע"ש חבית במניח נעשה החבית בסים אע"ג דיש יין בתוכו כפירש"י שבת קמ"ב ב' ליטול יין מן החבית מ"מ למעלה כם אין החבית מבמש ליין כ'א בלדדים ולמעלה ישמש רק להאבן הוי בסים וז'ש הלבוש על כלי ריקן ועא"ר אות ס' בסופו ועח"ש ועסי' ש"א בט"ז אות י' ומ"א כ"ג דאין חילוק בין אובלים לכלים רק אם הוא בסים ומשמש למוקלה אז אמור אף בהסירו המוקלה ואם לכלים לק אם הוא בסים ומשמש למוקלה אז אסור אף בהסירו המוקלה ואם החבלים לכלים כך אם הוא בסים אף בשונח עלוו ואי"ה שם יבואר עוד. ושם כתב הש"ז לכל הפחום משמל המעורה שלפו ל מו הלד ובאמת אף להדיא שרי כשאין נשאר כל או שמן המכורה דכלי שמלאכהו לאיסור שרי לשים אות אותר מלא דאמר לכל השחות שלשול מן הלד פשימא דשרי. וימת החלות קודם ביה'ש ומונחים עד בקר לאחר שיליק הנר: (ב) ואם עב"ז לדיעה א" פשיפת הות דכל דהוי ביה"ש בסים אסור אף בניער התיסור דותו עיקר דין הבסים וער"מ פכ"ה הלכה ו' והי"ן מבמע ליה ז'ל דעתו כדעת רש"י כל שהיה ביה"ש בסים אף בדעתו ליכול בבבת תו הני בסים ועסי׳ ש"י בט"ז ה' וחי"ה שם יביחר עוד: אם הניה כלי חסרון כים על דבר היתר ושכח ביה"ש אף דלא הוי בסים י"ל שאסור ליער כי הניעיר היא פלטול מן הצד לצורך דבר המיחר לצובו חו מקומו ברינן לה וזה בחבן עב"י חביה הה הסרון כים משמע בב"י כו' ש"ח בהולעתו דלית ביה דרכי ההיתר פלפול מן הגד יכבר כתבהי ביה רים כוי שיח ועדיין ליע : דיני בכים וטלטול מן הלד איזה יכוארו בכיי שי וכייא בזה ועמ"א כאן ואי׳ה שם יבואר עוד. וכאן אין להאריך:

שי (א) דקי"ל עמ"ז בבכח קי"ל כר"ש במוקנה מדעת דברי ואף כולד ים מתירין וויחום נמי שבי׳ רע"ם במים י׳ג הורם כלי וען בחולין בו כיון ביהדה לכך הוי הורם כלי עב׳ח ומשמע דוקד לצורך גופו לה מהמה לצל וער"מ פכ׳ה הי׳ם הם הוצרך להם היינו נופו מפנים והצעום דותף מחץ בים מח למומנה כמי הו בכי היה לה לנופו ומקומו עסי" ומקומו עסי" בים הומן מסי" משנה בים היח מה מה ללו וצ'ע . ולענין הקוביה בלו הי" רע'ע ס"ב ודריבה כחב בפשיטות ר'ש מהיר מאום מהמה ללו וצ'ע . ולענין הקוביה בלו הי" המ"ז בבו"ח ב' דאלו היה כן ביה"ם היה שרי יע"ם ועסי שכ"ד בס"ז ובילה בותובלה היום ובס מבאר אי"ה ולפ"ז זרק סכין לנועלה בכותל וחלוש ושחטה כדרכה די"ל דאין בו מלאכה שבת ואפי׳ שונג לא הוי ולא מחייב הפאת אפיה אבור בו ביום מצום מוקלה אבל המיא בביית חוח ד' בכם המ"מ פ"ב דור דהוי בידים ועח"ר בי"ח איח ככם מ"ה י"מ ח"ב כ"כ בפירום דוקת דחתו בידים אסור וכ'כ הלכום בפי"ח ועת'ר עם אות ז' ומחובר באני ותי"ה בם יכואר. וחפרישה בכאן הקבה מבי"א ועמ"א בם אות כ"ב דהקפה מכאן לבם ואפבר דודאי מוקלה מהפנה בכאן הקבה מכאן לבם ואפבר דודאי מוקלה מהמה איסור דרבון נמי שבי"א ועמ"א בם אות כ"ב דהקפה מכאן לבם ואפבר דודאי מוקלה מהמה דרבוי לאכילה כמ"ם הב"ח להלק בין חפים שזרען ובין נר שכבה ובחידובינו הקפינו ממחר השמן שבנר חיכית דראוי לארלה ואפ"ה אסיר ו"ל שמן איסור ד"ח לר"י מכבה משא"ל הפים שזרען ונתסנין לורניתה י"ל רק איסור דרבון כה"ג לא סחב בראי לאכילה ה"ל משא"ל המים שזרען ונתסנין לורניתה י"ל רק איסור דרבון כה"ג לא סחב בראי לאכילה ה"ל במן אסח דעתיה מיניה ונר שומד ומלפה מתי יכלה השמן מבא"כ במן הוי ככום ועשביום ולפ"ז זרע מ זכל בהמה וכדומה שאין ראוי לאכילם אדם ונסבוין לוריטה י"ל אע"פ בנטלן גוי או פיזרן הרוח כמ"ש הפריפה אסור בטלטול כבשי"א ס"ח וילא לנו הדין בן פקועה שטעון שחיעה מדבריהם ונשחש בשבת שלא בכוונה זרק סבין לנועלה כו' אף להש"ז בש"ה ב' כה"ג אבל בשוגג אסור אף בדרבנן מההיא דסילון של אנשי טבריא וכדבשינן למימר בשי"ח לבי ל מבל בפוגר משת " מף בתכנן וושטיח דבינון בל מכי פבריח דבובשין למיתר בבי לם מ"ח ובפ"ז אי"ה ועדיין ליע ואי"ה בשי"א ש"ח ובי"ח יבואר עוד בזה: (כ) דאין עפ"ז בשכ"ה ב"ו ובפ"ז ד' ומ"א י'ב ואי"ה שם יבואר הטעש. והנה נר עכו"ש שהדליק ביה"ש וכבה י"ל דשרי לישראל לשלטל אח"כ בנחאכסן בביח עכו"ש דחרתי בשינן מוקלה מדעת ודהייה בידיש הא דהייה לחוד לא מהטים שזרען ומוקלה לבד לא מפלעילי תמרה עב"ה או מפי"ה הפוחע לחולה בנחלה היום מותר לבריא ובצ"ע ס"ד בהנ"ה אין אדם אוסר של הבירו שלא מדעתו ק"ק פשיטא דהכין הוא דדהייה בעינן וא"כ נר עבו"ם לש דחייה בידים ואין הכן לעכו"ם ואם יבראל נתאכפן בבית עבו"ם והניחה מפה על השולהן לכבוד שבת ועבו"ם הניח נר עליו ביה"ש וכבה י"ל" דהמפה בסיס דניתא ליה בכך עמ"א ש"ע ח' ולומר לעבו"ם ביה"ש פול נר שלך מכאן אשור דלאורך ישראל הפלטול אסור ול"ד לש"ו סכ"א עבה מלאכחך דברי וברע"ו ורע"ש אות פ" יש להקל כאן. ואם המפה של עכו"ס י"ל אין הכן בשל עכו"ס. ול"ע ועש"ו ש"ש אות א" : הזר עט"ז עסי׳ ש"ה מ"ח ז׳ וכשל"ח במ"ח חות ח׳. ומ"ש שפוד בתקי"ה ס"ג שהין כלי לבי רוח שבי שם. כל מתוך לבכל חבת לי חות חיי מו ש בפוד בתקי ה כל בבר והוי יודע דהרה"ש בילה כ"ו כתב דבשל סיפרים הלך החר המיקל משמע מטעם ספק דרבען לקולה ופ"ז כשמולד עוד ספק לחיסור עביי רע"ט וכדומה למ"ד ס"ס בדרבען נהומרא אסור ובאר הגולם ו' ליין נפפטה אבעיין ובר'ע בחשובת הרפב'א' משמע חחלה מבום ספק דרבנן לקולא ול'ע : עם"ז בב"י כתב דפבום הוא והיינו ממ"ם בס"א פלעילי המרה מותרים ה"ה כאן ודוקא דחיין ולא חזי הא לה"ה שרי . הא דכתב המהבר בס"ד גרוגרות כו' וידשו אה"כ שביה"ש ראוי היה ברי בחידושינו ביצה כ"ו ב" כתבנו ממ"ש רש"י בשם שאלחות דוקא כה"ג דכ"ע של בעלים העלוקו לגג לייבש וכל שעה עומד ומצפה לכך כל שיבש ביה"ש ולא ידען שרי הא איסור שנפל לסיתר לח ולא היה ששים ונחיסף אח"כ קודם שבת ע"י חש"ו ובלה לא שייך נ"כ בה"מ או נחוסף כנגד כל היתר ולא ידעו בעלים י"ל הואיל ול"ש עומד ומלפה אסור ובלבוש כה ב מוקצה בטעות לא הוי מוקצה משמע אף כהיג וג"ע. וע' חג"ה ע'ז ע' ומיא ה'י ופכנות לי הי מוקצה משמע אף כהיג וג"ע. וע' חג"ה ע'ז ע' ומיא ה'י ופכני לי"ד ג'יע בשפחי דעה יו"ד ושבה י'ל דמותר כבשי'ה כ'א בהוה כחולה שנהל בשנה דלא דמוים בדים ובאור למחלוקת מ"א שם וע"ז אות ב"ד ועדיין צ'ע ואי"ם בשי"ח וחג"ח יבואר עוד: (ה) ובלבד עט"ו שמ"ח חקי"ג חוח כ' דוה דעת המחבר וכתם חף בחין ענול מבח"כ להר'ב ועש"ז שם אות א' סובר דהיינו לשלשלה ממש הא לא'ה ברי וע' לפוש בם ושבי' רב"ה במ'ל אות ד' וש'ח בס'ג : (ו) שמונה עט"ז במניח בסים והיא נופא אסור אף לנופו ומקומו כמו אבנים ומעות וכדומה בעליה : (ן) אפי׳ עט'ז והמהחה גופה מלאכחה לאיסור וג"כ אין שרי אפי' באין עליה שברי עלים כ"א לגופה ומקומה: (ה) אבל עט"ז דאין מוקלה

שיא (ח) וכל עפ"ז בלכום ס"ב הי' דכ"ז בחותו רפות דחין הדליקה מסוכן כ"כ הח דליקה מסוכנת א"ל לחפש אחר לדדי היחר או דלרשות אחר י"א למעט בהוצאה עדיף כבס'ב יע"ם והט"ז הסכים דפ"ם הוא ועמ"א ג"ד חי" זה דשריפה ליכא כ"כ ביויון מן מסרית בס"ב ומטעם אי לא שריח אתי לכבויי י"ל דמשהצ"ל נמי דרבנן ולא יבוא לאישור חורה ומה לי זה או זה ובשל"ד סכ"ז סחם כדיעה א' מבאל"ל דרבנן רק עלפול החירו דזה קיל יותר מן משאליל דיש עיקר מ"ה וחמור טפי ולהר"מ אף משאל"ל ד"ח ואפ"ה לא החירו וערש"י שבת ל"ד ב' פירש'י בביזיון או דליקה או חמה הביאו הב"ח ואי"ה במ"א יבואר זה ובהידושינו שבת מ"ג ב' הארכנו ומוכח שם דחמה ודליקה לכאורה בוין לענין דל'ש כבוד הבריות בחמה יותר מדליקה כמ"ש המ"א אוח ג' או להיפוך דליקה נברף יש יותר ביזיון דה"כ היל"ל לכל אחד אלא כמ"ש האמרי כרבי פלוני כשהקשו כמנאי כו' ש"מ הסובר חמה ודליקה בשלם א' הן לעמן כ"ה רק דמשני אשי לכבוי יש חילוק דשם אפילו להדיא שרי ואי"ה במ"א יבואר עוד וכאן אין להאריך: (ב) דעולשול עש"ז בחמ"ו חמץ עבו"ס הוא ומ"מ הא לצורך מצוה בלא יהיה מונח ברבוח ישראל ודילמא אחי למיכל לא התירו דחיפה ע"י קנה כ"א כפייח כלי כ"ש מוקצה בל ישראל מחמה ללל וכדומה אפור ע"י קנה הא לצורך דבר המוחר שרי טלטול מהדד כמו מעות שעל כר בשוכח וכדומה בש"ט ולקמן ש"ח ואי"ה שם יבואר עוד: (ג) אבל עש"ז בב"י שש משמע דאיכא איסורא ד"ח בככר ומחחייב על הוצאת הככר וכמ"ש המ"א אות י"א אלא דקשה משמע דאיכא איסורא ד"ח בככר ומחחייב על הוצאת הככר וכמ"ש המ"א אות י"א אלא דקשה משמע דחיכה חיפורת ד'ם בככר ומתחייב על הנחת הככר וכמ"ש המיח חות י"ח תנח דקפה לר"ש גם הואאה הככר משא"ל לגופה הוא דלא מחא ליה בכך ומיחא ליה שיהים חי לכן פירש בפור מלח שפל חיבור בחימות חיבורי האדם משא"ל בככר ואיע דככר רק משום פלטיל מוקאה ומהני כמו באיחו בפ"י משמע שיתחייב על הככר דהואאת המח לא מיחא ליה כלל הני ממאיל למו כלל הני ממאיל לכר ליועדיון צ'ע . עמ"ש אי"ה באות שאח"ז: (ד) אבר אש מש"ז עסי"א להי לבו חואה ערושה מור ב"ל משח מחובה אות מהחמא היה לביש . ומ"ש חיובא יש שע"ז עסי"א מהי לביש . ומ"ש חיובא יש ברוף ש' פי"ד מה' אבל ופ"ב מה' מלכים ויו"ד במ"ב בפור אין בו משום דרכי אמורי משמש לא היוכא וערב"י כנהדרין נ"כ ב' יע ב וח"ש בנדי המלך אפורים ייל להדיום לא לבנו ועב"ע י"ד שמ"ח להדיום אפור לא משום בחוקוחיהם דעכו"ם גופייהו לא נהגו כ"א למלך עש"ך ב' שם וע" פ"ז י"א א" ע" הה"ר שבת צ"ד ב' דלומר שיטלשל ברה"י ע"י ככר וחיכוק שיגיע לכרמלים ישלק הוי כחוכא דעיכ דוקא עד ככר ומכאן ואילך דוקא שלא עד ככר ועחוים אום

לה"ב ומותר בתנחים שנתבחרו כחן

הף לדבר האמור שרי כבשי"א ס"ח ואי"ח שם יבואר: (ו) ע"ד שישארו עמ"א הוכא בב"י ושם הף לדבר האמור שרי כבשי"א ס"ח וא"ח שם יבואר: (ו) כ"ד שישארו עמ"א היבא בב"י ושם נאמר כל ששכח ביה"ט אפילו הגיחו בע"ש מבע"י חשיב שוכיז וכ"מ כפסקיו שם ומ"ש משכרי נאמר כל יש הרבה אפר שאין עצים שם עתו"ש והרומה מהורה עם הממאה י"ל במניח הממאה מצים י"ל יש הרבה אפר שאין עצים שם עתו"ש והרומה מהורה עם הממאה ו"ל במניח שהורה לממה מהורה לממה ואין מסאה מונות עליה רק במקום א"ל בד וע"א ולדינא צ"ע: (ו) וו"א או שיש מהורה לממה ואין מסאה מונות על הדיקל בב"ח כדיעה שנייה כל שלא הניחו לכל השבת לא הוי בסים אף דעתו היה שהא מונח עד סבוך לערב וגמלך אח"ב לימלם קורם שרי במנער ומיהו אם דעתו לימלם ביה"ש של מ"ש הוי בסים כמניחו לכל השבת וביה"ש ספק שוה ופשים: (ח) שלא מדעתו עמ"א תוסי מ"ד ב" ד"ה יש שהגיח עכו"ם לדעת ישראל וו"ל ליה ופשות ובשכחת בהיתרא ו"ל מוצה לו אל דאיך לגעור בו שלא לעשות ומשכחת בהיתרא: (מ) יכול למלמום עמ"א בשיבה שרי לנער ואם א"א בניער שעריך למקופו משלמל כך מהצד משא"כ במניה למלמלם עמ"א בשרי לנער ואם "א בניער שעריך למקופו משלמל כך מהצד משא"כ במניה למלמלם עמ"א בנור החייה בירים ואין ראוי ביה"ש משא"כ חימים דחייה אבל ראוין ביה"ש

שי (א) חיסין עס"א בנר דחייה בירים ואין ראוי ביה"ש משא"כ חיסים דחייה אבל ראוין ביה"ש ובשת אות ני כל שהמירו המוקצה כ"ע מודים דשרי למלמל דאין מוקצה, לחצי שבת במולמול לכ"ע ונישת אות ני כל שהמירו המוקצה כ"ע מודים דשרי למלמל דאין מוקצה, לחצי שבת במולמול לכ"ע ואם עודן עליו אי שרי לנער לתוסי אסור דהוי בסים וכולו מוקצה ולהמ"א שם לא נעשה בסים האול וכיהיש לא היה שם ושרי לנער דהיי מילמיל מהצד לצורך דבר המיתר ככסי ש"ש כשוכת הואול וכיהיש לא היה במות יע"ש הימב: (ה) מיהו עמ"א דיחדה לכך הוי כלי שמלאכתו לאיסור ואפי לא היה ים אבו אינו מינו וחיך אוכל יבעים שא"כ במוקצה דליש באפר מעם למה לא יבמל ברוב ועיד צ"ח: מי אמו אינו מינו וחיך אוכל יבעים שא"כ במוקצה דליש באפר מעם למה לא יבמל ברוב ועיד צ"ח: בכתפקתי קינה או דף המוכן לתרנגולים להמיל שם ביצים והית ביה"ש ביצי היתר ובשבת המילו ביצים ונתערבו דכולם אסורות דישיל"ם כו' אי שרי לגער פי אסרי דהוי בסים לאיסור (ע' ש"ח נו"ן במ"א לתים בשבת נמי הוי בסים מ"ם הואיל והוא לא הקצוה לאיסור לחוד

וביה"ש היה שם היתר אף דנתערב עתה וכולה איסור מים הואיל והוא לא הקצוה לאיסור לחוד עד בכים שם היה שם היתר אף דנתערב עתה וכולה איסור מים הוא לא עשאו בסים לאיסור לחוד עד שים ויקינה של תרגגולים) ומודינא אם נתערבה בשבת והניחם כולם במויד או עץ עכוים שם הזי בסים משא"כ כה"ג ומהא דכתב הר'א ז'ל פכ"ו ה"ג מה"ש כגונא אנב אפר היתר ואסור (אף המי עצים ובחידושינו מ"ם הארכנו בזה) וע"כ דהיה ניכר מקודם דאל"כ כולו היתר אין ראה דגם עתה יש כקצת אפר בצדדין דניכר פאתמול וצ"ע: (מ) שדבר עס"א ואף הר"א ז"ל יודה ראה דגם עתה יש כקצת אפר בצדדין דניכר פאתמול וצ"ע: (מ) שדבר עס"א ואף הר"א ז"ל יודה לזה עי באית הקדום דאח האם בדודן דנים במהפטל דבינו (ש) שדבר עם א הדא דיל יודה לזה עי באית הקדום דאח היה אין אינור ועיש במנו מזן קרמון בי רבי עיש ובשיח סייב יעיש: (י) דלא עמוא בשים סוג אות דו דאון מסריתון אותו לימול בידו עיש אם יש לו כלי אחר לימול האפר לשם אפשר דצריך למעם המחבר וביי יע"ש: (יא) ינער עמוא כל שיש הפסר איצ ניעור ומסלמל להדיא מלמול מן הצד ע" כלי והמוקצה מונח עליה והיינו כשיש היתר עליה או

ניעור ומשלכל להריא מלמול כן הצד ע" כלי והמוקצה מונח עליה והיינו כשיש היתר עליה או שוכח אף שאין היתר עליה . עס" ש"ם בזה יום מ" ניסן התקמ"א פה לבוב מחל ה" יוכה אותי להדפיס מפרי בחיי וספרי א"א הרב ז"ל ובא לציון גואל ב"ב אמן :

ש"א (א) על ידיהם עמ"א מניח ככר אצל המת ונושאם כך ול"ד עליו משום בזיון המת והתירו זה במת דוקא לא בשאר דברים המוקצים כאבן כבס"ה ועמ"ז אות ה": (ב) שיהפכנו עמ"א הרא"ש שבת מ"ג והמאור קכ"ג יעיש ורסיו ס"ם אות ידר (מ"ם רמיו) ובש"ח אית נ" הוכיח סבאן היינו סדם משמע מת בשבת דאי בע"ש הא סתם בש"ס כדיעה א" (עמ"ז כאן יו"ד דרא"ש מאן היינו משה במין דא"ב למה בשב משה במוך בשל היינות א" ומ"ד במוך בשל המוד בא"ב למה בשב לא נמשה במוך השלה לאו עמיא הרא"ש שבת מיג והמאור קפיג יעיש ורסיו סים אות יד (שים רמיז) ובשיח אות ני הוכיח טפאן חיינו סרם משבע שמת בשבת דאי בע"ש הא מתם בש"ס ברשים א" (נמיז כאן יוד דראיש היפנו ממסה למסה למלם להדיי דשניהם שוין בחיס כמו גוף המוקצה ואין זה בהיתרא מפי הופנו ממסה למסה למלם להדיי דשניהם שוין בחיס כמו גוף המוקצה ואין זה בהיתרא מפי וציע דמת בשבת הוי שוכח ממש כמיש הרא"ש דלא הונח הגיא מדעת משא"כ במניח בשבת היע מדעת וכיש שיהא שבת כולו שם יל כתים" ביצה שהביאו המ"א בשיח גורך להמת כמו מל לשין שאין המסה צריכה למת וכל עצמו לכאורה הייגו דכל שהמסה היה צורך להמת כמו אנן עד מדע חבית שיש להבית צורך באבן או גר ע"ג המבלא שש לנר צורך במבלא הוי בסים ועסיי הגים במיז ב" ובעל המאיר קב"ג א" ושם לא משמע כן וכאלו אמד שאין המסה צורך למת, והגה אם בי ביה"ש והיה דעתו להנית שם כל השבת אפ"ה הופכו ממסה למסה דכל מה שאפשר אם בי ביה"ש והיה דעתו להנית אבל מת המומל בחמה דאמור מילמול מן הצד בהיתרא דהוי ספק פלוגהא מה שומלנו להריא אבל מת המומל בחמה דמור מילמול מן הצד הכיא ב"ג מה"ש והם ג" דינים דליקה הוא פלוגתא דת"ק וריב"ל והלכה כריב"ל דלא אתי לכבויי מכ"א הוכיי ב"ז הלוקות כאת מוב יותר והמחבר עשה שלש חלוקות כאת ומהצד ולהדיא והביר ב"ז הלוקות כאת מוב ותר והמחבר עשה שלש חלוקות כאת ומהצד ולהדיא והביר ב"ז הלוקות כאת והב"ד דקל הואיל ווש פלוגתא אי שייך פולמול או לאו וויל שם הכ"א הוכיי ב"ז הלוקות כאת ומהבר להוא הוא ולא מחם משמע ב"ה וקו במוב וערש" מ"צ הוב"ב ב"ה אי דליכא להדיא באות ורשות באתו ורשות באתו ורשת באמת כ"ה וע"ש באותו רשות האות באותו ורשות באותו ורשות באותו מילמו מילמו מילמו מולמו מול מולמו מהלבו מהלבו באותו ורשות האות מילמו מילמו מילמו מהלבו מהלבו במות ה"או האו היול מהלבו מולמו מולה באבת כ"ה ויול בצור ורשות האל לכרמלית לא וסכ"א הלהו ברב ששת כ"ג רק כאות ורשות בממה מילמו באותו ורשות באמתו באותו ורשות המומה להרוא באותו ורשות באותו מולחות באותו השות בלות המומה להרוא באותו ורשות באותו השות המומה באותו באותו השות המומה באותו השות בלומה באותו השות המומה באותו השות המומה באומו באותו באותו השות המומה בלומה באותו השות המומה בתומה באותו השות באותו באותו השות המומה בלומה באותו המומה בלומה בלומה בלכה בלומה סילסול מהצד ודוקא באותו רשות הא לכרמלית לא וכמ'ש המחבר להדיא באותו רשות בחמה יבס"ב מה שהסריח הוא דין שלישי המוזכר בשבת צ"ר ב" ההוא שכבא דהוי בדרוקרת כפירוש ובם בימר שהשרות ומפני כבוד החיים בזה מותר אם הנצאה לכרמלית להר"מ ז'ל הא לרה"ר לא הרים ז'ל שהשרית ומפני כבוד החיים בזה מותר אם הנצאה לכרמלית להר"מ ז'ל הא לרה"ר לא לרידיה דפסק כר"י משאצ'ל דית אשור לא דחינן מפני כ"ח וכ"כ בפש"ו הכ"ב לכרמלית יע"ש והנה כ'ה הוא כבוד החיים דוחה ל'ת לא תסור הא כבוד המתים אם הוא בזיון גדול כמו בספינה שרי ולא כתב ממלמלו אפשר דה'פ וכ"ן להשוותם בא כמו בחמת צריך כאית כן בדליקת באותו רשתי אם יש כא'ת צריך כאית ולוה השיוה אותם ואם אין כא'ת מצילין והותר אפיי הוצאה בדליקת אם יש כא"ת צריך כא"ת ולזה השיוה אותם ואם אין כא"ת מצילין והותר אפו" הוצאה בדליקה לכרמלית כ"ה שנשקף הוי בזיון גדול כ" וע"י ככר או תינוק אסירה לכרמלית רק בלא כא"ת כי מוב למנס בהוצאה דחמיר מסילסול לשיפתיה וו"ש הרמב"ן בספר תירת האדם שכדבריו נראה מהר"מ ז"ל דהיצאה עדוף בלא כא"ת למעם בהוצאה מלמעם בשולמול וכדכתיבנא ועב"י שלא כ"כ יע"ש ולי העני שדרכי החכמה נעלמו ממני לא אבא בארוכה וא"ה יבואר עוד באות דהוו"ח וכאן אין להאריך ו (ר) מחמה עמ'א שלל דעת חלבוש בהנ'ה דמשמע שהבין כוונת רבינו במ'ש ועס'ו

תקנתיה היינו מעם כחמה למה מהצד אסור הוא שורש תקנה ב' ב'א דא"כ מאי פריך בגמ' מ"נ ב' כתנאי דריכול מתיר בדליקה התם אוא תקנה אחרת מטא"כ חמה לצל ש"מ בפלס או הם לענין זה כמ"ש באות נו אלא לרשות אחרת הוצאה לזה נתן מעם . ומ"מ קשה כאמור . גם להמהבר דליקה אוא בעות אומ"ה הוצאה אסור כ"ש מחמה לצל שלא קרוב אפון להסרית כ"א מתירא כון דפיקה אא בעיא האפ ה הוצאה אסיר כי שימותה לצל שלא קודב אם לחומר היו שייך לבאן והפשר דליקה כל יותר בנשקף ליכא כיה ועדיין ציע. ועמיש עוד אייה באות הי שייך לבאן וואת נ: (ה) שקרוב עמיא בחידושינו הארכנו. מדהגיה הר"ב כאן ווא בסיא בדליקה או בחמה משמע דאודי לית להמחבר רק בקרוב להסריח הביא דעת המור עביי וכעין פשר דבר. גם ייל בב' אנפי או דהחמירו באיסור הוצאה מכרמלית לרת"י ולהיפוך דשם מלאכה דרבנן עליה לא במילמול דקיל מפי ומצינו כ"פ שחקילו בשבות פילפול יותר משאר שבותים ועסי רע"ז . זות נראה דעת המחבר בס"א דכדליקה התורי פילפו" לא היצאה כמ"ש באות ג' ומפעם דאי לא שרית אתי לכבויי אפ"ה לא שרינן הוצאה וכ"ש להמחבר בשל"ד סכ"ז כדיעה א' דמשאצ"ל דרבנן ליכא איפור תורה אפור הורת שו זכן הוצאה זכ ש להסחבר בשלד סכן כדיעה א דיסשאצ ל דרגנן ליכא איסור הורת לא התירו אף דיל מ"מ משאצ'ל יש לו עיקר בתורה משא"כ הוצאה לכרמלית והעד די"א לרה"ר לא דכ"ה אין דוחה ליש לו עיקר בתורה עב"י מ"מ ליכא איסור תורה להריא לא שרינן הוצאה כה"ג ועס"י רמ"ד מ"ז וו"ז דאף בדרבנן מומב שיעבור קל מחמור דרבנן יע"ש. אבל דעת רש"י מתוצאה ע" בשבת צ"ד ב" ד"ה לאפוקי שהיה מומל בבזיון או דליקה או

בס"מ ופכ"ו הכ"ג ומיהי זה דוקא באין רואים הא בספינה הוי בויון גדול התירו משום כבוד המת ע" אות י"ב ומה שהראה לס"ח א"י מקימו אולי לס"ו אות י"ו ואות י"ח: (ו) אין עמ"א להר"מ ו"ל אין מתירין הוצאה כ"א מפני כבוד החיים ומיהו מפני כבוד המת בספינה שאיכא זלוול נדול במקום אין מתידין הוצאה כיא מפני כבוד החיים ומיהו מפני כבוד המת במש נו שא מא יהי נוז לבקום רואין נמי מוציאין מ"ש באות י"ב ע' אות ג' ומ"ש לדעת המור היינו לרש"י אפשר בחמה לבד נמי . ונא"ר ו' כתב דאין מוכדת במור ע"ש: (ה) אלא עמ"א הם דברי הר"ן ז"ל ותוס' פ' המצניע צ"ד א' ר"ת גדול כ"ה נשם ר"ת יע"ש. ובאית ג' ביארנו להרמכ"ם דמשאצ"ל ד"ת ע"כ בדליקה בם"א דלא התירו הוצאה דחמיר הוא ממלמול ולהמחבר בשל"ד דמשאצ"ל דרבנן אין הכרע ומבנס לרש"י והמור ששמע מלמול חמור מהוצאה או דיש מפך למוקצה מן התורה או הואיל דאפשר עפ"י הרוב ע"י כא"ת הלכך היכא דליכא כא"ת לא התירו כלל המלמול ואף הסרית בבית וא"א ע"יב" ב"א כבסעיף ו" יע"ש אפ"ה לא התירו למלמל וכ"ג מהמור ומרש"י המצגיע צ"ד ב" בחמה ע"י כא"ת דוקא וו"ש שרי להרמב"ם דאף א"ת דהרמב"ם אין סובר כרמב"ן בתורת האדם כ"א דבעי כאת הוקא היש שהי החוסב ם דאף אות דהרסבים אין טובר כוסבין בהיווד האום כאדביה כא"ת כל שיש ואף דפונם בהוצאה חד פנס הוא מה לי הוצאה המת ונוסף קצה הוצאה כמר נוס ומתקנינן המלמול לגמסיר וממ"ש הב"י ו"ל דאא דמס פכ"ו מה"ש הכ"ג נדרכו להעתיק הגם מ"מ סובר אם אין ממומלין להדיא בהסייח כבד דמוא סובר ואי הוצאה חמור מסולו לומד מום אם אם הרוב המשד לתקן כו? לא הוי שתיק מלפרושי אבל להמור בלית כא"ת אמור אף בהסריח כבר כאמור הואיל וע"פ הרוב אפשר לתקן או דאימור מלמול המור לדידהו שיש סכוך מ"ה בתסרית כבר כאמור הואיל וע"ם הרוב אפשר לתקן או דאיסור מלמול המור לדידהו שיש מסך מ"ה

ע" אות א". והאי תינוק הוא קמן ממש שיש בו איסור הוצאה הא גדול קצת ודאי אף רמב"ן
בתה"א מודה דתינוק עדיף דאין פונס בהוצאה כלל ומתקן המלמול ע" אות" " (ש) אף לרה"ר
דהוי משאצ"ל מ"א עס" רע"ח ושל"ד סכ"ז ומאן דחולק סובר כ"ה דוחה ל"ת דבריהם באין לו
ע"א קמן כ"ב חייב המאת הוי ברכה. ע" אות ח": (יא) לא עמ"א שות ג" בזה ועב"י אי ככר
הוי משאצ"ל או לאו: (יב) מתאספים עמ"א דבויון גדול אף מפני כבוד המתים דוחה ל"ת ע"
אות ו" ומ"ש שם וע" נ"ץ הביא בשם הרב הנאון הקדוש והמהור מוהר"ד יחיאל מיכל שהרג
שבות דשבות במקום מצוה מתירון ככר" ש"א כל"א כל"א אות ג" ע"ש: (יג) ליכד עמ"א והנה
שבות דשבות במקום מצוה מתירון ככר" ש"י מ"ח וכמ"ש הר"ב כאן לצורך מצוה שרי. ומ"ש
דעיקרה ד"ת עמ"א ותו" שכ"ב ר"ח אמ"ש וו"א לרה"ר ג"כ שרי כתב יע"ש: (יד) ואסור עמ"א
כל מלמול מהצד דאסור בס"א בטומל ברמה ואין לו כא"ת היינו בא"צ למכומו של מת הא צרור למקומו שדי מלפול מהצד לצורך דבר הציתר דהיונו מקומו כנסי ש"מ ולקמן מ"ח. עא"ד י"ד בשם בנו מ"ש הש"ך בי"ד מעוברת מותרת לכנוס לאוהל המת להוליד שם משמע קסן בן יומו מוזהרים עליו להוציאו מאהל המת והביא דברי בית הלל יע"ש. ה"ה ראוי להיות ס"ה: (מו) אחד

ם': (ה) אלא עס"ו דמוקנה כאבן שאין שם כלי לא מהני ככר הא כלי שמלאכחו לאיסור ים מתירין וראיה ממדובה שבת דף קכ'ג ב' ומאן דאוסר סובר שום דוקא שמלאכה בכך הוא המתירה הם ככר ובחר דברים בחין שייכים לה אסור ומ"ש כנונא אגב קיטמא בטל הוא שיין שבם מ"ז א ובילה בהא דשיורי כוסות ומיהו י"ל כנונא אגב קיטמא טלטול מהלד הוא ללורך שבח מ"ז א ובילה בהא דביורי כוסות ומיהו ז'ל כנולא אגב קיסמא טלפול מהלד הוא ללורך דבר המוחר האבר וא ליקח האפר בידו ומב"ה שרינן שם יע"ש לא מטעם ביטול וחילות בין כלי שמלאכהו לאיסור דללורך גופו ומקומו שרי התירו ע"י ככר מחמה ללל משא"כ מנורה בהדליקו ביה"ש בסים לאיסור ואסור אף לגופו ומקומו הוי כאבן כה"ג ולא מהני ככר או חינות להמהבר וה"ה יוקנה מרסרון כים יודה המחבר דאסור ע"י ככר וחינות . ושלה ללירך כלל החיבר בש"ח בס חות ב" ככר דות מתה ללל כהחיא דמדוכה וסכר אהיו ל"ד היה כל היחת עמ"ח בם חות מ"א ב"י הי" דבשביל המת אין עושין מוריא על היו כל היו בב"ח הי" דבשביל המת אין עושין מוריא על הוס"ל כן אבל און מיי דר"ה כל החיל כן של לוכך דבר שאין ניטל וב" ב" ב" מוכל או כמ"ש מפרשים דר"ה לה מל כן אבל בין אבן ומת די"ל אין כלי ניטל ללורכם ובין מוקלה דכלים האוכלים ועפ"י בו בהה"ר בם המתמיר בכלי שלא ללורך דבר הניטל תע"ב ומוחר לעשות מחילה בשביל אוכלין ומת ביתד מעורבין פ" מי שהוליאוהו יע"ב ועב"ה : (ז) להיות עפ"ז מחילה בשביל אוכלין ומת ביתד מעורבין פ" מי שהוליאוהו יע"ב ועב"ה: (ז) להיות עפ"ז ועיין אות ו" בעהו ליום ללי הבכת ואיו דעתו ליטול ומנה כחו להיו דעתו ליטול ומיין לאות י" בכת ואין לשל הבכת ואין דעתו ליטול ושיין אות י" העלה כתו" שבת הכ"ג א "ה האי פוגלא דמנית לכל הבבת ואין דעתו ליטול ושין לאות י" בתו ליין ליטול המניח לכל הבבת ואין דעתו ליטול ושין לאות י" בתו לישול בישל היו ביל של המניח לכל הבבת ואין דעתו ליטול ושיון לאות י" בילי שלה מוצר בילי שלה בתו איו בעלה לחיון דעתו ליא ליצור ועיין אות י' הענה כתו' שבת קכ"ג ח' ד"ה החי פוגלה דמנית לכל השבת וחין דעתו ליטול בשבת הוי בסים אף באוכלים וכאן מיירי שדעתו לאכול ולשאר יהא מונת וחררה מסתמא כ"כ שודתי יקה אח"כ יע"ש. ועב"י כמן כתב ולמדנו מדברי התום׳ במניה לכל השבת וות בסים בתום' ד"ה האי פוגלא והא בד"ה פגה מפורש כן ואפשר ההיחרא מהדר ממטה למעלה אסור הם ממעלה למטה ל"ש בסים מה שאפשר מונח אצל מן הגד דוקא עליו ממש הוי בסים וז"ש למדנו מדבריהם ממטה למעלה אסור וכן פנה הר"א בן חדאי דטמונה כולה כתבו כן וה"ה לנות נו מדבריהם ממפה משכה חבור וכן פנה חריח בן חדקי דטמונה כונה כתבי כן זה ה מקלת עליו מגולין והבאר מונח עפר עליו היי בסיס אי דעתו לכל השבת אבל במהרש"א ז"ל שם לא משמע כן ומ"ש בפיגלא דילמא במניח משמע דאפ"ה שרי ממעלה למעה דלא הוי בסיש מה שמונה אלל מלדדין וי"ל . ודע שמ"ש המחבר מקלת עלין מגולין ולא נקיע רבוחא אפילו ממטה למעלה שרי לדידן דהדר רב נחמן בשבת קכ"ג 'ע' תוס' עירובין ע"ז ב' ד'ה מקלת י"ל זה לשיטתם דסברי מתני' דפ"ח דכלחים מ"ט כדרבנן דבן חדתי חתית משח"כ לדידן מתניתין כר"ה בן תדהי וחין מקלת מגולין נרחה כעושה גומה כמ"ש הע"ז חות י"ה ח"כ חין חילוק בין מקלח מגולין הוי נמי שלטול מהלד כמו ממשה למעלה וחין רבוחא ואי"ה באות י' אבאר עוד ומלפור עש"ז מהנד בידיו דוקם לדבר המוחר ובנופו אף לדבר החסור שרי ומ"מ הם יות אות בשל משל משל משל בייו זיקט לובנ שמות ובנוט טן לוכנ שמטות פני וחדים השם בפלם מ' כמו בידיו מוחר ללורך דבר המוחר ה"ה בגוטו לדבר האסור ומאן דאוסר בידיו לדבר המוחר אסור ג"כ בגוטו לדבר האסור עכ"פ ומש"ה פריך שפיר שבת קמ"א לרב נהמן יע"ש המוחר אסור ג"כ בגוטו לדבר האסור עכ"פ ומש"ה פריך שפיר מוחל לרש האסול מהלד המי פבר למ"ש החום לק"כ מה פוגל א דיה האי פוגלא דלא היה להנית הדי ש"א אחר מע"ז ועמ"א סי" ש"א אחר בער משל של מוחל בידיו בידי סהמת לשכיבה הו למתכל בהמה : (י) פירות, עש"ו העלה דתיון חילות בין אוכלין לשתר דברים וגם בתוכלין אם דעתו בבירור שלה יקת בשבת משם הוי בסים ובתות ז' כתבנו דבסים דוקה מה שמונח עליו לא מהלד ולנון ממעלה למשה אף בבירור שיניחם כל השבח לא הוי בסים והיינו בהאמהות מגולים הא מקלת עלים מגולים הוי בסים ופנה שממן בתבן מקלת מגולה נמי הוי בסים אם מקלת בטהיי מונה עליה עפר ותבן מוקלה ומים מהרשית ז"ל שבת בקכ"ב א' בתום' ד'ה פגה דאם מקלת מגולה נמי הוי בסים כה'ג מיירי והתום' לשיטתם בקב ב מו במום יו ה עבם ימם מקנה מבום ימו היה בם כם ב מייני היהום בסקום בסקום שירובין ע"ז ב" ד"ה מקלם כמו עלים מגולה שרי לרבנן דבן חדמי ה"ה מקלח פנה כה"ג לא הוי סלטול מהלד לדידהו והבן זה. והחיר לסלטל מנורה שהודלק באוחו שבח לטלטל מהלד כשלריך למקומו ע"י טלטול מהלד דאף שהמנורה ביה"ש היה אסור לטלטל אף לגופו ומקומו דהוי בסים ביה"ש המעורה לשמן האסור וכמ"ש באות ה' ומיגו דאיתקצי ביה"ש איתקצי לכולי יומח ול"ד למעוח שע"ג כר דביה"ש נמי חי בעי מנער ליה משח"כ בשמן המגורה דביה"ש ה"ח זה מטעם כבוי ועוד נר שבת חובה מ"מ עלטול מהגד לנורך דבר המוחר שרי והמפה והשולהן לא נעשה בסים כיון דדעתו היה ליטול אח"ב ועדיין ליע. ועמ"ש מחררה באום שאח"ז אי"ה. עמ"א ב': (יא) יכול עט"ז המ"מ פכ"ה מה"ש הי"ד הביאו הב"י כאן ועמ"א אות כ"א ואי"ה שם יבואר. והוי יודע שהמחבר השמיט חררה שממנה בגחלים ועמ"א שם שבת קכ"ג א' הביאו הב"ד דטמנה בגהלים חין היחר כ"א כבו הא לא כבו הוי מבעיר והר"מ כתב חררה ע"ג גמלים אף כבו יע"ש ואפ"ה לא החיר כ"א מחמת פלטול מהזד אף פגה מגולה שרי לכ"ע

נחלים אף כבו יע"ש ואפ"ה לח החיר כ"ח מחמת פנטוג מהוד אף פנה מגוכה שרי נכ ע
גחלים אף כבו יע"ש ואפ"ה לח החיר כ"ח מחמת פנטוג מה שדבוקין בתחחית החררה:

"שיב (א) בקום עט"ז העתיק לשון רש" שבת פ"א עב"י וב"ח משמע סתמא כפירושו דוקא
מקום מיוחד לו לבדו הא אחרים ג"כ הולכין שם אסור דשמא יקחו אחרים כמ"ש
הב"ח ז"ל ומש"ה שים הס"ז ממה באמר בנמ" אם אם יו מקום קבוע מלא היינו לו לבדו הוא
לו מקום מיוחד משמע לו לבדו דוקא ומ"ש מוש" אין ל"ו מקום קבוע היינו לו לבדו אולם
ללחרים ג"כ אשור הוא מקום קבוע בלא מלח
ללחרים ג"כ אשור הוא ביותר ברותר ברותר הרותר הרום היינו לו הדותר הרותר ה להקרים גיב חסור הזי כביח ועמיח הוח חי גרקה סגיי היה וחש חין מקום קבוע בנח מנח ל'ז ובמש"ה שינה וכ' קבוע בסיפה דוקה שהין קבוע לביח הכשה הה קבוע אף אחרים יכנסו שרי כמלה היד וקשה למה שינה ברישה היליל כלשון הגמ' אם יש מקום קבוע ואי"ה שם אבאר: אמר ההדיוט הכותב יש לי הדהורי דברים בכאן המרטי אשיהה וירווח לי. בדין כבוד הבריוח

החירו ואף ב' איבורין פחוח מד'א ומוקלה החירו מצוש כ'ה אף כמה לאין ועבין דרבק כל שהוא זהף ב מישורן פהות מד מד זמוקס שמצרו מכום כם מף כמו. בחין זרכת כל שה שהור ו ואם יב עליו עד שהוא את חסור ואף אל בעידוא דמרי בקול עדיין ליכא כ"ם אפיה החירו. ואם יב עליו עד שמוקר היינו איסור פילעול לית דהוכן לכך הא איסור הואה או פהוח מד"א במקמו עומד ואל בריניה וערב"י שבח פ"א ב' ד"ה בדוחה והם כדברי הלצוש ואי"ה במ"א יצואה עוד מדי בע"ז ועל"ר ב' ברמוים וברא"ע כהב ידו במקום ידיו ומ"ם הוא וצ"ל ידו מב"ח מאל היד ער ה"א פידיעה) במאל במקנח בה עסי' ג' במ"א ופ"ז ח' וו"מ אי יד במאל עב"ח מאל היד (ה"א הידיעה) במאל במקנח בה עסי' ג' במ"א ופ"ז ח' וו"מ אי יד במאל קסנה מימין או נסכווין רק מלא היד שמאלא והיפר יע'ש : (ג) בשדה ניר עפ"ז רפ"י פכת פ"א דהריבה ראשונה בייך אשיי גומות הא חרישה שנייה ל"ש אשיי גומות הא שדה חפירו אף חרישה שנייה אסור שמקלקל ולא יצמת וער"מ פכ"א מה"ש ה"ב ומ"מ שם ופ"ח שם לענין שבת ועמ"א כאן אות פ' דכבים אף פים פם גומות ולרורות מותר לפנות דמילתה דלים (להפנות בכית) לא גזרו יפ"ב

שינ מיש המחבר והוא ביחבוב עליו מעים לבוחמו בו ים לי בכאן פירום א' והנני מבאד הותו בעום"י המר המר והנאנה הב"ח ז"ל כתב דמחשבה משום היסור פילטול

וקפור א'ל מהשבה והעמים זה ברש"י שבת קכ"ו א' עשה כלותר דמהכני משום לאשר פיכשים וקפור א'ל מהשבה והעמים זה ברש"י שבת קכ"ו א' עשה כלותר דמהכי רק באין קפור יע"ם. והנה רש"י ד"ה והוא כיים לכ"ך וכ"ר הר"מ ז'ל פכ"ב ה"ל לכ"ך ובר"ן פי' מחוקן חורת כלי דוקא או שימש מבע"י ואפ"ה פירש בין קפור דאפילי קשירה לא לריך כפירש"י ומנלן הא בשלמא או מחשבה שפיר בקפור א"ל זה דעדיף ממחשבה אלא י"ל כווגם רב"י כמ"ש השמ"ע בשלמא א"ל כווגם רב"י כמ"ש השמ"ע בח"מ ע"ב אוח ז'ח בין בין נקפי זו ואל'ל זו באין פשוע בראשונה ובכללים קפנים בלי אוח י"ז כהבנו מזה וא"כ בין קשור ואין קשור הוי לא זו אף זו לכן סי" דקאי אדר"א א"ש דנקים בראשונה עיקר הפלוגמא ולזה עבה כלומר. והנה רש"י שם מפרש מחיצה אין שייך כלל אהל ברחשונה עיקר הפנוגחה וגום עבה כמתר. ומגנה כשי עם משמע מחגם חון ביין כני לאל ערלי ומש"ה הוכרח לפרש במחיצה קצוע גדע פפי א"ב י"ל לרבנן מסוקן בעינן להוציה מידי בנין אוהל דערלי ולא סגי במחשבה לחוד אבל החום" שם ד"ה הכל כחבו דמחיצה היכל שמתירה יש בו אוהל ערלי ומוסיף אוהל שרי לרבנן בלא שום מיקון וכאן רק מוקצה ומיך שמתירה יש בו הוהג עביחי ומושיף קוהג שבי לרכנן בנח שום חיקון זכהן כק מוקנה זמיך שיחים בשיחיה בצ"ע מחשבה המעם משום מוקלה ולפ"ז אם היה כלי דף העורכין עליו מלאכחו לאסור אפים ללודף גופו ברי א" בים מחשבה ולכאורה משמע כר"ן ורש"י דאליכ למה הוזכר בכאן והוא שמחוקן דאין הלוי בבנין כ"א במוקלה ובר"מ הזכיר זה פכ"ב ומוקלה מקומו בפכ"ה וכ"ו. והוא במחשבה כני . וע" לכוש בכאן מ"ש וחהשבה לפוחמו בו ל"ד אלא אם הכין לאיזו דבר שיהיה במחשבה כני . וע" לכוש בכאן מ"ש ואפיל להוביף מעט אבור לא הבינותי כעם ובמ"א א" מ"ם אבאר: (א) אפילו עם"ז עב" ובה"ר חות ד' בב"י משמע מסקנה דבים גלובערה ה"ל קשירה כלל בדי הלה בש"ע פסק כן ובח"ר חות ד' בביי משתע מסקנת דבים בנוספרת תי קשרים כנו בר. תהו כב כ בקי ב דאף ביש בראשו גלוספרא כעין קשור בחבל דק עכ"פ אז שרי ובעירובין ק"א ב' כ"פ בחינו גופל באגדו היינו קשור בחבל ד'ק אם יגבים כך נפסק החבל ר' יוסי מחיר ואא אמר מותר רבותא כ"פ באין קשור כלל כחה דהיתרא ועוד דהלכה כ"ד ש"מ קשור כלל דק עכ"פ בעינן רבוחה כ"פ בחין קבור כלל כחה דהיחדה ועוד דהלכה כרץ שות קשור כחבל דק עכים בשיקן ועוש חסרון חיבות בט"ז ול"ל כ"פ בחין נוטל באגדו ולא אמר כ"פ בחין קשור וע" ל"ץ וא"ה במ ה יבואר: (ב) אבל אה עש"ז רש"י עירובין ק"ב א" וכן נקמז שה איבעיא עשה בית יד מהו ופשיע דברי ולהרי"ף קאי אנקמז דשרי בעשה בית יד א"כ כ"ש בחומר דא"ל הוי כנקמז בעשה בית יד מין בית יד כיון דמהחלה עשוי כך שרי ודוקא נתקלקל האסקופה ונוקב מחדש הארץ אסור הא א"ה שרי וכ"ש בחומר כה"ג שרי ודוקא נתקלקל האסקופה ונוקב מחדש הארץ אסור הא א"ה שרי וכ"ש בחומר כה"ג ועמ"א אות ב" קנה שונולין בו פית דמי לבגד כו" היינו שתוחבו בכוחל לא שפוגר ב" מאאי דלת או להריות כי קנה שונולין בו פית דמי לבגד כו" היינו שתוחבו בכוחל לא שפוגר ב" מאאי דלת או סוגר בו המסגרת ומפתח ולט"ז קלת קבה דחור בכוחל דמי לחור באסקופה דמ"ש זה מוה והול בקרקע אפשר גרע טפי ואפשר אבקופה הין מחוברת בקרקע ונ'ע: (ג) אא"ב עפ"ז ראי פקרקב מכבר בנים כבי המפני הפיחו הב"י וכנרחה מרש"י שכחב מש"ה נקיש לה מוקלה בחין רש"י שירובין ק"ח א' במשנה הכיחו הב"י וכנרחה מרש"י שכחב מש"ה נקיש לה מוקלה בחין נכנסין חדיר ואין בע"ה חושש לעשוח דלח כראוי היינו שיקר הטעם דאסור הואיל ואין לה צורח וכוונת רש"י דמבום שאין נכנסין לא מגרע גרע רק אורחא דמלחא דמב"ה אין עושה דלת כראני בלורתה וכשסוחמה נראה כמוסיף על הבנין יע"ש בזה. ע" באוח שאח"ז אי"ה: (ד) אפי" עמ"ז ע" לבוש. והנה פקק החלון לזמן מרובה אם עשוי כעין ליר וחקיקה וכדומה אפי" לזמן מרובה שרי ואם אין כן אז חלוי לזמן מרובה או לאו ושם אף דאין נגרר לארן גרע מפחח דאין נגרר להרן דניכר: (ה) אבור עט'ו ועסי' פ'ח במ'ח הוח כ'ב בזה ובם כחבנו מזה וכ'ם ישרחל להכור לעבוח כן ויש בו חיוב המאח: (ו) אבור ומ"א יו"ד דבונה הטובה כלי דאע"ג דאין בטן וכחירה בכלים אם שבה כלי בלם הייב משים בונה ועא"ר אות ה' ורש"י שבח קכ"ב ב" בטן וכחירה בכלים אם עובה כלי שלם הייב משים בונה ועא"ר אות ה' ורש"י שבח קכ"ב ב" משום מבה בפטיש וע" לבוש: (ז) שרין עפ"ז בלים שא"ה להשתמש כ"א ע"י פירוך והידות לאו מכה בפטיש וגם לאו בונה הוא דעשוי מתחלה לכן ושרי וזייג'ר להעמידו בשבח ע" בו"ח פנים מאירות ועמ"ש בסי' ש"ח סנ'א ושמעהי אומרים בשם רב אחד כשהוא מחנועע מוחר להעמיד קצח יוחר וכשאין מחנועע כלל אסור ויש מקום לחילוק זה מ"מ אין להקל ע"י ישראל נהעמיד קנח יוחר וכפחין מחנועע כנג חפור זים מקום מהיחק זה עד עין להקל עד ישר מה כ'א ע"י עכו'ם: (ה) אבל עש"ז גמרא מ"ג א' ואם החקין עץ מוכן כמו מקל וכדומה אם נאמר דשרי אפילו מהדקו שרי ועמ"א אוח י"ד ואי"ה שם יבואר: (פ) ספסל עש"ז בש"ח סי"ו בש"ז אוח י"ד ומ"א אוח ל"ג ועד"מ כאן: (י) הבל עש"ז שביח דשבוח במקום ארך גדול שרי. ודוהם דבר דלה מבפל ליה עמ"ה חומ י"ז. וע" לבוש במ"ש בהין זה דומה לבמן ועא"ר בזה

ודוקם דבר דגם מבטל לים עמ"ח חות י"ז. וע" לשם במ"ם פחין זה דומה לבין ועחיר בזם יואיך (מ) מהקן מגא עש"ז להב דמשמע דפשח דהכא דמתקן מגא הוא לק דרבנן . ולא הבינותי דבינה ליג ב" לש"ד ד"ה ולית ליה לר"א לו" דכי מכוין לעשוח כלי יש חיוב היח דמש דמבנו במיבתי דרעועה לא גור דיחביין לעשות כלי וכן לתב החים" בשבת קמ"ו א"ד"ד דיח דמבנו במים עליה כו"ל הרא"ץ שם הביאו המ"א ג" א"ל משואר דאם מחסוין לעשות כלי שובר דלא חיים עליה כו"ל הרא"ץ שם הביאו המ"א ג" א"ל משואר דאם מחסוין לעשות כלי שבכין או בסייף חייב שלין עשיו להכנים ולהו"א העולה של להנים להוד או להוצא להוצא להוצא להוצא להוצא ביותר במאף מורכן במים מורכן במים מחליר הביות המים מורכן מורכן במור במור במור במור במים מורכן במים מורכן במים מורכן במים מחליר במים במים מורכן במים במים מורכן במים מורכן במים מורכן במים במים מורכן במים במים מורכן במים במים מורכן במים מים מורכן במים מורכן במים מורכן במים מורכן במים מורכן במים מורכן במים מ איסור חורה משא"כ כבשובר בסכין וסייף ומלמלם שיהיה כלי בכך יש בו חיוב תכאת ומיהו קישור והרט מפחים כפסופר בספין דשין- ומנמנט בישט כל כל הרל נהכל ענין א' אבל ההום' בילה שם ד'ה כי חניא מפרבי דלה חייבינן לחקון כלי דבמה יקלקל והכל ענין א' אבל עוד פירבו במוסחקי אף אם מכוין לעשוח כלי בכך אין זה חיקון כלי וליח איסור חורה הואיל ודבוקה בשברים ליח כאן איסורי חורה וח"מ אין למילף מההוא דנקב כל שהו דהחם רק לפחחא מכוין וכאמור וליע: ואנב גררא ראיתי להזכיר קלת בקלרה הנה הרץ ז'ל פי' דבובר חבית

אלא הילך פעם בסקום אחר דאף דקבוע הוא לבית הכסא שבא אחרים יקחו אבן אחר נסצא הוי מלמול שלא לצירך ואה"כ השטים סלת ל"ו וכ" מזה שדקדק יכ" ואם אין סקום קבוע משטע דתלוא אם היא בית הכסא קביע לפנות שם שרי כטלא היר ואם אין קבוע כו" ובנ" ל"ו סקום קבוע משטע כל שהוא אין לו קביעית אף שאחרים ילכו שם אסור שטא יקתו אבן אחר נמצא הסלסול שלא לצורך גם למה לא כתבו הם"ו ברישא אם יש ל"ו מקום קבוע כמו בסיפא וכמ"ט בגם" אם יש מקום קבוע כמו בסיפא וכמ"ט בגם" אם יש מקום קבוע הוא הוא הוא אין הולך שם בקביעות אסור כמלא היד מ"ם למה שינוי מיוחד ובשסקי הרא"ש כתוב לאמר באמת אם יש לו בקביעות אסור כמלא היד מ"ם למה שינוי מיוחד ובשסקי הרא"ש כתוב לאמר באמת אם יש לו מסוך לביתו ואין מקים קבוע וה יורה כמ"א. ומ"ש אם יש לו סמוך לביתו ואין אתר גבנם לשם אפילו אכן אחד כהברע קמנה אסור דה"ל להומינם מאתמול כ"מ בנמ" שבת פ"א אתר גבנם לשם אפילו אכן אחד כהברע קמנה אסור דה"ל להומינם מאתמול כ"מ בנמ" שבת פ"א ב' ותום' ד"ח מהו ודוקא בשדה רחוק מביתו אף שאין אחר נכנס לשם לא אמרחוהו רבנן להכינם מאתמיל הא סמוך לביתו ואין אתר נכנס לשם צריך להזמינס מאתמול. ואפשר לפרש דברי המור בס"ס יש לו מקום מיוחר לבדו היינו מקום מיוחר על הנג לבד"ו שאין הולך בפקום אחר שכל אהרים הולכים שם מש"ה א"צ להומינם ולשימתיה מקום מיוחד שהולך שם תמיד לא מיוחד לו לבדו והנחבר כתב מירחא כפירש"י א"י למה שביק פי" התום" שבחר בו המור. ועיין לבוש מ"ש כ"ח דוחה לאו דהותלמת וה"ה מלסול דרבנן הם דברי רש"י שבת פ"א ב" וצ"ע מה שייבות מ"ש כ"ח דוחה לאו דהותלמת וה"ה מלסול דרבנן הם דברי רש"י שבת פ"א ב" וצ"ע מה ב"ש כ"ה רוחה לאו דהות לכלת וה"ה מלפול דרבון הם דביי וש" שבת פ"א ב" וצ"ע מה שיכות זה להו ובם"ו מתבכנו מזה. ומ"ש אין מסיק אדעריה פ"י הא"ר בו דלא כפירש"י יע"ש ואין להאריך: (כ) ואם עט"א דמשמע ליה אפילו יודע שקנח חבירו אסור אם אין ניכר ומ"ש אחריות ותי" התם עוסדין לזה ולוה עס" ש"ח אות מ" ואבנים קסנים סהני ניכר שגם אחרים שרי ונס" ג" אות "כ"בבש אף קינת חבירו לית חששא ומ"ש נייר חלק אם יחדו לכך היינו במקפיד הא מתמא עומד לככות מ" הפך ה"ה דשרי לקנת בו . ואסור לקרוע נייר בשבת עס" ש"מ במ"א מ"י: (ג) פורר עמ"א מ" הפך ה"ה דשרי לקנת בו . ואסור לקרוע נייר בשבת עס" ש"מ במ"א מ"י: (ג) פורר עמ"א "ה דשרי לקנת בו . ואסור לקרוע נייר בשבת עס" ש"מ במ"א מ"י: (ג) ים הזמן היה הקנת בו . ואמו לקרוע נייד בשבת לטיי שם בם א סייז (ג) פותר קט א בשליו ס"ם אפילו אין נקוב יש ליותר משמעה"ה נקוב אזהרה בעלמא לא חיוב חסאת כפירש"י שבת פ"א ג' חייב מדרנגן ומשום כ"ה שרי דרנגן דלא כהרסב"ס פ"ח דחייב חסאת בעציץ נקוב המגביה מהארץ וצרור מותר לקנח ספרש במונח ע"ג יתידות עב"י . והתולש עשבים מצרור אפי' מינח ע"ג יתידות או בעליה חייב חסאת לכ"ע אף לרש"י ואס"ת שרי לקנח דלאו פסיק רישיה שב"י ויש לראות צו בעליה וייב השהת לכע אך לושי האם ת שרי לקנח דלאו פסוק רישיה עב"י ויש לראות צור שלוקת סקרקע בירו מכש וספסוקים לגברי כן הקרקע אין יונק כלל וגרע בהגיח ע"ג יתידות וכעין זה יהא אסור לקנח ע" הג"א ס"א ב" הביאו הב"י של"ו וצ"ע, עכ"ש או"ה באות י": (ד) יקנה ע"א בלבוש פירש ס"ש הסור כשום סכנת כשפים דלא כהסחבר עא"ר אות כ" דלא כהסחבר שבירש חדים וסנתק הסרכשא ואוני כלים דיש כשפים בהו ולמ"ש הר"ב אות כ" ג"מ"א דנהנג לקנח בחרם עשיו א"כ ה"ה בשבת היה להגיה דסוב יותר בחרם מצרור ובס" בס" ג' ס"א דנהנג לקנה בחרם עכשיו אוכ ה"ה בשבת היה להגיה דסוב יותר בחרם מצרור ובס" ב" כתבנו מזה : (ה) ספני עס"א כפי דעתי ההדיוסית אוסר שהאדון ז"ל כיון בגאן כווגה שיוחדת ככו שאניד א' במ"ש והב"מ סכ" ה"ה בוי"ו החיכור אפשר דקשה ג"כ מחולין דמה פריך ותיסיק קרוכית איירי ביבש דנפרך ועשבים לחים אין מקנחין למאן דגרם אימכא. עוד אפשר כי למאן דמפר"ש איפכא בלחים שיניו נושרות ביבשים אין נושרות י"ל דקושיית הגמרא שבת פ"ב א' היא למ"ד צרור ועשבים מקנח בצרור הא כל עיקר עשבים שיניו נושרות היינו שיעשו לו כשפים למ"ד צרור ועשבים מקנח בצרור הא כל עיקר עשבים שוניו גושרות ומ"א האידגא שרי עס"א ג' אות י"א ובצרור ואונני חרם אע"ג דכו מקרף ממוקדה כל לגבי כשפים רק סכנה בגופו או צרור עדיף ממ"ש באות ד" ומשני לה הא לחים דם כשפים דש מכנה שמתתכים בשר ומש"ח צרור עדים ביבשים ומשני למ הא לחים דם כשפים הא יבשים יש מכנה שמתתכים בשר ומש"ח צרור עדים ביבשים לחסי החום שם הניחי עבי תידות חייב בסעשר ם הלכם ר תיובה ומעשר פכשיו מיה עיד שליא. עד"מ ס"ו ס"ב פרובול עצין נקוב באויר כקרקע דמי ובר"מ פ"מ בה' שממה ויובל הי"ם השמים עצין נקוב לשימתיה ניסין ל"ץ " וויי"ן ב' אה"ע קכ"ר ס"ד לדידן אף סוגה ביתידות הוי מחובר: שיג (א) פקק עס"א תום' שבת קכ"ה ב' ד"ה הכל מודים ועירובין מ"ר א' ד"ה פקק וכללא של דבר מחיצת עראי מן הצד לרש"י שרי לעשותם לכתחלה כולה ובאהל למעלה אסור לכ"ע

ולהוסיף אהל למעלה ארובה שכנג לר'א אפור ולרבנן שרי היספה והאי דפקק החלון מהצד הוא בכל חלון (ארובה בגנ חלון בכוחל) אלא דחבהיצה קביע היא וחלל חלון (חלון כפו חלל ונו"ן להקפין ובפלס פתח) לר"א הוי כפוסיף על הבנין ולרבנן שרי כ"ה בר"י שבת אבל בתוס' עירובין היה לחם גירסא ברש"י דפקק חלון בארובה פיירי וע' רש"ל ור"ן ומ"ש בש"ע דלא הוי כפוסיף על הבנין לחם גירסא ברש"י דפקק חלון בארובה מיירי וע" רש"ל ור"ן ומ"ש בש"ע דלא הוי כמוסיף על הבגין הוא בין לרש"י ותוספות כל שאין כתיר ואי"ה בשמ"י ס"א אבאר זה . וגקים פקק החלון כמ"ש במשגה וה"ה ארובה בגג גמי הכין הוא דשרי אהל עראי ע"ג דאית ביה תרתי אהל עראי ומחזי במשגה וה"ה ארובה בגג גמי הכין הוא דשרי אהל עראי ומחזי הבגין קבוע אפ"ה שהי . וחיינו שאין קבוע רק לפתוח ולסגור הא קבוע לימים רחוקים אסור כו זה אפשר עב"ן פוע כמ"ש הר"ה במש"ו אות א" הוספת האל בגין קבוע אסור . זה אפשר כיונה הלבוש עם"ו מ"ש וא"ה במש"ו יבואר עוד ובאן אין להאריך ע" מ"ש אי"ה בסמיך אצל מ"ש הר"י הלוי ב"ה הגל מודים ועירובין מ"ד א"ד"ה פקק יש לספק לתוס" אי לעשות מחיצה לכתהלה עראי בלא מתרת בנ" פנים או דמותר רק במתרת שרי ופלוגמא דר"א ורבגן בתרת שרי וב"ם במ"א שס"ו אות ג" בסיפו דתוס" אהל במתרת שרי ופלוגמא דר"א ורבגן במתרת שרי וב"ם במ"א שס"ו אות ג" בסיפו דתוס" אהל במתרת ווספת אהל באין מתרת במחיצה במחיצה בתוספת מחיצה פלוגתא דר"א ורבגן ובתרת אף תוספת אסור ובנראה מחש"י קכ"ה ב"ד"ה המותרת מ"רי ואב"ן מבתרת ה"ר" ובכוב בתוספת מחיצה המותרת מ"רי ואב"ה אהדריה רב לאפיה דמתרת אף תוספת אסור ובנראה מרש"י קכ"ה ב"ד"ה המותרת מ"רי ואב"ה אהדריה רב לאפיה דמתרת אף תוספת אסור ובנראה מרש"י קכ"ה ב"ד"ה שמות שאין ושרי לפורסה לצניעות משמע מתרת מודה רש"י דאסור והתוס" סברים אף לצניעותא שאין ושרי לפורסה לצניעות משמע מתרת מודה רש"י דאסור והתוס" סברים אף לצניעותא שאין ושרי לפורסה לצניעות מודה רש"י דאסור והתוס" שאין ושרי לפורסה לצגיעות משמע מתרת מודה רש" דאמרו והתוס" מוברים אף לצגיעותא שאין ושרי לפורסה לצגיעות משמע מתרת מודה רש" דאמרו והתוס" מוברים אף לצגיעותא לכתחלת אסור ומתרת אף תוספת אסור אף מהצד ואי"ה בשס"ו יבואר עוד וו"ש לרש"י תוספת אהר נדאי אף במתיר אין איסור ולתוס" די"ל דאמר בתוס" אהל עראי במתיר לית כאן מתיר וכ"ש דהוס" אהל י"ל גם לתוס" שרי אף במתיר וההיא סוכת דופן רביעי י"ל דהוי תוס" אהל ועס" ש"ח בס"א אות ה" מ"ש בות יע"ש: (ה) ואסור עס"א הוא פ" מ"ש בעירובין ק"ב א" עשה בית יד מהו ופשים דשרי וקאי אנקמ"ו לפירוש הרי"ף, ז"ל דאפ"ח שרי עב"י ועס"ו אית ב" הביא זה יע"ש: (ו) שהיה להם ציר וניכר עכשיי שהיה להם ציר ס"א: (ו) אין עמ"א פקק החלון נ"כ כר עס" שם"ו אות א" עמ"ש בס"ו מוה: (ח) הואל עס"א וער"ם פכ"ו מת"ש ה"ם פסק כשתי הלשונות לקולא ודוקא לוח אחד מקרש א' ואין לה אסקופה לממה הוא דאמיר יע"ש: כ (מ) שידה עמ"א לממה יוצא עץ חד תחוב באמקופה והד למעלה נכנס במשקוף ואף צירים שלנו בבהלנמי יש לאסור. אבל הלונות הקבועים במחובר לכית יש בגין ואף בצירים שלנו: (י) חייב עמ"א ובמ"ו ו' משום מכה בסמיש ועא"ר אות ח": (יא) דרכה עמ"א וכל זה בתלוש אבל מחובר

דו בנן כ"א בים בקצת דברים) ועי מיש במיז אות אי מוה באורך: (ב) מ"ם סאה עמ"א פח"י דכלים מ"א כב"ה דנמדרת עם עובי הדפנות וכ"ם בחיבורו פ"ג מה" כלים ה"ד יעיש וע" סימן רמ"א במ"א אית י"מ: (ג) בופת עמ"א תוס" והרא"ש שכת קמ"ו א"ד"ה שובר ועירובין ל"ד ב" ואמנם במא אות יס: (נ) בופת עמאוסי חואש שבת קסד אידה שוני ועירובין לד בי הבכב בביצה ליד בי ד'ה כי כתבו בעא דאפילו מתכוין לשטות כלי במוסתקי אין בו שום תיקון כלי וכתב זה דלא כמיז אי דמשמע מדבריו בפשומות דמוסתקי אף אם נתכוין לעשות כנא לית איסור תורה ושם כתבתיה מזה באורך: כתב הרמבים עמיא ויש מים מיש פכ"ב משום בונה וניל פי עשירי הי"ד כתב נקב כ"ש בלול להכנים אורה בונה ובהי"ו נקב כ"ש מכה בפמיש וכ"ב פכ"ג היא להכנים ולהוציא מכה בפמיש ועי מים ולחים שם ותמיא ז'ל תירץ שלשתן בקבוע בקרקע היא להכנים ולהוציא מכה בפמיש ועי מים ולחים שם ותמיא ז'ל תירץ שלשתן בקבוע בקרקע ה״א להכנים ולהוציא מכה בפסיש וע׳ מ״מ ולח״מ שם והמ״א ז׳ל תירץ שלשתן בקבוע בקרקע וכן כלים מ״ם סאה דיש בנין כל שהוא ובין נקב להכנים בלבד או להוציא בלבד ה״ו בונה וח״ב וו״ש לול להכנים האורה בפ׳ עשירי הי״ד היינו לא להוציא שיש פתהא בסקום חשך ואופל ונקב זה להכנים האורה בלבר חייב בונה כרב בהבונה ק״ב ב׳ וא״ש קושית ותדים שם ק״ג א ד׳ה בשלטא דבלול נמי להכנים כלבד לא להוציא כאשור ומחובר בקרקע והבן. ומ״ש בתי׳ו ובפכ״ג ה״א משום מכה בפמיש ובתליש ואין מ״ם סאה דבנין כל דהו ל״ש ככלי קמן אמ״ה להכנים ולהוציא מכה בפמיש הוא וגורו להכנים או להוציא לחוד בכלי קמן אמי לול ומדרבנן וז״ש המ״א מ״ש בפרק עשירי הי״ו מכה בפמיש בכלים תלושין קמנים מיירי להכנים ולהוציא הו"מ מכה בפמיש בכלים חייבין בעשיתו והביא דברי רשד״ם דנקב בקרקע הב״ת בונה אע״ג דרק להוציא במחובר נקב כ״ש היי בונה בנין כל דהו נמי בנין וה״ה כלי בדול מ״ם סאה כמ״ש באות א׳ משא״ב בכלים קפנים. ועם זה תיישוב מ״ש הארון ז׳ל באות ה׳ בניאור דברי תה״ר מ״ד המרדכי סתם אף בחבית גו"ה היים מה דינו למיפר שם א״ה. וא״ה מ״ם מאה ביו למיפר שם א״ה. וא״ה מ״ם מא״ה ביו מהידני למיפר שם א״ה. וא״ה. וא״ה מ״ם מא״ה בונים למיכר מתם אף בחבית גדול כמים האדני למיפר שם א״ה. וא״ה. וא״ה מייר בדר ביו למייר וברבשינו למיפר שם א״ה. וא״ה. וא״ה. ועם זה יתישב מיש הארון זיל באות הו בביאור דברי תה"ד ס"ד המדרכי סתם אף בחברת גדול מ"ם סאה דעושה פתח לחבית היינו בונה בחבית גדול כאמר וכדבעינן למימר שם אי"ה. ואי"ה באית ח' יבואר עוד: (ד) שתכוין עמ"א מאחר דהר"ל לא כתב ו"א ורוצה להעמים זה כאלו שגם באית ח' יבואר עוד: (ד) שתכוין עמ"א מאחר דהר"ל לא כתב ו"א ורוצה להעמים זה כאלו שגם דברי המדרכי הביאו הב"י שיותר מתפרשין כמ"ש בספרו הארוך דתקוע מע"ש אף בפ"ד שרי ועמ"ז ב"שם הארכתי: (ה) ודוקא עמ"א כוונתו שהעתיק דברי תה"ד בס" סד בקוצר ולא הגיה כלום כמ"ש הם"ז באות ג' רק ב' מלות משום מוקצה יש למחוק כמ"ש הב"ח ז"ל (עמ"ז גוף התשובה) ועקר כוונת מהרא"י ז"ל דבאיסור דרבגן י"ל פ"ר שרי ולא הדר ביה מזה כמ"ש האה ממדרכי פ"ד הוורק פירשו המ"א ז"ל כמרמלית כו רק כתב דאפ"ה ההוא דחבית איירי בדצה ושלפה יע"ש מיון עפר היינו גומא כו ומסיק בתיובתא לשמואל מהמומן לפת כר וקשה אמא מותר בגומא בא"צ בענין דלא הוי פ"ר מדורייתא אסור ואמאי שרי וע"כ איירי בענין דלא הוי פ"ר בדאו יכיון שכן בחבית דמומה לביני אורבי נמי בהכי מיירי דלאי פ"ר ומש"ה פירש התה"ד דביני ואורבי לאו קודת אלא מרחים בחבית שהוא גוף אחד ומיירי המרדכי בחבית המומן לפת ומדמה להדני וכיון שכן בחבית דמומה לביני אורבי נמי בהכי מיירי דלאי פ"ר ואיך יצור דול הוא הוי אות כ"ש באות ני הצרבי בענין ולאו להכנים ולהוציא דרבנן בוון תוא כמ"ש באות נ' כה"ג בחבית שהוא גוף אחד ומיירי המרדכי בחבית בלול קמן תלוש כמ"ש באות נ' דבנין הוא לית בהו ומכה בפמיש שלא הוי דלאו להכנים ולהוציא הבנין אוהל פתח להוציא לחנד נמי בנין הוי קודת כ"ש חייב וא"כ וואי בדצה ושלפה מירי בלול קמן תוחם כם של באוד דבין אי ליוד ביותו המדיב בל ליש הייב וא"כ ודאי בדצה ושלפה סיירי הא בבנין אוהל פתח להוציא לתוד גמי בנין הוי קודת כ"ש חייב וא"כ ודאי בדצה ושלפה סיירי יע"ש ואין סותר לש"ש בנמי קמ"ו אי הביאו המ"א נ"כ באות ג' כאמור. וו"ש יתיישב התיא דמרדכי אף בחבית גדולה כדכת גדולה כדרבנן פתח דאין עשוי להכנים ולהוציא דלא כד"מ והר"ב בהנ"ה. ומלת אפילו הוא ל"ד כ"כ. ולדינא כתב דנראה בחבית גדולה ולהוציא דלא כד"ב הנ"ה. ד"ה וכי שפיימו במגופה אף להכנים ולהוציא ליכא חיוב חטאת משמע לכאירה כר"ה בקס"ו דמנופה אף מהצד שרי כמ"ש במיז ה"ו לכן פי דאינו כן דתרתי למיבותא בעיגן לר"ה בקמ"ו מגופה למעלה דאין דרך לעשות שם פתח ואף אי עשה להכנים ולהוציא לית חיוב המאת דאינו חיבור משוח לא גזרו במנופה למעלה כה"ג אבל מהצד במגופה כיון דלפיתחא מכיין אף דאי היי הכנים ולהוציא נמי לית חיוב ד'ת גזרו אמו לול של תרנגולים כר ומה"ם בחבית עצמה למעלה להכנים ולהוציא נמי לית חיוב דית גזרו אמו לול של תרגנולים כר ומה"ם בחבית עצמה למעלה אך שאין דרך לפתח שם מ"מ אי הוי מכוין לפיתחא והיה מכוין להכנים יין ולהוציא דרך שם היה אף שאין דרך לפתח שם ודוקא מתיו ראשה בסייף שרי כה"ג דודאי לעין יפה קמכוין ודברי התום" עולים במ"ח ב' אף לר"ה כאמור ומה שסיים בשלימה שרי לא הבינותי דאף להתיו המנופה ממנה לנמרי שרי בשלימה כמ"ש באות ז'וכ"ש לעשות נקב במגופה . ומבואר באות ז' דבמוסתקי אפ"ה למברז אסור ומוכרח הוא דרשב"ג מיירי בהכי ומינה ר"ש נמי דאליכ מה פריך וכן בהמחבר מיכרח היא ובאות ח' חולק אמ"ז ז' ואוסר בחבית גופא אף למעלה כהמחבר וכן במוסתקי נמי אמור ע"ש במלימה אסור לנקוב במוסתקי נמי אסור יע"ש ברום מינה ב"ש מור ב"ב ב" אמר היו אריה בשלימה אסור לנקוב במוסתקי נמי אסור יע"ש ברום ביות ביותר עכו"ם כ"א שבות דשבות במקום שצוה והש"ע סובר הואיל ויש מתירין ראוי לנו להקל ע"י עכו"ם עכ"ם כ"א שבות דשבות במקום מצוה והש"ע סובר הואיל ויש מתירין ראוי לנו להקל ע"י עכו"ם עכ"ם עכ"י. ויש לראות אי שנמא דמקלקל הוי דרבגן להר"ם סובר בחמתו חייב דמתקן ה"ה כאן מתקן ונהנה שאוכל מה שבתוכו וע' אות א' דבמוסתקי דוקא וצ"ע: (יב) חותלות עמ"א ועיין באות שאח"ז ואי"ה שם יבואר: (יג) שסובר עמ"א עפרש"י שבת קמ"ו אי חותלות תמרים רעים להתבשל המעם דע"י כך מתבשלים ולא עשוים לצית קיבול דאי כשומת הפרי הא א"ה א מוו ולכאורה א"ב ראית מהירושלמי דכבר מבואר או לאו מיסקן שייך בנין וסתירה גמורה בכלי קמן ובס"ם סאה אף בנין וסתירה כ"ד נמי. ומחצלת שתופרים בהם פירות אפשר לאו כלי מיקרי דוקא כעין סלים אף בנין ומתירה כ"ד נמי , ומחצלת שתופרים בהם פירות אפשר לאו כלי מיקרי דוקא כעין סלים וצ"ע. עמ"ש אי"ה באות "ד מזה: (יד) מותר עמ"א חביות קמנות בחשוקים כעין שלנו רייפ"ן או בענדיר בשביג פלפל בזה דייל דמי למוסתקי יע"ש וחותלות תמרים רעים כיון שצריכין להני כלים דמי לשובר אנוזים אבל גרונרות קשה ואולי הואיל והם עשוים מחתיכות קפנים דמי למוסתקי יע"ש וא"כ כלים נמורים אין עשוים מחתיכות קפנים אסור אבל אין עשוים להתבשל תמרים והמיא באות י"ג לכאירה נראה הרכבה דכתב עשוים להתבשל וכתב אבל כלי גמור וצ"ע: (מו) היין עמ"א עב"י בזה: (מו) ת"ח עמיא בשל"ם אות י"ג האדרגא אסור להעריב ולהעביר אבל כאן שרי דרה"מ

מתיר כאן אף לכ'א דסובר הא דאמרו בנמרא צורבא מרבנן מותר שבת קל'ם קאי בספינה עב"י :

מיירי בשלימה וקטן שחין מחזיק ארבעים סאה ליח ביה בנין וסתירה הא גדול אסור ולא הבינאתי שמחם כהוב שירשיי והון כ כמב מיהו הות שירובו דיהור ומפום מקנקני הות הכף הפעם בקפן מין בנין בכלים אבל גדול כו' וז"ע. ויש לפרש דבגדול הוי אב מלאבה בונה וחותר לא החירו משום צורך שבת אף מקלקל משא"כ בקטן דהוי רק חולדה עשיית כלי ושבירתה לא החמירו במקלקל לצורך שבת גם זה דוחק: והגדה בלבוש אסברה לן דבכלי קטן ל"ש בנין וחתירה כ"א קורא לה שם תיקון ועשיית כלי או שבירתה הילבך בתביח שאין מחזיק מ"ם האה אם שלימה ושובר הותה הרי שבירת כלי וחולדה דבונה וסותר הבל דיבוק בופת חין זה שבירת כלי וחם מחברה בזפת הין זה עשיים כלי ואין לריך אומנום לזה ומש"ה שרי לגורך שבת אבל חבים גדולה מחזיק מ"ם כאה שִייך ביה בנין דהוי אהל ואף א"ל אומנות מחייב משום בונה וסותר ואפשר זה יכיה דברי הר"ן ז"ל אף שלא הזכיר מוסתקי בקטן ועב"י מ"ש בשם הר"ן ז"ל בשופינא דמרא מ"ש הר"ן "ל ריש הבונה וכל הכלים א"כ בקטן נמי בהכרח במוסחקי וג"ע, ובזה יהיישב מ"ש הר"ב בהג"ה ואין מחזקת מ"ם סאה אדברי המחבר אע"פ שזה חי' בפ"ע וזה הי' בפ"ע להמעיין הריב בהניה והין מחזקת מים סחה הדברי המחבר העיפ שזה קיי בפיע וזה היי בפיע והתניין בכני כי חרווייהו אמת לפסק הלכה ולהומרא וע' נ'ן. ולכאורה נראה מלבוש דמוסתקי מותר לפשור אות הדיבוק זפת וא'י לחלק דמשמע אף אם שובר במקום בהחרם שלם ג"כ שרי יע"ם. ומ'ם שוד הלבוש בכלי שלם אפילו נקב כ"ש הוי שבירתו היינו ממ"נ אם מחסרון לקלקל זמן שבירתו היינו ממ"נ אם ולהרחיבו נמי זמו שבירתו ואם לפחח שושה פחה וגזירה אטו לול כו כדאיתא בגמ' קמ"ו א' ולהרחיבו נמי מבום פחחה וע' שוחם שבירון ולדב' ד'ה ואמאי הוקשה להם הא דבעי מרב אשי שבת קמ"ו ממום מהו למבני ממו למבני במוסתקי מיירי הובא א' מהום מבני אות בנו בלא במוחה אות הוא במוחה אות המון ואסור או למבני הוב הצינו בו בלא המון אות האים ומרוניו א"ד. בש"ע כעיף וי"ו משמע כן בשלם קטן אף שלא לפתח אכור דזה שבירתו וע' רא"ש עירובין ל"ד נראה כהום' שם ד"ה ומאי וחו"ש קמ"ו א' ד"ה שובר דלרבגן במוסחקי דאל"ה היה אַסוְרָ דִיש בנין בכלים ובשבת המ"ו כתב בע"א וכמ"ש בחה"ר כם ול"ע בעת . ע' ע"ן מ"ש מקלקל ללורך בבח שרי למ'ש המחבר במוססקי א"ז לזה דכה"ג חיקון קלח ושבירה בקלחו ל"ש בכלי קט ושרי ומ"מ דוקא ללורך שבת הא בחנם ודאי אסור ומיהו אף ללורך שבת לדידן כל פטור אבל אסור לא החירו ללורך שבת והדברים ארוכים. ואי"ה במ"א אבאר עוד וכאן אין להאריך. חסור לא התירו לנורך שבת והדברים תרוכים. וחייה במיזמ מפחר עוד וכחן חין נהחקיק .

ועמו'ש ולמ"ש א"ש יע"ש בזה: (ב) אם להרחיבו עט"ז האריך וחוכן כיוומת דהמחבר ודאי
מחיר אף בפסיק רישיה והר"ב חולק והגיה ודוקא כתח"ד ר"ד ובב"י השיג על חה"ד דמאחר
בספסל הלוש שרי בפ"ר ה"ה בחבית שרי יע"ש ובד"מ אות ה" חולך בהבית אסור דאיכא למיחש
שמחקן פתח והם דברי הט"ז לקמן ולא ראה דברי ד"מ שלא היה לפניו בקאת מקומות ספר ד"מ
שבלהן פתח והם דברי הט"ז לקמן ולא ראה דברי ד"מ שלא היה לפניו בקאת מקומות ספר ד"מ
ובלבוש כתב בפי" כן להמהבר בתקוע מע"ש שרי אפילו לא דלה ושלפה דעושה פתח כו" והנה
ועא"ר אות ב" בשם מי"ש. וכ"ב הלבוש בסי"א בהג"ה לחלק בין חבית דעושה פתח כו" והנה להמחבר יש בכאן ד' חילוקי דינים א' חבית קטן אפילו שלימה אם חקוע מע"ש אפי' לא שלפה ודלה שרי או דפ"ר בדרבנן שרי עמ"א אות ה' או דפתח זה דרבנן אטו לול כמ"ש באות א' וה"מ מתכוין לפתח הא מתכוין דרך שבירה אין בנין וסתירה עראי בכלים כמ"ש הלבוב ס"א וסי"א מש"ה ברי באין מחסוין עכ"פ בחבים גדולאף מוסחקי יש בנין עראי מודה המחבר דאש לא דלה ושלפה מע"ש הוי פ"ר ואסור ובסוחל מבואר בסי"א דבמחובר בעינן דלה ושלפה דאל"ה אסור וא"כ למה נקט שם כות! עץ ואולי רבותא הוא . ומיהו בין הקרטים או בכוחל אבנים ביני אורבי נמי אם הוא בחוזק כ"כ דפ"ר הוא נהי דקודה ליכא מ"מ טושה גומא הוי ודברי תה"ד בט"ד לריכין ביאור ובנ"ן מפרש דביני אורבי לאו בחוזק הוא ואפילו לא דלה ושלפה לאו פ"ר הוא יע"ש וליע. והנה לפי הגהות הט"ז דהחופר וא"ל אלא לעפרה דרבנן אפ"ה פ"ר בדרבנן אסור ומרחיב הנקה ול"ק מאלו היה שם נקב אסור להרחיבו בס"א דההם עושה להדיא כן וגזרי אשו לול מבא"כ כאן ועוד לסתום ולפתוח ל"ש בלול לא גזרו ומ"מ העלה בא"ר אות ג' דאסור להרחיבו יבואר עוד: (ה) ראש החבים עש"ז עב"י ומ"א אות ז". והנה בחום" מ"ח ב' ד"ה וכי סיימו במגופה אפילו היה להכנים ולהוליא אין בו חיוב ד'ת דאיגו חיבור ומש"ה כי עשוי רק להוליא ל'ג כרב אשי קמ"ו א' למברז הביחא בבורטא אף מוסתקי עכ"פ אסור כמ"ש החוס' עירובין ל"ד ב' יע"ש דשובר אין מכוין דק לעין יפה ובנקב מכוין לפחחא ואסור אטו לול אף במוסחקי ואף אס יתים דפובר הין מכוין כק נעין יפה ובתוב מכוין נפינותו חופת עשו מר הין בפורתו ולהרחיבו נמי מפבר זהו שבירתו וע' לבוש פ"א וכ"ז ג"ע טובא דהמחבר כאן פשק דוקא במגופה שרי למעלה אם בהבים עלמו. ול'ל דנקב אף באומר בפי' ודעתו לשבירה אפור הוא בשלמה וצ'ע :

נח בחפים שנתו. וכל דנקב קף בנותר כפי זו שנו כשבים לבור החוף בשירתם פותחת (ז) אכוך עצ'ז עסי'בי'ג אות ה' ומ'ש שם: (ח) ףיש עש"ז הקבה ממ"ג אם שבירת פותחת דומה ממש להסרת זירים כנראה בספרו הארוך ומש"ה כתב תחלה אבל פותחת עך ומחכת אסור ומעעם זה אסור להסיר הזירים ויש מתירים בז'ז ונאמר דקאי גם כן אשבירת פותחת אסור ומעעם זה אסור להסיר הזירים ויש מתירים בז'ז ונאמר דקאי גם כן אשבירת פותחת איכ להיוה צורך חזר וכתב פלוגתא בשבירת פותחת ואם קהי דבזו דוקא אבל לשבירת פותחת חמיר טפי והסור אוך כתב החדב פלגנתה בשבירת פוחחת ודע שיש ב' לירים א' שקורין נישי"ן שקובשים בחוק וא' כמו קוואשירן וזה בבנין מחובר אסור הא בכלים שרי דליש כה'ג שמא יחקע והבן : (ט) אבל עש"ז יש לי בכאן הרהורי דברים והני פורעם : שארה הא דבקרקע לא מפקיע אם מוחר ע"י עכו"ם, לדבר מאוה ליטול אחרוג וכיולא גם פחח, שהין עשוי להכניסו

שבוי לקיום שיון לבוש : (י) הואיל שפ"ז שבי' רמ"ג בפ"ז ג' באיסור דרבנן בח"ח לים מראים השן ועמ"א אות פ"ו וי"ו וכראה בהבית קשן הא מחזיק מ"ם כאה יש בנין ביה ומ"ה אפשר אסור לסתום נקב אפילו בען שדרך לסתום בו אסור דהוי בונה וליע ועיין לבוש : (יא) סבין עמ"ז עיון אית כ' :

שטר (א) שחיצה עש"ז לי העני יש בכאן קלת הרסורי דברים אמרהי אפיחה וירות לי .

הנה בש"ע ס"א וס"ב מבמע דהפרש יש בין גג ובין מחילה וזה הוא כי גג אף להגן
מחמה ולניעות אסור אהל עראי מדרבנן כל שיש פע"ע ברום עפח חלל החחיו (כדשוכת בס"ג)
מדמוכה מדיכרי עירובין ק"ב דאהל עראי החלה אסור כה"ג וחו' אהל שרי כה"ג הא במחילה
מהלד לגניעות אף לעשות לכחחלה שרי זולת היכא להחור אז אסור לעשות לכחולה כדמוכה בעירופין דף מ'ד ה' בדופן ג' דסוכה הסור כבסי' הר"ל סי'ה וי'ב (ורש'י שבח קכ'ה ה' היה שמין ושרי לפורם' ללינעות הוא ל'ד דאף להחיר ברי ול"ם דוקא להחיר איסור דרבנן כמו מחילה בין ב' חלירות שירובין ל'ד מ' ה'ה להחיר חיכור חורה דמה'ט מחק רש"י בכוכה י"ו פרסו כו' כמו במבוחר בר'ן ריש כל הכלים) ומיהו חום' חהל ערחי דשרי לרבון דר'ה וכבסעיף ב' מספקא לי אם בא להתיר אם ברי או להו. כי המעיין בתו' שבת קכ'ה ב' ד'ה הכל ועירובין מ"ד א" ד"ה פקק ובר"ן ר"פ כל הכלים מבואר יותר דכל היכא שבא להתיר אף תובפת אוכל עראי אשור ומה"ע דופן ג' אף חוספח לשיעור דופן אסור כי כלא"ה לאו סוכה כלל וש"י החוספת כאלו עשה סוכה שלימה ודופן רביעית אף כולי לא הוי אלא כחוספת אף מחיצה שלימה דה"ל לה ויש ג' מחילות הוי דופן רביעי תוספת ההל וברי . ובר"ן ד"ה ולפיכך כתוב להמר כל תוספת מחילה שאין מתיר כפקק ברי לרבנן הה הוספת המתיר הסור אף לרבנן דהוי כעשיית אהל עראי במחלה דאכור הואיל ובה להחיר ועוו'ה שייג אוח א' במיש וכיש כאן יע'ש והנה מהר"מ בעבה מהילה להחיר הובא בב"י עמ"א ג' ואפ"ה שייך טפח וחוספת אהל עראי ברי אלמא אף להחיר ולהוספת אהל עראי שרי אם לא כשעובה בחחלה אהל עראי מהילה להחיר אי אבור והנה למ"ש המ"א ג' ופשוט דאם היה בולפת רהב טפה מותר דהוי תובפת אהל י"ל שפיר דאי בעי היה עופה לרכיו פס באוחו רוהב מפח מה במרחיב אין כ'כ להחיר מפא"ל בב"י משמע

בהיה חלוי היריעה על הכלונם ומבולפל ספח למטה מהכלונם שוה לא יועיל כלום וצ'ע : בם ראוי בקדע כי בליל י"ע שרולה לאכול בסוכה והרוח מנשב וא"א שיהא נר דולק בם שהרוח ודאי יכבה אפשר דאסור לפרום סדין על המחילה שיש בו סדקין גדולים ופיע ג'כ לריך בסעודה כמו בשבת עסי' רס'ג ס'ה והקי"ד ס"ג גרס כיבוי יע"ש א'כ י"ל הוי כמחילה המתרת ואסור וכן דלת נגד הנרוח דאסור לפתיח ככסי' רצ'ז אסור לחלוח בשבח יריעה שיהא מותר לפתוח הדלת דהוי מחילה להחיר . שוב ראיתי שזה טעות דבכ"ע מותר בפני הנרוח דאין זה מחילה ורשות בפ"ע כ"א העדר ומניעה שלא ינשב הרוח וברי וכמ"ש המ"א אות ג' בכיסוי ספרים ואף למאן דאוסר פקק החלון היכא שבא להתיר כבסי שי'ג במ"א אום א' ל<mark>'ד לכאן</mark> עיין שכנ"ג בהגהוס ב"י אות ב" להגן אסור אם לא לאיזה צורך : (ב) כדי עס"ז בתקי"ד אות ב' יע"ש ובמ"א כאן אות ג' ובד"מ שלפנינו עם הפורים מחרן הא דאמר בבילה דף כ"ב א' אפשר בסדין כדרך שעשה מהר"מ ז"ל להמיח על הכלונס מבע"י והוי חופ' ושרי כו' ולפני המ"א היה חבר חיבות אלו . וקבה דמשמע כל שים היתר בלא"ה לע"ו שרי לעשות מחילה א"כ בשבת נמי כל שיכול לכסית שני כיסוין ליהוי ברי לעשות מחיצה דהא אפשר בע"א וצ"ע ומ"ש מותר למי כה שיכור לכם ת של כיסון לישה כלי לעסות מורשם יטון משכר בל חים ו וחום לכפות כלי הנר בש"י ס"ו שם כלי נישל לדבר שלין נישל ויותר היה להביא ברש"ו אות מחלה בילה כ"ב א" אפשר בכלי : והוף יודע בית ביש בו ס"ח לריך מחילה דוקא ובספרים שני כסוין דהיינו כלי חוך כלי וארגז גדול מ"ם סאה י"ל דשרי דהשיב רשות בפ"ע עם" ר"מ מ"א אות י"ע א"כ בשבת. י"ל דאסור להעמיד כלי גדול כזה בפני הספרים ו"ל דשרי כי מה לי מונח אות י"ע א"כ בשבת. י"ל דאסור להעמיד כלי גדול כזה בפני הספרים ו"ל דשרי כי מה לי מונח הכלי כהן או במקום אחר ואין ניכר שעושה מחילה וכ"ב להניח הספרים בחוך הארגז אבל אותן שפאנישי ווענטליך י"ל דאסור להעמידן בשבח אם הוא להחיר ומ"ש הש"ז לחומרא נקשינן כרש"י דהיינו אם בגד מקופל בכריכה בעינול וים בהיקפו ג"ע דים ברחבו עפח דאטור לכסית בו כלי כמ"ש באוח י"א בסופו כל שאין מיוהד לכלי אסור א"י מה מלמדינו דלכאורה כ"ע מודים בזה כל שמכסה כלי ויש בכיסוי רוחב 'טפח ע'ם כולה מה לי בעיגול או לאו וע'כ פליגי החוס' על רש"י אלא לענין חוש' אהל לרש"י מה בבכריכה מלפרף וליע : (ד) דה"ם עפ"ז העלה דג' חילוקים יש א' באם עושה גג ללל וכדומה אסור כל שיש שפח ע'ע בחהלח עשייתו אף באי מחיצות כדיכרי שירובין ק"ב א" ובי" ש"א כשיף מ"ם ובמש הש"ז באות י"א ומ"א אות ז" וכל שאין מחכייו לאהל אם מנית רגלי השולהן במקום א' ויש שם ד" דפים מגישות לארד ראוי לכל חשמיש ומניח עליהם דף אסור מדרבנן אף שא"ל לאויר שתחתיו ופן שקאשלין כה"ג אש משלעל ממקום למקום למאן דאובר ולמ"א באוח וי"ו משא"כ ב" מהינוח או חליא אם לדיך לאויר מסנפר מתקום לתקום לתחן לחשר יל מהילות דלריך בלא יחטפשו כמ"ש באות ה' וסעיף ז' שחחהיו . וא"ש סעיף וי'ו החביח ב' מהילות דלריך בלא יחטפשו כמ"ש באות ה' וסעיף ז' בספר ב' מחילות וא"ל לאויר שחחתיו שרי . ולפ"ז א"פ בחק"ב במ"א ט' דשולהן במגיעים להרץ הא פחום מג'ע אף דאמרינן לבוד להחמיר כל שה"ל לאויר בהחהיו אין ראוי להבחמש שם דמ"מ פחוח הוא למשה ועיין אוח י"א דוקא כשמשלשל הרגלים ממקום למקום דהוי כשובה מהיצות בב"ח . ולפ"ז תיבה רחבה לתום' דוקה כשמניה הכיבה במקומה הה מפלפל ממקום

מקום אף שקאטלין יש איסור אם לא כהי' הפ"ז לבם הואיל ומיוחד לכך ועב"ח בזה : דאם אין לריך ללמוד הוי בזיון הספרים עסי' קנ'ד במ'א אות י'ד מהיר קלת ואם מונחים כבר מוסר אף לפין יוד רפיב אות י"ג וספר גפ"ח ופוסקים על חג'ך אסור כמבואר שם יע"ש: (ז) הואיל עש"ז דעל הבולחן מונח שם ואין חלל ביניהם חו לא הוי כשפה אהל ומריצות יחד ועיין חות א' והי"ה בם יבואר וים מניחין מכה א' מבע"י והב' בשבת . והנה מנערין מפה מעל הבולחן ומגביהים י'ל דהוי אהל עראי ומ"ש מפרוכת סי'ב וי'ל התם עושה אהל ומחילה ביחד ואי׳ם באות ח'י במ'א יבואר עוד וכאן אין להאכיך: (ח) כל עפ"ז עיין ש"א פעף מ"ם ולקמן אות י"א והיחרא דברייטל שאין מכוין ללל מש"ה שרי בלא מחיצות הא מכוין לצל אהל לחוד אשור ועיין אות ד' מזה יע"ש: אשר הכותב באות א' כתבנו קצת מדיני אהלים וכאן שד רגע אדבר . דע דאהל קבוע הייב השאח ואהל עראי פפור אבל אשור גמרא בכח קליא א' מנקיט אביי חומרי מתנייתא ובר'מ פכ'ב הלכה כ'ז חשיל ליא יע"ש ומהו אהל קבוע ואהל ט התקם מכי מדין על ד' קונדסין וקושר שם או בלא קשירה שיהיה שם לומן מרובה זה הוי אהל קבוע וחייב חמאה והיינו כל שיש בו רוחב מע'ט . ואף חוש' אהל קבוע חייב חשאה ואף מחילה מהלד קבוע הפשר שע"ש הייב ועשי' שי"ג במ"א אות ז' וכאן א' . אבל אם אין קבוע רק לומן מועם הוי אהל עראי ואסור מדרבנן וחום׳ אהל עראי ברי מדרבנן. ואמנס אהל קבוע פחוח מטפח י"ל לכ"ע ר"ל בין הרי"ף ור"מ והרא"ב בקל"ח א' מודים דפפור אבל אסור דהוי ח"ש דעכ"פ מדרבנן אסור ואהל עראי בפחוח מטפח י"ל לכ"ע מודים דברי דבדרבנן לא גזרו כולי האי והיינו אם נאמר ח"ש בשבח מדרבנן אסור לא מן התורה הוי גזירה למירה ושחני בשר עוף בחלב וכדומה דחף ח'ש חשרו חשו ח'ש בשר בהמה כר'י לגבי ר'ל ואם נאמר ח"ש בשבת ג"כ מ"ה אשור נאמר באהל עראי דרק נראה כבמן כל פחוח משפח לה נראה ולא אסורה וראיה מכו' נ'א ש'א סשף מ'ם וגמרא שבה קליח ב' טפח דוקא הא פחומ שרי לכתקלה ואם שהר'מ ז'ל פכ'ב הל'א לא הזכיר שפח הרי הרי'ף והמקבר בש'א הזכירו ספח . ופליצי הרו"ף ור"מ עם הרא"ש בפירושת דכילה דרו"ף ור"מ סוברים כילה הוי אהל קבוע לזמן רב וכילה ספור אבל אשור באין ספח אבל הרא"ש ורש"י סוברים כילה הוי אהל עראי לא

שמו מיש העיש עמא אי בירי סי עיש ובאיר אית די הביאו ועי תוסי שבת קכיה בי ד'ה הכל מייתי ראיה מעירובין ק"ב הני דכרי דפלוגתא דר"א ורבנן בגג נמי הות פירם עליה. ימעירובין מ"ד אי דופן ג' מיירי התום דאף בדופן שייך אהל יע"ש. וא"ה במ"ז א"ב יבואר בוה (א) שקבוע עמ"א בש"ג אות ז' ומשמע תום אהל קבוע מ"ה אסיר כפו המישה א"ב יבואר בזה (א) שקבוע עמ"א בש"ג אות ז' ומשמע תום אחל קבוע בהחלה היינו פורם מחצלת על ד' קונדסין וקושרן שם בעניבה לומן הרבה חייב המאת הל קבוע בתחלה היינו פורם אהל ויש בתוספה מפח וצ"ע:

שאלה מי שנפל מוכתו בליל יים אי את ויים ומופלו שמורוב ל... לחלק בין יים אי שבת בתוך הת השאי לומר לעכו"ם להניח הסכך עליה או לאי ואם שיש לחלק בין יים או שבת בתוך הת הנה אם מניח קנים ואין בכ"א רוחב ספח אף שיש בין קנה לקנה פחות מנים י"ל לבוד לקולא אפרינן לא לחומרא ומיהו י"ל בסכך שפניחין היי אהל כי מניחין הרבה זעיו וספוך לזה. ואהל קבוע הוי שפונת לשמנה ימים ום' והיי איסיר תורה ואסור עכום כיא שבות דשבות במקום מציה ואף אם היה מקצת סכך מונח לתוס' אהל יש בקבוע מ'ה ודוקא תום אהל עראי שרי הא קבע לא יש לספק אי זה מיקרי קבע להתחייב עליו מ'ה מ אסור לבנות בית אף שאין לו מקום לאכול מ'ה וא"ה בה' יום וה' מיכה אבאר . ובשרת מנידות כתבנו מזה ואין העת מספיק עתה לחפש ולבאר ואי׳ה יבואר: (ב) וכן עמ'א דהוי זו ואצ"ל זו דאף אם נאמר בוילון אם בקביעות אמור מים פרוכת שיש בלאדה דלת לארון הקודיש שרי עיין ודאף אם נאמר בוילון אם בקביעות אמור מים פרוכת שיש בלאדה דלת לארון הקודיש שרי עיין ההד" סות הביאו הב"י ואף אם הפרוכת תלוי רחוק מארון הקודיש כפת על שני יתירות כעין שעושין אפיה שרי וכ"ש פרוכת שלנו תולין לנוי היי כפו סדינין המצוירין בכותלים אף שרחוק במוחל מפח וקבועים שם גם לפסה בחומין בקשירה ליתירות דכל שאין עושה לפחיצה כ"א לנוי וצ'ע בוה: (ג) אסור עמ'א מ'ש בזה ועמ"ז אות א"ב. ובד"מ שלנו עם הסורים ובדפוס פייודא כתב ב' תיבות כדרך מהרים דהיינו ששיר מפח כו' ותוס' מחוצה שרי (אף להתיר ועס'ו א') או אפשר בנס' לעשות מחיצת בעי"ם לנמרי והביא דברי הר'ט ז"ל פ"ד ה"ר מי'ם אין מכבין נר מפני תשמיש אלא כופה כלי או מחיצה או לבית אחר ומראפכינהו כי בגמ׳ ביצה א' בית אחר מחיצה או כלי כי כלי באחרונה ישע דהגי לפעטים אין לו שים דר"ל כסו כלו דשרי ב"ם עצמו ה"ה מחיצה ב"ם עצמו ובהנהות אות ד' מחיצה או כלי כו' היא היא ש"ם דב"ם עצמו ביים עצפו היה מחיצה כיים עצפו ובתגהות אות ד' מחיצה או כלי כוי היא הוא שם דביים עצפו שריים מחיצה ביים עצפו שרושה מע"ם ומשייר וכים ברש"י שם סדין ואי מעים מאי אריא סדין מחיצה גמורה גםי ע"כ אל מר דוקא שהמחיצה רשות בפ"ע אחר הא כל לכוסוי שרי אף לתתיר דאף בלא רשות בפ"ע היי ולי העני יש לי להתבונן בדברי האדון דל א' מ"ש וכים ברש"י הא רש"י סובר מחיצה להתיר שרי כדמוכח בעירובין צ"ד סוכה יזו כמו שיראה הרואה בתום" עירובין מ"ד א' ד"ה מקק וברץ שכת קכ"ו עש"ו מ"ש בא"ב גם הר"ם דל לא נמצא בביאור אם סובר כר"ת עכ"י ופכ"ב מה"ש הכזו פלות פרוסה על העמורים יעיש וערסי כאן במיא על עיש עמימ שם הכזם ופ"ר סיכה היין יול הכשר דית גרע ספי. ומיש שיקשור דכל מחיצה דבא לעשות רשות בפ"ע צריך שתהא עומדת ברוח מצויה כבסי תר"ל ס"י וייד שמ"א ס"א לענין מת בבית יע"ש וע" אות א" משמע אהל קבות אסור וי"ל. ומ'ש מידי דהוי אכיסוי בעלמא קשה דבכיסוי ספרים צריך כלי תוך כלי ובמחיצה בה'ג להתיר אסור ובחידוטינו ביצה כ'ב כתבנו שיל מ'ש וו'ל הרמבים לשלול תי המ'ז בתקיד ב" דהר"ם פסק כרבגן דרץ לנמרי כמ"ש המימ יעיש ואפ"ה התיר מחיצה ביים יע"ש. ומ"ש שאם מחיצה בולפת פפח מהצד מיתר לתלות כר אף להתיר שרי ועמ"ש בפ"ז א" ב" מזה ומ"ש מהצד הנה בכ"י מכי מדמהר"ם הניחה על המום משמע כה"ג גמי שרי ואלו הוא ו"ל קאפר מהצד רוחב ועתרש אות רז כל שאין גובה במחיצה יים לאו מחיצה הוא יעיש והנה היתר המחיצה שיהא רשות אחרת יל דצריך גבוה יים ורחב ד' מפחים עכ'פ כמו רה" בה"ג עם" שמ"ח ס"ב וא"כ מהצד נמי ואפ"ח הוי מוסיף, מחיצה ה"ח על המום כה"ג . עס" תק"ב במ"א אות מ" האריך בעגין לבוד אי אמרינן להחמיד ואי אמרינן לכיר בכלים והעלה להחמיר לבוד בכלים וכמ"ש כאן באות ד' אף לקולא וצ'ע עתרש. ולקושי האשונה כים ברשיי עתוש ההוכחתו דומיא דכלי יעיש ע'ש מפח שוחכ ספח עוצב יעיש ויפה כתב ואיה יבואר בפתיחה כוללת מזה : והנה מסות שלנו שאין גבוהים "ס לבד מרגליה אי און נחשבין לרשות בפיע אם לא מה שפורסין וילון לפני המטה אם אין קושר מסה הוילון לא חשיב מחיצה רשות בפיע כמ"ש המיא כאן וכיסוי בעינן כלי חוך כלי אין היתר לשמש ממתי ביש ספרים שם וכ"ש כית כהיג עסיי רימ סיו וסייא וא"י על מה סמכו העולם להקל בכך. ומה אנשה שעוונותי גרמו ולא זכיתי לחבין כל זה ועמ"ש אייה באות ד' עוד מזה. ומה שכתב המ"א באה"ע כו' ד'ל דל"ת דאסור לעשות בשבת מחיצה דהא שרי באין הספרים נראים עבים כמשיל עיב כתב הסים דמיירי באין לו כר ונחים וגיש אות דיה היג מיירי באין לו כלי יניש. דפי הספרים בסילים לספר מצריך כתיכ חוץ מהרפין ג'ל עסי ר'ס: (ד) עצים עסיא עסי תקיב במא מי וייל לבוד לאפני לארים א אמרין לבוד כה"ג בחשוקים שקורין רייפין או בענדר אמרי לבוד גם החשוקים אין שייכין לעריסה ומרנון הא לבוד כה"ג בחשוקים שקורין רייפין הוא וא"ש עמ"ש באות בס החשוקים אין שייכין לעריסה ומרינן בהו לבוד כמו מותר שני חומין הוא וא"ש עמ"ש באות הקדום ומחיצות המסה שעשויה גאמ"ד שקורין גראם"א קנים סרוגים אמרינן לבוד כה"ג כדכתיבנא עס"ר ר"מ במ"א אות מ"ו ובאה"ע כ"ד ב"ש ד"ה; (ה) חוץ עמ"א מה שמונח היריעה מקופל בסיבוב אף רחב מפח חום המקוף ג'ם לא מיחזי כאהל א'כ היי כעושה לכתחלה בשבת ע' סורי זהב ג': (י) אסור עמ'א תיבה רחב"ה כמו כובא רחבה מעיף י"ג אות כ"א חילוק התום' אבל הם"ז אות י"א כתב דכל שמיוחד לכך שרי יע"ש: (ז) מותר עמ'א הרא"ש פ"ד ב"צה דף ל"ג אהא דמדורתא לכך שרי כר ועסיז אות י'א כללא דמילתא אם מכוין לאהל וצל אהל בלא מחיצות אסור לצגיעותא כהגי דכרי ערובין ק"ב א' וסינא לבד ספי אסור ומוסיף אהל שרי ואס אין מכוין דק ממילא געשה אז עם מחיצות אסור הא לא"ה שדי ומחיצה להתיר אף בלא גג אסור. למתום פי העשן שקורין קוימין או שורשין שיוצא למעלה בכר עבה בשבת שקורין באב"ע אוסר אף שאין יוצא מחיצות למעלה מתקרת שורשן שיוצא למעלה בכר עבה בשבת שקורין באב"ע אוסר אף שאין יוצא מחיצות למעלה מתקרת בית החורף רק שוה לו מ"ם יש לו מחיצות בפ"ע נמצא הנקב אין חיבור לתקרת הבית והוי עושה אבל בתחלה לא מוסיף ועתו"ש אות ייא שיש רה ב"ם דלא הוי לבוד דימה אותו לסיג וצ'ע בזה, ועסר ש"א כ"א סינא כל שמין לאהל אף בלא מחיצות אסור והר"ם אות ח" כל שאין מסכך לסדין נ"ם לאו אהל הוא דלבור הוא ואסרינן לבוד לקולא כבס"ב ולחומרא לא אמרינן לבוד ע"ד שע"א ס"ד מהרחו יע"ש ועסר תק"ב במ"א אות מ". ויראה לי בלע"ך שעשוי בקוימין או בשורש"ן וקבוע שם מותר לסתום בשבת ו"ם דהואיל וקבוע שם הוי כדלת כמו באות ו"דלת קבוע בצירים שרי. ואם הנקב בכוחל מהגד מותר לסתום כבר דתום" מחיצה וגם לא להתיר אף מחיצה שלימה שרי. ואם הנקב בכוחל מהגד מותר למהום פר ב"ו וכסא מרסקל ועור האסלא פ"דהא עביד וקאי שרי. ואותן גגין שנושאין בגשמים אפשר גרע מכאן וכרומה הדהני א"ב למשר ב"צועית כצח וכרומה בהני א"ב למשר ב"צועית כצח וכרומה בהני א"ב למשר ב"צועית כצח וכרומה בהני א"ב דהני א"צ לעשות כלום כ"א הפשומה והכפילה משא"ב בגגין צריך לקשר הרצועית קצת וכרומה עסר ש"א , ותיבה המחוקת מ" סאה צ"ע אם מותר לכפית על אוכלין ומשקין לאהל דהוי אהל חשוב ול"ד לממה שפירש"י שם דהוי כלי ווה אהל מיקרי עס" שי"ד ס"א . וצ"ע: (מ) לא עס"א תוספות ביצה ליג אי דיה מלסמה יעיש עמיז חי : (י) בשבת עמיא מים פכיב הכ"ם משמע לרשיי וראיש שרי אף לכתחלה וכבר כתבנו במיז חי כי יל כהיג כיע מורים ולים אלא אי כילה קבוע הוי יעיש ועסיא ת התגים מדוקנת לכך: (יא) עשיית עמ"א בש"ע משמע כפור מפעם אהל עמ"ז אות מ" מ"ש: דלהמחבר לתלות בלא כלי שרי ולהר"מ אסור: (יב) מלית עמ"א ועמ"ז אות י" תארכנו כי המ"א מפרש דהמחבר פסק אף במלית כפולה כרייף ובר"מ פב"ב הלכה כים לא פירש והמ"מ שם הביא דברי הרייף משמע שטובר דהר"מ כרבו ממש ס"ל בוה יעיש: (יג) תלויי עמיא שלות שהיתה הליה בה"ם בחומין משוכים כבר א"כ אין עושה בשכת כלום אלא ה"פ כי המלית כופל לשנים ומניחו על המום וכשבא לישן תחתיה מושך הקצוות בחומין זה למורת וזה למערב ויהיה הפירוש תלויה בהם עמהם שהיה החימין בה מעיש והיא תלויה על המום: (יד) מותר עמ"א דכל שמותר לגמותה מותר לפירקה דבנין וסתירת חדא הוא. וברים פכ"ב הכ"ז אין עושין אהל עראי ולא סותרין אהל עראי נזירה שמא יעשה או יסתור אהל קבוע וכתב המ"ם בהרבה מקמות אין עושין אחל לראי וקשה לסתור הוי גוירה לגוירה וצ"ע קצת דסובר אין חייב אלא ע"מ לבנות עכ"ם . יאפשר בעראי אין זה מקלקל: (מו) וכן עמ"א האי וכן ל"ר עמ"מ פכ"ב הכ"ם הביא פירשיי ומרלא פר לתתיר בעינן חומין וע"ש וכן שים דכה"ג לא מהני הומין עיש פדר דסוכה וייל כי הפים סובר להתיר אף תים" אסור מישאים להר"א באות נ". והיינו להריף ורים באות ייב דוקא פחות משפח מהני חומים להיכרא בעלמא דלא כרא"ש בשפח עראי דהוי תום" אהל דאין החומין משוין כתום" מהני הומים להיכרא בעימא דלא כראים בפפח עראי דהוי תום אהל דאין החומין משיון כתום מהל ומש"ח הדיר הוי כבונה לא מהני חומין ותע"ש ולש"ש א"ש יע"ש באות י"ם והביא מיש מגדול עיו פכ'ב הליב בשם ר"נה הנומה פרוכת כשיש חומין דלא גרע ממלית כפולה הנה לי העני יל דריה מפרש וילון מיתר לנפותו ולפורקו סובר דלא כרשי לתלות למחצה אלא תלויה כבר ורוצה להגביה ולקשור ככותל אם הומין תלוין הוי כמלית מקופלת ועשיית אהל גג שהי דהחומין עשין כתום אהל וכמ"ש הרא"ש שם ובתום דה כרך: (מו) הואיל עמ"א לשימת הריף באות ייב עילת דותנים קיל משאר כילה והוי אהל עראי מפי ומ"ש דומיא דפקק לא הבינותי ימה דשם משום מילמול וכאן הוי המעם דשומדת לכך והוי אהל עראי: (יו) והוא עמ"א עמ"א עמ"ו חד: (יח) שלא עמ"א מילמול וכאן הוי המעם דשומדת לכך וווי אהל עראי: (יו) והוא עמ"א עמ"ו חד: (יח) שלא עמ"א מילמול וכאן הוי המעם דשומדת לכך וווי

עמ"ז ח' ושם הארכנו יע"ש: (ים) תולין עמ"א תה"ד פי פית עם א א' ומ"א אות כ' פרכת לפני עמ"ז ה" ישם הארכנו יצ"ש: (ים) תולין עמ"א תה"ד פ" ס"ח עם א א' ומ"א אות כ' פרכת לפני ארון הקודש אין שם מחיצת עלית א"כ אף אם יכפל למעלה קצת אין אהל בלא מחיצות כה"ג ע" ארון הקודש אין שם מחיצת עלית א"כ אף אם יכפל למעלה קצת אין אהל בלא מחיצות כה"ג ע" אות ח": (כ) שיש עמ"א שבת קל"ם ב' וביצה ל"ב במ"ש הר"ם ו"ל שיעשה לה גב ע" גמ" שבת קל"ח ב': (כא) משום עמ"א שבת קל"ם ב' וביצה ל"ג א' יע"ש ועם"ז ו"א ומ"ש כילה הוי אהל קבוע זה לר"ף ע" אות ". ומ"ז וח": שמ"ז (א) דרור עמ"א ע" רמב"ן פ" מצורע וי"ד פ"ב מ"ז אות ז". משמע שם ברמב"ן דצפור שותר כולל לתורים ויונה ואווין ותרגנולים צפור כי כנף וצפור דרור הם הקמנים ביותר דרום בענפי און להורים ווחם בעל מספום ולמהרת מצורע מכפרין עדע מים מפום ולפ"ו מ"ש הרמונה בוע שלא מרכר ברוכה מעורע מכרין עדע מים מום ולפ"ו מ"ש"

ש"י ביצה כ"ג א" ד"ה בצפור דרור שיודעת להשמם לאו חכמניות היא אלא מרוב קומנה יכולת להשמש כו' : (ב) שהם עם"א דניצודים בו קאי אביבר ואבית דלא כל הביברין והבתים שוי הר"ם ז"ל בפ"י מה"ש ה"ך כל שא"י בשחייה א' חיה ועוף פסור . והראה לתצ"ז אות ם" יו מיז כי בפי מה ש היך כל שאיי בשחייה א' חיה זעוף מסור. והראה לתצין אות מ' לאפוקי מסוב" בשאמר בעוף כל שמקורה אפילו רחב הרבה ל"ש צידה דאינו מרכתב המחבר בי"ת וביבר ולאיזה צורך הזכיר בית לימא ביבר לחור ניצורים לאפוקי אין מקורה ש"מ ביבר דומיא דנית מקורה ומתום חלונות ואפ"ה ניצורים לאפוקי אין מקורה ש"מ ביבר דומיא דניה הוא מקורה ומתום חלונות ואפ"ה ניצורים לאפוקי רחב אף בית כל שא"י בחד שחייה לאו צידה הוא אף בעופות. וחנה הר"מ ו"ל שם הי"מ עוף למנדול וצבי לבית נינה וחצר חייב צפור לבית ונע"ל בבניו מטור נקים ברישא עוף אוזוין ג"כ למנדל דוקא הא בית דומיא דנינה חלונות פתוחים פסור בפניו מטור נקים ברישא עוף אוזוין ג"כ למנדל דוקא הא בית דומיא דנינה חלונות פתוחים פסור בפני פטר נקים ברישא יוף אוזין ג'כ למגדל דוקא הא בית דומיא דגינה חלונות פתוחים פטור נמש"ה השמים ביבר דיש מקורה וצפי?ר בעלי פספום (רמב"ן פ" מצורע) קפן דרור לבית ונע"ל ומים הם פטור. ועם"א תצ"ז מ". ושם הביא ראיה מהך דסביאר כן וכדכתיבנא. ובשו"ת משאת ומחום פטור. ועם"א תצ"ז מ". ושם הביא ראיה מהך דסביאר כן וכדכתיבנא. ובשו"ת משאת בגימין ס" ח" מכואר בעוף חילוק בין בקורה לאין מקורה הא בין גדול לקפן אין חילוק בין מקורה הא בין גדול לקפן אין חילוק בין מקורה היא בין גדול לקפן אין חילוק בין מקורה כו ויש הוכחה לדבריו משבת ק"ו ב"ו ביצה כ"ד א" השתא דאתית להכי ולא אמר א"א דתרוייהו משנה וברייתא מקורה וע"ש. ומ"ש וועופות קפן וגדול ש"מ דעוף אין חילוק רק מקורה וכתירוצא קמא וכן מוכח בר"ן ביצה שם כתב בחד שחייה שם פרק עשירי מה"ש ועופות מקורה וא"י בחד שחייה שם פרק עשירי מה"ש ה"ן כווונתו דעוף נמי או ב"ל דא"ן ניצודין ועומדין הם וראוי לציון זקן חולה פמור ה"ן וניצוד היי. השולה דג כו"שם: וגיצודין ועומדין הם וראוי לציון זקן חולה פמור וגיצודין ועומדין שם ולכך פטור: (ה) הוי צידה עמ"א בר"מ פ"י מה"ש הכ"ב כ" והכל בו שהביא רב"א ע"כ לאיכורא לחוד א"כ אין מכון הלשון שכתב רמ"א הוי צידה. והר"מ ז"ל דנקים המשחת כי" ולא כתב הוה רווף או עמד בפני הצבי והבהילו עד שתפסו כלב הוי תולדות צידה ש"מ ב"ל א מים" ב"ל וא מושב לצים ע"א ומשב לצים ע"א ומשב לצים עס"א ומשב לצים עס"א ומשב לצים עס"א ומשב לצים עס"א ומשר או הוי מושב לצים ע"ל אותם" המוב הביש א"ל בין וצרעין שאין לצורך כלומר ה"א מיל ב"ל בילון רוב פומ"ה מחבר במשא"ל ע"ל חיב בה שומנסו לצורן ש"ל ואון הוא כל שמחוס עוד מורח לא הוי צידה נכורה כ"ש ארי דספק הוא דמם פרקלין רחב דעכ"פ ברשתה הוא כל היה לשמוא למדר דבריו אמשנה דרשב"ג לא אמשנה דצבי כינום משחית הכל כפירש"י שם א"כ היה לשמואל למדר דבריו אמשנה דרשב"ג לא אמשנה דצבי כינום משחית הכל כפירש"י שם א"כ היה לשמואל למדר דבריו אמשנה דרשב"ג לא אמשנה דצבי כינום משחית הכל בפירש"י שם א"כ היה לשמוא לביב ברשתה הוא בינו בילום משחית הוא כל מיד בילום בילום משחית הוא כל בפירש"י שום מורם לא הוא בנורה כל בפירש"י שם א"כ היה לשמות עדם מורח לא הוצדרי במורה כל בפירש"י שם א"כ היה לשמות עדבים במור למורה במור להפיר בים בילום בילום בילום להיה במורה להוא בילום בילום בילום בילום בילום בילום בילום בילום יכעום משחית היא כל שמחומר היא כל שמחומר עוד מה זו לא הייציה גמודה כש אדי דספק היא דאם
יכעום משחית הכל פלידש" שם א"כ היה לשמואל לסדר דבריו אמשנה דרשב"ג לא אמשנה דצבי
לבית ונעל בפניו דאין לו שייכות עם דין דשמואל. ומ"מ נלמוד דאם צד חיה ברשת רעועה דיכול
לנתקו ולילך לה אין חייב חמאת וינית ברשת ולא ימלו בידיו: (ז) קמנה עם"א ע" במור כי
הכוורת קמנה כו" אבל בהג"ה נרשם בעה"ת כי סובר הר"ב דבעה"ת מודה בתיבה גדולה דלא מסא בחד שחייה ובזוכובים אין בשינן ניצוד היי תרי דרבנן שרי לכתחלה משא"כ דבורים במינן ניצוד אכל לפי מ"ש באות ח" דבורים נמי אין במינן ניצוד אה"ג דכוורת נדולה דלא משא בחד עדוד אכל לפי מ"ש באות ח" דבורים נמי אין במינן ניצוד אה"ג דכוורת נדולה דלא משא בחד שחייה שרי אף בפסיק רישיה להר"ב דהוי תרי דרבנן ועמ"ז ג' ואי"ה שם יבואד: (ח) ויש עמ"א דהר"ב כתב תיבה קשנה דגדולה כ"ע מודים דשרי כמ"ש באות ו" א"כ מאן יש מקילין דהבור כתב ול"ד לכיורת שקשנה היא משמע בתיבה קשנה מודה המור דאסור לו"א דה"ם כוורת קשנה כתב ול"ד לכיורת שקשנה היא משמע בתיבה קשנה מודה המור דאסור לו"א דה"ם כוורת קשנה כתב ול"ד לכיורת שקסנה היא משמע בתיבה קסנה מודה החור דאסור לו"א דה"ם בוורת קמנה לגבי דבורים הרבה כס"ט הס"ו ג' ואם יפתח אי אפשר שלא יוכל לתפוס קצת מהם משא"כ תיבה לגבי דבורים הרבה כס"ט הס"ו ג' ואם אחת לידו כי יפרתו ועס"ל הרוב כן : (כ) פסיק רישית עס"א שי"ד סעיף א' אות ה' ומשמע אף דלא ניחא ליה וי"ל בין לא ניחא ליה ובין לא איכפת ליה ע"א ש"ד סעיף א' ד'ה האי וש"ך ס"ח בזה ולפ"ו בתיבה שיש אוכלין ומשקין דלא ניחא ליה ע" תום' כתובות ז' א' ד"ה האי וש"ך ס"ח בזה ולפ"ו בתיבה שיש אוכלין ומשקין דלא ניחא ודאי שימנפו כו' יש לצדד יותר להתיר ואי"ה בש"ך סי"א יבואר עוד. הפורס מצודה תוס" שבת י"ז ב' ד"ה אין פורסין ועככרין לפרוס על השולתן דלא חיישיגן בעת פריסתו יצוד ולהגיח אה"כ על הארץ אפ"ה אסיר ממ"ש התוס" דבשכת אין חייב חמאת כי א"י אם יצוד משמע איסורא האיסור דילמא יצור בשעת פריסתו במקום שמצוי חיה בחורשין יע"ש. גם התום' וא"י אם יצוד הא ודאי שיצוד כי יש הרבה חיות ויבואו לאכול וכרומה חייב עם"א אית ד' המשפת דכל שלא עשה מעשה פמור לאו דיעשה מעשה בשעת צידה אלא שיפיי כלבים לאו מעשה כלל רק גירוי בעלמא ואף שהכלב בווראי יצוד אותו פמיר כה"ג ולא בכ"ע אמרי' בדיבורית מעשה כלל רק גירוי בעלמא ואף שהכלב בוודאי יצור אותו פסיר כה ג ולא בכע אמז בו בני הו עביר מעשה וצ"ע: (י) חייבים עמ"א רמב"ם פ"א מה"ש הי"ג דמסיע אין בו ממש והוי כאלו עשה הכל לבד כולה וחייב ושא"י פסור והיא גמרא ערוכה שבת צ"ג ב" וא"י למה תלה ברמב"ם ז"ל. גם אני העני תמה שהיה להאדון ז"ל להשמיענו מו"מ ז"ל שהמסייעו פסור ככלום מו שהעיד בנו הר"מ ז"ל פ"א הג"ד כ"מ שנאמר אין חייב כלום פסור מכוה מרונה נדמה ברנאה ברנא ששונו שתתיו בנול זה מידל ש את מול בי שממט אין חיב בלום שמו ממול בי מול הרואה בפרק עשירי במולי עדות דרבנן דלא מפסל לדעתי כ"א בחייב מכות מרדות כמו שיראה הרואה בפרק עשירי מה עדות היה החיוב שבה מדבריהם ונט"ש בס" ש"ה בכלל מכות מרדות ובפתיוהה כוללת. שזב ראיתי שהאדון ז"ל דבר גדול דיבר מדכתב הר"מ ז"ל והמסייע אין חייב כלום משמע פטור אבל אסור שכ"כ בהג"ה כ"מ שנאמר מותר לכתחלה וכן אין חייב כלום אין מכין כלל הא איסורא מיהא ככל שכ"כ בהג"ה כ"מ שנאמר מותר לכתחלה וכן אין חייב כלום אין מכין כלל הא איסורא מיהא ככל פטריר דשבת וכלת וכן במקצת שהפרש יש בין וכך ובין וכן לומר אנ"ג מסייע אין ממש לענין קיבול בינין כו' מ"מ מדרבגן אסיר ומרלא השמיענו הארון ו"ל דאין מכין כלום לומר דכשר לעדות אין הכרע דלא כמ"ש בס" ש"ה דבדיני שבת קעסיק ולאו בדיגי עדות קעסיק: ואכונם מ"ש בנמרא צבי שנכנס לבית ונעל א' בפניו הייב הניף הדלת בלא מנעל נמי. ועב"ח

[אבונם מש בנסרא צבי שנכנס לבית ונעל א בפניו חייב הגיף הדלת בלא כנעל נסי. ועבח ביר רבותא למ הכניסו לבית ונעל אפילו היה בבית ופתח פתוח ונעל חייב. ובמשנה הצד ביר למנדול וצבי למי תופידש"י עד שהכניסו כו פפני למ"ד הקירוב ונעל כמ"ש הר"מ ז"ל פ"י מהלכות שבת הי"ם ואסאי לא תנן הצד צפור למגדול ובכית שהיה כבר ונעל חייב. ולמ"ש המ"א באית י"א דלא כתי"ם א"ש דלעיל אשמעינן דוקא שהיה בחוץ הא היה במגדול ונפתח ונעל פסור ובצבי אשמעינן דל"ת דוקא הכניסו ונעל רק מאליו (כפירש"י) ונעל חייב: (יא) והלך עם"א תי"ם מ"ג מ"ו דכל שנסתלק הצידה אע"ם שהיה ניצור מקודם חייב כשעושה צידה מחדש וא"ב בתדננולת (עס"ב מ"א כ") נבי אף דברשתו מ"מ ראוי לחיות פסור ואסור ועולם אין נוהרין לפתוח ולסנור למם ב-20 א ב-1) ברי אף דבו שותר ם כי ראוי להיות פסיר ואסוד ועיכם אין נוהיין לפתוח ולסבור אח"כ. וזה ששינה בהעתקה וכתב חייב במקום אסור ולמת יהיה פשור דחדא הוא כשא"כ אי איסורא אח"כ. וזה שינה בהעתקה וכתב חייב במקום אחור ולבנו היא "ל כה"ג לא גזרו ובצפור דרור ברוך בי"ג לא גזרו ובצפור דרור כה"ג אא"נ דאסור. ומתום 'ק"ר ב' ד"ה למה דהוקשה להם מאי אולמיה מוכח כת"י דאליכ מוכא אשמעינן אע"ם שנמתלק צידח הראשונה אפ"ה פשור ש"מ דס"ל כה"ג הייב דא"ל פטור אבל אסור ונתגו? פשיר ומותר דומיא דצבי שמור בתוכו כו' דא"כ מה פריך בק"ו א' ממתני פחר ואסור אה"ג בהלך לחוץ ש"מ אי חייב או מותר לגמרי. והנה במשנה לנועל ביתו לשטרו ונמצא צבי שמור בתוכו יש בו שלשה פירושים א' פירוש הר"ן ז"ל דלת מגופת ונעול במנעול ג"כ שאין זה שמירה לא צידה ויהיה פי' לשומרו אצבי כפירש"ו (מלת כא תמול אין זה כ"כ דיוק) כך ע"ם שנסחלק הראשון נשאר הצבי ניצוד מחמת השני משמע שנשאר כב־אשינה דא"ב היה לומר ניצור מחדש כו' אבל המ"א סובר דל"ד הוא אע"פ שהלך הראשון לחוץ ועתה ניצור מחמת השני מותר כיון שהיה ניצור פ"א ונשאר בבית אע"ם שהיה יכול לברוח עתה ואדרבה מדלא פירש הר"ן מותה כין שהיה ביצור פא תנשאר בבית אע פשהה יכול לברות מהה ואז בה או בה לא פו שהו כפשימו לנועל ביתו לשומרו לצבי שלא יננבו אותו ונמצא צבי שביצור כבר ועומד קשור שמור בתיכו רוה פשימא ומאי למימרא אלא ע"כ במנעול קמ"ל להומיף שרי והלך לו לאשמענן אע"פ שנסתלק הראשון וניצור עתה בשני שרי דאי לוזמיף שמירה מה אולמיה הך בהך. ומ"מ קשה מתום" משמע כתי"ם וכאמור. היפי הב" בר"ן דצבי קשור מעיקרא וניתר רצבי א"א יפתה מתום" משמע כתי"ם וכאמור היפי א"א בניתר מקוד משהיה נעל והיה מ"א ניצור וכן החלה דברת הוותר מילים דאל"מ אף בניתר מקוד משהיה ב"א ניצור וכן היינור הים הוותר בינור היבו בינור וכן היינור לוותר מילים לאל"מ אף בניתר מקוד משהיה ב"א ניצור וכן היינור וכן היינור מקוד מה מותר בינור מום ולרמ"ל אוני היינור היבו בינור היבו בינור היבו היינור היבו בינור היבו בינור היבו בינור היבו היינור היבו בינור היבו היינור הי בשני בהיתר ישב משמע האישב אתר שנסחלק הראשון אמור אף שהיה כבר ניצוד בראשון ולהמ'א הפירוש ובא השני אצ'פ שהלך הראשון מקודם שישב השני דמ'ש מאם היה פ'א ניצוד מוה. ומ'ש המ'א שעריין לא נעל הרלת ר"ל דאי פ'א נעל אף שהיה ניתר בעיקרא הבין הוא ימ'מצ'ע כמ"ש. הפירוש השלישי מ"ש המ"מ פ"י הכ"ג בשם הרמב"ן דגועל ביתו לשמרו לבית ולא ידע שצבי שם וידע אח"כ שא"ל לפתוח הדלת כיון שעתה אין עושה רק שמירה ה"הוח יע"ש וערש"י לגועל ביתו משמע כל אדם עושין כן כב" פירושים הראשונים אבל לפ" השלישי צ"ע. ואמשר

קבע ואף שיש מפח לכתחלה אשור הא אין מפח אף לכתחלה מותר באהל עראי וכילח חתנים קפע חקף פיש שפח לכנהול אסור המו ליך כפת הן לכנהול משין כ"ן שם וברא"ם וחי"ף כמת לכייף קיל משחר כילה דמחוקנת לכך הוי עראי משא"כ שאר כילה ועיין ל"ן שם וברא"ש ואי"ה במ"א אות יו"ד יבואר עוד אי"ה . ועיין לבוש ש"ש כל אהל שיש בגגו עפח ההל קבוע וכל שאין עפה אחל עראי הוסיף גג עפח קבוע והמתבר לא הזכיר זה רק העתיק לשון הר"מ ז"ל פכ"ב הכ"ע ומסתימת הלצוש משמע דגג עפח ואין עפה חליא מלחא ואינו כן כי באהל קבוע אז בעפח חייב ואין עפח מקרי עראי אבל באין קבוע אף עפח פטור אבל אסור כדאמרן וי"ל בעפה חייב ואין עפח מקרי עראי אבל באין קבוע אף עפח פטור אבל אחור כדאמרן וי"ל וליע: ולפרוש וילון לפני המטה בשבת לחשמיש המטה בפני נר או ספרים אם דק ונראה מחוכו אסור ואם עב הוי כיסוי כילד יעשה יניה הישן שם וגם החדש דהוי חום' אוהל ובמ"א מתוכן חבור וחם עב הוי כיפוי כימי יעסה יניה היפן שם וגם החדם דהוי חום" חוהל וכח מ ג' כהבנו דלריך קבירה למפה ולא ראינו מי שעובה כן וליע: (ע) עשיית עפ"ז עיין עור העעם אהל עראי ועיין לבוש אע"ג כל שאין מכוין לאהל שרי בלא עביית מהילות כאן שמש כלי ונוחן המשמרת עליה הוי עשיית אהל ומחילות ביחד אבל הר"מ ז'ל פכ"א מה"ש הי"ז שמא יבא לשמר וכפשטא דגמרא קל"ח א' שלא יעשה כדרך שעושה בחול וא'כ אפילו בסיכחא אסור ועמ"א הות י"א ואי"ה כם יכואר עוד: (י) בורתר עע"ו לי העני דבריו בכאן מקופי ההבנה ואחשוב כי סובר דהמהבר בסי"ה הוחיל והיא מתוקנת לכך כר"מ פכ"ב ה"ל וכרי"ף דשאר כילה כה"ג פטור אבל אסור דהוי אהל קבוע ואפילו ח"ש אסור אבל טלית כפולה הפירוש שחולה כה"ב פטור חבל חסור דהוי חהל קבוע וחפילו ח"ש חסור חבל טלית כפולה הפירוש שתולה טלית בכפל על המוט ומשולשלת כ' קלוחיה על הארץ וקושר קלה הא' בכותל א' מודה והשני במערב ונעשית כעין לריף וישן תהחיה להרי"ף קל"ח בעינן שאין גנה טפח ושהם סחס המחבר כרא"ש דהר"מ שם הכ"ע סחם וה'ע דהה"ג לא הוי קבוע וגרע מכילה כדאמרן ומש"ה כשיש חוטין הוי כתום' אהל ערהי עין רא"ש ועב"י אל להרי"ף עלית כפולה קבועה הוי ואין גנה משכו אבל אבור ולהכי בעינן חוטין מבע"י ועמ"א אות י"ב ואיה שם יבואר:

(יא) ע"ב חבית עש"ז שבח קל"ע ב' ואפלד חבוב" שמרי אף שיש מפח דכל שמגולה היולא אותי מ"א אות מ"א אות ז' ועא"ר.

וברייש"ל שבי' ש"א סעיף מ"ם וכאן ח' וקאפל"ש שכראה השפה לצל אם מחודק כעין גג ויש ובר מ"ע שבה אבור במתכניו לל שנשין לכן ולא מור באליו מספוני כ"א לבוש ח"ח ושב מ"ע

אפריים ל עבי שון טביף חים זכון אי וקופני ש בנולחה השפט לנו חם מהחדק לפין גד נים מפה אהור דמתכוון לגל שעשוי לכך ואפילו אומר שאין מתכוון כ'א ללבוש מ'מ יש בו מ'ע שאומרים לגל הוא מכוון . ולענין בקאטלין וכדומה דעתו ז'ל כל שמיוחד לכך שרי ואפילו רהב הרבה ברי ועמ'א אירז ז' וכ'ז שמעלעל ממקום למקום דעושה המהיגה והאהל ביחד אבל לל כפעומד במקום אחד : בוחיצה עראי להחיר הוי רק מדרבנן לא מ"ה אכל מחיצה קבוע כתבנו כפעומד במקום אחד : יש בכוכות מעוטפים ברייט'ל שלא יפול מולעים מסכך לקערה י"ל זה רק בלאת ח' דהוי מ"ה ב"ל בין בכוכות מעוטפים ברייט'ל שלא יפול מולעים מסכך לקערה י"ל זה רק לאהל אפור עיין אות ח' פפד"א ג' ב' אב החקמ"א:

שמו (א) צפור דרור עש"ז שבת ק"ו ב' ועב"ח ובגמרא פריך וכ"מ עופות נמי ביבר מקורה והא בית דמקורה ובין לרבי יהודה ורבנן לבית לא אלמא אף לר"י בית חלונו' סתומים דאל"כ ודָאי יש הפרש בין בית הלונות פתוחין לב"בר מקורה ואין חלונות . ומ"ש הן לפור לפי מה בהוא קשה דמגדול אף דרור נלוד בם ואיזה לפור יש באין נלוד במגדול קטן. ויראה כוונתו המ"ח בחנ"ז ט' דמש"ה השמיטו לפור דרור מחחר בנחנו כלל בניצוד בו ממילח ידעינן דהכל לפי מה שהוא עוף דאווזין בבית שחלונות פחוחים הוי לידה . ומ"ש הטור ולבי לבית ולביבר הזכיר ביח לומר לדיוקא הא עוף אף אווזין לא בפחוח החלון והמחבר מיירי בסתום ומילוד בו אף אבית דבית גדול נמי הוי כביבר גדול ועמ"א ב'. ודלא כב"ח שכתב דהפוסקים סברי דאווזין נמי לביק פטור. והנה במבנה ר"י אומר לפור למגדול ולבי לביח הא אווזין לביח לא ע"כ בפחוחין ולפי מ"ש הב"ח והע"ז דרבון בחרחי פליגי לבי לביבר חייב ולפור דרור לבית בסחום פטור לדידהו ולר"י לבית סחום דרור נמי חייב א"ש מ"ש לפור למגדול לדיוקא הא לבית אף כחום פטור דלא כר"י אבל רב"י בבילה כ"ד א' ד"ה וחכ"א לפור למגדול כאשר אמרם ל"ע והוי יודע דגירסת בבליית וחכ"א לפור למגדול לבי לגינה חלר ביבר והרי"ף גורם וכ"ה ברח"ם זכי בית גינה כו' ולבבלי ה'ם דלבית שחר עוף נמי כו' רק גינה חזר וביבר שחין מקורה עוף לח ולרי"ף זכי לבית מותר לומר הח בחר עוף לח אף בסתום חה יורה קזת כב"ח יע"ם גם בני הכי"ף מלח אלא ובשלנו ליחת ע"ש וחין להחריך: (ב) ישן עט"ז כפירש"י בם דלהר"מ מובציה חייב עיין מ"מ פ"י מה"ש הכ"ב ולח הבינותי דהר"מ מיירי שיסה והיה יכול לרוץ ועמד בפניו אבל עייפות אימא דפטור ומש"ה פסק המחבר כרש"י וסמכו לחולה אלל זקן כעין באמרו בפני חבר עיישות היחוד שבחר ומם כי כסק המחבר פכבי ושתבר משמע אי שיסה בחיגר בגמרא אבל הר"מ ז"ל שם הכ"ד זקן היגר הולה המחסר לידה הכל בכלל עמ"א חליז ט' ור'ן שיכול להלוך קלם אפיה פטור ורי"ף המך אכלל המחוסר לידה הכל בכלל עמ"א חליז ט' ור'ן בילה ר"פ איל ומש"ח השמיט לפור דרור והר"מ שהביא זקן כו' אה"ל כתב עוף לפור עמ"א ב' ומל"ז ט' (עלה"מ ולמ"ש ה"ש) והעור כבר תי' בחיח א' וכדכתיבלא ועמ"א אות א' ועה"ר ד' ומר ש" (פנה מ ונמ ש ק ש) והשור כבר מ" ביות מ" וכדכתיברו ועמיח הות חי ועהיר ד" ומי"ה יבואר שם : (ג) הלבך עש"ו, מ"ש מו"ח תי ולא דק כו' לריך ביאור דודאי אין במינו נילוד לא ניחא ליה כמו דבורים וזבובים ואפ"ה כל שמכיון ללודן מדרבנן אסור הא אין מכוין שרי בפ"ר בלא ניחא ליה כדעת הערוך ואם כוונחו אמ"ש הב"ח דהעור סובר כשוניא דצבת דלא אמר וחסברא ולר"ם א"ש דפ"ר דלא ניחא ליה שרי שינאו לאכול דבש וה"ה וכ"ש זבוכים דלא ניחה ליה פ"ר דלה ניחת שרי ע"ז קשה דבורים להב"ח נמי אין במינם ניצוד ובלאו שיהכלו דבש לא ניחא ליה מלבד שהלשון דחוק גם אין קושיא דהב"ח אף לשיטת הב"י כ"כ דסובר דבורים במינם ניצוד הוא . והב"י אפשר לדעת הערוך דפ"ר דלא ניחא שרי הוכיח דבריש משילין ע"כ ה"פ קמ"ל דבורים במינם ניצוד הגא דהל"כ לוקמיה כר"ש ופ"ר דלא ניחא ליה דבורים באין במינם נילוד הוי לה ניחה ליה וחי"ה במ"ח הוח ח"ט יבוחר עוד . עמ"ם במ"ה חות י"ה מזה (ד) ריש עט"ז דבודאי יפ לריך להבריח אף דאין במינו נילוד ואין מחכוין אפ"ה אסור בפ"ר ואף דלא ניחא ליה בלידת זבובים ואי"ה במ"א ט' יבואר עוד : (ה) שמבה שרצים עש"ז ותף דנה ניחם כיה בנידת זכובים וחיים במיח ש" יבוחר עוד : (ה) ששבור, שרכים עשיץ הביח דבני הרץ ז"ל ר"פ ח"ש והם דברי החו שבח ע"ה ח" ד"ח כי היכי יע"ש וביא לחוץ הייב בשאר שרנים דלא כהר"מ ז"ל פרק שמיני מה"ש ה"ז וט' דבשאר שרנים אף יאא פטור ההקשה עליו מחולון מ"ג ב' ועמ"מ שם דלהר"מ הלכה כמשנה דשאר שקנים החובל פטור משמע אף ביאא וכיא"ל לרש"י ולא הבינוסי דלרש"י זובע בלא יאא היו יולא מורשה רש"י משום נטילת נשמה בולא של הין אל נוכרר היה יולא . והר"מ ז"ל הוקשה לו קושיות ע"ה אל בחלון ולא ס"ל דם שלו מפקד פקיד גם בפירוש המבנה מפרש באר שקלים שאין עור בקבע נצרר מהרה שבשרן רך ויבוב לקדמוחו מבא"כ ביש עור וז"ש המ"א אות י"ו . ומהא דשבת ק"א א' דפריך טוף פשיטא דים עור מדחייב החובנ הינו דאי בילא לחוד שאר שרלים נמי יע"ש: **והוי** יודע בשחט רוב שנים ומפרכסת כחיה חייב בחובל משום נטילת נשמה והעד חותך

ממפרכסת אי לאו מי איכא מידי אסור לב"נ משום אך בשר בנפשו כדאמרן (ו) פרעוש עט"ו בחום' י"ב ח' ד"ה שלח יהרוג משמע דפרעוש פרה ורבה יע"ש וצ"ל דסברי דברגות יש מן העפר ויש פרה ורבה כמו עכבר בהשרין יש בהם פרה עמ"מ ולח"מ פי"א משבת הח"ב ועיין בשבע שיטות . ור"ן פ"ק דשבת והמהבר שכתב אשור בברגות י ל איסורא להוך מולק עם החום' בע"ז ב' ד"ה הלד כתבו בפנים שרי משום לערא (כמו המפים מורסא) ובחוץ על

על בגדוו אבור לפלו אפשר אף כנה לבינה אבור משום מוהזה פלפול רה להשליכה מעליו פלפול כלאחר יד שרי בפנים של בגדיו ו'ל פרשוש אסור לידה דרבט וכנה שרי בירה שלא ישכני שלשיל מוקר כקון ברה'ר ודוקא שלשול דקיל התירו לא לידה דרבט (אש'י פחות ד'ה שבות חמור מותר. בקון כנסיר יווקנו סכבור יוקי שהדר כו ביותי ולכקן קוב ביותי הינו הף בהן מותר בקול הינו הף בהן מותר הסוף לפיה הינו הף בהן מובכו רק יכל בכר וביו במותר המותר בל מובכו לכל בכי ולד לקון ברה"ר דוזיקו כמ"ש הע"א אות ה"י ומש"ה אמר דמתעםק היה וזה אף בד"מ ברי עמ"א אות י"ב ואיסור פלפול להדיא ברי מידי דהוי אקון כו' ומיהו ז'א דא"ב הף מפול אפור ול"ד לקון דהקם פמא יזיקו אלא כמ"ש מעיקרת דפלפול הקל הקיון בתא ביול במא ביול לפור בליול אחר ביול בליול החור בליול לידה דרבק רק מחעסק לא הוי כלל מלאכת לידה . ומ'מ כנה לבינה על בגדיו דמאום הוא הפבר ברי הטלמול כנרף של דעי וליש. ועב"ה מיש היחרה בחון להפילה שרי הקשה ע"ז הפ"ז דברא"ש לא מוכר היחר להפילה. ומ"ש הכ"ח דהפילה שרי מידי דהוי אחוץ ברק"ר ליע דלהפילה בלא"ה שרי וברא"ש דכ"כ לא נזכר להפילה רק נתן פעם על טלפול מוקלה להדיא וכדכתיכנא ול"ע: (ט) לא עט"ז עמ"ש באוח ו"ז אף אי פרעוש רק איכורא לא חייב גזור משום ספיקא ומלפון הפור מבמע אפילו מעל בגדוו בהון שלא ירא ביפור רק היכורא מא מייב באי מבור מבות ומלפון הפור מבמע אפילו מעל בגדוו בהון שלא ירא ביפוך ההירו הפרשיב ל מייה לבינה מבמע מעשה מאיסיתא כגרף של רעי והרא"ב בפרשים בפנים קאמר או דפרשים לא מאים בחון ככינה לפינה עמ"ש באות ה' מזה . ובנ"ץ כתב במלילה דפרשים העולם מחגון להקל דבומבין על לבינה עמ"ש באות ה' מזה לדרך הביאו החו"ש אות כ"ג ולפ"ז הפלאה דכנים אפשר לאדד הנתב דוכ כ מדו בשם טפר פדם מדון הפמו המו ש מות פרופד הפלכמו: (י) נאף עיג לקולם דהריגה פרעוש גופם הרמב"ן מתורו יע"ש ובחדופינו למסכם סבת החרכמו: (י) נאף עיג עש"ו וכ"ה בפור המשמעות דהף חלהכת דית כל בעושה כמתעסק משום מהיסותה ש: יכמו הריגת הנחש עמ"ח חות י"ב כ"ש כהן דתוי ג"כ משחל"ל דברי ועתו"ש: (יה) שותר עם"ו הנה בהגמי"י פ"י מה"ם הכ"ד (ועמ"ה הות כ"ו) משמע הה דהיה ועוף ברשותו פעור היינו במורגים מה של החלר גדול פפור ואפיר הא ברבותו אין מורדין או מורדין וחלר קפן ברי לכתחילה ובים שמרד היב חשאת ברה"ר לא בחלר ואה שברבותו אין מורדים שרי אף בהלר גדול לכתחלה לצד ומרדים אפור וחדר בחלר היב בחלר בלר ברשי מראב ברה"ר היים משלת הבלרב הולק ברביתו

נהתירו ביומו ונרחים ושור כל שעבוי נהחירו ביומו הף חומן מותר נכחהנה וברימי"ל קייחת היינו לעולם מקרי קיימת ולמן אף לחלי בנה מקרי שאין קיימת משא"כ להרא"ב יחיב חוב ופשור ומותר ואין שליי באומן בהכרח לחלק כין זמן למען היינו ביומו מותר ולזמן שבעה יחים פפור וחיוב חשאה לעולם ועמ"ץ אי"ה במ"א אות ג' . ובט"ז ג' : (כ) וריש חולקין עב"ז הכ"ל ב בהנה וחייב וכ"מ לפסולי עדות ד"ח וכדומה הבל לענין מדידה מלוח אין כ"מ לכאורה דלפר"מ נמי ההדיוע וקיימא בדעתו לעולם פסור אבל אסור למו מיים יחים ומדידה מלוח אותר המשוב ביומר בצבעה ימים וכדומה ועדיף עפי ובשלמא קבר באין קיימא וא"ל בלי מעבה אותן כמ"ש המ"ל ג' אין בריכה להחיר מחידת מלום ולהער באות ביותר במיים מוכר אבל המני ביותר מלום מוכר להמני באינו שוני אותר באות במיים מוכר אותר במ"ל באינו ביותר מלום במ"ל באינו ביותר מלום מוכר באינו ומותר באינו של מוכר באינו ומותר במותר באינו ומותר באותר באינו ומותר באינו ומותר באינו ומותר באינו ומותר באינו ומותר באינו ומותר באותר באינו ומותר באינו למותר באינו ומותר באותר באינו ומותר באותר באינו ומותר באינו ומותר באותר באותר באינו ומותר באינו ומותר באותר באינו ומותר באינו ועיין חו'ש ואי'ה במ'א יבואר עוד . ומ'ש הר'ב ויש אומרים שכל שאין טשוי להחיר באותו יום עלמו מקרי קיימא היינו פטור ואסור כמ'ש המ'א אות א'ב ויש מקילין דעד שבעה לא מקרי קיימא ומותר לכתחלה וע"ז כתב הט"ז דבאות ה' כתב דאינו כן אלא כל שאין מהיר ביומו פכור יאסור : (ג) או עש"ו באמח ל"ע מובא דהר"מ ז"ל פרק עשירי ה"ג כחב קושר על גבי הרגל דהוי מעשה הדיוע ואין קיימא דבכל ערפיש מתירו בבני מ'תוא כמ'ש הגמו'י שם ובה'ד כ<mark>מב דין</mark> זה דמחזיר רצועה לנקב והוא מהתום' ושנשמע מנעלו ורוב רגלו ע"י שאין מהודק ורולה לישן זה דמחזיר רגועה נגקב והוח מהחום ובנכתם מנעגו ורוב רגנו עיי בחין מהידק ירונה מקלועה בנקב אחר ועח"ם מזה וחי"ה באות ד' יבואר עוד: (ד) ודרקא עש"ז וכ"כ המ"א אות סי והוא ברא"ם וחים שבת כי הנה להב"מ ז"ל בקבר הדיום עי והוא ברא"ם וחים אפור הבל מה להב"מ ז"ל בקבר הדיום וקיימא פעור אבל אפיר י"ל פפור בים טורח קרוב הדבר ביקפור בראשו קבר א" (עמ"א ה") וגזור אף בדרבנן כל בהגזירה קרובה מבא"ב כבאין שורח לא גזור והר"מ לפישחים בהא דלא יחזור אודייא להדקא שמא יתפור עב" במ"ב במ"א אות י"ד יע"ש לא מפוס מחקן מנא ומש"ה היור אודייא להדקא שמא המהבר בס"א ליכ"ז למנזר במא יקבור דהוי גיורה לגזירה אם לא פים הגיה הר"ב שפור לביטת המהבר בס"א ליכ"ז למנזר במא יקבור דהוי גיורה לגזירה אם לא פים טורת להחזירו או אסור דקרוב הדבר ביקשור שלא ישרח עוד והר'ב בס'א לא ההלים לומר דהלכה כפור בקפר של קיימא דחייב ואי"ה במ"א יבואר עוד : (ה) מתירים עש"ז להר"מ בכ"א באין קשר אומן מיירי דאליה אשור אף באין קיימא וכל שאין קשר אומן אף באין מחיר ליומו כל שאין קשר לותן מיני דקב ה חשור עף באין קישתופני בתן קשר שבון של בחון משר בדש כל בכל קיימא לעולם ייל להמחבר מוחר עמ"ש כאות א' . וע"י עבו"ם שרי שבות השבות בש צורך הרבה כבם" ש"א ס"ם : אם מוחר לומר לעבו"ם לעשות קשר או להסיר קשר קיימא באין מעשה אומן ביש צורך הרבה אם ייל דהוי ספק פלעמא בין הר"מ ורא"ש ז"ל והר"ב לא הכריע בס"א כניהא משישף ב" וע"ז ד" כמ"ש בם אם נאמר ספק היו מדרבנן היו שבות השבות ומיהו ייל כל שיב לחד ד"ח לה מקרי שבוח דפביח כה"ג והרי גבונית עבו"ם אין מקולון בספיקן ה"ה כה"ג ומיהו לקשור אין שייך צורך הרבה ויתשוב שיקפור ליומא אוהרא ולהמיר י"ל כן . שוב ראימי דליחא דלמאן האמריק לה רא"ש מתיר ע"מ לקשור חייב הא לא"ה פטור והיי שבות דשבות ולהר"מ משמע

דרהיק דקרמה צידה למחשכתו ודאי פסור ומותר הוא ואין עושה עתה כלום אף חלך הראשון כפי' הס"א או כתי"ם ואף שנראה כמוסוף על שטירתו כמ"ש התוס' אפ"ה פסור ומותר ובש"ג כפי הט"א או כתים ואף שנראה כמוסוף על שטירתו כמ"ש התוס" אפ"ה פסור ומותר ובש"ג כתב דפ"ר לא אסור אלא כשאין עושה ומתכוין ג"כ להותר הא מתכוין להותר ומהא דרבורים בס"ד י"ל עיקרו לכסות הרבורים ואה"ג אם פורס הדבש שרי וא"ש מ"ש המור עמ"ו אית ג" כי בידה ל"ו גדם ותסברא ובשבת מ"ג ל"ג ותסברא היינו אם עושה לכסות הדמורים ע"ב לא יהות פ"ר ואם הדבש שרי והכן וה. פ"ר ואם הדבשר שרי והכן וה. פ"ר ואם הרשה שרי והכן וה. ומ"ש נכנסה צפור נמרא שכת ק"ו א" ואם יש לו בית הולך ומניהו שם רק ביד אסור ליקח משום מוקצה כמ"ש בחה"ר וכי"ס נמי מוקצה שניצוד היום. הא בנוונא דל"ש מוקצה מותר ליקח משום דכבר גצוד ועומר היא. מותר למתוח הדלת מ"מ פ"י מה"ש הב"ג : (יב) שלא עמ"א עמ"ר רע"ח כ"א א" ושל"ד סב"ו וכאן ס"ח. ע" מ"מ פרק עשודי הי"ו בט"מ שם דהוי מפים מורסא אין גמר מ"א א" ושל"ד סב"ו וכאן להיות אי נמי האין במינו נוצוד ראוי להיות אי נמי דאין כ"א א' ושל"ר סב"ו וכאן ס"ח. ע' ס"מ פרק עשודי הי"ו בס"מ שם דהוי מפים מורסא אין נמר מלאכה וצד נחש דרך מתעסק יע"ש ואמנם מ"ש המ"א דאין במינו ניצוד ראוי להיות אי נמי דאין במינו ניצוד וכדים" יחים המנה ק"ו א' דלא כתום' שם ואין במינו ניצוד לצורך חייב שלא לבודך פמור אף לרבי יהודה ונערא שם ק"ו ב' דמוקי כר"ש לאו הלכתא הוא אלא כת'ק ושמואל מוכר כד"י ואם"ה פסק כן ונחש אין בטינו ניצוד ומ"ש המ"א באות ו' היינו להמחבר בשל"ד מכ"ל הפסק כר"ש ומ"מ קשה דח"ם מחם פ"י הכ"ו משבע אף לצורך פסור באין מינו ניצוד וע' תו"ש הגי"ה יל"ש ול"ג נמ"ש ולדין צ"ע: (יג) כתורה בפרשת שמיני עיין ר"פ ח"ש: (יר) הצדוך מורן בהר בדברי הר"ן ולא כדברי התום' ר"פ ח"ש ד"ח הצדן דח"ש שיש להם עור מתמא לצורך עורן בשא"ל בשאר שרצים דלר"ן אף שאר שרצים אם אינן מיקין מתמייהו לצורך אף שאין להם עור מוכף ביושה השמים ברישה השמים מתם מפרק פ"ח ה"ו מה"ש ועמ"ם שם ואע"פ שלא יצא לחיין הוי מפרק מסקום מוכר בהנא" ביושר ברני לבב עם ברק מול משום בפרץ "מ"ש. ולפ"ו בנ"ץ מדכר של יבשה אף פצנו מת חייב משום מפרם כדמונה המוניא שבת ש"ה א" ע"ש רה דרים לא ה" ע"ה"מ של יבשה אף פצנו מת חייב משום מפרם כדמונה המוניא שבת ש"ה א" ע"ש רה דרים לא ה"מ של יבשה אף פצנו מת חייב משום מפרם כדמונה המוניא שבת ש"ה א" ע"ש רה דרים לא ה"מ לפקום ובתנאי שצרוך לאותי דם או לבשר שנצרר הדם להאכיל לכלב עם דמו 'ע"ש. ולפ"ו בג"ק להר"מ של ובשה אף פצע כת חייב משם מפרק כדמוכח הסוגיא שבת ע"ה א"יע"ש רק דבים לא הוו ע"ש ובשה אף פצע כת חייב משם מפרק בדמוכח הסוגיא שבת ע"ה א"יע"ש רק דבים לא הוו ג"ק. וי"ל הלוון אין לו עיר ואמאי חייב ר"י משום מפרק שהרי תר"ם ז"ל אומר כל שאק צור ליבא מפרק ולמה לתכמים לופר אין דישה אלא ג"ק. וכ"ת חלוון יש לו עור הא בורכא שהרי מפרק באיני אומר כן כפ"ח שרגים ושאר שרצים חלוונית יע"ש גם לפ"ו ומש"ך סחומת פורות משם מפרק. אם קלף העור שלהן קוא מותר בשאר פירות עכ"פ ואי"ה שם יבואר ובעלי עור אף אם בקלף העור "ל בשרן קשה במבען והוי מפרק ששא"ב באין עור בשוך רך ולא הוו מפרק שיעור בנרגרות. ורש"י מ" בח"ש ב" מעכים אם שצובע העור אם צריך לכך ואף פצע מת חייב כה"ג או נכילת גשמה מאותו מקום כי הדם הוא הנפש וא"צ שיעור גרוגרות. ומסי רע"ח אות אות אונשי ביתא אונשי ביתא נמי אין חייב דמשאצ"ל הוו עוצ"ל הוו. וא"כ להר"א ז"ל אף למיומא אימתא אאינשי ביתא נהי אין חייב דמשאצ"ל הווא ש"ב" של"ל הווי ופ"י הכ"א יעל"ם פ"ח שם ה"ח וא"כ לא הוח להאחן ו"ל לסתים ומשמע לפרימא שב"א שכת ה"ו ופ"י הב"א יעל"ם פ"א אות נ"ול"ד להוצאת המת דהוי משאצ"ל משא"ב חובל לפיים ומכל לרפיאה רבה כהת בחבלה זו להתרפאות והוו מלאכה צריכה לנופה וחייב מ"ה וא"ה שם יבואר עוד ;

לכ"ל חייב וו'א ועם" שכ"ח בכ"א אות נ"ול"ר להוצאת המת דהוי משאצ"ל משא"ב חובל לרפיאה רוצה עתה בחבלה זו להתרפאות והוי מלאכה צריכה לנופה וחייב מ"ה וא"ה שם יבואר עוד:

(יו) ושאר עמ"א אין זה ד"ה ור"ן שהובא במ"ז ה" וע" ר"מ פירוש המשניות ועמ"ש במ"ז:

(יו) שלא עמ"א כתוס"ור"ן ר"ש שמונה שרצים דלא כרש"י הרכיב שם שאין במינו ניצור וכר"ש

יע"ש. ומש"ה כתב המתבר להרמב"ם חייב בר"י דמשאצ"ל חייב וע" אות ו" ו"ב ומשמע

להרמב"ם שאר שרצים אין במינו ניצור ומש"ה פשיר שיא לצייך. אכל המתכר מוכר המעם

משום משאצ"ל ומש"ה להרמב"ם חייב. ועתי"ם ד"ה שלא הקשה על הרע"ב והר"מ וא"י למה חרה

אפו לל הרע"ב דפ"ר אין במינו ניצוד ולא סיים כר"ש והר"מ אפשר גמי הכין הוא ומ"ש פ"ימה"ש שאר

שרצים שבפונו ניצוד הא יש בהם שאין במינו ניצוד ג"כ כממונו "נ"ין חיים" ר"ם ח"ש ד"ה אצרן

שרצים שרצים עוני ניצוד הא יש בהם שאין במינו דעדוב"כ כממונו "נ"ין חיים" ר"ם ח"ש היא הצרן

הוקשה להם לכה לי כ"ו ולא קושיות הר"ן דמ"ש רישא ומ"ש מיפא "ד"ל תירוץ הר"ן משא"כ

קושיות התום" דפשומא דמשאצ"ל בכל שבת פמור ואהא תירצו וכתבו דמש"ה יש חילוק בין ח"ש

כו" והמהכר ברישא השמים מתם ומים מתם ומים מתמא פמור וצ"מור ואין להאריך:

כו' והמחבר ברישא השמים סתם וסיפא נקים סתמא פבור וע' מור ואין להאריך: השולה דג כו' הר'ס ז'ל פי'א מה'ש ה'א ממ'ש אבור לומר לעבו'ם היינו אם מצוה להניהו ביבשה אבל אם פציה לתניחו לים שרי דאין זה נפילת נשפת עד שיניתו ביבשה כשיעור שיבש כסלת ותפ"א תצ"ו ו" דבבלי ק"ו ב" פשום נפילת נשפה עד שיבש כסלע ופירש"י מוכרח בינשה אבל אם מצוה לתניחו לים שיי דאין זה נסילת נשמה עד שניח ביבשה כשיעור שיבש כסלע ופירש" מוכרת הוא דלירושלבי מיד העלהו אין שינור דהני קוצר דמפריש ממקום גידולו . ואם הניחו ביבשה הוא דלירושלבי מיד העלהו אין שינור דהני קוצר דמפריש ממקום גידולו . ואם הניחו ביבשה ובא א' והבית אותו קודם שיבש כסלע חייב לאחר שיבש כסלע צ'ע. ו"ל בלא"ה אסור לומר לצבו"ם לימול דהני מוקצה ו"ל מלפול לאחר יד שרי בישראל שרי בעכו"ם כדרכו אי לאו משים נמילת נשמה כבס" ב"ע. ו"ל בא"א המיל ליקח דנ נמילת נשמה כבס" ב"מ"א אות "א ומ"מ שם מלפול מהצד לצורך היתר לילך בו משא"ל ליקח דנ ו"ל שלא יסריו המים כ"כ הוי לצורך היתר. ומ"מ קשה כמ"ש דאם הוא לוקח משם וליתן מדה להוך בריכה של מים און איפור ע"" עכו"ם רק להנוח כך אסור: (יח) ועוקצו עמ"א דפרעוש אין נמ"א בפריו שם אות ל"ו ע"ש ועסי של"ז. ואי"ה במ"ז אות ח" יבואר עוד: (ים) ואסור עמ"א דל"ד אסור ה"ה חייבא אכא כס"ש באות כ" בשם הרמב"ם דברנו"ת הווייתו מעפר נמי חייב עמ"א דל"ד אסור ה"ה חייבא כרשם ב"א ברעוש מין ומ" ואון ב"ו וב"א א"ה יבואר מון ו"כ"ש מיתה במרוש ב"ן ואו דחייב לא ברנות רק לענין איסורא שייך לומר נהנ"ו כ"ל ובדר שאין מוו וכ"ש מיתה בוה"ו ליכא ל"ש מנהנא ומש"ה כתב ואסור ברגו"ת וצ"ע: (כ) מותר עמ"א. רחש שפרה ורבה הו" ליכא ל"ש מנהנא ומש"ה כתב באות וותלעים מפורות פפור אבל אסור. כתב בח"ב מ"ש בנמ"ם במחבר א"ע הכמ"ש הבריה הוי ויניקתו מעיפוש הפרי מדו בשבת אם באום לאוכלו. ועי"ד פ"ד מות תלושים במחבר ו"ל ומ"ש במות מ"ש. אורנים ומירת פמור של דמות הווויתן מבשר דאסור לאכול ב"ד ס" פ"ד ומשמע דהוי מ"ש. ותולעים הנמצאים בבהמה הון עור לבשר המור משום אמ"ה משם אחם ביות מ"ש וא"מ בחובר מ"ל המים אור במור מ"א הבנן יו"ש. ותולעים מבחבר ודנים למיו ביות מוחלים משר המור משמר במובר ומ"ל המסך אף בפרשו מ"ד מור משבת האור מ"ל המ"ל למים להרות במובר וע"ל המ"ל המסף אף בפירשו מ"ה אמור משום אחר משמע דאסור להרון בשבת המור להרון מ"ש. המור מוליו משום אח"ה משמע המור מ"ל הוול המור מורים במובר מור מור מורים משמע המור מ"ל המור מורים במובר מורים מורים מ"ל המור מורים מוליו מורים מורים מורים משמע המור מ"ל המור מורים מוליו מורים מור מורים מורים בין עור לבשר דאסירי משום אמ'ה משטע דאסור להירגן בשבת יע'ש וא'כ להר'מ ז'ל דפסק את בשר שתוכה תולעים מכנו אפורים משום אמ"ה ואיך התיר כאן תולעים מבשר להרונ בשבת ואפשר מדרכנן ומש"ה כתב כאן פסיר ואסיר. ומיהי הנדילים בחיי הבהמה כין עור לבשר משמע באיסיריהו קיימי מ"ה ואסיר ליתן לב"ג וההורגן בשכת חייב דחשיב חיות דידתי והוי אמ"ה וה"ה

להתירו באותו יום ושרי לכתחלה אף באומן ובלאו מצוה שרי ו"ל דקושר בליל שבת ליודע שיעור מקוה וכדומה צריך קנה ארוך וביום השבת לא יתיר אותו שצריך נל חם השבת לידע שיעור מקוה והוי יותר מכ"ד שעות באפשר או דאין להתיר ביום השבת דמשום מציה התירו לקשור ובהתרה א"צ מצוה אבל קשה לי"א דפחות מו" ימים שרי לכתחלה ככאות ב" למור קשה סוגיא ובתתרה א"צ מצוה אכל קשה לי"א דפחות מו" ימים שרי לכתחלה ככאות כ" למור קשה סוגיא
דגמרא לאיות צורך התירו במצוח וצ"ע: (ד) דאין עמ"א דוקא קשר הדק הימב א"א בקיאין הא
לא"ה אנו בקיאין והיינו להר"ם ו"ל דאופן לחוד פמור ואמור הא למור ורא"ש כל שאין קיימא
ביומו עכ"פ אף אימן שרי ככאות ה" וכ"ת להר"מ ספק דרנגן לקולא ""ל ספק ידיעה לא מיקרי
ספק עי"ד מזה סי" ק"ו ובע"ש אות י"א כתב דזה לרא"ש ולשימתיה של רא"ש באומן לחור חייב
חמאת ובקיימא לחוד ג"כ ובאות ה" אי"ה יבואר דאינו כן: (ה) וה"ה להתירו השיג על ע"ש
באות י"א ואות ד" בתרתי דלהר"מ אסור מחמת ספק חסרון ידיעה ולהרא"ש לא זו דאומן ואין
קיימץ ביומו דפמור אף מותר לכתחלה ובגמרא ק"ב דנקים בדמייני כ" דקמרי אינהו ואין קיימין
פמור אחר ה"א הוא חושב פושר ומור כה"ג כל שאין מתירו ליומו או לשבעה אלא אורחא הוא
דאומו עושה להיים וחייב ומינו ש"א הרא דרים הרא"א ו"ל ורשימות ברמונים בדמות הביומים בחוד הראומו בוצרה הרא"א ו"ל ורשימות ברמונים בדמים בחדר ברא"א ו"ל ורשימות ברמונים ברצונים ברצות ברא"א ולא הראות הוא הוא דאומן עושה לקיום וחייב ועיין ע"ש הביא דברי הרא"ש ז"ל והשמים בדמייעי ב" דאומן עושה לקיום וחיוב ועיין ע"ש הביא דברי הרא"ש ז"ל והשמים ברמייעי ב' תיבות דקמרי אושכפי וע"ז קשה ליה למה בדחומרתא הביא מלת אינהו אבל בני שלנו ברא"ש כמו בכל וז"ש המ"א ובנמרא והבן זה עם"ש אי"ה באות ו': (ו) לא עם"א ולמ"ש הע"ש לרא"ש באומן להוד יש חיוב חמאת י"ל דאסור עפ"י הדין ומ"מ מדברי המ"ז משמע דהכל תלוי בקיימא לחוד ואוכן לא מעלה ולא מוריד כנ"ל בזה: "ש"אלה" מי שנפסק א' מציציותיו ואין לו בנד לכבוד השבת לצאת לרה"ר כ"א זה אי שרי להתיר הציצית הנה למ"ש בע"ש אות ו' שיש מחלוקת להרא"ש מתיר שלא ע"י לקשור שרי שר מ"ה כ"א דרבנן ו"ל שרי וב"ש להתיר שיהא קצת ענף ע"ה' ציצית ולהר"מ שלא ע"י לקשור שרי שה"ל מ"ה ב"א דרבנן ו"ל שרי וב"ש להתיר שיהא קצת ענף ע"ה' ציצית ולהר"מ

שלא עדי לקשור שרי מת כא דרבנן יל שי זכ ש לחנה שלוא קבור ענף עדו בבית זהום ב פרק עשירי משטע דמתיר לחוד חייב אסור במקום מצוה: מריש הוי קשיא לי למה כשאין לו ציצית אסיר להמיל בשבת דקשר עלוון ד"ת וחייב משום קושר אטאי יחשוב שלמ"ש יתיר מיר ופסיר אבל אסור במקום מצוח לג וכ"ש כ"ה דוחה קושר אמאי יחשוב שלמ"ש יתיר מיר ופמיר אבל אמור במקום מצוח ל"ג וכ"ש כ"ה דוחה ברבגן עמ" י"ג א"ב מי שאין לו ציצית יעשה כו" וי"ל כל שלפעמים מבמלו כי כן הדרך אמור מ"ה וא"ה במוף המ" יבואר עוד. וכ"ה בלא"ה י"ל ילבוש כך עמ" י"ג: (ו) נשמפו עמ"א בתוס" ורא"ש במה מומנין דף מ"ח א" ד"ה הא כיון דעתיקי הא חדתי אסור אף בלא מורח דמתקן מנא ועמ"ז אות ד"ה ובמ"א אות פ" מזה: (ח) ש"א עמ"א במם"א בהנ"ה קשר א" בראש החום חייב בשם ממ"ג ואיכא למינזר שמא יתקע כו": (מ) צריך מורח עמ"א ובמ"ז אית ד" והנה במ"ע במ"ד ו"ל אף באין מנמ שנא באם מבמל שם כבאות ז" ובישן במורח י"ל דמתקן מנא במ"ד ו"ל אף באין מוכם שם כה"ג במורח הוי מתקן מנא ובחדש באין מורח או בעינן מבמל שם ולמ"א משמע המעם המעם דאמור לברוח בשבת ונ"מ ע"י עכו"ם באין צריך לו כ"כ הרבה למ"ד מתקן מנא אסור שנות דשבות באין צורך הרבת כנס" ש"ז מ"ח ע"ש ואם מפני מורח למ"ד מתקן מנא אסור שנות דשבות באין צורך הרבת כנס" ש"ז מ"ח ע"ש ואם מפני מורח י"ל דשרי ע"י עכו"ם וצ"ע: (י) אין עמ"א בע"ש הביא ראית מר"מ פ"ע עשירי ה"י דקורע בחמתו מ"ב או"ב דלאו לתפור בל שאין מקלקל אע"ג דלא לתפור חייב הוא ה"ה פותח בית הצוואר למה וא"ב מיום קורע לות לות רכמקן הוא ובחידושונו שבת דף מ"ח כתבנו מוה ועמ"א את "ז" וא"ה שם יבואר עור לות" הוא בכ"ש פרק עשירי מה"ש ה"י משמע כל שתפרו האומן וא"ה שם יובאר ע"ר נאיכא משום מכה בפמיש אבל משום קורע כה"ג לא את דהוו מתקן מ"מ "ל" ואולה עם יובאר עור נות אל משום מכה בפמיש אבל משום קורע כה"ג לא את דהוו מתקן מ"מ "ל" והנתח חיובא נמי איכא משום מכה בפמיש אבל משום קורע כה"ג לא את דהוו מתקו מ"מ" אטרה דלא כע"ש עמ"א אות ח' ומצינו שלפעמים גוורין כל שהיכא גוירה קרובה כו' : (יג) בחבל עמ"א דאף דגררי אסור אשו דעלמא שבת ע' אות הקרום : (יר) אינו עמ"א עב"י ובאר הגולה אות ך' מ"מ פ"י מה"ש בשם התוס' ועיין שבת קי"ג א' : (מו) נוהגים עמ"א ועמ"ז ז' ובו ביום באומן אסור ועניבה אף מעשה אומן לא מיקרי מעשה אומן ומש"ה שרי הא אין עשה להתירו <mark>כו</mark> ביום עכ"פ איסירא איכא כשיש קשר א' למטה: (מו) בשני עמ"א ועב"י: (יו) של עמ"א תוס" שבת קי"ג א' ד"ה התם דל"ש לא גזור והנה למ"ש הע"ש אות ח"י וי"ם ועמ"א אות י"ב י"ל דלא בי קבר או היוחים של היוחים בי היוחים בי של היוחים היוחים בי של היוחים בי של היוחים בי של היוחים בי מבמל היוחים קשה קשה היוחים בי היוחים בי היוחים בי דלא מבמל ליה באומן גמי של היוחים בי היוחים בי מבמל היוחים אים מבמל ליה וכי אסור באומן להוד היכא דיש לגזור אמו מבמל והוי איפור תורה כמו חבל דעלמא וקשורת פרת לאו מעשה אומן וצ"ע: (יח) דעלמא עמ"א הראה לפ"ג אות "ז (ומתחיל סעיף ז' מפלפלין ובקצת דפופי ש"ע חסר פ"ן) ועט"ו אות ח' ובר"מ פ"י ה"ג משפע חבל דעלמא סעיף ז' מפלפלין ובקצת דפופי ש"ע חסר פ"ן) ועט"ו אות ח' ובר"מ פ"י ה"ג משפע הכל דעלמא אפיר בפלפא יגיח ראש א' והוי קשר קיימא דאסור לכתחלה אף אפיר בפלפאל ואו הוכן מאתפול לכך אפ"ה אפיר שיניח ראש א' בהדיום ומיהו "ל חבל דעלמא אפיר בפלפאל ואו הוכן מאתפול לכך אפ"ה אפיר שיניח ראש א' והוי קיימא אבל בקשור ראש א' מותר בשבת שהוכן לכך וגם מסתמא יניח אותו שכבר קשור ולא זה שנקשר עתה כנאות י"ם: (ים) אבל עמ"א דהוכן לכך מאתמול ליכא מוקצה עיין אות י"ח ומסתמא יתיר הקשר של עתה ואין קיימא ועמ"א אי דוקא מתיר באותו יום או כל פראת משבעת ומסתמא יתיר הקשר של עתה ואין קיימא ועמ"א אי דוקא מתיר באותו יום או כל פראות ששבעת שרי שרי לכתהלה. ומ"ש הע"ש לא עיין בש"ד ס"מ שם מכיאר דינו דהיתר קשרי השפיד שרי להפקיע בשבת ועמ"ש אי"ה באות ך" מזה: (ב) מותר עמ"א לענין ציצית בשבת לקשור ב" קשירות אסור וחייב חמאת דעשה דציצית אין דוחה עשה ול"ת רשבת בכרת וסקילה וכ"ת יקשור ע"מ להתיר במ"ש מיד י"ל כמ"ש אח"ב בשם הכל בו אם נמלך לפעמים ומבמלו אמור אע"פ שאין ע"מ להתיר במ"ש מיד י"ל כמ"ש אח"ב בשם הכל בו אם נמלך לפעמים ומבמלו אמור אע"פ שאין רעתו להגיחו שם ומיהי י"ל אסור אכל אין חייב חמאת כשרעתו שלא יניח שם לעולם ומ"מ כשאי יותו להגדול כם ומיוד ל אמר אבי אין חייב ומאורכט עוו מאי היו שם ייניו שם ייניו שם לאיניו שם לאיניו שם לאיניו מ לו בגד ללבוא בשבת כ"א ד" כנפות ואין בו ציצית כנסי י"ג. ואם נפסק ציציותיו ברה"ר למ"ד שבת מיד דרשבת יוכל ללבוש מפני כ"ה בלא ציצית כנסי י"ג. ואם נפסק ציציותיו ברה"ר למ"ד מלאכה אלא שמקלקל פמור ואסור משא"כ קורע חום א' לשתים היתר גמור הוא ולפ"ז בהילד ברו"ד ויש בו ציצית פסולים יכול לנתקן וצ"ע. הביא דברי הר"מ ו"ל פ"י מה"ש ה"ח הפותל חייב משום קושר הן מן החלף והוצים דלא כראב"ד הביאו המ"מ שם ה"ג דשל גמי ל"ש קשר קיימא אלא כל החבלים שייך בהו קשר. ע"מי "ש"ג אות ך" הקולע נימין חייב משום אורג להרמב"ם היינו נימין דרך אריגה הוא משא"כ חבלים חומים גמים ועבים אין אורג רק חייב משום קושר וצ"ע. ולענין ציצית פסולים לנתקן ו"ל דהוי ע"מ לתקן ואסור וטתקן מנא הוא: "מיר (א) אסור עמ"א וכ"ב ע"ש בשם הרשב"א קע"ה וע"ד סקי"ג סי"ו ומשמע לכאורה ה"ה כאן מהלוע דחמור העלה עב"ם דלית ביה עיקר מ"ה עמ"ש כפריי שם. ומירו צרוך ששים נגד הבלוע דחמור עמ"א עמ"ו א' דהמחבר הבלוע דחמור עמ"א עמ"ו א' דהמחבר הביא מ"א ורוב במשום שלא ורוב במש"ו מיצאכה כבל עוראל ומסור בלל שונ מס"ף

מן התירה כה"ג וע" תוס" דיש ביצה ע"ב ד"ה והיה ונ"ם מוצא לענן להוסף בדרגנן ע""ד
צ"ם בזה. ובתק"ג שבת וו"ם המטומים וגולדה כו". ה"ה כאן. ואף בישל לחולה בשבת ומ"ש
י"ם אמור לבריא י"ם ראשון דהכנה הוי עם"א תקי"ג ח", ודוקא דבר שאין נאכל כפות שהוא חי
ובישל תפוחים צ"ע ומים חמין הוחמו בשכת אם נצמננו למ"ש י"ם וראי ל"ש הכנה. ע" מ"ש
בספוף אי"ה. וב"ש בי"ד כו" כ"כ הש"ף שם אות מ"ו דיצוייר במודר ולא ביאר כי י"ל בנ" אנפי
א' נתערב בשכת שמותר בו ביום לבשל ע"ו אמד דמיא לכיכורים אע"ם שעדיין ביד ישראל השיב
דשל"ם הואיל ולכהן דשול"ם, הפן הב" נתערב בשכת אי שרי למ"ש לבעלים. הנ" שנתרב
דוקא למ"ש הואל ולכהן דשול"ם, הפן מעודב מיש בפריי לי"ד שם. והנה במ"ש י"ם ואם
דוקא למ"ש את כלל שום דשול"ם מעולם עמ"ש בפריי לי"ד שם. והנה במ"ש י"ם ואם
דוקא למ"ש ה"ל הואל במנים וויים ב"שול"ם מעולם עמ"ש בפריי לי"ד שם. והנה במ"ש י"ם ואם דוקא לם ש דלא חל כלל שום דשילם פעולם עמיש בפרוי ליד שם. והנה בסיש "ם ואם ימתין עד מ"ח בפרוי ליד שם "המה בסיש "ם ואם ימתין עד מ"ח אי ימתין עד מ"ח אי בשונה בישול וכ"ת דימתין עד מ"ש "ם דבשבת יש ב' אימורים נהנה מסלאכת שבת וקנסא ולמ"ש אזיל אימור נהנה בכ"ש ונשאר הק קנסא כעין מ"ש הצ"צ הביאותיו בפריי לי"ד ביצת מריפת בי"ם דמ"ם דשיל"ם דחד אימורא אזיל הא ביורכא ל"ם למ"ד הכנה כזו ד"ת א"כ אדרבה אם ימתין יהיה יותר אימור חמור ואף אם דרגנן מ"ח בי"ד צ"מ בב"ד צ"מ ב"מ ב"מ ב"מ"ח ב"מ"ח צ"מ ב"מ ב"מ ב"מ"ח ב"מ תילוצים

דמייב לדידיה באין אומן פכור אבל אכור. עיין ט"ש ואיה במיא יבואר טוד: (ו) אבל טכ"ז ואף אין אימן איסורא מיהא איכא ולרא"ש היובא . ואי"ה במיא אות י"ב וי"ד ויבואר בזה יט"ש: (ז) ואפילו עט"ז הר'ב בס"ח משמע כר"מ דקשר אומן חיסורת חיכת וח"ח בקיחין ולח הוי ספק דרבנן לקולא דחשרון הכמה לא הוי שפק ומש"ה בעניבה ע"ג קשר ל"ש בקיאות דלא הוי מעשה אומן אבל בקשירה ועניבה ע"ג בַּלוּלב שאין ליומא י"ל לאשור דהוי פטור אבל אשור ועשי

שבשה אות הפכקסים לפני בה הוא להי ביל המחור ליו בו משום קשר עיין ר'ים פרק עבירי מה'ש ה"ד עהי' שיח במיא כ"ע ורש"י שבת קי"ב א' גמי לח דאין מוקאה עמ"ש בפריי שם : (ח) בעול של עש"ז ואי"ה יבואר במ"א י"ז ומ"ש במכנסיים מותר אפילו משיחה עמ"א אות א' משיחה אסור דמשוי ליה מנא . וכ"ה בב"י והט"ז בשי"ן מ"ם ה' הביא כן דלא כר"מ משום שמא יחפור ועיין כאן אות ד' שכ"מ במום' בעמיקי דוקא הא חדש אף באין טורח אפור דמבור מגא וליע . ומינה שמעינן בסנדל חדש ליתן שם מביחה שרי דאין מניתו שם ודוקא למבה למינור דמניחו שם מהקן מנה כפין שאנו עושין. ושנאלין או פראנקיש אם יש נקב רצועה לשיעור דמניחו שם מהקן מנה כפין שאנו עושין. ושנאלין או פראנקיש אם יש נקב ועכניש לבם הבנאלין שמא יחפור ויקשור ל"ש בהו ומהקן מנא אפשר ג"כ ל"ש דלא מבטיל ליה התם וצ"ע : (ט) אבל עט"ז וכ"כ הב"ח בזם יע"ש:

שיה (ה) בותר עט"ז הנך רוהה דע"י ישראל אף מבשל בחמי טבריה א"ל כדי שיעשו דוהה על ידי עכו"ם קל אמירה בעיניו ועיין לבוש כתב דבאיסור דרבנן כו' אבל באיסור <mark>תורה כו'</mark> משמע הא בדרבנן לריך כ"ש ולא משמע כן מפוסקים משמע ודאי דבו ביום בשוגג אסור אף במלאכה דרבנן על ידי ישראל כמו בעכי"ם ולית עכו"ם חמור דקל בעיניו ועמ"א ב' דאף לרש"י א"ש כאן דאל"כ יהיו דברי המחבר החורין מכאן לחקט"ו ס"א דשה פסק כרש" דיהנה ממלאכת שבת מש"ה אסור לאחריה וליל שני מוחר עמ"א שם אות גד"ה ואי"ה יבואנ דיהנה ממנחכת שבת משיה חסור נחחרים ונינ שני מוחר עמיח בם חות גד"ה וחי"ה יבוחר במ"ח כחן ב" ובחקט"ו מזה ומ"ש הר"ב וה"ה שאר מלאכות ג"ע לכאורה דזה למאן דפסק כר' מאיר בשוגג בו ביום מוחר אז י"ל לחלק בין עשה מלאכה שאשר ליהנות בלא"ה כמבשל דראוי לכוש ובין נר שהדליק נהנה גדול הוא אז יש מחלוקת אי שרי מיד בו ביום משא"כ למאן דפסק כר' יהודה לדידן ודאי למ"ש פשימא שאין חילוק בין שאר מלאכות למבשל כמו שיראה הרואה בב"י עשה כלומר עמ"ש השור ויראה לי כו' ועב"ח מ"ש דשוחע מוקלה קשה דנר בהדליק ל" מוקלה דמותר בהחלה כלא העשה דנה בדול הוא דבלא"ה לא היה דואו כלל אז י"א (ומש"ה כמב בספר התרומה שוחט ונר לומר דכמו נר רק מטעם נהנה ה'ה שוחט ונ'מ בחולה שנמלה היום דלא הוי מוקלה דלא דחאו בידים עב"י שם) עוד יש להסחפק הא דפסקינן כר' יהודה אם כתי' הר"ן ז'ל בתי' א' דהלכה כר'י ומבעל בפשים דבר שבישל בפבת הוי מבטל איסור דרבון ואסור או הטעם דשכיהי גבן ע"ה ולא איסור גמור מיקרי ואם בשלו אפשר אף במזוד לא מיקרי מבטל איסור דרבכן כיון דכל עלמו רק הטעם דשכיהי ע"ה ול"ע בכל זה ואי"ה במיא יבואר עוד . עמ"ב באום ב' דהר"ב בלל חי' חוס' חולין ט"ז :

(כ) בין עט"ז עבו׳ רע"ט ושאר דוכתי דר"ם מחיר אף נר שהדליה באוחו שבת וכבה אע"ג דהייה בידים ביה"ש כיון דנסחלק איפור לא אמרינן לר"ש מיגו דאיחקלי ביה"ש כו' רק גרוגרות דמייה ואסה דעמיה דלא ידע ביחייבשו בשבח וכום וקערה ועששים דלא ידע שיכבה דגדולים הם משא"כ כר אע"ג דחייה בידים לא אשח דעתיה דמלפה מחי יכבה כרו . ואנן קיי"ל לאשור בכר הואיל ודקיים בידים ובהמה י"ל דלא הוי דחייה בידים דלא מדמן ליה שוחע וכדומה ול"ד למחובר מדלא לקטינהו כדהייה בידים דמי עב"י וא"כ ג'ע מה שהקשה הט"ז בכאן על המחבר ולפ"ד הט"ז אם זרק סכין לנועלה בתלוש והלכה ושחטה כדרכה דכשירה היא אסור בו ביום לבריא דמוקלה מאיסור הוי ולטעם הב"י י"ל דשרי דשוגג אסור דאיחעביד מלאכת איסור משא"כ זה או בן פקועה דרבנן למ"ד דוקא מלאכה ד"ת אשורה בו ביום ומיהו כבר הוכחנו דאף במלאכה דרבנן אסורה בו ביום . ועסי' רנ'ג בעבר ושהה ובכירה מזה דף ל'ח א' האי דלא עביד מעשה הא עביד מעשה אף דרבנן אסור ממילא לדידן אף שוגג באיסור דרבנן אסור בו ביום עמ"א רנ"ג אות י"א ומיהו לא בעינן כדי שיעשו כ"א התם בשהה דקל בעיניו משא"כ מעשה בידים אף דרבנן מילחא דל"ש ולא קל בעיניו ובמ"א אי"ה יבואר עוד. עמ"ש בשרי משפט פירט מף לרכן מינטח דל של ולח קל בשירי וכח ח מי יטות כול מוס מיד באות ה' די"ל דהר'ב שכתב שאר מלאכות לומר דאף שוחט וקולן דלעת והדליק נר מוחר מיד וא"כ כ"ש דל"ת כמ"ש התום חולין ט"ו א" ד"ה מורי וכ"כ הרא"ש בה דיל בין נהנה גדול יע"ש וי"ל בדברי הב"י במה שעשה כלומר : אמר ההדיוע הכוחב יש לי בכאן הרהורי דברים יע"ש וי"ל בדברי הב"י במה שעשה כלומר : אמר ההדיוע הכוחב יש לי בכאן של אומ"ל או ואל"ל או והל"ל ברכו ממיד לנקוע בבין בין או ואל"ל או כמ"ם הַסמ"ע בח"מ ע"ב אות ז"ח. ב' במ"ם הר"ב שעשה שאר מלאכות איזה כוונה יש בה וכ"מ קלן דלעת שמח ירבה בקלירה עוקן ח' וב' גרוגרות עסי' שכ"ח סי'ו ומנחות ס'ד ומ'ם הר'ב קלץ מוקלה היינו בדבר שדרכו לעשות בד בבד וכ"ז איננו שוה לי . ג' מ"ש הר"ב בשבת הא לדידן אף בשונג מותר למ"ש מיד כ"ש זה והקשב"א הביאו הב"י כ"כ לרש"י ולזה יש לנו לומר דכהן קיל טפי דירבה בשבילו וכ"ש אם נאמר להיסור דרבנן כמ"ש המ"א אות וי"ו הוצרך שפיר יענו דע"י ישראל וכ"ש בהיחר אף ע"י ערו"ם א"ל כמ"ש המ"א אות ז' . ד' במ"ש המחבר לחולה שהין סכנה (הבאר הגולה אות ב' חסר דעת הפוסקים וחלה היום גם חסר מ'מ לחולה שלון סכנה כי הוא תשובת הרשב"א תתי"ד דממנה לוקחה) חסר תנאי א' וכמ"ש בב"י כיון שאפשר ע"ל ידי עכו"ם וטעמא דאף דאיסור דרבנן שרי לחולה שאין סכנה ומה לי אמירה לעכו"ס או שמא ירבה י'ל דהמירא שיבוא להתיך ע"י ישראל לרבות באיסור תורה אצל האש לעכו"ס או שמא ירבה י'ל דהמירא שיבוא להתיך ע"י ישראל עמ"ה וי"ו משת"כ כשאין עכו"ם ל"מ אם כבר בישל לחולה סכנה שמותר לאין סכנה אפי' לרבות לא אול האש לס"ד דרבנן אפשר שרי עסי שכ"ח והבן זה : גם בי"ד ל"ט למי שנתבטל בשבילו באיסור דרבנן אי גזור שיאמר לעכו"ס כו' ועש"ך י"ד ל"ח אות ח"י ובשבת עכ"פ כה"ג ברי טמיא ב': מ"ש הר'ב בס'א עיין ש'ז ס'ך (ט'ס סי'ט) ר"ל דשם בכ'ש ולמ"ש בכ'ש מוחר אף במזיד ולרי"ו אסור לעולם עט"! אות י"ד ומיהו שבות דשבות באין מלוה י"ל דכ"ע מודים דשרי

שאלה בישל במויד עוף וגולד אח"כ ספק אחר שא"י אם היא בשר עוף בחלב וכדומה מהו ואם יש לחלק בין שוחש למבשל כה"ג גם הדין של מ"א באות ב" למי שנתבשל בשבילו דנראה דמסופק הוא ובא"ר משמע הפשוע דמותר ל"ע כזה. נְסְנָהָ בּחֹמִת סִי ש'ן בסמ"ע וכאן דנרחה דמפיפק הוח ובח"ר מפמע דפפוט דמוחר ל"ע בזה. והנה בח"מ סיי ש"ן בשונ"ע וכהן בפרשה משמע דהא דפסקונן כר"י לאו ודאי רק ספק דרבנן ולקולא דמזיד שני לאחרים למ"ש ומשיה לענין דו"ה ג"כ לקולא יע"ש וא"כ י"ל בהזערף עוד ספק למ"ד ס"ס לחומרא אף בדרבנן ומשיה לענין דו"ה ג"כ לקולא יע"ש וא"כ י"ל לכ"ע אין מוספין להחמיר אבל ספק נחבשל הסור ומיהו להצטרף ספיקות חלוקות בדרבנן ו"ל לכ"ע אין מוספין להחמיר אבל ספק נחבשל בשני "ל היי ס"ם לחומרא. גם י"ל דוקא לשחים הדבר בספק דע"י שחיטה זו נכשרה הבחמה ומעשה שבת כ"ג י"ל הלכה כוה כר" הסודה ומייב בחנ"ה שאר מלאכות אמזיד יהודה ווייחר להחמיב למ"ש עב"פ ובזה י"ל מ"ש הר"ב בהנ"ה ס"א וה"ה שאר מלאכות אמזיד דסמין ליה קאי דלים למי הבחמה ואי להוד בי"ל אוכבר כול הליה בי"ל להמונה הבהמתה ואי לאורכר ביול אול החבר ביול להיים בל התובוד ביול אורכר ביול או ברונים בכל הא בוונים לאורכר ביול או בדרבות ביול אורכר ביול אורכר ביול אורכר ביול או בדרבות ביול אורכר ביול ביול הודה ביול אורכר ביול היול אורכר ביול השתיםה כנבילה דמיא ליחסר קייל או דל ה כל מילי דאמר רהמנא לא תעביד כן' עח"מ ר"ח ומיהו ז"א ועיין טור וב"י בזה שעשה כלומר יע"ש. ואין להאריך: (ג) תבשיד עם"ז וחוכן כוונמו דהמהבר בש"ע כאן פסק כטור אליבא דפירש"י כמה מדליקין ל"ד א' דבמרק נלטכן אף בכ"ל יש בישיל ד"ה (יסתם קדיכות כיה"ש במצמין באין מיסיף הכל כ"ל מבישלים) ויבש שרי בכלל ים ביבול ד'ת (יסתם קדיתות ביה'ם במעמין באין מוסיף הבל כ"ל מביבלים) ויבם שרי לנמרי כתכנגולת דר'א וכמאב'ד אף ביבש ורוחת יש בישול ד'ת ועסיי רג'ג יע'ש ולמר לורה עסי' רג'ב א' ולקמן סייא במיז אחת כ"ב ומהא"ש לבאורה משמע דפליג אטור בחרתי דכמאב"ד שרי לנמרי בכ"ל וכלעק אף במרק שרי ואין חילוק בל לנמרי בכ"ל ובלעם להבוך למשור לאם במדא שישהא קייתא וכמאב'ד פעור אכל אסור כלל בין לח ליבש המילוק וסתם קדירות מבשלות מדרבנן והיינו אף כלטון ביבש אין חייב השאח רק בין לח ליבש החילוק וסתם קדירות מבשלות כ"ל ועב"י שדלה לפרש כן ומ"ש הש"ו דהמ"מ כתב בהדיא כן בב"ש דאמר ליבא איכא לא הבינותי בישור מים של לחובל למתיך ליבא אישור ליבא מיובל היא דאמר ליבא מובל היה ע"ג אור משסם שמא יחסם מבל לסמיך ליבא אישור ליבא מיובל ה"ה ע"ג אור משסים "ב"ר משבי"ד למאן דאמר ליבא מיובל ה"ה ע"ג אור משסים "ב"ר משבים מח"ב) "ג"ר מוצא אישור ליבא מורבא ה"ה

דברי והמחבר פסק כפור ורמב"ש שם פ"ט הלכה ג' יט"ש דכל באין כ"ל חייב מ"ה אף כמאב"ד ובכ"ל ובמרק נלפק אף כ"ל הייב כרש" ל"ד ופור ובכן דעת הרא"ם לפירובו דבמא ירתיה בכ"ל ונלפננה וביבש שלי כה'ג בכ'ל ואף להר'מ במרק נמי ברי כה'ג פשק כרש'י ופור ורא'ש ועמ"א י"ד וט"ו בסחירת דברי הב"י בזה עד"מ ופרובה ואי"ה בס יבואר . דיעות אי הוי מבשל בנלמק ושפק לקולה לעטין מ"ש מוד זכו ביוש שינג דהוי דרבקן ומיהו ביו ביוש י"ל דשילימ ה"ה כפיקו לקולה ש"ד ק"י בזה : דענדן ההכיל אם נמעדבה החיכה שנתבבלה בשבת עם שאר החיכות שבישל במויד דלא הוי דשילימ עמ"א בזה ל"ע אם הוי חהר"ל א"ד הואיל וִאון איסורא מהמת עלמה וע"ד הי" ק"א דמשמע כה"ג הוי חהר"ל כמי חשאת ואשם והמודר הגול ימי גוף ההחיכה ההר"ל רק קיבלה שעם ובדומה לא הוי ההר"ל ועמ"ש בפריי והמודר הגול ימי גוף ההחיכה ההר"ל רק קיבלה שעם ובדומה לא הוי ההר"ל ועמ"ש בפריי שם . ואם עירה מכ"ר על דבר הי בבנת באסרה כ"ק לא מקרי ההר"ל כ"ק: (ד) וי"א עש"ז עם" ש"ו לה חוב ממד אסור במור"ל הא המוך ממב אסור במור"ל במה כיון באין דבר מפסיק ועדיין ל"ע. גם מ"ש כמאב"ד מדרבון יש היליק בזה ליע דבחות ג' כהב בנלפנן במרק יש היוב הפחת וע'כ הכין הוח דבמח ירחית ויהה חייב כפירש"י "ד א' מ'ה ואף א'ח כמאב"ד איסור דרבנן היינו בעודו רוחה הא נלפנן הייב חפאת כמאב"ד עכ'פ וההיא דקדורות ביה'ש נדחוק בכמאב'ד א'כ אין הילוק בזה בין מוי'ל או מור'ל ומנלן בכ"ל נלטנן אסור מדרבנן : (ה) הוו"ן עפ"ז דוקא בחמין הא בלונן שרי להדוח מלוח ואם א"ד לאכול כלל בלא הדחה אם מותר להדוח במים קרים ואי"ה יבואר במ"א אות י"ז ואי"ה באות וי"ז יכואר עוד: (ו) אש עש"ז עב"ח וחוכן הדכרים בפסחים מ"א א' מדמה פסה למזה לרבי יוסי ללאו וכשלו הייב דבישיל מבעל כמי דמבעל בישול לאפיר ועולא אמר אף לר"מ דבשל מבושל גלי קרא גזירת הכחוב ולדעת המום' שם ד'ה עולא דלפעמי' כו' אבל לדידן דשלקות פה"א ובישול לא מבטל ודאי דל"ד פסח למלה דמלה לאו מטעם ביפול לרבי יושי כ"א דשעם מלה בעינן לחם עוני ובנתבבלה אה"כ מלה עבירה הוי ופכח ע"כ מבבל מבושל אף לר"י אם כן בפכח ימום עולי ובמובבנים מגו כ ימנם עשירה הוי ורפה ע כ מבפר מבופי חף ירדי חם כן כפרס אין ראיה כלל לא ממלה ולא מפסח כאמור. כתב הע"ז דבשבת נמי יליף ר"א ממלה הואיל דחזים ביבול מבטל טעם אפייה ממילא לענין שבת מלאכח מחשבת כו' אשור מ"ה וזה ביבול אחר אפייה אבל ביבול אחר ללייה י"ל דאין מבטל ביבול לללייה לתום' שם דדתי' דעעם מלה שייך אפייה אבל ביבול אחר ללייה י"ל דאין מבטל ביבול לללייה לתום' שם דדתי' דעעם מלה שייך לפסח לללאו ג'כ וי'ל אף ל זוספות לאו כוונתם דביבול אין מבפל פעם צלייה אלא דמה בכך דבמלה לחם טוני בעינן פסח רק צלי בעינן ואף דלית טעם צלי בכפלו אח"כ בפיר דמי אבל הרא"ם יש לו ראיה מפסח ג"כ דבישול מבעל עעם אלייה מדלא דחי בפסחים ומסברא לרבייוסי דמבושל מבטל טעם אבייה משא"כ פסח ש"מ דלר"י פסח ומלה הדא הוא אי דביבול מבטל לנמדי דמבטל עב"פ הטעם וממולא פסח טעם ללייה בעינן כמלה א"כ בפבח אסיר. עב"פ מהרבנן זה דמכשל שב"ם השעם ותחינת שםה פעם ננייה בשיון כמנה חיב בשבת השור שב"ם מדרבת זה מוכן כווגמו ועב"ח: בשיטא לי מליח כרוחח כבוש כמבושל רק להפליש ולהבליש הא לעמן שבת אם בישל כבקין אח"כ הייב מ"ה אף שראוין לאכילה לגמרי היין ופירוח שטובין היין שבת אם בישל כבקין אח"כ הייב מ"ה אף שראוין לאכילה לגמרי היין ופירוח שטובין היין כמבושלים או יוחר יש בו בישול כבסי רג"ד ם"ד ומ"א יד ולקמן שי"ד ומ"ש הר"ח ז"ל פ"ם ה"ג דבר שאין לריך בישול כלל פשור א"א בקיאין איזו הוא הא דבר דשייך ביה בישול כפירוח שטובין היין יוחר ממשל אם רוצרכה שהכל בשבת הייב השאת דמ"מ מבשל הוא אם רוצה וניחא ליה בכך ואם אין ניחא ליה מקלקל ופטור אבל אסור נסמפקתי בישול בהמי סבריא ו<mark>חולדוח חמה אם</mark> מבשל אח"כ בחמי אור אם חייב ויראה דפפור הוא דכבר נחפעל בבישולו ואפשר מוחר לנמרי טמ"ש הי"ה באות שאח"ו : (ז) אבי' עס"ו למדה ממלח ואף למ"ד מלח שרי פת רכיך ספי ילענין או׳ה בי׳ד יע׳ש והוי יודע מלבון הרא׳ם שכחב המחבר נאפה וגצלה במבקה מבמע דוקא משקה כיין ומים ושמן באשבר עב"י הא נחבשל בשומן פינון הוי עיין פנהדרין פ" ואין בישול ולא מכשל אפיים וצלייה . ומיהו י"ל בשר נצלה שרי אה"כ בשומן אבל פ'ק בחוב כו' זוון פיבור זכר מביר לכל מל ללייה אחר אפייה נמי מבטל ועיין ר'מ פיט מה' ק'פ ה'ה וכ"מ אומן חם בכ'ר אסיר דמ'מ ללייה אחר אפייה נמי מבטל ועיין ר'מ פיט מה' ק'פ ה'ה וכ"מ ולה'מ בס ולפי דברי לה'מ משמע כט'ז וכרה'מ עיין אוח וי'ו דללאו ואח'כ בשלו נפיק ממלה והתם מעם מלה בעינן כדדתי בברכות ל"ח שימ פסח נמי הכין הוא וללי קדר מבשל מבושל מ"מ ואי לאו קרא ללי קדר ללי גמור הוא א"כ בשר ללי אח"כ בשומן נמי כציק דמי והבן זה : (ח) וגדהגר עט"ז דק דק אורהא דמלתא קחני ועי"ד ט"ט בט"ז אוח כ"ג וש"ך אוח ל' מלח וחומן בכ"ם נמי מכשל משמע מכשל ממש ונ"מ בכ"ח בשר לקערה רוחח בארשט מהחן

עם חלב אסור בהנאה וה"ה לבבת בצל או חומץ בקערה דהמיקל שם דרבנן הוא מפא"כ כאן איסור חורה ומיהו דיעבד הוי דרבנן ולכחחלה לאו במנהגא חליא מילחא . ועם זה יחיישב הא דשבת מ"ב ב' ר"י ארישא או אשיפא מה נ"מ דאין הלכה כר"י אלא דנ"מ בכ"ש לדידן ומשיק דאריםא פליג ובסיפא ח"ק מודה דמבשל בכ"ש שיש חומן וליר ואסור אף דיעבד דכ"ע מודים בזה ודבר גוש בכ"ש ע"ד ל"ד בס"ז י"ד ופריי בם אי מבשל לאו"ה או רק מפליט ומבליע. עמ"א פ"ו בלל משמע דהולק יע"ש: (פ) דבר הם עפ"ז עיין שבת כ"א ב" וסי" רכ"ח בב"י והנה להר"ן דסובר רכ"א דכל שנמבשל לגמרי נלשק אין בו בישול אף בלח עב"י בזה א"כ ברייחת להר"ן דסובר רכ"א דכל שנמבשל לגמרי נלשק אין בו בישול אף בלח עב"י בזה א"כ ברייחת מניהין קדירה ע"ג קדירה לא בפביל שיחמו אלה לשמור חומו ע"כ בכמאב"ד דאל"כ בכ"ל אפי" שיוחמו מותר וכמאב"ד לשמור חומו אמאי מותר הא נתבשל אח"כ וכ"ח לשמור חומו להפיג צינה ועולת שבת בכחן : (יב) אפי' עט"ז עא'ר כ'ב כ"ג דהגמ"ר מפרש דלא כרש"י רק מיד העבירן יע"ב. והא דשבת מ ס ב' קיתין של מיס נגד המדורה לא בשביל ביוחמו דמבמע להחס לבד אעיפ בא"א להעלות בם רתיחות אשור אלמא כ"ר בים"ב מבשל הוי וא"כ יש ראיה ה"ה העבירוהו מאש אע"ג דאין מעלה רחיחות מכשל והגמ"ר מחלק בין טימד אגל אש ובין העביר מאש. ובמשנה מרוחמין דייק הגמרא הא נמו מרמיחהן לא עא"ר והנה הדיקים בחרי מכיפא משא"כ בעירוי י"ל החוא קצוות נקיט כר' אשור עירוי בנפסק קילוח שרי וכ"ש שרי ועירוי בלא נפסק הקילוח אסור: (יג) בשר עט"ז דהר"ב כחב דנקיט אהרא"ש קאי דהמחבר מבמע לענין איסור שבת מצריך דוקא מלוח וע"ז אמר דהמחבר מיירי ביבש דלית לחלוחית מש"ה בעי' לענין חיסות שבת מגרין דוקנו מגוח ועד טמות דהמתוכר מיילי ביבט דבים לחורים מב הכבי מלוח כו' . והוי יודע דממ"ש רבינו במחה מלח קודם שנימוח אפי' באם לא נחבשל מיד רק צריך שיעור מה ולאחר שנימוח לא ניכר ולא הוי דשיל"מ כבפי' שדך ס"ב וא"כ לפ"ז ה"ה בשר שור כ"ש דצריך בישור מה ואש נפל ליורה ע"ג אש ושלקוהו מיד י"ל החבשיל נאשר דמפליש מיד ונתבשל אח"כ באין בשים נגד הבשר החי והבשר שרי אף בשיעור מה כ"ז שאין כמאב"ד דלא הוי ביבול לענין שבת ומיהו י"ל דמדרבנן הוי בישול אלא מיהת י"ל דבשר שור מיד שסלקיהו נאשר שהלהלוחית שבו דמתבשל מיד ויש בו בלע מגופו ואסור וגם התבשיל נאשר באלף דהוכר מיד האיכור בעודו בבשר והיינו אם במינו הא בא"מ בפל בם' ול"ד למלח דמיחקו בכך כבסי' חקי"ג ס"ג וכדבעיגן למימר קמן אי"ה וגם שם ליכא לחלוחית . ומינה כאן בשר יבש דאין לחלוחית וסלקוהו מיד י"ל דפרי בלא נמלח עתה מחדש הבשר ותבשיל אפי" בעודו על האש כו" כמלח כמ"ם הר"ב בעודו על האש דהעבירוהו מלח מותר לגמרי ועב"ח משמע דהעביר מעל האש היתר דחין מעלה רחיחים ובאש מעלה רחיחום ומשחימה הפוסקים משמע דהעביר מאש אע"ג דמעלה רתיחות שרי וע"ג אש אע"ג דאין מעלה רחיחוש מכשל ועמ"ש שוד אי"ה באות י"ד מוה:

תירוצים א' דאמר לישראל לבשל דלא משמע לאינשי אימורא ב' ע"י עכו"ם וכאן ליש ב' תירוצים היהוצים א האמן לישואל עבשל דולא בשפע לאינפי איכורא ביע יעד ם ומאן לישב הדורצים דאף דרבנן זהירי ולא ישמע ישראל וע"י עכו"ם אין מרויח דימתין כ"ש. עש"ש אות ז' אי"ה: (1) שאלה עש"א (2) ובשונג עס"א שיכת בשמע שינג וצ"ע. אינם חמור משונג א"ר אות ה': (7) שאלה עש"א עב"י עוד מעם מחובר מדלא לקמן דחינהו בידים משא"ב שיחם לא איתרמי ליה סכין יפת משא"ב מחובר אף פירות דעכו"ם אמרינן דהוי מיקצה מדלא ציוה לעכו"ם ללקום מבע"י עב"י מוה עש"א ב': (ח) זי עמ"א דאמור לאות בשכת והדרת בעי משום דם בעין ומותר להדית בשכת כיון "ברני ליכול אחר מודי (ל) מכני מורני ליו מורנים לישור משום ב"מו מיותר משכת כיון "מותר לא מדרים מודי (ל) מורנים אותר מורני ליותר מישר מיים מורני (ל) מורנים לא מורנים מודי (ל) מורנים לא מורנים לא מורנים מורנים לאותר מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים לא מורנים לא מורנים לא מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים לא מורנים מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים מורנים מורנים מורנים מורנים מורנים מורנים לא מורנים מורנים לא מורנים בוה מש"ז ב" פק המים למלכון להוב התילבה בבילו בקצירה בעוקין א"אם נאמר דמודה בהוב עש"ז ב" מש"ז ב" מושמא ירבה בשבילו בקצירה בעוקין א"אם נאמר דמודה הרב בדרבנן דשרי י"ל זה דרבנן למ"ז ב" ומ"א ז". ומ"ש הגדל בשל ברוב דלא ניכר מעולם ל"ש דשיל"ם דומיא דגינית בסי" ש"ך יע"ש: (מ) שאסור עמ"א ודינו כבס"ה ותולדות חסה וחמי סבריא שבת לסי" שב"ז כחמין שהוחמי בשבת משמע דינו כמבשל בתולדות אור: (י) להסמינה עמ"א שבת ישט שכו לובין שהחומה בשבת שמשת דינו כמבשה בחולדות אורי (י) להשתינה עם א שבת ל"מ א' ומשנה שם בשביל שהצל"ה וכ"ח במור ולרבה משים הממנה קשה דאפילו נתכשל כ"צ נכי אסור עסי' רג"ז מזה וכש"א השמים שתצלה ובר"ם פ"ם לא כתב להמשנה דע"ג הול נכי אסור כרבגן דרבי יוסי דאשו תילדות אור. ודברי הרא"ש דכתב לרבה אסור מבע"י מדין השמנה אליבא דרבי יוסי הוא. וע"ג הול דאשור הוא לרב יוסף אליבא דרבי יוסי ולרבא שרי ע"ג חול ארבא דובי יוסי הוא. דעג הכל המסור הוא יכרב יוסף אליבא דובי יוסי הרבא שוי עג הול המסנה אסור אפילו נתבשל כ"צ כבסי" רנ"ו כרבה הע"ו כתב המ"א דכ"ו לו יוסי אבל לרבנן ע"ג ח"ל אסור אסו תולדות אור והמסנה ל"ר אלא סגולה סכל צד וקצת המסינה ועיקר האיסור בשום שתצלה אמו תולדות אור אע"ג דרואה שהוהם בחסה גזור אבל נג הוחם באור י"ל דלא גזור כמו חסה עצמה ומ"מ יש להחמיר כג"ל פירוש דברי הב"ח ומ"א ועדיין צ"ע. וע" לבוש כתב בחול לבוש כתב בחו משום הך גזירה וכ'ה כוונת המחבר והממנה ל'ד כאמור. ומ'ש המ'א בשם הר'ם ור'א ז'ל פ'מ וא"כ המחבר דפסק כר"ת בי"ר עירוי ככ"ר ממילא הכין הוא ילא ביאר בש"ע זה צ"ע הא בסם"ו אפשר כה"ג כדכתיבנא דאל"כ חיובי מחייב וכדכתיבנא : אם מותר לערות חטי מבריא מכ"ר (שחוחם במניין) על דבר שאין מבושל לכאורת עירוי ספק היו אי מבשל לא ודאי א"כ היו ספק לקולא . ו"ל דאין זה ספק עס"ש בפריי לי"ר בס"ח וק"ה מוה: (מו) מריחין עמ"א תוסי שבת ל"ם א' ד"ה כל ב' תיריצים ואין דרך הפוסק לוכר משום סיפא דקוליים האספנין ש"ם דוקא שבת ל"ם א' ד"ה כל ב' תיריצים ואין דרך הפוסק לוכר משום סיפא דקוליים האספנין ש"ם דוקא מדיהן מכ"ש ע"ר עירוי בכ"ר ומכשל כ"ק והיינו עירוי שלא נפסק הקילוח אבל נפסק הקילוח אין מכשל כ"א מפלים ומבליע כ"ק ע"ר סי והיינו עירוי שלא נפסק הקילוח אבל נפסק הקילוח אין מכשל כ"א מפלים ומבליע כ"ק ע"ר סי ק"ה בש"ך אות ה' וע' מה שכתב בפריי שם ובצל כתבלין הא בכ"ר מבשל ס"ה וחולק אס"ז ח' דאוסר בצל ככ"ש ע"מ א' (מ"ם ל"ח) ואף בנפסק דאוסר בצל ככ"ש ע"ש ונ"ב א"ר י"ח דלא כתו"ש. ע" תום' שבת ל"מ א' (מ"ם ל"ח) ואף בנפסק הקילות יל דשרי בכ"ל מ"ל מדנקים כתמא מדיחין ומשמע דבא לשלול שורין והא מדיחין בלא נפסק נמי אסור ש"מ בכ"ש איירי ועתו"ש: (מו) כל עמ"א הנה המעיין בב"י בשם פרדם וכמ"ש הפרישה הביאו א"ר י"ד ומ"ו משמע דכל מלוח שנגמר בישולו ע"י הדחת חמין דמכשל הוא וחיב משום מבשל אף בכ"ש וכל שאין החמין פועל בישול רק דא"א לאבול כלל מחמת מלהו וחיב משום מכה בפשיש ווה כוות חמ"א דקוליים הוא נמר בישולו ואין נאכל מחמת מלהו ביו מיבר בייניין וויען מר ערכים מתוע שה ציוני ווען מועל מולדו ביו מיבר בייניין וויען מר ערכים מתוע שה ציוני וויען מר ערכים מתוע שה ציוני וויען מוער בייניין מיצור בייניין וויען מר ערכים מתוע שה ציוני וויען מוער בייניין וויען מר ערכים מתוע שה ציוני מוכר מוערה מלצבה ולדה התחמום המער הוא בכ"ב המהמים וויען מוציבו הוא מוערה ולדה המצבה הוא מתוער מוערה ולדה התחמום המצבה ולדה התחמום המצבה ולדה התחמום המצבה ולדה בייניין וויען מר בייניין מיצור מיצור מוערה ולדה התחמום המצבה ולדה התחמום המצבה ולדה התחמום המצבה ולדה התחמום המצבה המצב מחמת מלחו הוי מכה בפסיש ואיי מה איריא חמין אף צוגן גמי יהא גמר מלאכה וליד להרחת כוסות דמים ראוי ע"י הדחק ומי שאין איסמניס לאכול כך: (יו) משום עמיא ובשלו ואחיכ צלאו חייב בפסח אעיג דמכמל ליה לאו לגמרי והוספה הוא ומחייב בתרווייהו ע' פסחים מ"א א' לריכ ובר כי פ"ח מהי ק"פ יע"ש. ומיתר לשיות: (ה) אפיי עמ"א עס"ט מלח הגם יש מחפירין במיש ומלח שלנו און בישול אחר בישול עמ"א שם אות ל"א ואיזה שם יבואר: (ים) מתירין עמ"א תדקדק בדברי האדון ז"ל כי באות ס"ו כתב כהיי של תוסי דמשמע ליה דוחק איידי דסיפא בדברי תוקוק בדברי האדון זה כי באות ס"ו כתב כהיי של תוסי דמשמע ליה דוחק איירי דסיפא בדברי הסוסק ואמנים ואמנים בדברי הסוסק ואמנים במדיחין ובהכרח איירי מדכתב אהרא"ם וא"י למה אסרו בכ"ש ולתירוץ אי של תוסי דמיהוני כסבשל ש"מ דסיבר כתיי הבי ובכ"ש שרי לשרות דבר זה ממש אבל המחבר שכתב כאן ויש מתירין משמע אף כ"ר וחוא הראבי"ה בב"י כמו שציין באר הגולה אות ך" מרדכי בשם ראבי"ה ולא הביא ב"ל שתירין א"א המור ב"ש מתירין ב"ל הראבי" ש"מ מתירין בפת מכובר כתי א"א לחומאר דבכ"ש מיותיו ודוחק איידי והשמש לגמוי דעת המור דק יש מתירין בפת ב"ל שאו דישול אחר אמני אות המור דק יש מתירין בפת הד"ר שאו דישול אחר אמני אות המור ביא מו משור בר"ב שאו דישול אחר אמני אות המור ביא מו משור ביא מוריין בפת הד"ר שאו דישול אחר אמני אות המור ביא מוריים ביא מורי בכ'ר שאין בישול אחר אפיה הא חי ממש וראי יש לאסור אף בכ'ש וו"ש האדון ו"ל וכ"מ דעת הש"ע היינו דחוזר אמ"ש כתי א' של תוס' ויש להחסיר משום זה ועתו"ש: (כ) אפי עס"א דלח אף בישול אחר בישול יש בנצפנן כבסי"ד: (כא) שהיס"ב עמ"א ולערות מכ"ר רוסב על פת עיון ליש. והנה המחבר משמע דפפק כדועת א' בקים והר"ב שכתב ונחנו היינו בכיש אבל בכ"ר. אפשר פדינא דיש בישול אחר אפיה ועירוי הוי ס"ס עס"ו אות י"ו וס"מ כתבנו בפריי לי"ד דאין נחשב לם"ם גמור והכן זה: (ככ) בכצק עמ"א סובר בצק אין זה מירוח דלא כמ"ז אות יי ועי שרו במ"א אית כ"ר. ומוקצה י"ל דצריך הבצק לתרגגולים עי ס" ש"ח סכ"ב ועתו"ש: (כג) אין עמ"א ממעם בישול בלח אסור אם נצמנן שאין יס"ב תו הוי בישול כבס"ר ויבש שרי אפילו נצפנן לנפרי כפו לנד הפדורה בספין שאן יטב זו הייביטור באר: (כד) לעולם עסיא הנה כירה גרופה חזרה שרי ולכתחלה להנית אפור כבסי רגיג ס'ב וע"ג אש פפש אף חזרה אפיר דנראה כסבשל בשבת וכאן קדירה מפסקת באין על אש עדיף מגרופה ובעל הא'ש י"א דהוי ככירה גרופה וחזרה שרי ולהנית אפור וי"א דעל אש נפי עדיף מגרופה דהוי כגגד הפדורה דאית היברא ה"ה כאן וערג"ג ס"ב דאם משחשיכת הני חזרה ה"ה כאן ע" אות כ"ו: (כה) כפגית עם"א דהני כגרופה ואסור לכתחלה כבאות כ"ד ואי"ה באות כ"ו יבואר עוד מזה יע"ש: (כו) וראשון עם"א הקשה למה בס"ח הכריע וס"ו לא הכריע וגם ברג"ג ס"ה (פ"ס לכאורה ס"ג עתנ"ש) הביא שם א הקשה לפתר בפיח הפריע ופח לא הפריע וגם ברגב פיה (פם לבאורה בו עתויש) הביא לשין הר"ן פנאדרי"ט משפע לכאורה גם באין גרופה עדיף מגרופה הואיל והקדירה מפסקת וע"ו מי דצלי כלומר יבש דלית גוירה אפו קר בזה הכריע דאע"ג ע"ג אש האיל וקדירה מפסקת עדיף מגרופה ומוהר להניח לכתחלה בשכת משא"כ בס"ו לח דיש גוירה אפו צונן דיש בישול מזת להמחבר

להמחבר בס"ד בע"ג אם יש בי גזירות אפו צונן ושפא יחתה לא הכריע ועתו"ש ופש"ה הביא המחבר ס"ו ומ"ח לכאירה א' הוא ולמ"ש המ"א א'ש דבס"ו לא הכריע בלח וכיבש הכריע כאמור וע' לבוש בס"ו כתב י"א כמעמידו על האש ממש ואף חזרת אסור והמעם דבלת יש חשש אמו בישול ובס"ח כתב דהוי כמנית ע"ג כירה ביבש וחולק עם המ"א בס"ו אף חזרה צונן ויבוא לידי בישול ובס"ח כתב דהוי כמניח ע"ג כירה ביבש וחולק עם המ"א בס"ז אף חזרה אסור ע"אות כ"ד מזה: (כו) ומצמפק עמ"א הקשה דברי המחבר אהדרי דבס"ד השמיט דברי וכאן הביאו המחבר כתב בס"ח ביבש כמו צלי הכריע ובלח חם ים"ב לא הכריע ובלח דו כ"ב לא המכרע ובלח צונן מויל כ"ע מודים ליכא למימר כ"ע אף ר"ו דא"כ אכתי יש מחלוקת הר"מ ור"ן סוברים דלח צונן מויל נמ"א והיינו עומד על האש הא העביר מאש באין ים"ב שרי ע"ד צ"ד במ"ז א" וכ"מ משנה מרותחון עכ"ב ים"ב ע"ל וא"צ אצל האש בלא"א אסור עס"ד רנ"ג ולקמן מט"ז מזה י"ל רחוק מהמדורה ואין בו בישול: (כם) של שור עמ"א דהר"ב בהג"ח דנקים אתמחבר קאי (עמ"ז י"ב) מחדר בודא יובר מולא חוכרי מלות כלל עמ"ש א"ח באות שאח"ז: (ל) דם עמ"א ובי"ד מלח מבש"ל בכ"ש ו"ל מפלים ומכליע מיהו ו"ל לשיפתיה מבשל ממש ונ"מ בב"ח והרא"ש שכתב מלח מבש"ל בכ"ש ו"ל מפלים ומכליע מיהו ו"ל לשיפתיה מבשל ממש ונ"מ בב"ח והרא"ש שכתב עמ"א בב"ב בשל הדוד צולה עמ"ש במ"ז ו"ב ובמלח שלנו אין בישל אחר נישול נוד המדורה דע"ג אש אסור מדרבנן א"ג בהעביר מאש ומלחא שלנו א"ן בישול אחר בישול נוד המדורה דע"ג אש אסור מדרבנן א"ג בהעביר מאש ומלחא שלנו א"ן בישול אדב בישול מדרבנן א"ג בהעביר מאש ומלחא עמ"א בב"י בשם רביגו שמחה וע"כ על האש דבהעביר שרי לותן לכתחלה עמ"ש בט"ז "ב ובמלח שלנו אין בישול אחר בישול נגד המדורה דע"ג אש אסור מדרבנן א"ג בהעביר מאש ומלהא בב"שרא דתורא במלח שחופרין אכל שלנו יול מבשל בכ"ר שהעביר מאש רק דאין בישול אחר בבישרא דתורא במלח שחופרין אכל שלנו יול מבשל בכ"ר שהעביר מאש רק דאין בישול אחר בישול ועדים כ"כ : (לב) אסור עמ"א תוס" שבת מ"ב ב" ד"ה אבל דעירוי שלא נפסק קילוח מבשל ונפסק רק מפלים ום דבכ"ש חי אסור דמיחוי כמבשל א"ש דנקים כאן לערות אתבלין וכ"ד במשנה הא שאר בשר וכדומה אף בכ"ש שיס"ב אסור דמיחוי כמבשל והא דס"א אמבםי בכ"ש שמחממן הרבה לק"מ דמשמע שאר כ"ש שרי ד"ל דוקא להניח גוש בכ"ש לשרות מיחוי במבשל מאה בהוחם לרחיצה אסור וא"ה שם יבואר באות ל"ב" למא במתחמשך ממעיין חמי מבריא לתוכה הוי אמבמי כ"ר אף ע"פ שנפסק אח"ב ממעיין מי מבריא לתוכה הוי אמבמי כ"ר אף ע"פ שנפסק אח"ב ממעיין הוי לה לאמבמי דין כ"ר שהוסר אח"ב מאש כפירש"י שם (עם"ז הואור ונדעת משיכה הוי ממעיין הוי לה לאמבמי דין כ"ר שהוסר אח"ב מאש כפירש"י שם (עם"ז הואור וורות וורופן שמן בקיתון המפסיק עס"ג דאפילו כלי מפסיק אסור כ"ש ליתן כך לתוכה וורומו ע"י אש אסור בהחמו הי"ב) ואסור ליתוצה הוורמו ב"א מת לתוכה הוורמו שהריצה לוורמה א"ד לתוכה ב"ב"ג ולד) שהוא עמ"א ע"א אות מ"ז א"ל ל"ן כלי מפסיק דשרי בבס"ג ו" (לד) שהוא עמ"א ע"א אות מ"ד אים מה איריא לרתיצה הועם שהרי ה"ב אות ל"ב דמים שמתערבין ל"ש דנראה כמבשל דוקא בנוש . ומיהו "ל הר"ב שהבה לשיפתיה שהרי ה"ב אומר כן בס"ה דנהגו ליוהר בפת בכ"ש ומה אוריא פת אף בצלי לכ"ש נמי ש"מ פת דרכיך דוקא ומדהביא שם "ש מתירון בכ"ש מוכח בן עמ"א י"ש"ב" מה איריא לרחיצה כתבתי באות ל"ב דמים שמתערבין ל"ש דנראה כמבשל דוקא בגוש. ומיהו "ל הר"ב שהגיה לשימתיה שהרי הר"ב אומר כן בס"ה דנהגו ליזהר בפת בכ"ש ומה איריא פת אף בצלי לכ"ש נמי ש"ם פת דרכיך דוקא ומדהביא שם יש מתירון בכ"ש מוכח כן עמ"א יע"ש: בצלי לכ"ש נמי אוצ דעירוי מבשל כ"ק כבס" זה גוש אע"ג דתתאה צונן רב מים וכדומה משאיכ מים עם מים ותחתון צונן מרובים הרבה מעליון אין מבשל כ"ק ונ"מ באיסורין בב"ח שעירה רומב בשר צלול חם לתוך חלב רב צונן אע"ם שמתערבים יפה ונאסרו באכילה שרי בהגאה דלאו דרך בישל הוא ובפריי ליד ביארנו זה יע"ש וצ"ע לרינא. ואם יש לחלק בין כלי שני לכלי שלישי דרך בישל הוא ובפריי ליד ביארנו זה יע"ש וצ"ע לרינא. ואם יש לחלק בין כלי שני לכלי שלישי עירוי מכ"ש הוי ככלי שלישי ואין אוסר כלל בחמץ וכ"ש בשאר איסירין אף לב"ד דכ"ש כפלים שמערה ממים ממונים לכ"ש ומשם לקערות קמנים דיש להקל: (לו) מרובים עמ"א ע"מ"מ פ"ב מח"ש ה"א וב" ובתוס" שבת מ"א ב" דה"ה מיחם פלפלו לרבי יהודה שאין מתכוין או מ"ה אמור שהרי אינו רוצה לעשות ממנו כל . והנך רואה שדעת המ"א ש"ם שהמ"מ ב"א צ"רוף מיחם שהרי אינו רוצה לעשות ממנו כל . והנך רואה שדעת המ"א ש"ם שהמ"מ בה"א דצירוף מיחם פירש דבמיחם שהוא כלי א" הוי פ"ר אסור וחייב למ"ד צ"רון ד"ת ועכ"ם מדרבנן אמור מש"כ פירש דבמיחם שהוא כלי א" הוו פ"ר אסור וחייב ל"א הוי כלי כלל יו"ש וכ"מ דברי המ"ם שא"כ מרוב לשיות ממנו כל ה" היו ב"ר מותר במלח דהוי כ"מ בח"ב ב"א המרוב מש"ל המחבר השמים מרובים לפעסים אסור בממלח דהוי כ"ם מ"ם הו" הוות להחון בתלה הם אור דבנו ש"ל המחבר השמים מרובים בהורק המיחם מעמים נמי כל שאין היותר חם פ"ב ה"ב דוב ליום ביותר הום ביותר ומש"ה חור הוב דרבנן ובהיותה להדו והמ"א לעיל בש"ד כתה"ד והמהבר סובר כר"ם פ"ב ה"ב דרוף דרבנן ובהיות במלח דהוי מ"ד דצרוף והמור להרן בנחלת הוהן פ"ד צ"ל לח"ם שם דומה לקמימת קיםם או סובר צ"רוף דרבנן וברו והמ"א לעיל בש"ד כתב"ד והמחבר סובר בר"ם פ"ב ה"ב ב"רוף דרבנן נהלים מרוב וחייב ג"ל משום משל או לת דותה אפ"א הים וחד, נוף הוחה הוה ב"ד ה"ח ביותר נאן דבריו הרא שעות "לא אף במקום שיות ב"ב משום משל או לת דותה אפ"ה אם יותך עופות ה"ה ה"ה בשום שום מום בשום הוה ב"ב משום בשום בש"ם ה"ח. ה"ה בש"ם היה ה"ח. ב"ב ב"ש"ם עום ב"ה מום מום מום ב"ח ב"ב ב"ש הוחים ב"ח הוה ב"ב מש"ם ב"חום הוה ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח הלום קרוב ליסיב אטרו וחייב גיכ משום מבשל ועדים פים מחיש ונמשול. וכ"כ ע"ש. ואזנפית הוא עובד ומיד ע"ש. ועופת וויש בו יבש מבושל או לח רותח אמ"ה אם יותך עופות יהיה חייב משום מבשל וחיל דאין מתכוין ולא הוי פ"ר וגם מסתמא יקח מקודם עתיש עי אות ליח מוה: (לח) מתר ממצ'א הראש כירה דף מ"ם ב" גבי מביא קיתון של מים כרי וחו שהשמיענו המחבר כאן אע"ג דכבר כתב במדר יבש אין בישל אחרי בשל התיר בלא נצמנן לגמרי אף שאין יסיב לא לפעיברא רכב"ם הרי ביש אין בישל אחרי בשל התיר בלא נצמנן לגמרי אף שאין יסיב לא לפעיברא רכב"ז אף להמחמירין שדי דרא בכס"ח אלא דנהגו להקל (ולא מוינא) מרשב"א ומ"ם אם נצמנן עד שאין ראוי לאכול אסור דנראה מתיקון קצת עסי רנג וציצי (מ) בסקום עמ"א הנה במעב עד שאין דאוי לאכול אסור דנראה מתיקון קצת עסי רנג וציצי (מ) בסקום ע"א שנורא מים כפורש" ו"ל ב"שמא ימחום פירותו ולהנך מעסים נימוח ממילא שרי ולהנך הנוס של "ד ויל משום כפורש" ו"ל ב"שמא ימחום פירותו ולהנך מעסים נימוח ממילא שרי ולהנך הנוס של "ד ויל משום יבודא. וו שמא ימחום נולד ע"א וא"ה שם ימד בישל אחר ב"שול אחר ב"שום קרוש שנימוח ואו יבוד. ב"שום המחבר כתב דממילא שרי דהמעם משום בורא או שמא ימחום נולד ע"א וא"ה שם שומן קרוש שנימוח ומניה באין יס"ב וא"ש במשום בורא או שמא ימחום וותר אף בישוח אחר ב"שול במ"ד הנה באן ביו וול ה" אלו ואין בישול אחר ב"שול ביח" משומן וותבשל אף נימוח אות ב"ד יו יבש יוש לו ואין בישול אחר ב"שול ביח" משומן וותבשל אף נימוח אחר ב"שול הוא לו ואין בישול אחר ב"שול ביח" במול וותר שמום נולד) ורבינו יחואל מפריש בביא להתר כבה ידה בשמן ומחסמה בעדורה וושם קרוש ומציה שרון ב"מ שום ב"שום וותרבי לא אמור אלא בימ"ב בשול דאין בשום שומן שרי אף ביס"ב למשל ב"ל בשום ב"שום ב"של הוא לא משום ב"א להתר כבה וותר לה"ל בשום שהי אושם ב"א להתר בשון שום ב"א המיר בשון להח"ח הי" אוא במיד בשמן להבינו הוא להברבי דמב בוב להח"ח וואל מפריש בי"ב במשל במיד בשום שום ב"א המול לאום ב"ב"ב במש שה ב"ב"ב במש שר ב"ב"ב ב"ש ב"מ"ל אחר ב"מול לשמ"ד ב"מור ב"ח" ב"מול לשמ"ד ב"ח ב"מול לשמ"ד ב"מול בשמ"ד הוום לעולם אוכל הוא לא הוי נולד המים ב"ל לאוב ב"ד ב"מום ב"מול הוו"ד ב"ב" ב"מות ב"ל ב"ח ב"ל או מול האול ווא משק הרוש ב"מול ב"ל ב"ל ב"מום ב"ל לא וול ב"מום ב"ל הוול ה"ל אול ולא מוב ב"ל לא הוול ב"ל ב"ל הוום ה"ל אול נולד ב"ב"ם ב"ל שעות י"ל אף במקום שיתיך בלבד באין ים"ב אסור דהוי מבשל שריפה גוף קשה עסס"ג אות די עיש. ועופות ויש בו יבש מבושל או לח רותח אפ"ה אם יותך עופות יהיה חייב משום אסור ביס"ב משום בישול אם נצמנן ומשמע לכאורה אף שרומב ג"כ נקרש יש בו בישול אם נימוח את"כ ול"ד לשומן דאוכלא הוא וצ"ע בזה דאפשר טונתו הרומב צלול ושומן נקרש על גביו: (מב) ויש עמ"א ע" שו"ח פנים מאירות ח"א ס" פ"ד מוח דמשמע דנולד ומשקין שזכו הרי

(טו) בבור עט"ז ולדבריו ז"ל בחלי זיח בשר כשר נפל לס' חלאי זיתי גריסין ואה"כ נפל הלי (מו) בפוד עט"ז ולדבריו ז"ל בחלי זיח בשר כשר לסל לס" חלחי זיחי גריסין וחה"כ נפל חלי
זיח נכילה דנ"ע עכשיו דאסור ועי"ד מזה דחיך אוכל יטעם ושם הארכחי ועא"ר כאן אות
כ"ד מזה : זלענין מי ט"ע בשבת שמטמינין מים חמין באושני ההיחר המשוארין ברל"ג
יע"ש ובבבח לוקחין מכ"ר וסופכין על לוקר ונוחטין שם חלב קר וטובלין בו פת וכדומה יש בו
מהעיון כמו שאניד. העלים של ט"ע אם נוחטין בס"ר נאסר הכל דנרגם הטעם ואם יש ששים
חלין לרגש הטעם לח היי דשילית לכ"ע דלא מיתקן בכך עסי' הקי"ג ס"ג ואם עירו על העלים
מע"ש והוריקו המים שלא נשאר כלום י"ל ביבש אין בישול אחר בישול . וחחלב הקר בכ"ש אין
מיסור ובכ"ר או עירוי אסור בלח וכלטן בכם"ד אבל משום לביעה אין לביעה באוכלין ולח
במשקין כבסי ש"ך ס"ט וך" דאין לביעה באוכלין וה"ה במשקין כרכום בתבשיל רוטב עד"מ
במשקין בכסי ש"ך ס"ט וך" דאין לביעה באוכלין וה"ה במשקין כרכום בתבשיל רוטב עד"מ
במשקין שלא כיה ברך מחכוין להיות לובע י"ל אף באוכלין ומשקין יש בו משום לובע
מדרבט ואף מ"ה פוחט חייב משוש לוצע דליזבנו מימה וסי"ה בי בולה. וכוסר איז בישול מדרבנן ואף מ"ה בוחש חייב מבום צובע דליזבנו מיניה ואי"ה שם יבואר . וצוקר אין בישול אחר בישיל ולטבול פח לחאן דאוסר בס"ה בכ"ב אפשר דאין לחלק אף בכלי גו"ד כ"ז שיס"ב יש להחמיר ועיין הלכות פהח הימן חמ"ז במ"א ט' משמע דיש להלק בין כלי שני לכלי גו"ד דאפי עירוי מכ"ש אין אוסר באונן כ"ש כבכבר הונח בכלי שלישי די"ל דמוחר לטבול פת בחוכו : והוי יודע דלפי הנרחה ממרולת דברי המ"ח שם הטעם דכ"ש אין מפליט היינו טעם לחסור בס' הא משהו פולט ומש"ה בפסה עלמו אסור א"כ כל הדברים שהם במשהו דשיל"מ גמי יש להחמיר בכ"ש ולפ"ז אם בישל בשבח דאסור ונפל אח"כ לכ"ש במינו דשיל"מ במשהו יש נתי יש נההמיר בכ"ש ולפ"ז אם בישל בשבת דאסור ונפל אח"כ לכ"ש במינו דשיל"מ במשהו יש
לאסור אף בכ"ש דמפליט ומבליע מבהו מיהו יל משום הומניא דחמן דוקא עמ"ש בפריי לי"ד
ס"ח ובשאר דוכתי ואי"ה לקמן יבואר עוד: (מז) ולעורות עט"ז שירוי מבשל כ"ק להומרא
ודיעבד בשונג אסור למ"ש דשיל"מ א"א בו ספק דרבנן לקולא ומזיד קיל טפי למ"ד הכין עמ"א
אמובטי עט"ז הסוגיא ארוכה שבת מ"ב א" ע"ב וב"ח וגם בהידושינו הארכני
אלות בל "ל" לאשון יס"ב ואף הוחם לשתייה ולי שני אמבטי להחילה שהוחש מאוד שוין המה
ולדינא כל לר מאשון יס"ב ואף הוחם לשתייה וכלי בליש משמע מסתימת הפוסקים כאן
ודיבר ב"ל למימר לקמן באות ה"י א"ה מאור וכלי בליש משמע מסתימת הפוסקים כאן וב"ד ק"ה דחין לחלק ולמ"ד כ"ש מפליט ומבליט ה"ה שלישי וד' כל ביק"ב אבל בחמ"ז במ"א אום ב"ד ה"ד הלק לחלק ולמ"ד כ"ש מפליט ומבליט ה"ה שלישי וד' כל ביק"ב אבל בחמ"ז במ"א אום פ' מחלק דכלי שני עירוי שלו אין לחוב וכ"ש שלישי יע"ש: (יח) של מרהץ עפ"ז. חסר מלת אין וכל"ל אין הילוק דין בין אביי לרבי אבא והביא מום' שבת דף מ"ב ה' ד"ה אבל ושם כחבו דסמבטי לרחינה כ"ש מ"ה אין מבשל כלל רק הרואה סבור כ"ר הוא ומש"ה אשור צוק לחם שבו ומשמע דיעבד שרי דלא מתבשל אבל בסור כתב ומהממין הרבה ומתבשלין וצ'ע כי בי"ד שכו ומשמע זיעבד שרי דכה מתבשב הבל בסור למצ וומחמין הגבה ומתכסקין זיע כידד סחמו כל הפוסקים כ"ש אף מעפליט ומבליט כ"ש שאין מבשל ואא הלקו בין הוחם רב או מעט וכ"ה הלכה רווחת משמע כאן לכתחלה אסור דהרואה כו' בתום' . ומ"ש מחלוקת בין הטור וכ"ה הלכה רווחת משמע כאן לכתחלה אסור דריש לחינה מבשל א"ל שיין המה ממש כ"ר לבחייה והרמב"ם אפשר דהטור סובר לשטיח דריש לרונן מרובים שרי כמ"ש המ"א אום ליה אבל הר"מ עם כ"ש לרחילה און לחם אסור וחם לצונן מרובים שרי כמ"ש המ"א אום ליה אבל הר"מ סובר כחום' דאמבסי כ'ש כק מדרבנן הרוחה א'כ ודאי יש חילוק בין כ'ר דחם ללונן אין היחר כ"ח מים לוק מרובים הרבה שאין כ"א להפשיר שרי כמו מיהם שפינה . ובין אמבטי כ"ם לרחילה חמין ללוכן אט"פ שהין מרובים כ"כ שרי דליכא גזירה כולי האי. ולומר עירוי שלא נפסק קילוח ספק הוי ולהר"מ ספק מ"ה שריא והוי גזירה לנזירה כבר דחינו סברא זו במקום אחר . ומ"ש הט"ז כתב התאה גבר דהלכה כן קשה דמ"מ עירוי שלא נפסק הקילוח מבשל כ"ק לסומרא ואיך התור אף בכ"ר לדעתו אף כ"ש. ועמ"א אות ל"ה ושם ביארנו זה: עיין מ"מ פכ"ב ה"ה במ"ש ואמבטי זה כלי הוא י"ל מ"ש רש"י מ"ם אמבטי בריכה עשויה בקרקע ובחמי טבריא איירי משא"כ אמבטי שלנו הוחם מחמי אור ע"כ אמבטי זה כלי הוא לא בקרקע דהל"כ כ"ם הוא והמ"מ מפרש אמבעי כלי ראשון דוקא אבל ממ"ש והגאונים פירשוהו וממ"ש הר"מ ל במבשל בכף הדמיון יורה ע"ז כ"ש ובחידושינו הארכנו ועיין לבוש שמים שבו מתבשלין כפור ז"ל כמבשל בכף הדמיון יורה ע"ז כ"ש ובחידושינו הארכנו ועיין לבוש שמים שבו מתבשלין כפור ומ"ש דתהאה גבר ועוד דמים רבים ועמ"א ל"ה דגם הטור דוקא במים רבים: (יע) בכ"ש עט"ז גמרא מ"ם ב" וי"ל לאיזה אורך כתב המחבר בכ"ש דאפי' מים שרי בכ"ם דאפי' מים שרי בכל כלי לקי מ"ל בל"ח מים אין נראה כמבשל משא"כ עם כלי לחי א' בתום' שבת ליע בל כלי למ" א' בתום' שבת ליע א' ד"ה כל עמ"ה אוח ט"ו הפ"ה שרי דהין נראה כמבשל עם הכלי כה"ג בכ"ש או יאמר דאמבטי כ"ש דלטור מבשל אבל עם פך שמן ברי שהכלי מפסיק לא יבא לידי בישול כה"ג ואמבטי דרבי אָמִי טבריא כ"ר הוי אבל מר"מ ז"ל פכ"ב שם מבואר דאמבטי כ"ש כה"ג לא יתן פך שמן לחיכו ומשמע מעשה דרבי כה"ג הוי והמחבר מפרש בר"מ אמבטי כ"ר יע"ש והבן . ושמא לא נהבאר אי הפשירו זהו בישולו או לאו . ושמן הכשירו לא זהו בישולו וכדבעינן למימר לקמן אי"ה :

(כ) במקום ביס'ב עפ"ז וחוכן כוונתו דסובר כלבוש דשומן נימוח אח'כ ולוגן עדיין וכשיס"ב הוי מבכל דלא כמ"א אות מ"ס ומ"מ הפכש יש בין מקום ביס"ב במקום לבד דאז ודאי המים שמשימין בכלי קרוב אע"פ שישהה הרבה שם לא יהיה י"ס בו בשמן וכשומן ובמים ובסי"ב לא זכר במקום ביס"ב רק המקום יהא הם מאוד והמים יחחממו שיהא המים חמין ו"ם במים ח"ש הס"ז ולא זכר במקום כו' וכאמרו דהול"ל בכי"ד בקיצור במקום ש"ם במקום . וה"ה שומן במקום י"ם במקום לחוד לא בשומן ואשה סכה ידיה במקום שי"ם במקום לא בשמן ומש"ה אע"ב דהפשירו זהו בישולו היינו במקום שיכול לכא לבישול גמור הא במקום שא"א לבא לבישול גמור זדאי מדרבנן הוא זע"י שינוי לא גזור (דלרבי הפשירו בישולו ואפ"ה בכ"ש שרי שבח מ"ס ב' ולדי לקוליים האספנין דאף ביש אחור (דכרבי הפשיכו בישוח וזום מי כבי ש שני שבח זו מי לדי לקוליים האספנין דאף בכ"ש אסור למ"ד הדחתן זהו בישולו עיין ש"ד ו"א גמר מלאכחו מכם בפעיב) ומ"מ קבה דלאיה עורך כתב המתבר במקום שיס"ב כאן כיון דא"א לבוא לידי בישול בם ומיהו אם נאמר בל מנו מדרבנן יש בישול כנראה ממרוצת הט"ז באות ד' דכמאב״ד בס"ב ושיעור להפשיר שרי דליכא למנור דיבהה דא"ב שוהה דריב מו בישול מדרבנן ה"ה בלה למנורה וי"ל עוד הפשירו אום בישולו מדרבנן וצ"ע. ומ"ש הב"י שמן הפשירו היי דרבנן וגזירה למנורה וי"ל עוד הפשירו אום בישולו מדרבנן וצ"ע. ומ"ש הב"י שמן הפשירו היי דרבנן וציר ב"א בישול וווון מ"א הב"י שמו הפשירו זהו בישולו בר"מ פכ"ב ה"ש ה"ד משמע דפסק דשמן הפשירו לא זהו בישולו ועיין מ"מ והגמי"י שם אות ג' ול"ע שם . ומ"ש להגיה בב"י דבאין יס"ב נמי אסור ובב"י כחוב לאמר אף ביס"ב נמי שרי ובמ"א אות מ"ם פירבתיו להמ"א א"ל להגיה וט"ז כלבוש לדינא ומש"ה מגיה ועא"ר אות ל"ז הרה אפו בו באדונינו הט"ז וכתב שדבריו תמוהים ולמ"ש א"ש: (כא) ואע"פ שקשומן עט"ז דעת רב"י באין מרסקון בבה כיא ב' דבורא המים ומשום סרך מלאכה ומפמע לרסק לכום אפשר כיון שאין בעין שרי וי'א דדמי לפירות העומדין למשקין ובמוך הכוס לא גזרו דממעלא הוא זלר"ן אף ממילא אסור דדמי ממש למשקין מפירות שאף ילאו מעלמן אסורים ול"ד לשלג ממילא שרי . ולמאן דאמר משום טולד אף בהמין אסור ומ"ש בש"ז אף בחמין אסור לכאורה שרי ייל

שרי. ולממן דאמר משום כולד אף בהמין אסור ומ'ש בט'ז אף בהמין אסור לכאורה שרי היל ממן דמתיר ומיהו קרח י'ל אף למאן דאוסר בשומן אפבר מודה בקרח דשרי בחמה ואיה שם יבואר ועב"י כאן ובר"ן בזה והרמב"ן מיקל ביותר דבשומן אף לרסק ביד ובעין שרי דחמיד אוכל הוא משמ"כ שלג כשמרסק ביד כבורא מים הוא עיין בר"ן ועמ"ש במ"א אות מ"ב:

(כב) אבל עיין ט"ז ברא"ש ושם כתב שהסמטן לריך הרבה בישול אף בלא למר עמ"ש בסימן רל"ב בזה : (כג) אף בקדרה עט"ז עמ"א אות מ"ד עמ"ש ברנ"ב ובר"מ ז"ל מענין מנים וכל"ג של דבר בלא נתבשל כ"ל רק כמאב"ד דיש ביטול מ"ה עם"ד אסור להואא אותרב הביכול מבא"כ במקבים מקדירה דהוי מנים בכ"ר בהוסר מאש ומקרב הביכול מבא בנתבשל כ"ל עמ"א מוחר אבל להנים ולהפוך בו אחסור מדים ואל להוא מוחר מב"ש למיד וב"ב בעובר בנוש י"א דהויב מ"ה או בקערה בנוש י"א דהוי מ"ב או בעובר בנוש י"א דהוי מ"ב או בתחבות בתחבר בנוש י"א דהוי מד"ב מדמר עמ"ד וב"ב המ"ל בו בעובר בנוש י"א דהוי מד"ל מו"ד בתחבר בנוש י"א דהוי מד"ל מו"ד בתחבר ברו"ל בדור בנוש י"א בחברו מד"ד בתחבר ביום ו"א דהוי מד"ל נו"א בתחבר ביום ו"א דהוי מד"ל נו"א בתחבר ביום ו"א דהוי מד"ל מד"ל ביו"א בתחבר ל"ל ביו" בדחברו הו"ד בתחבר ביום ו"א דהוי מד"ל נו"א בתחבר ל"ל ביו" בדחברו ל"ל ביו" ביותר בתחבר ביותר בתחבר ביותר ביותר ביותר מד"ל ביו" בדחברו ל"ל ביותר בי מבשל עמ"ש בפריי לי"ד בזה . ודיעבד יש לכמוך ההר"ב בי"ד דמשמע דמהיר אפילו גוש וגם י"ל דמפליט ומבליע לא מבשל אכל בהוליאו עם השפוד ודאי כ"ז שים"ב כ"ר הוא ומבשל ואם סמו בשום אוםר כ"ל בכחוש שאין בו כרך שומן ובשמן עד ס' ולא יותר דאינו מינו הוא ולא מיהקן המאכל בכך ועי"ד סי' ק"ה מדינים אלו . בש"ך שם אות י"ו ול"ח דג"כ דרבכן ומיהו אם אווז שמינה י"ל דמפסט בצלייה עכ"ס ושם הארכנו :

ישים (א) לאבול עט"ו אף המהכר מודה דלא לכד ליד אלא באותו סעודה מיקרי לאלחד ודוקם לכו ביום חסור עיון שבת ע"ד . ומ"ש על אביי תמה עליו דכי מיתר לאפית ולבשל בו ביום ולענ"ד אינו קושים דשלם דחמר שורך לבן ביום ולמחר חייב העיח וסחם בירר בנפה וכברה בפיר פריך וכי מותר לאפות לבו ביום ואף לאלמר חייב בנפה . מבא"כ רב ייבף ממל בוכר ביד ובקנון לא יברור ובנכה הייב וע"ז אמר אח"כ אביי בוכר לאלתר והיינו ביד דנכה לחלחר ממש נמי הייב כמ'ב החום' ע'ד ה' ד'ה והתניא וכדבעינן למימר לקמן הי'ה ולבי ביים ביד נעבה כאולר ואמאי לא בו ביום ביד פטור ואכיי ולמחר הייב חטאח דבנפה ודאי חייב לבו ביום וכי מוחר כו' אכל מלאכה היא כפירש"י משה"כ ביד וע"ז הי' דע"כ בו ביום חייב ביד דאל"כ בורר לאלתר ביד פביפא דהוי גזירה לגזירה . ומ"מ הבה דלהלתר היינו חודם ספודה שעם מה לאותה סטודה ודאי הינטריך לאשמוטינן דשרי לכתחלה : והזרי יודע בקנון והייריי לברור פחות כנרוגרח הלי שיטור אשו נפה וכברה דח"ש אף בשבת הוי מ"ה לא מדרבין גברור פחות בברוגרה הני סיפור משני מפי בכלי יום במי מוכן מון בבכי של היי עלב וחני חשבי חשה דלירוי גזירה לגזירה וערב"י שם ד ה וכי מותר לחפית דמ"ב אשר מ"ה בשבת דייל דוקם מ"ש בשו"ח היי אל היים אשר מ"ש בשו"ח בפת דייל דוקם מ"ש בשו"ח היים אשריים במ"ח (ובמ"ח כחבנו דיש תבלין לזה אם נאמר חזי לאיצטרופי כזית כח"פ) וחלא מפואר כאן במ"ח (ובמ"א כחבנו דיש תבלין לזה אם נאמר חזי לאיצטרופי כזית כח"פ) וחלא שלחר כאן כן עמ'ב בפתוחה כוללת ואי'ה בפתיחה לה'ש יבואר עוד ועם זה אני אומר באולי לייבק הל דפריך וכי מותר לאפות פהות מכביעור ולא הזכיר בישול ולעיל הזכיר וכי מותר לאפות ולבשל לבו ביום מפני בי"ל דפחות מכביעור יצויר דמותר לבבל בשבת כמו באגיד כביש לו תולה ומרבה לבריא פחוח מכשיעור קודם ביתן על האש בקדירה למ"ד דרבון בח"ש הוי גזירה לגזירה ועשי" שי"ח במ"א וי"ו וכ"י שם אם נאמר דה"ש בשבת דרבגן מש"ה פריך מאופה ולא מוקי לה בקנון וחמחוי דפהוח מכשעור מוחר ובשיעור פטור ונפה חייב דמידי קנון וחמחוי חק ואין להאריך : (ב) גדולות עש"ו דעהו להכור במין ה' גדולות מקשנות וכ"ש בווין ומהם ממולחים וכדומה ועיון לקמן בט"ז הוח י"ב הלמון והלבון ובמ"ח הוח י"ו והי"ה בם יבוחר ועבי יניין לקחן בעי לחות יל מלמון יחובהן וכנו מי מותי ו יחסי כש יבות ישנו לים בשי מיץ מ"א מ' פירורי מלה מקחת הנשחן הוי כב' מינים . ואפשר דשם א"א לעשות שיגולים כשיש התיכוח גשוה . והנה מ"ש הע"ז דרבותה נקוע י"ל גדולית וקעית ג"ל ניכרים הרבה ומיהו בשוין כו' זגם דשילל רבותא כח דשיחרא דלאלבר אף במין א' מותר . ומ"ש בפשולת מאוכל במין א' קפה קלת דודאי הפסולת אין ראוי כלל ומה שייך מין אחד בזה שמ"א אות ב' שכ"מ מפירוש ל"ה שבת ע"ד א" ד"ה היו כו' ועיין תה"ד נ"ן מבמע ממלת אותו קאי אמין לא במין אחד יע"ש ואפשר סמך אמ"ש החום' וכ"מ בירושלמי ושם נאמר על דעתיה דהזקי' רמונים בנו רמונים חייב עה'ר ז' וג'ע ומדברי התום' שכתבו דבורר חותו שחין הפן עתם משמע הף כה'ג לחלתר מוחר ועמ'ה ד' מדלה כתב שבורר הוחו שרולה לחכול עתה ומנית השני כמ'ש רמ"א ומ"ש דהפילו שווין מהיר התה"ד ברולה לברור א' מא' היינו שרולה לברור היפים יותר ומ"מ הר"ב השמיענו גדולות מקטנות דדרך להניח הגדולות טל כעודה בלישית וקטמים בסעודה שהרית שאכל וסעד שאר מאכלים בורר הגדולים ול"ח זה המור פסולת מאוכל נמי ברי אפי" מסעודה לסעודה וכה"ג בב" מיני דגים מסעודה לפעודה אסור לא בע"א עמ"א הוח וי"ו יע"ש. מסעודה נסעודה וכהיג בב' מיני דגים מסעודה נסעודה מסור לה בע העמירי לפוכנם פה : ומפני שיש בכאן עיון עמוק בסוגיא דשבת ויש לי הרהורי דברים אמרהי לפוכנם פה : דע דרש"י ל"ג שני מני בברייתא ובמהלוקת ר"י ור"א משמע דגרים וצריך טעם ולכאורה ב' מיני אוכלין א' לאלתר וא' לאחר זמן אסור לברור מה שלאחר זמן הא שנים לאחר זמן שרי דהי איכל והי פסולת ומים המחבר בס"ג והוא לפין הר"מ ז"ל בירר להניה להתר זמן חייב י"מ ה'פ אם בירך והמח אוחו בחין הפן לאכול עחה חייב . ואם שאין הלשון משמע כן י'ל שמניח לאחר זמן והשני אין רולה לאכול היום כ"א למחר או כלל לא ודאי כפסולת יחבב וז"ש הפו" שם ד"ה היו דאותו שאין רולה לאכול והשמיטו חיבת עתה וברא"ש יש אלא לפרש ביאור הברייתא היטב ולבו ביום לא יברור והשני אין רולה בו כלל או דאי גרס שני מיני אוכלין י'ל ברייתא בפשיטות בורד והוכל בורד ומניה כחדדי ר"ל בורד מין ה' לעלמו ומין הב' להורהים וליכה כהו ברירה כלל דהי היכל והי פסולת ואפשר בכה"ג אף ששונא מין הב' כיון דמסובין החרים כולהי אוכלא הוי ולא יברור מין א' הניח הב' ואם בירר כו' לכן ל"ג רש" כן . וג'ע לדינא . גם ב' מיני אוכלין ורולה לאכול שהיהן באוחה סעודה בנפה מהו דאפשר אוכל מפסולם בנפה חייב לאלחר לא ב' מיני אוכלין ואחץל חייב מין א' יש בו גדולים וקטנים בכמוחן בנפה מהו. וקנה תפוחים מתוקים וחמולים אח"ל מין א' ממש הוי אב"ה כל ששונא חמולים פסולת מיקרי לגבי דידיה ואכור באופנים המוזכרים אבל אם אחרים מכובים והם אוהבים חמוציםי"ל דשרי המולים ממהוקים : [אם בירר לאלמר ואח"כ נמלך והשה"ה לבעודת בין הערביים לא אריך מיעבד הכין הא היוב הטאת למפרע יראה לא דמלאכת מחשבת אסרה תורה ועב"י ולבוש מתהבר בס"א ואם בוכר ותנית לאכיל לאלתר מותר ובס"ג בוכר לכתחלה אכבר המהבר בס"ח וחם בירר והנים לחכיל להלחר מיחר ובס"ג בורר לכחהלה חכבר להלק בין להלחר בחותה סעודה שמיםב בה ובין מיד ממש והנך רואה שאין כן שהרי הר"ב אין אומר כן לתנתו במתחם טבורם במייבב כים יבין שיר ממש יהגן לחמה בחין כין שהיריה כי חין מחת כן בסיף הו כי רון מחת כן בסיא ולכן מוהר הירק לאוחה סעודה ואף לבתחלה וליג מפני מראית שין אפו יברור לסעודה באחריה: קישיא לי במיב המימ פיא מבביתה עבור העיאו החיל אות דים דפסולה הנאכל ע"י הדהק בבבה בבות אפיצ' בלחל אחיב מבואר בבבג'ה וכתה"ד דמין א' לא הוי בורר אף שאין נאכל כיא ע"י הדחק כיש מה שרוצה לאכול אחיב. והתה"ד דמין א' לא הוי בורר אף שאין נאכל כיא ע"י הדחק כיש מה שרוצה לאכול אחיב. והתה"ד מה לא הביא ראיה ממיש המימ. וכיח התם לאו לאלחר כיא למוצאי יוהיב ומשיה בשבח בבות להי מינייהו אוכל דא"כ ב' מינין נמו יע'ש. ומדברי המ'מ למדקי הפוחים חמולים ומחוקים אם הם מין א' עיין כי' רכ"ה א'כ ודאי אף בשונא המולים מכל מקום נאכלים ע"י הדחק מקרי ולים חיוב הסאת ולענין שבות חלוי במחלוקת המיא ואיר עמיא אות ג' : והוי יידנ דב' מיני דגים דאבור לאו ודאי אלא מספק שכ"כ בחה"ד בהוא מאוד נגד סברת הלב ב' מינים נפרדים ניכרים ביהא שייך ברידה דלבון המרדכי ב' מינים מעורבים (וא"י גם לבון "מ ז"ל כן העהיקן המחבר בס"ג מעורבים) אלה דה"א להקל בלי רחיה הרי מידי ספיקא לא נפקא נ"מ דאין פסול לעדות מ"ה כה"ג דספק הוא דלא מיקרי רשע פיון דלית ביה מיתה בידי אדם כו' ואפבר מיפסל מספק עכ"פ ול"ע . ולענק אם בירר ב' מיני דגים ניכרים ל"ע וי'ל דמוחר דיעבד דספק דרבנן לקולא עסי׳ שי'ח ס'א והיינו מזיד לא בונג יע'ש:

(ג) וַאבּילוֹ שט"ז הַבִּיא דבריַ הטור אבל בש"ע מבמע דפסולת מרובה מקילין ובורר האוכל לאלחר ולא בעל לגבי אוכל בהרי בחק"י מחיר אפילו בי"ש כ"ש בשבח ול"ע מ"ש בב"ח בזה יע"ש ומיש ולוזים כו' עבי' חק"י בע"ז ומים אות ג' ד' דלדידן אין נ'מ בזה וקליפתן פבילת הוי ואסור לברור הקליפה מאוכל ביד לאלחר יע"ם . עוד הביא דברי הב"י בלדק הב"י בשניהם ומ"מ לענין דינא ודהי הוא כמ"ש הב"י דמוחר אחר הברירה ליתן אפילו לנפה וכברה אף בשבת כל שהברירה ביד לאלתר . ופלפול נפה וכברה אף בשבת ו"ט לצורך גופו או מקומו שרי ככל כלים שמלשכתו לאיסור כבבי' ש"י יע"ש : הא דאסור לברור הפסולת מאוכל אפי ולהנית הטוב אחר זמן ודאי שרי לברר הפסולת שרולה שאסור עתה לאכול ואפשר לברור המאכל שרולה להניח אחר זמן ומיהו זה טעות דאוכל מאוכל לאו בריכה במין א' רק להע"ז אות ב' ייל שזה אשור : (ד) וילבן עפיז הר'ב בושק כדיעה אי לדונא אלא דטיב להחמיר היכה דאשבר לאכול כך בלי פירוק ומשים בחקיי לא הגים כלוש דליש מחמירין כאן כיצד מולל מי"ע בעי שינוי עמ"ח כם חית ח' חלה דעיקה כדיעה ח' ועב"ח כהן ומש"ה כחב הע"ו ז'ל דבקפטום לא מיבעיא אם עדיין מחוברין בשרבימין במקום גדילתן דהוי מפרק (אם הם כחומים כדבעי למימר לקמן אי"ה) אלא אפי' כבר נחקן (מענין ניחוק) ממקום גדילחן ועדיין מונחים

סעמי הוי או משום נולד או גורו שמא יסחום אף בנימות מעצמו כמו בש"ך ס"א יצאו מעצמן אסירים ואית כש"ך אות ידי יבואר מזה . ולבאורת נראת לתנית כאן דתיי נולד איו דרמי למשקין שזבו ואף מעצמן אסירים ואפ"ה באין ניכר שרי ועיון פיא שם ובש"ך ידי כתב למעם נולד ה"ה שלנ ואית יבואר שם במ"ט ניתן פשמיד"א קודם שהוסק התנור לא הבינותי דלאו ממעם בישול קאתינן עליה כ"א ממעם נולד אפ" הניהו בחמה אפור ליש מחמירין כבאות מ"ם: (מג) אסור עם"א עס" רג"ב אות ב" דשם כתב המחבר ביורה שמא יגים והמגים בקדירה חייב משום מבשל הא כ"צ בקדירה שהעבירה עכ"פ שרי מפילא ה"ה צמר ליורה בנתבשל הסמנין כ"צ שרי מדתלה מעמא דופיא דקדירה (עמ"ז כאן אות כ"ב) אבל התוס" ורא"ש בתי" ב" כתבו כאן משום צובע וכים לשון המחבר כאן אביל צמר ליורה משמע אעים שבישל כיצ ומממנין דינם כקד בלא צמר אפיה אסור משום צובע אם יש בהם צמר דבהנסה נקלם הצבע יותר בצמר ועמיז כיב שהצמר צריך הרבה בישול ליד אלא הסמנין צריך בישול רב ואייה שם יבואר: (מד) ולכתחלה עמיא ועמיז אות כיג ובסי שכיא אות חיי וייד במיז ומיא והריב סמך שם אמיש כאן יעיש: (מה) כנגד עמ'א . ס'ד וסמ'ו כצ'ל וכ'ם מרש"י אסמ'ו קאי ועמ'ו שם אות י'ב פירש"י ביה"ם לא יתן משתחשך יניש. ובריד גושרא דכיש מבשל כוי עמיש בפריי שם. ושלא לרסק שופן בידים דדמי לבורא מים כמו אין מרסקין שלג ועש"ך אות ר'ב וכאן אות מ'ם. ע' פגים מאירות מי פ' ירש ביורה שבת כל מיפה גולד ואמור לא הבינותי למ"ש מיד מותר רק בשבת אסור נולד . ועיש שאיצ להסיר הכיסוי בשכת

אסור נוכד, ועיש שאיצ לחסיר הכיטוי בעבול.

שינו (א) בנפה עמ'א יש להסתפק אם בירר אם אסור באותו שבת וייל דאסור דנהנה ממלאכת
שבת בבורר אוכל מפסולת דא'א לאכול כך אבל בי מיני אוכלין דאפשר לאכול כך צ'ע
הבורר לחולה פשימא דאסור לבריא שפא ירבה כבסיי שרח ס'א ואם לעולם צ'ע דלא מהני מעשיו כ'כ ול'ד למבשל וכדומה שא'א לשנות מכמית שהיה משא'כ בורר יכול להניח לפסולת כמו שהיה ולברור בחול , וי'ל דאסור ממעם קנם דעביר איסורא וצ'ע : (ב) לאלתר עמ'א מים פות הייב ועמודת הוות דיך ונלפד מתורפסין דפסולת מאוכל ביד לאלתר חייב. זכן ב' מיני אוכלין אותו שאין רוצת לאכול עתה הוי פסולת באות די והנה מיש כאן ואם בירר דיעבר ובסיי ייל לאלתר היינו כיו שמיסב באיתה סעודה שרי דיעבר ולכתחלה אסור לאחר זכן אמו מסעודה לסעודה משאים בסיג בורר לאכול מרד ממש או מותר לכתהלה ומינה איתעכיד מלאכה דיעבד אסור אף למיש באפשר כמיש באות א' ועב'י ואריה באות ו' אכאר עוד ובמיז אות ב' מזה: (ג) מותר עמיא דפסולת מאוכל אסור כבאות ב'. ועמרי תרייא אות ב' הביא דברי המימ ב בחור. (כ) פותו עם הדפשתות במחבת אשו בצות בי דעם דותי האחת בי הביא דבוי הם ם פיא משביתת עשור הזג דעלין המעופשון וראוין עיד הדחק כתוך אוכל אפילו בורר לא מיה וביוה"כ התירו שבות יעיש ומינה שבת אפור פפולת הראוי עי הדחק כתוך אוכל אפילו בורר ביד לאלתר מדרבנן עכ"פ. ועאיר ה' דחת זה דייל כת'ג לאו פפולת כלל ושבות בשבת דאינו לאלתר ואיי דמים כיון דלאחר זמן מיחשב כפפולת מדרבנן ה'ה מיד אפור לברור הפפולת כי האי מדרבנן עי ים"ש דמכין לחול משמעות המ"מ בשבת גופא הוי דרבנן ה"ה קמניות לברור המובים

ארותי הי שנתבשלי כך (שר שמשתו הופל בטבינ משא הי הדבן החד קבניות לביות החדבת המתיקעים לאפור בהתיקעים לאפר מקום היה התיקעים לאפר ביד לאכול עיד הדחק מדרבנן אפור: מדרבנן עכים וכיש פפולת קליפת מקסניות אעינ דראוי לאכול עיד הדחק מדרבנן אפור: (ד) ומניח עמיא לשון המחבר מועתק מרים פיח היש הייג והם כפשמן ומניח לאחרים או לעצמו (ד) ומניח שאין השני כדי ושינה כוונת המחבר והרים ז'ל להודע דאותו שאין הוצה עתה הוי כפסולת וצריך לברור אותו שרוצה לאכול דוקא כבאית ב' וכ'כ תה"ד סי' ג'ו דגדול אחר שבובר גדולות מקמנות הוי ברירת היה בורר אותן שרוצה לאכול עתה ביד לאלתר לא אותן שרוצה להניח דפסולת אסור כה'ג ה'ה לדידן ב' מינים חשיב מה שהגיח פסולת ואסור לברור פסולת ביד לאכול לאלתר האוכל עס'ז אות ב'. ודברי המחבר בס'א ואם בירר דיעבד וכאן כתב וכורר לכתחלה וגם היתר דסיב וסיג יבואר אייה בפיז בי ועמיש אייה בסיא אות ויו וכאן אין להאריך: (ה) לא עמ'א ע' אות ג' ו' . דגדולות מקמנות היינו במעודת שחרית באמצע מעודת רוצה לברור גדולות להניח למעודה שלישית ולאכול עתה הקמנים שכבר מעד ופסולת מאוכל אסור כה'ג במין א' שרי וה'ה לברור לאחר זמן בליל שבת על סעודת מחר שרי דבמין א' ל'ש ברירה כלל ואף שאין רוצה לאכיל עתה לא מקפנים ולא מגדולים וצ'ע בנפה וכברה אם מותר או חייב או פפור עד'מ לווים יש במינם גדולים וקסנים ר'ל בהאו"ל ני'ם גופא או בוועלש"י נו'ם יש גדולים וקסנים דאפשר דרך בורר בנפה גורם חחיוב שהרי אוכל מפסולת לאכול לאלתר שרי ונפה חייב ה'ה זה כטין א' ליש ברירה כלל ומהו שני מינים אפשר וויינקשי"ל שחורות ולבנות וכדומה מיקרי שני מינון עםר רכ"ה אית ר במ"א אם חלוקון במעמא או בשמן לענון שהתיינו ה"ה כאן וצ"ע גם אם מיני מתיקה שמאל"ץ קיכליך עם האגיק קיפליך רל דבי מינים הוי כל שחלוקין במעכ ובפרם בורר דיש בי לתא ד"ת ב' מינים דיש חיוב חמאת מ"ה ועמ"ש א"ה במ"ו ב' : (ו) לאכינ תבפוס בודר וייש בי תא דת בי מינים חיים חיוב הוצאת מה הנסיס אית בס דבין (ד) מכול עמיא האדון ז"ל דיבר בקצרה בחוב כי הב"ח הקשה על הר"מ ז"ל פיח הייב ויוג והם שייכים לדידיה נופא היאיל והעתיקן בסיב וסיג ובסיג הרישוא מיותר דמנואר בסוא וכ"ש הוא ולאחר זמן היה לכוללו בסיב עיכ אמר דלאחר זמן יש הפרש בשני מיגים אין חייב אלא מסעודה לסעודה וויש שחרית בסעודת שחרית בורר לאכול בין הערביים סעודה ג' אז חייב הא אחר סעודת שחרית בסעודה שלישות שרי ואוכל מפסולת אין מותר כ"א בסעודה שמיסב בה עתה שחרית בורר לאכול בין הערביים חבורה שמיסב בה עתה ואע'פ כן כתב בשיע ואיזה במ"ז ב' יבואר עוד: (ז) הבורר עמ"א אע"ג בשבת חייב ביים מקילי ס" תק" ס"ב ראוי להיות דברים מקולין אף בשבת חייב חסאת ב"ם שרי יע"ש ועב"י כאן וא"ה ינואר במ"ז מזה: (ח) ויש עמ"א ליש מחמירין הא דשבת קכ"ח חבילי אסמים מולל כבס" שכיא תיצו בתום" לרכך ע"ד"ן פ"ק דביצה היינו לרכך תוך השבלים ולהכי בעי שינוי ראשי אצבעותיו הא לרכך תפוח קשה וכדומה שרי בלא שינוי באפשר אבל הרו"ה תירץ דמאכל בהמה דאוי לאדם הא לרכך תפוח קשה וכדומה שרי בלא שינוי באפשר אבל הרו"ה תירץ דמאכל בהמה דאוי לאדם קצת לא גזרו עיי שינוי והמוא בחר בתיי לרכך דיותר מסתברא ליה ונום בשכוא מ"א דהרוב לא הניה שם דסמך אמוש כאן ליש מחמירון אה"ג חבילי פיאת אסור למלול כוא לרכך לא להוציא מהשבלים רק לרכך בתוכן ולאכול בפה משם וכדומה לשימתיה בתק"ו אות או שהרוב שתיק שם לא דאודווי אודי ליה אלא מטך אכאן היה וכיש בשכ"א דסמך אכאן . ועמ"ש בס"ז אות ד'. ולקלף קליפה הדבוק בטירסן וכדומה שרי דלאו מפרק הוא בכך כבסי שכ"א אות ל' לקלוף שומן שרי לאכול מיד רק להנוח אפור משום בורר ולא אכרינן דהוי מפרק דבמל הקליפה דקה המחוברת מאוד לגבי אוכל וצ"ת. בצלים און להם רק קלופה א' משא"כ שומן יש להם קליפה חיצונה וקליפה בכל נרשין ונרשין יול דקליפה החיצונה הוי ספרק וצ"ע בכל זה. ובקמניות התיר דאוכל מאוכל לא הוי מפרק דראוי השרבים הא יבש לא ועמ"ז אות ד". ומיש שם עיין בש"ך מ"א ריש ס" וסס"י שכ"א ואייה יבואר שם דיני מפרק ובורר בעוה"י : (מ) אין שורין עמ"א רש"י שבת ק"מ אי אין שורין כמו שורין וכ"ה כהרע"ב שם הפסולת צף למעלה ותרווייהו אסורין ועמ"ז ה": (י) יין עמ"א שיון כבו שיין דברו ביון דברו ביון במשנת בן לפכלות התחיים שמוין ולפידור (ל) "ין פס אי היינו בסודרים בפידים" שבת פלים כ' במשנת בנון יין בסודרים פפני הקמחים ועב"י וזהו כדיעה אי כאן אבל לההמב"ס "ל קמחים אמור בסודרין ומתנה בצלול שיתא צלול ביותר עיין אות ייב וא"ה שם יבואר: (יא) משום עמיא והראה לש"ב ס"ם (מ"ם ש"ב) ולקמן סייז אות ייז דהמהבר וא"ה שם יבואר: (יא) משום עמיא אמרינן שרייתו זהו כיבומו ועא"ר אות מ"ז. א"ה בש"ך אבאר עוד מדיני סחומה בבנד צבוע אי שייך ביה שרייתו זהו כיבופו ובבנד צפר וכדומה ועסיי שיב מזה: (יב) ולהרמבים עס"א הוקשה לו ז"ל מרכתב בשיע סתפא לדיעה א' יין ומים צלולים במשמרת שרי ובסודר מים אסור ויין מותר ועבורים אפור היינו אף בסודרים בין מים או יין (בין בין הפשומ באחרונה דרך המחבר אלא קאי ארישא דבצלול מים בסודר אסיר ובעכורים כמו רפשום מים ה'ה באחרונה דרך המחבר אלא קאי ארישא דבצלול מים בפורר אסיר ובעכורים כפור דפשום פום ה"ה יון עמ"ש בכללים מוה) ומשפע ודאי אף דאפשר לשתות ע"י הדחק אסור דוהו הוי עבורים. ואף משפע דרובא דאינשי שתיכף דעתו לאסור בש"ע משום דנהי דצלולין דעתו כדיעה א' במחם (אין הברע כ"כ מדכתב ולהרמב"ם עמש בכללים) דטימהא דועירי שבת קלים משפע משפתת שהי אבל עכורים י"ל אף בסודר אסור אף דרובא שתו כך ושאר יין מנתו דהכל שותין כך או גוף א' עב"ח ומתניתין מסננין בסודרים ובכפיפה מצרית "ל לאו בקטחין כפירש"י אלא היתרא בא לומר ב"ן אף בסודר שרו וליש שרייתו זהו כיבום! או שפא יסתום ע"אות יוא וכפיפה מצרית אשמועיגן בי"ן אף בסודר שרו וליש שרייתו זהו כיבום! או שמא ולוח הוקשה לו איכ למה זה סים בסודרי בי"א אהל בשעת הורדה עת"ם או שאר תירוצים. ולוח הוקשה לו איכ למה זה סים בסודרי

להרמב"ם עכורים אסור דמפרש מימרא דזעירי בסודר ומינה עכורים אסוד הא לדיעה א' נמי הכין ועים ציירים האחר דכשיע נקים קצוות צלולים שיהיו צלולים ביותר לדיעה א' שרי במשמרת ועים צריך לדחוק דהמחבר בשיע נקים קצוות צלולים שיהיו צלולים ביותר לדיעה א' שרי במשמרת ועכורים דהיינו יש בהם שמרים שא'א לשתות כלל עי הדחק בסודר אפור והשמים חלוקה דאם ע"י הדחק משתתי שרי בסודרין וע"ז חולק הרמב"ם וא"כ לא הית להשמים חלוקה זו . וע' לבוש ע"י הדחק משתתי דע את יובף מ"ש במברו הארוך יע"ש ולמיש א"ש:

והמיא ידע את יוסף מ"ש בספרו האדוך יעיש ולמיש א"ש:

משקה שקרום כו שיכולים כו משמע דתליא בפלוגתא דיעה א' ודיעה ב' ובסודר יל משקה זו

דלבן וכיש חלב לבוני מלבן ואפור משום ליבון ויין לבן יא דהוי כיבוס עסיי שיך ואף
למיד התם לא דריח בו משא"כ זה דאסור לפנן בסודרים וא"ח בשיך יבואר עוד: (יג) משום
עמ"א הציון ראוי להיות בסיים בספיפה ועס"י שמ"ו אות כ"א דאפיי גבוה ורחב מפת אין אתל
בכיסוי כלים וכדומה אלא בכובא שרחב יותר מדאי כלי קסן שעשיו כיפה דינה כמשפרת ויש
חיוב חמאת ויש בה פלוגתא דרמב"ם ודיעה א": (יר) שאין עמ"א ולבוש מסיים ודמי למשפרת אבל
חיוב חמאת ליכא בכאן ואף אם לא היה עובר כלל שמרים י"ל ע"י שינוי המי ולית חיוב חמאת
אלא המיוחד לכך עיין אות י"ג. ובצלול שרי כבסודר ס"י ואף מ"ב ומ"ש דלודו ממרים אפור דהוי
אלא המיוחד לכך עיין אות י"ג. ובצלול שרי כבסודר ס"י ואף מ"ב וומ"ש דלודו ממרים אפור דהוי
הנולדות בוורר דומיא דמחבץ יבואר א"ה באות ח"י מהו מחבץ ומ"מ י"ל דוקא כשראת לשתות
בשבת משא"כ אם סיון ראוי בשבת ויהית עכור שא"א לשתות כלל בשבת ע"י ישראל ממ"ג אסור וע"
עס"י ש"ל משא"כ אם יהיה ראוי לשתות בשבת אפור ע"ד עכרים במקום צורך כה"ג שרי עס"י ש"ל משא"כ אם יהיה ראוי לשתות בשבת אפור ע"ד עכרים דו"ל דהוי תולדות בורר אפשר מ"ה
עס" ש"ל משא"כ אם יהיה ראוי לשתות בשבת אפור ע"ד עכרים די"ל דהוי תולדות בורר אפשר מ"ה עסי שיז משאיכ אם יהיה ראוי לשתות בשבת אסור ע"י עכום דיל דהוי תולדות בורר אפשר מיה וציע, ויל דלדך כיכ למתבץ דהוי שינוי ועיין אות מיו ואייה שם יבואר עוד: (פו) מוכחי עמיא הביא דברי הרץ שבת קלים ב' ורשי שם יש לכאורה מ"ם וברש"י אצל הרי"ף כתב כרץ ומשמע אע"פ שמשייר הרבה אוכל עם הפסולת כל שניכר הברירה והפסולת נראה הוי בורר וכאן בתחלת כ׳א לגוון והי אוכל זהי פסולת משמע הא כשעושה לאכול החלמון אסור כיון שעתח עישה ההלכון פסילת נשאר בשטרים ופסולת ציע והדמכים פ׳׳ המשנות כיכ וברש׳׳ משמע לגוון מראה יפה אבל פסילת נשאר בשטרים ופיל וצ'ע והדמכים פ׳׳ המשנות כיכ וברש׳׳ משמע לגוון מראה יהי אות ידי בי ז'ל מפרש שיבדילו הענ מהדק יינו שיורד וע׳׳ החלמון העב לממה בקרקעית הכלי ע׳ אות לא יפרשו וכ׳מ בר׳ם פ׳ת הי״ד יין מנתו וכן חרדל וכיוצא בזה ולפ׳׳ז מותר ליון שמרים בשטר דלא גע מין מגתו להר׳ם ז'ל דגוף א׳ רק מנהנא משא״כ להסור גוון מראה ויין מנתו רובא שתי הכי אסור ליתן שמרים. ועמ׳ש בסוף הס׳׳ בכאן מדיני בדירה איזו מקרי מין במינו או לאו וא׳ה שם יכואר: (יז) ומותר עמ׳א הב״י כ׳כ דמלבן ליכא דליכא מינוף ועיין אות י׳א (ס׳ת ס׳ם וראוי להיות ס׳י) ושאר משקון שרי ובא׳ר כ׳ל דבר מונים שרי יע׳ש עב׳י מוה: (ית) המחבין עמ׳א מיש בשיע ושמר בכת בחלב עד שנמשה חמאה וי׳ל זהו בונה הויי נא מותלה שי מישבה נאורל לא הנו ואם למוכר שיש שם חמאה ומוציא ומפריש מהחלב עי אות י"ו במוחם פירות משקה מאוכל לא הוי בורר כיון דהכל מין אי ומחבין הוא בדברים לחים דוקא וצ"ע. עמי במ"א אות י"ג מענין סמעמנים וחמאה בשבת: (ים) לפיכך עמ"א הר"ם פ"ח מה"ש ופכ"א הי"ו וכתב הם מ המורה מקים מהתים והמשה בשבת: משמע ממעם גיבול ולדירן שרי ואפשר הר"מ ז"ל לא מהתוספתא הוציא זה כ"א מסברא דנפשיה דהוי בורר כשבורר מן הדבש. ומ"ש הר"מ ז"ל פכ"א הי"ז אין תולין משמרת שמא מסברא דנפשית דהוי בורר כשבורר מן הרכש. ומ"ש הר"ם זל פכ"א הי"ז אין תולין משפרת שמא יבוא לשמר משמע אף להניח ד"א אסור ובתב המ"מ משנה אין תולין כו' ובתק"י ס"ד לסגן אין תולין יע"ש ובס"י סתם יין ומים צלולים שרי משפע אפילו לתלות המשפרת בשבת שרי. ולמ ש המ"ז אות מ" להר"ש מים צלולים ביותר רק להפריש קסמין שרי במשפרת יל אין תולין באח שיבוא לשמר הא תלויה עמ"ש מותר כזה ומיהו לתלות משמרת לסנן מים צלולים צ"ע דייל אפור ויל שרי דוקא סינון משמרים אין תולין ב"ם: [בדינו בורר שני מינים הוי בורר אם רוצה א' אכול עתה והב" לאחר זמן ומה הם ב" מינים משמע כל שחלוקין במשמן או בשמן כב מיני דנים מעם א' להם רק בשמן ע" תח"ד נ"ז ול"ז וי"ד ק"ז בש"ך א' הוי ב" מינים ומין א' יש מחלוקת מעם א' להם רק בשמן ע" תח"ד נ"ז ול"ז וי"ד ק"ז בש"ך א' הוי ב" מינים ומין א' יש מחלוקת בשמן א" הוי ב" מינים ומין א' יש מחלוקת ה" המ"ץ המ"ץ א" הוי ב" מינים ומין א' בורר כמחבה המ"מ בין המיז והמיא מספן עד החוד בידורים בהגיה ובדברים לחים אף מין אי חוי ביורר כמחבין המים בין המיז והמיא מיכים עם תח"ד והר"ב בהגיה ובדברים לחים אף מין א' חוי ביורר כמחבין המים פיא שביתת עשור התם בדברים לחים. וחלמון עם חלבון יש מחלוקת אי ב' מינים או מין א' עמ"ז י"ב ומ'א י"ז. וביצים שלימים כל מין עופות אפשר הוי מין א' בשמן ביצה מיקרי ובמעמן משמע דשוין וביצה עוף מהור עם ממא עי"ד ק"ז ברגים כה"ג. ונ"מ ביצה שנולדה כי"ם בשבורים חלמון

עם חלכון דהוי א'מ כמיש במיז ואי"ה בתקיז יבואר עוד מוה: שב דבר תורה כו' הרמבים עמ'א, אמר ההדיום הכותב יש לי בכאן ו' חקירות א' למה תלאן בר'ם ז'ל הלא מבואר בגמ' שבת קמ'ה א' ורש"י שם דשאר פירות לאו אורחייהו

בברביטין כחומים הוי מפרק ואסור ליש מחמירין אלא מה שרולה לאכול מיד אז סומכין אדיעה בלי בליו פ"ו אות ה' ומשם כלמוד דמפרק לא הוי ממקום גידולו כשהוא בגלוי בהכי ריץ למדם בם מחולין קכ"ו ב' וקכ"ח דנפשח ואין יכול לחיות הי חלוש ומ"מ דלמא מפרק הוי אלמה בגלוי אין מפרק רק כשהוה בחוך כיסו דרך גידולו יהיה מהובר שם הו לנחו מאיר הות הלומה בגלוי אין מפרק רק כשהוה בחוך כיסו דרך גידולו יהיה מהובר שם הו לאו ועאיר הות האיה ואים ואיכ כשהשרביע פתוח אף לה נתקן שרי ואף כשיבש השרביע דהוי מפרק להמ"א ה' כה"ג בגלוי ליח מפרק וכדכתיבנה ועיין רש"י שבת ע"ד ולחשוב כוחש מפרק מלבוש הוא ולענין בריכה חליא במחלוקת הע"ז והר"ב באות ב"ע המושר במ"ץ התובר במ"ץ ולה בשתי ידיו הוא דעת הר"מ ז"ל בריכה ועהו"ש פי' בע"א ולי כמ"ש ב"ל המחבר במ"ץ ולה בשתי ידיו הוא דעת הר"מ ז"ל בלתה ומוח ש פי בע חורי כמושי בו שיאות כי במי דרת כבת ידיו כה' וליתן בשמהם כסידת במי המי במי המים במיהם לנפח אמור רק בידו א' ומיד ליד ממקום לנוקום ביד אחת אבל הטור סובר מיד ליד נמי שרי ולנפח אמור רק בידו א' ומיד ליד ממקום לנוקום ביד אחת אבל הטור סובר מיד ליד נמי שרי ועיין לביש כאן ומ'א ועב"י : (ה) אין שורין עט"ז עמ"א ט' דתרוייהו אסורין שורה להליף הספולם הו להסיר ע"י שרייה הפסולה ממנו היינו קליפתי ומ"ש בש"ע דהוג כבורר כ"ה בטור ולשון רש"י דהוי ליה בורר ואפשר היוב חטאת ליכא דכלאחר יד הוא ועיין לבוש בנפה מוחר תפון כם יהוי פים פולר ומפפר ליוב משמת מכם ילד הוח ועיין פגום בנפם מוחד ליחן ולא חייבינן שמא יברור דאין דרך לברור כרשינן בנפה והוי גזירה לגזירה ומשמע דבר דדרבו בכך אסור ליחן בנפה וצ'ע. ואני העני שואל שאלה קפנה והוי אים הא דבורר ביד לאכול לאלחר שבי כבסיא (שאין דרך בוררים בכך כפירש"י שבת ע"ד וכן מחתך ירק בסי' שכ"א לאלחר של אלדה אי ודרבים בכך כפירש"י במי שניים משלה לוהעבר למסה מ"ד הפסולת לעסול העולר אים האוכל אם שרי כמו בס"א והנה שאלה א' י"ל מושר הפסולת לעסול המושר אווי במ"א והנה שאלה א' י"ל מושר מיון המושר אווי ברול במיול המושר אינון ברול במיול המושר אווי ברול במיול המושר ארול במיול המושר אווי ברול במיול במיול אווי ברול המושר אווי ברול במיול המושר אווי ברול במיול המושר אינון במיול המושר אינון ברול במיול המושר אווי ברול במיול אווי ברול במיול אווי ברול במיול המושר אווי ברול במיול אווי ברול במיול אווי ברול במיול המושר אווי ברול במיול במיול המושר אווי ברול במיול המושר אווי ברול במיול במיול אווי ברול במיול במיול המושר אווים במיול במיול המושר אווים במיול במיול במיול במיול המושר אווים במיול ממ"ש המ"א בכ"א ט"ו מהתר לתרנגולים שרי רץ ולא למדה אלא מבורר ש"מ בורר לבהמה להכלה מיד שרי . ושאלה שניים י"ל דכיון דנברר בפ"א הפשולת ואוכל בשוה כבורר פסולת מחוך אוכל דמי ואסור כבס"ד ואפשר הייב הטאת כפירש"י דהוי בורר ואי"ה בשכ"א סי"ב יבואר עוד (ו) או עפ"ז כבחות ח' עב"י בבם הר"ן ג' חילוקים היכא דרובא לא קפדי כלל רק משמר שיהה ביותר ללול וכדומה אז שרי במשמרת והיכא דרובא קפדי ואפשר לשתות ע"י הדחק משמרת אשור סודר מוחר היכא דליכא ליבון והיכא דלא משתחי כלל אף סודר אכור . ומשמע משמרת משור שהיר מולה למשתי הכי היכא פיש בו קסמין וכדומה מפשר אף דרובא לא קפדי כלל לא אמרינן בטלה דעתו ולדידיה אכור דהוי בורר כו' ול"ע : זהרי יודע בהמשמר במשמרת יש בו חווב חמאת עפ"י אופנים המבוחרים בפוסקים ובסודרין הין בו חיוב הטחת כ"א פטור מב היוב חמאת עפ"י אופנים המבוחרים בפוסקים ובסודרין הין בו חיוב הטחת כ"א פטור אבל אסור עפ"י הדרכים שיתבאר בעזה"י באות ח". ואמנם מעם משתר כתב הטור משום בורר אבל הר"מ ז"ל פ"ח מה"ש הי"א בורר ומרקד כרבה וכדפירש"י שבת קל"ה א" עב"י ויש בורר אבל הר"מ ז"ל פ"ח מה"ש הי"א בורר ימום בורר י"ל דשרי כבס"א ול"ד לקמון דיותה יש נ"מ משמר ביד או בסודר לשתוח מיד אי משום בורר י"ל דשרי כבס"א ול"ד לקמון דיותה יש למנות אטו נהה מסודר לפטעת מיד לי ממום בורלי לי שני בכם חוקד לקמון דיחני עם לפטות אטו נהה מסודר למשתרת ומטעם מרקד י"ל דאסור. ועב"י כתב דאין כ"מ ול"ע:

(ד) דיין עט"ז ובסימן ש"ך (ט"ם ק"כ) אות י"ב האריך ושיש לחלק בין יין לבן שייך כבום לא בין יין לבן שייך כבום לא בין אדום וכדומה ואי"ה שם יבואר: (ה) ואם עש"ז לדיעה א' שהוא העור וכפי' הר"ן ביין אדום וכדומה ואי"ה שם יבואר: (ה) עכורי"ם ורובא דהינשי לא קפדי הוי כמו ללולים ושרי במשמרת וה"ה יין מגחו שרי במשמרת פכורים וכובח דקינבי לנו קשר הוי כנו נמים ובני במשמנת וים ביין מבנו שני במחרכת כרבב'ג בבת קל"ע ב' ואם רובא קפדי ומ'מ ע"י הדחק משתחי אסור במשמרת ומוחר בסודרין ואי לא משתחי ע"י הדחק לרוב ב'א בסודר נמי אסור ולהרמב"ם מים אלולים במשמרת כלל לא וזשרי דאמר מים צלולים במשמרת ל'ד אלא כלומר לשמר ולשנן והוא בסודר דוקא ורשב"ג למן ושרי לחוות אים במנים בנושמים כל למה במותר בסודר אע"ג דמשתתי ע"י הדהק הסור במודר אע"ג דמשתתי ע"י הדהק הסור ויין מנתו דשרי בסודר להר"מ הטעם דהוי כנוף א' כמ"ש בפ"ח הי"ד ומדלא אמר הטעם כבשוטו דרובא דאינשי שמי הכין כמו להר"ן ובסודר עכ"ש מוחר ש"מ לכאורה דסיבר הר"מ ז"ל אף דרובא שמי כך אשור אף בסודר ולא שרי אלא יין ונוים ללולים שיהא ללול ביוחר ומש"ה נקן אף דרובא שתי כך אשור לף בסודר ולא שרי אלא יין ונוים ללולים שיהא ללול ביוחר ומש"ה נקן

פעם ליין מגמן שהוא גוף א' שעדיין לא נפרש ול"ע ואי"ה באות ט' יבואר עוד: (ט) ולרטב"ם עט"ו פירש דברי הר"מ ז"ל פ"ח הי"ד באופן זה דועירי דאמר מים ללולים במשמרת מותר כפשטה הת עכורים לא היינו דוקא ללולים ביותר והכל שתו כך רק רולה להפריש קסמין שנפל שרי במשמרת הא עבורים קלת אף דרוצא דאינשי שתו כך אשור באשמרת וכסודרין שרי ח"ש בסודרין שיהיו ללולים ביותר דהכל שתו כך ופריך מרשב"ג דיין עם שמרים שרי במשמרת ומשני בין הגחות דהכל גוף א' הא באין גוף א' שכבר נפרבו השמרים מיין אף דרובא שמו כך אסור במשמרת והנה המחבר שסיים יין מגתו מוחר דסודר הוא לדעת הרמב"ם הא לט"ז יין מגמו אף במשמרת שרי דסובר משמרת האמור בדזעירי ורשב"ג בדוקא הוא (דאל"כ לא מקשה מזעירי לרשב"ג) והר"מ ז"ל גופא כ"כ בפ"ח ה"ד דיין מגמו בסודרין שרי משמע במשמרת אסור א"כ בהכרח דמשמרת דזעירי נמי ל"ד אלא לשמר בסודר ול"ע בזה עמ"ש אי"ה באות יו"ד: (י) ריין מגתו עפ"ז לי העני יש בכאן קלת קיביא ולמאן קאמר לה ז"ל לדעה א' אף במשמרת שבי כל שרובא משחמפין כך ולהרמב"ם כל שנפרש ואין גוף א' אסור בסודר כ"א יין שעדיין לא נפרש וגוף א' שרי בסודר דוקא ולא במשמרת וכדכתיבנא באות ע' :

אסר ההדיוט הכוחב יש לי בכאן הרהורי דברים אמרחי לפורעם פה בשבת קל"ח א' שימר הייב חטאת ופריך, לכ"א מוחר כו' ומה קושיא מתני' לאו בשימ"ב שמרים כ"א דראוי ע"י הדחק לר"א שרי במשמרת ולרבון פטור אבל אסור ושימר דאין ראוי כלל במשמרת הייב חטאת .

שטות הנפצב ונושל בן לשימות ושלות וו, אם לי שיום יו עו בין ליות ובמור הון מול בפיסה כשאון מכסה כל הכלי או שאין הכלי הפנ שסח שלי ומול בעובדין דמול או סחיים כך פיכח" אל יוש קיל בפיסה כשאון מכסה כל הכלי או שאין הכלי הפנ שסח שלי הוי שימי שאין עושה נומא) וכפיסה חומרא אף שאין מכסה כל הכלי אסור כשגבוה עסח משום דבשי שימי וע"ז בחומי במור שלי הכלי הרב עסח בלספר ועב" שצ"ו אות יא במווחד לכך ליש אל לונס שמא יסחוש לב במוחד בכסי "ש"ך ספיל יובי שומי און עמו שלי אות אל במווחד לכך ליש אל לונס שמא יסחוש לב במוחד בכסי "ש"ך ספיל ועבים שות שבים שימי ול המו את במוחד לכך ליש אל לונס שמא יסחוש לבי של שלי המוחד לבי של שלי המוחד לבך ליש אל לונס שמא יסחוש לבי של שלי הווים משם שלי היו של אל אות בי בשל את המוחד לבי היו במוחד ליום אל היום במוחד לבי של שלי היום לא מוחד לבון ליון וחלה לבלון למון וחלה במוחד ליום אל מון ליון וחלה לבון להיו לבלון להיון ולה לבון להיון ולה לבון להיון למון וחלאון בי במוחד מבי של היום להיון ולא המוחד לבון להיון למון מון שלי הווים המוחד לבי מון מישום בי מון מולאון בי מון מולאון בי מון מון מון ביום במוחד לבון להיון המוחד לבון להיון המוחד לבון להיון למון מון שלי במוחד לבון להיון למון מון שלי בכמה וכברה כל שאין אופי לבון להיון להיון מון שלי בבמה לבי אלהיון להיו לבלון להיון מון שלי בבמה לבי היון להיון להיון מון שלי בבמה לבי הולים להיון להיון מון שלי שלי אות יון היון מון מון שלי בבירה אל היון להיון מון שלי בבירה אל היון להיון מון שלי שלי אות יון להיון להיון מון שלי בבמה אלה ביון להיון להיון מון מון מון אתים שליון לויה לשלין להיון להיון בלי למעלה מה לבי הולים לביון להיון להיון ביון להיון להיון להיון מון מון מון מון מון מון מון היון היון להיון להיון בלי למעלה מה לבי הולים היון להיון לבי להיון להיון ביון להיון להיון ביון להיון ביון ביון להיון להיון להיון במון היון להיון ביון להיון ביון במון היון ביון היון להיון במון במון במון היון להיון בורה הלון הוו אלון היון להיון בורך במול להיון בלי להיון בור ללמר בבתה היון להתון מון במון מון להיון בורך ללהון במון במון להיון בורך ללהון במון להיון בורך ללהון במון במון להון במון להיון בורך ללהון במון להיון במון להיון בורך ללהון במון להיון במון להיון במון להיון במון להיון במון למון להיון במון

Industrial mapping the profit

ודבית מנשיא מקום הוי לא אדם א' וכמ'ש הרב בהג'ה עמ'א א' והקשה הט'ז דאיו לנו לבדום הירולים מה שלא נאמר בש"ם ע"כ פי' דכ"ע רש"י ופור מודים למחק שרי בחומים ולמשקין אסור בשאר פירוח וברייחא בסתמא איירי כו' ומיהו מ"ש דהפסק ש"ע טולה יפה בכאן הא מ"ש בס"ו בלימוני"ם קשה ועט"ז ה' ואי"ה שם יבואר. ובחה"ר קמ"ד פי דבשאר פירות אף למשקין ברי דבטלה דעתו משא"כ תוחים כיון דיש אדם א' יע"ש וכפשטות פסק המחבר : והקר יודע דקייל אין חייב אלא על זיחים וענכים מספקא לי בוסר מהו ולרפ"י קמיה אי דלאי אירחייהו ייל בוסר למי לאי אירחייהו ולפעם דהרין למיש במיא בפחיחה דשאר פירוח לאו משקה הוי ו"ל מי בוסר נמי לאו משקה הוא עסי' ר"ב ס"ב פה"א ולפעם דידי דבעי' מליש ועימד מי בוסר מבלע בליעי כי' ועש"ה לקמן במי בוסר ועמ"א רנ"ב אות י"ש בוסר יש חייב חשלת ינ"ש ול"ע במי בוסר אם הוי מז' משקין להכשר זרנים ולשיבולו במשקה בסי' קל"ח וע' השלת ינ"ש ול"ע במי בוסר אם הוי מז' משקין להכשר זרניים ולשיבולו במשקה בסי' קל"ח וע' בר"מ ה' ע"א פ'א ה'ה זיתים ושנבים שלא הביאו שליש מי פירוח הן ינ"ש . ומלילות שרישהן בעודן בקשים יש בהן מפרק ד'ת האוכל מפסולת כמ"ש המ"א רכ"ב י"ע וברישקן הישב לים מפרק משח"כ כשהוציא הגרעין הוי כשאר פירוח ואי"ה יבואר עוד: (ב) אבל עס"ז בשר הנבלע ממשקה מים ויין למימיהן אסור כבש"ז ואף למ"ד בש"א שאר פירוח למימיהן שרי יש שעמים לזה עמ"א י"ג ובאות א' פירשתיו אבל למולן אפי' דרך יניקה דהיינו שאין משים האוכל בפיו ודרך יניקה שרי בענבים דמ"ש מבורר בש"ש שי"ו אע"ג דיש הפרש בורר ביד לאלחר שרי ומפרק פוחט ביד עובים לחלחר חייב חטאת היינו דשם אין דרך בורל בכך משא"כ במפמרת ונפה שם חייב לחלחר אפ"ה כל מה במציע בפה בבעת אכילה לאו מלאכה הוא ועהו"ש ולמ"ש א'ם. עא'ר ב' דא'ל להניה ולינק מבחמה לכתחלה אסור ואין הייב ככסי שכ"ח סל"ג עמ"א אות ב' יעים: (ג) מתבשל עט"ז הב"ח כתב אם נתנו אבל מדמדמה לשלג וכתב כן המ"א אות ה' והט"ז הקשה דודחי ליהן לכחהלה בשבת להתבקע אסור מדרבנן דהוי כמפרק להחר יד : נאסרו העובים כשי"ח ש"א המבשל אף בחמי שבריה כו' והעובים ניכרים אז היולא אפי באלף לא בפל ול'ד לשלג החם רק כבורא מים או נולד וכל שמעורב שרי משא"כ כאן. ודשיל"מ לא הוי דלא היה ניכר מעולם ומשמע דבעי ששים כדין לח בלח במינו אף בדרבכן בעיכן בשים ולא אמרינן קמא קמא בעל ע"ד ק"ע ומ"ש בפריי שם: (ד) הואיר עס"ז ובחוספות שבת קמ"ד ב" ד"ה חולב משמע דהוי דש דבוסר פסולת ודש אוכל מפשולת. ועמ"א ז' כתב דבורר דהכת דרכו בכך והוי כמו בנפה וקנון ועת"ר ת' מ"ש הב"ע בס"ד יבותר תי"ה בחות ה" :

(ה) מותר עם"ו לשיפתיה באות א' דשהר פירות למשקין אסור רק מסתמא למחק ה'ה מה שסוחטין לתוך מים ליתן טעם במים הוי בשחר פירות כמו למחק . מבח"כ עובים חף למים ליתן טעם וכדומה לשאר משקין יש חיוב חטיאת וה"ה חותים ורמונים כה"ג אפור רק בשאר פירום שרי זה דלא אהשבינהו למשקה . וחפוהים שרי כו' ממרוצח דבריו נראה שכיון למ"ש המ"א אות א" דאף הב"י בספרו הערוך כוונחו דהמקום ההוא אכור כחכמים דר"א במקיים קולים כו' יעים וא'כ הף במדינה אחת עושין מהפוחים יין אסור שם לסהום תפוחים אף ליחן טעם במשקה אפור הא שאר מדינות מוחרין ובמ"א יבואר עוד. מ"ש המחבר בס"ד לקדירה ביש תבשיל הא אין תבשיל בה אף דסותט לאשול אסור משום מ"ע דהרואה אומר למשקה בעי לה ומש"ה נקיט בנת" קערה אט"ג דאין שוחין בקערה עב"י וכי"ף וברימונים משמע ג"כ כה"ג כל שאין אוכל בחוכה ממש אסור הוא עמ"א יו"ד : (ו) דלר"ת עט"ז ט"ס בש"ע ר"ח כי סובר דכאוכל דמי רק בוסר אסור לדידיה כבס"ה ורבינו הנואל ג"ל כי סובר דאין הלכה כרב ושמואל רק כר' יוחנן שבח קמ'ה א' דאף לקדירה אסור ואף בי'ם אכור דלא כיש מעמידין דברי רב ושמואל בי'ע הא בשבח אסור (בי'ע אף מלאכה ד'ה מותר כברירה וכדומה בחק"ו) וא"כ קשה על המחבר בכאן הביא דברי ר"ה משמע בי"ע כמי ליח הלכה דשרי (ע' תוש' קמ'ה ח' ד'ה ור' יוהנן) ובי"ע סחש דשרי עש"ז ומ'א שם אות ח'ב . וי'ל דר'ת אושר מטעם בורר בבני מיני חוכלי יעמ"ח פי"ט י"ו ובי"ט ברירה מוחר ובחמה ציע כי י"ל משקה מטעם בורר בברי חיכי חוכם "עת ח שי טיין וכיט ברידט עומר ובטמע ע טייד משקה לאוכל כאוכל דמי היינו באשכול לאו בורר דמין א' הוי ובשלקות למימיהן בשוחש לאפול מיד ובס"ז אות ד' הא לאחר זמן בשלקית אשור דהוי ב' מינים ולהמ"א ז' נהפוך הוא ושרי. והבן וצ'ע. ומ"ש לשון נמי קבה כמ"ש בשמוך י"ל זה דל"ח כבשים חמור דהוי בורר והעד דהמחבר כחב ככשים לאוכל שרי הא כ'ש מענבים ש'מ כדאמרן ותראה שאדוניו ז'ל רמו בכאן דכבבים ילאו מעלמן מותרים היינו לד'ה אף לכ" דכבשים נמי חייב חטאת אפ'ה ילאו מעלמן י'ל מוחרים וזיתים ילאו מעלמן אחרים כ'ש דלאוכל אסור לר'ח ע' רי'ף. אבל און פסקינן דכבבים למימיהן פטור אבל אשור דלאו אורחייהו בהכין כסוש' שם ובלבוש דלאו מגופן כרש"י ובסש"ו כחב מים בבגד לאו דש דהולך לאיבוד הא לא"ה אף מעלמא דש וכמ"ש הרא"ש ז"ל מקב"ח ב' יש סהיטה בפער או לאו הא לכיע חייב מעלמא ועמיש בטיז מזה : (ז) בדי עטיז רש" בכח ניא אבל י"א משום נולד ואף בחמה אפור עמ"א י"ד: (ח) מותר עם"ו עמ"א פ"ו דפחח שעשה אין הבוב בנין בכלים דבנין רעוע הוא הא באר ונהר יש בפן כה"ג ע" לבוש ובא"ר פ"ו דאף בנהר ובאר מותר ואי"ה במ"א יבואר: (ט) ידין עט"ז הטור בסס בה"ת לפיסחיה בפי"ח לפטר זפאר מומה את הי של בחו מיבות ביות לא הוי כולד דמעיקרא אוכלא והשחא אוכלא וכן (עסי׳ שי׳ח סי׳ו) דהוי כולד אבל למ"ד שימן לא הוי כולד דמעיקרא אוכלא והשחא אוכלא וכן בלג מעיקרא משקה והשחא משקה רק הסעם כאן בידים דמי לבורא מים וע' לבוש כאן דמוליד מים והראה לסי׳ח סי׳ו דמאל דאוכר החם ממילא ה"ה כאן במימוח ממילא ועא"ר י"ז ול"ע שם. ובין מלח שחופרין בקרקע אוכלא לענין זה ובין מי מלח שלנו משקה הוי. ועשי' שכ'ו ס'ז אות גימ'ל (ט'ם שכ"ד) וע' ט'ש כ'ח כחב שלא יסחוש פירוח וא"י למה לא כבשלג וברד דבורא מים כפירש"י בבת נ"א ב'. ומ"ש ביזהר ממי מלח בשכ"א היינו עזין ב' שלישי כו' אע"ג דמי מלח הרבה אפשר דוקא לחוך הכבשים אסור הא עזין אף לעשות כך אף להמחבר שם אסור ער'מ פכ"ב ה"ו דנראה כעושה מוריים ואף המחבר יודה לזה ואי"ה שם ועתו"ש ולמיש איש: (י) ברגליו עפ"ו פ"ר בדרבנן נמי אסור מימ כאן א"א להוהר וליג כה"ג וע׳ אות י׳ת : (ית) מי רגלים עם׳ו דה׳נ חִ״ת להוהר שלת יבתין בשלג ליג כה׳ג ועמ׳ת חות י'ג: (יב) ולפי עט"ן דבריו ל'ע דודאי בלאטי"ן הוי ככפים ובלקוח ס"ו דליח כהו איכור חורה ד"ת אין חייב אלא זיתים ועובים מש"ה לגופו שרי הא זיתים ועובים אף לגופן אשור אמן ין עמ"ח מ' וחי"ה שם יבוחר משח"כ בסוחט בנד יש בו היוב המחח בניחה ליה המשקה היולא ממנו אע"ג מעלמא הוי כחום' שבח קמ"ה א' ד"ה כבשים א'כ י'ל באזיל לאיבוד נמי אסוכ אלא די'ל דלא שביח כזיחים שעומדים לכך ודמי לכבשים ושלקות ומ"מ לא היה להזכיר שלאש "ן כ"א כבשים המחכר בס"ז . וכתב הט"ז בנספך משקה על המפה בכף אסור לשאוב ולשפוך את"כ לחוץ דמעוות לא יוכל להקון (עא"ר אות כ"ג דסוף סוף לא ניחא ליה לית כאן דש יע"ש ואפשר מפני מ"ע מדרבנן אשור דהרואה יאמר שרולה לשחוח המשקה ששואב בכ"ף ואשור ואפשר זה כוונת הט"ז) ועא"ר כ'ב בזה דמשקין לבועים על המפה אשור לגרור בסכין דהמקום שחין ופל שם יהיה לובע כבסיב . ומים במים ויין לכן חשור לגרור דהוי מכבם חפשר חף בכח אסור דגורר למקום יבש שרייתו ככוסו או דגזור אשו בכח . ויהיה חיוב תורה משא"כ משקה שלא ניתא ליה ליכא איסור חורה רק לדיעה אחרונה מו רבנן אסור אף אסור שמא יבא לידי חיוב חורה. ועסי' ש"א ס"א בגד השרוי אסור לפופלה ה"ה מפה כן ועמ"א מ"ח שם ב' ב"א י'ל דשרי. עסי' ש"ב ומ"א ג' אסור לנער ג"כ מפה חדשה ממים בנשפך שם וי"א בכל הכנדים יע"ש: בתב הרמב"ם ז"ל פ"ש מה"ש הי"א אין פהיפה בביער במפך שם זי ח' ככל טכנדים יע שי. כו זב מלמני טי ז ל שע מטע הי חיון פריעה כפער בעור הביאו המ"א אוח כ"ג ולריך להתבוק בו שבת מפנין קכ"ח רבה ור"י אין סחיטה בשער ורב אשימת כו' לכאורה הלכה כר"א לענין ליבון אמר בפ"ע דשם דיני ליבון אין סחיטה בביער היכא דאויל לאיבוד כי בפיער בהמה למר שחור וכדומה שייך כיבום במים (ל"ד מחלבן ה"ם בשחור וכדומה דרך ליבונו הוא כך) אע"ג דאויל לאיבוד ונשיער אדם ל"ם כיבום ליבון הא בלרך למשקה י"ל כר"א הוי מפרק אבל הב"י סימן ש"ל כתב בפי' דלהר"מ אין בשיער סחיטה בלריך למשקה י"ל כר"א הוי מפרק אבל הב"י סימן ש"ל כתב בפי' דלהר"מ און בשיער סחיטה

בהכי ולאו כחימה הוא בי אם מוחם כשר עוף מדמו לאחר שחימה אם חייב ג'י גם סוחם משום בה כחייב די אם סוחם לשתות מיד ממש אם חייב הי לבאר ענין מפרק איך ומה הוא ואם דוקא במין אוכלין שייך מפרק או אף באין אוכלין וי כסה מיני סחימה הם: [הבה לראשונה אומר דרבי יוחנן שנת קמיה א' חולק ומיל אף כבשים ושלקות למימיהן חייב חמאת עתום' שם ד'ה כנשים וכ'פ הרי'ף דאין הלכה כר' יוחנן דתנא דבי מנשה מסייע להוד"ת רק זיתים וענבים לכן כבשם וכים הריף דאין הלכה כדי זוחנן דתנא דבי פנשה מטיע להודת דק זותים זענבים לכן הביה הרים ז'ל דפסק כתנא דבי פנשה וכרב ד'ת אין חייב אלא דריכ'ת זותים וענבים ואף סותם ביד חייב לקערה וליד דורך בכלי כמיש הר'ם שם להדיא יעיש ובמעמא דאין חייב כ'א זיתים וענבים מרשי קמ'ה א' ד'ת דבר תורה דלאו אורחייהו בהכי. ומרין גבי כבשים משמע זיתים וענבים מרשה (מזייץ משקים) משא"ב מי פירות לאו משקין הוי ואף דלאו אוכלין הוי ודותים וענבים מחשף עליתו המפרק איכל מאוכל ורי יותנן פובר שם משקה עלה לענין זוה (ע' ה' מ'א) מים שם אוכלין עליתו המפרק איכל מאוכל ורי יותנן מדמבה הולדה דרש והיולץ שירים בידות ברונה ברש והיולים בידות הוולץ שרונה ברש הווילים בידות הוולץ שורים בידות הוולץ שרונה ברש הווילץ שרונה ברש הווילץ שרונה ברש הווילים בידות הוולץ שרונה ברש הווילים בידות הווים בידות הווילים בידות הווילי (ע" ה" מ"א) מים שם אוכלין עלייתו המפרק איכל מאוכל וה" יוהגן סובר שם משקה עלה לענין זה ולפ"ז כבשים הבלועין מים ממקום אחר אין ראיה כ"כ . והוי יודע דמפרק תולדה דרש וקיי"ל אין ולפ"ז כבשים הבלועין מים ממקום אי וכ"פ הרים ז'ל פיח ה"ו . ובבהמה הוי ג"ק כמו לענין מעשר דישה אלא בגדולי קרקע שבת ע"ה א" וכ"פ הרים ז'ל פיח ה"ו . ובבהמה הוי ג"ק משב כמו דגים שני עמים שם וכ"ה בכ"ק ג"ז ג"ו תומי שם ועיף דמן הרקם גברא אפשר דלאו ג"ק יחשב כמו דגים ממים ומידו הואיל ויש בו יצירה מקרקע ג"כ ג"ק יחשב והעד ממ"ש הר"ם ז'ל פרק שביעי הלכת א"ב דמותר ליקח חלב וב"צים ממעשר שני וגדולי גדולין של קרקע הוי בכלל ג"ק א"כ מבואר דעיף ג"ק יחשב והיום מבואר במ"ז דפסור אבל אמור ב"ג המוחם דמו לאחר שחימה בשבת חייב חפאת אבל ציר מבואר במ"ז דפסור אבל אמור ומיהו לתום' שם קמ'ה א' ד'ה וכבשים י"ל כל לאחר שחימה אף להוציא דם לאו אורחייהו בהכי ופסור. ושם ד'ה ור' יותון כדג לציר חיים קשה הא אין דישה אלא בג'ק ודוחק לימר משום בורר ואי'ה לקטן יביאר עוד ועם'א קג'ח אות ח' דם דגים לאו משקה הא דם עופות משקה יחשב וסוחם פירות דמחוים משום מפרק תולדה דדש כמ'ש רש"י שבת קט"ג ב' וכ'כ הר"מ ז'ל פ"ח ה"י משום מפרק תולדה דדש אבל משום בורר לא עמ"א ש"מ אות י"ו וי"ל לעולם חשים כב' פינים אלא הוצרכו לפעם מפרק דאף לאלתר אפור כמ"ש המ"א אות ז' וה"ל לעוכם חשיב כב"
מינים אלא הוצרכו לפעם מפרק דאף לאלתר אפור כמ"ש המ"א אות ז' והמ"ז ד' התיר מפעם
בודר הא מפרק כ"ע מורים דאף לאלתר אפור. ומ"ש המ"ז באות ב' למצוץ בפה שרי התם שאני
וכדבעינן למיפר שם אי"ה ולפ"ז פוחם לקדירה דשרי י"ל דוקא לאכול לאלתר הא לאחר זמן הוי
בורר וו"א למ"ז וכ"ש למ"א ואי"ה שם יבואר באופן דודאי בורר ביד לאלתר אין וה ברירה ומותר וכן לחתוך ירק דק דק לאכול מיד בשכ"א במ"א ש"ד אף לחיה ובתמה ועוף מיקרי לאלתר דשרי הא לפרק אף לאלתר אמור דהוי מלאכה. ובומר דהוי בורר לר"ת להמ"ו לאלתר שרי ולהמ"א אות ז' אמור דהוי כמו נפה וככרה דבורר זה שמיחמ היין מבומר הוי כמו כלי כאמור אלא די"ל ד"ת אין חייב אלא זיתים וענבים דאורחייהו בהכי כפירש"י לא בומר דלאו אירחיה בהכי אכל לר"ן דהני משקה היי "ל משקה בוסר גמי משקה הוי וצ"ע וחייב מ"ה ואי"ה באות ז' יבואר עוד. ומפרכ שייך באוכל מפסולת השמון בו ונתנדל בו כעין חשה במיץ או משקה מאוכל או סמנים מתון שרבימין שלהם שזה היה במשכן הא אוכל מאוכל מ"ה פסור אף בויתים וענכים. זכן דבר שתלו בפסולת ואין מכוסה בו ולית פפרק כבשל"ו ס"ח יחור כו' מותר לחלוש הפירות וכפירש"י שבת ע"ד א' ד"ח וליחשוב דמפרק מלבוש וצ"ח א' תולדות מפרק אוכל ממקים שנתבמה בו יע"ש ועם" ש"ם במ"א ח' וצ"ע בנמרא כותש הוי מפרק גם איך אחר לשבור האנוזים מקליפתן כשבת כדרכן הוי מפרק אף לאוכל מיד אמור ומ"ש קליפה ירוקה מעץ שעליו הואיל ונתבחה בו. עוד רגע אדבר י"ל מפרק תולדה, דרש כמו במשכן סמנים משרבימים שמכומים בו ואין מחוברים

עמו הא מחוברים בשרבים לאו מפרק הוי וזה מענת מהר"ש ומהרי"ל בקפניות הובא בא"ר י"ח בשי"ם והיינו כאמוד ולפ"ז הא דתנא דבי מנשה אין חייב אלא זיתים וענבים דמשקין דידהו מפקד פקידי ואין מתוברים בי כמו שיראה הריאה בפסחים ל"ג ב" ענכים שנממאו דורכן פחות מפקר פקרי ואין פהוברים בו ככו שראה הריאה בפסחים לג' ב" ענבים שנפשאי ורוכן פחות מבוצה ווין כשר לנסכים ומשמת ה"ה שכן כה"ג משא"כ שאר פירות משקין מבלע בליעי ל"ש מפרק ו"ש רש"י שבת צ"ה א"ד"ה מפרק ולא הית פקיד ועקיר במצעי הכי כאמור. ולפ"ז י"ל הלכה כרבי יוחנן שלקות חייב ותנא דבי מנשה לשאר פירות כאמור והבן ורש"י גם לוה כיון : ובועתה ראוי שתרע שיש כמה מיני סחימה א" דבר המכוסה בחבירו בתולדה דאין דבוק בו ן בניעון זו, ראוי שתחת של של בכו היני מיושה אי דבר המכוסה בחברה בתלחה אין הכן בה משרק במרק נמור הוי ותולדה דרש חחיב וצריך תנאים א' שיהא ג"ק הכיסה יהוה (ודבר הנבלע. בו א"צ ג"ק כמו מים מבבד) חב' שהא ניחא ליה כמה שיוצא הנ' שיהיה ב' מינים פסילת עם אוכל או עם סמנים וכדומה הא אוכל מאוכל אף שרי לכתחלה עמ"א ש"ם אות בשוש"ץ ואמנם יש ב' מיני ערבי"ם שומיץ של גינה ראוין כך ושל שדה יש בהם בשנים קלופה אין ראוי יואסנים כי דהוי מפרק בוה וכבר כתכני מפרק אף לאכול מיר ביד חייב וצ'ע באגווים מ"ש קליפה ירוקה מקליפה הקשה ואע'נ דא'א לאכול כך הא נופרק משבלים נמי ואפ'ה חייב ואיסירא איבא. הד' אפשר שלא יהיה מחובר כ'א מונח בתוכי כמש"ל בשם מהרי"ל הכיאו א'ר ש"ם י"א ומיהו בחסרו כל התנאים י"ל איסורא איכא ובלא ניחא ליה המשקה רק לנופן איסורא איכא גמי הסוחמ בחסרו כל התנאים "ל איסורא איכא ובלא ניחא ליה המשקת רק לנופן איסירא איכא נמי הסוחם מבגד ושאני ככשים ושלקות דלית בהו איסור תורה ל"ג י החמישי לדעת רש"י שבת קס"ה דוקא בוטכה בתולדה הא נכלע אח"כ לית חיוב חשאת ותום" הקשו מאודרא ולרש"י במחלוקת שנוייה דב ושפואל עם רבי יוחנן ואי"ה יבואר בס"ו עיד מזה גם מה שקשה משום בוסר ומלילות יבואר שם: דד"ן עוד דאם נאסר אף מעלמא היי מפרק וחייב חשאת י"ל דדוקא אם נכלע בנ"ק כמו פשתן וצמר היי גידולי גידולין (עמ"ש פ"ז) משא"כ בנד משי אני מסופק אם הוא ג"ק. זם הא החסותט מבנד משקה צבוע דלית כיבום ונם י"א מעלמא לית מפרק וחיינו אף ע"ג דלא אויל לאיבוד זה דוקא בסוחם משקה ושותה מיד הא לא"ח יש בו משום בורר וחייב ודאי לכ"ע. וא"ה יבואר פרטי הדברים במ"ז ומ"א כ"א בסקומו וכאן אין להאריך: (א) ובסקים כו"ע מ"א ואיל בדרי יש בו סקושי ההבנה ואכתוב בקיצור. שבת קע"ד ב"א שחדא כו"ח נסקיים קוצים והיינו כ"מ נאחר פירות מותר לסחום למשקין ופריך בחדא כו" האינו היינו אף שאין א"סוחם כיון דסחם אחשבינהו וחיינו ומקוה ופורש"י כד"מ אחשבינהו וחיינו אף שאין א"סוחם כיון דסחם אחשבינהו כמו תרדין למקוה ופורש"י דהשתא הדר לנפרי מסח דהיה מוקים כר"א ולמשקין אלא למתקן ומש"ח אמר כתנא דמנשיא דהשתא הדר לנפרי מסה דהיה מוקים כר"א ולמשקין אלא למתקן ומש"ח אחר בכתנא דמנשיא בדרו אחשבינות וחיינו אף שאין א שחום כין לשחם בין לשחם בין וחוץ שקרו וידיקיי דרשיא הדר לגמיר מסה דהיה מוקים כר"א ולמשקין אלא למתקן ומש"ה אמר כתנא דמנשיא דאי לא"ה תותים למתקן היי שרי ודעת תיי"ף ור"מ ורא"ש דקיי"ל כפשמא דברייתא דשאר פירות למשקין שרי ותותים למשקין אסור וכר"ם דמקוה לאו משום אחשבינהו כו' ותותים יש מקומות שיין כן ואע"ג דהוכה כחכמים בי"ד רצ"ו סי"ד צ"ל הכי בצירוף אחשבינהו מהני. הא יחיד עושין כן ואע"ג דהלכה כחכמים בי"ד רצ"ז סי"ד צ"ל הכי בצירוף אחשבינהו מהני. הא יחיד אחשבינהו לא מהכי בשירוף אחשבינהו מהני. הא יחיד אחשבינהו לא מהני ומש"ח אחשבינהו לא מהני ומש"ח אחשבינהו לא מהני ומש"ח אחשבינהו ואף מסק הרי"ף כר"ם ואחדא כו' ולפ"ז תותים בכל העולם אסור משום חד מקום ואחשבינהו ואף יצאו מעצמם גזור אמו ימחום וכולה חדא גזירה קרובה וה"ה שאר פירות במקום א' כ"ע אסורין מה"ם וקשה על הר"ב ממ"ג או דהיה להניה ברימונים רק דאותו מקום אסור או שאר פירות לכ"ע מה"ם וקשה על הר"ב ממ"ג או דהיה להגיה בריסונים רק דאותי מקום אסור או שאר פירות לכ"ע אסור או מקום א' עישין כן והרי"ף הביא דר"ח אחשבינהו היינו עם תנא דמנשיא אחרא הוי באמת. אבל המ"א עם הכ"ח סוברים דר"ף חד איגש אם אחשבינהו מהני (ושאני מקוה ד"ח וצ"ע במ"ו אבל המ"א עם הכ"ח טוברים דר"ף חד איגש אם אחשבינהו מהני (ושאני מקוה ד"ח וצ"ע במ"ו ד"ח כ"ד ר"א כ"ד וי"ל לתא ד"ח. וער"ם פ"ו דמקוואות ה"א הביא דברי ר"ם ובמ"ש הכ"מ פוסל ע"ד ר"א כ"ד וי"ל לתא ד"ח. וער"ם פ"ו דמקוואות ה"א הביא דברי ר"ם ובמ"ש אנ"ג דלאו אתרא וצ"ע. ומ"ש בשם הר"ש היינו לדעת הר"ב דאיתו מקום לתוד אסור אבל אם מוליך יין פפירות לשאר מקומת גם להר"ב אסור. ומש"ח היכא דאין פוחם כ"א למפל המאכל שרי יין בפירות לשאר מקומת גם להר"ב אסור. ומש"ח היכא דאין פוחם כ"א למפל המאכל שהי אבל שאר פירות ידוע דלמכל וכאוכל דמי עב"י בשם ש"ל ע" מ"ה אות ז" וח" ואות י"ונס" ש"מ אבל שאר פירות ידוע דלמכל וכאוכל דמי עב"י בשם ש"ל ע" מ"ה אות ז" וח" ואות י"ונס" ש"מ המ"ז ב"ד ב"ם הוא ואינו דיון מבהמה אע"ג דמפרק כלאחר יד ובצערא ל"ג אכל בריא אסור דמ"מ קצת דרכו בכך משא"כ זה : (נ) וכ"ש עמ"א דפת ובשר גם" מתר וכ"ש תותם ורמונים דמ"מ בכ"ד להצוץ בפה וה"ה קנה הסיקר רשרי למצוץ בפה ובאות באות ל" בואר מותם ורמונים שכ"ם בכ"י דקנה הסוקר לא גדיעי מתותים ורימונים ול"ש והכיא דברי רש"ל כי "ל בכבשים וכ"ש הלכה כר"ד החיב חשאת ושאני שאר מירות דמשקת כאוכל דמי או שאר תירוצים ובס"ו לימיהן הלכה כר"ד החיב חשאת ושאני שאר פירות דמשקת כאוכל דמי או שאר תירוצים ובס"ו דקנה הסוקר לא נדיעי מתוחים ורימונים ולהנס"י אסור יע"ט והכיא דברי רש"ל כי י"ל בכבשים למימין הלכה כר"ד דחייב חשאת ושאני שאר פירות דמשקת כאוכל דפי או שאר תירוצים ובסם"ו למימיהן הלכה כר"ד דחייב חשאת ושאני שאר בירות דמשקת כאוכל בסותר למצוץ ענבים וו"ש שאר דברים נתכוין לשלו לוח וחיינו בשר כס"ש באות ג' דתותים משימא וא"ה באות י"א יבואר עוד. ובשכ"ח נ"נ למצוץ דם משניים אסור י"ל מסרק או נכילת נשמה: (ה) מתלמל על"א הביא בשם הב"ח דכותר לכתחלה דהכין הוא להב"ח מדמדמה לשלנ ועש"ו אות נ"כ בוה: (ו) מותר עס"א עסי" רג"ב ס"ה וכאן ס"ב וב"ח דבש"ע השמים תיבת יפה יע"ש: (ו) ואינו עם"א ראם ראוי לאכילה ב"ל דאין רוצה לאכול הנשאר שרי כבס" ש"ם אות י"ז דהכל מין א" ואפי" מוחם יין מעברים ולא נשאר רק הוגים ופסולת נסור לאוכל אפ"ח שרי דמה בכך שעתה לאחר מחימה הוי מסולת קודם לכן אוכל הוא כמפריד אוכל מאבל אבל אם אין ראוי לאכילה כך אסור אפילו לאות ד" ועס"א רנ"ב אות י"א דבומר לאכול לאלתר דרך בירר הוא בכך ול"ד לבורר ביד ועס"ו אות ד" ועס"א רנ"ב אות י"א דבומר 14

שיינו אף מפרק ליכא ור'א דרך אפילו הימא קאמר (וי'ל דלדינא אסור דאסור בשערה כל באפשר בכלי חלוי בשערה למה לעשות ג' איסורין דרבנן הולאה כלאחר יד וַסחיטה דרבנן במפסר בכני ממי בפשמים למהם מפשמת ב מישורין דוכבן הממהם בכמות יד ישומשם וכלו כמ"ש הב"י יע"ש) ועמ"א כ"ג ואי"ה שם יבואר משקין אשור דהוי ליבון מלכלוך עמי ש"ב עליו לכלוך אבל ביש עליו לכלוך ייל אף בשאר משקין אשור דהוי ליבון מלכלוך עמי" ש"ב מדיני כבים: צ' שבה קמ"ה א' חוש' ד"ה כבשים ולא הקשו לרש"י מקכ"ח שיער כמ"ש הדא"ש די"ל סחימת שיער משום ליבון קאמר ומיהן רש"י שם פי' דש שאין בולע: בללא דמילתא זימים ועובים ביד חייב שאר פירות אף בכלי פטור ומוחר חוחים ורימונים אף בילאו מעלמן אסור מדרבנן ואף דל'ש אחשבינהו מ"מ כולה חדא גזירה או ביח מנשיא אחרא הוי ולמש"ל צ"ל דכולה חדא גזירה. ובגד בלוע י"א דחייבת ד"ח משום דש אף שאין מגופו ואי"ה במ"א יבואר עוד מוה . ואם יש בפירות בסוחע המשקין וזורק האוכל אי הוי בורר בכך כתבחי לעיל מזה:

שבא (h) אסור עט"ז. דבריו לריכין ביאור דע כי הפרש בין מליחט לעיבול יתפרש בג' דרכים אחד מליחס מפזר מלח בזריקה עליו נראה כמלאכת עיבוד אף שאין שיבוד באוכלין לחייב הא מדרבנן אסור כמ"ש הסום' ע"ה ב' ד"ה אין וטיבול מעבל במלח. ב' כי מולח יחפרש טיבול רק לומן רב ושיבול מעבל ואוכל מיד ג' מולח משמע הרבה חמיכות וטיבול החיכה אחת לבדה . כי דרך לורוק בזריקה א' על כמה חחיכות כו' . והנה רש"י ק"ח ב' פי' בברייתא לנון ובילה אין מולחין ג"ד ביחד מעבדן כו' ומימלת לא מלחנא שתים כו' דסוחר ב' פי' בברייתת נגון וביצה חין מונחין ג"ד ביחד מעבדן כו' ומימלח לה מלחנת שחים כו' דסוחר זא"ז ו"ל לשיל מיירי לזמן רב דהיינו עד סוף הסטודה (ג' לאלחר יש מיד ממש לאלחר ב' שיכוי מעט . ג' עד סוף הסטודה) ודרך ג"ד לסוף הסטודה ומלה ל"ד רק טיבול דהשחת פליגי ח"ל ביצה נמי מעבדן וח"ל ביצה נמי מעבדן וח"ל ביצה נמי מסודה והתי דמיולה לא מעבדן וכן הלכה הבל להניחה עד סעודה החדש ביצה נמי מסור דרך עיבוד הות ע"י פיזור שרי ביצה מח"ש ולכן הוכרה הש"י לבדה ע"י פיזור שרי וביצים שתים יחד ע"י פיזור לסור דמי לעיבוד דמ"ש ולכן הוכרה רש"י לבדש לעיל כן . והמחבר בהר לו דרך הר"מ ז"ל בזה דהשתת ביצה שחים יחד ע"י פיזור לכבוש ביצים ממ"א ה' בלבוש . וברייתת פליגי מולח כפשוטו שחים יחד ע"י פיזור ח"ל דמי למוב בצים וביצים שחים ע"י פיזור ח"ל דמי למלחכת עיבוד וביצים כמי הסור וח"ל העטם דדמי לכובש כבשים וביצים שרי ביצים וביצים במי ומש"ב בח"ב בר"ב בר"ב הוב"ה להניהה לחור יחד עד פיזור חים דמי נמנחכת עיבוד ובינים נמי קסור וחים הטעם דדמי נכובם כבשים ובינים שרי. ומש"ה בס"ב בחר בדרך הטור דודמי באוכלין מדרבגן יש עיבוד ובס"ה להניחה אסור ביצה דיש עיבוד מדרבגן עש"ז ה" וא"ש לכאורה . ובחר כאן בדברי הר"מ ז"ל כאמור דנ"מ טובא לדונא והפירוש מחפרש יותר נכון להר"מ ז"ל: בוערת הביא נבוא לדברי הט"ז ז"ל. העתיק לדונא והפירוש מחפרש יותר נכון להר"מ ז"ל: דברי תה"ד תחלת התשובה עם השאלה יע"ש . ויש חסרון ב' חיבות והא דקאמר רש"י אבל כו'. והמשיין בם בחס"ד משמע דמסכים א"ז עם הסמ"ג וסמ"ק ודכ"ע חחיכה אחת ע"ד זכיקה ופיזור שרי לשהות עד סוף הסעודה דאין מעבדין בסעודה א' (וכחב ע"ז ואל חממה שא' מהגדולים פי' מימלח שחים בזריקה הא עבולי שמים עד סוף הסעודה נמי שרי ואין להקל בו מוצרונים פי מיתנת שמים ברוקף היו עבים בנים של שוף הסטודה הם שחים נרחה כ"כ מאחר דממ"ג ל פי' כן רק אחת שרי ע"י זריקה עד סוף הסטודה הא שחים נרחה כמעבד עד סוף הסטודה אף ע"י מיבול ולאלחר הב' ע"י מיבול שרי בחים וע"י זריקה לאלחר הם לא לאוכלן בב"א נמי אסור) אבל דעת הט"ז אינו כן וכ"ה דעת המחבר באפשר. והתחיל בכש"י לעיל בי"ג דלא מפליג בין מלחה לש"בלה ואף טיבול אסור היינו סוף הסטודה ואף חדח חסור כה"ג רק אורחא נקיט ג"ד מסחמא לסוף הסעודה . ואמנס הא דמהלק בין מליחה לפיבול ע"כ לאלתר הב' נקיע שתים כל שע"י זריקה שתים יחד נראה כמלאכת העיבוד הא טיבול כה"ג שתים הדא הדא באין בפיבול זה כ"א א' והב' בפיבול ב' שרי הא ג"ד טיבול אסור דהוי לסוף הסעודה . וע"י פיזור א' מותר אב' א"א לנמנס שלא יגע המלח בשני אסור כ"א לעבול חדא חדא כאמור. אמנס מ'ב דא"ז חולק עם הכמ"ק וכתב בלבון א"ז מותר למלו"ה לנון במלח במקום מותר לטבול לא הבינותי וצ'ע. ועיין במ'ש עוד באות ב' אי'ה מזה. ובאות ג' : (ב) צבון ד' או ה' עט"ז הר"מ ז"ל פכ"ב ה"י יע"ש ומ'מ נראה דבר שאין דרך לכבוש שרי ובפרט לטעם הר'מ ז"ל עמ'א אות ה' : (ג) מפני עט"ז פירבתיו באות א' המהבר בס"ב פי' כטעם הטור דדמי לעיבוד דשם מסתבר יותר טעם הטור ממ'ש הר"מ ז'ל בפ'ב ה"י פי' כפעם הטור דדמי לעיבוד דשם מסתבר יוחר טעם הטור ממ'ש הר"מ ז'ל בפ"ב ה"י שעושה מלהכה ממלחכת התבביל (ע' ירובלמי מי מלח א"ל אומן וה'א כל שנשרית זהו מי מלח וח'א בילה שוקעת והיינו מי מלח שיון בבבלי ובירושלמי מפרש לה מרובה ומיעוט אמלח ואק כבבלי פסקי' וכברייתא דכבשין וחבשיל. ועדיין קשה מי מלח לכבשין מהאיריא למון מרובה אף לאכול מיד דדמי לכובש כבשין (ועמ"ט וי"ל אה"ל דזהו החילוק ול"ע) וכאן פירש כר"מ ז"ל דמסתבר פירוש ולמ לדינא כמש"ל: זהור יודע דאסור ליתן ירק חי לתוך הומן חזק כשיעור דמסתבר פירוש וירמית דהוי כשש בי"ד ק"ה ולראה כמבשל בשבת לשעם הר"מ ז'ל ולהשור יול במלח שייך עיבוד. ואפשר אף דיעבד כה"ג אלי ולחבר בשני בישל לולד לכ"ש ול"ע. ועמ"א במלח שייך עיבוד. ואפשר אף דיעבד כה"ג אלי ולחבר מיד אפל לטבול בנים חדא הדא ולהנית לפיו דל מל לפול שנים חדא הדא ולשניה לשור דאל פה אשור: (ה) אשור: (ש"א אשור בש"א שוה בלמן המולר כל שמלח חחיכה א' ומניהה לשוף השעודה או שמים מיד דדמי לשיבוד זה בלמן דמתלת מעבדו מש"ל בילה לשידה הסשדה איו מעבדו המלח ושם ביחד ג"כ איו דרר שיבוד בו אכל להנית בילה ובשר לפעודה המשור ביחד ביחד הוד לכל להנית בילה ובשר לפעודה המשרה ביחד ביחד ביחד הבות המבדו המלח"ב בילה לשוף הסשודה או שמים ביחד ג"ל איו דרר שיבוד בו אכל להנית בילה ובשר לפעודה המשדה איו מעבדו המלח ביחד ב"ל היו דרר שיבוד בו אכל להנית בילה ובשר לפעודה ומניהה לפוף הסעודה או שתים מיד דדמי לשבוד זה בלמן דהמלח מעבדו משא"כ בילה לפוף הסעודה אין מעבדו המלח ושתים ביחד ג'כ אין דרך שיבוד בו אבל להניה בילה ובשר למעודה אחרת דהיינו זמן רב ביוחר יש בהם קלח שיבוד ואשור ועמ"א אות ז' משא"כ להר"מ הטעם דרהאה ככובש ובילה אין דרכו לכבוש קשה אפי' להניחה לשתרי בשר ובילה והמחבר זיכה שטרא לבי חרי זה לכאורה כוונת הט"ז. ול"ע המחבר סובר כטור ורש"י דשייך מדרבנן שיבוד באוכלין לבי חרי זה לכאורה כוונת הט"ז. ול"ע המחבר סובר כטור ורש"י דשייך מדרבנן שיבוד באוכלין פי' דנראה ככובש ומש"ה בילים מרותחים דאין דרכם לכבוש (ובהא פליני ה"א בילה מה ה"א בילה מדיף דלמן מפסיד וח"א כובש בילה אין דרכה עמ"א ה") משא"כ המשט מעבד ובילה עדיף דלמן מפסיד וח"א כובש בילה אין דרכה עמ"א ה") משא"כ להמחבר אחרי משום מעבד עמ"א זיין :

המ"ל פי׳ח היה הוקשה לו למה לי קרא להקריב במלח בשבת הא אין עיבוד באוכלין ותי׳
דכ"מ לפסולה שלא חרד דאי? הפשע יוש עיבוד לי ז'ע דבשבת י"ל אין מקריבין לפסולה
לחלל שבת וימתין לאחר שבת גם מלח סלקודרים יש כו בשול ומלח שלנו אין בו בישול כבשי׳
בי׳ח. ועחוש חלב יש בו משום מעבד עבי׳ בה׳ י"ט ואי׳ה שם יבואר וכאן אין להאריך:
(ז) בקערה עט"ז כ"י בשם הרמב"ם ז"ל פכ"א היכ ועמ"א אות ע". ומ"ש מוליד ריחא
במקל"א אות ח" משמע בדבבון פ"ר באין מכוין שרי דוקא בד"ת פ"ר היו ועסיי שי"ד במחלים היום מחשר מין ע"ש דמשמע מהר"מ ז"ל דוקא לצורך לאבול יע"ש במשמע מחבר מ ז"ל דוקא לצורך לאבול יע"ש ומסמיתה מתחבר משמת אף לצורך כל יום השבת מסעודה ואי׳ה באום מקי ומ"ש ומ"א יכואר עוד ועסי ש"ש נתים וויש ראיה: (ת) בשר עש"ז מה"ד ביכוד האוכלוני כלל נום אין דמינו משובה באי ל"ן ועמ"א י' דישה שייך בבהמה יע"ש ובחה"ד הרכיב דאוכלין כאלו וגם אין במינו טחינה הא סלית עלים אע"ג דאינו במינו טחינה ג"ק ממש הוי: (ט) לקמישרי עש"ז ב' שכ"ד ס"ז ד'. נש"ם ס"ט) ועמ"א שם אות ד'ה וכאן י' משמע עיקר הטעם דקמשוי עתה אוכלא ולא קודם לכן הוי סהינה כה"ג ולא מטעם אשוני אוכלא לחוד וכשר מבושל ראוי לרוב העולם. וע' ע"ש היכא דע"י הדחק שרי והיכא דא"א כלל אסור דמשני איכלא ובמ"א שם ד' דאף אם אין נאבלין כלל מוחר לשווי אוכלא וכאן משום טוחן ועא"ר י"ג ואי"ה באוח י' יבואר באורך :

לכובש כבבים כמ"ש באות ג' א"כ צ'ל פילין נמי נראה ככובש כבשין עמ"א אות ח' וה'

לחכנין כנל מוחד לבוויי חוכנת זכתן נעום טוחן זעת לייג זמי ה בחותי יכותו בחוקי. הנה

(י) אם עט"ז אמר ההדוט הכוחב יש לי בכאן הרסורי דברים והגני פורעם בעזה"י. הנה
בב"י ובכ"מ פכ"א מה"ש הח"י הביא תשובת הרשב"א כל לאלמר אף בכלי אין זה דרך עחינה
זה"ה לתרנגולים לפרר לחם לאכול מיד (אף אי יש טוחן אחר טוחן) שרי כבורר ואף בורר
בכלי אשור המם דרכו בכך. ולמד משם אף ביד לאחר זמן חייב חטאת מיד ליג ה"ה כאן
בכלי אשור המם דרכו בכך.

הייב מ"ה יע"ש. (ה) לימינ"ש עמ"א עמ"ז ה' ולימונ"ש הכבושים אמרדן למימיהן אפילו לתיד משקין עיין אות י' וא"ה שם יבואר: (מ) כבשים עמ"א ותותים לנימן שרי דאין רוב מוחמין למימיהן ולא אמר זיתים ועגבים ד"ת גזור משא"ב כבשים פמור אבל אמור דאמור כן אף לרבי יהניסיהן ולא אמר זיתים וענבים דת גזור משאים כבשים פסור אבל אסור דאסור כן אף אדתי יותנן כבשים למיד לת אות יש חיום חסאת יותנן כבשים למיד לת מיל היותנן בשרו ומודה ביתים וענבים וגם לרידן כן אף א"ת יש חיום חסאת בכבשים ע" אות ד"ו למומהן אסור אף להסחבר בס"א דשאר פירות מותר התם משקה דירהי אוכלא משא"ם כבשים דמי קצת לתותים ורינים משא"ם כבשים דמי קצת לתותים ורינים שמשר כבשים במי פירות יש ג"מ וצ"ע ולר"ת א"ש ותותים שרי למתקן: (י) שיש עמ"א לקערה אששר בבשים במי פירות יש ג"מ וצ"ע ולר"ת א"ש ותותים שרי למתקן: (י) שיש עמ"א לקערה אפשר כבשים במי פירות יש ג"מ וצ"ע ולר"ת א"ש ותותים שרי למתקן: (י) שיש עמ"א לקערת אף דבעי לאוכל גזור משום מ"ע כבס"ד וה"ה תותים כן וכולה חדא גזורה ויל בחדרי הדרים בדרבון לשתרי בסב"ר מ"ג במ"ז ג". וצ"ע וע" ע"ש ביש איכל כ"ש מויתים וענבים י"ל דבאין אוכל אשמועיגן דאסור משום מ"ע או למשקין וגרע מלימונ"ש או יד"ל זיתים וענבים לא היה שם משקה מעולם בתוך ענבים משא"כ זה שהיה מקודם אכל הוכיח כן ממ"ש ר"ח מריף דר"י סתמא אמר אלמא בכבשים לאוכל לרב ושמואל שרי: (יא) אוכל אסור עם"א לכאודה כוונתו דקי"ל אמר או כל מעלמא לית מפרק ואידרא באשישא בספ"ז דמיהר"ק הוי פ"ר ואסור מדרבנן כבשים פטור אבל אסור וע"ש אות ך" כתב כתום" דחייב חמאת מעלמא ובאות ל"ג כתב דפ"ר ב"ד האות ח"י יבואר עוד: (יב) דג עמ"א דש"י שבת קמ"ה א" דג לצירו עם שלקות בפלם א" שנכלע משא"כ פירות בס"א אבל כבשים ו"ל דמשקה כאוכל. דמי הואיל והיה שם משקה מקודם שנכלע משא"כ פירות בס"א אבל כבשים ו"ל דמשקה עתה הוי והמחבר שכתב דג ככבשים ושלקות שנכלע משא"כ פירות בס"א אבל כבשים ו"ל דמשקה עוד הוי ותמחבר שכתב דג ככבשים ושלקות ה"ד אלא כשלקות ולית ג"ם דגם להמשר בציר מגופו: (יג) גותן עמ"א ע"ז ז"ל לרט"י דדםי לבורא ה"א צירו מנופו מותר עתו"ש ווי"ד אפשר בציר מגופו: (יג) גותן עמ"א ש"ת ב"א ארת פ"ב: (יד) היתה ממ"א עיון שו"ת פ"מ ה"א הביאותיו בש"ח ועא"ר: הא צירו מנופו מותר עתורש ורין אפשר בציר מנופו: (יג) נותן עמ"א עמ"ו ז' לרש"ו דבט לבודא מים ועסי' ש"ח במ"א אית מ": (יד) חיתה עמ"א עיין שו"ת פ"ם ה"א הביאותיו בש"ח ועא"ר: (מו) לשבר עמ"א דבאר ונהר הוי כבנין הפתח שעושה ואמור ועא"ר אות מ"ו פלבוש משמע דמותר אף באר ונהר ואין מוברח: (מו) שלא עמ"א דלפי מ"ש באותי"ג בשם הרמב"ן דאף לרסק כל שאין בעין שרי ה"ה כאן שרי לרסק: (יז) היה עמ"א דעביד מעשה בידים לרסק ביד כה"ג אמור: (ח) משים סחיםה עמ"א ד"ן ותומ" פי"ד ק"א ב" ד"ה מודה פירשו בסוכרא דנוייתא בן ולא ליהדק אודא דיכא איוכא אול לדי מחשבה לאי ודאי הוא אלא נזור ומכאן הוכיחו בקמ"ה א"ד"ה הרציעה דלא הרש"א אול מיימונות התחבר משות תתימה מיימון המוות דבו בידים בקמ"ה ב"ו בריבר ב"ב" ד"ה כבשים דלא כרש"י אבל משמעות המחבר משים סחימה משמע המעם דהוי קרוב א' ד"ה כבשים דלא כרש"י אבל משמעות המחבר משים סחיטה משמע המעם דהוי קרוב לפ"ר.

ואיך שיהיה כאן חיוב תורה דא"צ למשקה הנסחם ואפשר שיווב לתוך הפך וע" לבוש ספ"ו משמע

דשם שייך במעלמא וכאן כתב שמא לידי סחיטה וע' אות י"א: (ימ) גוירה שמא יסחום ע" מגן

אברהם הקשה חדא לר"ש דבר שאין מתכוין מותר וגוירה שמא יסחום ל"ש בספוג דעשוי לכך

ול"ש מככם ביה דעומד לכך וגם דש ליכא דאויל לאיבוד כ"ש בשמן דלית ככבם ונאמת לשון

הש"ע הוא לשין הפור ובר"מ פכ"ב המ"ו שלא יסחום יש לפרש ביש בית אחיוה דאז אפשד שלא

יסחום וע"ו חשיג הר"א דא"א אלא המעם דהוי ככריק מים וע' פרישה אבל המ"ו דכתבו שמא

משמע דאפשר בלא מחימה באין בית יד א"כ אמאי גוריגן ועוד בגמדא קמ"ב א' מפרש דהוי פ"ר

משמע דאפשר בלא מחימה באין בית יד א"כ אמאי גוריגן ועוד בגמדא קמ"ב א' מפרש דהוי פ"ר

משמע האפשר בלא מחימה באין בית יד א"כ אמריה ונדיגן ועוד בגמדא קמ"ב א' ומרים כתבו ספוג דרכו בכך ע' לבוש משא"כ כאן ובמים כיבום י"ל דוראי אסור. דיני ספוג עסי" של"ה במ"ש המחבר גזירה פירש"י ועובדין דחול עמ"ש י"ס וסלסול הספוג לצורך גיפו ומקוטו מיתר דמ"אבתו האיטור באין בית יד האיש בית יד מחמה לצל נמי שרי עסי"ש"י: (כג) שלא עמ"א ע" אות מ"פ"ד דהצון דלא ניחא ליה עסי" שי"ד. ומ"ש הסוחם שער ועור פירשתיו בס"ו אות י"ב יע"ש. ועסי ש"ל אות נ"ו ובכ"י שם דאשו "ד"א בשיער מ"ה כ"ש כינוס ועסי שכ"ו אות ח" משמע די"א בשיער יש סחיסת ע' שבת קכ"ח ב' ר"א אמר יע"ש ושם י"ל משום דש לא במים שאויל לאיבוד כיבוס י"ל ל"ש בשער ואי"ה שם יבואר: (כד) צרעך עמ"א ועמ"ש באות שאח"ו אי"ה: לאיבוד כיבוס י"ל ל"ש בשער ואי"ה שם יבואר: (כד) צרעך עמ"א ועמ"ש באות שאח"ו אי"ה: לכד" שלא בע"ו ור"מ שם כתב דהוי דרך לכלוך היינו בגד ויין אדום בלבן שרי. ומשמע אך שרוצה לעשת מראה שי מרראיה שהביא בר"ם מש"ם בחרל שניתן כיצה למראה ועמ"א שם שבוצה לעשת מראה ש"ר לקנונה בד"ש ורבש לקנים דניחא להו בכך ל"ר לכרכום בתבשיל שרוצה נכך מ"מ רשאין ליתן מראה בי"ש ורבש לקנים דניחא להו בכך ל"ר לכרכום בתבשיל שרוצה נכך מ"מ העילה מורצה בכך מ"מ מש"כ במוכר הוי דומיא דשוחם שכת ע"ר ב" בשיש אם אכילה כותר מים להעמיד בחלון נגד השמש ואף דקי"ל כשמקה שיקנו ממנו וכ"ש המשומים סמנים בצלוחית מים להעמיד בחלון נגד השמש כשעושה נון במשקה שיקנו ממנו וכ"ש המשומים סמנים בצלוחית מים להעמיד בחלון נגד השמש כשעושה גוון במשקה שיקנו מסגו וכ"ש המשימים סמנים בצלוחית מים להעמיד בחלון נגד השמש י"ל כ"ע מודים דחייב דנגמר מלאכת הצביעה וראיתי בשו"ת ח"צ ז"ל סי" צ"ב עמ"ש המ"ז בתקי"א לענין מוליד ריח במים כל שראוי לשתייה לית ביה מוליד ריחא ולא צובע מש"ה פסק הכ"ס ז"ל לענין מולד ריח במים כל שראוי לשיויה לית בית מולדר ריחא ולא צובע מש"ה פסק הכ"ס ז"ל דלא כרב בשוחם ואף לרב י"ל דאסיר באכילה שייך צביעה ודקדק ממ"ש הר"ם ז"ל פ"ם ה"א עין צבע אימפים במי כרכום ולא נקים כרכום למים ש"מ כל שראיי לשתייה לא מיחייב ע"ש ואני העני תמה על עצמי די"ל הר"מ ז"ל תרתי קאמר א' אף שאין נגמר מאבת הצביעה ב' אף שהיה צבוע כבר ומשנה קצת וכרומה אפ"ח היו צובע כ"ש כרכום למים משנה מחולדה דחייב והר"א ז"ל הביאו המ"ט שז דמים שאינם לצורך פסור היינו שלא נגמר הצביעה הא לצורך חייב מכים. נם אין צביעה באוכלין שאין מתקיים משא"כ בה"ג אסור וצ"ע. וא"ה בתק"א עור יבואר. ונסי תק"א במ"א י" ובר"ם ז"ל פ"ד מה" ומעשן פירות שיוכשרו לאכילה הא להריח משמע באוכלין נ"כ אסור ונמשיה מקובצת כ"ג א' משמע בפשימות דבאוכלין ומשק"ן לית צביעה באוכלין נ"ל א מו ז"ל שם וצ"ע וע" מ" שכ"ב מ"א ו" רשמתיו:
"א"ל כו" משמע מסתמא נעשה כםו ברישא חבילי קש חתכילי ורדים ככס" ש"ח מכ"ח ד"ה הננימן נעשה כו ובריק מתפך למאכל בהמה מסתפק במ"א ומ" כ"ג יע"ש יכדרבנן פז'ונתא דרביותא לקולא ול"ד לספק מעשה בס" שכ"ה במ"ז ו" בכ"א ומ"ז מ"מ ס"ו ה"ב לא הגיה כאן סמך אהתם או דכאן במאכל בהמה יש קולא ובדוכת יום בים ע"ש" מ"ו ה"ב לא הגיה כאן סמך אהתם או דכאן במאכל בהמה יש קולא ממ"ב הו"ה: (ב) ומולל לפרק ע" אות א". ומ"ש מעוף המחר הו"ה: (ב) ומולל דראוי ג"ב קצת למאכל אדם ולא בכלי פירש"י מאן דפרים סילקא מוחן וע" מעוף "ב" מארל מיד טיתר ולהנית מששע אף ביד אסור כרבעינן למימר לקמן א"ה וקשה קצת כאן מעת ה"ב לאבול מיד טיתר ולהנית משטע אף ביד אסור כרבעינן למימר לקמן א"ה וקשה קצת כאן

סעית "ב לאכול מיד מיתר ולהנית משטע אף ביד אסור כרבעינן למימר לקמן א"ה וקשה קצת כאן וערם פכ"א הי"ם משמע קופם לא ביד רק כולל בידו הרבה אסור יע"ש וצ"ע וע" לבוש להר"ב שם בש"ם כאן לרכך בידו הרבה אסור אבל דעת המ"א אפשר כהרו"ה וצ"ע: (ג) מי מלח ע" מ"א בש"ם כאן לרכך בידו הרבה אסור אבל דעת המ"א אפשר כהרו"ח וצ"ג: (ג) סי מלח ע" מ"א ת"ה כבל המשקון אין נותנין מלח ע" אות ד' וא"ח שם יבואר וע" אות ז': (ד) מעם אסור עס"א שכת ק"ח במשנה ור"ן שם וברמשטע מפירש"י דאין חילוק בין כבשין אי תבשיל אלא כל שעושה לצורך סעודה אחרת ככס" ש"ם ס"א (שם מבואר איזה מיקרי סעודה אחרת) הוי כעצבד דאע"ג דאין עיבוד מ"ה באוכלין מדרבנן אסיר כמ"ש באות ז' וכרבא שם שבת ע"ה ב' ותום' שם ולצירך אותה סעודה שרי כבס"ה ואף שמן אסיר משמע לפאורה דג"מ דשמן תחלה לת"ק שרי אף בסרובים וי"ל להתיר או לאיסיר ומסיק לאיסיר משמע לכאורה דג"מ דשמן תחלה לת"ק שרי אף בסרובים וי"ל וע"ע ע"ש. ומס"ש המחבר מי מלח עוין אפילו מיעים אסור דמרובין בלא עוין אסור אימא שמן תחלה ובעוין אין מחליש כח המלח ש"ם לת"ק אין מהני שמן כלל למרובין ועב"י. ואמנם הר"מ ו"ל מכ"ב ח"י כתב מים ומלח ושמן מעם עושת למכל פתו ולתבשיל ולא הרבה שנראת כעושה מלאכה

bb

ל"ג בכלי מיד דחין דרך טוהן בכך מיד מסברת ומש"ה הר"מ ז"ל כדי לכשלו לחהר זמן הף
כו כיום נמי ועש"ז שכ"ד ה" ובכ"מ משמע דגרם בפ"ח הע"ו לבשל והמהצר בי"ש החיים כדי
לבשלו והר"ב הות שהניה והנה מלח והבלין לדוך במדוך תבן וען לתשול מיד המי דבר הובלי לבשלו והר"ב הות השתה תולה מלח והבלין לדוך במדוך תבן מיד המי דבר הובל החי למוכ חיוב השתה לו להתוך בסבין במלח ופלפלין י"ל כי בריון מיד המים דב הכשל גם לעיפית
דברי מיד כמ"ש המ"ת ע"ו בשם ר"ן והות מהשובת הרשב"ת הי דוקת דבר הכביל ב" לשים ה" דבר שתין רתוי לתדם הייב משום טוהן עכ"פ מדרבנן הסור וז"ש הר"מ ז"ל פכ"ח הח"י ברת מיד לו בחיים לחיים ל"הכיל מידון החיים המוכח במ"ח בלפלין ומלח ומשמע בסבין תבול להכיל מידון בתוך מו בתוח בכבין תבול מוב להשול מידון במוכח לתוח בכבין מסור במ"ח ברתו ומשתע בסבין משור להפול ביה בתוח מום מוב בכבין מוב להברו בחבר במ"ח בל מוב בתבול מוב לת בכבין מהו בתוח ברתו להוב בתבול מוב לת בכבין מום מוב בתבול מוב לת בכבין מום לת בכבין מוב לת בכבין מוב לכבים בת בכבין מום היכון מום מוב מוב מוב מוב מוב בכבין מוב לת בכבין מוב לת בכבין מום לת בכבין מוב לת בכבין מום מוב בכבין מוב לת בכבין מוב לת בכבין מום מוב בכבין מוב לת בכבין מום מוב בכבין מוב לת בכבין מום מוב בכבין מוב לת בכבין מום בכבין מוב לת בכבין מום בכבין מוב בכבין מום לת בכבין מום בכבין מום בכבין מום לת בכבין מום בכבין מום בכבין מוב בכבין מום בכבין מום בכבין מום בכבין מום בכבין מוב בכבין מום בכבין מוב בכבין בבבין בכבין ב מלה גם רק שלנו מוחר עמ"א פ" יש לספק אם לחתכו בסכין ליהן בתכפיל מיד אם שרי דהוי איכל או להו כאוכל יחשב וכן מיש בס"ט בשר הי לטופות אשור אם לאחר זמן דוקא הא נייד חיבל חו לחו כחובל יחשב זכן מ"ש בס"ט בשר חי לעופות אסור אם לאחר זמן דוקה הא מדר בדי דאין טוחן לאלחר א"ד כל דאין אוכל הדם הסור לעופות לאלחר ושב"ד ס"ח בחדיבות בדולות מיירי ומיש הר"ב בסי"ב לפרר לחם דאין טוחן סיינו אף לאחר זמן: ע" במ"ל פ"א מחו"מ ה"ג המני דהסוהן מלה לחור לסולת יש טוחן אחר טוחן ומציא חום׳ שבם קי"ד ד"ה מחו"מ ה"ג המני דהסוהן בין החור לסולת בדולות לקתנות מבא"כ בפוחן אחר טוחן ו"ל דאף מפרר דק לסולת אין טוח מדרבנן אסור על ריב אייזן כעובדין דחול עמ"א י"ב ואיים מפרר דק לסולת אין מין מיך אלא בנ"ק ושסיה בחולדה גוף א" ומפררו. פהרי בהה"ד כי כ"ו כד דדין שימור כו" יע"ש וע" פ"ח הים במ"מ ב" מיני דגים ממין בורר מ" יע"ש בסימן יש שימור ודישה אף באף בדי מובלף הדום מהבריה דוקא שימור ודישה בג"ק ואין למילף חדה מחבריה דוקא שימור ודישה בג"ק ואין למילף חדה מחבריה דוקא שימור ודישה בג"ק ואי אייך בכיחן בדר נורבותה מדמה בדי יו נוד שים בה דוום המוב הכי מכן וודישה בה שכר נודושה מה מכרי דוום מחבריה דוקא שימור ודישה בג"ק ואי אייד ביו שכר נודושה מוד מני מובר בדוות מיום טובות הסור בהן יין ובים בהן שכר ובדומה משמע דחוי בורר גמור) וה"כ לפרר דגים היין שפוח הסור עכ"פ מדרבנן ובמ"ה י' יכוחר הי"ה והמוהן לבינה הין חייב משום מוהן דנשרפה בכבשן והין בכוולה ודוקם בינוי ידוע מהגי הת כנו משות ועי ה כנו מי חת כדי די די הדרי המהבר בסעיף י"ד ע"ו : (יב) זבותן עע"ו. המר הבוחב קודם בוחי לכרר דברי המהבר בסי"ד וע"ו ו"ד ודברי הע"ו הקדים הקדמה קענה וזו הוחרה. ודע דלם אב מלחכה בקמה ובעפר הולדה הר"מ ז"ל פ"א הי"ו . והיינו אף בדבש ואף בבומן הוו וכיוצא בזה מ"מ לש ודבק בו ומיהו לרבי דנהינת מים הוי בלישה י"ל בנותן שומן אווו ודבש קרוש אף לבי הין לש ודבק . ומיהו לרבי דנהינת מים הוי בלישה י"ל בנותן שומן אווו והיינו דבי קרוש אף לבי הין חיוב חפאת דלש כנרוגרות בעינן ובמים נכנס בקמת מבא"כ בדבש קרו"ש ובומן. ובע"ש הקשה בו גיבול הבל העב הנושרת בכתישה החוש ישיד שהין בר גיבול כחמור ובחידושינו כתבנו מזה ועתה הבוא נבוא לבאר דברי המחבר והר'ב והש"ז בפיזד וש"ז ויזן בשוה"י. בשבם קנ"ה וקנ"ו וח"י פלוגחא דר' ור"י בר'י אי חייב בנתינת שים לחול א"ל. והרי"ף ור"מ והרא"ש וטור פסקו כר'ז בר'ז בנותן מים אין הייב עד שיגבל. וכמשנה דקנ'ה ב' נוחנון מים למורסן ולא גובלין. ומ'ש הרי'ף קנ"ה מדמתראינן אליבא דר י בר'ז ש"מ הלכתא כיותיה וממשנה אין ראיה דמשנה פ"ק משמע כרבי יע"ש או דה"פ דמדאמר היכי משני על יד על יד ש"מ דהלבחא לחים המבנה פין משמע לנפיים של חודה פין מהחמר היכי משרי על יד עליין עו דהפלחת היכי משרי בעבה מוחד ע"י שנוי בנוחיה כלומר כי"א ולא כח"ק דאמר אין גובלין ונקשינן מהא דקלי בעבה מוחד ע"י שונוי מעט מעט וכמ"ש בע"ש דמים נוהן הרבה מיד בפ"א רק הליבה הוא מעט מה שאוכל באותה בשודה ועיין ר"ן שם וברכה מותר הרבה ע"י שינוי שנותן הקמח חחלה והרא"ש בם השמיע ולכין משל יד על יד וכהב ש"ח דהלכהא כווחיה אולי יש שם הסרון בדפום. ולכילה לרי"ף ורא"ש ווא רבה בע"ח הינו קמה קלי רק זה עבה ווח רכה. וופ"ץ י"ל קלי לאו בר גישול הוא ומדרבון אשור והיכא דמשני בעבה בעינן מעע מעט דהוא שינוי גדול הא קמח ההלהלא דדומה לליפה וברכה מהני שינוי כל דהו קמח תחלה הו דקלי בר גיבול הוא ונקיט קלי דראוי בבבח לאכול משא"כ קמח עם מים אין ראוי בשבת ועבי' שכ"ד מ"א א' . אבל הר"מ ז'ל פירש קלי מ"ה לאו בר גיבול ומדרבנן אבור וע"י שינוי על יד שרי הא קמח כה"ג לחרנגולים אבור ע"י שינוי כל בכדרכו מ"ה ע"י בינוי מדרבנן אסור אם לא שינוי גדול או חרי בינוים ככסימן בכ"א במלח ס"ו ובמיתא תבואה בלא הביאה בליש הוא דה"א דשרי דכחול הוא ואין בו ליבה בכ"ה במלח ס"ו ובמיתא תבואה בלא הביאה בליש הוא דה"א דשרי דכחול הוא ואין בו ליבה ופריך והא הניא (ליג והאמר"מ) בברייתא אחרימי דבתיחא אסור ל ק בעבה אסור בהרבה ופריך והה הניח (ל'ג והחמר'ח) בברייתה החריתי דבהיחת חסור ל ק בעבה חבור בהרבה (כ"ח על יד כמו קלי) וברכה מוחר בהרבה ע"י ביטוי קזח קמח חסוה הא קלי לא מהטי ברך קזח שינוי כ"א על יד דוקא והמחבר בסי"ד בהבמיט לדעת הטור להקל בקלי ברך ע"י קמח תחלה דל'ה כמ"ה במ"ב היא מע"ל אה"ל על יד ברי אף להר"ה דבהיחא קיל מקלי וכ"א דמהי בכי"ז הוא בעה"ח דפהק כרבי דנתיות מים וכ"א דמהי להובר בכי"ד המח קלי. ועסי שב"ד ח"ג וי"א ליתן מים למורסן בבכה הוא דעת בעה"ח בלי דנותן מה"ד כ"ג ה"ה דעת בעה"ח מדכנן אחור בעבר מעש דעות בעה"ח מעש דעות מעם דעות מעש דעות מעם דעת בעה מעש דעות המ"ד ב"ג ה"ה קלי עכ"פ מדרכנן אור בבבה מעש דעותן מה"ד ב"ב מ"ד מו ע"ב ביטוד מאר ברכה דובא בעבר מול ביל מוני קמ"ח מהלה בדהת בחברה דובא בעבר מול ב"ל מחבר ביל ביל מוני למו סהלה שרי כשהיחא והקשה על הר"ב. בש"ב אמאי לא פירש ברכה. דוקא דעבה על יד לא מהני כ"ם קמה מחלה לח"ק דהוא רבי ובמ"א אות כ"ד היקן זה דהר"ב ביאר זה כמו בבתיחא היינו רכה ע"י קמח מהלה : עוד כחב די"ל אף ע"י בינוי ברכה לא מהני בבום ובהליים בכ"מ דעם בעה"ח דלא הזכיר ע"י בינוי ברכה ברי והטעם דקלי מוחר ברכה דאפבר דבר גיבול הוא קיל בפה ש דנח החביר פי בינוי ברכה בני והשפש דקה מוחני בנכה דחפשת דבר ביבו החדיקה ספי מבח"כ שחליים לאו ברגיבול הוא או דבובר כר"מ שהיחא חביאה הביאה שליש הא שחליים דמי לקלי לא מהני ברכה קמח החלה ה"ה שהליים לא מהני כו": הא דפ"ג בר"מ דיו הטעם משום שין צבע ואף לראב"ד פ"ע דעין לבע פטור אבל אסור עב"ש ומיהן משנה דאין שורין דמשמע חיוב

מלאכה ממלאכת התפשיל ולא הזכיר לתיך הככשים משמע אף לעשות כך בלי שיתן לכבשין אסור אפשר המעם כמ"ש בהה"ר בירושלפי שמרובין צריבין אותן יל"ש היינו לירע כמה מלחא כו' ולפ"ז ד"י דעתיר במרובים ג"כ בשמן לפי מה דס"ד או אף למסקנא היינו ע"י שינוי לא מסעם מחליש וו"ש המ"ם שם הנלכה כת"ק של מיודטו או אי לטטונא והינו סתם אין עושין הלמי לא המ"ם המ"מ התנח לכבשין כמו בברייתא וברייתא אורחא דפילתא נקים ועדיין צ"ע בכל זה . ובאות ז' דמתיר בניתן שכן תחלה י"ל כאן נותן שמן אח"כ וקמ"ל דאף מי מלח עם שמן אמיר במרובים או מרובים לא מחני כאמור וצ"ע עמ"ו נ"ח: (ת) ביצים עמ"א אף להר"מ דחמעם דנראה כמוכש אצ"ל ביצים בר"מ פכ"א פו"ו משפע הרוסוק הפש משום שפא וכחום והוי מפרק וכ"ה כמשלה ריש חברת ובשבת י"ם ב" משפע המעם בן דאל"ם להכנים לכה אפרו הא דוהה מכוורת היי שבות וכ" משום בדר ובשון דמתיר צ"ע אפשר כוונתו ש"ך ס"ה בוסר יע"ש ולמאן דמתיר שם צ"ע י"ל רבוסר וע"ש ורמאן דמתיר צ"ע אפשר כוונתו ש"ך ס"ה בוסר יע"ש ולמאן דמתיר שם צ"ע י"ל הדרק ראוי לאכול כך משא"כ שעה ולפ"ו בסימם לאכול מוד אפשר מותר ולמ"ש המ"א ש"ך "ו אסור מיד. ועא"ר אית מ"ו וי"ו כתב דריסיק ממעם תולש ובשבת י"ם וקמ"ג ובר"ם פכ"א אל משמע כן: (יו) קשת עם"א לה"ל מדר א" בשלה ה"ה קמת אבל להתום" שמיון קלי מותר ע"י שינוי שכם מעם לתרגולים עסי" שב"ד א" ובמ"ו "ב הארכנו ועדיין צ"ע שינוי מעם מעם לתרגולים עסי" שב"ד א" ובמ"ו "ב הארכנו ועדיין צ"ע בה"ו בר"ג בי"ב ועל משב מעם במות לל"ג בר"ג ניבול לא מהני מעם בניבול מעם מעם שרי כיון דלאו בר גיבול לא מהני מעם כבאות לר"ג בר"ג ניבול מ"ה כלל ומפילא נוהן מים לכתחלה שרי אבל הראב"ד חולק וכ"ג דעת התום" הגי א"ד"ה אבל דבו אכיי לא נדחן ומורכן בר גיבול הוא אפ"ה גותן מים לכתחלה ונ" מ" ש"ב"ד וקלי צ"ל לדידהו נמי הכין הוא דבר גיבול הוא שתתא הא תבואה שליש שב"ד וקלי צ"ל לדידהו נמי הכ"ן הוא דבר לא בחו" ובח"ל שב"ד ולא במ"ל בר"ג בר"ג בר"ג בר"ג בר"ג ומב"ל א"ב בר"ג בר"ג בר"ג בר"ל מיב ה"ב"ל א"ב בר"ג בר"ל היה א"ב בר"ג בר"ל היה ג"ד וויעה ג"ב במ"ב במ"ב במ"ב במ"ב במ"ב וביל הוא אם הראה שליש לתק"ג י"ד אוכר לא במ"ב וב"ב אוב"ל הו"ב במ"ב במ"ב וביל מוב"ל לב"ב המ"ב ובמ"ב וביל מוב"ל לב"ב ה"ב ובמ"ב וביל מוב"ל האובר ובש"ב ה"ב"ל לב"ב ה"ב לאובר הו"ם לה"ג ה"ד ובש"ח הא"ב מ"ב ה"ב לב"ב ה"ב"ל ה"ב במ"ב וביו בח"ב במון ו"ל בר"ב ב"ו מ"ב במ"ב וב"ב ה"ב לב"ב ה"ב ה"ב"ל הו"ב במ"ב וביות הא"ם במ"ב במול מ"ב במ"ב וביות מ"ב במ"ב ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב במ"ב וביות הא"ם במ"ב ה"ב"ל אלב מיחות מ"ב ב"ל הו"ב וב"ב ה"ב"ל מ"ב במ"ב ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"ב"ל ה"

אין בו לישה יע"ש ולא הבינותיו די"א קאי אחרדל ג"כ ועיין זבחים צ"ד ב" חום" י"ג שלחים וי"ג בהלים יעים: (יד) לפיכך עמ"ז עמ"ח חות כ"ח ועיין סעיף יזי בזה וגעודה על החם יים דהוי הגים ועט"ז שם חות כ"ג :

שבב (א) ביצה עט"ז י'ט אטו י'ט אחר שנת או שנת אחר י'ט דאסור מ"ה עמ"א אות

ל). ולא יגע בה עסי' ב"י אות ה' ובתקי"ג א' וה' ומ"א שם ב' טעמים א' שמא ינענעה וב' נגיעה לצורך המוקצה אסור ואי"ה בתקי"ג יבואר עוד. ביצה טריפה שנחערבה באלף ע"ד בפרוי ק"ב בדשיל"מ ובצ'ל בזה ו"ל טרופה אין שבת מרין ל"ט ול"ש למיגור וי"ל משום ל"פ או נולדה בשבת אשור משום נולד אף בעומדת לשחוט דל"ש אי בעי שתיט ואכול בנווה בשבת ולא הוי אוכלא דאפרת וא"כ יש בה ב' איכורין והוי דשיל"מ לגבי שבת: (ב) פירות עמ"ז בעל היל יש"ש בתום' ד'ה גזירה דיש ב' חיסורין שמח יעלה ומוקלה וחרוייהו לריכי עמ"ח ג' ובלבוש אפי' היה דעתיה עלייהו יע"ש וספק נשרו היום או אתמול אסור דשיל"מ א"א ספיקו וצלצוש חפיי היה דעתיה ענייהו יעש ומשק שכו היים מו מעמות משיר דפית מיון לכלום או שם לקולה עםיי בכ"ה והנה אם ימחין אחר השבח ירקבו הפירוח ולא יהיו ראוין לכלום או אם כדר שלא יאכל פירוח בחול כ"א בבבח ואם ימחין כל השבוע יפשדו ודאי י"ל דלא הוי דשילים ומ"ד מ"ל דספק נשרו היום או אחמול אשורים דאוקמיה אחזקה עתה נשרו ולא מקודם עי"ד סימן של"ז ע"ז ב"ל אדם מעוחד למיחה משא"כ פירוח אי לא נגמרו עדיין כ"ל דכרם להיוח סימן של"ז ע"ז ב"ל וו"ל אדם מעוחד למיחה משא"כ פירוח אי לא נגמרו עדיין כ"ל דכרם להיוח סימן שני"ז שיד ב" זייל חדם מעיחד נמימה משחיב פירות חי נחי"ה שם יבוחר ובקידושין ע"ע בחילן ולא ליפול אמרינן עחה נפלה ועסי' חקי"ג בט"ז אות ח' ואי"ה שם יבוחר ובקידושין ע"ע קידשה אביה ובפ"י שם והנה אם נדר שלא לאכול פירוח בחול דכחבנו דלדידיה לא הוי דשילימ דימתין כל השבוע יפסידו י'ל דמליא במ"ש המ"א שי"ח ב' דומיא דמרומה הואיל ולאמרים הוי דביל"מ הו גם לדידיה לא בטיל יע"ש ומ"ש כיון שלא נעשה מלאכה כו' כ"כ הב"י הא נעשה מלאכה ביד עכו"ם לכיך כ"ש ול"ת דכאן לריך כ"ש דיעלה ויחלוש לאכול מיד במ"ש קמ"ל דל"ג כו' ועבי' שי"ח במ"א ב": די העני יש בכאן הקירה אחת וגדולה היא אלי בפירות הנושרין דאסור אף בטלטול וכן בילה אסור אף בטלטול אף מתרנגולת העומדת לאכילה ואף בי"ט כבסי מקי"ג וכ"ה בבילה ג' ב' וכ"כ הרי"ף שם אמאי הא כמב המ"א בסימן המ"ו אות ג' דכל דבר האסור באכילה אם רולה ליתן לעכו"ם לא אסור בטלטול כנבילה לכלבים וכדומה א"ב בילה אמהי אסורה בטלטול הא ראוי ליחן לעכו"ם וכן פירות הנושרים וכ"ח אה"נ אלא דוקא באין רולה ליתן לעכו"ם כפירות טבל הת בורכת דת"כ מה הוקשה להם תום' בילה ב' ח' אמתי תכן א תאכל דהא אף בטלטול אסור דלא פסיקא טלטול וכדכתיבוא וע' לבוש כתב איסור הטלטול לא מחכל דהא אף בטלפול אפור דלא פסיקה טלפול וכדכתיבלא וע' לכוש כחב חיסור הטלפול משום מוקלה ואף אם ליכא עכו"ם הא לאיי לכוחת כלי ולסמוך כרעי המעה ומיהו לזה "יל דהי כלפנים דבעי יחוד מע"ט וע"ש דלאו להכי קיימי ונולדה ב"ע דאסור בשכת לא מהני יחוד ביה"ש ע"ש בדיה"ש אסור מספק והדברים האלו ארוכים ול"ע כעת ואי"ה בתקי"ג יבואר בזה וכאן אין להארוך וע' יש"ש בילה: (ג) וקוטומו עש"ז בתקי"ע אות ה' דאף בכלי קוטמו להריח ועת"א אות ו' כאן ועא"ר אות ו' האריך ופסק כמ"א ורש"ל בכלי אסור והיינו בקשין זברין לית מוקון כלי ומותר אף בכלי ובשכ"א ח"א הטעם עובדין דחול ואי"ה במ"א ביואר עוד: הייאן עט"ז הסוגיא בי שוא למים כ"ל או"ל בכ"ג הי"ז ואע"ג דאין הרי של מ"ה ב"ל מ"א ב"ל בליו המ"א ביואר להלוות מבניו הפי שואל מתן הרבית לברות הביות הביות לברות המיה היואר הח"ב ביות לברות המינות הניות בדות ברות הביות לברות הביות להיות הביות הביות לברות המותר המותר המותר המותר המ"ב ביות לברות הביות הביות הביות לברות המינות הביות הביות לברות הביות לברות המינות הביות הביות לברות המינות הביות לברות המינות הביות לברות המינות הביות הביות הביות הביות הביות הביות הביות הביות לברות הביות לברות הביות המינות הביות בהיות הביות הביו

לסטעיתן טעם רבית ומרגילן במהיה שילוו לעכו"ם אשור דאסרוכי אף בישראל משא"כ כאן דהין מחכוין ומרגיל שרי דחין מקפיד דהכל שלו וע' י'ד ק'ם חוח ד' בע"ו וש"ך י'ג ולפי זה זה מותר להלוותה ברבית שיתנו הם לו רבית לאפרושי מאיסורא דמלוה קעביד ול"ע לריגא אבל להמ"מ דמחלק בין ד"ח לדרבנן קשה היל"ל בקיצור כי אמר שמואל ששיברים משום מדה ומשקל מדרבנן באחריש הא בניו אין מקפיד הקילו בדרבנן ולא להביא הא דרב משום מדה ומשקנ מדרבנן בחחרים הח בניו חין מקפיד הקינו בדרבנן ולא להביא הא דרב
דלית הלכתא כווחיה ומ"מ ז'ע ועא"ר אות י"ד מ"ש שם דבמנוה טפי דאחי למסרך כמ"ש סימן
הר"ח אשות א' ומ"מ י"ל דאימא בש"ב דרבנן לא ואיך למד דרבנן מד"ח ולשון הר"מ ז"ל פכ"ג
הי"ח אסור להפים ולשחק בקוביא בשבת היינו בשווין באחרים המקפידין דדמי למקח ותמכר
הואיל ומקפידין הא בחול שרי הואיל וקוביא רק אב"ק גול מדבריהם היינו במנה גדולה "לגד
קשנה הא שווין לא גדור כה"ג ומ"ש המ"מ שחוק בקוביא אף בחול אשור היינו במנה גדולה "לגד
תפנה באחרים וא"ה במ"א אות ז" יבואר עד: דע" במ"מ פרק ששי ה"י מהלי גזילה הביא
סיישה דרש במברה גזל מדבריהם משבת קמ"ט והיינו כמ"ש התום שם ד"ה מיש ודון מדור מה לו לומר משנה דלה כהלכחה ולריך להלק בין איסורא דמהית נפשיה לספיקא בנזיר ובין ממון דלא מחים נפשיה לספיקא משא"כ להט"ז דפסקו כאן כדיעה א' בלא חסורי מהסרא שוין עם בניו מותר הא במנה גדולה אסור אימא הטעם דנראה כמקח וממכר וכדומה לא משום גזל וי'ל דאם איתא כן אתמאי לרוך כלל לחשורי מחסרא אף לרב איתא גדולה נגד קשונה אסור אף בכניו ש"מ דל"ש מקח וממכר כלל בבניו כ"א משום גזל ואף בחול אסור באחפים כ"ה לדידן אף בבניו דליח הלכתא כרב בהא וע" בר"מ פרק ששי מגניבה ה"י עוברין משום מדה משמע דמפרש לה בחול ומשום גיל דבריהם יע"ש וברש"י וחום׳ ב"מ ע"ה א' בי"ע קאי על כולן יע"ב

המפרש לה בחול ומשום מיל דבליהם יעים ולניםי ומום בית שים לי בי שים מיל של פון שם הוא ואין להאריך. עפי׳ שכ"ג אי"ה יבואר עוד :
שיבר (א) וכן עפ"ז לחב דשניהם עובין איסור המוכר שמודד בלימאים גמור והלוקח בהזכירו סכום מדה וכמו שכתב באות ג'י דלא מהני ללוקח כלום משוכיר מדה. ועמ"א סכום מדה וכמו שכתב בחות ג' דכת מהני לנוקח כנום מה שמופיר מדה. ועמיח אות ב' וה'. ו איזה באית ג' יבואר: והרי יודע כל כלי המדה אם ראיין לקיבול ואין מקפיד עליהם שרי לפלעל מהמה ללל ואם אין מקבלים כמו מדות אמה וכיואא ממוקאה מלאכתו לאיסור. ומדה הלח ליי"ג וכדומה אם מקפיד עליהם הוי מוקצה מחמת חסרון כים. ומינקת שמיוחד למדה כמו שנוסגין עתה שקורין היבר ומחזיק קיוארש מותר לומר מלא לי כלי זה ושופך לכל, של לוקח כי א'א ליקח המינקת להוליך לבית הלוקח ולא נראה כמזכיר סכום המדה בפירוש.

(כ) ולא עפ"ז האריך ולשיטחיה באות הקדום דודאי במדה אף בלא סכו"ם כך וכך כו' נמי לבו דכה עם די המכין ונפישמים כמוע הפקודם דו מי במדה שן בנו שכר כן דכן. כך כמי מקדם והספרם שיש בין דמים למדה לכחורה דהלוקה אין עובר דאומר ומודיע כמה לכיך לו והמוכר ממילא מונה לו חבל מדת הלה והיבש שמדקדק במדידה על המוכר האיסור ועמ"א אות ב' דבם"א החימר למוכר שלא ילמלם ובס"ד החימר ללוקה וא"כ ודאי באין מלמלם ומוסיף מעץ או הסר מעע בילה זה החימר למוכר. מעץ או הסר מעע ור"כ הלכוש שהרפיחה למעלה ואין ממחין עד שיכלה זה החימר למוכר.

המשנה משרש מיוחד שנעשה בדיוק ואומד שלא נעשה בדיוק ולפ"ז אף שחזר בחבורו פ"ד מי"ט הכ"א ופשק כרבא מ"מ לא הזר מפירושו מיוחד באפשר שעדיין לא מדד הא מודד בו בכלל שלא יזכיר שם מדה וליע: ומדברי הע"ש למדתי שמיש הר'ב וכן סכום מדה דשפיר ם ככני שנת יוכי שמזכיר לו כך וכך כלים לקחתי תן לי עוד כך כלים ויהיה ס"ה כך וכך אסור הא לא"ה שני והיינו לומר מלא לי כלי זה עשרה פעמים דשרי אבל שם מדה להזכיר משר הן פוי ארם של היי אשור בלא שכוש . וכמ"ש במשנה אומר אדם מלא כלי אבל במדה בלא שכוש אשור והא דלא מפרש המשנה אבל לא במדה לשפוך מכליו של מוכר ללוקח דאאומר קאי אבל במדה אשורה לה ושיר שם מדה אפילו הולך עם הכלי אשור . ואששר מש"ה נקיש במשנה אבל במדה אשורה להזכיר שם מדה אפילו הולך עם הכלי אשור . ואששר מש"ה נקיש במשנה אבל במדה אסורה להזכיר שם מדה אפינו הוכך עם הכני נוסור. ומעשל של מיקו להוליך להבירו ובר"מ להנוני ובמ"מ משמע דגרם כן במשנה למנוני כי בע"ה מסתמא אין נותן כליו להוליך להבירו ובריח להחני זכת ת משמע דגרם כן במשבה להגוני כיבעיה משתמח חין נותן כניו להוניך להבירו כ"א היו לו רק לצורך חשמישו ובהגוני משכחת לה שיש לו הרבה כלים או למישוך כי ההנוגי אין שואל כליו להוליך הלוקח לביתו כי יבאו לוקחים רבים ושיבך לכ"א אל לבליבע"ה אששר ישאל לו לצורך שעה: דעןם זה יחיישב בירושלתי גרם במשנה א' אוצר להנוגי (וחוא ני' הר"מ במ"ש המ"מ) ובמשנה ב' אומר לחבירו ובבבלי הדבר בהישוך. ושם בנמ' א"ר הוא או חשר או Pri Megoym Tom II. 15

העולם אוכלין אותו כך בלא הדחק ואפי" להגיח י"ל דשרי ע" ש"ם אות. יקליפי ריבין וטייארין י"ל כך. אם פותח פלומין וזורק הגרעינים הקשים שבהם לאחר זמן הוי בורר ובתפוחים כה"ב י"ל כך. אם פותח פלומין וזורק הגרעינים הקשים ש"ם מ"ן אף באיתה סעודה שרי באפשר דא"א ג"ב אסור. אבל מיד ל"ם נותן לפה שרי כבסימן ש"ם מ"ן אף באיתה סעודה שרי באפשר דא"א בע"א לא הוי פסולת מאוכל והבן :

שכב א אסור עם"א ובם"ז כתבנו מזה דהמלמול אינו משום הכנה אע"ג דנאמן דאין שכת מכין לי"ם כלל אף לפידים וגרות שכבו כבס" תק"א לי"א כן אבל למלמל ליתן אותה לעכו"ם וכדומה אמאי לא שרינן עמ"א תמ"ו אות ג"ן ומוקצה דביצה בתרנגולת לאכילה דמיא לתכוים וכדוםה אפאי לא שריגן עמ"א תמ"ז אות ג' ומוקצה דביצה בתרגנולת לאכילה דפיא לחולב עו זעוד דלמ"ד מוקצה שדי בשבת וצ"ע: (ב) או עמ"א הע"ש הביא כאן דין דלפידים ופתילה דאפיר במיר ובתק"א פסק הר"ב דשרי. ובלכוש כאן הביא דאפור ובתק"א פסק דמותר ועא"ר אות ב' עמ"ש אי"ה אות ג': (ג) אפורים עם"א ב' מעמים ברסי שי"ח אות ד" דהשוחם לא דחי ומוקצה דחיא מדלא לקפן אתפול ואף בשל עכו"ם ל"פ ובתוס" מ"ק דביצה דף ג' א"ד"ת גוורה: ד"ל ביצה ספק מריפה ונשלם כ"א יום בשבת וי"מ או ספק מריפה ונשלם יב"ח בי"ם ושבת אם נאמר מעל"ע בעיגן י"ל דהוי ביה"ש מוקצה וע" מהרש"א ז"ל ביצה ו" ענל שנולד יע"ש ושבת אם נאמר מב"ם פ"א ה"ו ובמ"מ שם ואירו בתוכ"מ שם היונו ש"א רמב"ם פ"א ה"ו ובמ"מ שם ואירו בתוכ"מ שם היונו ביצה ו" במ"ר שוור יבואר עוד: (ד) שיניו עמ"א רמב"ם פ"א ה"ו ובמ"מ שם וא"ה בתקי"ג ס"ח באפרות ועגל שנולד יבואר עוד: (ד) שיניו עמ"א רמב"ם פ"א ה"ו ובמ"מ שם משמע דביד שבות בסבין ואף לא ממחקו חייב חמאת ותמה למה לא ביאר רבינו דבסבין דוקא ועא"ר ה' כ"ב בשם רי"ו וגם על האדון ז"ל קשה דהיה לבאר דביד שבות ומותר לחצות שיניו אם הוא גנאי ובכלי אסיר אם א"א ביד דר"ת לא הותר כ"א דרבנן אף דעבר על לא תסור מקודם ובן ובעידנא דמיעקר לאו לא מתקיים כ"ה אם"ה שרי נסני כ"ה כבס" ש"ב למלמל מוקצה מקודם וכן הא דמדלנין ע"ג ארונות. ומט"ש למלמל משמע לקסים ביד לא מפני דמשמע ליה ז"ל דחייב אף ביד ווה צ"ע רק המלמול מוקצה שרי: (ה) לחולה עמ"א די"ל לבריא אסור דלא קייניא להכי כמו בקעת להסקה דאסור לסמוך קדירה ב"ם ובדבינן למימר בה" י"ם ורקלחילה שאין סכנה התירו: בקעת להסקה דאסור לסמוך קדירה ב"ם וברבינן למימר בה" י"ם ורקלחילה שאין מכנה התירו: אומלו של"א ועמ"ז אות ג" וא"ה בתק"ש יבואר עוד ומשמע ביד גופא דוקא להריח בו אבל לחצות שיניו לא ועא"ד אות ז" בשם שב"ג לקטום וליתן לאחר אוכא דקיימא להריח שרי עכ"ם ביד הא לחצות שיניו לא ועא"ד ולקטום עלה לולב לאגוד הלולב בי"ם בקשר המותר אין ראיה מכאן דראוי להריח בו. ומוליד רוח בתק"א מ"א י"וב"ם פ"ד מה" ו"ם ה"ו שונשדו לאכילה משמע ר"ח א אמור כשאין מריח כך רק בקומם הא להומיף הוא דשרי וכן למלול כה"ג. בשו"ת ח"צ ז"ל הא"ר בים באוכלין מוליד ריח בתק"א מ"א "וב"ם ב"ד מה ה"ו שוושדו לאכילה משמע הא"ח היח באוכלין מוליד ריח בתק"א מ"א וב"ח בר ה"ו ה"ו שומשדו לאכילה משמע הא"ח היח באוכלין מוליד ריח בק"א מ"א ב"ח בורה סתמן אין מקפידין אסור אך בלא גורל ואמילו להשתתף יחד אסור שיבואו להוכיר מנין מקפידין האור אף בלא נורל ואמילו להשתתף יחד אסור שיבואו להוכיר מנין שכינום ב"ח מתטן מקפידים וע" תום" ע"מ" א"ר"ה בני חבורה. והביא דברי הר"ם ז"ל ושכינים ברה ברי הר"ם ז"ל בכל ענין את קרשים דא"א מאתמול אסור שהרי לחם הפנים היה בלא גורל בשכת אע"ג דא"א אמתמול וב"ס קדש וכדומה את בשבת את אתמול וב"ס של קדש וכדומה את בשבת שרי ו"א אמור ולהמיל גורל על קדיש וכדומה את בשבת שרי ו"וף! יודע שהרא ז"ל סיים שם ועם בניו אפילו גדולה נגד קמנה שרי וכ"ט הוא משבת כס"ש המ"מ שם ויש לימר דכיון לומר בקרשים כהן עם בניו שרי דל"ת אב הגותן לבנין שהכל משלו הא קדשים לא קמ"ל דשרי וו"ש המחבר שאין מקפידין אפילו יש להם חלק בו וכ"כ הר"ם משלו הא קדשים לא קמ"ל בה"ש שאין מקפידין ועדיין צ"ע:

"שכג א מיוחד עם"א הא מדת הוד בדומר שאין דגיל למוד למכור בו כי אם בשעה שקונה ו"" וכדומר עו ב"ד א מדר עיורד עודר אחד ומורך מורכות מב"א המדר עיורד בי מורב ביום מדבר עיורד בי מרכות מברים מבורה מדי

ייש וכדומה או כשבא אחד ואומר שימרוד בי דוקא כי היא מדה אמיתית וכדומה ויש לו כלי מדות אחרות אסיר לומר מלא לי כלי זו דוקא דהוי מוכיר סכום מדה ונראית הערמה עמ"ש אי"ה באות שאח"ו: (ב) מעם שרי עמ"א זה החיתר למוכר שלא יעבור על שמודד בשבת עמים איית באות שאחיז (ב) מעם שני עם איזה החינור לפוטי שלא יעבון על שפחדו בשבת וי'ם אין מצמצם כ"כ וההיתר ללוקח שאומר מלא כלי זה ושפו"ך לכלי מבואר כס"ד דאפשר אף שמוכיר שם מדה בפירוש שני דמודיע כמה רוצה והיינו ההיתר מלא כלי זה ושפוך לכלי אבל להזכיר שם מדה בפירוש אסור אף כה"ג וא"ש קישיית המ"ו באות כ' דבמשנה שלא יוכיר שם מדה כראמרן ובחידושינו כרובנו באבא שאול החיב משלא מרותיו מעי"ם אף שהיה שופך לבליו של לוקח ב"ם שפיר ובחידושינו כרובנו באבא שאול שהיה משלא מרותיו מעי"ם אף שהיה שופך לבליו של לוקח ב"ם שפיר רמי ואין איסור לא על המוכר ולא על הלוקח: DR יש לעכו"ם יין כשר מהותם וישראל רוצה לקנות ליין קידוש בשבת בלילה אם א"א כ"א שיוכיר לו סכום מרה או דמים שאין עכו"ם רוצה בע"א אפשר דשרי עסי" ש"ו במ"א מ"ו ואותיות התותם העכו"ם שובר ובדידיה קפרת ועוד דישבירת אותיות בכדבר שאין מתקיים או הכל משעוה דרבגן ושבית דשבות במקום מצוה שרי עסי ש"ח וש"מ וש"ו: (ג) במנין עמ"א משנה ביצה כ"ם ב" ולהזכיר מדה בדרך זה עם"ו ב" ומ"א ב": (ד) וכן עמ"א הר"ב תולק והיל"ל וי"א ועיון ע"ש כי המחבר סתם שם דמים וסכום מדה ומנין משמע דבמדה בלא סכום שרי היינו כמ"ש הע"ש באפשר מלא לי עשרה פעמים כלי זה וכדוכה וע' אות שאח": (ה) שאין עם"א אזיל לשיםתיה באת ח' דבלה שרי שמרתו ירועה וע' לבוש . ומה שאמר במשנה שלא יזכרר שם מרה היינו ביבש שא"י כמה יחזיק הא לח אדרבה שרי דלא כע"ש שפירש דברי הר"ב כמ"ש במ"ו ב"יע"ש:

שרי דלא כע"ש שפירש דברי הר"ב כמ"ש בס"ו ב"יע"ש:

בר"א דברי הרא"ש בתשובה ובפרישה הקשה איך שרי לעשות נקב בנייר באמת הקורע נייר

חייב משום קורע ועכ"פ באין קירע כדי שתי תפירות עכ"ם כדרבנן אסור עס"י ש"ם

ואי"ה שם יבורר וכאן אין להאריך: (ו) בשינוי עס"א עא"ר אית ו" דוראי אם אששר להקל במשא

נא"ה שם יבור וכאן אין להאריך: (ו) בשינוי עס"א עא"ר אית ו" דוראי אם אששר להקל במשא

עריף מפי אפי" אם א"א להקל במשא כמו חבית שוה ל"ם בחצר הכעורב צריך שישנה כמו ב"ם

דשכיחי ג"כ רבים וממילא למעם במשא עדיף אפילו ע"י שינוי אם אפשר להרבות בהילוך ולמעם

במשא עריף אבל באין רואין פשימא למעם בהילוך עדיף וא"ת בתק" יבואר עור: (ח) מדיתון

ב"ל מואל וראוי כ"א הותרו כואן הייה כולם עם"א שמא ירצה בוה או בוה או אפילו

שוין ט"ם הואיל וראוי כ"א הותרו כולן ה"ה ו" מצעות: (מ) בנון עם"א לא הבינותי דוראי

שלישית אפור להדיח וכאן מיירי אף בספק כל שאין ברור לו שואכל אח"כ ואכל מעורה

העכו"ם משא"כ בשבת גמי לעשר פירות אף כה"ג אחרו וב"מ במכשירי אוכל נפל שא"א לאושומים מותר

אף זכוכית דרבנן אסור ומש"ה הביא דברי המ"ם ה"ח וברית אה היא ב"ב ה"ר בע"ד ע"ש עמ"ו ה".

ב"ם משא"כ בשבת גמי לעשר פירות אף כה"ג אחרו ובס"ו ב"ארתיו: (יא) ויש עמ"א לא להאומרים

ב"ם משא"כ בשבת נמי לעשר פירות אף כה"ג אחרו ובס"ו ב"ת כבס" ק"ך ב"ד ע"ש עמ"ו ה".

ב"ם משא"כ בשבת נמי לעשר פירות אף כה"ג אחרו ובס"ו ב"ת כבס" ק"ך ב"ד ע"ש עמ"ו ה".

ב"ם משא"כ בשבת נמי לעשר פירות אף כה"ג אחרו ובס"ד ב"ת בבס" ק"ך ב"ד ע"ש עמ"ו ה".

ב"ם עד והסביל לא ישתמש רם ב"ב פכ"ג מה"ש ה"ח וברית את היא ב"צה ח"ר ב" וע"ש עמ"ו ה".

ב"א וון תומין רק ש"ל במומאה אבל כלים חדשים דיש מתידין אף להאופרין "ל דיעבד שרי. ום"ש עבר והסביל לא ישתמש רטב"ם פכ"ג מה"ש ה"ח וברייתא היא ביצה ח"י ב' ומשנה בתרומות פ' אין תורמין רק שי"ל במומאה אבל כלים חדשים דיש מתירין אף להאוסרין י"ל דיעבד שרי. ומשגע בכל פלונתא דרבוותא כעין זה המבשל בכלי שני פת וכדוטה דיעבד יש להתירו ואם נמשגע בכל פלונתא דרבוותא כעין זה המבשל בכלי שני פ"ו וש"ך י"א ג"ו. ביצה י"ו בפירוש המשניות נתחבמו בשנת אמור דרבנן כלי אבן דוקא : (יב) במתנה לצורך שבת מתנה ליאן לצורך שבת: מתנה ואף להאומרים דא"צ ליתן מתנה היא איסורא מ"מ ספק פלוגתא הוא והוי לצורך שבת: (יג) ימלאנו עם"א דלא יברך או דאין נראה כמתקן כו' ולאחר שבת נ"כ לא יברך. ובחול אם שכל הכלי ולא בירך קודם המבילה צ"ע אם יברך אחר הסבילה כיד ע"תום' פחדים ז' ב' ד"ה על הסבילה וי"ד ב"א ור"ב ורס"ח וצ"ע כעת. וא"ה בה"פ תנ"א ותנ"ב יבואר עוד: (יד) מותר על הסבילה וי"ד ר"א וו"ב ורס"ח וצ"ע כעת. וא"ה בה"פ תנ"א ותנ"ב יבואר עוד: (יד) מותר של התה"ד נ"ר משמע דאף לשער רק בדעת ומראה עיניו הא למדוד לא אע"ג דמדירה דמצוה שרי הכא גראה כמתקן בעושה מעשה בידים. ולהוסיף איסור דרבנן נמי אמור לדידן יע"ש והמ"א כתר אף להמחבר בצ"מ דאיסור דרבנן שרי להוסיף בשבת לא עמ"ז שם ונ"מ בעבר ובסלו שונ במתר ב"מ פ"מ הוא רק חומרא ומדונה ב"א כ"מ שהוא רק חומרא ומדונה ב"א כ"מ שהוא רק חומרא ומדונ מסידות אין זה מתקן הא כל דאסור דרבנן מתקן כבאות "א בשם הט"מ וכ"כ התה"ד שם בשם מידות אין זה מתקן הא כל דאסור דרבנן מתקן כבאות "א בשם הט"מ וכ"כ התה"ד שם בשם חסידות אין זה מתקן הא כל דאמור דרבנן מתקן כבאות י"א בשם הט"מ וכ"כ התה"ד שם בשם הר"ח א"ו חיה ועוף דרבנן אסור בשבת להוסיף ותתיכה שנאסרה כ"ק יש הפרש כסו שאניר אם ע"י עירוי אפשר דאסור להסיר הקליפה דגראה כסתקן וע"י תתאה גבר דחיסרא בעלמא י"ל דשרי ע"י עירוי אפשר דאסור להסיר הקליפה דגראה לקילא אף מדינא: ודע דבתק"ם סעיף ה"ז אין ככסי" תס"ו במ"א אות ל"ג וצ"ע בכל זת די"ל לקילא אף מדינא: ודע דבתק"ם סעיף ה"ז אין מנעילין כלים כי"ם באפשר שני"ם הא א"א שרי בי"ם ככו כלים שמאין שומפאו בי"ם ואמנם בררכ"ו ח"ג שנדפס מחדש שוכיתי לראות בו בסי מ"ב כתב אם עושת מלאכה שמחמם מים הוי מכשורי אוכל גפש אמור בכל גווני ואם צריך לחימום המים מותר בכל גווני וליכא מתקן דראוי ביבש ול"ד למכילת כלים דלא חוי למידי. וכעת לא וביתי להבין ובריו הקדושים דבכלי ממא חוי

יחר היינו אף שבופך לכליו ברי בהן חבר ויתר באומר הליקה והמוכר עובה כן. ובם ר'א אמר לזעירא בר חמא מלי לי ההן מנא ולמחר אין מכולון ליה דר'ה מפרש וכמ'ש בס'א. והגאון המפרש (בד'ד) פירש אבל לא במדה שלא ימלאנו ממש א'כ רי'ד אבר לא ימלאנו אם הכר ויתר למה ואמאי לא כמ'ש וי'ל גם מ'ש ולמחר מכולין אף זה אפור אמאי לא כפשוטו להיתרא וכמ"ש המ"מ וכמ"ש המחבר בס"ב כהן והא דקביא ודבר דבר שאבור לומר למחר אעבה הקן פלוני האסור בשבח ייל לצורך שבת שרי כמו פוסקין לדקה עסי' ש"י וש"י ול"ע: (ג) והייגו עש"י ביארמיו באות הקדום ובע"ש כתב דהר"ב יודה לזה שהסור להזכיר מזה בפירוש רק הא שרי שיאמר מלא כלי זה עברה פעמים וכדומה הא להיות כוכם אכור לומר כך כלים נחת לי הן עוד כך ויהיו כך וכך: דוא דכהב המהבר בסג'ד מותר לומר להכירו הן לי בינים במנין ומוהר להכוני כו' פי' הש"ש ברישה אבמשינן אף דהלוקה אין מזכיר מנין כמה רק אומר הן לי ומנה אפ"ה שרי ובסיפא קמ"ל אף הלוקה אומר כן שרי וקלת קשה דשיפא פשיטא דשרי ובלשש משמע דקמ"ל לִימ חבירו די'ל באלה הדרא בשיניה או קליפין וחנוני מקח וממכר אפ"ה שרי : גרסיגן בירושלמי פ' א'נ ה'ם חנה אומר להבירו הן לי כלה של הבלין שכן בע"ה דרכו כו'

בילה י"ז לרבה שמא יעבירנו ד"א ורבא מהקן מנא אף כלים הדשים הנקחים מעכו"ם אסור בי'ם אטו שבת והקשה הט"ז דכבופר ל"ג בי"ט אפו בבת אף דא"א למיגור דא"כ עקרת מנות בופר כבסי' תקפ"ח מ"מ י"ל במבילת כלים נמי ל"ג י"מ אמו שבת ולמה החמיר בלא ליטבול בי"ט גם לרבא י"ל כלים הדבים שרי אף בשבת דעבילתן מדבריתם כמ"ש המ"מ פ"דדי"ט חלכה י"ז וי"ח יע"ש א"כ ברי סבילח כלים הדשים אף בשבת כמבואר בבילה י"ח לענין י"ט ה"ה בבבת כה"ג ויל הָא אנן קיי"ל בי"ד ק"כ כי"ד ובט"ז אות י"ז דעבילת כלי מתכוח ד"ח כמ"ש בהה"ד רנ'ז א'כ כלי מתכוח עכ"ם ליתסר בשבת דהר'ת מביא פכינ משבת הלכה א' פעם דרבא מהקן ואף דמ"מ שרי להרי"ף מעעם דמביא טעם ר"י סהיסה ורב ביבי וזה לא שייך בכלי הדם ולהר"מ וחף דמ מ שרי נהרי ף מפעם דמביח טעם לי טהיעם אלב פיפי חהי מו פיין ככם מוכינה לי מוחר מעעם איסור דרבנן מ"מ לדידן ליהבר מטעם הרא"ש ור"מ ופצילה כלי הר"ב הטעין שבילה לראורה הרם ומצופה זכובית מדרבנן או זכוכיה וי"ב הטעין פבילה (מלה הנאייה) ואפשר ע"ם וצ"ל כלי הדש שטעון פבילה כו' וצ"ע. והנה לפעם ר" ל'ש בכלי חדש דמחכות לאו בני טחיפה אף בימי החלמוד ל'פ י'ל הבחא ל'ש ודוחק ובהייה כתב הלכוש דלא בייך שהייה שהין הטומאה מלוי בו כלומר ומילחא דליש ל'ג כבנן וכומאה דשכיח חיישיגן במא יבהה אבל הא"ר אות י"ב בפש יש"ש פינה דשייך שמא יבהה ויבוא לידי חקלה שישחמש באיסור כלי בלא טבילה (המאכל אין נאשר): רעש זה י"ל הא דכתב הר"מ ז"ל בפ"ד מי"ט טעש רב ביבי להוד ובשבח טעש רבא כי סובר דטבילא כלי הדש אשור מטעש ישהה בפיד מים פעם רב ביכי להוד ובפבח טעם רצח כי בוכר דעבינה כי חום משות ע'מים שם או יחקן ונאמר מ'ש בפי'ז ממ'א ד'ש כמו קידושי כסף ומ'מ דין חורה במחבות ע'מ'ש שם או דהמור דאין ראוי לכלום כמ'ש המ'מ ומש"ה בי'ש אין נ'מ בין טעם רב ביבי לרבא כתב טעם רב ביבי דחניא כווחיה במקומו ויותר ראוי לאסור כלי חדש מפעם רבא ביש לפעוח אם נהמר כלי חדש דרבון או זכוכית עכ"פ ויש סברא לכאן וכאן כחב פעם ר"ב דאשור אף בדרבון במא ישהה ומצוי הוא אף בדרבון וולד הטומאה לא מצוי הוא בכלי ומיהו המ"מ לא כ"כ שם רק בדרבנן לר"ב ל"ג אפ"ה כחב מעם ר"ב שאין נ"מ בין טעם רבא לר"ב משא"כ בבכה יש נ"מ דנטלות בי'ם עלמו שרי לכ'ע וכשבת אם נטמא בשבת לר'ב ל'ש שמא יבהה כה'ג ולרבא מתקן הוא דבי"ם אוכל נפש ומכשיריו בא"א לעשות מעי"ם שרי בי"ם לא בשבת. וכן נראה ממ"ב המ"מ לדעת הר"מ בה' מ"א דעבילת כלים מד'ם תיפוק ליה במא יבהה אף בד'ק ש"מ במא ישהה שייך נמי בכלי חדש וז'ש בכ"ג מבבח ודע דעבילת כלים חדשים אסור בשבת בנראה ישהה שייך גמי בכני הדש ח"ש בכיצ מבבח ודע דקפינת כנים הדפים קבור בפבח פורחה במחקן אף על גב דביום מוב מהופק בו מ"מ מדכתב כאן מחקן פ"מ הכין הול ואף בנפמא בשבת כאמור כאן. וסבור הייתי לומר דאין מגביהין חרומות ומעשרות בשבת דנראה במחקן במחשר ירק דרבנן או ה"ל וע" פ"א מה"ח אי שאר פירוח ד"ח מ"מ הזיגן בבבח נראה כמחקן אף מדרבנו והדברים אחרים ב"ע ומ"א ה"ב ומ"ל וב"ל מח"ז מ"ל וב"ל מ"ד ופ"א ה"ז מ"ע ובדברים ארוכים אוע המסף פה ואי"ה במ"א יבואר עד. עמ"ש א"ה באות ו" מהרבנו ל"ע בילה מ"ד מ"ל ול"ע מהרבנו בלבבה א"ה בילו ובשבת א"ה בילו בלב בכה או יבעי לב"א הילו ול"ע והבן: (ו) דיחור בעוד ל"ל מול בלב מום "ל"ח בלום בלבה ברכה או יבעי כל הברב מום בילו בלה בכה או מביל מום בלום ה"א מ"ל מהר עמו טבילת כלים ואין קפידא: (ז) מותר עפ"ז הש"ע השמיע תיבח יין שוה עיקר

רבותה ובלבוש העחיק הלבלוך . יראה לי סבין טריפה לחתוך בו לחם וכדומה בצוגן דבעי הדחה דמשמע בעי הדחה שפשיף היטב לא הדחה בעלמא הסור בשבת דהוי כמחקן וה"ה הפכר פשני הדחה שפשיף היטב לא הדחה בעלמא הסור בשבת דהוי כמחקן וה"ה הפכר פשני דברים בנוגעים זה בזה אף בדרבנן דל"ד לטומאה דרבנן כמ"ש המ"א המ"א אות י"א וש"ד הי" וש"מ ס"א וצ"א מידי דאורחיה בהדחה יע"ש ועמ"א שכ"א אות ז" הדחה בשר שרי

בימי סומאתי וחולין כמ"ש המ"א ואי"ה בתקי"מ יבואר. ואפשר דשוין המה הגעלה בכלי בית קיבול עם כלים ממאים בד"ת אמור בנממא מעי"מ ובאפשר להגעיל מעי"מ ובדרבגן נמ"ל ואיסיר ביפי מופאתי והולין כמ"ש המ"א ואי"ה בתק"ם יבואר. ואפשר דשוין המה הגעלה בכלי בית קיבול עם כלים ממאים בד"ת אמור בנמשא מע"מ ובאפשר להגעיל שי"מ וברגבן, ומ"ל איסיד רדבן ו"ל דשרי כמו ולד המומאה: [לפ"ז אשכחנא פתרי דרשאי להגעיל כלים בשבת אם יש לו מים המין בכ"ר שי"ם בו הנתק מאש להגעיל בו ע"ם כלי שנאמר ע"י עירוי להגעיל אם הוא אחר מעל"ע או איסור דרבנן אף הוך מעל"ע דיש ס" נגד הקלימה הואיל וראוי להשתמש ביבש דומה לולד דרבנן דלית כאן תיקון גמור. ואי לאו דממתפינא מחבראי היואיר וראוי להשתמש ביבש דומה לולד דרבנן דלית כאן תיקון גמור. ואי לאו דממתפינא מחבראי נובא משא"כ זה דוקא ביבש ל"ד ליה. ואי"ה בתק"מ יואר עד עד וכאן אין להאריך. ע"י י" נובא משא"כ זה דוקא ביבש ל"ד ליה. ואי"ה בתק"מ יואר עד עובו נמ"א עם מים שני דאין לחור. ובשל"ו י"ב חמים ושעורים לפי שנה אין לש: (יו) כשחופף עמ"א עם מים שני דאין נראה בעין. ע" ביצה כ"א ב" אף איסורי הנאה שדי למלמל למסקנא רמומנון ענו"ם משכת. ולהידוח להכום על גדותוו י"ל דאטור גראה כמתקן שם שמה מקובצת ועה"ק והכן: מכרה ע"ד הלבה כד"י א"ב דין שוכן בדין קלי יש לו בס"ר רסברא במורסן בדין ע"א שינוי ש"ו. אבל למ"ד מטרסן בדין או שינוי ש"ו. אבל למ"ד מורסן בדין ב"ו שנוי ש"ו. אבל למ"ד מורסן בדין במ"א שינוי ש"ו. אבל למ"ד מורסן בדין במ"א בב"י כתב דע"י מורסן בד גיכול וש"ו שינוי נמור הוא י"ל אין דינו כקליו-[דהן? יודע שהמחבר שינה והיבך לשון מורסן בד גיכול וש"ו שינוי במור הוא ו"ל אין דינו כקליו-[דהן? יודע שהמחבר שינה והיב לתב דע"י מוני דקא לבתכם אור כל במרכו חייב חמאת ע"י שינוי דקאי אתרננולים א"ם הו"ל מינו אהרינו פירוי שוני נמור לכן מפרש בהמה הוי צער ב"ח התירו ותרגולים יש להם לאכול מידי אהריני פירור שינוי נמור לכן מפרש בהמה הוי צער ב"ח התירו ותרגולים וברם ב"ד מהרו ב"ד אהרינו פירור התור במ"ל מתרו להתנגלים התורו במ"א התורו ב"ד מהתרו ע"י שינוי במור לל התנגלים המ"א המורו במ"א התרו להתנגלים ביובורו היב מ"א להתרנולים ב"ח התרו ותרגולים במיר ע"י שונוי להתנגלים ב"ח התורו ותרגולים ב"ח להתנגלים ב"ל התרנולים ב"א את המור ב"ל מ"ד מתרו ע"ד שונה להתנגלים ב"חור ב"ל התרנולים ב"א התרו ב"ל מ"ד מהתרו ותרגולים ב"ד אחרונה ב"ל ה"ד ב"ח התרו ב"ל מ"ד מידון ה"ש ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח התרו ב"ל ה"ד מ"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח התרו ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"ח ב"

הפת וברומה לא התירו בכבי ש"ח במ"א מ"ח מדרין יע"ש וברמב"ם דמתור ע"י שינוי לתרננולים לשימהיה דמורסן בר גיבול לית בניבולו חיוב חשאת עב"י וחנה י"ל להיפוך מתני "דאין גובלין להתכה ג"ב ואצ"ל לתרננולים והתירו שבות ניבול כזה להר"מ לכן אמר באיסור אין גובלין לבחמה ג"ב ואצ"ל לתרננולים ונקסיה משום סיפא דע"י שינוי מותר אף לתרננולים והשמיענו בוגלין לבחמה ג"ב ואצ"ל לתרננולים ונקסיה משום סיפא דע"י שינוי מותר אף לתרננולים ונקסיה משום סיפא דע"י שינוי מותר אף לתרננולים והשמיענו בנש"א אוסר בפ"א ממה שרנילין ועולא ור"י התירו כל שצריך לאתו יום אפילו בפ"א להכין לכל היום הא יותר ודאי אסור סירה לחול יע"ט: (נ) דלועים עמ"א מפתר באובלא אסיר שוי אוכלא שיי והיינו תתיכות גדולות הא קסנית אסור כבאות ה" ודוקא לאחר זמן הא לאלתר שרי אף שני הדיע שכ"א ס"ר כל לאתר שרולין לאכול בפ"א מתר כמו באדם: (ר) הקשה עמ"א האף שנאפלין ע"י הרחק שרי דהוי שווי אוכלא ועמ"ש בשכ"א בזה: (ח) דק דק עמ"א המעם כל לאבמ לא וע"מ בעכ"א בזה: (ח) דק דק עמ"א המעם כל לבחמה ואסור אף ב"ם אם נותן להם לאכול לאחר זמן לא. וע" תקרב בט"ו ח" הקשה דאמאי לבחמה ואסור אף ב"ם אם נותן להם לאכול לאחר זמן לא. וע" תקרב בט"ו ח" התסירו כשל לבחמה הו"ו וע"ץ ב"ו במ"ח מ"ל הוהן ש"א בנמרא למדר שבת ו"ם מוקצה מור כשל מורסן כ"א ע" המורה ע"ר מהמתה ב"ל מורסן כ"א ע" שינוי מארטון להום מ"ר ב"ל מה לוב" באור לובל מורסן כ"א ע" שינוי מריבן לבחמה בלא ריפתא אלא דא"ב למה כתב ה"ב שם דאסיר לגבל מורסן כ"א ע" שינוי שהיבול מהרבן הוא והר"ב מדשתיק ליה להמחבר בשכ"א מ"ר בקלי אורויי אודי ליה היב"ל והה ציבול מהרבן הוא והר"ב מדשתיק ליה להמחבר בשכ"א מ"ר בקלי אורויי אודי אוד ליה הפת וכרומה לא התירו כבסי' ש"ח במ"א ס"ח מרדין יע"ש וכרמב"ם דמתיר ע"י שינוי לתרננולים שרונן לבחמה בלא רופתא אלא דאים למה מתב הרוב שם דאטור לגבל מורסן כיא כיי שינוי והא ציבול לבחמה בלא רובנן הוא והר"ב מדשתיק לית להמחבר בשכיא מי"ר בקלי אודויי אודי לית מיתת דהדין עם הרים זל דלאו בר גיבול מדרבנן ואפשר מורסן מיל בר גיבול הוא. או ברים מיתת דהדין עם הרים זל דלאו בר גיבול מורסן ע"י שינוי יכול לפיעבר ואריה יבואר שם עוד: מתירו דרבנן ביש צער לבהמה וגיבול מורסן ע"י שינוי יכול למיעבר ואריה יבואר שם עוד: (ו) ילא עמיא אפילו מזונותן עליך דאטור לגדל הא היכא דרשאי לגדלו שרי ליתן מוונות עא"ר אות רג ובלבוש משמע שאין מיונותן עליך אפשר דמצוי לו מזונות בכים וציע שבת קניה בי ורוחק התם באין מגדלו דשאר גמי אפור: (ז) לפני עמיא בשיח אות ניד יעיש לענין עצמות ורוחק ההם באין מגדלו דשאר גמי אבור: (ז) לפני עביא בשיח אות גיד יעיש לענין עצפות שנתפרקו גמי משמע כן אף שאין בכיתא שרי ליתן להם מזינות. ולהשליך מאכל אדם לבתמה זהוה שאין מונתן עליך אוסר: (ח) ויש עמיא בשם הביח דאין למחות ביד הנותג היתר: (ם) לסלק עמיא רשיי קים ב'ואף למסקנא משום אשוי גומא בסילוק הסעם דלא חזי ומוקצה הוי ואבור במלפול :

שבה (א) ליתן עמיא בשכיד אות רז בחזור וכאן בכ"י משמע דחזור יש לו מוונות בכ"מ ואפר בדרך שמותר לגדלו אסור ליתן מזונות לפניו ועמיש שם בשכיד מזה : הוף יודע הא דמותר לזמן עכרם בשבת ביצה כיא בי אפשר לחתך ירק ובצלים דק דק ולברור לאותה הא דמותר לזמן עכרם בשבת ביצה כיא בי אפשר לחתך ירק ובצלים דק דק ולברור לאותר כעודה דשרי אפילו לאחרים ישראלים כבסי שיים ס"א הא לעכוים י"ל דאמור וו"א דבשכ"א במ"א שירות השפלי השר שלים אל בכל כל שרי משר ומים יש להחמיר שיהיה מיד ממש מדי להתנגולים פיד שרי באיתה מידה מניד ממש בהיג. עמ"ש אי"ה באית כ' מזה: (ב) לפגיו עמ"א ובש"ז אות ך' באגרת כה"ג. ואף כספק האפשר שיאכל העכרים כאן אין עושין ספק דרבנן ולא ס"ם בידים עסי תס"ז. ואף בכרמלית כה"ג משבע דאפור דגוירה קרובה היא וא"ה במ"ז א' יבואר. הא מותר ליתן לפניו אף דלמורת באיכלא אסור עכו"ם דמפרנסין מפני דרכי שלום ככאות א' ובתוס' שבת יים א' ד'ה נותנין דבאיסור

תורה לא חשיב מזונות עליו א"כ לכאורה למחון דק דק אסור לעכרם עמ"ש אות א' ויל זה כתב" לר"ע אבל אנן קייל כר"י הגלילי שם ולעכו"ם שבביתר עסיי תקו"ב. ועדיין צ"ע בזה: (ג) לאכלן עמ"א דגראה כשלוהו שנותן להוציא ע' לבוש ואי"ה במ"ז יבואר. זרין בשם הראב"ד ז"ל מחמיר אף לאכלן אסור ליתן ביד דממרח באוכלא אלא מחוינן ליה זנופל וע' ע"ש. ושם באות ב' החמיר כר"ן בשם הראב"ד דהיינו דאפשר לאישתמומי מיניה מוב ומחוינן ליה בידיה: (ד) החפצים עם"א במור כתב באם עומד בפנים וידוע שיוציא אסור א"ו אפי החפצים של עכו"ם והמחבר השמים מלת א'ו משמע אף בפנים אסור אפילו החפצים של עכרם ובמ"א פירש דהמור סובר דוקא כשחפץ ישראל אסור כשעכו"ם בחצר וידוע שיוציא או בהוץ והחפץ של עכרם הרואה א"י הא בפנים וחמץ עכרם שרי ובש"ר אות כ"מ לומר לעכרים לעשות מלאכה של עצמו כמו זה שאומר לו פול את שלך והוציא. ע' אות ה': (ה) ביחד עמ'א ועמ"ז ב' והמ'א לשימתיה באות ד' כשהעכו"ם בחוץ אף חפץ עכו"ם יש מ'ע הא בפנים וממושכן נראה כשל ישראל (עסי' ת'מ) וישראל מצוה להוציא כלי ישראל ואף ייחד עכו"ם מקום י'א דשכירות לא קניא ועדיין כשל ישראל ווישראל מצוה להוציא כלי ישראל ואף ייחד עכו"ם מקום י'א דשכירות לא קניא ועדיין כשל ישראל הא אין ממושכן ועכו"ם בפנים שרי אף בלא ייחד ועתו"ש . ועסי (י) לתת עמ"א דלותן ביד ישראל ליד עכרים אמור דהוי עקירה בישראל כמ"ש באות ב" ופירש דברי המרדכי שהובא בב"י דא"ז מתיר ביד מפני דרכי שלום היינו להנית לפני עכרים ועכו"ם ימלנו משולחן אפר יודע ישראל שיוציא עכו"ם ויש מ"ע כמו שצוה לו ישראל להוציא כלי ישראל לן רה׳ר גמור התירו לצורך מצוה או דרכי שלום והיינו שכות דשבות במקום מצוה לדירן דלית לן רה"ר גמור התירו לצורך מצוה או דרכי שלום והיינו שבות דשבות במקום מצוה וצורך גדול המווסר במ"ז מה יעיש ועמיש במ"ז א". ומשמע דהיכא דא"א כלא זה שרי שבות דוצורך גדול המווסר במ"ז מה עיש ועמיש במ"ז א". ומשמע דהיכה לישראל דלא כע"ח מלכיש משמע כע"ש בכעכו"ם ליכא איסור דרבנן בעקירה דלא יבא לידי הנהה דהכלי של עכרים אבל פשם הלכה משמע אף בכלי עכו"ם שייך עקירה ונ"ם במקום שאין רואין ישראל דבהדרי חדרים שרי היכא דאיסורא רק מדרבנן משא"ב עקירה דרבנן אסור בכ"מ יע"ש: (ו) דרך עמ"א באות ד' ממושכן אסור אף עכו"ם בפנים ומש"ה צריך דרך מלבוש וא"ג ליתן ליד עכו"ם צדיך ג"כ דרך מלבוש וא"ג ליתן ליד עכו"ם בא לישראל דרך מלבוש בע"א הביא דברי ממ"ע בה"מ עכו"ם בא לישראל היות ערב ביה"ש אמר איני רוצה שנכנם שבת ופייסו אמר למלוה הריני כשהייתי ואמר הער מכר רא"ת מרבנותי ותליתי הדבר באימור שבת הדיו עם הערב ופ" כשהייתי שאיני ערב והסמ"ע כו"ם בה מיס"ע בוחס"ל ער מהכ"ע מהריו עם הערב ופ" כשהייתי שאיני ערב והסמ"ע כבר רא"ת סרבנותי ותליתי הדבר באיסור שבת הדין עם הערב ופ"י כשהייתי שאיני ערב והסס"ע פירש שהיו יחד המלוח והערב עם העכו"ם וראה סרבנות ותליתי כו" ובאמת שרי מכח סרבנות פירש שהיו יחד המלוה והערב עם העכרים וראה סרבנות ותליתי כרי ובאמת שרי מכח סרבנות וע"ש וא"כ כשלא היו יחד הדין עם המלוה והמיא סובר דאסור להיות ערב בשבת ממצוא הפצך אם אל לצורך מצוה ליין קידוש וכדומה להיות ערב וא"כ לים בשבת אסור אפילו ביה"ש אסור דאפר שבות ביה"ש רק לצורך מצוה שרי כבסי רס"א כ"ש ממצוא חפצך דברי קבלה. והתם ה"ם ראת סרבנותי ותליתי באיסור שבת שכ"ה הדין וא"כ איך אעבור אח"כ על איסור שבת ש"מ כוונתי כשהייתי שלא אהיה ערב. ונ"מ לדינא דאפילו לא היו יחד הדין כן כי לא היה לו לחשוד לערב שיעבור איסור שבת והמחבר שם נקים המעשה שאמר כבר ראית סרבנותי והכן: (מ) יש עמ"א ותקי"ו אות כ". והביא תום ע"ו ס"ו ב" ד"ת אסר רבא ומ"ש בפסחים מ"ו ב" משמע דפוקצה עמ"א תקי"ו אות ב". והתם הדתם למ"ד ד"ת מלא תעשה כל מלאכה יע"א ואשטר דכוונהו מור באות מודה מיונה מיונ אהו הנהור ונמוד בווים והות לפי די די משלה לית דמוקצה מדרבנן אלא דיל מוקצה מחייב דף מ"ח א' ועוד חלוק מלאמות לשבת דכבר הקשה לית דמוקצה מדרבנן אלא דיל מוקצה מחייב אהבערת דליש הואיל דמדרבנן אמור לבשל בעצי מוקצה וכל שאין ראוי יתיה מדרבנן תו לקי אהבערה ע"ו פריך חילוק מלאמות כרי ותק"ו ב". ומרא מעמיד ע"ג עשבים אף ע"ג דמוקצים הם התורה התירה מוקצה בפירוש לבהמה למען ינוח תן לו נייח שיהא אוכל במחובר וכל שיש היתר מפירש מ"ה לא גזרו חז'ל ע"ד קריו בחלב וכדומת משא"ב מוקצה לאדם י"ל דאמור בהנאה היכא שהגוף נהנה ממנו ואיה. בה' יים יבואר עור: (י) ויש עמ"א ועמי תק"ו ב' וכאן אות י"ב יע"ש: (יא) ובשעת עם"א וע' תשובת הרשב"א ז'ל תש"מ ושם יש מעם במכירו אמור שמא ירבה בשבילו כבסעיף י' שמא ירבה העכו"ם בשבילו. ואם אין לו כלל פת ואף מתענה אמור לונור לעכו"ם בשבת שיבשל ויאפה לו כים לכאורה מתשובת הרשב"א שם ואף דמשמע דמחויב לאכול פת מ"ה בשבת ובי"ם ואף אשה אפ"ה אסור אמירה לעכו"ם ול"ה למ"ש בתקפ"ו די"ם עשה יל"ת ובנשים בשבת ליכא עשה חרא דות מעות דשבת עשה שייכא גבייהו כל שישנו לכל מילי ועוד וכנשים בשבת ליכא עשה הדא דזה מעות דשבת עשה שייכא גבייהו כל שישנו לכל מיני וגוד ביים ג'כ אסורה לומר לעכוים שימחון עי תוס' קורושין ליג ועוד דבעידנא כוי ושופר הוי עשה דרבים ע'ס' תמיז ב' ואי׳ה שם יבואר עוד: (יב) ליקם עמ'א הר"ף ורא"ש גבי עצים שנשרו מדקל ביש אחור שמא יעלה ויתלוש ואף התם אין להום כיכ ויש שם מעמים אחרים מ"ם בליקם פירות העכו"ם ודאי לא גרע מפירות הנושרין ועב"י ובמ"ז כתבנו דיש מעמים רבים דדחאו בידים מדלא אמר לעכרים לצוד וללקום מע'ש: (יג) ואפילו עמ"א דהב"ח כתב עכ"ם המביא דורון מדלא אמר לעכרים לצוד וללקום מע'ש: (יג) ואפילו עמ"א דהב"ח כתב עכ"ל או למ"ד מיוני רוב עכום וכדום ווב"ל מ"מא ביייניל שימו ווישא ולמ"ד מ"מר צייני ל שימור שימור שימור ביייניל שימור ווישא ולמ"ד מ"מר צייניל שימור ווישא ולמ"ד מ"מר צייניל שימור ווישא ולמ"ד מ"מר ב"מ"ל מיוני ב"מ"ל מ"מר ב"מ"ל מ"מ"ל מ"מר ב"מ"ל מ"מ"ל ם"ם מותר בדשילים היכא דספק אם לקמן היום הוי ס"ם שמא בשביל עצמו ושמא נלקמו אתמול והקשה מביצה כ"ד אמר ר"פ הלכתא עכו"ם המביא דורון אם יש במחובר לערב כ"ש וגהי די"א פוסקום כדשמואל ככס"ד ום"ז הי וויב דפליג על ר"פ ומתיר בספק לערב מיד מ"מ תיקשי לר"ם הא הוי סים למאן דמתור ס"ם בדשילים (עסיי תקו"ג) וכ"ת בודאי מיידי שהובא בשביל ישראל הא הוי סיס למאן דמתיר סיס בדשילים (עסיי תקייג) וכ"ת בודאי מיירי שהובא בשביל ישראל היל"ל עכו"ם שליקם ש"מ דורון כליקם וראי דמי. בר מביא בעירובין לים ב' ד"ה אי לערב כ"ש. ואי"ה באות "ד אבאר עור בזה וכאן אין להאריך: (יד) מותרים מיד עמ"א הציון מ"ס בס"ח דכ"ע מודים שם וצ"ל בס"ז ספק לקמן בשביל ישראל או ספק נלקמו היום י"א דכ"ש צריך להמתין ו"א דא"צ כ"ש. והמעם דכ"ש לא מחמירין בספק הא בשבת עצמו אסור מספק ומש"ה בס"ס ספק תחום נמי סתם דבשבת עצמו עכ"פ אסור. ו"א מעם דפוסקין כשמואל שבת קנ"א א" חיישינן שמא חוץ לחומה לנו לקולא כפריש" שם ואפשר אף בשבת עצמן מקילין בספק אף דשילים וספק מוכן דאסור ביצה כ"ד א" אמר דב יהודה אמר שמואל דמסתמא נלקמו היום דיותר מובים וכן צידה יותר מובים הא ספק בשביל ישראל או עכרם (מחצה על מחצח פק הוי עס"א וכן צידה יותר מובים האום הא דורון ודאי לישראל או עכרם (מחצה על מחצח פק לקולא אף בשבת עצמו תולין לקולא איהו המחבר סתם בס"ם בו ביום אסור עכ"פ אף ספק תחומין דקיל משאר דרנו בישאיו שה בכל לזה וכרוב לזה וכיש בספה נעשה מלאכה ד"ח הם בכ"ש לא שחמירון דרבנן כשאין שות בכל רחוק לוה וקרוב לזה וכ״ש בספק געשה מלאכה ד״ת רק בכ״ש לא שחמירין בספק וס״ם המתירין משמע אף בספק לקסן היום דיש קצת חזקה ור״פ אמר דכ״ש ייל דפוסקין בהא כשמואל לערב הא ביום השבת סוברים דמודה שמואל דאסור ומ״ש מסי״ד ראוי להיות סעיף םפק הובא כוי ותיי מת חמיר מפי ובשים קניא אה"נ דא"א לומר כך יעיש ועי עיש ותרש יו ספק הובא כוי ותיי מת חמיר מפי ובש"ם קנ"א אה"ג דא"א לומר כך יע"ש וע"ע"ש ותו"ש:

ורנה המחבר בס"ז ספק כוי הא ס"ם משמע דשרי עסי תק"ג מ"א ד", ובספק אם נלקפו היום
יש חוקה עתה נלקפו ומחובר היה עד עתה ע"ד שצ"א באבילות גם דרך הוא ללקום
ולצוד היום שיותר מובים וא"ב אפילו אם נתקלקל עד ים שני וכרומה אמור ואמנם ספק לקסן
בשביל ישראל המעם דספק דשיל"ם אסור כרב אשי בריש ביצה א"כ היכא דמתקלקל שהי
והדברים ארוכים וא"ה בתק"ג ותקמ"ו אבאר עוד וכאן אין להאריך ועם"ו יב וא"ה שם יבואר
עור בוה ע"שם: (מו) מחוץ עמ"א אע"ג בסים דשיל"ם אף בספק הוץ לתחום אסור ובעיא דלא
אפשימא אי יש תחומין למעלה מעשרה א"כ פירות עכ"ם הוי דשיל"ם ו"ל דאפשמא קצת גם
דמסים תיק"ן הילל דספים למולא דאל"ב לא היה לאמותי בתומ"ג אלא ד"ב בסל מחבר ביות המכיי אפשמא אי לי וווומן כשנה מכסהת אב פחוז עם היי לי לי אם כך הרל ספק כעין חסרון במסיק תיקיו היליל דספיקן לקולא דאל"כ לא היה לשמוץ בתיקיו אלא כך הרל ספק כעין חסרון הכמה מיהו בעירובין מיג א' לא מסיק בתיקו ווסי ת"ר ות"ה וא"ה שם יבואר: (יו) אפי עמיא דאכתי איכא הששא ויחליפו ועא"ר אות מ"ו: (יו) בכדי עמ"א דאמריגן מסתמא אנס עצמו ורכב ביום אנמלא פרחא ודי בכך. אע"ג דא"א בלילה לרכוב כן מ"מ די שלא להחמיר כ"ש ועריין ביום אנמלא פרחא ודי בכך. ביום אנמלא פרתא ודי בכך. אע"ג דא"א בלילה לרכוב כן מ"מ די שלא להחמיר כ"ש ועדיין צ"ע. ואם הביאה דרך רה"ר א כרמלית יבואר או"ה במ"ז אות מ"ז ע"ש: (יח) וו"א עמ"א ועמ"ש באות הקדום: (ים) מחוץ עמ"א משמע דהכין הלכתא אף לדעת המחבר במ"ז ומ"ח דסתם כדיעה א" דספק צריך כ"ש ומתחומין נמ" כש וכ"פ בתקמ"ז אפ"ה הוי שלש ספיקות שמא לא הויץ לתחום ושמא הלכה בספק עכ"פ מותר כ"ש ובשלש ספיקות יש להתיר באפשר אף דשילים ובפר"ם דיש מקילין ע"מ" תקמ"ג כ"ד. משא"כ בו ביום בספק תחומין אף דיש מ"ם שמא תוך התחום ושמא לא בשביל ישראל אמור ב"ס בדבר שיל"מ וע"מ" תק"ג במ"א ד" וע" אות כ"וע" תה"ר מ" מ"מ" לא בשביל ישראל אמור ב"ס בדבר שיל"מ וע"מ" אמור ב"כ" במ"ב ב"כ"ב מ"מ" ו"מ" מ"מ" במ"ב ב"כ"ב מ"מ" ב"מ"ב ב"מ"ב ב"מ"ב ב"מ"ב ב"מ"ב מ"מ"ב מ"מ" תקיינ במיא די ועי אות כי ועי תה"ד סי סיג ולא היה העת מסכים לעיון שם כראוי: (כ) אפור עמיא והנה ספק מחוץ לתחום אם און לו פירות תוך העיר בביתוי לה חלכון בתר רובא דעלמא ומחום אם מצ"ז אות זי וג"ם לשלש ספיקות עי אות ים. ונהי חוץ ליב סיל מקום רחיק ביותר לא שכית הא הוץ לתחום דשכיח יל דהולכין בתר רובא דעלמא וצ"ע: (כא) חולין עמיא ובמיז זי תולין במצוי יע"ש ומ"ם מ"ש דיש מקילין בכיע היינו רש"י דחיישינן לקילא עי אות ייד הא ספק מחובר אף שיש לו פירות תלושין בעיר חיישינן: (כב) שמ"לא ע"א הביא דברי ע"ש אות כיח מתרש קכ"ב אי דית משקח והעלה לדינא מילא לצורך עצמו עדיף מעכום דהתם בסכירו אמור כיח ובחש"א לאסור לישראל ומשכע אמור שמא ידבת ובחש"א לאסור לישראל ומשכע כיונולים

לעכו"ם ה"ה לישראל שדי לפשות שבות דשבות ביד במקום מצוה ועמ"א אות י"ו משמע כך דהיכת דמ"א גם זה מוחד) . והקשה הט"ז לדידן אמאי יהת אסור. עקירה לחוד הת הו גזירה לגדירה והל הכל היו גזירה לבידה המידה במ"ז ושמ"ז יבואר בזה . וסיים כן דלוורך מלוה כמו לגדירה והניה בשמ"ז ושמ"ז יבואר בזה . וסיים כן דלוורך מלוה כמו בס"י דהוי לורך שבת שרי לותר לעכו"ם לדידן אבל כאן שאין ללורך מלוה ובשאין אלם ודרכי שלום הסור אף שבות דשבות . ע' לבוש במ"ש דאסור אם יודע שהעבו"ם יוניאם דעביד חלי הולאה ובחפלים של עכו"ם ה"י אם הוא של עכו"ם וקשה דבב"י הפעם דנראה כישראל מצוח להוציאן כו' ואף להניח לפניו ולומר לו אסור ובחפץ עכו"ם עביד חלי עקירה ועמ"א אות ו' ואי"ה שם יבואר עוד עה"ר אות ב' בזה: (ב) ואפי עט"ז ובמ"א אות ה' פירש בע"א משום דאזיל לשיטחים יע'ם: (ג) יש עפ"ו מיירי ברוב העיר עכו"ם ופח פלפר שרי חפ"ה י"ח משום מוקלה חו מולד הו במא יאמר לעכו"ם לעשות במידי דאכילה גזור טפי ול"ד למילא מים לברמחו ועמ"א <mark>אות ט' ואי"ה שם יבואר . ועסי' תל"ז במ"א י"ז דאין הכין בשל עכו"ם היינו מוקלה מדעת אבל</mark> מוקלה כי הא אף בשל עכו"ם אסור כמו מחובר ולידה דאסור אף לד עכו"ם לעלמו כמ"ש ס"ה מתירין מחלקין בין לידה וחליבה לכאן עט"ז ד' יע"ש ועמ"א חקי"ז ב' דשם סחם המחבר בקמת באפאו עכו"ם אפילו נטחן היום ברי בי"ט א"כ כ"ש שבת ולמה החמיר כאן באין שעת בקתח במפח עבר כי מפיח בפון סיום ברי פי ע מי כי כי ע שבי וילמה התחיי כתן במן ששם הדחק ע'כ תי' דהמהבר - סובר הטעם לחסור שמח יחגור לו ובחנוני ל'ג (דבלח"ה עשה למכור) ח'כ פת בע"ה בלח"ה חסור לשרחל. ומ"ש המחבר לזורך ברכת המוזיא ח"י פירושו דבשבת חייב לחבול בזית פת חף שיש לו דברים חחרים עסי' קפ"ח מ"ח ש"ר מה ברכת המוזיא שייך כאו ואפשר משום לחם משנה כ"כ בליל שבת ושחרית דבעי לחם משנה חשיב ומי פעת הדחק ומ"ש רוב הלוקחים עכו"ם כ"כ בחקי"ז ב"ג דבחר רוב הלוקחים אולינן וכמ"ש בי"ד אולינן בחר כוב הלוקחים יע"ש ובא"ר שם : (ד) לעצמו עש"ז אפילו למאן דמתיר לעיל ובשעת הדחק אפ"ה כאן הכור אף בשעת הדהק דמתענה בפבח אסור וע' חוס' כ"כ קכ"ב א' ד"ה משתמש. ייש עוד טעם לידה ומחובר החמירו טפי דהוי כדחאו בידים וכל הני אפילו חנוני מוכר בעיר שרוב הלוקהים עכו"ם אפ"ה אכור מהני טעמים. ומלח לעלמו ל"ד וכן לעיל אפה לעלמו כו" וע' לבוש וא"ר אות י'ב ואי׳ה במ"א אות י"ב יבואר עוד: (ה) ני"א עס"ז באות י'ב לקמן ואייה שם יבולר וגם במ"א אות י"ג וי"ד יבואר וכאן אין להאריך בזה: (ו) דאין עש"ז ובא"ר אות י"ז דכ"ש זידה ולקוטה דאיתעביד מלאכה ד"ח דאין הלילה עולה מהמנין דאין דרך לעבות בלילה והר"ב כתבו כאן לרבותא וע' ע"ש . ועסי' תקט"ו סה"ו שם סחם כדיעה א' דלערב אף בתחומין לריך כ"ש וכ"ש בשהר היסורין דרבון לריך כ"ש ובעיר שרוב ישראל הפילו בסחם ע"ד הרוב מביה והסור לכל והפשר הפי' הובה בשביל ישראל ה'' בפירוש הסור לכל משום ל"פ ובמהלה ייל ם הובת בשביל ישרחל ת' בפי׳ שרי לחחרים ועמ"ת שם חות כ"ג בזה ול"ע וחי"ה שם יבותר:

(י) אם עט"ז אף אם החומין ד"ת בי"ב מיל או אף לקטן ללורך ישראל לים איסור תורה רק איסור דרבנן ואפילו הכי בספק אסור י"ל דרך ללקוט היום שיהו רטובים עט"ז חקט"ו אום י"ב וי"ב וד' ובתק"ב במ"א אות ד' יבואר עוד ומ"ש רוב וקרוב הולכין אחר הרוב אף בדרבנן מה יש ע ב הי לנורך שבח גם יש היחר דעכו"ם שוחה מהשכר ועמ"א: (י) ואע"פ עט"ז במקום מצוה שכי לנורך שבח גם יש היחר דעכו"ם שוחה מהשכר ועמ"א: (י) ואע"פ עט"ז ובא"ר אוח כ"ב טילטול בלא עירוב המיר טפי ועוד דשם גם העכו"ם לריך לנר גם אפשר בם ע"י טילטול מן הלד ועמ"א רע"ו אוח י"א: (יא) אבד עט"ז משמע דסובר שהב"י בספרו ע"י טילטול מן הלד ועמ"א והר"ץ דבא מודה לאביי שלא בפניו שרי היינו אף שיודע שישראל לריך הביא דעת המ"מ והר"ץ דרבא מודה לאביי שלא בפניו שרי היינו אף שיודע שישראל לריך הביא דעת המ"מ והר"ץ דרבא מודה לאביי שלא בפניו שרי היינו אף שיודע שישראל לריך לו ובפניו דמכור כפיודע שלריך לו ומ'ש הב'י וכן בדין לפי שיטחו היינו דמוכרח הוא דאי בלא אפי׳ יודע ברי והב׳י סובר דרבא חולק אאביי וכל שמכירו שלא בפניו נמי אסור כל ביודע שישראל לריך לו הא לא"ה שרי בין בפניו ושלא בפניו דאל"כ היה להמחבר לבאר ולחלק בין הם לריך לו ברי ואפשר רוב עכו"ם עדיף טפי דאדעתא דרובה מביא ואין חושש כלל על ישראל אם לא בידוע שמרבין בשביל ישראל ואי"ה שם יבואר עוד : וליקח מעכו"ם מים חמין בשבת לט"ט וקחווי ולערות על ט"ע מכ"ש וכדומה דלית בישול בעיר שרובה עכו"ס אם העכו"ס מרכים בודהי בשביל ישראל אסור עסי׳ חקט"ו במ"א אוח כ"ב וכ"ש כשלוקח מעות בעד המים :

(יב) עשה עש"ז הביא משנה שבח דף קנ"א א' דאמריגן שם בעומד באשרשיא כו'. ועיק כיונהו להוביא דהרא'ש סובר כסמ"ג בש"ז באות ה' שדעת הרא'ש בשפק להחיר ואין חילי בין איתעביד מלאכה ד"מ או דרבנן מדהשמיט הא דעולא ובין הפי' כרמב"ם ובין כרש"י דארישא בין איתעביד מלאכה ד"מ או דרבנן מדהשמיט הא דעולא ובין הפי' כרמב"ם ובין כרש"י דארישא קאי לא היה להשמש דבלנעא בא"י ימחין כ"ש בפרהסיא לעכו"ם א"ז כ"ש (בב"י כפי הוראה פ"ם) אלא דסובר דכל זה לרב אבל לשמואל מקילין בספק א"ל כ"ש בתחומין ה"ה במלאכה ד"מ א"ל כ"ש בספק . והכי'ף בגירסא שביד הש"ז הביא הא דעולא היינו ארישא אי לריך כ"ש אבל הרא"ש השמיטו דפסק בפי' כשמואל כפירש"י חיישינן לקולא משא"כ הרי'ף פי' חיישי' לחומרא הרא"ש השיר הם דעולא וארישא לאומרא שפיר הפי'ף פי' חיישי' לחומרא שפיר הביא הא דעולא וארישא כאמור וכדמות ראיה מדכתב הרא"ש הכי נמי כ"ש אהייא קאי אי לא אחלילין מבמט דהוכיח כן לעלמו ומה קושיא דאסיפא פריך הכ"י נמ"י כמו עשה לעלמו כ"ש ש"מ אף מלאכה ד"ח חליט לקולא ומ"מ מ"ש בספק לקטן היום סובר הרא"ש דא"ל כ"ש קבה דבילה כ'ד ב' הבית הח דרב פפת חם יש מתוחו המין במחובר חסור כ"ש בספיקת וכמ"ש הרר"י והביאו הר"ן שבת קנ"א דרכו להביא היום ושאני ארון וכדומה וצ"ע כעת ובי"ט כה"ג בי"ט ראשון בו ביום בארון י"ל דלהרא"ש בספק אוסר ולערב א"צ כ"ש בספק מלאכה ד"ת ומ"ש מלהכה ד"ח במת אי היי משהל"ל איכא לעיות ביה ואין להארוך בכאן. בב"ח מ"ש דצידה לעכו"ם אסור לכל כ"ש ל"ערב מותר מיד ככס"ה יע"ש: (יג) שהכל עט"ו משמע בשאר דברים שרי אף בפרהסיא ועמ"א אות ל"א ואי"ה שם יבואר: (יד) לא עט"ו דברי המחבר לריכין ביאור ואבאר בעזה"י גם דברי הע"ו אבאר. הנה כלל כוונת המחבר כל שנעשה איסור חורה ביאור ואבאר בעזה"י גם דברי הע"ו אבאר. הנה כלל כוונת המחבר כל שנעשה איסור חורה ביאור ואבאר בעזה"י גם דברי הט"ז אבאר. הנה כלל כוונה המחבר כל שנטשה איסור חורה ע" עכו"ם אבור במ"ש לכל השולם כ"ש אף למי שלא נעשה בשבילו ממילא אם הובא דרך רה"ר הסור לכל כ"ש ואם יש חלילן במקום קרוב והוא הביאם ממקום רחוק לריך כ"ש ממקום רחוק שהובא וע" מ" מ" מ" מ" מכ"ל מרק שהובא וע"מ פרק ששי מה"ש ה"ז וחרחי קאמר א" כשמואל וכשירוש הגאונים לחומרא שמא חון לחומה לנו אף בתחומין לבד לא רה"ר חיישינן בהכי ואשור עכ"ם למ עש שהובא בשבילו למ"ש כ"ש ואם ידוע שהובא ממקום רחוק ביותר זריך כ"ש מאותו מקום אפילו כמם מילין כדי מהלך יום א" הא משבק א"ל להממין כ"ל רק חוץ לחחום א"ו לא יוחר דוהו שיעור כ"ש משבים המחבר וה"מ כ"ל פי המחבר למאן דאי ליה הכין לאחרים זה דוקא כשעה איסור תורה הא חון לתחום לבד בכרמית אדידן למאן דאית ליה הכין לאחרים מוכ"ה מוכה בי אמוני לדום בר בכר לחתוד בהו ושרא" עכ"פ מוחר מיד למ"ש כבס"ח . ואמנס לריך לדעת כי המחבר כחב לספוד בהן ישרחל ובחה"ר כתב וכ"כ הר"ן בשם הרמב"ן ע" ע"ש ואמנם הרמב"ם ז"ל שם הלכה ה"ו כתב בחלילין דומיא דקבר דוקא הובא למת היינו ישראל ודין אחד להם קבר חלילין דבסתמן לעכו"ם הביאו ובחר רוכא אזליגן והמחבר השמיע עולמית כאם הובא בפרהשיא ובר"ח גם בהלכה ה' שם משמע דמלילון דין קבר יש להם בפרהשיא אשור לו לעולם וסבור הייהי לומר דמש"ה משנה המחבר

בעברם כיש וליד לשרת דא"צ כיש התם לא ישמע לו וליש משא"כ חש"ו שכיח וישמע לו וה"ח לעכו"ם כ"ש מה"ם ולי העני מסופק דשמא אמירה לעכרים קיל ליה שבות משא"כ אמירה סיכר לעכוים כ"ש מה"ם ולי העני מסיפק דשמא אמירה לעכוים קיל ליה שבות משא"כ אמירה למומר ליע לת"מ חמיר ליה ולמעם שלא יהנה שפור דשכית הוא ואף בחש"ו יש לפפק אם בשלו מומר ליע לת"מ חמיר ליה ולמעם שלא יהנה שפור דשכית הוא ואף בחש"ו יש לפפק אם בשלו קיד א' לדבר עוצמי ויל דאסור בשונג לכל ישראל דגעשה בחילול שבת וליד לקסן בפן חרים ושופה רגי מצות נינהו שלא בלא בני דיעה נינהו ויל המאכילם איסור בידים עובר על ל"ע לת"מ מ"ה ובכלל וזכתת הם אם ישראל ע"ג וקפן יביא לכלל דעת. ולא עוד אלא בח"ש אם בשלו לצורך ישראל מור לו למי שנתבשל בשבילו לעומה אם היה המצוה מודר ומסי ש"ח בזה וכ"ש במוכר לעכרים כה"ג אם בישל המומר מעצמו לישראל במויד אסור למי שנתבשל בשבילו דל"ש אין אדם הומא ולא לו. ולענין בישלי עכרם במומר לעכרים יל דינו כעכרים ומירי בראוי לאכל חי או עש"ם אים בהרבגן ומא אי ביש"ג יבואר דין קפן אי מ"ה אסור להאכיל לו או מדרבגן וח"ש אי מ"ה אחר מהרובן ו"א או לה"א לר"א ע"א אחר מוכן ו"ל מפי דאין איסורו שות עס"ר ע"ו א" : (כד) הואיל עמ"א לר"ת כל בתהומון ו"ל תחומין קיל מפי דאין איסורו שות עס"ר ע"ו א" : (כד) הואיל עמ"א לר"ת כל שא"א אסור ואפשר כמו נהר אף לבהמה שרי ע"אות כ"ו והביא דברי הע"ש וכתב דאין נראה ש"א בר"ש קכד מנר שהדליק עכרים אם היה בחדר אחר נר והיה יכול לילך שם לא פסתבר וע"ב ברא"ש קכד מנר שהדליק עכרים אחר החר נר והיה יכול לילך שם לא פסתבר וע"ב ברא"ש קכד מנר שהדליק עכרים אודה אחר נר והיה יכול לילך שם לא פסתבר ש"א אסור ואפשר כמו נהר אף לבהמה שרי ע" אות כ"ו והביא דברי הע"ש וכתב דאין נראת וע" ברא"ש קכ"ב מנר שהדליק עכו"ם אם היה בחדר אחר נר והיה יכול לילך שם לא מסתבר ש"הא מותר ה"ה זה ור"ת מחלק בין היה יכול להשתמש באותם מים עצבן או לאו וכן פירות השכיחים בעיר והביא עכרם לצורך ישראל למכור לו אסור ובע"ו מ"ד אם יש גר באותו חדר שרי ולאחר שכבה יע"ש הא חדר אחר אסור אף לר"ת יע"ש: (כה) ויש מחירין עמ"א והמ"ז מ"ד אף לר"ת יע"ש: (כה) ויש מחירין עמ"א והמ"ז מ"ד אות ד" דאפילו ליקח העכרם מעצמו המעות בבית ישראל אסור יע"ש בוה: (כו) לצורך עמ"א אות ד"ד אפילו ליקח העכרם מעצמו המעות בבית ישראל אסור יע"ש בוה: (כו) לצורך עמ"א לר"ת בס"י ה"ה באמה אפשר להלוך שם שרי ולהמאור אסור לר"ת בס"י ה"ה באום א"א לאכול משם אם לא דקאי באפה ל"ש היתר דר"ת גם אם אין רוצה שתלך הבהמה לשם לבדה ש"רא שיונבו אסור אל לד"ת עס" ה"ה: (כו) והם עמ"א בתום שבת קכ"ה ד"ה איני לחד תירוצא דוקא כשאין הבהמה יכולה לילך שם הא לא הוי מוקצה והמחבר סובר בס"י דלא לחד תר הנון משם בולר ע"ד ע"ד אות "ר"א פירוש אחר כר"ת ומיורי כאן אף ביכולה לילך לשם ולמה פסק כת" הב" דוקא ולוה, אמר דמ"ם הוי מוקצה והאר מ"ד מירוש אחר בב" ע"ש ושם פירוש בול מחות. וומ"א דמכירו נמי א"צ כ"ש כל שלא נעשה מלאכה בשביל ושאר ומיור כול מאין הישראל מאכיל בעצמו וקאים באפה רק התכ"ם מאכיל בעצמו א"צ לשרות לפ"רוש כל האין הישראל מאכיל בעצמו וקאים באפה רק התכ"ם מאכיל בעצמו א"צ למחות לפירוש כל שאין הישראל מאכיל בעצמו וקאים באפה רק התכ"ם מאכיל בעצמו א"צ למחות לפי שאין הישראל מאכיל בעצמו וקאים באפה רק הגכוים מאכיל בעצמו א'צ למחות לפי שעה ובעכו"ם המדליק גר הישראל נהנה ממנו והלשון קצת קשה וע' ע'ש. וע' אות ל' א"ה יבואר שם: (ל) רגיל עמ"א לכאורה משמע דמפרש בא"י אם עושה בשביל ישראל והיינו ליקח לעצמו ומכירו וצ'ע כעת: (לא) עולמית עמ"א רמב"ם פ"ו ה"א בכל מילי בפרהסיא אסור עולמית וכתב הפפרה וציע כעת: (לא) עוכחת עם אחם בם פירוא בכל בחלי בפורטיא אסוו שתסית וכחב הפ"ם דלמדו מדין קבר וסיל דאין לחלק בשביל חומרא דמת ועס"ז אות ו"ג בשם הר"ן לא כ"כ תסי דנ"ב סיג בס"א י בסיש המחבר סוב, להחמיר יעיש, ובקצין קיל ספי דעכו"ם אדעתא דנפשיה עביר מרינא שרי ונכון להחמיר משא"כ אם עכרים עושה בשביל ישראל אע"פ שלא צוה והביא לסתם ב"א וע" אות ל"ג בס"א ואריה שם יבואר עוד: (לב) והוא עס"א העלה דעכרים התביא לתחם ב אדע אות לעלבט הוא זו שם יבואו שוי לענו החבר אלתה באדע אות המביא ועושה בשביל ישראל אף צוה לו ישראל במויד שרי במיש כ"ש אף במלאכה ד"ת דלא כריין כך פרחמיא בסקום פרחמיא אםר כמ"ש ברין כך פרחמיא מלילן דרך סרמיא וה"ה כל מילי דפרחמיא אםר כמ"ש באות ל"א ול"ג ומ"ש התוסי שבת קנ"א א" ד"ה עכרי דרך להביא לכמה ב"א הא לאדם אחר אםור עולמית משמע אף שלא פרחמיא היינו במת דאוושא מילתא מפי. וא"כ לפ"ו במת הובא אפור עולמית משמע אף שלא פרהסיא היינו במת דאוושא מילתא מפי. ואיכ יפ"ז במת הובא דבר אחר אפור עולמית אף שלא פרהסיא לכמת ב"א בעיגן פרהסיא וכמו חלוקים של ישראל דניברים בסי רמ"ד ורנ"ב וצ"ע דמשמע בחה"ר קנ"א אף פרהסיא כל שהובא לכמה ב"א אין איפור עולמית כ"א קבר לאדם א' ע"ש וצ"ע בזה: (לג) ממקים קרוב עמ"א היינו בסתמא א"צ כ"א חוץ לתחום ואם ידוע שהביאו יותר צריך כ"ט מהלך יום אחד. ומ"ש פרהסיא ע" אות ל"א ועמ"ז: (לד) מותרין עמ"א ומתורץ קושיית המ"ז אות מ"ו דמיירי הובא דרך כרמלית תוך" התחום אין כ"כ הנאה דהתוס" קנ"א משמע דמתירין אף ברח"ר כה"ג תוך התחום: (לה) מפק עמ"א כוונתו דהע"ש הביר דרין כאן דבר שצוי בעיר לא חיישיגן כוי ה"ה חלילין וכתב המ"א דמבואר הוא בס"ם וכמ"ש המ"א אות ידו וריל דה"א במת חמר מפי קמ"ל דאין חילוק:

תוא בס"ם וכמ"ש המ"ז אות ייו ויל דה"א במת חמיר מפי קמ"ל דאין חילוק:

שכו (א) אסור עמ"א שבת מ"א התחילו הבלנין להחם כשבת אסרו רחיצה. והמחבר נקים

כלי ואף זו קרקע והלבוש היפך בין בקרקע ובין בכלי עי שבת ל"ם ב' וע"ש יע"ש:

כלי ואף זו קרקע והלבוש היפך בין בקרקע ובין בכלי עי שבת ל"ם ב' וע"ש יע"ש:

(ג) או עמ"א להתיר לבישת לבנים ולרחוץ בין יריכותיה בחמין אם תרצה שהוחמו מע"ש וע"ם

ובש"א סמ"ח דמותר לקנה באלונמית המיוחד לכך ואין חושש על מימיו לסחום, וסחימת שער

ע"א אות זו וא"ה שם יבואר גם באות ר מזה לענין י"ם" (ד) אסור עמ"א וערש"י שבת ל"ם ב" ד"ה

בכלי ואתו להחם בשבת צוגן לחם משמע התחילו הבלנין להחם בשבת לא שהיו מבעירין בשבת

אלא נתנו צוגן לחם כ"ר דזה גם כן אסור מ"ה ביר סולדת בו" (ה) כרותץ ע" מגן אברהם דוה

דעת הרמב"ם ז"ל דמשום בישול ליכא דלהפשיר מותר בשבת באין יס"ב רק כל גופו אסור דתוי

מכרותץ כל גופו בחמין בשבת שאסור אפ"ר הוחמו מע"ש אבל פ"ו שרי לה"מ פכ"ב ה"ג אף ע"ג

דמין שהוחמו בשבת אסור פרו אפילו הוחמו בהותר להפשיר כמ"ש באות ו"ז מ"מ מ"ל דוה

הרא"ש אוסר פ"ז לחמם גנד המדורה דהוו כרותץ פ"ו בחמין שהוחמו בשבת דאסור לכ"ע ולכן שמפושיר ע"ג ידיו לאו רוחץ בחמון מקרי ול"ג רק כל נופו לא פריו בשבת דאסור לכ"ע ולכן במ"ב במ"ה ראו למ"ל המ"ח במקרב אבל האש פרי במ"א במירב אבל האש פרי במקום שים"ב וכמ"ש בב"ו ובלבוש פריש בע"א: (ו) אלל האש עמ"א מדכתב המחבר תולה נגר

המדורה לישנא דברייתא מ"ם ואח"כ אמר אצל האש היינו במקום שיכול לבוא לידי יס"ב עב" לישנא דברייתא מ'ם ואח'כ אמר אצל האש היינו במקום שיכול לבוא לידי יס'ב עב" ולפיז לים אפעיף די ועי אות ה' והמיא כתב דמצם הרא"ש דהופשרו בשבת אמור לרחוץ ידיו בהן
והר'ם זיל סובר דאין זה רחיצה ממש בחמין ולכן כל גופו גזרו לא פיזי. ומ"ש תקל"ד איכא
והר'ם זיל סובר דאין זה רחיצה ממש בחמין ולכן כל גופו גזרו לא פיזי. ומ"ש תקל"ד איכא
לעיונא ביה דשם נאבר חמין ע"ג מילה ומכה שרי ואסרי דשאני בחמין שהוחמו מע"ש להוחמו
בשבת היינו הוחמו ביס"ב דלא היה אפשר בע"א זה אמור במכה אכל הופשרו שרי במכה מכ"ש תהישה יא) שניכוח עם א דים מהירץ דכיף כדוא מים יינו שייז באנמו דר, לבן שנומה עמיש שבת מים ועד בהגאון המפרש דיד אי מת הוקשה לו בירושלמי הוי ממלין עצים ראטור שמא יתתת בנחלים וכמ"ש הרץ וכדמוכת מפשפא דברייתא דוקא פקקו נקביו הא לאיה אמור כיש: (יג) רוחץ עמ"א ואם ספק אם פקקו נקביו עסיי שכ"ה סיז ובמ"א ס"ם אפשר ראוי להיות ס"ז:

שכז (א) העשוי עס"א וכ"כ הע"ש מגמרא שבת קמ"ו ב" עברת לית מגררתא דכספא בשבת ועא"ר אות די פורש דרתם לגרר מים וצואה ולכבוד שבת עשתה מכספא לא שצריך ובמגררת הגוף אף מיוחד אסיר אבל המ"א וע"ש הבינו כפשמא דמסתמא לא הלך יתף וכדומה ומעם הוא שלא יהיה כעובדין דחול עשתה מכספא ובהכי בתולות עושין כלי משער מיוחד לשבת

ופעם הוא שנא יהיה כעובדין דחול עשתה מכפשא ובהכי בתולות עושין כלי משער מיוחד לשבת היינו לא לסרוק בהם דוה אמור ששמיר שער אלא להשכיב השערות מעם עיש אות כ"ב ואפ"ה עושין כלי מיוחד לשבת שלא יהיה עיבדין דחול: (ב) שהעור עמיא רמכים פרא מה"ש הלי היו וע"ש עוד דינים מדין מריכת הגוצה וע"שכת ע"ד ב' וארה בש"מ יבואר עוד:
שכת (א) והשואל עמיא. הנשאל הוא המורה ה"ז מגונה דהית לדרוש ברבים זה דפ"נ דותה שבת היכא דא'א בהיתרא בלי שהיית ועצלר ערים פרק שני ה"א ובמ"מ דשבת רחויה היא יע"ש. ומיש שהרפואה ידועה ציע דבספק נמי מפק פ"ג להקל ועסיי תריח וברד ייל דמייר בחולה "אין טכנה דאיסור דרבנן אין מתירין בספק כה"ג. עב"ח בהוצאת השן אין ראיח מרע: (ב) מה זינים עמ"א הפרש יש בצפידנ"א אפילו התולח ההרופא אומרים איצ שקר אומרים לב"ב

15

מלטון הר'מ ז'ל שכחב הלילין למת ידוע והמהבר תפם לספוד בקן ישראל משמע הובא בסחם וכמ"ש התום' בכת קנ"א א' ד'ה נכרי דרך להביא חלילין לספיד בהם כמה ב'א וא"י לפם מש"ה בפרהסיה נמי כ"ש כני ולה שייך עילמים אלה אם הובה לשם הדם א' לבד וע' הה"ר . ומב"ה נמו הף בתחומין לבד הסור לכל דל"ש הבה כשביל זה מותר להחר דלכל הביהו וע" חה"ר בש הלא דה"כ מה לי הוה מה לי אחר דלכל הביאו ואמנש הרא"ש דחה פירש"י מ"ש בהלילין טולמית דח"כ הוליל עולמית כמו בקבר אלא כ"ב ולא סיים כמ"ב התים' דהלילין מביאין ב'א משמע דסיבר אף סיכא בשביל א' בפרחסיא נמי כ'ש שרי ושאני חבר וארון דמחובר ביו ווכוש דישבי שן השכי על בפרע לפישת הב"י ברא"ש דמפרש בפרחטוא כתגאומים והביה דברי השור בהם מדברי הרמב"ם וגם הב"ה פודש כן כפשוטו דלהר"מ מבולר אם בפרחטיה דברי השור בהם מדברי הרמב"ם וגם הב"ח פודש מתרולת הב"ד דבראל אומר להביאן לו בחלילון כמו בקבר אלא דהפ"ז רוצה לפרש כפי הנראה מתרולת הב"ד דבראל אומר להביאן לו בלאחר מיאה יספדו בהן דאסור לו לעולם דקבה מוא ליה הא דילמי דוקא כשהודה בביא מפר פרהסיא איכא גנאי ובזיון הא הובא לתי ביספוד בהן לאחר מותו מגלן ע"ז אמר דאין ג'מ בזה נאין להלק בין חי להובא בבביל מח שמח עמה ודוקא לפי' הר'ימ ז'ל דמפרב סרטיא פרהסיא אסיפא הא לרב"י דלא מהלק בקבר בין לנעא ופרהסיא דבשביל ישראל אף לנעא לעולם אסור א"כ י"ל לחלילין שרי כ"ש דלא כרש"י ושאני קבר ביהא מונח בו לעולם ומחובר משא"כ להר"מ מפרש אסיפת ה'ה חלילין נמי כה'ג ומ'ש בזהו גרם החיסור הל' דהוק וכלו' באסרפית לשם עכו"ם וכלא באסרעיא זהו גרם האיסור זהו הנראה לי בכוונת דבריו כאן ואי"ה במ"א יביאר עוד עמ"ש באוח י'ו : (טו) אלא עמ"ז השוה דין הכרמלית הוך התחום להון לתחום בכרמלית אבל המיא. אות ל'ד פי' בע"א דחון לחחום אבור למי בהובא בבכילו כ'ם בכרמלים דנהנה דהביאו מהוץ לתהום הא תוך התהום בכרמלית שרי אף למי שהובא בשבילו הא ברה"ר אף הוד ההכיחו מהון נתהום הח מוך הסהום בכרמנים שני חף מח שהובת בפניט הח בדה רחף הקר החחם אסור ואים יבואר שם : (מז) ספק עפ"ז וע"ש אוחז' ברוב וקרוב הני חנאים ביינים בס כאן ועא"ר שם די'ל כאן נמלא וכאן היו אחף ביש לו הרבה חוץ לחחם מיקל שם וע" ההיר ומ"ש הפ"ז דשייכים גם כאן הני מנאים דל"ח משום כבוד המח חשו עפי ואסור אף בספק אה האמר דשינו כן דשם מכאן למדו. ולדינא מח ושלר דברים שווין לעפין תחומין דהכא בשביל יבראל זה שרי בלא ב"ב מלש מיד. וע"ל החמומין דהבנן א"ל כ"ש הקשה מחלילן וחורך דהכל וע"ע ע"ב הביא דברי ברא"ש ביילה מ"ד בהחומין דרבנן א"ל כ"ש הקשה מחלילן וחורך דהכל וע"ע ע"ב הביא משלה מש"ח ברחובו משחו במשבים ביינים מולאים מוך הרבב עודות המונים מולאים מולאים מולאים מור שהחבר מולאים מ יודעים ואוושא מילחא מש"ה החמירו משמע דאפ"ה אין אסור עולמית חה שהשמים המהבר בסמ"ו זה ועמ"ז אות י"ד:

שבן (א) או עמ"ז בכח מ"ם א" ופנין ידיו ורגליו אורחא דמילחא נהים ברוחז אדם בכל יום לכבוד קונו ומדתניא כל גופו אבר אבר הא מיעוט הנוף שרי ובאר איבריו. ולכאורה לשפוף בשפיכה חבר חבר לבד שרי דחמים כווחיה דשמוחל רוחן פי"ו ולם כל גופו ורחילה שמכנים איבריו בכלי הא שפיפה דאסור כל גופו בב"א וע" ע"ש. ובר"מ פכ"ב ה"ב מוחר ולא כתב רוחן בהם לומר הא אבר אבר כל הגוף אף שטיפה אסור : (ב) כ מוחר ונח כתב דוחן בהם נותר הם חבר שבר כני הפוף שישים לושור . (כ) איז של ובכהר גופו כל שהיה מים שאלי גופו ואח'כ הולך במקום גבוה במים שאלי גופו נראה בחוץ במים ג'כ דין כרמלית וכדמסיק שם קמ'א א' כחו ל'ג הא לא'ה אסור גם מה"ע בשבילה נמי במים ג'כ דין כרמלית וכדמסיק שם קמ"א א'ל בשער ראשו לבד אין בו שיעור הואח המים שימחייב א'א לסחוע השער עמ"א ח' ולהמחבר י"ל בשער ראשו לב" אין בו שיעור הואח המים שימחייב בהן וליג בכרמלים או הפשר אף ברה"ר בביעור מועם שלא כדרך הולאה ואי"ה במ"א יבואר עוד : (ג) ואסור עש"ז במורסן להר"מ ז"ל לאו בר גיבול וברי מ"ה רק מדרבק וע"י בינוי עוד : (ג) אסוד במ"ז א' באורך ועסי' ש"ך או לענין פ"ר דלא ניהא ליה עסי' שי"ד : (ד) אסור עש"ז המחבר השמיש דין רשות דלהרי"ף והר"מ ספק אסור והלכה כח"ק שם ועמ"א שכ"ה י"ד דספק לא מחמירין שם להמחבר לי"א בערב כ"ש א"כ ה"ה כאן היה להבי

י"א לערב מקילין דא"ל כ"ש. ודע דמחלה על מהלה אסור להרא"ש ע"כ דמחלה כודאי ולהרי"ף ור'מ נמבך קולא י'א כפק וחולין לחומרא ועםי' חקט'ו במ"א כ'ג רש'י דהוי ספק ושיין בבח קנ'א א' ב' גירכאות חניא כווהיה דר מחזה כפק היו וחניא כווהיה דבמואל מחזה ודהי הוי קנ'א א' ב' גירכאות חניא כווהיה דר מחזה כפק היו וחניא כווהיה דבמואל מחזה ודהי הוי שעובה לפניהם יע'ש ונ'מ עוד באם א'א לו להממין כ'ב שהשיירא הולכת ורדומה לפעם מחזה ודהי הוי אפור ולפעם ספק בדיבל'מ כה"ג שרי עמי' שכ'ה בזה :

ישבו (א) דלרפואה עפ"ו ואפי' ע" עכו"ס אסור כל שמחחוק והולך כברים כבסימן שכ"ח שבו (א) דלרפואה עפ"ו ואפי' ע" עכו"ס אסור כל שמחחוק והולך כברים כבסימן שכ"ח ס"א: (ג) ובמקום עפ"ו עב"י שם. ע" לכוש מ"ש אין מנרדין דהרואה אומר לרפואה וזהו עיבדין דחול א"י כעח מהיכן למד הפירוש כן גם מ"ש בעיבוד ואיחוח עא"ר:

שבר (א) אושר עש"ז האריך לחלק כין מסייע בשעה שעכוים עושה מלאכה אין בו ממב ושרי אף כשעושה איסור חורה כמ"ש המ"א באות י"ו משבת ל"ג א" ובתום" שם ד"ה אמר דאף באיסור חורה מסייע אין בו ממש וכשר עבודתו (ובסמוך אי'ה יחבאר דאפשר דיעבד כבר לא לכתחלה) אבל כשמסיים מקודם עכו"ם אז באיסור חורה לוקה כמו מקיף וניקף בדרבנן גם כן אסור וע"ד קצ"ח אות כ"א ובנה"ך דשאני התם דכתיב לא חקיפו הניקף והמקיף במשמע יע"ש והט"ז אפשר סובר דילפינן מהחם לכ"ה דמסייע כי הא מקודם בעושה אחר המלאכה יש בו איסורא : **ורע** דמה שמט בכלל מהללין הוא ספק בעיא דלא נפשפה עמ"א א" ונ"מ אף דקיי"ל אפי' הרבה ספיקות מחללין שבח כבסי' שכ"ט ס"ג מ"מ אם יש אחד שודתי מסוכן עפ"י הרופאים וכדומה וזה כפק ורפואה א' אין מספקם לשניהן הודאי דוחה הספק אמר ההדיום הכוחב יש לי בענין זה כמה דברים פרסיים אמרחי להעחיקן פה בקולר פביסא

לי דחים וחשה שווין לפיקוח נפש וחף חינוק בן יומו וח" חש כלו חדשיו מחללין שבת כמילה רוחלין דאזלינן בחר רובא וולד קיים ואפי׳ ספק דוחה שבח וע׳כ דמי לאשה בכל וולד מעכו"ם ושפחה כמוחה ועל העכו"ם אין מחללין . ויש להשק עובר אי מחללין עליו שבח באין שכנה לאם עח"מ חכ"ה בשמ"ע אות ח" שאין שם נפש עליו ג"ע דא"ב למה חלה הר"מ דהוי כרודף ורודף אין כי זה מבעו רק שאין שם נפש ודמי וולדום שאין חייב מיחה ואין יבראל נהרג על עוברין הא איסורא יש והמפשים ידו למעי אפה והרג עובר בבמיעיה י'ל חייב מיחה נשילח נבמה רוב נשים מתעברות ויולדות וולד קיימא כדאיתא ביבמות וסוקלין ושורפין על חזקות וכ'ש רובא . ועי'ד רס'ו בש'ך אות מ'ו דספק ב'ש או ח' מוהלין ממ'נ ואין ומורפין של חוקות ולש לוכם. ועיד לסו כשך שות עוד הפסף כיש חו חי מוהלין מתי מחלון שלח עליו. ואף דספק פ'ל דוחה שבת זה אחרע דרוב אין יולדות לפנטה ועדיין ל"ע גם בזה. וע' כ"מ פ'א מה' רולח הלכה ע' לחב שהוא לרודף דלאו רודף ממש דהא מסיק בסנהדרין דף פ'ל ע"ב משמיא רדפי לה ורש"י שם פירש דבמעי אמו לאו נפש מיקרי ח'ש הסמ"ע. ו"ל כ"ו שלא לאויר העולם בספק הוא אם מוא וולד קיימא ואין ספק דוחה ודאי הסמ"ע. ו"ל כ"ו שלא לאיר העולם בספק הוא אם מוא וולד קיימא ואין ספק דוחה ודאי משא"כ נפש השובה ועדיין ל"ע ומ"מ יל דאם משיל יש חשש סכנה לה ומהלין פבת בפנילה: עיין במיל בהלכות שבת פיכ'ד הלכה ז' ברודף אחר חבירו להרגו בשבת מתן להציע בנסשו

וכרדף אחר ח"כ ושחפק לרבון דר" יע"ש וי"ל גם רבון מודים דמסרה נפשה וסוברים דאפגמא ג'כ קפדה. (מ"ש רש"י דנעשית זונה להר"מ חייבי לאוין השוין בכל נמי זונה פח"י מהח"ב רק הוולד אין ממזר וציע ביבמה לשוק כה"ג אין מקומו פה) גם מ"ש המ"ל פ"א מהלכות רולח הלכה ע"ו בנרדף שהרג להמליל דנהרג עליו יע"ב וע" ירושלמי פ"ח סנהדרין ופי"ד בבח יעיב ייש לשפק ברודף אחר אחותו ממזרח דלית פגמא דוולדה בלא"ה ממזר ואין ראויה לבוא בקהל וגם כבר נעשית זונה מביאה אחרת אי ניתן להצילו בנפשו ואם נאמר דמסרה נפשה לקסלף דבם כבר בשינו וונם מכמה מחול ווי בין כמלי בנפגן והם ממות מחול מחול למקלף בח"כ אבים ב" כתי עדים או כאופן לחת שהיו שסק חורה ורודף אחריה אם ניתן להצילו בנפצו ונית בכל זה אם נפל גל עליו בדושה בעת רודסו וכמיש המ"א בשכ"ע אם חייב מיחה אין מחללין שבח עליו דליד מהחרת סים כל ביולם בזה . ועמ"א אות א" וא"ה שם יבואר עוד: (ב) אך עמ"א עמ"א אות א" ומשמע כל שם שמחבר בשעף זה והוא מגמרא אף שרושא או הולה אומרים א"ל אין שומעים להם

כי מקובל ביד חז"ל שסכנה הוא ובשאר כאב השינים דחשיב כמכה של חלל בסתם מחללק וכשאומר הרופא או החולה שאין צריך אין מחללין ונמכח שאין של חלל בסתם אין מחללין ונמטאומר הרופא או החולה שצריך מחללין עב"ח בזה , וחושש בשיניו לא כייב מובא ומכ"ם נחלה כל גופן ממנו כמ"ט באות ב" התירו ע"י עכו"ם אבל מכה בשינים הוי כמכה של חלל ובסתם מחללין כל בחולה סכנה עושין לו כל צרכיו ע" מים פב היד דועאר אות ה" ובמיא חסר תיכת אין וסטכע אצים שאון לל סכנה במניעת הדבר ההוא ואף אם לא יחממו כלל אפית הואיל וצריך לו קצת עושין וע' אות א' וצ'ע וייל התם א"י כלל א'כ הוי שלא לצורך כלל: (ה) ועס" תרי"ח עיין ס"א בתרי"ח אות ב' וריץ הביאו הב"י דאם אין ככנה עתה אין מחללין ואנן קיייל דאפיי ספק אם לא יעשה לו רפואה זו אפשר לבא לידי סכנה כו' או יכבר החולי מחללין ומ"ש המחבר או יעשה אצל וכל שגא עשה איסור אין לוקה מכת מרדות כלל והלכה כת"ק אם אין נתכוין לדגים ולא שמע שמבע תינוק והעלה תינוק עם דגים הואיל ולא עשה שום איסור אדרבה מצוה קעביד י"ל כה"ג אף הדימ ז'ל יודה דאין לוקה מ"מ וכבר ידעת הנ"מ לענין פסילי עדות דרבנן ש"ל דוקא שחייב מ"ם מכדריהם רשע דרבנן הא לא"ה לא וממו שמוכיתין דברי הר"מ ז'ל פ"י מעדות היה החיוב שכה מדבריהם ובפתיחה כוללת ביארתיו ובש"ה ככלל מ"מ יבואר עוד א"ה אף ש"ל בין שבת מלאכת מחשבת ע" בהשגות הר"א שם ומנחות ס"ד א": (מ) שוחמים עמ"א עב"י הרא"ש ביומא פ"ג כתב בשם ה"מ רבו ז'ל דשבת הותרה לא דחויה ואפילו איסור דרבנן אין לדחות מקמיה איסור שבת (במ"ש הדמיון ו"ם לנחור עופות אין שחימה לעוף מ"ה ה"ה בחולה ולדמיון נקמיה דקייל כמ"ד יש שחימה הדמיון "ו"ם לנחור עופות אין שחימה לעוף מ"ה) אכל הרסב"ם ור"ז ורשב"א כתכו שבת דחויה לא הותרה ע"כ המעם דבנבילה וש כמה יון יים לנחור עופורנאן שוויטור לעוף בירורות ומוארות על התרה ע"כ המעם דבגבילה יש כמה מ"ה) אבל הרמב"ם ורין ורשב"א כתבו שבת דחויה לא הותרה ע"כ המעם דבגבילה יש כמה ן אף בחר זית מכל משהו בפיו שאיכל ח"ש אמור מ"ה (ע" ע"ש) כו' גם יש מעם שחולה קץ לאוין אף בחר זות מכל מטהו בפיו שאוכל ח"ש אסור מ"ה (ע" ע"ש) כרי גם יש סעם שחויה קץ במכיל איון אף בחר זות מכל מטהו רבנן "ל שאין חחולה קץ דוגמא למ"ש ב"ד ק"ם ובש"ך כ"ז במוכר דבר איסור מ"ה משאכל ישלם יעיש וב"ד קכ"ח ס" דאפשר שיקח העכרים הכלי ולא יהות ניסוך א"כ ודאי מוב לעשות המילוו ע"י ישראל שלא יאסור העכרים יין שבחבית והעכו"ם יחמם ובש"ח ס"ג לחמם בכ"ש שרי הישראל אם לא שא"א בכ"ר . [כ"ז למ"ש הר"ב בהג"ה סי"ב דאם ובש"ח סי"ג לחמם בכ"ש שרי הישראל אם לא שא"א בכ"ר . [כ"ז למ"ש הר"ב בהג"ה סי"ב דאם ובשו"ח סי"ג לחמם בכ"ש שרי הישראל אם לא שא"א בכ"ר. וכ"ז למ"ש הר"כ בהג"ה סי"ב דאם אפשר עי עכו"ם כלי שיהוי מוב ע"י עכו"ם. אכל בשהייה כ"ע מדיים דמאכילין אותו גבילה מבלי שיהוי. וליע עכו"ם הי אכל בשהייה כ"ע מדיים דמאכילין אותו גבילה מבלי שיהוי. ולשים הר"ן וכיי הנראה שהב"י פוסק כר"ם ורשב"א ור"ן דשבת דחויה אם יש בן פקועה המעין שחימה מדבון בע"י עכו"ם איסור דרבנן ממה שיעבור ישראל איסור שבת מ"ה. ואפשר איסור דרבנן: ע"ין בפרשת דרכים דרך חיים פלפול על דברי הר"ן ז"ל מהא דמבל ותרומה משמע דאף דיש כמה זיתים כו' ושם נאמר אמאי אין מבמלין האיסור ברוב וכדומה וכתב כל שאין לחולה צורך בבימולו אפור לגו לעשות ולפ"ו החולה גופא יכול לערבו ולבמלו ומוב יותר ממה למידש שמא ירבה ליקת איסור ולבמל בח"ח באול הבירא כמי המבשל בש"ח דכאן שפי איכא למידש שמא ירבה ליקת איסור ולבמל בהיתר בשביל הבריאים ג"כ וכדכתיבנא. ועמ"ש א"ה באות מי הוכמ"ז אמאר עוד: (י) הנמיד עמ"א וכאות מי דנימ בזה אם הותרה או דחויה לכמה דברים יר מזה ובמ"ז אבאר עוד: (י) הגמ"ר עמ"א ובאות מ" דנ"מ בזה אם הותרה או דחויה לכמה דברים ואם צריך לשחום הרבה עופות ויעבור בשחיםה על כל א' ויש נבילה מזומגת ליש תי' הר"ן, ועי שו"ת רדב"ז חלק שלישי יע"ש ואם החולה אומר שאין קץ באכילת אימור ויש נבילה מזומן אין שוחמין בשבת למ"ד דחויה הוא ועי לבוש. מ"ש המחבר כולם פמורים קמ"ל דמצוה לרוץ וכל שוחשין בשבת למוד דחויה הוא ועי לכוש. מ"ש המחבר כולם פבורים קמ"ל דמצוה לרוץ וכל הזוריו משובח דשמא ימהר א' מחבירו (ע' ע"ש: (יא) אומרים עמ"א דוקא כשצריך לרפואה זו הזוריו משובח דשמא ימהר בשבת ימתין עד מ"ש אבל כשיש סכנה אמור להמתין וחולה שאין סכנה אף איסור תורה עישין ע"י עכו"ם כמבואר: והו"ל יודע דחולה שאין סכנה גמי מאכילין אותר איסור דרבנן הקל האום דמותר באכילה ע"ד קנ"ה ולבטל איסור דרבנן תלוי בט"ש הפ"ד בדרך חיים הביאותיו באות מ" וי". והוי קשיא לי איך שרי לחולה שאין סכנה לבשל בשבת ע"י עכו"ם חוא בישולי עבו"ם אסור מדרבנן ובס" קנ"ה כתב הר"ב בהניה דחולה שאין סכנה אסור לאכול איסור דרבנן כ"א שלא כדרך אכילה כתב הש"ך אות י"ד דשרי (מ"ש שם הרפואה ידוע קאי לסכנה או שלכ"א) וצ"ל כל שאין איסורו מחמת עצמו רשאי החולה שאין סכנה לאכול מכנו אלא דקשה או שלכ"א) וצ"ל כל שאין איסורו מחמת עצמו רשאי החולה שאין סכנה לאכול מכנו אלא דקשה או שלכ"א) וצ"ל כל שאין איסורו מחמת עצמו רשאי החולה באון להתיר סתם יינם משעם דקיל מוד ה"ב מינם דאסור שם כ"א לרחון והר"ב בתשובה ככ"ד דרצה להתיר סתם יינם משעם דקיל מוד מינם משעם דקיל מוד מהוא היינם באסור שם כ"א לרחון והר"ב בתשובה כ"ד דרצה להתיר סתם יינם משעם דקיל מהוא בתשובה כ"ד דרצה להתיר סתם יינם משעם דקיל מדי מוד מינם להמיר מתם ה"ב מתשובה כ"ד דרצה להתיר מתם מוד מבור בדיל בתוד מהיינם באסור שם כ"א לרחון והר"ב בתשובה כ"ד דרצה להתיר סתם יינם משלם ה"ב" א'כ סתם יינם דאסור שם כ'א לרחוץ והר'ב בתשובה קכ'ד דרצה ' להתיר סתם יינם מבעם דקיל איסוריה מאוד תיפוק ליה דאף בש'ע מתירין בשבת וצ"ע כעת . שוב ראיתי שאין קושיא דהב"י כאן הביא בשם הרץ דבשבת לא רצו להחמיר בש"ע יותר ממעשה שבת גם י'ל דאיכא היכרא דמד'ם להתיר סתם יינם ממעם ד ובר אבט היין רבטינו לא דבו לחומי בטיש הב"י כאן בשם הרון כשם הראה אבל בחול אהיג דבשיע מתיר אף לבריא במיש בי"ד קי'ג וכמיש הב"ז אות וי מות : (יב) אפילו עמ"א אולי כווגת האדון אסור לאין סכנה אף באיא עיי ישראל ועמ"ש במ"ז אות וי מות : (יב) אפילו עמ"א אולי כווגת האדון ז'ל דלישנא יתירא הוא דעלה קאי והול"ל יש מכירין בסתם ויש מחלקין בין סכנת אבר או לאוי. או דהיליל יש מתירין בין שיש סכנת אבר או לאו ואין מחלקין ש"ם דבש"ע פירש דעת המ"מ או ההיליל יש מתירין בין שיש סכנת אבר או לאו ואין מחלקין ש"ם דכש"ע פירש דעת המ"מ
דהפרש יש בין סכנת אבר או לאו לדיעה זו ג'ס והיינו בסכנת אבר אפילו הולך כבריא מותר אפיי
מלאכה ד"ת ע"י עכו"ם ושבות ע"י ישראל ואין סכנת אבר רק הולה באיתו אבר הרבה ע"י ישראל
אסור שבות וע"י עכו"ם היי שבות דשבות במקצת חולה היינו באבר אחד שרי ע"י עכו"ם כיש מקלין
בש"ז ס"ה בס"א אות ז' יע"ש ובאין חולה רק מיחוש בעלמא והולך כבריא אסור אפילו ע"י עכו"ם
שבות דשבות כבס"א כאן וג' דינים יש בחולה באבר א' ושפיר אמר אפילו אין סכנת אבר דביש
סכנת אבר אפ"י איש שלשה דינן מרכתיבנא. ושה אמת וציב בין לדיעה שלישית ורביעית ע"י
עכום בח"לה באבר א"יש שלשה דינן מרכתיבנא. ושה נאבר דשבות שלא סרדכו במצער שיי
והראה לכאן ס"ל גונת כוי וא"ה יבואר ש"ה ש ובפפים מוסס עיין אות ""ד שם יבואר א"ה עוד:
והראה לכאן ס"ל גונת כוי וא"ה יבואר ש"ם ובפפים מוסס עיין אות "ד שם יבואר א"ה עוד.
(נו) ומדר עו"א ע"ז ע"א נארה זה להורות. שמ"ש המחבר ודברי הסברא השלישית נראית היינו והראה לכאן מל"ג גוגה כר ואי"ה יבואר שם ובפשם מורסא ועיין אות י"ד שם יבואר אי"ה עוד:

(יג) נססך עמ"א עפ"ז י"א ואמר זה להורות. שמ"ש המחבר ודברי הסברא השלישית נראית הייגו

סברת הרמב"ן וכמ"ש באת י"ר יע"ש: (יד) הסברא השלישית עמ"א וכ"כ הפוז אות י"ב דלא כב"ח

לבוש שכתברן וכמ"ש באת י"ר יע"ש: וסברת הרמב"ן בסכנת אבר עושה ישראל שבות בלא שינוי

מוכח עין שמרדה להמ"ד ובאין סכנה דמותר לישראל שבות ע"ו שינוי יל מספים סורסא וסל"ג

גונת יונק חלב דבמקים צערא לא גזרו בשבות ע"י שינוי מדה דשרי ומשמע אף בחולה באבר א

לחור אין כולל כל הגוף ואין בו סכנה כל שעושה השבות ע"י שינוי שרי לישראל כההוא דכפים

מורסא וכמ"א בש"ז אית ז' ואידה לקמן יבואר עוד: (מו) לעשות עמ"א משמע אף שאין סכנה

אם לא יאכל המוקצה מותר לישראל למלכלו ולהאכילו בידים לתינוק והם ב' דברים מחודשים א'

אים שהסברא השלישית גראית כמ"ש באות י"ד אפ"ה הקילו במלכול מקצה שאין בה אלא אימור

ע"ג נדול אסור לאכול כבסי" קנ"ה בי"ד בקמן הקילו עפי שמ"ג מ"א ב' קמן קצת חולה ע"י עבורם

מותר אפי איסור תורה ואידה שם יבואר וכאן אין להאריך: (מו) לסייעו עמ"א דאף בכלאכה דיתב

סותר אפי איסור תורה ואידה שם יבואר וכאן אין להאריך: (מו) לסייעו עמ"א דאף בכלאכה דית בי"ד מים ובנדים לית ווון בו מסמש משמע אף לכתחלה שרי ועמ"א את אי ועדיין צ"ע. ע"ש וכהן עבודה דיעבד

סנה אם"ה שרי: (ית) וסוגר עמ"א רש"ץ ק"ח ב' ועמ"ו מ"ז: (ימ) ורוק עמ"א דכאן כל שלא מעם סנה הב"ר (ית) ורוק ע"א ד"מן כל שלא מעם יות אפ"ר או הקיעם א משטל בהו דלום מאין שבור הלי האף של האין שמה אל אי היה בכלים בכלים סכנה אפ"ה שרי : (ית) וסוגר עמ"א רשי עידי עד יו ביו עמיו מיו: (ית) ורוק עמיא דכאן כל שלא מעם משניער כלים ולכתם צריך כמה תנאים וחלכך אמור בשבת: (כ) ע"ג עמיא ע" לבוש העתיק שורה פתו ביין וסנית ע"ג עין בשבת ולכאירת הב"י השמימו כאן דשמואל לשימתיה דעושה צרכיו בפת אף מסאים ואנן קייל לאיסורא בממאים עס" קע"א במ"א "ל דוקא לרפואה שרי לרירן לא לתענוג

כמים הביח בלפידנ"א עמ"א אות ב' ששקר אומרים מאחר שבנמרא אמרו דיש בכנה ולא אמרי נשתנה הזמן ומכה של הלל דאמרו בסחם מהללין דמסחמא יש פ"נ הא כשאמרו הרופא ש נהולה שא"ל לא ועיין פסחים כ'ה ב' חולה סכנה מותר באיסורי הנאהובאין סכנה בלכ'ה שרי וע" פ"ה מיכודי החורה ובי"ד כי' קנ"ה בש"ך אות י"ע אפר איסורי הנאה מוחר לחולה באין סכנה דהנשרפין אפרן מוחר ל"ע דאפר המן בחרכו לאחר זמנו נמג לשחרי לחולה שאין סבנה דלאו דרך הנחם הוא וכל שהוא שלכ"ה ברי אף לאין סכנה כמבואר. גם מ"ש מחמן בפסח משש עד הלילה י"א דמ"ה מוחר ורק מדרבנן עמ"ל פ"א מהו"ה בשם הרלב"ח. ונ"מ להקל סתלה יעים והדברים ארוכים אין מקומם פה ואייה בה' פשה יבואר עוד : (ג) מתחלם אוכלא עם"ז דוקק כבים סימנים הללו בתחלת החולי מיד אז ים סכנה וע' בר'מ פ"ב מהלכות שבת עפ"ז כב"ו בפ"ז ה' ומ"א פ"ט יע"ש. ואם אונבים לאדם לעבור עבירה ג"ע וע"ז וש"ד בשלמו יכול להנלל ע"י הילול שכת ל"מ בש"ד דהוי פ"נ דשרי ומחויב לעבות כן אלא אבי ש"ז וג"ע יהרג וה"י בהן ושבת הונס רחמנה פטריה ודוקה אחרים אין מהללין שליו שבת הה פרות בשלמו מסתברא דמתלל דלית כאן איסור חורה דמשאליל הוא ואונם רחמנא פפריה וע"ז רג"ע יהרג וא"י וכ"ש למ"ד אין קישוי אלא לדעת ול"ע בזה כעת: (ה) **וי"א** עט"ז העלה ע"י תכו"ם וקפנים ונשים וכותים הין לעשות מפני ביאמרו בקל פ"נ ואין עובין כ"א בנשים ופעמים לא יהיו נבים או יהיה קל בעיניהם איסור שבת ויבאו לחלל שבת כך בלי פ"נ וע"י גדולי ישראל ות'ח יותר מצוה להורות הלכה שיהו מהרים- בפ"נ . ודביקות הוא ענין סמיכות גדולים וישראלים ענין נפרד וכ"ש אם יש בש"ע שיעשה ישראל ולאיהיה איסור בש"ע: (ו) ישוחשין עש"ז שמ"ח חוח ש" . ומ"ש על כל ספה בב"ח כתב על כל רביעית א"י דמגע עכו"ם מדרבלן הוא ול"ש מלקות ומ"מ י"ל ח"ש בדרבכן נמי לוקה מ"מ ודוקה כ"ש ממש הין לוקה מ"מ עיין פ"ה מהו"מ ובכסף משנה כזה . ומ"מ כיון דרבנן הוא אין דומה לנכילה ושבח ומה"ע ב"פ דכוומיה :

פשימא לי מומר לחלל שבח פרהסים ועכו"ם או מומר להכעים לד"ח אין מחללין עליו שבח דרבנן ואי ליכא שרי ליהנות. וכמו כן באכילה שלכ"א ש"ד קנ"ה הא דרך אכילה אף איסור דרבנן אסור לחולה שאין סכנה כ"א הנאה הותר יע"ש לבד בישולי עכו"ס הותר לחולה שאין דרבת קסח לחולם שנון טבנם כי ז שאיסורו קל אבל סתם יינם כבבי׳ קל׳ה שם אוסר כ׳מ סכנה כמ'ש הב'י כאן ובי'ד קי'ג בי'ו שאיסורו קל אבל סתם יינם כבבי׳ קל׳ה שם אוסר כ׳מ להנאה ובחשובה סי׳ קכ'ד מתיר קלת בשתייה אבל משמע שדברי הג"ה עיקר ע' בכללי או'ה בפריי לי'ד וכדבעינן למימר לקמן אי'ה במ"א אום י'א וכאן אין להאריך: עוד אבאר לך דבשיע לחולה שאין סכנה שהוחר דוקא בשבת וכמו שנראה מלשון רשב"א הובא בב"י ובר"ן פ' אין מעמידין דלח רצו להחמיר בו יותר ממעשה שבח הא בחול כה"ג באין ישראל י"ל דכש"ע חין מעמידין דנח רנו נהחמיר בג יותר ממעסה שבת הח בהוג כהייג בחין ישרחג י"ל דכש"ע אחר לחולה שאין סכנה וגי"ד קי"ג דמחיר לבריא כה"ג בשבת דיש היכרא אה בהול אף להולה אחין סכנה. ולענין ברכה באכילת איסור עסי׳ קל"ו מ"ז א' וו"ד אות י"ב ומ"א אות כ"א בסכנה מברך עליו ומכמע בש"ע בשבת לחולה באין סכנה או יי"ל סתם בזה"ז להר"ב בחשובה דמחיר לחולה שאין סכנה מברך עליו ג"כ דחד מעמא הוא הואיל ובהיתרא קאביל אבל מאכל דמחיר לחולה שאין סכנה שלא כדרך אחילה כבי" קנ"ה בי"ד י"ד אין מברך כלל איסור ב"ע"ש: (ז) חולדה עש"ז בילה כ"ב אמימר שרי כו' ע" בר"ן פרק שפת שרי בר"ל בבי עין שתרדה מערכה לוכר בחול בדי הוא בריק הי"ל מדרף און שתרדה מוכר בול בדי בדיף הי"ד אין מברך כלל החולדה ע"ל ב"ל התרב בולה בדי הוא החולה מהלחר מול מדרה מוכר מול היום בול החולדה מול החולדה מול החולדה מול החולדה בול החולדה מול החולדה מול החולדה מול החולדה מול החולדה מול החולדה מול החולדה הוא החולדה מול החולדה מול החולדה בהוא החולדה מול החולדה מול החולדה בול החולדה מול החולדה ביותר מול החולדה מול החולדה מול החולדה הוא החולדה מול החולדה הוא החולדה החולדה החולדה הוא החולדה החולדה החולדה החולדה ביותר הוא החולדה החולדה החולדה החולדה החולדה החול החולדה מותר לכחול בשבת הבית רחיה להיתר בסכנת מבר שבות ע"י ישראל מדאמר עין שמרדה מותר לכהול סבור מנה דשחיקי מחתמול אמר אפילו לשחוק היום דסכנת כל הגוף הוא הרי לס"ד דאין רק סכנת אבר שרי שבות אפילו נסמר למלאכה ד'ת שחיקת סמנין שרי ישראל ובאין סכנת אבר ל"ש רק ע"י עכו"ם מבילה כו' ולסברא הרביעית הנזכרת בש"ע לחלק ביש סמך מלאכה ד"ח אסור אפילו בסכנת אבר חקשה מעין שמרדה לס"ד וכמ"ש הב"ח. נמאא לדיעה א' קבה מאמימר ולדיעה ד' קשה מעין שמרדה לס"ד ולדיעה ב' וג' א'ש אלא דפסק כרמב"ן ח' קפה מהמומר וגדעה ד' קפה מען במרדה כם דוגדעה כ' וג' חים מגת דפסק כמצרן בעל דיעה שלישים להקל ע"י שינוי עכ"פ ול"ק מאמימר כו' וכמו מורסן בשכ"ד דלאו בר גיבול דככן מוחר ע"י שינוי כן ה'נ כל איסור דרבנן עכ"פ לאיזה אורך מה מוחר ע"י שינוי ועכ"פ בחולי שאין סכנה להחיר כה"ג. גם דברי הר"מ ז'ל פ"ב ה"י אין סוחר לזה ועע"י ומיא י"ב י"ד ושם אבאר אי"ה ועא"ר אות טו"ז. ע"ש. זהוי יודע שאני מסופק בחולה בסכנת אבר ה' אם מוחר לו לאכול איסור דרבנן דיל דקיל מהולי כל הגוף באין סכנת אבר דאשיר לאכול איסור דרבנן ביש סכנת אבר ומסחברא דשרי לאכול איסור דרבנן בי"ד משא"כ סכנת אבר ומסחברא דשרי לאכול איסור דרבנן בי"ד משא"כ סכנת אבר ומסחברא דשרי לאכול איסור דרבנן ביש דרבק כבסי קניה ביד משח"כ סכנת חבר ומסחברת דשרי נחכוג מיסור דרכן ביש סכנת סבר ואני מסופק בסכנת אבר אם מוחר לרפאות באיסור חורה דרך אכילה והנאה . ואש מינסים אותו בסכנת אבר לחתוך אם לא יעשה איסור חורה מבואר בש"ך י"ד סי' קנ"ז אות ג' מצדך לקולא יע"ש וייל זה בשאר ל"ח הא שבח דחמיר לא ומינה במאר ל"ח בחולה סכנת אבר יל דמוקר לכפאות באיכור חורה ובאני שבת דמוניר ואני העני מאאמי תשובה אחת ברדב"ז חלק שלישי הנדפש מחדש בפיורדא החקמ"א יש ממנה ללמוד כמה חידושי דיניש אעתיקה שה וזו חואכה בסי' חככ"ה: שאלה שלשון אמר לא' הנח לקצן לך אבר א' שאינך מת בו או אמית ישראל הברך בי'ל ק"ו אש סכנת אבר א' אין דוחה שבת (באישור חירה) ובבת נדמית או אמית ישראל הברך בי'ל ק"ו אם סכנת אבר א' אין דוחה שבת (באישור חירה) ובבת נדמית מפני פ'נ א"ד דסכנת אבר א' נדהה מפני פ'נ והביב דאין עונשין מ'ה ועוד בשבת משמיא הוא אבל שיביא הוא אונס א"א מפני פ"נ לא שמענו וגם לפעמים יש סכנת נפש בא"א שיוציא הבל שיביה הוח חונם ח ח מפני פיל לח שמענו וגם לפעמים יש סכנת לפס בחיח שינית רוב דם (או פחד) וספק דידים ודאי עדיף מודאי דחבריה עכ"ל בקולר ע' יבמות ז' החם אין עונש מה לי יומת בשבת או אח"כ. ומ"מ היינו באומר אקון לך או הוי אמיח חברך אכל באומר אחד חמיח חברך וא"ל אקון לך אבר א' ל"מ דמחוייב ליהרג ואל יעבור אלא שי"ל שחייב מיחה כה"ג והוי רולח בידון ומיהו באומרים לו הנח ארוק אוחך כה"ג ל"ע. ובמסחות שם נרשם הקון לך אבר ואם לאו חמים חבירך נראה שראוי להיוח אמיח באלף כאפר בפנים. ומשם יש ללמוד דאם רולים לחתכו אבר אם יעבור על ל"ח שיש להקל ואף בחילול שבת כה"ג מעעם ספק ללמוד דאם רולים לחתכו אבר אם יעבור על ל"ח שיש להקל ואף בחילול שבת כה"ג מעשם ספק נפשות ימם הינם מהזבו מבי מם יששא של הינם ב שמקנ ותף בח מין מתירין איסור תירם נפשות שינא רוב דם או פחד ודוקא בקום ועשה בחולה סכנת אבר אין מתירין איסור תירם לא כה ג מלי ש במלאבה שאילל אינם רחמנא שריא ומכיש בשאה לים ושדאמרן. זק ז להיפוך נת כה ג מכ ש במנחבה בחל"ל חינם רחמנא בריא ומכ"ש בשאר ל"ח ובדאמרן. וק ו להיפוך אם סכנת אבר דוחה פ"ל דתבריה כה"ג כ"ש בידחה שבת כה"ג ועכו"ם שרלה לחמוך אוזן אם לא יצתה שתם יינם יש להקל אבל יין נסך ודאי הוי בכלל עכו'ם כבפי' קנ'ד בי'ד ש'ך אות י"ד: (ח) באיסור עם"ז היינו מההיא דמעלין אונקלי כבאות הקדום ועמ"ש מזה באות ז': (מ) ני"א עס"ז משמע דוקא חולה כל הגוף או חולה אבר אחד כל שאין סכנה בו אין עושין אף ע"י עבו"ם וההיא דאמימר בנחלה כל הגוף ממנו אבל במ"מ משמע חולה אבר אחד כמי עושין ע"י עכו"ם ומיחוש בעלמא אין עושין ע"י עכו"ם כבס"א. ע' אות ז' מ"ש בשם המ"מ נמי עושין שם בזה: (י) עושה בשינוי עמ"ז היא דעת הרמב"ן כל שאין סכנת אבר עושה ישראל יעוון שם בזה: (י) עושה בשינוי עמ"ז היא דעת הרמב"ן כל שאין סכנת אבר עושה ישראל יעוון שם בזה: (י) עושה בשינוי עמ"ז היא דעת הרמב"ן כל שאין סכנת אבר עושה ישראל

רמרי מגרים ח'ב) Pri Megodym Tom II. ומרי מגרים ח'ב)

במי ממשיכין בצנורות כר ושמואל לשימתית וציע כזת: (כא) קילורין עמיא רג'ב ציל מים רגיג. במי מטשיבין בצנורות כרי ושמואל לשימתית וציע בות: (כא) קילורין עמ'א רג'ב צ'ל מ'ס רג'ג.
עב"י בזה דעבה כיכח לרפיאת ויש בו שחיקת סמנין וגם ממרח משא"כ בצלול גראת כרותץ:
(כב) כרותן עמ'א עב"י ואע"ם כן פסק בש"ע כרא"ש ור"ן לחלק בין צלול לעב. זהנה לתום' מה
איריא מע"ש בשבת נמי שרי ואפשר מפרשין קילור מסלניות משות בו תחבושת ובשבת שרייתי
זהו כיבוסו וערש"י י"ח פירוש קילור. ובק"ם פירש שורה במים והרואת אומר יין היא א"י לכוין
מירושו דמים שפיר דמי מפי דהכל רוחצין עיניהם בריאים אפשר אקילור קאמר וצ"ע. או י"ל
בשבת אסור משום ניבול אם הוא שחוקים סמים: (כנ) דליכא צערא עמ"א וכ"ב המ"ו אות י"ו
בשבת אסור משום ניבול אם הוא שחוקים סמים: (כנ) דליכא בע"א עמ"א וכ"ב המ"ו אות י"ו
בשבת אסור מידורים במידור לעומר היותר היותר היותר אף בש"ן משום סתימה ועתו"ש: (כר) חוץ עמ"א
ב"ב" עומר "ב"ב במ"ב מורה לינומר היותר היותר היותר המ"ב עומר בש"ב עומר "ב"ב מורה ב"ב"ב עומר "ב"ב ב"ב"ב עומר היותר ה וע' לבוש: (כד) ע'ג מוך עמ'א ועב'ח דכתב אף בשמן משום סחימה ועתו"ש: (כה) חוץ עמ'א אם יש עלים שהם מרפאים אמור להניתם בשבת: (כו) לא עמ'א בש"ג אות י"א ועתופ" עירובין ק"ב ב' ע"ב מחויין וה"ח רמייה: (כו) יחוירנה עמ'א העתיק דברי ש"ל ומפורש"י עירובין ק"ב ב' ד"ה לא שניע ובהיפלק וד"ח רמייה לכאורה משמע כן שנפלה במדינה דלא פרשה מדעת משמע דה למש"ה נקים שנפלה הא מיד אפור ע"נ כלי ממשנה מחוירין רמייה במקדש ולא במדינה ע"ג כלי נותן הכהן דכל מה דאפשר לשנות משני וע' ע"ש ותו"ש וממשנה אין הכרע דאתיא כר"י או ע"ג קרקע דכהן שרי ליה בכל ענין באפשר התירו מופן משום החלתן ואף דאפשר להניח ע"ג כלי מ"מ אם שכח והניח ענ"ק התירו כו' זוה יורה כמ"ש המ"מ פכ"א מה"ש הכ"ו דמחוירין רמייה במקדש שכח והניח ענ"ק התירו כו' זוה יורה כמ"ש המ"מ פכ"א מה"ש הכ"ו דמחוירין רמייה במקדש שרי ע"י עכו"ם וע"י ישראל וסכנת אבר עס"י יון: (ל) עלית עמ"א לא הבינותי זה דלדיעה הג' שם אסוד בחולה כל גופו באין סכנת אבר דאסור ע"י ישראל כ"א בשינוי: (לא) כסשמרת עמ"א עב"י ולבוש: (לב) להוציא עם"א רש"י שבת ק"ו א' ויוהר שלא יוציא דם כמו כן דאסור לימול במחם קיק מאביו משום חבירת עם"ש אי"ה באות ל"ג: (לנ) ה"ו מותר עם"א מ"מ פרק עשירי הי"ו ועם"ש קרץ מאכרו משום חבורת עם"ש א"ה באות ל"ג: (לג) ה"ו מותר עם"א מ"ם פרק עשירי ה"ז ועם"ש ב"ז אות כ"א. וע" אות ג"ב דמפים מורטא ומחש לימול קוץ באזהרה אחת רפ"י דסנהדרין פ"ד דלא שקיל בוותא בבריה ע" פ"ה מה" מפרים ה"ז והתם שננת איסור משא"כ באן מקלקל או משא"ל ומ"ד משאצ"ל ומ"ד משאצ"ל הייב אם אין מקלקל אסור שנפחה ידו ורפואתו להוציא דם היו שננת איסור וע"י עכו"ם יש להתיר באפשר: וא"כ ברא שם סנהדרין פ"ד ב" לר"ש אימא עד דקמיל אים דלמא לאו אביו במ"ש התום" אהא דהנסקלין בנשרפין הימא דמקלה להמורה לא אויל בתר רובא ובדרוש הארכתי: (לד) ידו עמ"א על גב ידו הוי סכנה וה"ה ברול עמ"ז ואם רופא אומר רובא נמש"ל מות: (לה) חייב עמ"א בש"ב כ"ב וש"מ אות "ד ידוון אף שא"צ לצמר לא הוי משאצ"ל שבמשכן היה כן ומשמע דעת המחבר כן דפסק משאצ"ל פמור בסי" של"ד ואפ"ה כאן חייב חמאת ועס"ש בס"ז אות כ"ג : (לו) לא עס"א כל מיחוש בעלמא אפילו שבות דשבות אסור ע"י עכו"ם : (לו) לא יערענו עס"א דסתם לה הרמב"ם משמע אפי" ע"י אניגרון אסור אבל בולע מיד שרי אף בלא אניגרון יע"ש: (לח) כולע עם"א הב"ח איסר בשטם בלא אניגרון כו' ועסי' ר"ב מ"ד דשבן בלא אניגרון יע"ש: (לח) כולע עם"א הב"ח איסר בשטן בלא אניגרון כו' ועסי' ר"ב מ"ד דשבן בעיניה אווקי מויק ליה וע"ע: (למ) ו"א עמ"א ועא"ר מ"ש לחלק בין תאות מאבל דבי"ם התירו אוכל נפש לא בשבת ובין צער רעבון וע"ש: (מ) אסיר עמ"א בי"ם שרי כמ"ש הלבוט ואם יש אוכלין אסור דיכול לחלוב לתוך האוכל ברעבון וגם ליכא עכו"ם דגהי דרעבון כסקצת חולי יש אוכלין ביום מוב דהוי שבות דשבות גולר כו' מוב יותר מעל ידי ישראל ואפשר הוי ושרי ע"י מכו"ם ביום מוכ דהוי שבות דשבות נולד כו" מוכ יותר מעל ידי שראל ואשטר היו כחולה שאין סכנה. ונונח רפואתי דוקא לינק בעצמו ומש"ה אף שיש עכו"ם או יש מאכל עיין מחסמת יבמות קי"ד א" זה שבת. ויש לראות דשם משמע י"ם איסור לאו ובתק"ה משמע ד"ם תוספות יבמות ק"ד א" הבת. ויש לראות דשם משמע י"ם איסור לאו ובתק"ה משמע ד"ם דו"ם ביו נולד ואי"ה יבואר שם. ועז העיסדת לחלכה דבוקצה אפ"ה שרי וכן בשבת מתירין כמה בחולה שאין סכנה ע"י שינוי לרמב"ן א"ש עכ"י. ומוקצה גונח דהתירו גונח משמע אף בעומרת לחלבה וכ"ש למ"ר בשבת הכל מוקצה איך התירו אימור דרבנן עי"ד קנ"ה ובש"ע היכרא אית ליה והתירו מעשה שכת ה"ה בש"ע משא"ל מוקצה אור לוצ"ע כעת: (מא) דא"ח ובש"ע לכנו טוע"ש משכע להקל ולחלוכ לקעדה הוי מלאכה ד"ת מפרק ממש ואסור בחולה אין סכנה וע"מ" ש"ל מי" ע"ל לאיבוד שיי לתינוק חולה ושאין סכנה ולר"ר אסור דלית מכנה וגם צערא יתירא ליכא. שם במ"א "ז ע"מ" עו" ו"ל ולה"ב"ע מורמא וכרומה בורך ליישב מ"ש מ"ז בחולה שאין מכנה מפסים בב". הא לא"ה שרי כמפים מורמא וכרומה בריך ליישב מ"ש מ"ז בחולה שאין מכנה מפסים בב"ב". הא לא"ה שרי כמפים מורמא וכרומה צרוך ליישב מ"ש מ"ז בחולה שאין מכנה מפסים לא ברים גרם לא בריאים וכ"ה בלבוש דלרידיה ל"צ היכרא כיון דרובן אוכלים אתם אף שהם בריאים במ"א בריאים וכ"ה בלבוש דלרידיה ל"צ היכרא כיון דרובן אוכלים אתם אף שהם בריאים דוא לרעבו ולצמאו או לתאוה: (מב) למשכב עמ"א עמ"ז כ"ה ולא הכינותי דוה א"ש לדינה א" לריכו ולצמאו או לתאוה: (מר) למשכב עמ'א עמ'ו כ'ה ולא הביגותי דוה א'ש לריעה א' בס"ז דרולה שאין סכנה שרי לישראל לעשות שבות ואמימר דכחיל לעינא ע"י עכו"ם קצת תולי בס"ז דרולה שאין סכנה שרי לישראל לעשות שבות ובס"ז כ"ד דאין זה רפואה ואשרר בסמ"ג יש דיה סשא"כ לדיעה בכ"ד קשה : (מה) מותר עמ"א ובס"ז כ"ד דאין זה רפואה ואשרר בסמ"ג יש צערא וכאן ליכא צערא: (מו) אין עמ"א הראה לאות מ"ג באדם בריא כל שמכוין לרפואה אסור אם אין רוב בריאים עושים כן יע"ש: (מו) ואסיר עם"א כל שלפעמים עושין ע"י סבנים אף בלא אם אין רוב בריאים עושים כן ינ"ש: (מו) ואטרר עם"א כל שלפעטים עושין ע"י סבנים אף בלא מכנים אמר עם"ו נכח! ויש עם"א הוא לריכה נ"ד בס"ו דשבות ע"י ישראל אסור וכאן שרי דדברים אלו אין נעשים ע"י סטנים ועב"י והוי יודע דחולה שאין סכנה הכולל כל הנוף מתירין לו אף כפה שבותים דגונת יובף חלב בשבת שיש ב" שבותים א" מבר כלאחר יד ב" משום שחיקת סבנים אפ"ה התירו לחולה שאין סכנה ומיהו י"ל ע"י שיניי. וע" כי"ו ע" באר הגולה מ"ם: (כם) רוחצין עמ"א כל שבתכוין לרפואה ופוכחא מילהא אף בכריא ממש רק עושה לשפור מזנו וכדוכה שלא יחלש אסור ע" אות מ"ג ום"ו: (נ) על עמ"א סנהדרין ק"א ורש"י משפע שאין ניכר לרבואה שדרך המולם לחשים כן ומש"ה כלי שאין ניכל כ"א לצורך גופו אסור שבראה כרפואה לרבואה שדרך המולם לחשים כן ומש"ה כלי שאין ניכל כ"א לצורך גופו אסור שבראה כרפואה וצ"ע. ומ"ש המחכר בסמ"ה לוחשים על נחשים עסי" ש"ז מ"י ובי"ד קע"ם סו"ו אע"ג דמפרש הא דמנהדני מ"א א"ל חישה על המכה אפ"ה מחם באו רציני "כ" לוחש לחבר ואיו צירה אם באנו רציני

וצ"ע. ומ"ש המחבר בסט"ה לוחשים על נחשים עפי שי" מ"י וב"ד קע"ם מו"ו אע"ג דמפרש הא דבנהדרין ק"א א" לחישה על המכה אם "ה פסק כאן דשיו ג"ב לוחש לחבר ואון צידת אף באין רצין אחריו דמשאצ"ל ובלי מעשחר ק בפה ל"ג ומברא הוא וחובר שלאיזיקו ברצון למדו מאביי מ"ה כפרש" אחריו דמשאצ"ל ובלי מעשחר ק בפה ל"ג ומברא הוא וחובר שום הוא דאין לך דבר שעוםד בב"ג ועא"ר ג"ד: (נא) מחזירין עם"א אפשר בסקום צער התירו שלא ע"י רפאה שיש לחוש לשחיקת מסגים וצ"ע: (נג) ואסור עמ"א עליקה שקירין פיאוקע וצ"ע: (נג) ואסור עמ"א עליקה שקירין פיאוקע אסיר להעמיר דהוי בעושה מעשה בידים ע" אות ל"ג בצו"ק זל"ב ובדומה מושך ליחה: (נד) ויש אסיר להעמיר דהוי בעושה מעשה בידים ע" אות ל"ג בצו"ק זל"ב ובדומה מושך ליחה: (נד) ויש עמ"א ומ"מ שלאה ד"ת כמו שחימה וכרופה וע" מעיק ח"ל מב"ח מ"ג עם"א אות ע" ושכ"ה ס"ב מ"ם וצ"ל שכ"ח מ"ג עם"ב א"מון וויבוא עפ"א היום בינו מלאבה ד"מ ציבוב לנומה ב"ב הנוצח תולה לבה"ב הא

שכנו (א) ויביא עמ"א היינו בנושא חולה חייב בש"ח אות ע' ושכ"ה ס"ב ס"ס וצ"ל שכ"ח ס"ג להמחלה סכנה להמחלה סכנה להמחלה של לח"ב ו"ל מפרה ב"ל צריכה לגופה היה בוצאת חולה לרה"ר הוי

צריכה לגיפה ודוקא סת משאצ"ל וצ"ע וצא"ר אות א' למ"ד עתה לית דה"ר והראה לש"ל ג'.

צריכה לגיפה ודוקא סת משאצ"ל וצ"ע וצא"ר אות א' למ"ד עתה לית דה"ר והראה לש"ל ג'.

עב"ר שכ"ח ס"ב ודאי כל שיש מחבר ודיחיי מוב יותר להוציאם לרה"ר אבל כל שאין מחדריוי מוב יותר לחלל באיסור דרבגן מאימיר תורה או מפק איסור תרהשין דמי וכה"ג הולכין בתר רובא:

עב"ר שכ"ח מ"ל א"ל א"ד ל צני הניר לא חשיבי כניידי. אבל נבצא בדרך תינוק י"ל אם רוב העוברים עכ"ם לב"ע אין מפקחין עליו הגל דמות בב"ד בפקחין הגל בשבת ראין מות ב"ד בוחה שכת וחיי שנה מפקחין כנס"ד וה"ה ב"ם כה"ג ע' מנהדרין ל"ו א' תום' ד"ל א דיו אע"ג דמיפרך ק"ו בלא"ה א"ש ועמ"ש בשכ"ח: (ה) שאם עמ"א. ועס" ש"מ ועמ" של ב באיסור דרבגן מאנסים ולדידן לית רה"ר וא"ה שם יבואר עוד:

עב"ר או ובס"ר תרג"ר מ"ל א"ל א"ל בובו יותר מחנשש ול"ח תום כל מסונו. ועא"ר הגיות ב"צ"ע ועס" של"ח ב"ל בב"ל בובו אפילו ינולין לעשות צ"י בינאר עוד:

עב"ר או ובס"ר תרג"ר ב"ל א"ל מ"ל"ן ב"ל או מ"ל ול" יולדת ג"ל למקומצין עתה עאה"ע ע"א או ה"ל צ"א שכת קכ"ח כ"ל ול"ל בשור וב"ל שכ"ל שכ"ל וש"ל שכ"ל מול"ן ב"ל שכ"ל ומ"ל מש"ל ולשות א"י עו"ל של" ול"ל תרב"ל שכ"ל שותר ב"ל אמות ה". ולידון ב"ל אפור מ"מ מוב להביא בשערה ב"א שנוי ומחישת דרבגן ועם"א מ"מ מולם ו"ב"ל מולדן ל"ל בלרון ול"ל ה"ב ב"ל בא אפולו אין על"ו און על"ו הא בת גר תושב תיילד המצות בשבר קושםא קאם ומירו בשבר שאו היונו ב"בר שאין חילול שבת את או ה"לול שבת את או ה"לול שבת את או מ"לול שבת את או האולו אין ע"לו און מ"לו און מ"לו ול או ע"לו מ"ל היושה ב"ל בשבר קושםא משר וברבר שאין חילול שבת את או ע"ל האו או א"א און ע"ל הא בת גר תושב תיילד המצות ב"ב בו בר וברבר שאין חילול שבת את או בת גר תושב תיילד המצות בתבת את או ה"לו לא תיילד לתבו"ם משמע אף אין ע"ל הא בת גר תושב תיילד המצות ב"ב"ב שבר המשר וברבר שאין חילול שבת הרבגן או מ"לו שו האפ"ל און ע"לו הא בת גר תושב תיילד המצות ב"ב בר הו"ב ב"ב בר הו"ב ב"ב בר שאין היול ב"ב"ב או של היול ב"ל ב"ב בר הו"ב ה"ב"ב ה"ב"ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב"ב"ב בר הו"ב ה"ב ה"ב ה"ל שו"ל ב"ב"ב ב"ב ב"ב ב"ב"ב"ב"ב"ב"ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב

שם אובר ועמש"ל דוקם בשבת הותר לחולה שאין בכנה בש"ע הא כחול לא ככפי קנ"ד בי"ד דבאכילה אסור וכן ייצ' וע"ש וכ"מ בב" כאן דכסב דכשבת לא רצו להחמיר בש"ע הואיל והוסר מעשה שבת יע"ש . וע' לבוש כ"כ כפי' בהול אסור בש"ע לחולה שאין סכנה וכשבת החירו דלא יהם חמור ממעשה שבח וביד קי"ג מבוהר דחף לברים הוחר במ"ש דהיכרת חים ליה וכ"ש לחילה בשבת : (כו) אש עפ"ז הילי העין בסכנת אבר מבואר סי"ז והם מיהוש בעלמת אסור ע" שָבו'ם ג'כ ובחולה הרבה העין לבד פרי פנוח דפנוח ש'י עכו'ם עמ'ם י'ב הבל שיקר כוונתו למה יאסור עמין ופחח הא מסייע אין ממש ונחינה ע"ג עין שרי ולוה אמר כיון שישראל נוחן מנה משני כנון והכולה שו השיע הן פמש ונחים כל פין בני ודוש ממר פין ביכרסו כמקי ע"ג עין והרואה מוכחא מילחא בלרפואה דעמין וכחח אח"כ א"כ הנתינה באיבור . וי"ל נחינה לתודא לחסר דלדיקיה דיודע לרפואה מכוין מה איכא היחרא ובקילור לדידיה בעינן שורה מע"ב וי'ל כל דרוב העולם עושין כן ברי כבסל"ז כל מהכל בריהים כו' וקילור הין רוב שלם ששין כן הגריכו לדידיה היכרא ולהחרים כל דלא מוכחא לרפואה שרי והי"ה במ"א יבואר שד שיי ראיתי בכ'כ ע"ב: (טו) בנבי עע"ו וכ'כ המ'א אוח כ'ג וכ'ה בלטש יע"ב שורה אדם פחו ביין ומניח ע"ג עין ב"י וכ"ה בלכוש יע"ש: (יו) <mark>וחדישים עפ"ז כ"כ הב"ח דבנמרא קל"ד</mark> ארומיא דכהיהין משני הדהי שרי ישנים אסור אבל שפיג אשילו ישנים שרי ולכן היפך המח ספוג לכ"ע שרי ובתיחין דוקה הדשים דלה כמו שכתוב בפור . וכ"מ בגמ' דקניה ברישה נוסנין מוך יבש וספוג יבש ולה אמר נוחנין מוך וספוג יבש ב"מ הה כדהיחה כו' יע"ש ובה"ר כ"ד השמים חיבת טוד וז'ע: (יח) לא עפ"ז עב"י וכ"כ המ"ה הוח כ"ו כיון דהיה מהתמול עלה לה חיישינן לשהיקת סמנין ומש"ה פורשה ע"ג כלי שרי רק שמה ימרח ל"ג הלה בפורשה ע"ג קרקע ולפ"ז גמי המוזכר בסכ"ד אם היה מאחמול ונפלה ע"ג קרקע ברי דל"ם מירוח גביה ובקיקת כמנין ל"ג בהיה עליו מאחמול: (ים) ע"ג עם"ז דאפילו להחזר חחם האגד ברי ול"ג דילמא יהיר ויקבור קבר קיימא וזה באכפלנית משא"כ משיחה שע"ג מכה עם עניבה או באין בל קייתה שבכל יום קושר ומהיר רשהי בשבת ג'כ כבסי' שי"ז: (כ) **רע"י עכו"ם עש"ז וכ"כ** המ"ח הום כ"ח דמיהוש להוד הפילו בבוח דשבות ע"י עכו"ם אשור אלה בחולה קלם שרי טמ"ל לות י"ב: (כל) ה"ז עט"ז בכת ק"ז א" רש"י פירש לעבות החיר משום בונה או פתח עד עמ"ל אות י"ב: (כל) ה"ז עט"ז בכת ק"ז א" רש"י פירש לעבות הה חייב משום בונה או פתח ובכתונות ו" יע"ש ובר"מ פרק עשירי ה"ז מכה בפעיש רצה ליתן מעם אף למ"ד מבאל"ל הייב ע" מ"מ שם עמ"א אות ל"ג ווזהר בלא ידהוק להוציא דם רק מה בפקיד ועקור זה ברי עיין ע" מ"מ שם עמ"א אות ל"ג ווזהר בלא ידהוק להוציא דם רק מה בפקיד ועיה ליחה אף בכלי פרי כחיד ולאורה לפה חייב היינו בלי דביד הוי שלא כדרכה ומיה להה אף בכלי פרי עם" ב"ז מ"א אות ז"ו ולאורה לפה חייב המשע קלת דבציערה לא התירו בכות כדרכו ומיהו אם בווז העוד מהיי ב"ל מ"ל מהגוף וערש" ק"ז היולה בנירשה רובה דתו לא ניק מהגוף וערש" ק"ץ הרובה בהו לא ניק מהגוף וערש" ה"ל הרובה בהו לא מיק מהגוף וערש" ה"ל הרובה בהו"ל הרובה בהו לא מהו ה"ל הרובה בהו לא מהו ה"ל הרובה בהו לא מיק מהגוף וערש" ה"ל הרובה בהו לא ניק מהגוף וערש" ה"ל הרובה בהו לא ניק מהגוף וערש" ה"ל הוא הובה בהו לא בכלים הוא הוב" הוא הרובה בהו לא ברובה בהו לא ב"ל הרובה בתוך לא מהוד הוא הרובה בהו לא ברובה בהו לא ברובה בהו לא בליק מה בהובה בהו לא בהובה בהו הוב" הב"ל הייק מה בהובה בהו לא ביק מה בהובה בהו הובה בהו לא ביק מה בהובה בהו לא ביק מה בהובה בהובה בהובה בהובה בהובה בהובה בהובה בליד הובה בלא בדרכה בהובה בל הובה בהובה בה לקולפה כו' אלמא דלקולפה לחוד לית חיוב הטאת ועתו"ם: (כב) מי עפ"ז סו'ז ע"ג היד וע"ג הרגל או ברזל מחללין שבח ועמ"ה אוח שם: (כג) ומצערות. עפ"ז ורמב"ם פ"פ הלכה ם' וע' בטור דחרי ענינים הם . ובנושחת הר"מ ז"ל שלפנינו לריך להניה כמ"ש הב"י פירשו רובן ומלערות ביד פרי וכלי פטור הכל אשור הין מלערות (אעפ"י שפירבו רובן) אף ביד פטור אכל אסור וה'ה בכלי לא פירשו רובן אף מלערות ביד פטור ובכלי חייב וכר'י לשישתיה פ'א דמשאל'ל הייב ועהום" ל"ד ב"ד"ה הכל דא"כ לר"ש אף אין משרות היי השביעה כל שאל לעור הריב והבן כל שאל לעור בכל החייב ותהום" ל"ד ב"ד"ה הכל דא"כ לר"ש אף אין משרות ואף לא פירבו רובן כל שא"ל לעור וכדומה לית חייב המאה ובשל"ד משמע דפוסק כר"ש עס" רע"ה מ"א אי והייה במ"א אום ל"ה יבואר עוד. והנה העש"י במשערות ומבאצ"ל ודאי לכ"ע רע"ה מ"א ל"ה) בכלי אכור דבעי שבוח ע"י שינוי בלער ול"ע ובלבוש ליפורן שפירבה וכ"ה בנמרא (עמ"א ל"ה) בכלי אכור דבעי שבוח ע"י שינוי בלער ול"ע ובלבוש ליפורן שפירבה וכ"ה בנמרא (פת חירם) בכל חשות לכני בפורבו רובן א" רוב זה תאין מתהיל ואפשר כל שדרך לקלוף שם הרוב מתנו רחלום דה ידוע אבל ליצין בפורבו רובן א" רוב זה תאין מתהיל ואפשר כל שדרך לקלוף שם הרוב מתנו רחלום דמי ועפירש"י ולבוש ויש לחוש לב' הפירושים דעד ביהיה קצח חלוש מלמשה וקצח מלמעלה ובין שניהם באפשר רוב זריך ליזהר מלמעלה ובין שלה יצא דם וצ"ע: (כד) ההףשש עפ"ז עמ"א אות ג' ומ"מ חלים בפלגתם ביטול בענין שלא יצא דם וצ"ע: (כד) ההףשש עפ"ז עמ"א אות ג' ומ"מ חלים בפלגתם בייוד דהולה שאין סכנה אם מותר לשראל לעשות בבות בעצמו כדרכו בלי בינוי ודברי הסברם השלישית נראין שם א'כ אסור לישראל בעלפו לעבות שבות כדרכו בלי שינוי וש"י שינוי הוא דברי כמו ליפורן שפירשה רובה וכדומה עמ'ש באוח כ'ה חי'ה: (כה) וכן עש"ז ובא"ר פירש ע"י עכו"ם ומ"מ קשה דיבראל אוכלו הוא עושה ועמ"א אות י"ד ולא הבילותי דנפל למבכב נמי

(כם) שבר עם ז בחות כית דוקת בחין פוכין נחונה זה פום סמנים הת נפעמים כשעופין שבר! (ה) בי בנפלה מפולת כפק הי כו אפילו כמה ספיקות דאין הולכין בפ'נ אחר הרוב ולא אחר כמה ספיקות אף למ"ד דעדיפא מרוב וגם חזקה עם הס"ם לא מהני אפילו לעבור עבירה ד"ח חוץ ע"ז ג"ע וב"ד רבבי" קע"ע בי"ד עש"ך שם. יש לספק הא דאין הולפין בפ"ג אחר הרוב אם דוקא באיסור שכת במשאל"ל למ"ד דרבנן הקילו בו הא במלאכה ד"ח לרפואה וכדומה או בשאר איסורי חורה חובר הבר וכדומה אין הולכין בפ'נ אחר הרוב חובל לרפוחה וכדומה חו בשחר חיסורי חורה חובר חבר וכדומה חין הולכין בפ"ל מחד הרוב והעד לכאורה דפירשו כולן אין הולכין ובשחר קביעו׳ ראבון הולכין ובשחר חיסורין אינו כן פ׳ הניום וכדומה ע׳ פריפה כאן וב'ש אח"ע ד' איח נ׳ח אבל ז'א דהא שמואל אחר כן ואיהו פסק כר" דמשאליל ד"ח פ"א מה"ב ה'ז ופרק עשירי הי"ז במ"מ שם ובחום׳ יומא פ"ה א' ד'ה ולפקח כרצו בביאור וחי בהם משמע מ"ה אין הולכין אחר הרוב איב מ"ב כירבו כילה עד יש לספק אח מחלים דוג פלוני ואם לא קטלינא לך ופלוני ספק תימון כואא בעיר הוב למחלים אם אחר בלין מה חזיח דהוא והבירו ספק א"ד לש ול"ע כעת ועח"מ חכ"ו ובסמ"ע שם וא"ה במ"א יבואר: (ב) בל היולאים להיל הוזרים בכלי זיוב למקומן ואי"ה שם יבואר. גוספ שנים ועשי "א כשאין פהד לא ההיכו כ"א אלפים וכשיב פהד הוזרים למקומן ואי"ה שם יבואר. גוספ אם מחללו עלנו בנה על"ל ומין שנה מחלים מחללו עלנו בנה על"ר ומין שנה מחללו עלנו בנה על"ר ומילה בה במום אם מחללין עליו שבת עא"ר ותו"ש דהי בהם אפילו חיי שעה מחללין עליו כבס"ד ביעבה שבתוח הרבה ל'ד ע' כפות חמרים והי בהם פביטא בהכין הוא ועמ'א אות ד' החם גברא קפילה הוא באוחו שעה דמצוה להרגו משא"כ גוסם מחללין עליו הבבת . ואם כבר אמרו לו שנוסם ג"י אין

הולכין לכם ולחלל שבת תו"ם של (א) אפילו עפ'ו חום' בכח קכ'ח ב' ד'ה קא מבמע לן אעים לפנין פינוי וכדומה קיל יולדת מחולה סכנה להמהבר שכ'ח סי'ב וח'ש ומכ'מ כו': (ב) בקראת עפ'ו אפילו

בשיק ותי'. ועב'ח בהחריך יע"ם: (ד) או עט"ז דהמחבר פסק כרמב'ן וח' מן ג'

לחלל באיסור חורה ג' פרסאות והולה שא"י לילך נושאין אותה להכמה כי ספק פ"נ דוחה שבת: (ג) אך עט"ז עב"שם הקפו דאמהי לא פסק לקולא בא' סני והט"ז הקפה דאף דייל דבאפיי כ"ל לחומלא דאין דם סי' עד שחשב על המסבר אבל משבר לחוד סני ולמה פסק הרי"ף חלהי

אורה הים הזכות שבת

אין מנמרי שבתא בשבות דרבנן ויכול להשמט מהם ובת גר תושב בשבות דרבנן צ'ע די"ל העמידו רבריחם בשוא"ת : (ה) אין עם"א דהיכא דעכו"ם יודע שות אין חילול שבת וליכא לחשבם שרי בשכר דבריתם כשוא"ת: (ח) אין עמ"א דהיכא דעבו"ם יודע שזה אין חילול שבת זליכא להשבט שרי בשבר (צ"ע קצת דיכול לומר שכר שבת אסור לרידן) אם אין חילול שבת. ואם איסור דרבנן משום איבה צ"ע עפ" שכ"א את ז" ומשטע לכ"ע אם יש לחוש לאיבה בין א"ה מתירון שבות איבה צ"ע עפ" שכ"ח ב"ש ק"ב בש"ך כ"ה כ"ו איבה בין ישראל לחבריה אין מתירון כ"א בפת עכ"ם יש"ט ושאני איבה דא"ה. וצ"ע: (ו) שאין עמ"א עב"י תוס' ע"ז ולפ"ז לדירן דא"א בקיאין עין אות ה': (ז) ג' ימים עמ"א דאין פונין מעל"ע כטו ביה"כ יע"ש בוה: (ח) אמרה אמרה עש"א ע"ר ואי"ה במ"ז אות ה' יבואר: (מ) אין עמ"א הציון ראוי להיות מנ" ועד ז' אמרה איני צריכה על"ר ואי"ה במ"ז אות ה' יבואר: (מ) אין עמ"א הציון ראוי להיות מנ" ועד ז' אמרה איני צריכה על"ך הרי האים אבריכה מחללין משבע אום שבת שנהחדש לה חולי ורופא מומשבע "אלך הרי האל שבת ללין עליה שבת יע"ש: (ו) היושבת עמ"א בח"מ רע"ו בסמ"ע אות ז' ור"פ שם אות כ"נ משנע כל שספק השקל נמי מעטורן הנכסים בתוקת יורשי האם וא"ב קשה מה אירא מיעומא במ"עום אור במ"א נח"א נוב"א נמ"א בו"ם אור הרוב אם דוקא במיעום לחוד דסמון דמיעומא. ובט"א נחקא במיעום לחוד דסמון דפיעיםא. ובמ"א נסתפקנו הא דאין הולכון במטון אחר הרוב אם דוקא במיעום לחוד דסמן והו"ל פלגא וכמ"ש התים" ריש הפניח הא מיעוםא רמיעוםא י"ל מוציאין מחוקה וצ"ע: (יא) דאין עם"א כי בשוהין הרבה ואח"ב ניכר ודאי שפת אפו מסתמא מתה היתה מזמן דאשון ואז גם הולד שאם תפיל יש סכנה לאם ופ"נ אף בספק דוחה שבת : (מו) או ספק עמ"א כל שנא פירש ממלמלין כל תינוק דאמרינן בן ז' הוא : (יו) להוציא עם"א ולתוך הנוס אסור דהוי ספרק : (יח) מיישרין עמ"א ע' אות שאחר זה אי דוקא בירים אסור ביום שאחר הלידה או אפילו אף בבגדים ואי"ה שם יבואר : (ים) שלא עמ"א מהמחבר משמע דוקא שלא יתעקמו שרי בכגדים הא

(יח) מיישרין עמ"א ע" אות שאחר זה אי דוקא בירים אסור ביום שאחר הלידה או אפילו אף בבגדים וא"ח שם יבואר: (ים) שלא עמ"א מהמחבר משמע כל שאין בידים שרי בבגדים הא ליישר אף בבגדים אסור לאחר יום הלידה וברא"ש משמע כל שאין בידים שרי בבגדים ליישר אף ביום שאחר הלידה וברמוים כתב ליישב בסקום ליישר וחיינו לפופי ינוקא שרי ומדגתן מעם דאורחיה בהכי הא נתעקמו רגליו אסור אפי" ע"י בגדים לעשות זה בשבת דהוי נמי כבונה ועא"ר: שלא (א) גמרו עמ"א עב"י מנמרא יבמות דאף, בן ח" וודאי שפירש אח"כ אמרינן בן ז" הוא שלא מ"מ ליות עמ"א עמ"א כיושה באן ואה"ע קנ"ז. ובלביש כאן דאע"ג מתם בר ח" לאו בר וע"מ" לא הת"ע ד" מי"ר בח"ם וב"ש שם ומפק ממור מ"ה מותר גם שם יש חוקת כשרות שלה יע"ש. ועמ"ז א' ואי"ה שם יבואר עוד: (ב) ביה"ש עמ"א תנ"ם מ"ז מ"א אות ב"ג מיל רבע שעה וחלקך" משמת דהיינו ח"י מנימ"ן נמצא ג' רביעי מיל י"ג מנושן וחצי ואם נולד ע"ש ספק אי גולד קודם רבע שעה קודם צ"ה או תוך ביה"ש עא"ר בשם דב"ו דא"א דמלין ביום ו" מס"ם שמא ביו"ש עוד ביות בשם דב"ו דא"א דמלין ביום ו" מס"ם שמא ביות עדיין היתה מעוברת. ואי"ה בם"ו יבואר עוד: (ג) ונולד קודם המעם אוקי אחוקה וקודם ברת שלה ו"א "ד"ה ולא ועש"ך ו"ד רם"ג אות ד": (ד) שתי עמ"א ועש"ך י"ד רם"ג אות ד": (ד) שתו עמ"א ועש"ך י"ד מ" רם"ב אות ה"ד וו"א וות המכן יתן לאחר המכין ואח"ם משבת המ"ח א"ד הם קל"ה א"ד הם קל"ה א"ד הם מקל"ה ב"ב" עודות או ב" נדין יע"ש ובר"ם פ"א ממילה הלכה י"א אין שבהר וניח המכין יתן לאחר ושחב" מ"ד מ"ל הנות ליקה מיון ולהיל בתורה ונותן לאחר המכין ואח"מ מה ומש"מ הלליקה מיון ולה להן הביו ולהול בלות הנוח לאחר אם רשא לימלו העום "לם מ"ל ה" א"ל הנות ה"א בו"ל הניחול לאחר אם רשא לימלו העני מלים תחלם בלו ב"דו מוליך למקום שירצה וצ"ע בזה אם ומלו לאחר אם רשא לימלו הימנו מתום תחלם, המלו הלי או ב"ד בתורה ווא"א בה א "משום תחלם, הא בל"א לא. נוע"ל במ"ח ולא לא או שלתו ולהנד ולא לא א שלתו ונדות והוא בב"ח א"ל הניח המ"ח א"ל לא לא ב"ח בו"ה וא"ל הניות הלים מתור הוא"ל במ"ח ב"ל א"ל הביות הלא אם ב"ל א לא או בותור וא"ל ב"ל הניות הלים המלו האם ב"ל א לה ב"ל הניות לאום לאום לאום למום המלום המיום המלום המיום במ"ח ה"ל א"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל הניות הלים המלום מאום התיום מומום המלום מלום במ"ח ה"ל א"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ע"ל מ"ל ה"ל ה"ל ה"ל מ אם נכשל היא אם זאן חברו רוצה לילך עםו מותר ליקח הימנו וכן הוא בעצמו בבית הכנת אים לחבירו אז אם אין חברו רוצה לילך עםו מותר ליקח הימנו וכן הוא בעצמו בבית הכנת אים שכניהו לארץ או שלוחו וכדוכה התירו סופן משום תחלתן הא בע"א לא. וע"ד במ"ז רס"ו א' וט"ז: (ו) לא עם"א ועםי שכ"ח: (ו) חלוק עמ"א ויש אוחזין בצבת ובשנת אין הצבת מוקצה דראוי לימול בו דכרים אחרים ולא הוי מוקצה מחמת חסרון כים כמו סבין: (ח) חצר אחרת עם"א דראוי לימול בו דכרים אחרים ולא הוי מוקצה מחמת חסרון כים כמו סבין: (ח) ודרך כרכולות עמ"ד את ח" משפע דפותר: (מ) ובפדינות עמ"א לתון לפים וונדלי"ן ושאר דברים ודרך כרכולות עמ"ד את ח" משפע דפותר: (מ) ובפדינות עמ"א לתון לפים וונדלי"ן ושאר דברים שריתו זהו כיבוסו זמ בי"ם אסור וע"ד עכו"ם יש מתירין במלאכה ד"ת ואפשר הואיל וו"א דרך לכלוך שרייתו לא זהו כיבוסו מתירין ע"ד עכו"ם עסי" ש"ב בזה ומ"ש יום ד" למה לא י"ל דסובר ג"י טעל"ע הלחות נגרים ויש סכנה וא"כ כשיפולו בד" באמצע היום יפלאו ג' מעל"ע בשבת ועש"ך י"ד רס"ו ח"י מ"ש ממשנה ובתשובה הארכתי ואי"ה יבואר ובס"ו כאן אי"ה יבואר עוד:

יד רסז חיי מיש ממשנה ובתשובה הארכתי ואי"ה יכואר ובס"ו כאן אי"ה יבואר עוד:
שלב (א) אין עט"א המחברה השמים מסעדין משטע דמספק אסור ולא אמר בפירוש דלא ברידא
ליה ובתקכ"נ כתב מסעדין ובנמרא קכ"ח ב" אמר רשב"נ מרחמין היינו על בהמה
מהורת בי"ם משטע בשבת לא ועב"ח: (כ) להעמידה עמ"א ציין כאן ובריצה "ל דאין ניכר כ"כ
לרפואה דבעה"ת איסר להעמידה במים ומש"ה אמר דאין בהול והמ"ו ציין על להריצה דהמחבר
סובר כן ומש"ה פסק במים נפי כן והמחבר לא זו אף זו נקים וא"ש ט"ש המ"ו באות נ" וצ"ל מש"ה
מחבר כמ"ש שם והיינו מנ"ל דתנאי היא לרפואה דלמא בסכנה ובליגי בפלועת דר"י ורבנן

בככור ש"מ אין בוה סכנה ונ" לבוש אין פילרין דליכא סכנה הא מככרת ויש סכנה מילרין ולמ"ד ד"ת אסור עם"ז: (ג) מותי עמ"א ועם"ז ג' ועסי של"ד במ"א אות ג' ואי"ה שם יבואר: ש"לג' (א) שמותר עמ"א לא הבינותי דהיל"ל דקיי"ל מוקצה כ"ו שלא דחאו בידים כר"ש: (ב) להתחיל עמ"א לאפוקי שהמ"ז שכתב כיונת הרמב"ם (מ"ם במ"ז הרמב"ן) בפב"ז הש"ר דאפילו התחלה אסור ומלת תחלה בגמרא משמע הא אם התחיל שיר ובס"ז פירשתיו: " (ג) לפנותו עש"א כ"ה במרא שם אלא שי"ל במקום שמיתר הפינוי למצוה רק מוקצה שדי ברגליו וכמ"ש במלחמות שם דמש"ה הכיאה הרי"ף ז"ל ללמוד באימור מוקצה מכל ולוו וחרדל דשרי ברגליו ועם"י ש"ח אות ז' ולהר"מ ז"ל דמפרש לה באימור הפינוי לרשות אפ"ה ברגליו שרי וו"ש בשם המ"מ וע" הת"ר מ"ש בהא התבואה צבורה ובמ"ז פירשתיו: (ד) לדבר עמ"א דלרשת אסור אפילו התחיל מבע"י ואף ביש מבסי" תקכ"א לדבר מציה שרי יע"ש: (ה) לצורך עם"א משמע דלא ממ"ז דאע"ג שיש אורח האחרים הבאים לא חשובי אורחים וי"ל דאחרים לא יפנו לעצמן דלהם כשות אכל בע"ה רשאי לפנות ביד א' הבא לכבור האורח ועא"ר שי"ל התם הסעידה היתת משום בת ת"ח לע"ה ובתקס"ח מפני כבוד אדם גדול: (ו) שהובאו עם"א לכבוד שבת הוי דבר מצות ככמי' רע"ו ס"ב בהג"ה י"ם לאמר לעכו"ם כו'. משבע אף הובאו מכע"י ודעתו מבע"י בפרוש לשתות מהם אפ"ה אסור משום עובדין דחול או מרהא יתירא ויש לומר דוקא אוצר כו" מילה דשמה בן ז' הוה היה פיקוח נפש גדול הוה מחללון מדרבנן: עיין בההיע ד' בב'ש הות י'ש שיפורה גרים בז' תע"פ שחין ביניהם רק ה' חדשים היה לשבת לה"ג ויולדת למ' כה"ג פלונתא בם ואפשר מילה אין בו חשש איסור תורה דממ"ג ובדרבגן לתולא וג'ע. ולענין ספק בן ז'ח ולא גמרו כו' ב"ט ב' של גליות ג'ע עש"ך י"ד רס"ו ה' דמגדד לומר דספק דוהה י"ט ב' גליות כ"ש כה"ג דיש ממ"ג ושמא הלכה כהר"ב שם בסי"א יע"ש וע' ר"מ פ"א ממילה הלכה גליות כ"ש כה"ג דיש ממ"ג ושמא הלכה כהר"ב שם בסי"א יע"ש וע' ר"מ פ"א ממילה הלכה ציות כיש כהיג דיש ממיל וכמה הנכה להרב שם בפיתו יע ש יוע יל מי ש מנותנה הנכה מ"ו. והנה ספק בן ז'ח ולא גמרו כו' ונולד מהול דלריך להטוף דם ברים י'ל הוי מפרק מ"ה דלדם הוא לריך וכהובל לרפואה ועד"מ פ"ח ה"ח בהובל דרך נקמה ומיהו כר"ד דמשאליל חייב וע"מ כאן הוי לריכה לגופה ע' כחוצת ד' לדם הוא לריך ובחום' שם לראות אם היא בהול אלמא כל כה"ג מפרק הוי אע"פ באיצ לדם ממש כמו מפרק תבואה כו' ועמ"א שכ"ח ומיהו י"ל בחובל לרפואה משום נטילת נשמה וא"כ בי"ט שני כה"ג ליכא ממ"ל והבן : והור יודע דמילה דוחה לרעה כבבי' רס'ו בי"ד בספק בן ז' ח'ולה נזרו דוחה ממ"ג דהוי כמת וכמחתך בשר וחין שם בהרת כלל והיכור דרבנן ליכה בם כמו בבבח ויש לשהול אם הזחן בחין נימולין בשבת אם כרנת כלל והיכור דרבנן ליכה בם כמו בבבח ויש לשהול אם הזחן שהו בחיף הקפ"ח הקפ"ח בט"ז ה' דביום מפורש היתרא למילה בבבת אין כה ביד חז"ל לגזור דמלת ביום משמעות בין שיהיה שבת או י"ש וכמפורש היתרא כמו מועדו דאל"כ אימא ביום לרבות רק י"ש ש"מ שיהיה שבת הו ייט וכמפורש היתרה כמו מועדו דחנים חימה ביום נרבות רק י"ט ש"מ המשמעותיה נפיק ועהו"ש: מי שנולד מהול ספק בן ז' ח' להר"ב בי"ד רס"ו סייא אין מוהלין בשבת וכ"ח ס"ס בשל מורה ובדרבנן חד ספק לקולא כבסי' ק"י שם הא בורכא דמה אמרת במא בן ה' מהחך בשר ושרי מ"ה ואת"ל ז' במא ערלה כבושה יש לו ושרי כמ"ש הכי"ף וכמ"א במא בן ה' מהחן במה של אדרבה יש ס"ס לאיסורא בדרבנן מיהת במא בן ז' ואין ערלה כבושה וכאמור: כל מ"ש המהכה בס"ה דאין ומלקן דוחה שבת שילטול ושמא בן ז' ואין ערלה כבושה וכאמור: כל מ"ש המתחות ע"ב א' דמל חוך ז' לרוך דיעבד ה"ם י"ט דאין דוחה שבת למולו שנית מדדתי שבת וקשה דמ"מ בשל מ"ע דביום השמיני ימול משא"כ התם עיקר המצוה בתבי מולה במאר במים ביתר מולה במולה במולה במולה במולה במה מולה בתבי ובי"ד ברבוש הב"ל המלוח במולה במולה במולה מולה במולה מולה בתבי ונויב בתה אין מולה ב"ד ברבוש וביצור נחקיים וחלק המלוה דנקלר בלילה דיעבד מיהא כשר ועוד התם אין מפורש כ"כ דחריש וקליר הילטריך לכמה ענינים ומסתברא דומיא דתמיד כמ"ש החום' בם וגם מילה נכרחו י"ג בריחות ומפורש בהורה להיחרא וע' שבת קל"ב א' מח"ב י"ל הביבה מלוה בשעתה יע'ש נסתפקחי מי שעבר ומל מילה שלא בזמנה בי"ע אם לוקה או לאו מהא דא"ר שבת קל"ג א' י"ע עשה ול"ת והין עשה דוהה עשה ול'ח י"ל דהי לל'ח עכ"פ וכשר לעדות וכדומה וע' ירושלמי כ"פ לולכ הגזול הי"א הברייא אמרן דברי רבי יוסי (בהואיא לולב לרה"ר ביום א' בשבת) דפטור דעשה דוחה לים אמר לון ר"י לא מן הדא כו' יע"ש וחברייא סברין בלים ליה לולב אחר כ"א זה והוא כיד עכו"ם וכדומה וא"א ליטלו שם כ"א הולאה לרה"ר דעשה דחי לל"ת וכשאר רק עשה דשבת אין

שלב (א) אין עט"ז רש"י שבת קכ"ח ב' ושם נראה בפירוש אבל מסעדין בי'ע לא וכיכ הר"ן ורש"י בריף שם כתב תכמה מיילדין ואח"כ, ליין אין מיי פירהא ו"ל דל"ח אין מיילדין היסור חירה עוקר דבר מגידולו עמ"א ש"ל אות ו" באשה יושבת על המשבר או כלו חדשיו ובהמה אפשר ל"ש זה ובחה"ד כחב על פירש"י די"ל ד"ח ודאיק לה על המשבני הו לנו חזמיו ובהמה מפשר לש זה זכתה ד לחב על פילם י די ל ד ח זדמים לה מדפריך ומחללין מה קמ"ל ועמי"ט כ"ל משברא דנפשיה וזה שלייון לש"י מקודם חכמה מיילדת לומר בשבת מהללין איסור מהומין י"ב מיל פריך שפיר עמי"ט שם. ומ"ש בעיא לקולא באמת ז"ע ליישב דכל שפק בדרבנן לקולא ושבת קכ"ז י"ל הואיל ולא אמר מיק"ו הוי ליה שפק חסרון ידיעה אף בדרבנן לחומרא ואי"ה בשליג ס"ג יבואר זה ועמ"ש בכללי אויה וביש"ש ב"ק יע"ש: (ב) יבוא עש"ז דאף כה"ג גזור הואיל ורגילין ע"י שם להשקות עסי שכ"ח במ"ז כ"ה בבמתם לא גזרו כו' עש"י וחוי יודע רשייה אסור להשים על בהמה בשבת דאיכא ממרח כפס" שכ"ח בט"ז אות ח"י יע"ש: (ג) אם עפ"ז שבת ג"ג ב' והמרדכי כתב דאם ספק שתמות אדם בהול מתירין בבות ע"י עכו"ם וראיה מפ"ק דפסחים דף י"א א' (ע"ם הולין) דל"ג בבכור כו' ולפ"ז מטרין בבות עי פכו בי ונתים מע ק לעסמים קף יות חי" (עם הורין) דרב בבסור כוי ונפץ הא דהולקין ח"ק ור"י בם במרילה בהלר ות"ק אוסר לאו בספק שמא חמות דאלים מ"ט מאן דאסר דבבכור כה"ג ע"י ישראל ברי ואף ר"י דאוסר שם אטו מקום שעושה מום משא"כ בקפואה וראוי להיוח ומש"ה החמירו לח"ק ועא"ר. נעדיין ל"ע. ועב"י ומשמע דלבהמה עושין בקפואה וראוי כל רפואה אף ע"י במנים היכא דל"ש מירוח וערש"י שם תנאי דאיכא דל"ג שאר רפואות אטו שהיקת סמנים ול"ע ובחידופינו כתבנו מזה עמ"ח ב'

חייב הטאת דוקא על ל"ת ולא על עבה אבר לא תעשינה ער"מ פ"א ה"א מה" שנגות יע"ש ור"י דאמר לון לא מן הדא סובר דעשה דלולב אין דוחה לל"ת דשבת כרת ע" מהרש"א ומהרש"ל ום

הכריחות בסוגיא דיבמות ומפכחת לה בטוני טובא שא"א ליטול שם עכו"ם מבטל לה או פשוט אתרוג ברהי ולולב ברה"י והדם ברה"י ורה"ר ביניהם וכר"י דאמר לולב לריך אגד ער"מ ומ"מ פרק שבי מה׳ לולב וחרכ״ח מוה וח"ב בהכרח לריך שיוליה הלולב או ההדם לקרבן יהד ולעשות

קבר בעניבה דלא כר"י או שאר קשרים או עבו"ם שנתן במחנה לישראל ולא מכוון לזכוח בו עד שיוציא מרשוחו ומבטלה דהוי שלו אף בי"ט א' זבפני עכו"ם מתירא שלא יהרגנו עסי' חרמ"ט ומשום דהוי בגווני רחיקא אמר דלא מהדא אלא בכ'ע פטור אף שאפשר לקיים בלא עקירת הלאו דטעה בדבר מלוה ואי"ה בם' זמנים יבואר עוד וגם בם' ש"ה וכאן אין להאריך:

פר לפוחס קף עד ממנים וליע ובחידובית להבנו חזה עמיל ב':

מצות בבסי דע"ח מביר ביו אי הגא לבבור שבת הוי דבר

מצות בבסי דע"ח לביר שבי זה ביו לאבר לבכור שבת הוי בע"ח מביר ביו של הברי ביו לאבר לבכור שבת הוי ביוש לשתות מהם אפ"ח משום עובדין דחול או מהחא יתירא ויש לומר דובף אוצר בו'

מצות בביר ש"ח משם שבל בו' לרבות לבו לבכות לבו לבכור בב"ו ביוש לשתות מהם אפ"ח משום עובדין דחול או מרחב שבתן מור לבצות לפור לבצות לפור לבצות לפור לבצות לפור לדי ביום עובדין בחול או שבת בביל בו' לרבות לבו לבכות לבור לבבות לבור לבצות לבור לבצות לבור לבצות לבור לדי ביום עובדין בחול ש"ח ז' ולר"מ ז' לרבות לבור לבצות לבור לבצות לבור ביום עובדין בחול עבור ביום עובדין בחול עבור ביום עובדי ביום עובדין בחול ביום לו ביום לבצות ל

הרבות ישבת

פ"ו סאין ועד בכלל שרי עב"י א"כ יש ג' פעמים פורה או עובדק דחול אם כל שהוא זמן פו טמן ופר בכנו פרי מדי מיבי בי פעמים פורח מר שובדן יחוד חם כני החום לאוליר לא החירו לרשוח להפלח יודה הב'י דברי לאוליר לא החירו לרשוח להפלח הם מעיר לפנין לכ'א דו'ה כשים אורח א' הבא מעיר לחרח לרשוח להמעיין בב'י : (ב) אבל עפ"ז דמפנין לכ'א דו'ה כשים אורח א' הבא מעיר לחרח אף באחרים בשירם. ועמ"א ה' וא'ר ה' וא'ר ה' ואי'ה שם יבואר:

שרד (א) משום עט"ז הכיא חום' שכת מ"ד א' ד"ה מחוד ובחום' ישימם יומא פיה משמע דממון כ"ז שחין מציל חין פרוד ולח ישכח ויכבה בוגג משח"כ מח כ"ז שחין מציל סרוד בלערו ובהול על מתו וישכה שוגג ויכבה החירו לו הצלת המת בחיסור קל פילפול תו איו סרוד ואין כ"כ טורח בהולאת המת ולא ישכח והתום" כאו אפשר כתבו זה דתינת לר" מבאצ מ"ה משח"ר לר"ב משחל"ל דרבנן למה החירו אישור מוקצה להדים בשביל השבם דפוגג משחל"ל דרבנן ש"מ דרהן במח הי לא ברית יבוא לכביח ודאי מיד שהוא אישור הונור טע"ג בהוא מדרבנן מכילטול הקל מיניה עסי' שי'א ס'א בט'ז ומ'א ומ'ש הט'ז כאן אסרינן ההיתר היינו דברים המותרי בפילפול ולהגר המשירב ובמת בריגן פילפול מוקנה וים הסרון חיבה חי ליח נחיר וע' אותב' ושם יבוחר שוד חי"ה ובחידושינו כתבנו מזה: עב"ח כתב בבחרית חם לחחר חנות חשג בלח אכל עדיין אין מציל כ"א כעודה א" ובע"ש הניח בל"ע והנה שלש בעודות מחויב אע"פ שעבר זמנם כבברי רג'וא ועסי' רע"ד במ"א ב' ורב"י פי' קידם אכילה וקידם סעודה דלא כר"ה בם ומ"ש אבילה וסעודה י"ל כי בבריימא שם ק"ז א' כלים שאכל ערבית מדיהין לאכול שחרית שחרית לאכול בנהרים בנהרים לאכול במנחה ואף דאין הלכה כר"ח הנך רואה דרכן היה לאכול פת בחרית ועיקר הסעודה בכש בלהרים (לחר יום שהבמש בחוקפו) ולכן פירש שחרית חע"פ בכבר הכל כל שהוא קודם עיקר הסעודה כו' ומה דמנן לילי שכם ושחרית ולא הגן ערכית ושהרית כברייתא י'ל ולדילא אי"ה יבואר באות ג"ד ובמ"א מזה : (כ) יש עס"ז בפור מביא דברי בעה"ח דמחיר בממון ודברים השובים אסור פילפול דלא יבוא לידי איסור חורה בהונסים וראיה מכיסו בסי' רס"ו וכתב העור דכהן ליכא השם תורה וכ"ש לדידן דלים רשות הרבים וגם בדליקה לא גזרינן שמא יכבה כל זמן שלא הגיע הדליקה אזלו ביאר דבעל התרומות מהיר באונסים ודליקה הן באיחו ביח ובבחים הסמוכים והפור חולק עליו בחרתי באונסים ליכא חשש חורה ובבחים השמוכים לא בחול והודה לו בביח בהדליקה בו דבהול בדבר חשוב ככיסו במי שהחשיך דמוחר ואפילי טובא דיש שלשה הפשוח שכל מנגד להבירו שאם נמיר טובא ישכח ויכבה שוגג ואם לא נתיר בהול בדבר חשוב ויבוא לכבות מזיד קרוב לודאי ע"כ החירו טובא אף מוקזה כל שהשוב אבל אינו חשוב לא בהול לא החירו היתר טובא כ"א ב" סטודות אבל בביח אחר לא בחול סובר הטור דאפילו פורחא מוקזה לא נחור (ששי' פי"ה במיה ג' וכ"ן בהותי רבות ובר"מ י"ל בהור החרת לה בהול) ומ"ש בבתים אחרים במא ישכח כיון שאין חשש אחר כנגדו כלומר דליש בחול בבחים אחרים ודאי בבחים החרים במח ישכה כיון שניין והשם יותור כנבה כשונר דכם כאור כבים מחלים מוקלה לל נמיר מוקלה דלא בחולה במשלעל מוקלה ויבוא לעבוח בוגל בח"י ולר"ש) ואמנם ויבוא לעבוח בוגג איבור חירה כיבוי וכדומה (עמ"ש באום א' משאל'ל שר"י ולר"ש) ואמנם מה שביים בדבר ההשוב בבחים אחרים באין מוקלה מוחר לכ"ע הרבה ולא בבחים הדליקה לא הבינותי דבקים אחרים בשישא מו גרעי מאין חשוב היתרא בבחים אחרים בשישא מו גרעי מאין חשוב היתרא בבחים אחרים הביטא מו גרעי מאין חשוב היתרא בבחים אחרים הבילות דלא הראש הראשונה בחולה בחים אחרים המוחר הבינותי דבתים אחרים השומה אחרים המוחרים המוחרי ולזה י'ל דלח חימה חשוב שרוד יותר הי שרים ליה קח משמע לן: ומיש ובחותו בית הסור ל"ע דהא כתב באותו בית אף מוקלה חשוב לכ"ע אף להטור שרי כ"ש היתר חשוב. ודותק לומר ט"ב יש כאן ולהגיה ולא בבית הדליקה דוקא וי"ל דלדינא לא התור באותו בית ושובק כב"י בזה דהטור חולק אף באוחו ביח ועמ"א ע' אוח ז' ושם יבואר אי'ה : (ג) פת עם"ו איפכא להציל מקודם פת הדראה ג' סעודות ולהערים אח"כ לומר פת נקיה אני רולה שרי וע' ע"ש כאן ולקמן חק"י במ"א אות י"ו ובחום' שבת קי"ו ב' ד"ה הציל יע"ש . וו"ל הערמה בדרבנן י"ל דהתירו כאן אבל בי'ע להערים לאפות פת הדראה לאורך חול בהוא איכור חורה ואה'כ נקי י'ל דאשור ומלח גרמא גרמא דרבנן אין עיבוד באוכלין צ'ל דמ"ל דכשאופה הדראה ראוי ייל דתפור ומנח גרמח לרבק טון שיבה במוכפן לל ישל דכמושם סולמם ליום לבדי מים וחח"כ רפלי לפעותם להוא להוא לוברי מים וחח"כ רפלי להערים הבל כפלין רחוי לו בלין אוכל הדראה מותר בלפפר. וע' ע"ש ולפוש כלן ורפ"י שם: נקיה ויש לו בני בית שנותן להם הדראה מותר בלפפר. וע' ע"ש ולפוש כלן ורפ"י שם: (ד) אבל עש"ו רפ"י שבת קי"ו ב' ע"ש ועמ"ל אות ו"ז וחי"ה שם יכוחר: (ה) והווד עש"ז כ"כ בחה"ר שבת ק"ך אבל להוא לפוש בידו לא החירו כ"א מה שלבין לחום יום וחו לל כאובלין ומשקין משמע המש דינם כאובלין כל מה בלריך לאותו היוש ולהר'מ ז'ל בפ' כ'ג מה'ש הכ"א וכיה להכימ ובב"י דאין הוזר ולובש אהיג בגדים הזריפין לאוחו יום מוזיא בידו אבל לובש כל מה שיכול ללבוש הרבה בב"א זה לא החירו אף להר"מ ז"ל כ"א דרך לבישה יש"ש ועמ"ש א"ה באוח ז" מזה : (ו) דלא עש"ז ועמ"א אוח י"ג להרמב"ם הפעם בזה יש"ש : (ז) כל עש"ז ועמ'ם אות י'ד וע' אות ב' ואות ה' להרשב"א בנדים הטעם דהוא דרך מלבוש דכיר שרי יותר ועמים חות יד ועי חות ב' וחות ה' כהרשבים בגדים הטעם דהות דרך מנכוש דכיר שני יותר ממה שלריך לו הא כלים אף תשובים ובהול על ממוגו אמוני וחבר וחבר ממה שלריך לו ולר'ב בגדים הטעם דתשובים הם ובהול הלכך ברי בנפלה דליקה באותו בית ובנפלה בבית אתר אף אוכלין רשאי כבסיא וע' אות ב' וה' : (ת) י"א עש"ו שבת ק"ך א' הקשה על סהים דקיי"ל כר'ה לקפל אסור לאותה חלר ועל השור דפיסק בדין הב' בביח הבירו דאסור דמה לי כוי אם כן מ"מ דר'א דלאותה חלר שרי מה לי אלמא יש שברא אים הבירו נמי יש בברא סה"מ אפשר דפוסק כר"א לז"א דאומה חלר יש סברא ואפשר מודה הטור דקרוב הוא ולא טרוד קשה השה"ח והפור בזה דהלכה כר"ה ש' רי"ף ומדאכשיא שם פירש שלימו וקיפל ש"מ דהלכה כן והיינו למ"ש ההוש" שם ד"ה אידי ואידי דלר"א אין הילוק בין קיפול ובין להגיל הא אש נאמר דלר"א יש הילוק א"כ בש" דפירש פליתו יש מקוש גם להר"א וִשל דלר"ה לאושה הגר שרי בכל גווני ומחולק עם כ"א להפיל לר"ה להגל אחרת ברי ולר"א אפור דא"כ עיקר חפר מן הפפר פלוגמחם: (ע) מצילרן עט"א לא נחגו לכתוב כ"א חנ"ך ולא חורה בפע"ב גמרא כרי וחנ"ך דוקא בלה"ק או יוני ועתה עת לעבות לה' נהנו לכתוב אף גמ' וכל לפון ובלע"ז במבינים וחנ"ך דוקא בלה"ק או יוני ועתה עת לעבות לה' נהנו לכתוב אף גמ' וכל לפון ובלע"ז במבינים ומצילים הכל אפי' להצר באינה מעורבת כבסי"ז יע"ש ועמ"א אות י"ו: (י) פ"דה אותיות עפ"ז שבת קס"ו קי"ו ודוקא שיש חיבות שלימות הא אוחיות אין מלפרף ושם מלילין כשנכתב בקדושה וליע: (יא) הואיל עש"ו שהעבו"ם לא יבמרו בקדושה ואחי לולוולי ביה לכן לא כתבי האיכרות במגילה ועתו"ש: (יב) הקשיעין עש"ו עביי משמע כן וכן הוא בלבוש טעם קמיעין דלא נהנו לכתיב פסוקי החורה גם האידוא אבל הב"ח בשם רש"ל כתב אש"ג דנהנו לבתיב היו כתכשים ועבי׳ ש"א פכ"ה ובנמרא ס"א ב' וחולה שיש ככנה מנילין מפני הדליקה ולחולה שאין סכנה מיירי ועמ"א אוח י"ד וב"ח ס"ט טכעת באזבעו ה"ה קמיע דרך לבוש יע"ש : (יג) תפילין עש"ז הב"ה הקשה דבעה"ח סובר מעוח מוחר כך וחי' דמיירי באוחו בית או להגר שאינה מעורבת כבסי"ז ועט"ז הות ב' משמע דבעה"ת מחיר אף באותו בית במכ"ש אלא ששיים הס"ז שם באוחו בית אסור ועת"א אות "ד. ומ"ש שאין כאן מחליקת עמ"א אות ך' מזה. ושבעת בארנקי מלא מעות שאין מנילין דהטבעת אינו חשוב כמעות והוי מוקלה עשסי' ש"י. ומיידי נמי באוחו בית שדליקה בו דא"ב לבעה"ת מותר כבית אחר לי"א. אבל אם בבית אחר היה שרי ע"י מבעת הלא דהוי מוקצה מחמת מעוח ואבור לדיעה א' דלא החירו מוקצה ועמ"א עוד מוה וא"ה בב יבואר: (יד) יש מחירין עט"ז כמ"ם באוח י"ג דבמ"ג בשם ירושלמי מחיר ע"י ככר והינוק מוקצה בדליקה כמו במת והינו ודאי אף לכתחלה להנית בשבת וככר בשל הוא לארנקי אפים מוחד כ'ש שכשת ועב"י דבעה"ח נמי ב'פר הך ירובלמי ואפ"ה כתב שפשת אסיר. היינו אבשר לחזר באינה מעורבת דלו בעל המשח לפבעת היה מותר לחזר באינה מעורבת שיין בעיף י' בש"ז ומ"א ז' י"ד אלא דעבעת בעל והוי מוקזה ולא השירו כא"ח בדליקה אלא לרה"י לא לחזר באינה מעורבת אבל למ"ש הש"ז ומ"א שה צ'ע ואי"ה יבואר עוד במ"א אות ך' וכ"א : (מו) ובלבד עש"ז הניה מזילין ספרים לחזר שאינה מעורבת דבלבות נשמע זה וא"כ קאי על

מפות ע"י כס"ת דחשור לחיו מעורבת או למבוי שלה נשמספו עו . ובלבד כו" אפילו היל"ל

להתחיל אפור ה"ת כאן יאטירה לעכו"ם בטקום פסודא עפו" ש"ו כ"ה ובשל"ד ואם העבו"ם מעצמן יהחתי אפור היה כאן יאפייה יעבו ם בפקום פסרה עסיו שהוסיה ובשל דיואם העכו ממעצמן פורתן בשבת א"צ למחות בירו ועד"ם בות:
שלד (א) יש עמ"א עמ"ו ב' והמ"א סיבר ככ"ח דבאותו בית שיש דליקה אין מתירין דברים
חשובים השותים כל שא"צ לאותו שכת דאם יתירו יהיה מרוד וישכח ויבוא לירי
חיוב חבאת ואן מתירין לו ואם יבוא לכיבוי במודך א"א אחראין לדשעים משא"כ במי שהחשיך ברכ"ו דאם מתירין פחית ד"א לא מרוד ולא ישכח כו" וכ"ש מוקצה חשוב אפילו מעם שא"צ לשבת אין כתירון דאין שינור לדבר ובכית אחר דמתירון הרבה כותר ה"ה פוקצה כפי שהתשיך: (ב) אין ככ"א ונב"י: (נ) ויש אוסרין עפ"א וע" ע"ש הקשה כן ס"ש ברס"ו פכאן וגם לא התירו חד דרבגן שלא יעבור כפה איסורין דרבגן כל דליכא חששא דאיסור תירה. ובסחורה הגפסדת ע"י גשפים י"ל ע"י ישראל פוקצה בפלפול די"ל בין בהול על פפונו לחוד ובין הדבר בהול כי הכא דליקה ואינסים התירו וכיסו דאין הדבר בהול מ"ם בומן הש"ם היה רח"ר וקרוב הדבר שיעבור ד"א ברה"ר משא"כ עתה דלית רה"ר רק חששא שיחפור ויסמין וכדומה דוקא בהדבר בהול הא לא"ח לא ההירו. ועא"ר אות א' בשם או"ה כלל ג"ם האידנא ליכא רה"ר אפו" בכיתו מציל כל לא ח לא התירו. ועא"ר אות א' בשם או"ה כלל ג"ם האידנא ליכא רח"ר אפי' בביתו מציל כל דבר אפילו מוקצה יע"ט והנה רבא אמר בשבת קי"ו ב' כי אתי לכיבוי אליבא דר"י ולר"ש ו"ל אתי להוציא לרה"ר ולכך לדיון דלית רה"ר וכר"ש שיר אפילו בנותו דלא יבא לידי ד"ת, ולמ"ר משאצ"ל דרבנן וכר"ש וליות רה"ר ולא מ"ה גוירה קרובה דאתי לכיבוי וקרוב לד"ת וצ"ע: (ד) הציל עמ"א עב"י והיינו באם עבר והציל יותר מנ' סעודות או י"ל דרשאי להציל ג"ס לכל בני ביתו הרביל להאכילן: (ה) נקיה כו' עמ"א דה"ה שאר פינים יכול להערים כמו הרראת ואח"כ נקיה דשהי ה"ח זה אצ"ג דאין אוכל כ"א מין א' יכול להערים ולומר אח"כ בזה אני חפץ: (ו) משכת לי"ה עמ"א רש"י ותוכ' שבת קי"ו ב' ד"ה אבל ועמ"א אות ד" הביא דברי רש"י דהאידנא אין חל בהדדי ואן ג"ם ומ"מ "לו ב"מ משבת ל"ם ולי"ם לרמ"ן בו ביום ולתום' אע"ג דא"א להכין לה שלא מריע עמ"ב בורב ביום ולתום' אע"ג דא"א להכין לה שלא מריע עמ"ב ביום ולתום' אע"ג דא"א להכין לה שלא מריע עמ"ב ביום ולתום' אע"ג דא"א להכין עם"א רש"ו ותוס" שבת קי"ו כ" ד"ה אבל ועס"ו אות ד" חבוא דברי רש"י ההאירנא אין חל בהדדי ועו"ל מ"מ ומ"מ י"ל רנ"מ משבת לי"ם לרש"י דיכול להכין בו ביום ולתוס" אע"ג דא"א להכין ליה שלא ישצא יוה"כ עס"א אף ע"ג ליה שלא ישצא יוה"כ עס"א אף ע"ג דאפשר להכין בסוצאי יוה"כ כ"מ יתענו כ"כ בלילה ומשבת לפוצאי יוה"כ החבירו ועין באות הקדום ולרש"ו שפיר דאוק בחת"ר ו"ל דפה איריא משכת לפוצאי יוה"כ ביוה"כ לפוצאי יוה"כ נפי ש"ם דבותר משא"כ לתוס" ליוה"כ לבניהם אין הוכתה. ובר"ן משמע דמעם ורושלמי וענסת נפש ש"ם דבותר משא"כ לתוס" ליוה"כ לבניהם אין הוכתה. ובר"ן משמע דמעם ורושלמי וענסת נפש ש"ם דעותר משא"כ להום ליוה"כ לבניהם אין הוכחה. ובר"ן משמע דמעם ידושלמי וענמת נפש הדא הוא והמ"א פירש תרתי נענהו ענמת נפש כקניבת ירק שהתירו במתענים כל היום התירו כו לעד סבנה אדמני והכי יתענו ושבת ויום א"מ"ב ע" בהנאון הספרש בירושלפי ד"ר וד"ב: "(ח) פירש סליתו עם"א ובב" מזה ועא"ר אות א" האידנא כו": (מ) תשמישי עם"א א"י מה מלבדיני דמבואר דיא כיסית וקותוניות וי"ל דל"ד הנך ה"ה כפות וספיניס יכדימה וו"ש כגון: "(י) מון עמ"א ועכ"א ועכ"א בשם הר"ן כשם הר"ר ישעה ספראני דאחרים יכולים להציל יותר דדליקה עברת שפעילון לעצמן ולא אתי לכבויי אכל הב"י פסק דוקא נ"ס לאחרים והמעם אפשר ה"נ ישבהו ויוציאו לרה"ר יל נואף עתה דלות רה"ר יל": (יא) כיון עם"א ככסעיף כ"ו (מ"ס כ"ו) אות ל" ועס" ש"ו מ"ה א"ב דוקא כשאוער לכם הא לא"ה לא הוי הפקר: (יב) יאם עמ"א נפרא קו"ח א" וכבירש"י שם דחסיר און מקכל שכר כל שיש נדנוד עבירה כבאות י"ג רק באן בירא שמים יע"ש בבטר אות "ל האבר שד: (יג) ואל עמ"א דשומרי שביעת ופירות אסור שבר שבת אלא בב"ב וון הוא הואות "ל האבר שד: (יג) ואל עמ"א דשומרי שביעת ופירות אסור שבר שבת אלא בבלבת וכן החונים תקנה כנה אע"ב דאיסור מיתה ופניו באיו כא ע"ב ב"ם ובח"ם ר"ו ור"ח: בהבלעה וכן החונים מכנה כנה אע"ב דאיסור מיתה ופניו באיו כא ע"ב ב"ם ובח"ם ר"ו וו"ח: לְרה'ר טרה'י ושם תקנה קנה אע"ג דאיסור מיתה וקנין באין כא' ע' בב"ק ובח"מ ר"ז ור'ח: ושליח שהביא גם וורק לחצירה בשכת ואסר ה"ז ניסך מנורשת דיעבר אע"ג רחצר מטעם ד או שליחות ואיהו לא מצי למיעבד הכי דעובר על לפני עור כבסי' שמ"ז עמ"א ד' מ"מ אם יצאה לחוץ היתה יכולה ועסי' של"ם במ"א ס"י . וחסיד כו' שם קי"ח א' יע"ש: (יר) ויש אם יצאה לחוץ היתה יכולה ועסיי שלם במ"א ס"י. וחסיד כו" שם קי"ח א" יו"ש: (יר) ויש עמ"א עם"א או אות / והר"ב בהג"ה גמי אמלבושין קאי לא אאובלון ומשקין דהלכה כת"ק דכן בתירא וער"ן במשנה ו"ר"א ח"י כלים דיותר הוי משאוי ושמא יצא להה"ר ות"ק גמי מודה באפשר אלא דל"ג וצ"ע בש"א סל"ו משמע דאף הרבה בגדים לצורך חמירו שרי בהה"ר משמע דחכמים פליגי דאפילו לרה"ר שרי ותרי המייני יע"ש ומ"ש דשלא כדרך מלבוש אפילו מלבוש אסור היינו להשים מבעתו בידו דהוי דרך לבישה ושרי לרה"ר באיש ואשה כ"א כדינו מ"ם לא זכור עוד עמ"ו ה"ו ולמ"ד דברים חשובים התירו י"ל גם כאן ואין להאריך: (מו) כתבי הקדש עמ"א עסי" קנ"ג במ"א ג' תנ"ך הי מינייהו עריף וגם הימשין יו"ש דאפי תורה שבע"ף מושאל בידו וצריך קנ"ג במ"א ג' תנ"ך הי מינייהו עריף אר אית י": (מו) הארינא עמ"א צויר רבא כמו גתעעםי הלרנות ואפילו ומרץ הרל מיני ביוני וביו ומ"א ביונו ומ"א ביונו ואפילו ומרץ הרל מיניו ביוליי וכון להנות בים וומ"א ביונו ומ"א ביונו מ"א ביונו ומ"א ב"א ביונו ומ"א ביונו ביונו ומ"א ביונו וומ"א ביונו וומ"א ב" ביונו וומ הלבכות ואפילו גמרא בכל לשון מצילין נתנו לקרות בהם ועש"ז מ": (יו) בקיאין בו עמ"א האריך ועא"ר אות י"א ו"ב וע" אות שאח"ז ואי"ה שם יבואר קצת: (יח) אשירות עם"א וביאור דבריו יראה לי דה"פ דדעתי דסם וכיקרא ובלה"ק אין קורין בהם אף האידנא בכ"ד ספרים (תנ"ך) להמרכי יראה לי דה"פ דדעתי דסם וכיקרא ובלה"ק אין קורין בהם אף האידנא בכ"ד ספרים (תנ"ך) להמרכי ובש"ה מחלק המרדכי בין מגילה לשאר ספרי הקודש דכ"ד ספרים בסם וסיקרא ולה"ק אע"פ שאין קורין בהן מצילין מסרי דלא נתנו ובלה"ק להב הונא דבלה"ק ואי קשיא דבכ"ד ספרים ממאי מצילין בסם וסיקרא ובלה"ק ואי קשיא דבכ"ד ספרים ממאי מצילין בסם וסיקרא ובלה"ק אף האידנא אין קורין אין מצילין בסם וסיקרא ובלה"ק אף האידנא אין קורין וברייתא קס"ו ב" אין בין ספרים למגילה בתצלה מיורי תנאי הוא כמ"ד מצילין י"ל מניה וא"כ לר"ה בניא דריש גלותא לא נפשטה די"ל לר"ה אין מצילין וברייתא כמ"ד מ"ל אלא גם ר"ה מזרה לר"ח הואיל וכתובים בלה"ק אע"פ שאין קורין מ"ל מצילין ספני האזכרות הא מגילה לא אבל כשכהובה בכל לשון וסם וסיקרא או לה"ק בכל כתב בדיים וסיקרא אובל בלה"ק וכל מצילין ומ"ש בסע"ף י"ב דקורין בכל לשון וסם וסיקרא היינו בלעו וסם סיקרא אוברות ובמנילה בסם וסיקרא ובל" אובל בלה"ק מדל והא בלע"ז וסם סיקרא וב"ש לה"ק מבל מנה בלע"ז וסם וסיקרא אבל בלה"ק מון אשורית מצילין ואף מצילין האן בלע"ז וסם סיקרא וכ"ש לה"ק מבל מבחבר של מבתם ומ"ם ומיקרא אב"ה בכל מצילין ואן אשורית מצילין אף מנילל ואון להאייך: (ים) ו"א עמ"א עמ"ז ו"ב והמתבר סחם כדיעה א"ב במתם ומ"ם כשיש בו אוכרות "ל דמצילין : (כ) ויש עמ"א וכ"ם בס"ז אות י"ג וי"ד. הלבכות ואפילו נמרא בכל לשון מצילין נתנו לקרות בהם ועמ"ו מ": (יו) בקיאין בו עמ"א האריך ומ"ש לחצר שאינה מעורכת דהב"ת הקשה כ' מעיפים סי"ו ומ"ו אחדרי דבסי"ו "ל להניח בשבת ואח"כ כתב כתם יש כתירון ע"י כא"ת אפילו בשכת כ"ש תפילין אצל מנות ורוחק לומר דה"ק יש מתירון יותר מדיעה א' בתפילין דאף כא"ת מותר ועם"ו י"ג דמשבע דיש מתירון אין בו חולק

גי ובני שהעה בשלע כולו יפ"א כ"ב: (כא) יש כתירון עכ"א דל"ת דוקא כא"ת דתינוק חשוב ככר ולא כלי אחר וכנראה כש"ש בעה"ת אשבעת לא ועא"ר אות פ"ו ועב"י די"ל כן ובפ"ו י"ב וי"ד פירשתיו ומ"א לא כ"כ ועם"ו י"ג: (ככ) שאינה עם"א וכך הניהו המ"ז אית מ"ו ובאר הגולה אות נ' וע' לכוש: (כג) שמוהר עמ"א. דלא כל השכותים מתירים בכתבי הקדש עב"י ובס" שנ"ב

והמ'א כתב דכ'ע מורים באפשר בחצר המעירב ובסי"ו למקום שמציל תפילין לאין מעורבת בוה

65 17

דאנצקור. ועו"ד ש"ה בס"ו וש"ך א' ו"ל שהם כ"א ריוניש ב" זהובים פיליש כפי הזמן ההוא כמעות דאנצקור שיש בב' זהובים שלהם א"ז ריינ"ש וע" באה"ע סי" ס"ו בה"מ כ"ה וב"ש מ"ו: במקום הששא היוקא דרמיד הא חששא ביבוי ד"ת ומשאצ"ל כו" התירו במקום תששא היוקא דרבים לא הששא היוקא דרבים לא הששא היוקא דרבים לא הששא היוקא דרבים לא הששא היוקא דרבים אםור אף של"ה (א) מוון עם"א. ר"מ ז"ל פכ"ב ס"ו עם"ו א"ב. וכמהרא"י בכתביו ס" קצ"ו יע"ש וכתב המ"א דמוך רה"ד בתבית שנשברה ולא ממעם שמא יתקו ביא דרך רה"ד דהיה לו להקל עתה למ"ד דלית רה"ד עתה ול"ד לדליקה בשל"ד למ"ד כיבוי בשאצ"ל מ"ם חמירא הוא עם"א שם אות ל" משא"כ נה"ב לעת ההלכן כתב המעם שמא יתקו הח"ד היה לאקולי במקום פסידא עתה ועם"א מהר למק להיה לאקולי במקום פסידא עתה ועם"א מהר ב"א הול מערימין בכך ד"י בר"ד אומר ולא יקלום ואח"כ יומין אורחים (פירש"י בשעת קלימה א"צ לו) ואין מערימין בכך ד"י בר"ד אומר מערימן לכתניא או"ב שנפל לבור כו" ופירש"י אין מערימין לזמן אורחים שא"צ וכ"כ המ"ו כ"א ול מפרש ואין מערימין אפאל דעבד אפור לת"ק אם קלם ואח"כ הזמין ור"ב בר"י מתיר ופסק הרב"מ ו"ל כר"י בר"י והשתא קשה חדא לאיות צורך הגיה הר"ב ואם הערים מותר להמ"ד דעבד דוה להר"ם וש פלונתה אלא להמ"ו ואפשר אף הערים שא"צ נמי שרי דעבד דלא עשה מלאכה כלל. ועוד הקשה על פ" הב"י דהר"ם אין מקרימין לתומו אח"ב לשון אורחים שא"צ כפירש"י מתירם שא"צ נמי שרי דעבד דלא עשה מלאכה כלל. ועוד הקשה על פ" הב"י דהר"ם אורחים שא"צ נמי שרי דיעבד דלא עשה מלאכה כלל. ועוד הקשה על פ" הב"י דהר"ם און מערימין לקלום ולהומין אח"ב לשון הערים ב"ד בתר"ם אורחים שה"ב ב"ד הרה"ם אין מערימין לקלום ולהומין אח"ב לשון הערים ב"ד ב"ד הרה"ם און מתרמין לתוח ב"ד ב"ד הרה"ם אין מערימין לקלום ולהומין אח"ב לשון העדים ב"ד ב"ד הרה"ם אין מערימין לקלום ולהומין אח"ב לשון הערים ב"ד הר"ב" ב"ד הרה"ם ב"ד הרה"ם אין מערימין לקלום ולהומין אח"ב לשון העדים ב"ד הרה"ם אין מערימין לקלום ולהומים אח"ב לשון הערים ב"ד הרה"ם אין מערימין למון להומים אח"ב ל"ד הרה"ם און מערימין לכ"ד הב"ד הרה"ם און מערימין ללל. ועוד הקשה על פ"ד הרה"ם אין מערימין לללו ות"ל ב"ד הרה"ם אין מערימין ללוור ב"ד הרה"ם אין מערימין ללוור מו"ב הב"ד הרה"ם אין מערימים לה"ד לאוור ב"ד הרה"ם און ב"ד הרה"ם און מערים ל"ד המו"ב ל"ד הרה"ם און ב"ד הרה"ם יעבר והוד הלפה לא מדינה את הב"י דהר"ם אין מעריטין לקלום ולהזמין אח"ב לשון הערים עשה מלאכה כלל. ועוד הקשה על פ" הב"י דהר"ם אין מעריטין לקלום ולהזמין אח"ב לשון הערים שא"צ ל"ש בזה כלל דהא הזמין אח"ב ע"ב פירש להר"ם אף לכתחלה מותר להערים אורחים שא"צ לאכול כפירש"י אין מעריטין ופסק כר"י בר"י דמעריטין בשל דבריהם ולפ"ו אף לכתחלה להר"ם לאכול כפירש"י אין טערימין ופסק כר"י בר"י דמערימין בשל דבריהם ולפ"ז אף לכתחלה להר"ם מותר להעירים להומין אורחים שא"צ ומ"ש בדבר זה היינו הואיל ומדרבגן הוא ובס"מ כתוב ופסק מהקל בשל דבריהם יע"ש וק"ק דכתב ואם הערים משמע דיעבד ולב"י ולהר"ב בדבר זה הא הערים אורחים שא"צ אף דיעבד אסור ומ"ש רסי תקל"ג במ"א אות ג' ובנמרא משוה אותם היינו במיעד קסן כמ"ש הכ"ב בתקל"ג ר"י בר"י אוער מערימין והיינו היינא שאין גיכר הערמה דמומין אורחים שא"צ לו שרי אף לכתחלה להר"מ אבל היכא דגיכר הערמה אסור אף להר"ם ו"ל בדרבגן ועסי תצ"ח במ"א אות ך": (ג) הדלף עמ"א דאי נשברה בראוי אסור יותר מג"ם לצורך שבת זוה אסור אוי ראוי כלל ולכה לי מעמא מהיכנו אלא גסרק דמיף מיף שרי הדבה בהרבה כלים כאן אסור מכמל כו": (ד) לא עמ"א הקשה אם יש כלי אחר למי ייתר ו מלמל המוקצה עם הכלי לשפוף לגיגית בשביל שלא יהא גרף התירו זה יותר פיב שעמיד גם כלי ב"תחתיה וקשה דיותר פוב של לכל כל מהיכנו דיש בו לתא דבניו וסתירה ממה שממלמל מוסצה וצ"ע. וכתב בד"מ כלי לגינית בשביל שלא יהא גרף התירו זה יותר שיב שיעמיד גם כלי ב' תחתיה וקשה דיותר שוב שלא לכפל כלי מהיכנו דיש בו לתא דבנין וסתירה ממה שממלפל מוקצה וצ"ע. וכתב בר"מ כו" כצ"ל . והקשה דאיון אימור לכתחלה (ואף להתיר בהנאה לא באכילה אין מבמלין עמי" תרכ"ו מ"ז ב') ואף דלמחר מותר אמור לבפל אימור ליומו באין מינו ות" דאין כוונתו לשתות היין כ"א להציל היין ובנתבמל שרי היין היום לשתות כפו בדבש להתיך בי"ד ומ"מ צ"ע דכיון דא"א להציל את היין אסור הוי כמתכוין להתיר היין ול"ד למתיך הדבש כו". ואפשר כיון דלמחר מותר הוא און כוונתו לשתות היום כה"ב ל"ג להציל היין אע"ג דעצים שנשרו אי לאו דכיקלי אין מבמלין ול"ז זהבית יו"ג שנשברה בשבת מתם יום אע"ג דבפיל בפ"ד סיפן קל"ד אסור לחן כלי תחתיו ול"ז חברות יי"ג שנשברה בשבת מתם יום אע"ג דבפיל בס"ב"ד סיפן קל"ד אסור להון כלי תחתיו לפי הבית ייד שנשבו ה בשבת מות יינם אני ובשיע בט בין שש קלי אשה ייהן כלי חותה עם יין כשר ושיהא בשל בס' אע"ם שאין כוונתו לכך דממילא הוא כוונתו להתיר האיסור . ומתם יינם עתה אע"ג דשרי בהנאת עם"א תמ"ו אות ג' היכא דליכא עכו"ם כו' . ואם נתנסך בשבת צ"ע אם לא הוי נולד . ומ"ש לסמוך על המקילין בי"ד קל"ד א"י דודאי הלכה לאסור דחוור וניער כמ"ש הש"ך בי"ד אות ח"י אפילו במינו כ"ש אין מינו כה"ג ואפשר הואיל ואין אסור אלא ביומו

כמ"ש הש"ך בי"ר אות ח"י אפילו במינו כ"ש אין מינו כה"ג ואפשר הואיל ואין אסור אלא ביומו ולמחר מותר כה"ג לא אטרינן חיור וניער ולפ"ז יצא לן דין חדש כל דשיל"ם בא"מ שנתרבה לא אמרינן חיור וניער ובשאר איסורין אף בדבנן ומינו אמרינן חיור וניער עמ"ש בפריי ל"ד מדינים אלו ואי"ה יבואר עוד. מ"ש הע"ש דאין להנית כלי עם מים דשיל"ם צ"ע דבא"מ בסל כמ"ש הד"ט יעש"ך י"ד צ"ם אות כ"א ובפריי שם: מ"ל"ט המחבר מלקם ואוכל כו' ולא ביאראם לתיקו שרי דוקא לקופה וסל אסור משום עובדין דחול ובעפרורית ביורר אסור אף לחיקו כבסימן ש"ם. שרי דוקא לקופה וסל אסור משום עובדין דחול ובעפרורית ביורר אסור אף לחיקו כבסימן ש"ם. "ע"ל ו"ע"א בש"ע יבואר עוד. איי דוקא מסקום נידולו עב"י וא"ה בש"ע יבואר עוד. אומר לת מ"ל וע"א ביוער הומין ל"א בוערי קינסי וביש ענפים אסור בימות החמה להרא"ש דפסק בימות החמה הרא"ש דבתרי קינסי וביש פירות יע"ש מחכון בלא פ"ר שרי לר"ש מ"מ דבאילן מינכר שפי גוור אמו לח כה"ג וכ"ש מששים פירות יע"ש ברש"י ולרי"ף וו"מ להמחבר החמירו מפי אף בימות החמה וואף בליכא ענפים אסור דרב בקעה מדאו ו"ה מ"ל מ"מ" מ"ב המ"א ו"ל בימות העמים כו' להרא"ש כו והבו) וניש ליכא הלישה מ"א ו"ל פו מות התשמים כו' להרא"ש כו והבו) וניבש ליכא הלישה מ"א ו"ל בימות העשמים כו' להרא"ש כו והבו) וניבש ליכא הלישה מצא ול"ה (מש"ה כתב המ"א ו"ל בימות העשמים כו' להרא"ש כו והבו) וניבש ליכא הלישה מצא ול"ה (מש"ה כתב המ"א ול"ל בימות העשמים כו' להרא"ש כו והבו) וניבש ליכא הלישה מצא ול"ם (ומש"ה כתב המ"א ז"ל בימות הנשמים כו" להרא"ש כן והבן) וביבש ליכא תלישה וערש"י שם דנתרי פירי היה למגזר אמו לח וה"ה נתרי קינסא כה"ג י"ל לפרש כן. ומ"ש המ"א להר"מ ז"ל תלוש נמי בשכת חייב חמאת מס"ב וכ"ה בר"מ פ"ח ה"ד ובפ"ב מה" מ"א ה"ה מתם להר"מ ז"ל תלוש נמי בשבת חייב חמאת מט"ב וכ"ה בר"מ פ"ח ה"ד זבפ"ב מה" מ"א ה"ה מתם דלשבת אף יבשו עוקציהן חייב חמאת ומ"א אף לחין עוקציהן כתלוש דמי וע" חולין פרק מ" דף קכ"ז ב' ברשי שם והר"מ ז"ל מפרש אי דיבשו הן ועוקציהן פשימא לענין מ"א ודוחק ובהא דנתרי פירי להר"מ ז"ל היה לומר פפשימות מ"ש אילן יבש מלח ביש בו פירות שמא יעלה ויתלוש ולרש"י א"ש דתלוש אין בו חיוב חמאת ופריך לגזור תלישה דיבש אשו לח וכולה חדא גוירה וא"ה בסי"ב יבואר עוד ועתו"ש: (ב) אסור עמ"א ברע"ו (מ"ס רע"ו) מ"ד בי"ם אסור להניח שמא ימלו משחשיכה ומשתמש במחובר באילן מ"מ פכ"א מה"ש ה"מ והרא"ש כובר לימול חפץ מע"ב האילן שרו וראיה מקושרין חבל בפי פרה אף ע"ב דאין משתמשון בכהם כו" ובתרב"ד התשמשו של להניח על האילן אסור ולימול הוא דפותר והסילוק למפח מיו"ד או למעלה מיו"ד התשישו של אדם בתיך יו"ד ע"ל פוכרב דאין לומר להרא"ש באילן גזור לממה מיו"ד אמו למעלה שאין נות תשמישו יעלה ול"פ וכתב דאין לומר להרא"ש באילן גזור לממה מיו"ד אמו למעלה שאין נות תשמישו יעלה ול"פ וכושרים חבל בבהמה איז גבוה כ"כ דא"כ מה ג"מ דמותר ליכול החשף מאל החפש מאלו הוא מילה וה"ב המה איז גבוה כ"כ דא"כ מה ג"מ דמותר ליכול החשף מאלו החפש מאלו אדם בתוך יו"ד ע" ה"פ וכתב דאין לומר להרא"ש באילן גזור לממה מיו"ד אמו למעלה שאין נוח תשמישו יעלה ול"פ וקושרים חבל בבהמה אין גבוה כ"כ דא"כ מה ג"ם דמותר לימול החפץ מאילן שאין שימוש בכך דמ"מ אסיר משום, שמא יעלה (ואפשר ג"מ אם מוגח ע"ג בהמה שמותר לימול) שאין שימוש בכך דמ"מ אסיר משום, שמא יעלה (ואפשר ג"מ אם מוגח ע"ג בהמה שמותר לימולן נ"ע"ע"ג (ג) שרשי אילן עמ"א דקלחי עב"י עמ"ז אילן יש להם: (ד) שמצד א"ע מ"א עירובין דף צדו הד" אסור: (ד) שמשקו עמ"א וג"מ אם היה שונג בא" מהן והויר בב" פסול לעדות: צדו הד" אסור צמ"א ועמ" ש"ר אות ה" וסי" ש"ך מ"ח: (ז) או עם"א ומע"ד ושכר יש בהן מים משמע דמצמיתין ודאי: (ח) והתולשן עמ"א שבת ק"ח א" וכ"כ המ"ז אות ז": (מ) אסור עמ"א עם"בי בעיץ עקבי בשם בבית אסור להשקותם בשבת ומלפול עמ"ש אי"ה בסוף המ" מה: (י) מותר עמ"א עכ"י ה"ן נורס איפנא הדם במחובר אסור להריח דליבא היכרא ינ"ש וה"ה עשבים הפריחים מאן דחש להתר"ן ופשום הוא וכל אלו בשבת וה"ה ב"מ": (יא) יקוץ עמ"א רש"י סיכה ל"וב" וע"ש מ"ם בכור שור (הוא רבינו המובה במר המ"ב אין כעת ת"י) דחייב ושכת ע"ג ב" יע"ש כ"ש ה"ל יש מיב בכור שור (הוא רבינו המובה בל לתב"מ אין כעת ת"י) דחייב ושת ע"ג ב" יע"ש כ"ש ה"ל יש מיב בלו ושנג בתולש בסול לעדות משום מפרק ול"ד ליתור שבבר נפרש ועץ תלוש הוא מש"א פרות"י וב"ע ומיותר ב"באפשר וע"א מות ד" צימוקין תו"א ולרבריו ורע פשתן בשורה הצי יום חייב ב"באפשר ועא"ר ש"מ אות ד" צימוקין וחייב עמ"א ולדבריו ורע פשתן בשורה הצי יום חייב ב"באשר ועא"ר ש"מ אות ד" צימוקין (ב) וחייב עמ"א ולדבריו ורע פשתן בשורה הצי יום חייב ב"באפשר ועא"ר ש"מ אות ד" צימוקין (יב) וחייב עם"א ולדבריו זרע פשתן בשורה חצי יום חייב ב' באפשר ועא"ר ש"ם אות ך' צימוקין ושאר פירות יבשים מותר לשרות בשבת ומ"מ כובש כבשים אסור: (יג) ענפי אילנות עם"א דאל"כ היו מיקצה וגם אין עושין תקנה למוקצה ובחרג"ד בשבת אסור להוסיף ובי"ם אסור להחלף. הדא'ל בשבת אסור להוסיף דמוקצה הוא שבכר יצאו כולם ואפ"ה מקבלת אשה דכ"ז שהוא ביד אדם יכול ליתן לחבירו וחבירו לחבירו ע' ירושלמי סוכה ונא"ר של"א בסכין מילה ובס"א תרג"א אדם יכול ליתן לחבירו וחבירו לחבירו ע' ירושלמי סוכה ונא"ר של"א בסכין מילה ובס"א תרג"א אות כ"ח דא"כ בי"ם אמאי מוסיפין דג"כ מוקצה לאתר שיצאו כולם ואין עושין תקנה למוקצה ועסי" שכ"א במ"א אית י"ג ובסי" ש"י ס"ו ושכ"ח ותקי"ג ומיהו דברי המ"א מתפרשין כפשומן ועסי" שכ"א במ"א מית י"ג ובסי" (יב) וחייב עם"א ולדכריו זרע פשתן בשורה חצי יום חייב ב' באפשר יעא"ר ש"ם אות ך' צימוכ דלהעמיד בשבת איך שרי והא אסור למלמל אלא הוכנו מאתמול לכך והוי יודע דמדסתם משמ דלתעמיד בשבת איך שרי והא אסור למלמל אלא הוכנו מאתמול לכך והוי יודע דמדסתם משמע אף שלא היו במים מותר ליתנם במים לכתולה בשבת וערש"י סוכה מ"ב בשבת כחוירין שמשם לומת ה"ה לכתולה הק לשאוב מים מכלי לכלי אסור משום מורת ולנס"י ע' לעיל ואין להאריך:
(יד) התולש עמ"א ע"ש הקשה מס"ג לאיזה צורך כתב תמחבר בין יבישים ועמ"א אית א' ועא"ר דיל בין יבש האילן ובין האילן לח ופירותיו יבישים. ומ"ש בג' כו' אפשר דרך וריעה בכך ע' אות ח': (מו) והכלכלה עמ"א ע' אות ב'. ומגיר האילן אסור מוקצה . ולהשען באילן אדם בריא שרי ותש כח אסור דמשתמש באילן. ע' אות מ" מלפול כלי תרם עם עפר ובשמים למ"ד ירק מותר י"ל עפר כו' לא ולמ"ו דאומר אסור במלפול ומיהו ממ"ש המחבר במ"ח משמע עציץ מותר במלפול וי"ל ביש לו בהמת דמעמיד ע"ג עשבים ודוחק ואגב כתובות אונם שותה בעציצו עת"מ ובמוסף ערוך ביש לו בהמת דמעמיד ע"ג עשבים ודוחק ואגב כתובות אונם שותה בעציצו עת"מ ובמוסף ערוך ביש לו בהמת דמעמיד ע"ג עשבים ודוחק ואגב כתובות אונם שותה בעציצו ע"ג במוסף ובערוך יראת מפרש ניסמרא שבר כלי יע"ש:

ומים מבוי שאין מפולם לכאורה פ"ם שלא נשמחפו ציל ובאיר אות י"ז כתב הלבוש אדיוקא קאי למצוי שלא נשתחשו אסור הא נשתחפו שרי ובלבד שיהא ג' מחילות ולחי וגם כן קשה מה"ת להחיר בלא ג' מהילות ולחי וגם בסי"ו לא כתב למקום שמצילין תפילין ע"כ הגיה וע" באר הנולה מוח נ': (עו) ואת עש"ו ע' בה' ב"ה מה שמבימין נר בארון הקודם ייל לב ב"ד מתנה עליהם יע"ם וע"ד מזה אותן מטבעות שא"י אם מכעו לשם ע"ו ייל שמותר לבהות ומוחר להחיכן דלא נכחב בקדושה ומיהו אם נטבעו בקדושה דפום הוי כמו בחיבה ועיד: (יז) עט"ז גמ' שבת ק"ך א' דפריך דשרי ליתן מים מלד א' מדתניא סלית שאחז אור פושטו ומתכסה משמע הה מים לה כמ'ש הב'י הה חדרבה רבותה אף מתכסה כו' דחמיר עפי כן' ועמ'ה הוח כ"ה והך מחכסה פירש הפ"ז דלחו הכיסוי גורס הכיבוי (נקיט לשון נופל על לשון כיסוי הגוף כדי שיסכסה הדליקה) דזה אסור רק פושטו והוי דומיא דמים וקיל מיניה אבל ע"י הכיסוי ונענוע אסור ועמ"א ואי"ה בס יבואר עוד: (יח) שאין עפ"ז הלשון דחוק דגרס כיבוי שרי ככסעיף כ"ב ומקרב כיבוי במים אסור כההיא דסי' רס"ה במ"א ח" יע"ש ועסי' ש"ב סע"ו מענין פיבוס יעוין שם: (יט) אבל קטן עט"ז דאף בסחם אסור ועסי' שמ"ג ואי"ה שם יבואר: מענין פיבוס יעוין שם: (יט) אבל קטן עט"ז דאף בסחם אסור ועסי' שמ"ג ואי"ה שם יבואר: (כ) ולא עפ"ז בחקנ"ה בהג"ה דט"ב נדחה אפ"ד בליל י"א לא יאכל מפני אבלו של יום והמחבר אוסר ביום עבירי ועמ"א בם אום "ד בליל "א דחענית במקום קרבן ובקרבן הסענית ע"ד ול ב"ל הי"ד קס"ה במ"א ואי"ה במ"א ובארבן כלא הול אחר יום שלפניו יע"ש ולפ"ז היה שמשתעה לכדי הייב מ"ה ולכ"ש פטור ואסור (כל) אדור עט"ז בל ען נשרף יש בו כיבוי מ"ה ומשא"ל לכ"ד הייב מ"ה ולר"ש פטור ואסור וב"ש פסהו במ"ח אור ל"ג ובריקא דומיד גזרו שאין ברור כ"כ אבל לערא אף דיחיד ל"ג ובריקא בר"מ מורם בשכ"א במ"א אות ל"ג בל" ממיר נש כי כמ"ש המ"א אות ל"ב הולה המר נש"ב ולה" משאל"ל מיבו הטור וש"ב לו פירוש אחר יודה לזה ולר"ש משלה ל"ב וה בור של פכהו כר"ש והכ"ש וכר"ש והכ"א ולה" בל פירוש אחר יודה לוה ולר"ו משאל"ל מיבו הטור וש"ב לו פירוש אחר יודה לוה ולר"ו משאל"ל מיבו הטור וש"ב לו פירוש אחר יודה לוה ולר"ו משאל"ל מיבו הטור וש"ב לו פירוש אחר יודה לוה ולר"ו משאל"ל מיבו הטור וש"ב לו פירוש אחר יודה לוה ולר"ו משאל"ל מיבו הסור ב"ש פסהו כר"ש והר"מ כ"ה והך מחכסה פירש הט"ז דלאו הכיסוי גורם הכיבוי (נקיע לשון נופל על לשון כישוי הגוף ואף הר"מ ז"ל שיש לו פירוש אחר יודה לזה ולר"י משא"ל הייב והטור וש"ש פסקו כר"ש והר"מ ז"ל פוסק כר"י והמחבר לא הכריע בכאן אף דיעה א' בסחס מדכתב והרמב"ם כתב י"ל דהוי וי"ו במקום אבל וכמו אבל הרמב"ם אוסר ולא הכריע ועמ"א אות ל"א ואי"ה שם יבואר ודבר

<mark>עתום' ד"ה</mark> אמר רב יהודה והדברים ארוכים ואי"ה בכי' תל'ח במ'א למ"ד יבואר. ושם ולפעמיך בדקר נעון להר'מ ז"ל ספק מדרבנן לחומרא ופסק מבאל"ל חייב ליע:

שלה (b) מזון עמ"ז. כתב לתקנ"ו כמ"ש רמ"א בהג"ה ועמ"א אות א' ובשבת קי"ז ב' מוס' ד"ה הא דתניא הוקשה להם אמאי לא הקשה ממשנה חבים י"ל התם שמא יחקן מנילין ממנה קאמר דעדיין קאת שלימה משא"ב נשברה בראש גגו לגמרי והצלה שמציל מה מנינון ממנה קרמר דעדיין קנח שנימה משח כ נשבדה ברחש גגו נגמבי והננה שחמיל מה שמקלה מהנג פריך שפיר ומשני ויביא כלי דרך רה"ר כו' ומ"מ מאחר דהר"ב בהג"ה השמיש דברי תה"ד שהביא הב"י ובמ"א א' למה כתב שיחקנו עא"ר: ורדוי יודע דמשמע בחבים שנסברה בראש גנו דמציל בחד מנא אפילו הרבה ובכלים רבים מציל עכ"פ מזון ג' סעודות והיינו להנית על הארץ זא"ז אבל להביא כלי אחר יוחר מא' אסור אפילו ג' סעודות כל בקולט מאויר ואפילו לגג ממש דמ"מ נראית ההללה ביותר ואסור הא כלי הדא לחוד אפי' יותר מג' סעודות ואפילו לקלוט ברהוק מגג שרי דכיון דלא התירו כ"א בחד כלי זכור הוא ועב"י בכם סמ"ג והפרנו כקנוע ברהוק מנג שרי דריון דנה התירו כ"ח בחד כני זכור הוח ועב"י בכם מחיג והסרומה והחיים מדאמר שלא יביא כלי אחרת ויקלוע וילרף הא חד כלי אפי' קילוע מוחר כ"ש זירוף המוך לנג כמ"ש החום' קי"ו ב' ז"ה כלי יע"ש והא דאמר בדף ק"ך א' מאי טעוחא כו' היינו מדלא החנה רק כלי אחר ויקלוע ולא החנה בחד מנא דוקא ג' סעודות ש"מ בחד מנא שפיר דנו אף יוחר מג"ח ואף בקילוע שרי וכ"מ בר"מ ז"ל פכ"ב מה"ש הי' חבית ששברה מניל מה שליך לו ולאורהיו (היינו ג"ם) וכילד מליל כו' לא יקלוע וילרף הי' וחלרסו לראשון מליל מה שליך לו ולאורהיו (היינו ג"ם) וכילד מליל כו' לא יקלוע וילרף הי' וחלרסו לראשון הרי בג"ח כמי ע"י קילוע כלי אחרי יותר מחדא אמור וסמך עמ"ש בפכ"ג הכ"ב בדליקה בחדא מהיי או הבית בר"ח בית בר"ח בית הרי או היינו היינו ברי מדי אורי מוחרים מהוד מווי הוא מדי מוחרים ברי מורי אווי הוא מדי מווי הוא מורי ברי מדי מווי מורי החדש הוא מורי הוא מווי הוא מדי הוויל מוחרים ברי מדי היינו היינו היינו ברי מדי היינו היינו היינו ברי מדי היינו ברי מדי היינו היינו היינו מדי היינו היינ מכא אפילו יותר מג"ס ברי וכאן מיירי בהרבה כלים רק מה שלריך וע"י קילוט אסור אפילו ג"ס ובפי' צירוף מפרש דלא כחו' קי"ז ב' ד"ה כלי אלא זו ואל"ל זו ומבום סיפא אורחים אף לירוף מותר והמחבר ס'ב פי' כטור ותוס' ומשום סיפא דהערמה אף לירוף אסור ועיין פרישי החריך בכחן ומ"ב המחבר ס"ח בספוג כו" ער"מ פכ"ב הי"ו חספוג וטפוח כחב עובדין דחול ויבוח לידי סחיטה וע' לבוש ועתו"ש ול'ע ועהי' ש"ו סי'ט דחבית שנשברה מותר לקרות עכו"ס ומדלא הביא של"ד ככ"ו דשם הביא י"א דלא התירו אלא בדליקה דוקא ועמ"א ש"ו אות כ"ז וחדנת הבית שנד כבין דשם הנית ית דנת התירו מנת בדיקה דוקת ועודם שין תות כדי עי אות ב': (ב) מצילין עמ"ז הקשה על הר"ב דהנית י"ל בסחם והרי מהרא"י ז"ל גופת לכה"ת אסרה ובשליד הבית ב' ידי אול זל הכריע משמע לראורה כי"ל שהבית באחרונה לאסור לכה"ת אסריב בלחל התיר דות מסקבר יותר כמ"ש המ"ז שם אות ח" יע"ש. זעיין ב"ד ופכישה והלא איך שמאור עינינו הע"ז ז"ל הי זה במו באות א' דהר"ב פירש שמא החקן בבכדרה הגית למכה בארץ מילין ממנה א"כ קוביית הטוב בבל"ד גם כאן שייך דבלת דברי הרבו אותר בל"ד גם כאן שייך דבלת דברי הרבו אותר המ"ד הכרובה הובות מחור בדל"ד גם כאן שייך דבלת דברי הרבות אותר בדל"ד גם כאן שייך דבלת דברי הרבות אותר החדים אותר מח"ד החורה החדים מחור בדל"ד המותר החדים החדים החדים מח"ד מהות מח"ד מחדים מחדים החדים אותר החדים ה הר"ב ז"ל הייתי אומר במ"ש הפרישה כיבוי שפיר קבה דחשש מכבה אף ביח חבירו משא"כ חשש רה"ר אבל לר"ב קשה ועב"י במ"ש וגם הרמב"ן הולק כיון למ"ש הפרישה בראש גגו דליכא כ"א השש רה"ר והבן זה ועא"ר אות ג': כתב הע"ש אות ג' יין שהובא חוץ לתחום דאסור אם נשברה אסור ליתן כלי תהחיו דמבטל כלי מהיכנו . ואף הבא חוץ לתחום מוחר בטילטול כבסי שכ"ה ס"ח הפילו י"ב מיל מ"מ י"ל ביטול כלי מהיכנו יש בו טעמים רבים א' בנין שקובע לו מקום ב' כשובר כלי דא"א להשחמש בו עוד ה"נ מבשל לפי שעה מהיכנו דא"א להבחמש בו משקה היתר דיש בו יין אסור עבי' רס'ו במ'א אות י'ד וכי' ש"י סעיף ו' מזה ובמ'ש בפריי ם ובחידופינו שבת מ"ג ומ"ד הארכנו ועתו"ש בזה . די"ל בהפסד מועט אכור כה"ג :

שם ובחידושינו שבח מ"ג ומ"ד החרכנו ועתו"ש בזה . די"ל בהפסד מועט חסור כה"ג :

שרן (א) אין עמ"ז שירובין ק' א"ב. והב"ח ופרישה כחבו דהרי"ף מהלק בלח אסור שמא

יעלה ויחלוש פירוח במחסיון (או עליו ואף באילן סרק א"ג ל"פ) ויבש שרי דא"ג

מחרי קינסא בלח נמי דבר שאין מחסיון הוא והרא"ש אוסר ביבש נחרי קינסא דמינסר ספי

כמ"ש החום" שם . והט"ז כתב דמלפון הרא"ש דהרי"ף לא מפליג בין אילן לעשבים משמע אף

בנחרי באילן כמו טשבים לחים דשרי דאל"כ היה לומר דהרי"ף א הביא אילו ובש לאסור

בנחרי היבא אטו לח דכר"ש קייל ובלח גופא שרי כה"ג ומ"ש הט"ז דאל"כ הוי ליה הרי"ף

כרא"ש וצה דלרא"ש יבש אסור ולרי"ף שרי י"ל דה"ם מנא ליה לרא"ש ז"ל זה ואי דשמים הרי"ף יכש הא השמים ג"כ בימוח הנשמים עכ"פ ליחסר לרי"ף מפני מ"ע הרואה אומר משחמם בלח אלא השמיטו ה"ג השמיט הא דנחרי קינסא אלא ע"כ דהרא"ש סובר לרי"ף בין לח ויבש הכל שרי ועא"ר אות א' ולמ"ש א"ש . ולהמחבר אף בימות החמה ולית בו ענסים נמי אסור דרב בקשה מלא יש"ש בב"י וש' לפוש מ"ש בזה: (ב) ואין שט"ז מדכתב במחובר לקרקע אבל ממ"ש מלה כלל ייל בין יבש וליכל שנפים וע' אות ד' ואי"ה שם יבואר: (ג) ודוקא שט"ז שב"ז משם המ"מ: (ד) אבל שט"ז האריך וש"כ הב"ח ז"ל וסוברים דר"ל ורבור מחולקים בזה ובאמת המ"ע בסי ביותר בדברי המחבר דירק מסומשין בו שוב רלימי בא"ד אות בא"מ מחבר דירק מסומשין בו שוב רלימי בא"ד אות ב ובאמח צ'ע בסי בי'ב כ'ו מכוחר בדברי המחבר דירק משתמשין בו ושוב רחיחי בחיר חות בי עמד בזה ועהו'ש ורבינא ור'ן ל'פ אלא ברכים כירק שרי והקשה כאילן אסור משום שבוח כאילן ובהיו קשה קלה המור מאילן דנוח לשבור כו' ומ'ש הפ'ז איך סממו הפוסקים כלומר היה לפרש בקשים עכ"ם אסור דדמי לאילן ומ'ש דאסור להשמש בהם ממחת מוקלה כ'כ המ'א בשייב ו' דמוקלים הם ועשי' שכ'ה ושי'א שם משמע דמוקצים הם בטילטול ומחובר שנחלש בשכח אסור בטילטול משמע דבעודו מחובר אסור בטילטול ואין משתמשין באילן אע"ג דקשה (פרי שגרים ח'ב) ין Pri Megoym Tom II. 17

י'א וגם נקוב בכורם קכן מעם הוא. והי'ה במ'א יבואר עוד: (ח) בורתר עט'ומפרק ליח כאן דמפרק אינו אלא מה שעמון בחוך הקליפה ובורר ליכא אע"ג להניח אפשר ל'ם בעמן ז

דמפרק חינו חגח מה שממון בחוך הקניפה ובורר ניכח חע"ב נהמיח הפפר כים כעמין זה בורר וכ'ם לאכול מיד מ"מ היה להם לגזור אפו מהובר כמו דגזרו במפרק והי' דכאן מלום במהובר לא מיהלף ועמ"ב בשי"ע וע' הולין קכ"ז ב' אילן שנכשח וקכ"ה ב' בחום' בד"ם רבי יהודה יע"ם והיינו דוקא באין יכול להיות עוד הענף אע"ג בעדיין מחובר בקליפהו ומ"מ ים ליזהר בה דאין העולם בקיאין זכן להיות עוד הענף אע"ג בעדיין מחובר בקליפהו ומ"ע ברמ"ג הוה בי ו"ע שמום דבות המו"ר הנעבה ברמ"ג הוה ג' יע"ש ועמ"ד או לי וע"ן פ' הביח ובם י"ג בבות המו"ר הנעבה ע"י ע"י עוד ב"א ב"ח ביל ועד"ף ב"ח ביות ועבר לא חיור ק דרבון ע"ד ביות הברתות אלוור משני מדבות המבות מהבות המבות המבו

ערי פכרים זית קרי יעיש ועם ייברים הימת פפני קנים ובנכים ייצפים מוחי משבות נכלה כמקקן כלי וברגלו הוי שבות דשבות בלא כדרכו בציונעא שרי פרהסיא אשור וחמיר משבות דשבות ע"י עבו"ם ש"א במקום אורך גדול שרי כדרכו וי"ג קו"ל הא עלו עשבים וגדילים שם דהוי דאורייתא כבסעיף ה" י"ל אשור וע"י עכו"ם למ"ד שרי ה"ה זה ועבו" הקמ"ז פ"י ובע"ש אות

ח' וש'א אות ס'ז בשם הר'ן ז'ל פיק די'ט והנה בנינור לאו משום מיע אכרו אלא משום שבות דשבות ומ'ע בייך בוטמן ביאמרו בכיבם בשכח שובך יאמרו להטית גנו יע'ש: (י) מזרתר עש"ז

דשבות ומ"ע בייך בוטמן ביחמרו בכיכם בשבת שיבך יהמרו נהטיה נגו יע"ש: (י) בזרתר עפ"ז
בלות ז' דירק דרכיך לפי' למעה מג' חייבינן שמא יקטום בקנה הרך וגם מוקלה א'כ בהדם
לפי' אין גביהה ג' מהארן אחור שמא יקטום ומוקלה רק מריח ואין נועלו בידו אפיה אסור
לפיר מין גביהה ג' מהארן אחור שמא יקטום ומוקלה רק מריח ואין נועלו בדו אם נכנם
בלחרוג מריח מרחוק ולא בידו כה'ג דשתא מחוך כך יבא לקטום לאכול. ומבמע אם נכנם
לנינה בבת ובא לו הריח של פירוח לא יברך דהוי ריח של איסור ועא'ר אוח יב ורי'ז אוח ח'
וצ'ע: ב"ש לריך ליזהר שלא יקלום שער מעור בהמה מחם וא"כ ההולכין בעורות בועלים
ופייא וכידות בו אווב חשלת אחור לסרוק במסרק בשבת כבמיתן ש"ג בס"ז ושכ"ה ל"ה
במ"א ושם פי' דעור האדם כל שלא פי' רובו חייב תשאח ובש"ן מ"ם במ"א אות ג' וא"כ לכיך

עיון קלת למה חלאן בגמ' סנהדרין ואי'ה בש"ח יבואר עוד : בו'ש הר'ב בסי"א בהג'ה ומוחר להעמיד משמע אף לכתחלה כל שאין טורח עמ"א אוח י"ג ע' כפוח חמרים סוכה מ"ב מ"ש רש"י בלא יכמוש הא הדם ובה ענבים דנפחהים אטור יע"ש ומ"ב בם דמהר"ב משמע אם מהזיר שרו (א) כין עם א עב"י וכתבית ככידה נכי את בעליתא דשישא אפור והא ד"ש כיבור בפרוצף

(נ) אסיר עם א וכני המיות עבן אסיר במסכול בשבת כמיצהרו לאיפור ולמיש הכויש בסי שחת עמ"א שם ע"ה כל דמחמת חימיא בעלמא יש להתיר החלפול אפשר ת"ה כאן לרידיה עמ"ש בסי של": (ד) לתכן עמ"א שכות דשבות במקום מצוה שדי הא לתקן הוי מלאכה ד"ת אפיר אפירה לעכו"ם אף במקום מצוה עסי" ש"ו מ"ה ורע"ו ס"ב ולכבוד חתן הוי מצוה גדולה ביותר. וב"ש מותר לומר בע"ש שעשה בשכת ויל : (ה) לענין עמ"א באית ד"ועא"ר ד" דמה"ו משפע אפשרא לשפוח חקן וכלה שדי שעישה בשכת ובלבוש משמע דאפור כ"א בשמחת חתן וכלה ונא"ד שם: (וי) ווידוק עמ"א רע"י עירובין ק"ד א" לא שמא יכול צדור מוקצה ועסי" רנ"ב אות כ"ו וע"תו"ש אם שדי עמ"א רש"י עירובין ק"ד א" לא שמא יכול צדור מוקצה ועסי" רנ"ב אות כ"ו וע"תו"ש אם שרי הפולחן עב"י אלא כאן יל מפי אפו ישחוק על הקרקע: (ח) בעצמות עמ"א שכ"ו מי אות אי המולחן עב"י אלא כאן יל מפי אפו ישחוק על הקרקע: (ח) בעצמות עמ"א שכ"ו מי אות אי ממוא עפ" שכ"ב מ"ו: (ו) שולחן עמ"א עב"י בזה הא פירות לצורך היום שרי שלא ימנפו בנשפים: המולח עם"א עם"י שכ"ב מ"ו: (י) שאון עמ"א עב"י בזה הא פירות לצורך היום שרי שלא ימנפו בנשפים: וא"ה שם יבואר. ועס" של"ו אות י"ג ומ"ש שם ועס" תקכ"א: (יב) שאין עמ"א עב"ו אות ד" ש"ר בואר ב"עם" ב"א את י"ג אי שרי לבפל לפי שעה בה מועם לציו מוה וכ"ת ש"ל"ם (א) ולא עמ"א ע" ס"ף ד ההג"ה דאע"ג דקייל דאין מקדשן אינ דאינא מצה דרישא כל "דש מצוה לור ב"א מי ע" של"ד ול"ו לש"מ בצוה לשתרי ועוד בשלת מ"ב ול"ו המורה אין כ"כ דיש מצוה שהבי ול"ג ובב"י לא משמע כן ואף האידנא נהגו לא מדינא אבל בשפחת תורה שרי: דרך משירה וליג ובב"י לא בשמר מ"ל מאות א"מ ארג להקיץ משנה לאו בשיר הור מכ"ל מ"ל הא"ח א"מ מי ארג להמוץ הישן כ"ב וו"ש המ"ח אור מ"א דלהקיץ משינה לאו בשיר הור מבמ" של"ח את א"מ מי ארג להתין מ"ב בווה"כ ה"" משרה הור מ"ל וו"מ מ"ב בווה"כ הי" מה"ד ארצו ביות מורה מ"ל ביות"כ מ"ל משנה לאו בשיר הור מבמ"ל מור"ח שה"ח ארג מ"א בל בשפחת תורה ש"ל א"מ מ"א דלהקיץ משנה לאו בשיר הור מבמ"ל מ"ל מ"ל הור"ל מה"ח שהבי הר"ם מ"ל הור"ל משנה לאו בשרה הור"ל מ"ל מור"ל משנה לאו ביות"ל מ"ל בוות"ל מ"ל מור"ל משרה הור"ל משנה המ"ל משרה מ"ל הור"ל משרה הור"ל משרה הור"ל מ"ל מ"ל הור"ל משרה הור"ל מ"ל הור"ל משרה הור"ל משרה ה"ל מ"ל הור"ל משרה הור"ל מ"ל הור"ל משרה הור"ל מ"ל מ"ל הור"ל מ"ל הור"ל מ"ל הור"ל מ"ל הור"ל עם"א שם ע"ה כל דמחמת חימיא בעלמא יש להתיר המלמול אפשר ה"ה כאן לרידיה עמ"ש בסי

(ב) א' כנגד א' עס'א הם דברי הר'ם 'ול 'ובב"י דלא כתה"ד שהביא ראיה להתיר מכיג ביוה'כ תי המ"א דלהקיץ משינה לאו בשיר הוא כבסי שליז אות א' מי ארג להקיץ חישן כיי וויש הר"מ דל כדרך המשרים. ועתוש מ"ש רשיי מכין באצבע על אנודל דהוי כלאחר יד יעש שהאריך ופה כתכ: [הזי יותר שמיפות וסיפוק יש בהן פירושים שונים מיפות ביד או בירך עפירשי ביצה לי ב' ועירובין ק"ר יבשבת קמ"ח ב יכ"ח של"ח ושל"ם ואמנם בירושלפי ביצה מפרש סיפוק מחמתו כמ"ד ויספוק כף על כף מיפוח לרצונו עת"מ שם והמור בתקכ"ד הביא פי הירושי ובשע מה שה ושם צער לא גורו כלי ביצה למ"ד א' ה"ה אין ושבת ק"ח ב' הקשו על פירשיי ומשמע משם צער לא גורו כלי שיר ורש"י סובר דבת"ח מיפוח וחיקוד בחה"מ שרי ע"ר ת"א וב"ם ושבת מספקין ולא מרקרין ולא מספחין כהב מרקדין ביניהם לומר דמספקין נמי שיר ושמחה אסור. מ"ש מרקום י"ם כה"ת לחלק בין מהמתו לרצונו קשה דמתר משמע מחמתו לית שבות ואין וס"ש התום" מוכר להאריך: (ו) אין עס"א המעם שמא יכתוב ה"ה סידור המענות וע" תום" כתובות ג' או "דיה אי הלושת בששי וש"ב ל שבת כשלא ימצא בתולים. מ"ש מלקות חמורה הר"ם ז"ל לשימתיה דנושאת בששי וש"ב" בהנ"ה היבור זה יש בו חילול שבת ומעם אין דניו דיני ממונות דנושאת בששי ודניו דיני במונות ב"או ביו דיני ממונות ב" המאצ"ל דות מ"ש הר"ב הבו"ה ה"ב והו ש בו חילול שבת ומעם אין דניו דיני ממונות המשאצ"ל דות מ"ש הר"ב הבו"ה ה"ב והו שבו חומבים אין דניו דיני ממונות הנישאת בששי ויכול לקבול בשבת כשלא יכצא בתולים. מ"ש פלקות חפורה הרים ז'ל לשיפתית הפשאצ'ל די חבר בהג"ה להלקותו דוה יש בו חילול שבת ומעם אין דנין דיני מכונות הרבנן שפא יכתוב ונא"ר ג' בשם ירושלמי בכל מושבותיכם שאין דנין ובס' החינוך כו' יע"ש: דרבנן שפא יכתוב ונא"ר ג' בשם ירושלמי בכל מושבותיכם שאין דנין ובס' במשו בשבת לרבנן עי"ן כ"ל פכ"ח מה"ש ה"ז נפתשו בשבת והנה בועל האפנימה דידה קפיד קרא צ"ע אי ניתן להצילו בנפשי גם אין עונשין בשבת והנה בועל ארבית דקנאים פוגעים בו אם הוא בפרוסיא בפני עשרה מישראל י"ל דכ"ע מורים דאין פוגעים

למים שרי אין זה מוכרת וי'ל אם היו פורחים אכור אף מחזירו למים מ'ש הר'ב בהג'ה כי'ג ובלבד בלא ינידנו משים מקצה דאשור בטילטול אפי׳ מקצת ובור עמוק מאה אמה אין

בוכ"ו

בו בשבת ולחלל שבת. וחליצה בא' בשבת קובעים בע"ש אחר מנחה בעוד יום לא בשבת שלא יתא נראה כדנין בשבת. ועב"ש אה"ע בפירוש סדר חליצה אות ס"ז ומשמע בלילת שלפני יום המחרת נמי שרי לקבוע מקום א"כ חליצה בא" בשבת יעשה הקביעות בליל מ"ש. והא ל"ק מ"ש שם אם במל החליצה י"ל דרעת הקביעות היה שיחלצו למחר הא בע"ש דעתם איום א", ולפ"ז אם שם אם כםל ההליצה "ל דרעת הקביעות היה שיחלצו למחר הא בעיש דעתם אום אי ולפז אם יש שם אם בל ההליצה "ל לקבוע בערב ע"ד כם היו יודע כל אלו משום שבות ביה"ש ליג אם יש צורך גדול כבס" רם"ב ושמ"ב ואם אירע בע"ש ביה"ש עדיין יוכלו לקבוע מקום ועמ"א שמ"ב. תום" יבמות ז"א בר"ם ולדידן ע"כ בכל מושבותיכם אתא לרבות אף שאין חילול שבת ובאה"ע אי חופה קונה ובדרוש הארכתי: (ד) ולא עמ"א אבל לא כקונה קנין בשבת שעדיין מציאתה ומעשה ידיה שלה. וע"אות שאח"ז ואי"ה יבואר: (ה) הכניסת עמ"א ובאה"ע מימן ס"ד ס"ה דאין כונסין בשבת (מ"ם ס"ג ועב"ש ה" דאם היה החופה מבע"י ותית" נדה מודיעין לו ותמבול בשבת ומותר לבעול בשבת וע"א וע"ה אי שהי יבואר עוד בזה: (ו) "ז"א מקרישין עמ"א ע" תוס ביצה ל"ו א" בלעול בשבת וע"ש ועס" ש"ו במ"א אות י"א אי שרי להקר"? מם ידוע למ"ת עתה: (ו) ולא עמ"א צ"ע דבש"ח המבשל בשוג למ"ש ומוד הוא לא יאכל עוכמית וכאן פסק הר"מ זול פכ"ג המ"ו שונג יאבל בו ביום במוד אף היא שרי למ"ש ובש"ח אף במלאכה דרבנן דינו כמלאכה ד"ת יע"ש. שונג משנה תרומות: (ו) ואי ע"א אלשה מעודה פריוו הבו בע"ש עס" רמ"ם במ"א אות "ל"א ובש"ח מעודה פריוו הבו בע"ש עס" רמ"ם במ"א אות "ל"א ובש"ח מעודה פריוו הבו בע"ש עס" רמ"ם במ"א אות "ל"א ול"א ומ"א היו שוו מעודה פריוו הבו בע"ש עס" רמ"ם במ"א אות "ל"א וע"א ולע"מ משונה תרומות: (ו) ואי עמ"א ולעשות סעודה פריוו הבו בע"ש עס" רמ"ם במ"א אות וומ"מ ממשנה תרומות: (ו) ואי עמ"א ולעשות סעודה פריוו הבו בע"ש עס" רמ"ם במ"א אות ועמ"ם ממשנה תרומות: (ח) ואין עמ"א ולעשות סעודה פדיון הבן בע"ש עסי רמ"ם במ"א אות ה' ואם נשלמו כ"ם ו"ב תשצ"ג ביום ה' מ"ם לא מיקרי עבר זמגה אף להשיך דלכתחלה ודאי אין לפדות עד יום ל'א: (ם) גם עמ"א וגם הנשלח ע"י שליח ודאי אף לכתחלה נותנין לה. וגם הנכתב בכתב משמה או בכל לשון עאר"ע סיי קכ"ו וב"ש אות ח' ובסימן ש"ם כאן ובסי ש'ו סעיף "א. וא"ה בשרן ס"ם יבואר עוד: (י) מה עם"א כל מילתא דאמר רחמנא לא תעביד כר עיין סמ"ע בח"ם מזה האריך ובחולין השוחם בשבת ויוה"כ אף מויד שחימתו כשירה לאחריני למ"ש ולמוצאי יום הכיפורים יע"ש. ועש"ך ר"ח בח"מ אות א' האריך שם, ומקח הנעשה בשבת מכירתו קיימת אף שנעשה באיסור תורה: (יא) האלמנה עמ"א ע" ב"ש אה"ע סי" ס"ד אות ה' האריך ואות קיימת אף שנעשה באיסור תורה: (יא) האלמנה עמ"א ע" ב"ש אה"ע סי" ס"ד אות ה' האריך ואות ויבמה לכ'ע אין יחוד פהני כ'א ביאה ממש. ועי'ם חמור מע"ש דאלו ע'ש ביה'ש כל ל"ג במצות וערים ביה"ש יש איסור תורה אין מערבין שמחה בשמחה עסי"תקמ"ו אי ב<mark>יים אסור</mark> מ"ה ובשבת ליכא איסור תורה ע" פרישה וא"ה יבואר שם : (וב) להשים עמ"א בכל<mark>י שרי לפעל</mark> הקסמים בהקשים אפילו גדול מאוד דל"ש שמא יעשה חביות של שיימין כבס"ב: (יג) ספינה עמ"א. הקסמים בהקשים אפילו גדול מאוד דליש שמא יעשה חביות של שיימין כבס'ב: (יג) ספינה עמיא. כתב עיש אות וי בריכה שבחצר ואית לה גייודין שרי לשום שם ובספינה כבס"ב ועסי שיין נוין וי מדין בריכה שבחצר לענין רה'י וכרמלית הוי כרה'י. ומ"ם אם מנהיגין הספינה במקלות ומניע מדין בריכה שבחצר לענין רה'י וכרמלית הוי כרה'י. ומ"ם מדרבנן אסור וויל מילפול עפר מילפול במנין דאסור לעבור בספינה. ואפשר עיי הערמה כהיג יש לתתיר האידנא בת"ח וצ'ע ואיזה בתקפ"ו ותרי"ג יבואר עוד. עיין י"ד: (יד) ואם עמ"א ועתוש כאן ומ"ח אות ייג בשם שית שב יעקב דבשעכרם מוליך הספינה לית כאן משום שם יעיש ואיה שם ומ"ח או יבואר עוד: ע"י מוס' בצה ח"ח וצ"א בשרן מ"ם אות ב' שייך לכאן על ע"ש וע" תוס" בואה שם יבואר עוד: ע" תוס" ביצה ח"ח א"ד"ה בעפר כשיש הרבה עפר ונופל לית גומא ה"ה חופר גומא במים ומיר מומלאת מים ע"מ שות ייג מזה יע"ש: אם משקון בכלי וכמו קשים וקסמים ע"פ במים ומיר שבות אום ולאכה מדרבנן כמו מישאצ"ל וכרומה ומש ביוד הווי פסולת מדובנן כמו מישאצ"ל וכרומה ומהם גזירה כהי"ג וותלוש וכרומה ווש ממעם עובדין דחול ווש ממעם מראת. העין ווה קיל בחררי שמא יעלה ויתלוש וכדומה ויש ממעם עובדין דחול ויש ממעם מראית העין ווה קיל בחדרי חדרים מותר היכא דליכא כ׳א חשד דרבנן עס׳ רמ׳ב ושאר דוכתי ויש לספק מ'ע במקום רואין אי לוקה מ'מ הואיל ובאין רואים שרי ויש נ׳מ מובא לענין פסולי עדות מדרבנן וכבר כתבנו

אי לוקה מים הואיל ובאין רואים שרי ויש נים מובא לענין פסולי עדות מדובנן וכבר כתבנו מדרקתך עמיא שבת צ'ד ב' ועיון בפתיחה כוללת:

"מות כ'פ ועיין בפתיחה כוללת:
"כתכמים דר'א ועב"י מ"ש הרין שיש פוסקים כר'א לחומרא אפשר שלא להתיר שבות במקום מצוה ועמ"ז י"ד קצ"ח אות כ'א (מ"ם תצ"ח) ועס" שכ'ת במ"ז א' ומ"ש שם. ובס" ש"ג אות כ'א בשם הריב"ש נוז י"ל חייב אף בא"צ לצפרנים דבמשכן וע' כאן אות נ' שם. ובס" ש"ג אות כ"א בשם הריב"ש נוז י"ל חייב אף בא"צ לצפרנים דבמשכן וע' כאן אות נ' וואיה שם יבואר: והנה ג'ם האידנא בין מלאבה ד"ת לדרבנן שבות במקום מצוה וגם ואיה שב במולע עדות ד"בת דבמיתת ב"ד ומלקות מ"ה פסול עת"מ ל"ד יע"ש: אשכתנא פתרי המחלל שבת במלאכה ד"ת לא יהא פסול מ"ה לעדות וב"ם פסול לעדות מ"ה כמו שאניד. כ' איםי בן שבת בשבת במלאכה ד"ת לא יהא פסול מ"ה לעדות וב"ם פסול לעדות מ"ה כמו שאניד. כ' איםי בן יהובה רשבת ב"ב בת על בולת לא שבת במהאכה ד"ת לא יהא פסול מ"ה לעדות וב"ם פסול לעדות מ"ה כמו שאג"ד. כי איםי בן
יהודה בשבת דף ו"ב ובתום" ד"ה הא דמסופק איסי על סקילה ואע"ג דחייב כרת על כולם לא
מיקרי רשע בח"כ ומלקא לא לקי דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד שאין לוקין אף בעבירה
שאין בה רק לאו ואלו ב"ש לוקה על כולם ומפסל מ"ה בהויד בלאו אף בזה"ז עת"ם ס" לדד זולת
הגך דלא מספקן שם והבערת ג"כ מס"ג אי סקילה ואי לאו הלא מבואר הלאו בפ"ע. ועיין תוספות
שם ובדף קנ"ד וצ"ו ובר"מ ה" מנהדרין וצ"ע אם הלכה כאיסי וארה במ"א יבואר עוד ואין
להאריך: (א) בין עמ"א תום" שבת צ"ד ב" ד"ה אבל לרי" חייב משאציל ולר"ש משאצ"ל פסור
להאריך: (א) בין עמ"א תום" שבת צ"ד ב" ד"ה אבל לרי" חייב משאציל ולר"ש משאצ"ל פסור
שער א"א פלו אי אפילו איסורא ליכא והיה נראה לומר דמכל חלב
שערות עם"א דאו נה"א ב"ל מ"משת ווה ל"ש
לרבות ח"ש דחוי לאמחרותי "ל היינו שימעה וואבל כיות כא"ם והוא לא ידע ואשם ווה ל"ש לרבות ח"ש דחזי לאצמרופי י"ל תיינו שימעה ויאכל כוית כא"פ והוא לא ידע ואשם ווה ל"ש בשער וכדומה וה"ה בל יראה בת"ש י"ל כן ועשו"ת ח"צ בזה וממ"א משמע דבכל ח"ש טשמע דיש בשער וכדומה והיה בל יראה בח"ש ייל כן ועשרת ח"צ בזה וממ"א משמע דבכל ח"ש משמע דיש בו מיש איסור דרבנן ובפתיחה כוללת כתבנו מזה יע"ש: מ"ט על הע"ש משמע דרבנן בפתיחה כוללת כתבנו מזה יע"ש: מ"ט על הע"ש בא התלש צמר כיד מבהמה בין חיה או מתה פטור דבכלי דרך גזיזה לא כיד משאצ"ל עסיי ש"ג אות כ"ב במ"א בשם הריב"ש וכאן אות א". ותצ"ח אות כ"ג ד"ל תולש ביד נהי דלאו גוזו מ"מ עוקר דבר מגידולו ואף ביד חייב וטוה אין דרך בכך ונומל שערו ביד פטור דאין גוזו בכך הא עוקר מעיקרו חייב וצ"ע: חייב וטוה עמ"א בתוספתא הביאה הרא"ש וכ"ה בר"מ ז"ל פ"א ה"מ בלה שעות להפנקס כר" ביותות ע"א בתוספתא הביאה הרא"ש וכ"ה בר"מ ז"ל פ"א ה"מ בלה שעות להפנקס כר" והבית הוסיף על הספר הכתוב בה ועפיז א' שייל בין על הפנקס והתיר עם א שיהא ראוי לכתוב ב"א חייב משאים כשכתוב ונפל שעות וגורר לא עביד מידי ואין כאן מחשבה לחייב עליה אבל איסור ל בשעות יש יע"ש: (ה) אסור עמ"א עמ"ז ב' ושמ"ג מזה. ומי פירות הנה בעינן ע"ד המתקיים ובדבר המתקיים ער'ם פי'א המ'ו ועוגה ומי פירר תרווייהו אין מתקיימין וגם מוחק ע'ם לכתוב יש כאן ג׳ שבותים אפשר כולי האי לא גזרו בשובר ע"ם לאכול ואין נראה כאן מתכוין למחוק עא"ר (י) כמין עמ'א הצר צורה חייב עי אות שאח"ז ובר"ם פייא הי"ז ועמ"ז מיש בוה באות בי : (ו) במשקין עמ'א העתיק דברי הר"מ ז'ל פי'א מת"ש המ"ז ולכאורה מוחק דבר המתקיים מע"ב מתקיים לא הראה שם מקומו ועמ"מ שם ונמף שעוה והסיר מע"ג פנקס כדי לכתוב ב"א חייב צ"ע איכ בכותב ע"ג עץ וכרומה בשעוה ניתך וכרומה יהא חייב ושם כתב דיו וקומוס וכיוצא בהם משמע שעוה לא מתקיים הוא. וסבור הייתי אני העני לומר דמוחק ב' אותיות עד'ם והיה כתוב איזה ענין שחייב הוא או חבירו חייב לו ורוצה למחוק זה חייב אע"ם שאין רוצה ע"ם לכתוב ב"א הא מוחק משמוש וכרומה בעינן ע"מ לכתוב ב"א ומש"ח שם בת"מ מוחק ע"מ לקלקל העור סמור ומ"ש המוחק כתב ע"מ ב"א י"ל שאותו כתב אין מועיל לו ולא מוריד ושעוה מע"ג פנקס ע"מ לכתוב ב" אותיות חייב ומוחק ב"א חייב או סמור שלא לכתוב ב"א או בעינן דבר המתקיים

בזה"ו מימ לכבוד החורה שרי ופעמונים בסיח דאוסר הט"ז בי"ד רפיב לא הוי כבוד החורה כ'כ רק להודיע לעם ביעמדו גם זוג המקשקש גרע טפי דמי לכלי שיר יע'ש מבח"כ טיפוח וריקוד וה"ה לכבוד התורה חין להחיר רק טיפוח וריקוד: (ג) דמלתא עט"ז וע"ד סימן קי"ו בט"ז א' ובחום' בילה פ"ק: (ד) ולא עט"ז הך מחמירין במשנה חרמי ב"ה עסי' ש"ו במיא ייג וכ'ד יע"ש : (ה) הבוצם עט"ז בי"ד קל"ז (ט"ס קל"ג) אות ו"ז אלמנה בעינן בעולה ממש מבע"י (אף דישראל קדופים ואין משמפין ביום החירו כה"ג היכא שיש דוחק והכין סעודה) ולא תטבול בבבת ולמ"ש יש מחמירין שלא להרחיק יע"ש ואם חל ליל טבילה במ"ש מותר לישא בשבת שלא יבוא עליה בשבת ותעשה החפיפה ביום ו' ובליל מ"ש ג"כ ועסי' הל"ע ס"ד וא"ר כסן חות ה': מ"ש החו"ם ברמ"ח חות י"ג כשם שב יעקה הביחותיו בחות ה': אם נתאחר החופה ע"ש וביד השושבינין נירות לריך לסלק וליתן לעכו"ס דמוקלה כ"ז בידו מותר להוליך

החופה עם וכדה השופבינן ניכות נכיך נסנק ויתן נעכרים דמוקנה כ"ז בידו מותר נהוניך.

לא כל היום וכל שאפשר לסלק מחויב כשופר בחזן הכנסת בראש גגו ועתו"ש:

שבו אבות מכלל דאיכא חולדות ע' ריש ב"ק ער"מ פרק שביעי מה"ש משמע כל הליש יש בהן
ככת וסקילה דלא כאישי והסולדות הם הדומים קלת לאב והוי יודע דלאו במה
מצינו יליף לה שדומה קלת לאב כי אין עונשין אף במ"ח כמבואר ומה"ע פיניקה והקשה הרא"ם
בהומש פי משפטים על פשוק והמית איש אוה לרבות נגיפה נשיכה בשים הוסקשה הרא"ם בחותם כי מטפבים של עסוק והיל דכופר חחם מיתה כידי שמים ואין עונשין מן הדין אף כרת ז'ל מה לריך לרבות חולדותיהן וי'ל דכופר חחם מיתה כידי שמים ואין עונשין מן הדין אף כרת ומיתה ב'ש לא בק'ו ולא במ'מ הלכך אי לא רבייה קרא לא היה חיב מיתה ולא כופר תמורתה לכן רבייה קרא ובהל'ם הארכתי בזה . ואמנם בשבם בא בקבלה כל המלאכות והך דהוי במשכן חשובה הוי הב כו' והבן בזה . וע' שבת ל'ז ב' הולאה היכא כתיבא ובתום' ד'ה הולאה והכנסה סברת ומעביר ד"ח ברה"ר הלכתת גמירי והת כל התולדות הלמ"מ כמ"ש י"ל כמ"ש הר"ן ז"ל פכ"ג במשנה חבות מלחכות חרבעים הסר חחת דח"ח לענוש מהלמ"מ חם לח שהוח פי" ובכלל לים כל מלאכה והולהה מלאכה גרועה לא הוי בכלל סמש מלאכה אי לאו דגלי קרא בהדיא אים ואבה אל יעבו מלאכה כו' וזה סייעתא לרש"י בילה י"ב דהולאה בי"ט מ"ה מותר לנמרי מיהו ז'א דגלי קרא בשבת ה"ה י"ט ואין להאריך: (א) המוחק עש"ז דאין חייב אלא המוחק זגורר דיו של נייר כדי לכתוב במקום הגרר ב' אותיות דחייב על המעשה עם המחשבה וכ"ה במשנה אבות מלאכות המוחק ע"מ לכתוב ב' אותיות וע' ע"ש והייגו מוחק ומחשון ביהא ראוי במבנה הבחן מנחכום המחתן שנו יכנשב כי חודים וש שבודיה מחתן ומתבוץ ביסו כחה איין מתח שירלה לכבור ב ל החות לא שיחביין ביסו כחה מייל ה"ש הובא במ"א זיין המחת ש"מ לקלקל פטור הא מוהק שלא לקלקל רק שתהא ראוי לכבירלה לכחוב כ"א חייב כאמור ואי"ה שם יבואר כותב ע"מ לקלקל העור הייב שלכאורה זה לר"י משאל אייל ויראה מוחק כאמור ואי"ה שם יבואר כותב ע"מ לקלקל העור הייב שלכאורה זה לר"י משאל אייל אייל מוחק ש"מ לכהוב אות א' להגיה הספר הייב ע' ירושלמי פ' כ"ג ובגמרא ק"ד ב' ובר'מ ז"ל פי"א ה" כתב אות אחת והשלים בה את הספר הייב ה"ה מחק וגרר שם כדי לכתוב אות א" להשלים כתב הות חחת והפנים בה הנו טופין כן: יראה לי ליקח טבלא שחורה וכדומה ולבנה שחהת לבנה לכחוב לבנה לכחוב בל מחורה וכדומה ולבנה שחהת לבנה לכחוב ב' אוחיות חייב דמ"ש מוחק דיו בלא היה כחב כלל ע"מ לכחוב ב' אוחיות חייב אט"ג במשכן מחקו אוחיות מ"מ עיקר הות בלא היה כחב כלל ע"מ לכחוב ב' אוחיות חייב אט"ג במשכן מחקו אוחיות מ"מ עיקר הות בלא היה כחב כלל ע"מ לכחוב ב"ל הייב אט"ג במשכן מחקו אוחיות מ"מ עיקר הות מהיקה ע"מ לכתוב דחות בטעות כמחן דליחה וכדיו דמי עב"י ולבוש וע' ברח"ם ח"כ הלוקח מבלא או קלף שאין יפה לכתוב כך ומשחרו יפה או להיפוך כדי לכתוב ב"א חייב דעיקר החיוב סבנת הו קנף פחץ יפה נכעוב כן יועפתור יפה חו נהיפון כדי נכעוב כי ט חייב זעיקני החוב על מלחכת מהשבת ובטור המטשכש בדיו י"ל כך . ומ"ש הב"ח דחייב ל"ע דחינו לא מוחק ולא כותב דכתב ממילא איתא ואפשר איסורא דרבנן גם מילטול מוקלה השעוה ואם יש עכו"ם באוח א' אומר לעכו"ם לגרור וב' אומיוח ל"ע ולהוליה אחרת י"ל יקרא הטעות בע"פ שאין זה ס"ת ם" חומר נעכרים נגרור ובי חותיום לע דנהונים מחרת ייביקנה הטעות בעים פחון זה ש ת חסירה עסי' קמ"ג ובשו"ת מקום שמואל סי' ג' הסכים והביא בשם כמה שו"ת שאין להואיא אחרת ועהי' ל"ב וקמ"ג ואי"ה במ"א ובאות שאחר זה יכואר עוד: (ב) א⊐ור עט"ז מ"ש מבורר וטוחן בסי' שי"ע ס"א וד' וי"ן החם י"ל אין דרך בורר בכך ובסי' שכ"א סי'ב ומ"א ט"ו דרך חכילתו בכך ולא בם מלחכה עליה מבא"כ שובר אותיות ועמ"א אות ו' כשהכתב או הצורה מבלק יב להקל קלח ולענין קטן עט"ז בת"ג ה' ולענין פהיחת הספרים ולכגור כשיש אותיות או צורה על הדפין החיר ועט"ז אות ו' ובשו"ח רמ"א ז'ל סי' קו"ט התיר ג"כ מטעם וראיית הט"ז ז'ל דקריבה לאו מעבה עביד (ול"ד לנוטל שעוה מנטיפה על הכתב באות ה') והביא עוד ראייה מכום ומטה ברפוים מותר להחזיר יע"ש ועסי' שי"ג ס"ו מזה עמ"א אות ח"י יע"ש דאם נדבקו דפי הספרים ע"י כריכה מותר לפותחן דלא נעשה לקיום ואם נדבקו במקום הכתב ע"י שעוה כשפותה ומפריד י"ל בכלל כותב הוי בחות א" : (ג) לרשום עמ"ו ל"ד באויר ה"ה על השולקן ודף נגוב שאין רישומו ניכר כללשרי לכתחלה אם רילה לרמוז שיבינו מה שהוא רולה והביא לשון הה"ד סי' ס'ג והוא מ"ש המחבר כאן משקין על השולחן הא שולחן גרידא בלא מבקין ואין שם אבק וכדומה דשרי וה"ה בחמאה ושומן רק קצח אכור לרשום בחוכה צורח אותיות מדרבנן ואין מטאת דדבר שאין מחקיים הוא וע׳ פרישה וה׳ה לרשום על החלון זכוכית בימי שהם להים מקור דאסור ועמ"א אות ח": ב"ש המחבר יש ליזהר במשקין על השולחן או באפר נגוב חה"ד בשם א"ז ע' באר הגולה ז' ובשבת ק"ד כ' במשנה במשקין ומי פירוח ואבק דרכים פטור י'ל על הנייר וכדומה הא על השולמן דגם לפי שעה אין ניכר כ"כ אפ"ה יש ליזהר ואבק דרכים פירש"י ז"ל סיס ובל"א בעפר נגוב י"ל אפי' אפר קמ"ל דאסור ועתו"ש ע' חה"ר שבת דף ק"ד הביא ירושלמי שם כמה דינים מענין כתיבה: ראותן הכוחבים דבר סחר בנייר עם חלב שנהלב ולא נחבשל עדיין ונבלע בנייר ואין רישומו ניכר וכשבא לחבירו נותן אותו אאל האש חלב שנהלב ולא נחכשל עדיין ונבלע בנייר ואין רישומו ניכר וכשבא לחבירו נותן אותו אאל האש ושלהבת ומתחמם וניכר הכתב ההוא (ע" בירושלמי כעין זה) אם עשה כן בשבח י"ל דחיוב הלר בכלי לורה אפי' מקלח הלורה חייב משום מכה בפטיש ובמ"מ מביא מימרא ע"ג ב' ר"ל כו' וק"ג ב' פלוגחא דר"ש ות"ק משמע דהדא הוא וא"כ ר"ל פלוגחא דמנאי אתא לאשמעיקן . ועא"ר אות ד'. ואם חקק בלוח ע' בירושלמי. וי"ל על כלי חשוב חייב שתים א' משום כוחב וא' משום מכה בפטיש או רושם צורה בששר האמור בפי"א הי"ז הח צורה בשלימות צורת פרת וכדומה ועל הכלי אפי' מקלת הלורה ההיא הייב משום מכה בפטיש וחרי מילי מינהו וכל שהוא

על הכרי ובורר כל היום אין מתחייב פרי המפרש שלא חועיל כלום שעדיין יש צרורות ומ'ם פסור אבל אמור :

שמת (א) שלא עמ'א. הביא ד'ה עירובין למ'ד ב' דיה אלא משמע דוקא יין הוי צורך שכת הא גדר שלא לשתות מין משקה א' או מין פירות א' אין מפירין. ושלא לשתות היינו שום משקה ויין אין מצוי. אבל מהררי בס"ג סובר מלבוש כר ועא"ר בשם רש"ל בסמיג כל מין מאכל הוי צורך שכת ומפירין. ובי"ד רכזח סיג שלא לאכול לחם ודאי לצורך שבת הוי עסיי קפ"ח ס'א מ' לישן ביום שבת הוי עסיי ביואר עוד מיש המחבר בעל כ'ה פירש"י שבת קניז וה'ה אצל בתו ע"ד רלד סכ'א וא"ר כאן. וע גדרים ע"ז א' ברש"י לצורך שבת לאכול או תכשימין. והנה בענין חפרת גדרים ביום שמעו אם שמעו האב והכעל ביה"ש והפירו ביה"ש מיש בזמן מאוחר פשימא שאין הפרתם הפרה דאי ביה"ש מיש ום כ ש ביה"ש ע"ש שהיה מוקדם יום ולא יום שמעו הוו ומילקא לקי אם עברה אח"ב כ" עמ"א פ"ו. משבת ה"ו. ואמנם אם שטעו ביום שכת או בחול והפירו ביה"ש פקהוי ולא לקי אם עברה אח"ב ג"ש מפסלי עדות ע"ן אה"ע סיטן י"ז בעדות הפידה"ש פסלי צדות בעריכה ד"ח, יש"ש איה בס" שאח"ו:

שבונ ופילתא עב"א הב"ח כאן כדעת חמור ב"ד שע"ג דב"ד מצווין להפרישו בפומאה זדם ושרצים אין מצווין דלא כב" להבור ודוקא דבר ב" כרנים כ" כן משפע דרשא אמור אל הכהנים כל הבור ודוקא ב"ב היוב"ב שם בשל"ג פוסף כרכים וכ"מ בלמרא "בבות ק"ד ועם"ז כאן א" אמור מעתה ג" פירושים בסור בב"מ באר פר"ב הרב"ז הב"ו מה"ו מוהרין אף ב"ד ישראלים והב"ח בד"ד אין מצווין אף בפומאה לבד דריבה מצות "תרות סובר הסור דב"ד בהובען מ"ה והמ"ז מיבר בב"מ אלבה כר"ם דאין הילוך ב"ן מצוות להפרישו דס"ם שפא הלבה כר"ם דאין הילוק ב"ן מוצה לשאר ואף אביו אין מצווה מ"ח ושמא נקיבה היא ואף מדרבנן חייב לחנכו הא קי"ל מ"מ ובה""ד ב"דת וספק א"ב ברברבן שפר דמ" במ"ח בה" ב"ל מוסף באמו א בירבנן שפר דמי כבס"ף ב"ד וסי" ול"ו את ב" וע"ו באן מ"ש שם וע" מ" וכ"ם באמו א יצווה לתך ותחו"ש בשם ר"ם ועם" א"א הבאת שאח"ו : (ב) מאיסור ב"כוק או וכ"ב הו"ו ומיאן ואילך אין חייב האב מדרבנן עד יג"ש וב"ש וקטן ער ד" וסיבני מרים או וכ"ב המ"ו ו"א ב"ל זה בלא הגיע לחינוך משמע אביו אפ"ל לא הניע לחינוך מצות אב"ח ו"א ב"א אל קאי לב"ד בלבר ומש"ה הקשה על ה"ב שהביה הגיע לחינוך כצוה לענור ולהפייטו ו"א אלא קאי לב"ד בלבר ומש"ה הקשה על ה"ב שהביה הבית הבלה לתכרו ב"ש בשם א"ה לא הניע לחינוך ונק ואם לופר קפן דלאו בר הגיע הלינוך אונים ושמ"ע ע"ש וצ"ע דוה עליו ילדות ולד קיימא וע"ד וב"ך ה"ד הוא בס" של"א א" ע"ש וצ"ע דוה עליו ילדות ולד קיימא וע"ד וב"ך ה"ד הוא בס" שלא א"ע"ש וצ"ע ב"ד וה עליו ילדות ולד קיימא וע"ד וב"ך ה"ד הוה בלל המל בס"ס כה"ב הא מספף הב"ב שהא ששאין בירו עס"ד מורה לבלעה מ"ה שרי ואימור דרבנן שהני מ"ב באין ברוב נשים ב"ד בל שנחן בירים עס"ד מאין מבוק מ"ד או בס" שלא א"ב ב"ד או לא חייבה חורה ב"ד בל מות בל"ב האף בשיו מבול הב"ד או לא חייבה חורה ב"ד בל הב"ד בליך משון מובר מ"ד מובר מ"ד הורה וש לא לקי ע"ה ה"ב"ד בל מנות בירים בלא היבר ווב"ל מי"ד לא לא חייבה חורה ב"ד ולא בלקי מ"ד הוו"ל ב"ד וא לא מייבה הורה ומש לא לקי עליה ב"א ומביה לקבן הבשים הואן שומין מכברה הורה וש לא לקי עליה בלא וובר ב"ד מ"ד בל בות הוא לא לי מורה וודרבן איו שביר בללה וב"ד בל מותה וברולה באין סכנה ה"ל תל"ד הוא ל"ל מורה וברוב ב"לה הוו הורה וש לא הבלות ב"ד הע הוא לא אוכרו מורה ו"ל הב"ד מורה וברב"ל הוו"ל הלא הורר וברוב מוהר ול הורה ב"ל היו בל"ד או בל"ד הול לאום

שמא ש"ש המהבר מחירין נדרים לזורך שבח הא שלא לזורך לא בלבוש דלמה ופשה שלא לזורך היום ויכול לעשוח מהר ובי"ד רכ"ח סעיף ג' משמע הפעם משום ממלוא הפלך ביוך בדבר משמע לדבר מזוה מוחר אף שאין לזורך שבח שמו"ש ולא הבינוחי מה ממנוא הפלך שייך בדבר באין בו מלאכה כלל ועבו׳ ש'ו וב׳ו מזה ואפבר אע"ג דאין דין גמור מכית בלא החמירו דמיחזי כדין ואף לדבר מלוה אסור . ועי"ד נדרים ושבועות רפ"ו ורל" ונדר שלה להכול היום חל הבל שבועה הין חל כ"ה בכולל ה"כ שלה להכול היוה מהכל וגדר שנה נחבור היום חג קבנ בצופה הין חג כית בפונד חיב מחשר מחבר. וחם נשבע שלא יאכל לחם בשבת אם זריך החרה יבואר הי'ה בחי"ח: קשיא לי בעל לאשחו למה מישר והא יכול חכם להשיר לאחר שבת כבשי' רל"ד סב"ג בי'ד בהחריש יכיל הכם להחיר וכ"ת במין לה פתח הא בי'ד רכ"ח ס"ז בהג"ה נהגו מהרעה פחח ובש"ך פ"ו ודוחק שאין רוצה להתחרם מעיקרא : והוד יודע דאף דקי'ל בי'ד סי' רכ"ח ס"ד בפתח בעיגן מיושב חפ"ה אין נראה כאן ומתירין בשבת דשלש אלה (מעומד בקרובים בלילה) ל"ד הוא וראיים בעלמא היא נראה כאן ומתירין בשבת דשלש אלה ומיופב מכום דבעי שיון . גם אם כולד הפחה בשבח הן מלחה דלה בכיח ומתחרט שי"ו משיקרם כבסי' רכ"ח בי"ד סי"ג י"ל בשבה הוי מוקצה פיין שבח מ"ו ב' וחצ"ח ס' בס"ז יט"ש ולרק שיון . וט"ד רל"ד סכ"ד בשבח לא יאמר הבעל מופר לך אלא מבפל בלבו יט"ש . והאב גם כן מיפר לבחו ביום שמעו בשבת יע"ש בי"ד רל"ד: והגה אם נדרה על יום אחד בלבד שלא לאכול פירוח מין א' היום למה יהיר הבעל בשבת דלמחר בלא"ה מוחרת ע"ד רל"ד סעיף כ"ם עד סטיף כמ"ד. ומיהו אם נדרה על יום בבת שלא האכל תפוח היום עד"מ ועברה ואכלה ואין לה פתח ממש באנו למחלוקת הש"ך והט"ז לכאורה בי"ד רל"ד אות ל"ו וס"ד למ"ד בעל מינז צייז רק מכאן ולהכא אין מושיל הפרחו להצילה מחיסור אכילה ועונש בבועה ולמה יפר בחנם בשבח משח"כ למ"ד מיגז גייז לענין אחר שהחפים הא היהו יכול לעקור מעיקרא אם כן יפר בשבח משח"כ למ"ד מיגז גייז לענין אחר שהחפים הא היהו יכול לעקור מעיקרא אם כן יפר בלא אכלה איסור למפרע ובחיבת גמא פ' מטוח אי"ה מביאר בנדרים כ"א וכ"ב אין ועיין נדרים במשנה האשה פנדרה בחיר . מ"ש המחבר ויש לו פחחים כו" ה"ה חרטה להוד בלה פתח ומחירין שלה יעבור על נדרו עב"י ולבוש . מ"ב המהבר חרמי הקהל והשמיפו בש"ו סי"ב משמע הפעם דדומה לבעל כו' אבל הר"ב שם הביאו משעם דהוי כעסקי רבים ועמ"ה בם הוח כ"ג ולוה הרחה הר"ב לשם בנרחה שחולק חהמחבר ונ"מ לדינא יע"ב ול"ע ואין מהרימין בשבת ועמית ש"ו חות כ"ד ובט"ו י"ד בי" רכ"ח חות ו" ובב"ך הות ה' יט"ם לעיל ש׳ו הוח כ"ג וכ"ד וכאן אין להאריך בזה : שבוב (h) להביא עש"ו כב"ח משמע דוקה דוחק וקלם מלוה שרי בים"ש או מלוה גמורה בלה דוחק אבל הש"ע השמיע לעשר פירוח סובר כל שהוא דחוק ונחשו ומלשער

אם לא יעשה הדבר ההוא שרי אף לצורך חול גמור. ומפני שיש לי בכאן הרהורי דברים אמרתי אביחה וירווח לי. ראשונה הא דאין שפות ביה'ש האי כללא ל"ד דיש שפותים הקרובים לחיוב תפימום אירותן פיי. למפונם המי לחין בשמ פים ש החי כנכח כדר דים בפתים הקרופים לחיוב משאת ואסורין ביה"ם כמו פחות ד"א וקנה רך כבסי" ח"ם במ"א אות ז' וברס"א אות וי"ו ולכאורה רבי בשירובין ל"ד כ' לביטחיה דבכריהות ר"פ ספק אכל כפבשא דמתנ" בשינן איקבע איסורא באשם סלוי וסיפא פירושא דרישא (יע"ש דדוחק זו ואל"ל זו) וכמ"ב מהרימ"ם ופר"ח י"ד ק"י דסובר ספק מ"ה לקולא וביה"ש ספק הוא ולא גזרו בדרבנן עוד שבוח וזה ילדק להר"מ ז'ל דכובר חו"ם דרבנן או לנמרי לא אבל להמחבר ברס"א דחו"ם דיח עבה אפ"ה ל'ג ביה"ם קשה למה וכ"ח דוקא בעלומו של יום שיש כרת גזרו ולא בחו"ש הא חזיגן דככל איסורי <mark>תורה</mark> דעלמא הסור אמירה לעכו"ם וכ"ח לחלק בין איסור לאו לאיסור עשה שהרי הר"ב אומר כן בי"ד רג"ז ס"ד כל אמירה באיסור לאן כו' ובמיש פ"ק דיבמות ליח חמור מעשה (וחסמה בקול לוקה) עכ"ז וג"ע לחלק בין עשה לליח : גם הא דכל שפוח ביה"ש ליג אם קובל עליו חו"ש ומילוק בין יחיד לניבור עסי' רס'א במ"א אות ז' ושל"ג בט"ז אות ד' וז' . והא דאין מערבין עירובי תחומין ביה"ש ועירובי הלירות מערבין לכתחלה ביה"ש ככסי' רס"א וסי' בל"ג וחס"ו יע'ם עיין מ"מ פכ"ד מה"ם הלכה יו"ד ופרק שבי מה"ע הי"ג דמש"ה ע"ח אין מניחין לכתחלה ביה"ם שחין לעבות ספק לכתחלה יע"ם ומינה עירובי חלירות אף לכתחלה עובין בספק וחמרינן ספק דרבנן לקולא וע"ח ים חזקת ביתו קלח או משמכוה חקרם או מקלה ביתה הוי בכוח המור וגזרו ביה"ם עמ"א רס"א אוח ד' בזה". ועסי' מס"ז במ"א אוח ב' וחפ"ם כס"ז אוח ח' אין טובין ספק דרבנן לכחחלה וס"ס בשל חורה וספק דרבנן שוין המה כבסי' ק"י בי"ד בש"ך יע"ש ומ"ש המחבר ומטעם זה כו' להדליק נר בשבח משמע דקחי המלוה ולצורך שבת לבוש וי'ל דמטעם זה דוחק וטרוד ונחפז וילטער נמי שרי אף שאין לנורך כ"ח בחדר לישן שם אלל נר וכדומה: עוד אני חוזר אל הראשונות כל דבר שהוא משום בצות ל"ג הן אמירה לעכו"ם הקשינו מי"ד רג"ז דמ"ב עשה מלאו וכ"ח לגורך מלוה דוקא הא סכוד ונהפז מ"ה ברי ולא מלינו כן באישור לאו ולהב"ח א"ב קלח. גם אפי" שבות ע"י ישראל התירו כשים דוחק וטרוד ונחפז בעירובי חלירות עמ"א רכ"א וי"ו וכשאר עשין משמע דנורו ז"ל הרחר ואע"פ דכתיב ובמרתם את מבמרתי עבו משמרת למשמרת י"ל בעשה לא הורשו כבר נתבאר

זה בפתיחה כוללת גם בעשין עשו הרחקה : שבוג (א) מאיסור עט'ז אני העני אמרתי לפרש שיחתי בכאן. הנה המעיין בהר'מ ז'ל פכ"ד מה'ש הי'א ופי'ז ממ'א הכ'ז וכ'ח ופ'ג מה' אבל הלבה י'ב מבואר דסברתו

ייל דכנומאה ובלים ודם כחוב קראי יוסובים אל הוד דמלכרך להו ביכמות דף קו"ד א"ב ופורש" שם זמן החורה אשור להאילים בידים בכחוב קראי יוסוב לל היו דמלכרך להו ביכמות דף קו"ד א"ב ויימות האור להשיח שם היו דמל להפרים האור את המורה לשור להאור מורה אור להפרים האור האור להפרים האור להפרים האור להיום מל המיח קו"ד ב" מוחוב גבי חבד קטן כו' יונים אל אור אור להפרים לחת להיום האור להכו של הריח ליול המור משוח קי"ד ב" מחוב גבי חבד קטן כו' יונים אל אפר אור להור להור להור להור של הריח ליול המור משבה והחינוך הדבוב הוא חור להור של להור שלו להיום לל המחום להור של הור של הור

(ד) מוב לו עמ'א כח'מ שמ'ם (מ'ס שנ'ם) ועמ'ו אות ב' ויראה ל'ד ממון ח'ה חכלה וביוש בדברים כל שכ'א לחכירו ב'ד מצווין להפרישו שלא יארע תקלה על ידו :

בדברים כל שב"א לחבירו ב"ד מצווין להפרישו שלא יארע תקלה על ידו :

שדם (א) אסיר עמ"א לא ידענא כעת אם הם ד"ע או מצא באיזו מקום כן . דהוקשה לו ד"ל

ליבמל ברוב והיינו כמ"ש בי"ד ק"ם יבש ביבש דצריך להשליך א"ר ק מבדות הסידות

ולחד ת" התום' בנשרפין בנסקלין דהיכא דודאי עושין שלא כדין אין הולכין בתר רובא א"ש

נששמא. וקבוע בו מ"ה הוא דגיכר לכל העולם והוי מכש כם" חניות ולקח מא" וא"י כו". עמ"ש

אי"ה באות ג': (ב) ומותר עמ"א הם דברי הר"ן ו"ל פכ"ג וע" תום' ורא"ש ס"ם א" ד"ה . וסבור

הייתי שתיקן בזה לשון אפ" ההוא יומא דל"מ בשאר יומי פ"נ הוא שימות בארץ גזירה כו" (ואפי")

ביום שסקרש אותה כ"פ א"ש דאיכא מ"ד דעביר מאתמול כו") וע" אות שאח"ז. ו"ל דבא ליתן

מעם אף למ"ד ב"ב מ"ד ת אפ"ה שרי לילך כמה שרוצה דפ"ג דימות בארץ גזירה וההוא יומא

בנס דמה היות . ואת הדברנו בחבר לו נית זה לא בעו לבתונים ולינו בוון ברכונו בחבר לו נית בוות המצור ב"ב במות ב"ב מוות ב"ב במברי במדכנו ב גפי דמה חזית. ואף מדרבנן בחר לו יום זה לא רצו להחמיר עליו כיון דליכא סקילה וכדבעינן למימר לקטן אי"ה: (ג) אפי" עם"א הביא ג' דיעות הר"ן ו"ל סובר תחיטין דרכנן טש"ה לא החמירו בההוא יומא הא יב"מ למ"ד ד"ת אסיר בההוא יומא טדרבנן וש"מ פ"ב הכ"ב אף למ"ד ד"ת לא ביותוא או האי היה לב למיד דו המסר בתחשא יומא מדרגל ומם פוב הכיב אף למיד דית לא
החסירו חו"ל בהחוא יומא דלית ביה סקילה (וכרת) וא"א להשאר בארץ גוירה הלכך ל"ג אף
בההוא יומא (הא מחמר בשביתת בהמתי וה"ה י"מ וראי אמור כל יומא מופק עמ"ז מזה) והתומ"
והרא"ש כתבו למהר לצאת מן המדבר כ"כ הרא"ש ז"ל ובתומ" לא כתבו מפורש כן ועמ"ם. ומשמע
דשאר דרבנן אסור מדכתב למהר לצאת ולא החומין דרבנן דמשמע לדידהו אף י"ב מיל דרבנן .
ומשמע דאימור דרבנן שוי בכל ששה מים ובההוא יומא אמור מלאכה דרבנן ולא משני דמינכר
ומשמע דאימור דרבנן שוי בכל ששה מים ובההוא יומא אמור מלאכה דרבנן ולא משני דמינכר ומשמע דאימור דרבנן שרי בכל ששה ימים ובהחוא יומא אמיר מאמה דרבנן ולא משני דמינכר במלאמה דרבנן עתו"ש דאין זה היכר דמלאמה לית ליה משא"ב בהילוך ודאי מינכר דרך השיירא לצאת ולילך ולמהר בכל מה דאפשר ובששה ימים הולכין ואמנם חוה משיא לי מב' שבילין וב' לצאת ולילך ולמהר בכל מה דאפשר ובששה ימים הולכין ואמנם חוה משיא לי מב' שבילין וב' קריות ועיר מפק מוקף חומה דא"א מפק דרבנן לקולא הימא שודאי עובר ע"ז י"ל דאין ה"נ שקיבל שבת חל עליו מפו י"ם שני ועדיין צ"ע נם י"ם שני משום דלא לולול בי"ם ואז דאתינן עליה וצ"ע כעת ועתו"ש לענין אם צם תענית חלום בשבת יע"ש: [דְּוֹלְי ווֹדע די"ם שני שאני עושן מספק ואמור אף מלאמה דרבנן ביה"ש של מוצאי י"ם ב' "ל דהווי מ"ם שמא היום חול ושבא עושן מספק ואמור אף מלאמה דרבנן ביה"ש של מוצאי י"ם ב' "ל דהווי מ"ם שמא ו"ם ב' כל ביה" שלילו בי"ם עשא י"ם ב' כל הורי יום א' ואי"ה בה' י"ם ס' תצ"ז אבאר בזה וכאן להאריך: [דֹוְנָה בייושלםי כאן מקשה הומר יום א' וא"ה לקדש דאמור בכל הנשים תמן יש תבנה בניורת כל היינו אף למ"ש התום' ניפין מ"ד א' ונויר י"ב א' ד"ה אמור בכל הנשים תםן יש פריך דכאן מ"ה אמור קבוע ד"ת. ועמ"ש בפריי לי"ר ק" בשפתי דעת י"ד דכל שש עד א' שיודע הוי קבוע ד"ת ואף אשה דע"א נאמן בפריי ני"ל בלא נודע בח"ב ווא" אמירן ע"ש. וע" באח" ע"ל ("ד למפק א' בנופו י"ל דבלא נודע מקולין בה"ם לי"א עש"ך י"ד ק"י ה"ה כאן נועד דספק אם ש מאן אימיר כלל ל"ד למפק א' בנופו) הנאון המפרש הוקשה לו דבה קנם שיך כאן ו"ל דכאן ד"ת הוא שניבר לכל העולם ושם אין המפרש הוקשה לו דבה משיר באן ו"ל דכאן ד"ת הוא שניכר לכל העולם ושם אין מקולין בה"מ לי"א עש"ך י"ד ק"י ה"ה כאן ועוד דספק אם יש כאן אימיר כלל כ"ד לספק א" בנופו)
והנאון המפרש הוקשה לו דמה קנס שייך כאן ו"ל דכאן ד"ת הוא שניכר לכל העולם ושם אין
והנאון המפרש הוקשה לו דמה קנס שייך כאן ו"ל דכאן ד"ת הוא שניכר לכל העולם ושם אין
וחקה ברורה נ"כ. ובירושלמי דפריך מהתם ולא תי" כאן פ"נ ושם לא יעמוד בלא אשה י"ל דפרו
ורבו לידחי לספק ל"ת ואף למ"ד אין עשה דותה לל"ת דכרת ה"ם ודאי כרת הא ספק כרת אתה
עשה זרחי לספק כרת וספק תורה להומרא מרגלי במכזר היינו לאיסורא לא לכרת נא"ה בפתיחה
כוללת יבואר זה. וע"חום ניסין מ"א לישא שפחה בעידנא עוד תי" דכפייה מקיים שניהם וע"סי"
ד"ס"א עבד אסור בישראלות ובניורת משמע דשרי ולהר"מ ו"ל דלא תהיה קרשה בבעילת זנות
ד"כ ס"א עבד אסור בישראלות ובניורת משמע דשרי ולהר"מ ו"ל דלא תהיה קרשה בפעילת מה"א
דבנות ישראל ה"ה עבר כה"ג למ"א א"כ חצי עבד ישא גיורת . וע" הנאון המפרש מפרש שם
ניורת שותניורה לאחר שהירש וא"ג דא"כ מסודם שנהגיר אין בו שאר כ"א מדרבנו ובש"ע ל"ח גיורת שנתגיירת לאחר שקידש וא"ג דא"כ סקודם שנהגייר אין בו שאר כ"א מדרבגן ובש"ע ל"ח ערוה דוקא שהרי הר"ב וב"ש וח"ם אומרים כן ועם"ו ומ"ל פ"ם מה"א ואין העת האסף פה בוה:

שבה (א) מחיצות עמ"א הקשה על ע"ש אות ה" דמסופק כהמחבר והא מבואר בסי"ם אות

ואין ביניהם ד"ם הוי מקום פסור ואין עובי המחיצות מצטרפון וכ"ת במ"ש המ"ז א" א"כ מהרמב"ם ג"כ אין ראיה וי"ל ע"ג קרקע קאטר יע"ש. ולחי משום מחיצה וקודה משום היכרא ופי תקרה ביחב ד"מ יורד וסותם והוי מחיצה עסי" שמ"ו ס"ג בהג"ה ושם"ג בס"א ח" ומ"י. וג" יבואר ע' אות שאת"ו: (ג) עד לרקיע עמ"א תיינו דלא הוי מקום פסור ואסור הא לחייב הזורק מרה"ר ונח עליה צ"ע. וע' בר"ם ז"ל פי"ד הי"ו על מ"ש המ"מ שלא ביאר רבינו פי"נ ה"א מזה וצ"ע דפי"ג הלכה י"ו זרק מרה"ר לרה"ר ונח ברה"י פחות מג"ם משהו הוי הנחה הא למעלה מנ"מ וצ"ע דפי"ג הלכה י"ו זרק מרה"ר לרה"ר ונת ברה"י פחות מג"ם משהו הוי הנחת הא למעלה מנ"מ אף בהנחת בעינן ברה"י דע"ד וכגי' בגימין ע"מ אמר ר"ח זרק ע"ג מרסקל בראש הקנה וע" חת"ר שם משמע דהנחת נטי בעינן ברה"י ע"ג מקום ד' לחייב וע' שבת צ"ם ב" כותלי רה"י שאין דע"ד (ככס"ג) וורק ונח ע"ג לאחרים עושים תיפוק בלא ק"ו ככו קנה ברה"י עכ"מ בהנחה . ומעמש דקנה למאורה כמאן דמליא דמי ואכנם חורי רה"י מא"ד דל"ש כמאן דמליא באירך ורוחב ומשמע חורי רה"י בין פחות מנ"מ ובין מ"א ולמעלה מעשרה ואין דע"ד כרה"י שהרי הר"ב אומר כן בס"ד דאם אין עוברים לרה"י נידונים לפי גובהן ורוחבן הא עוברים מעל"ע אין להם מדת נובהן ואורכן דאם אין עוברים לרה"י נידונים לפי גובהן ורוחבן הא ע"ד אלא עיברים מי"ל ועמ"א ב" לממה ממ"ל ורחבן כלל ונא לומר דמ"ש המחבר כלפי רה"י הוא ל"ד אלא עיברים מי"ל ועמ"א ב" למסה ממ"ל מדברנו בל"ב מהוא היום מומרות ב"ב ברמ"מ הנמי מ"מ בל המולמנות ה"ב בל ממומרות ב"מ ברמ"מ הוא מ"ח בל המולמנות ה"ב ברמ"מ הנים מומרות ב"מ ברמ"מ הנים מ"ח בל המולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל ממולמנות ה"מ בל מהולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל מהולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל ממומנות ה"מ בל"ח מומנות ה"מומנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל מהולמנות ה"מ בל"ח מומנות ה"מ בל המולמנות ה"מ בל"ח בל המולמנות ה"מ בל"ח מומנות ה"מומנות ה"מה מומנות ה"מ בל המולמנות ה"מה מומנות ה"מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה מומנות ה"מה בל המולמנות ה"מה בל המולמנות ה"מה בל המומנות ה"מה בל המומנות ה"מה בל המומנות ה"מה מומנות ה"מה בל"ח ה"מה מומנות ה"מה בל"ח בל"ח מומנות ה"מה ב"מ ה"מה מומנות ה"מה מ"מ בל"ח מומנות ה"מה מומנות ה"מה מ"מ ה"מה מומנות ה"מומנות א' כרסלית הוא מקום פסור מ"ה כל הקולות ומדרבנן כל החומרות ב' כרסלית קרפף יותר מב"ם שלא הוקף לדירה כבסי' שמ"ו מ"ה רה"י גמור ומררבגן כרס'ית והקילו לטלטל לכרסלית אחרת דאי לא הא לא קיימא הא עם"ד ג'. ג' מחיצות בלא לחי לשאר פוסקים כרסלית כקרפף עמ"א א' ואסור ממבוי בלא לחי לכרמלית דגראה יותר כרה"ר מקרפף . ואמגם רה"ר מקורה ע"ג ב' מחיצות אפשר דאה"ג עם הפיאות קאמר ובחירוש' הארכנו. ומשמע אומר רה"י עד לרקיע ונעק קנה נותנ גם בכלי וה"ה הנית על עובי המחיצות כבס"ג נוהג בכלים. וע' סי' ר"ם בס"א י"ם וצ"ע, וברש"י גם בכלי והיה הניח על עובי המחיצות כבס"ג נוהג בכלים. וע" ס"ר רים בס"א "ים וצ"ע. וברש"י
שבת ח"א 'א משמע דהוי רה"ר וי"ל מקום סמור וע"עירובין ל"ר ובאות ח"וצ"ע: (ה) רחובות
עמ"א דהוי כשכיחי רבים ועב"י ו" ספולשים עמ"א דוקא מכיונים השערים זה גגד זה א אין
מכוונים לא הוי רה"ר ועם"ו אות ה": (ו) וי"א עמ"א ואע"ג דסתם כאן כדיעה א" אין זה סתם
דלא בעיגן ס"רבוא עמ"ש במ"ז אות ו" ובי"ד בהנהגות או"ה: (ח) ורבים עמ"א אע"ג בב"י מסיים
בשם המ"מ וראוי לחוש לדברי רביני הרמב"ם ז"ל בש"ע מתם דוקא כשרבים מכתפים הא בלא"ה
לא הוי רה"ר. ועא"ר אות י"ו ומשמע ה"ח רתב דע"ד בעיגן גמי דוקא רבים מכתפים ערש"י בשבת
לא הוי רה"ר. ועא"ר אות י"ו ומשמע ה"ח רתב דע"ד בעיגן במי דוקא רבים מכתפים ערש"י בשבת
"". ומ"ש הסחבר וו"א ממ" ועד ו" אפול רתב ארבעה ברוב דפוסים אפילו איני רתב ד" ו"ל: (ס) לחוק עם"א משבע דברה"י אף הנחה בחור בעינן דע"ר ושאני קנה ברה"י דכמאן דמליא דמיא והיינו לחיוב חשאת הא איסורא איכא בלא"ה מרה"ר לרח"י לחור כ"ש. ובס"ד כתב הר"ב דחורי רה"ר נידונים כו' הא חורי דה"ר אין נידונים לפי ארכן ורחבן והיינו לאיסורא ועתו"ש וצ"ע: (י) הוי דה"י עמ"א שבה ק"א, ופירות אינו כרה"י ורה"ר נ"כ לא הוי ופסור אכל אסור ע' תוס" שבת שם ד"ה פרות הא בשלו לעולם הוי רה"ר וצ"ע אם אין יכול להלך שם היי כרשלית וי"ל דהוי סקום פטור. וים אע"ג דיש לו מתיצות הוי כרשלית כמ"ש באות י"ד יע"ש ואי"ה שם יבואר וסחיצה אע"ם שאין געשה כ"א הוי סמיצה בתל גבות עשרה ורחב דע"ד אלא אי רבים מבשלי מחיצה כוו מאנש שא לביטר במה ביל היותר לדי עלש: (יא) כגון עש"א רמב"ם פי"ד הכ"ד וכתב שם אע"ם באין מפולש עפי" שס"ג במ"א אות ל" יע"ש: (יא) כגון עש"א רמב"ם פי"ד הכ"ד וכתב שם אע"ם שרוב העם מדלגין עליות הווי רה"ר והיינג הואיל ומיעושה הולכון בתוכה הילוך ע"י הדחק לרבים הני הילוך וברש"י ק"ב ד"ה חייב אע"ג דאיכא דפסעי איכא מוב"א דעברי עליות משמע רוב העם עוברים ומיעושא פסעי הא מיעוש עוברים ורובא פסעי לא הוי רה"ר עא"ר כ" ומ"ש ח"ה דף חמונת עליו לכאורה מפרש כן מ'ש שם אנורא דנמלא ורש"י פירש לרוחב הגשר יע"ש ומ"ם אמת הוא דף שאין ברהבו דע"ד ומונח על דקק וחריץ לעבור שם הוי דח"ר כמו עמוד גבוה מ' ואין רחבו

וכפת ז'ם : (ב) מ"ם כו' עס'ז עב'ה סובר בעבירות שב'א לחבירו ב'ד מלווין להפרישו לקמן שלה יהרע תקלה על ידו . והמ"ז מפרש אכפיי בדברים לאחר שהגדיל ממדם חסידות לשלם ועה"מ סימן שמ"ט ס"ה ראוי לב"ד להכות הקטן בגניבה ועבד מכה רבה יע"ש ועמ"א כאן אות ד' ואי"ה יבואר שם :

שרם (א) ואז עט"ז משמע מלחכה דרבנן טושה בכל יום דספק דרבנן לקולא והא דאין טושין ספק דרבנן לכתחלה כבסי מפ"ע בט"ז אות ה" י"ל התם ימחין מבא"כ כאן עושין ספק דרבנן ככחהנה פגפי' חפ פ בפיז מות ה''יל התם יחמין מבח"כ כמן הוי כדיעבד לריך ליה להוהה מלחכה . וו"ל ב' בבילין לכ' ב"א בב"א ובי"ד קי'א ב' קרירות ואים דרכנן לא' מהם שתיהן אשורות דבא' אישור ולאכול זא"ז אשור ה'ה כאן ואי'ה במ"א יבואר בזה ועיין ר"ן. וו"ל לילך לריך פ"נ באל"כ ימות בארן גזירה והוי פ"נ כמ"ש הר"ן ז"ל ומ"א ב' וההוא יומא הוי תו ספק דרבנן לקולא ועיין בה' מגילה עיר ספק מוקף חומה קורא בשניהם וער"ן בם ואני מסופק אם יש לו להם ובר ומזון ונושא אותם ברה'ר מקום שם"ר בשניהם וער"ן בם ואני מסופק אם יש לו להם ובר ומזון ונושא אותם ברה'ר מקום שם"ר בוקעים ועושה בכל יום בכל ד'א איסור חורה בספק אם טוב יותר שישליכם ויעשה בכל יום שעה מועסח מלאכה ד'א בשיירא אצל עכו"ם דומה לב"י בחמץ . ואם נאמר ספק הוי אי יש לנו כה"ב היום עוב לישא אותם דהוי ס"ס כאמור ומיהו מלאכה דרבנן הדר הספק לדוכתיה דגם ד'א בכרמלית בכל רגע הוא: והנה המהלך במדבר ושכח באיזו חודש עומד או מנין הימים של חודש בניסן סיון חשרי בעניני מועדות וילוייר זה בימים שאין לבנה נראית וכדומה בזה ג'כ 670 לידע ולהכיר ולריך לנהוג מספק בקדובה עד בידע ודחי שיצא ימים סובים וכ"ת י"ט לאו ולא כרת וסקילה לימא דמ"מ ספק חירה כה"ג באיקבע איסורא מ"ה לחומרא ומ"ש המ"א דהחומין י"ב מיל דלית סקילה לא החמירו בו הוא מטעם למהר ולילך כמו בכל יום שלריך לילך דאל"כ ימוח בארץ גזירה לא ההמירו הז"ל בההוא יומא להיוח בבוח טפי מדרבנן הא ספק חורה לעשות מלאכה אפילו בלאן אסור ליה . ומקמר שביחת בהמתו אסור ליה כל שאין פ"ר ואף באר לפסות מנחכם מפינו כנקו מסור כים - זמחמו בכימו ביממו מסור כים בכימון כי זמן. כמר <mark>איסור דרב</mark>לן מלדד במ"א לאיסור כדבעינן למימר שם אי"ה באות א"ג יע"ש : דהף יודע דבאותו יום מחפלל שבת כדינו ועיין בם' נהר שלום וכ"ה בר"מ פ"ב מה"ש הכ"ב ומקדש שביעי ומברך בו ברכות היום ומבדיל במ"ש היינו קידוש ברכה וה"ה תפלה והעד ספק בהמ"ז חוזר ומברך ושיון סימן דפ"ו במ"א ברכה שא"ל כו' וכאן הוי ברכה הלריכה כי כן חקנו חז"ל ושיון ש" אם יודע יום שינא בו ויכול לעשות מלאכה ביום ההוא לכל ימי השביע אסור לעשות בשאר יעים דלא הוי פ'צ : והגה אם יכול להתענות יום א' י'ל דאשיר שאם נאמר להתענות בשבת ד"ח אסור מאכלוהו היום או טונג שבת היי ד"ח כמו שיראה הרואה בבו"ח ליצ וקראת לשבת ענג כה אמר ה' כו' י'ל דמוטב לעשות מלאכה ד"ח ויתפרנם דאתי עשה ודהי ל"ת ושניהם בספק ואפבר בעינן בעידוא כו' ואפשר בודאי הוא כן לא בספק ועחו'ש זעם זה י'ל מ'ב בספק וחפבר בעינן בעידות כון וחפשר בודחי הוח כן לח בספק ועחו"ש "עם זה י'ל מ"ב
רש"י שבת ס"ט ב' וההוח יומח לימות בתמיה פירושו דבלה"ה קבה ח"ג יכול להתענות יום ח'
חסור מספק ואחי עשה דחבלה ועונג בבת בספק ודהו לאזו מספק ולכן פירש אה"ג ובתמיה
כלומר הגמרל מקשה יותר חימא ועיין בכללי התלמוד יע"ש. ואמכם קביא דשבת עבה ולימ
ואיך ידח הם ספק עבה שונג לעשה ול"ח בספק ל"ח מלחר וו"ל לפי מ"ש די"ל הא דספק מ"ה
לחומרא בל"ח דיליף מדאיצטריך ספק ממור הא עשה דקיל מל"ח (בלוקה) ספיקו לכ"ע י"ל
מדרבת א"ש כאן ומיהו למ"ב המ"א א' קבוע ואיקבע איסורא קשה ות"ח בשבת זהו מדיל הבינות במור זהו בינות הרואה בינות במבת זהו מורה ברואה ביותר בינות הרואה מור הרואה בודר מיותר ברואה מורה בינות בכל אות הרואה בינות בכל אות בכל הפונג שנפשו ענומה עבי' רפ'ט אי"ה בתי"ח יבואר עוד וכל זה טעות דודאי אין זה עונג לחלל שבת ולעשות מלאכה לקיים עונג שבת ע"י איסור ועוד דגם עשה דעוגג שבת בספק הוא ואין <mark>מוזהר בספק מ"ה רק 'מדרבנן ורש"י שכתב וההוא יומא לימות בתמיה אפשר תמיה קלה -כמ"</mark> בכללי החלמוד דקושים גדולה אין כאן דאשר להתענות חד יומא . הגע עלתך באין מה לאכול ויש בהמה להשכיר לעכו"ם דעשה דהי לשוא"ח כה"ג לא כאמור :

שמה (h) מקום עפ"ז שס"ג כ"h בפ"ז ה' ועמיה כאן אות א' ולחי עפי' שס"ג ס"ח מאשירה נמי שרי וא'ל הא אסור בהנאה ו"ל דל"ד מצוח לאו ליהנות נתנו הים

כדומה לזה דכל באין הנאה גשמיות לחשות מזכש ומער לאו הנאה אלא גזיכה הכתוב דבעינן כדותה כהה דכב שוון הנחה בשמחת מושות מדבר ונער מון הנחה חומ בירה הכחה דבמיק הה"י גמור עושין בהיסורי הנחה וער"ן פ"ג דר"ה להרו"ה בדרבנן מאות ליהנות נחנו ו"ל דסובר להי מחילה ומ"ה לריך להי ולעמן ו"ע חי בייך דין כרמלית י"ל לרש"י בילה י"ב א" אבנים מדרבנן אסור הואחה י"ל ל"ג גזירה לגזירה כרמלית ב"ע ולחום" שם דלוקה מ"ה יש דין כרמלית בי"ע עמ"א חקי"ח אות ג' אסור פי" דלוקה כתום" ואי"ה שם יבואר ועמ"א כאן ז' לדידן ליח רה"ר א"כ מוכח דבי"ט דחסור דלוקה או דחפ"ה גזרן ועמ"א שם אות ב': (ד) רשויות וקרפף שלא הוכף לדירה יותר מב"ם בשמיו ס"ג ונכלל כו' עתום׳ שבת וייו ה' ד"ה ארבע כחן והנה לפלפל מקרפף לרה"י ממש י"ל שרי וי"ל אסור מה"ט גופא להוניאו מרה"י דלא לפלפל ביה בד"א ועחום' שירובין ס"ז ב' ד"ה ומאי הוכיחו דל'ד מקרפף לים ה"ה מקרפף לכרמלית אתר דאל"כ יש ה' רפוניות אע"ג דהונח להם בשבת וי"ו קושיית הרשב"א דנכלל כו' משא"כ כה"ג הכי חלוק קרפף מכרמלים ומוכח נמי דמקרפף לרה"י אסור דאל"כ עדיין יש ה' דחלוק מכרמלית ואיה בשמיו סיג יבואר עוד בזה : (ב) ויש ב׳ו עט"ז הנה לשון המחבר הוא לשון הטור ושינה מלשון הכ"מ ז'ל פי"ד ה"ב מקום מוקף מהילוח ובימיה"ן דע"ד משמע דכובר דעם המחילות דע"ד כני ועב"ח שהטיר כתב בעלמו כרמלית בחין בימיהן רוהג דע"ד ולמ"ש הע"ז בהר"מ ז'ל דכתב בימיהן בין הכל משמע ח"ש דעת הטור וכמ"ש המחבר בכי"ט ועמ"ח חות וו"ו ולדידי לכות בימהן בין השכל מפתם טים ישל השנה וכחים שהחובר כם שישנת היו היו החוד למשמוש אין חורת רה"י עלוו רק מקום פטור אלא למעלה הוי רה"י בנופה יו"ד דחזי למינה דף ולפמש שם ודעת ר"ח בתוספות בבת בסוגים דכוור' ח' ה' דוקם עמוד גבוה יו'ד ורחב דע'ד רה'י דהזי לתשמיש לה ביש חלל ביניהם או דבאני כוורת מהילות חלושות ערוגים מקנים (בימי חז"ל) אין ראוי למינח ולפמש שם ועיין הה"ר בשבע שימות ח" יע"ש ובתום" סוכה ד" ב" ד"ה פחות להיכא דרתב המתום שם זפיין קום ר בכבע בישוח ווייע ש זכווע בוכם די בי דים פרות דים אחרים. המתום ביוחר לא שייך מינח דף ומינח עליה מידי ובהא דבבת ז"ע ב' והקיפו לכרמלית לאחרים בו' הא כל שאין עשה לאחרים היינו החלל דע"ד דלמטה אף הט"ז מודה דלאו רה"י אף בראשו עם הכחלים לא הוי רה"י . וי"ל מש"ה נקיע והקיפו לכרמלית פירש"י ז"ל בקע פחות מב"ם ומ"מ רחב הוא יותר מעשר ועשרים אמה ל"ש למינח מידי בזה הטעם לאחרים עושה לעלמו לכ"ש הא בציר דחזי למינח דף ולמינח מידי בלא ה"ש נמי ומש"ה באין רוחב החלל דע"ד רק עם המחילות הוי בראשו רב"ע בישור באיר באין בוחב החלל דע"ד רק עם המחילות הוי בראשו רה"י ע"ג מחילות כבהן בריאים ועמוש' שם הוקשה להם למה נקיש כרמלית. והמחבר כאן ס"ג הביא הדין דל"ש והשמיע העשם לאחרים עושין לעלמן לכ"ש ובר"מ ז"ל פי"ד הלכה ג' הביא הא דלאחרים עושים להורות דוקא כשיש חלל דע"ד בימיהן הא לאחרים עושים להורות דוקא כשיש חלל דע"ד בימיהן הא לאחרים עובי הככה ג' הביח הח דמחרים שופים מהורות דוקח כפים חול דב בימים הק למים עובי הממילות אין מלטרפין אף בראשם והמחבר הבמיט זה דלשיטמיה בס"ב כ"ז דע"ד דמלטרפין א"ש וזה אין מבואר כאן ועחו"ש האריך בכאן ויפה כתב ומ"מ דברי הט"ז י"ל כמ"ש ועיין אות ג' ואי"ה שם יבואר עוד: (ג) ע"ג רה"י עט"ז עיין אות ב' בגמרא זיט מק"ו וכ"ה בר"מ זיל והמחבר השמט זה דאף אין ביניהן דע"ד אפ"ה הוי עובי הכחלים רה"י וקשה דבנמרא משמע דוקא כשיש ביניהן דע"ד והר"מ ז"ל והט"ו השמיטו מוקף לכרמלים והחום" שם כתבו דוקא כשין חו"ש וי"ל דהוברים כמ"ש לעול לשרמלית להורות דרחב הרבה ואם כן דכוחת הרב הרבה ואם כן סחמו דבין רחב הרבה ובין מעט עובי מלטרפין. והוי יודע דחם היה כחן שלם מחילות דהוי כרמלית להר'ת ז"ל מ"ה מקום ספור ולחילך פוסקים מ"ה רה"י גמור ומדרבגן אסור לפילפל בד"ח בכרמנית והקיף לה מהילה ד' שאין טוביה ד' י"ל דלית ק"ו דלאחרים לא הועילה מ"ה כלום לאינך פוסקים א"כ אין עוביה רה"י למייב הזורק עליה משא"כ להר"מ ז"ל הועילה המחילה

לשויי לחלל רה"י מ"ה כמ"ש פי"ו שם במים קיו לעלמו . ואי"ה במ"א ג' יבואר עוד : (ד) אפי ' עסיו . ועיון גמרא ה' א' כוורה ששה י"ל ששה ואלכסונן האמר כמו ד"א נאלכסונן ועיין הג'ה שם ופני יהושע כזה ומ'ש הר'ב בהג'ה ס'ב הן ואלכסונן ובלכוש השמיע לעיל ופיין הגיה שם ופני יהובע כוף וה ע של כ פאר ה ע כהן ותוכבות וכבום העתים כל ב"ל בנ"ה זו עמ"ר ד' הרחה לרש"י עירוביו כ"א ל" יע"ש: (ה) ואין עש"ו ועשיי שס"ד במ"ח ב"ל מ"ש הכ"י וקושיא זו הקשה המ"מ ומי"ש ב"ל ומי"ב בלון ואייה בם יבוחר : (ו) וו א בע"ו בוכר ז"ל מ"ש הכ"י וקושיא זו הקשה המ"מ (פרי מגדים ח"ב) יה ב"ל 18 Pri Megodym Tom IL ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל מ"ש ב

בפרק בשי הכ"ב קאי אקוביא שמיה דסמיך לה ועיין חה"ר בשבת ריש מי שהחשיך דהחומת דברו מבמת קלת כן לדידן דלית רה"ר ובא"ר יי"ל ובס" נהר בלום פי" דקאי אקוביא ראבונה דמתיירה יע"ב בצל"ד יע אח ז' פסך ג"ל לקולא והע"ג דאלכה כדיעה א" בסתם היינו במפרכש משא"כ כאן סאין מפורם להיפוך ונ"מ להקל בנדירה לגזירה בכמה דוכתי כבסימן ש"ג טי"ח ויש מומרא ג"כ כדלקמן סי"מ בהג"ה מקום פעור ברבות הרבים או כרמלית כו' וים לומר דלא הוי חרי קולי דהרי דהוי מ"ם שמא הלכה כי"א ובמא יש דבות הרבים אע"ג דשת הר"ב כדיעה א"ב בי"ע מוכנ בהר"ב נוהג הדין כן) וכבסי" שמ"ז ב"כ ב"נ" מ"מ מיד ספיקא אפבר לא נפיק ול"ע בזה . ועסי" פליד במ"א ג' בכיכו בוה"ז וע"ב : (ז) י"ג אמות עמ"ז ג"ל וכל בקר אחר בי"ג אמות עמ"ז ג"ל וכל בקר הפי אמה וג' שליבי אמה ה' בקר ייג אמה ובלים עובין פסין י'ש א' ולכאורה לאורך רה'ר אף במהקלר באמצע ולית וג'א ושניש הוי רה'ר וכשרוא לרוחב בעינן כל הרחב יג'א ושליש ואמנס מבמע אף לרוחב כל בים הרוב ינ"א ושלים אף במחקצר בנתיים אלא אם כל הרוחב ליח ינ"א ושלים ולרוחב רה'ר ה' חין רה'ר ועב"י וח'ר ול'ע: (ח) הוא עפ"ו ולמעלה משלש עד עשרה ספחים ואין רבים מכחפים הוי כרמלית ועמ"א אות ח' יפ"ב: (פ) ואין עט"ו מבוי בלם מחיטת ספחים וחין רבים מכחפים הוי כרמנית ועתית חות ח' יציב: (פ) דאין עשיו מבוי שבש מחינות וחין להם לחי וקורה להר"מ הוי כרמנית מ"ה ולי"ל רה"י מ"ה ומדרבק כרמליח וביש לתי רה" לכ"ע וקורה היכרא ולהר"מ ז'ל דשלש כרמלית מ"ה בלא קורה הוי מקום פסור ושרי לסלפל בכולו מאין קורה ועמ"א א" מזה עסי" בכילו מ"ה ו"ה"ה לרה"ר ולרה" ומדרבק אפור לפלפל בכולו כשאין קורה ועמ"א א" מו שב" ב"ל בפ"י א" (י) גל עט"ו צ"ל שאין מחילות הביח ניכרות וכ"ה בדפים ב"ע באין כו" עשיו ביובן דף צ"ב ומ"ח ה" בחוספות ממתע ד"ם כולי ומסחימה הפוסקים משמע ד"ם בול ומסחימה הפוסקים משמע דכל שבולם בול מישה ואין ניכר כו" הא אין בולם כלל ע"ז כתה המ"א שם דלא גרע מעמעד משמע ד"ם הוא אור מהואר מהואר מור מישה אור מהואר משעמד מהואר מה גבוה עשרה דגוד אסיק מהילה ומ'ש רש"י וכל גניהן חלקין היו ולא משופין לדידן אף משופעין הוי כרמלית ורש"י נקיע אורחה דמלהה והיה אין בולע והבהים מחוברים נמי אין מחילים ניכרות ערש"י עירובין פ"ע ולבוש בזה ואי"ה בשע"ד יבואר עוד : (יא) וכל זה עס"ז והלכה כדיעה א' ועפי' שמ'ו ומיהו אם עמוד שאין בו דע'ד וגכוה יותר מעשדה הוי מקום פשור דכרמלית אין חוספת יותר מעשרה ובמ'א אי'ה יבואר עוד : **והגר**, מה שכתב המחבר בסי'ת גדר כרמליח עד עשרה הא למעלה מעשרה לא ערש"י שבח דף ז' מוד'ה דעד יו"ד פני לבינה וסובר באין מכויים לא בעינן דע"ד או קולט ולהר"מ למטה מלא מין את מינו ועא"ר כאן בזה יט"ם ודע דכרמלית דרבנן כקרפף וחל (כבסימן שמ"ו במ"ח א") רה"י הוא מ"ה ושלה עד לרקיע ולענין מלא מין את מינו וניער יש לספק קלה בכרמלית דרבק ועבי' שמ"ו: גם הא לרקיע ולענין מלא מין את מינו וניער יש לספק קלה בכרמלית דרבק ועבי' שמ"ו: גם הא דבור עמוק עשרה ורוהב דע"ד הוי רה"י יש לעיין אי אויר רה"י בזה שלה עד לרקיע ד"ל ההתם מהילות גוד אסיק משא"כ בקרקע שולם א"ד הוד הפנימי עוד אסיק ובים כה"ג בור ממוק עשרה ורוחב דע"ד עמ"א יד ונקרש ע"פ הים כולו אי אמרינן גוד אסיק כה"ג וליע בכל זה . ומה שכתב רש"י שבת ז' קרפף לרה"ר כו' היינו כמ"ד דקרפף לאו רה"י מ"ה שרובן " ס"ו מחיב כו' ומבום דאמר אילימא דאי מהילה עשרה פירש כן ועקום' שם ובחו"ש בסימן שמ"ו הביח מה שכתב רש"י בשבת פרק שני רפויות יש"ש: שמעתי מהרב מויפקחב מק"ק ברחד נכד רבינו הגחון הכ"ש בשם הרב הגחון מוהר"י חב"ד דק"ק דיקלא מ"ש בגמרא ל"ק בזמן שישראל שרוין במדבר להישוך כמ"ש החום" בחולון כישוי הדם בזמן שהיו במדבר היו מצמחת . דחין רשות להלך ברה"י בזה"ו רה"ר וכמ"ש הרמב"ם ז"ל כ"מ שיש רשות להלך ומ"ל ם' רבות ודפהיה ושי :

לשכון (א) וחכמים עפ"ז. כרמלים ד"ח מקים פטור וחז"ל החמירו בו חומרם רה"ר וחומרם רה"ר וחומרם רה"ר וחומרם רה"ר וכרמלים ד"ח מקים פטור וחז"ל החמירו בו חומרם רה"ר וחומרם רה"ר וכרמלים דרבנן קרפף וחל יוחר מב"ם מ"ח רה"י גמיר ומדרבנן כרמלים טיין ב"ח"א א' וחורי כרמלים בשמ"ה פ"ז מפולבים לאו ככרמלים כאן בקרפ"ף כרה"י הם: דע דמושים מרה"י לרה"ר והה"ר באמנם מובים מרה"י לרה" והה"ר באמנם מ"ר דחייב מוזכר ברים הזורק ובר"מ ז"ל פי"ג הח"י אפי" למעלה מי" מבמע כ"ש למעה מי"

וערש"י בכח ד' ב' ד'ה זורק ממושים כו' ובחום' בם ג' ד'ה בעבוחה בשם ירובלמי ר'פ הזורה דמושיט מרה"ו לרה"י ורה"ר בהמלע אין חייב הלא א"כ המושיט הופים לחוך יד חבירו הא הושים על רה"י לחוד פטור וכ"ם כשהבירו מקבל ממנו יע"ש ובר"מ ז"ל לא מכר מזה דבר ויש לספק אי גזרו מושים מרה"י לרה" דרך כרמלית מדרבנן למעלה מעברה דו"ל מושים למעלה

(עב"ה) ולהפ"ו גם פי" הב"ה לא הינח לו דבבת א" היינו שנייה לפירושו שומד לא נשאר בם . והנה מרה"י למקום פעור דרך רה"ר להחור לבתחלה קשה ממשנה כבסי" שמ"ז עקירה בלא

רע"ר דרבים מכתפים א"צ דע"ר ה"ח זה. ועתי"ם פי"א דשכת מ"ר ד"ה וכמה ור"ה רק"ק לא הוי כרסלית כ"א לתומדא מדרבגן בקרפת ב"ם שלא הוקת לדירה והוורק מרה"ר לתוכה חייב ובים פסור ובאות י"ד דים אין מתלקס י" מתוך ד"א א"כ ברק"ק אם מתלקס הוי רה"י וצ"ע ועתי"ם בפ"ו דפרה מ"ה ובעת צ"ע וי"ל דמחיצה שאין ב"א "מיא מכסל מחיצה א" וכור בידי אדם הוא וי"ל

וכותם בשליטי: (ג) ב' מחיצות עמ'א ובא"ר אות ד' תי' כזה דהתם כפולש לרה"ר כו' ועס" שמ"ד במ"א ב' ובענין פיר ליבן עמ"ו כאן אות ז' ועתו"ש כדברי טהרי'ל: (ד) ומשקוף עמ"א שבת מ' א' יע"ש ועתו"ש כאן ובחירושינו כתבנו מזה ולא היה הומן מסכים עמרי לעיין כראוי אילי אזכה לבאר במ"א:

שמז (א) לחוץ עמ'א הר"מ ז"ל פו"ג מה"ש ה"ו ובמ'מ שיש חולקון ידו בתר גופו נריר יע"ש:

(ב) לתוך עמ'א מלת ל"ו ל"ר דיר הארם חשוב כד" ע"ר לכל אדם ונפל, מראובן
מרה"י והגיח ליד שמעון ברה"ר חייב יע"ש פו"ג: (ג) והוציאו עמ"א רמכ"ם פו"ג הלכה ב" יע"ש
וע" מ"מ שם הלכה ב" שו"א דוקא יד העני תוך ו" הא לא"ה כשהניח בע"ה לתוכו אי נפל ממקום
דלאו רה"ר נפל וו"ח. ולדירן המחלל שבת בהדאה והכוכה ומעביר וזורק ד"א ברה"ר לא הוו דלאו רה"ר נפל ו"ח. ולדידן המחלל שבת בהיצאה והכנסה ומעביר ווורק ד"א ברח"ר לא הוי כי אם פסולי עדות מספק דבר תורה שמא און לנו רשות הרבים ומדרבנן פסול וראי וע"ן בח"מ ל"ר ובאה"ע : (ד) אבל עם"א מ"ה ומסיע מדרבנן ועסי" שמ"ג בהנ"ה דהגיע לחינוך ו"מ"א שמצוה להפרישו ולס"ד און מצווין להפרישו כלא ק"ו נמי אסור לביע ידי ע"ע. וע"ו וי"ו א" א"א איתא בהמה לעכו"ם שרי לישראל לובין ולית מסיע. ולמומרים משמע בחום" דוקא בתרי עברי דנה מסיע אסור ובישראל גמור חשוב הוא. וע" מהרש"א ז"ל פסרים כ"ב ב" בתום" ד"ה ואבר דבע"ו המקשן הקשה דשביות הוא במקולין עכו"ם אמ"ה ווכול לוקח ממקולין עכו"ם ומשני בתרי כו מדקתני לא יושים ולא יתן ולמולם מחמא אמ"ה של ישראל הוא ופריך שפור כו" ולא יושים לאשמע מקולין עכו"ם שרי לישראל לפריו משלו. ובש"ך "ד קנ"א אות ו" עכ"ם ומיבר מיתר לפייע דלישראל אמור דמצוה להפרישי ומומר אין מצוה להפרישו ע"ש : ע"מ ווניכר מיתר לפייע דלישראל אמור דמצוה להפרישי ומומר אין מצוה להפרישו ע"ש : נ" והניחו עמ"א מ"ם פ"ג הלכה ב" המאותיו באות ב" וע"ש מדה"ר לרה"ר ורח"י באמצע או להיפוך נ" למבה ספק ומושים פירשתיו בשם"ו במ"ו ע"ש ווורק מדה"ר לרה"ר ורח"י באמצע או להיפוך בסור אכל אסיר למסה מ" ולעלה מותר וערסי שנ"ג במ"א מור למטה מ" ולעלה מותר וערסי שנ"ג במ"א מור בצורה משע בדיומא שחת באור כו" ומלת בצדה משע בדיומא אחת

אתת וברה"ר בלא"ה הרי מושים ובאמת א"י מושים מניחו שם ליד חבירו או ע"ג ד' וכאן זורק לשם אין זה מלאכת מושים ורש"י ז"ל ד' א' ד"ה לאותו חצר הסמיכה לה אסור לזורק"הפי סמוך הייגו לשם אין זה מלאכת טושים ורש"יו"ל ד" א"ד"ה לאותו חצר הסמיכת לה אסור לוורק"ה פי" סמוך הייגו בדיומא א' ולוורקה לא להושים שם וע"ו פריך מ"ש וע" תוס' שט ד"ה ומאי שנא ובס"ז כתבגו מזה. שוב ראיתי בס" נהר שלום הרגיש קצת בזה יע"ש וצ"ע וערש"י שם ד"ה מחשבתו ואי"ה באות ד" יבואר עוד : (ב) במויד קנסוה! מ"א: (ג) חזוב עמ"א תיקן בזה קרשית ע"ש ההמחבר במויד מיירי ולא קנסו משחשיכה שמא ישכח אח"כ וישליך ע' בגמ': (ד) ככל עמ"א תוס" ד" א" ד"ה ומאי שנא יע"ש ובס"ז פירשתיו ובר"מ ז"ל פי"ג ה"ך וידו באויר דה"ר והוא ז"ל מפרש שלא יששה מחשבתו שחשב להוציא לחצר אחרת דלא כפירש"י ע' אות א": (ה) בכל עמ"א הע"ש שכתב ההשמים המחבר דין רדיית הפת וכתבו המחבר ברנ"ד בין בשונג ובין מזיר דהתירו שלא מכתב ההשמים המחבר דין רדית הפת וכתבו המחבר ברנ"ד בין בשונג ובין מזיר דהתירו : מיש לרדותה יע"ש

שמט (א) ארבע אמות עמ"א היינו לענין שיש לכ"א ד"א למלמל בהם חפצים לא שיעביר בב"א ששם (א) אובע אפות עם א היינו לענין שיש לכ א דא לשכשל בהם חפצים לא שיעביר בביא ועס"ז ועס" שצ"ו בהנ"ה מרווחת ופלונתא היא בעירובין עב"י ; (ב) באסה עס"א לכאורה אם דוא גדול לערך ו' אטות נחשבים ו' לר"א כענין שעה ומניות והמ"א ז"ל פירש טלשון ותשלח אסתה עפ"י דרש חו"ל ויהיה פי' אסה שלו זרוע שלו אם ידיו ארוכות יותר שפושט טעל ראשו אמתה עפ"י דרש חו"ל ויהיה פי' אמה שלו זרוע שלו אם ידיו ארוכות יותר שפושם מעל ראשו (נותנין לו יותר וע' באות ג' מזת כי לפי פשומו ואם אמתו קמגה גגם באיבריו כל גופו עם פישום ידיו ורגליו ב"א אם"ה נותנין לו ד"א בינונית אבל לשון המור אינו כן ואי"ה שם יבואר בזה:

(ב) אמתו עמ"א הוא לשון המור וע' לבוש ועא"ר ופי' ו"ל דה"פ אמתו זרוע קצר ולית בפשימות מע"א מי" ת"א מ"א חפצי הפקר אין קונין שביתה במקומן: (ה) וי"ו אמות עמ"א שצ"ו אות א' ע"ש" נ"ש" (ו) אסור עמ"א שצ"ו אות א' יע"ש: (ו) אסור עמ"א פ"ק דשבת לכתף חייב מ"ה ולפוש אסור מדרבנן ועסי' רס"ו במ"א אות מ"ד ע"ש: (ו) שלא עמ"א מ"ם ראב"ד פמ"ו מה"ש ה"א כנירסת הר"ב ו"ל פסור יע"ש עמ"ו מ"ש שם: "

(ב) למקים עמ"א העתיק דברי הרא"ש ו"ל עירובין צ"ם א' עלה רמשנה לא יעטוד ברת" (ב) למקים עמ"א העתיק דברי הרא"ש ו"ל עירובין צ"ם א' עלה רמשנה לא יעטוד ברת" וישתה בהר"ר ואם הוציא ראשו שרי ידפיו ברת" אע"ג דרמים נכנסים אח"כ בגוף במיעו ברת" מי נרשית אחר בינו יו מרמות פתור נותום בחלה (משא"ר פיו עם נום ברשות א") מי נרשית אחר בינו יו מרמות פתור נותו במסות בחלה (משא"ר פיו בינו ברפות א")

פיו ברשות אחר הוי במקום פמור וגחו במקום פמור תחלה (משא"כ פיו עם גופו ברשות א") פין ז מיות אחר הוי במקום פטר הזוו במקום פטר הוא המין שמ"ח דהוציא ידו ושט"ג א' לכתף מרה"י לרה"ר דרך מקום פטור הכא שאני כו' וידו בסימן שמ"ח דהוציא ידו משחשיכה דאי שרי אתי לידי חיוב חמאת מיד כשהיציא לרשות אחרת הוי ידו מקום פטור וי"ל בין החפץ מונח כך מן דה"י ובין המשקין ומש"ה אכור לרוק אפילו ראשו ברה"ר וע" אות ג'. וא"ה שם יבואד עוד: (ג) או ירוק עמ"א דפיו לא הוי מקום פטור כשצריך להניח שם ופיו עם

לשם יע ש הייה בפתיחה כללת ובש היבואה מהה דיל דבעיה ולא אישטטא קיל להידובל של מספר מפק ושיקול הדעת לצ כרמלית בספק וכמ"ש בסי' ש"ג סי"ג: שוב עם"א בשע"ד ה' דאם אין בולם ד"ט הוי רת"י אע"ג שאין מחיצות ניכרות הא בולט ד' ואין מהיצות ניכרות היי הנג כרמלית וכבסי' שמ"ח סי"ו ומכרמלית לרה"ר בולט ד' ואין מהיצות ניכרות היי הנג כרמלית וכבסי' שמ"ח סי"ו ומכרמלית לרה"ר נמי אסור ואי"ה באות ה" יבואר עור: (ב) מן עמ"א עב"י ורש"י עירובין צ"ם ב' דלמעלה קולם

נפי אסור אייה באות ה' יבואר עוד: (ב) כן עכיא עביי ורשיי עירובין צים בי דיסענה קולם ממקים פסור דאין אויר רה"ר למעלה מעשרה ולסמה קולם מאויר רה"ר וודו ג"כ ברה"ר:

(ג) שבולם עמ"א בלבוש ורש"י עירובין שם משטע כל שבולם שלשה לא הוי לבוד הא פחות כנ' בולם אמרינן ג"כ לבוד: (ד) יש עמ"א אבל לסמה ואין דע"ד הוי גזירה לגוירה ערש"י שם וב": (ה) למעלה עע"א עתו"ש חורי רה"י אף באין דע"ד הוא כרה"י יע"ש ואפשר באין דע"ד מדרבנן אסור בעקירה מרה"י ובה"ג ל"ג ועסי שנ"ג מ"א אות ד". ואם המוחילה למעלה מעשרה ומופלגת ג" מ" לגנ לא הוי כחורי רה"י (ישאני בולם ג"מ ואין מופלגת) ואם הגנ בולם ד"ם ממחיצות הוי הגנ כרכלית כבסי" שע"ד ה"וא"ה שם יבואר עוד:

לרת"ר לא כ"כ והבן וצ"ע: (כ) משום עם"א אם זרק מידו לרת"ר וראש השני בידו אם יכול להביאו אצלו פפור אבל אסור אם עשה כן ואם אין יכול להביאו אצלו חייב ער"ם פ"ג מה"ש הי"ד (ומשמע דוקא אגדו בידו) ה"ה בס"ת אם אין יכול להביאו אצלו כך חייב ואסור והא דהתידו כאן שבות בעלמא ומשום בוון גדול הא שבות מסש אין בווין קפן לא כבאות ג': (ג) דרבים עם"א אבות בעלמא היינו גזירה אם! אין אגודה בידו הא אגודה בידו בסרמלית יש הפרש בין כתבי קדש שכות דעלמא היינו גזירה אם! אין אגודה בידו הא וע'ב ברו"ש יע"ש: (ד) גוללו עמ"א רה"י צ"ל. וכתב דמדיוקא דמשנה עירובין צ"ח ב" ספר על הגג הא שאר דברים אסור למסה מי' אסו נפל לארץ כמו דריין מרישא (הא שאר דברים אף בתמלוקת אלא ד"ל רבא לשיפתיה ל"ג גזירה לגורה וכן מיפא ו"ל משים היפכו על כתב משים בין מים היפכו על כתב משים ר"ש נקים הכי) אכל ג' קולות שרי אף בשאר דברים וכ"מ בס"א בהג"ה דקאי ארה"י בכתבי קרה עינו נדרסת שרי בכתבי קרש שאר דברים כה"ג בכרמלית לא ים נקס חודי) אכל ב קלתו שרי או בשאר דרים דבש בא בותר דרים מה לה בכרים כה"ג בכרים ליש דהיינו מונח קצה א' ברה"ר דאו בעינן נדרסת שרי אבתבי קדש שאר דברים כה"ג בכריםלית לא הא לא מונח קצה א' רק באייר כרכלית שרי אף שאר דברים למסה מי' הא אייר דה"ר אסור למטה מי' בשאר דברים אכל למעלה מי' אף שאר דברים שרי במקום פמור ל"ג וכמ"ם פמ"ו הכ"א בשאר דברים מכי נח"ו אסור הא לא נהו בכרכלית שרי הא אייר דה"ר תיך עשרה אף לא נחו בשאר דברים מכי נחד אסור הא לא נתו בכרביות שרי הא איר דודי ומן לשווי הן לא מנה אסור בשאר דברים מכי שלד ולא של הוו בשאר דברים להרוב"א שהקשה בבור כו' בסי' שנ"ד ולמת לא חילוא גבות עשהה סובר כהנ"ה פ"ק דשבת עב"י היינו לאביי דמוקי אסקיפה כרמלית ה"ה שאר דברים לרבא דהלכתא כוותית דל"ג גווירה לגזירה וח"ה סיפא ל"ד ספר א"כ נתגלגל תוך עשרה כ"ו שלא נחו ובאויר דה"ר אף שאר דברים שרי הקשה שפיר למה לי חוליא גבוה "ם הא מותר כשאגדו בידו מאויר הה"ר להת"י וה"ה מרה"י דרך אויר רה"ר עסי' שנ"ד במ"א ב"ג ושם יבואר דברי הב"ח אי"ת לרה"י דרך אויר רה"ר עסי' שנ"ד במ"א ב"ג ושם יבואר דברי הב"ח אי"ת לרה"י

וברש" ד'ה למעלה כו' ופטו'ר הוסיף מלח ופטו'ר להוציא למעלה מיו"ד באויר הה"ר מרה"י לכתחלה אסור ומשנה של ופשר ל היים ופעור ל הקדמו לעופה ל להדי בשור ליים וא"ל כשמע לכתחלה אסור ומש"ה הי"ע וא"ל משמע להחלה אסור ומש"ה הי"ע וא"ל משמע האסור לעקור חפץ מרה"י לרה"ר הא למעלה מעשכה וליד להניה על מקום פעור דשרי לכחהלה שת והי"ל זש הי דף ד" ד"ה ומאי שנא כתבו דשושיע כו' (עמ"א אות דלי"ת מזה) כו' הנה זורק מרה"לרה"י ורה"ר באמצע להכמים פעור אבל אסור משמע הן למעה או למעלה מעשרה אבל מושים איכו בזריקה אלא שמושים לבם עד שהגיע ההפץ למקום הנחחו כמו במשכן שהיו מושים לל לא זורקין מפני כובדן ומשמע להו ש"ם דידן סובר אף שאין מושיט ליד הבירו יש חיוב שבת מ"ה דלא כירושלמי הביאו ההום' שם ג' א' ד"ה בעשוחה כו' ומושיט למעלה מיו"ד זהו שיקר המלאכה ולמטה מיו"ד עקום' ד"ה אבל . ועא"ר ולא הבינוחיו ומ"ש החום' זה נגד זה אבתי המלאכה ולמטה מיו"ד עקום' ד"ה אבל . ועא"ר ולא הבינוחיו ומ"ש החום' זה נגד זה אבתי פסור אבל אסור משמע להחזירה אללו נמי אסור מדרבנן דהנחה ברה"י בלא עקירה מרה"ר נמי מדרבנן אסור וע'כ פריך ומ'ש ואפ"ה משני והחירו ועסי' במ'ו בט"ו ב'

(כ) מ"ש המחבר חיוב חטאת בלבוש לידי איסור סקילה ובע"ש הקשה יע"ש והנה י"ל ודהי אם הוא רשע לא איכפת לן רק שמא ישכה ויפליך מידו בזמן רב כזה ושפיר יש איסור חיוב חפאת וחשאת ממש ליכא דתחלתו מזיד ועמ"א ג' ואי"ה שם יבואר עוד:

לשכובי (א) ואפרי עמיז. אדונינו ז'ל מיקן בכאן הרבה המעיין בכ"י מביא דברי רי'ו בח'ו דאפי׳ בכרמלים אסור נכחחלה פהום מד"א באין צורך מדכתב כ"מ שאיל פהום מד"א נריך ליבב הא עמד כמהלך (במ"א ו' וברס"ו אום מ' ואי׳ה שם יבואר) וכן כרמלים חייב מדרכנן כא לומר דשם ג'ר דהתירו מדוחק בחוח מד'א לריך ליבל ועיקר כוונתו דמדוחק דוקא כ'ר הכל בו היינו דבכרמלית ג'ר פחוח מד'א מדוחק לא לכתחלה ממה שפירש"י ז'ל שבת מ"ב כיב הפנ בו היינו דבכרמנית ג כ פחות מדיח מדוחק נח נכתותה מחיה בפינשי " די בכת מ ב א" ד"ה קוץ ברה"ר מסלק לזידי רה"ר דאיסור דרבנן הוא ולידי רה"ר כרמלית כבסי' שם"א ושע"ד ס"ב שירובין ליד א' א"כ כשבא לזידי רה"ר שם אף באין רבים שכיחי יכול להוליך פחות מד"א ש"מ דגם שם אסור באין רבים והוי לכתחלה והחום' בעירובין ל"ד א' ד"ה ואמאי כתבו ביה"ש גזרו פחות מד"א אלמא שבות חמור הוא ה"ה כרמלית י"ל כן דהוי גזירה קרובה וע"כ כתב המ"ז ז'ל דביה"ש וכרמלים י"ל להחיר כי כן מבמע מחום' שם מניח עירובן ברה"ר הח כרמלים אין ה"נ דלא בעי לאמטויי להתם לרבי דביה"ש וכרמלים ל"ג במקום מלוה ולפ"ז ילא לנו דין חדש כאמור וזה פעות דמסיק גזירה י"ע אחר בבת . ולי העני קשה מרב"י אין הכרע דלידי רה"ר אסור טילפול מוקלה דקוץ לא חזי בשבת ולדידיה ה"ה ביה"ש ברי לרבי ואה"נ לרש"י בכרמלית א"ל לאמטויי לעירובו לשם דביה"ש בעי מוליך פחות מד"א ואף י"ע אחר שבת כרמלית שִרי כה"ג ובת בדרך משמע אף בכרמלית הם יש עמו עכו"ם חסור פהות פחות מד"ח עב"י ומ"ש טל רש"ל עיין ה"ר . ומ"ש הרמ"א עסי' ש"א סמ"ב בחפילין קשה מה איריא נותנן להבירו הא בדבר רשוח נמי שרי כה"ג אף הולך כאמור ומאי היריא חפילין ועב"י ועסי' של"א במ"א וש"ח סמ"א ובנהר שלום שם וכאן לענין הי נושא א"ע . ומ"מ כפות לא : ודע דדברי המחבר בס"א וס"ב ל"ע. עיין בפור ובר"מ פי"ב הט"ו והנה בסי' בל"ו מבואר היולא חוץ לחחום ביב לו ד"א ולטלטל יע"ש וכאן כחב הט"ז דיני טלטול ברה"ר בד"א אף שלא מדוחק לאפוקי מדעת הר"ח ז"ל שם"שלת התירו פחות ד"ח כ"ח מדוחה והרבה המות פחות פחות חיבור מדרבנן יש אל"כ במהומות שהתירו ובטלטול זה היינו לטלטל במרובע הזה לא שיעבור כל ד"א בב"א שזה אין משערין כ"א באמה בינונית לכ"א שוה מ"ה מעביר וזורק הלכתא גמירי . ובס"ב ארבע חין משערין כ"ח בחמה בימונית נכ"ח שוה מ"ה מעביר וזורק הלכתח גמירי. ובס"ב ארבע ממום שאמרו הוא ל"ד דזה קאי על המעביר בב"א. ומ"ש בכ"מ ז"ל ומפי הקבלה שבו איש החסיו הוא אסמכחא מד"ם דמחמין הוא מדרבכן גם טלטול ד"א במרובע היי ולא יוהר אפילו פהום מד"א הכל מדרבכן דמ"ה מותר להלך יוחר מד"א אמה הרבה וגם מותר לעמוד במקום א' ולהושים ידיו או בעץ ארוך הרבה ולפלטל שם פחות מד"א ומדרבכן הוא דאסור חוץ לד"א למלטל בם משהו ואטעם"כ כתב לשון ומפי הקבלה ול"ט : הא דלא יעמוד אדם ברה"י ויעלטל ברה"ר הפלים הלריכים הא אין לריכים שרי בבס" ש"ל לדעת הר"ן ז"ל היינו מדוחק וא"ה בס ברה"ר הפלים הללך בי יבואר עוד וכאן אין להאריך:

עשב (א) ובלבד עפ"ז ד"ה במשנה עירובין ל"ח ב"ומרש"י שליין וכלבד ואשמועינן כו" דעיקר משום בא דלא היישום בא דלא היישום שא הרובין אין מהורשי הוא משום בא דלא היישום שא הרובים אין מהורשי משום בא דלא היישום שא הרובים אין מהורשי משום בא דלא היישום שא הרישום אללו ובלבד מלחת דהשיטה כות במשנה אין מהורשי

משום הח דלח היישינן שמח יביחם חזלו ובלבד מלחח דפשיטה הוח במשנה חין מפורש אם העביר או חייב או פטור יע"ש בנמרא צ'ט א' ובר"מ ז"ל פט"ו ה"א הגירסא ועיין מ"מ שם ולמ"ד התם פטור אשמעינן טובא דלא יוציא הוץ מד"א פחות פחות ול"ת גזירה לגזירה כבסי במ"ע ס"ד אפילו בכרמלית דגזילה קרובה היא ובעירובין דאמר ליומא מיהוי היובתא דכבא המ"ל ביניהם ובאמת פטור ואסור להר"מ ז"ל ועהו"ב ח" ב" ד"ה ליומא וכנראה להעמים זה החיר במייז ז"ל ועב"ה ומ"א א": מ"ש המהבר בס"ג רוקו בנהלש יש מי שהוחר כו' לא ביאר אם בש"ז ז"ל ועב"ה ומ"א א": מ"ש המהבר בס"ג רוקו בנהלש יש מי שהוחר כו' לא ביאר הם דוקא היפך בה או לאו ועב"ח ובפי המבנה מאמר ר"מ ובחנאי שהיפך ואין הלכה כר"י ומפרש בגמ' שירובין ל"ש א' דמחלפת בע"א או הגך אמוראי סוברים אע"ג דלא היפך הא פשטיה דמתני' ו"ל בהיפך וערש"י מפרש בחמיה כו' ולומר דהלכה כח"ק אע"ג דהיפך ואע"ג לענין דמתני' ו"ל בהיפך וערש"י מפרש בחמיה כו' ולומר דהלכה כח"ק אע"ג דהיפך ואע"ג לענין דתתניי זר בהיפוך וערשיי מפרש בתמיה כוי זנותר דהנכה כמיק מע ג דהיפן זמעיג נעמין הכשר בהיפוך מכשיר לענין שבת אינו כן ועהו'ש ולמ"ש א'ש בפי'ג מה"ש ה"ג דהר"מ ז"ל סובר בשבת אע'ג דהיפך שרי ועיין בהר"ב במשניות ובא"ר ה'ו כותו אע'ג דלא היפך: "עיין ר'מ ז'ל פט'ו מט"א ה"ז פירש דלא כרש"י עירובין ז"ט היפך למשדייה קאי רק היפוך לא הוי משקה ז'ל פט'ו מט"א ה"ז פירש דלא כרש"י עירובין ז"ט היפך למשדייה קאי רק היפוך לא הוי משקה ומהובר ומקשה שבת אטומאה לענין חיבור ועיין שם היא ופי'ב ה'ט ועסי' קל'ה ואין העת

מסכים לעת: שנא (מ) בתוך עט"ו כפי דעתו שלל כזה פירוש הלבוש דמשמע דמפרש חוך שלש היינו פיו של מזהילה אין בולט לרה"ר יותר משלש אלא כפי׳ הפרישה מונח למטה מגג סמוך

לגנ באורך הגג בתוך שלש טפחים הוי לבוד והוי כרה"י כתו הגג וכשתלרף ידו ומחבר תחת התוחילה בדיבוק ממש הוי כתוציא מרה"י לרה"ר ומשמע דהיוב יש מ"ה כה"ג דאלה"ה הוי תו בזירה לגזירה למעלה מיוד ואין רחב ד' ויוצא שלש לרה"ר עמ"א ה' וכשידיו או פיו או כלי

במ"ש דבריו סותרים כו' ועסי' שב"ג אות ב' לזרוק מרה"י לרה"י דרך אזיר רה"ר לממה מי' ודאי אמור הא אנדו בירו "ל דשרי וא"ה שם יבואר עוד בזה. והציון גוללו שנית קאי לממה מי"מ וכאמור : (ה) בענין עמ"א עמ"ו אות ד' מה שהקשה לשמ"ה למ"ד מ' מצומצמות דוקא ע"ש וכרמלית ואנדו בידו שרי בכתבי הקדש לכ"ע אף שאין בויון כ"ב שרי לרבא ג"כ דהוי גוורה לגוירה אגדו בידו בכרמלית ככתבי קדש וע" אות ג' כרה"ר כה"ג אמור כל שאין בזיון גדול יע"ש. ובאות ד' ציין על גוללו האמור לממה מעשרה דשרה דברים אמור ומש"ה נקים ספר משום לממה ובאות ד' ציין על גוללו האמור לממה מעשרה דשרה ברים אמור ומש"ה נקים ספר משום לממה

הוי כהנחה והסור כשאין אגדו בידו ה"ה כשאגדו כאמור. ועמ"ש א"ה באית ד". ער"מ פש"ד הכ"א ועב"ה הי למ"ש הש"ד באות כ' והי"ה במ"א א" יבוחר: (ד) בעבין שנה עש"ד לכאורה במשופע ומשהו ורבים מכתפים ולא בשינן דע"ד כה"ג וליכא בידון גדול ומש"ה גדור כבסי" שמ"ה פ"ד ומ"א כאן ה" ויותר נכאה שנתסרון דכל שלא נח אפילו פתוח מג"ש להרן ליכא חיוב ד"ח אבילו אין אגדו בידו מש"ה לא גדור דבשי כה אמשהו עכ"פ חוך ג"ם שין איח הקדום בזה: והבה לכאורה קשיא לי היך עשרה להר"מ ז"ל כבסי" שמ"ה ס"ש מאומלמים דוקא רה"ר הא מש" ועד יו"ד לא הוי רה"ר א"ם המהבר זיכה שערם לבי חרי נכאורה ועל הר"ח ז"ל דמשה ולמעלה בשחמא לא הא מכתפים אפשר יודה משא"כ המחבר עמ"א שמ"ה שות ח"

ייר דמפה הנשביה בפחמת כת הק מכתפים מפשר יחים מפח כ הנמובר עת זו שמים יחות מי ושם נאמר אף בכרמלות גזור בכתבי הקודש היכא דליכא בזיון כ'כ ולמעלה הוי רה"י או מקום פטור הוי א'ש ואי'ה במ'א אות ה' יבואר עוד : ודע דכתבי הקדש אף גמרות ופובקים ושאר דברי קדש נכללין בו עבו' של"ד ואף בדפוס יש להם קדופה :

וההם ליכא שבוח כ'א הוך עשרה דעירוב ל"ש מרה"ר לרה"ר ובפט"ו ה"ה שני בהים כו' למעלה מי"ט הזורק פטור לומר דלפעמים אסור בלא ערבו או בנמוך וגשה הא למסה מי"ט אסור אף בעירבו ומ"מ קשה איך שייך לישנא דפטור והוא שעירבו דבלא עירבו נמי פטור ואסור והיל"ל מותר לזרוק והוא שעירבו ועד"ר אות ב' ובמעשה רוקה להר"ב מסעוד ה"י ז"ל רקת הגיה תיבת פטור יע"ש ועמ"א ואי"ה יכואר טוד שם:

ישבד (ה) אם עט"ז המר פירוש הבור עלמו דהם הבור רחוק דע"ד מרה"י רק החולים

ממעטו אז אם אין נובה חוליא ג'ש הוי מקום ההיא רה"ר כבפי" שמ"ה מבואות המהקלרון כו' ועדש"י עירובין ל'ש ב' ד"ה אי נימא . והניה בב"י ואי"ן גבוה ג' ובנהר שלום הגיה בכ"ף הדמיון עמ"א פירשתיו יע"ש ומבואר בכאן מרה" לרה"י דרך אור רה"ר היינו שוך י"ע אסור להואא ולורוק מזה לוה ופטור אבל אסור ועמ"א בנ"ג ב" אבל הלבוש כאן כחב דמותר לזרוק מרה"י לרה"י דרך אויר רה"ר וראן במלוי המים דמיא להושמה ולמעלה מי"ם שרי מטאלר מלבונו דהופטה ממש לא הוי דאגדו בידו אלא דגזור אטו אין אגדו בידו ודוקא הוך ששרה הא למעלה מעשרה ומוביט גופא הידוש הוא למעלה מעשרה כמו ביראה הרואה בהה"ר ריש פ"ק ור'פ הארק יע"ב ל'ג חז"ל אגדו בידו ועה"ר ועמ"א ג' ואי"ה שם יביהר ועדיין ל'ע ומ"ש הלבוש עוד דרך רה"ר או כרמלית הוא ממ"ש הב"י בשם הריטב"א ז"ל בקרן זוים הסמוכה לרה"ר ובגמ' משמע דוקא דרך אויר רה'ר דגזור אמו יוציא מרה'ר לרה" לא דרך כרמלים דהוי גזירה לגזירה וקלוטה לא כמו שהונהה דמיא ולפ"ז למ"ד עתה ליח דה"ר או ביש כרמלים מפסיק בין הבור ורה'י ליע בזה ועמים באות ב' עוד מזה : (ב) ואם עפ'ז מים הבור עלמו פירשהיו באות א' דאם החולים ממעני מרוחב דע'ד לרה'י אם אין החולים גבוה ג'ש הוי רה'ר ואם גבוה ג'פ קי דמם החומת ממפפי חרותב דעיד לרהי מם לון המומית גבוה ב ע הוי להי ל ומם בכם בע בי ומם בכם בע בי רום בכם בע בי רום בכם בע בכן במדי הוי בכן ברמלים אפור עמ"ם באות א' כאן ומ"א ושין לבום : צב"י מ"ם על רבי יותנן שרובין ופירשי דבור וחולים מלפרפין ועב"ה כלומר לא הבינותי דלכאורה הדברים כפשטן דאם אין מלטרף הוי הבור כרמלים ומ"ב דלמעלה מ"ט מקום פעור וכמ"ש הפרישה הואיל והחולים משולי הבור גבוה י"ש ליע טובם דמ"מ מן החולים לרה"ר אין י"ט והוי אויר רה"ר כשהולך הדלי שם ור"י דאמר אפי מימו בפי מימו בפיל החשביות ובתולי בי ובא"ר הרעם בר"ש בש"ע פסק להלכה דוקא קאמר וכמ"ש בפיל המשכיות ובתולי בי ובא"ר ברצים בוה בי ע"ש ובש"ע פסק להלכה במופלגם ד' לריך החוליא גבוה י'ט ברה'ר ועמ"ש בסמוך אי"ה מזה: ורוגה הריטב"א הקבה שנ"ב סעיף ב' כשלא נח ברה"ר עלמו רק באויר רה"ר חוך י"ם גוללו אללו כו' היינו מסי' אפי׳ שאין בזיון כ"כ ובס"א דנח ברה"ב גזור ולא החיר אלא בנדרסת א"כ כאן אמאי אסור כיון כה"ר וכובר הרוטב"א כמ"ש במ"א בל"ב באות ד' דה"ה שאר דברים ול"ד כתבי הקדם יעים והביח חירן ההחם דיעבד והכא לבסחלה אסיר זה חי' לקוביית הרישבא ז'ל <mark>אבל</mark> הטור סובר דכאן ומי שרי לכחהלה כשלא נה ברה"ר בקלה הא' רק סלוי באויר רה"ר ברי כמן בס"ב לבם ואפ"ה בעינן גובה החוליה י"ט דמיד כבעוקר מרה"י בא מיד לאויר מהום פטור ומשם כשיורד להיור רה"ר ומשם לחלון רה"י חוך י"ט ברי לכחחלה להטור הף בבאר דברים וא"ש דברי הב"ח ועמ"א שנ"ב אות ד' ולמ"ש ו"ל י והט"ז סובר דשם בשניב ס"ב גבי כסבי הקדש דוקא שרי ומש"ה הקשה כן. ועיון מ"א שם בלא נח רק חלה באויר כרמלים ברי בשאר דברים דלא כמ'ם הט'ו כאן כשם הריעבים ועמ'ם כאן באות א' מוה

שברה (א) גדוזטרא עש"ז שירובין פ"ז ב"ו אמנס במשנה לים וחאון הבים פחות לה והר"מ

זיל בפ" המשנה ובה"ם פפ"ז הש"ו פירום אחר מפרם כלולדה דף כו" וש בו נקב

שהולין מן המשיין או ים דהן כרמליח אין ממלאין מן הים ומשיין לנוחפרא עלמה אם לא ששו

לה מחילה והיינו שגזוזטרא עלמה עכ"פ רה"י הוי וכמ"ש החום" שירובין פ"ז ב" ד"ה גזוחסרא

ופ"מ א" ד"ה במהילוח דבקיעה דגים לא שמיה בקיעה כמ"ש בשבח ק"א א"ז והוי הדף רה"י כל

משחינן וא"כ קשה הלא בספינה כה"ג כתב הר"מ ז"ל שם ה"ץ למשלה מי"ם הוי דרך מקום

משחינן וא"כ קשה הלא בספינה הקילו כמו דהקילו שם דא"ל מחילוח ודוחק אבל הש"י פירוב

משחינן וה"כ בדף פ"ע ב" ד"ה במהילוח יש"ש ומ"ש זיז היואל לרה"ר מוך עשרה היונו חוך עשרה

דחלון הביח פחוח לה לגזוחטרא והוי הוכי רה"י וכמ"ש המ"א בכי" ב"ה גזוחםרא בק"

בשני וכ"כ בדף פ"ע ב" ד"ה במהילוח יש"ש ומ"ש זיז היואל לרה"ר מוך עשרה היונו חוך עשרה

בשנין היו חורי רה"י וז"ש הו"א במת"ה אות ב" אפילו חוך י"ע הור ד"ה ולח ד" מוך ג"מ

בשנין הוי חורי רה"י וז"ש המ"א בשת"א לות ב" אפילו הוך י"ע מור דה"י מול מול מ"א ב"נ"ע בל זה.

בשנין הוי חורי רה"י וז"ש הו"א במת"ה אות ב" אפילו הוך י"ע מור בסינה כ ה""ע ביו וממלל

מאן בו בוחשת ל ממלה מ"ע א"ל מחילה דהוד דרך מקום בעור בסינה כ ה"ע בל הת דר המולון ואמו הלאן ולמור . ועחום בה ק"א גבי בקועת דגים ל"ש בסינה בין ב"ו להו להת ההחלון אין מתלאין ממחה דרך החלון משחה לה במולה הו"ש המוס" דה בין עשו מלמעלה או למשה מתחתיה במוך לה הוי זו ואל"ל זו דלמשה עדיף גוד

דרך לשמות ל"א במול ב"א להן והל מבין וותר והנזוחברא כרמלים ומתום ההבן המום" דה בין לה הול המול המום ההבן המ"ל המול המום ההבן בין להקיל במים או בכת"ב התל"ש וחום ע"א למלפה מ"ש לרמום לה בל"ל במ"ל המול במו בהול במו בהול המון המול מון הבים להו בע"ד (ואור ככלה שבין מהול הול הלו הון המול הלון המיו בכתלית מכום להון הבי ברמלים וואם למות לברמלים מדין להי מה בברמלים ובה בב כרמלים מ"ב) ול"ד מום למוח בלו בוו המיד למשה מתול וווה ביו בל"ל וווי נו בהל"ם המים להון בלה מכשה מהוד בב כרמלים ב"ב ללון בלים הכד"ד מהיה דרך כרמלים וב"ב המיוד בכרמלים מים לווח ב"ב בל"ד לוח ב"ב ב"ד מ"ש ביום ללשו ב"ב"ם מ"ב בל"ד לוח ב"ב בל"ד לוח ב"ב ב"ד ב"ד מ"ש כ"ש כל"ב ול"ם מ"ש ב"ד בל"ב מ"ש ב"ב לל"ב ולהור לל הב"ב המהיה דרך כלל הכ"ב המיד ב

אמו אין המחיצות נכוחות י"מ מטיא ובנווומרא גזור אמו אין הגזוומרא גבוה י"מ מטיא . ולפי שטצינו בלא"ה קולא יותר בספינה דע"ד בלא מחיצות להר"מ והט"ו ובגזוומרא בעינן מחיצית דוקא. והתוס' בערובין לשומחם בשבת ק' ב' ד"ה עושה שהשינו על פירש"י ז"ל במ"ש מחיצות קסנות וכפי מהרש"ל ז"ל שם (עמ"ש במ"ו מזה לכן פירשו בעירובין ד"ה אלא אם כן והקשו בד"ה עושה על פירש"י והבן זה. ואי"ה באת ג' זו יבואר עוד: (ב) עשה עם"א כ"ה במשנה עירובין פ"ו ב' וש" נ' וי"ו יע"ש. ובספינה הקילו לרש"י ז"ל שבת ק' ב' מחיצות קסנות ולדידן א"צ כלל מחיצות כו' כאמור: (נ) מביב עמ"א א"י למה ציין האדון ז"ל בכאן ולא על יעשה מחיצה סביבה וכם"ש המ"ו א' או למ"ש המחבר ע"ג או תחתיה . והנה במשנה שם י"ל פ" שלישי כי מים לגווומרא שה של מ"ל מו"ח אותן העלייה יותר מג"ם אלא בנזוומרא לחלון הבית צריך מהיצות כי כשדולה לפעמים מניח הדלי על הנזוומרא לפוש ועושה עקירה והנתה מכרמלית נזוומרא לחלון הביד מחיצות עלמער מ"ב נוומרא או למפה במים דהשתא עולה עד לרכיע. נווד אחים העליה וצריך מחיצות טלמעלה ע"ג גווומרא או לממה במים דהשתא עולה עד לרקיע. וגד אחת במים שהקילו י"ל לא יותר מגור אסיק דבעיגן מהיצות ניכרות כבסי" שמ"ה סי"ו גג הגולם וא"כ סביב הגקב טסתטא אין מחיצות ניכרות בעבר השני ואפ"ה גוד אחית במיא אמרינן דקל הקילו בסים כמה קולות משא"כ אם למסה מתחתית סביב הנקב מחיצות ואין ניכרות למעלה ותוושרא כרכלית שחלון הבית רחוק יותר כג"ם דלא הוי חורי רה"י לא אסרינן גוד אסיק כה"ג להתיר סנווומרא להנית שם ולהביא אח"כ לחלון אסור וו"ש נוד אחית אסרינן כה"ג לא גוד אסיק ועדיין מגוומרא להניח שם ולהביא אחל כ לחלון אמור וו"ש נוד אחית אמריגן כה"ג לא גוד אסיק ועדיין מגוומרא להניח שם ולהביא אחל ל לחלון אמור וו"ש נוד אחית אמריגן כה"ג לא גוד אסיק ועדיין צ"ע: (ד) לשפוף עמ"א ודבריו לקוחים ממ"ש רש"י עירובין פ"ח א' אפילו לשפוף שרי דל"ד לחצר דבאן גיחא ליה שיהיו נשארים שם וחוס' ד"ה הגי חייםי כו' יע"ש ומיד אסור אפו רק' ברח"ר ומאן דשרי אפילו ספוף לרקק שרי כאמור: [מ"ט" ועושה ב זו נקב ובסד רבב"ן כתב כו' שייף בסעות וכן כתב המ"ו אות ה' ועא"ר אית ד' וו"ו וובמ"ו אות ה' פרשתיו ועת"ש: (ה) בספינה עמ"א ים כרמלית והספינה רח"י גבוה י"ם ורחבה ד' כבאות שאח"ו: ע" בחה"ר שבת ק' ב' עמ"א ים כרמלית והספינה הוורק מספינה לים פטור ומשמע אבל אסור כר ולבאורה מים לספינה דייק עמ"א ים לא מהור בים לספינה היים לספינה היים שוקע בקרקע הים אל בים לספינה אי מע"פ המים תיפוק ליה דלאוהיינו הנחתן ע"ין ב"מ פש"ו מה"ש ה"ף שרמב"ן ז"ל הקשה איך סתם כו' ומה"ם פי' רבינו יעקב כל היא כמ"ש ב"חה"ר דר"ת סובר דר"ח כאן כתניא סובר דאע"ג דאין הלכה שם כהנניא בספינה הקילו וא"כ נוכל לומר כרב האי גאון וע' תום' שם ק' ב' ד"ה ואין גבוה כו' ורבי יהודה קאמר ליה. ועס" שמ"ח כי"ח דרש"י סובר דלא אמרינן מצא מ"ן את מינו וניער אלא דא"ם או כרמלית או מקום פמור ולאפוקי אם עומר הכלי ברה"ר עס" שמ"ה מי"ח דרש"י סובר דל"א עם"ה מ"ח המ"ר וקדום מ"ש בשם הה"ר וקשה אמאי לא דרב הונא דייק דויו כ"ש בעינן להיכרא הוי. וע' באות הקדום מ"ש בשם הה"ר וקשה אמאי לא דרב הונא דייק דויו כ"ש בעינן להיכרא הוי. וע' באות הקדום מ"ש בשם הה"ר וקשה אמאי לא דרב הונא דייק דויו כ"ב בעינן להיכרא הויי. וע" באות הקדום מ"ש בשם הה"ר וקשה אמאי לא דרב הונא דייק דויו כ"ב בעינן להיכרא יואפוקי אם עומד הכלי ברה"ר עסי שמ"ה אות ד" במ"א שם דהוי כר"ה צ"ע די"ל דנקום פמוד הוי. וע' באות הקדום מ"ש בשם הה"ר וקשה אמאי לא דרב הונא דייקדוזי כ"ש בענן להיכרא מברייתא זו דרבי יהורא ונמ"ש העום שם ד"ח עמוקה דמוקי ליה באין זיו כ"ש בענן להיכרא מברייתא זו דרבי יהודא ונמ"ש העום שבת ק"א א' ז"ה ר"י דלר' יהודה ברשיות דרבנן אף שלא נח בנתיים מותר אם הספונה גבוה י"ם כע"פ המים דשרי לימול מים לתוכה דממלמל מכרמלית לרה"י דרך מקום פמור דשרי וחכמים פליגי עליו בלא נח ופסק הר"מ ז"ל כר"י דאפשר סובר דמייתי מייעתא מיניה ומובר דחכמים אכולא פליגי ע"ש בתום" וע" מ"מ פמ"ו ה"ך כ" דגבוה "מ לרבה מ"ח הוי כמו לר"ח וכ"כ אתה למד דרך מ"ש שיר לר"ה לא זכיתי להבין זה דלר"ה שואב המים מנ"פ פיצא"כ לרבה וו"ח וכ"ד חם לכדו זה ובדכהיבנא וצ"ע : (ה) יכול עמ"א היינו מניה עצבות וקליפן על ראש דופן בעוביו וכמו כן שופכיו והם נופלים לים כמו בכרמנית ל"ג וט" שם בשבת מטיפ משא"כ לרבה ור"ח ומר"י הם לכדו זה ובדכתיבנא וצ"ע: (ח) יכול עם"א היינו סניח עצטית וקליפין על ראש דופן בעובדו ובמו כן שופכין והם נופלים לים כמו בכרמיות ל"ג וע"שם בשבת ק"א א": (מ) קשורות עפ"א בלבוש ס"א ביאר אף כשהן של איש אחד דה"ל מושים מרה"י לרה" דרך כרכלית ולפ"ז מ"ש צריכין לערב לא קאי ארישא . וי"ל מושים דוקא דיומא א" הא ב" דיומאות או לזרוק שרי מרה"י לרה"י דרך כרמלית לממה מ"ם דרך רה"ר נמי רק דרבנן וכרמלית ל"ג עפ" שנ"ד במ"ז אות ב" אכל המ"א ז"ל פ" דארישא קאי והיינו דהם של שני ב"א תוך י"ם ל"ג עפ" שנון מרקפות וסכוכות ואין היונו ב"א שהן מוקפות וסכוכות ואין היונו שות היונו היונו ביונו ביונו ביונו ביונו ביונו ביונו ביונו ביונו ביונו שות היונו ביונו מות היונו ב"א היונו ב"ב ביונו ביונו שות היונו ביונו ביו בינדהן שום רוות כיון דראויין לנוד ולהפרד לא מתני עירוב כל שרשות כרמלית מפסיק אבל של אדם א' י"ל דשרי אפילו מפורדות דלא גזרו בכרמלית כלל אף מושים כמ"ש באות י"א וחולק על אדם א' י'ל דשרי אפילו מפורדות דלא גזרו בכרמלית כלל אף מושים כמ"ש באות י"א וחולק על הלבוש וע" תיס' שכת ק"א ב' ד"ה פשימא בתי השני מפרשים דגם לס"ד בשל שני ב"א מירי הא באדם א' י'ל דשרי ולתי' א' אינו כן יע"ש וצ"ע. ומ"ש מוקפות מחיצה ע" מ"ס פ"ג מעירובין הכ"ה. ומשמע כב' ב"א אין מטלפלין מוו לזו כשאין קשורות הא כ"ע בפ"ע מטלטל בשלה אע"פ שבחול משהמשין מוו לזו ועט"ז אות ז' מ"ש מזה: (י) זו נזו עמ"א דכשרחוקין זו מוו ד"ם אויר כדמלית מפסיק ביניהם ולא מהני עירוב אע"פ דקשורות: (יא) גבוהים עמ"א הלשון לכאורה קצת דחיק למ"ש באות מ' למלטל של אדם א' אע"פ אין קשורות שרי ולענין לערב היל"ל דלא מפסיק כ"א איור מקום פטור ומ"ש מישים אף מושים בדיומא א' סובר דל"נ בכרמלית אף דהוי רק חרא גזירה למעלה. אפו דרך אייר רת"ר למעלה מ"מ דהוי מקום פטור אמ"ה מוש"ם חייב כל שכרמלית למסה ל"ג למעלה ב"ע תוך "ם יל לגווו אםו תיך "ם באור רת"ר משא"כ למעלת כ"ע חירוש הוא ל"ג בכרמלית וצ"ע. ומ"ש דתליא בפלוגתא בשמ"ו התם בנח והכא בלא נח נמי מהיר וכרבי יהודה למכת ק"ב ו"מ"ש ב"ה רבי יהודה וע" אות ז' שם ע"י היכר זיו כ"ש ועס"ג בהנ"ה בבית הכפא שה"ב בלא נח נים) שהר רבי יהודה וע"א לו מו ע"ש: (יב) שחיה עם"א ונוושרא נמי רוקא עשויה להתיר ושם אף למעלה עוש"ל בה"ג בלא נח יע"ש: (יב) פחות מג' עס"א דף תחת הנקב אין גבוה ג"מ הוי וחרי רה"י ואח"כ כשנים להתיר ועב"ז (יג) פחות מג' עס"א דף תחת הנקב אין גבוה ג"מ הוי חורי רה"י ואח"כ בשנים להתיר ועב"ח: (יג) פחות מג' עמ"א דף תחת הנקב אין גבוה ג'מ הוי חורי רה"י לכרסלית כחו בכרסלית שרי: (יד) הוצאה עם"א עב"י ובא"ר: (מו) דאין עם"א דל"ר לכותל כו': (מו) מים עם"א ובשבת ק' ב' החולך בספינה לרב הונא דויו כ"ש להיכרא פריך ולא לרב חסדא אלפא אף פתות מי"מ מהני מחיצה תלויה במים ובא"ר מ"ו פי" דמיירי כאן כשר"ה מהלכת בו

י אוצע אם חוץ כחצר עכוקה ים ורחב די ובותך והוצו אין עכוקהי ם ורחבה דו: או להופוך מהו הדין: (ב) אין עס"א משמע אף שמחיצת ההצר נכנסה ונועת בכים מפח לא היה היכרא דלא נעשת לשם מים ועט"ז מ"ש בזה כי מרש"י י"ל דפסק כר"ה ועב"ח. וס"ש בשם הראב"ר ז"ל פט"ו מה' שבת הי"א ופי' דברים תחצר נפרץ באורכו לכרמלית להאמה במלואו וא"כ כי לא עשת מחיצה במים בביאה ויציאה מה איריא דאין ממלאין מהאמה אף בחצר אין ממלמלין עמ"א אות י' לזה תי' דהחצר יש לו ג' מחיצות מכל צד והמחיצה הד' הוא גדורי שפת המים . רעמיקה י"ם כעמוד ותל גבות י"ם דהוי מחיצה גמורה וא"כ אף נפרץ ג"כ כותל החצי המים יותר מעשר אפ"ה מוקה התר מד" רוחותיו כאמור והיינו כשאין מגדורי שפת האמה לבותל הנשאר מחצר יותר מעשר דהגירורים במקום מחיצה ד' כאמור . ומ"ש בפי' שמ"ה אית י"ד עמ"ט שם בפריי אות י"ו"א ובסי' שס"ג אות ל" יע"ש וא"ה יבואר שם: (ג) משוקע עמ"א דהוי כאלו המים שבחצר מתהילין בחצר ומסיימין כחצר וכל מח שנחצר רה"י וערש"י שם אם בכניסת עשר תמים שברצר מתהימן בחצר ומסיימין בחצר וכל כח שבחצר דהי וערשי שם אם בכניסה שכח מחדב ולא ביציאה לא מהני מידי דמ"מ כרמלית הוי שיוצ'א פיד ואין נשאר בחצר והוי כפו לא עשו כלל מחיצה אפילו עשו כיציאה ולא בכניסה ה"א דליהוי בלשון ים אפ"ה לא מהני כלל וע" ירושלמי ולא הבינותיו כעת יע"ש. ודע דמחיצה אם אין רחוקה כחוץ כן כותל החצר ביציאה וכניסה ד" מפחים אפשר דשפיר דמי דתו לא הוי כרמלית בחיץ וכן אם חפרו האמה בחצר שתהא עמוקה י"ם בר" רוחותיה אפשר הוי כרה" כבור מלא מים בשמ"ה במ"א י" וצ"ע ביוה דמפני מראית העין אפשר אסור וכן אם בחצר אין עמוקה י"ם ורחבה ד" או בחוץ אין עמוקה י"ם ורחבה ד" אי

חדברי הלפוש מחוריון כשמלה ולבושיה כתלג חיוור במ"ש אין ממלאין דרך חלון הא דגזוטרא עצמה ממלאין בכל ענין דהוי גם כן כרמלים ועמ"א א' ואי"ה שם יבואר עוין סמ"ע סי" עמה ממנחין בכל ענין להור כם כן כרמנית ועת ח מי וחיה עם יכתול שה ועיין סע ש שי מות מי ז' וחות ח' דהמתהבר ודהי מדקדק לנקוט בבין בין שחין פבוט בראשונה זו ואל"ל זו ועמ"ש בכללים קטנים בראש הספר יע"ש . וכל זה למלחת מכרמלית הא מבור עמוק י"ט דהוי רה"י כבסי במ"ה במ"א אות י"דין אחד להם והבן זה : (ב) דע"ד עם"ז כפי דעתי ההדיוטית נראה לי שאדונינו ז'ל רמז למ"ש בשמ"ה א' די"ל כל שיש דע"ד עם המחיצות דהוי רה"י רק לומר גוד אחים מחיצה לענין זה בעיכן מחיצה שיהא הללה דע"ד עם המחיצות פ"ן א' ד"ה למר גוד אחים מחיצה לענין זה בעיכן מחיצה שיהא הללה דע"ד עם שירובין פ"ן א' ד"ה לעיין הא בקיעת דגים ל"ש בקיעה עיין שבת ק"א ומה הוא הקולא במים ול"ע קלח) ובספינה הקילו שד דאמרינן כוף הלדדין . ומשמע כל הדף רק דע"ד וא"ל עשר מכל לד כהנניא עירובין פ"ז ב' . ומ"מ הנך רואה דע"ד מצומצמות בגי ואמרינן כוף כאלו קצח מצדדין כפויה ואח"כ גוד אחית כאלו הן עד המים ש"מ לכאורה כל שיש בין הכל דע"ד סגי וכמ"ש הט"ז בבמ"ה א' והבוה דעת הרמב"ם ז"ל כן כדמוכת ממ"ש כאן פט"ו ה"כ דאל"כ דע"ד מה הוא לומר דהקילו <mark>ביה כולי האי והבן וערש"י שבת ק' ב' ד"ה מקום ארבע מחיצות קטנות מלח מקום ארבע ההיצו עושה מחיצה גבוה י"ט לסלטל מכרמלית כו' לכן פירש דקל הקילו בספינה יותר מביתו <mark>היליל</mark> טושה מחיצה גבוה י"ט לסלטל מכרמלית כו' לכן פירש דקל הקילו בספינה יותר מביתו <mark>ומהיצוח קטנות שאין י"ט די והתוס' ד"ה טושה בשם ר"ח וכ' פירשו טושה מקום דע"ד אזיז ומהיצוח קטנות שאין י"ט די והתוס' ד"ה טושה בשם ר"ח וכ' פירשו טושה מקום דע"ד אזיז</mark></mark> כ'ש והה"נ דממילה מחילות י"ט בעינן כ"ה לפי' מהרש"ל ז"ל שם ואמנם ראיתי בחה"ר נמי בעי נקב בזיז דלהיכרא בעלמא כל שדופני הספינה למעלה מי"ט א"ל נקב כמו לרב הונא שבת ק' ב' יע"ש ורב האי גאון ז"ל הזיו כחב ד' קאי (ולמטה מי"ט או למ"ד אף למעלה מי"ם שבת ק"ב יש שור ביש אור בישון די הי"ה) דשם בעיק נקב משהו בדף באמצעו ואמריגן כוף הלדים ב' קולות בספינה ושם לריך דוקא דרך נקב למלאות כאלו תוך הלדדים הוא ורה"ה הלדים ב' קולות בספינה ושם לריך דוקא דרך נקב למלאות כאלו תוך הלדדים הוא ורה" הוא הים כו' אבל למעלה מ"ע דשרי להר"מ ז"ל והאיז רק להיכרא א"ל נקב כלל וממלא ע"ג האיז ומיהו המ"מ סברת עלמו כתב דמדלא הזכיר הר"מ ז"ל ער"פ בעושה נקב מוך דף משהו תירן ומיהו המ"מ סברת עלמו כתב דמדלא הזכיר הר"מ ז"ל ער"פ בעושה נקב מוך דף משהו תירן ומיהו האו מי הפרות ענמו כמב דמורהו הזכיר הר מי זיכעכ פ פעופה נקב מון דף מפהי מירץ המדכתב בסיפת שהרי דרך מקו"ם פטו"ר ממלת ולא כתב הר"מ ז"ל שהרי דרך מוי"ר כו"ש"מ בל להורות דרך מקום פטור מוך נקב הזיז כו' וממילת בריבת דע"ד נמי נקב בעינן והשתת בל להורות הרמב"ם ז"ל במ"ש שהרי בין דע"ד ובין זיז כ"ש נקב בעינן והט"ז השיג על זה דתיון כן כוונת הרמב"ם ז"ל במ"ש שהרי דרך מקום פטור אלא אויר מקום פטור ולית בזיז כ'ש נקב ואה'נ דברישא בד' ע"ד השמיט ביהא נקב באמצעו ודאמרינן כוף ומ"ש להב"ה שגג דלא עלה זה על דעת המ"מ קלת טים בדפום וכוונחו דלא עלה זה ע"ד המ"מ בכם רב האי גאון ז"ל אבל המ"מ סברת עלמו ודאי הכין הוא דלהר"מ בזיז כ"ש לכיך נקב באמלעו וז"ש וכבר ביאר זה רבינו . והנה עוד לכיך שחדע מז"ל לית מקום פטור בכרמלית דאמרינן מלא מין את מינו וניער כבסי' שמ"ה כי"ט בהג"ה ושפיר הוקשה לו להט"ז ז"ל החי נקב בזיז כ"ש מה מהני אי המרינן כוף והורי רה"י כרה"י וגדד אחים למים א'כ איך המר דרך מקום פטור והוא מרה"י לרה"י ואי אין מגרפו לפפינה הוי אויר כרמלים הע"ג דאין בו דע"ד מ"מ דופן הספינה גבוה י' בנמנום עד"מ אויר כרמלים עד סוף י' הוי הכל מצא מין אח מינו רק למעלה מי"ע כשמגביה הדלי הוי מקום פטור היינו אויר מקום פטור לא דרך מקום פטור זהו כוונח הט'ז ז'ל ואי"ה במ"א יבואר עוד :

לתן שפור לחדים של המקום פסור יות בחלה המי דרי ותי במולד בעזה" ותאי אמ"ם הסור ג'ל ומימיו כו' ול'ת דקאי אגבוה עשרה ומשום דבעי נקב בזיז כ"ש ולמלאות דרך שם מאים המקום שיבפוך דרך שם ולמלאות דרך שם והוא ז"ל אות הקדום פירש דויז כ"ש א"ל נקב מאים המקום שיבפוך דרך שם ולמלאות דרך שם והוא ז"ל אות הקדום פירש דויז כ"ש א"ל נקב כלל וא"כ למה כתב ומימיו שופך על דופן הספינה ואם לומר כחו בכרמלית ל"ג הול"ל לקמן חלח קרי חחין גבוה עברה דבעי דע"ד ונקב בחוכו ושם מהים ליה לשפוך שופכין לכן חמר ומימיו שופך על דופן הספינה ועיין בבת ק"ב גמרא לרבה ור"ח בופכין היכי שדי דמאיסי כו" ועיין מהרש מ ז'ל שם : (1) ואינה עט"ז כפי דעתי ההמונים יש בכמן קלם הקיכות והרהורי דברים ודברי הלביש לריכין ביחור חמרתי טוב לפרש שיחתי : הבה העירוב המוזכר בכחו במבנה עירובין פ"ז ב" כעין עירובי הלירות הואיל וכל א" יש לו גזווטרא ולפני יש רבות על עליונה ומשמע הא עליונה על חהתונה בעשו בשותפוח לחהחונה אוכרת עליונה על החהחונה וכ"נ מגמרא שירובין פ"ח דעליונה משמש דרך שלשול ודרך אויר אח"כ ד'ע י"ל דהוי שימום בכך יע"ש והנה כל מ"ש בענין המחילות הוא שיהא רשוח לחחת לשמש בשניה דאל"כ אט"פ במשמשת בכח גדול וכדומה אין אוסרת יע"ש ומש"ה בעינן עבו בבותפות דאז יש לשניהן רבות ואם יארע בשכינים שהתנו ביניהם שיהיה לכ"א רשות להשחמש בשני על גזווטרא שלו אָהֹיָנ דאופרת בלא עירוב אע'פ שעשו כ"א מחילה לבדה ופשוע הוא : והגה במשנה לעליונים ולא לתהתינה בתיהן אסורות הוא רבוחא כמבואר . ובירש"י ותהתונה אל"ל דמכרמלית לרה"י כו' . ואם יארע שנווזטרא ה' רה"ו והשניה כרמלית כמו באתה רואה במ"ש המ"א א' ובט"ז פירשהיו בם דח' הלון הביח הוך ג'ע וח' יוחר מג'ע חו בור המים שתחתיהם רה"י לח ים דהבת? תהתונה מותרת דעליונה אין רבית לבמש דרך מהתונה הואיל ומבוכה משא"כ אם מכוונת זו מהת זו וא"א דלי העלוונה אא"כ נכנס בנקב הסחהונה כמ"ש הכ"מ ז"ל בפי' המשנה פ"ד משירובין אז ההחונה ודהי הסורה בעליונה רפוח דרך פס בכל ענין ויצוייר דאפי' עשה ההחון מהיצה לבד בשלו ועליונה לא עשה בשלה החחינה אשורה בלא שירוב ועליונה מוחרת התחתון מחינה כבד כשה ופטונה כח פכם כפנם מחותם משבר כלו שירוב ועניונה אם אין כמו שאניד . כי התהחונה רבות בניתן לה שהרי דרך שם עובר דלי העליון ועליונה אם אין חלון הבית פתוח תוך ג'ע או באר בתהחיהן רה'י או מותרת עליונה כלי מחילה כלל בלי פקפיק כאייר . ועדיין יש לי לבאול שאלה אחת קשנה זו תוארה : שארה ב' בוזשכאות זו מהח זו וההחיהן כרמלים עובר וכדומה ועליונה חלון הכיח פחוחה לה חוך ג'ע דהוי רה"י

מחת זו וחחחיהן כרמלית שבר וכדומה ועליונה חלון הכים פחוחה לה חוך ג'ש דהוי רה"י

נמורה וההחונה הלין פתוח לה רחוק יותר ג'ש דהוי כרמלית ובחיל יש שניהם רשוח לפתם זה על זיז הבירו ובשבת א'א לפתם לעליון משם על דבור חל אלינין וכיון שכן לא מהני שירוב דא"א להיום כא' הואיל וזה רה"י וזה כרמלית השחא בספינות שאין קפורות לא מהני שירוב עח"א

מ' ואיים שם יבואר עוד בזה: וראיתי להלבוש ז'ל דברים אשל לא זכיתי להבינם כתב-דמכוונת ממש זה חתם זה אם עשו שמיהן מחילות החתונה רה"י עולה עד לרקיע לענין שבת לאתר וכתב עוד ברחוקות ד'ש אין לא חברת על ומיל השחלה אין רשה בליונה אפי' במול למור הוא ורה"י עולה עד לרקיע לענין שבת לאתר וכתב עוד ברחוקות ד'ש מין לא אוכרת על המתע עליונה אפי במול המתר הוא ומולה עליי מול החתונה אוף בנורל האתר בנורל האתר בניו שלות שבת החתונה אותר בנור והיי עולה בעשי לתהחינה אותר החתר הלב בתוחפות בשחיהן להקל בחולה עלייה ביא יווליה במיא יבואר עוד וכאן אין להארוך:

שבר (א) עבוקה עש"ז באית ד' א"ה יבואר. ומלשון רש"י ז'ל ועוברת על גבה לכאורה אם מתילות התלר כנסם תוך המים ג'כ שר ושין עולת שבת ההוה הוא מהני באול מהני בחוד ותשבע דקולה כחבה ד'לא מהני כאן ואו"ה בש"ו יבואר בולא מיו משעם בחוב הוא מושעיה ואין עפה מחילה חוך המים כל שע"ם הרוב שפור הויכר ותמיד מותר למלאות ועמ"א אות פרו באותר מו"ב מחלה אונעשיה ואין עפה מחילה חוך המים כל שע"ם הרוב שפור הוי היכר ותמיד מותר למלאות ועמ"א אות Pri Megoym Tom II. 19

ומשת מברים מברים הרבה ותשתה אוב ביום באותר ביום באום במים שפור הוי היכר ותמיד מותר למלאות ועמ"א אותר איום באום במים שבור הוים במור מותר במולה בילום אותר אום במים במור מות במים במור מותר במולה מותר מותר מותר המים לאותר מים במור מותר מותר המום המים הוא במום במים שפור הוי היכר ותמיד מותר למלאות ועמ"א לוותר מיום במור במותר במום במים שפור הוי היכר ותמיד מותר למלאות ועמ"א שומים במותר במותר

משמע כל שנען קנים ואין בין א' להבירו ג'פ הוי מהילה כבכי' שכ"ב כ"ה . ופפה שיהיה הוך המים בגמרא פ'ו א' ראשי הקנים במים או למעלה ממים משמע לבאורה הני השהי אע פ שיש בין קנה להפירו יותר מג'ע כל שיש למעלה או למעה מחילה גמורה וראשי הקנים יולאים פים כן קנם להפירו יותר מג ע כל טב למפנה להו למטה מחים במורה ורחבי הקנים יורים. או נכנסין עפח היכרא הוי וליע. ודעת המחבר בכאן עפ'י הפנוח הראב"ד ז'ל פע"ו מהי שבת הי'א ועב"י בשם הרישב"א ז'ל וער"מ ז'ל בם : (ד) ואם עפ"ו ז'ל אם יש בנקבים ג' עפחים כו' מחעכבת בהאר כא'ל והנה כל מה בבהאר הוי רה'י ככבי' שמ"ה ס"ה וי'ש שיין לבוש משא"כ אמת המים שעוברת ויולאת הוי כרמלית בחנאי אם מהוברת לכרמלית ומש"ה בהיכר מחילה דלא ליהוי עירובי מיא חו פסק מברמלית שבהוץ ותו כרמלית בדה"י רה"י הוי מבא"כ כשאין בהמת המים רהב ד' טפחים או אין עמוקה י"ט דברה"ר הוי רה"ר ובכרמלית הוי כרמלים בעמוקה ע' מפחים מ'מ בעילה היא בחלר אע'פ במחוברת בחון לרה"ר או לכרמלים ועבי׳ שמ"ה במ"ה אום י"א וכהן ה' והי"ה במ"א יבואר עוד. עמ"ש הי"ה בסי׳ בחח"ז:

שנן (א) כדי עש"ז עב"י כסם הרופב"א שתה יהיה לפעמים רפש ומים ויחמעם עמקה פחום מג"פ ויהיה רה"ר העוקה לכך לריך לקמור ואם עמוקה מג' עד פ" הוי מקים פטור במנוסה ואם תהיה עמוקה י"ט ורהבה ד' ג"ר מותר היי רה"י ועמ"א א' ואפ"ג בס"ג מחיר המחבר בכרמליה דל"ג כהו בכרמליה מ"מ כאן בלריך חיקון לעשות גומא הלריכו ג"ל לקמור בחיץ וא"ז ובש"ז אות ה": (ב) לא עפ"ז דביערו הזיל בכל הדם לריך לתבמיבו סאהים מים בכל יום לשופכין רהילת פניו וידיו וכלוו וכי שפיד בריקרע לרה"ר הוי בריך ונודרו אפו יושפיך מיו מדו לרה"ר ויהיה חיכור חורה ולכך בים בחלר ד' על ד' היימי ונבלעו פס המים וכן בימות הנבמים ים דיוטא ומעזיכה ובין בניהם דע"ד כו' ומלח רכה במ"א אפשר בבית ועב"י ותי"ע דיוטא של עץ ולנור עץ לרוך שיהה מעזיבה אפר וטיט רב ביהבלע סהתים מים כם ובהצר הקרקע עד פן זכות פן מדן פיטו מברבי מפל זכני במוככ במחים מים . שב"י מ"ש בחח ה" בחומה מ"ס ול"ל בתיחה. בס החהום בשיטא שמחבלע בס כאתים מים . עב"י מ"ש בחח ה" בחומה מ"ס ול"ל בתיחה בכ"מ ז"ל כיפה של"א תראה העוקה ברה"ר ע"י גובה הכיפה: (ה) אבל עמ"ז עמ"ש באיח ה" ודע אם עשה מחילה בקנים בבחי גבוהים י"ש ליכא למיחש למידי ועסי' שנ"ו ס"א ושמ"ה במ"א י"א אמח המים העוברת בחלר ואין עמוקה י"ש וכהבה ד' בביציחה הוי כה'ר ומשחמש מחמת המים אפבר כוונהו ביצחו השופכין מיד ויצללי

ורחצה ד' בציניתה הוי לה ד' ותפחתם מחתת המים מפכר לוחנת בלמו הפחפק עד הלמם המים ומלחכת מהבכת וכחו ברה"ל גזרו וליע כזה: (ו) ביב עש"ז ומשמע שפי הביב הן בחלר או חוץ להור מיד סמוך ואין בימו להור רה"ר מותר לשפוך לביב כל שיש דע"ד אם מרבע אותו ותיימי מיא שם: (ז) בורתר עש"ז כמו בעוקה בס"א עמ"א כ' כל שאין מכוין לכך כו':

(ח) וו"א עש"ז וכ"כ המ"א אות ח" דל"ת ביב המור יותר שהרי הביא המחבר דעת הר"מ ז'ל דמחמיר בביב ובס'א אריך וקכן לא הביא כי י"ל דביב הולכין המים יותר מהרה מיד לכרמלית (ועמי'ב) קמ"ל דאין חילות ומאן דמחמיר בביב בכרמלית ה"ס בשקה כה"ג ומבמע שכן הלכה כי"א ובמ"ל הר"ב וכן שיקר וקאי אכולה מיל הא : (פ) דבוחלף עפ"א ול"ד לכפינה בשלה ס"א דל"ג כהי בכרמלית דהחם לית כ"א כרמלית מכא"כ ביבבה אף בכרמלית גזרו

והוי יודע דקרפף יותר מסאמים מקירה מותר לפלפל בי דרה'ר מקורה גובא כרמלית כבפי'

שמ"ה ס"ז וי"ד חו ל"ג בקרפף מקורה ולקמן כי"ב שלש כהין וקירוי כהה מפעם פי כה כו' ו'ל דרובה אין מקורה אי לאו פ'ח הוי אסור וע' הוס' עירובין ל' הביאו התו"ש אות כ' ול'ו האריך והקשה אמאי לא רביאו הפוסקים זה ואי'ה בסי' פמ"ו ס'ג מכואר יותר מסאמים בלא קירוי הא בקירוי מוחר כאמור ומ'פ טוד שם דירה לאייר כו' ואילן המיסך בשם'ב יבואר אי"ה במגן אברהם א' בדין הבורגנין בזה: (ב) רבלבד עט"ז משמע מאה על המשים אמה דהוא יותר מע' אמה וד'ט על ע' אמה וד'ט ואזבע ומשהו נמי ברי בחזר י'ל ע' אמה חוץ מקום הבית דירה ול'ע: והוי יודע שמ"ם המחבר בס'ב דבעי פחח ולפוף הוקף ופרץ יותר מי' אמוח (עבר נקיבה אמוח דכל פחוח מיכן הוי פחח) ובית פחיח לחוכו כו' הא פרץ וגדר לשם דירה ואף כל הקרפף ל"מ זה דלא מהני דמבוין לדבר בא"א אפילו המחילה שיבנה דירה ובנה אח"כ דירה משמע מהש"ו דלא מהני דהיי היתף ולבוף בנה עב"ץ בשם המ"מ פי"ו מה"ש הלכה ה' ועב"ח וא"ר: (ד) אם עט"ז הכיא דברי רש"י שירובין כ"ג ב' ד"ה אבל בית כאתים כו' והניה שם וע' מהרש"א ומהרש"ל ז"ל וכתו"ש . חם לפי הס"ד בנזרע רובו ולמסקנא בנזרע מיעוטו בביח סאתים מותר מכמע ליה להס"ו ז"ל רובו י"ל דלכ"ע אסור לפלפל ממקום הזרוע לאין זרוע דב" רבויות הוי ואה"ל דהמיעום בסל לנכי הרוב לחומרא מימ אפשר ב' רשויות הן עמיא ייא ועלחית פייו מה"ש ה"ז מים מרע רובו לאין זרוע דנפרן למקום האשור משמע כן דסמוס מד"א אין מעלעלין מום לזה ועסו"ב אוס כ"ה מה שהקשה עליו ומ"ש הש"ז דאפילו פחום משאחים אשור היינו בנורע רובי אך סחות מסחתים דהמיעום בפל לרובו ועמ"ה אוח י"א ומ"מ צ"ע במ"ם הט"ז דמרע מישופו והיי כו רק סאחים דאסור מקום המרע כמ'ש הא'ר אות כ'ב דבר'מ ז'ל פי'ו מה'ב ה'ן מרע

צ'ע קצת : (ד) מותר עמ'א הראכ'ד פמ'ו הו'א מה'ש ע' אות ב' ועכ'י כוח וע' אות ו' ואי'ה שם יביאר עוד: (ה) ממנו עמ"א תוס" עירובין י"ב ב"ד"ה הכא יע"ש ועב"י בה: (ו עמ"א עהו" עירובין שם יעשר כלומר ולכאורה יאמר דאין מסלאין בכ"ע הא למלמל בחצר מסומלין בעמוקה י" וגדודי שפת הל" הוי מחיצה וכס"ש אח"כ וכס"ש באות ב" אם אין שפת הלשון. ועתי"ש אות ג' בעת שנקרש הטים י"ל עםי שם"ג ואי"ה שם יבואר

פרצה גנירוני שפת הלשון. ועתיש אות ג' בעת שנקרש הטים י'ל עסי שס"ג ואי"ה שם יבואר:

"בנז (א) מקום עס'א משמע פי העוקה דוקא ברת"י ובש"ע משמע אף בחוץ כל שספך להצר ואין

ביניהם יהיר שופך למקום פסור. ועס"ז א' ועסי' שס"ה אות יו"ד בעסוק י"ם דיקא

בשהמים צלולים ונראים המהיצות הזו רת"י ושופבין אפשר דמ"מ מקום פסור היו כשעמיקה י"ם

ודע דהר"מ ז"ל פס"ו מה"ש כתב לקטור ענין כיפה בנין כגובה ועב"י משמע משים חשדא שלא

יראה העוקה והמים יצאו חוץ לעוקה ויסברו ששפך מידו לרה"ר או אפשר אן עושין חלל ברה"ר

כל שאין ענלה מהלכת עליה וכיסוי ש"ד כל שרשותו הוא ועד"ם ועתי"מ פ"ג דאהלות בסופו

מש"ה אמרו ז"ל לקסור מלה הפוכה כם כשב ככש שהוא בנין כיפה משא"ב המ"ו כתכו כיסיי

מש"ה און "ז"ל לקסור מלה הפוכה כי בכש שהוא בנין כיפה משא"ב המ"ו לרה"ר רק על משת עובה היכרא זמור משרה אפור ולי לקפור מלה הפוכה כפו כשב ככש שהוא בנין כיפה כשא"כ הפי ובתבי ביפיי בניסרים די יע"ש: (ב) יכול עפ"א עב"י דהא לאו איסור תירה הוא דאין שופך פידו לרה"ר רק על המש שנקה דינראו לרה"ר ואם ישפוף פיד לרה"ר וכל שיש עוקה היכרא זכור הוא ואע"נ דניחא ליה שיצאו פיד שלא יפנפו החצר ותעיקה מליאה כבר מע"ש פים דמ"ם זכור היא ואע"נ ביה: (ג) לא עמ"א כי האדם צריך עפ"י הרוב בכל יום האתים לצורך תשמישו ושמא היא ול"נ ביה: (ג) לא מפיען זכור הוא כבאות כ" דהתם עפ"י הרוב דעקה היקיות ובובן רב תיימי פיא ואף לפעסים מליאה תי וכור הוא משא"כ כה"ג: (ד) ארוך עט"א פירש"י ז"ל עירוכין פ"ח ולא יוה"ה תמונה אחדת כל שיש לרבע ד" ע"ד יש בי כדי לבלוע בקרקע סאתיים מים בוכן מועם ולא יוה"ה תמונה אחדת כל שיש לרבע ד" ע"ד יש בי כדי לבלוע בקרקע סאתיים מים בוכן מועם מסת שהיה מקודם נשם ולא חיישינן שיצאו מיד לרה"ר ול"ג ביה שכא ישויבר עירובין פ"ח להה"ר ול"ג ביה שמא מעויבה רכה בכ"ף שיהא פהפת שהיה מקודם נשם ולא חיישינן שיאטרו כו". וכל שאין מכוין שיצאו מיד לרה"ר ל"ג בתו המשת"ב ניפות התמםה כתכוין שיצאו מיד: (ו) מעויבה ע"א מע"א ב"ח לרה"ר ל"ג בתו המים נוחים לבלוע שם הא של עץ לא עם"ב: (ו) סמיכות עמ"א ועב"י בשם הר"ר יונתן הכיאו התי"ם מ"א פ"ח דעירובין על משנה וכ"ן ב"ד ומאת כר ויראה לפרש זו גנד זה לאו מכש דהיינו בכל פתח זיו בולם ומעויבה עליו כ"א ב"א אורך רוחב ד"א וכן בפתח השני כן ואין רחוקים בל פתח זיו בולם ומעויבה עליו כ"א ב"א אורך רוחב ד"א וכן בפתח השני כן ואין רחוקים בל פתח זו בולש מע"א ה"ד ע"ר ושה אות"ב וואר שמ"א וו"ג בודר או מ"א ווא"ה אם להריא כנ"ל: (ח) א"צ עט"א חולקין בכוב וה"ה בחצר דאור ד' ותו"ש אות "ג דורא זמן כה בהור משל"ג בי הופי הספונה דשופך על בשנה אף בכרמלית נורו בכחו ועכ"ו ביו האר ב"א בשל ע"א ד"ל בין מת"א ד"ג בי ווא דוקא בים ההוי במש"א במ"א ב"ל בין מתיע מ"א ב"א ביוני הספונה דשופך על דפנות ווורד לים כחו נכרמלית ל"ג וו"א דוקא ב"א דו"א ביול בין במול מוש"א דו"ל בין מור כמ"א בשנ"ה גבי דופני הספונה דשופך ביבשה אף בכרמלית ל"ג וו"א דוקא ב"א במ"א בש"ל בין בים ההוי הוורד לים כחו ועב"י ב"א או"א דול בין מה בי"ל בין מיה לוו מש"א די"מים מ"א ב"ל בין מור בים בים היו"ל בין בים ה"א בכרמלית ל"ג וו"א דולא ד"ל בין בים הה"ח בר"ל בין בים ה"א בכרמלית בל"א ב"א בילו מ"א ב"א בי"ל בי בשנה גבי הפני הפני המשובן כל דשמת אחד כים כחו ועב"ד: (יא) אפילו עמ"א די"ל בין תמוד כרסלית לא גזרו משא"כ ביבשה אף בכרמלית נזרו בכחו ועב"ד: (יא) אפילו עמ"א די"ל בין בנה"ז כתוך העיר ובון כרטלית שהוץ לעיר ונ" ע"ש ד' הקשה מספינה דשרי דאון דרך להיות שם רה"ר ומ"ש בוה"ז ותי" המ"א דמ"מ גזריגן טפי אסו עיר שיש בה ס" רבוא: (יב) כרסלית עמ"א ע" אות י"א: (יג) שהיא עמ"א עסי" שנ"ה ועתו"ש דנזוומרא שרי לשפוך שופכין למים דאמריגן נוד אחית אע"ג דמשם ואילך הוי רה"ר דאין כוונתו שיצאו משם משא"כ כאן פחות מד"א כוונתו

שיצאו המים: שנח (א) ובורגנין עמ'א עב'ח כתב שאין עשוי אלא לשמיר אבורגנין קאי והשימר בלילה לן בביתו והביא ד'ה שהוא עירובין כ"ג א' דבסקדש היו שומרים בלילה ועתו"ש הביאו בניתו והכיא ד"ה שהוא עירונין כ"ג א" הבסקדש היו שופרים בכילה ותח"ש הב"או
וצ"ע ועס"א שס"ב א" פ" כן . ובורגנין משפע מקורה הוי ואפ"ה כרמלית ביתר מסאתיים וצ"ע מסי"
שס"ו ס"ג קרפף בלא קירוי ובעירונין דף כ"ב א" כל אויר לדירה כו' וכל דירה לאוור אין מותר
ופירשי ז'ל אפ"ה מקורה שתשמישה לדירת איר השדה משכע אע"פ שדר שם יוסם ולילה נמי
לא הוי דירה ובדף כ"ו וצ"ם ועס" שס"ב וצ"ע , ועמ"ש בס"ו א' ועתו"ש בזה: (ב) ארוך עמ"א
וע" וד" מ" היא ל"ד אלא מעם יותר כמ"ש הלבוש ועמ"ש בס"ו: (ג) אמה עמ"א ב"י בשם רי"ו
דפהות מאמה א' לא היי פי שנים ויותר . והיינו במאתים הא פתות ממאתים "ל אף בארוך הדבה
דפהות מאמה א' לא היי פי שנים ויותר . והיינו במאתים הנא אק פמוך ממש לביתו תוך ע"
זוקבן ממלסלון בכולו: (ד) סמוך עמ"א עתק"א מ" ולהחולקים בכאן אף ממוך ממש לביתו תוך ע"
זולה ובריו צריכין ביאור . כ" תכי הביא דברי הנא בראש על דף כע במשנה כר כתב הניא אבל גינה וקרפף שיש שים שימירה או בית דירה אי סמוכה לעיר אפילו גדולים הרבה שרי וכתב הב"י שהתוסי דף כ"ג א' ד"ה ובלבד חולקין אזה שכתבו דאף לריב"ב ביותר מסאתים לא מהני שומירה ובית דירה אלא בפתה ולסוף סובר כי הג'א דמתיר בשומירה היינו ששומר יום ולילה כמ"ש התום' שם ד"ה שהוא או בית דירה לפרקים גמי מהני ואצ'נ שהוקף ולסוף בנה מהני וכי אמריגן בדף כ'ד א' ברחבה שאתורי בתים דוקא פתח פתוח מביתו ואח'כ הוקף מהני בפתח כן הא בנה בתוכו שומירה ובית דירה מהני בהוקף ולפוף בנה כי ריב'ב מתיר אף ביותר מצ' אמה וה'ה לרבי עקיבא והב'י כתב שהתום׳ חולקים כי לריב׳ב שימירה ובית דירה בהוקף ואח׳כ בנה לע׳ אמה מהני לא יותר וה׳ה שהתום? תולקים כי לרוב'ב שימירה ובית דירה בהיקף ואח"כ בנה לצ' אם מהני לא יותר וה"ה הקשה הב"ל כן וממילא בספוכה לעיר. ואהא הקשה הבצ'א הא הג'א נופא ברא"טי נמי דוקא בנ' אמה הא ביותר לא מהני סמוכה לעיר. ואהא הקשה הבצ'א הא הג'א גופא ברא"טי דף כ'ז גבי מחוצות אדרכלין כתב פרדם סמוך לבית ובנה בית תוך הפרדם ולא הוקף לדירה יעשה שביל קפן מביתו לבית הבנוי בפרדם בקנים וומלפל שם תיפוק דמסלמל בכל הפרדם ש"מ אף בנה בית דירה בקרפף כל שהוקף תחלה לא מהני ומש"ה כתב הנ"א ויש שם שומירה מקודם ובנה ואח"כ הוקף לדירה זה ודאי מהני לכ"ע אף גדולים הרבה (לא שיש בה שומירה משבע לאחר שהוקף בנה כי) ולפ"ז התום און חולקין כלל דמיירי שהתוקף ולבסוף בנה י"ל התום לריב"ב כתב המ"א דאיג הניא נמי מיירי בקבא ומעתה בסמוכה הניא נמי מיירי בישי התום לא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לא כתב הה"ב ויש הולפינ ביש מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומירי מי מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר און מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא ומעתה בסמוכה ומיר אין מולפינ התום לו ולא לרבי עקיבא וש חולפיו ביש ואיה באות ה׳ יבואר עוד: (ה) שבנה עמ'א היינו באית ד׳ דאף בנה בית ממש בתוך הקרפף ואיהה באות ה' יבואר עוד: (ה) שבנה עמ"א היינו באית ד' דאף בנה בית ממש בתוך הקרפף בעיקו בנה ואח"ב הוקף את הדוקף ואח"כ בנה לא ול'ת דוקא פתח בו פתח לא מהני כה"ג ובראמרן. ומ"ש באות ד' סמוכה תוך תחום שבת כ"ב הר"ד יונתן אמשנה כ"ג לריב"ב ומינה לדירן ביותר מסאתיים. ובביצה ל"א בעצים סמיך לעיר משמע תוך ע" אמה וו"ש לתק"א אות ס". מ"ש בשם המברים ע"ר ו". והנה עיקר הרביתא אעים שמחיצות הבתים געשים לתיכן לא לקרפף אפ"ה מחיצה עכ"ם הוי וכ"מ בס"א אית ד' בהנ"א דמפרש רחבה שאחורי בתים שכותלי הבתים הם המחיצות ופורש" אפרנא עירובין כ"ה ב"ד"ה דהוי ושם מבואר דבעינן דוקא פתח ואח"כ הוקף. ואת"ג הרוח"ם מפרשים בע"א כבסעיף י"ד מ"ם ל"פ ארש" דמחיצות בית היי מחיצות לפרדם. ואי"ג הייבות היי מריצות פרדם. אצ'ם שהוא יותר מסאתים כל שפתח פתח קורם והוקף אח'כ ונראה אם הוקף ג' מחיצות פרדס ומחיצה ד' בנה לבית והניח שם פתח נמי שרי כיון דהיה יותר מעשר פרוץ קידם בנין הפתח וראי הוי פתח ולסוף היקף. וגראה דחלונות הפתיחים לפרדם יל אם פתח חלונות קידם ייל דהוי ומיש אם נפל מחיצה חיצונה כרי אעים שהיה פתח כיה לפירשיי שם פינו חדשת באו לכאן ועי ברים זיל וביניש: () אין עפיא הנה דין זה מתה ד מיפן עה (מים מדו) ושם נאמר דינית עפר מב"צ דרי החומים פחות מעם מכבוה עשרה מפחים ויהיה רוחב העפר די מפחים שיתא השיב רשות בפ"ע ומקנים הילוך מקרקע העולם לעפר שהרי פחות מ"ם והתומה לא נשאר למעלה מהעפר יום הני כפרון יעיש ומשמע הא יוש בנובה עפר י"ם אין מכמל החומה כיון דלא הוי הילוך שפיר מקרקע העולם להעפר ולכאורה להמ"א ז"ל לא הונח לו זה ודם" מפחים ורוחב ד"ם לא ניחא הילוך והיי כרכלית בכ"ם וצ"ל דמשופע העפר וניחא לעלות ע"ב העפר וא"כ או נכוה העפר יום נטי שרי אלא דאו בלא"ח שרי דהוי מחיצה חדשת וכהרחיק ב"ם מהראשונה

מיטובי ב"ם מותר לטלטל בכולו וכ"כ הלבוש דמותר בכולו יע"ש והי"ה במ"ה י"ח יבוהר עוד: (ו) מי עמ"ז כאם ים גדר ביניהם ופתח בגינה גופא יותר מב"ם אין משלשלין בה ד'א וממנה חזר הסור דהוי מכרמלית להזר ובים הו פהות ממנה לחזר ברי תף בלה הוקף לדירה כלל במצל משל ז' הן גינה וקרפף וחזר כל באין יותר מב"ם (או יותר בהוקף לדירה) אבל מכלי הביח לנינה אסיר כבסי' שע ב עמיא א' ומשמע אף של אדם א' ועע א שם. ומשמע אף פחות מב"ם הגינה דורעים מבטלים הדירה (דבהוקף לדירה אף מביח לקרפף ברי טמ"א בע"ב א') ועמ"א איח י"ד משמע דכל שהגינה פהית מסאקים מוחר להואיא מביש לגינה. וי"ל כאן שיש ועמ"א איח י"ד משמע דכל שהגינה פהית מסאקים מוחר להואיא מביש לגינה. וי"ל כאן

ועמ"א אית י"ד משמע דכל שהגינה פה"מ מסאתים מותר להוליא מבית לגינה. וי"ל כאן שיש
גדר בין גינה להצר כ"ע מודים דאין הגינה בעל להצר. ואש לומר לעכו"ם להביא כלי סעודה
מבית להצר במקום במעצער להכול בביתו בקין מפני החים אשבר דהוי שבות דשבות במקום
מצוה דשביי. ועשי' שע"ב במ"א א' וחייה יבותר שם וכאן במ"א ו"ד יבואר עוד:
מצור עב"ז דלא היו נפרץ המילה במינוא למקום האשור לו דיינו לקרפף ולגינה הואיל
ואין הגינה אשורה בפ"ע לשלעל בה כ"א ממנה ולבית תו לא הוי החצר ולענין כלי הבית
לתוך החצר בפרץ במילואו למקום האשור לו ועמ"א אות דבור ואי"ה שם יבואר. ומ"ש הש"ז
דההצר במילה מחכר בדבות המילה לעב"ז דהגינה אוסר בה במצחה מתום לבית מכ"מ הין אוסרת החלר כו' ויתר הדברים כהן עמ"ה . ומה שכתב המחבר סי"ב בקירוי משופע

עש"ז שנ'ט ושס"ה והי"ה שם יבוחר:

שנמ כתב בטיר עט"ז בשס"א אות ב' ועמ"ש בשנ"ח בט"ז ומ"א א' הרפף מהורה מהו קדין ועחו"ם שם וחו"ה בשם"ח בם יכוחר עוד. וחין זה שייך לפר זה כי העור כ"כ בשניח על הרפף בלם כאים והירה סאה והמדפיסים הדפישו כאן . והנה ראיתי לבאר הלח מדרבט . ואמנם כרמלים בקעה עם קרפף יותר מסאמים בלא הוקף לדירה מטלטלין מזה לזה פהות ד"ח כבסי' במ"ו ם ג אבל מקרפף זה לחלר אסור כבסי' שע"ב ס"א . וקרפף בית סאמים בלא הוקף קרפף מיקרי ומטלטלין בכילו ומיניה לכרמלית אסיר הף לקרפף יותר מסחמים אסור ומיניה לחזר מותר הא מיניה לביח לא אף דהד גברא כבסי' פע"ב במ"א א' מסאמים אסור ומינים לחזר מותר הא מיניה לבית לא אף דהד גברא כבסי׳ בע"ב במ"א א׳ ומפמע לי דוקה סאמים דנקרא קרפף הא פחות מסאמים אין שם קרפף עליה ומותר מינים בלא הוקף לבית וכ"ג דברי הריעב"א ז'ל בהביא ב"י בבנ"ח. הא הוקף לדירה אפילו כמה כורין מותר מקרפף זה לבית דכל בחוקף כחזר חביב ורשות א׳ הוא עם בית בגברא הדא ואם כורין מותר מקרפף זה לבית דל בחוקף כחזר חביב ורשות לי מות מת"ב הלבוש כאן והע"ש דבבע"ב י"ל דוקא סאמים הא יותר אף הוקף אסור ממנל לנית מ"ת מת"ב הלבוש כאן והע"ש בין רחבה לקרפף בזה מלון והנה האל ורחבה מבואר הדין הא קרפף סאמים עם רחבה מהולקין ב" בכם הריעב"א ז"ל בבנ"ח הביאו המ"א כאן דברחבה סאמים מצומלמים בלא הוקף היינו שרי מתים וליש דקרפף היינו ביו מנה וליש וקרפף סאמים מצומלמים בלא הוקף אסור ממנו לבית ודע דקרפף היינו כחוק מהמיר ורהב אחורי הבתים ולמ"ד קרפף עשוי במשונה שלא כרחבה בגדר פחות וכדותה או עבוי לע"ם ודברים שאין מבמתפין כ"א לעתים בתחנים שא"ב רחבה הוכל בבנ"ת הפיה ול"ד רחבים מבלים דירה בוא ספירת וכל הדאי בתחנים מבלים דירה בוא ספירת לא ודאי בתחנים מבלים דירה בוא ספירת לא ודאי רחוקים מפא"כ רחבה והנה בשנ"ה סעיף יו"ד זרעים מבעלים דירה הוא ספיקא לא ודאי עיין בטור כשם רבינו מאיר וה'ה רהבה מסופק שם וחע"ג דפסק לחומרא אף בדרבנן דהוי כעין חסרון ידיעה דלה נדע מחי אמור ביה קמחי מ'מ כשים עוד ספק עד'מ שבות דבבות שלה במקום מלוה שי"ה דשרי כה"ג הפשר ללדד ול"ע בזה וקרפף יותר הוקף עם קרפף ביח סאתים אסור להוציא מזה אזה כי הוי מכרמלית דרבנן לרה"י גמור וה"ה מלח הוקף להוקף כאמור ואי"ה בשע"ב במ"א א' אבאר עוד ובנזרע רובו בהא אין היליק בין סאתים לפחות דהמיעוט נגרר אחר הרוב לחומרה כבסי' שנ"ח בט"ז ד' ומ"א י"א יע"ש :

שם (א) וכן עט"ז בעירובין י"ו ב' יע"ש ומסתמת במסקנת לה הדר בזה ממתי דהוי ס"ל מעיקרת דלשנים הין נותנין להם רק בים אם בבתו בהיקף א' וי'ל דשלשה שיירת כ'מ הקיפו שם ב'ם פנוי שפיר דמי לשיטת המחבר וזה מעלת השיירת . ועב"ח וע' בירושלמי מזה והנה יחיד בבקעה ה"ה בביתו ככסי" פס"ב ס"ה וכחכמים עירובין י"ז א" ועהו"ש חמה הע"ש בזה ובאמח ג"ע ולומר דיעבד דוקא מוחר הא לכחחלה דוקא בכקעה הא ביישוב - לכחהלה לעשוח מהיצה מעולה הא מגלן ועמ"א של"ח ד' הג"א יעשה שביל בקנים י"ל הואיל ויש בלא"ה מהילות שם ומ'מ לדינא משמע דאף לכתהלה שרי בבתי או ערב ואפשר דאף ממט לבית שרי כל שהותף לדירה לשבת א' ואף שאח"כ אין דרין שם עם' שע'ב וע' ע"ש כאן : ממני נבים שרי כל שהוקף לדיכה לבבת ח' וחף שחח כ חין דרין שם עםיי שעיב וע' ע'ש ככן :

(ב) אבל עש"ו רש"י עירובין י"ז א' ד"ה לא פנוי מכלים ועב"ח ואפשר ד"ח וב"ם פנוי הוי
מחילה שא"ל אבל שש וב"ם פנוי דרוב לריכין להם שרי ומ'מ מגלן הא ועב"ח מ"ש הר"ב
בהג"ה קטן י"א דאין מצטרף עד"מ יע"ש וקטן זה אי גדול בשנים ולא הביא ב' שערות יש לומר
דמכ"מ לענין זה גדול הוא ומצטרף ול"ע אשה י"ל מצטרפת ועיון אה"ע בי' כ"ב ס"ה בשדה
אשר א' עם אובים כו' א"כ י"ל הואיל ואסור לייחד עם עבדו אין מצטרפין ול"ע:

שכא (ה) בתוך עמ"ז עמ"א ה' ומ"ש מביח המחבר כחב מחלירו אבל בגג גופא מוחר לטלטל יוחר מד"א עד"מ הף בלא כולם יע"ש ובמ"א כחבתי מזה: (ב) והוא עס"ז הבית דברי הב"י שפי' דברי הטור דמשופע לת תמריק פ"ח כו' וגם תף שתין משופע בעי ספחים ופסק בש"ע בחדת כעור דמשופע ח"ת פית תבל ד"ע ח"ל ובעפח סגי והר"ב הגיה די'א דבעיק ד'ם כפור ויהיה פי' משופע ואין בו ד'ם וי"ו במקום או וה'פ משופע או אין משופע אלא שאין בקירה ד"ט כו' והקשה הט"ז א' הא הטור כתב בשנ"ח (ט"ם שנ"ט) והובא בש"ע ברנ"ה סי"ב בפי' הפעם דש"ת אף במשופע לא משום דכרמלית מקורה לא הוי כרמלית נמים ברנית טריב בפיי הפעם דשית חף בתפופע נה משום דכרתית מקורה נה הו כדמנות ממים דר"ז דשרי לא הבינותי דהה כתב הב"י העעם דמקורה לא הוי כרמלית . ומ"ש דהטור ברמזים כי' משום די"ל בטור בשליח דכתם דכאלו מחילה בסיף הקירוי יש לדחוק לאו משום פ"ח אלא דמקורה לא חשוב קרפף וכאלו יש שם מחילה קאמר ולכאורה דאל"כ אלא פ"ח למה לי קורה בית סאה קורה ד"ע עב"פ ליסגי בסוף בית סאה דליהוי פ"ת כו' (ע' עירובין כ"ה א' וקרה בו בית סאה י"ל רבוחא דמ"ד מייתרו או י"ל קורה ד"ט או עפח סוף בית סאה ורש"י וקרה בו בית סאה ורש"י ווכד וסוחם ז"ל פירש קרוי גג אף כל בית סאה והט"ז פי' דברי הטור דבמשופע נמי אמרינן יוכד וסוחם כר"ז עיריבין כ"ה א" וכמ"ש בשנ"ה ובש"ע סי"ב במשיפע פ"ח כו' וכאן הוא וי"ו החיבור וככי דעתי ה'פ כי בחיות התקרה חלק לא משיפע בעינן רוחב ד"ט בקורה וממילא רוחב ד'ע ג'כ על הכהלים הלא אפי יושיפע פים בשיפוע ההיא ד'ע בגנ וקורה וברוחב למעה בכחלים לים ד'ע כידוע אפיה אמרונן ביה פית יורד וסותם הואיל ויש בקירה וגג ד'ע עכ"פ ומשיה לא סיים בסופא תוחב ד"ם כי ממסה ליח על הכחלים ד"ט רק בשיפוע הגג יש ד"ט כאמור וקולא הוא . ופי' באלכסון לאו בשיפוע אלא בקרן זוית לא אמריגן פ"ח דהוי כפחח ובקרן זויח לא עבדי פחחא וע' לבוש והיכא שנשאר הקירוי למעלה בוה ולא נפרץ באלכסון אמריגן בכל דד פ"ח יורד וכאלו יש פחח בכל מחיצה בסופי כנ"ל ולפ"ז להמחבר כאן ובשנ"ח סי"ב יש בכל דד פית יורד ובחגו יש פחח בכל מחידה בסופו כביג וגפיז והמחבר כחן ובשליח סייב יש לכחירה קולה קרשף ויקודה יותר מסיחים שרי לשלצולי ולמוש הטיז זיל דאשור ולומר קירוי בסוף סאה קל יותר והיכרא הוי מבא"ל קירה כל הקרפף אשור אף להמחבר זה דוחק ועסיי שליח במיא א' ועחו"ש שם ואייה בשסיב במיא א' יבואר עוד: שסב (א) והא עט"ז הביא דעת הר"ן ז"ל הובא בכ"י וכ"פ בש"ע כאן כי סובר שהטור סובר כן וגם ברא"ש י"ל כן והיינו כל שהיתה במחידה מע"ש אף ברה"ר להחיר מילפול איסור תורה ונפלה ונעשים מזיד בשבת הזרה להחרה ראשון אבל לא היתה מע"ש

19

דמי שהרי העפר רוחב ארבעה מפחים והחוד החיצון רחוק ד'ם ולא מניח בשיפוע וצ'ע די"ל כוונתו דוקא אם הרחיקה ג'ם וצ'ע. ודע דתקנה פורץ ביותר מעשר אמות משמע כל שאין בחלק החומה גבוה י'ם באורך עשר אמות נתבמלה המחיצה וכ'ם מההוא דהעפר מחיצה י' מפחים כר עתה"ד אבל בר"מ ז'ל פי'ו מה"ש ה'ח בגובה י"ם עב"י ועולת שבת וצ'ע. ועמ"ש באות שאחץ איזה. עי אות יי: (ח) חוור עמיא כ"ה בתה"ד סיי ע"ה שם דמחיצה מאליה שרי כמיש כאן בסעוף א' ואע"ג דגרע מעתיד לפנותו שהיי כל תקנתו ע"מ שעתיד לפנותו דאל"כ לא הועיל בתקנתו כלום שפיר דמי. ועא"ר י"ג לדינא להקל כסברא א' וצ"ע בתרל"ג ס"ד משמע דוקא שמבסלו לעולם. וכאן יש תקנה שישאר שם ויבנה מפח ע"ג הכותל באורך י' אמות וצ"ע : (ב) לא עמ"א ובש"ע לחופר ב בור משמע קרפף גמי לא מהגי בור ואף מים בי עתו"ש וצ"ע : (י) ויהיה עמ"א והיינו אורך עשר אמות וגובה י"ם. וע' לבוש פחות מג"ם כלבוד אם ממעש מסאתים המחיצה שרי הא ע"י לבוד ממעם אסור. ומשמע כאן דכל לבוד אף שהמהיצה שנייה בסאונם המוצבה שה מהיצה של המשפח המהיצה שנניים בסאונם המהיצה שנניים עבה כמה לא מהר ועמ"א ו"צ"ל אם הרחיצה שננייה עבה כמה לא מהני ועמ"א ז"צ"ל אם הרחיקה דוקא בעפר ג"כ יע"ש: (יא) אלא עמ"א וכ"כ המ"ז אות ד"דהמיעום במל לרוב והוי כולו כנודע. ויותר מסאתיים כוי עמ"א נודע מיעופו או הנודע יותר מסאתים כרמלית והקרפף נפרץ במילואו למקום האסור ואם יש גיפופין ופסין למקום שלא נודע שרי שם למלמל ביה: (יב) ממנו עמ"א עס" שע"ב מ"א א"דקרפף שלא הוקף לדירה אף פהות מסאתים אסור ממנו לבית אף ש"א אחד וה"ה כאן אף של אדם א' אסור מקרפף לבית . ובית סאתים ה"ח פחות הרוב מבסל המיעום עמ"א י"א וכאן ספק שמא הנינה מבסל החצר ע" מור בשם הר"מ ז"ל: (יג) אוסר עמ"א כבסעיף מ" ולא אמרינן דהמיעום בטל לגבי הרוב דוקא להומרא אמרי רמינום במל ברוב לא להיפוך ועתו"ש דמעמא דמפתבר הוא בשו"ת ח"צ ז"ל סי' נ"ם ערונות וביניהם קרקע אין מצמרף לביותר מסאתים יע"ש הימב עס" שס"ג וא"ת יבואר: (יד) ממני עמ"א ועמ"ז אות ו" דאין החצר נאס" מהגינה דאין הגינה אסור מצד עצמו יע"ש, ומ"ש או הגינה פחות מסאתים כו" צ"ע דהמחבר כתב אף פחות מסאתים אוסר להוציא מגינה לחצר ומשמע אף במיעום במחצה דוקא ועתום׳ עירובין כ"ד א' ד"ה לא ועתו"ש אות ל"ד: (מו) י' מפחים עמ"א מ"ש רסי שנ"ח מ"ס וציל שנ"ו אות ב" ומשמע דבעינן מחלקמ "מ מתוך די ועמ"ש א"ח באות י"ח מזה: (מו) הקרפף עמ"א משמע גיפופין וג"ם פחות מעשר אמות תרתי בעינן ועתוס והג"א עירובין כ"ה ב" ד"ה קרפף ועב"ח לר"ש רשות אחד הוא או פחות מעשר ועא"ר כ"ו וא"י דמחיצה מייתרו ויותר מב"ם אף לר"ש הוי ב' רשיות עסי' שע"ב באין הוכף לדירה ועתו"ש אות ל"ז . ומ"ש המחבר במילואה זה לזה היינו הקרפף לא החצר ועב"ח . והנה חריץ עמוק יים ורחב ג"ם דלא הוי לבוד הוי מחיצה דלא ליהוי למקום מילואה ונ"מ קרפף הוקף יותר מסאתיים ונזרע מיעומו באות ייא ואם החריץ רק בצדדים עמוק י"מ ברוחב פחות מד"מ י"ל דל"ד לגיפופין . ואם נזרע רובו אף שעובר חריץ עמוק יים ורוחב הרבה ע"פ כולו צ"ע אם דומה למחיצה ממש או כה"ג המיעום בטל לרוב.

ואית לקפן בסימנים הבאים יבואר עוד מזה : שנם (א) יתירה עמ"א ב"י בשניח בשם הרימביא דרחבה חלוקה מקרפף דאלו קרפף בית סאתים שלא הוקף לדירה מותר ממנו לחצר הא לבית לא ורחבה בסאתים מותר ממנו לבית

ישם (א) מחיצות עמ"א רשת יו באורך בעוה" יעיש וא"ה בשע"ב יבואר עוד:
שם (א) מחיצות עמ"א רש"י עירובין יז ב' יעיש כל שהוקף לדור שם לילה ויום לשבת א' השוב
מוקף לדירה ומסלמלין כור או כוריים אפילו רק לשבת א' שרי לעולם למלמל שם ועין
עולת שבת. וצ'ע אם הוקף בשדה זרועה אם מהני ליותר מב"ם עםיי שנ"ח ס"ם התם עשה מעשה
עולת שבת. וצ'ע אם הוקף בשדה זרועה אם מהני ליותר מב"ם עםיי שנ"ח ס"ם התם עשה מעשה אח"כ שורע ומסתכר כל ש"ש בו זרעים לאו דירה מיקרי ואסור כ"א סאתיים: (ב) שתי עמ"א פחות מג' כלבוד אף פרוץ מרובה על העומד ועס" שס"ב במ"א אות "וו וא"ה שם יבואר. מ"ש על העיש דהקשה דרץ בשם רב שמואל אמר חצר שתשמישה לאויר אין נותנין להם אלא ב"ם האי לאויר מחיצה שתי או ערב ולאו לשמור השדות יעש: (ג) אם עמ'א וכ'כ תמ'ז דאף שנים אין נותנין להם אלא בית סאתים לשניהם יחד כל ששבתו במחיצה א' וכ'כ הלבוש יע"ש: (ד) גם עמ"א דחיצון הב' אין פרוץ במלואה לאמצעי עתו"ש משמע כשנפרץ בשבת במילואו או יותר מעשר אסור עסי שנ"ח במ"א יד וס"ו ו' דל"ד לכאן ואיה בשע"ד במ"א ד' יבואר בזה: (ה) מגופף מעשר אסור עכיים שנית במא ייד ומד זי דל ד לכאן ואייה בשעיד במיא די יבואר בזה: (ה) מנופף, עמ"א ע' הציור בריא הות"ש. ועמ"א שנית סעיף י"ג: (ו) נותנים עמ"א דלריעה א' בסמיך שחיצונים נעשים בחצר לאמצעי ה"ה בזה אמצעי נעשה כחצר לחיצונים יועבית וא"ר ה' דאין להקל נגד רש" ה"ה כאן: (ו) וגם עמ"א פרצה יותר מעשר מבמל מחיצה אע"פ שאין פרוץ במילואו לל שיש עשר אמות וה"ה פרוץ במילואו אע"ג פחות מ" ואפשר אף לקולא ועס" שע"ב במ"א אות י"ד מהו עשר אמות וה"ה פרוץ במילואו אע"ג פחות מ" ואי"ה שם יבואר. עסי נ"ה ס"ו והפרישה מכאן לשם במילואו ב" ממקום א' ואי"ה שם יבואר. עסי נ"ה ס"ו והפרישה מכאן לשם

בשיחאו בי שפותין או עם ידי שמקים אי זא זו כם יבוא ידי עם ביו והפויטה בכון ידים:
שםא (א) ולמעלה עמ"א הג'א עירובין פיד מ'מ פייד מה'ש הימ יעיש דאם מכל צד הגג נמוך.
פחות מי"ם לא מהני סולם קבוע להתירו (ואם מצד רה'ר לחוד גבוה י"ם א"צ סולם ווה
פשום) ואם תוכו הבית יים אע"פ שמכל צד פחות מי"ם מהני סולם קבוע עתום פ"ד ב' ד"ה גג בשם רתים ומאן ניטא לן דהרשביא זל והגיא ומים חולקין על זה ועיין מהרשיא זל שם דכרמלית גרוע יעיש והנה במכתפים יל דהוי רהיר גמור אף ע"פ שתוכו י"מ והתוסי סיירי באין מכתפים דהוי כרמלית גרוע והמחבר העתיק משתמשים בו ועיין אות ב' ואיזה שם יבואר ומ'ם יל קצת דאפשר תוכו י"ם על גגן הוי רק כרמלית אף שרבים מכתפים ועאיר ובתויש הניה יעיש: ראשטי יוונר ים על גגן הוי רק כרסית אף שרבים מכתפים ועאד ובחויש הנית יעש:

(ב) משתמשון עמ'א עירובין פ"ד ב' ואששר דתיקן בזה מיש בשמיה ס"י דוקא מי מצומצמים לדיעה

א' עלחים פ"ד מהיש ה"ם אלא בנג ניתא תשטישיה בכובעים וכלים קמנים כל פחות מיים יעיש:

(ג) סולם עמ'א רש"י עירובין פ"ד ב' ומיהו היינו כשגבוה לצד החצר י"ם ע" אות א' וער'ם פ"ד

מה"ש וב"י כאן דבמור משמע אף שאין מכתפים עליו צריך סולם ועב"ח ובש"ע סתם כדעת הר"ם

"זל והר"ב לא הגיה דעת המור דייל דגם המור סובר כן עב"ח. ומ"ש המחבר מחצרו בר"מ משמע

"זל והר"ב לא הגיה דעת המור דייל דגם המור סובר כן עב"ח. ומ"ש המחבר מחצרו בר"מ משמע יותר מד"א אסור בגג ובסור משמע מגג לבית דוקא אוסר הא בגג מותר אף יותר מד"א <mark>ועד"מ</mark> והמחבר גקים מחצירו כי גם מחצירו אסור ועס" שע"ב ושע"ר מכרמלית לחצר אסור למלכל וגג זה כרשות הרבים לאו רה"ר ממש וגם י"ל כרמלית גרוע הוי ומש"ה מותר על הגג יותר מד"א סולם וצ"ע . ואי"ה בשעיב ושע"ד יבואר עוד : (ד) בפחות עמ"א גמרא צ"ד וע" מור , ומ"מ יראה דפחות מאמה י"ל דלא דחקו שם ועיילי התם בפחות מאמה וצ"ע עתו"ש בשם תומ" דף ו" דאי עביד במוווות ומשקוף אף בקרן זוית גדון משום פתח ואפשר מילתא דפשימא הוא ודוקא נפרץ ומשדה לא הזכירו הפוסקים: (ה) ברוחב עמ'א לכאורה מבוי ג' דפנות ורוח רביעית פרוץ כולו ואין פתוח לרח"ר דלא הוי כרמלית כ"א דרבגן סגי בקורה מפח משום היכרא משא"כ כאן פתוח לרח"ר והוי החצר כרמלית מ"ה דרחקי רבים ועיילי להתם ומבמלי לרח"י דיליה וכן מקום המחיצה <mark>גדון</mark> ככרמלית כצידי רח"ר ולא רח"ר, ממש כו' ומש"ה בעינן קורה רחבה ד' דוקא הואיל ומ"ח כרמלית ממש היה ואסור מדרבנן למלמולי ביה בעינן קורה משום מחיצה פי תקרה כו׳ ז' דוקא משא"כ מבוי שאין לרת"ר דרת"י גמור הוי מ"ה ומשום היכרא בעלמא עבדו רבגן היכרא בקורה מפח די ועתום' עירובין פ"ו א' ד"ה קורה ועם"ז שם"ו א' ומ"מ פ"ד ה"ד ופ""ו ואי"ה יבואר בשם"ג ועמ"א

ועתוס' עירובין פ"ז א' ד"ה קורה ועם"ז שס"ז א' ומ"מ פ"ד ה"ד ופ"ז ואי"ה יבואר בשס"ג ועמ"א שס"ב (א) לשמור עמ"א את ג' ואי"ה גם שם יבואר בזה ובאן אין להאריך:

""" שס"ב (א) לשמור עמ"א אבל אם שומר ביום ולילה הוי מחיצה והוקף לדירה אף ביותר מסאתים עב"ח כאן ורס" שנ"ח ועמ"א שם אות א' חוס' עירובין כ"ג: (ב) ועיקרן עם"א ר"א כשאון רחב ד' ספחים במקום גבוה "ם אבל נמוך מ"ם ורחב הרבת הוי כרמלית עס" שס"ה: (ג) שאינו עמ"א הנה ענפי אילן בסמוכין זה לזה פהות מג'ם כלבוד ואפ"ה בעינן שיארג בקש מי שלא זנוד הרוח ואי קשין הם א"צ כ"א ביש יותר מג'ם בין ענפים ע' סוכה כ"ד ב"וע' לקמן מין מ"ד וכשעה של לש ב"ד ב"וע' לקמן משמע מין ח"ל ב"ד שר אמות ונדר שם הוי מוקר דמהני אבל אם יש יותר כג'ם ב"ן א' לחבירו כל שיש בו רוחב עשר אמות ונדר שם הוי מוקר לרירה וא"צ הרוב מהם כבס" שנ"ח ס"ב. ומשמע כאן דאף קרפף מקורה יותר מסאתים אמור ותחום "" שמ"א בב"י ומ"ז או דמקורה לא הוי קרפף צ"ל בין קרפף מכוסה בידי אדם מתמא כפירושו והוי הוקף לדירה משא"ב בא"ל ומס"ך הממילא: (ד) מחיצה דרבנן לא מחיצה דרבנן לא מחיצה דרבנן לא מחיצה דרבנן לא מחיצה דוה כ"ד ה כ"ד איתסר והרא"ש פ" דוקא מחיצה דרבנן לא מחיצה דה" וה" והמכוון במ"א הוא דג' חילוקים יש מחיצות דת מרה"ר להיותו והדי אם והר"ן פ" כ" עמ"ז, והמכוון במ"א הוא דג' חילוקים יש מחיצות דת מרה"ר להיותו הד" אם וה"ף פ" כ" עמ"ז, והמכוון במ"א הוא דג' חילוקים יש מחיצות דת מרה"ר להיותו הד" אם וה"ף פ" כ" עמ"ז, והמכוון במ"א הוא דג' חילוקים יש מחיצות דת מרה"ר להיותו הד" אם וה" והר"ן פין כון עמוז, והמכוון במיא הוא דני חילוקים וש מחיצות דות מרה"ד להיותו רה"ן אם נפלה בשבת ועשה במיוד בשבת מהני הואיל והיה בתחלה בשבת וזה דעת הר"ן ז"ל והראיש מודה לזה. ואמנם כשהיה כחול ונפלה בחול ועשה בשבת בד"ת לא מהני במיוד ובדרבנן בין תצר לחצר וערבו כלא לעצמו ממני במזיר. אבל אם לא הית מעולם מחיצה אף בחול ועשה לכתחלה בשבת קא כי מחצלאות הפרוסות לכתחלה בשבת קא כי מחצלאות הפרוסות וכדבעינן למימר לקפן אידה. והשתא דברי המ"ז דנקסו פרוסות לרשות הרבים ושרי בטוד כשהיה תחלה כרעת הר"ן ז"ל ולמת נקסו והבדילו ביניהם וערבו יחד לאיזה צורך כ"כ והא עירבו שנים תחלה כרעת הר"ן ז"ל ולמת נקסו והבדילו ביניהם וערבו יחד לאיזה צורך כ"כ והא עירבו שנים נמי שרי וכ'ש הוא ממחיצת ד'ת אלא לומר דכאן מיירי כשנפלת מחיצה ברה"ר בשבת ונעשה

וסנה אי ברה"ר א"ש ספי וברה"י י"ל קרפף יותר מסאמים וכדומה ואיו להאריך:

(ב) נאפי" עפ"ז הביא גמרא שירובין מ"ג ב" הום" ד"ה אילימה כו" א"ד דלא מלו גברי ולא
היו הרבה ב"א כ"א עד ב" אמוס סמוך למהום ומ"ל אי הלכה כר"א דב"א יכנם והקפה
הרא"ש בהשובה אמאי לא מלו גבי ישמידם ויהלכו וילך עמס כו" ומי" הפ"ז ז"ל דא"כ היו
מרגיפים בני אדם בהעמידם שם ואח"כ אומר להם בילבו משא"כ אם מהלפים בלה"ה אין כאן
הרגבה. ישמ"א "ג ועהו"ש וא"ם בם יבואר: (ג) והרא שם ז והיעו היריל העשבה המרילה
בבבת במיד אע"ג דהוי רק מדרכגן איסור החומין מ"מ אסור לקולל אף לפי" המחבר בם"ג
בבר"ן עפ"ז א" והנה בעירובין מ"ד ב" ופירפ"ז בם ד"ה לדעת כו" פירוש העובר המופר בנמ" אלא
שה ער ער מון מון נמס דהו במוד וע"ז ג"ב הקפה הע"ז דאם בייך כאן מיד מה בכך פהם
בהר"ר יהונחן נתן מעם דהו במוד וע"ז ג"ב הקפה הע"ז דאם בייך כאן מיד מת בכך בהם
אחר עבאה אסור לכל הלא בכאן לא היה איפור עביית מחילם בני אדם לית בנין כפ" רש"
בם אלא דאפ"ה אם אותם האנשים יודעים בהועמדו לשם כך יודעים יבואו לאאל כו". ובאמת
קפה וצ"ע ולפ"ז בס"ג בהויד אסור לף להדם אחר שעשה המהילה בבביל א" ביפלפל שם או אף
שלא עבאה כ"א לעוצות במוד אסור לף להדם אחר שעבה המהילה בבביל א" ביפלפל שם או אף

א' מפלפל שם ער'מ ז'ל פי"ו מה'ש הכ"ב ואיים במ"א ה' יבואר זה וכאן אין להאמיך:

(ד) כון עט"ז זכן הסכים עמו הא'ר באות מ"ז ועט" שס"ג בפ"ז אות י"ט ומ"ש הר"ב שם
מכוונים היינו כשעושה החבל בנג לריך ביהיו הקנים עומדים למטה גבוהים י"ט קחת
החבל הא כשקישרה חבל בקנים ממש כל שאין יולא מהקנים למעלה מחבל כלום כבר ועהו"ש
במגם שום ולפ"ד החו"ש כהאי גוונא בהבל ינען יחד ומסמר בראש הקנים ויקשור ההבל
ביתד ודאי עלהי"ט שפיר דמי ואם יחקות בראש הקנה מעט חקק וימיח שם החבל שפיר דמי
עלהי"ט וגם לא ישחלשל החבל למטה וה"ה בשס"ג יבואר עוד:

שיםג (א) בים עמין המימ פיין מה' בבח הלכה פ' יעים ועסי' במיה במ"א א' מהלוהח קום (מ) בים עם די המי מי די מהי בכנו הנפטים יום ש ועשי פמי הי מי מי מהמקם היכרא הר'מ ז"ל ובאר פיכקים ואמנס לחי מבים מחילה ד"ח וקורה מבים היכרא ושירובין י"ב מביו הכבירו בלחי הזורק לחובו חייב בקורה פסור להר'מ ז"ל יחפרם בנ' מחילוח ולבאר פובקים בכ' מחילוח וער"מ ז'ל פי"ז ה"א ומ"מ בס דלחי ד"ח הוא ואקורה קאי ושיין ולבאר פובקים בכ' מחילוח וער"מ ז'ל פי"ז ה"א ומ"מ בס דלחי ד"ח הוא ואקורה קאי ושיין לבוש כאן ונ'מ לפסול עדות או מומר לחלל שבח דיח הוי מומר לכיה ומיהו י'א שאין לנו רה" עסי׳ שמ'ה בפ׳ז ו׳ : אָמַה ההדוום הכותב בדין לבוד ולורת הפתח יש לי הרסורי דברים והנפי פורטם בכאן בעוה" דע דלבוד הלח"ח הוא ואפילו חרי לבוד למעלה ולמטה ואפילו באורך אמרינן לבוד ובפי' הלבוד לא זו שאומרים כפחום דמי עד'מ לחי רחוק מכוחל פחות עמ"א ה' אלא אפי' אמריכן דכ"מ אויר כבהום דמי כמו פם ד' בסעיף ל"ה וג' חבלים כו' שסי' בס"ב הרי ים גובה שברה שרב"י סוכה ד' ב' ד'ה פחית כו' פתחרוכין כו' וסנה מים מהילה גמורה הוא לכל דבריה ומחגאי הלבוד בי"ד בע"א כתב הר"ב בהג"ה דא"א לבוד מים מהרגם במורם שהו ככל וברים ומנחת של החריך. בזה נהביא ד'ה שירובין "י' וע"ב ובסי' מרליב אום ה' פי' ממ"ש הטור דלא אמריק לבוד להחמיר דהוי כסמוכים אל חפעה לפרש דבריו דלפוד מות יה פי מות ש הפור דגם מחויק נכוד מהמחיר זהוי נשמוכים מג מפפה נפרש דבריו דנסד כסמוכים דהא קיי'ל לביד כמאריך וכסחום עב"י כאן אלא לומר לביד כולי האי להחמיר כסחום ובסרך פסול לא אמרינן אלא כסחום מאריך ולא בסרך פסול אבל ביש ב"ש פסול ועוד ב"ש פסול וביניהם אויר פחוח מג"ע יש לי להסחפק דלפוד אי כסמוכין נמי אמריק ופסול או רק כמחריך וכתום ואמריגן כסתום בכבר יע'ם וע' לבוש והנה אי אמריגן לבוד כדבר ממביי לומר כאלו אינו המעיין בסוכה ד' ב' ולקמן בה' סוכה חרל'ג סעיף י' הקק עד עשרה פחוח מנ'ע לכוחל אמרים לבוד ופירש"י ז"ל החקק כאלו מגיע לכוחל הרי דלבוד כממביי ו"ל זה מחלוכח בטור שם עמ"א שם ח' אי כשר מחקק ולכוחל די"ל דלבוד כאלו המחילה כוחם האוור ע"ג החקק לא לבוד דהקרקע שביניהן כנטול והבן . ועבו ח ח"ל ז'ל סי' ג'ע בערוגוח קטמח כחב לבוד כממביי לא המרוכן וראיה סבך פסול בים ביניהם כשר פחוח מג'ם דלא אמרוכן לבוד כמלו ניפל הכשר בניהם ויצ דכל בש כבר כאלו ניפל הכשר בממביי יע"ש והיינו בחרל"ב סעיף ד' דוקא אויר ביניהם ויצ דכל ביש כבר ביניהם כולי האי לא אמרוכן לבוד להחמיר ע' לבוש שם . ומ"ש שם ראים מעירובין כ"ה א' בכל מחילה למחילה פחוח מג"ש כלבוד אלמא לבוד להחמיר י"ל דלאו מחורת לבוד אלא בכל טמן מחינם למוזים פתוח מב ע פלפו מלמר ויש פוסקין כרב בימי בר אפי אפי? דלא קייי'ל כן . הוא ולא השיב ערש"י שם עשה כלומר ויש פוסקין כרב בימי בר אפי אפי? דלא קייי'ל כן . ובשמ"ה פחות מג'ע לבוד משמע אף בממשי עב"י שם בהיזמי והיגי ולואה ובהא דשבת ז' חרק ולא נח על כל בהוא פחוח מג'ע כו' ולפ"ז להי רחוק פחוח מג'ע מכוחל וביניהם קרם מעלי הבירה י"ה דפבול דממביי הוא ואש"ב כברוף דמי לשנין בישיר מ"מ ממביי הוי דלה לבוד ועמ"א כאן ה' וחר"ל בט"ז ב' וא"כ אם עומד שם עלי הבירה גרע כפי ועהו"ם כאן אום ח' ועמ"א חרכ"ו אות ו' . והנה לבוד הוי מהילה גמורה מ'ה להתחייב הזורק בם ולקולא ג'כ ומדרבק גרועי מיקרי כבסי' ש"ם עמ"א א"ב וי"ל הגריעותא בתי בלא ערב או להיפוך ביש בתי וערב י'ל אפילו נעץ קנים פחות מג'ש וקנה א' בראשם לבד ערב הוי מחילה משליא ואף יותי. מב"ם מהני ובהובף וכן בערב לחוד כחיתן לפי"ש המחיברים ביחידות בד' קינדסים וציע. עסי' בנ"ח ס'ו בלבוש לכוד למעט האייר יותר מב"ם לא המריון ועה"ר בס:

"צורת הפחח מבואר דינו בבס"ב סעיף י' וכאן סכ"ו ומתמע אפי' עבה ממני אבירה כסר צורת הפחח מבואר דינו בבס"ב סעיף י' וכאן סכ"ו ומתמע אפי' עבה מעני אבירה כסר א"ל בישר כלהי ומה בסיד הא"ל בישר כלהי ומה בלוך לקבל דליח קם ואפר אין ראוי לכך מיח שרי עחו"ם אוים הביא ביה בכולם של אבירה ואים יבואר לקמן. ועהו"ם בסי" שס"ב אוח כ"ה אי זריך ד"ח בלה"פ ויבואר אי"ה בע"ז אוח י"ש. ודע שאמ מסופק בל"ה אי היי מחילה ד"ח ואחיב הזורק החיב במוכד בנען ד' קונדיסים ועליהם ל"ה אז ליה מהני להחור כרמלים ופרלה יותר מעשר דמ"ה היי מחילה מש"ה מש"ל ל"ב וש"ל מהמע ל"ה לחוד לא מהני לסופה ובש"ד כען ד' קונדיסים משמע אף דהמח למעלה קנה עליהם דלא מהני ועמ"א אוח ש" כל מ"ה הוי מחילה בסוכה מהני כו" ב"מ להאור ה"ל ל"ה לא וביי עמור מחילה בסוכה מהני כו" ב"מ להאורה ל"ה לא מהני בס כל שרחב ע" לה"ם לא ול"ע שובא. עש" בל"ל במים לא בל"מ הוי בעיק רהב ד"ם או אף פהוח וא"ה באות י"ם בפ"ז יבואר עד: (ב) חצר עש"ז ההפרש במבוי ובין האנ עסכ"ו ומבוי דניחר בלחי הרבה הנאות להן לקנ הפרש מהלום להן לא בא"ר כל שאחר בלחי או קורה הרבה הנאום להיך אלא בה"ר כל שאחר בלהי מע"ז ואכן נקע הפרש מרונע בהלר: (ג) צבה עמ"ז ואכן נקע הפרש מרונע בהלר: (ג) צבה עמ"ז ואל נקע הפרש מרונע בהלר: (ג) צבה עמ"ז ואבי דמה ברונה להות המבר החור

מווד או שרי הא בחול כה"ג בדות לא ומעתה במחיצה בין חצר לחצר אין נים אי עירבו שנים או מווד או שרי הא בחול כה"ג בדות לא ומעתה היותרה היותרה הדרבני ככפו שנ"ד כזב לדיון דכי"ל יחד האפולו נפלה ולא נעשות הואול והותרה הותרה בדרבנן כבפון של"ד סוב לדיון דקייול בדרבנן כהונ הואול והותרה הותרה. ועי ברישה ועס"ש בפיז מזה. והנה ברייתא כשבת קיא בי מחצלאות פרופות לרחזר (כן הגרסא) מערכין ומשלשלין סוו לוו נגללו נאסרו חורי להיתרן הראשון אף במויד שכל מהוצח בשכת כמויד שמה מהוצה והמעיון ברא"ש בשכת פירש מערבין ומסלסלין מזו לזו אם עירבו יחד ואם עירבו שנים זה לעצמן וזה לעצמן נגללו נאסרו אעירבו שנים (יהשתא למה לי כלל זה השתא ברחיר דית מהני כ"ש דרבנן זאי דיקא כררבנן לא בדות למה נקום פרוסות ההחור אדא ההישא עיקרה להרבנן ונפלח בחיל הפשת קייול כראית כיון שהיתרה היתרה בשנים) ונקום פרוסות להחוד משום. סופא שכל מחוצה ושעמא ודים משלתיה ונישות בדרבנן אף כי נפלה בחוד ינעשות במווד משבת שרי דכל מחוצה אף להד"ר שנפלה משכת ונישות בדרבנן אף כי נפלה בחוד ינעשות במווד משבת שרי דכל מחוצה אף להד"ר שנפלה משכת ונעשות בפודר כשבת שרי אף למדמר בה ופמולא בדרבנן נחות דרגא נפלי בדיל שרי יפסיפא לרב נדמן דמרישא דרבנן אין קישיא אלא מכופא ומשני דר"נ אמיד איתמר בעלמא יסופא (מיירי) למלמל נפי שרו דימוא דרישא ובנפלה משבת (ודימוא דרישא במלמיל לחוד אבל סיפא מיירי שנפלה בשבת יאיש מ"ט הראיש דסופא לרחור מיירי ושרי אף במלמיל דימוא דרישא יוה רין פמש והכן) ומ"ש הראים ומשני רינ אמויד אתמר היבא דעישה מחיצה ברה ר מיירי מרחור אלא נפרה בשבת זרונ איירי בנפלה בחיל ורהור לפימנא נקטי דברתור מחדש משמע דלא היה מעוזם שם ועשה במויד והיה נפלה בהול גמו אסור ברהיר ומיש המ'א אמאי לא מפרש הראיש דר"נ אסיפא קאי אע'ג דכתב דא"כ בעירובין כר עהוסי שם יל סים לאיזה צורך כ'כ שאין דרכו להאריך בקושיות ותירוצים שאין נים לרינא אלא דנים סיבא דסיפא ברה'ר איירי וגפלה בשבת מותר למלטל דומיא דרישא וריג בעלמא בנפלה בחול ועתויש ולמיש אתי שפיר ועאיר די במיש ומ'א הוסיף דאף נפלה בחול קשה קצת דמ'א הוסיף היתרא גמי בנפלה בשבת שרי ברחיר וכאטור: (ה) בשוגג עמ'א הרמב"ם ז'ל פייו מה'ש הכ"ב ומשמע פירושו בשוגג שלא ידע פאיפור שבת או שנגת פלאכה ועשאה שלא לדעת ראיבן לפלפל בה וגם ראיבן לא ידע פוה ולא צוה לשמטון שיכשה המחיצה או שרי ראוכן למלמל בה באיתה שבת הא צוה ראובן או ידע פזה אנים שנם לראובן בשנה היה אסור לו לכלסל בה באיתה שבת הא לשבת הבא מותר ומויד קנסוה אף שעשה שמעין שלא לדעת ראובן כלל וגם ראיבן לא ידע בה אסור ומשמע לי דלשבת הבאה אפשר דמותר לכלסל בה, דהרי לא נהנה מסלאכת שכת דהא היה אפשר לעשות בחול ועסר שיח וצ'ע. והרשב"א חולק על זה עיון בס"ם שם פחא דרבי נחמיה לדגת הוי ועי סעיף ז' אות ייד ואי'ה שם יבואר עוד: (ו) אף עליה עס"א דהוי כעמוד ותל גבוה יים ורחב ד'ם דהוי רה"י עד לרקיב וז'א אלא דהוי כהוקף לדירה עי אות ז': (ו) אין עמ"א מלת בה אף תהתיה אין ין דבמל מתורת דירה ויותר מב"ם הוי כרמלית דרבגן הא ב"ם שרי בה ועליה ועיין כפאה לדור גם עלית דני כנג רח" וגור אפיק והוקף גם למעלה לדירה אף יותר מבים משאים לופתה יל אף תחתיה אסור יע"ש: (ח) שיהיו עם"א דבתמה קשורה ג"כ מהני אע"ג דניידי וכאן מיירי שאון לו במה לקשור לכן כתב כפותים וליד לענפי אולן כרי. ועסיי שס"ג במ"א ג' ועאי כאן אות ז' מזה: (ם) בפחות מנ' שמ"א ומשמח להחבר אולן כרי. ועסיי שס"ג במ"א ג' ועאיו כאן אות ז' מזה: (ם) בפחות מנ' שמ"א ומשמח להחבר לאחור ומש"ח אם יש ביניהם ג'ם הוי פרוץ מרובת על העומד: (י) מהלכים עמ'א בע"ש אות ה' הקשה מר' נחמיה בריה דר' הנילאי כר עב"י ובס"ו אות ב' הי' בוח יע"ש: (יא) והוא עמ"א במיד ברה'ר וכרכלית יע"ש באות ד' מזה ואם הועמדו מכע"י קודם שכת אף יודעים למה הועמדו דבחול נעשית עי שולת שבת אית רי הניח זה בציע ועמ׳ז אית נ׳: (יב) לא עביא עביי ובהג'א מזה וער אות רג מיש שם ארה בזה: (יג) מחיצה עמ"א ועט"ו אות ב' ובסעיף ו' דלאחר שהעמדו ידעו שרי דהואיל וגעשית בשוגג היינו בעומדים שם משאיכ כשהם מחלכים הוי בכל בעימדו ידעו שרי דהואיל וגעשית בשוגג היינו בעומדים שם משאיכ כשהם מחלכים הוי בכל רגע מחיצה חדשה ויודעים מזה הוי כמחיצה הגעשה במויד ויבואו לולול באיביר שכת תו"ש אות ועי מין אות נ׳: (יר) שלא עמ'א הביא דברי המ'ם פי׳ו מה'ש הכ'ב ועי אות ה׳ בזה ובלח'ם הדרום זול מפרש שמיש בנמי והא דרבי נחמיה לדעת הוי היינו לדעת רבי נחמיה והרשביא ז'ל מפרש כפירש"י שם לדעת האנשים שהועמדו שם . ועא"ר אות רב ובס" תר"ל במ"א י"ם ומ"ז י"נ וצ'ע: (מו) תינוקת עמ"א ואם אכיו שם וע"י מחיצה בני אדם מוב יותר שיביא קמן משיביא (פו) בין עס'א הביא נכרא עירובין י"ו ב' והג'א שם . והנה כל פחות מנים כלבוד וכתום ממש דמי וליש ביה כלל אתי אוירא דהאי גיפא והאי גיפא כר והלמ"מ היא והיי גמור מיה והחוד כל מדוד ביה לל אתי אוירא דהאי גיפא כר והלמ"מ היא והיא והיי גמור מיה והוזרק מהה"ד לתוכו חייב ומותר למלמל בו . ומחיצה תלויה החוק מארץ ג'ם בצמנום ג'כ אינה מתרת ויש בכאן מקום להאריך ולא היה הזמן גרפא אולי אזכה לפרש במקום אחר מזה . ותהו"ש אות כיג בכאן והביא מ"ש המ"א במימן יו דכנפות ציציות הבמפים רחבים משמע דחולק על התוסי יע"ש: (יו) ולהרמב"ם עמ"א דאוי להגינה בס" שס"ד מ"א במבוי ממושי עיש ועמים פיץ מהיש הלכה י וה"ה פפי ביראות עי תום ריש נושון פסין מהא דפרוץ מרובה על העומד. ועסי שניח בסיא אות ה' דצ'ה ביותר מעשר מהני דליהוי מוקף לדירה ועסי שים ס'א והיינו מרובה צ'ה ערוף ממחיצת שתי או טרב ואי'ה בשכ"ג במ"ו א' ופוף הפימן שם יבואר בשפר פודבות ביו כין כפודנו. של הי של של הי הי בשנה או הקומש כין היינו קנה אי גבוה הרבה מחבירו לענין קבה אי גבוה הרבה מחבירו וקנה עיו בשיפוע כהני דבעינן עיו. כשש בשני הקנים שתחתיו : (ים) ויהיו עמיא ועסי שמיג בש"ז אות י"ם , ואפרי שני הקנים אין בכוונים זה כנגד זה כל שהקנה עליון שוכב עליהם ממש נכי כשר ואיזה שם יבואר עד: (כ) כן עם א ולפין אם העמיד ב' קנים למבה וחבל עליון מכוון נכי כשר ואיזה שם יבואר עד: (כ) כן עם א ולפין אם העמיד ב' קנים למבה וחבל עליון מכוון עליהם ואין נונע בהם רק בנג עופדים קנים קצרים למעלה וקשור שם החבל באמצע היכא במיא כשר ועם"ו שסוג בוה וארה שם יבואר: (כא) גמי עם"א אף שהרוח מניד איתו וחבל בשסוג סכיו שהרוח מניד אותו מ"ם צ"ח הוי, ול"ר לענפי האילן בריש סר זה דהרוח מניד אותם ולית לבוד או שיש ריות יותר סג'ם בין א' לחבירו משא"כ כשהכתיצה עשויה אף בהגדת הרוח

בכהן

אורח חיים הרכות שבת

לו שיעור ולא כתותי ולפ"ז צ"ה קנה שלמעלה מעצי אשירה שרי ולתי" ב' שמדביק האפר בכותל י"ל בצה"ם לא מהני. ובעי לקבל דלת קש י"ל הוי כסולם בין ב' חצירות עסי שע"ב סמ"ז בסולם. ופס ד"ם או מפח הכל פסול מעצי אשירה ועסי תקפ"ו שיעור שופר בארכו וקצת צ"ע במ"ם וי"ל. ומה שקשה עכו"ם אינו בשריפה כ"א בקבורה ע"ד קמ"ו ותמורה ל"ד וע"ז מ"ג רק אשירה דמשה המעונו הכתוכ שרופה עי מוכה ליא כי משמע אף נקברים כתותי ובמ"ז קמ"ב אי וצ"ע שם ובאה"ע קכ"ד לא משמע כן נעפרים אה"ע ואין בידי כעת ואי"ה יבואר עוד. ואם הרחיק הלחי מכותל ג"מ וביניהם עצי אשירה י"ל דמ"מ לא מזרקר הגדי בבת ראש ודמי לסולם בשע"ב סמ"ו ועמ"ז א' ואות ה' ואם עכו"ם שיש ביסול אף קורה י"ל דשרי עסי תקפ"ו וער"מ פי"ז מה"ש הלכה י"ב. ואי"ה במעיף י"ו במ"א מ"ו בקורה אבאר עוד מזה: (ה) אפולו עמ"א עירובין מ"ו א' כאכיי והעומד מאליו בשניף יו בם אים ובקורה אבאר עוד מזה: (ח) אפילו עם אעיוובין מוא כאכיי והעומה מאלי תיינו שלא הזמינו לכך אע"פ שעשה בירים עוב"י ופירש"י שם: (מ) כאלו עמ"א דכל שנראה מכוונתם שלא לסמוך עליו לא הוי לחי ובצ"ח כה"ג שלא מזכו עליו שלא מלמלו בו בשבת אי צ"ע אי הוי צה"פ להתיר בשבת הבאה: (י) ד"י אמות עמ"א ערכ"י אורך המבוי להתיר בלחי צריך די אמות והלחי בולם ד' אמות ברוחב המבוי ונשאר פרוץ ברובה בהך מחיצה משא"כ די אמות מצומצמות ניתר בלא לחי בעומד כפרוץ דשרי עסי' שס'ב ועב"י: (יא) העמידו עמ'א דוקא העמ"דו בידים הא עומד מאיליו בלא כוונה ואח"כ סמכו עליו בפירוש מע"ש כל שרחב ד'א ברוחב העמידו בידים הא עומד מאיליו בלא כוונה ואח"כ ספכו עליו בפירוש מע"ש כל שרתב ד"א ברותב המבוי לית ליה קלא ופסול ברותב יותר מח" אמות ועב"י ועמ"ז אות ז": (יב) לתי עמ"א היינו לחי ד" אמות משוך באורך המבוי שזה גרע מלחי המושך ד"א ברותב המבוי עמ"ז א" ומ"א י"ד וכל שרצפו בלחיים בקנים פחות מג"ם בין זה לזה הוי כלבוד ד"א ומשמע דאמרינן לבוד להחמיר עמ"ז א ותק"ב במ"א מ" ומ"ש אם נראים חוין כיי היינו שקנה אחד מהם בולם חוץ או פנים והשאר אין כן נידון אותו קנה משום לחי ואין לו שייכות עם השאר למהוי ד"א כיון דגיכר הוא יותר מהשאר עא"ר אות י"ז ותו"ש אות כ"ם ועב"י בזה ונמרא מ" ב" בזה: (יג) עם עמ"א קושיית הע"ש דלמ"ד בין לחיים שרי להשתמש מותר להשתמש בחודו החיצון ולקמן בשמ"ה מתיר בין הלחיים וע נסרא בין לחיים שרי להשתמש מותר להשתמש בחודו החיצון ולקמן בשמ"ה מתיר בין הלחיים וע נסרא מ"ד באן מיירי בדר השני של מבוי של מבוי שות לכותל הא" של לחי וא"כ מש"ה רק עם חודו הפניםי. וע"ם ל" אותר "דבאורך המבוי נרע מפי מרותב המבוי נרע מפי מרותב המבוי נרג מפי מרותב המבוי נרג מפי מרותב המבוי נודה א"ה אותר "דבאורך המבוי נרג מפי מרות המדרו המבוי נרג מפי מרות המבוי ב"י מותרו ע"מ"א אפילו שמאה בידים כל שלא הנות התבוים כל שלא הנות המבוי ומיש המ"ז כזה אי"ה יבואר שם: (מו) כע"ש עמ"א אפילו עשאה בידים כל שלא הונח להתיר ואחיכ סמכו עליה אסור דקורה משום היכרא כי וקורה רחבה ד"ם משמע גםי הסעם שא"צ בריאה משום דיש בו היכרא עי לבוש ותי"ש ומשמע אף ברחבה ד"ם בעינן הושמה להתיר הא מאליה לא ועסי שם"א ס"ב פי תקרה בד" מפחים יע"ש: (יו) כדי עמ"א עב"י ותו"ש כי אורך המבוי רחב יי אמות די קורה מ' אמות וכ' משהרין אמרינן לבור כבסכ"א ובריאה לקבל ח"י ארותן כי אריח אורך ג'מ ורחב מפח חות וצי יע"ש והע"ש כתב דממתימת המחבר משמע שא"צ כ"כ אריחן וכ"ג מהמ"מ שם בר"מ ז'ל וצ"ע ועב"י: (יו) ואינה עמ"א דאמרינן לבוד אף בשני מקומות ואף באורך ורוחב עס" תר"ל ותרל"ג וע" באות הקדום. וב' קורות כל שסמוכין בתוך ג'מ ברוחב מפח באורך ורוחב עסיי תר ל תהליג ועי באות הקדום. זבי קווות כל שטטונין נוון גי בי ווו השפח מבאורך עמ"א מ"ס וראוי להגיה יותר מספח ביניהם אריח ספח ומחצה א"א להשען עליהם ששא"כ בסי"ז ויוכל להשען עליהם א"צ בריאה בד"ם משא"כ כאן דא"א להשען כלל עליהם ועא"ר כ"ב שא"כ ב"ב משא"כ בה"ו וויכל השען כלל עליהם לעא"ר כ"ב אות ו" ועסיי תרל"ג במ"א ח" וט"ו י"א וברש"י סוכה ד' ב' חוקקין סניף מאריכין משמע בממשיי נמי אמרינן לבוד וגם בסמוך לדופן שרי לישן ולאכול ועשו"ת ח"צ ז"ל ס"י נ"ם משמע בממשיי נמי אמרינן לבוד וגם בסמוך לדופן שרי לישן ולאכול ועשו"ת ח"צ ז"ל ס"י נ"ם ובט"ז א" ביארתיו והנה אם נאמר להחמיר לא אמרינן לבוד משמע אף כה"ג לא אמרינן להחמיר הבריא באורנד הוא בתורה כה"ג ו"ל דאת דיעה שניה מודה בפחות מגים שרי דארית יכול להשען בממשיי לבוד א"כ בקורה כה"ג ו"ל דאת דיעה שניה מודה בפחות מגים שרי דארית יכול להשען על הקורה ואמנם י"ל תרתי לא אמריגן לבוד כאילו אין הממש כאן כל פחות מג"ם והב" דבריב סמוכים ורבוקים הא ל"א מש"ח בסכך כשר פחות מג"ם בין שני סככים פסולים כ"א פחות מד"ם כשר משא"כ בחקק אמרינן חד לבוד והאריכו כאלו נחקק עד הכותל שפיד דמי אף בממשיי בקורה כה"ג כל שיש קורה פסול תרי לבוד כה"ג לא אמרינן והכן: (ים) ויש עמ"א דכה"ג א"א ובקורה כהשען כל שיש קורה פסול תרי לבוד כהיג לא אמרינן והבן. (יש) היש עם דוכון את להארית להשען בלאורה את פסח שרי דיוכל להשען עליהם בשיפוע קצת ותיינו לפי ההשבון אלכסון מפח או אפשר מפח ממש ועב"ח ואי"ה במ"ז ו"ב יבואר. ומחות מנ"ם אע"ג דיוכל להנית אייח לארכו ו"ל: (כ) ונמשכת עמ"א ועם"ז אייח לארכו ו"ל: (כ) ונמשכת עמ"א ועם"ז "ג והנה קורה כשכולה לממה מ"ם פסולה וכל ששפתה עליונה למעלה מ"ם אע"ם שנמשכת אריח לארכו ג"ם "ל לתחבו בעינן וצ"ע דכאן אמאי לא לארכו ויל? (ב) ונמשכת עמ"א ושל"ז "ז והנה קורה כשכולה למסה מ"ם פסילה וכל ששפתה עליונה למעלה מ"ם אע"פ שנמשכת הרחב שלה למסה מ"ם כשירה וקמ"ל דקורה רחבה י"ם ונמשכת קצת מה"ם למסה מ"ם נובה הרחב של המבוי דה"א מחיצה היי ופסולה דיש חלל ג' מפחים קמ"ל דקורה הוי ול"ד למתצלת דאין נראה הקורה ולמאורה משמע ממ"א דפירש לממ"ה מעשרה מ' מעשרה מ' היתרון וה"פ שכולה מונחת למעלה וי"ם שיש י"ם בין שפת תחתונה לארץ והקורה רחבה יותר מ"ם וה"א מחיצה הוי ומסולה קמ"ל וא"ב מ"ש מחיצה תלוה דגבוה י' מפחים מהקרקע אמת הוא וקושמא י"ם לארץ שרי וא"ה שם יבואר: (כא) כש"בת במ"ז כל שמתחלת למעלה מ"ם אף נמשכת לתוך יתידות בשיפוע נומות לתוך חלל המבוי ועליהם קורה קצרה אם אין בגובהן של יתידות מראש ילבוד דהיינו השפל כאלו הקורה מותר בהשוה בראשי הכתלים ולבוד להאייך הקורה כאלו מונחת במים ויכול להיות גבוה מכותל יותר מג' מפחים ומ"ם אין הקורה האלו מונהת התחלים עפירש"י שם ויכול להיות גבוה מכותל יותר מג' מפחים ומ"ם אין הוק הקורה מלו הקורה מנות בשוה בראשי הכתלים ולבוד להאייך הקורה כאלו מנותר מלאשיה כותל ג'ם וכן אפי. ביתדות כמין דל"ח וכדומה ודע דמודדין ביושר ג' מפחים כ"א אלכסון יש יותר ועתוס" ד"ה שאין. ועסח"י מעמידים ובמ"ז יושם לא הזכיר רק באורכן שלשה לקבל הקורה וצ"ע. וממ"ש המחבר שאין רחבן מפח משמע כדיעה א' בסח" דצריך לקבל הקורה ולא בנמיית וע"ש ומ"ש המחבר שא"ש בסוף המען בהה ב"א הב"י הביאר ע"ז י"ד כג' מאור במים במ"א וע"ש ובסיפא מצוממות ואלו במנוך הכתלים פחות מ"ש אף בחדר לא מהני תיקון בזה. וא"ה במ"ז שות מ"ח אורך דינה כחצר המבואר במעוף ב" במ"ן ב"ל מובאר מות ב"ח און אורך יותר מרוחב או בתים וחצירות: (כד) בנין עמ"א עורנן הוה בס ד" גם בסעיף ל"ב מבואר בין וה"ל במור בע"ף א"ל במשיעור גובה כמה דצרין יותר מחוב של אונסיי שיש בו מצר אוני מות צ"ח אוני מ"א אל"א כמו משיעור והב מחוד מ"א אל"א כמו בתים וחציה וכנ"ו אול אל"א בוחד בה המות ב"א אל אל משעים ובתור בוחד בת"ח בתים הוא וע"מ בוחד הוה מ"ח בת"ח בת"ח במות ב"א אל הבי בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח בל"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח במ"ח בת"ח במ"ח בת"ח במ"ח בת"ח במ"ח בות מ"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח במ"ח בת"ח בת"ח במ"ח בת"ח בת"ח במ"ח בת"ח במ"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת"ח במ"ח בת"ח בת"ח בת"ח במ"ח בת"ח בת"ח בת"ח בת" בסל"ב קאי רק אאין אורך יותר מיוחב או בתים וחצירות: (כד) בנין עם א עיובן זו אי לרג בנין עם אעיובן זו אי לרג בנין יותר: (כה) שני עמ"א כל שתשמישו מרובה צריך יותר היכר מחיצה וסבוי שיש בו חצר אי ובו זותר: (כה) שני עמ"א כל שתשמישו מרובה צריך יותר היכר מחיצה וסבוי שיש בו חצר אי לקלא יע"ש ועס"י שס"ו וש"ע יע"ש: (כו) דין חצירות: (כו) ויש עמ"א עב"ח בות וגקסינן לקלא יע"ש ועס" שס"ו וש"ע יע"ש: (כו) דין חצירות עמ"א תה"ד ס" ע"ד דכל שהעיר מוקף חומה מסתמא הוקף לאחר ישיבה ואפ"י יותר מב"ם הוי רת"י גמור אף מדרבנן ומבואות שבתוכן בפרוץ במילואו מרוח ד' אין איסור פתוח לכרמלית רק איסור שיש עבו"ם דרין בתוך העיר ויש להם דריסת הרגל ולסלק הדיורין ועס" שס"ד במ"ו ב"מ"ד שס"ב ואי"ח שם יבואר בזה. ובס" ע"ג כת בהדר מענין עיר המוקף חומה יע"ש עס"ד מ"ח סעיף ז' מוח וא"ה יבואר שם ובס" ע"ג כת בהדר מענין עיר המוקף חומה יע"ש מ"ח מיינות ומפה שרי נביה"ש משמע לכאלכה הצינות ווע" אמרנות מיינה ביצות בתוכבה בתרבה ביתרבה ביתרבה בתרבה בתרב באיזו ענין אמרינן שבת הואיל והותרה הותרה כשהמחיצות קיימות ופפק שרי וביה"ש משמע לכאורה באיז ענין אם נסתר ביה"ש דליש החווה היה החווה להיה ביה ביה ביה ביה ביה על"א כ"כ דאמור אם נסתר ביה"ש דליש הזקת כשרות ושם יבואר אי"ה ביה: (כח) ב" קנים על"א כ"כ בד"מ דצ"ה בעי ב" קנים דוקא ובסוכה תר"ל ס"ג דמניח הקנה למעלה על הפס ועל דופן דהתם הומרא בעלמא לעשות צ"ה שהרי י"א שא"צ כו" ובס"ב נותן הקנה על פפח ועל קנה שני יע"ש

הנח סובר ז'ל דרש"י והמ"מ מחולקין והרכיב ב' דבורי רש"י עירובין ח' א' ד'ה ויעלה הים כרוחב פרסה וד"ה אמר כו' מרימר היה חושש שמא ימלמלו במבוי כר ועמ"ש במ"ו מוה והמ"מ פי"ז ה"ה פירש דבריו דוראי יש ע"ם הרוב תל מתלקם אלא חיששא שמא ימלמלו ממבוי לים לשרמן פירש דבריו דוראי יש ע"ם הרוב תל מתלקם אלא חיששא שמא ימלמלו ממבוי לים לשרמן כרמלית כי וצריך מחיצה גמורה לא צ"ח ברוחב יותר מעשר דהא כבר יש מחיצה תל מתלקם ואפ"ה חישש שמא ימלמלו וישכחו ממכוי לשרמון ואין מועיל כ״א מחיצה גמורה והיינו אם נאמר בפירוש המ"מ וני רש"י, חיישיגן שיעלה שרמון ופסק באיולי לצד הים יעיש והמיר כרשי דכתב

בכלן ממ"ש כב"י וסובר דבנשאר בכוחל בעינן טפח מכאן ומכאן כבסעיף ד' בלהי בכוחל ד' בעינ טפח וכלבוש כתב כאן ב' משהויין וכ"כ באר הגולה ה' משמע לכאורה דעתו כן ובאמת ציע כי הב"י בספרו הארוך הביא חום' י' א' ד'ה ושני והביאו בסעיף ד' בלהי ומשם למדה וכסום׳ בחלר כחבו דבריהם א'כ ה"ה הלר לריך ב'ע ועא"ר ב' וכוב ראיתי בחו"ש עמד בזה: (ד) ורכן עט"ז דעתו בנ"ה מהני סיד מחוי וטחוי בכוחל ושיהא עב קלם בילט זעליהם קנה למעלה הא להי לחוד בלא נ"ה לא מהני סיד מהוי ובולט דבעי ביטור כל שהוא. זבא"ר ע' כחב להב"י בלחי נמי בכל שהוא עב"י כחוט הסרבל יע"ש עמ"א ב' ובטו"ח הה"ד סי' ע"ד מבוחר כן דלחי למ"ד כחלבע לא מהני היד מחוי הח להמחבר בס"ג מהני ובשכ"ו צ"ע וחי"ה יבוחר שם : (ה) בועצי עט"ז דכל העימד לפזור כפיור דמי חלה חי' א' שיקר ולהמהבר בסיב בוחים כיש וח"ל חלבע חיש בפשיטות וגובה יו"ד טפהים חין קיפיה עיין בחר הגולה אוק ע' ועיין חום' בכת אות י"ג הביה תום' עירובין פ' ב' ד"ה אבל יע"ם. והנה כשכוף דמי רק להומרא ולא לקילא יע"ש. ועסי׳ מקפ"ו ס"ג וחרמ"ע ס"ג ומצוח לאו ליהנות נתנו אף במצה דרבנן וכה"ג מצוח חביב אע"ג דמטלטל מידי דרשות משא כ בשע"ב סט"ו סולס אשירה אכור לעלות כן יעים ועמיא אות ז' ואיה יכואר בס: (ו) בין עמ"ז בעירוביו ע' ב' ונרחה פנים ושום חוץ כ"ע מודי" דהוי להי ונרחה חוץ ושוה פנים יש מחנוקת והלכה דהוילהי ובין בין דנקוע המחבר כי עפ"י הרוב בין בין הוי זו ואליל זו כמ"ש הסמ"ע ז"ל בח"מ ע"ב חות ח" בין מקים התחשת כי שפי החוב בין בין הוי חיומנית וו משחם להי אלא הואיל ובגמ' נקים נא"כ היל'ל כאן מחלה בין נראה הון ובין נראה פנים נידון מבום להי אלא הואיל ובגמ' נקים האי מילתא חחלה נראה פנים כו' ואפשר להעמים זה בש"ז ז"ל ומ"מ קשה היל"ל ל"ש נראה כלשוו הטור יע"ב. (מ"ש הסמ"ע שם דפשע המחבר דהוי ש"ש לא למעע דלא הוי כשואל ועש"ך שם אות פ' ובכללים בפתיחת הספר כתבנו מזה) ומ'ש הפ'ז בציורים פ' גמ' ובמהרש"ל ופר שה האריך כמן ולא היה הזמן גרמא לעיין ביה כראוי : (ז) אם עפ"ז וכ"ב המ"א אות י"א כל בהלהי אורך ד"ח שהיא הכשר מבוי כבסעיף כ"ו ועומד ברוחב המבוי לא מהני סמכו יע"ש ואף העמיד לחי שלא לשם להחיר מבוי וסמכו אח"כ אין כלום רק בעשייה מחחלה לריך כוונה להתיר והג"ה מבל סמכו ראוי להיות בסי"א כאן לא מהני סמכו כאמור . שיין אות י"ג":

(ה) לחי עפ"ז וכ"כ המ"א אות י"ד דכאן אפילו הוקבע לשם לחי אסור דלרוהב מבום דסתמו יוסר לא גרעו ומיהו שם בעינן הוקבע עכ'פ. ומ'ש דכאן משמע דלא קיימ"ל כתום' יוסר לא גרעו ומיהו שם בעינן הוקבע עכ'פ. ומ'ש דכאן משמע דלא קיימ"ל כתום' עתר'ש אוח כ'ז הביא דברי הרא'ש יע"ש שהניה בצ'ע: (ט) וצריך עט"ז בדפום ציינו בס'ד וראוי להיוח בסט"ז דלהי העומד מאלון הוי להי מכום מהיצה וקירה מאלון לא הוי קורה דלהיכרא בעינן בהוקבעה לפס כך ובסי"ד הטעם דבעינן קורה ע"ג מבוי וליכא כרבא עירובין <mark>ח' ב' ועב"י הלכחא כרבא וא"י הא קיי"ל מותר להשתמש תחת הקורה א"כ לדברי המתיר אסור</mark> והפפר פתוח לכרמלית ועסי' שס'ד סעיף ד' ומבמע הניח ב' ימידות בפנים למבוי וקורה עליהם שבי אף לרבא וכן בסעיף כ"א מונחת על העמודים והיינו באופן שאין עמודים נידון משום להי וכן מ"ש המחבר אז"ל המבוי וע" עולת שבת בזה. ועסי"ח: (י) שאין עט"ז הנה מעמידי הורה בעירובין י"ז ה' פלוגחה שם ויכול להתפרש בפביטות נען ב' יחידות ישרות על גבי הכותל בראבה והנית ההורה עליהם והליור שכתב המחבר הוא מ"ש בגמ' ט' א' רב אשי גפי הסתפר ברושה והנית התקורה פניהם והפיור שכתב המוזבר הות מו של בגמי ש "מ" לב משי אתר ב" יחידות עקומות והוא לקמן בסעיף כ"ה והציור בגמרא שם יע"ש כפירש"י דקמ"ל הבוע ולבוד עמ"א אות כ"א ואי"ה שם יבואר ואהא כתב המחבר כאן רשוחא אע"פ דעיקר המיכת הקורה על היחידות לגד המבוי אפ"ה י"א דא"ל במעמידי הקורה כ"א לקבל הקורה לחוד ועב"י : (יא) שצריך עס"ז הב"י הקבה פביטא דקב סכול דא"י לקבל אריח יע"ם והט"ז חי' דקם אין נפסק באריג אם הונח אריח עלים אלא שנחעקם ונכפף וכא למטה מי' ממש מש"ה פסול מ"ב המהבר בסעיף כ' עקומה ע' עירובין י"ד מ' . יעש: (יב) בתוך עט"ז עמ"ח י"ח ועב"י וב"ח משמע לכאורה לפעם דזיל הכא ליכא שיעורא לריך ב' קורות מונעים זה בזה ממש הא נפרדים אף פחות מטפח אבור דזיל הכא ליכא שיעורא אבל הע"ז מפרש דליכא שיעורא הת נפרדים הף פחות מטפח חבור דזינ הכח ניכח שיעורת חבל הב"ז מפרש דניכח שיעורת היינו דח"ח להלי אריח להשען עליהם: (יג) קצרת טט"ז ועמ"א ך' וכללא הוא קורה כל בהניתה למשה מי"ט או למעלה מך" אמה פסולה ומיהו קורה עבה ורחבה ביותר והניחה וראשה העליון למעלה מי"ט אעפ"י שרחבה ומגיע לארץ למשה מי"ט בשירה כיון בראש העליון למעלה מי"ט דרואין מה שחוך י"ט כאלו אינן דקמ"ל המחבר ל"מ אם לחשלה מי"ט דלא ילאה מחוכת קורה אע"פ רחבה הרבה ויש בה לערך י"ט ומונחת כולה למעלה מי"ט דלא ילאה מחוכת קורה אע"פ שיש בה רוחב י"ט כמחילה דלמעלה מי"ט ל"ש מחילה אפי" מגיע רחבה למטה מי"ט ויותר מג"ע להרץ דה"א ינחה מחורת קורה ופסולה ומחילה לא הוי דיותר מג"ט להרץ ואהא חולק הרשב"א ז"ל קמ"ל המחבר דכשירה ומ"ש מסי"ב באות ז' אי עבדי לשם לחי אפי' בולט ד"א כשר בלהי ומ"ב קורה עא"ר אות כ"ז דבלתי א"ל כ"כ היכרא כקורה יע"ש . ודע דבסי"ב בלתי המושך לרוהב המבוי ל"ק מסעיף ד' מי גרע בכוחל ברוח רביעיח י"ל כיון בהיה המבוי חחלה פרון במילוחו ועשה חיקון בלחי חורך ד"א ושלא בכיון חו לא ניחר בכך עד שיעמוד בכוונה : (ד) מרווחים עט"ז בכל הדינים אף בשל סופרים כאן אזלינן להומרא היכא דבעי י"ע בעינן

רק ד' יע"ש ומ"מ בשס"א במ"א ה' דפ"ח אף ביותר מעשר מהני ול"ע. ולחי מהני בגבוה יותר מך" דהוי מחילה ועב"ח פ"ד לחי שוה בפנים וחוץ אין נידון משום לחי אא"ב יולא למעלה קלת גבוה יותר מכוחלי המבוי וכה"ג כל שאוחו גבוה למעלה מכ' אמוח לית היכרא אע"ג דלחי מהילה מ"מ היכרא נמי בעינן יע"ש והחו"ש אות נ"ג הביאו ואי"ה באוח י"ע יבואר עוד מהינם מת היכוח נמי בעיק יע ט האום מות יג הטטו וחי ה כחות יע יבחור עה . (טו) צריך עט"ו רש"י עירובין ה' א' ד"ה רב יוסף וע' לבוש והנה משמע בנין רוחב שפח כרוחב הקורה וע"פ כל רוחב המבוי אותו בנין ובחקק ע"פ רוחב כל המבוי באורך ד"א ועסי 'חרל"ג במ"א ה' פחוח מג"ע לדופן כשירה וא"כ כאן י"ל כל שפחוח מג"ע ברוחב המבני לב' כחלים ופחוח מג'ע באורך ד'א לכוחל יהא כשר ואם נאמר הקק, כאלו האויר כחום מדופן א'ש כאן וחליא בפליגתא אי חקק כממשיי כו' עמ'ש בט'ז א' ובפליגתא דטור בחרל'ג יע"ם והבן: (יו) ויש עט"ז בדפום הוגה המ"מ כהוגן ועמ"א אות כ"ז בזה ואי"ה עם יבואר : (יח) ריש עם"ז כדלעיל בסעיף ב' פס ד' או שני פסין משהוין בכל לד אחד מהן. והנה עיירות שלנו באין מוקפין חומה שיש פרצות בין בית לבית הם אינם במילואם ע"פ הרוב רק פרצה יותר מעשר א כ ח'ח בפס ד' רק בל'ה כבסעי' ב' יע'ש ופרלה שהיא כעשר אמות א'ל חיקון כלל הואיל ואין פרולה במלואו כבסעיף ב' יע'ש וא'ה באוח י'ע יבואר קלה חיקון עיירות שלמו ודין ז'ה ודין להי ופס ד' וכאן אין להאריך: (יט) ועל כן עט'ז עסי' שס'ב בט'ז ד' ומ'א י"ט משמע דיש להזהר כה'ג מסני הרואה ומ'ש מדמסקינן בגמרא עירובין י'א ב' גבי כיפה יים משמע דים נהזכר כהיג מפני הרוחה ומים מדמשקיק בגמרת עירובן ייח ב' גבי פישה ומים שלרוך שלח יהח הגג מפסיק עמו"ש אות ס"ד הקשה עלוו מעירובין ייח ב' להכימ ז'ל פיסה דהין מפסיד המפסיק ובי"ד רפ"ז ג' הקשה עלוו יע"ש הנה בי"ד שם באות ב' להכ"מ ז'ל פועה אחרת בעירובין ויומח י"ח ב' ע' באר הגולה שם ומ"מ פט"ז מה"ש ה"ך דלהכ"מ ז'ל כל שאין במחות פשועה י"ע גובה א"כ השעול אים מעשה מהם מוחה ואיזה העינול או כולו מזוזה אין משקף או כולה משקוף אין גובה י"כ ולא ס"ל הוקקין משא"כ כשיש בפשועה ז"מ אז כל העיגול Pri Megodym Tom II. 20

מרווהות והיכא דפוסל ביותר מעשר אמות וכדומה מצומצמות נמי פסלי וע' עולת שבת וייל בים עוד ספק א' מצטרפין לס'ס וליע: (עו) איבר עט"ז ועא'ר כ'ע קורה רחבה ד' פית יורד וכוחם באין רחב יותר מעשר וגם עין שלטא ביה יע"ש ולכאורה ט"ם במיש שבעה

רתכסל המחיצת האי בלחי או צ'ה עכ"ם פני, וא'כ בשיע נרשם ג'כ מ'מ ולדידיה לא פהני רק מחיצה

נחבב למשקיף ומ'ש בנמרא שירובין ויומא י'א ב' כאין רחבה ד' ויש לחוק ד'ש רבוחא אמר ואין להאריך: אשר ההדיוע הכוחב בדין לוה'פ יש להקור . א' קנה העלוון אם היא מך' אמה ואורר ך' בין הקנים לבינו שקשור בגג גבוה הרבה מהו . ב' צוה'פ שהרחיה . ב' לוה'פ שהרחיק מהלד ג'ם מהו וג' מהולות שאין נכיה י'ש אי מהני לוה'פ. ד' ל'ה בעשה מהלד בשס'ב אי מהלד הא תחוב בין קנה לקנה ונחקק קלח בקנים כעין בעובין האומנים אעים בחקנים יולאים למעלה ג'יב אפשר דשרי הנה בב'ח משמע דשרי בל'ה אף שהקנה העליון למעלה מכ' בינו לקנים בתהתני ועתו"ב כזה וליה'פ בהרחיק ג'פ מכוחל הקנים עמיחה׳ לתים' מבמע דאסיר ננס בלא"ה י'ל דרכור ועתו"ם כשם תב"ש ייזה ימחיליה באיי גביהות י"ט בש"ע כָאֹן בסב"ו מכואר דלה"פ מהני למהיצות נמיכים פהות מי'ם כל בצ'ה גבוה י'ם וצ'יע בבכ"ה דכל בנמוכים פחות מי'ם דייל מ"ש כש"ע נמוך מי"ע היינו במקום הפחח הח כל המבוי יש ג' מהיצות גבוהות י"פ דאל"כ הוי כרמלית כבית שאין חוכו י"מ בשי במ"ה ול"ע ועסי' שס"ב במ"ז אית ד' מ"ש מן הלד וע' הג'א טירובין י"א ולא ביהא החיב בין בניהם באמצעיתו משמע דלריך דוקא מונח של ראש הקנים ומיהו תחב מסמר בראשי הקנים וברך החבל עליהם מהני כנ"ל ומ"ש הט"ז היפופים יולאים עד י"ט סמוך לקרקע לכאורה ראוי להגיה ג"ט סמוך לארץ עי' סטיף י' בלהי ועתו"ש אות י"א ואות ס"ד דחיפופים לא לל"ה דהוי פתחי שמאי שירובין י"א ה" פתחי שמאי ובי"ד רפ"ז יע"ש בפ"ז וג"ע ולפ"ז היכופין בכוהל עץ בקורין ווענגלו"ש וכדומה ג"ע בזה ולוה"ש שאין בין קנה לקנה ד"פ עתו"ש שש"ב אות כ"ה להר"מ ז"ל ג"ה בפחות רוחב ד"ם מהה ולהפור 'ם כמוווה ועמ'מ פי"ז ה'כ ועי' סעיף כ'ח ממ'נ כל שחין הפחח המבוי כחב ד'ם ולהר"מ מהני לה"פ ולרח"ב ח"ל חיקון אלח כי רחב הרבה ועבה כמה לוה"פ בחין רחבים ד"מ או מפולב כה"ג ויש לע" אי מפולב וחין הפתח רחב ד"ם אי תורחו כמפולב : זדע דכיפה מכר נו מפים כל כל הרים ולרש"י כמחלוקה במוזה ה"ה כאן וי"ל לרבון בכיפה כל שפחות מג'ם דהמוזה שבעה אמאי לא אמריון חוקקים כבסי מדליג ועמ"א ה' שם אי ההקק עד הכוחל אי דאמרינן כמאן דמליא דמי עד האקק הוי איש: אש נתקלקל לוה'פ בשבת אי ו'ל הואיל והותרה הותרה עמים חות ד' ומים חני שם ובשי בע"ד משמע דוקם מהגר לחגר הם לרשות חהרת לם אמרינן הואיל והוחרה הוחרה ועמ"א אות כ"ז ואי"ה בשע"ד יבואר מזה ואם ביה"ש נחקלקל

התפשים והתכם המה וחשים שהמנים של החלים בי הוא מנות של החלים בי החלים בי הוא מים לל החלים בי בי החל

בפשיף י"א כפר אף הילן נשוע אף פחוח מעפח ועפ"ל ו"ג. לירת הפחח קנה פע"ג מעלי אשירה ביארחיו לעיל בפשיל קירה חיבאה דינו. ולחי מחילה והזורק למבוי חייב וקירה היכרא
והזורק למביי ספור ולא היה פנאי כעת לעיין כראיי אולי אזכה בפימנים הבאים לבאר עוד:
ישחר (א) לריך עפ"ז דפתוח לחלר פאין מעורכת במילואו די בקירה בב' לדדיו דלא כב'ת דכתב דבעינן מלד א' לחי דוקא דא"כ במפולש למעורכת נמי אלא דהוי כתחום רק הינה מעורכת
הוברת כשיים של הלר פאין מעורכת במילואו די בקירה בב' לדדיו דלא כב'ת דכתב דבעינן מלד א' לחי דוקא דא"כ במפולש למעורכת נמי אלא דהוי כתחום כ

79

ז"ל ועמיש באות אי: (ד) אפי׳ עס"א עב"י פירש לתוס׳ איצ בעקום צ"ה ולא לחי בעקום כ"א בא׳

מב׳ ראשי הקסנים צ׳ה ובראש הב׳ לחי או קורה אבל להמור אף במפולשין הקסנים ממש צריך "
מב׳ ראשי הקסנים צ׳ה ובראש הב׳ לחי או קורה אבל להמור אף. במפולשין הקסנים ממש צריך "
מסה (א) אם עמ"א תוספות עירובין ה׳ א׳ ד׳ה סוף מבוי דלא כרש׳י שם והב״ח הביא רס
פירשיי דאף עושה עתה פס ד׳ מפחים מחדש מהני הוי סוף מבוי וכ״כ הלנוש ע"ש ועמ"ש באות ב' ועא"ר ותו"ש: (ב) אסור עמ"א כלומר דשכקי פתחא רבה ובעינן קורה בצד פתח המבוי לא בצד פרצת המבוי ובשל שם פתח רבה והוי כפרצת וה"ה לחי כה"ג גמי כן הוא ועמ"ז ובשור וב"י ופירש"י ה" א" וו" ב" יע"ש, ובשס"ג אות ל"ח ועירובין ו"ב" וסוף מבוי ד" שפחים סגי הוי פתחא רבה פתח לד' מפחים שהוא תורת מבוי וקורה או לחי מתירתו עיין פירש"י (ג) נפרץ עם"א תירץ מ"ש הפור נפרץ פראשו בד"ם הביאו הפ"ו א' דפיירי שהקורה אין מונח מקצה לקצה רק צירו הא' על הפס ואין בפס ד' אמות א'ז (מ"ס מלת או בוי"ו) אם יש ד"ם פרצה בין דקורה אינו על הכותלי מבוי וא'ת אמאי מראשו ד'ם כל שפרוץ ג' מפחים דלא הוי לבוד תו אין הקורה על הכותלי מבוי כמו מצדו בג'ם כל שאין נשאר בפס ד'ם וי'ל דבראשו יוא בשס"ג ככ"ח מבוי שאין פתוח די מפתים אין צריך תיקון מש"ח כל שאין נפרץ מראשו ברוח ד' ד' מפחים כשר בקורה שאין מונח כ"א על הפס (וצ"ע מובא לי בזה מסי"ד וסכ"ה אם לא שנחלק בין תחלתו לנפרץ דקיל מפי) ומ"ש בגמרא עירובין יי ב' ושס"ג סל"ד מבוי כ' מעמיד פס ג"א רחוק מכותל ביא מיירי במתוקן בלחי אצל הבתים כם"ש שם באית ליו והיה דהמיל דהקורה מונחת מקצה לקצה, והיינו ביש גירודים דאל׳ה הא בקעי רבים וסובר ג'כ כס'ו א׳ אלא דניהא ליה מ׳ש המור מראשו בד'ם אף דיש גירודים ובקורה ועהו'ש וצ'ע: [הן! יורע שהרי'ו כתב מראש יותר מד'ם פוסלת משמע ד׳ם לא ועתום׳ עירובין ו׳ א׳ משמע ד׳ם כלמעלה ועב׳ה בוה מראשו יותר מד"ם פוסלת משמע ד"ם לא ועתום" עירובין ו" א" משמע ד"ם כלמעלה ועב"ח בזה
ינ"ש: (ד) דלא עמ"א רש"י והנ"א עירובין ו" א" דגידודים לא בקעי ונב"ח משמע גידודי לא
מהני ואסור אבל המנ"א פסק דגם במסקנא גידודי מתיר ובהג"א שאין ר"ה עוברים משמע כלבוש
יע"ש עמ"ש במ"ז א" ב" ועמ"א כאן אות ג' ומבואות דירן אי הוי כחצר לקולא לענין זה החמשיר ועם"
שס"ג אית כ"ו ולפ"ז כ"מ שיש פרצה ד"ם בנדר העיר צריך צורת הפתח אע"פ שאין עשר אמית
הואיל ובקעי רבים ולהמ"ז א' י"ל כל שהוא מתחלה כן קיל מגפרץ ועב"ח וא"ב צ"ע לדינא ויבואר
א"ה עוד לקמן מזה וכאן אין להאריך בזה: (ה) חצר עמ"א פרצה ב" אמות בחצר אף בקעי
דבים ומפולע ממש בחצר אין אוסר ולא נפרץ במילואו למכוי שנשאר גיפופין בחצר ואע"ג דדרםי
בני המכונ דרב המצר עי"ז און ד"ה ולהמי שימ"א מ" ובא עות ז" ב"ו למר ער"א בעו להניף בני המבוי דרך החצר עמ"ז אות ד"ה ולקמן שפ"י מ" וכאן אות ז": (ו) למר עמ"א ראוי להיות למי שעומד בחצר ודינא דהכא כדין חצר קטנה לגדולה בשע"ד ס"ג בנכנסין ורחב הרבה יותר מנ"ם בכל צד דאל"כ הוי לבוד ע" עירובין מ" ב" בזה ומ"ש רש"י שם נכנסין ג" וג" אמות צ"ע מנ"ם בכל צד דאל"כ הוי לבוד ע" עירובין מ" ב" בזה ומ"ש רש"י שם נכנסין ג" וג" אמות צ"ע מג"ם בכל צד האל"כ הוי לבוד ע' עירובין מ' ב' בזה ומ"ט רש"י שם נכנסין ג' זג' אמות צ"ע בפוסקים כזה ולכאורה לכל היותר ג' ספחים נכנסין באורך ואיה בשע"ד שם יכואר: (ז) ומהה עב"א תוס' עירובין ז' ב' ד"ה דאי ועי' אות ה' אע"ג רהפתח מרוח אחרה לרה"ר וצריכין להקיף מ"מ ל"ד לג' חצירובין ז' ב' ד"ה דאי ועי' אות ה' אע"ג רהפתח מרוח שס"ד בס"א אות ג' נעס"א שאני אות ה' שהב"ח ולבוש פירשו מבוי אמור דריסת רגל בחצר אע"ג דמותרת בסקימה מבוי שאני כמ"ש המ"א בשס"ד ומ"א ע' בס"ז אות ד' מו"ח באר הגולה הציור בזה : (ש) של יחיד עמ"א מ"ש בענין רחבה וכרמלית יותר מב"ס ומבוי וה' ובאר הגולה הציור בזה : (ש) של יחיד עמ"א מ"ש בענין רחבה וכרמלית יותר מב"ס ומבוי פתוח לחוול. כו' גורא דנהרא כו' גמרא עירובין כ"ד ב' ותוס' ד"ה יאמרו ע"ש ובעיר המשום היכרא כה"ג הניח בספק קצת ורעו"ש: (י) מאר עמ"א בב"י שהסמ"ג וממ"ק כתכו דקורה משום היכרא ואכור אה" א"ל והמ"א סובר הב"י דקאי ארה"ר וחולקין על הרשב"א ז"ל והמ"א סובר דמס"ק ומ"ג ברכלית מאי ולא הכינותי דא"ר לחיד רמשום מחיצה אמאי בכרבלית מאי ולא הכינותי דא"ר לחיד רמשום מחיצה אמאי בכרבלית מאי ולא הכינותי דא"ר לחיד רמשום מחיצה אמאי בכרבלית מאי ולא הכינותי דא"ר לחיד רמשום מחיצה אמאי בכרבלית מאי ולא הכינותי דא"ר לחיד רמשום מחיצה אמאי בכרבלית פאי ולא הכינותי דא"ר לחיד רמשום מחיצה אמאי בכרבלית פאי ולא הכינותי דא"ר לחיד משום מחיצה אמאי בכרבלית פאי ולא הכינותי דא"ר לחיד משום מחיצה אמאי בכרבלית פאי ולא הכינותי דא"ר לחיד משום מחיצה אמאי בכרבלית פאי ולא הכינותי דא"ר לחיד משום מחיצה אמאי בכרבלית האי ולא הכינותי דא"ר ביותר בלכלית האיותי לאור באייותי דא"ר הוחלקין על הרשב"א ו"ל והע"ר ברמלית האיותי דא"ר בולית בחול ב"ב"ל הברמלית באייותי באור בלינותי דא"ר ביותר בלבים ב"ב"ל בהינותי דא"ר בלב"ל בהמיותי בלב"ל בהיותי דא"ר בלב"ל בהינותי דא"ר בלב"ל בתבלית אמור וע"ב בהמ"ר בלב"ל בתבלית אור בלב"ל בתבלית באור בלב"ל בתבלית את בלב"ל בתבלית בלב"ל בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלים בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בלב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בלב"ל בתב"ל בתבלית בלב"ל בתבלית בתב"ל בלב"ל בתב"ל בתבלית ב"ל בתב"ל ואסור אא"כ בדחבה ד' ומובר הב"י דקאי ארה"ר וחוקקון על הרשב"א ז"ל והמ"א סוכר דהסס"ק מוסם"ג בכרטלית קאי ולא הבינותי דא"כ לחי דמשום מחיצה אמאי בכרטלית אסור וע"כ דאפ"ה מצא מינו וניער ע' ב"י א"כ ה"ח קורה רחבה ד' ליתסר בכרטלית וע"כ ברה"ר קאי וסוברים דאין להתיר קורה כרה"ר דהיכרא דק בחזר הפנימי רק בדחבה ד' . ומ"ש ראוי לקבל טעויבה עס" שס"א אפשר הרשב"א ז"ל סובר דפ"ת יורד וסותם בראוי לקבל מעויבה והסמ"ג כתבו רק רחבה ד': (יא) לא עמ"א שבת קמ"א א' אפומא דלחייא ולהראב"ד ז"ל דקורה היכרא ושרי בכרטלית א"ש בכרמלית אין שם הפץ מותר א"ש רבותא לחי דבקרמלית אין שם הפץ מותר לכרטלית אין שם חפץ מותר לישב שם רק ברה"ר דמותר לשמש אסור יע"ש ומש"ה אמר לחי דוקא דלא תמעה בקורה בכרטלית לישב שם רק ברה"ר במותר לשמש אסור יע"ש ומש"ה אמר לחי דוקא דלא תמעה בקורה בכרטלית לישב שם רק ברה"ר היכר ליישר ש"ד"מ חומר ליישריש דיים מותר ליישר או ליישר המותר ליישר המותר ליישר או המידה להיא או מידה למותר ליישר או המידה להיו או המידה להיו או המידה להיו או המידה להיו או המידה ליישר או המידה ליישר המידה ליישר או המידה להיו המותר ליישר המידה ליישר המידה ליישר המידה ליישר המידה להיו המידה להיום להיו המידה ליישר המידה להיום ירכב של ביות ובותו למשם אחר אים ביותר לנזירה אבל המ"א פירש דהגמרא הדא נקסיה לחי או דמתר לשטש דשם מתר לישב דהוי בזירה לנזירה אבל המ"א פירש דהגמרא הדא נקסיה לחי או קירה והוכיח מהרא"ש מדכתב פתח החצר בין לרה"ר וכרסלית שרי משמע הא בסבוי אסור לכרטלית ודלא כב"ח וא"י למה לא הוכיח מהסחבר שכתב לשון הרא"ש ז"ל. ופתח החצר דוקא משמע הא נפרץ במילואו עד עשר דפס ד' אפשר דאסור כמו מבוי. וצ"ע ועמ"ש אי"ה באות שאח"ז: (יכ) דכיון עמ"א אף מידי ד"ת ואון מפורש בתורה לא ניחינן בהו ביצה למ"ד א' תוס" עינוי יוה"ב יע"ש. ושם נאסר ד"א ברה"ר ובשבת ל"ג לה וי"ל בחלופי גירסאות אי רבא ס"ל לחי משום מחיצה או היכרא עב"י בזה אי רבא ס"ל היכר או מחיצה ועס" שמ"ה מ"א א' פלוגתא טבוי ג' מחיצות אי רה" או כרמלית. וערש"י ביצה לחי המתיר בשבת די"ל רק ב' מחיצות ולחי ואין ג' מחיצות ולחי ואין מתיר ולא ישב דאתי לאתויי ד"א דוקא כו' ושם נאמר דשקלן הצנייהו ויתבן אפוסא דמבואה כו' משמע בלא נמילת חפץ שרי לישב שם ומ"ש רש"י שם ל"ג דמייתי הצבייהו ו"ל דמפירש בתורה מחינן לא תעשה מלאכה וי"ל במבוי הנתרת בקורה וכהר"מ ז"ל ג' מחיצות היי כרכלית ואין מהחצירות וקיי"ל כמ"ד שסומכין על שיתוף במקום עירוב מס"ש הריב ז"ל בשפד ומעשים בכל יום
שמניחין המצה בנית הכנסת שאין בה בית דירה והוי שיתוף ועירוב ומיהו לתא דשיתוף בעינן
הא כל שאין מותרין במכוו לא מהני שיתוף במקום עירוב וצריך ליתן דוקא במקום עירוב בכית
דירת וכמ"ש בש"ת ח"צ ז"ל מ" ק"א יע"ש והשתא המחבר אשמענן מיבא דמבוי הואיל והיה
בו היתר מלמול ונשתתפו פ"א עד"מ לשנה ובאמצע השנה נשברה הקורה והלחי אפ"ה חצירות
הפתוחות לתצר שהשיתוף מונח בה מותרת אפי" נשבר התיקון בחול דמ"מ ביה"ש היה העירוב
רצוי להביא אצל החצירות הפתוחות בפתח זו לזו אבל אותן חצירות שאין ביניהם פתח אמורות
לממל אף בתצרם לבד שאין להם עירוב דביה"ש עיקר קניית העירוב א"א להביא אצלם וכ"ח
למימל אף בתצרם לבד שאין להם עירוב דביה"ש עיקר קניית העירוב א"א להביא אצלם וכ"ח יביאי בגובה המחדצה הא לתא כל שאין פתח אין מערבין כמבואר לקמן. וכ"ש חצירות שהם בצד השני של טבוי דא"א להביא כלל העירוב שנשברה הקורה משא"כ אי לא נשברה הקורה י"ל דאף ע"י חור וגובה המחיצה מותרים למלמל כל שאפשר לסלמל מוה לוה ע"י הילוך המביי חשוב כפתח. משא"כ אי נשכרה הקורה בשבת א"כ לא מיבעיא דבחצרם מותרים למלמל כפתה. משא"כ אי נשברת הקורה בשבת א"כ לא מיבעיא דבחצרם מותרים למלסל כל ההצירות ידי הוי אנאלל כל ידי הוי אותרים המלסל כל החצירות להביא ע"י הילוך מעירובו אחר ביה"ש היה דמותר וככס" שצ"ד וה"ג דכוותיה דביה"ש היה ראו להביא ע"י הילוך משבוי. אלא אפילו החצירות למלמל מזו לזו כל שעומדת בצד א' ע"י גובה הכותל למעלה י"ל דשרי כבס" שע"ד בנסתם הפתח דהואיל והותרה הותרה כה"ג וגם העירוב יכולין להביאו כל יום השבת ואף גם י"ל מחצר לחצר בצד א' עיקר קניית העירוב היה ביה"ש ודי מזה וש"מ דע"כ מיירי בנשבר החיקון בחול כנ"ל לפרש דברי המ"א נמצא בנשבר בחול אסורין בני החצירות למלמל בחצרם כל שאין פתח פתוח מחצר שתעירוב בו ובנשבר בשבת י"ל דעיקר בני החצירות למלמל בחצרם כל שאין פתח פתוח מחצר שתעירוב בו ובנשבר בשבת י"ל דעיקר בנה התאירות משלטי בחצרם כל שאין שתה שתחה מחצר שהעידוב בי וכנשבר שבנה יל דכל דל דכל דל דכל בנה" עבה"ל יל דכל דלת בנה"ש קניית העירוב. ובנשבר בחול ועשו שיתוף חדש והניח בחצר ולא בבית "ל דכל דלת לתא רשיתוף גם אין סומכון עליו במקום עירוב כמ"ש בשו"ת ח"צ הג"ל ס" ק"א בק"ק פיורדא יע"ש. והנת הדין מבואר כאי כל שא"א לימול העירוב בית"ש לא הוי עירוב אפי" אי הוי כירוב ממש מונח בבית וכל שיוכל לימלו ביה"ש אף לית תורת שיתוף ביה שנשבר התקון בחול פ"ם הואיל ומ'ש המ'א וא'ת. כשנשתתפו עדיין היה מועיל השיתוף סומכין עתה עליו במקום עירוב והבן זה כשנשתתפו עדיין היה מועיל השיתוף מוככין עתה עליו במקום עירוב והבן זה . ומ"ש המ"א וא"ת ביקום ילילד נגם אם נשבר בחול קשיא ליה ביון דססבו מתחלה על שיתוף בטקום עירוב ונשבר התיקון בחול ונאסרו כלהלה על שיתוף בטקום עירוב ונשבר התיקון בחול ונאסרו כלהל שבת קצת חצירות לתמרו כולהו דהוי כחד חצר וי"ל דייורין לההפיד לא אמרינן הא נשבר בשבת י"ל כולתו כותרים דביה"ש היה קיים העירוב . ובסקים שאין תיקון במבוי ועיר פרוצה אפי" בבית א' נופא כמו מבית לחצר וא"ה יבואר בש"ע ושאר דוכתי בזה לענין שכירות וכדומת . וכתב עור המ"א בעיר שאין תיקון לא זו דאם הניתו העירוב בכית הכנסת דלא שהכירות וכדומת . וכתב עור המ"א בעיר שאין תיקון לא זו דאם הניתו העירוב בכית הכנסת דלא הרבה בתים לתוכן אי בית א' והרכה בתי תירף בתוכה יכולים לערב עירובי חצירות בעיר הספח הרבה בתים העירוב בבית דירה דוקא ובטקום שיכולים "בוא העירוב אצלו כס"ש בשו"ח ה"צ ז"ל מי" ק"א במעשה דק"ק פייורא ועא"ר העת ק דברי המ"א נעצר בשבת שרי בסתם משמע כל החצירות באמור ועתום" שבת וצ"ע ועס" שמ"א . ומ"ו שמ"ו ועצ"ר ג' משמע דחולק על המ"א . החצירות באמור ועתום" שבת וצ"ע ועס" שמ"א . ומ"ו שמ"ו ושצ"ד ג' משמע דחולק על המ"א . החצירות באמור ועתום" שבת וצ"ע ועס" שס"ו במ"א. ומ"ו שמ"ו ושצ"ד ג' משמע דחולק על המ"א .

אוסרתם די בתורה בב' לדדיו ובמ"א א' משמע דללד החלר בעי דוקא להי ותורה בלד הב' הא אוסרתה די בקורה בב" לדדיו ובמ"א א' משמע דללד ההלר בעי דוקא להי וקורה בלד הב" הם קורה בלד חלר ולחי בלד רה"ר לח מהני כ"מ בב"ח בשם סמ"ק יע"ש ואי"ה שם יבואר ומיהו

מפולש לקרכף יותר מב"ם שלא הוקף לדירה כ"ע מודים דבעי מליא לחי או קורה ומלד הב"

ל"ה אע"ג דקרפף הסום מכל לד עב"י . וב' הלירות מפולשות או יותר מעשר לא מהני להי או

קורה כ"א ב' משהויין או פס ד' דהלר אין ניתר בתיקון המבוי כמ"ש רמ"א ז"ל עקום קלא מיק שע"ב במ"א אות י"ד ובריש שם"ג ב (ב) מבור עש"ז ועא"ר אות ה' י"ל עקום קל ממפולש
במור החא שמואל מיקל עירובין ז' א' ואמר חורתו כשחום א"כ י"ל לדידן קיל ובכרמלית א"ל
בעקום חיקון . ו"ל א"כ אף בשני ראשון יהיה די בלהי וקורה קיל ממפולש גמור ופתוח
לכרמלית נימא הכי ואלן קי"ל דלידן חיקון ל"ה בא' מרשו ה"ה בעקום לריך חיקון . ועמ"א
לכרמלית נימא הכי ואלן קי"ל דלידן חיקון ל"ה בא' מראשו ה"ה בעקום לריך חיקון . ועמ"א שב"ג אות כ"ז בעיר מוקף חומה פשעא דא"ל ואף באין מוקף מבואות שלנו דין חלר וא"ל תיקון בעקום רק בראשו ונמלא בזה הלר קיל ממבוי דא"ל בעיקום כלום חיקון יע"ש ועתו"ש כאן אות ח': (ג) כגדל עט"ז אפשר רמז למ"ש המ"א ד' בשם מהריב"ל דאף בשורה א' לבד נמי לריך תיתון זה ליה לכ"א בעקום ובמ"א הי"ה יבואר עוד :

שםה (מ) מצדו עמ"ז. מ"ש במה שנשחר עמ"ח ח" עירובין ה" ח". ומ"ש לשון הרמב"ם שנו (ית) שובון כש ו. מש כמה פנסמו עמים ח' עירובין הי ח'. ומיש נשון הרמב"ם ו"ל פי"ז מה' שבת הי"ז דלה מהלק בין בקעי רבים אפ'ה כל שנשאר פם ד'ע מלדו בעשר אמוח ה'ל היקון אבל הטור פוסק דבקעי רבים אף שיש פס ד'ע לריך חיקון בם ע' עירובין ו' א' . ולבון המהבר קשה קלת דהיל"ל בסעיף ה' והוה דלה בקעי רבים וחו לה ולבוש שינה מלשון המהבר וכתב כעין לשון הטור מבוי שנפרץ מלדו כו' יע"ש והמחבר והר"מ מולם שלים לפון לפות להוצ לפי ראשו . והב"ה הקשה אמ"ש השור עוד חלוקה נפרץ מראשו . בד"ט והמתכל החלבו . בד"ט והשמיש המתכר והיינו משום דבעירובין ו' א' מוקי נקקן זויה דפחח בזויה א עבדי הא בראשו והשמיש המתכר והיינו משום דבעירובין ו' א' מוקי נקקן זויה דפחח בזויה א עבדי הא בראשו אל בקרן זויה א"ל חיקון בעשר כההיא דבי' שם"ג סל"ד מבוי רוחב כ' מרחוק הא בראשו ופי ג'א (מ"ש פס אמה ומהלה לכאורה ט"ס) וע' חוס' ו' א' ד"ה אחד זה כו' ומירץ הע"ז דבר אשו בקעי רבים וכן מי' הב"ח ומ"ש התום' מעירובין יו"ד בשם"ג כל"ד החם בתחלה קיל טפי כן מי' הב"ה ג"כ בתי' הב' והגמ' דמוקי בזוים למאי דלא אסיק אכתי בקעי בתחנה קינ טפי כן תי הבית ג'כ בתי הבי והגמ' דמוקי בזוית נמהי דנת חסיק חדמי בקעי רבים עב"ח . ובשמ"ג סל"ד אע"ג דבקעי רבים מ"מ בתחלחו קיל מסופו לענין זה כמ"ש המ"ז וע' עולת שבת בזה . וע' לבוש כתב דלא בקעי בני רה"ר משמע לכאורה דלא כרש"י מקום משונף אפבר דקביא ליה משם"ג סל"ד . והע' ז ומ"א ג' פירשו כרש"י דבקעי רבים בני המבוי אף פתוח לכרמלית י"ל דמבעל לפתח ולכיך חיקון שם ויראה דבתיקון להי או קורה שם סגי :

(ב) דלא עע"ז ומ"א ג': (ג) ואפ"ל פי"ז מה"ש הי"ח כולי והקשה אמאי לא הזכיר הר"מ ז"ל בהי"ז מ"ל בהי"ז ומ"א בי"ז מר"ז הי"א בי"ז מה"ש הי"ח כולי והקשה אמאי לא הזכיר הר"מ ז"ל בהי"ז מדרת הרוב בי"ז מה"ם הי"ח כולי והקשה אחרים בלא הרוב בי"ז מדרת מדבת מ"ל מדכת הר"ח מדכת הר"ח מהרוב מהר"ח מדכת הר"ח מדכת הר"ח מהרוב הר"ח מדכת הר"ח מהרוב הר"ח מדכת הר"ח מהרוב הר"ח מדכת הר"ח מהרוב הר"ח מהרוב הר"ח מהרוב הר"ח מדכת הר"ח מדכת הר"ח מהרוב הר"ח מהר במבוי הילוק בין בקעי רבים ע' אוח א' דליכא למימר דלאו הלכה הוא דהא מדכתב שהחלר שרבים בוקעים בו רה"י הא מבוי רבים מבטלים עב"י בזה ומ"ש בארכו יחר על רחבו ל"ע דבשפ"ג סכ"ז לקולא דמהני לחי הא להומרא אפשר. בחלר שאין מניהין כ"כ להילוך רבים ל"ד למבוי ובקעי קבים אין מבטל וי"א אף להר"מ ז"ל במבוי כן ועחו"ם דפבוט הוא ולי ל"ע ומשמע אף מכוון מפולם ממש שרי בחלר אע"ג דבקעי רבים וע" עירובין ז"ח ותו"ש יע"ש: (ד) ביצד עע"ז הליור עיין בבחר הגולה חות ל' מבוחר יפה . והכלל בזה החלר תמיד מוחר חף מפולש ממש

ובקעי רבים ולא שירבו עם בני המבוי ברי בני החור לטלטל בחור דמפולב ובקעי רבים אין וכקשי וכים הנה שילבו עם בני התבוי בני כני החות הפספר בחות יהשותב ובקפי לפים לגין מציק בהלר ובני המבוי שלא ערבו עמהם אין מזיק ומשמע אף בנפרץ זמן רב ובני המבוי בקעי דרך החלר ויש להם חפיסת יד בחלר לעבור שם מ"מ י"ל כמ"ש החום' ז' ב' ד"ה דאי עמ"א ז' דכופין ה'ה להיפוך דיש למבוי דרך לרה"ר אף מרוח אחרת וע' עוש מ"ש להרא"ש דנשארו

גיפופין והיינו אף שעוברין דרך החלר ועהו"ש ולמ"ש א"ב ואי"ה במ"א יבואר עוד : (ה) הההצר עמ"ז כלל הדבר דמבוי אין ניתר כ"א ע"פ חנאים א' בערבו עם החלר הא לא'ה אסורים המבוי דנפרץ במלואו לחלר וקייל מערבין א' ולא בנים אבל מעעם בים להצר דריבת הרגל על המבוי קשה א' די"ל כופין כו' כמ'ש המ'א ז' ועוד רגל המותרת במקומה עסי' שע"ח ס"ה אינה אוברת שלא במקומה וע"כ הפעם דופרן במילואן ועב"ח ולכוש פירשו הטעם דריסת רגלי החור אוסרת על המבוי ול"ע ובחו"ש הקשה על הלבוש והב"ה ג"כ כיכ והמבוי בעי ג' הנאים א' שערבו עם החלר ב' שאין פירלת המבוי לחלר בלד החלר אלא באמלע החלר שהעומד בחלר יש לו לנטות ימין ושמאל בחלר דאל"ה רק אורך כוחל המבוי מושך בכוחל מ' עם החולר נראה כמפולם ג' דפירות החולר מוד הב' אינה נגד פירות המבוי גם חנאי שחור של רבים דיחיד יבוה בוד א' בחור בתים ויהיה פירות המבוי מוד החור ממש שאין לנטוח בלד הבתים ונרחה כמבוי מפולש וכמ"ש בחות ד' וחי"ה במ"ח יבוחר עוד בחות ז' דמביי נחסר ברגל המוחר במקומו עמ"א בס"ד אות ג' א"ש כאן הטעם דריסת הרגל ומיהו שאר קושיות קשה: (ו) אבל עט"ז והוא פירש"י ז"ל עב"י בזה ומ"ש בפי"ר ליב"ן עסי' פמ"ו בט"ז ז' ומ"א אות ג' ובשס"ב סעיף י' (ט"ס בל"ג) להרמב"ס בפרוץ מרובה אין ניתר בלה"פ והיינו באין לפי"ר ליב"ן מהילוח בלדדון כ"א פרוץ מג' רוחות דברוח ג' של מבוי מהני ל"ה כבבי' שס"ד ס"א מבוי מפולש כו' עמ"א בס"א אות י"ז: (ז) אסור עט"ז הכלל כל שנפרן לרשות אחר מרה"י לכרמלים וכדומה לא אמרינן הואיל והותרה הותרה משא"ל כשנפרץ לרשוחו כמו חלר לחלר כלא עירבו יחד וכדומה אמריגן הואיל והותרה הותרה וע' אות ח' ואי"ה במ"א אות י"ג יבואר טוד: (ה) אבל עט"ז בישבה ולכוף הוקפה דאל"כ יותר מב"ס הוי כרמלית כבסימן שנ"ח ונפרן לרפות אחרת לא הותרה ועמ"א אות י"ג בזה והיגו תיקון בין מבוי למבוי שלא עירבו יהד אז אמריגן הואיל והותרה הותרה: (ע) אבר עפ"ז בתה"ד כם סימן ע"ג שעיפין משום חובה לפי בעה ואח"כ העבו"ם סותרים אז היה רעוע שודאי יפול אח"ב לא המרינן הואיל חופה גפי בעה וחחיכ העכו"ם סוחרים חז היה רטוע שודחי יפוג חחיכ גח התריגן החינ והוחנה הוחנה החוקה בח"ל . ועב"י וחה"ד ע"ג דספק אוקמיגן אחזקה הבחא נבבר ולפ"ז אף בעיר המ קף חומה אע"פ שיש הולקין וגם היכא דיש ס"ש ממש לאסור י"ל כל ביש חזקה להיחר מוחר ע"ד ק"י ומ"ש בפריי שם. ואם נשבר החיקון בין הבמבוח י"ל דאסור דלית חזקה וליד לכי"ג ס"ג הניה עירובי החומין ומאסל ביה"ש מחומין ליח עיקרו בד"מ מבא"כ מיקון זה דעיקרו בד"ח שלא להוליא מרה"י לרה"ר וע" עירובין ל"ג וא"ה בשל"ג יבואר עוד:

(י) והפתוחרת עט"ז דשאר חלירות א"א לאוח מ"ו ואי"ה יבואר שם:

חסירות הן לפלעל בחלרם וע" מ"א או מי"ה יבואר שם:

חסירות הן לפלעל בחלרם וע" מ"א או מ" ואי"ה יבואר שם:

שבר (א) איצ ליתן פת עע"ו ע" טור ועירובין מ"ע א". וים לי העני בכאן הרהורי דברים והגעי פירטם בעוה". הרימ ז"ל פ"א מה"ע ה"ה ובעיר ולבוב העעם דכל בית ים לו בעלים מיוחדים וכל הבתים ים להם רשות בחלר דומה כאלו הבתים רה"י והחלר רה"ר ויפעו לכך מערבין כאלו כולן דרין בבית א' וההלר משועבד רק לבית זה (ומ"ש הלבוש רה"ר התורה חברה קשה כרמלית דרבטן ואין פת מהני לשוויי מחילות ול"ט) אבל רש"י שבת ו" ד'ה חלר שעוברים בם לרה'ר משמע הא לעין רחבה שהחורי הבחים אע"ג דמשתמשין חדיר מ"ל שירוב כי הין דומה לרה"ר הוחיל וחין עיברים שם לרה"ר וד"ה לא עירבו מוציא מרשוח לרבות י"ל בנרחה כמרה"י לרה"ר אבל הב"י הכיא מוציח מרבוחו לרשות חבירו אפשר גרסתו כן נכבות ייל בנרהה כמרהיי לרהיר חבל הביי הביח מונים מרבותי לרשים חבירו הפשר גרספו כן בכשיי או פרובי מפרש כן וכמש רשי שרובין ע"ב בערקלין וכמש המיא כאן א" וע"ע אות בכש"י או פרובי מפרש כן וכמש הש"ע ע"ו. ולהר מ ועור ז"ל י"ל מהדר לחדר הבירו אם הדר לחדר הבירו אם הי"ל כיא בשלו מבחהם בדרבען יש בירוה לכך העעם שדומה לרה"ר ואפי הלקו החליר וכ"ר מכיר וכיברים לכך העעם שדומה לרה"ר ואפי הלקו החליר במילואי לתקום האסור לה. ואי"ה במיא א" הבאר עוד מים ביר בע"ע עש"י עירובין מ"ע א" דלכאורה שמואל ס"ל רק קנין ורבה סובר כך דירה והיינו בההם וא"ב י"ל דמהני לרבה וז"א לדיגא כי קשה אמאי להמר או היינו בנה או המר המוצי ביר או מור בירו בירו במת הראל בבית דוקא לשמואל ועוד דאמר שם לשמוחל הבית שהעירוב בו א"ל פת דכולהו דיירי החם וכפירש"י ז"ל משמע דגם לשמוחל 20 המעם

טבו (א) מבתיהם עמ'א עסי' שס'ה אות פ"ו וש"ע ס"ג אות ז' ורש"י שבת ו' א' מרשות לרשות שטו (א) מבתיהם עמ'א עסי שס"ה אות מ"ו וש"עס"ג אות ז' ורש"י שבת ז' א' מרשות לרשות
ועירובין ע"ב א' במרקלין ומבות לחצר אע"ג דכ"א בשלו נכנס אסור וה"ה מרשיתו
לרשות חבורו ב' בתי הוקף בבית א' מסובין ממש זה לתוך זה דאסור בלא עירוב ובמ"ז א' ביארתיו
יע"ש וסוף סעיף ב' אות ה' בספינה שאין בו כ"א בית א' א'צ עירוב ומשמע אף שבספינה הרבה
בני אדם שם ובחדר שיש בספינה מיוחד לאיש, א' אפ"ה א"צ לערב דלא דמי לחצר שהיבה בהים
פתוחים לתוכו ובאות ג' אי"ה יבואר זה : אכל בחצר גופא ואף מחצר לחצר מותר למלמל חוין
עוקר ווה מנית ב"א ערבי בכבי" שע"ב אף דנראה כרה"ר לנבי בתים ע" פרושה. וזה
עוקר ווה מנית מהרש"ל ס" ג'א יע"ש : "אי בשם שו"ת מהרש"ל ס" ג'א יע"ש :

(ב) מורע מה"ע מ"א מרובים ושרובים מורנות שינון בישון במור בחור בוונר בוונו בישון ביונו בישון ביונר בישור בוונר בישון בישור בישו (ב) שיירא עמ"א כ"ש המהבר שכולם מעורבים היינו שאין קבוע כ"א לנוח מפני השבת ומרעה (ב) שיוא עם אום שהחבר שכולם מעודבים וחים שאן קבוע כא מוח בפני חומת והמועד לכן בתים באות ה" משמע הקבות זמן מה והילכי מלחמה פסורים אף מקבוע עולי ולביש וע"ש: (ג) בתים באות ה" משמע הדבית א" בספינה והשאר ביא שריים בספינה א"ע שיום וצ'ע ההיי כערה"י לר"ח ועש"י פ"ש ביה: (ד) מחיצות עם"א מקרקע הספינה מודרין כל שיש רחב ד"ם וגבוה י"ם הוי רה"י אע"ם שמשוקעת במים: (ה) אכור עם"א עבי" שמ"ו מקרפף לכרמלית גמי שרי ועסי" שס"ב סעיף ד" ספינה הוקפה במים: (ה) אכור עמ"א עב" במים: (ה) אכור עמ'א עכ'י שמ'ו מקרפף לכרמלית גבי שרי ועס'י שס'ב סעיף ד' ספינה הנקפה לדרה. מ"ש בית א' בספינה צ'ע רשכתיו באית ג' דמשמע אף שהבית מיוחד לאיש א' ובספינה רבים שרוים וי"ל: (ו) ד'א מ"א עש"ך שם כ"ג וא'ר ה' בעירובין דרבנן ג'ל להקל יע"ש ושפיר מכרך כיון דמתיר. וצ"ע ספק דרבנן לכתחלה היכא שיש בית גדול למה געשה ואי כל הבתום כן א"צ עירוב כלל ג"כ כפק לקולא. וע' תו"ש מ' ס"ש שהש"ך בי"ד מ"ו (אות י"ד) דרי'ו והטור אין הבדעתם מכרעת דתלמידי הרא"ש הוו כתד יע"ש הא סיים ברפ"ו שכתב שכן תפסי עיקר משמע דידע די"ו שהסכימו כולם כן גם אין הכרעתם מכרעת ומ"מ ספיקא הוי ועמ"ש אי"ה בכללים משמע דידע די"ו שבסכימו כולם כן גם אין הכרעתם מכרעת ומ"מ ספיקא הוי ועמ"ש אי"ה בכללים ליתן פת ורש"י מפרש חשרא שמסלמלין בלא עירוב א"כ בסכר חשרא ולתוס' שם חשרא שגונב פת י"ל בסר מותר יע"ש ואפילו תימא חשדא כתום' או כהר"מ ו"ל פעני מדפרד שם בשני אמנה איבה אימי ש"ב רמבר ומי איו משניו כמו במת ב"ב דאיו משניו מדפרד שם בש דאו אתם ביש הציון אוכה אימי ש"ב המכר ו"ב האים שניו מדפרד שם בש הציו אתכה אימי ש"ב העבר ומי איו משניו כמו במת ב"ב דאיו פשני שוב בשם הצוו את בישה ביצון אתכה אימי ש"ב המכר מורה אימי ש"ב באיו שהביד שכם בישה ביצון אתכה אימי ש"ב בתי ב"ב באיו שתניי מוב בישה ביצון אתכה אימי ש"ב בתי ב"ב באיו שתניים בישה ביצון אתכה אימי ש"ב בתור ב"ב באיו שלבה ביצור שהביד בישה ביצון אתכה אימי ש"ב בתי ביצון אתכה אימי ש"ב ביצו את בישה ביצון אתכה אימי ש"ב באיו שלבה ביצון אתכה אימי ש"ב ביצו אתכה אימי ב"ב באיו שהביד ביד ביצון אתכה אימי ש"ב בתי ב"ב באיו שהביד ביצון אתכה אימי ש"ב ביצון אתכה אימי ש"ב באיו ביידי אתכה אימי ש"ב ביצון אתכה אימי ביצון אתכה אימי ביצון אתכה ביצון אתכה אימי אים בילים ביצון אתכה ביצון אתכה אימי ש"ב באים ביצון אתכה אימי ש"ב באים ביצון אתכה ביצון אתכה אימי ש"ב באיו ביצון אתכה אימי של ביצון אתכה אימי ביצון אתכה אימי ש"ב באיד ביצון אתכה ביצון אתכה אימי ביצון אתכה ביצון אתכה ביצון אתכה ביצון ביצון ביצון ביצון ביצון אתכה ביצון אתכה ביצון אתכה ביצון בשם רצון אהבה אבתי ע"כ בסבר נסי אין משנין כמו במת ב"ב דאין משנין מדפריך שם שיפורא דהני בי רבה ורב יוסף ומת אלמא אף במת אין משנין וה"ח מכר ובכ"ה רוצה לחלק בין שיפודא דהי בד רבה ודב יוסף ובת אכש אף בפת אין שכשי יותר לכן לב"ב זה מעות בעבור ממל מכר ודיחק: (ח) וליתן עם"א ליתן מעות לזה פירוש שצדיכין ליתן לב"ב זה מעות בעבור הנחת העירוב יכולין לשנותו לאחר ועתו"ש י"א וצ"ע קצת למעם הר"ם ז"ל בפירוש המשנה באות ז' וחדר קסן פחות מד"א בתוך גדול או נפרץ בסילואו לגדול הוי כקין זוית ומגיחין בו עירוב הו"ש אות מ" יע"ש: (ט) ואפילו עם"א עתו"ש עכו"ם אפשר דמחליף ליה יע"ש וצ"ע: (י) בבית חו"ש אות מ" יע"ש: (ט) ואפילו עם"א עתו"ש עכו"ם אפשר דמחליף ליה יע"ש וצ"ע: (י) בבית דירה עם"א בית הכנכת לא חשיב בית דירה רק כחצר השותפין ומותר למלמל מבית הכנסת לחצר אחר בלי עירוב ככסי שע"ב כל חצירות רשות א' ואפילו בנאה יחיד הקקישה לרבים פותר מחצר כי' כה"ג. ביה"כ יותר מב"ס חוץ לחומת העיר כרמלית והבן: (יא) בפרוסה עם"א גמרא עיריכין פ' ופ"א יע"ש: (יג) כרי עכ"א אע"פ שנטל חרה מאחרת על זה מ"מ יתלי השכנים לומר שמוו נמל חלה וליכא אובה. וחלת ח"ל אוכל ואח"כ מפריש אם לא נתן חלה בשבת הוי עירוב ויכולה לוכת לאחרים: (כ) מבדך עמ"א חביא צ"ע בשם מ"ט. וכתב המ"א דטצי לברך אחר ל"מ אם שם נשאר בשבת אפילו נשאר רק ב"ם של פסח שם נטי נ"ם בהאי עירוב כבסי" תקי"ח בשלא לצורך היום כלל עמ"ו ז" אך באין נשאר שם בי"ם צ"ע די"ל דלא עביד מעשה כלל למנהגינו שהשפש גבה ממח ועשה מצה והמכיך רק מברך א"כ י"ל דאתר אין מברך דלא עשה מעשה כלל ול"ד לקובע מווה לחבירו. ועסי" תקפ"ה במ"ו ומ"א ג" וכאן גרע מפי ואי"ה שם יבואר. ועסי תקפ"ה במ"ו ומ"א ג" וכאן גרע מפי ואי"ה שם יבואר וא"ת לפ"ו דאין עישה מעשה כלל א"כ אחד מבני העיר איך יברך דבעי עובר לעשייתן מיקרי דיעבד ועסי" הל"ב דמציה משך זמן י"ל ל"ד לכאן דאף ע"ג דתעירוב לכל שבתות השנה וצריך להיות קים כל השנה מכל מקום אין עישה מעשה אח"ב בלל ובתפילין עדיין לבוש בהם וא"ב אחר שאין מבני העיר על פה יברך שאין עושה מעשה ועירוב יואסר להרב זה"ע והיא לא יהיה שם ביה"ש ואמנם העיקר שהשמש יתן העירוב להרב אב"ד דמער ויאסר להרב זכה עירוב זה לכל, הקהל על ידך ויגביה הרב מפח וכס"ש באות י"ג וכמ"ש העיר וואסר הויכוי מ"ם אחר רשאי לברך רק דצריך עש"ה קצת ועל מה יברך ושפיר דמי דיבד און מעכב הזיכוי מ"ם אחר רשאי לברך רק דצריך עש"ה קצת ועל מה יברך ושפיר דמי דלמ"ו אם מומכין עמ"ש ה"ל ושכח הזיכוי עד ליל י"ם יוכה על תנאי כבס" תקכ"ח ואם שכהו לזכות שבת מומכין עמ"ש ה"ב"ם "ו דאין זיכוי כלל בעובין קמח ואם ""ם ג"ד וכדומה ושכח לזכות מבצ"י אין לערב בליל א "לח ומוב יותר שימרן עד שבת כי ו"ם א"צ כ"ב עירובי תצירות וא"ה מבע" א"ן מערב בליל א "לח ומוב יותר שימרן עד שבת כי ו"ם א"ב כ"ב עירובי תצירות וא"ה בנוסח עמ"ש במ"ו ל". ואף שיתוף להוד צריך שיעור כבס" שב"ו ס"ג כ"ב עירובי תצירות וא"ה סבפי אין ערב בליל א עח זמוב יותר שהוגן עו שביני מים א ניכי כי עיובי חצרות כרי בנוסח עם ש במ"ו ז'. ואף שיתוף לחוד צריך שינור כבמי שפ"ו מ"ג כ"ש עירוב חצירות ואי"ח בתקכ"ו יבואר עוד: (כא) ולא ברכו עם"א ועסיי תקכ"ו כמ"ו ח"י ואי"ח שם יבואר ועמ"ש במ"ו מוח אם הזכיר מקצת י"ל לכ"ע אמור: שסו (א) אינה עמ"א באה"ע מי"ע" מ"ב ואע"ג באין נותן לה כ"א לצורכה ג"ם לשבת מ"מ יכולה

שם (א) אינה עם אבאה עם יד אה עם יד אינה לו לה אינה וכה גם לשבתם מי כולה לאכול אחר ביה"ש עסי שצ"ר : (ב) בני הבית עם"א ועם"ש בח"ו מזה ובש"ע א" אות ו" די"ל בישראל את שכירו ולקיפו לא מהני כשפחתה או איכר איני רוצה ושאני עבו"ם. ורוקא אשתו כנופו עשאו חז"ל במיחה בה דכהני ועיון לבוש: (ג) לחצר אחד עם"א וברגיל לערב עם אחד אע"פ שאין אופר עליהם וגם אין זכות לו כ"כ מ"ם ידעינן דעתיה דגיחא ליה בהנך עם אחד אע"פ שאין אופר עליהם וגם אין זכות לו כ"כ מ"ם ידעינן דעתיה דגיחא ליה בהנך

עם אחר אע"ם שאין אומר עליהם וגם אין זכות לו ב"כ מ"ם ידעינן דעתיה דניחא ליה בהנך ומעדבן עליו עב"י. יכל זה מיירי בסערבין מפת שלו אבל אם מוכין לו מפחם זכין שלא כפניו וא"ה בשם"ח אות א" יבואר במ"א מזה וצ"ע אם מיחה בה אם מזכין לו מפתם די"ל דגרע מטערבין ניפת שלו דאפרי אותא "יבואר במ"א מזה וצ"ע אם מיחה בה אם מזכין לו מפתם די"ל דגרע מטערבין שששתו דאפר אותא "ל דאין מזכין לאדם בע"ב: (ד) בני עמ"א הנה להר"ם ז"ל פי" הנמרא פ" א" הא שאשתו רצה י"ל דאין מזכין לאחם בע"ב: (ד) בני עמ"א הנה להר"ם ז"ל פי" הנמרא פ" א" הא בידיעתו ובעו"ם אף במוחה מהני שכירות מדביתהו וצע"ר בוה וה"ג מסברת אדה"כ קשיא דשמואל אדשמואל דאי מיירי שמואל אף באםר במוחה מערבת והינו באיםר קשיא איך אטר מימא משמע אף באין רגיל לערב עמהם מערכת אשתי והא אמר הצור וכ"ש אשתו יכולין לימול בע"ב אלא ש"מ שמואל מייר במהם בלא אפר וברייתא "ל בתי" החצר וכ"ש אשתו יכולין לימול בע"ב אלא ש"מ שמואל מייר במהם בלא אפר וברייתא "ל בתי" החצר וכ"ש אשתו יכולין לימול בע"ב אלא ש"מ שמואל מייר במהם בלא אפר וברייתא "ל בתי" החצר באין ונומלין בע"ב ה"א אשתו וולא כמ"ש הב"י ולבוש דוקא בני המבוי המבין בני לבא אשתו ויצ"ם וע"ה ואחר בני חצר שמואל ועכ"ם שון ובורוינא גטי ראה מראמר שמואל בע"ב הרא מדון ובורוינא בס"ר האה בני ראה מהאוא בני ראה מהאות ומדינה מדער שמואל בע"ב האון מבורוינג ביר ראה מראמר שמואל בע"ב היינו מדעת אשתו וה דימה א" כאן וושראל ועכ"ם שון ובורוינג ביר ראה מראמר שמואל בע"ב היינו מדעת אשתו וה דימה א"כ באן וושראל ועכ"ם שון ובורוינג ביר ראה מראמר שמואל בע"ב היינו מדער אשתו וה"ב היינו מדער אשתו וה ביר אות ה"ביר ביר באום בע"ב האות ביינו מדער אשתו וה ביר אות ה"ביר מדער מהור ביר באות בע"ב האות ביר בירון בורים בירות היינו מדער אשתו וה בירות א"מור ה"בירות א"מור במוחה מדער באות הוא בירות בירות היינו מדער הוא מדער באות ובירות ב"ל בירות היינו מדער א"מור ה"בירות בירות היינו בירות ה"בירות בירות ה"בירות ה"בירות ה"בירות ה"ל בירות בירות ה"בירות ה"בירות ה"ל בירות ה"בירות ה"ב בירות ה"בירות ה"בירות ה"בירות ה"בירות ה"בירות ה"ב בירות ה"בירות ה"ב"ב ה"בירות ה"ב"ב ה"בירות ה"ב"ב ה"בירות ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה בע"כ היינו מדעת אשתו וזה דיעת א' כאן וישראל ועכו"ם שוין ומורוינא גמי ראיה מדאמר שמיאל מערכת במידה ה"ה בשנירות עכו"ם כה"ג ורלא כהרשב"ם ז"ל דמחלק בין עבו"ם לישראל כמ"ש באית ד' ובריש מ' הדר ס"ב א' כתב בישראל שהניה עירובו וחזר בו צ יך אח"כ לזכות כשיתרצה ואל"נ לקסן אסר דבני חצר נוסלין בע"כ היינו ברגיל ואמאי לא א"נ ברגיל מ"ם כשאין רוצה הוא ואשתו ותוודין צריך לוכות פתם אחרת וכתרי דברי הרא"ש אהדדי וכתו"ש פ" קישיית המ"א מסופא דשכירות לא יליף סכירוב ותירץ יע"ש וכפ"ו שפ"ב אות י"ב ולמ"ש קושייתו סרישא וכאמור וא"ה כשפ"ב ובשס"ח יכואר עוד:

שכה (א) צריך עם"א כעלמא קיי"ל זכין שלא בפניו זכן בעירובי תכשילין משא"כ כאן שבית

שכה (א) צריך עם"א בעלמא קיי"ל זכין שלא בפניו וכן בעירובי תכשילין משא"כ כאן שכית שכה לכיום צריך להודיעם דששא לא ירצו לערב עם הנוספים ועב"י . ועס" שסיז ומסה משלו לכיום צריך להודיעם דששא לא ירצו לערב עם הנוספים ועב"י . ועס" שסיז ומסה מיקרי רגיל עתו"ש בשס"ז ושכ"ה הביא מ"ש הש"ך ב"ד רכ"ל כשם הר"ן ו"ל בתרי זומני מיקרי רגיל . ע"ד שם מקרי רגיל ועס" שס"ז בס"ז ומ"א מ"ש בזה : (ב) שהם עס"א ועא"ר בלבוש השמים דיעה ב" דבערוב הקילו ועס" ת"ח בתרובי תחימין וההו"ש את ו" האריך דבית הבליעה מחזיק כביצה קלופה וששה ביצים דכאן בקליפתן ע"ש וער"ם ז"ל מ"ד מ" מ"א ה"א: (ג) נתמעם פסיל אכיו לדיון היינו שמסכין על שיתף בסקום עורוב כבס" שפ"ז א"ב ו"ל נתמעם פסיל הוא בע"ב אכרו בסשגה פ"ב ב" נתטעם בסיף כשר דמשום שלא לשכח התינוקת מקילין ביה כמ"ש רש"ז ז"ל שם משא"ב כשאין בשיתף ועירוני קעים שאף בסוף עלו וו"ל דא"ב בשיתוף בה"ב או משמע הכניף בטין שועיר וע" בפ"א מ"א וב" בושתיור במשם אם בסיף בשית וה" ב"א משער המעירובי הצירות א"ע שיעיר בל" ב"ל שיער וו" ב"א מ"ל וב"ר מעם וא"ה בס" שפ"ל ובואר במ"ל וש"ב שיער לשיתוף ומשטע דכות א"ב בושתיור בל מינר לשיתוף ומשטע דכות ה" בלו וע"ב שיער לשיתוף ומשטע דכות ה" ש"ל ובואר בלל וע'כ שיער לשיתוף ומשמע דבסוף אם בשיתוף די בנשתייר מעם וא''ת בסי' שפ"ו יבואר עוד

הפעם דירה בפת דאל"כ מה מקשה כלל והיל"ל דמש"ה א"ל דהא דידיה הוא ש"מ גם לשמואל שיקר מעם משום דירה כמ'ב החום' שם ד'ה א'ב דמש'ה לריך ב' סטודות רק קנין נמי בשי לשתוהל ש"פ ונדול דוקא ומש"ה אמר דכולהו דייר"י התם שזה שיקר הטעם וכלי דמהני לשמואל במפרש ממש שמקנה להם כלי מהני כלי ופשיטא דאוכל כה"ג א"ל בית דירה אבל בסתם גם במפגם מתם שמקף כים כי מהם כני וחינה לדידן כ"ח לדילה בכלי אף מפרש לא מהני כ"א פח דוקת לפשתאל בעי בית דירה דוקת. וחינה לדידן כ"ח לדילה בכלי אף מפרש לא מהני כ"א פח דוקת ופית דירה. ועבי ש"ע בכ"ב וחיהו מלהה דביתיף מהני נמי לעירוב אע"ב שמירה בבהב"ג ונכחי שפ"ז משה"ב כמהן שימוף רק עירוב לרוך ביח דירה דוקא: (ג) להגיח עפ"ז ושל"ד אות ג' ביהר זה דלריך להיות כל יום הפכת כאלו דיירי כולהו בההוא ביתא דהרי נפרן בפכת אסור משמע כוונתו שם כמ'ש בסי' שמ'ה לות י' ומ'א פ'ו וסובר נשברה הקורה בשבת 'אסור וחולק על המ"א לכאורה בשס"ה ע"ו והארכתי בשס"ה בזה ול"ע מ"ש מאלו לאכל שירובו לאחר ביה"ש ואפשר דבשין גרש ספי גם בשל"ח מלאכה דרבנן היינו ונפל השירוב משם וליש וא"ה שם יבואר וע' אוח ב' לדידן קנין לא מהני : (ד) בבלי אחד שט"ז ואם יש לו כלי גדול מחזיק הכל יראה דוביך להניח הכל שם ועתו'ם פ'ו ויראה כלי ל"ד ה"ה מונה כך במקום א' או בית א' סכיר דמי. וליע : (ה) בפרוכה עפיז עסו׳ שסיח בפיז הות ג' (פ"ס קסית) שירובין פיא ברש"י שם ובא"ר י"ג בשם מהרי"ל דיבוא לידי קפידא אפשר מפרש איבה כן דיעבד במהרי"ל וט'ק דלה מהני עה'ר י'ד ומש"ה אמר הטעם קפידה דמש"ה אף דיעבד לה אף באין מקפידין וכל מילהא דלה חעביד הי עביד בדרבנן אי מהני מהלוקה הוא אביי ורבא עח"מ ר'ז יע"ב וע' טירובין פ"א שירבו בפרוסה מהו משמע אף דיעבד לא: (ו) בון עכ"ו מפח כני וע' אה"ע ה' גיטין עא"ר ט"ז כשא" מזכה לכולם ג"כ בשלימה מערבין בפא טפרק"י או ערקישן ויי"ן שמאכל ב"א הוא . עח"מ קל"ח כמ"ע וש"ך אוח ג' ד' ואי"ה בכי' בפ"ו ע"ו ומ"א אכאר קלח דיני הגבהה בזה : (1) ור"א עע"ו בשב"ח אוח ג' וד' ושיש לומר לכל י"ע עבי' חקי"ח במ"א ה' מהלר להלר היינו כלים ששבחו בבית כבסי' שע"ב ואי"ה בשע"ב ותקי"ח יבואר: בבואי הנה ק"ק פפד"א שמסי אל לבי בדין שירובי הלירות ושיתופי מבואות וראיתי נדפס בסידורים נוסח ח"ל מלה קסנה מאוד כו' בדין כו' להכנים ולהוליא ולהביא בכל בבחות הבנה הזאת מבית לבים מחזר לחזר מגג לגג ומבחים לחזר ומחזר לבחים ומחדר לחדר ומביח לגג ומגג לביח כו' למ מחזר לחזר מגג לגג ומבחים לחזר ומחזר לבחים ומחדר לחדר ומביח לגג ומגג לביח כו' למ ולכ'י הדרים בשיר הזחת עכ'ל מ'ז קטנה מאוד א"י בשס'ח מבוחד שיעורו שה ביזים וייא שמנה ביזים (היינו עם קליפתן ויבער כמו בחלה) וחשיקר הנוסח א"י למה השמיפו ממבוי לחזר ובחים מחחר לדידן המזוח בע'ז חוא שיקר ושירוב כבר' שפ'ז וכאן ובז'יה א"כ יאמר בדין יהה כו' וממבוי לחזירות ולבחים כבסי' שז'ח ושירוב כולל שירוב וביתוף ומ'ז בטוסח מביח לבית וחדר לחדר היינו של שני בני חדם דבלם שירוב חבור מחדר לחדר בבית ה' אף סמוכין זא"ז כמ"ש המ"א א' ופס"ה ט"ו ומחלר לחלר היינו כלים שבבתו בבית כבסימן שע"ב ובעת ג'ע בזה הנוסח וא'י מה אידון ביה כי לדעתי יש להיביף ולכלול מבואות כאמור גם י'ל ב''ע ג'כ כו' ומלח להביא א'י פירובו כיון שאמר להוליא ולהכנים כו' ובחקב'ח י'ש א''ל כו' היינו מה שלוכך היום קלת ומ'ש כאן בבפ"ו אם לא בירך ומ"א כ"א היינו בלא הזכיר כלל הא לומר מקלת ולהשמים מקלת י"ל אף דיעבד לא מהני וכיון דהשיתוף בפל גם העירוב בפל כמעשה לחר מקנח השפשים מקנת יל קף דישבי לח משרי זכיון ינשרים על חלים שם יבואר שוד. ולא דבו"ח ה"ל ז"ל קי"א עס" שם"ה במ"א ע"ו ועס" מקכ"ז בנוסה ע"ה ואי"ה שם יבואר עוד. ולא זכיתי לבאול את פי הרבמים גאוני זמנינו בנדון זה: ודע בדין עירובי הזירות אם הניח הטירוב בבית א' ויש שם מת ורהנים דרין שם בחדר י"ל כל שא"א ביה"ם ליקח הטירוב הרהנים אוסרין כו' ואפשר מש"ה בבית הכנסת כי משתמא יכולין הכהניש לבוא בש . ועמ"א אות כ' ואי"ה פם יכומר עיד

שם (א) אשתו עפ'ז. הנה המדריגות ה' אבתו בכירו ולקיפו בן ביתו בן החלר ואדם אתר. מיחה בה בפי'. גלי דעתיה שאין רולה . כתם שלא בידיעתו הרי שלש .

ביח פתוח רק לחצר זה בהכרח אוסר עליהם בין רגיל לערב עמהם או אין רגיל לערב. פתוח בהחד רגיל ללחת ולכם חוסר עליהם בין רגיל לערב חו הין רגיל שאין רגיל לגאח ולבד בחול באין רגיל לערב עמהם לכיע אין איפר אבל ברגיל לערב עמהם כפי הנראה יש מחלוקת בלבוש ובאין העם שאין איפר אבל ברגיל לערב עמהם כפי הנראה יש מחלוקת בלבוש ובש"ז כאן משתע כל שאין רגיל לאח ולבוא אף רגיללערב אין אובר רק דלא לייחי לאגאויי כיון דרגיל לערב חקנו חז"ל אבחו כגופו ומערבת היא בע"כ של בעל דרכיה דרכי נועם אבל הפריבה מפרש בשור כשרגיל לערב אע"פ שאין רגיל לאח ולבא בשר זו כים זורםי מעם מהכי משניבה משום בשור בחיץ משכה שבהן דבי כמחן המילוך מוסר ברגיל מוסר וברה'ש יש לדחוק ולפרש כמ'ש הפרישה בשור בחין חוסר מכח החילוך חוסר ברגיל לערב והביח ד'ה רגיל יש'ש. וברש'י רגיל ומתכוין לחסור יש לדחוק רגיל להשחחף היינו מחמם שתוסר שרגיל בחילוך ודוחק דח"ל רגיל ועתה משנה מרחה שחין רולה וחפ'ה נושלין בע'יכ דאיכ מגלן להקבות דבמואל אסמיאל דכאן אחר שאין רגיל לא ולעיל פתחא אחר אף שאין רגיל הא רגיל רבוחא הוי בש"כ אף דגלי דעתו שאין רולה . וכתב הט"ז דמיחה בה בפי' דמערבת היה מדעתה והייני דבמיאל הניל למשתתף בהין בע"ר דידיה ומדעת אשתו עב"פ כמ"ש הרח"ם והפור ומנלן הא דולמא יש הילוק בין אין רוצה אבל לא מיקה בה כההוא דטורושינא פלא היה רולה להשכיר ביתו ומדמה חלמודא שכירות ביתו של עכו"ם לעירב ישראל בע"כ דידיה הא מיתה בה בבי׳ אימא דלא מהפי דעתה וחי׳ דיש הוכחה להו דכל שאין רולה הוי כמיחה דאליכ מה מקשה דשמואל אשמואל דלעיל אמר אשתו מערכם שלא לדעתו משמע אף באין רגיל וכאן דוקא ברגיל דילמא כאן במיחה בה מיירי . ונהי שכתב הרא"ש ז"ל דאי בע"כ דאשתו אין סברא ליטול שירובו בע"כ הבל במיחה בה והיא רולה לערב אין סברא ברורה לא לאיסור ולא להיתר ודילמא שרובו בשל מכל במינה בם יושל רובה לשור במינה בה ואין לחלק כלל ביניהם . (והא י"ל בכך ש"מ דשבירא לחלמודא דכל שאין רוצה הוי כמיחה בה ואין לחלק כלל ביניהם . (והא דפריך דבמואל אשמואל דילמא לעיל שלא מדעתו דא"י דעתי דא"כ מה איריא אשחו אפי" בן בית כמי וכדבעינן למימר לקמן אי"ה) זהו דין אשחו ושבירו ולקיטו כמי כאשחו בזה עבי" פפ"ב בפ"ז אות י"ג בכן מוכח מתום' בם ד"ה אתו דכתבו דמבכירו ולקיטו מני לאיתויי והא י"ל דמייתי מאשתו הע"ג דמיהה בפי' וההיא מעשה דעירזיינא אפשר היה כך ש"מ אף מיהה בשכירו מערב ומבכיר כר וחי"ה שם יבוחר עוד. וכן בית בחין בכירו ולקיפו בפתם מערבין עליו בכל ענין והיינו כמ"ש המחבר או באוסר עליהם או באין אוסר רק רגיל לערב עמהם (עמש"ל בשם הפרישה) וא' מבני החולר כחב העיר כמ'ש המחבר כאן אפי' בסחם אין יכולין ליקח פח בע"ה ולערב עמהם אפי' רגיל לערב עמהם ואוסר עליהם ולא מדעם בן הבים והקשה על ממ"ש בשס"ח (ומ"ש דמה עדיף בן ביח מבן חזר י"ל דבן ביח ברגיל לערב אע"ס שאין ר דעב"פ דברי הסור קבין אהדדי ולכן פי' הב'ח ז'ל דבן בית בחין רולה בע"ה מערב לדעת בן הבית ובמיחה בפי' לא יגרע מאשמו בזה ובן החלר דוקא בשחש מהני ומיירי כאן באין רולה ובשם"ח בסתם והפ"ז לא הונח לו בזה דמגמי מוכח דכל שאין רוצה הוי כמיחה בפיר' מדקשיא שמואל אדשמואל ובן הביח באין רוצה לא מהני וע"כ בסתם מיירי מינה בן ההצר בסקם נמי אין מערב וקשיא משס"ח (בפור כתב כאן סחם בן ההלר מערב שלא לדעתו ובש"ע אם אין בעיר) והט"ז חי' דודחי בן בית ובן חלר הלוקין הם וכמ"ם המחבר כחן ושוין המה לשמן כחם דכל בא"י דעת בע"ה אז כן ביתו וכן הלר מערבין והיינו שעכ"ם לריך דעת כן החלר בזה הא כשאין רולה בע"ה אע"פ פלא מיחה בפי' ג"כ פוין בן ביח ובן חלר דאין מערבין ובאפחו מערבת לדעחה אט'ם שמיחה בה. ועד'מ ל"ע מ"ם אבחו מבן בים וע' לבוש והו"ש דאבחו כנופן כולי ולפ"ז י'ל פכירו ולקיפו כמי רק ככן בית דמי ול'ד לעכו"ם דקיל ספי דמההי נמי בכירו ולקיפו בכימן בפ"ב כי"ח ועכי׳ שעים במים אות ו' ועמים כהן חות ב' והייה שם יכופר עוד בזה :

שסה (א) לחזור עם"ז במ"ש בס"ג דסוף עירוב א"ל שיעור וא"כ איך אמר בסיסא ממין אחר אם נשחייר מעט א"ל להודיעם הא א"ל חיקון כלל. ועב"ח ד"ל בשבח שנייה רק שרולים לחקנו עלהי"ם וה"א דחזרו משירוב הא" או עכ"פ מודיע להם עלהי"ט קמ"ל דא"ל: (כ) ואפי עמיו נרפה דוה קפי ממים הפור כפן דמערבין שלח לדעם דמימ לקיהת הפת בעי

עוד וצ"ע. ור' יוסי ענין בפ"ע אמר ובפירוש המשנה אין הלכה כר"י ובהכורו משמע דפסק כר"י: שםם (א) ווכה עמ"א אפשר כיונתו באפר זכה, לי אף שזיכה לו ע"י אחר מ"ם דעת החגוגי על הפעה לא מתנת חגם ופעות לא קנה ומ"ם הפחבר לקפן זיכה ע"י אחר שאופר בפירוש כן הנחתום מתנת חגם או שלא נתן לו בע"ה כלום והחנוני זיכה לו וספך שיהן לו פעה

בפרוש כן הנחתום כתנת חנם או שלא נתן לו בכ"ה כלום והחנוני ויכה לו וספך שיהן לו ספור אח"כ מהני ווה דלא כי"ש. וט"ש מח"ם קצ"ם ס"ג דמצוה מעות קונה עתו"ש וגם בא"ר כתב די"ל דעירובי הצירות לאו כ"כ מציה ט"ם לא נרע מד' פרקים בשנה דטרבין בסעודה דקונה במעות לחוד. ומיהו ו"א דד' פרקים המעם דמשחיטין בע"כ וי"ל ועח"ם קצ"ה סיף הסי" רס"א במ"א ה' אסור ודיעבד הוי מכירה וביה"ש בק"ם לצורך ע"ח וע"ת ושיתופי מבואות עסי" רס"א במ"א ה' אי הוי מצוה או לאו. וכליו של לוקח ברשות מוכר ונתן שם הפת י"ל דקנה עח"ם בזה: (ב) ערב עמ"א דהנחתום מזכה לו בשתנה לא בשביל הצעה. וע" עולת שבת וא"ר וע" אות א"מ"ש:

(ג) לבע"ה עמ"א דבע"ה מזכה ע"י אחר בסתמא בשנה לא ע"ד הפרומה ע"א וות א"וב" ע"ש"ב הצור בי"א מוכר בשנה לא ע"ד הפרומה ע"א וות א"וב" ע"ש"ב הצור בי"א מוכר בי"ל בע"ח ביידור שע (א) בבית שער עם'א ומשמע אע'פ שמקורה נ'כ שאין לשוי לדירה שעוברים שם רבים

ואת בית שער דיחיד ל"ש בית שער דחצר או בית שער דבית כל שרבים עוברים שם לא הוי בית דירה לענין זה רק בס"ג בחמשה במרקלין אז הד" חייב בעירוב דרק הה" עובר שם זה הוי בית שער דיחיד דחשיב דירה לא בע"א וע" א"ר אות א"בשם הב"ח דפוסק דבית שער דבית אוסר ינ"ש: (ב) שירות עומים ורותה בע ס"ג בית שאין בו ד"א על ד"א אין מניתן בו עירוב וה"ה שאין אוסר דבעי בית דירה ונ" מכה ג' ב' הא שיתופי מבואות מניתין בכל אלו דלא גרע מחצר יע"ש: (ג) מחמת כבדן עם"א העלה דיש להחמיר כל שאין מוקצה אוסרים דלא חשיב תפסת יד מחמת כובדן ובא"ר אות ב' תירץ בוה והקשה על הלבוש דכתב כובדן הוי מוקצה ובש"ח ס"ב דאין מוקצה וכ"כ התו"ש יע"ש וכל זה שאין רשות לבע"ה להניח בחדריהם חפציו אבל התנה עמהם שיהא מינח בחדריהם חפציו אף גמלין בשבת אין אוסרים ועיין עולת שבח: (ד) ו"א עט"א דבית שער כו" אין אוסר אף ע"פ שיש הרבה בתים בחצר חוץ הכית שער זה ים"ה הדר בבית שער אין צריך לערב עמהם: (ה) ומוליכין עמ"א שהם אותם שררים בבית בע"ה אם"ה הדר בבית שער אין צריך לערב עמהם : (ה) ומוליכין עמ"א שהם אותם שררים בנית בעדה א" שיש לו ת"י בביתם כולהו מוליכין עודבם אצל אחרים בני החצר אז כולם צריכים לערב הא צ"א שיש לו ת"י בביתם כולהו מוליכין עודבם אצל אחרים בני החצר אז כולם צריכים לערב הא ועד" בשם הרר"ז : (ו) שכרה עמ"א בכ"י בשם מהרי"ק ז"ל הא שבהה כולם לעצם ואח"כ נמלך ושכר א" מבתים לחבירו אע"ג דשכרה לומן וג"כ א"י לחלק תיך הומן אפ"ה היי הוא בע"ה והאחר כאורח כו": (ו) או עמ"א בשם"ה אות מ"ו במקום שלא עידבו אפילו מחדר לחדר בבית א" נמי אסור למלשל אם הם של שני ב"א במכירה או בשכירות וה"ג כאן מחדר דהיינו בית החורף זה אכור למדע החורף שאצלו כמו שקורון שמו"ב וקאמי"ר פתוחים זה לזה ומ"ם כ"א יש לו פתח פתיח ג"ב לבית חורף שאצלו כמו שקורון שמו"ב וקאמי"ר פתוחים זה לזה ומ"ם כ"א יש"ר להיפך אסורים בפ"ע ואין עוברין זע"ו כ"א לעתים רחוקים אז אומרים זע"ו אפילו משמו"ב לקאמי"ר ולהיפך אסורים בפ"ע ואין עוברין מ"א משמרים להוציא בלי עידוב בלא עירוב וה"ה משמרים להוציא בלי עידוב בלא עירוב וה"ה משמו"ב לבית שיש בכית רשות לכל בתי החורף שאפורים להיציא בלי עירוב הא עוברים זע"ו כל שדד בקאמי"ר איש ואשתו וכרומה אע"פ שבע"ה א' הוא וא"צ ליתן לעירוב כ"א הבע"ה לבר מ"ם השמו"ב תו מיקרי בית שער דרבים שעוברים שנים <mark>דרך השמו</mark>" בא הבעזה לבד מים השפויב הו מיקרי בית שער דרבים שעוברים שנים דרך השפוב העסיד שאין בתים שם מ"ם אותן שאין להם דריםת הרגל כ"א דרך השפו"ב הו א"צ עירוב אע"פ שיש שאר בתים שם מ"ם אותן ב" הנאר עוד שם ובאות ב" הדרים כחד חשיבי כבס"א. ועס" שמ"ו במ"א א" וא"ה במ"ז אות ב" ינואר עוד שם ובאות שאח"ו: (ה) מלפד עמ"א תים" עירובין ע"ב א' ד"ה ומודים יע"ש ועס"ו אות ו" עיקר ההיתר בצירוף מעם שני ועא"ר אות ח" אי יש לספוך אפעם שני לבד או דוקא צירוף ב" מעמים בעיגן ובתו"ש אות "ב פירוש דברי המ"א שהוא זי החולקת או משתמשים כ"א בפני עצמו או קנוי או מושכר להם אוסרים וע"ו ואין היתר כ"א במשתמשין בבישול ואפו" בבית א' ומושאל להם שרי והיינו אף ביש עוד דיורין בחצר ועירוב אין בא אצלם אפ"ה שרי כאן וע" מעיף ו" וכל שיש תפיסת יד בע"ה בחדריהם פשימא דאין אוסרים כבס"ב לבוש ואי"ה בס"ו אות ו" יבואר עוד. וע" אות ו" דאם ב' בתי הדורף פטפא אול שבית בישול ואפי' א' להם לא מחני דכאן הם כשכורים וכ"ש דכאן גמי לא מהני אלא כשהשאיל ולא כשמושכר וקנוי להם כמ"ש: (מ) בקביעות עמ"א עב"י ולבוש עוד מעם דאין הוילון קבוע לממה וכל מחיצה שמתגועע וא"י לעמוד ברוח מצויה אין מחיצה ועהו"ש וא"כ לא אחרי אהדרי כ"א וילון פרום קצת בקביעות ומחובר לממה בעת אכילה דאז הוי כ"א חדר בפ"ע ואוסרין זע"ז וצריך כ"א עירוב בפ"ע ועס"ג במרקלין: (י) פרס אפילו לחם ב"י עט"א היינו דל"ת דוקא מעות אלא אף נותן לחם משלו ואוכלים בבתיהם דל"ת דמקום פיתא עיקר והכל משל אב קס"ל כיון דאוכלים בחדרם אוסרין אם יש עוד בני חצר והעירוב אין בא אצלם". ועתו"ש וא"צ להניה. ומ"ש הרועים כו" עסי" תי"ם אות י"ד וה"ה תלמידים שאיכלי בבית ב"ב ולגים בכית רבם י"ל עיקר מקום לינה ובנמרא עירובין ע"ג א' לענין החומין מתניא ומש"ח הניח המ"א לענין עירובי חצירות כה"ג בצ"ע אי בתר פיתא אוליגן או בתר לינה תו"ש: (יא) שנים עמ"א משמע דוקא כה"ג הא בית שער דחצר דיחיד שחצר של יחיד הוא ולא חשיב (יא) שנים עם א משמע דוקא כהיני הא בית שער דחצר דיחיד שחצר של יחיד הוא ללא חשיב. רבים כיון דיש כח למונעם אפ"ה הואיל ולא עביד לדירה במלה דעתו לענין זה ואע"פ שרר שם אין אומר על בע"ה אף ע"פ שמושכר לו יכדומה וי"ל ה"ה בית שער של בית כה"ג וצ"ע: (יב) אומרים עמ"א אורחים בפונדק עכו"ם ויש לכ"א חדר מיוחד לאכילה דפיתא גרם צדיכין לערב (יב) אומרים עמ"א אורחים בפונד עמ"א אות ב":

וע"ו מחדר לחדר וגם לשכור רשות מעכו"ם ושפ"ב בספינה כה"ג ושצ"א בס"א אות ב':
שעא (א) שהניח עס"א בסור כתב ישראל שהלך כבע"י אף חזר אין אוסר הואיל והותרה מקצת
שבת (בס"ג) וסט"ה דוקא מבע"י א"ג איירי בעכו"ם שהלך מבע"י אין אוסר להבור
(ה"א בכאן) ידוקא מבע"י דהלך בשבת ולא שכרו סמנו אע"ם שעיבו ב' ישראלים כבר בסל
העירוב וצריך אח"כ שיבסל א' לחבירו ע' סוף סימן שפ"ג בס"א אות ב' וס"ו ב'. אבל לא חזר
ישראל בשבת אף הלך בשכת אין אוסר דלא אסרינן היאיל ונאסר למקצת שבת נאסר לכל השבת
כבס"ד כת ולא עירב כל שאין כאן יורש אין אוסר . וסש"ה המחבר לא כלל ביחד כי בס"א
סיירי אף בהלך ששחשים וט"ש ושבת כו' (לא לשבו"ת) ובעכו"ם אפילו הלך לשבו"ת מבע"י
סיירי אף ברלך ששחשים וט"ש ושבת כו' (לא לשבו"ת) ובעכו"ם אפילו הלך לשבו"ת מבע"י
ונ"ב ושרת שכולת ובכניסת הלילה ולנוח שם כי אין שבת בעבו"ם) אוסר (כלומר הקך מבע"י לעיר אחרת לשכו"ת ובכניםת היילה ולנוח שם כי אין שבת בעבו"ם) אומר ובס"ב ישראל שהלך לשבו"ת יום שבת מבע"י או הור אין אומר הואיל והותרה כו' ובא'ר א' למדתי דממור לשימתיה דוקא בתו כר"ש עירובין פ"ו בתו כו' ובסתמא אמרינן מסתמא אצל בתו המש מלבו לא בבנו וא"כ דוקא מבע"י הא משחשיבה אף בתו לא הפיע ואומר והמחבר כהר"מ ז"ל דוקא בדידעינן שהסיע כלבו ובתו אורחא דמילתא הוא א"כ ה"ה משחשיבה נמי אין אומר. כן אני מבין מדבריהם הקדושים וער"מ ומ"מ פ"ד מה"ע הי"ג: (ב) מהלך עם"א דכולי האי לא אני העני מבין מדבריהם הקדושים וער"מ ומ"מ פ"ד מה"ע הי"ג: (ב) מהלך עם"א דכולי האי לא יצא תיישינן אבל ברחוק רק מהלך יום א' וא"י אם רחוק כמדת יום ולילה י"ל דמסתמא לא יצא מישר בלילה וביום א"א להניה בשבת וע" לעיל בכדי שעשו ובחצ"ח מוה. ועמ"ש א"ה באות ג": (ג) אינו עמ"א היו ב"ב בישראל אין אימר הא עכו"ם לדיעה א' אף רחוק יותר מיום א' ובא בשבת אומר ברמ" שפ"ל ומיו בי בתפה השפול ואון בשבת אוסר ככסי' שפ"ל במ"א א' והשיג על ע"ש שם ואי"ה יבואר המשמע בספק <mark>השקול ואין</mark> רגיל אמרי' הותרה כבסי' שס"ה במ"א י"ד ודוקא הרגיל להתקלקל עשי"ת תח"ד ע"ג א"כ ברחוק יותר מיום א' ביה"ש למלמל ומשחזר ובא למה אמור . ובקצת הפוסים נרשם ג' על ס"א בעבו"ם ומ"ס הוא : (ד) משחשיכה עמ"א עב"ח ס"ב וס"ד שם ולשימתיה דבן השוק אין אופר שאין דר שם בל המ"א סובר כמ"ש רש"י בעירובין ע"ב ד"ה וא" שהיה לו בית דירה ואוסר בן השוק בכניםת שבת ואע"פ שמת בשבת לא אפרינן הואין ונאסרה כמ"ש באות א" מ"ם היירש איסר דבן השוק היה אופר בכניפת שכת את"פ שלא בא לכאן לא הפיע מלבו ולא הוי הותרה. וקם ל דבן השוק היה איסר בכניסת שכת אתים שנא בא לכאן לא הפיע שזכו ולא היי התרה. ומכנ"י לאחר שעירב ככר עב"ח וא"ר אי מהני ומהא דמשחשיכה ולא רביתא מבע"י לאחר שכבר עירב י"ל רביתא דל"ת כקושית הב"ח או הטיע כי' ובלבוש מביאר דאף שעירב ככר חל העירוב אח"כ עד הלילה גם על זה יע"ש: (ה) בא עמ"א דכה"ג שלא בא לשם כלל לא אבריגן הסיח כו" אבל נאסר למקצת שבת לא נאסר לכל השבת וע" אות ז" ואי"ה שם יבואר: (ו) והיה עם"א דכל אחין שאין חלוקין בדיורין עירוב א" לכולן די ע"ש. ומבע"י ובא בכית מורישו בשבת לא אברי שהסית דעתו ע" אות ח" הראה למוף הסי" בכאן: (ו) שחשיכת עמ"א דדר עתה ביה אוסר ולא הסית דעתו ע" אות ח" הראה למוף הסי" בכאן: (ו) שחשיכת עמ"א דדר עתה ביה אוסר ולא הסית

בידיעת בני הבית כמ"ש בשם"ז והיינו בתהלת העירוב או נתוספו דיוריו או ממין אחר וכלם לגמרי אבל ממין הראשון ויכלה קודם שבח שני או ממין אחר ונהמעם מכביעור קודם שבת ראשון ה"ל להודיע לבן בית כלל הואיל וכבר עירבו וע"כ הכין הוא דאי בידיעת בני הבית פביעא דרשאי ועתו"ש וא"ר: (ג) אפי' עט"ז בא' מזכה לכולם מערב בפרוסה שם ס"ז ואם נתוסף דיורין הוי כתחלת עירוב לדידהו ולריכין אח"כ ליתן כל אחד באפשר כת שלם . ומשמע שלריך שיהא העירוב שלם כל ביה"ש הא מקלת כיה"ש לא ועכי" של"ד ואי"ה שם יבואר: (ד) קדה עט"ז שיהח העירוב פנם כל כיה ש הנו מקלמ כיה ש לחו לפני פני זו והי לים בם יפוער יתן אחד בש"ו אות ז' יע"ש . והנה בקלת דפוסי הש"ע כתוב כאן מלח א"ז ראוי שיאמר כו' ובקלת ש"ע כתוב או בוי"ו ועהו"ש וראימי בא"ל שס"ו אות י"ז הבין כן בט"ז דמלת או בוי"ו ראוי להיות היות והיינו אם נתוספו דיורין בעיר ראוי שיאמר בפי' בתחלת הברכה כן ואין חשב אף נתמעע והיינו אם נתוספו דיורין בעיר ראוי שיאמר בפי' בתחלת הברכה כן ואין חשב אף נתמעע אח'כ מכשיעור והמטיון בב"י מבמע באין חלוי זה בזה דאף לדעה א' בפס'ו ס'ט ביאמר בפי' כן ולכל מי ביהושף אפ"ה לריך בלא נחמעע משיעור דלדידהו הוי כתחלת עירוב וע' לבוש פס וצ'ע והיה נרחה לכחורה מלח חז בזיין וה"פ בעיר שרגיל בה ביחוסף דיורין חז רחוי שלח לכמוך על שנחמעט פחות מכשיעור לדידהו הוי החילת עירוב ואף התנו בפי' עליהם לא מהני ואם בעיר כזו ראוי לפסוק כדיעה א' בסחם בשם"ו דיאמר בפי' לכל מי שיתוסף ואז אין חשם כלומר כיון דרואין חמיד שלא יחמעט מכביטור וכשן מלה שלנו בנבארה שלימה וכל שיש שבה בילים או ה' לכל דיעה די אף להרבה ב'א אין חשם כלל. ומ'מ אנו נוהגין במלה מע"פ לע"פ ותהיה בלימה כל שבחות השנה עד ע"פ הבא מסירין הא" ומניחין השנייה שם ותולין על

לע"פ וחהיה שלימה כל שבחות השנה עד ע"פ הבא מסירין הא' ומניחין השנייה שם וחולין על הכוחל ואין בזה ביזוי אוכלין שלא יתעפש ועיין ה"פ באפיקומן:

(3) איבו עס"ז ועמ"ש במ"א ובע"ש מזה . וזיכה ביו"ד משמע ע"י אחרים עב"ו:

(3) אבל עס"ז בסי" י אות ה' האפיך יע"ש והי' ד"ל מיחא ליה דלעביד מזוה בממון דוקא ובסמוך אות ד' לא משמע כן יע"ש: (ג) אש עט"ז בקנין סודר האיפין. ובכליו של לוקח עמ"א ובח"מ מזה: (ד) ע"י אחר עמ"ז ועב"ח וא"ר ד' כיון דאי ע"י ממון לא נעשה המזוה כלל ניחא ליה שיזכה ליה הבירו יע"ש:

(4) צריכים עט"ז בספ"ב אות י"ד להלק בין כאן דייהד לו מקום מהני ובעכו"ם כה"ב לא מהני ועב" כאן בייהד לו לבע"ז דבריו ז"ל ל"ב ובאות ע" כמי כ"כ ב" פנימים באין מוקלה ולא סובדן מהני: (ב) אלא עט"ז דבריו ד"ה ני"ש והוכה הב"ח "ל" בייה אות הב"ח א"ל נוסד המוכ הב"ח וו"ד בריו ב""ה ני"ש והוכה הב"ח א"ל נוסד ב"ברי בד"ח ניו"ש והוכה הב"ח א"ל ביברי

שירוב א' והשוג על הב"ח ז'ל ובא"ר אות ד' כחב לייבב דברי הב"ח יע'ש והנה הב"ח ז"ל סובר דברישא בכולן פתח א' זע'ז ובסיפא ביש לכ"א פתח בפ"ע יש חילוק בין מהילות מגיעות לתקרה בפחות מג'ש או היו מגיעות והוא דאם מגיעות לחקרה ויש עוד דיורין בחלר מלבד הטרקלין הטירוב אלל אחרים מגו דאחרים אשרי הני בטרקלין נמי אסרי ואז ג' פנימים נותנין כ'א הטירוב אלל אחרים מגו דאחרים אשרי הני בטרקלין נמי אסרי ואז ג' פנימים נותנין כ'א בפ'ע לשאר בני החלר כל אחד עירוב שלם בפני עלמו והחילונים אין נותנין כלום עירוב אף בשוחפות כי הדר בבית שער אין אוסר כלל ואם אין מעיעות לחקרה אז ג' הפנימיים נותנין בשוחפות כי הדר בבית שער אין אוסר כלל ואם אין ביחד עירוב אחד שלם היינו כמבואר בשס"ח ס"ג והשאר פטורים כלל דהדר בביח שער כו משא"כ בסיפא שיש לכ"א בפ"ע אז אף ההילומים כולם שייכים בעירוב ויש חילוק בין מגיעות להקרה או לאו והא דלא מהלק ברישא בפחח א' לכולן בין מגיעות להקרה או לאו כמך אמ"פ בסיפה ובס"ו עברה בתים כו' פלוגהה דבמואל ורבי יוחלן עירובין ע"ה נמי לר"י דהלכתא כוותיה ב' הפנימיים נותנין כ'א עירוב בפ'ע כיון דדיעות חלוקות מעולם המה הוי כדרין בעליו' ממש הף שאין יש שהר בני החזר ואף העירוב בא אזלם הדין כן אבל הט"ז ז'ל חולק וסובר כל שיש להם פסח א' לבד וא'א לפנימי לזאת כ'א שילך דרך החיצון אז הם נחשבים כחדר בית החורף א' ואם הם רק ב"ב כן א"ז כלל עירוב הואיל ופחח א' להם וא"א לעבור לפנימי כ"א ההילון וההוא דס"ז בים בם בני החלר אז ב' פנימיים נוחנין בבותפוח עירוב א' לשאר בני ההלר ואם השירוב בא אלפ אז ב' הפנימיים אין מותנין כלום דבית שבו השירוב אין נחתן כלום ההלר ואם השירוב בא אלפ אז ב' הפנימיים אין מותנין כלום דבית שבו השירוב אין נותן כלום ומש"ה א"ש ברישא כשאין אלא פתח א' אין חילוק כלל בין מגיעות או לא מגיעות לתקרה דודאי כשאין רק פתח א' כל הטרקלין כבית חורף א' דמי (להט"ז) ובאין דיורין בהלר פעור הטרקלין מעירוב וביש דיורין בהלר ב' הפנימים בשוהפוח עירוב ה' אף במגיעות להקרה הואיל ורק פחח ה' רק בסיפא יש חילוק בין מגיעות או לאו הואיל שיש לכ"א פחח בפני עלמו ואמנם עוד לריך לפרש דבריו ז'ל מ"ש בסיפה באין מגיעות דער'פ עירוב א' זריך דקיי'ל הני אסרי קשה קלת דעירוב א' ביש עוד בני ההלר א"ל מיגו דהני אסרו רק במגיעות להקרה זריך להטעם הזה כמ"ב באות ד' . ומ"ש עוד בסיפא דיש פתח לכ"א יש הילוק שניים הפנימיים לכאורה ל"ע וי"ל דה"פ כי שלשה הילוקים בדבר א' בהין אלא פחח א' אז אין חילוק כלל בין מגיעות או לאו למקרה וכל הטרקלין פטורין כלל מטירוב אפי' בשותפות רק שנים הפנימיים יתנו טירוב אחד בשותפות לשאר בני החזר והעירוב אזל בני החזר ואם יש לכ"א פתח בפ"ע ג"כ ומ"מ יש להם רבות ג'כ לעבור זע'ז כי לפעמים החנו כך חז יש דין הב'ח ז"ל בזה דהחיצונים פטורין כלל בביח שער והב' הפנימיים אם מגיעות להקרה נותן כ"א עירוב בפני עצמו לשאר בני החצר ואם אין מגיעות נותנים ב' הפנימיים עירוב ה' בשותפות לשאר בני החזר אלל בני החזר משא"כ כשיש לכ"א פתח בפ"ע ואין רשות לעבור זע"ז כלל ומונעם מלעבור אז הוא דין הג' המוזכר בש"ע כאן ועמו"ם ולמ"ם ה"ש ועמ"ה הות ז' וה' ויש כ'מ לדינה בין הב"ח וע"ז כמ"ם ומ"מ ל"ע דלח נמלא מפורש לומר כן כל שיש פתח א' שירוב א' בשוחפות ואי"ה באות ט' יבואר עוד: (ג) לכל עם"ז עב"י וח" מה מלמדינו והח ודחי כל ביש לכ"ח פחח בפ"ע לנחח ולכוח אט"ם שלבית שער רק פתח א' הלוקון המה לכל: (ד) צריך עט"ז כיון שאין מחיצות מעולם רק לשבת זו חלקו הערקלין לא חשוב חדרים חלוקין רק כשיש דיורין אחרים בחצר מיגו כו' והעירוב אגל שאר בני ההגר שייכים כל החמשה הבורוח ליתן כ"א עירוב בפ"ע כיון שמגיעות לסקרה כו' : (ה) הן כמבוחפין עט"ז פי' אותן במחולקין עד המקרה כותנין כ"א עירוב בפ"ע לבני החלר אלל בני החלר וכולם השאר שאין מגיעות לחקרה כמשוחפין ונותנים עירוב א' בשחפות : (ו) אפר' עט"ז משמע ב' הטעמים בעינן וכל שחשר א' מן הטעמים בין טעם א' בפוחפות: (1) אפי' עטיז משמע צ' הפעמים בשיקו וכנ שחסר ח' מו העימים בין פעם ח' מו מעם ב' חין להחיר וע' מגן הברהם אות ח' וחו"ש בזה ובא"ר: (ז) הואיר עש"ז דאם היה מפסיק בקביעות בין שולהן לשולהן הוי הדין כערקלין והיא היא: (ח) וה"מ עש"ז כמו בערקלין דלאו מחילה ממש הוי רק לעפין כדום עוד בני החלר דמינו כו' באח ד' ה"ה באחין עוד דורין בחלר ה"ל עירוב וה"ה כשהעירוב בא אללם כה"ג בין בין משבים עש"ז לפיטחיה באות ב' ופיסחים באות ב' ופיסחים באות ב' ופיסחים באור באות ב' ופיסחים באות ב' אונים באורך דהילק על הב"ח וסובר כל כרי: (ט) שבים עם י נכיטרים כיות כי בכתים ועליות חלוקים מעולם אפ"ה כבית חורף שא"א לעבור לא" כ"א ע"ג הבירו אע"פ שדרים בבתים ועליות חלוקים מעולם אפ"ה כבית חורף ה' דמי לעירוב שנותנים כולם עירוב א' בשותפות והב"ח יראה דחולק בזה ועא"ר אות ד' ועירובין ע"ה ובב"י לשמואל דרק הפנימי לבד חייב בעירוב או כשאין דיורין אחרים א'ל כלל עירוב אבל לר'י שתים הפנימיים חייבין כ"א בפ"ע עירוב אף שאין דיורין אחרים בחלר כהב"ח

Pri Megodym Tom II. 21 85 (פרי מגדים ח"ב)

כתב הפ"ז להרח"ם והפור שפו' משנה טירובין פ"ו ה' בספק הישראל בבתו מסתמא הסיח לח בבנו ועכו'ם לא הסיח ופסק הרב בהנ'ה כרא'ם ועיר בזה ומש"ה הראה לשפ"ג כלומר בסבק קוח דחוסר בחזר העכו"ם בשבת הח בודחי חסית חף חזר עכו"ם חן חיסר ומינה בלא הזר בספק עכו"ס ניוי שרי אמריט הסיה דעתו כולי ולפ"ז האי דפיז א' פלעי בספק בנכרי וההוא דס'ו ב' שם מריה דפינדק בשבת בחזר היינו נמי בספק סיה ולא הסיה בודאי מלבו אמנם לדיעה א' דעת הר'מ ז"ל דבספק אף ישראל אוסר אף שלא בא ופודאי הסיה מלבו מיירי ובתו אורהא דמילתא עמיא א' צוה . א כ בסכרת החוא דס'ו אחא מדיה דביתא עפו"ס חזר אוסר בודאי הסיה איירי אפיה אוסר בעסיים ומשיה המהבר בסיב העתיק פסק הר"מ ז'ל פ"ד הי"ג מה"ע כחב דוקא יבראל יכאמור ולומר דסובר הט"ז כשילו בבת בבפ"ג דהמחבר פוסק כדישה ב' בכאן זה רחוק עמ"א שפ"ג א' ואי"ה שם יביאר גם הקבי דלקרות מה נעבה בסוניא דס'ו ב' החא מריה דפונדק לביתיה יע"ב והכן ול"ע כעה : (כ) ישראל עפ"ו פירבחון באות א' יע'ש ולשון הפיר יע'ש בפור וא'ר אות ג' וברמזים רכיתי שחור אין אישר והיינו די'ל בסתמא אוסר ובודהי הסיח אף עכו'ם אין אוסר וע' ברה"ש פ'ו א' ובט"ז ה' ופירשתיו שם (ג) אחד עט"ו וכ"כ המ"א ד' כי הב"ח בסעיף ד' שם לכאורה משמע שפי' בן שוק היה ל

בית בהלר ולא דר שם דאין אוסר לדידן דבית החבן ובקר אין אוסר א"כ מבחשיכה נימא הוחרה אבל רב"י והום' עירובין ע' ב' ד'ה ואחד ובחום' אהד י'ל אורחא דמילתא נקס כי בן בוק אין מערב ומ'מ אוכר עליהם דהיה לו בית דירה בם : (ד) אם עפ"ז ועמ"א אות ז' ומ"ם בתק הין מערכ ונו מ קוסר עליטם יחדש הרפב"ה ז"ל ומ"מ ליש דמשמע בס"ד אף מת בפבת הש"ז דלא נאשר לכל השכת לאפוקי מדשת הרפב"א ז"ל ומ"מ ליש דמשמע בס"ד אף מת בפבת לא אמרי שבת היאיל ונאשרה נאשרה אבל הותרה אמריק ועו"א א" ועב" יובתו"ש אות א" וצ"ע. ולה היה פנהו לעיין כרהוי: (ה) ישראה וגר עפ"ז מ"ב השביק כו' עמ"א ז' דייל דלא השיב הואיל והוחרה דספק הוא לא דהשביק כו' ובמת משחשיכה אמריקן שבת הואיל והוחרה היחרה וקשה הלשון דנשאר היתר הראשון וכהלו אמר דנבאר בהיתרו הואיל והותרה הומרה ודמי

עירוב הגר בעל :

שעב (א) גגין עש"ז רב"י שירובין ל"א וכר"ם עב"ז . ועש"א א' כלים שבבהו תוך הבית אבור לשלשל מחזר לקרפף אף פחוח מב"ם בלא הוקף לדירה ואי"ה בם יבואר . וקרפף הוקף ללא הוקף, יותר מב"ם או א' פחוח מב"ם וא' יותר מב"ם ובניהם לא הוקף אסור מזה לזה כמרה"י לכרמלית מדרבנן ולא מהני שירוב אבל בניהם יותר מב"ם ושניהם לא הוקפו מוחר מזם לזה בד' אמוח ועט"ז וכן קרפף זה לכרמלית גמור מותר כבסי' שמ"ז ס"ג שם ועמום ז' המוחר מוחר מזה לזה בד' אמוח ועט"ז וכן קרפף זה לכרמלית גמור מותר כבסי' שמ"ז ס"ג שם ועסו"ש ז' הקשה מ"ש הב"י בשם רש"י בבת ק"ל הדרישה הקבה כן (ולה נדפס עדיון בימון) והלכה דמחלר לקרפף יותר מב"ם שלא הוקף לדירה אסור מזה לזה אף אמה א' מרה"י לבדמלית וגג אימתי הוי כרמלית עסי' שמ"ה סי'ו לקמן בשע"ד אי"ם יבואר בוח וגם בש"ז ט"ז א' יבואר אי"ה דין הוי כרמלית עסי' שמ"ה סי'ו לקמן בשע"ד אי"ם יבואר בוח וגם בש"ז ט"ז א' יבואר אי"ם דין מרפסת והלר: (ב) שבין עט"ז עירובין ע"ו ב' ביחא כמאן דמליא דמי כל במקורה וה"ה מבמע חלון בין ב' חדרים ועא"ר ב' בזה המח בל"ע: (ג) כרינה, עפ"ז בי"ד בע"א א' ויו"ד דסריגה ממעט הן לקולא ולחומרא ובב"ך ב' ובא"ר ה' בבם ע"ק דלחזקה אין הפריגה ממעט ועח'מ קנ'ד ס' ברחבו של חדם נכנם בו הוי חוקה יע'ש ול'ע: (ד) והשבי פפ"ז כלומר דמש"ה חשור לגבוה י"ט להשחמש בו דנוחנין לזה בחשמישו בנחת כמ"ש המ"א חום דוקא כשרחב הכותל ד'שהא פחות מד'ע בפל לגבי בתיהן דמקום פפור הוא: (ה) שלא עש"ז יוקף בפרחב מכותר יו בימו פנוטים! ע בכי נגף בחיבן יותף פבור החוז (מ) כל אי די במבחו מ"ב מבה"ו מכהן וכאן או פס רחב ד'ע מליא עמ"ה איתו בסולם רק לל"א הוחו החלר מוחר והב" בכל לד או מפח ועהו"ש אות ו': (ו) בין עפ"ו הייתו בסולם רק לל"א הוחו החלר מוחר והב" אסור כדין המוזכר בס"ו בע"ז ד' ומ"א י"ב דלאחר נח הפמיבו נוחנין לו והב' אפור ואם ב' סולמות כה"ג הוו כפתח ומערבון יהד אם רלו עתו"ש אות ל"ב יע"ב וה"ם כבמנוע הסולם לראש סומות כהינ היו כפתח ומערכון יהד חם דנו עתוים חות כב יעים וה ה בממיע השוכם נחשם הכוחל כהיל כהי הבין הוא : (ז) סורתר עמ"ז הב"ח הקבה אמ"ם הפור בנה אלפכא (ההוא דס'ע) אפילו כפה ספל (ובש"ע ספסל בס"י) וע"כ הגיה דבספל נמי דינו כאלפכא ובש"ע לא כתב בס"י אפילו ומ"מ קבה נהי די"ל באפשר בין אלפכא בנין קביע עדיף יוחר מספל לא כתב בס"י אפילו ומ"מ קבה נהי די"ל באפשר בין אלפכא בנין קביע עדיף יוחר מספל והשסטל מ"מ מס"ח בסולם ו"ל סולם מגיע לראש הכוחל או סמוך לג"ע הוי קיל עפי דהא החם מהני נמי מערבין ה' כפחה הואיל ומגיע לראש הכוחל כמ'ב בש'ש אצמבא ומ'ש לחקן הלשון כנגד המיעוש כלומר אותן לד שמיעש בספשל ושפל הוא ברי לפמש בכל הכותל אף כלים בבבתו בבית דנוח לו תבמיבו ולב' קשה כבס"ז בפ"ז ד' ומ"א י"ב ובלד הב' ליכא הפפל ליע דה"נ יב בלד הב' הפסל אין מערבין יחד כאילטבה בס"ט הואיל ואין מגיע לראש הבוחל ומ"ש מרא והצינא עמ"א י"ה. ובלות י"ז העלה המ"א דוקא נגד המיעופ לא בכל הכוחל דלא מבפל מנת החצימו עמ היי חם ובמנה יי השבים המי עב"ז שרובין ע"ז ע"ח דוקא פסך ראש הסולם על הזיז ממש הא כמך ראש הסולם לכותל כמוך ממש לזיז אפ"ה חו לא הזי כולם דרגא לזיז ולא הוי מיעום הואיל ואין בכולם ד' ע"ד ועמ"א : (ט) הרדיין עש"ז הכלל בזה כל שהוא לזיז ולא הוי מיעום הואיל ואין בכולם ד' ע"ד ועמ"א : פתוח עד עבר המוח אם רצו מערבין ה' הו בנים ויותר מעבר המוח פרצה הוי ומערבין רק א' ופחוח מד'ע רוחב מערבין בנים דוקה ועבי' בע'ג בט'ז ב' ומ'ה א' דנסר בעינן ביקבע במסמר באי הפבר לינטל בבבח: (י) אבור עפ"ז עירובין ע"ט א' פירב"י והיינו דילמא מפלטל מאני דבית לחגר ונפרץ אכור הוא א"נ מוקנה למחינה מאהמול עד עברה מפחים ומ"מ אף לפעם אף שנבוה הגדים הרבה מעשר אסור לקופתו דילמא יחן ממשה מי'ש והוי מבא"כ מבית מינכרא אי ממעט פחות מי"ט לא יחן וכל בגבוה מי"ט ולא נהרחק כ"כ מחקרה אין איסור ולא הבינוחי מ'ש בעולת שבת וע'ש. ומ'ש בש"ע והחשט בחול מערבין א' היינו פחות מי'ש גובה ברוחב ע'פ כל החלר או יותר מי' אמות עא"ר כ"ז. ומ'ש הט'ז על הב"ח ליע דבבש"ד מכואר כן בס"ב ושירובין ש"ם ב' הותרה היתרה כל בלא נפרן לרה"ר ולכרמלית ואסור להאכיל לבהמתו בבבת מיקלה או לכתחלה אין למעם מ"ם ע" עולת בבת וגם זה קבה. ובוב ראיתי בא"ר כ"ן חמה בוה ובכ"מ ברמזים יע"ב גם מ"ש הש"ע ולהרא"ב אפילו בחול הקשה באות כ"ט להרא"ש בשבח שרי דמוקלה לא הוי והותרה הותרה לרש"י מוקלה הוי למשה מי"ם ולגרום המיעוט בבבח אין לגרום יע"ש . גם י"ל לרש"י אפור ליחן להופה בשבח באם מחיר הוי כרגיל להתקלקל כבבי׳ שב"ה ב"ז משח"כ נחמשע י"ל הוחרה ומ"ש הש"ז כותל וחרין כו׳ סביאו הב"י בשם הג"א עירובין ע"ז בהא דכוחל לאחד גבוה י"ם ולא" נמוך מי"ם והרין המוזכר בס"ז וסי"ח מיירי שלם שירבו ב' חזירות ביחד רק כ"ח שירבה לעלמה הדין שתפמישו בנהת נותנין לו שימוש הכותל והב' אכור עמ'א י"ב ופ'ז ד' משא"כ כבעירבו ב' חלירות יחד דרך פחח ביניהם כשים פחח פפיטא דל"ש דין זה והב"י כתב בפפוט הוא וגדים המוזכר כאן כפלא שירבו כלל אף מבחים לחלירות י"ל דשרי לקופה דל"ג כה"ג דאסור מבחים לחלר ומהלר להלר שפבחו שרי . ואי"ה במ"א יבואר עוד :

ישעל (א) גווזמראות עמ"ז לי העני יש בכאן שמרוכיה גדולה וצריך אני להתפון בדברי קדם וכמה עירה לי העני יש בכאן שמרוכיה גדולה וצריך אני להתפון בדברי קדם וכמה עירהאות שמ"ז לי העני יש בכאן ואבלר בעוה"י בכאן ובאית ב" וג' הנה רב"י עירובין בדף ע"ח ב' במשנה שם ד'ה ב' גווזמראות כו' ואם ישנן זה אצ'ל זה כו' וד'ה פחות שאין רהב משמע ב' בתים בשני לדי רה"ד זה כנגד זה מחולו עם" בילג ורש"י פירש זה אצ' זה רה" משמע ב' בתים בני לדי רה"ד היו הנגד זה מחולו שורי ב"ל ביל ביל שורי בלי אווים בליל זה מחולו שורי בליל היו של אווים בליל אווים משמע בלד א' ברה'ר ויהיה כעין זה ב' דיוטאות ודיוצא א' עי' ריש פרק ה ורק בבת ל'ז א'

רגתיה טינה אצ"ם שהיה יכול להחויק מיד קודם שבת וופ"ה לא אמרינן הסיח דעתו ע" אות ה" "ם יכה"ג רשאי לוכות כשכת דלא היו כטוש כל שאין ויכה ומקנה ויא היתרה לפקצת שבת ז היה ההיתר ברור רק תלוו בספק שמא יחזיק זה וכל שספק לא אפרינן הותרה. ומיירי יוף זה ההיתר עירב כם הישראל עב"ד: (ח) וינרבו עם"א דרוב למיתה עפו" שס"ה במ"א אות

ביניף הדות ברור דק תהוי בספק שמא יחוץ זה וכל שספק א אפרען התרה. ושירני בכניף זה התני ערב עם הישראל עב"י : (ח) ווערבו עם"א דרוב למיתה עם" שס"ה במ"א אות י"ד מעם הה"ד ע"ג דיכא קרוב לוואי שיתקלקל העירוב נאסר אח"ל ול"א הותרה ועסי" שפ"ג א" קשה קצת במ"ש אף רהגץ יותר מיום א" וא"ה שם יבואר וכאות ז" קרוב לודאי שיחוץ א" ומיהו קשה דלמא יחוץ בן החצר שם אלא גר והוא וי"ל כל שעשה איוה תיקון כההיא דס" שס"ה נגאן בעינן רוב שיתקלקל קרוב לודאי לא הותרה הא ספק השקול והעירוב קיים והתיקון בוה"ש יברצו הצי איון ברב"ב במור מב"א או ערבו הנשארים כה"ג ל"ש היתרה דאין ההיתר היה בבירור ילמא יחזיק בה א" מן השוק וכה"ג י"ל בשפ"ג ועדיין ע"ע " ללמי מו"א היינו מבת לקרפף פחות מב"ם שלא הוקף אף של אדם א" אסור שעב (א) לכלים עמ"א היינו מבת לקרפף פחות מב"ם שלא הוקף אף של אדם א" אסור להוציא מבית לקרפף. מ"ש המחבר או לכבוי אע"ש שלא עירבו עם" שפ"ו ואי"ה יבואר שם בזה: (ב) ולא עמ"א עמ"א לה גג עמ" המ"ה בזה: (נ) הצירות עמ"א עה"ש אות ו" בשם אבן העוור הקשה כיון שנשתתפו במבוי וכל החצירות כחד השוב למה לא ימלסלו מחצר ו" בשם אבן העוור הקשה כיון שנשתתפו במבוי וכל החצירות מחד הוה לזה וכלים שושבתו הקבר בלא עירוב אף דרך חור בלו היכים מהאריך בזה וו"ע ע"רובין ע"ו א" ע"ט: (ו) ב" בתים עמ"א אי בחוב בתים פתוחים לחצר א" א" ערבו בחצר היו"צ"צ עירוב אחר כלל ואי מירוי שכל בית פתוחים לחצר א" א"ע בירוב החר כלל ואי מ"רו של הדרך התחרון אף שאין בארובה דע"ד מערב דרך הנח ובמ"ל ב"רך הור ע"אות ד"ו ע"ש מו"ל בהור ע"אות ב"ו ע"ע מ"א נע"א נו"ע ב"רור הור ע"א אות ד"ע ע"א מור בש"ע בה"א וו" שלה וואון מי במ"א נוה וות מ"א ע"א וון מ"ע"א ע"ל מערבין א" ע"ש מ"ל ב"ו מ"א ע"ל בותל נמי גנ הוור ע"א ות ד"ו בחיות ב"ח מהררן ב"א שמוענן דגידור ה" ומרים בח"א בה"ח בה" בה" ה"י ווי ו" מינו בהור ה" ווי ע"א מ"ל מה" וווי בחיצה ה" ה" משבתו בהצר ונ מבלכלים מה לוה (") וו" משה מ"א ע"א ע"ע"ש ב"ל מ"א וו" מהירון בחוד ב"ל ה"א ה"ל ב"א ל" מב"ל מ"ח ש"ל ה"ח ב"ח" מה"ח ה"י וו" בה"ח ה"ח וו" מ"ל בווות בה"ח ה" ווו" ב"ח"ח ה"ח"ח ה" ווו" ב"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ב"ח"ח ה"ח"ח ה"ח ה"ח ה"ח ווו" מ"ח ה"ח ה"ח ב"ח"ח ה"ח ה"ח ווו"ח ב"ח"ח ה"ח ה"ח ה"ח ה"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ב"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ב"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ב"ח"ח ה"ח"ח ה"ח"ח ששבתו בחצר ונג ממלמלים מזה לוה: (י) ואם עמ"א וע" מימן שמ"ו ס"א יש מתירין ברשויות דרבנן וע" עולת שכת כאן ושם בשמ"ו בא"ר ב": (יא) אף בכלים עמ"א דאם לא עירבה לעצמה אמר מבית לחצר וכ"ש למחיצה והב" מותר מחצר למחיצה דרשות א" הוא כר"ש וע" אית י"ג ואי"ה שם יבואר. ובשהכותל גבוה י'ם לשניהם בלא עירבו שניהם מותרים מחצר למחיצה ועירבו כ"א לעצמה אסורים כבית למחיצה דהוי גג חצר חבירו : (יב) אסור עם"א בע"ש הקשה למה אסור חב" מחצר למחצה כי לו תי" המ"א הואיל וחבירו מיתר מבית למחצה אם ישמש הב" על המחצה המה המה למה אמור מבית למחצה אם ישמש הב" על המחצה ממילא יאסור הא" מבית למחיצה דהוי חצר חבירו ונותנין התשמיש לזה שנוח לו כו" ומ"ש גמוך מ"ם לא ה"ל דין גג א"י פירושו כעת דגג גמי מבית לגג חבירו אמור וע" ס"א: (יג) טותר עמ"א נט"ש המתחבר אפילי עירבה כ"א לעצמת לפאורה כלא עירבה כ"א לעצמה י"ל דאסורים סבתים וני"ש המתחבר אפילי עירבה כ"א לעצמה לפאורה כלא עירבה כ"א לעצמה ו"ל דאסורים סבתים להוליך למריצה למקום פמור דרך איור החצר ועסי שנ"ב ויו"ל למ"ש לא עירבו רק מחצר דשרי אף ערבו מותרים מבית למקום פמור ועב"י בשם מ"ם : (יד) במילואו עמ"א בדין חצר עסי שס"ג אן פערו מותרים מבית למקום פחור ועב"י בשם מ"ם : (יד) במילואו עמ"א בדין חצר עסי שס"ג אן משהו סגי או בעיגן מפח ועתו"ש: (מי) הכותל עמ"א רחב הכיתל ד" מפחים יכול לילך האדם או משהו סגי או בעיגן מפח ועתו"ש: (מי) על ראש הכותל מסולם זה לסולם שכצד הב". ע"ל במור א"צ להוליך החפץ ע"ל חומה רחב ד"מ עד ראש הכותל מסולם זה לסולם שכצד הב". ע"ל במור א"צ להוליך החפץ ע"ל חומה רחב ד"מ עד הסולם וחבירו יקח שם והוי פתח ורצו מערבין א"ז (מו) משך ד" עמ"א כשעקר חוליא ומיעמו מגבוה י"מ אם יש ברוחב ד"מ אז אם פרוץ מעבר לעבר פתח הוי ורצו מערבין א" ואם עב החומה וגשאר גבוה י"מ לצד הב" משמש אותו שעקר ההוליא דנוח תשמישו כבס"ו דנבוה לא" י"מ ולב" ונשאר גבוה יום לגד הג' משמש אותו שעקר ההליא דנות תשמישו ככס"ו דגבוה לא' "ם ולב' פחות נושאר גבוה יום לגד הג' מוס מת התליא ועם"ו אות ז' ומ"ש שם: (יה) שהברנו עם"א ועם"ו אות ז' ומ"ש שם: (יה) שהברנו עם"א רצ"ם וש"א ועתו"ש אות ל"ם ואם הספל אוספסל כבר שאין ניסל כיד א' "ל כובדו קובעו וצ"ע ועתו"ש אות ל"א דמוקצה עריבה שלשין בה ובדומה "ל און ממעם דניסל לצורך גופו ומקומו. וכס" ש"ד ס"י משמע כל שטחברו שוהיה קיים לאותה שכת אסור ואפשר מן התורה אפור וא"ג דבנן לית כאן תורת עירוב דביה"ש גורו על שכות כל דלי"ת מצוה ועס" שנ"ד וא"ר כאן ואי"ה שם יבואר: (ים) להתור עמ"א דליהוי כפתח צריך שינוע סמוך ג"ם לראש הכותל גמי הוי פתח ורצו מערבון מגיע הל שמש הוי דרגא שוצו מגרבון א' ובאן מגיע רק לשמש לוה כבס"ח אל נוחד משש הוי דרגא על הויו ממש הוי דרגא לוו במשמע הוי "כן על גבי הוי עמ"א כמבר לווא מצות מו"א מו"ד מו ממש הוי דרגא לוו במשמע הוי "כ" על או מומה וומ"א מות מו"ד מו ממש הוי דרגא מו במשמע הוי "כא מות מ"ד מות מ"ד מות מו"ד מות מ"ד מ ורצו סערבין א' ובאין סגיע רק לשמש לזה כבס'ו א' גנוה י'ם ואחד אין גכוה נותנין לזה שאין גבוה דניחא תשמשישיה: (כ) על גבי חזיו עמ"א כשהניח סולם רחב כ"ש על הויו ממש הוי דרגא לוו ומשמש כי': (כמ) אבל עמ"א משמע ודאי אף סמוך לויו פחתו מג"ט אי"ה לא הוי הסולם כ"ש דרגא לווו ואם הסילם רחב ד"ם והעמיד פחות מג"ט אצל הויו רחב דע"ד והויו מגיע לראש מגים לפתו מנ"ם צ"ע אם אמרינן תרי לבוד כה"ג ע"מ ח' ום': (כנ) בין לעדב יחד עם"א ופחות מג"ם לאש החתל ביוהר בסייף ח' יע"ש: (כנ) בגובה י"ט ה'א כל שיש לממה רוחב ד"ט מגים לראש הכותל נמי בחקק בנובה י"ט היי במתר ומועיל בין לשמש ובין לערב משא"כ כשחוקק בכותל גופא לא ניחא ליה כ"ל מדי וב"ח אור בי"א ב"ו וב"א ביו" מדי במ"א מ"ו וג"ו וג"ו ובשמ"ה ס"ו בעובד בשע"ד מ"א דו ומ"ו ג' ובשמ"ה ס"ו בעובד לכתיר בלילה אמור התם חשבינן כאלו נסתר ביה"ש וכן כמי" שע"א במ"א ה" אלו מת ביה"ש לכהי בשל"כ איסור שבת שבות וביה"ש "ל שמנה ודי"ש ו"ל א"א ב"א ומ"ו ג' ומש"כ אין ומשה כתב "ל" מ"א אלו מת ביה"ש ל"ל שאברה מ"ה אפור כ"ה לשון ה"מ ו"ל וא"ג דרבנן ל"ש שבות ביה"ש דל"ש לשבת ועתו"ש וצ"ע כמו בשה עם"א ועא"ר כ"א דהרא"ש מותר שם יבשה בתו"ש אות מ"ה דלהרא"ש מותר וופה כתב א"ב שפיר סיום יבשה באלן היתר עכ"פ יש להתויר ממ"ג להר"ם ז"ל מותר ולהרא"ש מותר וופה מתב מכום בשל"ב ועל לשק בפרוש: (כז) סתמא עמ"א במ"א בחריץ כתב א"ב בפין אל לשפע דוקא הבית בית שמש"ב ולא לשפת ועח"ש בללו במקום משא"כ בביר הבהות אשר"י עירובון ע"ח ב" דפירות דרך לעשות אוצר דהואל ודרך לעשות אוצר הוות אשר"י עירובון ע"ח ב" דפירות דרך לעשות אוצר דהואל ודרך לעשות אוצר הוות ושה" הבמלו שנו"ל במור להמתפק במלו לעולם ועםי" שנ"ח מקים בעירובין כ"ד ההאשה אהר"ב דהא בשל"ב במול דמתר להמתפק במלו לשכת בע"א במותם ל"ח הא פירות "ל כ"ע מודים דבמל לשכת למתור להמתפק במלו לשנה למתר להמתפך למנה למתר להמתפך למותר להמתפק במלו לשכו בעודם ל"ח האם בירות ה"ל במתר ל"ח הא פירות "ל"ל כ"ל במתר להמתפק במלו לעולם במול שכתי במלו לעולה בעודם במלו לשנת במותם ל"ו הא פירות "ל"ל במתר להמתפק במלו לעולה למותר להמתפק במות במיול בעורם במל לשנת ב"ל במתר ל"ח האם במלו לעול במותר להמתפק במות מ"ל במותר להמתפק ב"ל לשנת במותם ל"ל במתר ל"ח ההמות ב"ל במתר ל"ל במתר ל"ל במתר ל"ל במתר ל"ל במותר ל"ל במתר ל"ל במתר ל"ל במתר ל"ל במתר ל"ל במתר במלו לעולם ועסו" שנ"ח סוף סעיף ב' עפר י"ח הא פירות י"ל כ"ע מודים דבמל לשנת א' די וא"ח הוא דפירות בבלים בעירובין כ"ד. והקשה אהר"ב דהא בעל"ג קיי"ל דמותר להסתפק ממנו כר"י. והא"ר מבנו כר"ש לא כר"י וע"ש וע"ק כו' והנהות אשר"י כתב ומ"ד דאמיר להסתפק ממנו כר"י. והא"ר כ"ד הי" דא"ג דהג"א סובר כן ה"ב מסעם אחר פסק כן דדרך להנוח שם לאוצר ומבטל ליה לופן מה וגף שנוסל בשנת מ"ם ממעם הואיל ודרך לעיטותם שם איצר לופן מה. גם אפשר הנ"א ענין בש"ע קאמר הואיל וכן לענין להסתפק כר"י אכל מערבין א' בלא"ה כדאמרן: (כם) משפת ע"א ב"א הוו ואין מערבין שנים רק א': (ל) אפולו עמ"א עמ"ש במ"ז אות י" במ"א כל רוחב משמע כ"ש בשבת עתו"ש בוה. ונא"ר אות כ"ם: (לא) ב" בתים עמ"א בוה ולשון אפילו בחול משמע כ"ש בשבת עתו"ש בוה. ונא"ר אות כ"ם: (לא) ב" בתים עמ"א בש"א אות כ"ם ול"א וח"ש בוה. ונא"ר אות כ"ם: (לא) ב" בתים עמ"א בע"א בע"א אות כ"ם ול"א וח"ש בוה. ונא"ר אות כ"ם: (לא) ב" בתים עמ"א בע"א בע"א ביוני. ביוני ביו

ומתו"ש אות ג'ו ובע"ש אי בעינן כמוך לתקרת פחות מג'ם יע"ש בזה : שענ (א) נסר עם'א עסי' שע"ב בם'א אות ח"י ובר'ם ז"ל שם הי"ג כל שניםל בש פתח ואין מטעט ולכן צריך לחבר תנסר : (ב) דיגא הכי עמ"א המ"מ פ"ג דעירובין הי"ד ועב"ח כ"ל אורך נוומראות ביותר מ"א משטע הא רק י"א אע"פ שכל אורך הנוומראות כן לא הוי פרוץ בטילואו לענין הבתים שעודפין מכאן וכאן פס ד"ם ויותר אבל ביותר מ"א פרצה הוי לא הוי פרון בסילואו לענין הבתים שעודמין מכאן וכאן פס דים ויותר אבל ביותר מי"א פרצה הוי
ועמ"ו ב" וצ"ע וכבר הארכתי שם: (ג") אינה עם"א מור ובשס"א אות ד" וגבוה זה מוח ג"מ י"ל
נמי לא חשיב פתח בשיפוע כי הא וע" הרר"י ובמ"ז כתבנו מזה יע"ש: (ד) חשיב עמ"א כתב
זה ליישב דברי עולת שבת דפחות מג"ם נימא נמי דפתחא בקרן ווית לא עבדי ותי" המ"א דהוי
כאלו מונח בשוה וו"ל לבוד כו" ועדיין צ"ע: (ה) כפתח עמ"א לבאורה כל שיש אויר פהות
מד"ם בין גוומרא לשניה אפילו יהיה משוכה פחות ד"מ בין הכל עם אלכסון מצי לפסוע וא"צ נסר
ולא פחות נ"ם רק פחות ד"ם מצי לפסוע באלכסון והמ"ם פ"ג מה"ד בשם הרשב"א ז"ל
ולא פחות נ"ם רק פחות ד"ם מצי לפסוע באלכסון והמ"ם פ"ג מה"ד בשם הרשב"א ז"ל

ורבותא אמר בדיוטא א' דמושים למעלה מי'ע חייב וא'כ ייל דבכ'ע אסור לטלטל ממוזטרא להברחד כשים אייר רה'ר ביניהם ג'ע עכ'פ משים גזירה אטו מופיט כאן מיירי שנתן נסר ליה אייר הה'ר דלא כתום' ד'ה וכן שפירשו בשם הר'ת ביש אוור פתות מד'ע שאו בהכרח יחפרש בצ' דיוטאות או בחליות ואין אוור רה'ר כלל ביניהם. ואימרו באם הר'ת ביש אוור פתות מד'ע שאו בהכרח יחפרש בצ' דיוטאות הוא בב' דיוטאות למעלה שורין בפורש והר'ת ז'ל בפי' המשנה דבחלר כה"ג אף הלון ופחח למעלה שרוש למיים שאין החרין בין החלירות או אויר שבין הנוזטראות הוא פתוח מד"ע ודע דהנוזטרא הוא בב' דיוטאן כפורש" והר'ת ז'ל בפי' המשנה דבחלר כה"ג אף הלון ופחח למעלה ברובנתי פחוק היים שחין בתן החירות מו מור עבין החוד מור עבין החוד מור עבין החוד בעליה מקירה כו'. ובנמ' שם ע"ם א' אמר רבא הא דאמרת זו כנגד זו אין זו באא כנגד זו או, וז באא כנגד זו או, וז באא כנגד זו או או באא בין זה לוה ג"ש כו' נראה שהיו גירה חדר ז'ל פ"ג מה' עירובין הי"ד ועמ"מ בה שהמיש הר"מ ז'ל משוכה שו ופירשיי ז'ל למשה מחברתה וממ"ש בד"ה אין בין זו לזו רמוקה משמע לא בגובה ואמנה בר"מ ז'ל היא גירה א ממים מחדר הרבה מהני והיינו למשם דבהחא בקרן זוים כו' או בגובה זו מזו בשיח לילך בנסר ד"ע הא כחב הרבה מהני והיינו למשם דבהחא בקרן זוים כו' או בגובה זו מזו בשיח לילך בנסר ד"ע הא כחב הרבה מהני והבן זה וע" אות ג' או הוא בשיח ואירה הרבה מהני והבן זה וע" אות ג' אות ג' או הצובה זו מזו בשיח לילך בנסר ד"ע הא כחב הרבה מהני והבן זה וע" אות ג' או 91

במות

83 55

באויר פחות מד"ם נגד זה היינו מערבין א' ולא פ' חוא דוגד זה הא זה שלא נגד זה רצו תלוא דלא הוי במילואו באפשר. אבל זה אינו דבכ"פ " שלא יהא משוך ג"ם אלא דאם החוקות שמפסיק רה"ר רחב ביניהם הרבה משוכה זה מזה "" מ"ם סגי וצריך נסר ד"ם ואם אין רחוקות זה מזה רק אויר פחות ד"ם וכשוכות זה מנגד זה פחות ג"ם הוי זה נגד זה וא"צ נסר כלל וזהו דין הרשב"א ז"ל והכן זה: שעד (א) ואפילו עמ"א דהאגור בשם מהרי"ל שמביאו הכ"י דאף מויד חוזר העירוב היינו כמ"ש

מהרי"ל בתשובה קצ"ב דעירבו לשנה ובאמצע השכוע פתמו הפתח כי חוזר ופותח מהרייל בתשובה קצ"ב דעירבו לשנה ובאמצע השבוע סתמו הפתח כי חזור ופותה קודם אמרינן דהזור העירוב קודם שבי לא בשנן שיחורו ווערבו מחדש הא נפתח בשבת לא דלא כמשמעות הר"ב בהג"ה וראיה מספינה שבתב הרא"ש ספ"ק דעירובין י"ו דנפסקו ונקשרו מותר ע"כ בנפסקו מע"ש וקשרו בשבת שרי אי בשבת נפסקו אף לא קשרו הותרה קשה דמפסיק כרמלית הוי כנפרצה כרמלית דלא הותרה כמ"ש סעיף ב" כאן עסי" שנ"ה אות מ" בזה. ועל התוי עירובין י"ו א" ד"ה עירב שכתבו מתפא נפתח בשבת שרי וראיה מספינה י"ל ה"ם דנקשרו בשבת שרי או"ג נפסקו בשנת אסור דלא הותרה דכרמית כו" ואפ"ה נקשרו חזר העירוב כקופו ה"ה שרי אע"ג נפסקו בשנת שרי דחור למקומו אף דיש לתלק קצת. אבל הרא"ש "ל סיים ספינות ע"כ נפסקו בחול קאמר קשה יע"ש אבל סתמא מזיד לומר בנפתח בשבת דחזר העירוב לעקומו אין ראיה כלל כמו ספינה יו"ש אבל סתמא מזיד לומר בנפתח בשבת דחזר העירוב לעקומו אין ראיה כלל כמו ספינה וב"ב מ" ע"ב" לא"ף למום במודר ובשנת נפתח דשר לעקומו בשנת וצ"ע ע"ר ביו"ר נפשר בשבת אף בתייה במידר ובשנת נפתח דשר הצ"מ והיו לבפל העירוב באל מדה"ם הב"ח במידר במידר ובשנת נפתח דשר הצ"מ הכי המיד ה"ש בוא בלא מדה בא"ב ומיד המוד ביו"ר בומה בשבת אף בתייה בחיד בו"ר בומה בלא מדה בא"ב היו בומה בשבת אף בתייה ביו"ם בומא בלא מדי בא"ב בתייה ביו"ם בומא בלא מדי בא"ב בתייה ביו"ם בומא בלא מדי האיך ייחוד למקומו בשכת רצע על דוד ב כדי עבי ולנוש דאף טתמה בשרת ובשנת בל של בלא פרק בדצ'ע בלא פרק בדצ'ע בזה הכיע דלאר בלא פרק בדצ'ע בזה הכיע דלאר בל בדערי כנפתח בשפת אף סתמה במוד בע"ש דוקא בלא פרק פצימיו מותר כה"ב אבל עיקר הדין צ"ע די"ל דוקא נפתח מע"ש כמ"ש מהרי"ל אף דלא עירבו מחדש כולי ועסי שפ"ב ואי"ה שם יבואר: (ב) כל עמ"א הר"מ ז"ל ארישא פליג בנסתם הפתח בשבת אמרי" היתרה כ"א לעצמה אבל נפתח (ב) כל עמ"א הר"מ ז"ל ארישא פליג בנסתם הפתח בשבת אמרי" היתרה כ"א לעצמה אבל נפתח אח"כ מודה דחזרו שניהן להיתידן ובס"ב מודה דנפרץ בשכת כ"א מתרת דהותרה. ודין נסתם בחול ונפתח בשכת גמי י"ל דחולק הר"ס ז"ל ואיסר מזו לזו ומספינה אין ראיה דמפרש נפסק בשכת ונקשרי אח"כ שרי הא לא"ת אסור מזה לזה לשימתיה כמו שיראה הרואה בפ"ג מה"ע הכ"ה בשבת ונקשרו אח"כ שרי הא לא"ה אסור כזה לזה לשימתיה כמו שיראה הרואה בפ"ג מה"ע הכ"ה ומ"מ שם. והלבוש דכ' להרמב"ם אסור כיון שאין פתח בכנימת שבת אדין הרא"ש קאי כאטור וומ"מ שם. והלבוש דכ' להרמב"ם אסור כיון שאין פתח בכנימת שבת אדין הרא"ש קאי כאטור ואה"ג דחולק אדין א' כדאמרן ובעירובין צ"ג ב' בעי מיניה ב' חצירות כו' קשה דלעצבה תיפוק ליה משצ"ד נאכל עירובי בה"ש וזה מעות דע"כ זה גרע מנאכל אף לשימת החולקים על הר"מ ז"ל . ולומר מ"ש הר"מ ז"ל בשבת כ"א מותרת לעצמה מלת בשבת נמשך לממה ונסתם בחול בשבת כ"א מותרת ופי' בעיא דהתם כה"ג זה דוהק אלא כדבתיבנא והלבוש קאי אדין הרא"ש וה"ה מפילא דחולק ארישא והבן ועהו"ש יע"ש: (ג) לכרפלית עמ"א ועם" שמ"ו מ"ג בקרפף לכרפלית מותר לא מחצר לכרפלית אע"ם שנפרץ במילואו "ל דאסור ועב" מלת רה" לא הבינותי: "לדומנה עמ"א הכלל כל במילואו לידית פם ד"ש בארו וופן משום מכאן וכאן או מפח למ"ד ברנו בינור בעלות המולים בעורה בעור של מותר בערור בעם למצר בערה ווניני א' ווניבר מ"א דון בדב" בדין בינור בעורה בערור בינור בינו (ד) וקסנה עם"א הכלל כל במילואה דלית פס ד"ש בחצר או פס משהו מכאן וכאן או מפח למ"ד הכין הוי במילואה ואסיר אם למקום האסור ואם לחצר צריך עירוב א' ויותר מ"א הוי פרצה נ"כ האסור: (ה) שהנג עמ"א ועתו"ש אות י"א ובפרישה האייך דאין שייך גג קסן שנפרץ במילואו הואיל ואין לו למעלה מחיצות (מעקה) ופירש שמחיצות הבית נפרץ כותל בין קסן לגדול יע"ש וצ"ע" שע"ד (א) אינם עמ"א כל שות תשמישו בנחת ולות בקושי נותנין לות שתשמישו בנחת ככסי שע"ב והיינו כשהוא משותף לשניהם הא אם שייך לאחד מהם נותנין לו כס"ש שהוא משותף בין שניהם אור"ם בכותל שבין שתי חצירות כן וכל שלשניהם בקושי אע"ם שלא' בשלשול ולב' בשלשול ובריק שניהם אסורים בו ועב"ח ופרישה וא"ר בזה ועמ"ש במ"ז א"ה בזה: "ש"ען (א) שתהיה עמ"א עב"י וב"ח בשם הרו"י הקשה אקורה (דבעי רחב ד"ם כבאות ב") שלא ש"ען הדלי לחלק חבירו ע' בעירובין פ"ו ב"מ ש"מ לוומרא כבסי שנ"ה שלך הדלי חוץ למחיצה אבל לא הקשה ממחיצה י"ם דודאי כולה במים א"א ללי שילך לחלק חבירו ומפח חוץ המים משום היכרא דבציר מפח לאו היכרא כמ"ש בש"ע אלא בכולה הוץ למים ומפח תוך המים י"ל משעמש שלא ילך הדלי הי" במיר ומני במום לא ילך הדלי ומיהו בסי ב"א ליג במים רק בחצר משקע במים לחלק חבירו ומני במפח במים כ"א ליג באמת המים בחצר משקע במים לחלק חבירו ומני במפח במים ב"א לול הדלי מניהו במ" במול הדלך הדלי ומיהו במ" שנ"ו באמת המים בחצר כשיקע בכים לחלק חבירו ומני במפח במים לא ילך הדלי

עירובין פ"ה ופ"ז דוקא ד"ם רחזק הוי תשמיש אויר כו' הא פחות מד"ם אוסרים אפי' כה"ג חצירות פתוחות: (ו) מותר עם"א שאין אדם אוסר דרך אייר ובאסצעית א"א להשתמש שם כ"א דרך הויר וב' החיצונות זה משתמש מהירבה הסמיבה לו: (ח) אסירה עם"א אויר וב' החיצונות זה משתמש מהירבה הסמיבה לו: (ח) אסירה עם"א הכלל כל שלשתיהן בזיקה דרף אייר הוא אין אוסר דרך אייר ועם" שנ"ה וא"ה בס"ו בהג"ה מזה: נכון הציור בזה על שלא עמ"א הביא כאן ובאות ב' דברי הב"ח: ליישב לשון הטור והמחבר עט"ז א' ופירוש שנ"ז ולא ערבו יחד וא' עשה גומא וחב' לא מוהרון דעוקה א' די לחורבה דיורין ועסי שנ"ז ולא ערבו יחד אז יש חילוק אם כל א' ערבה לעצמה אותה שהעוקה קרובה שהיא והב" שרחוקה ממנה אסורה כבאית ב' ואם א' א ערבה כלל אנ"פ שיש לה כ"כ עוקה אסורה אף לשפוך בעליה בדירה גופא ומשם לעפרסת ומעם לעוקה אסורה שם"ז מרפסת וחצר רשות א' לכלים ששבתי בחצר או במרפסת וערובין צ"א ב' מרפסת וחצר רשות א' ובתי החורף שלנו שלה ודעו מש"מ לנית כעיו מרפסת צ"ע ש"ל רוב תשמיש בבית החיצון ולא רשות א' עם חצר וע" מ" שפתוחים לבית כעין מרפסת צ'ע שי"ל רוב תשמיש בבית החיצון ולא רשות א' עם חצר וע' סי" שע"ב בפ"ז א" וחצר שדר בו איש א" לחצר שדר בו הרבה ב"א צ"ע קצת יע"ש: (ב) מתרת עמ"א בשם הב"ח אות א" וב" והמ"א תירץ מ"ש המ"ו לא ערבה כלל משום סיפא שערבה לא ישפוך לגופא להדיא ואם ערבה הב" לעצמה מותרת אותה שעשו עוקה להדיא גמי דרגל המותרת ישפון לגומא להדיא ואם ערבה הכי לעצמה מותרת אותה שעשו עוקה להדיא גמי דרגל המותרת במקומה כר משא"כ שלא ערבה כלל אמורה מבית למרפתת ועס" שע"ח ראוי לדירות ועס" שסיד סיג אות ג׳ בחצר ומבוי כו' וו'ל כאן ג'כ עיקר החצר לבני התחתונים ומיהו י'ל לעליונים שוה ועתו"ש: [עייון לבוש וסוף דבריו מ"ש בריחוק וקירוב צ"ע כמ"ש המ"ז וע׳ פרישה ובפירוש המשנה להרים ז'ל משמע כן שאף שוה העוקה לשניהן בקירוב אפ"ה כל שלא ערבו יחד אמורים אותו שלא עשו העוקה לשפוך עם א׳ שעשו העוקה לצורך עצבן דימעו ויאסרו מרהא מותר

באות כ"ג יכואר עוד: (ב) הרי עש"ז גם בכאן יש לי הרחורי דברים ואבארם בעזה"י רש"י
ז'ל פי' הכל בוסר הריץ וב' גזוחטראות לגירסא שלפנינו וגד מפי' ר"ח מהרבה טעמים א' מלח
יכן משמע דשוה להרין היינו בנסר ב' פחות מכאן קאי על הכל דלר"ת קאי אהריץ לבד ג'
דאם מערב בישמש מגזוחטרא לשנייה וביש יותר מי' אמות בארכן אויר פחות מד"ע או פחות
מי"א ונפרץ במילואם אין מערבין שנים עמ"א ב' מזה אמנם ר"ת פירש זכן לענין אויר ועיין ברי"ף הגירסה בזה ובירושלמי חית תני בסיפה פחות מכהן מערבין בנים וחין מערבין במיעע בנסר ומ"ד מערבין החד וחין מערבין שנים במיעע בהלל לרש"י קחי החריץ והנוזוטרה ולד"ח הוזר אחרין לבד כמבוחר ועה"ר הות ג' ובהגהון המפרש שם ולמ"ש ח"ש כי התוספות סוברים שניזושרה כל בנתן נסר הפילו משוכה זו מזו הרבה מהני לה הוי כפתח כאמור והגירסה בגמ' לקמן ע'ע להום' הוא גי' הרי"ף והרא"ב בם המר רבא ליש אלא זו נגד זו אבל זו בלא נגד זו לקחן עם לחום להי והיה הפעם כמ'ש הטור פתחת בסימת לח עבדי חו כמ"ש הרר"י ז"ל בפירושו דמבטיח לילך וכן גבוה זו מזו ג"ט הנסר בטיקום ולא סגי בד'ט הא נסר רהב הרבה יל דמהני וכדבטיון למימר לקמן אי"ה וברי"ף הגירסא חריץ כו' פחות מכאן מערבין ב' זכן גזומרא מערבין ה' .לא שנים פחות מכאן מערבין ב' ולא א' זכשין זה ברא"ש ז"ל יע"ש וא"י להלום אותה העירבה ואם יהפרש כמוש מפטן מערכין כי זכח זו לבפרן במלואו או יותר מיא להלום אותה העירבה ואם יהפרש כמ"ש המ"מ בשם הרשב"א ז'ל בנפרן במלואו או יותר מיא כמ"ש המ"א ב' והט"ז כאן איך יהפרש פהות מערבין ב' ולא א' ול"ע: מ"ש הר"מ ז'ל פיג הי"ד היו זו בל"ד זו היה אפשר לפרש בדועא א' וע"ל הדוחק ולא רליתי לפרש כן מאחר שהם הי"ד היו זו בל"ד זו היה אשם והנה רש"י ור"מ יאל פליגי בתרהי לרש"י בנסר כל שאחת משוכה מחברתה ג'ע לא מהני נכר ד"ע ולחום' מהני וכן ביש אויר ביניהם פחוח מד'ע י'ל לרש"י מערבין א' דוקא כי אעים שנפרן במילואו למעלה מ"מ הם מב' בתים ולחום' רצו מערבין א' ולזה ליין המרבי׳ בהג"ה המגיד פרק בליבי : בי היה מקום לומר מאחר לרב"י י'ל דאין מודה לדין התום' ומוס' אין מודים לרש"י בנסר זה שלא כנגד זה רק המ"מ בשם הרשב"א "ל כתב דמויר פחות ד'ט ונהר שוין המה מערבין חחד אל תטעה לומר שהר'ב בהג'ה בכיון ליין כאן מערבין א' ולא נער לבסוף לומר רק לענין מערבין א' דינא הכי ולא מערבין שנים לה כל היו אלא מערבין שנים לה כל היו ולא מערבין שנים בחדיע לנו הטיץ ז'ל דאינו כן רק דינא ממש כפוחח באויר סחות ד'ט ולא ליון מוס' דלחום' י'ל בנסר ד'ט אף שלא כנגד זה דינא הכי והמ"מ כתב דוקא זה נגד זה . והילוק הט"ז קשה י'ל בנסר ד'ט אף שלא זה מדברי הט"ז י"ל כל ברוצים בעלי ב' גזומטראות לערב ולהשתמש להבין והמ"א ב' ביאר זה מדברי הט"ז י"ל כל ברוצים בעלי ב' גזומטראות לערב ולהשתמש נהצין והחים צ' ציחר זה מזברי הט זי ל כל בלונים בעלי כ' גווטליווט לעלב ולהטתום בגווטליות ודיורין ההחונים אין נוחנים לעירוב כלל אז אם יוחר מי"א או במילואו מערצין א ולה שנים וא"ל לה שנים וא"ל לה שנים וא"ל בפחח משא"כ כבכל צ' בחים רולים לערב בנים י"ל אף שים בגזוטלראות ייחר מי"א ומיליאו למעלה בעלייה אע"פ כן למטה הם הלוקין וע' עולח שבת ול"ע בזה ומ"ח בזה ומ"ח בל שאין בקרן (ג) אינש עש"ז וגבוה זה מזה ג'ע נמי לאו פחח וע' בפי' הרר'י בזה. ומ"ם כל שאין בקרן (ג) אינש עש"ז וגבוה זה מזה ג'ע נמי לאו פחח וע' בפי' הרר'י בזה. ומ"ם כל שאין בקרן זוים י"ל דנסר רהב הרבה ועפרש"י שם לא סגי בנסר ד"ט הביאוחיו לעיל או שמשוכה א" מחבירתה הרבה אלא בבולטת עד במגיע נגד שנייה באמלע שם נותן נסר מזה לזה נמי פתח

הוי לא כנגד אלא אללה בלדה והבן זה . ועא"ר ואי"ה במ"א יבואר עוד בזה : שעד (h) ואפי עפ"ז הב"ה ז'ל משמע דסובר לע"ג דנסתם בחול במזיד ונפחח בשבת שר וע"ז כחב דפרן פלימיו בחול ונפחח בשבת אסור וכ"מ לשון הר"ב ז'ל בהג"ה אפילו ססמה מזיד בעכו"ם וכפתה בשבת ע"י עכו"ם או ישראל חוזר העירוב למקומו ועיו"א א' והט"ז סובר דאע"ג פרץ פלימיו כל שנפתה גשבת הוזר העירוב להיחירו הראשון וראיה דהא הרא"ש והסום' עירובין י"ז ד"ה עירוב כחבו דנסחם בחול ונפתח בשבת חוזר להחירו וא"נ נפל מאיליו ונסתם מ"מ הסיח דעחים שלא יפתה בשבת ואפ"ה ברי כי נפתח בשבת והראיה מספינות בהביאו התום' ורא"ש קשורות והותרו ונקשרו חזרו להיתרן היינו הותרו בע"ש דאי בשבת הותרה בלח"ה וח"כ ודחי הסיח דעתיה ושרי ה"ה מזיד ופרן פלימיו נמי כל שנפתח בשבת הזר להיהרו הא' והב"ח י"ל בעשה מעבה בידים לא: והור יודע מ"ש עירב לשנה הוא ל"ד א"ל עירבו בע"ש והיה ראוי שיקנה העירוב בהיה פתח ונסחם אח"ל בע"ש ונפחח בשבת אע"פ שבתחלת בבת בעסקניות שירוב לא הוחרה חל העירוב כשנפתח ודוחק לומר דוקא לשנה הואיל ופ"א המשיע העירוב ול"ע ומ"ש הע"ז והותרו בשבת י"ל דה"פ הותרו נפסקו בע"ש ומלת בשבת קחי לאחריו הסיח דעתו שלא יחוקן בשבת הכלל בזה כשנכנס שבת הוחרה אע"ג דנסתם אח"כ הוחרה השיח דעתו שנה יהוקן בשבת הכנל בזה כשנכנם שבת החמיל העיר דנשמם חח ל החמה מל להיכך נמי נאסרה בתחלת שבה ונסחה וחויל בעשיית העירוב היה ראי ונסתם ונפחת אח"ל בבבת שרי . ואם מקלת ביה"ש היה פתוח ובחוך ביה"ש נסתם י"ל דלא הוחרה בודאי אע"ג דאם נאכל ביה"ש שפיר קנה העירוב כבסי של"ב ושל"ד מ"מ הוחרה לא אמרינן אלא בדבר אל"ע ואי"ה במ"א יבואר עוד: (ב) בותרים עש"ו כל שיש מחילות ורשות א' רק פהם של בני ב"א אמרינן הואיל והוחרה הוחרה משא"כ נפרן לרה"ר או לכרמלית . ועש" שם"ג במ"א ד׳ :

שעה (h) כדי עט"ז ענין מרפכת הוא בים בהים על הארן פתוחים לחזר ועליהם עליות וגבוהים י"ע הוי רשות לעזמם ולפני פתחי עליית של כל חדר ובית בנוי בנין אורך ע"פ כל עליות ומפתחיהם יוצאים לבנין זה נקרא מרפכת ובמרפסת יש פתח א' וסולם לחזר ומכם יובדין וה"ה אם יש הרבה כולמות במרפסת כל שגבוה י"ע הוי כב' חצירות דלו מערבין ומשם יובדין וה"ה אם יש הרבה כולמות במרפסת כל שגבוה י"ע הוי כב' חצירות דלו מערבין א' או ב' בפחח פחוח מנבוה י"ט העליות נחשבים כבחי החולר וכל שאיש א' לא עירב אוסר על הכל כלים שבבתו בבית עב"י : (ב) אם עפ"ז ועמ"א בזה ולא היה הזמן גורם לעיין בזה כרמוי: (ג) ותיתה עט"ז המחבר כחם וע' עירובין כמ"ך ח' ופירש"י משמע בחין גובה מרכבה מקרקע החלר י"מ אז עביד דקה מהני בעירבו כ"א לעלמה דהוי רגל המוחרם במקומה בלא יאשרו זה ע"ז כלים בבביח לחלר יע"ש ומהמחבר לכאורה משמע לענין רגל האוברת בנת יחשרו זה עד כמם בכבית לחזר יע של ומהמתוכר לכהורם משמע לענין לגד הטושרת במקומה שלא עירבו לעלמן ול"ל דיש להם דרך אחר ללאח לרה"ר לא חוך החזר ויש להם רבות ג"כ דרך החזר עשאו דקה גלי דעחייהו דסלקו בשבת ול"ע וער"מ ז"ל פ"ד מה"ע הי"ו וראוי לעיין בהם ומפני שאין כ"כ דברים מלוים גם אין העת מספיק לא הארכתי בזה אולי יזכני ה" ואבאר במיא:

שאין עס"ז שרובין פ"ז ולח הביכותי כעת יע"ם ועב"י בזה: (ב) שאין עס"ז להר"מ ז'ל דמופלגת ד"ע דלרבותה נקיע וכ"ם פחות מד"ט שחין חוסר דרך חויר להר"מ ז'ל דמופלגת ד"ע דלרבותה נקיע וכ"ם פחות מד"ע בחורבה ס"ג וכהן מלוי לרוך לחלק בין כי" בע"ה ס"ב בתל ועמוד דשם תשמים קבוע משח"כ בחורבה ס"ג וכהן מלוי המים שחין תשמים קבוע. הפל לרש"י בהוח דעת י"ח בלח"ה לק"מ כמ"ש בחות ג":

ני) די"א עש"ז ע" אות ב" ובאות ה" כתב עוד מזה ואי"ה שם יבואר : (ד) דהאפשעית עש"ז שירובין פ"ה ב" ולפירש"י ז"ל כשורה ג' חורבות פרולות זה לזה וב" בתים או חלרות א" מקלה מזה ואת: מקלה לזה הלכך ל"מ כ"א בחורבה הסמוכה לו שרי דלזה בשלשול ולזה

עפ"ז שרובין פ"ה ב" ולפירש"י ז"ל כשורה ג" חירבוח פרולות זה לזה וב" בחים או תלרות א" מקלה מזה ואה. מקלה לזה הלך ל"מ כ"א במוכבה הסמוכה לו שרי דלוה בשלים ול דשרי בלא"ה אף באמצעי שלשניהן בזריקה אין אוסר על חבירו דרך אויר וגם מופלגת שיש הורבה מפסקת כו" כמ"ש באות ג" וי"ל מ"ש המחבר דרך חלונות בזריקה לרשת בזריקה ו"ל דשרי בדלים לווף אוסר מלי ליון הא כשים פחת מכל בית לחורבה של אסור וא" למוש בזו ועסי" שנ"מ : (ה) ורושלישית עמ"ז בנמ" פ"ה ב" כ"ח במלוה וב"ח מצויר יפה ועיין לבוש באופן שכל ג" חורבות סמוכות לב" בחים וחלירות אלא שהאמלעית סמוכה לשתי הבסים בשוה והב" השומדת בשורה א"ל מוחר בשל וחבירו אין אוסר עליו דלזה בשלשל ולזה בזריקה וכ"ש דאיכא חרי טעמי להיות אל שמפסיק חורבה בין א לחבירו. ומ"ש וכתב הוא פירש"י שם פ"ה ב" וכמו שסיים חירון רש"י וע" אות ג" בזה יע"ש. ועיין לבוש שסק כדעת י"א בס"ב דיותל מופלגת ד" ואין דוורין פחוחין יע"ש וכא"ר ה" עיקר כלבוש שכ"ם בע"ק ומור פ"ח של י"ח עב"ז וב"ח ומ"א אי"ה שם יבואר. והנה המחבר העהיק דברי הטור כאן ושביך לשון הר"ז ו"ל כ"ד מעירובין ש"ם בא"ח ב" אשר דרכו חמיד להביאה. וו"ל שם ב" דיושלות הלוקות מליעת לו ב"כ בחלה של"ם ב"ל אלו שעשו שופה וב"ל לא ישבו שוקה וב"ל באל עיקה ב"ל באל עוקה וב"ל לא ובישו במים ל" ומירי בשלבו עוקה באל מולה לא בל היוטא ומשם לחלר ל"ב לאיזה לורך הזה להשמשין זה דלשפיך להדיא לשיקה אסור בלא ערבו שחיקן להדיא לחלר באינה משירבת ולדיוטא ומשם לחלר של מעירו במלה מיירי במלר שוב באל מירי במלר של ביש לה מיירו במלה החלר למערה השל להכ"מ ה"ל להר באינה והב" לא בל ערבו בחים לא להכ"מ ה"ל להר באינה והב"ל להכ"ח השל למות ב" בחלות לוב בלחות הוה להכ"ח לא בל מערבו בחים לאות להב"ח למות להב"ל להכ"ח ה"ל להיות להב"ל להכ"ח ה"ל לקון החלר באינה של הלהות הוה החלר לכרמלים הול במכרת ה"ם ב" אלותף לשקה בב"ל מיירי במות לוב להכ"ח המלר להכ"ח ה"ל להלה באינה מבור החלר בא מות במום שלה מות במות של הוב ביום וליום להפור למשה במות ה"ל להתות הובים שלום מולים לובו במכרת ה"ב "לותות לשל הבום להוב"ל להכל להכ"ח ה"ל להתות לובו במות לבו במכרו ה"ב ללות הלום השלב בלות הבו ביום וליבו במכרו ה"ב לות הלום הבים וליבו שלום הובים להב"ל להוב במות הלוב במות ה"ל במות המוב במות ה"ל המל המום ב"ל למום במב"ל במום הוב"ל להוב במום הוב"ל למום במום במום הו

ה"ה למלכל בחצר ממש יצ"ש וממיש לצד שלתם קשה ובחיבורו לא ישפט לחצר לים כן וייל דברי הלבוש בזה באפשר וווא ציע:

שעם (א) בבית עמ'א תום' עירובין עדו אי דיה אסצעי שכל שטוליך העירוב דרך שם כיל דנעשים בית שער אם ירצו בכך אעים שבחול אין להם דרך עליהם: (ב) בבית שער עסיא נכרא עירובין שם עדו אי והנה בפסחים כי בכ"א כר וביד קריא ובש"ך שם אית כים ובכתובית כר אף באיסור דרבנן בכ"א אסור ולפ"ז בשציג פיירי בוא'ז וכאן אף בוא'ז מינכרא מילתא דקיימי כר אף באיסור דרבנן בכ"א אסור ולפ"ז בשציג פיירי בוא'ז וכאן אף בוא'ז מינכרא מילתא דקיימי

בתים וארה כשצ"ג יבואר פוה

שב (א) אף משתחשך עמ'א הא למקנא רשתא בשבתא אמור ושכורות מישראל למ'ד דמועיל בחול וע' אות ר' ואי'ה שם יבואר עוד: (ב) לכל עמ'א מ'ם פרק שני מה"ע ה"ב י עירובין כ'ו ב' ד'ה ה'ג דאדעתא דהאי חולקא לא עירב ומשמע לכאירה המעם דמיהסרו ינריםיי עירובין כו בי די היה היב דהאי הווקקא לא עירב ומשפע לכארה הפעם דמיתסרו אהדדי ואיכ אם הלך האי לחצר אחרת שרי או בימל מבע"י ומסתימת הפוסקים לא משמע כן ומשמע דמבעיי יל דלא מהני הביסול רק לסלוקי רשות בשבת ותקנת חכמים שינפל לכולם דוקא וצ"ע בזה ועתרש: (ג) מביתו עמ"א הנקודה שציינו בד"א צ"ל אחר וגם הוא לשון הש"ע אמור דבביתו שלא בימל אין אורח הרר"י ועב"י ומשכיפל גם ביתו בפירוש מותיין הוא והם: (ד) ביתו עמ'א ועסי שפ'א אות הו"ז ועא"ר אות ה' ויהיד לגבי רבים הוי אורח לא רבים לגבי רבים שנים אף נגד פאה : (ה) בין פביתו עביא שפלא סיא אם התווק הוא ועיש אות בי ואיהה יבואר שם : (ו) וייא עם'א דייל דכששוכר מע"ש לכ"ע מהגי ובשבת לא דהוי כפוים ולפיז דיעבר מקח שנעשה באיסיר הוי מקח עח"מ ר"ז ועא"ר אית ו": (ז) אף מבתיהם עמ"א עמ"ז ג' וסובר דאה שבישל בפיז רשות ביתם רכים ליהיד לא מהני חזקה דידהו תחלה נאיר ז': (ח) אה בשל עצמו בלבוש מותר בשל עצמו ועא'ר אות ח' והמ"א מיישב זה דמיירי במכמל בפירוש רשות ביתו גם כן כו': (מ) אינו עמ"א ועמ"? ד' עב"י והרר"י אם שנים מבמלין יכולין לבמל כ'א בפיע : וא"צ בב׳א עיש ועתו"ש

שפא (א) והוציא עמ"א עם"ד הוצאה מרשות שביםל לאו חזרת הוא רק כשמכנים לשם עם"ז שם ני ומים מלת לחכנים קשה דהיל"ל דוקא אם הוציא הא הכנים לא חזר מבמולו אבל אין רשאי ועתו"ש הרגיש בזה , וביםל רשית ביתו חמור יותר דאף הכנים הזר מכימולו לנמרי אף מהחצר והבן וצ"ע ועא"ר ב". ע" אות שאח"ז ואי"ה יבואר: (ב) החזיקו עמ"א ועס" לנמרי אף מהחצר והבן וצ"ע ועא"ר ב". ע" אות שאח"ז ואי"ה יבואר: שים הי הים והחזר ווהן וביע ועאד ב". ע אות שאודו האירו יבוא. (ב) החיקן עם א ועשרי שים הי ויד. והיינו בא בישל רשות ביתו וא בישל רשת ביתו מותר להוציא מביתו לחצר אחר שהחזיקו בו וע עולת שבת ודבריו צ'ע וכבר עשר הא'ר אות א' בזה וצ"ע שלא השינו המ"א בזה: (ג) משתשיכה עמ"א עמ"ז ב' דכאן לא הוי הזקה מעליא רק חזקה באיסיר מלשול ומבע"י ל"ש וה הא ביה"ש שייך שפיר חזקה באיסיר מלשול: (ד) בחורבה עמ"א ובמבוי כה"ג א"ה יבואר בסי שפ"ו מות יע"ש: (ה) מכיתו עמ"א ואין נראה כחוור ומחזיק שהוצאה מרשותו לא נראה כמחזיק ורשות חבירו ליש דמחזיק בו שהרי של חבירו הוא ועא"ר אות ז' בזה: (ו) חוזר עמ"א האף חזקה לא מהני כה"נ כיון דיחיד אצל יחיד לא נעשה אורח כבסימן ש"פ במ"א אות ז' משא"כ דאף חוקה לא סהני כהיג כיון דיחיר אבל יחיר לא נעשה אורח כבשיפן שופ כם אאת דישטא כ לבית חבירו מותר כמיש באות הקרום אינג דעדיין לא החזיק חבירו בשלו ועתריש: (ז) ואז עמאה ועאר אות ? בשם הלכוש תיקן זה דאין גראה כחזור מביסולו כיון שעדיין נשאר חדר א' שאסור יעיש, ואזר סירש דברי רמ"א עפץ הנוסחא ואף מותר יע"ש עמ"ז ג'. ועתו"ש אות די ביחיד לרבים ליש תשתכח תורת עירוב שהם ערכו: (ח) אינם עמ"א עמיש במיז מזה אות ד' בשם הפרישה: (מ) וחוזרים עמ'א ברבים לגבי יחיד בהכרח שיהויר ויכפל דאי מכטל גם רשית ביתו

הפרישה: (מ) וחורים עמיא ברבים לגבי יחיד בהכרח שיחזיר ויכם: דאי ככבו לב רשית ביתו אפ"ה אפורים הם רבים לגבי יחיד אף חזקה לא מהני כבסימן ש"פ סעיף ד' במ"א אות זיין ועתו"ש אות יז בזה:

"שפב (א) אינו עמ"א עירובין ס"א ע" פור וב" ואע"פ שדרין הרבה ישראל בבית אחד ל"ש קצת המעם מ"מ לא אפרו דירת עכו"ם כ"א כה"ג ואו"ה במ"ז א' יבואר: (ב) בכ" בתים עס"א מלת אבל לא הבינותי דאכ ובנו שאוכלין על שולחן אחד אע"פ שדרין בב" בתים כל שאין איסרין זה על זה כבס" ש"ע דמקום פיתא עיקר תו אין עכוים אוכר אע"פ דל"ש הפעם דהא דיור שם עם עכרם. ער"ם פ"ב הים מה"ע גר תושב כעכרם ובמ"ם ירושלמי ריש הדר ה" ב" ושם דיור שם עם עכרם. ער"מ פ"ב הים מה"ע גר תושב כעכרם ובמ"ם ירושלמי ריש הדר ה" ב" ושם נאמר גר תושב ועבד תושב וישראל מומר בפרהסיא כעכו"ם עסי' שפ"ד ושפ"ה משמע גר תושב אין חשור על שד דקיבל ז' מצות ומצווין להחיותו ולהישיב אותו בערי ישראל אפיה לא פלוג ואין גר תושב גוהג עתה בומן שאין היובל נוהג וישראל שיש לו משרת עכוים י"ל דאוסר עפרי שפיר ושפיה דפיד אוסר ואכסנאי יע"ש וצ"ע בזה: (ג) לא מהגי עמיא ועפ"ו ג' דמ"מ תקנת חו"ל שפיד ושפיה דמיד אותר ואם היע"ש וצ"ע בזה: (ג) לא מהני עמ"א ועמ"א וצ"מ החול לבד ידמ"א וועמ"א וב"ח מותר והם אסורים דלא ידור ולא ילפוד ממעשיו: (ד) לא" מהם עמ"א ראוי להגיה שיהא הוא מותר והם אסורים כי ועמ"ז ד"שם כתבנו ד"ל דה"פ דב" יהודים הדרים שם יבפל אחד לחבירו וחוזר ומבפל בכס" שם"א ס"ז חוזרין ומבפלין ואפשר כל היום רשאין לעשות כן וא"כ בפלת תורת שכירות ותקנת מוצ"ל שעשו הרתקה ע"ין לבוש וגם כשררים ג" או ד" דלא שכיח אכתי איכא מע"א ה"ה דרך פתח מועל במקום עבים ע" ע"ירובין ס"ג וסד א" ועתיוש בזה: (ה) דרך חלון עמ"א ה"ה דרך פתח מועל במקום עבים ע" ע"ירובין ס"ג וסד א" ועתיוש בזה: (ה) דרך חלון עמ"א ה"ה דרך פתח יש לישראל דריסת הרגל על עכו"ם בזה. עא"א א" מותר ליקח כובע מראשו בחצר השרים ולילך לפרקלון באון דרים שם ישראלים ואם דרון שם ישראלים אסור לפרקלון אבל בחצר מותר למפלי (ו") עד ע"א אפשר לפרש דבריו דה"ם כל בתוך הומן אין חוזר עד שיחזור הדמים לפי ערך שנשאר וה"ה בכתם ע"ם שבא אפשר לפרש דב"ו דה"ם כל בתוך הומן אין חוזר עד שיחזור הדמים לפי ערך שנשאר וה"ה בכתם מיבע אין הוור בו שמ"א השבר הדמים הא בהחזיר הדמים ושברו לזמן בפ" אין תוור עד שיחזיר הדמים הא בהחזיר חוזר וא"כ "ל דאין הלור בו במע"א בקשה דברי המחבר את הדדי בשע"ד מ"א וכן הקשה בשפ"ג בוה וסיים שם בצ"ע דין דנמתב הפתח בחול ונפתח בשבת ד"ל דאין העירוב חוזר הדמים ומים ובן עיקר יצ"ש: (ד) דאין מ"א הקשה דברי המחבר דהל דאין העירוב חוזר וגיער וא"ה בש"ג בו"ז ומ"א יבואר עד" במ"א מ"א בב"ח משמע דב" תנאים צריך וכל שא"י העכו"ם למלק לישראל מחדר זה גמי לאו שכירו עמ"א בכ"ח משמע דב" תנאים צריך וכל שא"י העכו"ם למלק לישראל מחדר זה גמי לאו שכירו עם"א בב"ח משמע דבי תנאים צריך וכל שאי העכוים לסלק לישראל מחדר זה גמי לאו שבירו דוי והמיא פסק כוותיה רק בזה דאם העכרם יכול גיב להניח חפיציו באותו חדר הוי כשבירו ולקיבו כיון שיש לעבו"ם שייכות עם ישראל יעיש ועתרש: (י) מניובר עמ"א דאין זה חשוב אוכל פלך דאין חשוב אצל המלך דבר מועם כזה שנוסל בעד שהשכיר הרשות ובמת הניזבר חי עם"ד חילוק בין סתם לוכן ו"ל כל ששכר לעולם הוי תוך הזמן ועמ"ז מ' וא'ר יו"ד ועכ"ם אין לברך על עירוב בשבת ראשון עמ"א ז' והבן: (יא) שכירו עמ"א וה"ה בעכרים בחצר כל משרתיו בכלל שכירו ולקיפו חשובים ואם אין רוצה להשכיר יוכל לשכיר ממשרתיו שלו : (יב) אין עמ"א בש"ע אות ח" ועא"ר אות י"ז בתו"ש והיינו ודאי כה"ג הא שכר ממנו ב' ישראלים דירה מעכו"ם פשימא שאומרים זה על זה וגם צריך לשכור רשות מעכרם שיש לו בחצירו ומיש בהגיא דשכירות של עכרם כר כלומר שכירו ולקיפו של עכו"ם לקולא כעכרם ולא להחמיר ועסי שציא במ"א מאורחים בבית עכרם ואיזה בשפ"ז ושצ"א יבואר עוד: (יג) שני עמ"א רמב"ם מיב מהלכות עירובין היא והרים זיל לא הביא כ' ישראלים בחיצונה ועכרם בפנימית ובפיד הכזב הבוא עבוים כרבים ולבין אף עכוים אי בפנימית וישראל אי בחיצונה אסור ולדינה אי הדרבה אבים כרבים ולבין אף עכוים אי בפנימית וישראל אי בחיצונה אסור ולדינה אי דרקא ב' ישראלים בחיצונה אופרים ועיון נפרא ס"ת ב' ועיה ב' ולס"ד דההיא דס"ה כרי עקיבא דוקא ולרבנן כיון שאין ישראלים אופרים זע"ז דרגל המותרת במקומה אין עכו"ם אופר דבעינן ב' ישראלים אופרים כבס"א נדחו ההוא דס"ת מהלכה משא"כ ההוא דע"ה הלכה עכו"ם כרבים ב' ישראלים אופרים כבס"א נדחו ההוא דס"ת מהלכה משא"כ ההוא דע"ה הלכה עכו"ם כרבים כשיש בחיצונה ב' ישראלים ואנן קי"ל דהלכה היא ההוא דס"ה כפי מה דמסיק בע"ה דעכו"ם כרבים כוי אתיא אף לרבנן דו"ע י"ל אמאי כתב אף ב' בחיצונה האדרבא משמע דוה כ"ש הוא ועי אות י"ד או"ה שם יבואר עוד: (יד) ויש עמ"א עם"ז י"ח והר"ם ז"ל פ"ב ה"א נקים ב' חלוקות ראשונות ובפ"ד הכ"ב חלוקת עכרים כרבים שישכירו משמע ב" כתיצונה ולמה לא נקים הך גבי פ'ב וצ'ע: (פו) חצר עפ'א שצ'א ראוי להיות. מ'ש הפחבר בפ'ך לא היה פנאי כעת לציין ביה. ורין שכירות רשות משר העיר ושאר דיני שיתוף ועירוב א"ח יבואר בשפ"ו בעיירות שלנו המוקפין חומה ועסר שציא : (כו) אינו עמ'א דחרל עשו תקנה שיתרחק הישראל מעובר

מיש וציע לדינת. והם בכרו בסחם ייל לכיע הפי בהשכיר להחד לדיך לחזור ולשבור מהב' וכיב המויש הוח י' ישיש : (יה) החד שכיר במוכר במערב דמי ש' הוח כי שוכר כמערב :

ככסי' בנ'ז סס'א מ'מ סחמא לרה'ר פחוחה עסי' במ'ה . וממ'ב המ'מ כמ'ב פפ'ו מה'ם ולא ממ'ש כאן עבו א' עוקה ב'מ דסיפא נמי י'ל דמיירי ביותר מד'א כל שא' עבו שקה ומקבדת על קלקול החור בניה אבור . הפן הב' לומך כל בלא עבו בחיהן שוקה אף ביותר מד"ח שחיהן חשורות אף לשפוך על הדיופא ומבם לחדר כי עפ"י הרוב בני אדם "קבידין שלא ללכלך אמלע החזר משום נקיות יחירא (הע"פ שיותר מד"א מותר בלי שוקה כבסי" מ"מ דרכן לבפוך בלדי החלר כו") וח"כ כל ערכו בתיהן יחד הן לח שבו כלל טוקה ומ"ש ח" שבו וב" לא הסורים לבפוך אף לדיומה ומבם לחלר כי הייבינן במחוך ברונים לנקוח החלר ביותר ירדו עם הבופכין למעה ויבפכו בלדדי החלר וחחת הדיומהות למטה ומפלפל בחלר בלי עתורים שרובין פ"א מ"א ד"ה ואת בכתב כי יתוש על קלקול הדוכא לכאורה פ"ם וג"ל על קלקול החלר שאין ד"א דאי קלקול הדוופא אף הא' למכרו וליע ואייה במ"א יבואר עוד דברי הפרישה ולבוש קלח וכאן אין להאריך:

שעה (ח) עירבה עפ"ו ומ"ם המהבר וכקוחות לרה"ר ה"ה למבוי עפו"ר וב"י וכב"ח . ויכלה ג' הליכות וה' מהילונה לבד פתוחה לרה"ר או למטי והמלעים וח"ל. וילחה ג' הניכוח וה' מחימונה לכד פחוחה לרהיכ חו למנטים הדרופת הרגל עם חיצונה הב' נמי הוי א"ם. ומ"ש המהבר בנתנו עירוש באמצעית בב' בחים מבמע אע"ג דא"א היה לתח הכל בנית א' ומ"ש בנית א' כדין בכלי א' או דמליא הדא מלא מבש מבמע אע"ג דא"א היה לתח הכל בנית א' ומ"ש בנית א' כדין בכלי אהר עח"ש: (כ) ופגימית עש"ז ואם יש לפנימית דרך על החיצונה וגם יש לה פתח לר"ה ולמכוי י"ל כופין בכנת להסתלק מן הרצולונה כה"ג ועפי' בפ"ו כעיף ע" ולה"ה במיע דריכה הרגל אוכר ומ"ש המחבר בס"ב עירבה כ"א למנות נותרת בפ"ע דריל המתחרת במקומה אין אוכרת בל"ש בריל המתחרת במקומה אין אוכרת בלא במקומה ועומי"ש: (ד) פנימית עט"ז ואם שירובן בחיצונה בתיהן אסורות דא"א לאחדא דבא דהשרוב בחיצונה ועב"י . רגל המוחרת במקומה אין חוברת שלא במקומה ע' ביפן בס"ד ג' במ"א דוקא הלר לא במבוי וכי' של"ב כ"ן וכע"ז במ"א אות ב' :

לח במבני וכי" של"ב כ"ן ובע"ז במ"ח חות ב":

נ"ב (א) לך עט"ז הר"מ ז"ל פרק במ דעירובין ה"ב ועב"י ומ"מ ובר"מ בם לך לך ולך

נ"ב בשלבה דרין יהד בי"ל סוב מבא"ב א" לבנים לב"ע י"ל די ביאור לכולכם

ובש"ע כמב לך ולך ב"פ ומיהו זה לבון הטור בד' וה" כו' כאילו אמר לך ולך כו'. ו"ל כי

המחבר סובר דהלכה כי"א כי הביא רק לבון הטור וכתב וי"א באין מפורע רק בטור יע"ב

א"ב הכמשב ככללים. ומ"ע בנוסח ר"ה י"ג כ"ל וי"מ כל או כולו וחאן קיים הגירסא להר"מ

א"ל כמ"ע ג"פ לך ולך ולך בלא נפרע רובו ככולו . ודברים ראיים למי באמרן. ודע אם שומדי"

רק מת"מ בני בלד ואתר הריני מבעל לכולם י"ל כ"ע מודים דלאו מבועל רק למם בשמדי"

בת נו"מ ברתב לה כיון מוחרים בי"ל כ"ע מודים דלאו מבועל רק למם בשמדי" בם עמ"מ בכתב הם היו עומדים כולם כו' לכולכם וייל בין כולם לכולכם : (ב) וי"א עפ"ז ועמ"א ו' ואי"ה שם יבואר ולהלכה שא"ר אות ו' צידד שם לומר דאין מועיל שכירות מיבראל יע"ש: (ג) ורוש עט"ז מבית לחזר היינו מביתו לחזר וליג מבסיהן כו' אבל המ"א ז' גרים והיינו אף שרבים בפלו בפירוש רשות ביתם דיהיד כה"ג שרי הוא והם מביתו להגר עמ"ה כ' רבים בחני וחי"ה יבוחר בזה במ"ח: (ד) איבר עם"ז מלח לח בחלף י"ל בוי"ו לו.

עמ"ה ה" רצים בחני וחי"ה יכוחר בזה במ"ח: (ד) איבו עפ"ז מנח נח בחנף י"ב בויז ע.

ומסחברת אף בע"ב אי אחר ע"מ באל נאסר כן אפ"ה לא מקני ליה מידי:

שפא (א) שהדי עט"ז ובפע"א במ"א א" משמע דאף הלך בשבת היבראל מסני ואפ"ה

אמרינן הואיל והוחדה יע"ב סעיף ד' ובני"ז ד' ועא"ד כאן ג' ואי"ה בשפיה יביאר

עוד: (ג) ולרש"י עס"ז עירובין ס"ח ב' ד"ה והוציאו עב"י בזה. ופשמע לרש"י ג'כ ביה"ש

סגי דמוכהא מילחא דאו מהכרו בפלפול ועא"ד אות ד' בסב כ"ך דעיקר כבברא א' ובכלנים

קפנים כתבנו מזה דיעה א' אין מפודש להיפוך גם מ"ש ולרש"י כי' ולכן לריך להשמיעו זה:

(ג) ואפרלו עס"ז עב"י ומבא"כ בס"א לענין חזקה אף במוציא מהלר לביתו בפידי

הוי חזקה עב"י ומ"ש וחז מוחר חי"ה במ"ח חוח ז' יבוחר זה: (ד) אינם עב"ו עב"י וגמרא שירובין ע' דבזה אמרינן הואיל ונאסרה למקנה שבח נאסרה לכל ודוקת בזה הא בשאר דברים לא אמרים כן עיון אות א' נשס"ב כ"ג מחולה הנעשית בבבת . ועיין פרישה כתב ה"ה ב' הלירות וכותל ביניהם בלי פתח בה"ח ביערבו יחד וגפל בשבת שא" בני הגר זה לבעל רשותם לבני הגר החרת יש"ב ולא הבינותי דבש"ד ס"ב מבוחר כה'ג הותרה כ'א לעזמה וי'ל שלא שירבו כ'א לעזמה ונפרן כותל בשבת א' ב' האירות לבטל רשותם לא' מבני ההזר שיוזיא משיחו להזר בכה'ג לא אמריק הותרה הוחרה וז'ע :

נכפר רפותם לוו עבלי היהו ביולה מבינו ללוע דמשמע אף שכ"א אוכל משלו ובהפסק מהילה עשי" שבב (א) בב' בהים עס"ו על"ו וליע דמשמע אף שכ"א אוכל משלו ובהפסק מהילה עשי" שליע ב על סעיף ד' בהגה"ה אפי' הכי כל שאין בני בחים אע"ם שילור באוסרים זה על זה אפי' הכי אין עכו'ם אוסר וכן נראה ממ"ש הב"י בדקדק ממ"ש ב' בחים דאל"כ ממ"ש ואוסרין זפ"ז מבואר הוא וא"ב כ' בתים א"י מהו אם לומר ג' הדרים או כ' בתים ממש וערש"י עירובין ס"א וב' בכ' בתים ואוסרין אין ראיה י"ל דהכל תלוי באוסרין זע"ז עמ"א כ' מלח אבל מבמע דהכל חדא הוה ובאוסרין עיקר חליא כו': (ב) או עס"ו ובפפ"ד הקפה מאנבי היל יש'ש וי'ל דאנשי חיל אין ביד בעל הביח למהות בידם ודינא דמלכוחא דינא ול'ש דלא הבאיל והשכיר לאבור עליו וכ'כ א'ר וחו"ש שם: (ג) לא עש"ו אע"ג דאין אופרין ופ"ז דנח הבחיל והשכיר להפור עניו וכ"ל חיד וחו"ש שש: (ג) לא עש"ז הע"ג דחון היסרין זע"ז כבס" ש"ע ס"ב מ"מ מ"ל לא עדיף מערבו יחד כיון דרין בכ" בחים ואלו לא היה חפיסת יד היו אוכרין ל"ד לאב ובנו כו': (ד) אינו עש"ז החו"ש אום ה' הקשה דבעירובין ס"ג וס"ד לא החיש שעמא אלא מבים דבעלת חירת עי"ז בע"ז ועב"י יע"ש ועב"ז יע"ש ה" ז ולכדירה י"ל בכ" החי שעמא אלא מבים דבעלת חירת עסש א" דיעבו כן כל שבת ובעלת חירת בירות ודיים יחש הבע"ז להדב ע"ל מא ברואה העבו"ם להשכיר ואאמר כרש"י ס"ז א" בס וחום דרה אני אלאמר בצלת חורת שירוב ווחום" ד"ה אני אלאים ברואה העבו"ם להשכיר לשם בעלת חורת שירוב וומ"ל ה" ובראלים בב" בחים אף רואה העבו"ם להשכור השור בלא שבירות בבעול רשות אל החיים וומ"ה ב" ישראלים בב" בחים אף רואה העבו"ם להשכור לשור בלא שבירו לא מור ב"א חורת המות להווא היום לא רואה העו"ש להבות להבות אלא היום ב"ל חורת המות ה" בי"ל היום ביום להבות ולא בירות ולא מות ה"א חורת המות ה" היום לה" לא בירות ולא בירות ולא מות ה"א חורת המות ה"א חורת ה" להבירו ובחם דרים ג' וד' יברחלים ביפלו רבות רבים לחד לא בכיח ולא גזור כ'א מפעם בפלת חורת עירוב וזה דווקא כשאין העכו"ם רואה להשכיר ועמ"א ועדיין צ'ע ואי"ה במ"א יבוחר עוד: (ה) אם עש"ז ואם נפרן יותר מי"א או במילואה אז נראה דהוי כחד חזר ואוכר ומשמע עבו"ם אופר בישראל לא יותר והיינו מאני דבחים לחזר הא שבתו בחזר מוחרים וא"כ ב' חלירות פתוחות זו לזו וחין להם דריסת הרגל זע"ז כל הלירות רבות ח' הן וחף בלח שירבו מוחרים כשבתו בחלר זה לזה ומבית לחלר חחרת אם בחלר א' דרים הרבה ישראלים ופכו"ם מ' ביניהם יראה אם המחו העירוב בחור באין דר בם עכו'ם אף שלא שכרו רשות מעכו'ם מ'ת בני הור שאין שם עכו'ם מותרים לשלשל להור שדר שם עכו'ם ובני החור שעכו"ם בו אסירים מחמת עכו"ם ואם הניתו העירוב בביה בבחלר בדר עכו"ם י"ל באסירים עכו"ם ולא ילמוד ממעשיו: (יו) או עמ'א דשכירות הספינה אין מועיל לשנירות רשות העירוב כבסעיף א' בהג"ה בית של עכוים וישראל כר יעיש . ועי שוית חיצ זיל סימן ו' האריך בענין שכירות יע"ש ואי"ה בשפוז ושצ"א יבואר

שבל (א) והעירוב עמ"א עתום עירובין ס"ה ב"ד"ה דאתא וס"ו א' ד"ה אני וב" כאן. ולמ"ש המחבר בשע"א ס"א בעכו"ם אוםר אע"פ שאין כאן בע"ב מיירי כאן שרחוק יותר מיום א' וכמ"ש הב"ח ואפ"ה כשבא לא אמרינן הואיל והיתרה הותרה דלא כע"ש דבתב דהמחבר

א זכני ש הבוח ואפ ה כשבא לא אפויק ושאינ והתרה הותרה דלא בעיש דבתב דהמחבר פסק באן כדיעה בי שם ומ"מ צ'ע אמאי לא נימא הותרה למ"ש בשסיח אות יד ושע"א אות ח" דבעינן קרוב לודאי שתתקלקל העירוב עמ"ש שם ובשצ"ה אות מ" דבספינות בשבת מיירי ולא אמרינן הותרה דמפסיק כרסלית ומפסיק רשות אחרת לא הותרה ובשע"ד א' הנית ג'כ בצ'ע דין דלשם בנסתם ונפתח בשבת יע"ש וע' פרישה: (ב) עם עמ"א מפרש מ"ש וב"ש היינו נמי אם ערבו יחד ולא שכרו מעכו'ם ומת בשבת דמבמלין זה לזה ועירוב הא' אין מועיל דביה'ש היה . דאותו שלא מת קיים ול"ד לשע"א ס"ד בעירבו וא" לא עירב ומת דשרי בשבת משעם עירוב. דאותו שלא ה"ה ראוי לערב עמהם, משא"כ בעכו"ם לא אמריגן הואיל וראוי לשכור ממנו ואם העבו"ם היה רוצה להשכיר צ"ע אם אמריגן הואיל ונאסרו למקצת שבת ע' פרישה ועסי שעיא במ"א א<mark>"</mark> יות וזצה להשפרה צע אם אמרינן הואיל האט. ולמקצה שבת עי פריטה ועםי שעא במא אי התם ראוי לערב והיה עכרים שהיה רוצה להשפיר במא"כ בלא היה רוצה להשפיר . ומלת כיש משמע דקאי אאם ערבו דבלא ערבו אין כאן כ"ש ובר"ם ז'ל פיב מה"ע ה"ג לא כתב וכיש ובמים משמע דרבי באין כ"ש וע"ש דהכ"ש הוא דא"צ רק א' בימל רשות וצ"ע: "שבר (א) נכנס עמ"א ואם בא עכו"ם בשבת צ"ע אם אוסר אם ניפא הותרה עסיי שע"א ועס"

שצ'א בשוכרים רשות מהשר העיר במ"ז ג' וא'כ אגן שמקילים ונכנסין בשבת לבית

עכו"ם ליקח מהם שכר ושאר משקון ה"ה שאין אורח עכו"ם אוסר ואייה בשפיז ושצ"א יבואר עוד: (ב) בין עמ'א והנה בש"ע כתב ת"י שיש לו כלים שאין נפלים או מחפת כובדן ככסימן עוד: (ב) בין עמ'א והנה בש"ע כתב ת"י שיש לו כלים שאין נפלים או מחפת כובדן ככסימן

אבל המיר בשבת הותרה ועב"י בשם הרשב"א ז"ל אף פתח קמן דע"ד נמי מהני עסי' שפ"ו

מותק עדשים והמגיא מיישבו דאין ראוין לאבול חיין ועאיר: (ה) בשיל עמיא בשר חי משטע חדי מותק עדשים והמגיא מיישבו דאין ראוין לאבול חיין ועאיר: (ה) בשיל עמיא בשר חי משטע חדי לגמרי ובא'ר אות יי בשם הירושלמי בשר מלית ובשר חי יעיש וו"ל היינו בשיל ולא בשיל ממביד שליש בישולו כו׳ וי"ל לפת"ן נמי בכך מיירי בשיל ולא בשיל וצ"ע. גם י"ל בשיל לגמרי שיעורו ללפת ואי חי לגמרי י"ל בעינן ממנו ש"עור ב"ם: (ו) צלי עמ"א דדי ללפת בו פת לגמרי שיעורו ללפת בו פת שיעור בים ולא בעינן ביה שיעור בים אף במקום שאוכלין כך: (ז) חימן עמיא עתו"ש אות פיז ומשמע כל שדרך אותו המקום לפכל בו יהיה חזק או לאו שיעורו כדי למבל: (ח) יין חי עמיא הכל לפי מה שהוא ראוי אם לאכול בעין בעי בים ואם למכל כו' ואם לקינוח בעי שיהא לקינוח ב"ם: (ם) בתרומה עמיא עמיי תנ"ו ציל במיא אות מי שאין מאכילין חלה עתה לשום אין מערבין ומשתתפין בחלה בזה"ז כלל: (י) שלא עמ"א ועאיר בשם וזפרישה כ"כ והוא ז"ל כתב דאפשר לתרץ דקונם מודה: שיתופי מבואות בעינן ג"כ ככר שם א"ר בשם ע"ק אות י"ד וט"ז: (יא) והנה עמ"א שצ"ר אות ב" ורס"א ו" ועס" שס"ג ס"ח לחי מעצי אשירה כשר מצות לא ליהנות ניתנו הא נהנה שמסלסל עי"כ ועאיר שם: (יב) לא נתקדשת ודאי ביהיש מספק לא חל עליו קדושה עד הלילת בית"ש ראוי היה: (יג) עד עמ"א כיון דהיום קדש מספק לא גפיק קדו<mark>שה</mark> עד הלילה ובית"ש לא ראוי . משמע כל דשרי לאחריני מוון הוא ואע"פ שכל החבורה אין רשאין לאכול ממנו. ואם איסור דרבגן והוא חולה שמותר לו לאכול צ"ע אם מע"רבין בי: (יד) ואסור עמ"א ומיירי כשנתנו בבית כלים או במבוי זה ומבוי זה מש"ה אסור ממבוי למבוי: (מו) ששב<mark>תו</mark> עמ"א ומידי כשנתנו בבית כלים או בסבוי זה וסבוי זה מש ה אשור שטבו למבוי (נפו) ששנתנו בהן עמ"א כמ"ש בריש הסר הפרישה ככס" שע"ב כרש דהכל רשות א' לכלים ששנתנו בהן אע"ג דהגזירה משום דחצר נראה כרח" לגבי מבוי אפיה דוקא כלים ששבתו בבית הוא דאשור כשישים אח"כ בחצר לטלטל למבוי:

"שכן (א) במבוי עמ"א משמע דסובר כן להלכה והר"ב וו"א בהג"ה על היין כי אין הלכה כן רק כדעת המחבר ועם"ו מ"ש שם ועב"י בזה. ועמ"ש א"ה באות ב": (ב) וי"א עמ"א ציין על וי"א שבה"ה דכ"ע מורני פרשופו ביין במבוי סימכין עלוו במקום עירוב וויל דוקא בעירב כל שור לצימו רע "ש ולכאורה ראוי הציון וי"א בהמחבר עומ"ו וצ"ע:

שבח (א) אבל עמ'א פ'ה מה'ע המ'ו ומ'מ שם משבת ק'ל וסוגיין שם דמעמא הוא דאם ערבו

בתים עם כל חצר לעצמה נתקו חצירות ולית כזא בתים ואין מבוי ניתר בלהי וקורת כ'א בתים וחצירות פתוחים וזה מבואר ברים ז"ל והמימ פירש הסוגיא שם מי גרם כוי דא"א זיות כסתומין יע"ש והלכת משמע כדיעה א' עמ'א שם וא'ר ואף כלים ששכתו בתצו מותרים למכוי בלא ערבו נמי ועי ע"ש . ואם ערבו כל החצירות יחד י"ל אפ"ה לדיעה א' שרי כמו דלא נתקו לבתים כמו כן לא נתקו לחצירות וחשובים ב' הצירות , ובצ'ה בלא'ה שרי כם"ש המ"מ ועסיי שסיג סכ'ו במ'ו ח"י ומ'א כ'ו ייל דלצאת דעת הר"מ ו"ל מתקנין בצ"ה ועמ'ש בשפ'ו במ"י ואי׳ה במ׳ז יבואר עוד:

שפט (א) יותר עמיא שם מביא משמעות הרימ ז"ל דשרי יעיש והניח שם בציע. ועין לבוש בשמעה בשבת די לו בקרפף אף פחות מבים. ומיש בשיע הוקף לדירה אפילו בית סאתים אוסר עאיר:

שצ (א) מבוי עמ'א עסי׳ שפ׳ב בכ׳י וב׳ח ובש׳ע שם ס׳ג וסי׳ם וס׳ך ומבוי צדו א׳ פירוש קצה האחר ובקצת הב' כו' וכנגדו יל דלא דר שם שום אדם ואי דר כנגדן בחצירות ובתים ישראלים יל דליש הפעם דליהוי יחיד אצל עכו'ם כיון דכנגדו דרים שם ישראלים. וכללא חצר

במבוי כבית בחצר למיהוי כיחיד כו׳

שצא (א) אפילו עמיא ועמיש אי"ה במין אות ג׳ מזה: (ב) ישראלים עמיא מהרש"ל ז"ל אומר בירוד דסובר אף ישראל ברגיל אוסר מיד עס"ע במ"א י"ב ולפ"ז אוסר אורח על בע"ה וע׳ פרישה וויל דעכ"פ ב׳ אירחים אוסרים אהדדי מיד אף להר"ב ז"ל בתשובת רמ"א סימן "ך דישראל אין אוסר מיד מ"מ אירחים אהדדי אוסרים מיד כבסי ש"ע. והמ"א ז"ל כתב דאף אורח א' עם בע'ה י'ל דאורח אסור סביתו שנתארח לחצר ורמו להמרדכי שהביא הב'י בשם'ב הובא בתה"ד ע"ו שתמה על המרדכי ובני ריינוס ליתא שם וייל גהי דאורה מותר מבית בע"ה לחצר אבל מבית שנתארה לחצר לא ומשמע ה"ה בע"ה מבית אורה לחצר לא כי שכירות ליומא תחצר אבל מבית שנתארה לחצר לא ומשפע הזה בעות מבית אורה לחצר לא כי שכיותו מותח ממכר היא וחולק אמיש בש"ע דמותר מביתו והוא מתה"ד וליד לשים בימל רשות ביתו מותרים כולם דביםל משא"כ כל שלא בימל ולפיז בירוד כה"ג בע"ה אפור מבית אירה לחצר וה"ה האורח כה"ג ובחצר עכו"ם צריכים לשבור אזרחים רשות ממנו והיינו מבע"י דבשבת לא הדר עירוב כבסי שפיד ובסי שפיד מ"מ בירות להשר שבירות מהשר העיר מהני אף לבתי עכרים כמיש הש"ו וכן המנתג וצ"ע אם מהני השכירות לנוספים ומוב ג"כ העיר מהני אף לבתי עכרים כמיש הש"ו וכן המנתג וצ"ע אם מהני השכירות לנוספים ומוב ג"כ

העיר מהני אף לבתי עכרים כמיש המיז וכן המנהג וציע אם מהני העכרות לנוספים וסוב גים לומר בשכירות רשת גם לנוספים והבן זה: לומר בשכירות רשת גם לנוספים והבן זה: (ב) אין מערבין עמיא שצב (א) קנין יחיד עמיא מים פ"ה מה"ע הי"ם בשם הרשב"א ז"ל עביי: (ב) אין מערבין עמיא עיין בסור כי רשיי ז"ל פירש עיר של רבים כי רבוא ולמיש באות ג' דעכו"ם הוי שייר איש דעים הרוב יש עכו"ם ביניהם ועא"ר: (ג) ודבר זה עמ"א ובית א' נטי הוי שיור ול"ד חצר בית ועא"ר אות ג': (ד) וצריך עמ"א ועא"ר ה' ולא הבינותי דבעיר של רבים דבעי שיור הן בבי בתחים נמי וכיש הוא לכאורה דא"צ היכר צה"ם או ב' ססין ועיין אות מ' ואייה שם יכואר: פחדים בית עמ"א כולם ככל רוחכ הכיתל נמי לא הוי נפרץ במילואו לחומרא: (ו) אשפה עמ"א ובא"ר ר בע"ק דוקא אשפה של רבים: "(ו) מצבה הוי נפרץ במילואו לחומרא: (ו) אשפה עמ"א ובא"ר ר בע"ק דוקא אשפה של רבים: "(ו) מצבה

(יב) בעיב עמ"ו עי מ' וי ועתו"ם ועסי בס"ו מזה: (יג) אע"פ עמ"ו ובסי שס"ו כס כתבנו דהינו ממ"ם התום' פ' א' ד'ה אתא לקמיה דרב יהודה אמאי לא מייתי משכירו כו' ועורזינא מוחה הוי יע"ם. ועא"ר אות י"ב. ומשיק שם דאששר אף לכתחלה שוכרין מאשתו אטים שה"י דעתו כלל ולא אמרי׳ לכתחלה ראוי לשכור מאדון העיר גופא יע"ש: (יד) אבו עט"ז מ"ם שחין לעכו"ם כלי שם רחוי להגיה דכחן חע"פ שחין לישרחל כלי שם כיון שעכו"ם השחיל לישראל להנית הישראל כליו שם הלכך בעינן שיהא לו לישראל רשות בכ"מ כו' : נו מקום (פו) אינ"ב עפ"ז משח"כ בשכרו סחם מסתמח לח נחן רשות לשכירו כ"ח היוחו שכירו (טי) וישראר עט"ו עירובין ס"ה ועב"י בשם הג"א ואם שכר החילון רשות דריסת רגל העבו"ם א"ל לערב עם ישראל פנימי רגל המוחרת במקומה יע"ש ומיהו כי לא שכר מעכו"ם אסור ההילונה אע"ג דבעינן ב' ישראלים אוסרים זע"ז כאן נמי אם נלרף עכו"ם הוי

מוסרים ועתו"ש. ועא"ר אות י"ט ייבב קלת דברי הלבוש ולדינא הסכים דפנימי מותר מוסרים ועתוש. ועת"ד האו דיש ייבב קנת דברי הנכוש וגדינת הסכים דפניתי מוחר:

(1) או עמ"ז כאן אף הלבוש מודה דפנימי מוחר וא"ל לערב עם ההיצונה כל ששכרו מעכו"ם
ההיצונה משחמרת לעצמה ורגל המוחרת במקומה: (יח) [אפי׳ עש'ז האריך וכ"כ המ"ל
אות י"ד יע"ש. ודברי הר"מ ז"ל פ"ד מה"ע הכ"ב ופ"ב הי"א וממ"ש דין ישראל ועכו"ם בפנימית
י"ל שכתב כן כל כשוכר מקומו מעכו"ם די בכך והיצונה מוחרת וא"ל עירוב פנימים שרגל
המוחרת במקומה ומ"ש ברגלי ב' ישראלים קאי איבראל ועכו"ם בריצונה וישראל בפנימית
המוחרת במקומה ומ"ש ברגלי ב' ישראלים בפנימית דוקא כו' כן י"ל דברי הב"י ז"ל ועיין דריבה מ"ש בהג"א הולק אמ"ש העור ולא הבינותי די"ל דהחיצונה מותרת כל ששוכר מקומו מעכו"ם כאמור ול"ע : (יע) איבן עט"ז מ"ש דירת עכו"ם כו" אין בע"ה אוסר על האורח ולא האורח על בע"ה חה"ד בו' ע"ו ועבי' ש"ע בש"ע במ"א אוח י"ב ושל"א אוח ב' אי"ה בשפ"ז ושל"ח יבוחר בום וכחן חין להחריך:

שפג (א) יכולים עט"ו ולא הוי כמקח וממכר רק היכרא בעלמא ער"מ פ"ב מה"ע הי"ג: (ב) יבטל עט"ו ואם עכו"ם היה גוסם י"ל דאסור. ועתו"ש הוקשה למה לי

שכירות מיורש נימא בבת הואיל והוכרה הוחרה יע"ש ואפבר דמיירי במת עכו"ס ביה"ש ושכרו

שפרות מיות בפה התירב בלילה וכרומה ועסי׳ בליד וליע: החיב מחייב בלילה וכרומה ועסי׳ בליד וליע: שפר (א) אנשי עמ"ז עא"ר ב׳ דאנשי היל גרע טפי שטושין כרלונה והין לבע"ה רשות שם יעיש ועמ"א ב׳ ועתרש בזה דחיל המלך לאו ברצון בע"ה תליא מילתא והא דתיא עכו"ם אכסנאי אוסר י"ל דמיירי עכו"ם אכסנאי בחלר עכו"ם ויבראלים דרים בם ובכרו רשות מעכו"ם בעל ההלר חוסר חכסנית עכו"ם או יהודי שיש לו חלר והשכיר לישרחלים ובא אכסנית עכו'ם ובעה"ב הין דר שם י"ל כה"ג לא המריכן אין דעתו שיאסרו עליו דוקא אמריכן. ול"ע

בוה ועתו"ם שם : שפה (א) צדוקי עמ"ז וכ"כ המ"א בשם ב"י. ומומר בלינעא ואין מודה בעירוב ל"ע אם יוכל לערב ועא"ר אום א' בשם ב"י ז"ל פי' המשנה ומ"מ וע"ש. עי"ד סימן ב'

מומר לעכו"ם או להכעים בשאר עבירות הוי מומר לכ"ה מסור עתו"ש כאן

מותר כשני ש הה השפשים בשחר שבירות הוי מותר כב ש משור שחום כתן:

שבו (א) המשתתפין עמ"ז עב"ח והיינו כדיעה א" דפת בתבוי א"ל שירוב כלל אף כל

חלר לעלתה ודי בזה וכ"ש אין בגובין קתח מכ"א הוי שיתוף ועירוב ביחד עמ"ש

הי"ה באות ב". ודיעבד אם שיתפו רק ביין וכדומה לא בפת ולא שירבו כל הגר לעלתה עיין
שנים שבת בזה: (ב) דב"ל הטעש בע"ז וכ"כ הלבוש אע"ג דטעם הכ"ב יותר ככן ללאת אף
ידי השנייה הלבוש הקשה אטעש הר"ב יע"ש וי"ל והנה שירוב שלנו במקום עירוב כל חלר לעצמה ובמקום שירוב חלירות זו לזו ושיתוף מחלר למבוי דהיינו לפלטל ברחוב העיר מבתים במקום שמוקף חומה או לורת הפתח כנהוג והע"ג דעירובי הלירות בעי דוקה בבית דירה הוהיל ומהני החי לשיחוף דלח בעי בית דירה מהני במקום עירוב נמי הח לח"ה באמת לחו כלום טשו"ח ח"ל קי"א ביארתיו בשס"ו ושס"ח . ובעינן שיהא מונח העירוב במקום שיוכל ליטלו משם עפ"ז פס"ו ג' וכ"כ הפרישה ושו"ח ח"ל ז"ל ומבוחר הוח . וחם נפסק העירוב ל"ה סביב העיר עפין בפר ב רכ הפניסט זמו ל הכיר ולהמתל האו יותם כפפק הפרוב הותרה הותרה כה"ג בבבת ?"ע אם לפלפל בבתי העיר דא"א ליקח העירוב מבהכ"ג ולותר הותרה הותרה כה"ג עב"פ בבתי העיר בחוף הבחים מהדר לפלפל וליד לפתיו דמניה לכתחלה בתקום שא"א ליפול ובפל תקנח העירוב ועם"ד של"ד ג'לז מבתע כן ול"ע ועסי' שע"ד ם"ב ופס"ה בת"א אות פ"ו בזה. ואם העירוב מונח במקום שיש מת בימ וא"א לכהן לילך וליקח משם ושם א"א לו ג"כ להיות אפשר גרע יותר מנפסק השרוב ז'ה ואפשר מש"ה מניחין בבה"כ שרגילות להיות במקום שהכהנים רשאים לילך שם ובלבוש נתן טעם לפרסם הדבר העירוב והיינו שידעו הכל נם התינוקו': ובעיר שיש ירידים כמו כחן פרחנקפירע דחדר שבחים ממקום אחר יהודים וא"ה ורגיל לבוא אוסר מיד לי"א עמ"א ש"ע אות י"ב גם בהלר של עכו"ם מתאכסנים הרבה יהודים אורחים הוסרין זע"ז מיד ראוי לומר בע"פ ולכל מי ביתוסף בעיר הואת לוכות אותם כמ"ם הט"ז שס"ח ד' כבסי' שס"ו כ"ט כדיעה א". ושכירות רשות מן בעל החולר אינו יהודי שםי׳ של׳ח במ׳ח ב׳ וט׳ז ג׳ וה׳כ לדידן שסומכין על היחר ששוכרין משר העיר ומשכירו ולקיטו של המלך יר"ה שיש לו רשות בכל בחי העיר ואף לוקרון משקים שבת מבתי א"י א"כ השכירות ההיא מהני נמי להאורהים ישראלים המתאכסנים שם. מה אמרת שמתאכסנים שם גם א"י ממקומות אהרים מ"מ הכל נכלל במה בשכרו רשום מהשר העיר אף רשות הבהים הואיל ויש לו רבות להעמיד בם אנבי מלחמה ועבו"ת ח"ל סי" ו" מ"ש הריב"ש בחי עכו"ם י"ל באין שכירות מהבר מועיל ו"ל היינו בדרים יבראלים שם או ביריד לריך שכירות מח"י של בעל החלר אף למאן דיסבור כן י"ל דמהני מבעל החלר אף נגד אורחים א"י דומיא דסי' שפ"ב דבעל החלר כו' יע"ש ואי׳ה בשל"א יבואר עוד

שבח (ה) מותר עט"ז ובדברי הט"ז יש ט"ס ול"ל דוקה בלה עירבו בחים עם חלר שרי במבוי הא עירבו אסור במבוי ולכאורה משמע הטעם דשכיחי מאני דבחים בחזר ואסור משום גזירה ע' לבוש חה א"א כמ"ש בשע"ב וכ"פ הר"מ ז"ל פ"ג מה"ע הי"ע פסק כן ועא"ר תמה בזה על הלבוש ועתו"ש ודברי הט"ז ג"כ ל"ע ואפשר ליישבן בדוחק:

שצ (מ) ויש עצ"ז רְהוי להיות בפ"ב הות י"ע וע' פריבה וח"ר כהן ודירם עבו"ם לקולה השיב דירה להיות המבוי ניחר בלחי וקורה כשב" חלירות ה" ישראל וח" עכו"ם עשי שם"ג עב"י כאן ובלבוש . והטעם כמו בחלר בשפ"ב שם אות י"ע :

שצא (ה) אע"פ עט"ז פירש אע"פ בהם רבים קהי אבני מבוי ומלח שחזר כיחיד הוא הכרח לומר דע"כ אף רבים מבפלין ליחיד דאל"כ לא יצוייר שמבוי יבפל לחזר דהי בהזר רבים ממביי מ"מ כיחיד הוא. ועא"ר פי' כפשוטו וקאי אחזר ופעמא יהיב למלחיה אע"פ שבני חור רבים וערבו לעומן ולא שחפו במבוי הא דבני המבוי אין מבטלין לרבים בני חור שלא בחפו במבוי כמו בהלר בש"ם קמ"ל דהלר יחיד הוא וכ"ל התו"ש. וע' בשור ולבוש דערבו חצירות דרך פתחים סומכין עליו במקום שיתוף ח"ל ביטול ככסי" שפ"ז . ואפשר דוקא בכח חזר ה' שה לה רנו לשתף עמהם לריך כה"ג בישול: (ב) עד עפ"ז חזר במבוי כיחיד וח"כ הרבה ישראלים בהלר א' בהרבה בתים מותרים לטלטל בעיר עכו"ם דיחיד ל"ג דל"ש דדייר ומוקף לדירה דאל"ה הוי קרפף יותר מב"ם ואהור: (ג) ואין עט"ז הובר מ"ש הריב"ש יספיקו ב" הפעמים דוקא ביחד הא כל טעם בפ"ע לא ועאיר ותי"ש לדידן כ"א מהפעמים מספיק וכפיש רשות להושיב שם אפשי מלחמה מוחר אף מבתי עכו"ם וכפאין רשות מוחר רק מבתי ישראל למבוי כמ"ש הר"ב ז"ל בהג"ה. ולפ"ז בירידים כה"ג אורחים זריכין לשכור רשות מבעה"ב עכו"ם מע"ש משא"כ לדידן שעפ"י הרוב יש להשר רשות אף בבתי עכו"ם י"ל א"ל כי לב ב"ד או

עם כי מש ש משח כי אין שעפי הדרבים השל החור שון בפני שלי ל חל כי לב כי א ה השוכרים רשות מזכים גם לאורחים עמ"א ב' בי על האיד שני של רבים עמ"א אומ שי ואי"ה שם יבואר: (ב) בשיתוף עמ"ז דהשיור מוחרים בשימוף לעלמם (פרי פגדים ה'ב) כן: Pri Megodym Tom II. 22

86

ואסורים בכל העיר אף לאחר שבתפו לעצמם רוצים לחיליך העירוב לבאר העיר כב' חצירום דרך פחחיהן אסור דחו לא הוי ביור ועב"ח: (ג) אין מערכין עפ"ז עמ"א אום ס' מזה בבל רבים ודלחומיה נעולות כו' ואי"ה שם יבואר:

הלכות שבת

אורח חיים

שצג (א) ואם עפ"ו אפבר די"ם בחל בע"ב מבמע יום א' בל י"ם וע"ו כחב מעי"ם סיים בחל י'ם ה' ו' וכמ'ש המהבר ועדיין ל'ע . ואם שכח משים ומכר בע'ש ובנג סבר מוחר לערב בי'ם שחל בע'ש ועירב ל'ע אם דיעבד מהגי עירוב או לאו. ול'ע : (ב) יהא עב":

ולכהורה הם בי'ט א' מניח ע'ח גם על י'ט ב' כבסימן חקי'ח וחקכ'ח במ'א ה' א' אם היום הול יהא זה עירוב אף לי"ע ב׳ לעלעל כלים בא"ל היום כלל ואם היום קודב א"ל עירוב לי"ע להכל המן הם שירוב כל לפלפל ועל שבח לריך ביחמר גם בי"ם שני ועבו׳ חקי'ג וחקל׳ו סכ"ב : (ב) ולבוהר עפ"ו ודבריו ברורים כיון דלריך שיח״ר כן בב׳ הימים ומלוה מד'ם עביד לחני לגמור המלוה בפת ה׳ ק׳ו משל׳ד חות ח׳ ועה׳ר ולמש ה׳ם ועמוש ומלח ח׳.

(ד) דיש עט"ז דסיפת כלה קיבל עליו בפירוש חוספ' שבה דטומנין חמין ביה"ב עסי (1) ו"ש עש ז זסיפת כנת קיבו עניו בפירום חוספי בבת דטומנין המין ביה"ם עסיי רמ"מ ורנ"ו וגמרא ל"ה ב' הקיעה בליבית הפמין המשמין ובא"ר כקב דומיא דהדליקו גד ביה"ם לא אע"ם בלא קיבל הוספת בבת יע"ם ועסיי רס"א: (ה) אבל עש"ז הרא"ב בבם הרר" עלי ובפריי ל"ד ק"י ס"ם בדרבגן לחומרא "א אסיר עמ"ל ה' בא"ה א"ב י"ל כה"ג הוי ס"ם להומרא במא גבעה בהנית לילה ואת"ל יום בבעה שנאכל נמי יום ב"מ לכאורה דמותר וכאן כולי האי לא מקילין. ובהא דעירב לב' ונאכל עירוב קודם שהניח לב' ובאו בכ'א י"ל אף בדרבנו לחומרא כההות דכחיבות כין ייתכוחה א' ובי"ד קו"א כתבנו מזה . ובחידובינו למככת בבת ליך כתבנו כשם המ מ דמערכון עית לכתחילה ביה"ש דחומרא בעלמת עובון סכק דרבנן לקולא יע"ש דג'מ לדינא וצ'ע ובפרישה כתב דשירוב שיקרו דרבנן אף בב'א ברי ואי"ה בבל ד חשוכה על זק :

שצד (ח) ויש עמ'ז ע' של'ג ח'. ועסי' צס'ה מ'ז ד' והמנהג הפשום לעבוח מלה מע'ם לע'ב וחולין בחיר צלח יתעבש ויהם דחוי לחכילה ובע'פ נופלין הישנה ונוחמן החדבה לשם שירוב: (ג) ואבר עט'ז ובח'ר דהטור ס'ל ע'ח מלוה הבל ע'ח לחו מלים גמורה הוי ולדידן באמח ע"ח נמי מצוה הוי ופבוח ל'נ ביה'פ כמ'ם המחבר מלהכה גמורה דוקא כו' והקשה על הלבוש מ'ש הילוק בין שדה כו' ובב'י לא מנאמי מפורש שיאמר זה על מה שלא כהב הר'מ ז'ל הילוק בין שדה לעיר'. מ'ש בש'ע אבד המפחח קודם השיכה קודם תהל' בה"ש ועיין לגוש דנאכל ביה"ש כבר . וכן ספק אם קיים חחלת כיה"ש ועי' פריבה יע"ב : (ג) אא"ב עע"ו ליע דנפרן לרבות אחר דוקא . והטעם דבעיגן להניח העירוב במקום ביוכל לפלפלו דוקא דאל"כ לית כאן שירוב כיון שמניהו תחלה במקום דלא יוכל ליפלו ביום השבת

לפלפת דוקט דמלכ מת כמן שירוב כיון פוניתו למהל ביה"ם דיעבד שרי כבפי של"ג וכאן מי בי"ם עכים שהוא עיקר קניית עירוב גזירה ולאל ביה"ם דיעבד שרי כבפי של"ג וכאן משא"כ אירע שנפל גל וכדומה שבות ביה"ש ל"ג ועדיין ליע קלת. ודע דהא דכחבנו לשיל בשל"ג הע"ז ה' בשה הפרישה דהואיל ואין לו עיקר מ"ה כלל אף בב"א פרו ול"ד למלין ב" בחים בשל"ג הע"ז ה' בשה הפרישה דהואיל ואין לו עיקר מ"ה כלל אף בב"א פרו ול"ד למלין ב" כו' הידום בעיני ולפ"ז המאה של עכו'ם וכדומה באיסורין דקיל איסורייהו וחלם ח"ל וכדומה לוה דלה הוי עיקרו מ"ה י"ל הף בב"ה ברי ורבה דהמר שנים שאמרו לההד יורה על זה : שאלה ב' קדירות היתר של ב' נשים ולקתו חלת להם והשליכי לה' באופן שנאסר בק"ח או בס' כבסי' שכ'ג בי'ד ובחלו בב'ח וחומרת בספק לה ג'כ חם לח לקחו כף חחד

מקדירה אחת והגיסו בשנייה: תשובה בי"ד ה"י כתבנו כ"ם בדרבנן לחימרה חליה במבחים הי מפעם רובה כמ"ב הרבב"ה

תשובה בי"ד ק" כהבנו כ"ם בדרבן להומרה הניה בטעמים הי מטעם רובה כמ"ם הרבב"ם
זיל בח"א לחומרא מכ"ש מחזקה ואי מטעם כפק דרבן לקולה כמ"ש הר"מ זיל
פ"מ מט"מ ייל לקולא בדרבן עמ"ל ה" בה"ה ובמקוואות כפק סבל חליא בפירובים שם בי"ד
קי"א בש"ך י"ע וה"ח חל"ע ופסחים יו"ד בב"א בדרבן לחומרא מבא"כ חלה אין לו שוכש בד"מ
דמהני הגעלה ג'פ לכ"ח בי"ד דאין לו שוכש מ"ה דמיא לע"ח כאן כאמור . וס"ם לחומרא במא
לכאן כל ואח"ל לאחרת שמא הניסו בכף וממ"ל נאסר כ"ם לקולא בדרבן כאמור ועדין ל"ע
די"ל ע"ח קיל בהרי מערבין לכתחלה ביה"ב כמ"ם בש"ג ובה"מ יש לגדד בחלת ח"ל כה"ג :
"ש"צ"ך א" ב"צור עע"ו עם"ו עב"ו בי"ם למדו דרום מוויכוד הוא לאו ובבות ביה"ם נמי י"ל דל"ג ביה כמו בע"ח וכ"ש לדידן דהוי ביחוף ושירוב כב"ח : (ב) או עם"ז

רועבד אם לא זיכה מהני ולכתחלה כו' ומיהו בעיר שיש ירידים הזיכוי מעכב קלח כבסי' שמ"ו ס'ש וטוב לפרש ולכל מאן דאתא עלן וכ'כ האיר בשם הרוקה סי' קע"ג ועסי' שס'ו במ'א כ'א. ושבחות השנה צ'ע הם י'ש בכלל וא"כ כיון שפורם דבר א' ולא השאר י'ל **דבי"ם ש**לא

כ מ. וסכמות הסנה כיע הם יים בכנל וחים כיון בפורם דבר הי ולח השתה ייל דבי ע שלמ ללורך כלל אסיר עסי תקיית במ"א כאן :
שצר (א) יש עפ"ז כהב דלפ"ז הכייף כוסק ככ"א דמתני מ"ה ד"א והוא באמצען וברא"ש
מ"ח א' משמע דהרי"ף פוסק כח"ק דרוש מי שהואיאוהו ד"א והוינו ככ"י יברוכ
לו כו' גם הב"י הוכיח דהני ף פוסק כח"ף באמצען מסי "ה הקשה דאדרבה משם
לכאורה מוכח דם"ל דיכול לילך לחוך התחום רק דלא להיות כבני השיר דהבלעת חתומין לאו מילחא או להלק בין שוגג ואונם ובין רלון ומזיד ועב"ח ופרישה וע"ש ע"כ הגירסא בפור באמנען אחר דברי הרז'ה ז'ל שכ"כ שם והוא באמנע יע"ש וקמ"ל דל"ח ח' על ח' הרבות בידו או ד' מכאן וד' מכאן או רשות לברור כל הח' מל'א קמ'ל דאין ברירה בזה . וקבה לי מיש המחבר לקמן בחיה להיות כבני עיר משמע הא יכול לכנום עכים ביא או אפשר דיא רק שאין כבני העיר וסיים ואין לו אלא ד"א מעמידת רגליו ולהון שוה יורם כר"י ובירר עבר פניו כמ'ם המ'מ פכ'ז מה'ם הי'ם ועמ'ם לקמן ח' ובר'מ ז'ל לם כחב להיום כבני העיר ולכאורה זיכה רבינו המחבר בטרא לבי חרי ואחז החבל בחרין ראבון וי'ל דלביפחיה דכברי

משחשיכה י"ל ג"כ ביה"ש עיקר קניית השביתה ביה"ש הוא ול"ש הוברר דכ"א יונק מחבירו

צט'א ובא'ר אות ז' גבוה ג'ם ורחבה ד"ם ע"ק ולא בעי מחיצת י"ם דק ברחב מי"א בעיצ'ה או מחיצה גבוח י"ם ועתו"ש אית י"א ועב"י ע' אות ח": (ח) אין עט"א דוקא מבוי בפ"ע מהגי מצבה מחיצה גבוח י"ם ועתו"ש אית שרבים דורסין לא מהגי מצבה כבס"ו מחיצה י"ם דוקא ואף בלא רחב יותר מיזא לא מחני מצכה לחצאין כל שרבים דורסין: (ם) לחצאין נמזא לא היה הומן מספיק לעיין בזה כראוי מיט המחכר בסוה בא להכשיר חציה הרשות בודם היינו לחניח חצי בלא תיקון אור מו ונתרש ונבוי בשם תשובת הרשבוא ובמוי שסוג במוא לוג: (י) לארכה נמוא וגאור יווד אר מו יותרים ועביי בטם תשיבת הרשבוא ובסי שטיג בם אינג: () לארכה עם אינאיר יודד הלכה כדינה א' אף לרחבה אין מחלקין כזפ בכזי ההריוף והר"ם ז'ל פסקו לחומרא יעיש וממיא באן לא משטע כן דהמהבר אין סבואר התיפוך ובדים פסק כדינה בי הלכה כשיקל בעירוב וציע: (יא) לחי או קורה עמיא הנה יול דבסיה שאם לא מוקף חומה מערבין לחצאין היינו להניח חציה הבי א'כ אין כאן קושיא דרוצין להכשור כל העיר מיירי כוי שוב ראיתי בא'ר אות יוא עמר בזה וש מ"ם שם במיש בסיק יו צ'ל בסיק מי יעיש, ומלת ועושין תיקון ביניהם קשה משפע בין וש מ"ם שם במיש בסיק יו צ'ל בסיק מי יעיש. הסבואות. גם צוע בס"ו כתב דבצ'ה סיותר סיוא או פס די ובי משתויין ביות רשאי לחלק איכ לכאורה אין רשאין אף כה'ג בצ'ה וכרוסה ולהריוף והרים ז'ל דלא הביאי זה הוי לכאורה לקולא ובב"י בשם הרא"ש דהוי לחומרא גם בד'ם כן וצוע בכל זה ולא הכינותי כעת וצ"ע:

שצג (א) ולמחר עמא וכ"ל הפרישה ועם בדים כך ובע בני הדולה הבילות לפני הקריח ועמיד משתהשך יוכל לאכול העירוב ועמיד תקריח ותקריח במא הי ואי דאם מערב לי"ם להתיר מלמול שלא לצורך כלל עלה ניכ לשבת ותקכ"ח במא הי ואי דאם מערב לי"ם להתיר מלמול שלא לצורך כלל עלה ניכ לשבת ופשום הוא דמערב בפיא לכל השנה ולערב ביהיש של יים לצורך שבת אף בריה ייל דהא דמערבין עיח ביהיש של אותה שבת לא מיים לשבת וציע:

שצד (א) חוקת כשרות עמ'א במ'מ פרק ששי פה'ע הלכה י'ג הקשה כעין זה המ'מ על הרשביא שצד (א) חוקת, כשרות עמיא במים פרק ששי מה"ע הלכה "יג הקשה כעין זה המ"מ על ההשביא ז"ל ועא"ר בי והמ"א הקשה כן על המחבר ותי דוקא מפק הנוח הא לא"ה אף שאין חוקת כשרות הוי עירוב ועסיי תמ"ו במ"א ג' וע"ח בעינן ג'כ סעודה הראויה ומש"ה עירב במפק ממאה ע"ח ג'כ לא הוי עירוב עמ"ם שם : (ב) מלאכה עמ"א ע"ן עולת שבת הקשה על המור ותי המ"א אע"ג דלא הוי רק מדרבנן החמירו בשבות זה דגראה כסותר אהל ועסיי ת"מ במ"א יול במקום מצוה גזרו ומוקצה ונראה כסותר אהל ומיהו במ"א כתבנו אף כמה שבותים ועסי רס"א אי ע"ח הוי מצוה גמורה או לאו ומכאן משמע דהוי מצוה גמורה דשבות לא בותו עליו וי"ל דהוי כמו שעת הדתק יע"ש:

שצה (א) מהם עמ"א מישותי מבואות כלי הבית שדתו במית והוציא לתצר שאסור למבוי בלי מות מבות במים מנווול מצות מצות מצות מבות הוציא לתצר שאסור למבוי בלי שומות ברמי שומות ברמי מצות ברמי ביות הצור לכי הבית הנות מצות במים מצות ברמי מצות ברמי מצות ברמי מצות ברמי ביותו מבות ברמי ברמי ברמי ברמי ברמי ברמי ברמים מצות ברמי ברמי ברמי ברמים מצות ברמי ברמים מצות ברמי ברמים ברמי ברמים ברמים

שבה (א) מהם עמיא כי שיתופי מבואות כלי הבית ששבתו בכית והוציא לחצר שאפור למבוי בלי שיתוף כסיי שפ"ו במ"א מ"ז ומה"ם היינו ממבוי ומחצר לבית דשיתוף מועיל ב"ל במקום עירוב סבסיי שפ"ו בה"ג וא"צ יותר. עמ"ש איזה באות ב": (ב) עסיי שפ"ו בהג'ה וא"צ יותר. עמ"ש איזה באות ב": (ב) עסיי שפ"ו עמיא מכד הע"ש בשם מהריו משום הוספת דיורין בס"ם מבואר דלב ב"ד מתנה או אומר בפירוש כן בר כתכנו הנוסח שראוי לומר בעים הרב אב"ד בקהלה משהשמש נותן לו המצה יגביה הרב מפת א"ד די בע"ח אע"ג דבעלמא בעינן נ"ם ומברך אז הברכה והנוסח בדין יש להוסיף כמ"ש כאן ובהדין עירובא להוציא ולהכנים מחצר למכוי ומעפוי להצר ומהם לבתים אע"ג דמביאית שהלג דין חצירות יש להם כבסי שפ"ג במ"א כ"ז מ"מ לאו לכל מילי ה"א והכין ראוי ודאי כמ"ש שם ולהוסיף ג"כ לנו ולכ"י הדרים בעיר הואת ולכל מי שיתוסף בפרם בעיר שיש בו ירידים. והנה מה שמוכיר לכן שכתית השנה ציצ אם יום בל כל שכתית השנה ציצ אם יום בלכל נומר למיש המנויה להכיר מילמים בתער מומר לבין ומבאם לכנים לכל שבתית השנה ציע מהים בלל ונים למיש בתקיות להתיר מלמיל מתצר לבית ומתצר להצע לכל שבתית השנה ציע אם יום בלל ונים למיש בתקיות להתיר מלמיל מתצר לבית ומתצר להצע בדבר שא"צ היום כלל ולהוסיף ולומר בכל מועדי השנה לא רציתי להוסיף דבר מה שלא נמצא וציע: שצו (א) והוא עמ"א הקשה דמשמע דהריף ז"ל ג"ב פוסק כאותה משנה עירובין מ"ה הוי שנים ושש אמית ביניהן כו" מדהביאה ולא כתב עליה שאין הלכה ש"ם דפסק כר"

יתודה ד"א ובורר לאיזה רוח שירצה דלא כר"א דאמר והוא באטצען ומ"ש ברא"ש משפע כן עמ"ז בזה וכ"ד הר"מ זיל כרי יהודה והיאבדי כר"י ד"א ובורר לו ומש"ה בת"ה נראה כבורר לעבר פניו עמ"א שם אות א' וצ"ע על הר"ב שלא כתב כאן וי"א ובת"ה לא כתב כלום וע" עולת שבת תירץ בזה דמ"ל להר"ב דהך דינא דלקמן אמת הוא אף באטצען דמ"מ הבלעת תחומין לאו מילתא הוא יע"ש ובר"מ ז"ל פב"ז מה"ש הי"א א"א לפרש דסבר הבלעת תחומין לאו מילתא לאו מילתא הוא יע"ש ובר"מ ז"ל פב"ז מה"ש הי"א א"א לפרש דסבר הבלעת תחומין לאו מילתא

אלא ממעם דנראה כבורר לעבר פניו שכ"ם לשונו שם וכס"ש המ"ם יע"ש:
שנ"ג (א) בינונית עמ"א כשאדם מגביה רגליו לפסיע מרחיק בין רגל לרגל מלא מגעל ובאדם
בינוני המנעל חצי אמה יע"ש מהר"י ע"ה ע"ין לכוש מ"ש ב"א דרבגן ג"כ י"א ד"ת

וחייב חסאת ועא'ר די"ל דאין חייב חמאת ועסר א' ג'ם דלא יאמר יה"ר יע"ש : (ב) כליו עמ"א יוצויר נפי כדלקמן ת"ג אות ב" בבקעה כי שיכול להוציא משאיי דרה" הוא ואסור חוץ לתחום יע"ש: (נ) לבנו עמ"א ועא"ר אות י בשם המ"מ ה" י"ם פ"ה ה"א וביש"ש פ"ה די"ם דין יו"ד פירש לבנו ולרועה היינו שני רועים הא בנו לחוד הרי כרגלי בנו ע"ש ופירוש לרועה או לב" רועים בס"ה הוא כר"מ ז"ל ופירו ועם" איצ בנו לחור ו"ה" כו לכי בנו עם שופירוט לרונה עם"א וחפצי עכ"ל קינס שביתה כר"מ ז"ל ופירו ועם איצ (ה) לשני רועים עמ"א לכאורה מ"ס וצ"ל כרגלי בעניה עכ"א לכאורה מ"ס וצ"ל כרגלי בעניה לא כרגלי שתי הרועים וער"ן ביצה ויש"ש פ"ה סיי יי שוב ראיתי בתו"ש עסד בזה והניח בצ"ע על באר הגולה שכתב שזה פירש"י והוא פירוש הרמב"ם ז"ל וצ"ע: (ו) פסם עמ"א משטע אף על באר הגולה שכתב שזה פירש"י והוא פירוש הרמב"ם ז"ל וצ"ע: (ו) פסם עמ"א משטע אף לא כרגלי שתי הרועים וער"ן ביצה ויש"ש פ"ה סיי ישוב ראיתי בתו"ש עכד כזה והניח בצ"ע על באר הגולה שבתב שזה פירש" והוא פירוש הרמב"ם ז"ל וצ"ע: (ו) פסם עמ"א משמע אף סתם שורים שאין פפוסמים הואיל והוא ספסם שורים וע" עולת שבת אית ג' מר"מ ז"ל לא משמע כן ומלבוש משביה"ש היה בחיית וינקי מהדוי אין שייך כאן לומר ברירה הא לא"ה י"ל דבטל הר ברוב מה שנקה הא' מדחבריה הואיל ולא ניכר מעולם ועי"ד ובמ"ל פ"א מה" משכב ומושב: ביו בלבוש שביה"ש היה בחירה והחימון ב"א דרבגן ועס" ת"ג וו"ב מיל ד"ת יציור שאי שבת באייר בחיצות והב"ל א מ"מ דבגן דמ"ח כל שמיקף מחיצות הולך כמה פרסאות ואו"ה לקפן יב"א עוד ש"ד אות א' במתן היותר חורו ו"ב"ם מ"ל ענגים מקופים וו"ל א"כ אל יוציא היכן משכחת ועא"ד אות ג' במחנה ע"ש: (מ) הרי עמ"א דמלח למעמא בתחומין ראוי שיבושל ברוב דל"ש חיך אוכל ימעם זכיבש דייניגן לה רק דמיתקן בכך הוי כמין במינו ברשול"ם ועס" ש"ח אות ל"א ול"ד אוכל ימעם זכיבש דייניגן לה רק דמיתקן בכך הוי כמין במינו ברשול"ם ועס" ש"ח אות ל"א ול"ד לאנית עובים דבאן קודם תערובות ככר הובר כ"א וקנה מקופו ועא"ד י" בשם הר"ן ז"ל דכאן אוכל ימעם מעולם ורמיא לתרופה לכהן ולצלי ב"ד ע"ש". ערש"י ביצה ל"ם א' צ"ע מ"ד לצלי כי הובת בעולם ורמיא לתרופה לכהן ולצלי ב"ד יע"ש. ערש"י ביצה ל"ם א' צ"ע מ"ד לצלי כי הוא בשכ"ח מ"ח ות"א: (יא) אשוי עמ"א בדרבן יש ברירה כיא מולך למקום שיכול לולך אבל א"ה באות "ג. וע"ש כתב חפון הוות להוום עמ"א בורבה מי מוליך למקום שיכול לולך אבל א"ה באב"ה מ"ח ות"א: (יא) אשוי עמ"א בררב ונים במקומם אבל מילא ונהן לאיש אחר כתגלי המלא מיוש שור"ש. וה"ח עכ"ם ע"ש עו"ש ווו"ש. וה"ח עכ"ם ע"ש ע"ש עולא רש" ביצה לים א' וכת"ק משמע נובעין בבאר מתערב ולא קנו שביתה. ומ"ש אחר הבעל המשם ב"מ בידרין מע"ם ווע"ם ווו"ש. וה"ח בור אווות בע"ש פוסק מ"ש בורדין מש"ם ווע"ש ווו"ש. וה"ח בע"מ שורים באר משרב בבאר מתערב ולא קנו שביתה. ומ"ש המ"א נשמים ב"מ בידרין במ"ח וול" באר מווש לריבו שאור בא עמ"א כל שים ע"ש בורדין מאום בורדין במ"ח ברשותה ההבפף ב"ו לרוע שלה בא עמ"א כל שים ללר המבלא ע"ש בורדין במ"א ולריבו ווי"ש באלהנו או שרב אלהביו או ארבה וויה על בש"ח לבור בשים לרונוש אולה ולא בשמ"ו שור ול לרוצי עולם ולא בשנות שור של לרוצי של בעלם ווא של בשים ווא ברבו וווה על בשים וווה של בשמו שהב"ם ווה ב"ל בשים אל בעים אל

שצם (א) נהר עמ"א עב"י דכל שיש ממקום שעומר שם במדירה ע"ה אמה עד הנהר ונהר יותר

לאחוריו כ״ה אמה וחושב רק כ״ה ומשם מתחיל לטדוד חמשים עד הגה וומשם מודד בהכל עד שפת הגרה וחשב ואם הרבה ע" ירושלמי פ׳ כיצד מעברין יע"ש וצ"ע קצת יע"ש:

(ב) לבי עמ"א כן עמ"א כן במשנה עירובין ג"ח ב׳: (ג) כנגד העיר עמ״א פירוש דמש״ה לא ילך למקים אחר למדוד קרקע חלקה ונוח למדוד ואח"כ ילך לעיר וישער באומד יפה דלפעמים יש נגד העיר הר וגיא וצריך לקדר ולהבליע ע"כ ימדוד מכנגד העיר ממש ועתו"ש: (ד) הגיע לניץ עמ"א משא"כ בהר דצריך כלונסות ען מזה ומזה כבם"ד: (ה) לא עמ"א שלא יאפרו מדת מחומי הער לצפון ודרום עד כאן הוא עיין ב"ר יש"י ג"ח ב': (ו) ביותר עמ"א לפי השיעור אמתא והרי חומשי באלכסון ולמצא מהקצר במישור תקפ"ב בקירוב כמ"ש בסעיף י" עין באר הגולה וע"ש: (ו) קמן לא עמ"א בה"פ הל"ו בנ"א ח" קמן דוקא כשאם בדקתי הא להעיד על אחר שבדק לא מהימן במינו ראון לו דעת כ"כ אכל בגדול נאמן במינו דאי בעי אמר אני בדקתי ו"ל במ"א רפ" ומ"ל ובמ"ל הער מלוב ב"א בר "ב"ל מ"ל מוב"ל הארכת ובה"פ הארכתי בזה ובת"ל משמע מטן מתימן להעיד את מה שאין בירו ובה"פ כתבנו מזה : אות מ"ל וב"ד כב"ו מס"ג בהנ"ה משמע מטן מתימן להעיד את מה שאין בירו ובה"פ כתבנו מזה : אות ש"ר ובי"ד קכ"ז סס"ג בתנ"ה משמע קמן מחימן להועד אף מה שאין בידו ובה"פ כתבנו מזה:

(ח) אכל נאמן הנדול עמ"א מה שהקשה ע"ש דכאן מבואר דעבד ואשה נאמנים ובח"מ ל"ה מבואר

דאין נאמנים תורץ הסמ"ע שם אות ח"י דלהעיר משמע הא עדות ותחומין גילוי מילתא ומ"ש שם

דאליב לא מהימני צ"ע ועמ"ש בסי" תל"ז במ"א אות ח" וכאן אין להאריך:

דאליב לא מהימני צ"ע ועמ"ש בסי" תל"ז במ"א אות ח" וכאן אין להאריך:

דאלים לא מהימני צ'ע ועמ"ש בס" תל"ז במיא אות ח' וכאן אין להאריך:

גרשב כל העיר כד"א בלבוש אפילו ל"ד וכלומר אף רוב העיר הא כלה מדתו בסוף העיר

נחשב כל העיר כד"א כדלקמן בס" ת"ח ס"א וא"ה שם יבואר: (ב) דעתו עמ"א ביה"ש

חזר מדעתו ועכ"י משמע אף שדעתו לבל לקנות במקומו כיון שלא ידע קבלה בלב במעות היו

מס"לא באומר בפירוש אע"פ שבמעות הוי שסבור שהוא חוץ לתחים קנה במקימו ועא"ר בזה וע"ע

ע"ש ובב"ח משמע דוקא כשלא היה בדעתו כלל לקנות במקומו ומלת ולא היה כוונתו לכך

כפשטה עירובין מ"ה וצ"ע:

מ"א שפיר הוקף לדירה, ומ"ש של אדם א" נמי אסור היינו ביותר מסאתיים דהוי

מרא שפיר הוקף לדירה, ומ"ש של אדם א" נמי אסור היינו ביותר מסאתיים דהוי

כרמלית מש"ה לא הוי כד"א משא"כ סאתים או פחות אע"ג כלים ששבתו בבית אסור לקרפף זה כבס" שע"ב במ"א א"מ"מ כר"א חשוב. ועס" שכ"ה במ"א אות ח"י דנ"ם ביותר מב"ס

דאם הניחן עכו"ם והוציאן א" ג"א אסור הב" להוציאן יותר מאמה א" ע"ש. אבל פחות פחות מד"א

"ל כלא"ח אסור בכרבילית יע"ש ביה:

דאם 'הניחן עכו"ם והוציאן א' ג'א אסור הב' להוציאן יותר מאמה א' יע"ש. אכל פחות פחות מה"א הב"ל בלאית אסור בסרבלית יע"ש ביה:

תב (א) קונים עמ"א עירובין מ"ח א' ותוס' מ"ו ב' ד"א חרם והריף ורא"ש סוברים דהמקשה היה סבר כן אילימא לר"י כן נורי אבל באמת ברייתא כהלכתא אף לרבנן דעת אנשי העיר עליהם ואסור להויון ממקומן אף אמה א' ועסי שצ"ו במ"א י"ג ובהג"א שם די"ח דלרבנן הפקר היה ובא"ר דהג"א אנובעין קאי ונ"מ קצת בלבוש שמפרט להג"א כן אין כ"כ הכרח . ולכאורה חדיין בין ב' עיירות וביניהם רק ג"א אמה בין הכל נמי אסור להוליך לעיירות ולמלאות במקומן ולהוליך עם התחום שר וי"ל דלעיירות נם ישר הואיל ומטלאן בהיתר יש ברירה כבור של שני שותפין ועיין פרישה הביאותיו במ"ז כיון דהמילוי בהיתר תו אמרינן יש ברירה וכן בעירבי כה"ג:

תנ (א) כיון עמ"א רש"י עירובין מ"ב א' דאף דקי"ל דמהלך בדיר ומהר כולה אע"ג שלא שבת בה הוא להניח עירובין מ"ב ב' א"ד הקלו חו"ל ואף שהיו המחיצות מבע"י ולא שבת בה כהוא דהניח עירובי ומודד וכלתה מדת: מתצי העיר יש ל' העיר מירובין ע"ב ב' עא"ר נ': ב' וורן עמ"א דידיה אסור בוריכה דהכלים כרגלי בלים ול"ת דוקא באין מחיצות הדתומן כ' לורוד עמ"א דידיה אסור בוריכה דהכלים כרגלי בלים ול"ת דוקא באין מחיצות דתחומן

(ב) לזרוק עמ'א דידיה אפור דפונה להי בתנ בינות בעלים ולית דוקא באין מחיצות דתחומין אפפכות אקרא הא באין מחיצות דתחומין אפפכות אקרא הא ביש מחיצות ולא שבת קיל ספי קמ"ל דלא רק בחפין של אחר או הפקר ואין זוכה בה: (ג) אפור עמ'א תום עירובין מ'ב א' ועפ"ז מיוה וע' לבוש מ'ש כיון דביה'ש לא קנה כ'א מלמול ד'א כלומר דלא שבת במחיצה ות"ה מודד וכלתה מדתי בחצי העיר דייל אין מפלפל כ'א מלמול ד'א כלומר דלא שבת במחיצה ות"ה מודד וכלתה

כיא מלפול דיא כלומר דלא שבת במתיצה והזה מודד וכלתה מדתי בחצי העיר דיל אין ממלטל בכל העיר כיא עי זריקה חוץ לדיא הואיל ולא שבת באויר מחיצות ואפור לילך כולה תו הוי כנפרצה במילואה לאפור לה וערים ז'ל פכ'ז מה"ש ה'ז וח' השוה אותם נ'ל:

תד (א) הוי דאורייתא עמ'א אי הליכת כליו ובהמה אי הוי דית חוץ לייב מיל: (ב) והואיל עמ'א שצ'ז סייר עמ'א עמ"א שצ'ז סייר ביא משמע ג'כ לקולא: (ג) למעלה עמ'א שצ'ז סייר צ'ל דמים קנו שביתה כרנלי הבעלים ותום' עירובין מ'ת ב' דיה לקנו יע'ש: (ד) ואם עמ'א שהספינה הלכה אלפים אמה ממקום שפגע לממה מעשרה דאז יצא חוץ לתחום דקנה ד'א במקום שעומד עתה: (ה) ה'ל כל העיר עמ'א הה'ל כינא שלא לדעת אע'ג דלא שבת באויר מחיצות ה'ל כל העיר כר"א: ה'ל כל העיר עמ'א לדות אמאר

תה (א) מעמידת עמ'א הר'ם ו'ל פכ׳ו מה"ש היא וכתם משמע אף יצא באינם שלא לדעת אמאי תה (א) מעמירת עמ"א הר"מ ז"ל פכ"ז מח"ש ה"א ומתם משמע אף יצא באונם ש"א לדעת אמאי בכס" ת"ז ס"ב ות" דבראת בבורר וישר הוח שורצה והבלעת תחומין באונם או במצוה מילתא הוא באינם כה"ג דהבלעת תחומין מילתא באונם לא ב"צא לדעת ולשון הר"ם ז"ל מורה כן כמ"ש המ"ט והכ"מ שם הקשח דמה מעם שיש לו ד"א הא ת" זה המ"ם, ועם" שצ"ו שם כתבנו ש"שון המחבר כאן לא יכנם להיות כבנ"י העיר ומה שם"ם מעמידת רגלים קשה וברים ז"ל שם לית שם חיבת כבני העיר וצ"ע, ועא"ר ועו"ש: (ב) מחיצה עמ"א דכל שאין לו אלא ד"א הקילו ומהלך כולה והוי כמוקף לדירה. אף ע"ג שלא שבת באויר המחיצות עיין אות ב": (ג) לילך עמ"א באות א"ד הכלעת תחומין באונם מילתא הוא כבס" ת"ו. ויצויר מהלץ כמה אלפים במחיצה אנשים מעיר אחרת וערבו וכרומה עיין אות ב": (ד) לדעת מה"ל כמה אלפים במחיצה אנשים מעיר אחרת וערבו וכרומה עיין אות ב": (ד) לדעת עמ"א בס"ו לכאורה היה המהום דלשיו כה"א בכס"ח וא"ה שם יבואר: (ה) נבנם עמ"א ושיי עמ"א נהינו תור הוית ותרבו המהום דלשינו ב"א בכס"ח וא"ה שם יבואר: (ה) נבנם עמ"א ושיי לרעת היינו תוך התחים דלעירו כד"א ככס"ח ואי"ה שם יבואר : (ה) נכנס עמ"א חזר לדעת היינו תוך התחים דעזרו כד א כבס"ח וא"ה שם יבואר: (ה) נכנס עמ"א ועין
אות ז' בוה: (ו) מוקפת החוםה עמ"א דעיבור של עיר אחרת לא מהני ואף חומת כל שאין
מוקף לדירה לא פהני ביצא שלא לדעת והחזירוהו שלא לדעת אלא דוקא מוקף
תומה לדירה הוי כרה"י ומהלך כולת כהיג אף על גב דלא שבת באורי פחיצות אקילו גביה
הואיל ואין לו כ"א ד"א כבס" ת"ג: (ו) הואיל עמ"א הכלל ביצא לדעתו אף שהחזירו שלא
לדעת בעינן ששבת באויר מחיצות הא לא שבת באויר מחיצות החזירו לעיר אחרת או
לספינה אחרת אין מהלך כולה כ"א ד"א ומירי כאן שהבליג בספינה שלא כדין דהיינו שקנה
שביתה ביה"ש ווצא חזין והפליג בשבת עס" רמ"ח ס"ג משא"כ ל"א שם דכה"ג שרי לא יצויר
זה ועס" רמ"א אות ו"א דכל בהיתר לדעת כלא לדעת דמי יע"ש ובאיסור בעינן שבת
דאינו מחיצות ברתם "מיכה מיכה לדירה מי נומי "מ"א מוכפת לדירה מיכהר לבס"ם לת הוי מוקלם ובחכילה רק קוסת כו' ועמ"ת הקט"ן הות ה" ליכן דכתן חם הוחזרן בשנן שבת במ"א אות "א דכל בהיתר לדעת כמ"ת ועם" מפיעי ש"ב פדי ספינה מוקפת לדירה מיקרי למידה מיקרי לדירה מיקרי למקומן לא אמרינן הות "א : (י) ובראשו עמ"א עיין בלבוש בזה ובא"ר אות ס" בזה : (יא) חוקקין עמ"א דאנן קייל דלא אמרינן חוקקין ות" דעובי הנסיים ועא"ר אות ידר : (יב) לעירו עמ"א וע"ן אית ז" דכל ששבת בא"ר מחיצות בית"ש אף יצא וחזר לדעת מהלך כולה כדיא במוקפת לדירה וכל שלא שבת בה בעינן יצא שלא לדעת והחזירוהו שלא לדעת היי בא שלא לדעת הוחירוהו שלא לדעת היי בתומ" מ"א ומהלך כל העיר כד"א אף שאין מוקפת כלל וחוצה לה ביא לכל צד. עמ"ש א"ה בת"ח מזה במ"א אית א" : (יד) אנוחים עמ"א עא"ר ידר משמו בשאר אינור בשאר אינור בישר אינור בישר אינור בישר אינור בישר אינור בישר אינור בישר אינור מידר בישר אינור בישר אינור בישר אינור בישר מידר בישר מידר בישר מום מוקצה בא"ר ת" דמיירי משל כותים יע"ש : (מו) מותרים עמ"א עא"ר י"ג ותרש אות י"ח ותקמ"ו אות כ"ז דלא אטורים משום מוקצה ובא"ר ת" דמיירי משל כותים יע"ש : (מו) מותרים עמ"א עא"ר י"ג ותרש אות י"ח ותקמ"ו אות כ"ז דלא אטורים משום מוקצה ובא"ר ת" דמיירי משל כותים יע"ש : (מו) אפילו עמ"א ש"ר י"ג ותרש אות י"ח ותקמ"ו אות כ"ז דלא אטורים משום מוקצה ובא"ר ת" דמיירי משל כותים יע"ש : (מו) אפילו עמ"א ש"ר י"ג ותרש אות י"ח ותקמ"ו אות כ"ז דלא אטורים משום מוקצה ובא"ר ת" דמיירי משל כותים יע"ש : (מו) אפילו עמ"א ש"ר י"ג ותרש אות י"ח ותקמ"ו אות כ"ז דלא אטורים מש"ר בי"ג ות"ר בי"א אי"מ בי"ג ות"ר בי"ג ות"ר

ועמיש שם וצ'ע: (פו) מותרים עמ'א עא"ר יוג ותריש אות יח' ותקפיז אות כ"ז דלא אפורים משום מוקצה ובא"ר 'תי דמייר' משל כותים יע"ש: (פו) אפילו עמ'א עמ"א. כי פוב יותר מקום מוצגע אצל יהודים , וה"ה יצא לדעת יתרחק למקום טוצגע ויש לו ד"א ממקום שכלה הריח אלא שאין לו תקנה להיות כבראשינה עמ"א ב":

(ב) אין לו תקנה עמ"א ב"צא לדעת כא לעירו הואל ושבת שם ומוקפת כד"א ולא חוצה לה ולעיר אחרת הואל ולא שבת אין לו אלא ד"א ב"צא לדעת עב"י: (ג) דוקא לגדולים

עמ"א ולפאירה הלכה כמיקל וגם בדרבגן לקולא וע" בכללים וע" א"ר ג" הראה לפימן צ"ב לענין תפלה בהוצרך לקפנים ועמ"א שם:

עמ"א ולפאירה הלכה כמיקל וגם בדרבגן לקולא וע" בכללים וע" א"ר ג" הראה לפימן הע"ש וא"ר בזה ומ"ם לדידן קיל תח"מון חוין לב"א אפה דרבגן וחזיל

תקנו דמהב ע"רוב פת או בדגליו. ומשמע לכאירה דב"א חוין מד" אמות ש"ש לו מודדיין וע" לבוש. וע" עירובין פ"ע ע"ב ד"ה כאן יע"ש ועתו"ש אית ז":

תכנו רמהב למקן יע"ש שם: (ג) ומ"מ עמ"א ע"א"ר אות מ" בזה ובפרישה יע"ש: (ד) וכן עמ"א תופ" ע"ב ד"ה כאן יע"ש ועתו"ש אית ז":

תכנו (א) אסור בהנאה עמ"א. הוא לשון הרים ו"ל פרק שש" מה"ע ה"ע ה"ע ה"ל מאר לשיק ב"ת באיפור הנאה וחום בבית עב"ם שבנאו לכך ב"ד קפ"ה עש"ד מו"ל שה"ל למה השמים בקרקע עולם דלישראל והר"ם ו"ל למה השמים בקרקע עולם דלי הצורה הלוא אי עבר הלוא אי ערובין ל"א א" כרבגן דר" מקני ביתא באיפור הנאה אפור. ולבאירה הלוא אי עביר מהני או"ל כאן לכ"ע ריעבד אין ע"רים ריאו הירה הוא דרוצה בקים מעריה וקשה אם כן בעירוב אמאי תירו יע"ש ש" אות בי וחופית ב"ד מו ל"ד על ידי נפיחה ולתרום לא התירו וקשה אם כן בעירו עמאי תירו יע"ש ב" אותי בתופות ב"ד מו"ב ל"ב מב"ל ול"ב אות היונו לבקן מ"א היינו ללך על ידי נייוה להן מותרו וקשה אם כן בעירו עש"ד הנמן במבלין ב"ם כו" : (ה) במגרל עמ"א לשנו צריך כ"א היונו ללך על ידי נייום דרקן מוהר שלא לפסול גופו אף חולין מפאין ע" הולן לנוד הדמע וביצה נבי מסבילין ב"ם כו": (ה) במגרל עמ"א לשנו

משך ולא קנה בהגבהה ברשומיה דשוחל קאי מע"ש ועי"ע בילה ל"ח א' וברש"י שם : שצבו (א) של עפ"ז עירובין נ"ח ה" בהצר המשכן שמות כ"ז ה"י בית יתירת אסמכתת כו" כ" כי תחומין דרבנן ואף ג"פ מ"מ המדידה כחבל נ" דרבנן ועיין לבוש וע" עירובין

כ"ג ב' כי אבמכתא נמי לפעמים פריך והא מ"ל כבר אסמכוה למילתא אחריתי ע" חום" שם ובת"י חמשין למדינהת ולמערבת היינו להעמיד המבכן סוף נ' כו' והבן: (ב) בגגד עט"ז פירש"י ז"ל עירובין נ"ז ב' במבנה שם: (ג) בבל כחו עט"ז פירש"י ז"ל במשנה נ"ח ב' שומעין למקום שריבה שלריך למוחחה בכל כהו והכי חניא בתוספחא עב"י: (ד) בטבלא מרובעת עט"ז הכלל בזה דלאורך ורוחב העיר נוסמין התחומין כפי ארכה ורחבה ובקרכות שוין חמיד מתלחין טבלא מרובעה אלפים על אלפים נמלא אם העיר ארך ממזרא למערב שלש אלף אמה הולך מהון לעיר ממזרה למערב תוך ב' אלף אמה ביש לו ללד דרום ולפון הולך ממזרא למערב שבעת אלפים ביובר ב"א תחום מזרח וב"א תחום מערב וג"א נגד העיר וכן לעולם וכ"ע מודים

שבעת חנפים ביובר כית תהום מזרח ובית תחום מערב וג'ת נגד העיר וכן לעולם וכ'ע מודים
בזם. ובאלכסון הולך ג'כ מקרן מזרחית לפוטיה עד סוף קרן מערכית דרומית בבעת אלפים
ואלכסונן כל אמתא וחרי הומפי וחיינו עם חוך העיר. ועמ"א ת"ח אית ג' ובא'ר שם אות ע'
ואי'ה יבואר שם בהנית עירוב וכאן מייר בלא הנית עירוב ועב'ח ותו"ש יע"ש:

הא (א) אבל חפלי הפקר עש"ז עא'ר אות א' ובה"ש דתרי קולי דסתרי אהדדי גם הפקר
האל ממש ואפילו יצא קואל ממנו כפנים שבאלו מעכו"ם כו' יע"ש ולענ"ד גם כוונת
כבל ישראל ממש ואפילו יצא קואל ממנו כפנים שבאלו מעכו"ם כו' יע"ש ולענ"ד גם כוונת <mark>הט"ז דב</mark>הפצי הפקר אם היינו אומרים לקולא לפעמים נפיק חומרא מיניה. והכין. דינא שחפצי הפקר כרגלי הזוכה אפילו נמשך הומרא מיניה כשנים ששאלו ועפ"י הלעה זה נמשך קובייתו <mark>וח'כ בהפלי עכו"ם דמדינה כ</mark>הפלי הפקר ומדינה כרגלי הזוכה ובנים בשאלו אבור להיאם <mark>ממקומן והיך ימבוך הו</mark>לה מגזירה אטו ישראל ומ"מ בהפלי הפקר דעתו ז"ל דודחי בשנים ששאלו להומרא רק הוא הלעה לקושיא כאמור ומ"מ י"ל דל"פ בגזירה והה"ג דנמשך ג"כ קולא עא"ר

ותו"ם ועסי' שמ"ו בט"ז לות ג' כה"ג

ודע שמ"ש המחבר חפלי עכו"ם קינין שביחה במקומן היינו ככלי ישראל ממש משום גזירה ואם היו רחוקים מעכו"ם הכי הם כעכו"ם ולא יזיום ממקומן עבי' של"ז סי"ז פירוחיו בעיר אחרת ועתו"ש החריך בזה : (ב) שלא עט"ו וכ"כ המ"א חוח א' ועכוי בנ"ח במוקף לדירה

ואי"ה במ"א יבואר :

תב (א) ומקצתו עם"ו וכ"כ הב"ח ז"ל וסיים שם אף היו המים שמחון למחום של עכו"ם אין מקפיד במה שנמערב וע' הום' דף מ"ג ול'ל מ"ז ב' ושם אין מבומר דין זה ומ"מ משמע דוקא עכו"ם יחיד הא עיר עכו"ם השיבי ואסור למלאות לעיר ישראל מחריץ מים מכונסין וישראל יחיד נמי ו"ל דאסור ודוקא שכו"ס יחיד דמדינא הפצי עכו"ס אין להם פביתה רק גזירה אטו ישראל וכל שאין מבורר בל עכו"ס כי הא ל"ג ועדיין צ"ע. וע" פרישה משצ"ז בור של שיר א' שירב לדרום וא' ללפון יש ברירה המם ממלאין בהיתר משה"כ כהן תחלת המילוי באיפור: (ב) דאפי׳ עט׳ו כבסימן שע׳ו וטפח ממחילה שקוע הוך המים וכ׳כ הפרישה יע׳ש ועהו"ם . ומילוי מים בי"ט או בבבת וע"י היתר פסין או חריך עומד ברה"י ועא"ר ה':

תג (ה) ביון עט"ז מחילה הנעשית בשכח בבוגג הוי מהילה עסי' שס"ב ס"ג . ועחו"ש אות

ספיקא הוי ועי לבוב משמע דפוסק ביבבה אף הוך י"ב מיל ספיקו להומרא ודוקא בימים ונהרות ששיקר חחומין אף הוץ לי"ב מיל דרבנן ספיקו לקולא הא ביבשה כיון דהוץ לי"ב מיל להרבה פוסקים ד"ח אף חוץ י"ב מיל אסמכוה אקרא וספיקו לחומרא ובפחיחה כוללת כתבנו מזה באסמכתא אי אלינן לחומרא אבל ממ"ש הר"ב בהג"ה הוץ לי"ב מיל ספיקו לחומרא משמע

להלך כולה אעים שאין לה מחיצות: (ג) המוקפת עש"ז דשירות שלנו בחים מוקפים וז"ה מוקף לדירה מהלך כולה ויראה אף שלא שירבו ואסור לטלטל מבחים למבוי מ"מ רה"י גמור והולך כילה כד"א דבמבוי נופא ובחצר רשאי לטלטל טולה כלים ששבתו בחצר ול"ד לקרפף יוחר מב"ם שלא הוקף לדירה דשם כרמלית עליו ואשור לטלטל בתוכה יותר מד' אמות אין מהלך כולה משא"כ כה"ג : (ד) דאפי׳ עט"ז כל ששבת באויר מחילות אף ילא לדעת וחזר לדעת לא הנסו ומהלך כולה אבל חוץ לעיר לא הפסיד החומו כיון ביצא לדעם עמ"א והי"ה שם יבואר : (ה) אם עפ"ז ב"ע הוליא מוחר וכל שהחזירה חוך התחום מוחר להביאו לעיר וששבת במקומן חוך התחום שרי לאכול או כבהביאו לעיר מוחר בכל העיר המוקפת :

במקומן הוך החחום שרי נהכול הו כבהביהו נשיד מותר בכל השיר החוקפת :

(1) ואסור עפ"ז דאש הוליאן לשיר אחרת מוקפת בשוגג הוי כילא שלא לדעת ומותרין בכל
העיר אע"ם שלא שבתו באויר מחילות מבע"י כמ"ש באות א' והוליאם כמיד אע"ג דהפירות
כאנוסים מ"מ אין מסלטלין הוץ לד"א בעיר אחרת דלענין זה הוי כילא שלא לדעת ועא"ר אות
י"ד ובח"ש אות י"ט הקשה על זה יע"ש וי"ל מזיד חוך ד"א דאשור באנילה אפ"ה שרי בטילטול
דבה"ש לא הוי מוקלה ובאכילה רק קנסא בו' ועמ"א הקמ"ו אות ב' חירן דיהן אם הוחדרו

22

למקומן ברי מביה אף חוץ למקומן ברי בפילפול . ועביי בח'ב על דברי הרחבים זיל במם בים לדקדק מדברי הרח'ם ז'ל יע'ם וחי"ה במ'ה חבחר שד :

תם (א) בבית הפרס עניו ערומ פיו מה׳ פימ ומיא כאן וי ופעהינ קיד הלנו בעלמו לא ע"י אחד אף נחכוין לשבות קלת רחיק ממני ועמ"ה אית ז":

(כ) לא שניז וכיל בפליד אות ב' וכודין נבפת הנת החק ממני ושמים מת ז' . ואם שים ייט והנים וכיל בפליד אות ב' וכודיו יל לית הה'ר שבי' במיח יתים כאן ת'. ואם שים ייט והנית שרובו בדרה ייט והנית שרובו בהאבין ישים בפת ה' כבסומן היוו וים שבים ביה'ם פבים דלה קנה שירוב דהם ממ'נ כגון במגדל וים מלאכה דרבנן וכדומה דאיב יים אסור הוא ואף יים ה'יו הכין הוא : (ג) מפני עפי'ו שבות שקרוב לעשר מלאכה דית גזרו עליו עירובין ל"ד ועמ"ל אות ז': (ד) בתוך עפ"ו וכ'מ מפירש"ו ז'ל שירובין ל"ה ה' עלה דרבה כו' ואף גלגל במזיד הוי עירוב והי לפעם הב"ח דוקא בשוגג. והלכה כב"י בזה . וי'ל א'כ מה אירית מהגלגל אף הוי עירוב והי לפעם הב"ח דוקא בשוגג. והלכה כב"י בזה . וי'ל א'כ מה אירית מהגלגל אף הדי שירוב והי לפעם הביח דוקח בפוגג. והנכה כב" בזה. וייל חים מה קירים להגנגנ קף. לכחחלה יכול להמח לסוף ב' אלפים וד"א הפת ויחיה שירוב וע' סי"א. ובב" בם נהן שירוב ברה" והיא ברה"ר חוך ד"א היי שירוב דהיא ושירובו בתקום אחד אש"ג דאסור ליטול השירוב ומבמש ד"א בלימות בינו לבין העירוב שפיר דמי וה"ה כאן ול"ד לבל"ו בילא והוא באמצעו יע"ש: (ה) הוין עפ"ו חום' עירובין ל'ה ה' ד"ה נהגלגל הף כשהוא ברה" או כרמלים וסהומין דרבגן אפ"ה לא הוי עירוב כה"ג וערש"י שם ועסי' חי"א במ"א וש"ו א' בזה :

דוכנן חל הי לח הוי שירוב כה ג ופנפיי עם וכפיי תיח במ ח וקין חי כוה :

(ו) אבל עפ'יו בי'ד ס'ט חוח כ'ד וע'ט דספק דרבנן היכח דיש הזקה י'ל לחומרת והחס
מפעס רוב יע'ט ובפריי שם. וספק המח י'ל גרע פני הבל בלח"ה י'ל ספק דרבנן
לקולה אף נגד הזקה לי'ח כן עי'ד ק"י. ועסי' חכ'ב חוח ח' יע'ט ובח בדרך ושלה שלים
כה'ג דליכה הזקה המים ביחו ליע: (ז) ב' סעודות עפ"ז וכ"כ המיח חוח י'ח, ודע שמ"ט
המהבר לה בנה בדרך ה'ל כוי כחב הכלוב עיש הפרט בח בדרך ה'ל כוונה ובילח מביחו
בשין כוונה כבסי' ח"ח וכ"כ הב"י ועמ"ח יו"ד והנה שם אלו נעור קדה ייל במבוין ול"ע. ובר"מ
בשין כוונה כבסי' ח"ח וכ"כ הב"י ועמ"ח יו"ד והנה שם אלו נעור קדה ייל במבוין ול"ע. ובר"מ בשק כחום ככם לא היכל בל היכל מה והיינו בפת דאלו במערב ברגליו על דברי׳ בבלב אין מברכין איל פ'ו מה'ע הכ'ד לברך ע'ה והיינו בפת דאלו במערב ברגליו על דברי׳ בבלב אין מברכין אף ביאמר בפירוב כבסי׳ הל'ה בניעול אין מברכין ול'ע די'ל דעיקר התקנה היה ע"י עירוב ברגליו ואח'כ הקילו על העשיר א'כ י'ל דאין מברכין כדעת הר'א איל שם ובפתיחה לה'ב

כתבנו כה'נ יע ב ועסי בנ'ה בח'ר בבם כה'נ לברך עיל וליע עסי' מעיו מ"ח ד' : (ה) שחם עצ'ו וח'כ המהבר כאן סתם כדיעה ח'י בם והב'ה ההמיר דים לנהוג כ'א בינים בם וכאן . וכאן לכיך לכ"א וא' מזון ב"ם דוקא: (ט) ראש עט"ז ובא"ר אות ט"ז דבע"ק מפתע כל בהגיע אליו הזקה בקיבל ממנו ובנמרא ל"א ב' דילמא לא בקיל מיניה הזקה מבואר אע"ג כל בטפים יוסר הוקף בקיבי ממנו ובנמרו כיו כי דימח נה בקיל מינים הוקם מפחת "מש ב דלא ראה בנחנו לו הוי חזקה ובר'מ ז'ל פ'ז מה'ע הכ'ב יע'ב יג'ע. בהליח הקמ'ד פפד'א סארכהי דוקא בהודיע להבליח הב' שמבלה ע'י פסול חזקה כר' הא לא'ה אין חזקה כי החל יהתל בו וסובר שיבלה ע'י מהימן ולא אבקול מיניה ויחזור ויגיד כמ'ש החום' ד'ה כאן וכ'ש אמר אחד זה ואחד זה ודוקא ביבא מכבול מהימן ועמיל פ'ד מה' בכורות:

תיא (א) וגשאר עמ"ו. מבנה שירובין סמ"ך ע"א והגירסא ראוי להיות בש"ע מי שהיה בשדה במזרח ביתו וכ'ה בלבוש וע' בטור וכ'כ החו"ש . וע' לכוש בהג'ה כתב דחין מותר לת'ה ס'ד דגם לפירוש השני י'ל ג'כ כרש"י הלא דיש ג'כ קולא אם בא בדרך כבסי' מ'ש סיית ואמר לשליהו להקדים ולהנית שירוב והנית רחוק מאלפים דלא הפסיד תחום שמידת רגליו ביה"ש ההבלית פפט ועא'ר. ובמ'א הראה לח'ית ס'ד והיינו דייל דפניהם אמת כדאמרן :

רנייו ביה"ם דהבניה פפע ועהיר. זכמיה הרחה נהיה סיד והיינו דיינ דפניהם המתן ביומתו.

רוג (א) לכל אחד עפיז ובלבום דלדבר מצוה הקילו ועפי' מפיז כלומר דתחומין לא רצו

להקל לרבות דלים איסורא כ"ב מב"ה לא הקילו ג'ב עד שיהא ב"ם לכ"א ובא"ר כתב

דתחומין אסמכוהו אקרא החמירו יותר יע"ם: (ב) וכל עפ"ז שירובין פ"ב וכל מי פירצה

מבחביכה אע"פ שביה"ם לא גמר בלבו כיון בידע הוברר כו' דבדרבון יש ברירה אבל לא במר בלבו כיון בידע הוברר כו' דבדרבון יש ברירה אבל לא במר בלבו כיון בידע הברירה:

רתמן (ה) צריך עם"ו ומבמע אף ברגליו באין הומר כלום אבור בב' יים של גליות דמקמ ביחה בי"ע ודוקא כשעירב ביום ה' ברגליו יעשה כן ביום ב' ולפ"ו לב' רוחות אף ברגליו ה'א בב' י"ע של גליות רק בפת אחד למזרח וכפת ה' למערב ומנית שחיהן ביום אחד ויהיה קיים כו' ועמ'ב אי'ה באות ב' ול'ע : (ב) וב"ש עט"ז כל באמירה מעכב אף דעבד ויהיה קיים כר ועמים חייה בחות בי וליע: (כ) דב"ש פט"ז כל הממיכה מעכב קף דעבד אין שירוב. ועא"ר הקכ"ח ב' צ' ו"מ של גליות דיעבד אם טיכב בפת בי"ש ב' ואמר הים שירובו יע"ש והברכה בי"ט ב' ל'ל שאין לברך ועתו"ש וליע: (ג) דאם עמ"ז ל לאורה חמום ועא"ר ז' וו"ל דמיותר הוא שכבר כתב בפת הדש לא אלא כאן מיירי בב' רוחות וא"א באותו פת שיערב ביום ה' למזרה יקה היום למערב דא"כ לריך שיאמר בפה גם הפילפול נראה כמכוין לכך לריך ב' ככרות א' ליום א' וב' ינית ביום ה' למערב וו"ש באותה פת עלמה היוט בהנית לבר למערב וישהיי של קודם ביה"ב ילך למערב וישהיים כבר למערב בש"ע ואחר זה יהיה שירוב על יום ב' וביים ה' קודם ביה"ב ילך למערב וישחוק ועדיין ל"ע: (ד) באותה עמ"ז וכ"ל בשל"ג אות ג' ועמ"א פס אות א' יע"ש:

הלכות ראש חודש

הין (א) הוא עפ"ז שיון פריבה בכם רב"ל ובא"ר דנכים לדקמות . זקנות לע"ל עחידין לחזור לימי נעוריהם כלבנה יע"ם וב' ימים ר'ה עב"י ולבוש ופר"ח כהב דיום שלבים הוא חדש שעבר אין להוש יע"ש ומ"מ הכל לפי מה שנהגו. ועב"ח איסורא ליכא. רק מנהגא ובשל אין רבאי לכוף לאשתו לעבות מלאכה בר'ח ואיסורא עביד כשכופה ה'ה לעבדיו העברים למלאכה כפידה לחרוש וזרועה אם כופה אותם איסורא עביד אבל אם רצו מוחרין יע"ש מפסוק מהר חדש ונסהרהי ביום המעשה יע"ש ומ"מ אם נהנו הוי כנדר. ועיין אה"ע פ"א בר"ח אם הקדיבה מעשה ידיה י"ל דהל דאין משועבדת ופשוע הוא ועפר"ח משמע לכאורה אנבים נהגו הוי מנהג בטעות וא"ל התרה יע"ם:

הירן (א) אין עפ"ז ב"ד רפ"ו ס'ג בפ"ז אות ג' האריך בזה יע"ם ובלפון נדר אף שבת ר"ם חל הנדר ובלפון שבועה בשבת ו"ם אין חל ור"ח יש פלונחא וכמ"ש המחבר

הלבות ראש חודש

רון (א) ר'ח כו' עם"א ובס" רפ"ד כשמברכון החדש לענון אמירת אב הרחמים יע"ש: (ב) ונשים עם"א עב"י י"ל מעיקרא ניתן רק לאנשים ולא לנשים כר והיינו י"ל דהוי רק מ"ע
שהו"ל. ב"א ל"ת אנ"ל ההוי קום ומשה אין ניתל כנשים עחום" קירישין ל"ל א' כפעקה יע"ש יעתום" פסחים ר"פימקים שנהני יים קרבן היו י"ם מ"ם קרבן ציכור לא וכפ"א הארכנו
בוה: (ג) אולינן עם"א מ"ש בשם חב"ח שאין לכוף כו" שם משמע מלאכה כבירה אין לכוף לעברו הא מלאכה קלה כושה לעברו אבל אשתו אף מלאכה קלה אין כופת יע"ש ולרינא
השמים אשתו דנראה דבנהל מוב בעצמם שלא לעשות ומ"מ י"ל בעל לכפות אותח איסורא נמי עביר עם"ש א"ה בתי"ח בשם חא"ר:

ביאור. כי לשון המחבר הוא לשון הר'ם דול פ"ו מהוע הרו ובמים שם ובנמרא אמר מנפח ביאור. כי לשון המחבר היא לשין הר'ם זיל פ"ן מח"ע היו ובמים שם ובנכרא אמר מנפח והרים ו"ל הוסיף ע"י שידה יתה ומגדול אע"ג אהל והוק ליש אהל בית הפרס אין חשש אהל עצם כשנהי ו"ל מיס ו"ל הוסיף ע"י שידה יתה ומגדול אע"ג אהל והוק ליש אל אל במת הפסים כלי ע"ן יל דקאי אקבר יחידי וכ"ל התו"ש אית ה"ופה פי ווואה לי דמרנקים הר"ם והמחבר מעם חדש שידה היבה ומגדול לתירות בקבר יחידי גםי אף לרבון יכול לילך ל" שידה תיבה ומגדול כמ"ש התום" שם ל"א א" ד"ה היכי אויל דקבר תופם דא מדרבנן וע"י תיבה ומגדול היכרא ובקבר עולם דלא נאסר ל"א א" ד"ה היכי אויל דקבר תופם ד"א מדרבנן וע"י תיבה ומגדול היכרא ובקבר עולם דלא נאסר בהנאה (בתו"ש צ"ל קבר קרקע עולם) ומ"ש שאין מפח "ל בפשימות דאל"ה נממא הכהן ואמור לפסול גופו : (ו) שינפת עמ"א בפסחים צ"ב ב" פורש"י ול"ל עצם גדול רואהו וקבן היינו כשמרה לפסות בפיחתו ובע"ר בין היינו בפותה ובים מציל ב" בפותה ובים מצ"ל ב"א ביות מ"סה מצ"ל ובדה בנפיחה וצ"ע ש"ל מצות מיסה מצ"ל ובדה בנפיחה ובים מצ"ל ב"ב בעות מ"סה מצ"ל ובדה בופיחה וביות מורה ביות מ"סה מצ"ל ובדה בופיחה וביות מורה ביות מ"סה מצ"ל ובדה במותה ביות מ"סה מצ"ל ובדה בופיחה וביות מורה ביות מ"סה מצ"ל ובדה בופיחה וביות מ"סה מצ"ל ובדה בופיחה וביות מ"סה מצ"ל ובדה בופיחה ביות מ"סה מצ"ל ובדה ביות מ"סה מצ"ל ובדה ביות מ"סה מצ"ל ובדה ביות מ"סה מצ"ל ובדה ביות מברים ב"חוד ב"ב"ל ב"חוד ב"ח בשם מים שציל גדחה בנפיחה יע"ש כהן המניח תרומה בבית הפרם עיי שק אין עירוב והבן: (1) ויתחייב עמ"א מ"ם פין מהית היה ותים עירובין לד אי דיה ואמאי והיינו בנתכיין דוקא לשבות רחיק שמונה אמות ממקים עירובו ברחיר דשבות קרובה לדי דית לא התירו ביהיש כמו בקנה רך כי אבל פחות חיא כשר דהנותן עירובו יש לו מקום שביתה ד"א נמצא מסלמלו רק פחות מד"א יע"ש ועמ"ו בד"ה וא"ה שם יבואר. ועשוית עה"ג ק"ד עם"א צרוך שיכוין בלכו עכים ואיצ להוציא בשפתיו הא בלא כונה לא: (יא) כפי מזונו עם"א הגיה פלת איו רעכתן גם הוייו של וא'ם הולה וציל בים כפי מיונו אם הוא חולה די בים שלו וא"צ ששה בצים כר. רעכתן שאיכל הרכה די ב'ם בינונית ששה ביצים ועם"ז אות ז' והיינו לקולא ועב"ח וא"ה שם יבואר. ועיין לבוש כפי מזונו לחול לא לשכת וגרים כמיש הפ"א וי"א לקולא וכבית וא"ה שם יבואר. ועיין לבוש כפי מזונו לחול לא לשכת וגדים כמיש הפ"א וי"א דוקן וחזלה ורצבתן שיערון שה ועיין בי : (יב) מכל עמיא שפ"ו אות יויד ע"ח אין משתתפין לי"א ועית מקרבין וקונה ו"א דאף ע"ת אין מערבין יע"ש: (יג) כאלו למיא נמרא עירובין ע"ג ולכאירה כשיש לו בית שלו בסקם העירוב ולן בביתו נומא דחוור מעירובו וי"ל דנוחא ליה ללון אצל אשתו ובניו וצ"ע: (יד) ושם עמיא היינו דסתמא אפרונן ביתו בשדה במקום לינה דאלו היה לו שם פת איכל שם ואף על גב דהיה בעיר בית"ש כל שמקום לינה תוך התחום מעיר מקום לינה היי ביתו דניתא לית בכך: (מו) וקמן עמיא עירובין ליא ב"רש"י ותום" ד"ה מעיר משמע ברש"י נתנו לאחר ורואה הא לחשו אף עומד ורואה לא מתני ושיתי י"ל אין הוט פטפע בישי שתנו לאחר והואה הא לחטו אף מוסד ורואה לא פחני וידיה ללהוס לא מהימני שבא לא הניידו לשם יעירוב בפת צריך שיאמכר בזה העירוב יהיה פלוני מותר לילך אבל אח"ג שאם שניע הגדול שהקפן אימר כן מהני ובשס"ו סיג הקיבוץ א"צ שיאמר כלום אבל אמירה שם צריך לכתחלה כבאות כ"א שם ויאמר אחד מהגדולים וכותי שאין חושש כל לפני עור אפילו מצאו שם שמא לא הניהו לשם עירוב: (מו) וראה עמ"א הנה חושש לל לפני לור אפילו מצאו שם שמא לא הניהו לשם עיוביז (טו) וזאת עמא הנהד בתליז במא ח' הארכנו שם ומשמע לדינא דקמן בדרבנן נאמן אף בשליחות בכית אהרים וכמשמעות המחבר שם בסתמא. וצ'ל דעירובי החומין אסכנוהו אקרא חשיב כדות לענין זה ושאני שאר דרבנן לא אסמכוהו אקרא קיל ובפתיחה כוללת כתבנו מזה אכל התים' בעירובין ס'ל דכל שיש לו שרש בד'ת אף שלא אסמכוהו חמיר ועירובי חצירות קיל מפי ומשמע בפוסקים בכירובי תחומין אף שטב זה האף שמא אמצבות חמד המידור חגידות קול ספי ומשמע בפסקים בכירובי תחומין אף שמבר הקמן אצא ואערב מעצבי אין לו נאמנות ולרשיי יש לומר דלא מקני שביתה ומיהו באמר כעיה בזה הפת שמנית שלוחי אהיה מותר מהני אי יש נאמנות לקמן כר"מ פ"א ה"ח דמעשר ומ"ל פ"ד ה"ב הביא דין ירושלמי יע"ש וציע: (יו) דחזקה עמ"א תומ" עירובין ל"ב א' ד"ה רב ששת לתר א' ר"נ ור"ש פליגי באין מכשול למשלח לר"ג בר"ת לא מהימן ודרים בד"ת לא מהימן ולתר" ב" ר"ש מודה באין מכשול דבד"ת לא מהימן מרומן ודרים בד"ת לא מהימן ודרים בד"ת לא מהימן (ים) בתמרים עם"א המ"ם פ"ו עירובין הכ"ג דפסק כרכא יע"ש ועתו"ש: (כ) אין עמ"א עא"ר אית כ"ג דאם יש ממקום רגליו עד מקום שביתה ב' אלפים וד' אמות מותר ואין לומר דב' אלפים ושבת אמות שרי ז'א דג' אמות היא חוץ לתחום ול"ד לכוף הסעיף ושם במסוים תליא משאים כאן יבתייש אית כיח דייל הכלעת תחימיי ת׳ו ס׳ב יע׳ט: (כא) עקר עס׳א בתי׳א אות א׳ בשם רש׳י דביתו ניחא ליה דליקני משא׳כ

תז ס"ב יע"ש: (כא) עקר עמיא בתי"א אות א' בשם רש"י דביתו ניחא ליה דליקני משאים כאן ולש:

תיא (א) ונשאר עמיא הראה לפיי תיח סעיף די דלא קשה אף למעם האחרון כמ"ש הלבוש זיל בתנ"א הראה לפיי תיח סעיף די דלא קשה אף למעם האחרון כמ"ש הלבוש זיל בתנ"ה שם הביאתיו במ"ז כאן דהדריי לקולא אתא:

תינ (א) לכל א' עמיא וכמ"ש המ"ז כאן צריך כמספר החולבים צריך לכ"א וכאן אין צריך בכלי א' ומניח חביות דרכן היו בכך עתוכי פ"ב א" מצלי עמיא עכ"י בשם הרא"ש זיל. ובנו גדול אפילו לא הודיעו עד שחשיכה היי עירוב בשם הרשב"א ז"ל אניג דאחר צריך לתודע מבע"י כבסיי תי"ג ועאיר אם שתתף ואחר כך מיחו קודם חשיכה יכלין למחות ואחר חשיכה מיד ששתקו שוב אין יכולין למחות ואחר חשיכה מיד ששתקו שוב אין יכולין למחות ואחר השיכה היה באן כרה אי פר זי יאצ האמי יע"ש ויתיישב לשון הש"ע במ"ש אבל מיחו כון דבלא"ה אין מקרבין כ"א מדעתם: (ב) או פחות אין יוצא בעירוב אמו א"ב עו" ארי מיד עו"ב לש"ע או" וצא כמ"א תוס" עירוכין פ"ב א' ד"ה כשו ועאר לתי ב' כשאפשר להניתו הספו בתת ע"ל "וצא עמיא תוס" עירוכין פ"ב א' ד"ה כשו ועאר לתי ב' כשאפשר להניתו הספו בבתו ע"ל "וצא עמיא תוס" עירוכין פ"ב א' ד"ה כשו ועאר לתי ב' כשאפשר להניתו הספו בבתו ע"ל

כאן פעיף ד' ובסימן תק'ע ס"נ ועמיא שם ה' ואות ב': (ב) ועבי"ד עט'ו שם כאות ג' יע'ם: (נ) אלא עט"ז וכ"כ הפרישה וא"ל להזכיר חנוכה ופורים דדי בהוכחה זו מדפידר הני ומשמע חה'מ ג'כ ד'ת ובתקע'ב סובר המהבר חה'מ דרבנן כהר'מ ז'ל עמ"א

אורה חיים הלכות ר"ח

הני ומשמע חה"מ ג"כ דית ובתקע"ב סובר המהבר חה"מ דרבנן כהר"מ ז"ל עמ"מ מקש"ב וחק"ע אות ש" יע"ב והנה הנשבע שיאכל בד' לומות ל"ע אי חל ש"ד רל"ע בש"ך ך" הנבע על דרבנן לעבור בבוא"ת שלא להדליק נ"ח חל אבל בקום ועשה אין חל ועשי חקמ"ם וחק"ן בעינן ד' לומות ואי"ה שם יבואר. כולל חיל בבוא"ח לא בקום ועשה אין חל ועשי הקמ"ם וחק"ן בעינן ד' לומות ואי"ה שם יבואר. כולל חיל בבוא"ח לא בקום ועשה ע"ד:

(ד) המתעבה עש"ז ועש" חלפ"ח אות ח' בש"ז ומ"א כאן ומ"ש השור דומיא דס"פ עב"ח ו"ל עיבור הדש הרכ"ן אבל דומיא דס"פ מאחרין ביהא ניכר השמחה בשביל פורים ה"ה ר"ח משמע כל ר"ח דרחיב וביום פמחחכם ובמועדיכם ור"ח כו". עפר"ח כאיה משמע כל ר"ח דרחיב וביום פמחחכם ובמועדיכם ור"ח כו". עפר"ח כאיה משמחל מ"ל כ" מחר חדש פירש"י ז"ל לבוא לשלחן המלך ביום מועד יע"ש. ועסי קפ"ח במ"א ס"דאין חייב לאכול פת ועשי תרצ"ה במ"א ט"דאין חייב בפורים ג"כ פת כ"א שאל דברים אבל הפר"ח כאן כתב דמלות סעודה משמע פת אבל היובא ליכל ול"ע. יש מדליקון נרום מיוחדים לכבוד ר"ח פר"ח והינו בלילה בביתו כמו שבת ואפשר בבהכ"ג ג"כ:

הבר (א) ובן עש"ז ועיין לבוש חר"ע הביאו המ"א כאן לחכם בפניו דורשין עלנו הפ"ה א"מ

תב (מ) זכן עס'ז ועיין לבוש חר"ע הביאו המ"א כאן לחכם בפניו דורשין עליו הפ"ה א"א לה מ"א ומ"ץ ב"א ה"א ב"א ה"א ב"א ומ"א ו"ל בט"ז אב ובבט ול"ג בעומר הומרים על אדם גדול. ועה"ר אות ב"דימי מסן אין אלא מנהג ובין יו"כ לסוכות וסיון עד שבועות. וא"ח שבועות י"ל מדינא וא"ח דפסת וסיון סים מכ"א ה"א וא"א "דפסת חופים מישה אות במ"א ה"א וא"א נ"ש ע"ש וע"ע אהר הלות א"א ל"ה ובער'ת וע'ת אחר חלות אומרים יע'ש ויראה כ'ש ערב ע"ו שבע ול'ג בעומר כו' . ומיהו אם

בתפללו ערבית מבע"י ו"ל דח"ח. מברין החבל בר"ח עיין לבוש ועי"ד ח"ח בזה : תבא מיש המחבר נוהגין שאומרים פ' ובראבי חדשיכם בראש השנה אם אומרים ובר'ח עסי' מקפ'ב וחקפ'ד כלבוש ובסימן מ'ח כחבחי שא'א פ' ובראשי חדשיכם יע'ש ואי'ה

בה' כ'ה יבוחר עוד תכב (A) ואם עט"ז. לפ"ז קולא בגפם בהזכרה ושאלה אם עלה במחשבהו שזכיך להזכיר
נבס וספק לו אח"כ י"ל דאף קודם שלבים אין חור ול"ע. ומ"ש בלבוש הם דברי
בכח וספק לו אח"כ י"ל דאף קודם שלבים אין חור ול"ע. ומ"ש בלבוש הם דברי
הר"מ הביאו המ"א אות ד' ועב"ח. והמעיין ירושלמי פרק בלשה שאכלו רב ושמואל פליגי
בהמ"ז שלא הזכיר שבת רב אמר חוור ושמואל אמר אין חוור שמעון בר בא בם רבי יותכן
ספק הזכיר ר"ח אין הוור אשכח חנא ופליג יום שיש מוסף מזכיר ואם לא הוור יום שאין

מוסף מנוכה ופורים אין חוזר ופירב הב"י אם במעון בר בא בתפלה מיירי וחנא פליג דספק כודחי הוי מה שלמוד מזכיר כמ"ש בירושלמי במסכת תענית. או דשמעון בר בא בבהמ"ז מיילי דומיא דשבת החם וספק כודאי לא הזכיר מה שלמוד מזכיר ור"י דאמר בשל ר"ח ספק ה"ה ודהי אין חחר ונקיט ספק הא בבח חחר כרב ותנא פליג אף בר"ח והה"מ ברהמ"ז החר ולפ"ז לא קיי"ל כתנא דפליג אלא כש"ס דילן בר"ח אין החר עסי" קפ"ח ע" בפי" מהר"ר. אליהו ז"ל שם שהוא עפ"י פירוש הב"י אכל להד"מ הלכה כר" יוחנן בספק ר"ח הואיל ולא למוד שלשים יום אין חוזר בספק דחפלה דרבנן או בהחפלל פ"א להר"מ ז"ל וחנא דפליג לאו ארבי יוחנן אלא אשמואל דאמר בשבם בהמ"ז אין הוזר אע"ג דחייב לאכול פס וחנא אמר בר"ח ובחה"מ בתפלה הוזר דהובה ה"ה פת בשבת הובה כ"נ לפרש עפ"י פירוש הפרישה ודרישה יע'ם. ועיין בהמפרש שם. ועמ'א חרצ'ה ע' בפורים בבהמ"ז כו' להב"י משמע דאין חוזר ישים . רביין בהתפנים שם . וכמו זי תור לי טי בפורים בכהמו דברי נהבי נפות דהין חחד כאמור יע"ם. ולהד"מ י'ל דחוזר בבה"מ ואי"ה יבואר עוד . ולהב"י נקיט ר"ח והש"מ לומר שהן מ"ה שאשור לההענוס ושבת ויום טוב א"ל לומר דחייב לאכול פת ולהד"מ לא נקיט שבת וי"ט קשה לאשמעינן רבומא אפילו שבת ספק מתזיר דחוזר היינו כל שאין ברור שאמר ואי"ה במ"א קבם מושבת בזה . ומ"ם הט"ז לי"ד בח"ם אוח ו". והנה אם נאמר ספק השקול חזקה להדי הזקה אם אירע עוד ספק לי"א ס"ם להומרא בדרבנן להומרא כמ"ש בפריי לי"ד ק"י ועמ"ל ה" בא"ה ובה׳ בכורות פ׳ד ה׳ח בשחלה דבכור חם ספק שמכר השליח וספק חם כסף קונה יע׳ם היעב וכחן חם חירע שקחב כף בלוע דם מבושל לב׳ קדירות חיכור והיתר וכדומה י׳ל דחסור ולפעם רוב ספק הא' כמאן דליחא ואמריגן שאני אומר ושין בסוגיא דפ"פ ובי"ד הארכנו בזה מיל ללכף ספיקוח בדרבגן בחרי מעשים לא אמריגן אף משם א' דם ושאני ההיא דבכורות דיש ס"ם בהד מעשה. והבן: (ב) וקורין עט"ז וב"ד שע"ו ולעיל סימן קל"א במ"א אות יו"ד דבתוכה יאמרו אח'כ כ"א בביחו משמע בר"ח אין לומר אח'כ בביחו ועא'ר קל"א אוח יו"ד: יצר בתחופה יחותר שו לב עו בפיסו משמע בריח חין נותר חחים בביחו ועחיד קליח סוח יו"ד :

(2) לקרות עש"ז העירסא לקרוח את ההלל ובע"ז לקרוח הלל ועיין בה' פסח מ"ש שם ועונין
אמן אחר הברכה ודיעבד יולא בלגמור אף בר"ח דהוי כמו לקרוח כו' כמו בק"ש ווחיקין
גומרין היינו וקורין : (ד) הדלל מעומד עש"ז ומיושב ילא וראיה מליל פכח ועוד מספירה
ככסימן חס"ט במ"א ג' נ"ל . ועמ"א י"א וקמ"א בע"ז שם . עיין פר"ח הלל בכל לשון אע"פ
שאין מבין ועמ"א ס"ב א' ומ"ש שם . עוד שם הלל בעמידה יש עוד טעם עדות שעשה לעו
במים ונסלאות ולדוד בעמודה עו"ש ומ"ד א' הרגוע ומבדעו ואל הוד הבר ניונד ביו נסים ונפלחות ולריך בעמידה יע'ש. עח'ר ח' זכרינו ופקדינו י'ל על הזכר ונקיבה יע'ש ונוהגין לענות חמן על זכרינו ופקדינו להיים. השמש מכריז יעלה ויבח בערבית בין קדיש

לתפלת י"ח סימן דל"ו יע"ם: לחלוץ אחר מוסף יע"ש והמנהג כהר"ב בהג"ה שם שחולנין בכ"מ קודם מוסף ועשו"ח מ"ע כשאומרים מוסף היום אוח וקרבן ראוי לחלוץ חפילין . בבנח העיבור אומרים לכפרח סשע היינו עד ר'ח אדר ומר'ח ניסן א'א עוד ובא'ר אות ו' כתב בשנ'ת העיבור משמע בכל השנה י'ל ולכפרת פשע ומ"מ ראיתי המנהג רק עד ר"ח ניסן עב"י תנ"ב מזמור ק"ן יש בו י'ב הילולים נגד יב'ח וכופלים כל הנשמה נגד חדש העיבור הלל ובפר"ח הא בר'ה אין הלל

תיח (א) אסור עם"א מ"ש באיסור תורה אף תענית שעות אסור טשא"כ דרבנן תענית שעות שרי לא מצאתיו כעת החילוק מנואר ומ"ש בר"ח א"צ לאכול פת אבל שבת וי"ם אי שרי לא מצאתיו כעת החילוק מנואר ומ"ש בר"ח א"צ לאכול פת בשבת וי"ם אי חלה עסי תק"ע ס"ג ובמ"א אות מ" ספ"ג דעירובין דתענת שעות בד"ת אסור ובדרבנן שרי יע"ש: (ב) יחיד עמ"א בתקצ"ו אות ו" דמ"ל כרי"ו שטביא ב"י כאן דבמלח מגילת תענית וצ"ע דא"כ אמאי לא הגיה הר"ב כאן דמותר להתענות בר"ח וש"ם ר"ה אע"ג דר"ח תשרי הוא אף בשבת הוא ואף למ"ד ד"ת ר"ח מחור אחתנות מור"ח שאני ויום הדומה כו" דהא אף בשבת באות ו" כתכ דא"צ תענית לתעניתו ושבת אסור מ"ח ש"מ ר"ה שאני וא"ה שם יבואר ועב"ח תקצ"ו די"ל שבת דרת ו"ע" בשות ווב"ר יש שם מ"ם במ"ש ר"ח בשבת וער"ח ביום ו" וי"ל שיסכים עם המ"א. עוד שם שאומרים מומור יענך ביום צדה בער"ח אחר יום כיפור קסן י"ל כמ"ש הלבוש בתקפ"א מכל מקום י"ל רמ"מ ושלומר אין צדיך להאי מעמא דבכל ע"מ ותומדים למנצח ע"אר תקפ"א מכל מקום י"ל דמ"מ ושלום הבוצח כ"ש הלבוש:

תים (א) מצוה עמ"א ועפר"ח תרפ"ח ס"ו בפורים משמע מש"ם דילן קצת לעשות הסעודת בשבת מ"ו משא"כ ר"ח יש לעשות באחד בשבת. בר"ח שהוא ר"ח לכ"ע י"ל דאין להרבות בשביל ר"ח סעודה וגם י"ל מצוה להתענות ובמוצאי ר"ח יום ת"צ אף בלילה אין ראוי

להרבות בשמחה וכן כי שנוהג לעשות סעודת ר"ח כשחל בשבת בא' בשתב כשיש לו תענית
להרבות בשמחה וכן כי שנוהג לעשות סעודת ר"ח כשחל בשבת בא' בשתב כשיש לו תענית
יא"צ וכדומה ואין רוצה לעשות במ"ש אין להרחיק ער יום ב' רק יעשה בשבת:
ת"ב (א) צ"ה עמ"א ועסי' תרמ"ו אות ח' דאין בומנינו ת"ח משמע בחה"מ וכ"ש י"מ דאין
לררוש על חכם ובא"ר אפשר דוקא חה"מ הא ר"ח וחנוכה דורשין עליו יע"ש. ע"ד
ת"א וערב ר"ה וע"כ אחר חצות י"ל חשיבים כרגלים וא"א צ"ח אכל קודם חצות י"ל דאומרים

בערב יוה"כ כמו ע"פ. בא"ר בפראג אין אומרים אחר חצות בער"ח וכן בפפד"א א"א ער"ח אהר חצות. ערב פורים אחר חצות דינו כער"ח יע"ש: תכא (א) ובראשי חדשיכם עמ"א ועסי" מ"ח ובתקפ"ד סעיף א" כלבוש ותקפ"א ס"א ותקפ"ב

שאין מוכירין ובראשי חדשיכם בכרכות יע"ש ומה שכתב במוסף מלבד עולת החדש י"ל עולה שאני לא חמאת ועד שאין מזכיר בפירוש ראש חדש בכסה כנ' ואי"ה יבואר בח' ר"ה י"ל עולה שאני לא חמאת ועד שאין מזכיר בפירוש ראש חדש בכסה כנ' ואי"ה יבואר בח' ר"ה וכל המשנה ובפרם לומר בקול רם ובר"ח בר"ה לא יפה עושה:

חבב (א) ע"ל פי' רצ"ד עמ"א . עמ" רל"ו ס"ב במ"א א' דלא כרש"ל שהשמש יתחיל מקורם

מקר (א) ע"ל פו' רצ"ד עם"א . עם" רל"ו ס"ב במ"א א' דלא כרש"ל שהשמש יתחיל מקודם ש"ע ויאמר יעלה ויבא בקול רם יע"ש וכ"ב הע"ש כאן וו"ש דלא כע"ש ומ"מ שחרית אין מכריוין ואם אפשר השהשמש יתחיל מקודם תפלת ח"י ויאמר מלת יעלה ויבא בקול רם שפוד דמי: (ב) ואם עמ"א והיינו מיד כשאמר יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי ונואלי הי סיום אנ"פ שלא אמר עושה שלום במרומיו ועא"ר ה' וקכ"ב אות ג': (ג) ואם עם"א בקכ"ד מע"א בקכ"ד במ"א ב"עם"א בקב"ד מ"ל מוכף בח"ג על שמישתו מש"ץ ועמ"ו שם אות ה'. ובק"ח מ"ח בכשתפלל להחשלבה ולא הזכיר בשניה אין חווד. ועס" קכ"ו במ"א ג' יחיד שלא הזכיר שחרית והתפלל מוסף דאין חווד וש"ץ ע"ש . ועין ע"ש כאן . וה"ה ב"מ שהתפלל שחרית "ח של חול והתפלל מוסף דאין חווד ולכאירה ס"ם להימרא שמא אין דנין יחיד מש"ץ ושמא קי"ל של חובר ד"מ ושבת ש"ץ נמ" חווד עם"א קכ"ו ד' וי"ל מ"ם לחומרא בדרבנן לא מחמרונן וצ"ע עמ"ש בפריי שם: (ד' הוא עמ"א מ"ש"ם א"ץ "לפישו דשבת רגול יותר שאין שבעה ימים שלא מוכיד ברת אבל "ם יש יותר משלשיה ווה שאיו מוכיר ב"ח והת שלמוד שלא להנוד כ" שהרו שלש"ם שבת הבל "ם ו"א נחד שלא להנוד כ" שהרו שלש"ם "בת אום בת אבל "ם יש אלא להנוד כ" שהרו שלש"ם שבת הבל "ם ו"חוד מ"א להיום ו"חומר שלא להנוד כ" שהרו שלש"ם שבת הבל "ם יש יותר משלשיה ווה שלחוד שלא להנוד כ" א שהרו שלש"ם שבת הבל "ם יש יותר משלשיה ווה שאון מוכיר ב"ח מותר שלאוד שלא להנוד כ" שהרו שלש"ם שבת הבל "ם יש יותר מום שלחוד שלא להנוד כ"ח שהרו שלש"ם שלה ב"ח שלא להנוד ב"ח שלהוד שלא להנוד כ"ח שהרו שלמים שלמוד שלא להנוד כ"ח שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים אום "מ"ח מ"ח שלמים ב"ח שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים ב"ח שלמים ב"ח מיח שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים ב"ח מיח שלמים ב"ח מיח שלמים שלמים ב"ח מיח שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים ב"ח מיח שלמים שלמים שלמים שלמים שלמים ב"חוד שבת אבל י"ם יש יותר משלשים יום שאין מוכיר י"ם ומה שלמוד שלא להוכיר כו' שהרי שלשים שנת אבל ו"ם יש יותר משלשים יום שאין מזכיר י"ם ומה שלמור שלא להוכיר כו' שהרי שלשים יום הוי חזקה כמו במשיב הרוח כו' בקי"ד ס"ח וכשחל י"ם בשבת נמי כן. ובכלבו משמע לכאורה דגרים ספק הזכיר בר"ח וחש"ם אין חזור ובני שלפנינו רק ר"ח וברייתא דפליג גרסינן ד"ח יחש"ם הביאותי במ"ז אות א'. עיין ירושלמי פ' אין עומרין על משנה קן צפור ר"ש בר אבא יחש"ם הביאותי במ"ז אות א'. עיין ירושלמי פ"ח ביוא בשם ר' יוחנן כו' והא בפ' ג' שאכלו ר"י אין תוור ולמ"ש המ"ז י"ל כין ידע שהוא ר"ח או לא ידע. ועיין פר"ח הביאו להירושלמי בפ' אין עומדין וצ"ע: (ה) וקורין עמ"א הראה לרכ"ה חבירו לאתר שלשים יום מברך כו' התם אין רגיל א"נ רגיל מ"מ לאו ברור שמא יארע אונם ולא יראה משא"כ דבר הרגיל ומבעו לבוא תוך חצי שנה בל"א אין אומר זמן ועצרת בין פסח מ"מ כל רגל ענין בפ"ע הוא ורומו ענין אחר ג'כ כמואר משא"כ ר"ח כאפור ועא"ר אות יו"ר ולמ"ש א"ש. שוב ראיתי שהמ"א כיון לרכ"ה אות י"ג עמ"ש המחבר פרי שמתחדש ב' פעמים בשנה מברך שהחיינו הא יותר לא והביא תום' ברכות ל"ו ב' ד"ח היה עומר ומקריב יע"ש הימב ורוקא חצי שנה הא אין ביניהם חצי שנה און מברך ל"ו ב' ד"ח היה עומר ומקריב יע"ש הימב ווהוביא העום בורור:

תכנ (א) תתקבל עם"א אע"ג דבאין מוסף לא לשלם התפלה עד ובא לציון קדושה דסדרא י"ל הואיל וקורין בתורה ובראשי חדשיכם שיש בו מוסף חיום י"ל תתקבל קודם על תפלת שחרית ועב"ח וקורים בתורה ואומרים על הבימה חצי קדוש על ס"ת ואח"כ לפני העמוד אשרי

ושנים שוערה ומשמש כשחל ר'ח אב בשבח י'ל בפ' חלא שמה ורני עקרה וא'י לי המנהג . ופי'ה כמ'ח בתכ"ד ותכ"ה יכוחר שוד:

ולוים במיא בתכ"ד וחכ"ה יכולר מוד :

תכן (א) אין עש'ו מ"ש וכן עיקר עד כאן לפון מהרי"ל ולא הביאו רמיא דעם רבו מהר"ש
וכב"ח שפ"א קדשו בליל סוכום היכא דא"א בענין אחר י"ל דהכל מודים דיעבד ברי
וכב"ח שפ"א קדשו בליל סוכום היכא דא"א בענין אחר י"ל דהכל מודים דיעבד ברי
ודוקא כשיש שהוח לקדש אח"כ כשטעות א"ב שמ"א ז". ואפשר אף כשהל י"ם בשבת י"ל
דיעבד שרי ול"ע די"ל דוקא י"ט ולא שכם וי"ל שאין לחלק: (ב) או עש"א היינו שבליל ע"א
בפעודת פורים יהיה פרוד וישתכר ביין לא יקדש אחרה אול ומנה עד חלי כ"ם י"ב שעות
תשל"ב הלקים משעה מן המולד כמ"ש הכ"ב ס"ב בהב"ה ועמ"א ו" ואם פעם מידי שפיר דמי
וכ"ש אותן המקדשים בשעתה ומחירא שמא אח"כ לא יהיה מנין עשרה שוכר המון. עא"ד ע"ז:
ול"ש מוד וכדומה של היהנין שמקדשין בליל חשכת אף אם עובר הזמן. עא"ד ע"ז: והנה מ"ש
לין מברכין על הירה אלא במ"ש לא ממ"מ וביש ני" אחרם עב"י בהם הלמידו ברני ווור אין מברכין על הירח אלא במ"ב הוא ממ"מ וביש גי' אהרה עב"י בפס חלמידי רבינו יונה

והר'מ ז'ל סובר אף ביום א' ומשמע עד ז' ימים לדידיה אף בתול ועפר'ח משמע ג'כ אף בחול יע"ש ולכן מי שנוהג לקדש הלבנה אחר שלשה ימים מעת המולד אף בחול אין לגעור בו וכן אני נוהג כי לפעמים פורח לקבן עשרה וכא לידי שכהה ויום המעונן ובימי החורף וגשם אף בחול אחר ג'י אין לגעור במי שנוהג כן. ובא'ר כמב שבעה ימים היינו לאחר שם שלימות מעת בחול החר ג'י אין לגעור במי שנוהג כן. ובא'ר כחב שבעה ימים היינו לאחר שם שלימוח חעת המולד. ועשו'ת מ"ע סימן ע"ח חשעה ימים זמן קידוש לבנה היינו אחר שש עד ש"ו בכלל ולדידן עוד יב"ש חשל"ג: (ד) תחתת עש"ו עמ"א א' משמע שא"ל לפחוח החלון דרואה מזכוכית ובאיח יד דמהרש"ל פחח החלון והיינו לבחחלה עוב לפחוח החלון אבל אם א'א ניש עיכוב בא'א ברחוב יכול לברך בנית נגד החלון ורואה מתוך הזכוכית פי' ברכת הלבנה ע"יו שיכוב בא'א ברחוב יכול לברך בנית נגד החלון ורואה מתוך הזכוכית פי' ברכת הלבנה ע"יו בעור וב"י להקביל פני אביהם היינו ע"י הלבנה רואין אנו גדולת הקב"ה ושפעולחו אחת שמיעש הירת בקטרגה ומלכות בית חוד במשל לבנה עד שלמה המלך ע"ה ס"ו דור במעלה העליונה ואחת במ"ח בנון המחדש מלכותו כמ"ש שני המאורות הגדולים לעמובי בטן הם ישראל העמושים מתי בטן יליאת מלרים השבחת הש"י עלינו. וכלל הבנרה להשם יתברך לבדו וזולתו ה"ו אין לברך ולהתפלל רק ע"י הלבנה נראה בערוחיו וזם הברכה להשם יתברך לבדו וזולתו ה"ו אין לברך ולהתפלל רק ע"י הלבנה נראה בערוחיו וזם הברכה להשם יתברך לבדו וזולתו ה"ו אין לברך ולהתפלל רק ע"י הלבנה נראה בערוחיו וזם לההביל בעוד יו עב"י :

להקביל שני אביהם די עב"י תבן (b) אדר סחם עש"ז ועמ"ל בפיך ייד יע"ש ואפשר אין קפידא אם כותבין אדר ראשון או בה"א הראשון וכן בנישין באה"ע פימן קכ"ו ס"ו וס"ז ובח"מ אום כ"א מזה וכוחבין בשטרות ג'ב ביום שלשים לחדש ניסן שהוא ר'ח אייר עב'ח מזה ויראה כשכותב באדר שני בא' לחדש אע'ג דלכתחלה יש לפרש ביום שלשים לחדש אדר הראשון שהוא ר'ח אדר השני כמ'ש הב'ח מ'מ דיעבד בגט אין לחוש כלל דהא ליכא למיטעי כה'ג ובסדר גע שלי

כתבנו מזה קלת כתבנו מזה קלח:

תבח (א) ולא עש'ז היינו דגם מחמת קוביא זו א'א הנוסח כך ומיהו בלאיה יש להגיה

עמ"א אות א' להיפוך ביום שיהיה עלרח יהיה הגוכה שאחריו ואי"ה שם יבואר

בזה: (ב) מרחשון גדוא עש'ז כל השימים בכ'ח בני ימים על יום בני חון מרחשון ההי

על יום א' ובלגום באמת כתב השון בדה'ז ועא"ר היינו ג'כ יום שני: (ג) פקדו עפ"ז

עמ"א ו' פקוד הוא לווי ב' לו . ועיין לבוש באורך ממו ועלרו במדבר קודם שבושא להפסיק

בין בחקוחי פ' קללות ושבועות יום הדון על הפירות יע"ש: (ד) לו חכמו עש"ז ובא"ר בבם

ביל דהמוהג בש'ע ולבוש ונהרא כו' ובמקום שמוסיפון בבת רשאין להוסיף של הח"ו לך

מויבה יע"ש ובא"ר אות י"א: (ה) אין עש"ז ועא"ר אות י"ב וי"ג מזה ובהידשימו במם' מגילה

כתבנו מזה. סיימתיו בעזה"י ב' הה"מ שוכח החקמ"ד פפד"א הש"י יחן שאובה להדנים חיבורי

בזמו הרוד בתו ולהאה בני בנים עומהים בתורה ותלות ה" עם כל ושכאל אחו :

לה שהציבור אומרים . זמ"ש הר"ב כאן שאין דוחין הפשורה היינו אותן המוזכרים ר"ח וד" פרשיות ובדומה אבל שאר הפשורת השנה גדחין מפני חתינה לציבור ומפטירין שוש אשיש וכשר"ח ב" ימים צ"ע אמאי לא יאמרו קצת פסוקי מתר חדש לסימן ג"כ ובלכוש כתב שיאמרו בעל פה מקצת מחר חדש ש"א כן וכמדומה אין ניהגין כן זגם דברים שבכתב דיני הפסורת ע' לכיש כאן ותרפ"ד ותקמ"מ ובמנהגים שלו : (ו) וראשי הרשים עם"א רס"ח ותפ"ו בפ"א כ" ומ"ז תכ"ו וכל שהוכיר באמצע שאמר ומוספי ר"ח יצא אף ע"פ שלא סיים בר"ח כלל משא"ב כשלא

תכ'ו וכל שהוכיר באמצע שאמר ומוספי ר'ח יצא אף ע'פ שלא סיים בר'ח כלל משא"ב כשלא אמר באמצע ולא בסוף צ'ע בזה . ועיין לבוש כאן ותרכ"ב ורפ"ר החזילוק בין יוה"כ ובין שאר דכרים ושבת חסור הוא יע'ש:

תכן נשים עמ'א רצ'ו אות י'א יע'ש ומשמע אף בלא ברכה שם ומלכות אין להם לקדש הלבנה. מה שאין מברכין זמן שמחוך למ"ד ה"נ עס" תכ"ב מ"א ה' ובא"ר אות א' בשם תניא שהרי כברכן על חירושה: (א) וורחת עם"א עיין אות י"ד ובמ"ז ד' כל שא"א לפחוח החלון יכול לקדש כך: (ב) במ"ש עמ"א עא"ר ה' ה"ה מוצאי י"ם מצוה כמו במ"ש יע"ש הייע שבועת. יעער שולי בנדיו. ברוך יוצרך נוהגין הצולם ג'פ וע"א"ר ג'ד: (ג) קודם עמ"א לקדש בביתו לא יצא לחוץ ועיד שצ"נ מ"ב ושם משבע דהמיקל לקדש בעשחר י"ל דוצא לעמ"ך שם אות ג': (ח) קודם יוה"ב עס"א ועיין לבוש ומ"ם העולם גוהגין לקדש אחר יוה"ב: יע"ש ושות ג': (ח) קודם יוה"ב עס"א אות ח"י דיושבים בבית המדרש יע"ש: (ו) שחל עמ"א ומשמע לפי המעם דמותר להתכל בה ער מיום הברכה וובן י"ל דמקרשין בו: (ח) וחולה עמ"א מ"ש מוב ל"ב מום הברכה וובן י"ל דמקרשין בו: (ח) וחולה עמ"א מ"ש הב"ל הובר הובן י"ל דמקרשין בו: (ח) וחולה בשם כ"ג מספר חסידים אבל בשל"ה דראיה ראשונה קודם הברכה שרי אבל כשמחתיל אין בשם כ"ג מספר חסידים אבל בשל"ה דראיה ראשונה קודם הברכה שרי אבל כשמחתיל אין בשם כ"ג מספר חסידים אבל בשל"ה דראיה ראשונה קודם הברכה שרי אבל כשמחתיל אין בישם כ"ג מספר חסידים אבל בשל"ה דראיה ראשונה קודם הברכה שרי אבל כשמחתיל אין הוא : (מ) ורוקר עמ"א זוקף במצבעת רגליי כי עיקר הקרדיש לבנה הוא שאני מהדלים להקב"ה היא היא בי מהדלים להקב"ה היא היא ביצרים הבלב הב"ב היד בידים הברב היא שאני מהדלים להקב"ה היא בידים בכ"ב מהדים בידים הבלב בשל"ה דראים הידרים לבנה הוא שאני מהדלים להקב"ח בידרים בידרים בידרים בידרים הידרים הידרים בידרים הדרים בידרים בידרים בידרים בידרים בידרים בידרים הידרים בידרים (מ) ורוקר עם"א זוכף באצבעית רגליו כי עיקר הקירוש לבנה היא שאני מהללים להקב"ה שנברותיו ונפלאותיו נוראים ואמיתיים ופי' פועל אמת שפעולתו אפת ע"י פעשיו ניכרים קצת גדולת הבורא וללבנה אפר שתתחדש בכל חדש שאם היתה נשארת כך נשכח הרבר ועכשיו מקבלת שפע פהחפה וצער לה ילע"ל יהיו שני הפארות הנדולים והיא עפרת תפארת לישראל כי הם דוגמתם שער שלמה פ'ו מעלות בתוספת ואח"כ נחסר ולע"ל יהיו ברום המעלות וראוי

לפיחש דיעבד כלל:

כתם (א) כלל הענין עם"א עא"ר אר הביאם לאחד (שוב) להיות דיונה הל כל למות דיונה ול לאחן:

תבר (א) כלל הענין עם"א עא"ר א' הביסת דבר תלוש אין איסור תורה ועשו"ת ש"א ו"ל אף
דרבון ליכא בתלוש ע"ין ה"ש וגם מלפול "ל וצ"ע וס"ש להניה ביום שיהיה עצרת
דרבון ליכא בתלוש ע"ין ה"ש וגם מלפול "ל וצ"ע וס"ש להניה ביום שיהיה עצרת
דר או לא יבא כ"א כעם וצרת לא נה"ז והא דכתיב בש"ע לא ג" חנוכה הא ה"ו בא
דרבון להיפך ביום חנוכה לאחריו יהיה עצרת ב" או ו"א זו תנוכה ה" וע"ז ועת"א
שאחריו לא להיפך (ב) תמוז כ" עם"א ברה"זיום שני וגד"א יום א" עס"ז אות ב": (ג) מבה"ה עם"א ה"ש ר"ה ויום ה" ושנה שלימה חשון וכסלוי שניהם מליאים מליאים ה"ח ר"ה ה" ושות ה": (ג) מבה"ה עם"א וה" ועם"א לא הפסיק בתוכחה בין יה"ר ואתם נצבים קודם ר"ה להפסיק בין תוכחה כין שבל שב בג המלך ע"ש" וווו מסלי של"א ו"ה ואת ב"ב" וווור מעם נצבים קודם ר"ה להפסיק בין לבוש ווצ"ר לא חלקו מסיות ומסע" ע"ש וועד מעם נצבים קודם ר"ה להפסיק בין לבוש וצבים קודם ב"ה להפסיק ב"ן לביש ומש"ה לא חלקו מסיות ומסע" ע"ש וועד מעם נצבים קודם ה"ה להפסיח ח"ו בתוכחה בין שבכל שבת שלש ומ"א לא חלקו מסיות ומסע" ע"ש וועד הכנסת ע"ש אפשר שלא יההה כבוא ח"ו בתוכחה בין שבכל שבת שלש ב"ש ו"א וניה סוערה בין ה"ה וה"א של שוווו וועד העש"ח לא חלקו מיינו המ"א אבל מויבא משבע שלא יו ובסקים שמ"א ע"ש וווו וועד"ה לא התבות ועם"ה לא השלשי ומ"ש ב"ש ע"ש וווווו ומסע"ה לא השלשי ומ"ש ב"ש ו"ב"א אומוני"ד ובתום ב"ב ל"ש אישונה ב"ל היבא שאון פסוקים בפסיקון בין א"ל התברה המורש ע"ש לי העני יוינה לשות ו"ל התברה לישנה שלא הולי שלא ובמ" ב"א א"רש" אומוני"ד ובתום שם והכן ובמיה חירוש ב"ר לחיר מביה לא תבעי לישני לתום ב"ב ל"א ה" ל"ב לפפריו ב"א הובע"ן עיבר המור ש"ש בלשון יון פרי שלא בצ"ע ב"א ה"ל המור ב"ב ב"א מ"ר א"ר א"ר שומים ב"ל השות"ד ומה מור ב"ב ל"ל הייבת ו"ל התבר ב"ל מייכתיו ג"ח התום ב"ר באוח ומור ב"ה בלשן ע"ב ב"ח מ"ר וובע"ר ב"א הובע"ר ב"ב מ"ר א"ר העום ב"ל מייכתיו ג"ח התום ב"ר באוח מובן ל"ר בת"ר ב"ב"ל ב"ח ה"ר מייבו להתבר ב"ל מייכתיו ג"ח הב"ר ב"ל ב"ח ה"ר וובע"ר ב"ל הייבו ב"ל ב"ח "ל ו"ל התבר ב"ל מייכתיו ג"ח הב"ר ב"ח ב"ל ה"ה סיכות התקס"ד ב"ב"ל ב"ח "ל ו"ל התבר ב"ח ב"ב ב"ח ה"ב"ל ב"ח ה"ל ה"ה סיכות התקס"ד ב"ב"ל ב"ח ה"ה מיכות התקס"ד ב"ב"ל ב"ח ה"ה מ"ב ב"ח ה"ב"ל ב"ח ה"ב"

תם ונשלם חלק שני

-00000000

תקכט (א) בה' פסח עמ'א פירש כלת שואלים כמו דורשים וער ר'ף הנירסא ול'ד פסח ה'ה כל י'ם עב"ח ומיהו פסח מדינא מקרא שהרי משה מוהיר עפ"ש היינו משום קרבן שיהא מן המובחר בעינן ל' שלימות ער תוס' בכורות ג'ז ב' ד'ת בפרוס אי עם יום המעשה כר שיחא מן המובחר בעינן לי שלימות עי תוסי בכורות ג'ז ב׳ ד"ה בפרום אי עם יום המעשה כר והשתא מן המובחר בעינן לי שלימות עי תוסי בכורות ג'ז ה׳ בול יום הופר"ח בפורים השוחל ענין היינו בומה"ז דלית קרבן א"כ יותר ראוי לדרוש בענין פורים ובמ"ז כתבנו מזה. אין שואל כענין היינו בומה"ז דלית קרבן א"כ יותר ראוי לדרוש בענין פורים ובמ"ז כתבנו מזה אבל שאר "מ רק מנהגא לא מן הדין ורש"י סוכה מ׳ נקים שואלין" ו"ל שואל כענין בכל "מ הוי אבל לדרוש אין מחוייב כ"א בפסח כמ"ש הב"י ומ"מ הוי סוכה לשמה כיון דשואלין כר אבל עצרת המהרש"א ז"ל סובר דפסח מדינא מקרא וה"ה סוכות משים דרשא (י"ל מ"ז מ"ז ילק) אבל עצרת לא. ובמגילה דפריך דף ד" א" מאי איריא פורים י"ל כחה"ר דאפי" י"ם דניכר שנוהגין קדש כ"ש פורים דאן משכל בל יע"ש ופ"י שם א יוה משוחל ב"ל לדוש: מורים במולה כי א" ושם מבואר כן משה תיקן כר שיהיו וכ"ל מולה וויה"ל מורים מולה מורים ומולה מורים במולה מורים ביום מורים מ

ים שה אלים ודורשים ה"פ בפסח כי רוש" פי" אגרת פורים שעם הנא ל ביני פורים ומסילא ה"פ, שהאלים ודורשים ה"פ, בפסח כי רוש" פי" אגרת פורים שעם הגם לא דיני פורים ומסילא ה"פ היינו טעם הגם יציאת מצרים (מ"ש רש" תירגמן אפשר לפרש מלת שואלין ודורשין התורגמן שואל לחכם ודורש אח"כ לרבים) ובתוס ד"ה פורים גמי מבואר כן וד"ה ומאי איריא צריך לדחוק ולפר" אפי" שואל לחכם ודורש אח"כ לרבים ל" יום קודם לכן וממילא ישאלו מעם הגם אפ"ה מצוה בי"ם לדרוש ולפר" אפי" יש הדינים ל" יום קודם לכן וממילא ישאלו מעם הגם אפ"ה מצוה בי"ם לדרוש מעם הגם דאל"כ מה פריך דבי"ם דורשין לי יום דינים השייכים קודם ובי"ם דינים השייכים ברם ווה וירבר משה כ"ה הגי ברי"ף לומר דהתם גמי מעם הגם דורשין. וברי"ף שם פורים שחל בשבת פי" מ"י ולכאורה אתא לאשמעינן דל"ת י"ד ורוקא בחול דקרינן מגילה מוב לדרוש אח"ב בהלי פסת מלדרוש הלי פורים משא"ב שחל בשבת אין זכר לפורים נדחה דרשה דפסח וו"א דבי"ד בהלי פסת מלדרוש הלי פורים משא"ב שחל בשבת אין זכר לפורים נדחה דרשה דפסח וו"א דבי"ד אין דורשין בפסח כמ"ש הפר"ח לכן פי פו"ו ואיננו צורך: מו"ש הר"ן ז"ל בפסחים שאלו לא היו שואלים כהוגן כתבנו במ"ו ועתה ראיתי שי"ל דהם שאלו ב' שאלות א' למה נגרע להקריב עתה שא"א יאמר להם אימתי יעשו והואיל ושאלו כהוגן השיב להם משה בי"ר באייר ואין

ואת"ל שה"א יאמר להם אימתי יעשו והואיל ושאלו כהונן השיב להם משה בי"ד באייר ואין להאריך:

"ב"ל בה"ר השלישי דכל ישראל צריכין להביא קרבן קשה בכל דגל צריכין הניגה ושמחה ער"ם

פ"א מחנינה ה"א וראיה בעופות אין מומין מ"מ ראיה וחגיגה וו"ל לא כולם חייבין מי

שדר בח"ל ואין לו קרקע כו": (ב) "יב חורש עפ"א הר"מ הביאו באן ירוש" פ"ק דב"ב ה"ר והר"ב

שהשמים כאן עני הדר פת צריך מעם דדוחק לומר דתליא אי בודקין לכסות או לאו ער ירושלםי

ב"ב ופ"ת דפיאה יע"ש וסובר המ"א דהר"ב ספך כאן עמ"ש בי"ד וו"א לי יום וע" בה"י י"ד וו"ל ועי עש מתענית י"ז ר"ת ד"ת הוא יע"ש. עי"ד ח"א מצ"ה יע"ש וע"ש כאן (י) א"ח עמ"א דר"ח ניסן רק מנהג להמחבר תענית יחיד שרי כמ"ש באות ד" ועמ"א תי"ח ב" מתענה בר"ח ניסן או ר"ח אב ת"ח א"צ תענית לתעניתו עס" תק"פ יע"ש. ומ"ש מרפ"ח אות ד בס"ח הפר" דאם מתענה י"מ א" או ב" יתענה תענית לתעניתו מיד בא"ח דאינו אלא מנהג וע"ו לא הנום בחספר קאסר הא תענות אהינ בכאה אסור את ויל דעכים מוכח תענות יחיד שיי אח
דאל כ כ"ש הספר יח אות ג' ד' דת"צ חסור מספר ויחיר קיל יע"ש עס"ש באות ו' ומ"א רפ"ח די:

תל (א) מפני עס"א, ושאר הימים כיון דעשורי לא קבעו "מ כשהל בחול לא רצו להעדוף שאר
הימים. ועב"י ולבוש דשאר הימים כיון דדש דש: רש"ל כו' עמ"א ור"ל דאי קמח יבש
ביבש מקרי "ל או דצריך להשליך א כב"ד ס" ק"מ או כמ"ש הח", אות א דיבש חוור וניעור
תוך הפסח אבל אי קמח לח בלת קשה מס"ג ועמ"א תצ"ח אות כ"ח. וב"ד ק"ם בש"ך אות ג'
וו"ש הח"י דלא הנו מרחל אחבר היון ישוריון הימר.

תוך הפסח אבל אי קמה לח בלח קשה משינ ועמ"א תצ"ח אות כיח. וב"ד ק"ם בשך את ג" ומ"ח הח"ר דלא הוי מבסל איסור כיון שעדיין היתר . ונראה אף בשעה ר עד הלילה יש לתקן זה היינו להשליך אי מהם לאיבוד דבספק איסור כמו חמאה ש"ג מבסלון ע"ד ל"ח ופריי שם ובסי קט"ו בש"ך אות כ"א ובפריי שם, אבל אם נהערב פרורי קמח מחומץ עם קמח פסח אף דנאכל בזמן היתר בשונג קצת מהם צ"ע די"ל אין תולין שנאכל האיסור אף דמשהו בפסח רק מדרבנן והעד לוה בסי תמ"ז ס"ד בפת שנפל ליין חיישינן שמא נשאר שם פירורין ולא חולין שנטלו משם וי"ל. ועש"ך י"ד סימן ק"א את ג" ואי"ה יבואר בתמ"ז ובתס"ז מ"א די יבש ביבש שנטלו משם וי"ל. ועש"ך י"ד סימן ק"א אתר מדמ ווצר בתמ"ז ובתס"ז מ"א די יבש ביבש שנטלו משם וי"ל.

ונאכל אחד מהם יע"ש

תלא (א) בתחילה עם"א עכ"י ו"ל סמוך לכניסת הלילה היינו סמוך מיד ולא ימתין עד שחשיבה משט שיהא אור הגר יפה רק מיד בצה"ב וי"ג סמוך לפנים ה"ש וה"א אות הי יבדוק ואח"ב יתשלל כר. ומ"ש באות ג' ח"ש קודם לילה כאלו ח"ש קודם בה"ש. ועיינתי בתמים דעים ריש שמחים משמע בה"ש קרוי אור לי"ד וכן המשלת אור לפ"א ויכול יהא נאכל אור לני בה"ש קרוי אור לי"ד וכן המשלת אור לפ"א ויכול יהא נאכל אור לני בה"ש בה"ש בה"ש בי אמשר האב"ד שם ולחשך קרא לילה ה"ג קאמר דלולה הוי צ"ה ולחשך היינוצ"ה (ער"ם ב' א') וברי"ו ח"ק אדם נתוב ה" ת"א הביא דברי הראב"ד וו"ל בודקון אור לי"ד כלומר סמוך לאור כלומר סמוך לכניסת הלילה עכ"ל זה יורה בה"ש ורש"י במשנה אור לי"ד גרם לשלול הגירסא לאור י"ד ער"מ מלובלין ו"ל לשיפתיה בדף ד' א' ד"ה באורתא יע"ש עם"ש במ"ז אבל המ"ז א' סובר בצ"ה ועא"ר וח"י וא"ז אות ג' ה' כתבו כמ"ז קו"א: (ב) בודקים עמ"א תומי פסחים ב' א' ספחים ד' ב' מראורייתא בבימול בעלמא סני היינו אף מה דלא מהני בממון מותי במור ב" א' ספחים ב' א' ספחים ב' ב' מראורייתא בבימול בעלמא סני היינו אף מה דלא מהני בממון נכור

תקבט (א) שואלים עט"ז. אמר ההדיוט הכותב יש לי בכאן הרהורי דברים והנני פורטס בעזה". הנה בביחור אמרו בפ"ק דע"ז ה' ב' דדורשין בה"פ חיובא הוא משום קרבן (עב"י אע"ג ביקור ד"י די מ"מ כל ישראל שיהיו להם שהות זרוך לדרוש ל' יום ומשה מזהיד עב"ש היה סבור במא יש הרבה בטמאים וי"ל בט"א ועב"ח בשם רש"ל די ד"י וביהיה מובחר כו" קבה קלת בע"ז) והחוש' בע"ז ד"ה והחקן כחבו אע"ג. גם עתה דורבין היינו ממ"ש במגילה ד' א' ד"ה מאי כו' דאפי' י"ע דורשין ל' שלא לחלק בין פסח לשאר יו"ט ואפ"ה דורשין בענינו של יום כ"ב פורים אלמא אף האידגא מחוייבין דרי"ל לאחר חורבו הוה וא"כ אין קושיא כלל דמשה חיקן שידרשו אף בי"ט עלמו אף דדרשו מקודם ל' יום חיובא הוא גם ב"ט וכדמוכח בסוכה עמ"א א' ואייה שם יבואר והמשיין בר"ן מגילה ובפ"ק דפסחים מות גם בי פיופיתוכו לפופט בו לו לה הדורש למה נלטוינו במועד ההוא ואיזה גם וטעם הדבר וז"ש שואלין ודורשין עשה כלומר יע"ש אבל שואלין ודורשין ל' יום ההוא ודאי דורשין הדבר וז"ש שואלין ודורשין עשה כלומר יע"ש אבל שואלין ודורשין ל' יום ההוא ודאי דורשין הדבר זו ש שוחדין ודורפין עשה כטחד יע ש מוכנ פוחדין הזונשין כ"יום היאנו זול אי אותשין בדיני פסח הזובא ושואלין היינו להיוח בואל כענין בפ"ק דפסחים פי' הר"ן ז"ל אי לאו דהיו שואלים כענין כו' קבה דהם באלו בזמנו למה נגרע וצ"ל דה"פ אי לאו דהשואל ל' יום קודם לא הוי שואל כענין לא היה משה משיב על פ"ש ש"מ דשואל כענין מקרי כה"ג. והב"י מדנפשי' הקבה כן וסיים וכן פי' הר"ן ז'ל היינו מלת שואלים. ובש"ע השמיט המחבר מלת דורשין וע" ע"ב דכ"ב לפי חי' א' בב"י. ואה"ג דה"ה עלרת וחג שואל כענין הזה והט"ז ז"ל פירש דנ"מ לדינא ומש"ח כתב המחבר כן . ובח"מ סי' שמ"ו סי"ג לפני המועדים שדרך לדרוש הוי שאלה בבעלים ולא הילק בג' רגלים רק דרך כו' . ובדברי קדשו של הלבוש כתוב לאמור דבשחת <mark>חטים כו' לריך ל' יום וכיון שדורשים באלו דורשים בכולם וזה שואלים כו' יע"ש עשה פירוש</mark> משים כרי נכיך כ' יום וכיון שדוכשים בחני דורשים בכונם וזה שוחנים כרי יע"ש עשה פירוש שואלים ודורשים דכיון דלכיך לדרוש דינים הנוהגים קודם פסח חו השיאל אז אף דכר דשייך בפסח הוי שואל כענין משמע עלכח וחג א'ל ל' יום וממילא הוי שואל שלא כענין ואיך כלל בה"מ שמ"ו סי"ג דמשמע זמן א' לכולם דהיינו ל' יום וו"ל קלת:

בח"מ שמיז סייצ דמשמע זמן ח' נכונם דהיינו ל' יום זי' קקת :

רמ"ש הט"ז הילכך קשה דודאי הטעם הוא דרמי חיובא עליה הואיל ושואלין כמ"ש בנמרא
פ"ק מפסחים ז' א' אששר דאין דרך הטיר לשרש טעם כ"כ לכן אמר שבא ליישב לשון
שואלין ודורשין מעלמו מה שלריך בו ביום יהיינו שאלה שואל כענין אע"פ שהוא לפסח עלמו
זנ"מ לממון הוא ודורשין לבו ביום ביקור עב"י יעויין ב"ח בשם לש"ל ועתה אריך כל ל' לענין
יולא בשירא והא דמנילה משה חיקו לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו של יום וכן פורים
יינלא בשיירא ואפרש הנם והעעם שבעבורם כו' כמ"ש הב"י ז'ל וכנראה מהר"ץ ז'ל משא"כ בואלין ודוכשין ל' יום בדיני פסח היינו דרשא מה בלריך עחה וכאמור ושאלה מה שלעתיד למיהוי בואל כענין : כתב הב"ח ז"ל בפורים עלמו דרשינן ט"ז דאדר וי"ד דניסן (ק"פ עד שתחשך זמנו) ופר"ח כתב דכ"ט הוי וע"פ הראיה לפעמים ל' וחו כו' פי' לבני י"ד י'לדורשין ושוחלין לחתר קריחת המגילה בבחרית הוי שוחל כענין משח"ב לכן מ"ו השוחל בי"ד ה"ם הוי שלא כענין דמהראוי לעבוק בהלכות פורים שלמהרתו ובלילה קורין המגילה . ודוחק לפרש דבריו כן. ומיהו ב' ששואלים בפורים י"ל מקקין לשואל בה' פורים יותר ול'ע: (ב) והבכורות עם''ז הגירסא שלפנינו במ'ס פכ"א ה"ב והתלמידים מתענים בו ב'ה ועב''א ופרישה ובב'י ל"ל ג'ל ב'ה של כל השנה ולפ"ז אף קודם פסח מתענין דכיחיד שרי להתענות עמ'א ד' וגי' ג' ימים אין במ"ם רק במלא כתוב היה גורס בה"ב וס"ים ג"י וע"ז פי' הטור לאחר פסח והש"ז הקשה דח"כ הא דלאחר פורים ב"ה של כל השנה ומאי איריא אחר פורים (ו"ל הב"י מפרש

זה כט"ז) ופירש הט"ז דמרדכי ואסחר עברו והתענו ונתנו תענית לתעניתם (וערש"י אסתר וישבור שהתענו י"ד וט"ו וט"ז משמע ע"פ נמי לריך תענית להעניתו ועמ"א וי"ו ואי"ה שם יבואר ונ"ל כי י"ל התענו בשנה הבאה באמת אחר פכח ומיד לא שהיו תשושי כח או תי" אחר) ומש"ה כתב במים לאחר פורים מחענים בה"ב דוגמא כו' ולאחר פסח לא כי סוברים דאין ראוי כו' והתלמידים מחענים ביחיד דוגמת אשכנו כו' ולא מחענין אחר עלרת כמ"ש בב" דבעינן דוגמא דחענית הראפונים וחשוון בזמן רביעה שאחר פסח דוגמת מרדכי כו' ומ"מ השה קלת . ומ"ש במ"ש מפני כבוד ההיכל עב"ח דהיכל נשרף ואנו אכלנו בי"ט וחיללו מרוב שמחת י"ש ראוי להמענות ביותר מ"ש בדפום וכתב הב"י שב" וה' אין ממענים לכאורה מלח אי"ן של למני מהמשמת ביותר מיש ביפוס יכתב הבי שב "ז לאחר פורים ב'וח' של כל השנים למני מתענים נכחורה מנת חיין מ"ץ מתענין כו': והול יודע פיש שינוי לשון בין השור והמחבר בהשור כתב אין מתענין אין שתענין לו' זו אף זו עב"י והמחבר כתב אין משפידין ואין מתענין בניבור זו ואליל זו

והמעיין במ"ס פכ"א הג"ד יראה לפרש אין מחטנין כל ניסן והחלמידים מחטנין בה"ב (כפי הטור) וע"ז בד"ח ביחיד שרי לחחר פסח ובליבור לחחר פסח חסור ברוב בקדושה הח קודם פסח עד איח אף יחיד אסור דהם עלמם ייט מלבד הבכורות והלנועים ואיש דברי הטור במ"ם שהין מהענים עד ה"ה היינו אף יהיד. והמעיין בב"י יראה לפרש כמ"ש ולשיטה דגורם ב"ה של כל השנה חלמידים מתענין אף קודם א"ח רק בניבור אשור והר"ב פוסק כטור וכאמור ואִ"ה במ"א ג"ד יבואר עוד . ואמנם מ"ב הטור אין נופלין ע"פ עד א"ח קפה דשם מבואר

זווי כ בנית גד יבותר עוד. ומתכם תיב השור הין נופצין ע פ עד חית קפה דפם תכוחר כל ניסן: (ג) אפי׳ עט"ז משמע לכאורה אחר פסח כתלמידים ובביח שם מתלמידים ובכוחו משמע אף קודם פסח מתענה יא"ל ובעט"ז וע"ם הבינו דיא"ל דוקא אחר פסח. ותשובת מה"ר בערא דיא"ל אף קודם פסח וכתב הב"ח סברא א' עיקר ובא"ר וא"ז אות ג"ד כ' דהב"ח סברא ב"ל מיקל שיא"ל אין מתענה אף אחר סבר בערא דיא"ל אף קודם פסח והע"ז מיקל שיא"ל אין מתענה אף אחר פסח ובהקע"ג דחתים מתענים בניסן אף בר"ח דמותלין עונות או מתשם קידובי טעות עב"ח ועב"ש הה"ע כי' כ"א אות ו' ולהמן חקע"ג במ"א ופריי שם נ"מ לאב שמקבל בעד במו ולהשליי הסענית יע"ש מקדש ע"י שליח לריך להמענות אירובין לחוד אין משלים דמחילת עון דוקא

משוחין עב"ח הקס"ב יבום במקום בנוהג מתענה מטעם מחילת עון ועח"ר ת"ך ב' י וחקע"ג ג' ועמ"ש בם ולענין חשנית לחשניתו בט"ו אב ושבט וא"ח של עזרת עא"ר רס" ו' וחקסיח סיה לא חשב ט'ו שבט ואב ומיהו אם לם י'ד-שבט בשבת יחענה בט'ו לא בט'ו זה פעות י"ד אלו לא חלו בשבת תכ"ח יע"ש וכה' תענית ביארנו ועמ"א ו' ואס ירלה השם שם יבוחר:

תל (h) מפני עמ"ז בסור שפ"מ מקחו בעשור והיה ביום שבת כדחיחה בשבת פ"ז ומ"ם בסדר עולם כי לס"ע ביום ז' יצחו ושבת היה בע' עפי' חצ"ד במ"ח יום מתן חורה בל"ח יע"ש ועב"ח וב"י הביה בשם חום' מכת בסורות במצרים דמש"ה נחמר בבסוריהם כמו

ואח'כ בשעה : (ב) ראפי' שט'ז. עב'ח הקשה כן . ועבי' הרג'ב ש'ז ד' וח'א כאן ח' ואיכ י'ל אתהני' אור ליד י'ל זמן מ'ה כקושיים הגמרא ואימא ליל י'ד וכל מ'ה ופ'א בשנה אף התחיל בהיתר פוסק משה"כ עתה דמדרבנן הזמן לא ליפתח ככאות ג'ד דאפי' בהיהר פוסק . ובחדושינו כתבנו בזה . וכתב הפיז זיל דבהים אפור להתחיל רָק פרק א' דלמא ימשך קלת ויעבור על החהלה מיד בל"ה משא"כ ק"ב אין אישור ועמיר ז' וחיה במ ח גדיה יכוחר עוד ועתי כוה: (ג) והש עשי יוף מישי יותי קבוע מודה כמו במהלק בק'ש בין קבוע לחין קבוע באות ב'. ומ"ש אחכילה הין קבע ובמ"ח ו' דבר הרבות אף דלחי אכילה ובדומה פוסק גם לר"י. ומיהו אגן קיי'ל בהכ"ב בהג"ה אף למוד בי בותי היותי ביותי ובק"ש אם התחיל בהיתר אף אפילה ובדומה אין פוסק עבי׳ רליה: (ד) וי"א עש"י רבותא קאמר אע"ג דפתח בה"ש ומומן לב על הבדיקה אסור מכ"ש אם פסח כבר ולא עלה על דעתו הבדיקה פשימל בפוסק ולד למוחה רליג אפי' לק"ש מכ"ש אם המרכה ביותי מברילה בי"א אומי לק"ש היישור הרבילה הולי אומי ביישור הרבילה הוא היישור הרבילה הוא היישור הרבילה הוא הרבילה הרבילה הוא הרבילה ה ערבית דמלוה מיד בל'ה אפ'ה החמירו כאן טפי עמיא ח'. ועסי' תרמ'ב בט'ז ד' וכאן 'יל דעובר על גבול הז'ל וההמירו בהמץ עפי משא"כ לולב כל היום זמנו ופ'ט י'ל אסמכוה אקרא דלא תאכלו על הדם עא"ר שם באות פ' ובפ"ז פ"פ ד'. ומ"ש הפ"ז בתרג"ב דלא הכריע הש"ע בפים הא כחב דיעה א' בכחם ומבום לאו דלא מאכלו על הדם כו' ואי"ה בחרי'ב ומיא כאן ה' יבואר עיד בזה : אמר ההדיום הכוחב ראיתי להב"ח ז"ל בכאן דברים אשר יש בהם מהשיון לאיש ההמוני כמוני אמרתי אשר בהם בעזה"י : הגה הר"ף השמיש הה דאימא ליל פ"ז וכתב ואימא ליל י"ד כו" וכאביי אבל הר"מ ז"ל פ"ב ה"א והרא"ב בהיא דכ"ע המן מו" ולמעלה אכור (הוסיף לריך לבערו מבית) מנלן הביא דברי רבא וכ"ה ברב"י פ' בא מבום מ"ש החום" ה" מ" ד"ה זמן יע"ש. משא"כ לאביי לית כ"א טבה מבש ולמעלה ויש ל"מ בקנה חמץ באותה שעה אם מפסל לעדות מ"ה להר"מ ז"ל פ"א ה"ו דסובר דלא היה ניתק יע"ש. כתום' כ"ח ב' ד"ה ר"ש ואי מלא השחט והיה לאו בראיה ה"ה דאסור בהנאה מ"ה והעמיד זה דמ"מ פ"א הלכה ח' יע"ש היטב קשה דא"כ למה לן קרא המ"פ דאסוך בהנאה הא כהיב לה יראה המץ וממילא הנאה אסור ש"מ דהין ראיה מב"י להנאה ועי' במלהמות מבמע לר"ש לח ירחה המן וממילח הנחה חסור ש"מ דחין רחיה מב"י להנחה ועי" במלהמות מבמע לר"ש
חכילה והנחה מדרבגן ובמנין המזוח קז"ס משמע אכילה מ"ה והנחה מדרבגן. וב"ח מטין
לחמ"פ בהנחה אנוקשה ומערובת דחין ב"י בהם לר"ח ומושב קוביות החום" נומח איב
נוקשה ומערובת בין ר"א להזקוה דדוחק הוא ודברי המ"מ י"ל דלר"ש מותר מ"ה בהכילה
מעשה וחין להחריך: אב לקי אהנחת חמן כתבנו בפתיחה שיש דיעות בזה וחם לקי אב"
בקנה חמץ או החמילו יש דעות כמ"ש בפתיחה עמ"ל כ"ח מחו"מ ה"ג וחם דעתו לבערו אש
עובר בבהייה עכ"פ ואישור בתוש כ"מ ב" ד"ה ר"א משמע דחף מיסורא ליכא עמ"ל שם
ולא הבינותי מ"ה בב"ח שם יע"ש החרכנו קזת. ועמ"א וח"ה שם יבוחר שוד

תלב (ה) על עש"ה עב"י דסברכה קחי על ביעור דלמהר ומעכביו החחלה וו"כ על
ביעול בארנו לאבל בעבר בפירוש על הביעול לחוד לא הקנו ביון דמצי לבעל בלב
ביעול באחריו אבל ביברך בפירוש על הביעול לחוד לא הקנו ביון דמצי לבעל בלב

עםי׳ חל"ו ס"ב ועב"י מ"ם העור ובעל העיפור בע"ו דחין חולק חקודם ולכחורה דבדיקה קביע זימגה דהם דעתו לחזור מר"ח נמו משה"ה הביטול בע"ם להט"ז חל"ו ב' והברכה קחי על הביטול היה ראוי לברך זמן על הביטול דקטע זמן ומברך על ביטור דבכללו ביטור וביטול ועמ"א חל"ו ה' ועי' הגירסא בטור ומיד או שמיד בט"ן יע"ש: ולמד הרהור כדיבור ברכח ק"ש לאו אק"ש נחקנו. ומגילה בזמנה למ"ד בעי עשרה א"א בהרהור ובהל" ברכות ברכת ק"ש לאו אק"ש נתקנו. ומצילה בזמנה למ"ד בעי עשרה א"א בהרחור ובהל' ברכות כהבנו מזה יע"ב ועי שבת פרק ב"מ ספק דבריהם כדמאי לא חקנו ברכה (דף כ"ג א") י"ל לבער הוא מ"ה אם יש בעין ובספק בישול הא להפש בחורין אחר הבישול הוא מדרבנן דלמא להי למיכל ולא חקנו על ספק דבריהם ברכה כאמור: (ב) על עש"ז דאם סיים הבדיקה אט"פ שיש בישול לבעו לא זברך כ"א למחר בשעה ה" וכ"ב המ"א ב". ועי" ברא"ש פסחים ז" א" עלה דהבודק זכרך דל"ח אינה כ"ב מצוה כיון דאין אלא לבער החמן מן סבים ומה שאין מכרכין בשעה ה" כ". ביאור דבריו דהוקבה לו כמ"ש הר"ן ז"ל דמאי קמ"ל הבודק מערך דכל המצוח מברך ע"מ. והרא"ש הרי ל"מ דראין מרוך מברם וליוך ברכה ב" בשעח בדיקה ע"ם. והרא"ש מברך הדא כמו בניקרה ע"ם חי" דל"ח דאין מברך הדא כמו בניקרה ע"ם חי" דל"ח דאין מפבר הוא ברך הדא כמו בניקרה ע"ש בולו מברכין על ל"ח כ"א אמ"ע ע"ד י"ם בהה"ג ופריי שם ואפבר הוא כ"ח בולון ספק בבחיצה אמבה לא לעבה כ"א להחיר ע"י זביהה וערש" בילה גבי מהוכנת והולין ספק בבחישה אמבה לכאורה כריזב"א אלא בנבילה ביה"ב קשה יע"ש ומשביחו לרב"י לומר ביעול מהני יש למה לחקו הלאו לביטה דכל יראה מומו בהיטת הפסח הוי ע" פסוים דף א" וב"ה כ"א וב"ה כ"א ל" וב"ה כ"א ל" וב"ה כ"א ל" וב"ה כ"א ל" וב"ה כ"א מ" ב"ה ב" ב"לה ב" ומה כ"א לו ב"ה כ"א ל" וב"ה כ"א ב" ב"ה ב" לחקו הלאו לביטה דבל יראה מומו בהיטת הפסח הוי ע" פסחים דף א" וב"ה כ"א ב" ולים כ"א ב" ולים לברך הפוציא כ"ז שלא אכל בוצע עדיין ובש" לא אריי הפסק עש"ש שם : (ד) ומוב עמ"א ובש"ז האורי התחלה או היה הפסק עש"ש שם : (ד) ומוב עמ"א ובש"ז הלחק הלאו לביטת דבל יראה מופן בחישו החלה או קודם בישול דאין צריך להגיח פתיתין להשש קיים המצוח ויראה כל ספק ברכות רשאי להרהר או יששע מאחר שפברך ובש"ז ברבה שא"צ דעובר לא תשא כבסי רס"ז ובה"ב בתבנו מוה : מין להציא ואין זה כמברך ברבה שא"צ דעובר לא תשא כבסי רס"ז ובה"ב בתבנו מוה : מין להציא אוריי לעשות שקיים המצוח וב"ב במברא פחים דף ד" ב" באתרא האריי לעשות ליום ביה מות להציא אורי שקיים המצוח וב"ם מבסר היו וויי לעשות להציא האריי לעשות שקיים המצוח וב"ב במברא פחים דף ד" ב" באתרא העיד על היי לובדיק ביותר היי לעשות ליום של מיי לובדיקה פיין וויי לובדיקה פיין הוא לובדיק ביותר היי לעשות היי וויי לעשות ב"ד ב"ב הברבה אייכול לבדוק כפת בתב הפר"ח אות ב" דוקא פשהם מופים והראה מקום למפון לוב"ל בין לבוש ס"ק ובקע"ח מורי וויי עש"א שחום ומיות היי ווייל בין לבוש ס"ק ובקע"ח מורי ווייל שומים ומיות היי ווייל בין לבוש ס"ק ובקע"ח מורי ב"ב מורי היי ליוויל בין לבוש ס"ק ובקע"ח מורי ב"ב מורי ווייל בין לבוש ס"ק ובקע"ח מורי ב"ב מורי ווייל עשרה מורי ב"ב מורי ווייל בין לבוש ס"ק ובקע"ח מורי ב"ב מורי ווייל ב"ב בלה החיים וויין ווי" ב"ב הברה אייכול לבדוק כפת בתב הפר"ח אות ב"ד וויל מורי ב"ב מורי הייל לב"ב מורי לייד לפיד מורי ב"ב מורי ב"ב מורי ב"ב מורי ב"ב מורי לומור ב"ב מורי ב"ב מור

נמור הפקר כזה בלב לר"י עד שיוציא מרשותו כאן מהני ומשום הכי כתב רש"י דנפיק מקרא תשביתו ולא כתיב תבערו והר"ן כתב מסברא ידעינן כיון דאפור בהנאה ולאו מפון נכור בנילוי דעת כני. ומתוס" שם משמע בלב אה"ג דלא מהני והא דאפרינן אחד שבת ואחד יום מוב מכבלו בלבו ל"ד אא"ב שישפיע לאוניו עבוח כאן ותל"ד ותל"ו ומ"א שם אות ה" וייג. ופסחים בינות היושב בבה"ם כר ולא מוקי כר יומי דאפשר לרץ צריך שיוציא מרשותו כדאר בנדרים מי ג' אייניש ובחדומיני כדאמי כר יומי דאפשר לרץ צריך שיוציא מרשותו כדאר בנדרים מי ג' אייניש ובחדושינו כתבנו מוה. ולפזי תערובות ונוקשה לרשי דעובר ביי עליה. (מ"ש התוס ריש איע מגלן יל דמדכתיב שבעת ימים שאור לא ימא כי כל אוכל חמץ ונכרתה מעום הוא ללא יראה כמ"ש הרשב"ץ במאמר חמץ ומובר ביי עובר מי ולמעלה כנראה מפירושו ב"ק כ"ם ופסחים די אי ד"ה בין ודף ה" א" ד"ה זמץ הרי משבע ג"ב ב"י אלמא משום לאו דאכילה ב"ל כ"ם ופסחים די א"ד"ה בין ודף ה" א" ד"ה זמץ הרי משבע ג"ב ב"י אלמא משום לאו דאכילה עק כי שומחום לי איד היבין ודף הי אי דיה זכן הרי משבע ניב ביי אלמא משם לאו דאכילה עשתה לא היה נוקשה ותערובות) לא מהני בהו בימול בלב ועד שיוציא מרשותו באשר דממון נמור הוא לחוקיה כמיש התומי שם בפכש לימא דא"ב כני ובוה יל מיש רש"י אור ליד בודקין כר ועמיש בפתיחה ועה"מ רע"ג מ"ז ובה"ש רמ"ו במ"א מ" ושם ייל חומר האימור בבבל ליה יע"ש: ז"ב"א, לני הדין מי שאמר נכמיו עליו בהנאה ואח"כ הפקירם בלב ובא אחר תכה בהם אין אתר יכול להוציא ממנו דכה'ג דלאו ממון גמור הוא הוי כחמץ ובלב הפקר מהני כאמור ועיין חה'ר בסוכה ד'ה אתרוג האסור בהנאה לכם קרינן ביה ואית בתרסים יבואר זה דכל דבר האסור בהנאה עדיין ברשותיה של אדם הוא וציע בהא דאמר ב' דברים ועשאן דכתוב דבר האסור בהנאה עדיין ברשותיה של אדם הוא וציע בהא דאמר ב' דברים ועשאן דכתוב יש משמה נתנהה לדין נדשתיה של אדם הוא וצ"ע בהא דאמר ב' דברים ועשאן דכתוב להחדר מאי רבותיה ובמ"א הארכנו בזה. ועמר תמ"ב א' אף נוקשה דרק מדרבגן אפ"ה ל'פ ואמור לשהות. ומשמע דעיקר מ"ה בבימ"ל ואין לבדיקה עיקר מ"ה וכמ"ש בתל"ד ה' יעיש בפתיחה הארכנו בזה: (ג) שלא עמ"א רמב"ם פ"ב מהרים הלכה ג' ומה שתלה הדבר ביראה לו ע" מימן רנ"ב במ"א אות ד' וברל"ה במ"ז ג' היקל רא"צ ח"ש. ואף להמחבר רל לאכול שאני או לימוד בל" קביעות הא פרק א' בקבע א"צ ח"ש כאן דומבה כל הלילה בדיקה דיעבר ועמ"א ותפ"ם אות י"ב חילק בין ק"ש בלילה וספירה מעליע ובריכה ג"ב כל הלילה ביום איו אור הור מרחיה מ"ר מדרים ה"ר חילק בין ק"ש בלילה וספירה מעלע ובדיקה ג"ב כל הלילה ביום אין אור הגר מבחוק יל ק"ש חילה וספירה מעלע ובדיקה ג"ב כל הלילה ביום אין אור הגר מבחוק יל ק"ש ד"ת ומנחה אין זמנה ארוך משא"ב בדיקה מש"ה תלה ביראה לו ועיר אות אי, ומ"ש מי שלא בדק בלילה אסור ביום משמע אף בא מן הדרך ושיעור קבוע פרק אי אסור ולהמ"ז א"ב יש להתיר זה עמ"א אות ח": (ד) ולא עמ"א וכ"כ המ"ו אות ד" ומשמע ה" מיני דגן יותר כביצה אסור כמו שת ודוקא פירות שרו עסי דליב אות יז ה"ח לשתות יותר מכביצה אשרו לפיצה אשר כמד ומאד שם אות ז" משקה המשכה לענין תפלה עסי צים סיא ובפריי שם ואיה באות ה" יבואר עד: (ה) לא עמ"א מ"ש דאסור בדברים הנזברים ברליב שם מנה מלאכות הקבועות ומביאין לשהייה ופשיעה שאר מלאכות משמע שם דשרי וכאן לא ילמוד שיעור קבוע פרק א" כ"ש אכילה כמ"ש המ"מ פ"ב מתרם ה"ג עד"י משמע שם דשרי וכאן לא ילמוד שיעור קבוע פרק א" כ"ש אכילה כמ"ש הקוד עם"א קודם עמ"א בתרם ה"ג עד"י משמע אבי שאר מלאכות אסורות שלא יתחיל בשום מלאכה אף ח"ש קודם עמ"א ביותר בע"א היותר בע"א היותר אותר ביותר בע"א היותר בע"א בע"א היותר בע"א היותר בע"א היותר בע"א בע"א היותר בע"א היותר בע"א היותר בע"א בע"א בע" יש בהוד. (ד) מבק" למ"א בדיקת המין שא"י דית ע"ין אית ב" ותו"ד ה". ולרידן לפסק הר"ב בשם אין נ"ם דאף התחיל מבע"י פוסק וע"ת ב"ש אחר עמו להזכירו כבס"י ער"ה מ"ג ע" באר הימב בשם הנ"ץ דא"ב באימור נמי כל שיש אחר מזכירו לשתרי ו"ל דעובר גבול חו"ל שקבעו מיד בלילה או בה"ש וברליה מ"ג ביא מ"ש בתליה מ"ד בצ"ה ועמ"ז אות ב" וא"ה באות ח" יבואר עוד מזה וקשה לימא אם פתח באימור פוסק ול"ש ת" המ"ז ד": (ח) ו"א עמ"א מ"ש בתליה מ"ב יבואר בסמוך א"ה. ומ"ש הרנ"א מ"מ צ"ל תרנ"ב מ"ב ובמיכה ל"ח א" והמ"א פ"ר דמיירי התחיל ח"ש קודם דסקרי התחל באימור רק המחבר מובר דלא מחמרינן כולי האי כהר"ן בזה רק בלילה התחיל לען זה הוי דת ככאות ד"א ושלא להרחיק הגבול הקפידו בבאן ביותר והמעין בב" דרייק מדאמר אביי לא לפתח הא פתח בכר כו" ומ"ם הואול ומדרבנן א"צ להפסוק בהות היל בה"ת משמע בח"ש פורס דהנו" התחל לא לפתח הא פתח כבר כו" ומ"ם הואול ומדרבנן א"צ להפסוק בהתחבל בה"תר משמע בח"ש פורס דהנו" התחל לאימור כמינואר ברל"ב וכר"ד מומה ואינון המחמר בהיתר משמע בח"ש קודם דהוי תתחיל באיסור כמבואר ברליה ורליב ותרניב פוסק ואביי דאמר בהיתר משמע בח"ש קודם דהוי תתחיל באיסור כמבואר ברליה ורליב ותרניב פוסק ואביי דאמר לא לפתח היינו נמי ח"ש קודם הוא התחיל בהיתר קודם ח"ש הוא דאין פוסק להמחבר ומינה להריב אף בה"ג פוסק ולישנא דאורתא דתליסר הכי דייק ועס"ו תרנ"ב אות ד' דעתו כן דבדיקת חמץ ולולב אפי התחיל בזמן מנחה קסנה פוסק ולולב אפי השני אף התחיל באיסור אין מפסיק ושוב אף יש שהתחיל באיסור אין מפסיק ושוב האף יש שהתחיל באיסור אין מפסיק ושוב האף יש היו לאון דרומים בתרניה ובלילב בי"ם שני אף התחיל באיסור אין מפסיק ושוב האף יש היו לאון דרומים בתרנים המודד המודר לי"ב מי מודר היו בריים שני באף התחיל באיסור אין מפסיק ושוב האים למנו לאון דרומים בתרנים להוו היותר לי"ב מי היותר להוו היותר להוותר להוו היותר להוו היותר להוו היותר להוו היותר להוו היותר להוותר להוו היותר להוותר ל ראיתי לפני יהושע שכת מ' ב' בתומי ד'ת בתספורת הקשה מסוכה ל'ח א' וי'ל מנחה מועם משאיכ לולב כל היום זמנו ועי' בא'ר רל'ה ז' וצ'ע:

מועם משאיכ לולב כל היום זפנו וע" בא"ר רליה ז" וציע:

ודע בסוכה ל"ח אי מסיק בדית מפסיק ובדרבנן אין מפסיק וכ"ה בשבת מ" ב" ואם התחילו
אין מפסיקין ומפסיקין לק"ש היינו בדית פוסק ואמנם הב"י בס" רל"ה ותרנ"ח בשם
אין מפסיקין ומפסיקין לק"ש היינו בדית פוסק ואמנם הב"י בס" רל"ה ותרנ"ח בשם
חמרדכי והר"ן בדבר תורה פוסק . אלא דבמרדכי לים אלא התחיל בומן איסור ממש
ובהר"ן מבואר דח"ש קודם נמי התחיל באיסור קרינן ופיסק בד"ת כשיניע זמן מסופק דייל
התחיל בומן ממש אין פוסק וכ"ה במנחה בר"ב ס"ב. וברל"ה מ"ג קצת הלשון מסופק דייל
התחיל בומן ממש אין פוסק וכ"ה במנחה בר"ב ס"ב. וברל"ה מ"ג קצת הלשון מסופק דייל

רע"א א' ובטנהנים שלי הארכתי ועתום' סוכה ל"ח א' ז"ה מאי משמע בד"ת אף התחיל בהיתר ספסיק עא"ר תרנ"ב ס' ואי"ה בתרנ"ב יבואר עוד וכאן אין להאריך: תלב ויפול עס"א היינו אף בפתם ידים דכשירות לברכה מ"מ הואיל ובאה לטהרת הרגל ומצוה חשובה יש לסהר הידים בכ"ע ורש"ל בתשובה פ"ו מסיק יותר סוב להסיך רגליו או שפשוף ניצוצות (שלא יהא כיוהרא) עי׳ עם"ז וה"ה אם בע"ה מברך ובני ביתו אצלו ימהרו קודם שיתחילו לבדוק מה"ם ואם אין ידיהם נקיים מאחר דיש לענות אמן פשימא שצריכין לימול ידיהם: (א) על עם"א עב"י ומ"ז אי בירך לבער דיעבר יצא ד"מ דפום פיורדא בשם רי"ו ועב"ח ועם"ז משמע הא בירך על בדיקה המץ לא יצא דיעבר: (ב) כל זמן עמ"א וכ"ב המ"ז ב' ושם כתבנו דאפילו אמר בלילה על בדיקה המץ לא יצא דיעבד: (ב) כל זמן עמ"א וכ"כ המ"ז ב' ושם כתבנו דאפילו אמר בלילה דחותיה ג"כ אפ"ה יש לברך בשעה ה' כי על ביעור הכי משמע דמש"ה אין מכרכן על בדיקת הסץ דאין זה הכלית הפצוה (כלומר ודאי כשבדק וחיפש ולא מצא ג"כ עשה מצוה מ"מ עיקר הסץ דאין זה הכלית הפצוה (כלומר ודאי כשבדק וחיפש ולא מצא ג"כ עשה מברך ועפר"א אות א דהישים אולי ימצא ויכצר) ועת"י אות ר ומשמע אם זמר קודם הביפול אין מברך ועפר"א אות א ציע ומברך עי בה"ג ועכי"ד י"מ כתב שם רבינו הגדול בעל תכ"ש הביאו לשחום אלמא לא בעינן כ"ד אים וה"ה מאן ומברך על מתהים עפ"ז ונ"א שם וה"ה מאן אם בע"ח מבר מבר מבר מבר ומכנו אחרים על ברכת הלוי במחלוקת זו ע"ש אות ז' ו"ם ומה דקשיא ליה אתם מראובן צ"ע קצת ההתם יעקב עדיין לא אכל וכד"ג ראוכן שהפפוק בשאר דברים צריך לבוך המוציא כ"ו שלא אכל בוצע עדיין ונמ"י לא הוי הפסק עמ"ש שם : (ד) ומוב עמ"א ועמ"ז אות ני מאן דמניח פתיתין להשל מצא הני התחלה או קודם בימול דאין צריך להניח פתיתין אות נים המצות ויראה כל מפק ברכות רשאי להרהר או ישמע מאחר שמברך ומכיון להוציא ואין זה כמברך ברכה שא"צ דעובר לא תשא כממי רמ"ו ובה"ב כתכנו מוה : מכחי עמוד עמ"א הא דמצוה בו היינו לעשות קצת מהמצוה וכ"מ מנמרא פסחים דף דר ב" באתרא ומכיד עמ"א הא דמצוה בו היינו לעשות קצת מהמצוה וכ"מ מכמרא פסחים דף דר ב" באתרא

בישורו בש כוי וחך השביחו קודם "מישורו החד החד כן היה רחוי בתקן הברכה על מיה חנת כפי לית זמן להחל. משתפי קנת וקודם זמן מישור ליו אי מיש מיה חיב של מיה מיכ בתישה החד בתישה מיה חיב של בתישה החד בתישה החד בתישה החד בתישה החד בתישה החדב בתודה החדב בתישה החדב החדב החדב בתישה החדב התודה החדב למיכל הוא נפכח דים כרת חשבו ומשיה סמכינן אזמן דרגל: ולש"ד דהלכה כרים לפני זמנו ואיבור חורה ים מהשיבתו דאשור בחילה כתו' כיח כ' בד'ה ר'ש והר'ן ז'ל בהא דרב

ההברכה חלה על מה שעשה ובין מברך ע"ס לילך דרשאי ובהכי ניחא בי"ד י"ם דמברך הוץ לבית הממבחיים ועמ"א קס"ו ג' ואמנם י"ל הפר"ח קאי על השליח אבל בע"ה אף ברחוקים יכול בברכה א וע"ד סי' רפ"מ בבית הלל א' וכוונהו כיון דשיתה לא הוי הפסק באמצע בדיקה ה"ה הליכה וי"ל בין ההיא דס" ח' סי"ב וייג בין לובש כמה בגדים דאין מפסיק בשיחה ובין בודק כמה בתים וי"ל בין ההיא דמ"ר לבית ולמ"ש הר"ב בקס"ו מ"ז דאם מעם הבוצע תו באחרים לא הוי שיחה הפסק י"ל דרשאי אלא דמ"מ לכתחילה אסור מצ"ה ויש לעיין והמעיין בקע"ח ורע"ג משמע אף דשיחה לא הוי הפסק הליכה הוי הפסק וי"ל ואין להאריך :

אשל אברהם

לא, הוי שיתה הפסק י"ל דרשאי אלא דמ"מ לכתחילה אסור מצ"ה ויש לעיין והמעיין בקע"ח ורע"ג משמע אף דשיחה לא הוי הפסק הליכה הוי הפסק וי"ל ואין להאריך:
תלו (א) ואם עמ"א הנה בב"ח ס"ב מבואר דאפ" בדק ליל י"ג לאור הנר וכ"ש אכסדרא ביום
י"ג צריך להזור ולבדוק במועד חז"ל אמרו ליל י"ד שלא תחלוק בין ביעור לביעור ותודת
כ"א בידו וכנראה מהמ"ז אות א" ועמ"א כ" דאם מנית חדר א" לבדוק ליל י"ד שפיר דמי ובתה"ד
קל"ג משמע אף לכתחלה ועמ"א שם משמע דיעבד ובירושלמי ר"פ מבואות אפילות מהו שצריך
לבודקן בתחלה לאור הנר (היינו בליל י"ד אי רשאי ביום י"ג לאור הגר והגאין המפרש פי" שם
לבודקן בתחלה לאור הנר (היינו בליל י"ד אי רשאי ביום י"ג לאור הגר והגאין המפרש פי" שם בי"ד וא"י למה) ומשני לא כמה דנינהיר ביממא מנהיר בלילה היינו במנית חדר א' בלילה וכדמסיק אח"כ בתי כנסיות ומדרשות שאורן מרובה מהו שצריך לבודקן בתחלה ביום לאור הנד כלומר דרינם כאכסדרה ומיבעי ליה אם רשאי לבדוק ביום י"ג אכסדרה אם נאמר דאכסדרה גופא לא כן יש לחוש יד שחרית שאין מצוי תו כ"כ פת החולדה מצנעא אבל למ"ש בתה"ד קל"נ א"ש בדהיכא שמשירי חרר אחד לבדוק בליל י"ד עב"פ דיעבד שפיר דמי אם בדק שאר החריים בליל י"ד עב"פ דיעבד שפיר דמי אם בדק שאר החריים בליל י"ד עב"פ הוא הנר ואי"ה באות די יבואר: (ג) אם עם"א הב"ח די פתוח לגמרי דינה כאססדרה ולאורה נבדקת יע"ש וא"ה באות די יבואר: (ג) אם עם"א הב"ח י"ב כתב ג' מחלוקת רש"י חי ורי"ף סוברים לכתחלה בי"ד ובי"ד לכתחלה לחמה והמ"א מפרש הר"ף אם בי"ד לכתחלה לחמה והמ"א מפרש דר"ף נמי כר"ם מתפרש וכרא"ש ורי"ו לכתחלה אין להמתין עד י"ד ואף בי"ג ביום לא שלא תחלוק בין ביעור לביעור כמ"ש באות כ' ומשמע שם אפ" מניה חדר א' לבדוק בליל י"ד אמ"ה לכתחלה לא יבדוק אססדר ביום "א ומששר המעם דמ"ם אור הנר בלילת עדף מחמה ביום או לכתחלה לא יבדוק אססדר ביום י"ד אם מות הדר בלילה עדף מחמה ביום או לכתחלה לא יבדוק אססדר ביום ו"ד אם הדור בלילה עדף מחמה ביום או מדור אי להחלה ודעוד ש"ד אם מונה הדר שלא לחלק בין ביעור לביעור אף לבדוק ליל "ג אין לעשות לכתחלה וריעבד ש"ד אם מניח חדר אי בליל "ד וא"ח באות ביום והי א' בליל "ד וא"ח באות כ' אבאר בזה ומתה"ד לכארה לא משמע כן אבל שכת ובדק ביום "ד לכ"ע לכתחלה אכסדרת בחמת בודק ומשמע שאין כאן כלל מחלוקת והא רש"י עכ"פ חולק שכתב בודק ביום והיינו ביום י"ג ע" פר"ח ופני יהושע וי"ל דאפשר במנית חדר א' בליל "ד ודוחק. ועי׳ ע"ש א׳ אכסררה שבדק בי"ג לחמת צריך לבדוק בליל י"ר וכ"פ הב"ח ובתל"א א׳ וכאן ח׳ כתב בליל י"ג ש"ר ואפשר דאכסדרה ביום י"ג חוור ובודק בליל י"ר גר עדיף וביום י"ר או חמה לכתחלה ביליל יב שד האשטר האכסרדה ביום יב יחוד והוק בליליד. ע"ש וצ"ע, הר"מ ז"ל היופך אין בודקין ללכנה וחמה ואבוקה. סידרא נקים ונכל לא זו אף זו ואבוקה לפ"ז אות ג'י איש ולמ"א ה' כמיש ובחדושינו כתבנו מזה : (ד) כנגד עמ"א המחבר היתיק ל" הר"מ ז"ל פ"ב ה"ד והוסיף נגד ארובה ובר"מ השמים ארובה וסמך דהוי כאכסדרה ובכ"מ שאורה רב שרי. ובמור אכסדרה לאורה נברקת כל רבא וה"ה נגד חלון היינו מהצד. ורי"ו שהביא בב"י דבית שיש אורה אסור אף נגד החלון ובר"מ דהשמים ארובה אלן היה סובר חלון לא היה להביא ארובה שרי ש"מ כל שאירה רב ה"ה חלון שרי ובש"ג בודקין לאור היום אף שאין חמה שמכוסה בעבים משמע אף בחלון די לאור היום משא"כ להמחבר לאור החמה משמע כשוורחת ומש"ה דוקא ארובה בגג ששם זורח בכח לא מהצד וה"ה אכסדרה באות ב' שאין כותל כלל יד לכן פין בליה אף בידג בודק לכתחלה ממש וגם אצ לאור השמש רק אור הום די ובדיתא רבותא נקם אף חמה לא ורבא רבותא אמר אור שלה אף אור היום בלא שמש כאמור. וחלון זכוכית ואין פתוח לכ"ע אין בודק לאור היום. ולכאורה אור הלבנה לכתחלה ב"ד בניםן בצ"ח עדיין אינה מאירה וא"א להיות אכסדרת לכתחלה נבדקת לאורה לאור שאור היינו אור הלבנה אלא דלא כל הארצות שוין ואין להאריך: (ה) ולא עמ"א עפ"ז ג' פירושו והב"ח כתב אבוקה דיעבד לא וה"ה שמן נמי דיעבד לא והא דלא כתב המחבר שמן עם אבוקה אדרבה כתב שמן עם חלב ושומן. ולכאורה כמ"ש הכל בו דף מ"ז ג' עושין מקל וחיקקין בו ונותנין נר עם שמן בתוכו עא"ר ד' אפשר בהכי מיורי המחבר ושלנו אף דיעבד לא ודוחק. והנה במור הביא ב' מעמים על ד"א אפשר בהכי מיורי המחבר ושלנו אף דיעבד לא ודוחק. והנה במור הביא ב' מעמים אבוקה א"י להכנים לחורין וגם ירא שמא ישרוף הבית והשמים מקמף ואורו לאחוריו וכתב הב"ח לא לב"ם מקמף ואורו לאחריו דיעבד ש"ד ולב"ם ב"י להכנים וירא דיעבד לא והמ"א סובר אבוקה קא כבים מקמן, וחוד לאחריד דיעבר שידולב מבי להכנים ירא שישפך השמן ואפילו בדק בנר א"י להכנים לחורין שמעם נ"כ שירא כמו שמן א"י להכנים ירא שישפך השמן ואפילו בדק בנר יחידי בחורין ובודק שאר מקומות באבוקה אפ"ח דיעבר לא דבעית וגם אורו לאחוריו ומקמף משא"כ שמן אי בדק בנר שעוה בחורין ובדק אח"כ בשמן שאר מקומות לכתחלה לא דיעבד ש"ד ומש"ה שמן אי בדק בנר שעוה בחורין ובדק אח"כ בשמן שאר מקומות לכתחלה לא דיעבד ש"ד ומש"ה בכיון הפסיק המתבר בין אביקה לשמן כאמור ואמנם מ"ש הבגדים במור על שמן קאמר וא" למה כתב כן האדון ו"ל על חלב ושומן אף די"ל דהמעם שייך ג"כ בהגי הלא כל דבריו בכוונה נדולה ואיזו צורך יש לוה בכאן וצ"ע קצת ושמן יש בו בי מעמים שא"י להכנים לחזרין גם ירא שיפוף על הבגדים ומיהו בא"י להכנים דריעבד לא כאמור: (ו) אפילו עמ"א כשבדק בב" נירות יחד ואין מפרידין בין קלועין אז לא הוי בדיקה הא כשכ"א בפ"ע ש"ד ומשמע אף לכתחלה וע"י ע"ש ג" וערצ"ח ס"ב ובד"מ כאן גר בי פתילות היונו כפו שונשון עתה בגר חלב קנדיל"א ויש הפרש בין פתילה לפתילה הוא בוקה ה אה הגיוז בי פתילות ביחד והמבילן בחלב "ל הוי פתילה נסה וש"ד המשכנות ג"כ צריך בדיקה עי"ע מ"ז ג", בדיקת חמץ על הספק דרבנן החמירו בבסלו עמ"ש המלידו ובפתיחה מזה, וע" לבוש כתב בחזקת שמכניסון חמץ של הספק לא. ע" גברא בי בתילח ובירות ווו"ר צ"ל היינו כמ"ש הפור דמשום גדולים כל שאין יר אדם מנעת ופחות מג"ט א"צ בדיקה ב"ח מ"ג צ"ל היינו כמ"ש הפור בריקה פחות מג"ם, וע" ירושלפי שם גג המגדל נפוכים פחית מג"ם כל שמצויים ג"כ קפנים צריך בדיקה פחות מג"ם פחית מג"ם ב"ל שמצויים ג"כ קפנים צריך בדיקה פחות מג"ם, וע" ירושלפי שם גג המגדל נפוכים פחית מג"ם כל"ם מצוים במעת ופחות מג"ם פחית מג"ם כל"ם מצויף בדיקה פחות מג"ם פחית מג"ם בחים ב"ל שמצויים ג"כ קפנים צריך בדיקה פחות מג"ם, וע" ירושלפי שם גג המגדל נפוכים פחית מג"ם ב"ל שמצויים ג"כ קפנים צריך בדיקה פחות מג"ם. בת טור צול וחינו כם ש הפור המשום גדולים כל שאין יד אדם מגעת ופחות טג מא צ בדיקה כל שמצויים ג"כ קפנים צריך בדיקה פחות מג"מ , ועי ירושלטי שם גג המגדל נמוכים פחית מג"מ בעי בדיקה ופי המפרש דשמא נתגלגל שם והפוסקים השמימו סוברים שמשופע אין נח שם ע"ש כל שנשתמש שם חמץ אפי גבוה כמת צריך בדיקה ועפר"ח אות ד' וח"י מ' עסיי תל"מ ס"ב ככר בבור מבמר שוו וכרי בדורין יותר יד האדם מגעת י"ל בימול די ובירושלמי אנג מגדל קאי בנה מבמת וריו וככר בחורין יותר יד האדם מגעת י"ל בימול די ובירושלמי אנג מגדל קאי כנראה מהמפרש שם בקונמרס ובתוסי שם וצ"ע: דרע דשם תניא הדות א"צ בדיקה ופריך ולא ניתוש לנפילה מתירא התינוק לילך שם ופיי המפרש גדול אם גופל מידו מנביה וקשה דפורים שאין כזית לא חשיבי כרמצינו כ"פ ובמסי ברכות מותר לאבדן ביד. ולכאורה חו"ל הורשו לעשות סייג וגדר ולא מקרי ב"ת מקרא ושמרתם את משמרתי דא משמרת למשמרת לא אם לא היכא דכולת תדא גזירה וח"ש לא מיבעיא לר"ג לא הורשו לעשות סייג ומיח בימול די אפילו לר"י

חלם'ם

נידל פירש אף הנאה מיה משמע מחשביתו אף הנאה (וקשה איכ ל"ל קרא חמ"פ שאסור בהנא" חיפוק מחשביתו ולרש"י לא ניהא דב"י עובר בנוקשה ותערובות . משא"כ לפר"ח א"ש לנוקשה ותערובות וא"ש דפריך מאי איכא בין חזקיה לר"א והתום' לפיטתם) אם כן י"ל דכי הורשו חז'ל לעשות סייג אל"ח לא אעשה דמש"ה יש מקומות דמברכין שהחיינו כר"י דיש ל"מ התפור חדי לפשרת סייב תרלו לה תשפה דמו הייב אף לעשה א"כ קשה דלהי בביטול סגי מ"מ מקנס חז'ל בייכא בשבע כאמור. ואם בירך זמן על הבדיקה י"ל דמברך ארגל זמן דהרגל שקר ובדיקה טפילה לו ול"ד לכימן תרמ"א דיש שם דישות ובמנהגים שלי הארכתי, ועב"ח כאן: עי' כה'ג וא'ר ד' ביוה'כ מברכין שההיינו ועי' ברשב'א בשם רבינו פרן דמכלה החמץ אין ראוי לברך זמן דוגמא למ"ש בסי' רכ"ג ס"ו בהגה'ה שא'א מחחדש בעורות שועלים שהורג בריה יע"ש בזה : (ג) דיזהר עט"ז. המעיין בב"ח שהביא דברי רש"ל עד מלח וליחא ופי' הב"ח די"ח קמח סוברים דחין חילוק ובין ברכה למחילת בדיקה אם סח חין החר ומברך והקפה הב"ח דפשוטא לכ"ע חוזר ומברך ופי הב"ח די"א קמא הטעם שום ובין ברכה והקפה הב"ח דפפיטא לכ"ע חוזר ומברך ופי׳ הב"ח די"א קמא הטעם שוה ובין ברכה לחדלת בדיקה או אמצע בדיקה עבירה בידו אם סח כמו בין ישחבח ליוצר (שע"ג דליכא חשש ברכה לבטלה ובין ש" לש"ל בחד"מ ולהרא"ש אין עבירה באמצע בדיקה דלא היי הפסק רק טוב שיתן דעתו כו׳ אבל הט"ז פי׳ ברש"ל כן כמו שבי׳ הב"ח בעצמו וע"ז הקשה הט"ז דע"כ לאו בחדא מחתינהו דהא בין ברכה לבדיקה הוזר ומברך א"כ נימא נמי שיש הפכץ ביניהם שזה אסור מטעם הפסק וברכה לבטלה ובאמצע בדיקה רק טוב לא איסור. ופי׳ הש"ז דהרא"ש כמב ומיהו טוב שלא לעסוק בשיחה בטילה היינו שאין לו צורך בה אפי׳ בלא ביניהר כל הבדיקה ממשע אפי׳ מכרחיים כל שהוא שלא לצורך הבדיקה וע"כ משום הפסק וזים לא שהוא שלא לצורך הבדיקה וע"כ משום הפסק וזים שינמור כל הבדיקה ממשע אפי׳ מכרחיים כל שהוא שלא ללורך הבדיקה וע"כ משום הפסק וזים לומא אי"ל הברש בין משמע דפי׳ כר"ח הו כרש"ל לומא השיח וב"ל הב"ל הלי מהיו הפסק מומי מבי׳ כר"ח הו כרש"ל לומא אי"ל ברכד מום הפסק וומי ליחם וח"כ המהבר שביים ועוב והבמיט שיחה בעילה קשה ומשמע דפי' כב'ח חו כרש'ל ומשמע דלא יפסיק עד פיבטל ג"כ ומכ"ש למ"ש הט"ז דהיסור יש בדבר והרי יש פי' על ביעור קחי על ביטול והפשר י"ה קמה כתבו עד שינמור כל הבדיקה אלה דהרה"ש נמי כ"כ יע"ש ומ"ם הט"ז מתקיעות הי"ה יבואר שם ועסי' חק"ו בט"ז ג' ולעיל סי' כ"ה ס"ט:

לחקור קלת בכחי בדיני ברכת המלות ועמים בפתיחה לה"ב. ה' הנה אמר הכותב כחיתי ים ברכת מצות ושבח והודאה ונהגין וים ברכת מצות ד"ח ויש על מצות דרבנן וברכת המצות בעמידה ונהגין בישיבה אם שבח והודאה בעינן עמידה או לאו. ב' אם המצוה גם כן בעמידה א"ד רק הברכה. גם אי כללא הוא או יש מצות שא"צ עמידה. גם איכיר שאלה בעמידה א"ד רק הברכה. גם איכיר שאלה קשנה או חואכר אם מצות דרבנן א"ד רק מצות החורה אש"ל דרבנן א"צ עמידה חרין לי הא קפני זו מהמי של המור המחבר משמע ספירה בזמה"ז דרבנן וי"ל דוכר למקדש מבדינן. וההיא די"ד הי ש"ש קריעה דרבנן למיך מעומד וי"ל ההם יליף מקרא דחיוב מבדינן. וההיא די"ד הי ש"ש קריעה דרבנן למיך מעומד וי"ל ההם יליף מקרא דחיוב ואפי דיעבד לריך לחזור ובדבעינן למימר לקמן אי"ה ומצות דיעבד א"ל כו' ואת"ל מצות דרבנן לרך מעומד לכתהילה מה נעשה בהא בסי מק"ל ס"א ומגילה כ"א א' הקורא התגילה יושב לכיך מעומד לכתהילה מה נעשה בהא בסי מק"ל ס"א ומגילה כ"א א' הקורא התגילה יושב לכתחילה רק בליבור מפני כבוד הליבור (ויש לנו הרהורי דברים עמ'ש הר"מ ז'ל פ'ב ה"ז ממגילה בניבור לא ובירוש' פ"ד ה"א במגילה ר"מ קרא בטיבעין משמע אף בניבור מיושב וז"ש הטור והרמב"ם עלח"מ שם ול"ע): דע דבכל בו דף ט"ז ע"ג הביא ירושלמי כל הברכות מעומד וחשיב שם עומר ציציח לולב מילה בכולהו כמיב לכם ויליף ג"ש מעומר הרמש בקמה א"מ בקמה אלא בקומה והיינו עשיים המצוח וי"ל אסמכחא. וחז"ל אמרו אף הברכות מעומד. ובסימן ה' יתעפף בלילית ויברך מעומד עמ"ה בס הות ב' אפשר מש"ה היפך דסובר הברכה בשעת שיפוף עי' שו"ח בית יעקב פ"ח וה"ר שם הות ה' ובחר היעב הות ב' החר עטיפה פשפת של המוך של בנו על בינו בקב פי חומר כם מועל היינות בל המול היינות בל ממו מב אינות בל ממול היינות בל ממולה השיטוף מעומד ובע"ת אות א' כתב איפכא היינ'ל יברך ויתעטף ולמ"ש א'ש כשוית ב"י . ויראה דחז"ל מחקנו הברכה כדון העשייה בעמידה וכ"מ בא"ר ה' אות ב' יע"ש דלא כע"ת יע"ש . ובנהנין דליכא עשייה מש"ה הברכה מבישוב וה"ה שבת והודאה עםי' רכ"ה דלית עשייה י"ל הברכה מושוב ומט"ו ברכוח בבוקר אין ראיה דתקנו על הסדר בעוד שהוא שוכב עסי' מ"ו. ומשמע מדחשיב הכל בו הני י"ל שאר המלות א"ל עמידה וכ"מ לכאורה בחרמ"ג בקידוש משמע אף לישב בסוכה מיושב ובט"ז ש"ק כ' כתב לישב בסוכה בעמידה וי"ל אנו נוהגיו לברך רק על אכילה הוי כחלה ושחיטה ועא"ר ח' אות נישב בסוכה בעמידה ו"ל המו מוהגיו נברך רק ענ חכינה הוי כהסון ובחימה ועק"ד חי חות ב" העיר מהרמ"ג ומ"ש על המ"א ו"ל דהסי נמי קאמר דהוי נהסון. ובסימן מפ"ע כקב לספור מעומד ולא הזכיר הברכה ובר"מ פרק ז' מה' עו"מ מונין מעומד ולא הזכיר הברכה ובר"מ פרק ז' מה' עול" ב" א"מ מיע על מי"ע דישב ללין הוזר ומברך מקריעה דרבנן כ"ד ד"ח והנה מבואר בר"מ דיעבד ולא וקריעה יליף מאיוב בו' וכ"ת דהקושיא הוא על הברכה הא ברכה כ"ש עשייה וגם מי"ע על עבייה קאמר. ממילוה כך דין הברכה ומש"ה נהנין הכלה בעולה בישיבה וברכה ומוש"ה נהנין הברכה בשיבה וברכה ברמן ביש המ"ל מדין המואה כך דין הברכה ומש"ה נהנין הברכה בשיבה וברכה במולה בישיבה ובא נושבה במולה מהים המ"ל הברכה במולה בישיבה ובא נושביה במולה מושבה ב"בה"? א" אברכה במולה מושבר ב"בה"? א"ל הברכה במולה מושבר ב"בה במולה משבר ב"בה במולה מושבר ב"בה"? בחר'צ א' ברכת המגילה בסי' ח' מבואר ברכה בעמידה והא עשייה במגילה מיושב ה'ה הברכה ועוד לילים ד'ח ומנילה דרבנן וס"ע זכר למקדש ודיעבד אפי' בד"ח ילא דלהר"ח ס"ע ד"ח. ופליח מפי דרבנן אפ"ה י"ל ל"פ ואף בזה בעמידה ובדיקה המן ל"ש כדין עשייה וי"ל א"ל הברכה מעומד: ואבתי פש גבן לברורי הא דכל המלוח מברך עובר לעשייתן כחב דעת כ"א לבער אם נמצא כו' והט"ז כתב שהמן שנשאר מאכילה ודאי יבער וה"ה דקאי על הביטול ועי' לבוש :

תלג (א) ואם עמיז . כטור לא לאור החמה אפי' בודק ביום כגון שלא בדק ליל י"ד ובודק ביום י"ד אפ"ה לכיך נר . ועב"י מהו אפי׳ וכי יש המה בלילה ופי׳ דאפי׳ נמשך ל"מ לסמוך ההילה על יום דאסור אפי׳ שכח כו׳ ויש מי שפירש דה"פ דדרך לכבד כתן כרי כי מו נפנון מהיתה על יום לחטור מפי ספלו כרי זים מי שפינם לם ידורן לפכד החדרים קודם בדיקה ולפעמים נמשך במקרה שע"י כיבוד נבדק יפה ואפ"ה לריך אה"ל לבדוק ל"מ אם כיבד בלילה ושכח ובודק ביום י"ד דלכיך נר לבדוק יפה דע"י החמה יחרשל ויסמוך ג"כ על כיבוד לילה אלא אפי' בודק ביום י"ד כגון כו' שלא כיבד כלל ה"א דבודק ביום לחמה ניבדוק יפה קמ"ל ודחה ב"י פי' זה יע"ש. והנה לבדוק לכחחילה ביום י"ג לאור החמה פשיטא שפיטא דאסור אפי׳ לאיר הנר בי"ג נמי פשיטא דאסור דבלילה מנהיר טפי מיממא בבית אפל ובבית בים אור אפשר מחשוך כפירש"י פסתים ד' א' ד"ה ואור הנר יפה לבדיקה ואמנם ליל י"ג לכאורה שרי ואמנם שלא חשתכח חורת בדיקה ושלא לחלק בין ביעור לביעור וכדבעיגן למימר א"ה במ"א אות איב ואות כ' גם זה אסור כדמוכת מורושלמי תלירות בירושלים כו' אם לא בצודק קלת הדרים בי"ד אז אפשר שרי . ודברי הפ"ז לכאורה קשה דיותר רבותא ביום י"ד מביום י"ג כאמור ואי על הב"י נתכוין שהיה לפרש בעור ל"מ אם בודק ביושי"ג חדא דהיל"ל ומדלא פירש רטותא ועוד בלא"ה לא א"ש ואפשר דה"פ מדהאריך העור כגון שלא בדק ליל יד וכודת פרב יד ולא כחב בקיצור אפי בודק ביום יד ויהיה פי אפי׳ לימ בי'ג ביום שלא יד ויהיה פי׳ אפי׳ לבי ג'מ בי'ג ביום שלא יבדק לחמה וה"ה לנר לא דמנהיר בלילה מפי אלא אפי׳ עבר או שכח ובודק בי'ד לרוך נר ש"מ דאף בליל י'ג אסיר שלא לחלוק בין זמן לזמן וז'ש הב"י בהשור לריך בליל י'ג דהיינו ממ"ש בסוף הסימן המכבד חדרו וכ"כ בש"ע סי'א ואף בליל י'ג לאור הנר ומכוין לבדוק יפה לריך

לבדוק

הלמ"מ ולא תורשו כ"א אתורה שבכתב לא שבע"פ ובפתיחה כוללת ובס"ש"ה יבואר בזה והפיסקים השמיםו לזה דאמאי לא חיישיגן לפירורין הרבה שיש בין הכל כוית: (מ) לול עם"א ובאות כ" כיבוד שמא בגומא משא"כ חתיכה גדולה מהכבד אף מגומא ומשמע מקום שאין פצוים תרגגולים ביר כבר תחת המסות כ'א לבדוק תהת הספסלים וקשה דפריך בירושלמי הדות וחש שמא גיגלגל חמץ (ברגלי אדם) שיש לה לובז א'כ תחת המסות בעי בריקה ומסה החולקת פי' בתוס' צד הפנימי אפשר כילי האי לא מתגלגל וצ'ע ע" עמ'ז ו' חורים פחותים מג"ם ויש תרגגילים צריך בדיקה היינו שמא גררו חתיכה גדולה כאמור , ולכלבי לול וחצה בדיקה איצ הא כיבור צריך ורפת אף כיבוד איצ ועי פסחים ח' א' ברש'י הסמיך לול לרפת והבן זה : (י) אבל עמ"א עב"ת ורפת אף כיבוד איצ ועי פסחים חי אי ברשי הספיך לול לרפת והבן זח! (י) אבל עם"א עב"ת ולכאורה דבהפקר הבדיקה רק מדרבנן ובררבנן ספק מוציא טודי ודאי ולא אפרינן בחצר שלא יבמל והות דרבנן כיון דצריך לעשות הביפול תו צריך לעשות כדינא כל הבדיקה ויש לוכר עוד דגם אם נאמר מ"ע מזה לבצר חוץ מהעולם אף לרונן דרי מנותר ושריפה איצ מק"ד ממעם כל דין כר ובשה ספק מזה לקולא רק מדרבנן אף למיד ספק תורה להומרא מיה היינו בלית דיליף כן חמור הא עשה רק פדרבנן. הנה הא דאין ספק מוציא מידי ודאי לכאורה מדרבנן דספק הרגיל הוי כרוב וספוך כוי יבדרבנן ליש ספוך דהוי ספק שקול לקולא בדרבנן מדים בתיי ליד ק"י ואיה אפאר זה ועמ"ש בפתיחה כוללת איה מוה והדברים ארוכים אין עת האסף פה: ואמנם המיא זיל תירץ דבפסחים מי ב' איתא שני תירוצים ליא ודאי גררה אמרינן איכ בעורבים מצוים הוי ודאי לא ספק (ערים פים מה׳ מים היא השמים ת' ב' ודוקא ספק נפל מסעם סים בד'ת ספק להומרא משאיכ כאן במלו בדרבנן יש לסמוך אתי ב') וברים פ"ב ה"ד הוכיר עופות וכ'ה במור והמחבר הוסיף עורבים לומר דאפ"ת לאחר זמן איסור אין להניח שמה . יותרי שפותו כה בפור והמחבר הנסיף לורבים לופור ראש ה לאחר זפן איסור אין להניח שפה. ובר"ם פ"ב ה"ד לא הזכיר בחצר ודאי חמץ אם צריך בדיקה ובה"ו ברפת כתב ודאי צריך בדיקה הרת אין ספק מוציא מודאי משא"כ עורבים ודאי גררותי בדרבנן עכ"פ אמרינן , ומיש המ"א דבסט"ק כו" הקשה בח"י אכתי מה פריך מחצר דלמא בעופות ודאי חטץ וא"ר אות מ" יע"ש, וס"ש וכ"מ בס"ח באות מ"ו . ומ"ש על הכ"ח דלא דק עב"ח דקרק ממ"ש הר"מ ז'ל פ"י ה"ו דרפת וללין ואוצרות יין ושמן אוצ ברוקה אא"כ הכנים חמץ דודאי חמץ צריך בדיקה דלא קאי ארפת ולולין ואוצרות יין ושמן אוצ ברוקה אא"כ הכנים חמץ דודאי חמץ צריך בדיקה דלא קאי ארפת רק אאוצרות יין ושמן, ואף למ"א ברפת צריך בודאי דאין ספק מוציא מידי ודאי באכלותו יל דרק אינצרות יין ושמן, ואף למ"א ברפת צריך בודאי דאין ספק מוציא מידי ודאי באכלותו יל דאלישנא קאמר דלא דק והבן. ונת"י אות "ב והנה לאחר זמן איסורו ל"ד אלא כשיגיע זמן דביעור וכ"ה בלבוש מ"ו ודאי חמץ כשיגיע זמן איסורו ומ"ש ב"י לכאורה אף במלו נמי ואיה ברעור וכ"ה בלבוש מ"ו ודאי חמץ כשיגיע זמן יבואר עוד:

שארה חצר ובית בדוקים ואתו ב' עכברים חמין ומצת כר מהו הרין:
תשובה יראה הרין פשום כל שבמלו חולין בדרבנן ואף דהחצר ג'כ בחוקת בדוק כל שאין
מקלקלין החצר דקודם זמן איסורו יכול להשליך בחצר שהעורבים וכה"ג תולין עמיש
בבריי לרד קי"א שם יראה דתלוי במחלוקת המ"ו כאן ותמ"ה ה' ומ"א כאן וכרכתיבנא : בפריי לחד ק"א שם יראה דתלוי ממחלוקת המ"ז כאן ותמ"ה ה" ומ"א כאן וכרכתיבנא :

(א) והשאר עמ"א כ"כ הב"ח מ"מ וע" כאן אות מ" אי חיישיגן ובירושלמי ומיים הב"ח ודאי חמץ צריך להוציא משום דהוי כמסמין והיינו ע"י כלי ועמ"ז אות ו" ומ"א תל"ח ד" י" לדלא הוי צריך להוציא משום דהוי כמסמין: (יב) בא עם"א מלת כב"ר וכ"כ באות מ"ז כפירש"י פ" א" יורה על כוונה אחת כמו שאגיד כי הב"ח ז"ל פ" דו"מ האשה שפיר ה"ה חור אבל במסקנא חיישינן אחר שישלים בדיקה יאבד לו מחם ויחפש א"כ הקשה שפיר ה"ה חור אבל המ"א סובר כרש"ל אף במסקנא שנאבד לב דא"ל כ און המחם לכן תירץ מה"ת לחשש עתה אחר מהם שאבד כבר ויולול לחשש ביום ו"ל ביממא משמש דברים גדולים פשא"כ לחיים במחם. ומ"ש אומר אני העני להציל למאורן של ישראל מהשנת אדונינו המ"א או בכותל שא"ן עד פשמש שימש כו חמ"ץ ושמא נתולגל או ברותל ביות ש"ו ש"ו ביות שמ"ח וביות במחם ו"ל ביות שמא דרים ביות במחם ביות או בכותל מ"נות בפחם ביממא כול ראוי לבדוק דעכו"ם שימש כו חמ"ץ ושמא נתולגל או בכותל שא"ן עב פשימא דראוי לבדוק שמא יש חמץ ואתי למיכל מיניה בפסח ביממא כו ופסחים ב"ב"ך כי אישתמש היינו דלת"ק מכמל השאר ע"כ שימש ישראל דאימורא לא ניחא ליה אותם ברו ומש"ה דליקני כל א בף לא שימש ישראל כלל שם א"צ בדיקה השתא ל"ש שמא יחפש מחם שנאבד כבר כפירש"י, אף במסקנא כמ"ש המ"א גופא כאן ומ"ו דהא לא שימש כבר ומש"ה משני ברי היון ועקרב לא ברי. ונ"ם מובא דלהב"ת בודאי המץ בגל אי ליכא מרא מחייבן משני ברי היון ועקרב לא ברי. ונ"ם מובא דלהב"ת בודאי המץ בגל אי ליכא מרא מחייבן משני ברי היון ועקרב לא ברי. ונ"ם מובא דלהב"ח בודאי המץ בגל אי ליכא מרא מחייבן <mark>משני ברי היזק ועקרב לא ברי. ונ'ם סובא דלהב'ת בוראי חמץ בנל אי ליכא מרא מחייבין להכניס ידו דבחור בודאי היה צריך לבדוק בלילה לאור הנר אי לאו ברי היזקא ולע"ש אינו כן לבכלו. ואפשר אף בלא במלו ספק פ"ג ועמ"ש אי"ה באות י"ו יבואר עוד בזה. ומ"ש כ"מ מרש"י</mark> במלו. ואפשר אף בלא במלו מפק פ"ג ועמ"ש א"ה באות "זן יבואר עוד בזה. ומ"ש כ"מ מרש"י עיין בגדר שלום ממ"ש בודק למראה עיניו: (יג) סכנת עקרב עם"א הירץ דמש"ח השמימו הפוסקים עב" ומ"ז וי"ד ולעיל ק"ד ס"ג מ"ז וי"ד ק"י וכ"ד ק"י וס"ל מ"ז שה היוקא מיקרי ושפא אין יש עקרב בגל וע" הג"א פסחים ל"א אי יש עקרבים וראי חמץ כו" קשה מגלן די"ל בין וראי חמץ ד"ל כאן ביש סכנת עקרב ולקבן באין עקרבים שכיח". כאמור וצ"ע: (יד) אחר עמ"א פסחים מ"ז ח"ב כרש"? ד"ה בתר וגמר כל המצוה אפשר כ"ז שעומק בכימול לא" ור"ה הרי שמקיים מצות בוראו ומהכיון אף להנאת עצמו אפשר ח"קן בוה קושיית התוס" ד"ה שיומה ומיהו שם יש ב" נירסאות ולכאורה בשביל שיחיה בני משמע רק בשביל זה לא לקיים מצות בוראו ושאהיה בן עוה"ב וראו מקיים מצות בוראו ישר שע"י כן יוכה לעות"ב וקמ"ל צדיק הוי לא החיד דחסיר רק שלא ע"מ לקבל פרם כלל ובאות בוראו ידתסירותא קמאר כר האמריגן ואן דבעו לפתור ומצור בתמ"ה ו"ל תמ"ה גדולה השתא רק לצורכו כ"ש ומ"ש רש" ד"ה ומ"ג בשמום לא משמע כו ואיו מקומו פה וא"ה בס" וה"ג והיו הו הרי זה וה"ג וה הרי זה וה"ג והל אמריגן שלא לשמה לא משמע כו ואיו מקומו פה וא"ה בס" קצת, יואם לא במלו עד לאחר וי ולמ"ד בימול דרבנן ויל כל היכא דמצי לתקן בקל מבמל וא"ל לא המריחותו ועמ"ז מי. ועמ"ס פיג היי ככר בבור ממש כחמץ מפולת כר הביאו הב"י סים לא המריחותו ועמ"ז מי. ועמ"מ פיג היי ככר בבור ממש כחמץ מפולת כר הביאו הב"א אם לא תל"ח משמע דהתם גמי הבימול מ"ה עמ"מ פרק ג' הרא שם רג לפניגו וצריך שיבמל אם לא נכנסה שעה וי נתנו לעכו"ם קודם שעה וי א"צ לפנות הגל אבל גיי המימ משמע דגורם ואם עדיין לא גכנסה וי ליתנו לעכו"ם וא"א לבער הא במפולת אף לאחר וי המימ משמע דגורם ואם עדיין לא גכנסה וי ליתנו לעכו"ם וא"א לבער הא במפולת אף לאחר וי צריך לפנות הגל ועכ"ם שם והבן זה: (יח) מרתף עמ"א וערש"י ח" ב" מאן דכר שמיה לפחור דבטה אמרו לא מתרץ דשנוי במשנה לקמן ובמסתפק פירש"י והיינו במסתפק לא ו" הפירור כי כל שאין מסתפק אין מכניסין שם כ"א מיני מתיקה לבחון היין עיין ירושלמי ר"פ בזה יע"ש: (ים) צדיכים עמ"א ער ירושלמי ר"ם בתי כנסיות כר שלא תחלוק בר ואם עבר י"ל בורק ביום באכם צדיכים עמ"א ער ירושלמי ר"ם בתי כנסיות כר שלא תחלוק בר ואם עבר י"ל בורק ביום באכסדרת עי אות ג' וח"י כ"ב ועפר"ח כתב ומיהו לא מצי לבסולי שאין שלהם לא הבינותי אם לומר דחמין של תינוקות ככסימן תרג"ו ס"ו הא ממילא הפקר הוא ועוד דעיקר הבדיקה דלפא אתי למיכל: (כ) המכבד עמ"א פירשתיו באות א' ודעתו מ"ש המחבר בי"ג אף ליל י"ג במשמעו עיי למיכל: (כ) ע"ש והיינו ודאי אם דיעבר בדק בליל י"ג ושייר חדר א' ליל ריד דיעבר הא לכתחלה משמע לא וה'ה אכסדרה כה'נ ואף ש"ל אכסדרה לכתחלה אור הנד דלילה יותר יפה מאור היום מ"מ משמע אף בית ליל ריג לכתחלה לא אף בשייר חדר א' ליל י"ד בית אפל ביום י"ג ושייר חדר א' אפ"ה

לאכילה צריך להצניד קודם בדיקה ככ"ח ודלא כם"ז א' דשמא באטצע בריקה שברק זוית אחד תמול הולדה ויביא למקום הבדוק וינסרך לבדוק שם שנית ועת"י וא"ר א' ומיהו אם לא ראה שהביא לכאן יל אין חשש ערש" ם' א' חויגן שהביא תו לכאן ועי' הג"ם פ"ג א' מכאן מדקדק שהביא לכאן יל אין חשש ערש" ם' א' חויגן שהביא תו לכאן ועי' הג"ם פ"ג א' מכאן מדקדק יראה פירושו מדתנן במשנה יר ב' מה שמשייר היינו לאכילה דאל"כ הול"ל מה שבדק ומצא יראה פירושו מדתנן במשנה לשרוף מודי ולא רומיא דנותר וי"ל דשמא לאו ימצא ולאו מילתא ומרלא הזהיר ע"ו ש"מ דרשות לשרוף מודי ולא רומיא דנותר וי"ל דשמא לאו ימצא ולאו מילתא רפשיקא כפ"ש הפ"ו ואי"ה שם יבואר עוד. יסיים הפ"א דהעולם שאון פצניעין רק החפון שברק אבל בה שפשיר לאכילת אף אחר הכדיקה פוליכין אנה ואנה ודאי לא שפיר עברי דכנמרא פ" כ סבואד העיקר פה שפשייר לאכילת וכ"ח בר"ם ז"ל פי"ג ה"ב ויראת פה שפשייר ינית בצינעא

לכדוק בליל י"ד כמ"ש המתדכי והה"ד קל"ג והייט מירוש' הצירות בירושלים שלא החלוק בין ביטור לביטור ואי"ה במ"א יבואר טוד " לעד"מ חל"א משמע ביום י"ג אין רבאי הא ליל י"ג רבאי: ובמ"מ פ"ב ה"ד י"ל ביום י"ג להמה וה"ה וכ"ש לאור די"ל דאין רבאי וי"ל מ"ש הד"מ הינו דריים לדוב ה"ח בדיות דליל ו"ד אחר די"י דיות ויומ"א ה"י ודד מ חל"ד מהר כפחיי וכת מ פ ב היד יו ב פיום יוג נהמה והיה וכים לאור דייל דאון רבאי ויזל מ"ב הד"מ
הינו ברילה לבדוק קוֹת הדרים באל יוד אסיר ביוג ביום יעמ"א כ' י ובד מ תל"ב מכרם
אפיי בידק ביום כ מ באל יוד סמוך להשיכה עמ"א תל"א ברים הסימן יעים: (ב) ואכטדרה
עט"ז בכ'י הגירסא לפנינו הכין הוא אור המתה היד אילימה אכסדרה האמר רבה נאורה
נבדקת ומכאן ימכלר לך בפודק היא וכים גי' הכ"ח ומכרש דנאור הלבוה לא מדוא אמר איר
החמה ולבנה ה"ד. וו"כ הרא ש בפירש בסרת ולא בדק ליל יוד והרמב"ם אם בדקה לאיר
החמה הא לאור הייום אור הייום בחלי הייום אורה בריא ונהכדות הייום אור הייום דוקא כדמסיק ד' ב' ב' אורה שאני ורשי פירש לאורה אור שלה ובהדושי כתבתי) - ואמנם הפ"ז גורם בבודק ביום ההוא היינו עבר ושכח הא לכחחלה לא אף ביום י'ג לא בלא חחלוק בין ביעור לביעור עמ"א א"ב דלא כרש"י שפירש לכתחלה בי"ג דבי"ד שמא ישכח י ומ"ש הכ" בכ"כ הרא"ש היינו דמוקי בשכח ולא בי"ג ובר"מ פ"ב ה"ד אם בדקה דיעבד. ומ"ש הב"י דמכאן מוכח לאו מגמרא דרש"י פירש לכתהלה אלא אפשר מטעם במ"ב אם שכח ומיהו דמכסן חוכח נכחרת דרשי שיכש נכתהגה הגק חשבר משכם כמ ב עם בכתי דושטה היינו מכסדרה כו' ג'כ בפכח הא לכתחלה בי'ג נמו לא י ומ"ש דמהקתה הב"ח דוקא דישבד היינו אף בשכח ועד'ה ג' שיטות אי'ה במ"א אף בשכח ועד'ה ג' שיטות אי'ה במ"א היינו יבואר עוד. ועי' ברא"ש אכסדרה לאירה נכדקת כשהיה שרוד וכדאיתא ביושלמי צ'ב ו"ל די"ב הא'ל בי"ג דא"כ מאי מקשה זכי יש המה בלילה ולא מוקי ב"ג בלא"ה דלא קהלוק כו' ותקפה דבי"ג אף לאור הוכ לא . וי"ל דה'יב דאין בודקין להמם היינו בעבר ושכח ומינה אכסדרה ותפה דבי"ג אף לאור הוכ לא . וי"ל דה'יב דאין בודקין להמם היינו בעבר ושכח ומינה אכסדרה ותקפה דבי"ג אף לאור הוכל האי נבדקת בעבר ושכח וגם זה קשה פשיטא וו"ל: (ג) אין עט"ז דלא כמ"א ה' דאבוקה דיעבד ש"ד ובטור דהביא ב' טעמים שא"י להכנים לחורין ומתיירא כו' ולא כגי בטעמא דמתיירא הוא דבנר חלב וכדומה רק מנהגא משום דאבוקה יש עוד עעם דא"י להכנים שפיר לחורין ומ"מ דיעבד אף אטוקה ש"ד וכ"ג מרש"י ח" א" ד"ה מפני לקמיה מפרש מאי מעליותא ומית דיעבד חף חבוקה שיד וכינ מרש" ח' קי דיה משי נפקשה מפרש מהי משותם מאפוקה דקבה ליה יפה משמע שנם אבוקה הוי בדיקה דיעבד זוני יפה יותר ולא קמי אחמה ולבנה דקבש יותר ולא קמי אחמה ולבנה דליש יפה דאינך אין שם בדיקה עלייהו. ומדלא אמר בברייחא אין בודקן לאור אבוקה אלא לאור הנר מפני שיפה וכ"ש המה ולבנה דפשיטא דלא דאין רואה בחורין וכ"ש הם מאביקה (הבוקה לרי) ש"מ ממילא דרישא לוכ"ש היי מאפיר לא ולב דרחל מתחא הא דד"מ היי שפיר אובוקה לאו בדק מדיעבד לא ולא בל דרוא מתחלא הא דרוש וערץ יד א" דיה ואור הני יפה בלילה אבל עכ"ש ע"א אות ברותר ביותר ביותר ברותר ברו בנום מחשיך יש להעמים כוונה זו דהמקשן קפריך לבדוק ביום עם הגר דח"ר און בודקון כו' (ח"ר ידוע ליש לומר דלא ידע מברייחא רק היכא דקניא עי' בספר הכללים) ולו"א יפה וביום מחשיך דאלו נגד החמה אין בדיקה כלל וכדאמרן. והא דפלגינהו המהבר לאבוקה וגר חלב י"ל כי זה מדינא וזה מנהגא עמ"א ה' ואי"ה שם יבואר עוד: (ד) שאינה עס"ז הטור חולק על ירוש' דמפרש למעלה מי"ט משום דמלמודא דידן חולק אירוש' דאין יד האדש השור הואת שני ירוש ירושבים למפנה מי ש משום יושלמהים ייון הואת חירום יושף יו החים מגעים וליש מיש דידו מגעים דברייתה ח' א' א מכך שם כן כמ"ש הב'י והא דהור שבין יהידי להרמהו מקום פידו מגעים היינו ברוחב ההור . וי'נ לבבלי הקיביא מתחאי משני שפיר שתמא כפירושו משא"כ לירושלמי ידו מגעים משמע אף למעלה מי"ט והבן : (ה) אבל עפ"ז ובתמ"ה כפירושו משא"כ לירושלמי ידו מגעים משמע אף למעלה מי"ט והבן : (ה) אבל עפ"ז ובתמ"ה אות ה' יבואר אי"ה שאין משם סתירה לכאן. והב"ח פירש לקמן בהזלר שרבים דרים בו והט"ז סובר דותא הרסיר הא הזלר השותפין כיחיד דמי ועמ"א י' ואי"ה שם יבואר דברי הב"ח. מ"ש המחבר של חזר למעט חורין הא זדדי החזר א"ז בדיקה כלל ופי" הב"ק הא דמסיק אלא

עט"ז פסחים ח' ה' ב' ועי' חורת היים עם כמחן כי החי חנח יעש ועמ"ח י"ב י"ג והי"ה עמיז פסקים ה' ה' צ' ועי חורת היים שם כמתן כי החי חנת יע ש ועת ם ייב ייג וחיה בחות היולר עוד ולהלכה קייל כפסק השלם דשלותי מזיה אין מיוקוותף בהזדה הברחי הוא להמלוה אבל להשלה את הבדיקה זמן מה אין זה ללוך המלוה ומבמע אף מלוה דרבנן שלוחי מלוה אין ניזוקין וחף בהדיקה זמן מה אין זה ללוך המלוה ומבמע אף מלוח דרבען שלוחי מלו ה' בי וברייסה אין מחייבין שלא ב' בי וברי שפק חמן ואפשר אף בג"ע מבעלו ועח"י ע"ז. וברייסה אין מחייבין להכנים ידו רש"י ז"ל פירש הא למראה עיניו רואה ובודק עמ"א י"ב ולהב"ח הא מרא והלינל להכנים ידו רש"ב ידו הא בישיל לדוך בישל להופי לא הוא לאורים מחשר און מהייבין להככים ידו הא בישיל לדיך בישל להוף ואים משלי להיף בנ"ע לכיך בישל ההוי ומשלה לא בנ"ע לכיך בישל ההוי כמטמין משח"כ לרש"י ג"ט שמח יפקח ובפהות מג"ט חף שלח יפקח חינו כמבוער גם דכלב יחפש כר' . ואם לאחר עם שמתיפקה הפחותו מבע יוף שמתישקה מיום במרם וחליכה יחפש כר' . ואם לאחר עם וספק חמן ולא בעלו כתב ע"ש אות ו' דלריך להוליא במרם וחליכה אף ספק חמן מדלא משני בשלא בישלו יע"ש והנה י"ל המקפה היה סבור דמיירי בג"ע ודמי חמן קשה אי בשלו למה לי שעמא דסכנה ואי לא בעלו לריך מרא וחלינא ואין מהייבין משמע לגמרי לא והמחרץ השיב כאן בספק חמץ פשיטא ליה דלא הטריחוהו ואף בפחות מג'ש ועב'ח יקשה מ'ש מעורבים. ועח'י ובנבוה ג'ט ושפק המץ נכון לכטלו הא שכח לרשיי היי כעין סים כו' ועמית וחי"ה בם יבותר עוד

תלד (h) בחמץ עט"ז ועמ"א א' ובמפנה פסחים י' ב' מה שמשייר יניאנו בצינעא כדי שלא יהא לריך בדיקה אחריו ובס' ב' בקוביא השמיט מלח כד" כי סובר לאו עלה טובה אלא בהכרח דחושטין כו' ובש"ע דכתב יהא מהר אזהרה מנטילת הולדה בפנינו והן ממן שמשיר לאכילה או בבדיקה ומשייר לשרוף למחר כי בלילה אין שורפון דומיא דנותר או שישכה ביטיל היום כח"ש בד'מ א' ואי"ה במיא א' וטי' הג'מ פ"ג א' נהא דלא אמר בהמן שיששו בשל היום הרים בד מיחי וחייה במיח חי׳ ועיי הגיות פיג ח׳ והח דנח חמר בהחקן מבודק לא פסיקא בימלא חמן בבדיקה. הא חמן קודם הבדיקה א׳? להלניעו כו׳ והכ"מ וח׳י וח׳י וח׳י וה׳י במבודק ביני ועמיא ח׳י והבימ במיח ועמיא ח׳י והנה במיח חייול בפנינו שביר וחבוא למקום הבדוק חי׳ רב מרי ביחסר מנין לחמו בחוך בדיקה מין השם לפלורה דשמא הניהו במקים שאין בדוק ויבדוק עדיין כנראה לכלורה מרש"י פ׳ ה׳ הח חייון בהביאתו לכלון וי׳ל ביחסר לחמו ויבדוק ולא ימלא אוחו פובה הוא כי מכיר הוא אוחו יולערך לבדוק אף המקום בבדק כבר. והמנם המקשה סבור כי חובה הוא לא עלה כובה הוא וכב מרי נמי אמר גירה שמא יחסר משמע אף רבא סובר כי חובה הוא לא עלה כובה ליו הרינון לא הבנון מאף ובינון לא בדום במון משור ולא במנון לא במנון לא במנון לא במנון מין מפר משמע אף רבא סובר כי הובה הוא והייבו אים לבים המון המנון לא ברוב במנון מים מון המון במנון לא ברוב במנון מים מום הובה במנון מים מום בהום מים מים משור במנון לא ברוב במנון משור ביום במום מום במנון משור במנון לא ברוב במנון משור במנון לא ברוב במנון משור במנון לא ברוב במנון מבים במנון משור במנון לא ברוב במנון משור במנון במנון במנון במנון משור במנון במנון משור במנון משור במנון משור במנון משור במנון משור במנון משור במנון במנון משור ב ליה להיות החתן מפוזר ומפורד אף אם תעול בפנינו לא ישנית ולא יבדוק שנית וזה דוקא אחר הבדיקה שהבית בדוק בשיניו משא"כ קודם הבדיקה אף אם באמצע תשול יבדוק שוב שנית המקום הבדוק מאחר שעוסק בבדיקה ולא גזור שיהא כזהר מדינא ויהיה הפירוש אזחרה מנשילת עכברים מחמת חשם נשילת עכבר בפניו לריך אזחרה וכדכחיבוא והבן זה ואיה באות ב' יבואר עוד . ובד'ת א' משמע משרש דברי הנ'ת כפשוטו וע'ש : (ב) אש עש"ז הנה בלא ראינו שהביאתו לכאן אין חוששין אף בלא בטלו והוי ד'ת ובסשת ועי' ע'ש אות א' ובח" ד' דהוי ס'ס ובאמת משמע אף הנית ככרות גדולות דליכא כ'א ספק שמא נסלתו גמי לא נחזיק ריעותא כל שא" בחשר לחמו אבל נעל עכבר בפנינו וככר גדול ושפק על או לם על בבעלו לקולם ובלה בעל לתומרה כמ"ש העור בתל"ש והיינו נכנש בחלר וקרוב מהוד

ועב"ח תל"ח וחל"ט א' כ"ל דאיחהזק חמץ אף בטלו ככר קטן אין ספק מוליא מידי ודאי ועי קל"ג במ"ח י' ודחי גררוהו ולב"ח שם קשה . וער"מ פ"י ממעשר ה"ב סתם משמע כתי" בבוגג א"כ מה פריך וכי משכחת לבטליה ע"כ פי' הט"ז שימלא אח"כ וכפי' החוש' שש . ול' הרא"ש שם קשה במ"ש לא יראה ולא כחיב לא תראה אע"פ שאין רואה הראוי לראיה ואע פ שאין יודע שהם בביחו קשה גם בדף ה' צ' מבמע לא יראה הטמנה שרי גם לא ימלא קשה קלא ועי' ב'מ פ"א מחו"מ ה'ג מחלוקת הרא"ם בזה ועהי' תל"ח במ"א ד' ואי"ה שם יבואר ובחדושינו כתבנו מזה: (ד) דאיתיה עט"ז רש"י פסחים ד'ח' ד'ה חובת הדר ו'ב ד"ה הבודק כו' בביתה הדין ובב"ח ס"ה משמע דחמן שה"י ה"ל ביטול רק דעתיה עלויה כשרוחה עובר עליו ודי ביאמר בביחא הדין דבגבולין שאין דר א"ל ביטול והטור לפיטחים דסובר כמ"ש המ"א ה' . והט"ז הקשה דמ"מ לשון מיותר הוא וע' אות ג' . נוסח הביטול עב"ח כל חמירא המיח הי, והטי" הקשה דמית נשון מיותר הוח ועי הוח ב". מסח הביטונ עב"ח כל חמירת (כאור) וכל חמיעא (המן) דחיכא ברשוחי (לכלול כל הגבולין) דלא חזיחיה ודלא ביערתיה פי' הן דלא חזימא או חזיגא ושכחהי לבערו. והיסיף שם ודלא ידענא וי"ל שאוחר כן להואא מה ששייר למאכלו דלא ליהוי בכלל ודלא ביערתיה ובסידורים שלט ליחא ודלא ידענא: (ה) בזוב שט"ז עב"ז וב"ח בפי' דברי הרא"ש ז'ל יע"ש וערש"י הסחים ו' ב' וובטליה בד' עשה כלוחר לחקנו כו' דמידנא דמדילא דנתרא לא הוי רק ביטול בלילה דיהא נזהר להצליניע לא עלה טובה. דאליכ לחקנו כו' דמידנא דמדיא במור לא הוי רק ביטול בלילה דיהא נזהר להצליניע לא עלה טובה. דאליכ לניכסת הכי"ף וכח"ם ח"ל להיכך תחלה בבית דל"ש זריזין כיון דביטול הלילה חין די בביטול היום אלא כדאמרן ובחדושינו כחבנו. ועמ"א ז' ובחמ"ה ס"א בהג"ה ואי"ה שם יבואר טוד: (ו) שלוחו עט"ז עי"ד סי' ש"ה בט"ז וש"ך י"א ובספר לידה לדרך ב"ש פרשת בא לענין פדה"ב ויש עוד קבלת נדר או הפקר ע"י שליח לא מהני. ומ"ש הט"ז דמשממא נמן לו במהנה ומבמע ביאמר הבליח חמצי יהאבעל אבל השכמת הר"ב ביאמר חמצו של פלוני ובמה זכה השליח בהמן ושי' באחרונים מזה: (ז) ואם עפ"ז ועמ"א אום י' ובלבוש כתב ומ"מ מוטב שתבטל גם אשמו יע"ש . וי"ל שלא מדעת מה מהני הביטול אע"ג דזכון לאדם שלא בפניו מוטב שתבטנ גם חשחו יע"ש. וו"ל שנח חדעת מה מהני הביטול חשיג דוכין לחדם שלח כפליו מ"מ משמע כאן שלוהו דוקא שלוהו עא"ר מזה. ועב"י בשם הר"ן דבגילוי דעת סני היינו שלוהו. עח"י הביא הא דה"מ סימן ר"ל אפוטרוססים עושים לימומים קטנים בדיקה אף בשכר יע"ש. ועי שי"מ מהרי"ט ה"א סי" קכ"ו תרומה לא הוי מילי דנחשב לכם הרומתכם מעשה חשובה ונעשים ע"י שליח אבל הקדש אם אומר לשלוחו הקדש א" משורי מילי לא מימסרי לשליה יע"ש משמע כ"ש ביטול בלק עב"ח. וו"ל במימר לוקה דבדיבורא עביד מעשה הקדש לשליה יע"ש משמע כ"ש ביטול בלק עב"ח. וו"ל במימר לוקה דבדיבורא עביד מעשה הקדש

משבצות זהב

כה"ג נמי ואי"ה במ"א בם יכואר עוד תלה (ה) יבדוק עש"ז עמ"ח ה' וחמ"ו בש"ז ג' הע"פ שלה בשלו אין מבערו רק כופה כלי ובה"ר ב' כהב דהט"ז דוקה בלה בשלו מיירי ובמ"ה מבמע דהין הילוק ולה בשלו יותר טוב לכאורה שלה להפש ולה יעבור מ"ה בב"י כיון שה"י היכן הוא עתום' ריש כל שעה מלחפש ויכפה כלי ושמה יחכל בעת מולהו וכמה הששות טובי וזה שיטת רש"י פסחים י' ב' הלחפש היפט כפי ושתח יחבר בשת החפו המה יחבשות פוכי זום ביפת לשי פפוף בל היחב בפוף לשי בפתח לשתח החפיב בל המחשב בימש ביתם ביתם היחבר בל הבודק כו' וחל"א ס"ח מיירי בלא שימשו חדיר ועי"ד קכ"ז ס"ג בהג"ה המן לא איתחזק מקרי ולקמן חל"ז ס"ד ומ"א ה' והר"ב לא חילק שם מבמע אף משתחשין כל השנה לא איתחזק מקרי יע"ש ואי"ה שם יבואר ועת"א א'. ועמ"ש בפתיחה ועתה אבאר בקלרה: דע כי יש בענין בדיקת חמץ שלש שיטוח נחבהרו בדבריהם ז'ל ויש טוד ב' שיטוח כמו שאגיד. השיטה הא' דמ"ה שניהם בעינן ביטוד לידוע וביטול לאיו עב"מ הי רו'מ פ'ב וכמיש הרא'ש ז"ל פסחים ו' ב' דלא יראה כמיב ולא תראה וציעול לה"ץ עכ"מ ה' רו"מ פ"ב וכמ"ם הרח שו ז"ל פסחים ו' ב' דנח ירחה כתיב ונח חדהה והפי להכ"מ ז"ל פ"ע מט"מ ספק מ"ה שריא המן איחחות מקרי. השיטה הב' שיטח הר"ן ז"ל כ"פ דמ"ה פני או ביטול או ביטור הן לידוע ואין ידוע יע"ש י השיטה הב' שטח הטור ז"ל כ"פ דמ"ה פני או ביטול דוקא ואא בדיוך המא עדיין יש ומ"ד אמי שאכל חלב שונג בעמ"א חל"ד אום ה' ואל מקרי אנום כיון שבידו לבעלי. ומדכבון לייך נמי בדיקה שלא יבוא לפלו. אמנס יש אלו עוד שיטה הד" דבית שלשעמים משחמשין שם חמן דהוי רק ספק חמן מ"ה א"ל כלום ל"מ לשיטח הר"מ ז"ל כל ספק מ"ה שריא אלא אפי למ"ד כל ספק מ"ה שורה מ"ה היבה כי הייבה הרמום צ"ע להדא וא ספק משא"ל הדר שמשתמשין כל השנה ודאי יש הרבה כי הייבה הרמום לה אוכן ה"א להוא או מה מות שומה מות המשחמשין כל השנה הד" מול או הוא או הרבי שמשתמשין כל השנה הד" מול או הוא אול אותרי מדיות שההאלון. ולמנט השבים הם" כמ"ש המום" כי חייבה רחמנת ב"י על הודתי לח ספק משח"כ הדר שמשתמשין כל השנה ודחי יש הרבה חמן שם בזה החיוב מ"ה לכל א" מהנ' שיעות שנתבארו . ואמנם השיטה הה' כמ"ש החום' ריש כל שעה דיה דאי אפי' חדר שתשמישו כל השנה כיון שא"י היכן הוא מ"ה הין עובר כל שלא העמון בידים . זו נראה שיעת רש"י ז'ל . ומ"ש בידקין שלא לעבור ב"י היינו שמא יותא בפסח ומשהה רגע אהת ועובר לא מ"ה כו' ולא פי' דלמא אתי למיכל דשאני ככר בשמי בפסח ומשהה רגע אהת ועובר לא מ"ה כו' ולא פי' דלמא אתי למדוק . ומ"ש רש"י ז"ל דף י"ב הוך המועד עד שהחשך אבל בי"ע לא דאיכא כרת הששו אף בלע לבדוק . ומ"ש הכ"ן ואף בלא בעלו רשאי לבערו וב"י אין עובר דא"י היכן הוא . ואף דלרש"י שהחים ו" א' ד"ה כופה בלא בעלו רשאי לבערו באי שליה דאי היותר בר"ש המ"ש מ"ד ד"ב היותר בר"ש המ"ד ה"ד היותר בר"ש המ"ד ה"ד היותר בר"ד היותר בר"ש המ"ד ה"ד היותר בר"ד היותר בי"ט אלא דהייבינן דלמא משהה רגע א' ועובר כמ"ש רש"י שם ע"ב ד"ה ודעתו כו' ואיכא חששא אחרת נגד הששא זו דלמא כשיחשש וימלא יאכל ומש"ה לר"י בשבע אין בודק ולרבק ם"ג בנח חיחחוק דוקח על מים מין פיסול מוף בחתן שמי . ואמ זמו של כל מסור מב"ל יו"ל כי ביטול בלל נמי מהני וישכח הכל מה שא"ל מעשה רב בדיקה מזכור וע"כ מזכור גם הפיטול לרש"י וכדכרבובלא ע"סוף הסיחן: (ג) לא עמ"ז הפיד זברי המ"מ פ"ג מחו"מ ה" ולידד בפירושו אי ר"ל משום שמא יאכל לא חקטו ברכה רק ב"י וקודם השסח אף על ביטול אין מברכין על דברים שבלב מ"מ קודם הבדיקה וביטול הוי מ"ה שפיר מברכין ולפ"ז אף פסח בביטל כבר אין מברך או הפי" דל"ש על ביטור חמץ כיון שאוכל אחר פסח חמץ אף פסח בביטל כבר אין מברך או חברי במוד למונר כתן ביון שאוכל אחר פסח חמץ קף פשח צביפה בכר מין מבנן ימו השי 17 ש על ביעת מתן כיון שמוכל מחד פשח חתן כמו שהבין הכ"מ שם ובפשח שביר מברך מדרבנן דחייב לבער כל חתן שמא יאכל (וכ"ש לני לנידע אריך ביעור שמא יאכל מ"ה ע" ברבב"ן במאמר המן) וספק לקולא ולפ"ז מ"ש בחל"ב ב" דמברך בשעה ה" היינו החתן ששורף לא היה בכלל ביעול כלל וביעול היום זריזות בעלמא (פרי פגדים ח"ג) ב" Pri Megodym Tom III.

לאו עצה מובה אלא אזהרה כדרב מרי שם גזירה שמא כי ומש"ח הב"א הר"מ ז"ל הא דרב מרי כי לרבא "ל עצה מיבה או אזהרה שאין לעשות ס"ס לכתחלה עמ"א תס"ו ורב מרי סיבר בדרבגן אפשר עושין ס"ס לכתחלה אלא אי שרית הא אתי למשרי אף בהניח י' ומצא מ' והכן זה גם מ"ש כי לרבא "ל עצה טיבה או אזהרה שאין לעשות ס"ס לכתחלה עמ"א תס"ז ורב מרי סיבר בדרבנן בששנה יי ב"ן סיס לכתחלה אלא אי שרית הא אתי למשרי אף בהניח זי ומצא מ" והכן זה גם מ"ש במשנה זי ב" ומה שמשיר ולא אמר במשנה א". לכאירה יש למעות אהא דיבדון לאחר המועד ער שתחשך ומה שמשיר שנמשך הבדיקה עד הלילה לבער ב"ס ומשייר לחה"מ ינית בצינעא ההוי ד"ת וזה מעות ועי במ"ז א יוא"ה שם יבואר עוד וכאן אין להאחיך בזה: (ב) ישלנו עמ"א מ"ש עכ"ל הרב"י בב"י ליתא ועח"י ג' ובדים א" איתא כן ובר"ן לית מלת עדיין רק שהרי חמץ מ"ש עכ"ל החלדה מתוך הבית לא גתבמל ומובר הד"מ דה"מ אם בדק מדר א" אח"ל בורק חדר אחר אוא"כ בורק חדר אחר אם לא הבריקה ומכאן המוך מכאן חמין והלך לחדר הבדוק כבר צריך שם בימול א" ובר"ן במשנה ז" ב"ל אחר הבדיקה ובימול והניחו כאן שנית כ" אף שמבמל כאן אחר הבדיקה אמו בהדין ביתא היינו חדר זה או מבית לכית בחצר אחר וע"ז כתב הד"מ דלידון א"צ והמ"א פ" שהמול חולדה אף אחר הבדיקה ובימול והניחו כאן אחר וב"ז ב"ל המ"א בפ" פרושו ומ"ש מתוך בדיקה ובימול שנית עדיין להוספה בשני חצאי לבנה להמ"א כפ" פרושו ומ"ש מתוך לברך על הבדיקה שנית ועא"ר ב"ו ומרתף הוי ומכץ לא ודאי ואפ"ה ממתמא מברך עליו וע" שבת מ"ש המתי הב"ל הבדיקה שנית ועא"ר ב"ו ומרתף הוי מפק לא ודאי ואפ"ה ממתמא מברך עליו וע" שבת מב"ל אלמא דא"צ לבנה להמ"א ב"ן שהרי ומות השנה דיש חמין הרבה משא"כ ככר א" בדק ולא מצא בימול יע"ש. אבל לי ההדיום נראה דודאי כל שבודק צריך ג'כ לבטל והמעיין בתוס" מצא א"צ בימול יע"ש. אבל לי ההדיום נראה דודאי כל שבודק דצריך שיבטל ובלא מדיבי למכים ההני בדיק ולא מד צרים בימול מ"א לבו בריק הול עוברן לא מד בימול מ"א ב"ל וואל ביון לאחר ו"א"ל לבדוק יותר כחממים דתהם ומחרץ א"ל דודאי הבול לא מבים לברוק וול עובר ומין המל אחרי א"ל לבדוק יותר כחממים דתהם ומחרץ א"ל לדום הרום צ"ע וא"ה בול א אחר ה"ל למה בבים לא אמבי ווא"ל עוברן ווא בחלים וומול במים הווחים בת"מ וה לא מהוב במ"א הבול אחר ה"ל א"ל בוול לא מהני נאמנות הקסן ווציור של את המי במלו וואל הוום ב"ל אל אחר ה"ל א"ל בביול הוום ב"ל אל אחר ה"ל א"ל בביול הוום ב"ל אל אחר ה"ל "ל מום המיון בב"ח הא המיון בב"ח ואה בכלל הממין בב"ח האה שבין למ"ש לה"ל המום ב"ל הוושון א"ל הוום ב"ח וא"ש בב"ח המ"א הניום ב"ל המ"מ הוום וומול הביום הוום וומול המ"ל הוום הוו לשון א"ל ב"ח ווה אע"ג דודאי יש פירורין ממילא במלי ובת"ם אות ב' פירורי בצק חשיבי דמתכנסין יחד: (ו) ואם עמ"א גי הע"ש ואם אמרו בלה"ק יצא. כל חמירא כולל חמץ ושאור ופי הע"ש בלה"ק יצא אע"ם שאין מבין וכתב המ"א מ"ס יודע שמפקיר חמצו ובימול מהני בלב ואין חילוק ה"ה בשאר לשונות אם יודע שמבמל וא"ל אף בלה"ק לא יצא ובמנילה י"ל בין לה"ק לשאר לשונות ומה שנתקן בתרגם שע"ה יבינו או להם חיות האדם ושלא לולול בו תקנו בתרגום א"ז ד' ומשמע דוקא חמירא בל' התלמור כולל שניהם הא חמיעא לא וע" לבוש ותה"ד קל"ד ובלה"ק ממש צריך להוד ושאור לחוד. ונוסחא שלנו בלה"ק כל חמירא שתרגם לה"ק הוי אבל בלה"ק ממש צריך להוכיר שניהם. במתורגמן לא מצאתי כעת בשרש חמר שאור יע"ש בזה: (ז) ומוב עמ"א ועמ"ז להוכיר שניהם. במתורגמן לא מצאתי כעת בשרש חמר שאור יע"ש בזה: (ז) ומוב עמ"א ועמ"ז שם: (ה) אלא ע" מ"א ואם אומר ביום דלא חויתיה יוכל לבמל קודם ולשרוף החמץ קודם ז' שם: (ה) אלא ע" מ"א ואם אומר ביום דלא חויתיה ויכל לבמל קודם וף ב" דכ"ע יע"ש דהא ועכ"ר תמ"ה במ"א ג' א"צ דך לעשות הרחקה לעשה ב"י וערש"ב פחוים דף ב" דכ"ע יע"ש דהא אם ביום דחויתיה לאו חובה אלא דרשאי. ובפרישה מיים דלאח"כ אין שלו ואין מקיים מ"ע אמר ביום דחויתיה לאו חובה אלא דרשאי. ובפרישה מיים דלאח"כ אין שלו ואין מקיים מ"ע שריפה בשלו וקשה בתיון שלו וקים שריפה בז"ו ואף לרש"י נותר גופא ג"כ אסור בהנאה ועיקר שריפה

אמר ביום דחזיתיה לאו חובה אלא דרשאי. ובפרישה סיים דלאח"כ אין שלו ואין מקיים מיע שריפה בשלו וקשה לתום עיקר שריפה בז' ואף לרש"י ניתר גופא ג'כ אסור בהנאה ועיקר שריפה לרש"י ביו ובה' משמע בכל דבר ובו' ג'כ אין שלו מדרבנן כדות ואי"ה בתמ"ה יבואר שד: לרש"י ביו במ"א ה' עו ע"א תרע"ו במ"א ד' וע שו"ת מהר"ם ח"א קכ"ו די"ל מילי לא מימסרא לשליח וחזה שליח קמן לאו בר שליחות הוא וה"ה יתומים קמנים ע"י אפומרופים והא דמפרישין תרומה בשבילם י"ל זכין כו' עתום כתובות "א א" ד"ה ממבילין וח"מ ה"ן. והנה חמץ של יתום קמן שעבר פסח "ל דשרי דלמאן נקנסיה ולפ"ז אפומרופום ששכח למכור חמץ של יתום והגיע וי יסלק אחריותו מחמץ ויהא מותר אחר הפסח וא"ה בתמ"א יבואר. כתב ע"ש אות ד' יכול לעשית אליח לאיטה וקמן דאף למ"ד בימול מ"ה אשה מהימנא בלית מרחא. וצ"ע אין שיחות לקמן ואף מדי און בע"ד וקץ במבילת כלים וא"ה בתליז יבואר עוד: ואף בגילוי בירת מ"מ שליחות ג"כ בע"נן, וקמן ע"ד ק"ך במבילת כלים וא"ה בתליז יבואר עוד: (י) ואם עמ"א ועמ"ז ועמ"ז ו"ד וח"מ באות מ"ר ב"ר.

הרכיב דברי המים והכים פ"ג מחו"ם ה"ה "המ"ז ב' הביא רק דברי המ"מ ובב"י ג"כ הביא רק דברי המים ולכאורה להמ"א דרבנן במניעה משום סייג אין מברכין עיי ה' חנוכה חצר שיט ב' פתחים והתורה במניעת ניקור וכדומה אין מברכין אף בקדשים עי' ה' ק"פ ושחימה הואיל ובאת ציווי בפי מברכין ולהכ"ם אף בדבנן מברכין כל שהציווי בפירוש רק כאן קנסא ואין עובר בשהה אף מדרבנן רק עצה מובה שלא יתערב עם חמץ אחר וכמ"ש התום' פסחים י ב" ה' ואם שלא יתערב חמין של איסור כו' ולא דלמא אתו למיכל מיניה והוי יודע דרבנן יש לא דלא תסור היכן צונו וו"ל משום קנסא וע"י תערובת מותר או מנהג קדושים לא הוי לא תסור ול"ש וצונו ואין לוקין מכות מרדות וכשר לעדות מדרבנן כמו שיראה הרואה פרק י' מהלי עדות בר"מ ז"ל הב"ג ובש"ה כלל מ" דברנו מזה . ועמ"א תמ"ו א' באין חמץ נמור לא יברך ובחמץ נמור ב"ם א"ל שדבר ביםל קודם ו"ם מכרך ומשמע אף שכבר ביםל ובדק ג"ב אפ"ה יברך במצא ב"ם א"א בתמ"ו יבואר עוד: ב"ם ועח"י כאן וא"ר ב' וספק ברכות להקל אף כה"ג וא"ה בתמ"ו יבואר עוד : ב"מ ועח"י כאן וא"ר ב' וספק ברכות להקל אף כה"ג וא"ה בתמ"ו יבואר עוד : ב"מ הח"י אות ד" לבעל העימור (הובא בתמ"ח) בימל מצא חמין אחר השסח שרי בהנאה מיקר למהנ"

ואי לה מהר בפת שבייר הוי ביפול היום מדינה ועת"י ה' ולמ"ש ח"ש ועמ"א ב' ולהכ"מ משמע יברך חוך הפסח אף בצישל ואי"ה בם יבואר בזה : דע לבון הממבר הוא לבון השור וב"כ ברי"ף ובפי" המשנה אבל בהשורו פ"ג ה"ה כתב ה" זממה ומיהו נקוש המשנה כסדר וכים בריף ובפי המשנה חבל בחשרה על היה לאל המהם ובשור והר"מ ז"ל שאסור מחלוקת ר"י וחרמים ועמ"מ שם . ובחוש' שלא יאכלע אחר הפסח ובשור והר"מ ז"ל שאסור בהניה כר"ן דמשום איסור אפילה דרבנן לה הורוט בדיקה כ"כ אלא היווק עב"י . ע' סימן המע"א ס"ב יש מחמירין שלא לפרר מלה בע"פ ואין להחמיר ריון דאיסור דרבנן ומר" בבש הע"א ס"ב ושמ"א ואיה הע"א ס"ב ללא יאכל בפסח כרת ל"ג הא בעלמא איסור דרבנן י"ל דאסור לעסוק בו ועמ"א ואיה בהע"א יבואר שוד : כתב הרוקה כו' היינו להמ"א אבל להכ"מ אין איסור בשהייה יממין עד הלילה לאור הנר עמ"א ב' וע' ע"ש חל"ה :

תקר (מ) ואינו פפיז ועמיא יוד. ומים בימו זוכה לו עמ"א פיז ד' מ' ד'ה חובת וייל דיהיסורא לא ניחא ליה ומים בימו זוכה לו עמ"א פ'ז מרפ"י ד' מ' ד'ה חובת וייל דיהיסורא לא ניחא ליה מחברי ביים בשמותה בפי בן ורב"י קאי של המבכיר כמוזה הובת הדר ה"נו המן הובת המבסיר ע"ז כתב כפיולה מפקיר ליה ובדיקה דרבון ר'ל בימול ובדיקה בחמן בא"י דלמא מבכה גלוסקא ומבהה ועובר ואנב הלריבו בדיקה בלא וציבת הבימול לה אונו בתריבו בדיקה בלא בימול בתריבו ברולה בתריבו ברולה בתריבו ברולה בתריבו בדיקה בלא ישכח הביפול כת'ב בתל'ה בפ"ז בביפה הה' ומבשיא ליה אי על המשפיר הוהיל דחמירא החלה דידיה היה או על השוכר דברשותיה קאי עיקר הטעהדלמא ימצא גלוסקא שייךביה . ומיהו <mark>הוך</mark> ל' ואין דעתו להאור כלל הלוי במ"ש המחבר ש"ג ביוצא מבית עבו"ס ולהר"ב שם ה"ה כאן . אמנם ביוצא קודם ל' ודעתו לתזור (לכ"א מהפירובים) א"ב אף ממה בנים קפ**ים בביתו** בא תוך הפכה ויראה המץ שלו עובר עליו משא"כ של אחרים וקפנים דאין עובר . אפ במ מון הפכה וינמה המן כנו שובר פניו מכחיל פנ ממנים וקפנים ימון פופנ . מספד דמש"ה זריך לבדוק קודם הפכח אפי׳ קודם ל' וכאמור וז"ע. כתב הב"ח ס"ב עמ"ש הפור ואין מניח דאם מניה שלוחו כמותי וכאלו הוא עלמו בודק . וכתב א"ר וא"ז אית א' דבדיקה א"ל בליחוח אלא דלריך למנוח בליח דהל עליו הובת בדיקה וסיון שממנה שליח הוי כאלו עלמו בודק . (אבל ביפול לריך בליהוח. וכחב ע"ש דכבהוא בביחו מלוה בו וביולא הקילו ונכון הוא עמ"א חל"ב אות ה') והשיג על השכ"ג בהגהות הפור אות ב' דכתב כשאין בעיר יכול לעשות שליח לביכול דלח"ד ביסול חדין הפקר וחין שליח יכול להפקיר חין בין ישנו בעיר או לאו וכ"כ הפר"ח. ואני אומר דהוה קשיא ליה למ"ש הב"ח בתל" כרן ישנו בפיר מו מחורכ כי הפני חור יותר חומר לכטל במקום בהוא שם וכ"ח יבטל עלבו ע"י בליח א"כ היוצא בביירא היישוק בישכח לבטל במקום בהוא שם וכ"ח יבטל עלבוי הא ליחא דכל שלריך לבטל עלביו צריך ל"כ לכדוק דשמא ישכח הכל ותקנת חלמים כן הוא משי"ה כתב דאף שפקפק הב"ח בחל"ד היינו כשהוא בעיר משא כ ביוצא לדרך אם כן ישכח הביטו במקום ההוא זכין לאדם שלא בשניו ויבטל השליח בי"ד ואמריקן ניהא ליה לבעל החמן הכיפור במקום הסום זכין נחדם בנה בפניו ויבפי השניח ב"ד וחמריגן ניהם ניה לבעל החמן שיהא נכסיו מופקרים ונחונים במחנה להשליח כשין מ"ש הש"ז בתל"ה אוה ו" יע"ש. ומכל הלין משמע דאם מניח בביחו בנים קטנים לריך לבדוק בעלמו ודלא כש"ז וויל. ועמ א אוח י"ד: (ב) צריך עש"ז בדפוש ליינו על מלח לריך ובזה ו"ל גם המ"א א" יודה דקרי הששוח שמא יבוא ע"ש בה"ש ובמ"ש הש"ז וכ"מ מחש"י וכמ"ש המ"א מחל בעת הבין וכמ"ש המ"א ממשל או בבעת בדיקה ומ"ם בדפום והליון על מו משמע און הדבוב בדפום והליון על מו חוק הפשח לכוא אפ"ם מדכת בדיקה ומ"ם בדפום והליון על מו מוכן ל" קאי. ועמ"א ו"ב מחבר בבכח בשגיע פסח ובפל מחבר בבכח בשגיע פסח ובפל משמע הא לא שכה יבפל מיד בשעת בדיקה דא"כ מה אחא לאשמעינן ועב"ה ס"ה הקשה כן על הפור דכהב קודם ל' א"ל לבדוק וכפיניע פסה יבעל לאיזה צורך חזר וכתב דאם דעמו לבוא חיך פסח ושכח כשיניע פסח יבעל וחי" דה"א יבעל מיד קמ"ל כשיניע פסח יע"ס וכוונתו דאה"כ כשבודק מבטל אלא בשכח ומכר ביום א' בדרך ימתין עד ע'פ חה כמ"א

והוי יודע דמוך ל' ודעתו להזור אחר פסח דבודק לפירק"י פסחים ו' ב' ימלא נלוסקא ודעתים עלויה והם עליה כו' מבה'כ כבהין בביתו חוך פסח א"ל בישול כל רק בדיקה ימיהו למ"ד הביעול עיקר מ"ה לריך לבעל עמ"א תליד פ"ז ה' חליה ה' וחלדה ג'. ולפ"ז י"ל המחבר השמע בס"א כבינוע פסה יבעל דה"ל כלל לא בדיקה ולא בישול מ"ה אף הדר שתשמישו המיד כיון שה"י היכן הוא מ"ה א"ל כלום וכמ"ש התוב" ר"ש כ"ש ד"ה ותי ומדרבנן בדיקה דלמא חזי ומשהה וכשאין בביתי א"ל כלים וביעיר וביעול בחמץ ידוע היכן אז מ"ה. ומש"ם בס"ב כתב דעתו לבוא חוך הפסח כשיגיע הפסח יבעל בשכח ה"ה בלא שכה אלא לאשמעינן בס"א א"ל כלל ביעיל והר"ב הגיה בס"א דעה הפור בחל"א דכיעול מ"ה אף בא"י מה המשק כם זו אך כנו פיפור זה. כ' זבים כם זו דעת השור בתו הרפור עום אן היישיגן הא מ"ד אמי שאכל אלב בשוגג: (ג) דחיישיגן עש"ז משמע במפרש במגביל יום א' היישיגן הא זמן רב לא ומינה בדרך קרוב אף יום א' לא חיישיגן ואם מגביל לביא ביום י"ד י"ל דלריך לבדוק בליל פיוצא דנר מבסיק יוחר בלילה ע' בתל"ג מ"א א' וכאן מזה והמ"א ג' כחב לסיפוך דבמפרם זמן רב נמי ובקרוב יום ח' נמי כו': (ד) שיש עמ'ז וגריך ביחור ועח'י ח' ומ'ח ת' והמעיין בחבו' הרשב"ה ז'ל ע"ש שאל בעשה הוצר בביר מחטים ישים ואחר כך יש השש שנתחמצו מלחום הבור ורחב השואל דחפשר שא"ל לפנות בורו וביטול סגי דהוי כעושה ביתו אולר קודם ל' וע"ז השיב ז"ל דדינא הכי כאוחה שאמרת דעושה ביתו אולר והיינו אף חוך ל' א"ל לפנות בורו וכמ"ב המ'א ה' וז'ם הבוהל בכ"ף הדמיון כעיבה כו' דבהיתר הנית אלא ליהנות אחר הפסח חולק שם אם יש הימוץ ודאי ונחחמן בפסח אסור וא"ל אלא ספק שרי ליהנות והיינו משום דשפק דרבנן הוא (ומ'ש עוד פעמים שם הסלסניפים) משא"כ הר' בהיל פיטוח הסיינו חשום דשבת דוכן האח וחוש פדי פפוחים כם הסיסמים של הפתי בהולק בין קידם ל' כו' בין בודהי ובין בספק כי רק לשנין ליהנוח חילק בספק שרי הא לבער חוך ל' אף בספק מבער וע"כ מיירי במניח הפים על חפים חמולים בודהי וכח"ש המ"א ח' ע"ז הקשה הע"ז דכה"ג ל'מ לכתהלה דאסור לעבות קודם ל' אף למאן דחולק אירושלמי דכיון דל'ד למפולת כמ"ש הרשב"א ז'ל לענין הנאה ה"הלעמן לבער ל'ד למפולת בהטעם היחר דפר מופונת פחם המכב ת די בפצין הנחה ההפפין בבני די למפונת בהפסם החד בעושה ביתו אולר קודם הוי כמפילת כמ"ש רש"י שם משא"כ ביש המים חמולים אף שלא יהנה אחר הפסח מהם מ"מ הוי כמפמין לכחחלה ול"ד למפולת דאף שיבנה הכוחל מ"מ אחר החמן לא יחפש כלל. ואששר אפי' בהניח דיעבד לכיך לפנוח כה"ג. גם בספק סייע בים ספק אסים באולר זה בכרי זה חשם חימון אף חוך ל' שרי ומה'ת להחזיק רישוחא. לפרב ספק היינו בהניח חטים יפוח וספק שמא נתחמנו מלחוח הבור הפילו הניח חוך ל' א'ל לפנית דבהיחר הניח וכמ'ש המ'א ח': עי' ע'ש בספק למכור בחה'מ הוי ספק חירה הייני בלוקח מעוח יוחר בעד החשים בקרקעיח הבור: (ה) וי'א עש'ז הגיה בין אין דעתו לחזור אחר כסח או דעתו לחזור אחר פסח חוך ל' חייב לבדוק וע' ס'ג בזה וכחב שכ"ד רש"י אבל דעתו קודם פסח לא חיישינן שמא יבוא בה"ב ועח"י אות א' וי' דסמחבר כ לביעת הר'ן יש'ם. ולענ'ד יחתר הא דפירש'י דעתו לחזור חוך פסח אף בלכאורה פירוב מ ז'ל נכון בסונית כמ'ש הלה'מ פ'ב הי'ם דחל'כ מ'ם דחביי י'ל דרש"י לפיפתיה יאל עד די לכון בשונים כתים הנה מ פיב היים דחנים מיש דחביי ו'ל דרש"י לפישתיה כפי מפשעות בלחה מקימוש וכמ"ש מהדב"ם ז'ל דף ז' ב' במבנה חוך המועד דכל באין המן ידוע הכין הוא אף הדר שמשחתבון כל השנה ש"ה א' בישול ובדיקה וכמ"ש החוף 'ל'פ כ"ש דיה וא ומ"ש רש" ר"פ בודקין שלא לעבור ב"י או המן ידוע או א"י כ'ישנא דבודקין ושמא ידאה בפסח מו" א"כ כל שאין דעתו לנוח הוף פסח לק אחר פטה ל"ש היי חשבות בפסח ומב"ד הובת בישור ואף עון א"ל כלל בדיקה ואל בישול בישול בישול בישול בישול בישול היה בבישו בפסח ומבו"ה הברשי מישר החוד הברכב המו ארל בישול בישו פירש"י דעתו חוך פסח מד"ה נמי בספק המן אכל אין דעתו חוך כסח אלא קודם פסח חוך ל' חל חובה בדיקה דאיכא נמי חששא שמא יחאתר ביאתו קודם ל' א"ל בדעתו קודם פסח ומבו"ה נד מפי הר"מ ז'ל משח"כ המחבר דכתב קודם ל' אליל אע"פ שדעתו קודם פסח או אחריו הוא מיותר דלדיעה א' נמי אחריו הכין הוא אלא לומר דל"פ אחריו אף חוד ל' א"צ קמ"ל דלריך או דכה"ג נמי הבדיקה מ"ה או דחל הובת הבדיקה אף דל"ם הני מעמים א"כ קת כי לכין מו ילכם ב למי הפניקסית ה מו יחוד מוכח הפניקה מף ילם הני עשמים קיב שפיר הקפה הש"ו וכדכתיבול וע' אות ב' בוה: (ו) אבל עש"ו הר'ב בש"א דתוך ל' נמי אין לברך הוא השעם כיון דחששא שמא יבוא בה'ש ואין מברך דלכש"י אין בודק מוך ל' כל שדעתו לשא קודם הפשח כמ"ש באוח ה' משא"כ כשדעתו תוך הפשח אפי' מכ"ה מברך

למתניתין בלא בישל או כרשי יעיון שם. תנה מה שהחלום דכל מה שמותר בתנאה ל"ג אף שהתים ריש פסחים כ"כ איסור הנאה יל לאלומי קושיתם וי"ל אף אי אסור באכולה וכרת ולא בדיל עשו הרחקה. ולאתר הפסח כתב הרין דעשו חיווק כו". או שמא יתרתק ויצא סיבה כמיש הכ"מ הביאותיו בסמוך ואין עובר בשהייתו אף מדרבנן. ואמאי ל"ק לית לה"ל דסובר בירושלמי פי כ"ש הפקיר חמצו לאחר הפסח מותר אף באכילה קשה למ"ש מהרש"ל דמתני" דפסחים מיירי בכמלו ולתום" לה"ל אמאי יבדוק לאחר המועד אלא דר"ל מיקו מתני" דחפמים סברי בהא כר"י דחמן עכו"ם לאחר הפסח אמרו ואין קושיא. מה שיש להסתפק חמין לאחר הפסח ושרפו אל אבר מותר בהנאה דכי קנים ריש בעיניה ועי תערובת יא אף פחות מס" עמ"א תמיז אות מ"ד אבר מותר בהנאה דכי קנים ריש בעיניה ועי תערובת יא אף פחות מס" עמ"א הבר אנין אפר ואי"ה בתמיח וו"א אפר הנקברין רק מדרבנן אסור ובתמ"ה אבאר מ"ש לענין בשרף בר לענין אפר ואי"ה בתמיח יבואר עוד

שארה מי שמת ערב פסח בר והניח חמץ ויורשים ועבר הפסח מהו : תשובה אם כיונו היורשים לזכות כחמץ וחצירו קינה לו פשימא דעברו בב"י ואסור לאחר הפסח וכ"ת איסורי הנאה לאו דידיה לזכות הא בורכא והקינה חמץ בפסח לוקה ובתמ"ז בשם הריב"ט בד"ה אסור להגביה ולוכות וכמ"ש הפר"ח א' ראיה מע"ז מכי עבידא דאנבה קניא וע" סיכה ל"ה. ואי לא כיונו לזכות עח"ז כאן דא"צ לבערו אם לא שמשתמשון שם דילמא אתו למכיל ול"ד לתמ"ח בימלו אסור משום הערמה וכאן לא זכו מעולם ולא שביחא ל"ג. ומיהו את מכיל ול"ד לתמ"ח ביעשה תשביתו (ערש" יבמות לית חפור דלוקון וב"י לדידן מנקברים א"א לבמל העשה ואין זוקון יע"ש ביבמות א") ע" מהרשיא ולל פסחים "ב משמע עשה אין א"א לבמל העשה ואין זוקון יע"ש ביבמות א" ע"ד ב"ו צ"ע וא"ה בתמ"ח יבואר עוד: עובר כשמבערו אחיכ וערש" פסחים ד"א ד"ה בין וצ"ע וא"ה בתמ"ח יבואר עוד: המדער ולבון ע"א במור לבער ול" המדער ולבון כרים ול פוב ה"ם כירוש וובואר לקון א"ה. ומשם כלולה כר ביית ו"ד בינ" בד"ע מוד ב"י תל"ג היינו דפריך בירושלם: "מי ב"ר בינות ומוד בלולה לכתולה ווראוי ביין ב"ד מוד ב"ו בינות ב"ו בלולה לכתולה ווראוי ובתמ"ו כשם הריב"ש בד"ה אסור להגביה ולזכות וכמ"ש הפר"ח א' ראיה מע"ו מכי עבידא דאנבה

לקסן אייה. ומיש בלולה כוי ביית ז'ף זמור הנד כמיש בביי תל"ג היינו דפריך בירושלמי וכי יוש חבה בלולה תפתר כשלא בדק ולא ביוצא לדרך שים התם נמי בלולה לכתחלה וויראה דאבור בכל המלאכות הגוכרים בתל"א. ומ"ש על הס"ו יוש בו מקושי ההבנה ואבאר כפי דעתי בעתי"ד דעת המ"ז ב" זאף תוך לי אין מכשל מיד רק כשינוע ע"פ בה' יבמל אף דעתו בתוך הפסח (ימ"ם ברפים צריך לצ"ן זקוק) ודייק מיש"י ז' א' כוי ודלמא במשנה פי מורקון שלא העבור ביי דעדיין לא נתקן תרווייהו ע"פ דל מ"ש רב יהודה אמר רב אמר שם ו' ב' הכורק צריך שיבטל א"כ לא היה לרשי לפרש הבדיקה משום ב"י אלא ש"מ דהבימול בע"פ ופירשיי שפיר דאם לא אין בדרך ישבת הבימול ובים הפסח כשבא לביתו עובר ב"י וע"ו כתב המ"א שאין דאה לה"פ דכו"ה בכ"ה נמי דאם לא יבער פשימא שגם הבימול לא יעשה עובר ב"י וכל שעושה הבימול פשומה שבר ברוב וביימול משומה שבר ברוב וניונים בתוכיו ה"ב" ראיה דה"ם דמרה גמי דאם לא יבגר משימא שגם הביטול לא ישה עובר ב"ז וכל שנושה הביטול משמש אביריך לעשות כתוקון חז"ל לנמרי אף בדיקה וביטול שמא הביטול לחור ישכח כמש בתל"ה ועי את ייב משמע כן דאף קודם לי לרש"י צריך ביטול וביטור ומיהו כשדתתו קודם הפסח לדיעה א' י'ל מודה המ"א דתרי חששית ל"ח ואי"ה במ"ז יבואר. ועוד דרש"י קאי על גמי בכלי דוקיק לבער היינו הטן ידוע דלספק א"צ כלל לבדוק ולא לבטל קודם הפסח רק כשעיע פסח יבמל ושפיר א"צ כ"א ביטור לידוע משא"כ הש"ע פסק כירושלמי דאף ספק צריך בדיקה תוך לי וקודם לי כ"א ביעור לידוע משא"כ הש"ע פסק כירושלמי דאף ספק צריך בדיקה תוך לי וקודם לי כ"א בדיניה ממילא צריך כתוקון הו"ל אף הבימול מיד. ומ"ש שמא יש אם אמור לומקא לרש"י ודעתית עלה והם ל"ש בדעתו לחוור אחר בלומקא להיינות בינות במור ברינות בינות בי הפסח משא"כ. שמא יש באחת הזויות כרא"ש שם אז אף דעתו להזור אחר הפסח צריך בימול יופטה בטרי בטבא המצבות החותה ביא כל של אל העוד החות באחר בדיך ביסול החות אות הפכח בדיך ביסול המצב העוד המצב בעים הוי שעת ביעור ולא ישכח ואיי בסבים ביטול ביטול ביטול הוו לל יד לדידיה באין מקום ישוב כלאו זמן ביעוריה ופשע עיין טהרש"א המצב ביטול והפע ביטול ביטול ביטול ביטול ביטול ביטול ומהרש"א פסחים היא וכפי דעתי פיי דבריו הוי דית. ועיי מהרש"ל ומהרש"א פסחים היא וכפי דעתי פיי דבריו הוי דית. ועיי מהרש"ל ומהרש"א פסחים היא וכפי דעתי פיי דבריו לי באוצר אף דעתו לפנותו תוך פסח וכשיניע פסח יבסל משאיכ מפרש ושיירא אף ספק צריך לי באוצר אף דעתו לפנותו תוך פסח וכשיניע פסח יבשל משאים מפיש ושיירא אף ספק צדוך לכדוק היפשע כיין שאין בסקים ב"א וכשימצא בכיתו עיבי כן נ"לפי מרחשא ז"ל ועס"ו ב יבאן ב"א ביואר שיר ב" (ב) אין עס"א האדון ז"ל במלות קצרות כיון נוונה גדולה דקודם ל לא חל הא תוך לי חל ממילא אף ספק צריך ה"ה קודם לי גמי בספק הא ודאי קודם לי ואין דעתו עד אחר הפסח מכער כירושלמי ועיין עולת שבת ומפני ש"ל דירושלמי מיירי בדעתו לחזור קודם פסח וככישי לוה כתב כ"ח שמכיא ראה מהרמב"ם וכ"ה לי המחבר וכפי הרין ז"ל ואפ"ה דוקא ספק כי ועא"ר וא"ז ב' וח" ד" ובכלי אין חולק עם ירושלמי ולבדיקה שהיא ע"מ לבער קרי ביעור מן כי ועא"ר וא"ז ב' וח" ד" ובכלי אין חולק עם ירושלמי ולבדיקה שהיא ע"מ לבער כמו ע"מ ביעור מן העולם כר" ב"א ו"ל עוד דר"ת וקוק לבדוק ולהוציא מכות ולהשליך לתוץ נקים לבער כמו ע"מ ביעור מן העולם כר"ד בעי שריפה ואף ה" וקודם לו ולרבנן נסי י"ל עיקר המצוה לבער מהעולם כנותר והבן, ומ"ח ה"ב ואצר כו" לכארה אף וראי חמץ מיין וכ"ש ל"א דספק אין עיבר מ"ה בספק והב"א וכל"א וכמ"ח בד"וקת ביה וראת והב"א וכל"ש בא"ר וא צול למר באחר האף וראי חמץ קודם ל א"צ ומידו פר דייוקת ביה וראת כהמ"א וכב"ש באת ח"ד דא"ב והיה לומר בסיצור דיו תשוכת הרשב"א ז"ל לחלה לאחר האם כהמ"א וכב"ש באת ח"ד דא"ב היה לומר בסיצור דיו תשוכת הרשב"א ז"ל לחלה לאחר הפחם בלה"א וכב"ש באת ח"ד דא"ב הוה למר במיצור ביו תשוכת הרשב"א ז"ל לחלה לאחר הקוד בהיה לומר בסיצור דיו תשוכת הרשב"א ז"ל לחלה לאחר התחם כהמ"א וכב"ש באית ח"ד דא"ב היה לומר בסיצור דיו תשוכת הרשב"א ז"ל לחלה לאחר הפחם בה להב"ל א וכנ"ש באית ח" דאלי כו לפרו האין וראי וופץ לידם ליאצ וכוחו פר דייקת ביה יראה בסח כח לא וכנ"ש באית ח" דאלי כהיה לופר בקיצור דין תשובת הרשב"א ז'ל לחלק לאחר הפסח כח אי לופר כונס אלא ה"ק ואוצר חמים שיש וראי תמץ א"ו קודם לי לכתחלה אפור כירוש" ודיעבד קודם שרי ומינה ל' בוראי אף דיעבר צריך לפנות ולבער וכ"ג לכאירה מרשיי שם ד"ה אוצר שהכנים ולא שכונס. וער ע"ץ ג"ץ ולמ"ש המ"א אתי שפיר וער לבוש ופר"ח וח" וא"ר הסכימו דאף וראי א"צ יע"ש. וא"ה באות ח" יבואר עוד: (ג) דתיישיגן עמ"א ועמ"ו ג" וח"י ר"כתב דאף וראי א"צ יע"ש. וא"ה באות ח" יבואר עוד: (ג) דתיישיגן עמ"א ועמ"ו ג" וח"י ר"כתב לחזור יל קודם בע"ם או אחריו והבן ובנ"ק סוף הפיטן הקשה על הלבוש בסה שיראה סדבריו לחלק תוך הפסח בין שיירא יוצא לדרך ובא"ר חי ואז זי תי דרקדק בטלת לו"ח לומר בע"ם אין לתוש הא תוך הפסח אין חילוק ולע"ד י"ל דסובר כסתרש"א ז"ל וכאסור: (ד) אוצר עס"א עשה לתוש הא תוך הפסח אין חילוק ולע"ד ו"ל דסובר כמהרש"א ז"ל ובאמור: (ד) אוצר עמ"א עשה כלומר ופי עצים לא תבואה כרשי וכמ"ש הלבוש רבותא קאמר דל"מ תבואה לעשות מביתו בלומר ופי עצים לא תבואה כרשי וכמ"ש הלבוש רבותא קאמר דל"מ תבואה לעשות משמא ימלך ויפנה קודם פסח אמר במינו באקראי עצים ל"ח ותוך ל"מ בתבואה שיתעכב כי אפי עצים נמי ודוקא נפע מרש"א ודאי חמץ אף קודם ל" לא שכונס עמש"ל וקידם ל"אם דעתו לפנותו ריעבד צ"ע. ומ"ש ואפשר אף שחד דינא אית להי מ"מ אפשר דלא אמרחתו כולי האי ועביי "וא"ה באות ר"בואר עוד" (ו) צריך עמ"א בכ"י לדינה א"ד דעתו לפנותו ע"ם חישינן כיון שלא ידע בבירור שיש חמץ וכ"ח בלבוש משמע לכאורה לדינה א"ד דעתו לפנות ע"ם חישינן כיון שלא ידע בבירור שיש חמץ וכ"ח בלבוש משמע לכאורה בחמן ידוע קיל מפ"ד וו"מ למאן דחולק אירושלמי ועי לבוש מ"א אפי למ"ש המ"א אית א"ד א"ד הי"ד בהיות איצר קידם ל" א"צ לפנותו ובדעתו לפנות עים י"ל אף קודם ל"צרין היינו דייכר לפנות האוצר בספק חמץ ובודאי קיל כאמור ועמ"ש א"ת ה" דריל דל"ד לתוך ל"דחל תובת בדיקה . וע"ל בנ"א וע"ש ס"א וצ"ע בזה : (ו) א"צ לברוק עמ"א במ"ש באית א" ובירושלמי לבעות האוצר וו"ל כע"א וע"ש ס"א וצ"ע בזה : (ו) א"צ לברוק עמ"א במ"ש באית א" ובירושלמי לבצר

מיהו למ"ש הב" בשם המ"מ כו' יראה שכיון למ"ש בחל"ה אות ב'. והעלה דתוך ל' ודעתו לכא חוך הפסח הוא דמברך וכפי הנראה הוא דעת הר"ב ג"כ בס"א ועה"י י"ג בשם כה"ג בהגהות הב"י ח' דאיון לברך כלל יע"ש ועסי' חל"ג במ"א א' וכ"ף וכיון דאם הוא בביתן ובדק ליל י"ג לכיך לחזור ולבדוק אין זה זמן ביעור וכספק ברכות שומעין להקל: (ז) ישראל עם"ז כתב זה לחפוקי מב"ח ס"ז ועמ"ח חות ט"ז. ויראה דהב"ח נמי סתמח קאמר דחף שבודק שראל ב" כל החמץ מ"מ כיון שאין הא" טושה שליח במה נפקע חקנת חז"ל על הח" מוך ל" ואה"נ דאם א' עושה שליח לב' ש"ד אף להב"ח ועמ"ש אות א' ומש"ה כמב הב"ח דאם מניח אשתו שלוחו כמותו והיינו דלכיך לשוויי׳ שליח וה"נ כן. והנה לכחורה דעת רחבי"ה שחמן שלו וער"פ לרוך ביטול ומש"ה לרוך ג"כ בדיקה כי ישכח אם לא שעשה שליח לבדוק ולבטל למ"ד שלוח יכול לבטל ומה משמע דראבי"לא שלו דראבי למ"ד שלוחו יכול לבטל וממה שטען הטור עליו דאין לך הפקר גדול מזה משמע דראבי"לא ש"ל כן מיחו כשנכים להר יבט או ביטוח אלא דנראה דראבי"ל מי "ל דרוי הפקר וסך דרא עליו מיום הבדיקה כמ"ש הב"י. או יאמר דא"ל שעמיה דראבי" משום דחמירת דידיה ולריך ביטול ולריך ג"כ בדיקה כחיקון חז"ל כל המבטל בודק שמת ישכח הביטול לחוד היינו בילא מבית עכו"ם משא"כ מבית ישראל כיון שישראל הב' יבדוק א"ל הא" לבפל כלל דשמא ימלא גלוסקא לא הייביק שאין דר שם וכיון שבדק סומכין על החזקה כמ"ש הרץ ז"ל ר'פ ועט"ז חל"ד אות ג' וחל"ה בחמש ביטוח ומ"א כאן ע"ז . ומדסיים הע"ז כהטור דלחו ביתו הוא משמע אף שאין עכו"ם נכנס בו בפסח רק שיבראל לא יסוב שם אחר הפסח אפ"ה א"ל לבדוק וזה דלא כמ"א אות י"ז יע"ש: כתב הב"ח במשובה סי" קכ"ד דאם אומר בפירוש כל מה שמתחמן בפסח יהא בטל הוי ביטול ובסתם לא דברשותו משמע מה שיש **עכשיו . והאריך שם דהפחר חל על דבר שלב"ל עדיין ובחהלה כתב הטעם דאי בעי מחמץ** מיד ולעשות הפקר קשה הא בפסחים ז' א' דקדים ומבטל מקמי - דתהמין א' שבת וי"ט מכטל בלבו והטעם כמ"ש הר"ן ז"ל, ר"פ דלאו ממון הוא - ובגלוי דעתיה סגי והיינו שמבטל לכשיתחמץ כנס ומסשם כנו ש הני ן דיר ר פ דירהו ממון הוחי ובנחיד עמיים סגי והייתו שתכטר נכשיחותן דבעודו מלה הוי ממון דיליה ולא מהני בלב והחם לאו בידיה הוא לחמץ חוך הפסח ואפ"ה מהני. ומ"ש דנדר חל על דבר שלב"ל עי"ד י"ד כן הלכה דעל עלמו אוסר בנדר כו' ובהפקר 5"ע אם אמר הקמח שאקנה יהא בטל לכשיחחמץ ולפ"ז החנה ואמר כל החמץ שאקנה יהא בטל מעתה אם קנה בפסח ובכח החנאי בעת הקנין החנאי קיים ומקח בטל ובגלוי דעת סגי ואם זכר החנאי וקנה הרי ביטל החנאי ע"ד פ"א סי"ב ואע"פ שאין קנין לאיסורי הנאה למ"ש הריב"ש הביחו המ"א חמ"ו והר"מ ז"ל כ"כ מסורש בפ"א מחו"מ קנה חמץ בפסח לוקה מ"מ אי החנאי קיים הקנין בטל ולאו דיליה הוא . ונ"מ למ"ד בלא בטלו חייב לבער בי"ט גם לאהר הפסח אי הני חמן שעבר הפסח בהפקיר בפני עדים למ"ד דלא חייש להערמה כה"ג גם לא הוה מעולם של ישראל כיון דשכה התנאי בשעת הקנין התנאי קיים והקנין בעל . ואי"ה יבואר עוד בתמ"ו וחמ"ח : בעישית באחד דר בבית אינו ישראל בליל י"ד ודעתו למחר ידור בבית א"י אחר ששכר כבר הנה בבית ב' ודאי הייב לבדוק בלילה אף לא לקח מפחח דככסה החמן בניתו ובישראל חבירו מ"ל על מי מוטל ובית שדר בלילה יראה דחייב לבערו הבטטח המתן בטיחו ובשרחה חבירו מיל על מי מושל ובית שדל בטיל יוחה דקייב לבערו דביולא חוך ל' א' 5 משא"ב זה שלא חחלוק בין בדיקה לבדיקה והרואה כו' וכה"ג בכר חמוכה ויברך לבדוק בביח שני ואה"כ ילך לכאן ע'ם ברכה מאחר שדר בליל י'ד כאן ועדיין חמץ שלו חל עליו כאן בדיקה אבל לא יברך כאן . או יעמיד שליח כ"ל :

תלו (א) המשביר עט"ז. הנה לכאורה יש שלש שיטות א' פירש"י משמע כהר"ן חרתי בעינן החזיה ומפתח ביד השוכר הוא דהשוכר בודה ומש"ה בברייתא לא תניא המשכיר בי"ד אלא השכיר ב"ג והחזיק דמסירת מפהח באמר לו בכירוש ביקנה בו קונה כמ"ש הב"ח בה"מ קנ"ב ס"ה ומש"ה הניא מסר המפחח לא מי שמפהח בידו. ומ"ש רש"י שעדיין היחה ברשותו הבדיקה דאיך יכנוס השוכר וברש"י אלל הרי"ף שעדיין הוא ברשותו הביח י"ל נמי בנשנתו הבדיקה דהיך יכנום הסוכר וברסי מנכ הדיץ שעזיין הוח ברסותו הבית ייכנום הל"כ החזיק איך יכנום ומש"ה נקיט דוקא מפחה מילחת דפסיקא לא קנין אחר וענ"ץ אבל הפר"ח מפרש מפרש מפרש חלים מלחד וי"ל א"כ לאיזה צורך הזכיר מפחח כלל אחר דיי"ל א"כ לאיזה צורך הזכיר מפחח כלל אחר דהין בו צורך כלל. ומדקלה מסר המפחח איכא למעש טפי לומר חדתי בשינן. ומ"פ כש"י ז"ל נכנס ליל י"ד מסמע תחלת ליל י"ד וסיים אע"פ במסר ביום היינו יום יד הא אחר <mark>מחלח הלילה , לא יבואר בכמוך אי"ה . השיטה הב' סוס' ד"ה אם ויש בה ב' פירושים א'</mark> כפשוטו דהכל מלוי במפתח אם ביד השוכר אע"פ שלא החזיק הואיל והיה דברים ביניהם וידור בימי פסח ואם ביד המשכיר אע"פ שהחזיק בי"ג המשכיר בודק וכ"ה בכוונת מהרש"א ז"ל ועי' נ"ן לכחורה הבין במהרש"ח כפי' הב"ח דחרתי בעינן לה החזיק ומפחח במשכיר הוח דמשכיר בודק והקשה פשיטא. ואין מוכרה דמהרש"א סובר ג"כ דמפחה ביד המשכיר אע"פ התפשיר בדרק התקשה פשיטה. הוץ מוכרה דמהת ש ח שוכר ג כדמשטה פדד התבכיר תעים שההזיק המשכיר בדרק הלא דקשיא דהיל"ל מסר מפתח ואף לא החזיק ומדכתבו לא החזיק משמע דוקא לא החזיק וע"ז כתב דאי החזיק ג"כ פשיטא דהשוכר בודק ומאי קמ"ל. ומ"ש דאותו באין מפתח חוזר על המשכיר והשוכר דאותו שאין מפתח אוך יכנום אף בהחזיק השוכר דאותו שאין מפתח ה"ח בפי בפי בנו ובים החזיק על השוכר ולא החזיק על המשכור ועמ"א ב". ושיטח הב"ח בפי בנו ובים פחוד אם החזיק על השוכר ולא החזיק על המשכור ועמ"א ב". ושיטח הב"ח בפי החים, דוקא לא החיק ובחד שני מפתח ביד השובר או החיק לריך השוכר לבדוק ולאהדורי בהר מפתח אבל לבדוק ולאהדורי בהר מפתח אבל כביש לכ"א מפתח אופחות ולא החיק על המשכיר לבדוק ותום' לא כתבו אלא איך יכנום. ומהרש"א ז'ל ודאי אין שובר כך דאל"ב הולרכו החום' לומר ולא החזיק אל אלך יכנום. ומהרש"א ז'ל ודאי אין שובר כך דאל"ב הולרכו החום' לומר ולא החזיק דבהחיק אף בלא מסר כו' . ומ"ש מהרש"א ז'ל בלשון אפשר משום דאין זה כ"כ מלחא דבהחיק אף בלא מסר כו' . ומ"ש מהרש"א ז'ל בלשון אפשר משום דאין זה כ"כ מלחא דפסיקא דחבשיון הוה מסופק הואיל והמירא דידיה. ולמ"ש המום' ד"ה על א"ש יע"ש וביטה הג' היא שיטת הר"ן ז"ל והמ"מ בפ"ב מהו"מ החזיק ומפחח ביד השוכר הוא בודק הא הסר א' מהם על המשכיר לבדוק . אמור מעתה שיש בכאן שלש ביטוח והמשה פירושים וכבר הסר א' מהם על המשכיר לבדוק . התבאר : ומעתה הכוא נכוא לבאר דברי הט"ו ז"ל . וכפי הנראה הוא ביטת הב"ח ז"ל התפטור : משקרתה הטוח נכחר דכני השידור. וכפי הגינה הוח שכח חדר מ"ל המשכיר בי"ד דנקיט אבטיון הוא הקנין ובדקדוק נקיט י"ד ופיסוק הדמים לא אינפס לן מחי נעשה וחבשיא ליה הואיל ועיקר המיקה מיד בנ"ה היה ברשוח המשכיר הביח אף אח"כ בלילה נכנס השוכר על מי לבדוק וה"ה אם נכנס השוכר ביום י"ד נמי מיבשא ליה. מיש שאח"כ בלילה נכנס השוכר על מי לבדוק וה"ה אחם החום" שעה א' כו". ומ"ש שהביח ומ"ש הכיון ודאי בלילה דר המשכיר שעה א' בלילה אף בהמפחח מיד השוכר לש יכנוס ויבדות הביון היה אורה בליה ביון היה אורה בליה המשכיר שעה א' בלילה אף בהמפחח מיד השוכר לש יכנוס ויבדות הביון האורה או הביור היה ביור אי בלילה האל המשכיר ביור אור המשכיר שנה אורה בליה בלילה בלילה בלילה משכיר היה אורה אורה הוא המשכיר שנה אורה אורה הוא המשכיר ביון המיד המוכר לש המשכיר שנה אורה אורה הוא המשכיר שנה אורה אורה המשכיר שנה אורה אורה המשכיר בלילה המשכיר שנה אורה המשכיר שנים אורה אורה המשכיר בלילה המשכיר המשכיר בלילה המשכיר בלילה המשכיר של המשכיר המשכיר המשכיר בלילה המשכיר בלילה המשכיר ביון המשכיר בלילה המשכיר בלילה המשכיר בלילה בלילה המשכיר בלילה בלילה המשכיר בלילה בלילה המשכיר בלילה בלילה המשכיר בלילה המשכיר בלילה המשכיר בלילה בלילה בלילה המשכיר בלילה בלילה המשכיר בלילה בלילה המשכיר בלילה בל פגוי הכין זדמי דמם דר המשכיר שעה ח' בניכה קף בהמפתח כיד השוכו לש יכנוש ויבדוק כיון שמשכיר דר שם ופשיט רגב"י מברייתל דכל שלא החזיק עד שעה א' בלילה תליא במפתח הא החזיק בי'ג אף במפתח במשכיר השוכר בודק . ומ"ש הב"ח י"ד שהריח הוא ל"ד שהרי הא החזיק ביעה א' בלילה ומכל פיים השכירו ב"ג והחזיק כו' הרי כט"ז ולפ"ז ברייתא נמי בהח"ח דהכל חלוי במפתח ולא א'? לפרש דבריו ולא הדר במסקנא כו' ולפי" מהרש"א ונ"ן ופר"ח דהכל חלוי במפתח ולא חים לפרט דבריו ומו הית בלוס או ל המין הוא היד כן ובמסקנא אין חלוי כלל בהחזיק (ופי) הרום אין לפרט די בברייתא ואבעיין הוא דלידד כן ובמסקנא אין חלוי כלל בהחזיק (ופי) הרום אין לפרט כו' לפלול הציעה דסוברת עיקר הביעיר מ"ה ביעול ובדיקה דרבק ושלוחו א"י לבטל וכיון שהמשכיר בהכרח אריך לעשות הביעול רמי כולה מילאת עליו דאם כן אפי׳ בי'ג אלא כו' וקשה לפ'ז מאי דחיי׳ ממזוזה הא כאן ג"כ ראוי לילך אחר מי שדר עתה אפי׳ בי"ג אלא כו' וקשה לפ"ז מאי דחיי׳ ממזוזה הא כאן ג"כראוי לילך אחר מי שדר עחה כו'). והנה הרי"ף ורא"ש וטור הזכירו המשכיר בי"ד משמע קטן בשעה א' בליל י"ד הא החזיק מבע"י לא וכמ"ש הב"ח וכ"מ פ"ב הח" וויי'ו גיה ח"א דף ליח ע"ד סממו ולא הזכירו החזיק מבע"י לא ורמ"ש הב"ח ובלא פרין ורא"ש וי"ל דמצינו לפשר בכ"ן לאורך י"ד והעדמדלא הזכירו ידן דמפקיד מפחה ביחו אלל אחר דאין הנפקד חייב וכמ"ש החום' אלא דש"ל מרחי בעיק וכ"ש בפקד דא"ל. גם בקילור פסקי הרא"ש כתב המבכיר ב"ג בי"ד כו' אם מסר כר"ן אבל כי"ו כחם והביא דין דנפקד ממש כחו' אש"ש בעל הרגב נמשך אחר הרא"ש. וע' ל"ן וככ"מ הסכים לפי׳ החום' כאן הזכר ובלגוש הביא י"א ד'ה וע' א"ז א'. והנה הר"ן ז"ל סובר מסברת כל שלא קנה השוכר ב"ג לאו כלום הוי כנפקד דא"ל ובעיין דנקיע בי"ד בהכרח מסברת כל שלא קנה השוכר בי"ג לאו כלום הוי כנפקד דא"ל ובעיין דנקיע בי"ד בהכרח ללוכך י"ד וחמילא דיה כרש"י דאי דוקל פי"ד שהחדק שעה א' בלילה מכ"ל דפשטן הדר בי"ד

ראיר ומפרש חד דינא ואי"ה באות ח' יבואר עוד: (ח) ואוצר עמ"א עמ"ש אות א' דברי הר"ר יבמלנו במקום שהוא וקשה הא כבר כתב הרזב בם"א כן כשדעתו לאחר הפסח ה"ה בנמלך ו"ל דקמ"ל דא"צ שליח כשנמלך לבוא תוך הפסח כיון שיצא בהיתר הא באיסור אף קידם לי צריך דשליח ועמ"ש באות זי. ואם דעתו לבוא ביום י"ד לדיעה זו לכאורה יבדוק בליל יציאה לדרך דמבהיק יותר ואפשר הוי כדיעבד כיון דקודם לי הוא , ולפרש כשיניע הפסח היינו ליל י"ד יבטל שם ולא סמוך בבואו לביתו ויבסל מיד דו"א ועוד הכל א"א לבטל דצריך לקיים מצות שריבת בחמץ שלו ואם יפרש מה מהני . ועמ"ש א"ה באות י"א: (יא) צריך עמ"א בב"ח נמי שריבת בחמץ שלו ואם יפרש מ"ח המ"א מדררי, לא מ"ח והמ"א טובר דוץ מ"ח דהליגן שמא יאבל מוציא מידי ודאו "א מדררי, לא מ"ח והמ"א סובר דוקא כשים מ"ם דאין יאבל ואין ספק הרגיל מוציא מידי ודאו "א מדררי, לא מ"ח והמ"א מירי בספק חמץ כמ"ש הע"ש י"ל לרש"י א"צ אף בימול מ"ח בחמץ שא"י כמ"ש בתל"ה לרש"י ולפ"ז שפיר הנוה הר"ב כשתינע פסח יבטלנו דל"ת לריעה זו אף בימול א"צ לרש"י קמ"ל בהא לא קי"ל כרש"י עי מ"ש כשיני שבתיה וכשות קודם הפסח לדיעה א" דמורה המ"א דמ"ש א"ד לה כמ"ז ב"דאל"כ מאי איריא שכת בפתיחו לשדעת קודם הפסח לדיעה א"ל דמורה המ"א דמרי חשות שמא יבוא בה"ש וושבה הבישול ע"כ יע"ש: (יג) ולא עמ"א מ"ר אלה דמודה המ"א דמרה בה"ש וושבה המישות שמא יבוא בה"ש וושבה הב"טול ע"כ יע"ש: (יג) ולא מור אפ" אימר בפה כיון דסגי בלב עמ"ש בתל"א . ומקרא הבימול ע"כ "ע"ש: (יג) ולא עמ"א מור אפי אומר בפה כיון דסגי בלב עמ"ש בתל"א. <mark>ומקרא</mark> מגילה אם נאמר הרהור כדיבור לכתחילת צריך לקרוא בי וק"ש ברכות לאו אק"ש נתקנו עמ"א נ"ח אות ז'. ועב"י תל"ר הקשה בירושלמי פ' כ"ש אמר רב צריך שיאמר כל חמץ שיש בתוך ביתי וא"י יבשל יע"ש ואפשר רב סובר תערובות ונוקשה עובר ב"י וכפירש"י בריש א"ע ימותר בהזקית עתום׳ פסחים כ"ג ב" ד"ח מאי בינייתו ושלו הוא וצריך בפה. כקושית הרץ ר"פ משא"כ לדירן או דתערובות אין עובר ב"י או דאטורין בהנאה וגלוי דעתא בלב סגי ומ"מ הל' דלא מצינו דתקנו קשה. וע"ר פלפולא בעלמא רב אמר בתוך ביתי לא ברשיתי כי ב"י יש מעם מ"ה דילמא אתי, למיכל מיניה כמ"ש הרשב"צ ז"ל, ביבין שמועה מאמר חמץ ומקרא מסייעו לא ימצא כי כל אוכל כו' ומיהו שאור אין ראוי לאכילה אפ׳ה עובר ב'י ונ׳ם בתערובות דעובר ב'י מהמעם דילמא אתי למיכל ודוקא בתוך ביתו משא"כ במקומות אחרים שאין בא לשם ל"ש דילמא אתי למיכל לפלפולא בעלמא: (יד) גם עמ"א ולמ"ו א' י"ל דאשתו בחדר א' ותבדוק ותבסל כל מה שיש לפלפולא בעלמא: (יד) גם עמ"א ולמ"ז א' "ל דאשתו בחדר א' ותבדוק ותבמל כל מה שיש כי ואף לא צוה לה ובימול שלית מים "ל זכין לאדם שלא בפניו עח"י אות יד: (מו) איצ לבער עמ"א הנה פי דברי ראביזה דמודה להמור דהפקר היא ומ"מ א"י דהא נכנס בבית אחר ויבדוק ויבמל שם ויאמר כל חמץ שיש ברשותי ו"ל בלי זה אין נכלל חמץ שבבית עכו"ם אף א"ת בפקרון כה"ג מהני משא"כ כאן ועמ"ש במ"ז א"ה מזה: (מו) וצריך עמ"א ועש"ז אות זי ופסחים די א' ברש"י ד"ח חובת הדר ויש דיעות בזה לומר דאימורא לא ניהא ליה דליקני. ומיהו מהא דעל המשכיר כו' אין ראיה דנכנס בבית אחר אכל מפרש בשיירא "ל דבודק תוך ל' יום עמ"ז א' : (יו) כשנכנס עמ"א משמע אף בית עכו"ם ובמ"ז ד' לימ כן ועח"י ח"י דהתם ביתו הוא משא"כ (יו) כשנכנס עמ"א משמע אף בית עכו"ם ובמ"ז ד' לימ לא כוה א"ח שימרר בוה בתחורה מפחד

וקנאו עמ"א ח"מ קצ"א ס"א הא מפתח לא קנה אע"פ שאמר קנה במסירת מפתח תקלן (א) וקנאו עמ"א ח"מ קצ"א ס"א הא מפתח לא קנה אע"פ שאמר קנה במסירת מפתח ועב"ח מי קס"ב יע"ש. ומ"ש כ"מ ב"לט לכאורה מבואר כן בר"ן וב"י דתרתי בעינן החזיק ומפתח ביר השוכר הכא דשובר בורק אלא במ"מ ה"ב ח"י אין מבואר כ"כ וי"ל רבותא קאמר אע"ב שקנאו ברי והתום י"ל סוברים קנאו אע"ג המפתח ביר המשכיר השוכר בורק עיין מהרש"א ז"ל פסחים ד' א"לוה מביא מד"מ דכתב (דפוס פיורדא) וכתב הר"ן ומ"מ מיירי שהחזיק כר' ודוחק פסחים ד' א"לוה מביא מד"מ דכתב (דפוס פיורדא) וכתב הר"ן ומ"מ מיירי שהחזיק כר' ודוחק ואי"ה באות ב' ומ"ז א' יבואר עוד: (ב) על עמ"א הואיל וחמץ שלו ועדיון הבית מעוכב אצלו הוא לתת הבדל בין הפקידו ביד אחר. ובר"ן וב"י הואיל ובית של משכיר וחמץ שלו ועדיון מעוכב אצלו והמ"א חיסר תנאי א' היינו אף במכר בית שאין תו שלו הואיל והחמץ שלו. והנה מעוכב אבין היום אורט ונגא אין היי און בשל ביום ומ"א אות מ"ז ואפ"ה חצירו קונה לו י"ל כשיוצא מבית מסתמא מפקיר המצו כנסי תל"ו בטור ומ"א אות מ"ז ואפ"ה חצירו קונה לו כבסימן תל"ו מ"ז א' ורש"י פסחים ד' א' יע"ש ומש"ה בטשכיר ומפתח בידו ליל י"ד כבית משומר לדעתו הוי חמירא דידיה משא"כ כשהמפתח ביד השוכר אין משומר לדעתו ואין חצירו קינה לו עח"מ ר"ס ס"ד ושי"ג בסמ"ע וש"ך אית א' וה' . ובתוס' ד' א' כתבו דאיתו שאין מפתח איך יכנוס ולדידהו אף במכר אפשר כן והר"ן לא הזכיר זה רק מעוכב בידו . ועמ"מ פ"ב ה' י"ח השמים דהבית והחמץ של בשכיר רק שהכפתח בידו והשוכר מעוכב לכנוס בו (ומיהו הפקיד ביד אחר המפקיר חייב עי אות א') ועח"י אות ב' בשם תום' ב'ק כ"ב ד'ה כיון יע"ש והנה הם פירשו בין בלא החזיק הלוקח והשוכר. ואם בית פתוח בלא מנעול כתב הח"י אות ד' בהחזיק השוכר בודק הר"ן שמעוכב אצלו והתום׳ איך יכנים. ולפ"ז ה"ה כשיש לכל אחד מפתח ע'ש והיינו ממ'ש אים החומר שם של הדון ששתכב אבתו החומים אין יכנוס , וכפוד הדו כשים ככל אחד מפתח השוכר בודק . הי"ל כל שהמפתח ביד השוכר ומשומר לדעתו והמשכיר הפקיר כשיצא זכה השוכר בחמץ וחמירא דידיה מקרי משאיכ פתוח או שיש לכיא מפתח לא זכה השוכר ועח"מ דם הש"ב בסמ"ע דשניהם זכו וכאן רק השוכר וכיון שהבית של המשכיר והחמץ היה שלו אפשר המשכיר בודק ואי"ה באות ג' יבואר עוד: (ג) על השוכר עמ"א. עסי' תל"ו אות מ"ז ושם כתבנו די"ל בודק ואי"ה באות ג' יבואר עוד: (ג) על השוכר עמ"א. שסי' תל"ו אות מ"ז ושם כתבנו די"ל בודק ואי"ה באות ג' יבואר 'עוד: (ג) על השוכר עמיא. עסי׳ תל"ו אות ס"ו ושם כתבנו די"ל ברש"י בעיא ומהא דפסחים דף ב'מה בבימול סגי לאו במשכיר אלא באחד שיצא לדרך והגית בני ביתו שם כוי. ומ"ש המ"א וכ"מ בתוס' היינו ד' א ד"ה על דחמירא דידיה ועח"י ו" וא'ר ב' וחיל דבאמת אין הפי׳ כן. ולבוש ס"א כתב ראעים שאין החמץ שלו יכול לבמל כיון שהמפתח בידו החוי כשלוחו של המשכיר דיל דהוי כממנה בפירוש שלית יע"ש. ומ"ם יראה לי די"א בית השובר והמשכיר שניהם קנו מהפקר עח"מ ו"ם ס"ד וש"ג הביאותיו לעיל איכ עדיין החמץ של שניהם ושניהם יכולים לבמלו ומש"ח שניהם טכמלין ואף דאימורא לא ניחא רליקני י"ל זה בזמן שניהו משא"ר עוד בתפקר כי הא ברשותו ובלב לא מהני אלא כשבא פסח אסור בתנאה בנילוי דע מקודם סגי כמיש הרין ר"פ ומ"מ קודם זמנו עדיין מקרי של שניהם ומש"ה יבמל בפי׳ המשכיר והשוכר עמ"ש באות ב' וא"ה באות ד' וה'יבואר עוד בזה יע"ש: (ד) שואלו עמ"א חזקה ה"ה רובא ואמ"ה ל"ד אלא שאין זבות ובאות ח' דחמץ איתחוק מקרי ואמ"ה חוקה הכל עדיין שאלה איובי"ד סיי או להרי"ף צריך שאלת אעילוף ולהד"מ א'צ דריך מאל ביו מוד כמיא בהמה בחיה כוי מביד תאוך וכ"ב בס' ג"ו ופ"מ מודך וכ"ב ב"א ב"ו מאלה מורך לב שימ כמא דבהמה בחיה כוי אבל הפריח כאן האריך וכ"כ בס' ג"ו ופ"מ שהית תחלה מורך לב שימ כמא דבהמה בחיה כוי אבל הפריח כאן האריך וכ"כ בס' ג"ו ופ"מ שהית תחלה מורך לב שים כמיא דבהמה בחיה כר . אבל הפריח כאן האריך וכ<mark>יכ בסי ג'ו ופ"מ</mark> ושית דכל דבקל מברריגן ברובא ג'כ ע"י שאלה ואף בדרבגן כמ"ש הב"י בשם הר"ן כאן דאף בכמלו שייליגן לית ואם יש מכשול אין צריך לשאול עתום׳ פסחים ד' ב' ד"ה לאו מבסל ומוכח ג'כ כמ"ש יע"ש : ורדו יודע שהמ"ז הצריכו בימול משמע הא לא"ה השוכר עובר ב"י כמ"ש המ"א דא"צ בדיקת הררם ז'ל השפים אם בעיר שואלו ולכאורת יסבור למאי ג'ם בכניר נישייליה כמיש הב"ח ז"ל ולדינא קייל דשואלו ולאחר זמן איסורו ציע בזה. וא"ה באות ח' ובמ"ז אבאר עור: (ה) ואינו עמ"א במור כת' אינו יכול לתזור כרי וכ"ש בבודק עצמו אבל המחבר ל' הרים ז'ל פ"ב יות ואני עם אבטו לכאורת חרתי קאמר ובי"ג איירי כמיש היחסף די כ"ד"ת המשפיר ומשיה השיכר במיש היחסף די כ"ד"ת המשפיר ומשיה השופר בורק מרינא דבליל י"ד ביד השופר היה וגם אין יכול לחזור ע"י עלילותיו ערשיי (ומדלא מוך בתום' בבית פתוח או שיש לכ"א מפתח עמ"ש באות ב') והמ"א לא פרי כן ועסר תל"ג באות כ' דבי"ג לא מהני חבריקת כלל . עמ"ש אי"ה באות ר: (ו) דצריך עמ"א בי"ד ס"ד מלית באות ר: (ו) דצריך עמ"א בי"ד ס"ד מלית

לית חסרון כיס ומפרים אסור ודימה א' סובר שאני מפרים דהפסד מרוכה משא"כ שכר בדיקה מידם ניחא ליה וא'צ להחזיר מ"א שם אות י". והל"ט כתכ כאן דוקא יתנה בהדיא הא סתמא מידם ניח מידי ואף דבאות ז' טתב המ"א בסתמא בינ"ם המקח מידי ואף דבאות ז' טתב המ"א בסתמא בינ"ם המקח מידי ואף באת ז' טתב המ"א בינ"ם היו במסתו היו כמפתש הינו במדמא. ומידו מ"ש היו כמסתו מידי מל הלכוש אפשר אף במהם נמי צריך להחזיר י" ופי מ"ש הריב כמידם משמע לעל מ" י"ד היינו דניחא לאיניש כו לכאורה תמוה דוה נמרא ירוכיה ומשם למדו להים משמע לעל מ" לד דה"ף ובים לע"ל בסתמא ניחא במסונות בהמיון מועם יש כלוקח מלית ועליל הוי לציין ו"ל דה"ף ובים לע"ל בסתמא ניחא במסונות בהח"ץ שם וו"ל התם בסתמא לא, ונת"י י דספק אן להיציא ממון עב"ח. ומ"ש ממוזות עי בה" שם. ו"ל התם בסתמא לא, ונת"י י דספק אן להיציא ממון עב"ח. ומ"ש בלווש לי"א אף בסתם מחזיר בסתמא וכאן אממר דונים: () הנאיל עב"א לבאירה כמ"ש הלבוש לי"א אף בסתם מחזיר הרכים ו"ל אף אם נאמר דוקא התנה ט"מ הבע"ין דמבעיא מקח מעות ואהא ששים נ"כ דלא היי עקח מעות ואה אפשים נ"כ דלא היי עקח מעות ואה אפשים ב"כ בלח בל העקח וב" וה"ל"ל לענון אי מחזיר הרכים בסתם בכתם הוד ב"ב"מ במפרש הבקח הוד הרבים במתם המקח ובים וה"ל"ל לענון אי מחזיר הרמים במחם הבתם הוד ב"ב ו"ל במחם במחם המיד ובין במוד במחם הא מפרש אף במצוה ומול אחר ומן אימוריה או למ"ד ב"ם לא מצי בדיק בכל והמקח וב" ומ"ל ביש ומשה ושובר ביי המשה ושובר ביי המיל הודא וואף לאחר הבדיקה ושמא התהב" () () אמציים מ"א ושובר ב"מ ל"ל פיב החיי והמיבור במוב ביאר זה אף ש"ל דיכבד און הבימול מעבר וה"מ ול"ל פיב החיי הלוא הראה הודאי מקח שתת הוה"ל מים הוא שובר הוד בתום בל"ח ות"ל ממוא מידיר בכת בל הליה ות"ל ממיא מידיר בכת וב"מ ל"ל פיב היו ווא"ל ב"ח און שובר הון במור ה"מ ול מיד מון שבר מון במיד בתות הוו הולים למיד הובור בסחים למיד בלום למיד הוב מות למיד ה"ל מיד און שבר הוון אי הובר בי"מ הלים למיד הוביה בסחים ב"ח במול בתור ה"ל מל בדקו ואלה בקו המוו בב"מ ה"ל מבקו אמה אי קפן אנו בקנות הראה חילון לשונת שבמור תבי"ל האות הברו הלא בדקו ואינו בדקנות המין להעיר לל הבין ואינו שברה בדקו ונ"מ שורה בל המיל או בדקוו אנו בדקנות הבוו"ל אבים או ברו הול הוו ב"ל המנו שלבר אוו בלוו בלו הוו ב"ל המוו ווב"ל אום בלוו הביו הוו ב"ל המיד או בתום בלל

דלמא החזיק לחוד או מפחח לחוד סגי ומו'ל חרתי בעינן. ולחים' י'ל שפיר הדר ביה מברייחא דלא הזכירה כלל חנאי אחר כ"א מפחח. והב"ח פי' דחר"ן קאי אדבריהרי"ף דאיך וממנו ואילך והחזיק בי'ג רק המפחח ביד המבסור בחהלח ליל י"ד. והקבה על הב"ח כי" י"חנה מ"ש ברש"י לא זכוחי להבון דבריו הקרישים דאם הביינה מ"ש רשי בי ד שרהית דבלילה אין הכל הבירים שיהיו יודעים דהדין על המשכור לבדוק וגם לא עברו על הקנח חז"ל הואיל ויש זמן כל הלילה אע"פ שמלוה ממובחר מיד בל"ה כבסי" חל"א ולא מקרי עבריין. ומ"ש רש"י ד"ה מסירת המפחה כו' נכנס ליל י"ד כו' משמע כל שהכניסה תהלח הלילה ביד ומ"ש רש"י ד"ה מסירת המפחה כו' נכנס ליל י"ד כו' משמע כל בהכניסה תהוח הנילה ביד המשביר אע"ם שבליה נכנס השוכד חלה הוכח הבדיקה למשכיר אע"ם שבליין לא עבר שקה הבדיקה לא מקרי עבריין מ"מ מלוה ומובהר על המשביר מיד ב"ה ואי מכ"ל לרש"י כן ולא הל י"ד בהריח א"כ מה בכך שהמשחת ביד המשכיר אטו בחוקה חליא לעיל. וממ"ש רש"י בחרים שמסר ביום הוא ל"ד אלא אורחא נקיט ול"ע ועי לבוש בלילה שלפטו ומשע כרש"י בחרים דוקא ובע"ש אות ב"א משביר מקלה מהבדיקה חוקה בדון ועי א"ו ג' ובקילור פסקן הראש המשביר בליל "ע"ב ועה"י היה ה' ומפי רשי וחב"ח ממשע דוקה שתריי ואם בית שמוח ופיסוף חדמים ב"ג ולא החזיק השוכר אע"ם שעל המשביר לבדון י"ל הין חוקה בית שמוח בית שמוח בית בתורה ביונה ברוב ברמובה בלין ומקר הדות ברמוב ברמובה בדות ביל מון מוקה בדוק דסמך ביכנם השוכר בכל עם. ול'ע והנק רב'י פירש דהמירא דידיה שלו ויקבה מאי בדוק דסמך ביכנס הבוכר בכל עם. ול"ע והנה רב"י פירש דהמילה דידים בלו ויקבה מחי חירים י"ד ויפרש כר"ן ללורך י"ד ויחיה פירושו הלוק. ומ"ב כאן ב"ד דפירושו י"ד בחרים דשוף סוף חלוק הוא דלעיל במקלח הלילה וכאן בחרית ומיהו מ"ח בוה במקלח וי"ל א"כ רנב" נפשים מהכל נאממים חזקמו בדוק וא"כ מסחמא כהמא כפירושו ע"ז בכר ממנו ול"ש כאן אין הולבין בממון אחר הרובומשמע כ"ש אחר חזקה דלאן דילא בעיא על מי המלוה מושל ומיהו אי י"ד שהרית דוקא בפיר מלינו לפרש כן ועוד מברייתא דמפתח מפורש יותר ואין להארוך: ומ"ש הה"י ה" דלירך הכיכר לשלם למשכור שכר הבדיקה וכא"ר לידד בזה וא"י כיון דחייב על המשכיר למה הוב"ר וכב"ר ובש"ח כלבש משמע אף בסחם על המשכיר לשלם לשורר: (ג) אם על"ח הנה בנ"ו ובש"ח ובש"ח משכר שום דכל היכא לאיכא לברורי בקל מבררינן אף בדרכן לף ביש רוב וחזקה לקולא וע"י שורח סמסינן אחזקה אף בד"ח ושפר"ח מברינן אף בדרכן מחוף להימרא אל באלה אכרו וכיו במון בדוף עכ"פ להיו דעבד היכא דהותה בדוק ואי אין בדוק עכ"פ לריך שאלה בספה דרבנו בהל או אפכר אכור דיעבד היכא דאימחום איבור במון על"א ח".

ס'ג בהג'ה ובם מבמע רגלים לדבר בעיק

תלח (ח) עבבר עמ"ז כפי דעתי ההמונית ים בכחן התבוננות רב. כי ים בכחן ג' דיעות

ומנח לכבב ב יותרת הכנם לכל כל "הכנם לאביף במשפל חם וחפר וחל המל שב"מ ז'ל שם היביגן שמלניעו הלי בהור וע' פסחים י' ב' . ולמנס המחבר נקש לשון אחר וער"מ ז'ל שם וכ"מ ומצמע דעת המחבר דוקא אחר ככר בהכניש הא לא"ה אף שמא ככר שלם וצישל גרע פפי ולריך כל הבית הואיל ופירורין מעלמא אחי: עוד יש לההבינן בלשון הר"מ ז'ל שם פ"ב ה' זח"ע וז'ל הפיח י' ומלא ע' בודק (מצמע אף בעלו דאין ספק מוליא מודאי) ובכ"מ וכן ראה עבבר כו' א"א כבר אבל הככר והרי הפרורין אלא מוששין במא הניחה בחור ופרורין שם היו , ובה"ש ראה חינוק ובידו ככר ונכנש אחריו 'ומלא פירורין א"ל בריקה חזקתו שאכל בם היא זכם כל מה משק זכילה שדרך חינוק לפרר בעת אכילה ואין דרך עכבר לפרר עכיל ואלי הפירירין נפלו בשעת אכילה שדרך חינוק לפרר בעת אכילה ואין דרך עכבר לפרר עכיל הנה השב רבותא יותר בנמלא קלת פירורין ה'א הרי פירורין ראיה בעת אכילה מפ"א נקטו רבותא כל בדיקה ור'ש כדי ככר שדאי אין דרך עכבר לפרר פלא בעת אכילה והע"ז נקטו רבותא כל הככר ובשלו ככחלים . והני פירורין ודאי מעלמא ומלם חוששין אשמא הניחה בחור דוכל

מחצר לחצר הוי דרבנן אין חוששין משא"כ ממקום למקום אי בלא בפלו ועתים׳ שם וייל מבית לכית ג"כ בית ממש קאמר ומיהו לתי" א' בתום׳ ד"ה כדי תיפוק מעיר לעיר אף יש לד"ם ע' מהרש"א זל וציע: (ג) תינוק עמ"א ועס" תל"ו סעיף ד" בן דעת נאמן שבדק ה"ה שאכל אף דאיתחזק ושאני מבית כלים ד"ת עמ"א ח" משא"כ להר"ב בי"ד קכ"ו איתחזק אין נאמן י וע"ש דכאן הוי כאין בידו דלמא פירר במקומות רבים. ועח"י ה' העתיק דברי המ"א ובתל"ז לא כ"כ ואפשר רמז מ"מ פ"ב ה"ד לאו במסמין בבור ככר שאף מבפלו עובר מדרבנן וצריך ביעור אלא נפל מאליו מ"מ פ"ב ה"ד לאו במסמין בבור ככר שאף מבפלו עובר מדרבנן וצריך ביעור אלא נפל מאליו לבור ואין משמש שם כ"כ ובתל"ו אות ד" דאסור להממין ולהנית ג"מ. ועמ"י תל"ג מ"ז שם ב" דיעות אי הבימול ד"ת וכאן לכ"ע הבימול ד"ת דלא הוי מבוער ממש. ועפר"ח ומ"ו ד':

תלמ" (א) ונפל עמ"א תום׳ מסחים מ" ב"ד"ת היינו בנמצא ביד עכו דרבנן ע"ד ק"י ואפשר במקומו הא אין גיבר וכרות שלימות דחשוב ולא במל הוי קבוע דרבנן ע"ד ק"י ואפשר בה"ב את צ"צ א"ג בימול דיפה דרנו להולא עמ"א ד" ואי"ה שם כוצר. ועמ"ש פ"ב מה" שבת ה"ב את מחצר לחצר הוי דרבגן אין חוששין משא"כ ממקום למקום אי בלא בטלו ועתוס' שם וייל מבית

כה"ג איצ בימול דספק דרבגן לקולא עמ"א ד' וא"ה שם יכואר. ועמש פ"ב מה' שבת ה"כ אף שפירש לפגינו מ"מ כיון שאין ג"מ בספק זה עד שפי' למקום אחר לא הוי קבוע וכאן לא משמע כן וכ"ת לאחר זמן איסורן ג"מ לחתיכה בפי העכבר אי שרי באכילה הרי הלבוש כתב אפילו קודם אחוקה וי ל כיון שהתחיכה בפי העכבר אטור מספק תורה תו איתור חוקת הבית ועי פני יחושע שם וב' בתים א' בדוק וא' שאין בדוק וב' עכברים גמי הוי כניסה לכ"א איתרע חזקה וע"ד ק"א ז' אעריק כאן סייש בס' זמנים עם"ש התוס' ונראה לענין שהביא עכבר לבית ונסצא קבעי אי שרי לאבילה לכאורה למה לי בית כלל גם לתוספות ל"ל עכבר וי"ל דעכבר בפנינו הוי קבוע וסיפא איירי דרישא ומ"מ זה יכול להשמיענו בגבילה ושחומה. ואפשר י"ל להיפוך כי

א'ב א"ה יבואר עוד בזה בלי המ"מ: (ג) תלינן. עמ"א הביא דברי ד"מ והשמים תיי הב"י ומשמע ס"ס מק אר הוי ס"ס אף איתחוק ועי"ד שם משמע ס"ס מקקום חוקה אסור ולומר אבל אכלתיה עדיף מפן הא לב"י גרע. וע' נה"ך ביד ק"י ס"ר וע"ש כאן ד"ל התם יש בתערובות הוי עכ"פ ספק איסור משא"כ כאן שמא אין כאן איסור כלל ועש"ך שם וייל דוקא בקבוע חידוש הא מ" המין וא" מצה מחמיר הר"ב כאן ועפ"י פסחים כתב זה והמ"א יהנה"ך וע"ש העירו בזה. וי"ל נהי דס"ם לא הוי אכלתיה ספק הרגיל וקרוב לודאי מוציא מידי ספק חמץ עתוס" פסחים מ"א" : "ושכל עמ"א קבוע ד"ת בניכר האיסור במקומו ובתהר"ל ואין גיכר הוי קבוע דרבגן. ויש לי שאלה קבות זוו תוארה :

"מ"א עכבר נכנס וחמץ נוקשה בידו מהו :

"מ"א הי"ל נוקשה מדרבנן אסור באכילה ואסור לשהותו כמתני" שיאור ישרוף עסיי תמ"ב ת"א במור לניי לנוקשה מחם מ"ח ב" אלמא אף דבר האסור מדרבנן גורו דלמא אתי למיכל ואכתי מ"ח חור"ל וכרות של בע"ה שגתערבו ואין ניכר אששר במונח ולפניו הא לחפש אחריי לא א. ולפיז ה"ח חהר"ל וכרות של בע"ה שגתערבו ואין ניכר דמ"ה מותר ומדרבנן אחר מור נוכנס עכבר לבית י"ל האיצ בדיקה ולא בימול ומים לבי מהסם בוה ע"אות א" ומיז א" ודוקא ס"ס מתיר הריב ומצא אמינא לה מפסחים מ"ב" מ" ציבורין ועי"ד ביות ע" אות א" וחוץ א" ודוקא ס"ס מתיר הריב ומצא אמינא לה מפסחים מ"ב" מ" ציבורין ועי"ד ביות ע" אות א" וחוץ א" ודוקא ס"ס מתיר הריב ומצא אמינא לה מפסחים מ"ב" ב" מ" ציבורין ועי"ד ביות ע" אות א" וחוץ א" ודוקא ס"ס מתיר הריב ומצא אמינא לה מפסחים מ"ב" ב" מ" ציבורין ועי"ד

דום זה שהיי זמר בנן אחר כדי תכנס עכם יכביי לידוא מפחים מי בי מי ציבורין ומיד. בוה עי אות א' מודא ז' ודוקא ס"ס מתיר הר"ב ומנא אמינא לה מפחים מי ב' מ' ציבורין ומיד. ק"י וב"ח וש"ך כ"ב ובמנחת כהן חלק ג' ס' התערובות פ' ה' קדר ב' לרשב"א כל שלא לקח ישראל מקביעות אף שלקח עכוים בפנינו מקביעות הוי רק דרבנן איך יפרנס סיניא זו דפסחים למה צריך בדיקה וכ"ת דמפרש לאבילה קבעי וכעין מ"ש התים' יקשה לביח וגם ראיתי מפורש בר"ן פנ"ה כתב פירש לפנינו היו דרבנן ומפרש ההיא דפסחים לבדיקה אלמא דבר האסור מדרבון ב"ד מדרבון בר"ד מדרבון ונעלם מהעין צריך לחפש אחריו וכאמור וקבוע היי כגופו של איסור. ולהר"ן ז"ל תקשה קושיית התום" מה מייתי מם" חניות ד"ת לבדיקה דרבנן דאפ" לא בימל הוי דרבנן: "ו"ש לנו הרהורי דברים בל" הר"ן ז"ל בפנ"ה וז"ל והיינו מעמא דם" ציבורין מצה ואתא עכבר ושקל אע"ג דמדינא לא מיקרי קבוע כיון שלא נכנס לבית אלא אחר שפירש מ"מ דנו אותו כקבוע כיון שראהו פ"י הוי ממ"ש שלא נכנס לבית אלא אחר שפירש יורה קצת כמשמעות המ"מ פ"ב ה"כ מה" שבת הביאותיו ממ"ש שלא נכנס לבית אלא אחר שפירש יורה קצת כמשמעות המ"מ פ"ב ה"כ מה" שבת הביאותיו מם"ט שלא נכנס לבית אלא אחר שפירטיורה קצת כמשמעות הם מ'פ"ב ה' כ מה' שבת הביאותיו באות א' וסיים כל שלא לקח הישראל מקביעות אף שנולד הספק מיד בפירש לפנינו הוי דרבנן ואולו ראיה הביא לדכריו דפסחים לאו מה'ת הוא : (ה) א"צ עמ"א בקצת דפוסין ציינו בס"א פ"א"צ ולכאורה מ"ס והציון בס"ב ובס"א ובשלא פ"י מותר אפ"י באכילה. ומ"ש בתמ"ב ס"ח (מ"ס ס"א) במ"א י"ג דספק בעיא מבמל ועושה ספק דרבנן לקולא ועמ"ז ד' ואות ב"ג ואי"ה שם יבואר. ואמנם מ"ש כיון שאינו ספק קבוע מ"מ הוא בפ"ב ה"י והרא וכוונת המ"א ז"ל בס"א ספק קבוע ואמנם מ'ש כיון שאינו ספק קבוע מ'מ הוא בפ'ב ה'י והייא וכוונת המ'א ז'ל בס'א ספק קבוע בלא פירש אף במלו לא אמרינן ספק דרבנן לקולא הואיל ולקתו מקבוע והוי ספק תורה ונכנס לבית איתחוק ספק תורה ובלא פירש אף במחוק ספק הדבנו ההחמירו כאן יותר משאר ספק דבריהם הואיל ותחלתה על הספק בקיי לי'ד ק'י בשם השבות יעקב בעל בק'ק מ'ץ במליתה דוקא ספק מריפה בישל בכלים או בפריי לי'ד ק'י בשם אים אי שיש כאן איסור כלל וי'ל קודם שעה ז' והבן) משאיכ ב' בתים א' בדוק וא' שאין בדוק שאני אומר בדרבנן וכן ב' בתים בדוקים וצבור א' חמץ וא'י להי על בבמלו הוי וא' שאין בדומץ לקולא דלא הוחוק בית זה בספק איסור מקבוע הקילו אף בבדיקה. ומ'ש המ'ם שם מכאן דסוגיא לנעין בדיקה הוא כוונתו להחזיק דברי הר'מ ז'ל בה'י תשע ציבורים המ'ם מכא במלו מיר א אם בלא אמר הבמ'ע שבמלו אלא אפו כר והגך דינים בחדא מתחת איתנהו שם הוה הר'מ ז'ל בה'י כתב דין קבוע ובה''א ה' דינים ד' הזנסרים כאן בכ"ב הה' פיר ומתרב ה' דינים ב' הר'מ ז'ל סובר ה' דינים ה' הדונים ראשונים ב"דומא במלו הא לא'ה מפה תורה לחומרא וב' דינים דלא אשכח ומצא כתכמים וכרב' כמ'ש המ'ם במ'ם במ'ם מ'ם ב"כ" במ'ם המ'ם וכרב' כמ'ש המ'ם דוקא במלו הא לא״ה ספק תורה לחומרא וב׳ דינים דלא אשכח ומצא כתכמים וכרבי כמ״ש המ״ם ב שם ומ״מ כל מה דאפשר לתקן בקל ע״י ביפול מתקן וה״ה פירש אף דמותר באכילה מ״ם לענין ב״י כל מה דאפשר לתקן בקל לא אולינן בתר רובא. והמחבר סובר דפירש א״צ אף לכתחלה בימול ועריף מרובא ותוקה והעד ברשיל״מ לא מהני רובא ופירש מהני ואי״ה בה׳ י״ם יבואר עוד. ומה שהראה לי"ד קי"א דסתם כאן צבור א' חמץ וב' בדוקים בבסלו דשניהם מותר וביד ק"א ס"ה מבואר דאסור וצ"ל בין אדם א' לב' ב'א עש"ך שם יא ויים וארת בפיז אות די יבואר עוד בזה : (ו) בקשורים עמ"א תוס' י' א' ד"ה הניח ובתל"ד ג' ותל"ו א' ותל"ח ג' דאם ידעינן שואלים (נ) בקטורים עם א ונוסי יי אי די הי הנית ובתיכיד בי ותנד ז אי ותל ח לקפן אם הוא רכן דעת נאמן בררבנן יעיש: (ז) אלא עמיא עת"י אות זי הראה לתניו בדברי הריב מוכת כדיעה בי וכפי הנראה להגיה תצ"ו סיג ועי א"ו אות בי מזה: (ח) צריך עמיא אף ביכל ואף יודע מספר הככרות ומצא כעין מספרו אפ"ה צריך בדיקה ע"כ חילק בין על ומצא והפרות כתב דמיירי בא"י מספר הככרות ועח"י ייא השיג על המיא מתים פסתים יי בי ד"ה הנית דכתבו

להיות באכלה ג'כ. ואמנם מדלא כתב בה'ת שאין דרך עכבר לפרר רק בהלכה ע' גם בה'ת נהיות בחכנה גיכ. וחמנם מדנח כתב בה"ח שחין דרך עכבר לפרר רק בהלכה ט' גם בה"ח לה הזכיר נכנס אחריו ובה"י הזכיר יראה דבחינוק דוקא באין כל הככר בחזקחו שאכלה והרי הפירורין שנפלו בעת אכילה ראיה טובה בעת אכילה הא כל הככר אך נכנש מיד אחריו לא דלא ס"ל כחום' דרגלים לדבר כר' ובה"א כתב זה גרע דאין דרך שלא בעת אכילה. ובה"ח אלי שאין דרך דאיכ ספק השקול מספיקא אפיך בדיקה דלא אמרינן אכלו אפילו בימל ובה"ע באין כל הככר דבחינוק חזקה שמראין הדברים כן לז"א בעכבר אין הדרך כן והרי"ף ובה"ע באיל כיו להכריף העורה דרה בהירא בעורבה או משאלשות ואחרי לא העתיק ב" מינורה החירה הכריף אול לכרים מותרה דרבה ביותרה הבירה או משאלשות ואחרי לא מדרה בחירה החירה החירה המורה דרבת כדרכו אלא לפרש מימרת דרבת דעכבר תף שלת מלא כדי ככר . אין חזקה ומינה בתינוק דוקא שאין כל הככר ומהפך דברי רבא ואפשר היה גי' כן חינוק כו' עכבר כו' דכדי כל הככר פשיטא דעכבר ודאי אין מפרר ומאי קמ"ל ולפ"ז המחבר כחב בחינוק חזקה שאכל ונפלו בשיטא העכבר ודאי אין מפרר ומאי קמ"ל ולפ"ז המחבר כחב בחינוק חזקה שאכל ונפלו בעת האכילה לא תולין. היינו באין כל הככר הא כל הככר לא הזכיר שאין ברור לו והשמיט בעת האכילה לא חולין היינו באין כל הככר הא כל הככר לא הזכיר שאין ברור לו והשמיע ג'כ בעת אכילה שאין ברור לו אבל בלבוש פירש לדיעה א' אפי' אינם כדי כל הככר בעת אכילה יש לפרש בחרי אנפי. וערש"י פסחים י' ב' ד"ה ונכנס ואין חולין הככר בו כו' ולא אפילה יש לפרש בחרי אנפי. וערש"י פסחים י' ב' ד"ה ונכנס ואין חולין הככר בו כו' ולא דו ככר שהכנים העכבר י"ל כטור דרבותא אף פירורין וכ"ש באין ככר ומינה בחינוק דוקא כל ככר זה והבן: וער' ב"ח ריש בימן חל"מ וכאן אם מלא ככר שלם וקטן י"ל דהוי ס"ש שמא זהו והבן: וער' ב"ח ריש בימן חל"מ וכאן אם מלא ככר שלם וקטן י"ל דהוי ס"ש שמא זהו ושמ"א אכלו משא"כ פירורין ודאי מעלמא רק ספק אכלו אין ספק מוליא מידי ודאי אף בעלו. ועמ"א או ב"ל או מה" אוו ב' בהב שנעלם ממט דברי הטור בחל"ם יע"ש וא"ל בין התם לכאן וע' ע"ש א' ובה" אות ב' כהב שנעלם בככר גדול ומייחי רשיה מכאן בעכבר נכום ויולא בלא ביעל דבודק אף ככר קטן כמ"ש הד"מ בכר גדול ומייחי ראיה מכאן בעכבר נכום ויולא בלא ביעל בהוחוק י"ל דלא מהר ס"ב וב"א וע" מ"ל שם חידוש דין שהפרש יש בין מלא ככר שם ול" בה"ע אם ללא כוכר ובין פירורין וככר התבאר לעל בוה וא"ה ב' יבואר עוד: (ב) אבר עט"ז כ"ה בר"מ ז"ל בה"ע אם לא הכלל בודק דלא מ"ל בר"מ אלא כרכא וה"ה מלא כלל בודק דלא מ"ל בר"א החילות בעכבר בשר לא משירא אולה כרכא וה"ה מלא כלל בודק דלא מ"ל ה מחילות בעכבר בשר לא משירא ולחם משירא אוא כרכא וה"ה מצא כלל בודק דלא ס"ל כר"ז החילוק בעכבר גשר לא משיירא ולחם משיירא אלא כרבא וה"ה <mark>חינוק רק ביש מקלת פירורין חזקה כו' וכדי כל הככר המבאר באות א' ו"א דוקא כל הככר</mark> והיינו נכנס מיד אחריו שרגלים לדבר כמ"ש החוש' והיינו לרשב"ג עב"ח וכמ"ש הטור בחל"ט אכל להר"מ שם פסק כרבי יע"ש אפשר א"ל מיד ולפ"ז המחבר לישנא דרבא בקיע וכוללם יחד ובין מקצח או כל הככר א"ל מיד והבן ובבטלו להחיר נמי הכין הוא ועמ"ל וח"י בחל"ע יחד ובין מקנת תו כל הככר ח'ל מיד והבן ובבטלו להסיר למי הכין הוח ועת לוחף בתה"ע.

ח' ובמ"מ משמע קלת שהין כן וחי"ה בחל"ע יכואר: ו"עי' ע"ש באוח ח' בתינוק ולא בטלו

ל"ע ובח"י אות ו' הביא רחים מחום' ד"ה מפני דחי בטלו גם רשב"ג מודה וכתב שהוא רחיה
ברורה יע"ש וי"ל החום' מפרשים פלוגחא כמו דפירשו ד"ה על ומ"מ לענין דינא אף בלא ביטל
בחינוק להר"מ במקלת ולהטור כדי כל הככר וכפי מה שנתבאר. וע' א"ו ב' הנ"ץ והפר"ח
הסכימו לדיעה א' ובאמת בכ"מ הלכה כדיעה א' וכבר כתבנו מה שי"ל הפי' בדיעה א':

עי' דריפה גורם בבם מיו ככר בפי'ו ובכל הגי' שלפנינו בידו ולכחורה ברחינו חוכל ומלח מקלח פירורין כ"ע מודים דא"ל בדיקה ובידו אז מחלוקח ובראינו אוכל אפשר אף בלא מלא כלום א"ל בדיקה דמסחמא אכל כולן: (ג) דיגי עט"ז הרי"ף ג"כ השמיעם ובפסחים י ב' ד' בעיות בעכבר וב' ראשונות אפשר לנייר בעכו"ם יע"ש . ופסק שם אם ביעל הוי ספק דרבנן ובלא בישל הוי ספק ד"ת ומשמע אף ככר קטן לא הוי ס"ס והטעס עב"י חל"ע הביאו המ"ל כם או כמ"ש הד"מ בחל"ש הביאו המ"א שם אות ג' ועמ"ש אות א' לפרש דברי הע"ש המ"ל שם או כמ"ש הד"מ בחל"ם הביאו המ"א שם אות ג' ועמ"ש אות א' לפרש דברי הע"ש בעל ובדק ומלא ככל קטן ומיהו י"ל עכבר יולא גרע שפי עחום' ד"ה או . וער"מ הי"ג שם כל אח"ל פשיטא הוא לא מטעם שפסק כרבי עמ"ל שם . וערש"י שם ד"ה אח"ל כו' דאי פשטח כו' י"ל ה"פ דמדלא אמר אח"ל חוששין וספק הוי ובטלו ספק לקולא עכבר לבן ושחור ודאי הוה ובטלו נמי לריך בדיקה א"ד ספק ארמייה ובטלו ספק לקולא ומדלא אמר כן ש"מ אח"ל כה"ג פשטחאה הוי לו"א דלא אפשר לומר להיפך וסובר דלא אמרינן כה"ג כפק דרבנן לקולא הכר"ג פשטחאה הוי לו"א דלא אפשר לומר להיפך וסובר דלא אמרינן כה"ג כפק דרבנן לקולא והר"מ ז"ל סובר כל אח"ל פשיטות אוהבן: (ד) בז"ר עש"ז מ"ש ספק מורה לכאורה בלא הר"ב בלאו ודה" הוי עמום" ב"ל ה" ובטור ליחא רק הב"ר כ"ל ספק תורה ו"ל. ועב"ר ה"ג במקום שמבהמש מבא"ב בלוו דה" מלל בין הק"ל במקום שמבהמש מבא"ב לואל נמכוין כלל ע"ז ק"א ל" משלה בלא משטח בה מה"א דלא נמכוין כלל ע"ז ק"א ל" ממבלה לומד לחמון ידוע שמבהמש משוניות דלחמן ידוע מהלה ב"ד לחלק בין הידם ימן איכור כו' הוא דמבואר מכמה סוניום דלחמן ידוע מהלה ב"ד לחלק בין הידם ימן איכור כו' הוא דמבואר מכמה סוניום דלחמן ידוע מהלי שול הובר דאי שולטת בהם שפיר הוי הפקר ממא"ל בור הוכה בא"י שולטת בהם ומונים ברשוחים הודם זמנו אשור דממולה הוא הוי הפקר הוא הוי כמעמין בור והוכה דא"י שולטת בהם ומונים ברשיחה הודם זמנו אשור דממולה הוא הוי כמעמין בדר והוכה בא"י שולטת בהם ומונים ברשיחה הודם זמנו אשור דממולה הוא הוי בתעמין בדר והוכה הוא הוי כמעמין

בור וקורה דא"י שולטח בהם ומונחים ברבוחיה קודם זמנו אסור דממוניה היא הפקר של הי כמטמין כקושיית הר"ן ר"פ משא"כ מלא לאחר זמנו אסור בהנאה בגילוי דעחא למפרע סגי: והבה המחבר כתב כזית חמץ הוא לשון הר"מ פ"ג הי"ד ובעור ליתא ובע"ש ב" וה"י ז" דח"ש ל"ג דלמא אחי למיכל כיון דליכא כרת ובתמ"ב במ"א נוקבה אף דלא עבר ב"י ומדרבנן אפיה אסור לבהוחי והיי חי עובר כיון ליכו כנו ובמו ב בת זו מוקבה מן זכו פכו בי וחורכן אפיה אסור לבהוחי וב'י אי עובר בח"ם עמ"ש בפחיחה . וככר כפי נחש השמיש המחבר דליש ובעור וברימ ז"ל הביאו והמהבר פסק כר"מ ז"ל כל אח"ל פשישוחא הוא ול"ג אח"ל ב' ערש"י שם. עמ"ש אות ג' וער"מ הי"ד. ויבעל יע"ש. עסי חל"ז ס"ג וו"ל לשכור הבר לריך ממון עפר"ח אמ"ש הב"ו ספיקא כו' ותוספות חמץ לבאר כמבוער יע"ש ובח"י מחלק בין באר לבור ריקן והנה בור חיישינן דלמא נחית כו' ובאר לא והיינו למ"ד דאכור להשתמש בפסח משאיכ למ"ד מותר כל שלא שהה מעל"ע בלוגן חיישיגן ספי דמעלה עם הדלי . ומשיל לים כות עית:

תרמן (א) תשע עמ"ז מ"מ פ"ב ה"י וייא ונסבאר במ"א ה' ועפ"ז ג' ואי"ה יבואר שם ועפר"ח א' ואא הבינותי כעת. וע"ד ק"י והביאוחיו במ"א דספק ע"י גלגול אא אחרי ספיקו לקולא ואם מיירי קודם שש הוי כלא מודע עד אח"כ י"ל דכה"ג אף ע"י גלגול לקולא כמ"ש בפריי שם. ואמנס י"ל קבוע כמהאה דמי לקולא מוארב וקם לו וא"כ י"ל דספק מ"ה מבי ומדרבגן אסור ל"מ לביטח הסוברים הפק מ"ה אסור מדגלי בממזר דספק פרי וסברא היאונה דשרי ש"מ הל בעלמא אסור היינו בבקול משא"כ קבוע חידוש לא גמר מיניה ואשם הלוי שקול הוא ולף להר"מ ז"ל בהכרח אשם חלוי איקבע ומ"מ קבוע חידוש לא כל למנמר אמניה ואשם מאשם הוא וכ"א חלול מולרן היינו בבקול מולירך מדוש הוא וא"א למנמר הא מלים ל"מ בליחול מ"מ בליחול הורה הא כא: דכנן אשבר מאשם הוא וה"א ג'ולמש א"ש ולפ"ז בט" התולו מלה לו הוי ס"ס והבן: הנ"מ פ"ב ה"ב המ"מ פ"ב ה"בי להב ודעת רש"י ז"ל ואלר ה"אחרונים כרבינו ולא מלאתי מפירש ברש"י בלו המל בעיל והל מינו במ"ש החום" שם דאיירי בלא בעל והל בעיל הלא כהב דלרך לבשל "ל דמשמע ליה לף. ככר קטן וקודם זמן אישורו הוי ס"ס ולא בעיל והל בעיל והל כהב דלרך לבטל "ל דמשמע ליה לף. ככר קטן וקודם זמן אישורו הוי ס"ס ולא בעיל נחדע יהד כה"ג משמ"ב ללה למש החום" רום לא נולמר דשיטת כ"י ז"ל דמתן נדעו יהד כה"ג משמ"ב עוב ב"י וכמ"ש החום" רום ד"י הול נאמרים על בעיר חמו היכן הוא אין עובר ב"י וכמ"ש החום" רום ד"י ואם והכל נאמנים על בעיר חמו תלמ (ה) תשע עט"ו מ"מ פ"ב ה"י ויה ונחבחר במ"ח ה' ועט"ו ג' וחי"ה יבוחר שם

שא"י היכן הוא אין עובר ב"י וכמ"ש התום' ריב כ"ש ד"ה ואי והכל נאמנים על ביעור חמן והם דחמר מוה בביטול סני היינו דחין שלו היה חיי היכן הוח חין שלו ועיין פ"י

10

שם וע"כ הכין הוא דאל"כ ס"ס אין ספק מוציא מידי ודאי אף בעלי עתים" ד"ה כדי ואמנם מסיום דבריו משמע להר"מ ז"ל דלא הביא הילוק זה אף בשלו וקטן לא מהני ס"ס ומשמע לכאורה דהר"מ ז"ל לא ס"ל דבעינן שלא נודעו כמ"ש בס" ש"ה ועמ"ל פ"ב מחו"מ הי"ג ויקשה מה דמשמע בנמרא דם"ם מהני כאן. ועהום' פסחים פ' צ' ד'ה היינו שתי קופות דמייכי בגדול מב' זיבורין ואילך לא אף לפירב"י דהוחזק כבית זה ספק המן עפר"ה א' : (ג) וא"צ עפ"ז בקאת דפוסי הש"ע ובד"א שנת חל"ב אינו בס"א ופ"ס הוא ובקאת הוגם

כהוגן בס"ב ועמ"א ה' ושם ביארתיו ועמ"מ פ"ב מהו"מ הי"א ומ"מ ב' הלירים הראבונות ודאי אף דיעבד מעכב הביפול וכ'ה בגמרא אפו ד'ת וכן מדלא מהלק המחבר בב' בחים ולבור חמץ בין ב' ב'א ובאו לשאול בב'א ש'מ בבפלו ול'ד לפומאה דהוי דררא ד'ח החמירו הז'ל עהום' שם ומיהו בי'ד ק'י פ'ה מבואר אף בדרבון דב' היחר הסירים עמ"א ה' וו"ל דככר גדול נמי יש כיף שמה אכלו הרבה עכברים כמ"ש הפ"ז ב' ונהי סכק הרגיל לא הוי מ"מ כו' וב' הלוקות אחרונות קודם זמן איכורו מבטל ובקל מחקן משא"כ לההר זמן איסורו י"ל דא"ל בדיקה דהלכה כהכמים וכרבי וכמ"ש המ"מ שם וי"ל ועמ"א הי ומה שחירן מס"א ע" מ"מ שם. ומ"ש מספק על עמ"מ שם וקשה ממ"ש בקבוע גם ב" בהים א' בדוק וא' אין בדוק וי"ל שאני אומר עדיף שפי דכ"א למינו אזיל ע" לבוש. וספק על ע" בטור דקרוב לבים מאוד וכר"מ ז"ל כתב סחמא א"כ י"ל גם על חי" הפ"ז: (ד) כך עפ"ז בחלוקה הד' הר'מ ז'ל כרבי והפור פסק כרכב'ג וביפל א'ל יותר או ככר קפן. שוין המה דיעבד בלא בסלו כחכמים דר'מ ולכור א' וב' בדוקים להטור חילוק בב'א או זה"ז ולהר'מ אין הילוק והמחבר י'ל שסמך אמ'ש בי'ד עמ'א ה' עפר'ח לרשב"ג קבה לרבנן המה עשר ומלא כ' לריך בדיקה הא אפי' מלא עשר לריך בדיקה כל הביח א"י דעכבר חייבי' שמא הלניע משא"כ הניח ומלא כמו שהניהו ועוד דכאן אפי' בישל לריך לבדוק אתר העבירי (לבישת הממע משחת המחו דמות כמו שהמתו לפוע): וביש הס"ז משבויה לא הביטהי דבבויה הסור בתליא י'ל ההוא דבודק עד שמניע לפלע): וביש הס"ז משבויה לא הביטהי דבבויה דרבנן הוא דמ"ה אוקמיה אחזקה כמבואר בכמה דוכתין ולהר"מ ז'ל דבדרבנן אף בב"א שרי מ"מ שבייה אית ביה דרכא ד"ח ומתרומה י'ל בזה"ז דהוי דרבן או למ"ד תרומת פירות הון עות פטרט מהופים לרכוחי מי המתרומה ל כנס די ליסף לרכטן מו למי למוחמו שלום לחץ דתיו דרכנן ובד"ח ליע דא"א ספק להקל. ויבש ביבש מ"ה מוחר ברובא ומדרבנן מחמירין בכ"א לאדם א' וליע בזה. עח"י ז' וא"ר ד' עמ"ש המחבר לבור א' המץ וב' בהים בדוקים ה" ליבורים חמן וא' מלה והאמת שכ"כ הפר"ח לדעת העור דמיירי כ' ב"א וב' ליבורין א' חמן וה' מנה וב' בתים ה' בדוק וה' הין בדוק הפי בל הדם ה' שפיר מבח"ב להריה ז'ל דב' בתים בדוקים וצבור ה' המן ובטלו דל"ד לטומהה והף בהדם ה' מולין לקולה ה'כ דיקה צבור ה' הה ב' ציבורים ה' המן וה' מנה דיש ב' כניבות והיתרע לה המרינן לקולה כ"ה ה' בדוק וא' אין בדוקיט'ש בפר"ח. טוד כמב הפר"ח לפור א' המן וב' במים א' בדיק וא' אין בדוק ולא ידטיגן ' להי על חולין לקולא בביטל ואם ספק אם על כלל א'ל ביטול דהוי ס'ס הנה דין א' לכאורה מכ"ש מב' ליבורין א' חמן וה' מלה דליכה כ"א כניכה עמ"ש בי"ד קי"א אסידרה דהמהבר ודין הב' מבואר בבעל המאור ופירש ספק על כה"ג ורבון בסומאה לא מהני כ"ס הא בהמץ מודים כעין פירש"י ומיהו אף לא בפלו לפירובו יע"ש ולא הוי מש"א. ועמ"ש באות ג': (ה) הגידו עס"ז אבל דעת הר"מ ז"ל פ"ב הי"ב מהו"מ אפי' בפלו לנייך ועמ"ש באות ג': (ה) הגידו עס"ז אבל דעת הר"מ ז"ל פ"ב הי"ב מהו"מ אפי' בפלו לנייך בדיקה כמ'ם המ'מ שם דפהק כרבון בפי"ב מה' משמא משכב ומושב הי"ג ועפר"ח כאן דמשמע דספק הוא הי פסק כרבנן ושם משמע דודאי פסק כרבנן ועפר"ח י"ד סימן ס"ג אוח ג' מזה: וחבה לענין קבוע ראימי שיש לספק בדבר א' כמו שאניד בקבוע ד"ח בין לחומרא ולקולא עש"ך י"ד ק"י אוח ס"ו וקבוע דרבנן בחהר"ל וט' עריפה וא' כשירה ואפילו מנין

ובעלי חיים היי כודאי אם נחערב א' כשר בב' פריפות דלא ליהוי ס'ם אף באופן המושיל כה"ג ס"ם ונהי דא"ל ס' יבש ביבש נגד כל הג' אפשר לקי אם אכל מהן וכ"ש פירש יול בחר רובא ובפריי לי"ד כחבנו מזה ועי" במנחת כהן בם" התערובות. ואכתי מבשא לי איפור דרבנן ודבר חשוב שאין בשל נחערב א" כשר בב" אלו ואכל א" מהן אי לוקה מכום מרדות אי אמרינן דמהרוב לקח א"ד מדרבנן הוי קבוע והוי ספק ואין לוקין מ"מ על הספק מרדות א" אמרינן דמהרוב לקח א"ד מדרבנן הוי קבוע והוי ספק ואין לוקין מ"מ על הספק עב"י י"ד רל"ד בבעיח דהנהיגו עיזח ושיבוטח וע" בס" ג"ו וש"ה . ומ"ש בחות ח" קבוע ספק מדרבון ברש"י פסחים מ' ב' מוארב וקם משמע לחומרא מ'ה וכוונחו י'ל אף ככר קפן דנודעו

וא'ז והבן ובכתובות ט'ו א' גזירה נמי משמע מ'ה:

וא'ז והבן ובכתובות ט'ו א' גזירה נמי משמע מ'ה:

תמ (א) אלא עט'ז הקבה על כי' הר"מ ז'ל א' מה כריך הא לריך קרא ולזה יש לומר

כיון דגורס כממון דמי מסברא ה'ה באומס דאליכ למ"ד לאו כממון מג'ל זה וגם

לתי ס'ד כיון דהדר בעון כו'. ומה שהקשה בעירו המירא כו' ימכרנו הבה דאיו שלו ואיר לתי' ס"ד כיון דהדר בעין כו' . ומה שהקשה בעירו חמירא כו' ימכרט קשה דאין שלו ואיך ימכרט. ומ'שיתן לעכו'ם אחר לא די בזה הזמן וכ'ש כו' י'ל דה'פ בזה דהו' הייב באיכם ועכו"ם ב' מקבל רק גמיבה וכ"ש למ"ש רמ"א משמע אף שעבו"ס ב' מקבל כל אחריות כראשון אסור ועמ"א א' א"ה שם יבואר והמעיון במ"מ פ"ד מחו"מ ה"ד ולח"מ חירצו זה דאף שהיו מן האונס היינו בנתנו להם תמח לאפות לחם וכ"ז היותו הלחם בבית יבראל חייב באחריות אפי" בפשיעה כדבעינן למימר אר"ה והאנס לא היה מאנסו כ"א בגניבה לא כשנאנסו א"כ מייתי מכ"ש ראיה: דרגרה המחבר הביא דיעה א' בכתם דוקא גניבה הא פשיעה לא כהר"מ וכ"י ובדין אנס לא הכריע א"כ לאחר הפסח י"ל הוי ספק ולקולא בתוך הפסח הוי ספק חורה ואם האנם אין מאנסו רק מפשיעה בתוך הפסח הוי ס'ס וכ'ש למ'ש דיעה א' בסתם ולקבלו לכתחלה י'ל אין לעשות ס'ם בידים עמ"א תס"ז ודברי הלבוש י'ל כן יע"ש

בשאלתי אינו ישראל מעמידים קמח אלל ישראל בנית ונותנים שכירות בכל שבוע דבר קלוב ואחריות על ישראל בפסח איך ינהגו והשבחי למוכרם א'א שאין בידו ול'ד לסמ"ג ס"ב זכין לאדם כו' ועצהו שליח ואין חקנה או שהמפקיד יתן כבות למוכרו או יסקדנו אצ'ל א'י אחר ויקבלו הב' אחריות כמ"א א' והמקום ימשור ו ולא הוי שכר מתן ועבי' ח"ן קריב חדי לחור ויקברו הגב מתפיות כמי חיד והמתקום יובחי כו זכם היי עבכר ממן ושם לדן וכאן קיל יותר. וחי"ה במ"ח יבואר עוד. וקמח שלנו חשים להוחין וחמן גמור. וביטל לא מהני שאין שלו : (ב) וצריך עש"ז רש"י ור"ח פסחים ו' א' פליגי בחרחי לדינא לרש" באחריות לא מהני ייחד זוית (עמ"א א') ובלא אחריות א'? זויה ובשיגן מחילה מדרבק לי" ימים ומשום היכרא וההוא דכופה כלי חירץ רש"י ליום א' או בי"ע אי אפשר בע"א ולר"מ יחד זוים באחריום שרי דסובר חמלו של עכו"ם בביחו וקיבל הישראל אחריום שרי וה"ה מהילה הוי כביתו והיינו בפני עכו'ם עב'ת ובלח חחריות די בכפיית כלי חף ז' ימים. ומחולקין ג'כ

לם ב"ד עמ"א. כפי דעתי ההדיומית הם דברים פשושים ראוים להאדון דול כי הר"ב דול י"ל רביתא כתב ל"ם לבעליו ואחריות ישראל פשימא דעיבר ואם סילק אהריות ודאי אין עובר רביתא כתב ל"ם לבעליו ואחריות אפ"ה אמור דעבו"ם א' תובע לישראל ונאמר דלא כמ"א גם בזה אפילו ביד אחר וקיבל הב' אחריות אפ"ה אמור דעבו"ם א' תובע לישראל ונאמר דלא כמ"א גם בזה אפילו ביד אחר וקיכל הבי אחריות אפיה אטור דעכו פא וונכע לישרא ונאטון לא כפיא כטיהול לכן הביא לשון שיג שאינו בעליו מיותר הא בעליו אין עובר אף שבעליו בפתמא רק ש"ח וישראל עדיין חייב בגניבה אפיה אין עובר דאף דלא קיי"ל כר"ח (עמ"ז ב) שהרי השמיםו המחבר ובמ"ש בב"י בשם הרשב"א ז"ל שהריף השמיםה וראוי להחמיר מ מי בי בעליו כ"ע מורים דשרי דאף בב"י בשם הרשב"א ז"ל שהריף השמיםה וראוי להחמיר גם התם עבולם ב' משאיל מקום לישראל ביד אחר אפיר באחריות ישראל מנגיבה י"ל מובא ביניהם גם התם עבולם ב' משאיל מקום לישראל ביד אחר אפיר באחריות ישראל מנגיבה י"ל מובא ביניהם גם אורי ווווי שוראל מנגיבה י"ל מובא ביניהם לאחריות ושראל מנגיבה ה"ל מובא ביניהם ברייה ווווי שור מובא ביניהם ברייה ווווי שוראל מנגיבה ה"ל מובא ביניהם ברייה ווווי שראל מובא ביניהם ברייה ווווי שבריים ברייה בר בית זשר אחר באחריות ישהאל מנגיבה יל מובא ביניהם גם התם עכום בי משאיל מקום לי אחר בית של ישראל קרינן. ולפ"ז ול באם קיבל עכו"ם ביאון הנוף שלו שרי יע"ש. והא דהשמים במור ואף דלא קיי"ל הכי בסיד בתמצו של עכו"ם שאין הנוף שלו שרי יע"ש. והא דהשמים המחבר אם הפקיד ביד בעליו דאון עובר והר"ב ג"כ לא ביארו בפירוש י"ל דמילתא דפשימא הוא ועב"י עמ"ש המור ייתר שאמר הנה הבית לפניך כתב שנזהר שלא מפרש ייתד קרן זוית דא"כ הוי חמצו ש"ל בכינה ש"ל ומה אתא לאשמעינן ופי הב"ח בסיג דלרש"י גמי ייחד קרן שרי אף באחריות חמצו ש"ל בכינה ש"ל ומה אתא לאשמעינן ופי הב"ח בסיג דלרש"י גמי ייחד קרן שרי אף באחריות ופצרשת בביתו שת ומה אתא לאשפעינן ופ" הבית בסת דרדש" נפי ייחד קרן שרי אף באחרוות ע"ל ולי ההדיום משה דא"כ אמאי לא פ" כתום" באחריות וא"ש מפי הא דפריך שכירות קניא ובד"ה המצו ש"נ הפפקיד ולא קיבל אחריות דפיתר לשהיהו ואפאי לא פ" בין קיבל אי לא קיבל ומחיצה ביתד קרן זוית ומדעת עכ"ם ואף אי גורם משום היכר הוי א"ש. ודברי הב"י י"ל דה"פ מ"ש הפור הנה הבית כר לרש"י בלא אחריות ע"כ הכ"פירושו דאי קרן זוית פשימא בלא אחריות דשרי ומה אתא הנמרא לאשמעינן אלא הנה הבית לפניך וקמ"ל דלא הוי כאמר כנום שורך דשרי ומה אתא הנמרא לאשמעינן אלא הנה הבית לפניך וקמ"ל דלא הוי כאמר כנום שורך ברשותי כר, והמור אף לר"ת לא הביא פ"י אחר על ייחד כו" משמע אף לר"ת יוחד הנה הבית ברשותי כר והמור ה" ווה בוה בות לפניך וע"ש בתום" ד"ה ייחד ב"ת וברא"ש כתב ייחד מקום ועמ"ז ב"ובא"ר וא"ז אות ה" ווה בוה לפניך וע"ש בתום" ד"ה ייחד ב"ת וברא"ש כתב ייחד מקום ועמ"ז ב"ובא"ר וא"ז אות ה" ווה בוה ישנין וע שבתוס"ד הייתר בית וברא של כתב ייתר מקום ועם"ז ביומרו האין אות הייתר בות והנלע"ר כתבתי. ועי עיץ ונ"ץ ולמ"ש איש: והנלך הח"י אות דה'ו השיג על המיא בני דברים אי מ"ש המ"א דביר בעליו אין עובר דליתא כיון שבא פיא ליד ישראל והא דיתר (זיתר) מהני בלא בא מעולם ליד ישראל. ב' מ"ש המ"א דאם עכו"ם כ' קיבל גניבה דשרי דאינו אלא בכ"ע בריך לבער (ואם הנית עכו"ם חמץ בבית עכו"ם חבירו וישראל קיבל אחריות להמ"א אםור דאין חילוק לדידיה בין בא ליד ישראל או לאו ולהח"י שרי ויבואר א"ה לקמן). ג' מ"ש המ"א אם לא ביעדו דאסור לאחר הפסח דאינו דישראל עבר והחמץ של עכו"ם היא והנת בכ"מ ז"ל פ"ר מחו"מ ה"ג עכו"ם שהפקוד אצל ישראל וקיבל ישראל אחריות חייב לבערו ואם לא קיבל מותר לקיימו בפסח ומותר אחר הפסח שברשות העכו"ם הוא עכ"ל היינו לומר הא ברישא אסור לאחר הפסח ומ"ש מחלוקת בירושלמי פכ"ש ומשמע דשרי הגירסא שלפנינו שם ר' יוסי אמר אסור חמצו שיג ומיש מהזוקת בירושלמי פכיש ומשמע דשרי הגירסא שלפנינו שם ד' יוסי אמר אסור חמצו שזנ וישראל עבר עליה וכפ"ש הגאון המפרש (דפוס דעפייוא התק"ג) דמש"ה אופר ד"י דאעינ דחפינו ש"ג מ"ש ישראל עבר עליה ובא'ר ב' הביא בשם ראב"ן ע"ב ע"ג דאם קיבל ישראל אחריות אסור באכילה ומותר בהנאה בהכי ובהירוש מוקי לה במקום דאין אוכלין פת עכוים). ומ"ש הח"י דחמצו ש"ג בביתו ש"ג דשרי כשלא בא ליד ישראל מעולם הנה בב"ח ס"ג מבואר ההיפוך להעימור ורמב"ן דמפרשי עושה מחיצה בקיבל אחריות ישראל מעולם הנה בב"ח ס"ג מבואר ההיפוך להעימור ורמב"ן דמפרשי עושה מחיצה בקיבל אחריות ביודע עכו"ם לוה דא כשעושה בלי ידיעת עכו"ם לא דשמא אין עכו"ם רוצה כ"א שעשה ישראל הרשית ישראל ותיפיק בלאיה שכבר בא פ"א לידי ישראל וו"ל דהב"ח ר"ל אף שעשה ישראל ברשית ווערים שלת שלוחו וקיבל אחריות אסור דעו"ל בריימא לא הזכורה ה"א וומר ובמשמע מהב תוברת ה"א וומר ובמשע מהב תוברת ה"א וומר ובמשע מהב תוברת ה"א וומר ובמשל מהב ח דתרוויהו בעינן קרן זוית ומחיצה שיהא בית ש"ג דברייתא לא הוכירת כ"א ייחד והמ"מ פ"ד ה"ב ייחד ומחיצה הוא ז' הפירור וצ"ע. ומ"ש המ"א דאם עכו"ם ב' קיבל גניבה שרי עם"ו ב' וי"ל דלא היי תו גורם לממון ויש לצדד ועכ"פ לאחר הפסח שרי. ומ"ש הח"י אות א' הר"מ ז'ל כתב קיבל בפירוש כוח לספון ויש לבדר ועכם לאחר המסוף שרי. ומט החיי אות אי הרים זיל כתב קיבל בפירוש דבסתמט לא היי אלא ש"ח עק"ם כלי דבירוש דבסתמט לא היי אלא ש"ח עק"ם כלי הציא: [ב"ש המ"א לאחרי הפסח רושאי ליוק לעבוים דאומרים כי ואפילו בפסיח אפשר רושאי ליקח. ומ"ש שמא ימכור לישראל היינו במקום שקונין פת עכו"ם ויש תקנה שיחתוך לחתיכות דקות ע"ד ועסי" תס"ו במ"א ב"א איסור דרבנן ביצת נבילה אין מוכרין וראייה מאיסור הנאה ראיה נכונה ובעמ"ז כתב בנליון הנ"ה ולא הבינותי מ"ש לדחות ראיית המ"א כי מאיסור הנאה ראיה נכונה ובעמ"ז כתב בנליון הנ"ה ולא הבינותי מ"ש לדחות ראיית המ"א כי מאטה ואה ואה נכנה הבשה בנים בכין הנהחילה הביחה של להיית הם א כי אין ביעיר חמץ חל כלל על בעלים: ותם הפקיד עכרם חמין אצל ישראל וקיבל אחריות וליתו כאן מה תקנתיה יבכור איא יסכור החדר לעכרם ויבקש ממנו שיקבל אחריות גניבה במובת הנאה ויתן לו דבר מה וכמ"א: יראה לי מי שהפקיד חמצו אצל החשור על השבועה והנפקר התנה בפירוש שיהא פשור אף מפשיעה כשבא הפסח אין הנפקד עובר ואף דהוי לכאורה גורם התנה בפירוש שיהא פפור אף כפטיעה כשבא הפטון אין הנפקן עובר ואף דהוי לכאורה גורם. למסון שאם נוכב ההפפקר שלח יד דצריך לישבע שאין ברשותו ושלא שלח יד ואם המפקיד מוען ואימר אני יודע שעלחת יד חייב הנפקר לשלם אם נשבע המפקיד עחים צ"ב פ"ח וי ומסע כיח ם"מ הא לא שלח יד ואף אי שלח יד ל"ח שמא ימעון המפקיד שקר דאחזוקי ברשיעי לא מחזקינן ולאו גורם למטון אבל אם שלח יד והמפקיד ראה זה חייב לבערו דגורם הוא שמא נגנב בימי הפסח ונשבע המפקיד כאמור ונ"מ עוד באם הפקיר המפקיד חמצו ש"א ביש עדים מקילין לאחו הפסח עס"ר תמ"ח או מת המפקיד ואפשר לבנו לא קנסו באם הניח יתומים קסנים כאן הנפקו עובר אסור לאחר הפסח וכאמור וא"ה בתמ"א אכאר עוד (בהמה לסקול ואיסור הנאה ד"ת אומי (ב) גר תושב עם׳א כ׳ה בר׳ם ז׳ל פ׳ר ה׳ב אבל מפני שמצוה להחיותו ואם נאבד צרך רשל): (ב) גר החשב עלא כוה ברשלל פל הביאל של הביאל שפני שפבות להחיותו ואם נאבר צרך ליתן משלו בתורת צדקה פשימא דלא הוי גורם לממון בשביל זה. ובלבוש משמע מסברא לכאורה וזה כאביי ולרבא צריך קרא פסחים ה' ב'. ושם הביא דעת ר'ת דמתיצה מהני באחריות והמחבר השמימו ולרינא צ'ע לאחר הפסח יזל ספק חמץ שעבר הפסח מקילין ובב"י דראוי רק להמחמיר היינו בסח. ושם כתב ומיהו מחיצה ששרה בעי היינו אף לג" משום היכר א"ש לר'ת דקרן די במחיצה פחות מים והיכר בעי מחיצה י'ם עב"י בזה וגר תושב עמ"ש בפריי ליד ס"ה עמ"ש אות ני אי"ה בוה: (ג) כדי עמ"א עתום' ר'פ ויי"ג וכדומה בדיל סיקרי משא"כ חמץ לא נשתנה שמו ולאחר הפסח אוכל חמץ לא בדיל מיקרי כלל וכל חמץ אף עכו"ם שלא כבשתו חיישיגן דלמא יאכל ממנו ע' אות ו' במ"א ואי"ה שם אבאר עוד וגם באות ה' דבמיל לחוד אף בלא כרת חיישיגן מסנו ע" אתר רי בס"א וא"ה שם אבאר עוד וגם באות ה" ובס"ל וחוד אף בנא כרת חייטינן והיינו אם מפקיר עד הלילה עכ"פ כלי בעינן: (ד) בי"ם עס"א דסרין גרע מכפיית כלי אבל פחיצה נבודה וע"י סדין וקשור למסה שלא יהא גע ונד עדוף סכלי ועס" שס"ו ג' ור"מ מזה ובי"ם לכתחלה אין לקבל כלל פקרון ואף בלא אחריות ומשמע בח"י בשם הרוקח אות מ' דפסח אף בר"ה ובטחיצה ובלא אחריות אין לקבל פקדון יע"ש וכ"מ קצת בס"א ה': (ה) קודם עס"א ועת"י י"א ועיין ברש"י ובלא אחריות ה' עושה לחד פירושא ובלילה יבערנו הא מעל"ע שלם צריך מחיצה ועב"ח תל"ד ס"ב דנ" ו אי דיה עושה לחד פירושא ובלילה יבערנו הא מעל"ע שלם צריך מחיצה ועב"ח הל"ד מ"ב דב"
פירושה הם ברש"י: הברק ז"ל כאן ס"ג הקשה למה די במחיצה ובהקדש א"צ כלום ולא חיישינן
לעכבר ולבעי כלי ג"כ בעכו"ם כר ותי" דלא עבר ב"י ודי במחיצה והקדש א"צ כלום ווה יוצדק
לת" ב" פסחים ב"א" משא"כ לת" א" עיקר המעם דלא בדילי ולת" כ" נוקשה ל"פ ה"ה כאן וכפני
יהושע ת"ד דתמול הולדה בפנינו וכי יבצא ידע שהקדש הוא ובדיל מיניה וקשה בעכו"ם אמאי די
במחיצה ולא בעי ג"כ כלי: (ו) אינו עמ"א עב"י כשם תשובת הרשב"א ובלבד שלא יפרר פירורין
בכית עח"י אות ב" שם ש"ל כלל ז" מ" מ"ב דמה"ם לא יניה לאכול אם מפרר כר': (ו) ואפ"י עמ"א
מדש שם הוא ל"ה השב"א ז"ל בתשוב" עב"י וע"ש בקע"ג ובע"ש העתיק אפי" באין מכירון וא"ז והמסק
מפה אסור כ" שמא יתערב פ"רור כו" וא"ז וי הוח" י"ג תמהו עליו ע"ש ואני אומר כי מל" הרשב"א
שם לבחלה כתב במבירנו ואח"כ בשכתב בהפסם מפה אסור ה"ה באין מכיריו ני בחוף ב"ר וו"ב" שם לכתחלה כתב במכירין ואח"כ כשכתב בהפסק מפה אסור ה"ה באין מכירין כי רחוק כרי וכ"ג מסתימת המ"א ובד"מ הביא לשונו והשמים מכירין יע"ש והמעיין בב"י יראת לפרש כן דאל"כ מנ"ל מסתימת הם א ובד"ם הביא לשונו והשפים ספירין יע ש והסעיין בבי יראה לפוים כן דא. כנו ל דא"ח פליג אהרשב"א הא כתכ דומיא דבי אכסגאים (ביד פ"ח) שאין מכירין. ומ"ש הא"ח בהפסק מסת לכ"ע שרי וול בכאן שאין מכירין ובלא הססק "ח אלא כמ"ש. יתר הריגין השייכים לסימן זה אי"ה יתבארו במ"א: ער"מ ה' עכים ותוקותיהם פ"ר ה"י אע"ם שקיבל אחריות שנא' שללה כר ובסנהדרין ק"ב יע"ש הימב משמע לכאורה אחריות כדידית לנסרי אי לאו קרא והבן ועמ"ז והבן:

בפירוש ייחד לרש"י הנה הבית כו' שאין מקבל אחריות ולחום' ייחד זוית דוקא . ומ"ש הע"ו או הוא חייב לשלם יראה להניה חייב לבער . ועב"ח ולדינא קיי"ל כרש"י וכמ"ש בש"ע

תמא (א) ומשכנו עמ"א. ביד ישראל הא הניה המשכון ביד עכי"ם אחר וקנין ואחריות עמ"ם הב" אפשר דמי למ"ש בתנ"ר א" יע"ש. ואין שליחות לעכו"ם. ועח"מ ר"ז מ"א ומידר פלוגתא הר"מ והראב"ד להר"מ משבון שת"י אין בו אסמכתא בישראל מישראל משאיכ עכרם וישראל שייך אסמכתא ועכו"ם מישראל לא שייך שמכתא ועכו"ם מישראל לא שייך אסמכתא ממ"ש המימ בפ"ד מחו"מ ה"ה ופלוגתת הרימ והרא"ש להר"מ מעכשו לא הוו אסמכתא במ"ש המימ בפ"ד מחו"מ ה"ה ופלוגתת הרימ והרא"ש להר"מ מעכשו לא הוו אסמכתא אסכתא כס"ש המים בפ"ד מחו"מ ה"ה ופיונתת הרים והרא"ש והרים מעכשיו לא היו אסכתא ולהר"ש מעכשיו לא מהני אא"כ קנה בכ"ד חשוב והר"ב הנית שם בב' דינים אלו וייח אם כן להר"ב הנית שם ה"ה כאן שלא משכנו בירו אף שקנה בקנין מעכשיו אפ"ה היי אססתא וכמ"ש כאות ב' דהמחבר סובר דיש אסמכתא לעכו"ם וכרבעינן למימר לקמן א"ה ובעינן דיקא ת"י ומעכשיו דאו מהני לכ"ע כמ"ש הסמ"ע אות ח"י שם . ובזה יש ליישב דברי המ"ו א' מיש ומשכנו כי דה"א בעינן כו' הם בדקדוק דלאביי א"צ לומר הרהינו אצלו אלא הקנה בקנין גמור ובהתמא למפרע בענון כו' הם בדקדוק דלאביי א"צ לומר הרהינו אצלו אלא הקנה בקנין גמור ובהתמא למפרע גובה משא"ב לרבא כל שלא הרהינו אף שאמר מעכשיו הוי אסמכתא (אף בעכו"ם נאמר דשייך אחבר הא"ש החדיבו הרא"ש החברי הרא"ש החברי הרא"ש החברי הרא"ש החברי הרא"ב המוכרום החברי הרא"ב המוכרום החברי הרא"ב המוכרום החברים לומר לדרון במשכנו ת"י כל שתחויר העכו"ם המשכון לישראל מסתמא הוא באחריות ישראל אסור אע"פ שקנה העכו"ם בשהיה ת"י וכאמור: (ב) וא"ל עמ"א א" ומ"ז א". ומ"ש וכ"ה דעת המחבר מסלת אפ"י דאיק לה משמע דשוין הם או מדהשמים הדין קודם הפסח ועם"ו ב' ובלבוש דקודם הפסח א"צ מעכשיו יע"ש. ומ"ש ואם לא הלוהו כו" היינו אע"פ שמשכנו בידו ומעכשיו והניע הזמן ישכמה אל המככל היו אמכתא כמ"ש הממ"ע ד"ז אות ח"י בשיעבוד דעשה לו מוכה שהלוהו הא שקבע קודם פסח הוי אממכתא ומינית גמי אף במשכון כל שלא הרהינו אצלו או שלא אמר פעכשיו הוי אממכתא כמ"ש הר"ב שם בס"א וס"ד ואף בעכו"ם שייך אממכתא דלא כראכ"ד בזה וא"כ אף קנין ואין אחריות עליו אמור כמ"ש באות א' בתמ"ח אות ד' יע"ש: (ג) ולא עמ"א דמלות על קנין ואין אחריות עליו אסור כמ"ש באות א" בתמ"ח אות ד" יע"ש: (ג) ולא עמ"א דמלות על המשכון ש"ש ואם נאנס הלות משלם למלוה עו"ם מ"ב ות" דתמצו של עכרם בביתו של עכו"ם שרי ולמאן דחולק התם צ"ל כתירוץ הב" בכאן א"ג בדיניהם אין הלות משלם אם נאנס עכ"ם של" ועס" תמ"ח דחוק אי בתר דיניתם אוליגן מ"ם כאן שאין החמץ שלו בוה איכ אין אחריות עליו ול"ד להתם. וגם דיעבר משמע שם דמהני ה"ה כאן: (ד) כאן עמ"א ובמ"ז אות אחריות עליו ול"ד להתם. וגם דיעבר משמע שם דמהני ה"ה כאן: (ד) כאן עמ"א ובמ"ז אות ב" לב"ל קודם הפסח תוך הפסח אין עובר ב"י ומ"ם לאחר הפסח ע"ש: דרוי יודע דמהני בימול לאחר הפסח עם"י והוי כנדר וחל על דבשב"ל עידד לאחר הפסח ווה מכ"ר וחל על דבשב"ל עידד ר"ד מ"ד ושו"ח מ" קכ"ד הארכתי ובס" תמ"ו א' ותמ"ח א"ה אבאר עוד בזה וה"ה חמץ של ישראל ר"ד מ"ד ושו"ח מ" עכ"ם ובימל ישראל אין עובר עליו ברשותו היינו בכ"ם שהוא הוי רשותו עליו כמו בכל גבולך ערא"ם מ" במ" לש"ח מ" או מב"ח מ"א אחריות ישראל עובר ב" ולא מהני בימול דנות החמץ ש" ב" מ" מ" אחרים כ"כ פני יהושע ה" ב" ושו"ת בכל מהני הוש מ" ב" ומו"ת מהני ב" כול דנות החמץ של עכו"ם ואוו יכולת להפסיר חמץ אחרים כ"כ פני יהושע ה" ב" ושו"ת מהגי בימול דנות החמץ של עכו"ם ואוו יכולת להפסיר חמץ אחרים כ"כ פני יהושע ה" ב" ושו"ת מהגי בימול דנות החמץ של עכו"ם ואוו יכולת להפסיר חמץ אחרים כ"כ פני יהושע ה" ב" ושו"ת מהני בימול דנות החמש של עכו"ם ואוו יכולת להפסיר חמץ אחרים כ"כ פני יהושע ה" ב" ושו"ת בכל גבול עואם פי בא ופריח תם די. אבל חמץ של עכום ואחייות ישראל עובר בי ושלת מהגי בימול דגוף החמץ של עכום ואין יכולת להפקיר חמץ אחרים כ"כ פני יהושע ה' ב' ושו"ת שאגת אריה גם איא למכור בלי רשות העכו"ם ול"ד לפקדון שראל והבן זה: (ה) משום עמיא ועם"ש באות א"ב למ"ד כל שאין ממושכן ת"י הוי אסמכתא א"כ הכי בעינן ממושכן דוקא ת"י ועי תי"אות וי ובח"מ סי ע"ב סי"ז וש"ך נו"ן ור"ז: (ו) אבל עמ"א ועמ"ז תמ"ז אות די ואי"ה שם "בואר ולמ"ש המו כאן ולבוש דבהגיע הזמן קודם פסח א"צ מעבשיו כראב"ד בזה ולפ"ז ה"ה ישראל "בואר ולמ"ש המו כאן ולבוש דבהגיע הזמן קודם פסח א"צ מעבשיו כראב"ד בזה ולפ"ז ה"ה ישראל " יבואר ולמ"ש המ"ז כאן וכניש דבהגיע הזמן קודם פסח איצ מעכשיו כראביד בזה ונפיד היה ישראק שהלוה לעכו"ם והגיע קודם הפסח הזמן אף בלא מעכשיו אסור כה"ג דאף ישראל מעכ"ם ל"ש אסבתתא והעכו"ם מקניא ליה בלב שלם ואף בלא אחריות אסור: בתו"ת נימין ל"ג הממסא ומדמע כתבתי מה ששייך לכאן: דע גול חמץ ונשבע קודם פסח לאחר פסח אי לומר הש"ל ירושלמי ב"ק פ"מ ה"ג חילפי אמר יע"ש על משנה גול חמ"פ: התוחב כף חולב לבשר שונג י"ל היון שא"ג פשור וי"ל נשתנה שעמו אבל במינו "ל כן. קיבל אחריות חמץ עכו"ם בפסח י"ל דלקי היון שא"ג פשור וי"ל נשתנה מעמו אבל במינו "ל כן. קיבל אחייות חמץ עכו"ם בפסח י"ל דלקי דלא גיתק לעשה דל"ת רבי מלא ימצא ולא העשר וצ"ע ועמ"א א"מ"ש ואפשר החמיץ עיסה של דלא גיתק לעשה דל"ת רבי מלא ימצא ולא העשר וצ"ע ועמ"א א"מ"ש ואפשר החמיץ עיסה של : חבירו בפסח שוגג י"ל היזק ניכר הוא וצ'ע

פתיחה לתמ'ב

תמב ראשונה צריך לברר מ"ש המחבר תערובות עוברים ב"י אי דוקא כזית כא"פ או אף בפחות תמב האשונה צריך לברר מ"ש המחבר תערובות עוברים ב"י אי דוקא כות כא"פ או אף בפחות הא"ם או אף בפחות או אף במעם פלימה לבר (עי לבוש מ"א תערובות אסור להשהותו ואם השהה אסור אחר הפסח בהנאה כחמץ נמור וו"א שחייב לבער מ"ה דאכילה ושהייה כהדדי עכ"ל ומתורץ קושיית התוס" ר"ם אלו עוברין "ה ואלו ע' ביצה ז' ב' וכב"ה דיליף ביעור מאכילה ולדיעה א' משמע כר"ת דמדרבנן אסור לשהותו ואמאי אסור לאחר הפסח ונוקשה בתמ"ז ס"ב מותר לאחר הפסח וניקשה בתמ"ז ובואר). ולא נעלם ממני מה שהאריכו ז"ל מ"מ אחקור אם ממעם כל שאסור ו"ל וא"ה בתמ"ז בישור ביעור דילוף ביעור מאכילה א"ד המעם דב" ל"ש בישול כלל:

באכילה צריך ביעור דילוף ביעור מאכילה א"ד המעם דב"ד ל"ש בישול כלל:

ב" הר"ץ ז"ל בסוף ע"ו בתכ"ז ביעור מועם האימור באכילה בהכילה מועם האימור ביעור מועם האימור בתכ"ד מ"ה בלא מ"א מ"א מועם האימור מישור הדי ווא מועם הדי מועם האימור מישור ביעור מישור מועם האימור מישור מועם האימור מישור מועם האימור מישור מועם האימור מישור מישור מישור מישור מישור מישור מועם האימור מישור מישו

משא"ב בהנאה חד בתרי בטל והוא ז"ל חולק ועס" תמ"ז. ואמנם בי"ד ס"י קלים ס"א מבואה די"ג של תורה שנשל ע"ג הס"ם לובוני לעכו"ם והוא בע"ז ס"ה ב" וא"כ תקשה לס"ד סכ"ע אף שאין ממשו רק מעם לכד לוקה על כל זית מהיתר ונהפך לאיסיר (עמ"ש בפתיחה חלק ב' לר"ח ולר"ת) אמאי החימים שריין בהנאה ש"ם לכאורת בהנאה ל"ש מעמא וחד בתרי בסל ובאכילה שאין ממשו רק מעם לבד לוקה על כל זות מהיתר ונהפך לאיסור (עמ"ש בפתיחה חלק ב" לר"ח ולר"ת) אמאי החימים שריין בהנאה ש"ם לכאורת בהנאה ל"ש מעמא וחד בתרי במל ובאכילה חיך אוכל יחמעם עין חהיר חולין צ"ו ב" אם לא שנחלק ב"ן נתערב משט ובין המעם לבד אין נמכר ביוקר בשביל המעם עין חהיר חולין צ"ו ב" אם לא שנחלק ב"ן נתערב משט ובין המעם לבד אין נמכר ביותר משאר איסורין: ועתה לענין ב"י י"ל דל"ש מעמא ובמיל חד בתרי אף כדו הגאה למ"ד דשרי. ו"ל להיפוך לענין ב"י אף דשרי באכילה מ"ח יבש ביבש חד בתרי או לח ביותר מ" אפ"ה עובר ב"י ותבלין לזה ממ"ש בכורות כ"ג אי נבילה במשאם ל"ש בימול דאכילה י"ל כל משהו היתר הוא דמ"ט שם כתבו דמ"מ במל ממשא ל"ש בימול דאכילה י"ל כל משהו היתר הוא דמ"ט שם כתבו דמ"מ במל ממשא ה"ח" מה"ז בתרב וב"מ במל במשא מ"ה ופ"א מה" למ"ד דעובר עליו ומיהו ב""ד רצ"ם בש"ך או שעם אחר דכלאים אין במל ובספר שושנת העמקים למיד דעובר עליו ומיהו ב""ד רצ"ם בב"ץ ול הכ"מ הלתר מי יבטל את מי ובב"ח גלי כתב הר"ב ו"ל משמע דמ"ה ל"ד במור ב"ל ומשות הב"ד רנים הלכות חמץ ומצה פ"ד ה"ח דנראה לי פי קרא בנ"ם י"ש הנה נתבאר לרוב הפוסקים שייך בימול בב"י ולהר"מ ז"ל משמע דמ"ה לא במל במשא וכאמור: וראון להתרק בכאן לו הכ"ם הלכות חמץ ומצה פ"ד ה"ח דנראה לי פי במל במשות מד"ם הרמ"ך עיקר בר"מ ז"ל העותר כל בא"ן לוקה דכלל בידינו כל ששוהה יותר מכא"ם וכתב הכ"מ שמור בו"ד צ"ח ל"ב ע"ל במח"ת מבור מ"ל משתר ב"ד צ"ח מ"ב (ועמ"ש אין לוקון אבל ב"א או"ל העותר מב"ל באת במל המב"ל ב"א ב"ל המור מ"ל בפת"חה בחלק הב"ל צ"ד מ"ל ב"ל הוה אף דמ"ה התורה לא במל ויבש שבמל מ"ה אפ"א מובר ב"י ולמ" משום באבילה במכ"ל ויבש שבמל מ"ה אפ"ה עובר ב"י ולמ"מתר באבילה בתלב הוה אותר מותר מותר און לוקה משא"ב לב"י. ולפ"ו לבוא לדי מיקות בורת מותר מ"א במכורות המותר מובר ב"י וותמעין בב"ד נ"ה מותר מ"ח מלקות באכילה בתכ"ל בשותה וותר און לוקה משא"ב לב"ל. ול" הלעם הבאכולה באכולה באכילה בתכלל דשותה הותר מ"ח בצ"ל ב"ל משום בל"מות מא"מ ובר ב"י ול"ל מש"ח באבולה באכולה באכולה באכילה באבולה באבולה באבילה שבת א' במעם פלימה אם עובר ב"י והכיא מ"ש הרא"ש ז"ל ר"פ אלו עוברין שכר שעור מובא דהתם ממש יש קמח ולרוב הפוסקים כרת הייב התם, והנה לבאורה לשימת ר"ח או ר"ת בסעם פליטה לחזר לוקה על כל זית מהיתר דנהבך לאיסור א"כ עובר ב"י נמי . שוב ראיתי אדרבה לדיעה זו מוכח דאין עובר ממש"ל ביי"ב על חימי דשרי לובוני וע"כ אכילה חיך אוכל ימעם משא"כ הנאה וה"ה ב"י כאמור ומיהו ב"י יל יליף ביעור מאכילה כמש"ל וכ"ש למ"ש כספר יבין שמועה להרשב"ץ דב"י שהחמירת התורת משום לתא דאכילה (עס"ש בפתיחה הוא) א"כ כל

אלה כתם שקדון ש"ח הוי והרח"ש פסק שם דש"ח חייב לבער ולומר דהנפקד חייב ולח המפקיד כ"ם אבל בפור כתב יש מנאונים שכחבו כיון שקיבל הנפקד אחריות כר' משמע טעמא יהבו למלחייהו וכתב הב"י שזהו דעת הרמב"ן והרץ ולמ"ש ל"ע דלדידהו משמע אף לא באחריוי אין המפקיד שובר כאמור גם מה שסיים הרא"ם הואיל והפקיד לו ביתו קריכן ביה ביתו קין המפקיד שוכר כחתור גם מה שפיים הרח ש הוחיד והפקיד כו ביפו קריגן ביה ביחו לה הבינותי דח'כ חמץ ישראל מופקד ביד עבו"ם וקיבל עכו"ם אחריות ומונח ברה"ר האם נאמר שאין ישראל עובר עליו זוה לא שמענו לא' מהפוסקים שיאמרו זה וברי"ו נמיבה' ח"ה דף מ"ה ב' כתב בל' הזה עוד פשוט אם חמנו בל ישראל מופקד ביד עכו"ם ועבר עליו כו' יש מגאונים שאמרו אם קיבל הנפקד אחריות אין המפקיד כמו עובר כיון שאחריות על הנפקד ואינו ברשומו ורוב הפוסקים הסכימו שהייב המפקיד כמו לבערו משול מבדריו דלהגאונים חרחי בעינן ורוב הפוסקים הסכימו שחייב המפקיד כמו כן נכערו מבוחר מדבריו דלהגחונים מרחי בעיכן שהנפקד קיבל אחריות והוא מונח ברשוחו לא ברבות המפקיד אז אין המפקיד עובר כעור . ולרוב הפוסקים המפקיד כמ"ו כ"ן הייב משמע הנפקד ג"כ אף חמץ של ישראל וגו' אף בש"ע וע' לביש חולק בין חמץ של עכו'ם הנפקד עובר וחמץ ישראל אין הנפקד עובר ע' א"ז א' . ונריך שחדע כי הרמב"ן שם והר"ן שם פי' כר'ת ייחד בית בקיבל אחריות ואפ"ה שרי דחמצו של ישראל בבית עכו"ם מ"ה אין עובר (דממועט מבמיכם) ומדרבנן אסור כדאיתא פ"כ"ש חמץ של ישראל שהלוה עליו עכו"ם להחר הפסח עובר כדבעיק למימר לקמן אי"ה וחמלו של עכו"ם בביח עכו"ם יקיבל ישראל א ריוח אף מדרבנן ג"ב אינו עובר אבל ר"ח פסחים ו' א' ד"ה ייחד ליה מלא ימצא פרע לזה שאין מצוי ולא מבחיכם וברייתא גיכ מביים תיל לא ימצא וכ"כ הרא"ש דלדידיה חמלו של ישראל בבית עכו"ם וקיבל אחריות אפ"ה עובר המפקיד אבל המלו של עכו"ם בבית עכו"ם וקיבל ישראל אחריות שרי אף מדרבנן שאין זה מלוי בידך דגוף החמץ של עכו"ם וביתו בל עכו"ם ולפ"ז ילא קולא לדידן כל שאין איסור לשחות מ"ה כ"א מדרבנן של עכו"ם וביתו בל עכו"ם . ולפ"ז ילא קולא לדידן כל שאין איסור לשחות מ"ה כ"א מדרבנן כמו נוקשה או חמן שביעל בפני עדים והיה ג"כ אוום בדבר יש ללדד בה"מ דבירושלמי פכ"ש כמו נוקפה זו חתן עביער בפני עדים והיה ג"כ הגום בדצר יש נמד בי חל בירשנתי פל ע ר"י דהוסר רק מפני הערמה ועכו"ם שהלוה לישראל אחר הפסח אסור דישראל מ"ה עובר ב"י ולהרמצ"ן ור"ן עכו"ם שהלוה לישראל אחר הפסח אסור אע"ג דלא עבר ב"י הואיל וראוי לעבור ב"י ומדרבגן אסור לשהוחו קנסו ומוקשה שאני הואיל וא"א לבוא בשום ענין בב"י והא דהפקיר חמלו ב"ג לאחר הפסח לר"י אסור משום הערמה עפר"א בח"מ וחמ"א ו"ב

וסמ"ח דאף בלא ידע מהחמן כלום אפ"ה שייך הערמה יע"ש ואי"ה בחמ"ג יבואר עוד: רעתה אבאר דברי הע"ז ז"ל לפרש דברי רבינו יונה כי דעם הגאומם י"ל כרמב"ן וכ"ן אף בלא קיבל הנפקד אחריות דממועט מבתיכם או דוקא כשקיבל הנפקד אחריות ומונח ברשות הנפקד אין המפקיד עובר דאין מלוי בידו דנגנב אין מפקיד מפסיד בכך וגם אינו מונח ברשותו וע"כ שפיר כחב הרא"ש דאין מבין ראייתו מוגונב מבית האיש דנהי דהחתץ של המפקיד אינו ברשוחו . ובבו"ת ה"ל קל"ס ופ"מ מ"ז ופני יהושע פסחים תמהו על רא"ש ז"ל המפקיד חינו ברשותו. ובשות ח"ל קל"ע ופ"מ מ"ז ופני יהושע פסחים תמהו על רח"ש ז"ל ולמה דהא מעם הגאונים מבחיכם ממעשינון ליה ואין כאן ראיה מב"ק אבל המ"ז ז"ל מה דהא מעם גם להבין הפלוגחא דמכילחא. כי מלח מבחיכם ודאי מישטא הוי ולרבן מי"ז זה בטוב מעם גם להבין הפלוגחא דמכילחא. כי מלח מבחיכם ודאי מישטא הוי ולרבן מתעשינן בקיבל אחריות לבד ולר"ש אין חילוק ומתעשינן אף חמלו של שכאל בבית עכו"ם והמכילחא כר"ש סובר ומיהו הרמבסחים ו" א" א"ד אל למ"ד כממון דמי למה לי א"ז מלה גם מ"ש במ"ז דלר"ש אין-הילוק י"לבסחים ו" א" א"ד אל למ"ד כממון דמי למה לי אל מ"ל מודע במים הוא כל איים המבי יהושע פסחים ה" ב" להרמב"ן (ש"ם שם הרמב"ם עכ"פ עשה חשביתו איכא דמו מכילי מודר במים הרצון הוארכו לא מ"ה ומה"ע יוחד מדרבנן לא גזרו כמ"ש הכ"ן ז"ל ונכרי שבלום לישכאל מדרבנו לא עדם ני"ש. בה מיונים ב"ח במלום למשכה ב"ד. מהמונים מוד לא כחבר ב"א תבחיכת ביושה ב"ב. שהלוה לישראל מדרבנן לה עבה יע"ש . גם המיעוט מלך לא כחבו כ"א מבחיכם ובעבה ג"כ כחיב מבחיכם ולענין דינת עובר בל"ת ועשה אף מונח ברה"ר כל שהות שלו ונ"מ במי שמת ע"פ הודם הלילה והניח יחומים קטנים עמ"ש בפחיחה . ובשו"ח פני יהושע מא"ח לא משמע כן ובשו"ח באנח אריה ע"ט כחב בעשה לא קנסו דל"ח חמור וביבמות ז' א' פירש"י ל"ח חמור דלוקון וכאן א'א ללקות להכמים דהשבתתו בכ'ד א"א לבטל העשה בידים וחלי שיעור למ"ד

יראה ולא ימלא יש לנו בזה דברים עמ"ש בפחיחה ובספר ראש יוסף כתבנו בזה :

תמא (א) ומשכנו עפ"ז נראה להגיה וכנ"ל מעכביו דאל"כ ב"ח בסחמא אין קונה למפרע לרב"א ומש"ה בעינן מעכפיו ומלח דה"א אין לו ביאור ובעינן נמי הרהינו דאל"כ אחריות על ישראל הרא"ש פסחים ל"א ואפשר ליישב הנוסחת מה דמשמע בפסחים לאביי מ"ל הרבינו וע"ם מהרש"ח ז"ל וגיפין מ"ם ח" ברש"י ד"ה חמן ופני יהושע שם . ולכחורה יחמר דלאביי א"ל הרהינו ואי עכו"ם קונה משכון אין הלוה עובר כמ"ש המ"א אות ו' ושם יבואר אי"ה גם בט"ז ממ"ג אות ג' חולק ע"ז יע"ש. שוב עיינחי במלחמות כתב דלאביי במשקנא נמי ל<mark>כיך</mark> הכהינו והא דאקדיש וזבין מלוה לאביי קדוש במקכקעי דקנה ליה בבער לא במשלשלין יע"ש שהאכיך ואי"ה במ"א יבואר עוד : (ב) בזרתר עש"ז הנה מחליקת הכא"ש והכאב"ד עם רבינו אפרים והר"מ ז"ל מבואר יפה במ"מ פ"ד מחו"מ ה"ה ואבאר בקורה כי הנה דעח סם דבית הפנים זהל הדל מכותר יפט במ משר מות מי שי הובנת בקתה פי שהם העודם הפסח הר'מ ורבינו אפרים כל הבלשה חנאים הרהין ולא פדאו ומעכשיו בשיון דוקא קודם הפסח הא אחר הפסח לא מהני דהואיל לחומרא ובידו לפדוחו (ושל גבוה דאין עובר זריך לחלק עחום' פסחים מ"ו ב' ד"ה הואיל ב') וקודם הפסח ג' חנאים הא' בלא מעכשיו לא קנה עחום' פסחים מ"ו ב' ד"ה הואיל ב') וקודם הפסח ג' חנאים הא' בלא מעכשיו לא קנה שחום? פשחים מו ז ב' דה הוחיר ב') וקודם הפשח ג' תנחים הי' בנת עלפין וח קלה הענו" מו מו מעלפין וח קלה הענו"ם ואף דסובל פי'א ממלילה ה"ד דמשכון וא שייך אסמלא עלו"ם ג'ל הרהינו ועמיא הדיני במה יקנה או מעשם אהריות ואה'ל הקנה בקנין ובלא אחרוות א'ל הרהינו ועמיא א'ב שם יבואל לדידן לא מהני בלא הרהינו ודעת הרא"א והרחבינו ואף לא אמר מעלפיו זמן אחר הפסח ומהני הא קודם הפסח ב' שני שלא פדאן והרחבינו ואף לא אמר מעלפיו דאין הסמל אינו בשני דבמה יקנה או מעשם אחריות והילא דהקנה בקנין והחבה שאין אחריות עליו ברי בהגים הרבה לא מרבין ובלא מעלפיו ומסחימת הט"ז משמע שאין אחריות עליו ברי בהגים הרבה לא הרבין ובלא מעלפיו ומסחימת הט"ז משמע בתי הבר נמי הכי הובר דקודם הפהה בלא מעכשו ברי ומלח אפילו מפרם דלאו לגמרי משוה דהמהבר נמי הכי הובר דקודם הפהה בלא מעכשו ברי ומלח אפילו מפרו דלאו לגמרי משוה לבו וכ"כ הע"ש וע" לבוש ועמ"א אות ב׳ לא פי׳ כן. ופסק הע"ז דאם מכוין כך אסור ואם לבו והגיע זמן הביעור ולא פדאו אין מכריחין אותו לפדוחו משמע הא לכתחלה עכ"פ אסור ללוות מהעכו"ם על תנאי כך דשמא יפדה ואפי" גומר בדעתו שלא לפדותו מ"מ לכתחלה אשור ממעם הואיל ובידו לפדוחו ונהי דיעבד שני דמחוסר ממון לא חשיב הואיל כמ"ש הר"ן ז"ל או מסעם הואיל ובידו לפדוחו ונהי דיעבד שני דמחוסר ממון לא חשיב הואיל כמ"ש הר"ן ז"ל או מה"מ יפדה הואיל ואסור בהנאה אבל לכתחלה אסיר ועב"ח. ובא"ר אות ב' דאף לכתחלה יכול להלוות באופן זה אם דעתו שלא לפדוחו אחר הפסח יע"ש: (ג) אפי" עש"ז דתוך הפסח זרך לבערו מספק ב"ד שמא לא יפדה עכו"ם והוא מפירש"י וכאן ל"ש מחוסר ממון אפשר

עובר בודחי ועמ"א ד' דכחוך הפסח אין עובר דלא כפירב"י והב"ה ופר"ה כסקו כרב"י ועא"ר ה' כתב דחמן כזה מהני ביפול וחייה במ'ח יבוחר :

תמב (6) תערובות עמ"ז מ"ש על הב"י לענ"ד דברי הב"י ראוים למי שאמרו כי בנמ" ו צב" גרבי בר'נ וה'ה מוקבה והניהו וכ'ש יעש במהרש'א ז'ל בחום דיה ואלי וכם בב"י גרבי בר'נ וה'ה מוקבה והניהו וכ'ש יעש במהרש'א ז'ל בחום' ד'ה ואלי וכם ור'ג מ'ש לא אמר כר'י דלמ'א כו' יורה כני' הישנה דלר'ג נוקבה עכ'פ לא ברע מתערובות וור'ג מ'ש לה בה"ה ואפבר דנוקשה עדיף מש"ה לא פביקא לר'ג לומר דר'א הוא אבל רב יהו הדחי בהקיא לאמר ע"כ כו' דלדידה שערובות ודאי המור מנוקבה והתניא כווחים סותר דברי ר"ל דמייהי לה לכ"ח בה"ה מברייתה דקחשיב ארבעה כוחח ובכר והומן וזימים הדא ולסמוך באינך אהיה כ'ש נוקבה דהוה למתני ולא לסמוך אהיה שימ ניקבה לר'ה נית לי ורפ"ז ד"ה רב נחמן סובר באמת נוקפה חמיר ולית הניח כוותיה דכ"ש הוא (ע"ש בתום' ד"ה ואלו ומהרש"א ז'ל וחבין) וח"כ לפום מים ר"כ ה"ה ומש"ה ניחא דלא מייחי מברייהא דלשיל דודאיה"ה כו' ועמ"ל פ"א מחו"מ ה"ו ולמ"ש ניחא . וא"ש נמי דהרי"ף ז"ל פופר פסק כהכמים מסחש משנה לקמן מ"ח ב' שיאור ישרף ואוכלו וכ"ש הערובות דקיל מנוקשה וכר"ג וער"ן חירן דת"כ דעכ"פ מחני' ר"מ דחי כר"נ דלח חחית מחני' כר"מ דנוקשה חמיר בזירה להסור וכן דבר שהין בו קיוהא כלל ונחבטל בם׳ דחין הוזר ומער לסור ומותר בפסח לאכול אפ"ה אסור לערב קודם פסח ולאכול בפסח דהוי כמבפל מיסור אדעהיה לאכול בפסח לאכול אפ"ה אסור לערב קודם פסח ולאכול בפסח דהוי כמבפל מיסור אדעהיה לאכול בפסח ואף דעדיין היחר הוא ולד לי"ד ק"ט דמרבה עד ס' ביבש דכבר נהבפל ברוב אבל לערב בעין לא וע' ז'? ס' פ' ומ"ש בפריי לי"ד ז"ח בש"ך אוח כ"ב א"ו חמן שמו עליו ועסי חמ"א בע"ז אוח ה' וחרכ"ו ב' ואי"ה שם יבואר אבל לערבו לשהוחו בפסח שרי לעור דכ"ד דרבנן בשהיה מותר כ"ש זה. אבל לדידן כ"ד האסור מדרכנן אשור לשהוחו ואם עבר לאחר הפסח בשייה מותר כ"ש זה. אבל לדידן כ"ד האסור מדרכנן אשור לשהוחו ואם עבר לאחר הפסח בשהייה מותר כ"ש זה. שרי דלא קנים הואיל ולא עבר מיה . ומיש לריש בנחערב מהדש אינ נחערב מחדש כל שיש קיוהה אסור מדרבגן ול"ע . ומה בהקבה על מרן הב"י ז"ל ע" דרישה דהפור כהב בפירוש מערובות לרבי רק מדרבגן וכעין זה כחב הב"ח דמש"ה מוחר בשהייה לפור יע"ש ובאמת קושיות חזקות הן ולומר מ"ש הסור בסוף איסור דרבנן קאי אנוקשה וכח"כ דר"י וז"ש בריש דבריו תערובות כו' וכ"ז אינו שוה לי . וללמוד תורה אני צריך דלא נישוייה ח"ן למרץ הכ"י ז"ל בלא ראה דברי הפור בסופו ואומר דודאי מ'ש הפור ולהכמים איסורא בעלמא היינו איסור חורה והיינו מדכחב אה'כ מיד והר'מ פסק כר'א וע'כ כמ"ש הב'י דמפרש הפור אליבא דהר'מ ז"ל דר'א וחכמים פליני בכותח דיש כזיח כא'פ בהלעטה וע"י טיבול ליח ואוכלו הלעטה לר"א מרבינן מכל מחמלה למלקות ורבנן פטור ממלקות דשלכ"א אבל איסור תורה עמ"ל פ"ה מיסודי החורה וע"ז כתבהטור חיסורה בעלמה מ"ה כחלי שיעור בחין בו עת כ שם מישתי המורה זעין בחבהסור מישורה בענמת מיה למני שיעור שיון בו לחו ועשה דאליל היל'ל אשור מדרבתן זה מוכרח דהא לתב ופסק הר"מ כר"א אלמא דלהר"מ מוחר לשהוחן וע"ז חמה הב"י דכיון דיש אישור חודה למה ברי לשהוחן . וח"ש הפור בפוף לרבון אישור דרבבן אליבא דנפשיה כ"ל דמוקי פלוגתייהו באין כלל כזית כא"פ. ובכ"מ פ"ם מישודי התורה ה"ח כתב שלכ ה דרבנן ו"ל שלכ"ה קיל משלכ"א ופשחים כ"ד ב" דמשיק כ"ב שלכ"א היינו מהנית חלב ש"ה ע"ג מכתו היו כ"ש משא"ל שלכ"ה ממש אפילה חמור ועמ"מ שלכ"א היינו מהנית חלב ש"ה ע"ג מכתו היו כ"ש משא"ל שלכ"ה ממש אפילה חמור ועמ"מ פ"ח י"ד ממ"א וחבין : או יאמר אף אם נימא שלכ"א לית איסור חורה כוחה שיש מחמץ כזים כא"פ בהלעטה אף דהוי בלכ"א מ"מ טעמו וממשו מקרי וחשוב הוא ולא בפל לר"י ש"ז ס"ו א' והבחא ודאי להר"מ ז"ל דאוקי פלונחייהו ביש כזים כאים בהלעעה לרבנן איסור חירה יש משה"כ להעור לקמן אליבה דרי"ף מוקי בחין בו כנית כח"פ כלל ח"כ ח"ש קיפית הב" חוך כתב העור לרבט מותר לשהותו אליבה דהר"מ זיל לה יגדק זה . ועמ"ש בפחיחה בריש השפר וברלב"ח סימן פ"ח להר"מ ח"ש אסור מ"ה כל שיש כזית כאיפ דלא כמ"ש בם" התערובת והא וברלברה סימן פיח נהר מ חים משור מיה כל שיש ליות לוני ליות במים ביח לבל בחוק שם החלמה הנח לכוחה אי משטר קשטר כו' לא קאי הכי במסקנא . ומ'ש המ'ז שכר באין שש ממ'ש כלל שכר שלנו טעמו וממשו מקרי עמ"א ח' רק לרש"י וקלח מהפוסקים קורא לוה שעמו ולא ממשו בע"ז פ"ז ואנן קיי"ל דחייב כרת על שכר שלנו בפסח עמ'ש בפיהיה . ויש לנו הרהורי דברים בממים דעים להראב"ד ז'ל בהשנוחיו על בעל המאור בי' רמ"ה ע"ד ד' לנו הרהורי דברים בממים דעים להראב"ד ולל בהשנוחיו על בעל המאור בי' רמ"ה ע"ד ד' דהרי"ף פסק כחכמים בתערובות דרבים הם ומתני" דריש א"ע כיחידאה ונוקשה פוסק כסתם מתני' דרים ח'ע ותוכן כיונתו דכל הרבים הולקים בברייתא אף דשתם במשנה כיהיד אין הלכה כן כדאמרינן בעלמא מחני' יחידאה משא"כ אם בברייחא כ"מ וכ"י וכתם במשנה כר' מאיר הלכה כן ולא הבינותי חדא דהא ח"כ דר"י ואם נאמר כמ"ש הב"י דבאמת הלכה כר"ג דנוקשה המור אכחי לא מנאמי להרי"ף ז"ל שיפשוק בהדיא כר"מ והרי הפור כותב בהיפך ומחמי ד" מ"ח ב" והאוכלו פטור וסתמא בחרא עדיף ועמ"א אות ב" מ"ש שם. ומ"ש להלק בין שהיים ות זר "המווכם פבול המשמת פתוקם כלן: (כ) וכן עמ"ז הנה מוקשה לדידן לות ב"י כבו" לאכילה עכ"מ פ"ד ה"ח. ומ"א בפתוקה כאן: (כ) וכן עמ"ז הנה מוקשה לדידן לות ב"י כבו" המ"ז סי"א וחנ"ג ומ"א א' עמ"י אות י' ומ"מ הראבי' משמע לכאורה ששובר דנוקשה אות הח"ז פיים החל בותיק חי עתי הותי וחים הלחבי מפתב עלמולה בסוכל המקבה מידוב ב" כמחני דרום א"ע דאליל מאי קוביא לדין במדבקין דסוברים נוקבה מדרבנן באכילה וכה"ג דאין ראוי ליג משא"ל במשנה דנוקבה ב" אף שאין מיחקן בכך ב"י אף כשאין רואהי אסול (עמ"ש בפחיחה בריש הספר ובר"מ פ"ד מחו"מ משמע אף לא יראה כן ועכ"ש לא ימוא) וע"ז שפיר הקשה המ"ז. ואסשר אף לדידן יש איסור מנו מר ראב"י נרשם באכילה ושהיים ולאו לימו ביה ולא עום ראב"י נרשם באלו מה"ד קמ"ז ז"א מידו המוכרות וביות באלים ואי ולאו לימו מורים במולה וביות באלים ואילו איים מחמרין דעם ראב"י נרשם באלים ואילו אלי וכיות במולה באלים ואילו אלי היים במולה במ והנה כבר הארכנו בפחיחה ברים הספר לענין חערובות וכזיח כא'פ ואי דמסתפי מהבראי הייתי אומר דין חדש יש באורו עם חמן ע' פ'ג מ'ו מחלה ובר'מ ז'ל פ'ו מחו"מ והמחבר לקמן בחג"ג ולבוש שם ובי"ד שכ"ד דוקא חורז מדין גריכה א"כ קמח חמן מחסים שנחערב עם קמח אורז ועשה עיסה מהם אף שאין כיא מעט מחסים נעשה הכל חמץ ולקי אבל כזים ממנו ועבר ב"י ולאחר הססת אסור בהנאה ולא מהני הקולוח כו' עסי' קמ"ז ובח"י אות א' ומיהו אם קמח אורו נפל לקמח ומלה אפויה כה"ג י'ל דאין מחמיץ ממיז ובחי חות ח' ומיהו חם קחת חורו נפנ נקתח ומנה הפייה כה ג יינ דהין מחתון
ול"ש גריכה ועמ"ח חנ"ג חות ד' כתב דבחורו בעיק ג"כ כזית כא"פ ועי"ד שכ"ד במ"ז בא"ו אות
ע" וש"ך י"ז ואי"ה בתנ"ב אבאר עוד. שוב ראימי דברי הש"ו מתפרשים כפשפן ראבי' אפבר
שובר כריב"א ואלו מתבערים אבל ממ"ש הב"י ולהמ"ח איצ לחילות הראבי' דמשמע בחילות
הראבי' יש מו מקום בר"מ ותמוה דהר"מ פפק פ"ד הי"א לעוקבה אים לאו פשימא דליש חילות
הראבי' ב"מ"מ ז"ל והראשון נראה יותר: (ג) ולקשן עש"ז ועח"י יאוח ו' וי"ד. וספק מעניד
י"ל דהוי ספק דרבנן כי מעמיד דרבנן וי"ל הוי ספק חסרון ידיעה ולכאור' בשהייה הוי ספק דרבנן
ולקולא ולאפילה הוי ש"ם לאישור' שמא הוי מעמיד וצמא הלכה כמ"ד חורו נונער וע"אות ד" ואי"ד
במי"ז וצואר נונד אם לבלורה ברים להחור בתה שמה הוא בנונד ב"ו ובי"ד להיוד בחת"ז יכואר עוד אם להלפרף להחמיר ספק שמא הוזר וניער: (ד) רבן עפ"ז לכאורה בהמעמיד עדיין כחו לא סר חוך הפסח או אף שעמה כלחה פעולחו מ"מ אמרינן חוזר וניער אבל המעיין בש"ך י"ד פ"ז ל"ה יראה דבב"ח שכ"א היחר אף מדרבנן ניכר הוא ול"ש ביטול בניכר מה בכך כל דלא יהיב שעמא לא אשרה החורה משא"כ עור קיבת נבילה משא"כ כאן בפסח ניכר פעולתו ל"ש ביסול בניכר ואף קודם הספח לא נחבפל רק היחרא הוי ועהה אסור מפעם מעמיד ונ"מ אף פיש לדדין להחיר דסומכין אפאלחות דספח בשבים במעמיד לא עמ"א ועי מעמיד ונ"מ אף פיש לדדין להחיר דסומכין אפאלחות דספח בשבים במעמיד לא עמ"א ועי באר היעב אות י"א צ"ע אם לקחו מהשמרים קודם י"ש יע"ש ומיהו לקחו אחר הצות הו הד מעמיד האיסור בפ"ע גם למ"ש הב"ך צ"ע ובה"מ איני אומר לא אישור ולא היחר ובבהייה יש

שאשור באכילה מ'ה אשור להשהותו מ'ה וכל דלקי על אכילה לקי אב"י. ולר'ח או לרית דהיתר נהפך לאיסור כה ה"ה ב"י לקי כשיש כוות היתר ומעם חמץ כי ומיתו יראה דהלכה דלא כרית בזה דהרי בי"ד צ"ח חזר המור מזה זרוקא כזית כא"פ נהפך יע"ש ועסיי תג"ג ס"ב בעיסה מחימים ואורו ממעם גרירא כירושלמי הא שאר מינים לא. ועי באר הגולה י"ד צ"ה אות ו' ציין כר"ת יהיה ומשכם גרוא כירוסכם הא שא סיכם אי. דע באר ומותר רצה את ריציין ברת וצ"ע ונ"כ מובא ועמ"ש בפתיחת ומ"מ איסור התורה יש במעם פלומה אף שאין נהפך לאיסור הכסת ח"ש שהסכימו ו"ל דאיסור תורה יש ואי"ה בסעיף א" יבואר עוד וצ"ע דלפ"ו לאחר הפסח אסיר בהנאה דר"ש קנסא קנים באיסור תורה לחוד אף דלא לקי אף בעשה תשביתו וכמ"ש אסיר בהנאה דר"ש ויש לצדר בה"א להתיר בהנאה לאחר הפסח עוח"י א' בשם מ"כ בספר התערובר בבתיחה ח"א וע"ש ויש לצדר בה"א להתיר בהנאה לאחר הפסח עוח"י א' בשם מ"כ בספר התערובר בש הזהה א ועיש זיש לצדר בה א התגיד בהנאה לדחור הפסח לתחי אי בשם כיכ בספר התקרובהי ס"ג ע"ג כ"כ דרבנן אין עובר משמע לכיין דרשבה למיד מכ"ע "דרבנן לנראה ממ"ש הרשב"א לדריון סכ"ע ד"ת עובר וצ"ע: אבל לומר סכ"ע ספק הוי אי מ"ה או דרבנן לנראה ממ"ש הרשב"א ז"ל בתה"א ראוי להחמיר בשל תירה והב"י בייד צ"ח משום דנקסונן לחומרא כהרשב"א משמע לכאירה ספק ועמ"ש בפתיחה בריש ה"פ ולפ"ון בעבר הפסח הוי ספק דרבנן ולקולא הא ליתא דבי"ד ציח בא"י בנשפך אותה בריש היש וכש ון בעבר הפסח הני פפק דרבנן ונקולא הא יותא. דבי"ד ציח בא"י בנשפך אם הני ספק אסור האכל שיש ס"ס בד"ח וספק א" בדרבנן מותר ושים דלא מצמרף לס"ס ה"ה ספק דרבנן לא הוי ועש"ך ק"ר דשקולים הם ועוד ספק ע"י. גלגול כוי ומיהו קודם הפסח י"ל הוי ג"ם בר ג"ם דהתירא אם לא בשלו בו חריף ובתוך הפסח תוך מעליע דלאחר סקל"ע נס"ל דרבנן ומשהו ג"כ עבר ושהה מותר לאחר הפסח ואם נתערב יבש ביבש חד בב" מעל"ע נט"ל דרבנן ומשהו ג"כ עבר ושהה מותר לאחר הפסח ואס נתערב יבש ביבש זו בב י"ל מ"ה ברומא במל וחד בחד ונאבד אחת מהן י"ל כי קניס ר"ש בודאי לא בספק לאו דב"י א"ד ספק מ"ה לחומרא וכה"ג כאיתחוק אף הר"מ ו"ל פ"מ מה" ח"ו יודת תו קניס ר"ש כמש"ל ואי"ה בפנים אכאר עוד :

תמב (א) תערובות עמ'א. המ'א וכ'מ פ'ר ה'ח ובפתיחה כאן כתבנו להר'מ ז'ל מכ'ע כזית תמב (א) תערובות עמ"א. המ"א וכ"מ פ"ר ה"ח ובפתיחה כאן כתבנו להר"מ ז"ל מכ"ע כוות יותר מכא"מ מדרבנן אפ"ה עובר ב"י ותורצנו שם יע"ש. ומ"ש תרי"ב ס"ב ד' ביצים או נ" ביצים. ונ"מ בפלובתא זו אף לדירן מכ"ע אפילו פלימת הוי ד"ת כמ"ש המחבר בי"ד צ"ח אפ"ה י"ל בפלימה אין עובר ב"י דלא כע"ש אות א' ורוקא כוות בכמה זיתים מצורף הוא א אין בעין אף מכ"ע מ"ה אין עובר ב"י עליו והיינו אף מעם הנפלם מתמץ בעין לשומן וכרומה הא מעם פלימת קדורה ב"י לשומן י"א דשרי לאכול בפסח דהוי נ"מ בר נ"מ ולמאן דאומר באבילת דשמו עליו מ"מ בשהייה יש להקל ואי"ה יבואר שם בתמ"ז, ולבאורה אין נ"מ בפלוגתא זו כ"א למלקות בעשה מעשה (ולהר"מ ז"ל) ונ"מ לעדות אבל אימור תורה יש אף בחצי שיעור ומעורב בכמה זיתים כל שיש בנ"מ לרידן דמכ"ע ד"ת (ואפשר נ"מ בקור"א עמ"ז) וע" תום ביצה ב"א ד"ה זיתים כל שיש בנ"מ לרידן המק ד"ח מלאורה אין נ"מ מ"ח אין עובר באימור ב"י (דאכילה לת בב"י לתום" פחים כ"מ ב"ד"ה רב אשי ושה נשרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ בחצים חמי לצרה כזית כא"ם) רכ מדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ במדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ במדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ במדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ במדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ במדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ריש פחתים ומ"ח ו"מ ב"מדרבנו אסור כשיאור ישרה כמ"ש ד"מ שאור כי מחלוקת ב"שוב"ה חמץ כנותבת לבאורה אין גים איח ש חייב לבער מיח ומלחת בל" לתוס מסחים ל"ם ב"ד"ה רב אשי ואם נאמר דח"ש מ"ה אין עובר באיסדר ב" (דאכולה חזי לצרף כזית כא"ם) רק מדרבנן אמור לשיאור ישרף כמ"ש ריש פסחים ומ"ם נ"ם ממצא חמץ ב"ם ככסי תמ"ו במ"א כ' לב"ח מנוי דרבנן שוא"ת מוקצה עדיף ושייך כאן במשנה ביצה כר לב"ש לית ליה מוקצה מדעת אבל חמץ דאמור בהנאה היי באבן ואמור למלמלו אף לכ"ש ופליג כר לזה כתבו דל"ש הכי מדי וג"מ לאחר הפסח אי אמור בהנה שמעינן לכאורה חצי שיעור לא קנים ר"ש ובחידושי ביצה כתבנו מזה: [מ"ש המ"א דכל דליכא אימור תורה באכילה ליכא אימור שהייה מן התורה כן הלכה ול"ד לבנד שאבד כלאים דכ"א ועפר"ח פסק כמ"ש במתים במורה ומדרבנן אמור לאקות הא אימור תורה יש לדידן מכ"ע מ"ה וה"ה ח"ש. הא פלימה מאוכל ועפר"ח פסק כמ"מ ומיל ללקות הא אימור תורה יש לדידן מכ"ע מ"ה וה"ה ח"ש. הא פלימה מאוכל ועפר"ח פסק כמ"מ בתור מדכתב דמצורף הוא וו"ל. וקמת בקמח הוי לה בלח עס" ת"ל ואף אי והי"ד ש"ך אי הוה יבש ביבש הא חוור נוער תוך הפסח מכס" תמ"ו ס"ר בהנ"ה ומדרבנן אמור להשהותו בפסח: "הן" יודע דקמת המים עם קמת שעורים ובדומה מ"ן בא"מ מיקרי ע"ו ס"ו א" וב"ד ש"ך דא אות ר דבפחות מס" בתר מעמא אולינן אף דקמת המץ חימים בקמח מצה חימים מינו הוי דאין ביניהם כ"כ חילוק מעם ככבד ובשר ע"ד ופר"ח ופריי בצ"א יע"ש וה"ה יבש ביבש באים ברוב ואין ניכר נמ"ה במ"ד במל בת"ב ע"ד ש"ד ק"מ אות יו ב"ד בפתיחה צ"ח הארכנו בינ"מ בעבר ושהה לאר הפסח אם מעם ישראל קודם הפסח ואמר ש"ש מעם. חוץ מעמיד וותה לאחר הפסח ב"רוב ול"ו ל"א בארבעים ומיימו לר יהודה ליפא חד קרא היונד ל"ל מ"ש במשנה מ"ח ב' ואכלו פשור מכרת ומלקות חייב ולר"מ הוכיחו כן מ"ד מרבנן היו ור"ל מ"ב במשנה מ"ח ב' ואכלו פשור מכרת ומלקות חייב ולר"מ הוכיחו כן מ"ד מרבנן היו ול"מ הוכיחו כן מ"ד מרבנן היו וב"ד מל"מ הוכיחו כן מ"ד מרבנן היו ור"ל מ"ש במשנה מ"ח ב' ואכלו פשור מכרת ומלקות חייב ולר"מ הוכיחו כן מ"ד מרבנן היו ב"ל מ"ב במשנה מ"ח ב' ואכלו פשור מכרת ומלקות חייב ול"מ בוכיחו כ"ד מל"ל מדרבנו ההתוסי מבדייתא סיב א הוכוחו ולרי מאיד האוכני באיבעים וסיימו לרי יהודה ליכא חד קרא היינו ד"ל מ"ש במשנה מיח ב' ואכלו פשור מכרת ומלקות חייב ולר"מ הוכיחו כן למ"ד מדרבנן אכלו פשור משלחת ו"ל בדותק לדירון קאסר דמפרשינן מתניי ואוכלו פשור משלחת ג"ל מכרת ואפ"ה ישרף יש לנו הוכחת התוסי. ומסימן תנ"ם ס"ב דפסק המחבר שיאור פשור "ל מכרת או מלקות ג"כ ומ"מ איסור תירה יש מכל לרבות נוקשה ואין לוקין מריבוים ע" בספר המצות להר"מ ז"ל ובספר ש"ה כתבנו מזה (והא אין לומר דשלכ"א איסור תורה יש ולא מלקות עמ"ל להר"מ ז"ל ובספר ש"ה כתבנו מזה (והא אין לומר דשלכ"א איסור תורה יש ולא מלקות עמ"ל פ"ה מה' יסודי התורה דזה בנוקשה חמץ נמור רק רע לאכילה משא"כ שיאור כקרני הגבים כרי ראוי הוא לאכילה עמ"א לקפן) ומשה הוכיח דהמחבר פסק בתערובות כרש"י והר"א ז"ל דעוברין ב"י דיליף ביעור מאכילה או דהחמירה התורה ב"י משום לתא דאכילה כמיש הרשב"ץ והר"ן ר"פ עמ"ש בפתיחה בריש הספר וכאן א"כ אי ס"ד נוקשה איסור תורה באכילה ה"ה איסיר ב"י יש לקנום ואמאי פסק בתמ"ו ס"א לאחר הפסח שרי ש"מ דנוקשה מותר מ"ה באכילה ב"י יש לקנום ואמאי פסק בתמ"ו ס"א לאחר הפסח שרי ש"מ דנוקשה מותר מ"ה באכילה ושיאור ישרף ולא מהני ביסול בעוד נוקשה ש'ם כרבני ויניצאה בתל"א בפר'ח וש"ם יע"ש. ושיאור ישרף ולא מהגי בימול בעוד נוקשה שים כרבני ווניצאה בתל"א בפר״ח וש"ם המתוך דוקא בהוצאה והבערה והבן זה וא״ה בתמ"ו יבואר עוד. והתוס׳ רים הוכיתוי ישרף

המתוך דוקא בקשה וע"י תערובות משמע נוקשה ע"י תערובות דהוי מדרבנן ועתוס׳ מ״ב א׳ ד״ה

האלעזר והבן עס"ש א״ה אוה ת׳. ואינו עס"א משמע דראוי לאכילה ע"י הרחק ונוקשה ע"י

תערובות קיל מפי מנוקשה בעין דאסור להשהות שהייה ואכילה מררבנן כמ״ש באות א׳ וכ״מ

בלבוש ול״ק מנוקשה בעיניה אבל ע״ש וח״י פירשו דאין ראוי לאכילה כלל ועא״ר ב׳ ועתוס׳

רפ נוקשה וע"י תערובות דריש א״ע ד״ה רי אליעזר ור״ן ומהרשיא ז׳ל שם. ועי אות א׳ מ״ש

שנוקשה מעולם לא הר האי לאכילה ומ״ש המ״ם מ״ד מחוים הי״א כתב קולן היינו בעיניה שנוקשה מעולם לא היה ראוי לאכילה ומיש המים מיד מחיים הי"א כתב קולן היינו בציניה משמע ע"י תערובות לא: \$\frac{7}{17} \text{ Terfo ws n^2 cer דבר שאין ראוי למאכל ע"י תערובות מותר לקיימן בפסח ה"ם כיצד ערימת כר ה"י והקילור שאין צורת החמין כר והר"א ז'ל השיב ומי הלח"מ דכיונת הר"א דבעינן דנפסל מכל ובה"א פת עצמה שנפסלה מכלב א"צ לבער . בגדים שככםי בחלב המה וכן ניירות מותר לקיימן ואין בהם ב"י שהרי אין צורת החמין עומרת . והנראה מדבריו דפובר נוקשה עובר ב" ופסק כר"א בשתיהן (עמ"ז א") יעמ"מ פ"א ופיד י"א דהר"מ ז'ל מדבריו דפובר ביווב ואפ"ה י"ל נוקשה מ"ה כתמום דעים או שלכ"א איסור תירה) ואפ"ה קילור פסק בתירוב ואפ"ה ל"ל שנפסל מאדם א"צ לבער אע"ג פת עצמה בעינן נפסל מכלב דראוי והרייקיה וקמות במ"מ הראי הב"א המ"א "א מישא"ב ע"ו תערובות דאיו צוכח המתיד ביינון בסל המחלי ביינון המים המתיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל החמיד ביינון בסל התחמיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל החמיד ביינון בסליד המייד ביינון בסל בר אינון בסל המחמיד ביינון בסל החמיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל המות ביינון בסל המחמיד ביינון בסל החמיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל ביינון בסל המחמיד ביינון בסל המחמיד ביינון בסל ביינון ביינון ביינון בסל ביינון בי כמה עיסות כס"ש הרץ הביאו הס'א י"א משא"כ ע"י תערובות דאין צורת החמץ בעיניה לחמע כמה שיסות כס"ש הרין הביאו הס"א "א משא"כ ע"י תעדובות דאין צורת החמץ בעיניה ולא ראוי לחמע הזי כשה הרין הביאו הס"א "א משא"כ ע"י תעדובות דאין צורת החמץ מיתר לקיימן ודבר זה למתרי מע"ש אות א' והר"א ז"ל סובר בכל אלו בעינן שאין ראוי לכלב ואפשר לשיפתיה בפ"א ה"ב דחמץ אין ראוי לחמע ואפזה מהיקשא דשאור כל שראוי לכלב עובר מ"ה יעס"ש איה באות ג' וו"ד בפתיחת בריש הספר כתבנו מזה : זעף ח"י אות ו'כתב דהשנת הריא הוא דכבר נתבמל בקילור לא מפעם שאין צורת החמץ עומדת יע"ש ובכל בו מ"ח ב" ב"ר אפ"ש הרים ז"ל בהיא אפי כ"ש אסור לאכול דחוור וגיער משא"כ כשאין מ" אפזה שרי לקיים בפסח וו"ל בכל אלו שאין ראויין לאכילה היי כנפול דקורם הפסח נתבמל ואין חוור וגיער לדידן אף כוות כא"ם רבעינן מעמו וממשו הא מעם פנום ליכא מעמו ובפל במין במינו ע"ד ב"א א"ל ביל"ב ואלב היי בכו מיכו במינו מ"ד ב"ל"ב ואלב ביליב וביל מיכו מערכוניות ואין באינו מאור ביינים משונה ביינים במינו וובל ביל ביליב וביל ביליב וביל מומנה ביינים תבונים ומיכו במיל ביליב וו"ב ביליב וביל מומנה ביינים מערכונים ומינו במיל ביליב וולבים מומנה ביינים במים לבידן אל מות מומנה ביינים מיכו מיכונים במינו ליכו אלב ביליב ובילים בעיבו מומנה ביינים במיל ביליב וואלב ביליב וביינים מומנה ביינים מומנה ביינים ביינים ליכונים ביינים ביינים ביינים ליכונים ביינים בייניים ק"נ וא"כ קולור וכדומה שהם תכרובות ואון ראיין לאכילה ופעמם משונה היי כנפול דאף עיי ד'א הוי נכיל עי"ד שם ומיהו פירורין בעין י"ל חוור וניער ואי"ה בתמיג פעי די יבואר עור בוה ירש: (ג) שעיפשה עמ"א מ"מ וראב"ר פ"ד הי"א וא"י הא מבואר בפ"מ בהמחבר והר"ב הוקא 3

קודם

קודם זמנו. וגם למה כפלו המחבר והלבוש כתב כ"ז בס"ב להוד והכלל בזה דבעינן נפסל מכלב קודם זמנו או תוך. הפסח נפסל, מכלב קורם החימוץ דלא חל שם חמץ עליו יע"ש, האי ראיי לכלב בכל ענין מ"ה אסור. כמ"ש המ"א אות י"ד וראוי לחמע כמה עיסות. ועמ"א אי שכתב נוקשה דמעולם אין ראוי כו", משמע מ"ה אסור ואף באכילה הואיל וראוי לחמע ועיין לבוש סיא שלא נאמר לא תאכלו אלא בראוי לאכילה משמע הפך זה (ומ'ש מחמצת קשה עיין במרא יע"ש) ואם נפסל מאדם קודם שנתחמץ הוי דרבנן לדידן נוקשה וכן תוך הפסח בנפסל מכלב "ל דרבנן ואי"ה באות "ד יבואר עוד. ועמ"ז ח" מ"ש מיה"כ קשה התם נפסל מאדם פשור וכאן בעינן לכלב דוקא. ו"ל דהמ"א כתב אמלונטא דנסרחה דל"ת קיל מהפת עצמה עלה"מ שו חבין ועמ"ש אות ב": (ד) בגדים עמ"א תמ"ז ס"א אין לשחוק בקרפין כר ואם נפל בנד למאכל ו"ל אף אין מ"שרי דנפסל מכלב ע" לבוש מ"ג והר"א ז"ל פ"ד ה"א ועמ"ז תמ"ז מ"א ו"א ואם ראש ל"מ ומ"א ה" ואם ראש לבלב ונפסל מאדם יבואר א"ה ב"ד ובתמ"ז ובה" מ"ז שם בשם הרשב"א י"ש. וה"ה שם קמת בשק הנכבם עם חלב חמה את בפתח וש להתור הכתר וברים בידר ביד" ובת"ז וב"ל מ"ד שם כשם הרשב"א יע"ש. וה"ה שם קמת בשק הנכבם עם חלב חמה את בפתח וש להתור הכתר וברים בידר ב"ד" לבוש ס"א שלא נאמר לא תאכלו אלא בראוי לאכילה משמע הפך זה (ומש מחמצת קשה עיי יש ומ"א ה' ואם ראוי לכלב ונפסל מאדם יבואר אי׳ה בי׳ד ובתמ"ז ובח"י שם בשם הרשב"א יע"ש. וה'יה שם קמה בשק הנכבס עם חלב חמה אף בפסח יש להתיר הקמח וירקד בנפה כל מה שיש לברר ועסי תכזו ואי׳ה שם יבואר עוד: (ה) ויש עמ"א ע' אות י"ב וייג ואפשר כאן היי נוקשה אף שלא בימל א"צ לבער גם אין ראוי לאכילה כלל ע' אות א': (ו) שנתערב עמ"א ע' אות א': (ו) שנתערב עמ"א ע' אות א': (וי) של א"צ לבער גם אין ראוי לאכילה כפסח כמ"ש הע"ש אות ד' יע"ש דאי כדיעה א' דחוור וניער י"ל דנימ אם עשה עכו׳ם תריאק"ה בפסח כמ"ש הע"ש אות ד' יע"ש דאי ישראל פשישמא דאמור לאכול דמבמל איסור ואף עכו׳ם ותרבמל ביר עכו׳ם בס' קודם שבא ליד ישראל אמור בפסח ווה א'ו ומשש עד הלילה כל שנמ"ל אף אין ס' שרי: (וו) שכר עמ"א צ"ע דברא"ש פת שעפשה התם נפסלה מכלב ע' אות א' וו"ד ואי׳ה שם יבואר: (וו) שכר עמ"א צ"ע דברא"ש ריש א"ע שכר שלנו חייב כרת יש כזית כא'פ וע' לבוש וער"מ פי"ד ממ"א ורש"י ע"ו ס"ז א' דלא עבר ב"י וע"א תמ"ו מ"ב והם דברי הב"ח ש"ו כל שאון מ' ולית בכל התערובות כזית י"ל דלא עבר ב"י וער"א תמ"ו מ"ב והם דברי הב"ח ש"ו כל שלום לבד וע' אות א' בשם ע"ש ובח"י א' לא הוכיר ממ"ש וה"א א ולפ"ו מומן שבייטו בכל המערוב כחריף ל"ש נותן פעם בר נ"ם מס"ש המ"א. ולפ"ו חומן שב"טו בכל התעיר ולאחר הפסח כי י"ל מכ"ע אף שאין בו באכילה לאו ועשה כ"א איסור תורה עתוי חולין ב" באכילה לאו ועשה כ"א איסור תורה עתוי חולין ממ"ש המ"א. ולפ"ז חומץ שבישלו בכלי חמץ ב"י קודם פסח דבחריף ליש נותן מעם בר נ"מ
"צ"ע להתירו לאחר הפסח כי יל פכ"ע אף שאין בו באכילה לאו ועשה כ"א אימור תורה עתי חולין
"צ"ח א ד"ה רבא מ"מ אימור תורה יש וה"ה מ"ש חייב בביעור דאכילה וביעור שוין המה והכ"מ
שכתב כזית כא"פ ללקות או להר"מ ז"ל פכ"ע כזה דרבנן בעינן כזית כא"פ עמ"ש בפסחיחה.
ומ"מ אף בעבר אימור תורה יל קנים ר"ש. ובאינו ב"י שחריף יל עיד צ"ץ. ומיש בשם מהרי"ל
בתשובה נ"ו עיינתי שם וצ"ע כי למאי דקיי"ל בתמ"ו ס"ד לח בלח אין חוזר וניער ושכר שנתערב
ביין קודם פסח ויש ם' אמאי אפור לדידן בפסח גערמי"ד תבואה שצמח קי"ל בתנ"ג אות ו"
בתנ"א במ"א ל"ד ומור"מ מלובלין ז"ל בתשובה בנפה שאבו מי מע"ד ואי"ה יבואר שם. ואין לומד
בתמיר יורדים למסה וניכר ול"ש בי עול מעמיד הוי זוו"ג ואי דניכר הא במל שמרי שכר בשמרי יון. גם דברי התשובה במהרי"ל מ"ש גערמי תבואה שצמחה ממעם דאי יבשלם, צ"ע
בשמרי יון. גם דברי התשובה במהרי"ל מ"ש גערמי תבואה שצמחה מפעם דאי יבשלם, צ"ע ויבואר אי"ה בתמ"ז כ"ד גם שם הפעם דשכר יש ממש קמח בו ובעין חוור וניער א"כ המ"א ז"ל שהשמים זה רק פכ"ע פשימא דבטל ואין חזור וניער אם היה ס' קודם הפסח ביין וצ"ע ועמ"ש א"ה באות מ' מזה: (ט) אם עמ"א המור באות א' דכל דרבגן לרידיה מותר לשהותו ומיהו אגן קיי"ל למעמא ומעמיד דרכנן ושאני מעמיד כאלו בעין דניכר פעולתו אף להמור צריך ביעוד ועח"י אות מ"ז . ומעמיד בעינן אימור מנופו חמץ הכין הוא וקודם הפסח היתר הוא פעולתו ניכר ול"ש בימול ובפסח ניכר בעינן ואסור משום החמין משא"כ בכ"ח דכ"א שרי רק ע"י חיבור מעמיד היתר אין אוסר עש"ך י"ד ל"ה בסימן פ"ז ודע בע"פ אחר ו' אם בישל גבינה זו א"צ ס"כ"א נגד היתר אין אוסר עש"ך י"ד ל"ה בסימן פ"ז ודע בע"פ אחר ו' אם בישל גבינה זו א"צ ס"כ"א נגד החלא דבמשהו לא אמרינן חנ"ג ומיהו ו"ל מעמיר הוי כאלו כולו חמץ דהא עיסה שנילושה בשמרי שכר שעבר הפסח אוסר בשו"ת מהר"ס מלובלין ז"ל אחר הפסח כולו ולא מהני הולכת איסור ליה"מ ועא"ר אות ו"ז וה"י מ"ז ובה"מ צ"ע ועמ"ש בפריי לו"ד צ"ח לענין מעמיד ומעמא אי יש

לדד בה"מ כה"ג ועדיין צ"ע גם בזה: ולענין מי דבש שקורין מע"ד אם נתבשל בכלי ב"י משכר י"ל הוי ג"ש בר ג"ע דהיהירא עםי' חמ"ז ס"ה דמותר בשהיי ואסור באכילה ואם בשלו ביורה יי"ש י"ל דל"ש ג"ע כר ג"ע בחריף או הבלוע חריף עי"ד בפרי ורכ"ו שם ועמ"א חמ"ז ביורה יי"ש י"ל דל"ש ג"ע בר ג"ע בחריף או כ"ם ואי"ם שם יבואר. ובשמרי שכר הוי מעמיד ומ"ש הט"ז דספק חורה לחומרא עמ"א ט" ד'הלכה מעמיד דרבנן ועפר"ח ה' כאן. ומיהו אם רגילות בכך ל"ש ספק דרבנן לקולא . ועמ"ח ש' בדבש שהיה ג' או ד' י"ל דמעורב שמרי שכר עם שמרי דבש הוי אוז"ג ואפשר דשרי ועמ"ח מ' ברבש שהים ג' חו ד' ייל דמעורב שמרי שכר עם במרי דבם היי זוז ג וחפשר דשרי ובעל הוא אף שלא לקחו מהשמרים קודם ססח כ"ש אם לקחו קודם הלילה . ועמ"א וח"י :

(ה) ואם עט"ז מה דמפעע לכאורה מדבריו דח"ש ליח ב"י יש בו מחלוקה עפר"ח אות זי ובסמיחה כתכנו דאכילה י"ל חזו לאינטרופי הפי' דלמא יאכל כזית כא"פ ויסבום שהוא יותר מכא ש ובראיי ל"ש זה ועמ"א חמ"ז מ"ב ומ"ד וא"ה בם יבואר. ומ"ש לענין מלקות לכאורה לאו שאין בואר מעשה הוא ער"מ ז"ל פ"א ול"ע ו"ל" ב"א עמ"א י"ב ובכ"מ פ"ב מחו"מ הייז ודבוקים אף חלי זית לבד מיו חייב הייז והיי ברונים הף חלי דהוי כעשוי לחזר הייצי בואר הוא דבוקים אף חלי זית לבד מיו חייב להיר הייל ודבוקים אף חלי זית לבד מיו חייב להיר הייל ודבוקים אף חלי זית לבד מיו חייב להיר הייל ודבוקים הייל בייל ודבוקים הייל הייל ודבוקים היי לבער ול"ד לסי"א דעכ"פ דבוק בעריבה אף שאין עשוי לחזק מ"מ דבוק הוא ובכל אגבו כפאין בין הכל כזיח משא"כ כשמונח חלי זיח בלא דבוק בקרקע . ועמ"א י"ב ומ"ש שם ופשום ומ"ש הט"ז שמא יתגלגלו אהדדי לא הבינותי דהבעיא בדבוקים נמי זמנין דכניש ט"י כיבוד ומש"ה בבית א' הייב לבער: (ז) אלא עש"ז פסחים מ"ה ב' ע' בטור ומ"א י"ג ולא בטלו הוי ספק חורה להר"מ ז"ל בדבוקים דהוי כעשיי לחוק ול"ח דלא מחכניש ע"י כיבוד ביחו עליה ולהרא"ש אף בלא דבוק ומטוגף קצא עמ"א י"ב: (ח) כזותר עש"ז באין חכלב יכול לאכול אסור באכילה מדרבפן . ווש" מיוהר קרה באין ראוי לאדם פעור וכאן בנפשל מאדם היוב מ"ה ושאור יוכית דראוי להמע כמה עיסות עמ"א י"ד ובנפשל מכלב מותר באכילה מ"ה דקו אין ושחור יוכיח דרחוי להמע כמה עיסות עמ"ח "ד ובנפסל מכלב מותר בחכינה מ"ה דתו חין לחי לחי משת לחור לחמע או דעפרא הוא ובהנאה נמי מותר כבס"י וכרבא פבחים כ"א ב" ועי" רפ"י שם שביעל טעמו ומראיתו לכאורה מפתע דלא כתום" שם ד"ה חרכו ופת שעיפשה והכלב יכול לאוכלו מדרבנן חייב לבער דמראיתו חמן ואחי לאחלופי כו' וחמץ אין מחמע ול"ד לשאור עמ"א "ד והמחבר דנקיע ל־יומו א"ו ה"ה בהנאה מותר. ודע דילור פהקהיה מותר והנאה אסור בעופש מחדם לנמיר וראוי לכלב דלמא אחר למוכל ל"ש ובהנאה אסור ועמ"ל פי"ד מה" מכלל במומיי"א ושהייה מותר עמ"א א"א במה" מי"ד מבלל במומיי"א ושהייה מותר עמ"א א"א מה"ד במה" מולל במומיי"א ושהייה מותר עמ"א א"א מה"ד במה" מולל במומיי"א ובולר בה לנקרן עט"ז י"ל כאן מיירי מנסרים ושם מנסר א' עמ"א ט"ז . ומ"ש להלכה לא קיי"ל כן עסי' תניא סי"ז בט"ז כ' בב"י דמפני המנהג מחמירין שא"א לגררן היטב וכן משמע דעת הר"ב שם שכתב וכבר נתבאר בתמ"ג סי"א משמע דא"א לגרר אבל המ"א שם ל"ג דבנית שאור ובחות מ' לשיפתיה יע"ש ואפי' בעקי"ן אם רגילין ללוש כל השנה חדיר הוי כבית שאור ולמ"א אין ללום בו רק אוחם שאין חשמישו חדיר נוהגין לשופם יפה להגעילו וללוש בפסח ואם אופין בו בתנור גרוף לחם לריך ליבון כבסי' חל"א במ"א אות כ"ח ודיעבד אם לפן בפסח או קודם פסח מלה בכלי חמן שלא הוכשר עי"ד סי' ל"א בש"ך ג' הראה לי חכם א' במ"ש הש"ך ועוד פסח מנה בכלי רותן שנה האפני ב דהרא"ש ועור לא אשרו ללוש מלה אלא שממהר להחמיץ הא שאר אונן שרי משמע דיעבד בלש מצה שרי דאל"כ לאסור דיעבד אבל נראה שאש לש עישה מלה בכלי שלא הוכשר אף דקי"ל מנה שבי דהרכ נחסור זיעבר חבר נכתה טחם כם שיטים מנה בכלי שנת החבר וחידה.
דוחקא וחריף בעיגן בחמץ ממהר להחמיץ ואסור דיעבד וכעת ג"ע אס לאסור דיעבד ואייה
בתנ"א סי"ז ושאר דוכתי אבאר עוד. ועא"ר כאן י"ע אס עבר אחר הגעלה ולש יש להחיר
בתנ"א סי"ז ושאר דוכתי אבאר של הניח קלת בדרך אפשר ואי"ה בתנ"א במ"א מ"א וע"ז
משמע קודם הגעלה לא לבוש בתנ"א הניח קלת בדרך אפשר ואי"ה בתנ"א במ"א מ"א וע"ז
כ"ו יבואר עוד :

אורח חיים הלכות פסח

המעם האל"ם הוי מבלילה. וא"כ בהכרת לומד להר"א ול חסץ אין ראוי לחמע אף קודם שנפסל "מכלב ואינו הפת שפשה ונפסל מאדם ליינו לבער מדרכנן לוא דבר הראוי לאכלה משמע אף בפל משום לא א דבר הראוי לכב והלבוש ס"א כתב דבר שאין ראוי לאכילה שלא נאמר לא החבל אין בו איסור תורה כל לו כן משבעות הר"מ" לל ב"ד ממיא ה"א שם לא הוציא חמץ במול לולאורה מוכרת הוא דהא הרבו לאחר זמנו לא פקע איסור וויוה כל לו רו משבעות הר"מ" לל ב"ד ממיא הא א חבר לאחר זמנו לא פקע איסור וויוה כל לו כן משבעות הר"מ" לל ב"ד ממיא הרבו לאחר זמנו לא פקע איסור וויוה כל לו היו לאכילה אין בו איחור הוא אין ראוי לארם וואוי לבם והנוג הוא אילוה הא לא בתה כל לו ו"כ מדרבון הוא או שמא יצא להנות מכנו ללד מות לאכול איל ברייתא שניה הפת שעפשה נפסל פאדם חייב לבער אפשר השנים כ"ל מרונה וויו וויות וופסל פאדם חייב לבער אפשר השנים כ"ל מרונה וויות וופסל פאדם חייב לבער אפשר השנים כ"ל מרונה וויות וופסל פאדם חייב לבער אפשר השנים כ"ל במרונה לאחר זמנו לל לב או נפסר המיל לל מות במרונה לאחר לל מות מות הרב לל ל"ל מ"ב או כ"ל מות מות לאחר לאווי בל מות לאחר לל מות מות הרב לל ל"ל שומה לל ה"ל ב"ל היא לי"ל ווחת הרב"ל ווחת הרב"ל הוא הוא מות הרב"ל ב"ל היא לאוו בתה באמלה וומף לל"ל שומה לל"ל מות באור דרון פול מות לאחר לאווי הוא לאוו בתה באמלה וומף מות ב"ל מות הרב"ל ב"ל היא של הוא הוא ב"ל היא לאחר לאווי להוא לל"ל מות באור דרון פול שות לל"ל הוא לל"ל איכל אווים לל"ל הוא לל"ל איכל אוור מות באמלה לאוור ומון ונפסל מכלב הות הרב"ל ביש אבל לב"ל שנפסל מכלב מוד ברבא לא ברע מצפון וול דמות לאוור למע אחרים וומון למיד הוא הוא ללב אוסר ופ"א עומה שמשלם לא היה וווי הוא ללב ביש להם לב"ל שנפסר מעפע הב"ל אווי לא שומש הוא ללב מות וומון למיד הוא הוא במול ביש אות לב"ל שנפסר מעפע הוא לאווי לאוור לוויה הוא ללב אוסר ופלים ללב מות בלל מות ב"ל אווי לא מות ב"ל הוא ב"ל ב"ל מות ב"ל היא הוא הוא במול לש אומש במים ב"ל מות ב"ל הוא ללב אוסר ופלים לב"ל ביות לאווי ללב מות לשל מות ב"ל הוא הוא ללב"ל שנפסר היו בשל בלם מות למות הוא למוד המות למות ב"ל הוא ללב מות ללי אות הוא למוד הוא מות במות למות מות הוא למוד הוא למות מות הוא למוד הוא למות ב"ל הוא למות מות הוא למוד הוא למות ב"ל מות במות למות הוא למוד הוא למות הוא למוד הוא למות מות הוא למות הוא למות

תמג (א) ב' שעות עפ'ו אדם עשוי ל'ד דג' שעות פועה ג'כ לר'י דהלכתא כווהיה וד' זמו יסופע שם וו"ל דה"פ דר"י אתר הלכה כסחם משנה (וסיבר דהלכה כמשנה ריש ה"ע בניקשה ותשרובות ומחמ' שיאור ישרוף מ"ח ב' לאן סממא אלא ר"י קאמר לה) וכתב שפיר דאי משבע קאמר פשיפא ומאי קמיל וכבר אמר הלכה כסתם מבנה ומקשה אפינ בכסה נופא לדידן דרבנן ואף למ"ד ד"ת לפני זמנו דרבנן עתום׳ רים פסחים הפ"ה גזרו בש וחמש משום ל"פ ותערובות פחות מש' בה' ודאי אסור באכילה ואי שרי לחוסיף עד ש' ד ל'ם בפ'ז י כ ולקמן תרע"ז. ומבש עד הלילה בפחום משי אם מוכר חוץ מדמי חיסור בבו ליע עסי׳ חמ"ז תרע ז., ומשש עד הגינה בפחות משי חם מוכר חון מדמי חיסור שבו ישני ממ"ז במ"מ מ"ה לחהר הפסח מקילין הוחיל וקנסא משא"כ קודם זמנו עד הלילה דהוי מ"ה ואף ב" איסור דרבק א"ד דאשור ויבואר א"ה לקמן: זהרוי יודע ב' קדירות בחמש א' איסור דרבק ואחד הימר ונפל המץ פחות מש' וא"י להיכן בה' מותר לאכול שאני אומר ובשש שהיהן אשורות דכל שאמה מקלקלו משט מה הזיח וה"ג בשש מקלקלו בהנאה ואם ובאר התבשיל מה' לשב ל"ע הימר אמרנין פבר הימר די"ל דדמי להלך בא' ועשה שהרות ואבלי והלך בב' שחירים שחיהן קיימות שחיק חלונות א"פ שכבר נשהרו הא חזרו לאיסורן ער"מ ז"ל מה' שא"ה פי"ש ה"ה באל מות שחיק הלוות מע"פ שכבר נשהרו הא חזרו לאיסורן ער"מ ז"ל מה' שא"ה פי"ש ה"ה באל מות בחריו ל"ד הו"ד מא"ה פי"ש ה"ה כאן עמ"ש בפריי לי"ד קי"ד ואי"ה בסי' ממ"ז אבאר עוד בזה : (ג) די"א עט"ז הנה דברי 'ד י'ל דמספקא ליה מכי שלים ד' שעות (שעונתה כל שעה הלק א' מכ"ד כו') אפור לאכול או עד ב'ש (מעונתה) קודם הצות שרי לאכול או ד' שעות זמניות (אם שלא הזכיר זה ברבריו ייל דנכלל במ"ש שם) עד"מ אם היום ארוך ח"י שעות י"ל עד שעה ה" שרי לאפיל ולאיותר או עד סוף שביעית שרי או עד סוף ששית שרי והעלה דעד ב"ש מעונתה קודם האות שרי להכול דהיינו ב"ש שכ"א ח"א מכ"ד במעליע שרי. אעיג לפינויא ד' זמן בעודה כו' מ"מ לבינויא קמא דאדם טועה ב' בעות כו' ר'ל לאביי אליבא דרבא לר"י עדות מסורה לזרוים המץ לכל מסור וכולי האי לא פעו יותר מב"ש בין המה למזרה ומערב כו' ול"ע דהא קיי'ל בעדות כר'מ כמ"ש הר'מ ז'ל פ'ב מה' עדות ה"ה ובמ"ש הכ'מ שם כח"ק דר"י סנהדרין מי לא דבעדות רק ב'ם א"כ אף לתי' בתרא ב"ש מעונתה שרי כאמור עמ"ש במ"א ב' וע"ו א' ובב" טעמא משום יום מעונן ולא סיים ד' זמן סעודה לכל . והע"ז ז"ל הקבה עליו א' איך מנן אוכלין כל ד' וחולין כל המש דהיינו ב"ש קודם חצות וה"כ אוכלין יותר מד' ולזה י'ל בבינוני דיבר וקושית ב' כעין מ'ש הפר"ח שם וירלה וכי כחיבי שעות בחורייתת דהך חלקסו חליו אסור וחליו שרי הן יום חרוך או יום קלר הכל חלוי בנעיית השמש וה"ה אותן ב"ש שחושיפו חז"ל נמי הכין הוא בהם זמניות (ו"ל קלת) . ומ"ש בהב"י כתב דתה"ד כהרמב"ם ס"ל דבעות זמניות הן היום ארוך או קלר כדיעה א' כאן וא"כ צ'ל דהתה"ד ה"ק דעד ב"ש קודם חצות היינו זמניות לאפוקי דלא נימא דכי בלימו ד' בעות מעונחה אכור ולפ"ו חה"ד (הוא כדיעם א' כאן ממש) והקפה הט'ז מה מספקא ליה מהפלה פפיטא כל שטות המוזכר בתלמוד הם זמניות וה"ל להוכיח מחוך פלפול . והפר"ח כחב שהב"י כיון למ"ש החה"ד בפו" א' בשם החום" זמניות וח"ל להוכיח מתוך פלפול . והפר"ח כתב בהב" כיון נמ"ש החה ד בסי" ח' בפס החוסי לענין הפלח ערבית דבעות המוזכרות בהלמוד הם זמניות ע"ש . ומ"ש הבי"ח אמ"ש דהה"ד קס"ז הוא מ"ש שם ראיה למליחה דליהוי שעה א' הלק מכ"ד ממה דאמריון בריש חמיד נשחש בע"ש מקדימין שעה א' לפסח מסום לליה והקשה ג"כ עליו דסחם שעות בש"ם הם זמניות וי"ל דרהייתו נכונה מדחזינן דאף כשהיום קלר ביומי ניסן די נשעה א' מכ"ד אלמא שיעור ולליה די לחלק א' מכ"ד במעליע. ולענין היד רכבען הוא . אלא ב"ל דהוי בפק חורה כמ"ש חלק א' מכ"ד בה"מ מוכר או הואיל ומיד יד רבען הוא . אלא ב"ל דהוי בפק חורה כמ"ש ד ובפריח שם בשוית רבני וינילאה דהמוכר בכש ומשהה בפשח עובר ב"י מים דלאו דילים הוא וע' כה"ג בחל"א אלא די"ל דוה בביטל לא מהני מ'ה הא מוכר י'ל כיון דאיכא ידים זוכות מו אין עובר בפכח וכמ"ם במ"א אוח ו' וכ"ם אם מוכר ההדר וההמן לעכו"ם דלדעם י"א וכ'כ הפר"ח בח"מ דהוי המלו של ישראל בבית עכו"ם כו' ואף דלא קיי"ל כן מ'מ הוי כעין ס'ם ושרי. והא דלא עשו הרחקה לעשה דב"י כתבנו בזה במ"א. וע' ברש"י פסחים ד' ב' ורא"ש שם ופני יהושע. גם המשהה ודעתו לבערו י"ל באין עובר עתום' פסחים כ'ס ב' בד"ה ורחים שם ופני יהושע. גם המבהה ודעתו לכנרו "יל בהין עובר שחום" פפחים כ"ט ב" בד"ה רב אבי ומש"ה לא עשו לפיעור ובאמור: (ד) ישברגג עש"ז בסי' ח"מ פשף ד' שבר עליו המפקיד יע"ש ועמ"א אות ד' וה' וע' לבוש: (ה) אם עש"ז דעהו לאסור למילוף עלמו מדרכנן ואף יבראל אחר קנה בחמנו של ראובן אפי שלא בידיעתו של ראובן יש לודד לאסור ובאי שפחה עבו"ם דלא עבדא איסור ובלא בידיעת ישראל ומניה הא ישראל שלא בידיעת בעליו אסור הא לאחר ודאי שרי כדמוכח מחמנן של ע"ע. וחליפי הליפין דיעבד ע" בא"ל אות אור וה"ז ה' אבל לכהחלה ודאי אסור להחליף חליפיו והפר"ח מיתל דיעבד הליביו להחליף עלמו ב"ל כבעל ממורן ובעל העיפור ולא הני ספק כלל דמ'ה אסור באכילה מבבע ולוקה ואוסר בהנאה מ"ה עמ"א אום א'

תמד (h) ומשיירין עט"ז. מ"ש דח"ק דחמר מבערין הכל שמשייר מזון ב"ס כ"כ רש"ד פסחים מ"ט א" ומיהו פי" כן דלא ליהוי ד' מהלוקח וכר"א איש ברחותא ופסחים י"ב א') אבל אין מוכרח דיש לקיים ב" סעודות במלה עשירה עמ"א ר"פ או למ"ד דאון אישור מצם בע"פ כ"א לאחר איסור חמץ ועב"י עמ"ב הפור כן הנהיג רש"י לבער הכל מלפני השבת ולא לאכול מצם כחב הב"י דיאכל מצה להיאבון וזה כהרא"ש הב"י חע"א דקודם ה' מוחר במצה נס לא הטריחו במנה עבירה יע'ם . ומ'ם הט'ז הך ביעור כו' כדמוכח בסי' תמ'ו אות ב' דהודם ה' זריך ליתן לעכו"ם דאח"כ אסור בטילטול ומיהו אמירה לעכו"ם בסילטול מוהצה עסי רע"ו במ"א י"א וגם שבות דבבות במקום מנוה כנסי ש"ו ס"ה . ומ"ש לא שאר השבקות לא מוכח בחמ"ן עמ"ח שם כ' לזרוח לרוח חסור כבסי' בי"ם סי"ז יש"ם. עמ"ל פ"ח ה"ג דמפרר דק ממ"ש י"ל הוי כוחן יע"ש ועב"ח ס"ג בשם בעל המאור דמוחר לפרר בשבת ומאן דאוסר דהוי עובדין דחול לא מ'ה . ואפבר בחמ'ו מוכח דאסור לפרר ואי"ה שם יבואר ועמ'א חמ'ו אות ג' וה' כשים עכו"ם שרי בפילפול ועובדת דזונין פבחים מ'ם א' ב"ל בד' לו ה' כמים חוח ג' וה' כשיש עבו"ם שרי בעינפול ועובדה דזומן פהחים מ"ש ח' ""ל בד' חו ה' כמיש המ"ח בתמ"ח בתמ"ח. וע' אות ה' כאן וחי"ה יבואר: (ב) דסיעודה עט"ז לכאורה אחר זמן המנחה דהיינוש ש ומחלה כבפי רצ'א ועמ"ח כאן א' ורצ'א בא"ז ד' דיהלוק גם סעודם שהבית לפנים די"א דיוצא והיינו יברך בהמ"ז: אם שבח להפריש חלה מע"ש עמ"ח מק"ו אות ח' יע"ש וע' בוע' ביער היפב ולהפקירו ג'כ א"ח. ולמ"ד ח"ש ליח ביה איכור להשבותה חלם באור אין לה בבר ביער המל דקי"ל דאור ה'צ עסי חמ"ז במ"ח. ואם הפריש הל בר מע"ש ושכח שבי עסי מח"ז במ"ח. ואם הפריש הוא מצלין בשבח שבת שהי ל לעכור מום אות המוש שבת שהי ל לעכור ברוב אין מצפלין בשבח שבת שבה שבה שבה שבה ברוב אין מצפלין בשבח שבת שבה שבה שבה שבה שבת שבה אות הוא שבה שבה שבה שבה שבה שבת שבה אות הוא מותר הוא מותר הוא מותר הוא מותר הוא מותר הוא הוא מותר שמ"א שכ"ג י"ד וו"ד ל"מ ובפריי שם ובכ"ד. ומיהו ו"ל מפקירו או הלה דלאו דידיה אין טובר עליו ע' ססחים רילד מפריבין הלה בטומאה וליחן לכלבו י"ל שרי וע' ביצה כ"ז ב' די"ל און מבערין קדבים בי'ם ובבח . וחלה בדיל מימה ער'מ פי'א מתרומות יבראל אסור בהנאה של כילוי וכ"ה פבל אסור בהנאה של כילוי עחום" ססחים פ" א" וליע א"כ זריך להשניך הכל נים ולא לעכו"ם ואפשר חלח ה"ל ל"ג כ"כ ושרי בהנאה ואם הפריש חלה במזיד לאיאבל ובשוגג

הלילה והנאה ג"כ מ"ה ואין לוקה על הנאה כל "מי הפסח וב"י ליכא עד הלילה כ"א מ"ע אך כו" דלא כרבא לא תשחם או כפיי התוס" עו"מ פ"א מחו"מ ה"ח ומ" ופוג ה"ח ובה מ"א פיח ומ"ס מ"א מם בר בעשה ג"כ קנים ר"ש ג"ם בגר שמת ע"פ קודם לילה ונכסיו הפקר לאחר הפסח החמץ שלו אסור ניל. ועש"ג פכ"ש דלקי על הנאה (בבוית) ונ"ם ספק לעדות ובפתיחה בארנו: "ד"ע תערובות חמץ שלוקה בחמץ ועובר ב"י ואפשר לוקה אם עשה מעשה ונשתנה משאר איסירין בפי השימות שנתבארו בכ"מ פ"א ובב"י זה בתוך הפסח לא קודם פסח ועתום" רים שכתבנו אבל בנוקשה אפילו ר"י מודה (פירשתיו דסברי והאוכל פטור מכרת דליכא אלא חד קרא ה"ה לדרון בתערובות יש ג"מ והבן): והוי יודע חצי זית לחם שיש בו ספק אי חמץ או מצה בע"פ לדרון בתערובות יש ג"מ והבן): והוי יודע חצי ויות לחם שיש בו ספק אי חמץ או מצה בע"פ לדרון בתערובות יש ג"מ והבן): והוי יודע חצי וות לחם שיש בו מפק אי חמץ או מצה בע"פ הבע"ם הבללם הבללות הבללות בללות הבללות הבללות המצה בע"ם הבללות הבללות המצח הבללות המוץ הבללות ה לדידן בתערובות יש נימ והבן) : והוי יודע חצי זית לחם שיש בו ספק אי חמץ או מצה בע"פ עשרת הרלב"ח סימן יז הביאו המ"ל פ"א ה"ז משמע מדרבנן הוא דמכל חלב אין למילף חמץ דהיה ש"ה ויש היתר לאיסורו ולפ"ז הוי ספק דרבנן לקולא וספק אי נפל לתבשיל באינו סינו למ"ד מכ"ל אין היתר נהפך לאיסור וק דלא במיל דניבר הוא דחיך אוכל ימעם יש להקל בספקי מבס"ל אין היתר נהפך לאיסור וק דלא במיל דניבר הוא דחיך אוכל מסמי בה"ח ממץ דשוה לשאר איסורין וח"ש אסור מ"ה כר' יותנן הר"ס שם בתוספותיו יע"ש " ולענין אי אשה מוזהרת אעשה חצות כוי ער"ן פ"ק דפסחים דרי"ף פוסק כר"ש ומשמע לפני זמנו ג"כ ואסור בהנאה מ"ה מאך מוזהרת אעשה אמה אין מוזהרת אשה מדה (וחזקיה ור"א "ל למלקות פליני ודלא כהר"מ ז"ל א"ב אי אשה אין מוזהרת אעשה אצאי אין הוששין דלדידה שריא עמיל הי אישות פ"ד ה"א יע"ש (ע"ד מלפול) : (ב) ב" שעות עמ"א כרבא פחרים י"ב ב" עב"י ועב"ח דמש"ה בהנאה לא עשו הרחקה ב"ש דהרחקה יתירה היא אפו יום המעונן ל"ג בהנאה כ"א ששית . וב"י משמע דלא עשו הרחקה ב"ש ששית בולת כמוכה וק"ש וכרומה וער"מ פ"א ה"מ ובלח"מ ואפשר דמש"ח בהמש אין לוקה בתיירה כוללת כסוכה וק"ש וכרומה וער"מ פ"א ה"מ ובלח"מ ואפשר דמש"ח בהמש אין לוקה בתיירה כוללת כסוכה וק"ש וכרומה וער"מ פ"א ה"מ ובלח"מ ואפשר דמש"ח בהמש אין לוקה ששית עכ"ם פ"א ופר"ח כאן א' עס"א תליד אות זה אבל ודאי דתוזל עשו הרחקה גם לטיע כמ"ש בפתיחה כוללת כסוכה וקיש וכדומה וער"ם פ"א ה"ם ובלח"ם ואפשר דכש"ה בהמש אין לוקה מ"לם דהרחקה יתירת הוא ומש"ה פלגינהו שם בתרתי. וער"ם פ"ב ה"ד השמים חמש ושבע והא נ"ם באימד בפירוש פוף תמש והבי בתחלת שבע בפילה דחמה במירח: [הַבַּרַקְ חִמשׁ מִיב בּרַמִּשׁ אומר בע"ש ובהנאה דגית בצ"ע וא"כ בלעקיך שיש מי פירות עם מים דסשמע דהוה נוקשה ככסי תס"ב נאי"ה שם יבואר בה"מ ושכח למוכרו עד שש יש לצדד ומרש"י ותו' פסחים ד' וב"ש אחיע כ"ח סב"א תרי דרבגן ואין מוכרח די"ל אף לרש"י נוקשה בשש ל"ג בהנאה אמו שבע דבשבע נופא דרבגן הוא אמו קורונייתא קשין לא נוקשה או דריג א"ר סובר נוקשה מ"ה אמור וו"ש איוכר דרבגן שש י"ש. ואי"ה בתס"ו יבואר עוד ביינה ומדב ביינה ומיד מיינה ביינה וביינה ביינה ביינה ודיינה מ"ח אות ביינה ביינה ודיינה מ"ח אות ב"ח מיינה ביינה ודיינה מ"ח מור ביינה ביי

איסור דרבנן שש יע"ש. 'ואי"ה בתס"ו יבואר עוד:

כר ולא העשהם כ"ש אור לי"ד לרידהו כר"י ולא השחם כו" לא הבינותי דליל י"ד שאור הגר יפה
כר ולא תשהם כ"א כי שחים ועח"י ד" בהוצאת המת יע"ש. ועמ"ש אייה באות ז" לענון
חמץ נוקשה ומ"ש ד" זמן סעודה לכל צ'ע זה לר" וקייל כחכמים הר"ם זל ב"ב מעדות:
(ג) שליש עס"א ועיין מנחת כהן בספר מכיא השמש מ"ב פ"ם דמ"ה ד" דבמידי דרבנ, הושבין
היום מע"ה עד צ"ה הביאו הח"י ז' ועמ"ז ג' ואי"ה שם יבואר עוד בזה: (ד) יעכבנו עמ"א
יבימול לא מהני כאן ואף אם קיבל הנפקר אחריות אין שלו ונמצא שגיהם עוברים ב"י עס" ת"מ
יהמ"א: ואם הודיעו המפקיד שמכרו אין הנפקד רשאי ליגע בו ועושה מחיצה י"ם ועמ"ש באות
ה"אי"ה בוה: (ה) אינו עמ"א אע"פ שאפשר המפקיד מכרו לענו"ם (בכסף או בקא"ק עס" תמ"ח)
אין ספק מוציא מידי ודאי עב"ח וק"ו אם בשעה ה" מחויב למפל הנפקד להציל ממין חבירו מספק
כ"ש להציל נפשו מעבירה מספק יע"ש י והתם לא קיבל הנפקד אחריות דאל"ב מאי קאמר דרשב"נ
אלא דחפר"ח הקשה באית ב" אכתי מאי פהיך כמאן כרשב"ג הא לת"ק נטי מחוייב להציל מספק
מספק לאו דב"ו ועיין לבוש כתב דגם להמפקיד יהיה אסור בהנאה משמע לא מסעם להציל מספק
ב"י ומיהו המפקיד אף אם נאמר משיכה בעיגן ווכל למכור בחליפין ובדומה והבן ועס"ל ה" כלאים ומיהו המפקיד אף אם נאמר משיכה בעינן יוכל למכור בחליפין וכדומה והכן ועמ'ל ה' כלאים פיא ה"ו אסור לישראל להניח לעכו"ם להרכיב כשמע דעת הכים באומר ומשום שבות והמיל כי את בשותק עובר לפני עור יע"ש משמע את בלא אמירה ומעשה כל שיש בידו למנוע אם אין מונע עובר ל"ע וה"ה כאן וה"ה אם מותר ליקח של ישראל בשבת ועושה בו מלאכה לעצמו אם יוכל הישראל ל"ע וה"ה כאן וה"ה אם מותר ליקח של ישראל בשבת ועושה בו מלאכה לעצמו אם יוכל הישראל למחות שלא יקח עובר ל"ע וצ"ע, ומ"ש המיא בלוח עם"ו ד' ומשטע לכאורה אף שנשרף ההיוק על הלוח ועח"י ר. ומ"ש בשהפקוד בעירו עליו לפפל ולפכור כנהוג ואם משבנו ילך אצל הפלוח סובר למחליף עצמו נמי שרי ובת"ב אמשה קנתה שפחה עכנ"ם כו' והמחבר השמים שים מובר למחליף עצמו נמי שרי ובת"ג אות ד' ובמיר שם והב"ח שם כו'. ואם משך עכו"ם החמץ נאה"כ נתן המעיר יל גם הב"ח מודה דשרי למחליף ושאני י"ל דחמיר וע"ד קל"ב ס"א וקמ"ד ב"ל "מ"ל וו"ל ד' ב"ל שם, וותה"י חולין ד' ב"ל מותרים בתקפה וסכר העכוים לאחרים י"ל שם, וותה"י חולין ד' ב"ל משמע דער וכ"ה במ"ו ז' וחלין ד' ב"ל משמע דאריא גמי כו"י ע"ש ור"ת שלא הביא ל"ש משמע אף דרבנן למחליף עצמי אמור וי"ל דמשמע דהריא גמי כו"י ע"ש ור"ת שלא הביא מולה ע"ש ולל למתר שרי ואשה כאחר דמי ואף לדידיה אין ש"פ עמ"ל פ"ה מה"א ה"א היא בהיא חולה ע"ש ולכן מביא מחמצן דמשמע אף לדידהו שרי דאליכ למה מחליפין: [דהול יודע דמשמע הנאה מ"מ בשיש ידים זוכה קונה ומקנה שפיר הוה מכירה ועת"מ ר"ו ור"ח ברסוכת מי"ג במשך המאה ובח"ר וכ"ח ברם כולה ביו במול במול במול ל"ב הוה בליה ובח"ל ביו במול החולה במול התולה ובח"ר מוכה ל"ה לכם בלולב דאימורי הנאה מ"מ לכם קריגן ביה יע"ש ודוקא בימול החלה ובח"ר מוכה ל"ה לכם בלולב דאימורי הנאה מ"מ לכם קריגן ביה יע"ש ודוקא בימול החלה ובחח"ר מוכה ל"ה לכם בלולב דאימורי הנאה מ"מ לכם קריגן ביה יע"ש ודוקא בימול הנאה מים בשיש ידים זוכה קונה ומקנה שפיר הות מכירה ועת"מ ר"ו ור"ח כדסוכת מי"נ במשך התלה ובתחזר סוכה ל"ה לכם בלולב דאימירי הנאה מ"ם לכם קריגן ביה יג"ש ודוקא בימול בימול בתחזר סוכה ל"ה לכם בלולב דאימירי הנאה מ"ם לכם קריגן ביה יג"ש ודוקא בימול ב" וא"צ לילך לעכו"ם וליקח ולכצרו. ובגדון הנוקשה באות ב" אם מכר נוקשה בפסח תליא במחלוקת ויש לצדר ביה ובר יש להתיר דהוי כעין ס"ם אף למחליף עצמו. דהוי תרי דרבנן ואם שכה למכור ניקשה בפסח יש תקנה שיפון ודבש אין חמץ כלל ק נהגו שלא לאבול כסימן ת"ב מעיף די ועם מים הוי נוקשה וקמח חמים במקום שנהגו ללתות הני חמץ נמור ובמקום ת"ב"ב מעיף די ועם מים הוי נוקשה וקמח חמים במקום שנהגו ללתות הני חמץ נמור ובמקום "לא וכל ה"י נוקשה וכאמור: " במקום על אור וכלים ליים על הדאין "ים מכין להצרו ברציא במ"א , אמר ההדיום הכותב בספר המנוד שלי כתבתי דיני בסח באיזהו מקרום ארשום כאן בעוה". ע"ם בשבת אין לסדר הממות וכלים ליים עד הלילה דאין "ים מכין להצרו ומשר ע"ב דאסור הלאלה מדרבנו ביים הני מוכצה ושאר מצה יכול ליתו לעומות או לצכ"ם משארב זו איו רוצה באילה מדרבנו ביים היו מוכצה ושאר מצה יכול ליתו לעומות או לצכ"ם משארב זו או רוצה באילה מדרבנו ביים היו מוכצה ושאר מצה יכול ליתו לעומות או לצכ"ם משארב זו מוצה הצה בצות מצות אמור למכ"ם משארב זו ביים היו מוכצה ושאר מצה יכול ליתו לעומות או לצכ"ם משארב זו מידה בצות בצור בילה ביל או בוצה האילה ביל ביד בינו ביים הני מוכצה ושאר מצה יכול ליתו לעומות או לצכ"ם משארב זו איו וצה

בעים הוי מוקצה ושאר מצה יכול ליתן לעופות או לעכו"ם משא"כ זו אין רוצה כבסי תמיו כפ"א אות נ' יע"ש. ולגרור המצה בריבאיוון בשבת ע"י ישראל ודאי אפור ועל ידי עכו"ם צ"ע ראם נאמר כמ"ש המ"ל פ"א כתו"מ דכשמחויר לסולת י"ל מודים דיש מותן אתר מותן א"כ אמירה לעכו"ם שבות ודיעבד אמור בעשה מלאכת בשביל ישראל ובתום שבת קי"ר ב" חוון אל האירון לעם ם שבות הייכני אמה בעוד הצערון בטבול ידי אבר בינב צ"ע בזה , ולברור בדיבר צ"ע בזה , ולברור בדים גדלים מקמח מצה בשבת עסיר ש"ם דאמור ומי תק"ו ותקיו ואפשר אף ברם אבל בשבת לכ"ע אסור . גם לסגן יין משפרים צריך לשייר סגם מיון דלא ליהוי כבורר עסי" ש"ם והיינו אם רוצה לשתות מסנו בשבת : אם לא המביל כלים חדשים מע"ש לא ימבילם בשבת אף אם רוצה לשתות מסנו בשבת : אם לא המביל כלים חדשים מע"ש לא ימבילם בשבת אף אם אם רוצה לשתות ספנו בשבת: אם לא הבביל ככים חדשים מעיש לא ימבילם בשבת אף אם הרום למלאות מים אם אין משתמש בהם בשבת לפי שכ"ג. אם נתערב יבש ביבש ורוצה אחד לתשליך דכשבת שרי כבסי שכיג במ"א "ד כשבת ע"פ י"ל הוה מרחא שלא לצורך דאסור לאכול מצה בע"ם ומיהו יל ישליך א' לעופות והשאר מותר בפסח וכ"ת דחוזר וניער כבסי תמ"ו סעיף ד' י"ל כה"ג להשליך א' י"ל דכולי האי לא מחמרי וא"ה יבואר שם, מצה שאסורה לאכול בע"מ אם יש לו עופות שרי במלמול אב רוצה ליתן לעופות צ"ע אם היי כאוכלין דמותר לצורך עבסן עסי ש"ח מ"ד דר"ל הואיל כעת אין ראוין כ"א לעופות לאו אוכל אדם דרי ומלח י"ל אין עצמן עסי ש"ח מ"ד דר"ל הואיל כעת אין ראוין כ"א לעופות לאו אוכל אדם דרי ומלח י"ל אין

דינו כאוכלון וזה שייך בכל שבת עמ"ש בפריי שם וער"ן פ"כ"ח. ויבש ביבש שכתבנו בענין דלא בעינן דלא הוה ככר שלם ושאר דינים השייכים כאן יבואר א"ה במ"ז ובפקיטות אחרים וכאן אין להאריך: (ב) או עם"א ועח"י אות ב" יע"ש ועס" תע"ב מצה עשירה ומכ"ש הר"ב קצת א"צ לבער עסי׳ תמ"ב אות י׳: (ו) ע"מ שלא לצאת עס"א ובתמ"ו אות ג' בשעה ה' אם דעתו קצת א צ לבער עם" תמ"ב אות "": (1) ע"מ שלא לצאת עמ"א ובתמ"ז אות ג' בשעה ה' אם דעתו ליתן לעכו"ם או לכלב שרי מכולם בשעה ה' וא"ל כופה כלי יע"ש ועי א"ר כאן ד" לובוש. ולנער הספה מהפירורין עם"י ש"מ סלמול מתצד יע"ש והיינו בשעה ה' אין לותן החמץ למוסר בשעה ה' דעובר לפני עור אפילו בדרבנן ואם שכח לבער עד ו" ולא בימל מקודם ויש מומר ורוצה לאכול מעצמו צ"ע אי רשאי ישראל להניח לו לאכול עמ"ל פ"א מה' כלאים ה'ו ומשמע שם דעת הכ"מ כל שממילא ואין מעכב לית ליע והמ"ל אוסר להניח לעכו"ם ממילא להרכיב אילנות ה"ה הכ"מ כל שממילא ואין מעכב לית ליע והמ"ל אוסר להניח לעכו"ם עמ"ל או יעבור הצנום הוא עסיי תמ"ו אות ב": (ח) ודבר מוש עמ"א הרבה פעמים וכל פעם מאן וב"ל אוי עבור האנום הוא עסיי תמ"ו אות ב": (ח) ודבר מוש עמ"א הרבה פעמים וכל פעם מיות """ מעם. עא"ר אות ה' כיבור הבית בעכו"ם הוי שבות דשבות ואם לאו יכבר ישראל בבנד מהרי עסי של"ו במ"א ד". ונוחגין להשליך לכלב שמוונותיו עליך ולא לחזור א"ר א" : אם שכח למכור חמצו בע"ש ימכור בשבת דאין עושה כ"א להנצל מאימור חמץ ואם אפשר במתנה מוב בייבור והיבור בעם בייבור בשבות זהן עושה כא יהובני בא שה ביידור אם אם אם בשונה סוב יותר א'ר ה', ואם ירא העבול יהויק בחסק וצריך לכתוב שם רעל הרבים עסי ש"י אם בתב" שלהם י"ל כבסי ש"ו ס"ה בה"מ יע"ש: (ם) סעודת עמ"א וברמ"ם ג' ובפריי שם וו"ל הירושלמי כתובות בהלכה א' על ברייתא שאין נושאין נשים בע"ש מפני כבוד שבת. ר' בא בר כהן אמר קומי ר' יוסי ור' אתא בשם ר' יעקב בר אידי אסור לאדם לישא אשה בע"ש הרא אמר לעשות סעודת אירוסין הא לארוס יארוס , ובתענית כ"א ה"א אסור לארס כו' והקשה המ"א איך פסק ברמ"ם דסעודת אירוסין אסור בע"ש כירושלמי ובבלי כתובית ה' א' פוסק דמותר תקמ"ו ב' ור' סעודת אירוסין בחה"מ אסור משמע אף שאירס כבר בשעת אירוסין האירוסין בסעודת ועיקרה איסור הסעודה ואף אירס מקודם וע"ש אות ד' דמה"מ אין נושאין בע"ם. והנה המשנה דפסחים מ"ם אי "ל כתה"מ ומכטלו בלכו פירשתי שם וע"ל דבנוקשה מיירי לפירשי בריש אלו עוברין ולמד נוקשה שרי בהנאה כחוקיה עתום' פסחים פ" כ"ש כ"ל כ' ד"ה מאי בינייהו אלא דא"ב בטלו בלבו כקושית הרין ז"ל ריש פסחים וע" אות ריא ולוה נאמר שיש חמץ נוקשה הכסיפו פניו ואם ישאר יחמיץ ויעבור ב" מבטלו קודם חמץ גמור ושרי בהנאה ומיהו אנן פסקינן נוקשה אסור באכלה והנאה מדרבנן: [מ"ש המ"א סבלונות טודה שנייה דלא ככ" פסקינן נוקשה אסור באכר השתא דאמר פירשתיו במ"ו ו" כפורש" ד"ה שנייה כן הוא דרך החתנים יע"ש וכוונתו דאמר השתא דאמר ר"ח מחלוקת בשניה היונו הך ברייתא דאורוסין וסבלונות אלא דהמקשה לא הוי ידע מברייתא שלא היתה שנייה בה"מ בר"א מרות שניה שניה שניה שלא אירוסין ר"ח מחלוקת בשניה היינו הך ברייתא דאירוסין וסבלונות אלא דהמקשה לא הוי ידע מברייתא שלא היתה שנוייה בבה"מ ברבים ומדר"ח ידע איך אמר ר"ח שניה ויש למעות שניה של אירוסין בלא סבלונות לך פירש"י דרכן היה שלא לאכול כ"א ב"ם א' אירוסין וא סבלונות. והשור נקים תרתי סעודה ראשונה של אירוסין לאפוקי שניה של אירוסין וסבלונות לא שניה אפילו תהיה שלישית ויותר כל שיש סבלונות מצוה הוי. ור' יותנן דמוקי כר' יוסי ואירוסין דמתני שהיהן בכלל דערי אף סבלונות בצוה הוי. ור' יותנן דמוקי כר' יוסי ואירוסין דמתני שהיהן בכלל אע"ג דבלא"ה ר"י ור' יוסי הלכה כר' יוסי דל"ת במשנה אירוסין לבד גם ר"ח אמר אבל הראשונה ד"ח לבאורה ר"ל הלכת כר' יוחי הו ד'"ת לבאורה ר"ל הלכת כר' יוחי הו ב"ד לבאורה ר"ל הלכת כר' יוחי הו דר"ת אירוסין כוסר גם בוה ד"ח לבאורה ר"ל הלכת כר' יוחי הו ב"ד לב"ח אירוסין כוסר גם בוה ב"ד לבאורה ר"ל הלכת כר' יוחים אומים צבר ב"ל בברייתא מעוד אלא אירוסין כוסר גם בוה ב"ד לב"ל ברייתה של אומים ב"ל בחור מיל ב"ל בתורה ל"ל מומים ב"ל בתורה הו היוחים ב"ל בתורה הו ב"ל מומים ב"ל בתורה הו ה"ל מומים ב"ל בתורה הו הו הו הו הו הווחים ביוחים ב"ל בתורה הו הווחים ב"ל בתורה הו הווחים ב"ל בתורה הווחים ב"ל ב"ל בתורה הווחים ב"ל בתורה הווחים ב"ל בתורה הווחים ב"ל בתורה הווחים ב"ל ב"ל ב"ל בתורה הווחים ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב אני חולק וסבלונות לא שמעתי מעשים אדם כו׳ קמ"ל . וי"ל סבלונות איך נכלל במשנה ע"פ דלאו זמנה אסור בע"פ כמ"ש המ"א מקודם רק אירוסין זמנה והיה לשלוח סבלונות מקודם כמו נישואין זמנה והיה לשלוח סבלונות מקודם כמו נישואין ורש"י שכתב כן דרכם י"ל מדתנן מעודת אירוסין סתטא והא איכא למטעי מעודה שניה אחר אירוסין והר אירוסין המש בכלונות זמן רב הא מעודת שידוכין ל"א דכך דרכם רק ב" מעודות אירוסין וסבלונות והבן ומ"ש סבלונות זמן רב הא מעודת שידוכין לא הוי מצוה עמ"ש במ"ו ח": (י) בבית חמיי עמ"א מ"ס בדפוס וצ"ל והרמב"ם כתב וזה לשונו (בפ"ג ה"ם) ולא הזכור בבית חמיו משמע אף אחר ועפר"ח כתב בבית חמיו בכה"ג היו מצות אבל אחר דוקא בת ת"ח לחכם יע"ש וע' שוית חו"י סי ע": (יא) יבסלו עמ"א בדפוס ציינו על מנהר וט"ם וצ"ל על ואם לאו יבסלנו בלבו כו' וכ"מ ברסב"ם פ"ג ה"ם מי שיצא קודם הביעור הא לאחר הביעור שא"א בביסול חוזר דאע"ג עד הלילה לית כ"א עשה וליתי עשה דמילה כרת וירחה לעשה דתשביתו דכל שעה עובר. ומ"ש ואינך משמע גמי פסח אע"ג דפסח בלאי<mark>ת אסור</mark> שוחם על החמץ בלית פסחים ס"ד י"ל עשה דכרת דוחה לעשה ול"ת ובחים ליג <mark>תום' ד"ה לענין</mark> שרום על החמץ בלת פסחים סדריל עשה דכרת דוואורעשורוע ו ובודם עבונטר דו השרום מלקות או כמ"ש הנורה וכצון השוחם מלקות או כמ"ש הנורם פסחים ס"ג ב' ד"ה או דהשוחם חייב כשיש לא מחכורה וכאך החשחם ירהה עשה דפסח ללית היכא דא"א בענין אחר דרחמנא אטר לא תשחם היכא דאפשה והפסח כשר כמ"ש התום' ד"ה השוחם וחמא בשביל שיוכה ל"ש כאן כמו מחומר כיפורים שם ג"ם ובעל החמץ יבוא עשה וירחה עשה אי לר"ל דאין עובר כ"א בעורת לו"א דעובר כל שעת ועיין באבן החמץ יבוא עשה וירחה עשה אי לר"ל דאין עובר כ"א בעורת לו"א דעובר כל שעת ועיין באבן יחומץ יבוא עטה וידהה משה אי לדיך דאין עובר כא בעורה לדא בעובר כל שעה זעין באבן העוור. ומ"ש דמ"ם דוחה בפסח עשה ולית וראיה מכרכות יים ב' דמ"ם דוחה לכמה עשין ולית בשיא"ת וי"ל דב"י חמיר מפי ובכל שעה עובר ועאיר ח'. ועי שבת קל"ב ב' ד"ה האי ובר"ם ה' מ"צ ובס' ש"ה כתבנו מזה. ועסי תמ"ו בס"א ב' דכשרעתו לבערו אין עובר ופסחים כ"ם ב' ד"ה רב אשי וציע ועפר"ח ז' ביש שהות אפי' ספק חמץ חוזר. עוד כתב לאהר זמן אימורו אפי' ד"ב בפפק צריך לחזור וא "ע ומכ"ש למ"ש התומ" כשדעתו וכר וצ'ע: (יב) אפילו עמ"א ועח"י י"ב בפפק צריך לחזור ז"ו הצ"ע ומכ"ש למ"ש התומ" כשדעתו וכר וצ'ע: (יב) אפילו עמ"א ועח"י י"ב בשם הכ"מ פ"ג ח"ם בספק נפשות אפר יש שהות ולאחר זמן איסור לא יחזור דלא כמ"א ואמנם בב" כאן הביא רק דברי המ"מ כי גם בכ"מ כתב שמא יסרד אבל היכא דברור לו שלא י<mark>סרר</mark> בבי לא, זוניא זק דברי הם פיליגם בכש כוגב שמא יפוד אבל היכא דברור לו שלא יפרד ווכול להציל אהרה או מחור ציבוד מבי בכש כוגב שמא יפוד אבל באין שהות ומפק נפשות כ"ע מודים דרפ"ל, דותה לכמה לאיון ועשין ואיש דברי המיא. ועי עיש דהולך להציל מנהר קודם זמן איסורו אף לכתחלה והוא בביתו מבטלו והולך דספק פיקוח נפש להקל יע"ש והיה לטול בנו ואין שהות והוא בכיתו מבמלו והולך לכתחלה: (יג) לצורך עמ"א כ"ה במשנה מ"מ אי ולשבות שביתת הרשות ופיי הרא"ש ז"ל בירושלמי מפרש ללמוד כיו ולי ש"ע לצורך עצמו הוא לי הר'מז"ל ועמ"ז הרשת ופיי הרא"ש ז"ל בירושלמי מפרש ללמוד כיו ולי ש"ע לצורך עצמו הוא לי הר'מז"ל ועמ"ז הרשות ופ" הרא"ש ז"ל בירושלפי מפרש להמוד כוי ולי ש"ע לצורף עצמו הוא לי הרים ו"ל ועמ"ל אות מ" ומבית הפרס התם דרבנן ומאן לבטל לעשות "דרבנן לא או דכאן יכול ללמוד אחר י"ם עכ"פ ועל ש"ג קשה. ובתמ"ז ב" מערב ברגליו יכול לרשות גמור וכ"ה ברש"י מ"ס להחשיך על התחים היינו במערב ברגליו אין שערבין לרשות וס"ל מערבין לרשות אין וה פירש"י שלפניני ובתום" הביאו להחשיך והקשו למ"ד אין מערבין לרשות וס"ל אפי לערב ברגליו אין מערבין לרשות גמור היינו מערב ברגליו ואחר גמור. ובמור ולערב לרשות חוור ואפי ללמוד ואיך יצויר לרשות גמור הדול היינו ביעור חמין בדעות נמור וללמוד שייך המ"גמ"ז מ" ומיהו לוער מה אולידה עשה מעשה ושם רק ל"ת ו"א דהתם אפשר משא"ב ברג מו וומיה ומישה ומישה ברגליו ו"א דהתם אפשר ושם ברגליו וו"א דהתם אפשר וויש שונה ברגליו וו"א ברגוים לותורם וו"א ברגליו ווישה ברגליום וו"א ברגליום ווישה ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום ווישה ברגליום ווישה ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום ווישה ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום וו"א ברגליום ווישה ברגליום וו"א ברגלי יש עשה דקדושים יע"ש. ומיהו מעשה נדול לעשות עשה דבירים ולעבור על עשה ול"ח של דכייהם נפי מעשה גדול ויל. ומיש המ"א והמור כתב מערב ללמוד מוקרי דבר רשות לגבי מצות ביעור ברא'ש רשות לגבי פסת ומילה ואירוסין והמור כתב חשויב משמע לגבי ביעור ומ"מ הדין אמת מהירושלמי ואין להאריך: (יר) מחות עמ"א בתוס' מ"מ א' ד"ח ותכמים והלכה כן בשר קורש בות דלית תקנה בבימול

יהכל ער"מ ז"ל ה' שבח ועמ"ש בשכ"ג במ"א י"אובט"ז ה' סיים שם דרבנן שרי א"כ באני הלת מיי דהוי דית מבה"כ הות החור דרבנן י"ל דלת הוי תיקון כ"כ אף דה"א לאכול כך כמ"ש המ"מ ולדינא באין לו פת אהר כ"א זה ששכת ליטול הלה אפשר לגדד למ"ש הט"ז שם איים בתה"ו יבוחר עוד: עי' בבו"ח מהרי"ל סי' צ'ט בסעודה ג' ליתח עשה ולדחי כו' י"ל דהוי במק די להיא שרי . על כבר על מחקלי עם "כ בכל"א בזה ועסי" תמ"ו במ"א ב'. בס' המגיד עשה דבביעה עחום' עירובין ק' א' ד'ה מחן עמ"ש ברל"א בזה ועסי' תמ"ו במ"א ב'. בס' המגיד שלי כתבחי דיני פסה שחל ע"פ בבבת ורשממיו במ"א וגם כאן אזכיר הרוסת ושאר דברים שלי כתבתי דיני בסה בחל ע"פ בבכח ורשמחיו במ"ח וגם כחן חזכיר חרוסת ושחר דברים לרוכין לחכין מע"ש דבי"ע דיכה כדרכה אשור קלת ודיעבד עסי׳ חק"ד ללוח בבר ובילה זכר לתוכיר ופסה ומניחין לליל ב' בבכח ע"פ יללה בע"ש דבי"ע בליל א' אשור מי"ע לתבירו ומתוך בבישול י"א לא אמרינן ולמלאות קדירה לבבל בילים הרבה ל"ש דוקא בשר שמושבת בכך עש"ש מע"ג ד' יע"ש. אם מחתר ליחן המרור במים בשבת שלא יכמוש עא"ר ג' וחרע"ג י"ד דמותר מע"ג ד' יע"ש. אם מחתר ליחן המרור במים בשבת של מסר עסי׳ שב א במ"א י"ג וחרע"ג ו"ד דמותר תהב המתור בבקרקע שלא יכמוש ולא השריש ע' מהרי"ו ה"פ וא"ה יבואר במע"ג ועמ"א שם אות ח' אם שכח ללות הבילה ובשר איך יעשה בליל י"ט יע"ש: מיים שלנו ישאב בליל ה' כשהל אות ח' אם שכח ללות הבילה ובשר איך יעשה בליל י"ט יע"ש: מרים שלנו ישאב בליל ה' כשהל החתר בלין אותר היות הליוניונים בליל היש בלים בכת ללנות הבילה ובער אותר בליל היש בתר בלים בירות וליוניונים בליל ה"ש בינה בליל היש בלינות הבילה בליל ה"ש בינה בליל היש בינות הליוניונים בליל ה"ש בינה בליל היש בלינות הבילה שלנות הבילה בליל ה"ש בינה בליל ה"ש בינה בליל היש בכת להיות בלינות הבילה של ביותר היש היותר במותר בליל היחום בליל ה"ש בינה בליל ה"ש בינה בליל היחום הוותר בליל היחום היותר בליל היחום הבילה לה במ"ל היחום בליל ה"ש בינה בליל היחום הבילה בליל היחום בליל ה"ש בינה מ"ל היותר ביות הליוניונים בליל ה"ש בינה אל היחום היותר בליל היחום הבילה היחות הבילה בליל היחום היותר בליל ה"ש בינה מותר בינה מ"ל היחום בליל ה"ש בינה בליל ה"ש בליל ה"ש בינה בליל ה"ש בינה בליל ה"ש בינה ה"ש בינה בליל ה"ש ב"ב בליל ה"ש בינה ב"ב בליל ה"ש בינה בליל ה"ש בינה בליל ה"ב" בליל ב"ב" ב"ב" בליל ה"ב" בליל ה"ב" בליל ב"ב" בליל ה"ב" ב"ב" ב"ב פסח ביום ח' ועבי' תנ"ה לדינה וחי"ה בם יבוחר חם שכח לסגן היין מלימוקים בע"ש טוב להניח לליל י"ט כי בבבת יש כמה השכות בברירה וכדומה עסי' שי"ט וסי' תק"י. ועסי' תס"ז במ"א ח' וחומרא בעלמא מה שאין אוכלין הראזינקי"ם בפסח ומסננין קודם וכאן א"א טוב להניחו לפנן בליל ייט ע"ם הדרכים שנתבחרו בתק"יוחי"ה שם יבוחר: (ג) קודם עמ"ז ועמ"ה רביע היום ואות ה' מה הוא מלה עשירה ע"ם תפ"א . ע' שו"ת כנסת יתוקאל סוף מס"ח כשחל יום א" במ"ש דיאמר מן הזברים ופכחים דקהי אשנה הבאה ומחרי" ה"פ פירושו כפיבא פסח במ"ש היינו לשנה הבאה יע"ש ועפי' מע"ג בש"ז ומ"א אות פ"ל והמעיין במהרי"ו ה'ם כשיבת בשבת חל יקרת הגדה יחידי וכשיבת בת יות ה חות של היסתפין במסידי בותר בת כביבת הלי יקרת הגדה יחידי וכשיבת בת"ש כו' משמע דהתי שמ"ח ועמ"ת ז' ועת"ל לתרץ מ"ש שם: (ד) דיים א עם"ז ועמ"ת ה' ועפר"ח: (ה) לר"דה עם"ז ועמ"ת ז' ועת"ל לתרץ מ"ש בהג"ה בשב"ה ס"ב יע"ש וחוץ לתחום דהוי דרבון לצורך מצוה הוי שבות דשבות ושרי וייל. ומ"ש הח" ת' וח"ר ה' תם שכת למכור יכול למכור בשבת ע"י משיכה ורחיה מתום' עירובין ומ"ש הח" ת' וח"ר ה' תם שכת למכור יכול למכור בשבת ע"י משיכה ורחיה מתום' עירובין ס'ו א' ד'ה יפה ול"ע קלת . דבכירות דעירובין הוה היכרא בעלמא להתיר טילטול משא" כאן ומקח הנעשה באיכור י"א דלא הוי מקח עח"מ ר"ח וי"ד ועהי' שפ"ג ול"ע: (ו) וכופה עט"ז ועמ"א תמ"ו ג' דבשעה ה' מותר לטלטל וליחן החמץ לעכו"ם וזה נראה דעה הט"ז באן מש"ה פירש באין עכו"ם או דהרבה וא"א ליתן מעט כו" ע" ע"ש ואזרות ולפרר יש מהלוקת אי שרי אבל לנהר או לבה"כ שרי עסי' תמ"ו ובשעה ששית לומר לעכו"ם לזרוק לנהר "ל שבות דשבות במקום מזוה שרי ועסי' חמ"ו ואי"ה שם יבואר עוד ומיירי כמי דלית כלב ליתן ומש"ה כופה כלי ועמ"ש אי"ה באות ז' מזה: (ז) צררוך עפ"ז. ובע"ש א"ל ביפול עמ"ו) ג' וה"י ד' וכ"ה בלבוש בהגיה ומ"ש בס"ה אם נשאר מבטלו בלא"ה לריך ביפול אלא ה"פ אם ג' וח'י ד' וכ"ה בנבוש בהגיה ונו"ש בסיה חם כשחר מבטו בנח"ה לריך ביטול חלח ה"פ חם חלי בנחינה לעכו"ם כופה כלי וכולל בחוך הביטול כו' בשחיבת מים עסי' חנ"ה וא"ז כאן א' יא"ה שם יבואר כתבי ז"ל שלא יאריך השיץ בתפלח שחרית. הרב דורש בשבת שלפניו. בשו"ח כנסת יחוקאל מוף חא"ח בשבת ע"פ יזהיר לב"ב ע"ש הפרשת הלה כי טעם שאין מזכירין שנה דחלת ח"ל אוכל והולך ואח"ר מפריש וזה ל"ש בשבת ע"פ יע"ש עסי ר"ם וחק"ו במיא של ": (ח) סעודת שלא שמיה מ"ט א' וסובר הב"י כי ר"י ור' יוסי פליגי בשנה של אירוסין ג'כ לר' יוסי מצוה ואף סעודת סבלונות ג' לר"י מצוה הא שליבית בלא סבלונות ר' אירוסי בלא מבלונות ר' יוסי מנה (עב"ח ו"ל ראשונה ושיה חביב עליו להיות לבו גם בה ומכאן ואלך לא) אירוסין בהשחת דלא מצוה של אירוסין בלא מבלונות ל" וזים בנמרת והשתת דתכ"ח הת מבותר כן בברייתה חלה שניה של חירושין בלה סבלונות ובחרתי פליני ואמר השתא דאר"ח לומר דיותר מכתבר לומר דמתני' ר"י הוא דסתם סעודת אירובין ראבונה משמע והלכה כן וז"ם הפור בעודה ראשונה של אירובין או בשניה של חירוסין כר"י כפשטיה דמשנה וסבלונות כר' יוסי דשתיהן בכלל עב"י . דחי כפרכיי היליל לאכול כעודת אירוסין או כבלונות או בעודה ראשונה אירוסין ושניה של סבלונות והט"ז פי' כבית וכפירש"י ז'ל דהדא פלוגתא הויוכ"כ המ"א ט' כב"ת ואי'ה שסיבואר. סבלומות והט"ז פי' כב"ח וכפירש"י ז"ל דהדת פלוגתל הויוכ"כ המ"ח ט' כב"ח וחי'ה שסיבותר. וכעודה בשעת שידוכין בקורין קנס מח"ל ע' שו"ת חו"י ש' ע' דודתי לא הוי סעודת מלוה ומ"ש הא"ר ז' וה"י יו"ד שידוכין בקוין י"ל שבולחין סבלומות אז וכמ"ש המ"א ע' אבל שידוכין בלא מכלומות לא וע' באר היעב ולמ"ש דדוקא עם סבלומות ועה"י האריך יע"ש. ועמ"א ע' וחיי האריך יע"ש. ועמ"א ע' וחיי האריך יע"ש. ועמ"א ע" כבוא ביחת הרשות ע"ת עתום' וחיים אם ובש"ע כתב לאור דב' חילוקים הם ועירובי חהומין ללמוד עם רשות גוור א' שם ובש"ע כתב לאורך עלמו לומר דב' חילוקים הם ועירובי חהומין ללמוד עם רשות גוור א' השות והימו דלמול בלו ולרשות ע"ת ללמוד הביל בלו ולרשות ע"ת ללמוד הובעל בלבו לרשות ע"ת ללמוד מו לל בלב בלבו הא מש בכילה חור מיד ומחות מבילה מבעלו ואין חוזר אף שיכול לעשות אור בחות מבילה ומבות החיבה והרות ב"ה ומבות החיבה והרות הרות היו הלותו אתו החיב הבילה והכות הרות מדיר בלותו להתוך בותר הבילה והכות הרות הרות היות החיב למוד להתות החיב הוברות הרות הרות הרות המידות החיבות החיבות הרות הרות החיבות החיבות הרות החיבות החיבות החיבות הרות הרות הרות החיבות החיבות החיבות הרות הרות החיבות החיבות הרות החיבות החי עלמו אחיכ . והלבוש מהלק שלש הילוקים בלמול אם יכול להזור חוזר כבילה ופחות (מכזי אפי׳ יכול לחזור לא הטריחוהו ויראה לגרום פחות מכבילה) ורשות אלל רבו פחות מבילה אין חתר הא זורך עלמו פחות מבילה חוזר יע"ש והיינו חלי בילה הא פחות מכזית מודה הלבוש דאין הוזר אפי' ללורך עלמו עמ"א י"ד ואי"ה שם יבואר ועחוס' מ"ע ד"ה והרמים וע' פסחים דחין החד חפי" נמוךך ענמועת ח' ד וחיים שם יבותר ועחום" מע ע דיה והכמים ועי פסחים מ"ע ב' לר"מ חזרה בטומאה, היינו בשר קודש וחמן בלא"ה לק"מ שיש תקנה בביטול ובברכות פ"ץ מ"ב פריך לה רק מבשר קודש יע"ש וע' הרע"ב שם בברכות והלכה כר"מ ולא כר"י כאפי דלא מוחלפת הך דברכות ולאשמעינן דבקראי פליגי וא"ל אסמכחא י"ל מחמירין בספק כמ"ש בפחיהה כוללה ומיהו קשן מוליא לאביו כה"ג כבסימן קפ"ו במ"א כ' וקפ"ד י א אף כמ"ש בבחיהה כוללה ועי בר"מ ז"ל פ"ג מחו"מ ה"ע הביאו המ"א אות י" סעודת איכוסין כלל שבעת ימי סעודה א"א אחר החופה ואפשר כל שבעת ימי מבלונות ונישואין וזה כ ש הוא ומ"מ ל"ע אי סעודה א"א אחר החופה ואפשר כל שבעת ימי מבלונות ונישואין וזה כ ש הוא ומ"מ ל"ע אי סעודה א"א אחר החופה ואפשר כל שבעת ימי המשתה וע' חות יהיר כי' ע' האריך איזו סעודת מנוה כללא דמילחא סעודה שנעשית על המשחה זפי חות יחיד בי ע" החוץ תיוו טעורת מחה כנכח זמיתה טעורה שמעברך שהחיינו גמר מצוה הוי מצוה סיום מסכתה וכדומה וסעודת בן ע' בנה וכתב שם שמברך שהחיינו וצ'ע וסעודת הבורה בכל בנה ביום המוגבל לא הוי מצוה אם לא בדורש הרב שם . וסעודת ליל שלפני המילה ושלישי למילה לא הוי מצוה . וסעודה שעושה למי שנעשה גם או נותן ס"ח וכלי הקודש הוי מלוה ועסי' חקנ"א במ"א אוח ל"ד וחקס"ח ט' . וליל שכח של בן זכר פסק במכ"ד רס"ט דמלוט וה"ה פדה"ב הוי מלוה ועיינתי בחה"ד מהא דב"ק פ' מרובה לרש"י ור"ח או כ"ח וירחה אם נולד בן זכר בליל שבת לאחר ל"ה והקהל התפללו ערבית בלילה י"ל דקורין לזכר בליל זה לא בליל שלפני המילה דמשמע החם שנושע מבטן אמו וקרוב ללידה דקתין כוכר בפיל הם כמיל שפפי המנים ומפוע המים במשע מפוע המי הקרוב למילה מחון בבתיהם ועודין בליל בכת סמוך ללידה וא'כ משמע שבת שנייה הסמוך למילה לא הוי מלוה וע"ש. עי"ד רמ"ו בש"ו ש"ו וש"ך כ"ז אפילו יחיד שסיים יכולין אחרים לפמוך למילה לא הוי מלוה ואבל מיך יב"ח מוחר לאכול שם ויארלייט לא יע"ש. ואין לברך מהכים לבמות וע"ש ומיהו ביארלייט ביום החענית אכל ליל שלפני החענית מוחר יע"ש שהבמהה במענית מוחר יע"ש וש"ד של"ח בט"ו ה' לפי המנהג אסור חוך יב"ח בשום סעודה שבעולם היינו כל סעודת מצוה ויארציים בליל שלפטו אפשר להתיר בסעודת מצוה ועל שאר קרופים תוך ל' יע"ש בט"ז וש"ך ויארליים בליל שלפניו אפשר להחיר בסעודת מלוה ועל שאר קרובים חוך ל' יעים בטיז וש"ך ל' וסעודת דנים מסמע דהוי מלוה, ועסי׳ חר"ע ותנוכה אם אומרים שירות הוי מלוה ופורים היו מלוה ואח"כ דוקא כשדורש ש' הו"י שם . מה ופורים היו מלוה ואח"כ דוקא כשדורש ש' הו"י שם . מה במ"א שהשמחה במעוגו לפדה"ב דאין טובלת עד מ' לזכר ויראה אף במקום שטובלת מקודם ל'פ ובניבואון אף פירסה נדה אומרים ל"פ, ועדיין לע בכל זה אולי אזכה לפרשה במקום אחר באוכין אף דעדיין ממון גמור מהני גילוי דעת כשיחמין וכן כל אחר באוכי וה היות עש"ז אף דעדיין ממון גמור מהני גילוי דעת כשיחמין וכן כל ביטול קידם זמן איסורו כשיהיה לאחר זמנו ש"י ר"ן ריש פסחים ומיחה המחוד לפרירבו וכ"ה אין בידו לבטלו וכשיהיה המן גמור עבר מ"ה ב"י. ובגמרא פסחים ז' בחלמיד לפנירבו וכ"ה בל"מ פ"ל וערכן לא ה"ח ערוד במ"א לדבר רבות לא השריחו בר"מ פ"ל ה"ח ערוד במ"א לדבר רבות לא השריחו

לילך לביסג וליד ליצא והמיח חמן ברשות היור אף שבשלו כבר הכא דעדיין לא החמין החר ובזה י"ל מ"ם הפור הדין הזה כאן ועב"י ומ"מ צ'ע מנלן הא. שיין בבוח יעקב ה"ב עמ"ב רב"י שם דאי בהמן כו' ובשבה כהמן גמור דלמאי דס"ד דמהני ביפול פשיפא ול"ק

ממ"ם רב"י ו' א' דים כופה יע"ם ויפה כתב. ומ"ם רב"י דבשבת כי' יו"ל דבפיתה היה מפילה למיל כמ"י ו' א' דים כופה יע"ם ויפה כתב. ומ"ם רב"י דבשבת כי' יו"ל דבפיתה היה מפילה למין ומב"ה נקיט בבית המדרש ובשפר ראש יושף כתבנו בזה :
תבות (א) או עש"ז דבריו הקדושום לריך ביחור. לשון המהבר הוא לבון הר"מ ז"ל פ"צ הי"א וכתב המ"מ שפסק כרב יוסף וכ"מ בכ"מ שם ומשרש הישי ונהמא איפכא מרש" שפירש בדף כ"ח א"ז ה בחושי פיאור לימר פירור מהשק נהמא לא בשי פירור וחד"ם ז"ל שפירש בדף כ"ח א"ז ה בחושי פיאור לימר פירור מהשק נהמא לא בשי פירור וחד"ם ז"ל

מפרש הזעי לא בעי פירור ואפי' מכונסין (חוד מהשק) בהיו מפזרין ונהמא שקבה לפעמים בעי פירור ח"ש ואם קבה ואין הים מהחבו במהרה דאי מפרש היטי בעי מהינה נהמא לא משמע אף נהמא דקבה קלה לא ואיך כתב סתמא היליל חישי דוקא אלא היכך לנמרי מרש" ובה' עכו"ם והיקומיהם פ"ה ה'ו כילד מאבד עכו"ם ומשמשוה שוחק חורה לרוח או שורף ובר" עכרים וחיקוחיהם פיחים וכינד מחבד עמים ומבוערים שנון וחיקוחיהם פיחים ולפנד ביעיר ומעיל לים המלח כרכ יוסף עכ"מ שם ושפור הייחי לומר שמ"ש הר"מ ז"ל כילד ביעיר ושורפי או פורכם וזורה לרוח עיקר המלוח לבחתלה לשרוף ולהוח לריח שחשר שחדה ליכלין מנדל למחים בפ"ע ולא הוי זוז"ג כלל או פורר וזורה ג"כ למי שאין מדקדק כ"כ כרבי י בע"ו מ"ג ב" דווו"ג ברי כה"ג ובעכו"ם דנהפוך הוא דען והכן מחכח שחוקים אין מנדלין למחים בפיות רב דמור כלי כל בוכפס ל דמפון את היואה בחולין פית ב' בתוספות דים בחיקת בפיע וברופים מגדלים למחים בפ"ע כמו פיראה הרואה בחולין פית ב' בתוספות דים בחיקת וד'ה שוחק ומבו"ה כקב לכחתלה מלוה מהמובחר שוחק וזורה לרוח בלא שריפה דאין מגדל ור לי שהתן ומבר ל בתוכני ממה מהמוכחר בוהק הורלי לנוח בנות פריפה דמין ממדב למחים בכלי עולים לל מול בכלים ומילולפי מיש למחים בכ"ע וליכא כלל זוו"ג ובורף או מלוח מהמיבחר לים המלח ועב"מ בם ומ"לולפי מ"ש הוי א"ש אלא דא"כ אמאי לא כתב הדין למי שאין מדקדק כ"כ דרבאי לפרון אורות לרוח הבן ועמ"מ א' ואי"ה בם יבואר עוד יע"ש ועמ"ל פ"ג מחו"מ הי"א האריך לפרש הד' חלוקות ברבה ורב יוסף: דהבה מ"ש הש"ו ז"ל לפרש דהר"מ ז"ל כרבה היינו דודאי בע"ז דלים"מ במקום שאין ב"א מלויים אף מתכות לא בעי שחיקה דאין עוברים שם אבל המן אף במקום ביש ב"א מלויים בים המלח א"ל פירור דחוזק המים מחקכים הא בשאר נהרות בעי חמן פירור (ועב"י כעין זה ומים בהל' עכו"ם דפורף ומטיל לים המלח אפשר נמי במקום שכ"א מלויים) דאין ם מההכים במהרה. ורב יובף המר ע"ז דלה ממחים חין מחיבה במים כו' חמץ דממחים המים מההכים במהרה. ורב יוסף המר ע'ז דגם מממים הין מהיהם במים כו' חמן דמממים אף שאין נהקך מאום הוא במים ולא יקחום אדם (לרש"י גרם ממים שרפו מסם כמו נמם ולהר"מ ז'ל כפי פי' הפ'ז ז'ל מאם שורבו) ומשום דאי הוי מפרש כרב"י חמי ונהמא ממים ממסוח ונימוה יותר יש לפרש בל' הר"מ ז'ל דפוסק כרב יוסף מרבה ובאמת הלכה כרבה בר מהלת ז'ל לפרש דבריו לכן כתב הש"ז ההר"מ ז'ל לפרש דבריו לכן כתב הש"ז דהר"מ ז'ל לפרש דבריו לפשח בפוסק כרב יוסף רק כדבר ו ולפעות בפוסק כרב יוסף רק כרב ובהכרה לוחר דנקים שהר"מ ז'ל קולא מה שלא מזכר ברבה דהיינו אם אין קשה לא בשי פירור. והטור נקיט שפיר טפי דפוסק כרבה ולא מחלק בין שאר נהרוח לים המלח כמ"ש הב"י דמהמיר בדבר דלא בקיאין במים איזו הזק והרפה ויה"מ רחוק מאללינו וכאמור. ועט"ז י"ד קמ"ן לות י"ח : (ב) והבינהג עם"ז אם קיים מנות שריכה בשעם ה' ומנא אח"כ חמן יבער בכל דבר דבחיך הפכח הם מלח ביים כופה כלי ובחהים יברוף הף בכבר קיים מלום שריפה בע"פ דלר"י דבשריפה י"ל כר"ת דהיינו בפסח דומוא דניתר כרח ולאו בל חותירו ה"ה המץ מבח"כ ערב פכה עד הלילה דלים כרת דלאו ב"י כ"א עבה חבביתו ליכא למילף במה באחרות נמי אסיר, יע"ב וע' ב"ש אה"ע כו' כ"ח נ"ד וח"מ שם משמע דספק הוי אי הלכה כר"י או כהכמים. ומ"ש הכ"ש בם דיכולה למכור להולה ל"ע דהא בריאה לדידיה אסור ועמ"ל ה' אישוח אין מקומו פה ול"ע בדין זה אי אפר הוי ודאי איסור או ספק : (ג) ואש עפ"ז דבריו מקובי ההבנה ואם נפרש מ'ש ז'ל משעה ו' לר'י כביש עלים מלותו בבריפה בבש ואם אין עלים אין לו להמחין עד חחלת שבע דברגע א' יעבור בעבה או בל'ח ג'כ למ'ד הכין כ'ש דקשה כובה בדבריו ז'ל. וי"ל דה"פ דאדרבה מדף כ"ז ב' מוכה כהרח'ש דאל"כ אמחי לא פירש"י ז'ל קולא בשטה ו' לר"י כשאין עלים יושב ובטל בו' עד החלת ז' ויעבור רגע בעשה פירפיי זיל קולח בשעה ז' נריי כשחין שנים יושב ובשל בז' עד שחלת ז' ייעבוד דגע בשקה ולביעחיה החירה המרה חשביתו רגע קודם שש ע' ד' ב'. אלא דאם יראה סיף ה' שאין לו עלים מחירב לבער בכל דבר בסוף' ה' ולא יושב ובשל בשש שכבר ביערו סוף ה' וסיינו דוקא כה'ג סובר הרא'ש לרש'י ז'ל בסוף ה' כשרואה שלא יהיה לו עלים בשש מבערו בה' בכל דבר משא"כ בשיירא כשאין עלים יושב ובשל לגמרי כי. עדיין לא זמן הביעור ועלים אין לו ואף להרא"ש דבה' דוקא בכ"ד מהשעם שמא לא יהיה לו עלים משא"כומן רב קודם הפסח וכאמור. וברה"ש לא סיים בה' במותר בהנאה כמ"ש בפור והיינו כמ"ש . ונ"מ בזה ליוצא בשירא דבודק ומבערו בשריפה לפי המנהג דשמא הלכה כר' יהודה ומבטל בליל בדיקה וביום כששורף אין מבטל אלא כשיניע פכח ועבי' חליו במ'א א' וחמ'ד במ'א אוח ג' ועי' הידושי פכחי (ד) ובן עש"ז לבון המחבר הוא ל' הר"מ ז"ל פ"ג הי"א וכן הפחמין ולדידיה דפסק כחכמים אף אפרן אסור. בהנאה עב"י . ועי' באר הגולה ד' לשון הרמב"ש ז"ל ולחומהא להאורה ב"ל יקר מברן משור. בשנתה שביי. ועי כתר הגונה די נפון הרמכים דיל ולחומרם לכחולה דילל כמ"ב הרמ"ם ז"ל כ"ז ה" דלוחשות הפור דבעינן לחומרם כמ"ד לוחשות הפירו ועמ"א ה"ל בכם הרמ"ך הביאו הכ"מ בם יוע"ד קמ"ב מ"ז גחלת של אליל דיעבד שרי הפת אפילו לוחשות וכמ"ש הר"מ ז"ל פי"ו ומודרבנן אשור דים שבח עלים וגהלים בלא חמו אחר בלוחשות עלים וגהלים בלא חמו האחר בלוחשות בערלה וכ"ש וכ"ם עד הספק לקול והיה להומרא. או י"ל דמספקא ליה אי הלכה כר"ז או הרכבות מודר בתרבות מחום במודר בערנה וכיה וכים ע"ד דשפק מן הוצרה נהותיח . מו ייני משפקה פיה שי הנכה כדי חו כהכמים ומשו"ה כתב שורשו שוב יותר או פוררו אם אין לו עלים (וחה דוחק) ואפר הנשרפין מיקל די"א נקברין אשרן אשור רק מדרכנו וסשיקו לקולא משא"כ אפה בנחלים לוחשות אשור השח לכ"ע אף בערלה וכ"ה אלא שא"א לפרש כן שבי"ד קמ"ב ס"ו פסק בהדיא אפילו לוחשות מותרות ועב"ך כם אות י' בסופו . גם מ"ם הכ"מ פי"ו ממ"א הכ"ד דווו"ג הוי דרבנן מבמע לוחשות לחוד הוי ד'ת ליע בערלה וכ'ה ועתים' פסחים ע'ה ח' ד'ה וגרפו והמ'א אות ה' הזכירם יעים. ואיה במיא ה' אבאר עוד: והגה אפר המן מקשה ליע אי אכור בהנאה די'ל דוקא בשעה ששית המן ד'ח המיר שפי ונזרו אשו שבישית משח'כ אפר נוקשה בפכח כה"ל. ועח"י אות כי וא"רה' הביאו דמותר לכשות כו דמלית לאו ליהנות נהנו יע"ם. ועמ"ש בפריי ליד וכאן בפתיחה כוללת וכשאר דוכתי דאנן קי"ל אף מנות דרבנן לאו ליהנות נחנו : עיין ח"י אות ו" שלהכת של תמן מותר כשם בית הלל י"ד קמ"ב א' והח"י הקשה פליו מבינה לים א' ובחידושי בינה כתבנו בסוגיא דלשם וכאן אין להאריך : מעשה ששלהו יין שרף

של פסח ע"י עכו"ם בלי הוחם כלל לעיר אחרת וקיבלו הישראל וכבר נחן הליקח דמים למוכר קודם לכן מהו הדין . משובה יש לדון בזה הרבה ובקצרה זה פחרונו. היין שרף חשור לבמות

אצים שהפקירו כיון שפוגח ברשותו הייב לבער. ומ"ש הג"ש שיבער כדינו לר"י בשריפה והמחבר בס"א פסק מהו הדין. מסובה יכן שמוגח ברשותו מק"ו המוכחר שריפה ואם איא פורר ואפשר לרבנן גמי חייב לבער החלף כפסח ש"ד קי"ח העים ולריך כ" הותעות יע"ם ומתל החליף העבו"ם ובחל המוכחר ובה"ג ל"ש בל דין כר ומיהו מובר ונותן מחנה אף בסק מורה ליון מבעלין ולה בעל לבור ובלו המלה דקול ליסורו מלה דבלי לר"ש בל דין כר ומיהו מוכר הבסח יכ להקל בהגלה על"ם ומ"מ יל דעבר היך הפסח בסק ללי דב"ו. וכ"ח דהוי ס"ם שמל לי החליף ול"ח החליף מוכר הפסח יכן להתל לחר הפסח כי מדרבנן משיפה דוקל חו הוי הפקר בינו לבינו ולא מיקרי המן ע"י בעבר הפסח מבח"ב ל"ח"מ לאו חד כעמח מקרי ש"ד בל"ך ל"ח . ולם לא קבלו הליקח ים להקל לחר הפסח כי מדרבנן משיפה דוקל חו הוי הפקר בינו לבינו ולא מיקרי המן ע"י בעבר הפסח מבח"ב ל"ח הוי הפקר בינו לבינו ולא מיקרי המן ע"י בעבר הפסח מבח"ב ליליח הוי הבקר בינו לבינו ולא מיקרי המן ע"י בעבר הפסח מבח"ב ליליח מולים במ"מו להיקרי הוים להקל לחר הפסח כי מדרבנן משיפה דוקל חו הוי הפקר בינו לבינו ולא מיקרי המן ע"ד ב"ד ל"ח בל"ח הוים ביצו לבינו ולא מיקרי המן ע"ד ב"ד ל"ח בל"ח הוים ביצו לבינו לדינו ולא מיקרי המן ש"ד ב"ד ל"ח בל"ח הוים ביצו לבינו לבינו להיקח יב ליים המוכר להיקח יביה המוכר להיקח יביה המוכר להים היים המוכר להים המוכר להים המוכר להים המוכר להים המוכר להים המוכר להים היים המוכר להים המוכר להי

אלמא אפ"ה פחות מכזית אין חוזר וצ"ע דהתום ד"ה ושורפו כתבו דבשר הנאכל לורים דרבון וגזירה אמו קדשי קדשים ומש"ח כוית גורו אשו קדשי קדשים וחמץ כביצה דיש תקנה בר"ת בבישול הא לאחר זמן איסורו דח"ש אמור מ"ה בב"י קשה ועסיי תמ"ב ותמ"ז אות מ"ב וכבר הארכנו בזה במקומות כפוורים ועשרת ח"צ פ"ו ותמ"ב פר"ח זי וצ"ע ועי בהרע"ב פסחים פ"ג מ"ח חמץ דחולין דלא כירושלפי ובתי"ם שם דנסרא נפירי אני העני לא זכיתי להבין דבריו הקדושים כאן יוות קול אם כירושמבי רבול ם שם זכמות גמור אל היותר לתוכנית לתבן לם דו הקודשם כקן הבדרם במש תשרף ששריפתו בקודש ה דבפסחים פ"ב בי דבעי שריפה גמרא גמורי לקדשים קלים ובקדש באש תשרף ששריפתו בקודש האת כתבו החום דלא מרבינן רק קדשי קדשים וע"ט"ו פ"ח שקלים וברים דל פ"ם בחלכות פחמ"ק כרי עקיבא מקום מומאתו שם שריפתו ה"ת קדשים קלים מקום פסולו בירושלים שם שורפין בירושלים וכיוצא שוופין במקום שנוכר דקרא בקודש באש תשרף מקום פסולו שם שריפתו ומש"ה פסק כר"ע ואפשר ר"ע לא אמר אלא בסופאה שלא להכנים וצ'ע בכל זה ולמ"ש המ"א תמ"ו ב' ותום: פסחים כ"מ ב' ד"ה רב אשי דעתו לבער אין עובר מ"ה י"ל בפחות מכוית:

ותוסי פסחים כ"ם כ" ד"ה רב אשי דעתו לבער אין עובר מ"ה י"ל בפחות מכוית:

תמה (א) שורפו עמ"א הרים ו"ל מותר א"ע כו" אבל המחבר י"ל דפסק כר" יהורה דרשאי לשרוף

הנברים. ותי הפ"א דהר"ם ו"ל נמי כר"י פוסק אלא מ"ש לא ישרפו לנהוג היתר באפר

מאפרו והיה איסור תורה משא"כ כששורף בשעה ו" דרבון היי גוירה לגיורה והא דלא ביאר בשבע

מאפרו והיה איסור תורה משא"כ כששורף בשעה ו" דרבון היי גוירה לגיורה והא דלא ביאר בשבע

לא ישרוף י"ל סובר כפירש"י ו"ל דמהלקותם בו"ובו" כ"ע בקבורה ומדכתב שורפו עיקר מצותו

בר כיירי וי"ל דסובר המ"א אפר הנקברין רק מדרבגן כי "א כן ועתוס" תמורה ל"ג ב" ד"ה

הנשרפין והב"ח ו"ל כתב דנקסינן מספק לחימרא סובר אפר נקברים מ"ה אסור דאי מדרבגן הוי

הנשרפין והב"ח ו"ל מסקר מסורה מה"ו בפ"ו יצ"ע (וב") ג"ו נתקשיתי בוה ולמ"ש כאן א"ש)

נדרא"ש כתב דאין ספק רק הלכה ברבים. וערש"י תמורה ל"ד א ""ה כל הנשרפין דלמא

משבת אינוש וש"ה ברצור שו ולבאורה צ"ע דמ"ה בצו שרופה דאלי טורר רש"י שכלה ור"ה וכדומה היא הביא רב יוסף מחלק בחימי בעי פירור ויש פוסק כרבה דאף נהבא משמע הר"מ ז"ל מפרי כרש"י

תימי פירור אלא דצריך שיחתוך כל חמה לב' דלא כרש"י דפיזור מהשק סני דא"ל ליש החמץ

קשה ומסילא ל'ד חמה זה כגון חימי (כגון ל' גיון ומראה ורומה) לחם קשה הא רך נמאם כמו

נמסם נמחה במים דאי כפי הכ"מ נהמא פירור בקשה לא היה להמ"מ לפתום וגם לכתוב יש פוסק

כרבה דנהמא והחמיר לדינא בשתיהן כי להמ"מ ודאי הכין הוא ואף להכ"מ יש להחמיר. ומ"ש

מים מכונמין משמע אף משליבו קודם איסורו אבור דלא הוי הפקר לנמרי ונהנה ממנו אח"כ.

מ"ש ואמור בכל המלאבות כבסי חל"א משהגיע זמן הבדיקה ח"ה זמן השריפה ואימתי זמנו

ומ"ש באחר במ"ש בת"ד ה" שישרוף קודם סוף ה" וא"כ חצי ה" אמור במלאכה אם לא שרף עדיין וצ"ע

ונמ"א באות די אי"ה: (ג) אך עמיא הינו לזכור בימול היום אחר מששה השריפה ועמ"ש בתלדה

בשמע הפרושה דמה"ף מודי מודמ מודם מדמים בידור להמל אח"ר בני בני לאו בהשוביה ואם יבת מכונה בשם הפרישה דמה"ם ישרוף קודם זי דצריך לבסל אח"כ ובי לאו ברשותיה ואם יבסל סקודם ויאבר דחסיתיה ודלא חסיתיה הוי גם ששורף בכלל ולא מקיים מצות שייפה בחסץ שלו ועס"ן שם אות די והא לא רצו לתקן שיאמר בביסול היום דלא חזיתיה לחוד וסיהו ביוצא בשיירא דסבסל בלילה ולא ביום כבסי תל"ו בס"א א' פשיסא דרשאי לכ"ע לשרוף בלילה אם ירצה אף דסבסל בלילה ולא ביום כבסי תל"ו בס"א א' פשיסא דרשאי לכ"ע לשרוף בלילה אם ירצה אף לדעת הפור כפירשו עם את ג' כרש"י ועש: (ד) ואם עם"א ועח"י ה' משמע בשעת השרופה לא יהנה הא לאחר שריפה שרי ובב"י משמע אף אח"כ אסור אפו ו' דהוי גפי דרבנן ה"ח כשנאמר האסד רק דרבנן אפ"ה גזור ולופר אפו שבע פלתא דל"ש הוא דכ"ע שורפין בר ופיהו פדינא קודם זכנו מותר אף לאחר זמנו ומ'ם ממנהנא מחמירין. ולשרת ב'ח קמ'ג בסופו אסוד ליתן לעכו"ם חמץ קודם ר' שיהא לו לאכול תוך הפסח וח"י ד' הביאו דנהנה מאיסורי הנאה בפסח יע"ט ועי אות כ' כמים מכונסין ואפשר אף שיש להם מוונות בלא"ה גמי אסור: (ה) אסורים עם א עי מים פ"ג מחו"מ הי"א עמ"ט הר"מ ז"ל , בישל אסור זה למד ממ"ט בערלה יש שבח עצים בפת וככ"מ בשם הרמ"ך כ"כ בפירוש דוקא כשאבוקה כנגדו ובלח"מ שם אע"ג דאפרן אסור אפ"ה שרי הפת דמיקלא קלי איטוריה ולפ"ז א"ש מה דפריך פסחים כ"ז ב" מ"ש ערלה מעצי הקדש אף דהקדש אפרו אסור שימ כל דמיקלא איסוריה ואפה בנחלים עומפות לחוד שרי וכ"ת הא מסיק התם הקדש באלף לא בפיל ה"ה חמץ לא במיל ואף בעומפות ליתסר ו"ל דמיירי עד הלילה דבמל בס" אבל המ"א סובר דמש"ה כשאין אבוקה נגדו שרי דהוי זוו"ג התנור והגחלים. אבל אבוקה נגדו חשיב חד נורם ולפ"ז בישל ע"ג גחלים ואפר באין גורם אחר אפור בחפץ דמנקברים ולדינא נגדו חשיב חד נורם ולפ"ז בישל ע"ג גחלים ואפר באין גורם אחר אסור בחמץ דמנקברים ולדינא.
כתב המ"א דאפיי בישל בחופים של תנור (גרוף וקפום) אפור דבדבר הנאסר במשהו לא מהני זוו"ג
יע"ש והיינו חוך הפסח הא עד הלילה במל בס" הוי זוו"ג. ואמנס מה דנראה ממ"א מ"ש בי"ד
קמ"ב פעם הרמ"ה דע"ז אופרת בכ"ש ל"ש זוויג והא ע"ז בכיש דוקא דבר חשום מבעת וחבית או
לח בלח י"ג ביין כשר אבל שלא במינו ע"ז במל בס" והא ההוא גינתא שם בקמ"ב מבואר דבע"ז
זוו"ג שרי. ועשוך שם אות יי ובע"ז אמרו רבנן אף היא נעשית זבל כו' והמור שכתב שם ע"ז
אופרת כ"ש שם בס" ק"ם ובע"ז ע"ד א" ופורשי צורה שעבדה דבר חשוב ובובחים פ" התרובות
אפרים כמ"ש שם בס" ק"ם ובע"ז ע"ד א" ופורשי צורה שעבדה דבר חשוב ובובחים פ" התרובות אחרים כמים שם בסיי קים ובעיו עד א' ופירשי צורה שעבדה דבר חשוב ובובחים פ התערובות הא יבש ביבש באין חשוב במינו או לח באינו מינו בסל בס' וע"ד קכ'ג וקליד וצ"ע. והנה בי"ד קס'ב הניה הר"ב בשאבוקה נגדו דאל'ה הוי זוו'ג וכאן לא הניה משום דלא פסיקא ליה דתוך הפסה במשהו שלא בסי, ול"ש זוו'ג וינואר אי'ה לקסן עוד : עוד "ל דע"ב גורו חסק במשהו משום דלא בדילי וכרח ומה"ם יש מקילין בנוקשה דלית כרת באכילה כבס" המ"ו במ"א ה' ואף בהנאה ליכא כרת לא חלקו בין הנאה לאכילה משא"כ אפר חמץ דל"ש ביה דין אכילה כלל לא עדיף מנוקשה וה"ה נפסל מאכילת כלכ דכאכילה לית ביה איסור תורה באין ראיי לחמין עיבות אתרות רק בהנאה אסור כדיו של שבר שששאו עבו"ם בפסח ונתערב ברוב דיו של היתר ו"ל דבמל אתרות רק בהנאה אסור כדיו של שבר שששאו עבו"ם בפסח ונתערב ברוב דיו של היתר ו"ל דבמל ממיש בתמ"ב ס"פ וסיו : (ו) אסירים עמ"א וכל הרבר לדעתו ז"ל היא כך בע"ו אם נתערב דבר חשוב באחרים כחבית בין החביות שרי בהולכת הנאה ליחים ופותר לישראל ליהנות מהכל וה"ה כשמוכר לעבו"ם חוץ מדמי אימור שבו וה'ה פת שנאפה בעצי אימור ונתערב באחרים מותר בהולכת הנאה ליה"ם חוץ מדמי אימור אבל לא נתערב לא מהני הולכת הנאה ליה"מ דנאפה בעצי איסיר וכגד שארג בכרכר ע"ז הוי כבעין לזה דפעולתו ניכר ומה"ם בפת שלם הוי דבר חשוב ולא במל בנתערב אע"ל דבר חשוב בעינן איסור מחמת עצמו זה היי בעין ומחמת עצמם . וכ"ז בעיז שתופסת דמית מהגי הולכה ליה"מ משא"כ בשאר איסורין לא מהגי רק חוץ מרמי איסור למכור לעכו"ם אבל ליהגות ישראל אסור ועש"ך י"ד ק"י ב" וקמ"ב ח". והקשה על הלבוש המ"א בתרתי א" מה שתתיר בלא נתערב הפת ע"י הולכה ליה"מ דאף. בע"ו לא מהגי בעין וזה הני כבעין ובשאר איסירין אף ע" תערובות אם הוא דבר חשוב לא מהני ליה"ם ועמש איהה בתמ"ז בפתיחה מהו בקום אף ע" תערובות אם הוא דבר חשוב לא מהני איסור מאו מפעם בתמ"ז בפתיחה מזה: [אמנם המ"א הוסיף כאן חומרא דאף חוץ מדמי איסור שבו כמבואר בי"ד כל שנתערב נוף האיסור כיי"נ ודאי ביין כשר לא מהני הוץ מדמי איסור שבו כמבואר בי"ד קליד ס"ב ופעילת הנחלים בפת הש"ב ליה כניף האיסור בתוכי. ואמנם הש"ך בי"ד קב"ב אית תי חילק בין גוף האיסור ממש ובין שבח עצים כפת דחשיב רק כחבית בחביות דמהני חוץ מדמי איסיר שבו ובע"ז מהני גמי הולכה ליה"מ משא"כ בשאר איסורין אבל חוץ מדמי איסור אין חילוק בין ע"ז לשאר איסורין ועח"י אות ז' ואי"ה בתמ"ז בפתיחה יבואר עוד: (ז) במקום עם"א ומסיק ברתיר יכול להשליכו קודם זמנו ואף אם מצא אח'כ שרי דמת לי מתנה או מפקירו וחצר שלו אנ"ז שהפקירו כיון שפוגח ברשותו חייב לכערו. ומ"ש הג"ט שיבער כדינו לר"י בשריפה והמחבר בס"א פסק כחכמים אפשר מצוה מהמובחר שריפה ואם א"א פורר ואפשר לרבנן נמי חייב לבער

קבלו

לר"י וכפירש"י שרי ודוקא אם מבערו בעינן שריפה לר"י ולחכמים בכל דבר מבערו מהעולם ובתידושי פסחים יבואר עוד א"ה וכאן אין להאריך: תכון (א) ויבערנו עמ'א ועסי תל'ה ב' הגיח בצ'ע עא'ר שם ב' וח'י שם ה' דכאן מיירי שלא

תבול (א) וובערנו עמ'א ועסי תליה ב' הניח בצ"ע עאדי שם ב' וח'י שם ה' דכאן סיירי שלא אך שכך כלל דלא קיים כלל מצות חזל ומש"ה עיסה שנתחמצה בפסח דלא היה בכלל הבימול אף שכבר בדק מברך עתה דמ"ה חייב לבער ומש"ה כתבה אף דכ"ש הוא. ומ"ש חסה דלא חסמן גמור היינו דלא נתבקעי אי דברותחין חלם אלא שא"א בקיאין ומה"ם נוקשה ג"כ לא יברך אבל חסמן גמור אפי חצי שיעור י"ל דמברך ועח"י אות א'. ועשו"ת ב"ח קכ"ד מסיק בימול מדין הפקר וגדר וקי"ל בייד ר"ר ס"ד דאומר דשלב"ל בגדר וא"כ אם אומר בפירוש הריני מבמל כל חסצי שיהיה לי בפסח אף קנה תבואה בפסח ונתחמין במל אבל כל חסירא ראיכא ברשותי אין בכלל. ומוב שיאמר כן אף חששא שמא גררה חילדה בפסח מחוץ חמץ דאיסורא לא ניחא ליה בכלל. ומוב שיאמר כן עות"י: (ב) שלא עמ"א תוס" כתובות ז"א ד"ה דלקני מ"מ שמא יתחמין בסח מוב שיאמר כן ועת"י: (ב) שלא עמ"א תוס" כתובות ז"א ד"ה מחוד וויים לע ביותר בעובר ביינור ולאור ביינור וויים לייים ווייים וויים לא ביינור ביינור וויים ביינור ביינור וויים ביינור ביינור ביינור וויים ביינור וויים ביינור וויים ביינור בי י ושם לא הזכירו דאסור בהנאה ולקמן באות ג' כ"כ דבעינן איסור הגאה יע"ש ועכ"ם פ"ג מחו"מ ה"ח. ומ"ש חמץ לא מקרי עשה דרבים דאליב מ"ה דחי לה עשה ול"ת דחמץ לעשה ול"ת דרבים וע"ו כתב דברש"י בבא מציעא למ"ר א" ד"ה האי לענין צירוף אין עשה ול"ת דוחין לעשה יל׳ת אף דעדיפי יע״ש ובס׳ ש׳ה כתבנו מזה . ומיהו גם בעידניה אי עשה דרבים א׳צ בעידניה ומ"ש בעידניה איש היבסי שה כתבנו מזה. ומיהו גם בעידניה אי עשה דרבים איצ בעידניה. ומ"מ בשם של"ה צ'ע דלאחר זמן איסורו לא מהני הוצאה מרשותו כבסי תמ"ה ובשופר אסור אפי אמירה לעכו"ם כבסי תקפ"ו בס"א כ"ג רק שבות דשבות במקום מצוה שרי ולורות יל היי דית זורה צ"ע קצת ופירור עם"ל פ"א מחו"ם ה"ג (שכ"ה סיג צ"ל ס"ב), ומ"ש בכ"ח כי המעיין בת זורה צ"ע קצת ופירור עם"ל פ"א מחו"ם ה"ג עובר תום" פסחים כ"ם ב" ד"ה רב אשי וכן בתשובה קכ"ד מפרש כן המעם דבדעתו לבערו אין עובר תום" פסחים כ"ם ב" ד"ה רב אשי וכן י"ל בב"ח ומים במשהו דליכא איסור תורה כלל א"כ מה אולמיה עשה ול"ת בשהייה מעשה ול"ת בטלמול דרבנן ושאו'ת עדיף ועסי תקפ"ו במ'א כ"ג ועא"ר אות ג' ומשמע דעתו בד של פסח שאין לבערו ואה"ג יחוור להיתירו וכ"כ בשו'ת ח"צ ז'ל סימן פ'ו דישהגו עד לאחר הפסח אם נמצא עובר ב"י במשהו יע"ש ואי"ה בתס"ו יבואר עוד . וחמק גמור ויש כזית דעובר ב"י בו האך עובד בי במשחה עם היה הרבוטריבואה עה , הומץ גמה הים כדות דעובד בי היה דיבערו בי"ם ע"י עכו"ם דל"ש המעם דכיון שבדעתו לבערו אנום הוא דלאחר הפסח הוא מקיים מיע ובפסח י"ל דהוי ניתק: (נ) גם עמיא עמ"ש במ"ו מוה אות ג', והנה לשורפר במקומו י"ל דעשה דחי ל"ת דהוי בעידניה קמ"ל דלא מצרף עמ"ש באות בי או דה"א דשריפה אמרינן מתוך משא"כ מוקצה לא הותר מתוך ופסחים ה' ב' בנמרא י"ל כמ"ש בתמים דעים ש"מ לא אמרינן אין עובר כלל א"כ ליכא שום צורך היום ואסור מ"ה לשורפו במקומו וע" פסחים אי ב"י ניתק ועמ"ש פ"ג ופ"א מחו"מ. ובתוס' כתובות ז' א" אף מצוח רבנן אמרינן מתוך דהוי צורך היום קצת. עב"י כתב מרש"י משמע דמותר לשרוף ב"מ כשלא במלו ומרש"י פסחים ו' א' ד"ה כופה יל דכלא במלו מפרר וזורה לרות וכמ"ש הב"ח ס"א וברשיי שם ל"ו אי ד"ה אין דברים אין שורף דהבערה שלא לצורך והיינו כפירוש רש"י שלא בשעת ביעורו השבתה בכל דבר. ונוקשה לרש"י נמי עובר ב"י וב"ת מי פירות נוקשה וסובר נוקשה מותר בהנאה כחזקית כו' ומש"ה אין שורף ב"מ באפשר למלמל ולחמיל לים דלאו מוקצה הוא או ליתן לעכו"ם כמ"ש המ"א דכ"ו ציע מיהו ממ"ש ו' א' ד"ה עושה כו' ומשום חד יומא סגי בכפיית כלי דא"ג דלא סגי מה יעשה עוד דמתיצה

ממ"ש ו" א" ד"ה עושה כו" ומשום חד יומא סגי בכפיית כלי דא"ג דלא סגי מה יעשה עוד דמתיגה א"א ב"ם וכלי עדיף מסכין כבס" ת"מ במ"א אות ד" אלא דאי לא הני סגי בכפיית כלי לחד יומא א"א ב"ם וכלי עדיף מסכין כבס" ת"מ במ"א אות ד" אלא דאי לא הוי סגי בכפיית כלי למד יומא דלא הוי בעידני ומה אולמיה ובמוקצה לא אמריגן מתוך ומינה בלא בפלו שורפו במקום: "דלא הוי בעידני ומה אולמיה ובמוקצה לא אמריגן מתוך ומינה בלא בפלו שורפו במאתמול דעתיה עלויה בשעה ה" ליתן לעכו"ם משא"כ חמץ עכו"ם בחדרו ושכח ונמצא בשעה ה" הוי גולד דלא ידע ליה אמ" הוי עתה בידו לבערו וב"ם א" הוי מותר בהנאה היה דלא היה דעתיה מאתמול דלא ידע ליה אמ" הוי עתה בידו לבערו וב"ם א" הוי מותר בהצמה היה היה היה בשעה ה" ביו במורה מותר בהצמה היה היו מותר בותרה מותר בהצמרה היה היותר בהצמרה מותר בהצמרה היה היותר בהצמרה היה היותר בהצמרה היה במור בתורה מותר בהצמרה היה היותר בהצמרה היותר בתורה מותר בהצמרה היותר בתורה מותר בהצמרה היותר בתורה בתור בתורה דלא היה דעתיה מאתמול דלא ידע ליה אפ"י הוי עתה בידו לבערו וביים אי הוי מחר בהגאה היה רשאי למלמל מגגו ליתן ליד עכו"ם בעליו אלא דאמור בהגאה ב"<mark>ם הוי מוקד לגמרי הדעכים</mark> מחזיק לו מובה ממה שניתן לידו ואמור להשתכר באימורי הנאה, ועסיי תק"ג במ"א אי ויש"ש פ"ק ביצה סי" ה' ביצה מתרנגולת העומדת לאכילה דאמור משום גזירה הכנה דרבה ובהגאה הית שרי וה"ה במלמול ומשום לא פלוג אמורה במלמול אמו משום תרנגולת לגדל ביצים והוי נולד ומוקצה אסור במלמול ועמ"ש בפריי לי"ד צ"ם בשפתי דעת אות י"א דבר הנאסר ב"ם או בשבת גולד אסור אי שרי למלמל ואי נמצא עצם שבור דלמפרע הוי כן אפשר דלאו נולד ממש למ"ד גולד אסור אי שרי למלטל ואי נמצא עצם שבור דמסרע הוי כן אפשר דלאו נולד ממש הוי וצ"ע, עט"ז תנ"ח מ" : (ד) דינו עמ"א עי עולת שבת דביים ראשון הוי חד דרבנן וי"ם ב" תרי דרבנן משא"כ שריפה הוי חד דרבנן וי"ל אנן בקיאין בקביעא דירחא ועוד מלמול לא הוי בעידוניה ושריפה במקומו ד"ת משא"כ י"ם ב" מוב לקיים בעור דרבנן . עפר"ח א' הביא ראית פסחים ו" ב" הבודק צריך שיבטל לפי התום שם אכתי כוי משכח לבעריה י"ל כיון דאפשר לתקן בבימול שלא לבא לידי שריפה ב"ם עדיף הא אם שכח או שלא היה בכלל הבימול "ל דמבערו ב"מ ועח"י וצ"ע: (ה) דוחפו עמ"א תרי"ב ו" ובמ"ז הארכתי בביאור המ"א בתרי"ב וא"ה שם ב"מ ועח"י וצ"ע: (ה) דוחפו עמ"א תרי"ב ו" ובמ"ז הארכתי בביאור המ"א בתרי"ב וא"ה שם בי"ם ועח"י וצ"ע: (ה) דוחפו עמ"א תרי"ב ו" ובמ"ז הארכתי בביאור המ"א בתרי"ב וא"ה שם יבואר עות" וב"ל הח"י ו" ראוי למורת הוראה שיהיה לו חדר מיוחד ומ"ש דרוב הם חומרות יבואר עוד: בתב אם מ"ח כיון שקבל. עלינו מוקצה הוי ובא"ר ד" כתב אם יגית המורה אצלו איכא חשדא ומעם היתר כ"ז שבידו מותר למלמלו לכ"מ שירצה וכ"ב בשל"א אות ה" וו"ד רסיו מבואר שם בהר"ב בסכק דלא הוי מוקצה עמ"ש בפריי לעיל. ומ"ש כ"ש שבידו מותר י"ל בין מוקצה מחסת מלאכתו לאיסור וכדומה ובין זה שאסור בהנאה עם"ש ש"י בס"א ג' ומוב שילך ישראל עם עכו"ם לשאול עין בפריי לי"ד צ"מ בשפתי דעת כתבתי הרבה חידושי דינים בזה: עו" ב"ד חמץ הפקר המונה בר"ר ומגביה לזכות בו עובר ב"ד דאף באיסורי הנאה שייך זכיה וראיה מע"ו ד"ם כל הצלמים בר"ר ומגביה לזכות ב"ע בין ליכות אסור מור מור מור מור ל"ב בשניהם מע"ד ב"ל הובה המוכר חמ"ם לישראל בשניהם מיני את לוצר צ"מ בין מיום מינים מינים מינים מיני את לוצר צ"מ בין מינים מזידין אם לומר אדם יודע ונתן לשום מתנה ולא חליפי חמץ ועי"ד קי"ם ס"ג וח"ם רל"ד ס"ר אם גול חמים ועבר פסח ומכר ואכל הלוקת הרי הפסיר למוכר דינו לומר הרי שלך לפניך ואם ידע הלוקת מזה די"ל דאין מחזיר המוכר הדמים עי סמ"ע בח"ם רל"ר וי וצ'ע וע"ש! (ו) בתר עמ"א תום נדה ניו ב' ד"ה בנומא וע' פסחים ז' א' דבתר בתרא לקולא אף נשתמש (ו) רוב המץ ועפר"ח . היכא דליכא למתלי בתר בתרא אזלינן בתר רוב ה"ה במצה ועד"ם ה" מ"ש רוב המץ ועפר"ח . היכא דליכא למתלי בתר בתרא אזלינן בתר רוב ה"ה במצה ועד"ם ה" מ"ש פ"ו ה"א תיבה כו' מחצה למחצה הולין וצ"ע הא ספק תורה לחומרא ולכאורה היי ס"ס והיינו דודאי לו שלא שימש מ"ש לבסוף אלא אי בהדדי או שמא חולין לבסוף וא"כ ס"ס לקולא שמא שימש חולין לסוף היי ודאי חולין כי בדק הכל ואת"ל בהדדי עדיין שמא חולין ולשימתיה שמא שימש חולין לסוף היי ודאי חולין כי בדק הכל ואת"ל בהדדי עדיין שמא חולין ולשימתיה דמשם אחד נמי הוי ס"ס כמו שיראה הוואה בפיע מחא"ב ה"ב ובמ"ש מ"מ שם ועתוםי כתובות דמשם אחד נמי הוי ס"ס כמו שיראה הוואה בפיע מחא"ב ה"ב ובמ"ש מ"מ שם ועתוםי כתובות

תבלו לחיך לפטוך ואפשר המוכר חייב לשלם ללוקח דהוי ברי הזיקא וגרמא בידים חשוב דלה התמו כראוי. ואף אם אירע המעשה ביום במיני י"ל דלא הגי ספק דרבנן לקולא <mark>דקרוב</mark> לודאי שההליפו דאלים אמאי אסור בדרבנן בי"ד קט"ו דיעבד בלא חומש א' ולאחר הפסח כה"ג בח' אפשר ללדד ויתבחר בתמ"ז ותם"ז אי"ה ובתמ"ח מזה והכלי או עץ יגעיל וזכוכית עסי' תכ"א במ"א אות מ"ע ואי"ה בם יבואר עוד : ב"א הלכתי לשייל בהה"מ פסח באתי לרחיים היו מונהים שם שקים מלאים המץ מאלני"ן וחטים לחומים בל עכו"ם ורציהי ליבב עליהם כשין ברשיפת המרחי ג"ע כי המץ עכו"ם אסור בהנאה ופסחים כ"ו עלים דתיסורת בשרשיפת כו' זבילה ב' ב' אין סומכין כרעי המטה הא לת"ה שרי אף אם י"ל דמוקלה אסור בהנאה מוקלה וכניה צ'צ' חין שומכין כרעי המסה הח נחים שכי חף חם י"ל דמוקנה חסור בהנחה מוקנה כזה לא אסרו שם משא"כ בחמץ כה"ג דהוי מ"ה ודאי הנאה חשיב ואסור לשב עליהן ועשי קע"א ס"ב: (ה) קודם עע"ז ובסי חליג אות ה' פי' דכאן מיירי שמשליך לרחוב העיר יע"ש וכלן הקש' ע"ז דא"כ שיון שכבר הפקירו מקודם אף אם ימאל אח"כ אף למאן דפסק כר'יהודא וכפי ראש אין מחויב לשופו וע"כ הפירוש כאן שמשליך בחלירו וחותר התחבר למ"ש בחליב וכפי ראש העיר במלירו בחלירו וחותר במשלים בחלירו בחלירו בחליל העיקר כמ"ש המחבר שם דודאי חמן קודם איסור אין רשאי להשליכו כו' והיינו מדינא או אם כבר שבף ומאל אח"כ כמ"ש המיו אלתר און לאחר און להשליכו כו' וחיינו מדינא או אם בר שבף וחלא אח"כ כמ"ש המיו את המוצר את ברבר אחר המוצר מו מוליר במרכון או המרכון און השלי מובר את המוצר אום ב' ולמחר זמן חיסורו אם בעלו ומשליך. במחכוין שיחכלו בהמוח של הפקר אסיר ובאין מחכוין מ"ה שרי ומ"מ ראוי להשליכו לביח הכסא או מפרר כו' ואם לא בעלו אז עובר ב"י אף שמולים מרשוח לרוב דיעות ועט"ז בכי' ח"מ חות ד' ע"ב . ועסי' תל'ב דחין ספק מולים מידי ודחי אף בחיסור דרבנן וע' חוס' פכחים ע' ה'

תמו (ה) יוציאנו עט"ז בטור כתב בתה"מ יוליהנו מיד כו' והמחבר הוכיף יבערנו ושם לובו (יו) יוצי אבו עשר בעור כמוכ כמום מיוניתו מיו כו ושמופר שוכף ישנים וכב בהואה לא מעלה כלל דבמקומו (מי יבערנו בשריפה יע"ש. ומ"ש בב" לפירש"י ב" הינו דר"י וחכמים פליני בשש לר"י שריפה וחכמים מפרר דוקא ביעור מן העולם דומים דנותר רק כל דין כו׳ אבל בשעת ביעורו לאחר שש בכ"ד אף הואה מרשוחו סגי ועסי' מ"מ במ"ז ד' ש"א כל שאין ברשוחו ממש אין עובר יע"ש וא"כ אין כל כן כ"כ חימא שי"ל כן וההוא במ"ז ד' ש"א כל שאין ברשוחו ממש אין עובר יע"ש וא"כ אין כ"כ חימא שי"ל כן וההוא דרבה ורב יוסף כ'ח א' חמן לשאר נהרות כו' מבמע דעכ"פ חיישינן שמא ימלא א' ויטלם י'ל קלק . ומיהו להלכה קיי לדלאחר איסורו ולא בטלו במוליא לרה"ר עובר ב"י ועי' ד'מ כאן ואם בטלו אפ"ה לריך פירור[מדרבון דלמה משכח אינש ואכיל כבסי' חמ"ה: (ב) ראם עט"ז דוקה בבש דהוה מוקלה דאסור בהנאה הא בחמש שרי לטלטל עדיין ועמ"א ג' ועב"ה . ועמ"ש אי"ה בתמ"ז ושאר דוכתי בשם הח"י דראוי לכל מורה הוראה לייחד חדר שאם יהיה חמן שיתן שם שאסור בטלפול אח"כ ומיהו למ"ש בה' שבת מוקלה כ"ז שבידו יכול להולוך לכל מקום שירלה נאפשר אף מיד ליד שרי אין כאן חשש כ"כ גם אם הוא בידו יכול להשליכו לנהר בי"ע אבל והפפר הף מיד גיד פני הין כהן חשש כ"כ גם חם הוח בידו יכול נהבליכו לנהר בי"ט חבל.
לפרר "ל דהוי איסור טוהן למ"ד כן עמ"ל פ"ג. ואי"ה לקמן יבואר עוד: (ג) לפי עט"ז מדברי
הל"מ ז"ל פ"ג ה"ח משמע דקהי אדסמיך ליה בלא בטלו ואף הרא"ש סחש משמע בכ"ע אף
בלא בטלו כופה כלי והא עובר ב"י אלא הטעם אף בלא בטלו העמידו דבריהם -כמ"ש המ"ל
ב". ומ"ש הר"ב לשורפו במקומו אסור פשיטא אלא דקמ"ל דל"ח הבערה מחוך ויש כאן לורך
היום קלא כמ"ש רבא פסחים ה" ב" ש"מ מדר"ע לא אמרינן מתוך אלמא לדידן הוה שרי
היום קלא לאשור דב"י הוה ניחק לחד מ"ד וכשדעות לבערו לית איסור מירה כמ"ש החום" פסחים
כ"ע ב" ד"ה רב אשור למשור המ"ל ב" ורבא סובר דלא הוה ניחק לעשה והתוספתא שהבמת המ"מ פ"א ה"ג משמע ביש מהלוקח ובספר ג"ו כהבנו בזה שי"ל דחליא בפלונחא בלאו שקדמו עשה אלא דמחום' כתובות ג' א' ד"ה מהוך משמע אף ביש צורך היום בדרבט נמי אמריטן מחוך ולזה אמר דעל יום א' לא הששו דלמא אחי למיכל ודי בכפיית כלי וערש"י פסחים ו' א' יע"ם. ועמ"ה אות ג' וחי"ה שם יביאר: דעי' בסור מ"ש שאיא לבערו כדינו בשריפה לר"י לכאורה קשה בחמ"ה פסק כרבנן גם לר"י נהי דא"א לקיים מ"ע חשביתו אכתי למה יעפור הלאו ב"י יבערו בפירור וזורה ועפר"ח א' וערש"י פסחים מ"ו א' ד"ה כילד ובילה כ"ז ב' ד"ה המלה ביי העתר בפילר וורט ועפר חי חידות של מיים מו היי דה כילד זבינה כץ צ'ידה מלה ופני יהובע בם דל"ד שריפת קדשים ה"ה כל הביעורים אסור בי"ע וה"ה שריפת חתץ למ"ד מנותר וכדבעיגן למימר לקמן הי"ה בשם הירושלמי ואפשר הטור מספקא ליה אי הלכה כר"י או כחכמים ואזיל להומרא . ועמ"ש בסמוך אי"ה : מריש הוי קשיא לי מ"ש הרשב"א ז"ל בתשובה סימן ע"א המוצא חמן ב"ע בלא בעלו מותר לשרפו ואף מלפון רש"י (ה' ב') דאי הבבחתו בכ"ד יאכיל לכלבים משמע שריפה אשור ולימא דמוחר וכן מגאתי בירושלמי פ' ב'מ דמאן דיליף מנותר אסור ומאן דלא יליף מוחר עכ"ל וקשה הא ר"ע ליח ליה מחוך א'כ שפיר פירש"י ז"ל מאכיל לכלבים וערש"י ו' א' דב"י לא עבר דבטליה משמע לא בטליה מבערו ב"ע ועכה"ג בהגהות הב"י . וניחא לי דהרשב"א משרש הא דרבא דר"ע ליח מחוך כמ"ש בתמים דעים דף כ"ה ע"ג בתחלתו דר"ע לית ליה מחוך בחמן לחוד דיליף מנותר דחין שורפין בי"ט (ערש"י ה' ב' דיליף מנותר) וז"ש הרשב"א ז"ל מדפירש"י יאכל לכלבים היינו דביום ראשוו ומקלחו מוחר בהנחה שהוא דוהק ולא פי' דאי לא שרפה אי מוחר לשרוף דאמרינן מחוך דולקת בי"ע . תשובה יראה דברי אף א"ת מ"ב בירובלמי בב"מ הלכה א' מהו להצית מדורת חמץ ומסיק מאן דיליף מנותר אסור יהיה הפי' כמ"ש הרבב"א ז"ל בתשובה ע"א דאפי' מעי"ע אסור וא"כ לי"א דאגן מסופקין אי כר"י או כחכמים ואזליגן לחומרא ועב"ש וח"מ באה"ע כ"ח מימ הח כשים דילן שבת כ"ג ולח בשמן שריפה שמח יטה חו בי"ט בע"ש וכ"כ הר"מ ז"ל בפי" המשנה הא שבח דעלמא שרי . אלמא חולק על הירושלמי בזה והלכה כחלמודא דידן ועח"י ב'

תמז מראורייתא כר עמ"א עי אות ה' דתרתי בעינן כרת ולא ברילי ומש"ה ער הלילה מקילין

ובנוקשה לדעתו ז'ל יש לצדר להקל 'ועם"ו אי הביא דברי הר"מ ז'ל פס"ר ממזא ה"ם ו"ב דשולים ודעה המיא אף במינו עד הלילה יש להקל דלא הוי דשיל"מ ועי אות מי, ועכ"מ פ"א מחו"מ ה"ה דחמץ במשהו מפני שנאמר כל כו' וכתב עוד דמשבע עד הלילה לא כתיב כל ירצה

דחמץ נשתנה דינו להומרא משאר איסורי תורה בהלעמה או לאיסורא בפחות מכאים הוא תוך

הפסח כיון דליכא כ"א חד קרא מסברא מוקמינן תוך הפסח וכיון שכן לא החמירו חז"ל ג"כ . וכ"ש הר"ב זול פט"ו מס"א ה"ס וי"ב כל מהמצת היינו הואיל והחטירת התירה כוית כא"ם בהלששה ופחית מכא"פ לאיסירא החטירו חזיל ג"כ ועכ"מ פ"א מהו"מ ה"ו ורלב"ח י"ז הביאיתיו

בהרשה ופחיה מכא"פ לאיסירא ההמירו הזול ג"כ ועכים פ"א מהו"מ היו ורלכ"ה י"ז הביאיתיו בריש הספר בפתיחה והפרוח כאן אות ב" כתב על הסים שטעה והזילה לחשיר מאיון של ישראל בכך וכפ"ש א"ש. ופ"ש לייד קי"א בש"ך בס"א אות ג" בשם הניי באיסירי משהו אי ישראל בכך וכפ"ש א"ש. ופ"ש לייד קי"א בש"ך בס"א אות ג" בשם הניי באיסירי משהו אי בעיגן רביי יע"ש ואי המן הוי דשיל"מ אפשר דאיא בו שאני אומר דהוי ממעם ספק דרבנן לקולא ולמ"ד דלא הוי דשיל"מ מ"מ ב" קריות וא' איסור אכילה ותחב כף וא"י להיכן לא אמרינן שאני אימר דאתה מקלקלו בהנאה אלא אם הא' חמין אז י"ל שאני אומר. והנה לפעמים מחמירין בספק א' בחמן אף בדרבנן צ"ל דקרוב לאיסור הא ספק השקול י"ל דמתירין ככל ספק דרבנן בא"ה וברואר כ"א בסקומו: "על" לח"מ פ"א מח"מ ה"ה דלר" יוחנן חמיץ בסי רבא פליג עליה ומ"כיבר רהוי דשיל"מ אף דחזר לאיסורו ווראה דרש"י פסהים כ"ט ב" ד"ה בר"ש ציין כן לרבי ווכיבר רהוי דשיל"מ בורא לא היי וורב מוכא לא הני

וכיבר ההוי דשול"פ אף דחוור לאיסורו ווראה דרש"י פסהים כים בי ד"ה כריש ציון כן לרבי ייהנן דעיכ סיבר קנסא כו׳ דאל"כ היי דשול"פ ורכא חילק ואומר הואיל ורק קנסא כו׳ דאל"כ היי דשול"מ ורכא חילק ואומר הואיל ורק קנסא לא הוי דשול"מ נישא"כ נישא"כ לשמיאל אח"כ דסובר לר"ש לא קנסינן כלל ומתני שם כרי יהודה כדאוקומתא דהצי יער"ן שם ועמ"א אח"כ דסוב דקנסא לא היי דשול"ם וע"כ בציר מס׳ בפול משא"כ לשיםתיה דחמיין דשול"מ ורי יוהנן סבר דקנסא לא היי דשול"ם וע"כ בציר מס׳ בפול משא"כ המור מייבר המין דשל"מ ורי וחולן ד"ב' חמצן והדשב"א כדי ששת ואיה מאת מ"ר כר אחא בר יעקב וא"כ און ראיה ועי חולון ד"ב' חמצן והדשב"א כדי ששת ואיה מאת מ"ר יבואר עיד. ולענין ב׳ משהו עס׳ תס"ז אות י"ו ובי"ד צ"ב בט"ו אות מ"ו וכפריי שם הקשונו דל"מ דס א"צ נגד החתיכה דלא נינ במשהו אלא אפי׳ ס׳ נגד הבלוע א"צ דמשהו אין בו כח דל"מ דס א"צ נגד החתיכה דלא מינ במשהו אלא אפי׳ ס׳ נגד הבלוע א"צ דמשהו אין בו כח דאין לו פלימה מצופו יוצם ומ"ח לאדון ואיזה בתס"ו אכאר, ונה"ך והב"א וה"י דולקין ואיסרון ומ"ם בה"מ וכנעת שמהת י"ם אפשר לצדר ולהקל ולמכור בהנאה יש לסמיך אהמ"ד דשרי בתרי משהו ודהב"ה בפתיה בריש הספר בהלק הג' כתבני רבישר אוסורי תורה מותר למכור חוץ מדמי אוסר שבו ולסתם יונם מדפינן וכנראה מיום ולחד מיו ובסמין בפסח אוסר שבו ולסתם יונם מדפינן וכנראה מהש"ך ב"ד קל"ד ב׳ ועס"ו שם ט׳ ובחמין בפסח אוסר שבו ולסתם יונם מדפינן וכנראה מהשיך ב"ד קל"ד ב׳ ועס"ו שם ט׳ ובחמין בפסח

יותרון בשריחה ביוש השפר מהכן הג' כתבנו דבשאר איפורי תיותר מכותר לככור חוץ מדמי איפורי תיותר מכור חוץ מדמי איפור שבו ול מלחם יונם מדמינן וכנראה מיחשיך בו"ד קל"ד ב' ועמ"ז שם מ' ובחמין בפסח מדינא מיתר למכור חיץ מדמי איסור שבי רק אנו נוהגון לשרין הכל כמ"ש רמ"א בתמ"ז סיו וא"כ בע"ם עד הלולה יש להתיר חוץ מדמי איסור שבי בלה בפהית מס' וכ"ש יבש ביבש בפסח דיוכל לככור היון מדמי איסור שבו עמ"א תס"ז ל"ג הר"ב בתשונה כ"ח דהימא דיש עוד צד דסמכינן אשאלתיר בסי ול"ה ב"מ ובח"י א' מסיים דלמעשה נראה מדבריהם דבעין הרבה צדרים. ב"כ"ל להתיר למכור לעיו" מדמי בריים והיו בריים בורים. וכ"ם להתיר למכור לעיו"ח דהיו רר מודינא או לשתומן אישור בריים בינוים ומיונים במינו בריים בינוים בינוים במינו בריים בינוים בינוי

אטאל התור בס יכור בו כיובר א בס סי לכנטר או לבי דד מתורון חוכא האיכא ה"מ ופ"ם להתור למכיר לעכור שהאי רק מנהגא או לשהותי אפשר בהד צד מתורון חוכא האיכא ה"מ והתורה הסה על פפין ישראל ועח"י ב' הארוך עמ"ש מהרא"י ז"ל ועי שו"ת ח"צ ז"ל סי פיו וייל דתו"ל התמירו וגזרו דלמא אתי למיכל אלא בכוות אף שהוא דרבנן הואיל ואות בה מכת פרדות

רחו"ל התפירו וגורו דלמא את' לסיכל אלא בכוית אף שהאי דרבנן הואיל ואית ביה מכת מדדות (כס' ש"ה ביארנו בה"ש דרבנן אי אית ביה מ"ט וות"ש תורה אף דאית מ"ט כל שאין כיות לא המירו ועוד הסה לא היי חכין גמיר ואי"ה בתס"ו אכאר עוד. ובח"י באות ב' וג' יש בהם קצת קיישי ופפתיהה בריש הספר כתבני מזה וכאן רהארוך: (א) כלים עמיא אפי בלעו הרבה חמין של ישראל בפסח בעין ואסיר באמילה ובהנאה אפיה ל"ש למנור אחר הספח שאינו ב"י אפו ב"י דלאחר הפסח חמין מותר הוא. עמ"ש בפריי ל"ד ק"כ ביש הרשב"א זיל במשמרת חבית מזה. ומיהי ב"י אפיר לאחר הפסח ועסי שי"ח בבישול בשכה לאחר השבת יכלי הבלוע מייש לא מהני ומיהי ב"י אפור ב"ה זיל בס"ד לענון כלים שאכ"י והאי צרוך שבירה אחר הפסח או הנעלה באפר בזה: הב"ח זיל בס"ד לענון כלים שאכ"י והאי צרוך שבירה אחר או מ"ב ברגות הבני אות ו"ט תתיכה שנאסרה במשהו שהמערכו עבר בנו לא בה"ל או מ"ב" אות "לים תתיכה שנאסרה במשהו

אם נתערבה ברוב יבש לא דוחטירו בה וכול הלבוש ביוד צ"ב ועם"ז שם ט"ז איכוש לצדד . זנ"ל אם בישל באחד מרכלים יש לתתיר דהוי סים שמא של פסח ושמא יבש במל הוא ואייה באית ט" בשיז יבואר עיד: הא"ך אי כפי הנראה לכאירה סותר למ"ש בא"ז ט"ז ולדבריו התיכה

שנאסרה במשהי ונפלר לתבשל אחר אף שאין מכירה בסולה יכש ביבש דנאסר במשהו והחריל לא היי דאין איסירה מגיפה ואו"ה בס'ט יבואר עיד ועי ג'צ שם : (ב) ואין עפוא פוי דקאי אחמץ

ג'כ דלא כפ"ז כ' דכל שאיכור בעין אף כהוש החיתר שמן מפמם ליה ואומר עד ס' בנ'פ ופסח במשהו . אבל איסור בלוע אם הוא שמן יוצא מחתיכה להתיכה בלא רוטב אבל בלוע כחוש אין

במישהי. אבר אישר בדונע אם היא ישפן יוצא פוחיכת יחת פוז בהא דושב אבר בתיעכודים אינו בבלא אישר בדונע אם היא ניוצא כלל אף משה דהותר שפן אין מפשם לאיטיד כהוש בליני ובקיאון אנו בבלוני בין כחוש לשפן ככ"ש הש"ך בי"ד ק"ה אית ח"י וו"ם. ומ"ש ראות מתכ"ז סמ"ז (מ"ם כמ"ו) לא הבינותי דע"כ ישם כחוש מיירי וכמ"ש הם אית ליד דאליכ אמאי רק מקום פעפועו ליתםר כולו , ומיש אם ננג בצד האחר כי" עסי" תס"א במיז אות ה' ומ"א אית י"ב שם ועא"ר ד' וה' ועחיי ח' ובי"ך ק"ח

ברתיכה שיש כה איסיר דבוק ינגעה מצד אחר. ובתס"א כתב המ"א בשימן מפמס היתר לאיסיר

ובין קניבת ירק דאין ראוי כ'כ ובספי'א דמנתות יבואר אי'ה בסמיך: ועי' בתיספית ישינים ביומת אפרודי ויבכת מחוך לעדו ה'כ י'ל דפריך ביה'כ כה ג לה יקריב ומבני כו' ולמ"ש כב" ז'ל דבשינן דרך גדולה קבה ה'כ אכתי מהי פריך יה"כ לא יקר ב כבנירב ומתה חבחו דהא ודחי לה יטעה בדין בשאר ימות השנה דלהו אונן היא דנירשה וליע קלת . ולפ"ז המחענה בנדר יום א' בשנה מ'ה הוה או נשבע אכור לתרן מידי דמאכל ועכ'פ מה שראוי לאכול כך אשיר וכמ ש בירושלמי פיד פסחים הפיחו המיח יש ש בחלכה ד' של משנה מקום שנהגו לחביל כו׳ דמיה להם הפנים כבחל יהיכ בשבח מתחלקות לעדב וכיש מו שמתעסק לאכולה דאשיר אשבר לכיע אף להר׳ ב בהניה ובחמור . ועמיא כאן ה׳ ואייה כם ובחרי ב יביאר עוד . ובסי׳ סקכ'ז ובה׳ ר'ה מו שמתענה כו׳ יבואר עוד אייה : (ו) דאסור עש'ז ועא'יר ש'יח אות סיב הקשה דברי הט"ז מש"ח אותי"ח לבי"א אות ב' יע"ש וע" באה"ט ואיה במ א ה'יבואר בזה שד:

פתיחה לתמ"ז

אכור הכותב דע דחתן בפסה איסר במינו ושלא במינו במשהו אף סעם לבד וכחים ב<mark>תשובת</mark> הרשב"א ז'ל סי' ל'ד וג'ן וכ'ה הסכמת כל הפוסקים וטעם הדבר היאיל ולא בדיל וכרת וערש"י פסרים כ'ע ב' ד'ה שלא במיני נמי יע"ש ועמ"א א' ומש"ה קלב ודם בש' ומו' עד שתהשך בם". והר"מ ז"ל פט"ז ממ"ח ה"ט ויב כתב דהוי דשיל"מ וכ"ב הלבוש כחן וטי" מנחת ישקב בת'ת כלל ש'ד אות י"ש אף לדידן אסור לבהותו ולהר'מ אים דפסק פ'ד מחו'מ הידב דמבהו מותר לבהותו . ומים הה'י כמים הר'ן פסחים הנה שם כ'ע ב' והקבה הא לחתר פסח ג"ל הסור חמן בעיניה רק ע"ו הערובו" ה"כ תי לה הוי דביל"מ וחירן בבעלי סברה זו סוברים דר"ם לא להקל בא והקבה דמ'מ דביל'מ מ'ה בעל ומדרבט לא הוה דביל'מ ולקוביים הח"י ל'ש כלל חי' הר'ן ז'ל ומשם משמע דפתות מכזית נמי קנים ר'ש ועשיך י'ד ק'ב אות י'ב וי"ד והר'ב כאן בס'ע מדשתוק אוני להמחבר והלכה כדועה א' בסתם דיבש ביבש באלף לא בשל (ועמ'י כלל ל'ע אות פ'ז והקשה על הג'ן במ'ש דעת הב'י כדיעה שמייה יע ש) והר'ב ביו'ד קל'ד ס"ב בהג'ה דוקא הביות גדולות אין בשל ואלו לפעם שלא הלכו בו בתר נחינת שעם וכל שבלע ביותר מס' אסור ה'הביבש אף הביות קשנות אסור ועפר'ת בי'ד ק'י אות ד' דחה דברי קר'ב בקל'ד מהלכה ובם הטעם כאן מבום דביל'מ הוו א'ש ועמ'א כאן מ'ס ובפריי לי'ד בב'ך אות ב' מים פס ונ"מ פובא לדינה בהמן בעים במינו או לענין סים עי"ד ק"י בע"ז וביך ויד או ב' קדירות ההב כף המן וים כ' או נש'ל וקדירה א' איפור ודיבלית אפשר שאיה בו באני אומר ש"ד ק"א. והמנם דבר המחקלקל לא הוי דביל"מ וש"ד ק"ב וכש"ך אוח פ" בטעם להוד המרוק דבילימ : והורי יודע דבמינו ביבב הד בתרי בעל בבהר באיכור כרת דלא מצינו מהלוקת הלא בהמן ועש"ך י"ד ק"י בדיני ש"ם דין י" בשם האנורמ"ם ובפריי שם . ובכה"ג כתב בהגהות הפור בשם הרדב"ז ה"ב קנ"ד וז"ל ומאן ליית למר בספק כרת אלא מותר בהנאה יע"ש ול ע דמבמע אף חלב יבש בדבש הד בחרי בפל . והנה אם נאמר כנת חומ מומת באמוסים שירו עד מתבות אך הגב יבב פובש הי כנתי בעני. האם מם מחדר לי"א יבש ביבש נחערב ברוב נעשה כולו היתר אף בכרת וחמן מ"מ אם ע" לבורים מלה ואח" המן ופירש מאחר מהם אם הילבין אחר הרוב ובחום' פסחים ה' ב' דבור המתחיל היינו מבואר דשרי באפילה ועי' אה"ע כו' י"ז וב' ח במשאלים לא הלבו אחר הרוב וע' חולין קל"ד א' ברש'י ד'ה וחלה ובר'מ פ"ח מה' ביכורים ה'ט משמע הטעם דמדרכנן אין הולבין בחר חזקה בעון מיחה ב"ב וכרת וחפבר ה"ה בתר רובא אין הולכין ובם" שושנת העמקים בארנו זה: ואם היינו הומרים דהמן דביל"מ הוי ח"ם כמב"ל. וער"ן נדרים נ"ב ח' והפ"ז בי"ד ה"ב הות ה' והביאו הטעם דשיל"מ במינו אין בטל כיון דסופו להיות היתר דמי לדם הפר ומדרבנן כו' והף הנו נהמר בהמץ בהין כ כ ניגוד למנה המוחרת באין איסור עולם ולאחר הפסח המ ברי ומב"ה אף לדידן מקרי חמץ דפיל"מ. אלא פכ"ז לא יועיל להר"ב דאיהו נתן טעם אחר יע"ש בט"ז בי"ד בק"ח וק"ב. והא הגן שריגן חבפיל במתקלקל בסייתו וכאמור. ודע עוד שהייתי סבור לומר מ"ש המחבר בתמ"ז ס"ד י"א דמוזר וניער והוא דעת הר"מ ז"ל פ"ד מהוימ בים קי שביל החור ומער לפיטחם דלהר"מ המן דשילימ ומיתר לבהותו בפסח ולמה יאכל בפסח ע"י ביטול ישהנו אחר הפסח משא"כ לדידן לא מקרי דישלימ . ולפ"ז יצא לן דין הדש כמו באניד: שאלה ראובן ובמעון היו להם חבואה ונהערב מחבואת במעון בראובן במעו וים רוב בתבואת ראובן ואח כ נדר ראובן הנאה מבמעון ומכל מה שלו אם מוחר מהתערובות בנתערב כבר: תבובה לכאורה למה דקיי'ל נדרים הוי דביל'מ מה"ח יהכל באיסיר יבאל על נדרו ערש"י רים בילה הטעם דדשיל"מ לא בטל . ולמ"ש הר"ן הטעם הביאוהיו לעיל היחר בהיחר ממש במינו אף לרבנן דר"י לא בשל מ"ה דושיא דדם הפר ושאני ההם עילין אין מבטלין היינו שניהם היחר דלא כפירשי ותום׳ מנחות כ"ב ב' א"כ בלא"ה אין בשל מקידם וה"ה המן במלה במינו נתערב קודם שם דלא בעל וכשרגיע שם ושבע לא בעל למ"ד המן הוי דיבל'מ עש"ך י"ד ק"ב י גי"ד ועמים בפריי בם . וע' בילה פיה מה דאמרינן הרי בנחערב יהכל הלה וחדי. בוב ראיתי למים הריב בי"ד ק"ב ס"ד ובש"ך הית י"ב והוא מהו"ה דכל שלא היה ניכר ההיכור פ'א בפ"ע לא הוה דביל"מ כמו גיגיה כו' כ'ש כאן כיון בגתערב מקודם אפי' לא נחבעל בעל הוא עכשיו כדאמרן. וא'כ להר"מ ז"ל פע'יו ממ"א ה'ע דחמן מעעם דשיל"מ קהמינן עלה ופ"ד מהו'מ דחוזר וניער לכאור' חולק אמ"ב הר'ב בק"ב ס"ד וכדכתיבוא : ודע דכבור הייתי לתח הבלין למ"ש האהרונים ז"ל להר"מ דהוזר וניער דוקא בממש דהיינו

בליני כחיש ומשמע כפי מיש המסקנא כאן שכתב לדידן צלי ממליחה בשנן מפסט היתר לאוסרר בליני נמשמע כפי מיש המסקנא כאן שכתב לדידן צלי ממליחה במלחה גופה ג"ב רק אחדות קלופה . ומה שכתב המיא נראה דאפייה וצליה כמליחה הינו אינו אינו דשתיק כאן הר"ב מ"ש הסתבר באין מפעפע לא אסר אלא מגעו לא אודי ליה אלא ספך אתם"ו ס"ד דמליחה אוסרין כל אותו חחומה והיונו בעופ בסי ובפסח במשרו ועו"ד ק"ה בש"ך ליז ל"ח ואו"ה יבואר בסמוך : כל אותו חתוכה והיינו בע"פ בס' ובפסה במשהו וע"ד ק"ה בש"ך ליז ל"ח וא"ה יבואר בספוך :
הבלך העירה הור חב בהם בלא רוטב אף נוב לנפר ושניהם כהישים כפת חסין עם מצח
בעי כדי נמולה כעובי אצבע רוחב אנידל כמ"ש בהס"א במ"א אות ז" ומ"ש באן כ"ק הוא
ל"ר אלא כ"נ ועה"י אות ז" ותוך הפסח משטע האיסרון כל החתיכה ויבואר אייה בט"ז ה" בתכ"א,
וכל ששייך דררא דשומן מליחה ואפיה וצליה עם בשר כתוש הואיל ואיא בקיאין בין כחוש לשמן
ול ששייך דררא דשומן מליחה ואפיה וצליה עם בשר כתוש הואיל ואיא בקיאין בין כחוש לשמן
והיתר מפסם לאיסיר אף קידם הפסח כל שאין ם" אוסרים ובתס"ו פיוד אייה יבואר עוד. ועמיא
תס"ז אית ל"ב דב"מ שהקליפה מדינא אוסרת בשאר אוסירין בס ודמין במשהו משא"כ אם
הקליפה הומרא בשאר אוסורין א"צ דיעכד ס" נגד הקליפה ובחמין אין אוסר יע"ש ועחיי כאן אות לח בלח הא טעמו לבד מודה הוא דכבים ממש היי בהנו הלחה מפסה לדעתו מ"ל לח בלח הא טעמו לבד מודה הוא דכבים ממש היי בהנו אחר הפסח לדעתו מדל דמותר בשהייה אף דר"ש קנים כל שלא שבר ב"י לא קנים ולאו משם בישול או מ"ה הוא דשיל"מ ער"ן פסחים למ"ד ושו"ח ל"ל בענין ביאה מכים הר"ב בי"ד א"ל סיבר המן כרת ולא בדיל ההמיכו לא הוד הפסח י"ל דודאי גם הר"מ ז"ל סיבר המן כרת ולא בדיל ההמיכו לא הוד היילרך לעשם דשיל שם בח"ב אל החתה על חתן ג"כ לחרך קושיא זו ולשולם במשה והיילרך לעשם דשיל המשה של חתוך ל"ל כו" ולא השבו המן דהוי דשיל"מ. וכן מ"ש הכ"מ ז"ל שם בח"ב אל החתה על חתן ג"כ לחרך קושיא זו ולשולם

הבין (ה) במשחו עפ"ו הר"ח ז'ל פפץ מהלכות מ"ח ה"ט וייב ועב"מ שם דרבינו מחרן למה לא אמרו בע"ו ע"ב ב' הון מהמן דמשום דהוי דשילית הא סבל נמי נחן הר"מ שעם 75567

ם׳ וא"ר וא"ז אות ג׳ ואות ג׳ ובי"ד צ"א סעיף ד' דקליפה אין איסרת היכא שהוא חומרא כמיש הס"א בתס"ז ה"ה אפשר בנסילה כה"ג דהיינו איסור שמן שנפל על חתיכה צלויה דמפעפע בכל החתיכה ויש ם׳ ואפ"ה צריך כ'ג לחומרא י"ל דאין הנמילה אוסרת אח"כ משאיכ כשהאיסור כהוש ותיתר שמן דמדינא צריך נמלח ולאסור כל החתיכה עד ס' בשאר איסורין הוא חומרא ועמ"ז ב"ד ק"ה ורוב הפוסקים ס'ל דאין היתר מפסם לאיסור וכט"ש כאן באות ד' א'כ ודאי אוסר כ"ג אח"כ בשאר איסורין ובע"פ עד הלילה בס' ובפסח במשהו: 17כ"ז חתיכה שמינה בלעה חמץ בצלי ונאסר מדינא כדי נמילה כמבואר בי"ד ק"ה במ"ז י"א וש"ך מ"ו ואח"כ נפלה לקדירה אחרת אנים שו נא כו נפילח כמבואר בי ד קיה בפיז יא ושיך פיז ואח'כ נפלה לקדירה אחרת אנים שיש יותר פס׳ בשנית נגד כל החתיכה נאסרה קדירה שניה ואף להפ"ז וא"ר בתס"ז דמקילין בתרי משהו דאין כח לצאת משא"כ כלע בכדי נפילה אין בנפילה ס׳ נגד הבלע ויש כח לצאת ונאסרה השניה בהנאה וטורפון לפי הפנה נוע"ר וי וע"ט אות א' וכדכתיבנא כאן :
אעתיק מ"ש בשרות מגידות שלי סי פ"ז חלה נגע בלחמים משוחין בשמן מפעפע בכולו דהיתר

אעתיק מ"ש בשות מגידות שלי ס" פ"ז חלה נגע בלחמים משוחין בשטן מפעפע בכולו ההתר מפטם ואם שמן זית מפעפע ע" פסחים ע"ו סכו בתרומה ליתסר כולו ומשני משהו ועש"ך י"ד צ"ד אות כ"ח משטע שמן זית אומר עד ס" ובפריי ק"ה במ"ז ו" צידדתי בזה ובובחים סוף פרק דם חמאת רקיק ברקיק מה אומר עד ס" ובפריי ק"ה במ"ז ו" צידדתי בזה ובובחים סוף פרק דם חמאת רקיק ברקיק מה שבלע לא דוקא נקים רקיק דמושח בשטן אחר אפיה כמ"ש הר"ם ז"ל פ"ג ה"ם מה" מעה"ק ומש"ה מה שבלע אבל חלה בחלה דבוללם בשטן אומר בס" ורקיק נגעו בעודם בתנור עכ"ל שם ובתם"א א"ה יבואר עוד: (ג) יש עס"א וע" אות אסור באין הפסד ואיה באות ד" יבואר עוד וכאן אין להאריך: (ד) ודוקא עמ"א ב"ד ק"ח מ"א מהור באין הפסד שרי והיינו הפסד מרובה וכתב המ"א דוקא פתוח למעלה עכ"פ דאר"כ בחמין אסור אז בה"ם מאחר דבשאר הפסד ברובה וכתב המ"א דוקא פתוח למעלה עכ"פ דאר"כ בחמין אסור אז בה"ם מאחר דבשאר איסורים מותר רק בה"מ כמ"ש הש"ך שם אות ח": (כל החומרות בחמץ תוך הפסח הא עד הלילה שוה לשאר איסורין). ומ"ש המ"א התוס" בע"ז דף ס"ו ב"ד"ה רבא והר"ף בפ"ז וכן לכל החומרות בחמן ו"ך בפ"ז החולין כתב דהלכה כלוי (פסחים ע"ו ב") דרב שאיך במימריה דס"ל במינו במשהו ואגן קי"ל בס" וכן הרן שם א"כ מבואר דבחמן במשהו רואו מילאא הוא. ומ"ד הר"ף בפ"ז הפיו מפול ב"ד הצות הקדום) דהקשה מפסחים דפריך לרב אין צולין ב" פסחים אפילו הדי ומלה מאי אפ" נימא הפ" א מינו מינו דרי הביאו באות הקדום) דהקשה מפסחים דפריך לרב אין צולין ב" פסחים אפילו הדי ומלה מאי אפ" נימא באות הקדום) דמקשה מפסחים דפריך לרב אין צולין ב" פסחים אפילו היו ואינו מינו בס" אפ"ה אסור משום תעובות גופין ש"מ דאין חילון כלל ב"ן נאסר במשהו או בס" יע"ש והמ"א ז"ל דוחה זה דלריף תערובות גופין ש"מ דאין חילוק כלל ב"ן נאסר במשהו או בס" יע"ש והמ"א ז"ל דוחה זה דלריף תערובות גופין ש"מ דאין חילוק כלל בין נאסר במשהו או בסייניש והמיא ז"ל דותה זה דלרייקה תערובות גופין ש"מ דאין חילוק כלל בין נאסר במשהו או בסייניש והמיא ז"ל דותה זה דלרייקה ליתא לית רק משהו ורב שאיך במימריה ואה"ג לרב המ"ל רבותא אחר אבל אביי בע"ו סו סובר ג"כ ריחא מילתא כרב (לרש"י ושאר גאונים דחדא פלוגתא הוא דלא כתוס' ע"ו שם ד"ה רבא) ואביי סובר בע"ו דבתר מעמא אולינן א"כ איל שור וגדי כולם מינם הוו (ע"ד צ"ת בזה) ולאביי קשה מאי אפי׳ ועדיין קשה דמשמע התם דאף באינו מינו הרודה פת חמה כו׳ עי׳ חידושי אנשי שם תולין וצ"ל דעיקר משום דמשהו הוי והגמרא אה"ג דה"מ לומר ולמעמיך וסוף מסקנת המ"א דבת"ק וסתום לנמרי ומגולים דיעבד בה"מ אסור וכמו בצאלינ"ם כה"ג. הא בת"ג משמע לכאורת דבת"ק וסתום לגמרי ומגולים דיעבד בה"מ אסור וכמו בצאליג"מ כה"ג. הא בת"ג משמע לכאורת אף בסתום לגמרי ומתוסי ורי"ף, לימ כן ויל דה"פ מת שהתיר הר"ב בה"מ בקסן ומתום הא סתום לגמרי אף בה"מ אסור וה"ה ביל כן ויל דה"פ מת שהתיר הר"ב בה"מ בקסן ומתום הא ת"ג אף סתום לגמרי שרי וציע בי"ד ק"ח כתבתי בפריי אות ז' בש"ך דאו"ח אוסר בת"ג סתום הוק"ל אף בקסן בה"מ א"ב בחמן ליחסר אף ת"ג בסתום לגמרי. ומה שסיים המ"א אח"כ על מהרש"ל דיש להתיר בהפסד אם הנקב פתוח במקום גבוה עדיין אין הכרע ואפשר אף בת"ג מתום מכל צד אסור לדעתו ז"ל והח"י אות י" מיקל יע"ש ויראה אם אין חסה, מבוקעת אפשר הוי כעין ס"ס ובלא"ה אם ה"מ ומניעת שמחת י"ם המיקל אין גוערין בו : [כ"ל זה בצלי עמ"א כלל כוונתו דבישול לפי שעה ב"ם הא חמין לשבת או צלי קדר לפי שעה ב"ם דבשאר מגולים אם הוא בסמוך. והגה שם בס"ב כתב הר"ב כדרך שמסמינים לעברת משע ה"ה לפי שעה איסורין בה"מ מחום לנמרי אסור אף בה"מ לשיטת המ"א בסמוך. והגה שם בס"ב כתב הר"ב כדרך שמסמינים לשבת משע ה"ה לפי שעה ליים בי"ם ומינית בחמץ בה"מ אסור והיינו שלא היה כתוב בא"ה של הר"ב וו"ל או"ה (מ"ס וצ"ל רק וז"ל) דחמין חשוב כצליה ואפית דבישול קייל דמותר והיינו שלא היה כתוב בא"ה של הר"ב וו"ל או"ה (מ"ס וצ"ל רק וז"ל) דחמין חשוב כצליה ואמית דבישול קייל דמותר והיינו שלא היה כתוב בא"ה של הר"ב וו"ל או"ה (מ"ס וצ"ל רק וז"ל) דחמין חשוב כצליה ואמית דבישול קייל דמותר והיינו הריב וויל אויה (מ"ם וצ"ל רק וו"ל) דחמין חשוב כצליה ואפיה דבישול קיי"ל דמותר והיינו של הר״ב ו״ל או״ה (מ״ס וצ״ל רק ו״ל) דחמין חשוב כצליה ואפיה דבישול קיי׳ל דמותר והיינו חמין הממונים לשבת זמן ארוך יש בו ריח ואפשר שהר״ב כתב כדרך שמממינים הוא דוקא הא לפי שעה הבישול אין אוסר דאין לו ריח א״כ למידין בצ״ק וחמין לשבת שיון לצליה ובשאר איסורין בה״מ שרי . ובפסח בה״מ אסור ואף שהמחבר שם בק״ח ס״ב הישמים שאין ריח המתבשל משמע אף בחמין לשבת וצ״ק שהי דהקדירה מפסקת וכ״כ הש״ך שם אות ט״ו ולוה כתב המ״א דהפ״ בגמרא פסחים ע״ו ב׳ לרב אין צולין פסחים מפני גופין הא מעמים שרי כעין ב׳ קדירות תל-גדול עד למעלה הא לא״ה אף שמפסיק קדירה למעלה מתערבין ואוסר צ״ק או חמין לשבת והמקשה דפריך צלץ בל קדירות ס״ד ואטאי לא פריך בלא "א צלץ מה מהני דהבין צלאן בשלן (בב״ח צלי בכלל בישול) ולכן פריך ס״ד דאף צ״ק אמור בפסח וכ״ש בישול. ומ״ש בהפסד להתיר אם הנקב למעלה פתוח הא לא״ה אף ה״ם אסור ועש״ך אות ח״י שם . ולת״י י״ל דנ״ם עדיין דה״מ בחמין לשבת או צ״ק לפי שעה אוסר ובישול לפי שעה אין אוסר דלכתחלה נמי שרי בישאר איסורון ש״ם דלית כלל ריח דאל״ה אין מבמלין איסור לכתחלה . נמצא למידין נ״כן נקלא מדביר המ״א ז"ל דב״ם בישול לפי שעה אף בת״ק ומתום מכל צד שרי בלא הפסד כלל בפטה מ"יש הריך מ״ד הריך מ״ד הריך מ״ד בריך בלא הפסד כלל בפטה ומ״ש הריך ב שמם מקרי חריף מ״ד הריך מ״ד הריך מ״ד הריך מ״ד הריך מיד הריך מ״ד הריך מ״ד הריך מ״ד הריך מ״ד בת״ק ומתום מכל צד שרי בלא הפסד כלל בפטה ומ״ש הריך שם מקרי חריף מ״ד הריך מיד חריף מיד הריף מידר המיד מקרי הריף

דאפפר לחקנו וכהיחרו כך איסורו דהוי דשיל"מ והרא"ש חי' דחמן אף שלא במינו במשהו לא חשיב נה . ולהר"מ אף שלא במינו משום הומרא דהמן נחנו עליה דין דשיל מ . והרא"ש בע"ז נחן פעם דלא בדילי כו' ומ"מ לדידיה ג'כ משש עד שתחשך בס' או כמ"ש מהרא"י ז"ל עמ"א ה' בדיקה אבל ליגע אפשר אסור עסי' חמ"ו ע"ו ומ"א ה' ומ"ש בס"ב דמותר להשהוחו ביום עוב האהרון באות ד' וחס"ו ס"י וע"ו י"א נע"ל נמי יע"ש ולבוש שם דהוי תרי דרבנן. וא"כ במינו טתה אין כמוע ז' המטין ביי זט ז' לו עם לי לו עם שופנט שם דמוי מני זרכנן ביו ל במינו פהוח מס' או נוקשה במו"מ פחות מס' בי"ע אחרון משהין דהוי חרי דרבנן ולא מעעם דכומכין אבאלהות. ובפסח חרי דרבנן כמו משהו ונש"ל בסעיף י' לקמן אי שרי לשהות לאחר הפסח או למכור לעכו"ס חון מדמי איסור ועש"ז חס"ז אות ש"ו ובח' מ"ו וצ"ע בוה. ובמ"א שם י"ד דהוי ספק י"ט ספק חול והיינו כ"ב דבקיאין בקביעא דירהא לכן מחירין לבהות אבל בשאר ימי הפסח י"ל אף חרי דרבנן אסור להשהוחה וגם בי"ט אחרון למכור לעכו"ם בנפסד ונחקלקל ל"ע ואי"ה שם יכוחר עוד ובס"י לקמן בנס"ל ומשהו :

אטר הכוחב ראיתי להעתיק בכאן קנח דין מחודש השייך לי"ד ואגב גררא קלה פלפול : דע דנוקשה אע"פ ביבש כמה שנים כשנפל בתבביל נחרכך ומשהו עכ"פ איכא כמ"ש בתה"ד בסימן קפ"ן הביאו המ"א ה" ול"ד לפ"ה עמ"א אות ל' ולפ"ז בב"ח בשר יבש כען כמה שנים אם נפל לחלב י"ל דנתרכך . וגיד הנשה דאין בו טעם ופליטתו אין אוסר עבי"ד סי" ק"

ס'ב. ואעתיק שאלה א' וזו הוארה:

שאלה ניד הנפה שנפל לכלי ראשון ואין ס' אי שרי ואי כ'שאי שרי ואם ספק אסיש ס' אי שרי: תשובה אין בג'ה בנ'ע ויראה פליטחו הא דם יש בו וכל הגידים מליאים דם ובלא מליחה עב'פ אוסר עד ש' משום דם ובספק הוי דם שבשלו וספק לקולא כבסי' צ'ח. וכלי שני חמור מכ"רלמ"ד מפליט ומבליע לא מבשל הו"ל ספק חורה ומיהו בכ"ש ס"ם הוי אף למאן שני חמור מכ"רלמ"ד מפליט ומבליע לח מבשל הו"ל ספק סורה ומיהו בכ"ש ס"ם הוי קף לחקן
דמהמיר בק"ה שמא אין מפליט ושמא היה ס' ובכבוש כה"ג י"ל והבן : (ב) ואין עש"ז ולפיסהי
בי"ד ק"ה אות י' הרבה להקשות דלא אמרינן היתר מפעם לאיפור ושם י"ל הלב כהוש כמ"ש
בד"מ והמץ כל איסורו כהוש לגמרי הילכך אף בשר שמן אללו חם בלא רוטב אין אובר יותר
מכדי נטילה וע"כ ואין שם דבר המפעפטן ה"ק הא שאר איסורים כ"ק ונטילה סיינו באין
דבר שמן ודוהק הוא אבל המ"א פי"ד דאחמן קאי וע"ד ק"ה בנה"ך שם ועי עטרת זקנים
דבר שמן ודוהק הוא אבל המ"א פי"ד דמ"ך ל"ז וחס"ז בי"ד לענין מליהה:

(ג) ודוקא עט"ז כי"ד ק"ח ס"א בהג"ה הביא הר"ב מחלוקת באם החנור אין מחזיק י"ב

עשרונים וסתום ושניהם תנולים אי אסור בהתן או שרי ובתקום הפסד תוחר (עת"י כאן ה"ת ובפריי שם) הא כשהחנור גדול או א' מכוסה לא מיבעיא כשהוא פחוח דאז בשחר איסורין לכחחלה שרי רק מנהגה לאסור לכחהלה כמ"ב הר"בשם א"כ ש"מ דאפי' משהו אין בי דאל"כ אין מבטלין איסור לכחהלה אף כשאין מכוין לבטל כל שאין דוחק (ורגלי הדבורי' בדבש א"א בע"א) א"כ ה"ה חמן עכ"פ דיעבד שרי אלא אפי' ח"ג וסמום דלכחהלה אסורשם מיסור אף למ"ד דמפטס באיסור בריח לא וא"ש דר"ת הביא ראיה מלחמי חודה אף בהיה שמן בהם והמ"י בת"ח כלל ל"ה אות י"א דשמן אין שומן ומפטם ובפריי לי"ד הארכנו בזה די"ל שמן מפטה ולמ"ש הלבוש א"ש וכ"מ ממעשה שהביא המרדכי פכ"ש העתיקו הב"י בתם"א ועט"ז ק ד י" דלון היסרת מפסים איסור מ"מ בכיח חזק יותר ומפטם בתנור יע"ש ובק"ח א".
ועט"ז ק ד י דלון יהיסר מפסים איסור מ"מ בכיח חזק יותר ומפטם בתנור יע"ש ובק"ח א".
ועב"ד ק"ח ט"ו ול"ע. ואי"ה במ"א ד' יבואר טוד: (ד) בוף שטוח טט"ז עד היילה לוקין
באכילה ואין כרת בטל בס" כ"כ הרא"ש ז"ל פסחים ל" טי" אות א" ונט"ל קיל ממשהו דלהמחבר
בס"י מותר עט"ז תס"ו אות י"א וה"ה יבש ביבש עד הלילה אם אין דבר שבמנין עמ"א אות בם י מותר עם ז משר מוחיים והיהיב צבש עד הנינה אם אין דבר עבמגין עמית מות מ' ויבואר שם אי"ה וה'ה ריח עד הלילה שוה לשאר איסורין ונוקשה מבמע באוח י'ע דאסור במשהו משום ל"פ אטו המן גמור משא"כ עד הלילה גם י"ל בין נוקשה דרע לאכילה ובין לא היה מעולם כ"א הכסיבו פניו ומירו ז"א . וביום ה' מוחר לשהוח משהו אבל בפחוח מם' לא משמע דאסור לשהוח וליע דוה למ"ד בהמ"ו סיב י"ט ב' בחה"מ אבל למ"ש החיי בחמ"ו ה' וה"ר ג' ובח"ז שם אף לא בטלו ועובר ב"י אין מבערו בי"ע ב' וא"כ אם נאמר ה"ה ביום ח" א"כ בהכרח משהה איחו ולאחר הפסח שרי אם נאמר דטכ"ע אין עובר ב"י ובאכילה אסור דחיך אוכל ישעם או למ"ד ח"ש אין עובר ב"י וכ"ש אם אין גוף החמן קיים רק כף בלוע מחמן ב"י ומחב לקדורה אין ששים דאפשר. אף באכילה שרי לאחר הפסח. ועמ"א אות מ"ב ואי"ה שם יבותר ובתב"ז יבותר עוד. ועשו"ת ח"ל סי' פ"ו והמ"א בתס"ז י"ד בהמץ גמור מיירי וכ"מ מהרתי' שהביא מתמ"ח בהביא כבר יע"ש ואי"ה שם יבואר עוד: ואם נחערב כלי חמץ בכלי פסח עמ"א אות מ'. וראיתי שאופין קוכין המץ בכלי אגנות נחושת או נחושת קללאו בקערות בדיל בתנור גרוף אם דום מקרי חשמישו ע"י אור וכדבעינן למימר לקמן אייה בתנ"א במ"א אות כ"א אם כן בע"פ בנחושת יש להחמיר דהא יוכל ללבן משא"כ בבדיל דא"א בליבון דניתך לא הוי דשיל"מ בעים בנחומת ים נהחניר דהח יוכי ננכן מפחים בבייד דמי עי בניבן דמיען כנו אוי זפי מו ובי מו הביי אם נחערב עד הלילה קערה חמץ כה"ג עם קערות פסח ואם נאבד אחת כולם הוחרו אף חוף הפסח עםי' חס"ז במ"א ד' ודוקא אבוד מן העולם, ואם נהערב קערה חמץ כ"ר אף הלילה יש להגעיל א' מהם והוחרו כולם דהוי כשהשליך א' לים ועדיין שי ליבון ואיה בלילה בעל בכוב הוא ומיהו למאן דמחמיר באום מ"ר ביי בכושם באור ע"י ליבון ואיה הלילה בעל בכוב הוא ומיהו למאן דמחמיר באום מ"ר ביי בכושם באור ע"י ליבון ואיה הלילה בעל ברוב הוא ומיהו למאן דמחמיר באום מ"ר ביי בייד ברושם באור ע"י ליבון ואיה הלילה בעל ברוב הוא ומיהו למאן דמחמיר באום מ"ר בייד ברושם באור ע"י ליבון ואיה הלילה בעל ברוב הוא ומיהו למים בייד בייד ברושם באור ע"י ליבון ואיה הלילה בעל ברוב הוא לובון הייד ברושה בייד בייד ברושה בייד מה הייד בייד ברושה בייד מו הייד בייד ברושה בייד מייד ברושה בייד ברושה בייד ברושה בייד מו הייד ברושה בייד ברושה ברושה ברושה ברושה בייד ברושה בייד ברושה ברושה ברושה בייד ברושה ברו במ"ד יבואר עוד במ"א . עפי' אל'ג במ"א אות ג' ופוף הסימן שס: (ה) שהוא עמ"ז היינו בשעה ד' ובָה' אוו' חלוי במחלוקת בי"ד סימן ל"ס ס"ו ובַנַי"ז י"ב לקמן סי' חרע"ג אם איסור דרבק שדי להוסיף או לאו: בתב ע"ש אוא ד' עד הלילה אם נמערב פחות מששים לריך שנחערב אה"כ בס' נגד הכל לדידן דהנ"ל בשאר איסורין יע"ש ופשוט הוא דחמן לא גרע משאר איסורין ואף בשעה ה' ז'יל כן ודשיל"מ ובא"מ נמי כחבנו בסריי ל"ד דתנ"ל אף דל"ד משחר היסורין וחף בשעה ה' י'ל כן ודשיל"מ ובח"מ נמי כחבנו בסריי לי"ד דחנ"כ אף דל"ד לבכ"ח דיש היחד לאיסורו. ומיהו לח בלח בלח בשל וכדומה שיש פלוגחא אם ללכף יש לאסור שב"א הזור וניער וכדומה לזה ז"ע כי נ"ל בדרבנן אין ללרף חומרות דליהוי ס"ס לאיסורא ופי"ד ק" כתבנו דאף ס"ס להומרא בדרבנן י"א דאין לאסור וכ"ש ללרף ומשמע להוסיף שרי בזמן היחר ועב"ח כאן ס"ו לערב אסור לאסול הא להשחות היחר הסעם שי"א חזר לניער ובט"ז בח"ב א' כתב הטעם דאין מבטלון איסור לכחאה וע"ד ל"מ בש"ך כ"כ ול"ל ס" פ" יע"ש ע" פ"ב דכלאים מ"א בח"ע בסי מכמע לערב בידים שרי וכ"מ שם בצ"ח דח אם ו"ל במחב שותר להוסיף ולבשלם ועמ"א לקון אחור כה"ג . ובחרכ"ו בסכך מכמע לערב בידים שרי שם יש חירוצים אחרים וע"ד ק"ע יבש ביבש מותר להוסיף ולבשלם ועמ"א לקמן אות מ"ה משמע באכילה אסור להוסיף הא להשהותן שרי וממ"ש הטור בתוכ"ג חטים בצוכים י"ל דנכרים משמע באכילה כחב אוני כדב עם הדבורים שאיו מכינו ברולה מרוש בירות בדרוני בדרו ברול בולם מול מרוש ברוני בדרו בלים שהבות בתוכ"ה כתב דהוי כדב עם הדבורים שאיו מכינו ברולה מרוש ברולה מרוש ברוני בדרו בלים החברה בולם המום בדונים באיו מכינו ביום מותר בתוכ"ה בול ברונים היו המום בתוכ"ה בתוכ בתוכ" ביום הדבורים באיו מכינו ברולה ברולה ברולה ביום ברונים האיו מכינו מרוח ביום ברונים בתוכ" בדוני בדבם שליו מכינו ברולה ברו הם ומב"ה כתב דהוי כדבש עם הדבורים שאין מכוין לבטלם והוי טירחא. וראיה שהביא הרשכ"א ז"ל בחשובה חס"ה משסחים מ" ב" ארבא דטבעה אמאי לא החיר לערב י"ל לערב כשן לפור ולהוסיף מוסר ועמ"ל חס"ז ד': ומצה חמולה נתערכה במלות כבירות קודם ה' ב חוזר וניער ועם"א חנ"א אות נ"א והוא בבדק הבית בשפור כו' אף לפיד חוזר וניער הכא ספק

י'ל דמוחר ליתן לעכו"ם א' או ליבראל ולאכול והשאר הוחרו דעדיין היחר הוא ואיים במיא מה' יבואר עוד. ועח"ח כלל פ"ה די"א ובמי אוח מ"ב ובפו"ח ל'ל פ". ומ"ב הט"ז חליל ב"ב מחם יכ"ב בב"ך י"ד רמ"ב וכ"ב בכ"ג כאן בתנהות ב"י ד' בשם מורו הר"ב (הוא כמדועה בסחם וכ"ב בב"ך י"ד רמ"ב וכ"ב שכ"ג כאן בתנהות ב"י ד' בשם מורו הר"ב (הוא כמדועה מהרי"ט "ל) ול"ל פ" דהמחבר פסק ההותר וניער ל"ע. ועמ"א ז' דטעם לכ"ע אין החר וניער מהרי"ב ו"ל" משפוד אין ראיה ומחמ"ב ס"ד חירלו ז'ל דמערב לכחהלה אסור או דמפשיר וממחן בקד ואי"ה במ"א יבואר עיד ע"ז כנרשם חביבת הרשב"א אבל המיא באות י"ג מהור סיון ועח" אות י"ו וע"ד גנדעב לבדין י"ל דברי דלא היישיקן שתא עבלי המחלה מכ"א לא היישיקן שתא עבלי במיע בסחל לא דמבי לא היישיקן שתא עבלי במיע בסחל מקל כמ"א באותו ו" מ"מ כאן ובסמוך הביא ב"א לא סיים בתניא להפים כלן או בסחב להקל כמ"א באותו ו" מ"מ כאן ובסמוך הביא ב"א לא סיי להמום כלן או ניער דלא כמ"א ז' וא"ה בד"ה משמע לת"ד הות וניער והיה ודאי המן אף סשם חות הבד"ה. ועב"ד בבד"ה. ועב"ד במול בשור אף אב"ד מותר עש"ז אף מבר ליון כשם חותר וניער או כמ"א בד"ה. ואם ללו מולייתא ממן בשבוד אף אב"ד אומר לדידן בפסח עי" מ"ח הל"ז) בש"א אות ח"ד לבח"ל בלו מול מום בשור אף מעם חותר וניער ונ"ע בר לדידן בפסח ע"ל מ"א הו"ד וניער ונ"ע בר לדון מפלים חות וניער מוב מלי הוא ב"א מואר מוער ונ"ע בר ל"א במ"ל במ"א לות ח"ד במ"ל מותר מ"ל בשו מבאו ואום דרוב בולה מתן דמים מים מים למד בבר מון דמים מותר הביר בית בול אות ב"ר הדהה לבארונה זה בעי הדחה לכאור ונ"א ב"ד מ"א ב"א מ"א בול אות ה"ד בבר אין דרכו מ"ל בלא הדחה בשת דיעבד בר ע"ל החב בשת דיעבד בר ו"ל הכל הדחה בשת דיעבד ב"ר ו"ל מהם בת בוביה בכרכבחא אום א"ד בבר אין דרכו מ"ל בלא הדהה המשת דיעבד ב"ר ו"ל מ"ד ה"ל מ"מ בלו מלא חות ומ"ד ב"ד מ"ל מ"ל הבלים ופניה הודי בבר אין דרכו מ"ד ה"ל מהה הבשת דיעבד בלי ו"ל מ"ד בבר מון דכם לל הדחה משמע דיעבד ב"ר ו"ל מ"ד ה"ל מלה הוה כמשל מחם בלין כ"ל ה"ל בלא הדה המבת דיעב ב"ל אחר ב"ל בלה בד"ד מ"ל מ"ל אות ח"ד בבר אין דרכן בלל הדחה משמע דיעבד בליו ב"ל אחר ביעור כבים מ"ל אחר היעור כבים ל"ל מ"ל אות ה"ד בבר אין כ"ל אור ב"ל ה"ל אות ה"ד בבר בין מ"ל אור ב"ל ה"ל אות ב"ל אחר ביעור כבים בוב"ל כ"ל מ"ל אות ב"ל ה"ל ל"ל ה"ל אות"ל אות ב"ל ה"ל ל"ל ה"ל ה"ל ב"ל או

שאלה בשר יכש במייבשין ע"ג עבן היולא מחמץ אי אוסר אף דיעבד בפסח ואס י"ל בין עשו והבל מלח או מלול :

תשובה הנה בי'ד ג'א ס'ב זיעה עולה אוסר דזיעה הוה כבעין יעיש ובשו"ח מבאק מבה חי"ד סי"ד ל" למ"ד ע"ד חידוש דוקם במשקה לא באוכלין והביא דברי הר"מ פ"ז מס" פומאה ה"ד חלב מהותך אין ניצוק חיבור ועי"ד ק"ה ס"ג בהג"ה שומן לנר חלב אפשר ס"ש ול"ל במן ועט"ז ו' שם והוא פלא חידום בעיני ובסדר או"ה רשמהיו ועמ"א תנ"א אות מבואר אף זיעם הבל מאוכלי המן כהמן הוי ואייה שם יבואר : וש"ש כשר בהדר שמנהלין קמה כו' משמע דיעבד אסור ואוכר לאחרים בחשם ומאיר ר' מוהל וראור משאם ב"ר ב" מבוחר מף זיעת הבר מנוכני המן כחמן הי זוף ט פסי שמג י דם ט כם. כחוד בחת קמח כו' משמע דיעבד אסור ואוכר לאחרים בפסח ועא'ר כ' מיקל וראיה מפו"ח כ"ח ק"ז בנפה בבהבו זוהמא מי דבש שהקמח נמש במים והוי לח בלח דאין ניער ה"ה זה ועכ"פ אם הדיח ובבלו דמוחר ולי צ'ע גוף הפאלה בם די"ל קמח מיקרי לח בלח מפא"כ קמח מנפס כמת ע"י המי דבש נגבל ונעשה עיסה ויש בעין בפסח ובשר גרע מפי כי דבוק בו ויש פילי והפשר אף דיעבד יש לאסור בפסח . ומ'ש הב"ח שם דשק נוהגין היחר בכיכום הלמא לה נדבק בו הרי המ"ח בתמיב י"ע דוקח ע"י חביעה וחפר . ועמ"ם חי"ה במ"ח כחן חות י"ג נם מ'ש הב'ח דשמח יש סובין בנפה דשיבין אין מחמין והקמח הנדבק בהם ניתם במיש עשי" ס"ה ובט"ו שם אף עור הית פילי כבאר בשר ושם בתנ"ד במ"א א' אי סובין מהמין יע"ב הי"ה יבואר כאן ובתנ"ד ותנ"א בנפה ובתם"ב ובתם"ה מי פירות מי מעד אין ראיה מהב"ח דהיה קמח פסח די"ל בחחלת הבישול הוי מים אז מחמין וממ"ש הפ"ז חב"ז ח"י במברת שלהח רבש החם חשש שמא בחחילת הביבול הוי בעודו מים ואי מחזיקין ממקום למקום אי'ה בם יבותר ועת'י חס'ב י'א ומעשה דהב'ת אם שתבו בנפה בפסח מי דבש לתהר שנשתנה פעמו לדבש י'ל כמ"ם המ"ח בהמ"ב ונבה המן ל"ע: ואם נהלו קמחת דפפחת בחדר והיה שם בבר יבש או שומן אווז מהוחך יש ללדד כזה ואי׳ה בחש"ב אבאר דהוי מי פירוח והבער ילה באור עד שיאפה הקמח וקמח חמן ג'ל כמ"ד לאשור אף דיעבד במשהו בפסח:

(י) אבל עט"ז מ"ם כמ"ב בש"ע ס"ח לקשן אין ראיה לכאן דבם בידוע דאביי ובחמן מיירי ויראה שנתכוין לי"ד קכ"ג ס"ה (ע"ם ה") שפסק המהבר אף ביבראל סחם כל כלים אב"י מ"מ בפסח קנסיגן ליה ומשמע לאחרי׳ לא קנסיגן עד"מ אם א' ביקש מהבירו ביעבם לו בהנם שומן לפסח וא"י אם בכלי חמן כו'. "ומ"ש הר"ב משהו לאחרים אין להחמיר אף דלא הוי תרי מבהו עט"ז הס"ז ח"י. ולכהורה כחם כלי הב"י מס"ם במא לא במבו היום איפור ובמא פונם ובחמן י'א דחוזר וניער ה'כ נהי דמקילין במשהו דרבנן דאין הוור וניער מ"מ מידי ספיקא לא נפקא ונפ"ל נמי י"ל דחוזר וניער וו!"כ שפיר כתב הר"ב מדינא אסור אלא פאין זה סברא להנפרף זה לאיסור ואי"ה במ"א יבואר עוד. ועה"י נ"ז דמותר בהנאה והוא פשים וה'ה דמוחר לבהוחו וטוב יוחר למכור בפשח לעבו"ש כי בשהיי' בכל רגע יש השם דלמא יבוח לאכול ועמ"א כ"ה משמע אף בבלו ודאי בכלי ב"י אין אובר מאכל אהר וברי ג"כ בפהי והנאה דהוי נ'ע בר נ'ע דהיחרא אבל בשיל ליה בע'פ עד הלילה בכ"י עסי' חמ"ב ואי"ה במיא יבואר עוד: זמ"ש מרקחת חריף אסור ב"ש אהרון אפילו אב"י דחורפא לא מהר נט"ל מהר עוד: זמ"ש מרקחת חריף אסור ב"ש אהרון אפילו אב"י דחורפא לא מהר נט"ל ומשמע דאים הב"ל אחר במשהו דאין במרקחת ס' נגד הכלי (עבי' אס"ז לח בלח נמי ליש חרי ששהו) ואפשר עובר ב"י להד דיעה עסי׳ המ"ב ומ"א קשה דבח"ח כלל ס"א ד"ז דמרקחת עכו"ם אין לחום לפליטת כלים דמבשלין בדבם בטל חורפייהו ועמ"א לקמן ל"ט ובי"ד צ"ה ס"ב שם לענין התך בסכין ועמ'ש בפריי שם ועפר'ח ה' וצ'ע. ואי'ה באוח י'א ומ'א כ'ה אבאנ עוד יע'ש: (יא) אבל בי'ע אחרון עט'ז כמ'ש באוח י' דמטעם קנש החמירו בחמץ מקילין בי'ם אחרון ומבמע הא בידוע בב'י לא פוחין בי'ם אחרון וכ'מ בחמ'ב ד' ובמ'א כ'ה הביא דנ'ט בר ג'ט מבמע לכאורה אף בב'י ברי בי'ט אחרון לשחות ועי' אות כ'ו ובפסקי מהראץ קפ"ז (ט"ם קט"ז) בחם יע"ב ומ"ב וכן כו' לכחורה ה"ב מ"ב לקמן המחבר והר"ב כ"י קפיז (ט ב קפיז) ביוף יע ציות ב וכן כו יכמורי היים עוקון המחבר והו ב ביי ושל לאשר בפסה היכא דיש מנהג לאסור והוא בחה"ד קכ"ח (ט"ם קל"ח) הא בייש אהרון חרתי לטיבותא מבהו וגם נט"ל מוחר באכילם וגח"ם ס"י דבשהייה מוחר היינו משהו למוד או נט"ל לחוד בי'ש אחרון רק בשהייה וז"ש בדרך שזכר בס"ב אוח ד' במשהו לחוד ונצ"ל לחוד הראם לחם"ז דבשהייה שרי ובאכילה אשור וצ"ע בזה ואי"ה במש"ז במ"ז אוח י"א יביאר טוד וי'ל דבריו כאן בע"ח ועפר"ח דשומר נפבו אף בי"ם אחרון לא יולול בו יע"ם וכל הומר דנוהג בא' ה"ה בשני ובאמח ז'ע. אם אירע ביה"ש יום ז' בא"י תערובות פחות מס' ועבר הפסח ז'ע אם לאסור אחר פסח די'ל ספק דרבנן בחמץ לאחר הפסח דרבנן או כל בעבר ספק הו לא קנסו ומכ"ש למ"ש המ"א בחמ"ב ז'ע ביה"ש מ"ש אם לא גזרו שבוח דהוי איקבע איסורא ועי' בהנהגוח או"ה: (יב) תוך עצ'ו בחה"ד קו"ו ופסקיו קמ"ט אפי לשנין לפחים סיין בפסח די בדיבק בלק קודם ל' יום דנחקבה ואין כ'ט ועמ"א חמ"ב ה' דהר"ב חילק בין

הוא משטע דשעשו נמי חזור ועתר ועב"י כאן דמש"ה כתב הרא"ש נכינה בצונן הא לא"ה אף נס"ל החר וניער אף מעם בעלמא ועי שכ"ג בהגהות הב"י אות ח" וכאן י"ל דהמחבר במעמו לא הב" א"א או"ה באות י"ג אבאר עיר מ"ש המחבר מותר לבמלה בס" הלשון דחקק דאין מבמלין אביר ולאו אמר דמותר דנתבבל בס" וע" לבוש ולומר דחמת לאו חמץ נמור וכעין נוקשה והוי דרבנן ולשימתיה ב"ד צ"ח דרבנן מותר להמוף ולבמל הא לא ניתן להאמר כלל ואי"ה בתמ"ו לחבה בקועה יבואר א"ה והגה באות ו" כתב דחמץ נמ"ל בכשר י"ל לחם או עימה וחמה נ"מ לשבח וה"ה עם"ל אותר בעום עד הא"ל חוור ואומר בפסח בעין נמ"ל אומר בפסח : (ח) חוורת עמ"א וה"ה אם היה רותח בעים עד הלילה ופשום הוא ואם הניתו על קערה ומעלר ע"ד בנוש במיאו המ"א אות מו ועפר"ת חמטו יבש אין אימר כ"א כ"ג ווה לשימת המחבר בס"א באין ככעפע ואנן קי"ל אף במליחה לאמיר איהה התובה עם" תמ"ו בע"ו ומאר ואין אותר כ"א כ"ג ווה לשימת המאר ואין אותר כ"א כ"ג ווה לשימת המאר ואין אותר במצות מקצתן נגעו בעיםה חמץ ונתערבו מותרים כולה ממנהנא ועד הלילה וא"צ לאכול קורם במצות המץ הוא וניער משא"כ יבש ביבש ביבש ביבש בעם לעד הלילה וא"צ לאכול קורם במצות המן הוא וה"ר בצום אומר במ"א כאן הוא וה" אם א כ"ג וכ"ד דבצונן אמור הפים והכשר שנשרה שם צ"ל כאן מייר יבש נים מוב להחמיר ולשימר ב"ש מוב להחמיר ולשימתם ב"ד דאף נוש בכ"ש און מפלים ומבליע אבל למ"ש המ"ו כ"ש יבש מוב להחמיר ולשימתם ב"ד דאף נוש בכ"ש און מפלים ומבליע אבל למ"ש המ"ו כ"ד דאף נוש בכ"ש און מפלים ומבליע אבל למ"ש המ"ו תוא משמע דמעמו נמי חוור וניער ועב"י כאן דמש"ח כתב הראיש גבינה בצוגן הא לאיה אף כ"ש יבש מוב להחמיר ולשימתם בי"ר צ"ד ראף גוש בכ"ש אין מפלים ומבליע אבל למיש המ"ז כש יבש סוב להחמיר ולשימום בין בין ואף נוט בכ שאין מפנים ומבליע אבל למיש המין שם את י"ד בים המין אמר ממ"א כאן אמור. וו"ל בתס"ו בשר דאית פילי וכאן בדופן שלם ואו"ה יבואר אמור בסמוך. ומ"ש בהנ"מ צרוך ביאור כי י"א דאף בצלי באין שטן דאין מכליע יותר מכ"ג משהו מיהא מבליע ואוסר בפסח ומ"ם בכ"ש אוסרין דבשאר איסורין מפלים משהו בכ"ש משא"ב בפסח ולפ"ז משמע דשיל"מ דמשהו אומר ח"ה כ"ש איסר (ומה שהראה למ"א בכ"ש ובמל משא"ב בפסח ולפ"ז משמע דשיל"מ דמשהו אומר ח"ה כ"ש איסר (ומה שהראה למ"א הנא אות כ"ד בשל כבפחר ולפן משפע לשל דישטות אחם "הירכ"ש אסר (ומה שהו את לם א הוא אות כ"ד בחסבר כתב דוקא שמן הלא"ה צלי המץ שוה לשאר איסורין וע"י פסחים ע"ו ב" רב אמר שחימה שמן מפסמי כר "ל דשניהם כחושים בתבשיל נהי דאטור מ"מ רק כ"ג דלא עדיף ריחא מנגיעה וא"כ "ל שניהם כחושים כתבשיל חמץ קמח ותבשיל מצה אפויה דלית דררא דשומן אוסר בריחא אבל למ"ד בפסח בצלי אוסר כולו דמשהו ע"כ מבליע רב נמי אית ליה במינו במשהו בשפן ע"כ דוקא אחר שפן. ולוי דלא אפר רבותא שניהם שמנים יול במעם כעיקר בשר במשהו בשפן ע"כ דוקא אחר שפן. ולוי דלא אפר רבותא שניהם שמנים יול במעם כעיקר בשר כחוש ושפן אם נאמר דהוי א"ם עירד צ"ח אפ"ה אין לאמור ועש"ך י"ד ק"ח איומיו והבן ועי אות ד"). ומ"ש המ"א בד"מ תס"ו לחלק בין להבליע לבשר בצונן מבליע ובין להפלים מכלי אין מפלים בצונן (אפילו כיר וע"ד י"). ומ"ש דמדין ערוי ועס" תנ"א אית ג" החמיר בכ"ש בפסח דהרשב"א מחמיר בשאר איסורין עכים בפסח יש לנהוג כן ועי"ר סימן ק"ה במ"ז וש"ך ד"ה וכ"ש דהרשב"א מחמיר בשאר איסורין עכ"פ בפסח יש לנהוג כן וע"ד סימן ק"ה במ"ז וש"ך ד"ה וכ"ש עירוי שמסק הקילוח דיש לאפור כילו דבשאר איסורין בה"מ וכאן אסור ועירוי שאין נפסק קילוח י"ל דמפלים ומבליע כאי בשאר איסורין כ"ק ובחמץ צ"ע לאסור כולו ג"כ מכל שכן דכ"ש ואף למאן דמתיר בכ"ש בעירוי כזה צ"ע. ומ"ש המ"א דלפ"ו לק"מ מ"ש אחיכ בשם הנ"מ בכיש אין לאסור כי כאן מסעם עירוי כזה צ"ע. ומ"ש המ"א דלפ"ו לק"מ מ"ש אחיכ בשם הנ"מ בדופן שלימה וכדומה וכל שכן אם עירוי מרופב של מעל"ד דהוא כלי ני דאין להחמיר כלל אף אם בפול שכן אם עירוי מרופב של מעל"ד דהוא כלי ני דאין להחמיר כלל אף ערד צ"ד במ"ד ו"ד (כפינכא דארווא) והראה לש"ח בחמץ ו"ל עכ"ם . ודיני כבוש אי"ה יבואר במ"ח במ"א במ"א מגידות מיי קו"ד ע" פ"א דמעשרות מ"ז ונותן שמן לחמימה ולתמחוי ולא לקרילה ואלפם והר"ש ז"ל פ"י חמימה שם כלי בתמחוי ולא לקרילה ואלפם והר"ש ז"ל סובר גוש מבשל ופי שם כ"ש הע"ב וראיה מפכל ופי שם כ"ש הניה הניחה על דולבקי הוי כ"ש אף נוש אין מבשל והר"ם ז"ל סובר גוש מבשל ופי שם כ"ש יובאלו מיירי ובה" מ"שר פ"ה המ"ז ומתמא כשרות משמע שם כלי דאל"ב היה לומר על חמימה ומימה ומשה ומימה ומימה ול דל דלישנא דנותו לחמימה ולתמחני משמע שם כלי דאל"ב היה לומר על חמימה ומשה משיר ומיה ומימה ומשה משהו משמע שם כלי דאל"ב היה לומר ל חמימה ומשה משה מימה ומימה ומשה מימר ומימה ומשה משמר שיה לומר בל המימה ומשה משירות ומימה ומשה משחר מים הלומר בל היה לומר ל הימימה ומשה משחר מים המימה ומימה מיל דל דלישנא דנותו לחמימה ולתמחני משמע שם כלי דאל"ב היה לומר לחמימה ומשחר מים המימה המימה ביל דלישנא דנותו לחמיםה ולתחני משמע שם כלי דאל"ב היה לומר לתוחים בתור מיל הלישנה בנותו לתמוני משמע שם כלי דאל"ב היה לומר לתוחים בתור משמע בידור ביירושו ביירושות ביירושות במור ומיים בונות ביירושות בייר ומיתו "ל דלישנא דנותן לתמיסה ולתמתוי משמע שם כלי דאל"כ היה לומר על חסיטה ומש"ה שינה הר"מ ז"ל בפירושו מס"י ועכ"ם שם הי"ו סוחם לתיך התמחוי אין נקבע בירושלמי אמרו בתבשיל צונן והרע"ב פ"ד ס"א הכיאו יעיש והר"ט ז"ל שונה והבן ואין להאריך ע"כ: (י) וייש בתבשיל צונן והרע"ב פ"ד ס"א הכיאו יעיש והר"ט ז"ל שונה והבן ואין להאריך ע"כ: (י) וייש עמצשא צעון והדינ ב פיד ס א המיאו ישיש והרים זל שונה והכן יאין ההאריך על כן (י) ויש עמא מיש בס"ב בס"ב נתערב משמע בעין נתערכ לח בלח במל בסי קודם הלילה ולא כתב יזא דחור ונער דמיירי לאכול קודם הלילה והג'ה שם דמיירי בינש כר לא הבינותי, ועמ"ש אות ז' וח' בכ"י מ"ש גבינה צוננת יע"ש משמע לח בלח שכר ביין ונתבמל בסי קודם פסח אף שחממו בפסח ל"ש דנ"ם מחדש דוקא חמה בעין חוור ונ"ם מחדש כבאות א' ואי"ה באות י"ד יבואר עוד ועסי תנ"ג במ"א אית ר' ועמ"ש עוד כאן אית "יא: (יא) בדבר יבש עמ"א ולא הבינותי לכאירה למיש באות מ'ה (ומים לכאורה ס'ד וצ'ל ס'מ) יבש ביבש צריך לאכול כולם קודם פסח באמת צ"ע דאם נאכל א' מהם בשונג בפסח הותרו אחרים ב' ב' כמ"ש המ"א תמ"ז אות ד' כבסר ק"י ב"ד ס"ז אלא בלא"ח, משמע בתה"ד קי"ד בעין תיור וניער אם מבשלין או אופין בפסח ביבש ללח או יבש ביבש הא יבש ביבש ואין מבשל בפסח י"ל דאין חוזר וניער אם נתבטל עד הלילה ברוב ועיין עולת שבת ד' הבין כך דלח בלח אפילו מחמם בפסח אין ניעור ויבש בלח דהלכו ע"ש סופו אם יכשלם אפור ח"ה יב"ש ומה"ם יבש בא"מ בעי ם' כנראה מתשובת מהרי"ל סיי צ'ו וריד להטעיון שם הימב (ועש"ך יד ק"ם את מד יי) א"כ יבש ביבש שנתבמל אף בס עד הלילה בטינו כשיגיע פסת ניער מה"ם בסופו אם יבשלם . ולהרא"ש שם היתר נכור היא עכ"ם מותר לקיימו ומדינא אף באכילה אם חממו כפסח דע"כ אוסר אם חממו בניכר החמה בס"ג משא"ב שכבר נתכמל יבש ביבש אלא דשם בהפסד דורא ממולא בטי עם רבבר ייבור (עכל מותר לקיימו ומדינא אף באכילה אם המטו בפסח דע כ אוסר אם הטטו בניכר ההסה בם ב משא"ב שכבר נתכמל יבש ביבש אלא דשם בהפסד דוקא ממילא כאן אף בהפסד אסור (כמ"ש באות ד) ואם נימוח כר ועדיין צ"ע דיבש במינו ברוב שרי אף למ"ד אם יבשלם צריך ס", עשיך שם ריבש ביבש בא"מ אם מ"ה בס" או מדרבנן נ"מ בחמץ לענין כ"י אם יצויר כן עפר"ח אות מי ולקמן אות מ": (יב) אסור עמ"א בתשובת הרשב"א "ול קע"ג אסור לשהותו בפסח משמע שרי וכ"ש למוכרו וה'ת בהנאה ועח"י ומיהו הר"ב השמים לשתותו . והיתר השהיית לשהותו שרי וכ"ש למוכרו וה"ת בהנאה זעת"י ומיהו הר"ב השמים לשתותו. והיתר השהיית אפשר למ"ש באות יג למ"ד הוה וניער וביון ד"א דצין חזור וניער הו יל אינהו מיכל אכלי אכלי אכלי באות יגון וניער וביון ד"א דצין חזור וניער הו יל אינהו מיכל אכלי מ"ם אם בתה"ד ס" ק"ג על קמניות ואף לפעם דשמא נשאר פירורין בעין ונ"ם מ"ם פק הוא ומותר "מחמירין בפפק דרבגן כתב הע"ש דקרוב לודאי שנשאר פירורין וי"ל לכאורה. דחזור וניער ספיקא הוי ופר"ח אית ד' וב"ם "ג'פסק דחזור וניער ואף לדידן פק ההי בהצבוף עוד ס"ם הוי לאיסורא ובפריי לי"ד ק"י כתבנו מזה : (יג) דחיישיגן עמ"א מ"ש מעם לכ"ל אין הזור וניער כבאית ז' קשה דבתנ"א בבד"ה ומ"א שם נ"א משפע למ"ד הזור וניער אפ פעם חוזר וניער ומ"ש בשם הרשב"א ז'ל ב"ל אין הזור וניער ופתרי שבא חוד ב"ל משה למ"ל הוי מינון ומ"ו בשם הרשב"א ז'ל הלילה ולא שהת מעל"ע עדיין וסיגן ונתן מעם לתבשיל י"ל בה"מ ומניעת שמחת ירם דרובן המירון בי"ש בגד לבד עב ובציגן עס"י תמ"ז במ"ז "ז' דמיקל ובחומץ כה"ג כדי שיהן ע"ב וה"מ מהרי במ"מ בה"ם מהירי באמר הומה בי"ן עם" תם"ב אכל אם שהת מעל"ע קדם הלילה או פולם בכל עת : "ו וכתנו נוחנים עמ"א עכ"ט באות הקרום ואף בחמה בתרנגולת ניכר הוא וכאן אין ניכר מ"ם גוש לי"ן ונותנים עס"א עכ"ט באות הקרום ואף בחמה בתרנגולת ניכר הוא וכאן אין ניכר מ"מ גוש (יד) ונותנים עס"א עכ"ט באות הקרום ואף בחמה בתרנגולת ניכר הוא וכאן אין ניכר מ"מ גוש (ד) זנותנים עם"א עפ"ש כאות הקדום ואף בחשה בתרגולת ניכר הוא וכאן אין ניכר שם גוש
יבש חוור וניער עם"א עפ"ש כאות הקדום ואף בחשה בתרגולת ניכר הוא וכאן אין ניכר שם גוש
יבש חוור וניער עב"ה בתשובת קיז בנפה כטי דבש אייה בתנ"א במיא אות ל"ר יבואה עוד:
(מו) סותר עם"א כאות ז' בשעם הכריע המחבר דאין חיור וניער עב"י הקשה בנטלח בכלי חמץ
ב"י ליתפר ובי"ד אין סליחה לכלים להפלים. (מיהו דנים ונבינה אם טלחו בכשא"ש ויש ציר ב"י ליתסר ובי"ד אין מליחה לכלים להפלים. ומיהו דנים ונבינה אם מלחו בכשא"מ ויש ציד כדי שיתן ע"ג אש וירתית כבוש וא"ה באית מ"ז יבואר (עמיב או מ"ד ראוי להיות): (מו) במים עמ"א מיי דברי המחבר בפסח בשרום בכלי חמץ יש ליוהר מהם לכתחלה שפולם הכלי מהמי שיש ציר מלוח אע"ג דנתבמל במים מ"מ אפשר משהו מפלים בכת"ג (משאיכ צוגן בלא מלח בלל עי אות מ") וקודם פסח שרי דכבר נתבטל ואף לכתחלה שרי. ובתערינ"ג אף קודם פסח יש ליובר לכתחלה דעוים הם מי המלח ודינכד שרי אף בתערינ"ג (עוד פ"ג בש"ך י"ד דציר דרבגן כא לנכלהו אבל מי הערינ"ג והנים מחלים!) ובפסח בין תערינג ורגים לכתחלה אפור דאפשר משהו פולם ואף אב"ז להמחבר מ"מ לכתחלה ליוהר מהם שלא יקנו הייכבד אף בהריניג משמע דשות" אף בשהוים בפסח. ומ"ש בשם הד"מ ספי תנ"א אות מ" דעיקר הקולא שם דנמ"ל הוא הא ביב"ש לת בכלי מפלים ומבליע בכולו ואף בהיתר כמו חלב שכבוש

בהיקכת

בהיתירא י"א משערין באומד הדעת כבסי' חנ'א בט"ז כ"ה חבית כו' (והמ"א אות ל"ג סובר כדפי׳ כ'ב האי דאין מפליט בלוכן מדמנה שם כרישין ובללים הא פירוח חמולים לא הוי חריף) לדפי׳ ר'ב קחי דחין מפניע בזונן מדמנה שם כרישין ובננים הח פירוח חמונים נח הוי חריף) ומש"ה הקשה על הר'ב אבל המהבר י'ל אה"ג קודם פסח עד הלילה גמי בטל לדידיה דפסק בי'ד דחניל גא אמרינן בשאר איפורין ובמדוכה אין יש הרבה המן וכ'ש נגד הסכין יש בהלטרפס יחד. ועח"י ל'ט ומ"ש שם בוסר חריף שבולע אבל אל להפליט מכל בי'ד ל'ז פירוח מחולים שוים ללנון ופולטין מכל : בסת בקתי אם חחך בסכין חמן חריף דנאסר כ'ג או כולו לכחתלה ואפשר בהמ"ף אף דיעבד ביל בלה מיהו יש. אם החך אה"כ הלנון בסכין פסח אם נאסר הסכין ד"ל בלוע בלא רושב אין יולא אף משהו א"ד דוחקא והריף מפלע בלוע. דה" מצימו להרשב"א ז"ל דוהקא וחריף אוסר כולו וחם בחם בלי רושב דק כ"ג בכחוש עש"ך י"ד צ"ד אות כ"ז היינו דבישול עדיף בישול ע"י דוהקא מהורפא ע"י דוחקא משא"כ חריף ודוחקא אפשר עדיף מהם בלא רושב. והנה ב"ד ק"ה ס"ז כלי שבלע איסור יוצא בלא רושב וראים מדגים שעלו בקערה בשר ולנון שחקך בסכין חלב (ע" יש"ש פג"ה סי" מ"ה בשם מהרא"י
וחבין) ומה ראיה מלנון דוחקא פועל יותר ש"מ אף דוחקא וחריף פועל מכלי לא מאוכל. ולפ"ז
לנון בסכין בשר ואח"כ בסכין חלב אין נאשר סכין חלב ועי"ד ק"ה בש"ך אות כ"ג מכלי אין
מפליע יותר מכ"ק ובסי" ל"ו לנון שחתך משמע נגד כל הסכין משערין משמע לכאורה דותקא
וחריף פועל יותר. ועדיין הדבר ל"ע : "ע" מ"א חס"ז אות ל"ג היכא דהקליפה הומחל יש
ללדד בה"מ א"כ אם שפכו שכר חם לקדיכה הדשה בפסח ולא נפסק הקילוח דבשאר איסורים
ללדד בה"מ א"כ היתר י"ל דיש ם" נגד הקליפה עע"ז י"ל ב"ח וא"ל ב"מ וא"ם "בואלר במס"ז ובמת"פ
במשבה ועד הלילה שרי ואם נפסק הקילוח דמדין מתאם י"ל בה"מ וא"ם "בואלר בתמ"ז
(יד) זירגים עע"ז ועמ"א ל"ם. דודאי בחמץ ג"כ מקרי הימירא בלע קודם שעה ה" וב"ד ל"ו
ובע"ז אות ו" (כ"ס ס"ו ול"ל הק"ו) ולדעת מור"ם לובלין ז"ל (הבלחיו במ"א ל"ה) אף הבללים
מוסרין בסכין בקר ואף דכי"ד ה"ו פסח דאותה חתיכה נשאר באיסור זה בסכיו איסור לא מדגים פעלו בקערה בשר ולנון שחתך בסכין חלב (עי' יש"ש פג"ה סי' מ"ה בשם מהרא"י מוחרין בסכין בשר ואף דבי"ד ק"ו פסק דאותה חתיכה נשאר באיסור זה בסכין איסור לא בסכין היתר וע"כ כ' הי"ע התם הרוטב מוליכו להוץ משא"כ כבוש אין בו כה כ"כ להתיר בם' וע"ש בסעיף ד' בלימוני"ש ובש"ך כ' ועמ"א ליח. ומ"ש על או"ה עח"י אות מ"ב דלאחר <mark>שנכבשו ושהו שם נתהמלו וקודם גמר כביבתן בטל הורפייהו ולפ"ז מיירי בבילק קודם איכורו</mark> ומ"ש באות מ"ג דלא מחליא לשבח הואיל וקיבלו טעם קודם הימולם ל"ע בזה ובי"ד בפריי כתבנו מזה. ומ"ש המחבר באב"י לכ"ע מוסרת היינו אף לי"א דחוזר וניער בטעם לחוד לא או נט"ל קיל יותר ממשהו עסי' מס"ז בט"ז אות י"א. ומ"ש דל"ד לבוסר אזיל לשיטתיה באוס י"ג . ובטור כתב אהך דזיתים אם לא מהרו מסכין דאסורים ממ"ם הרא"ש ז"ל בלל שחתכו ב- לפכול כמכ משן דירים יום לנו להגד מספין דיומורים מוד ש הנים שי ל כנו שחתכה בססח בסכין שגוררין בלק מעריבה דמותר דמשמים סבין בלונן ולא בלע חתץ (כשהסכין נקי עמ' א ל"ז) ומה רהיה דנהי דהרא"ש וטור פסקו בי"ד דלא אמרינן חו"ג בסחר איסורין וו"ע בר ג'ע לא מהני בהריף מ"מ בפסח גופא דהיי איסורא בלע דאף בזיתים כה"ג ובמי כבישה בר ג'ע לא מהני בהריף מ"מ בפסח גופא דהיי איסורא בלע דאף בזיתים כה"ג ובמי כבישה נצאר החמיכה באיסירא וכ"ש בצלים כ"א בפ"ע לזיתים קודם הפסח ובמי כבישה די"ל דחזר להיום היחר כמו שהקשה מקודם ואף דהעור סובר בי"ד בק"ו דהתיכה באיכור הוזרת היחר מ"מ בצלים לא הוי מי כבישה וע"ז מי' דמביא רק ראיה דבצל הריף הוא ול"ח,דוקא קורע . ומדכתב הטור בסחם סכין לומר נקי והב"י לא מהני בחריף ה"ה קודם פסח ולא מחלק הטור בין נ"ט בר נ"ט והב"י או חמץ שמו עליו ובי"ד כתבנו מזה : (טו) אפי" עט"ז וכ"כ המ"א אות מ' והר"ב בס"ב נט"ל שרי היה לומר יותר רבותא יבש ביבש". "אמר ההדיוט הכותב ראיתי לחקרור בכחלן שבט התקירות . ח' לוקשה בינש מהו . כ' יבש ביבש חי שרי למכור חוץ מדמי איפור . ג' יבש ביבש ומשהו מהו . ד' נט'ל דחסור לדידן עד כמה חוסר . ה' מ'ש בשו"ח ח"ל ז'ל סי' ע"ה דכלי חמץ לחחר יב"ח אין חוסר הי יש חולקין עליו וכן בדבר חריף לחחר יב"ח ובפריי לי"ד כתבנו קלת מזה. ו' יבש ביבש שנחכל ח' בשוגי מה דינו . ז' מלה שלימה חס בפילה בע"פ עד הלילה. וראיתי להשיב בקלרה נוקשה ביבש למ"ד נוקשה בעל בס' עמ"א ה' נול"ן י"ט א"כ לטעם ב' שנראה שיקר י"ל בנוקשה וכשן ס"ם שמח יבש בטל ושמא נוקשה בטל ומיהן אם בשלם אח"כ ביחד דבי"ד ק"ט בה"מ שרי י"ל כאן להחמיר בחמן אף בה"מ . וא שרי למכור חוץ מדמי איסור בצו כתבנו בפתיחה בריש הכימן. וכאן דאפשר בה"מ לגדר הוא שרי למכור חוץ מדמי איסור שבו כתבנו בפתיחה בריש הכימן. וכאן דאפשר בה"מ לגדר בזה דדמי ליי"נ חבית בחביות כל שאין לח בלח דשרי למכור ה"ה כאן ויבש ביבש שש ס' נגדו לומר לסמוך אשאלמות דסובר חמן בס' היכא שיש עוד לד להחיר כמ"ש בד"מ ובתשובה כ"ח וכאן יש דיעה יבש ביבש בעל ברוב אין לסמוך בזה להקל. ונע"ל לדידן דאסור כתב בתשובת הרפב"א ז"ל דאם הוא כעפרא אין לוסר ועח"ד אות מ"ד ומשמע כל שראוי לכלב אותר מדכתב נססל אחר זמן איסורו עסי' חמ"ב ס"ט אבל במ"כ בספר התערובות דע"ד ע"ב כתב כל שנפסל מאוכל אדם מודה הרשב"א ז"ל דוט"ל שרי בפסח ועמ"ש בפתיחה בראש הספר . וכלי שנפהל ממוכל חדם מודה הרפב"ח ז"ל דנט"ל ברי בפסח ועמ"ש בפחיחה ברחש הספר . וכלי מתן למתר יב"ח עו"ד ק"ב וי"ל . נע"ר ון הכלים הוי דביל"מ דלשנה הבאה אין חוזר לאיסורו דהוי אחר יב"ח עי"ד ק"ב וי"ל . ועא"ר וא"ז כלי הבלוע משהו בטל יבש ביבש וכן החיכה הבלועה משהו בטילה יבש ביבש וכן החיכה הבלועה משהו בטילה יבש ביבש שנאכל א' מבואר דינו בס"ז במיא אות ד"ל ועי"ד ק"י ס"ז ומשמע לאכול ב" ב" אף דבר חבוב שרי לבשל יחד הא בשלו כולם קיבלו טעם חו ליכא ס"ט ע"ש . ומלה ביאה אם בטילה עד היליה בט"ז אות ס"ז במיא מולה ביא במערב בין כלי פסח וכולם כ"ח ונשבר מ"א מהם א"ל היה הא לא מרכן המוכל בב" קדירות אי מהם א"ל היה הוא ומר מהם ל"מו המוכל בב" קדירות המוכל הביא מוכל במ"ל הוא הבוכנה מוכל הביא מדרונות הביצונים המוכל מה המוכל ולערבם יחד ל"ע ואם היה מוחר באופן זה ה"ה אם נחסר אח"כ א" מן התערובות בבירור הוחרו אחרים משא"כ בכ"מ דמהני הגעלה לשאר איסורין חמיר טפי והבן :

עוד אבאר לך יבש ביבש במינו היינו היטים ושעורים בוין בשמא והלוקין בטעמן עי' בט"ז ס"ן א' ויצוייר יבש בא"מ בא" המן וא"י איזהו משא"כ המה בפערקי וכדומה לא שוה בשמן וחלוי בב' פירושים אי דשיל"מ בכה"ג בעל דבשמן אין שוין זה לחם חה לאו לחם אלא דא"כ ניכר הוא בעעמו וע"ד ק"ב בש"ך ו"ד ועי' אות י"ע : (יו) ני"א עע"ו אף דהלכה כדיעה א' בסחם ומ'מ ג'מ בע'פ עד הלילה . ומ'ש דלא קיי'ל כר'ע בי"ד ק"י ס'א קי'ל כר"ע ככרות של בע"ה אלא דאף דבר חבוב נתי ועב"א ועמ"א מ' : ואס נחערב מלה חמולה שלימה בין הרבה כשירות משעה ה' עד הלילה אם נפל או נאכל א' מהם הותרו כולם לאכול ב' ב' או לדוכן יחד ולאכול מעט מעט מהם אף חוך פסח עמ"א חס"ז ד' ואם שברם ביד אם משעה שבע במזיד אסור ובה' ושש למ"ד איכור דרבנן ברי להוכיף זה אפשר הוי כמוסיף ולא כמכשל ואם נאמר דבר חשוב יש לו קבוע דרבנן הוי כחד בחד מ"מ י"ל דהוי כמוסיף לא כמכשל וש"ד ל"ם בס"ז אות י"ז ובש"ך אות י"ז אבל קודם ה' פשיטא דרשאי לרסק ולבטל דעדיין היחר הוא ועט"ז כאן אות ה' ולמ"ש בפריי לי"ד סי' ס"ט בט"ז אות ל"ה כל שאין ניכר באיסורו באכילה דומיא דים ס' דשרי באכילה ה'ה בפחוח מס' כשמוליך ליה'מ בכ'י ועמ'א מ'ה והפעם אט"ג בשאר איסורי דרבנן לא מהני השלכה ליה"מ כאן רק קנס בכה"ג לא קנסו. ויבש ביכש הד בחרי חוך הפסח דאסור לדיעה א" בס"ט לאחר הפסח שרי כך דלא עבר עב"י אף חד

מהותד מהו בפסח תשובה יראה להתיר לכתחלה השומן בפסח דתרבת נים ואף רק שלש נים שרי לכתחלה וצשובה, יראה להתיר רכתתלה השומן בשפח דחרבת נים ואף רק שלש גים שהי לכתחלה שהרי הרוצים אחרים עפרית שם מירוצים אחרים עפרית שם ומירוצים אחרים עפרית שם ומירוצים אחרים עפרית שם ומירו חנ"ג לא אמריגן קודם פפח אף דשמו עליו דעריין היתר הוא ועי ע"ש: (כה) יש עמ"א ובמ"ז אות י"א ותמ"ב ד" מסעם דבי"ם אחרון מקילין דמתם אב"י הא וראי ב"י י"ל אין מקילין דנ"ם בנ"ם המ"ך שם בר ג"ם והש"ך שם בר ג"ם והש"ך שם בר ג"ם והש"ך שם בר ג"ם והש"ר שם מהרש"ל אף דיעבר נצלו אופר ה"ח שומן מהותך. ועי א"ז אות ז". וא"כ בבישל בכלי ב" בשם מהרש"ל אף דיעבר נצלו אופר ה"ח שומן מהותך. ועי א"ז אות ז". וא"כ בבישל בכלי מסק אם ב"י מותר להשהות וליהנות וב"ם אחרון אף בשתיית ואכילת מקילין בית אבל בישל בכלי

שכבוש מעל"ע בכלי מתכות ועירו בתוך מעל"ע בישלו בשר אסור באכילה והנאה והב"ח כתב עמ"א. הנה זיל סובר בשר שנמלח קודם פסח בכלי בי חמץ ושהה מעל"ע בתומ דבלע ואין מ' נגד כל הכלי אפ"ח יש להתיר דיעבר עכ"פ בפסח דנתיבש מעם החמץ יובלע האך טיבט כל יובל השוא"כ מלוח לא יבש אם מלח בכלי ב"י קורם פסח ושהה שם שבו כבס"ה חבית שדבק בבצק משא"כ מלוח לא יבש אם מלח בכלי ב"י קורם פסח ושהה שם כדי כבישה ודאי אסור בפסח מדינא דאין ס' נגד הכלי . ולי צ"ע דבצק בחבית מעם משהו ובחוץ יש להקל ואף דכתב זיל בביח ובתשובה קכ"ג מכחל יבש ע"ד צ" מיב בהג"ה להתיר כחל יבש דיעבד ביבש עש"ך י"ו בכחל דרבגן אבל בחמץ פחות מסי ייל לאמור אף דיעבד רק ממעם ג"ם בר נ"ם ויבואר אי"ה באות כ"ה ושאר דוכתי. ולענין כבוש בכלי אם שהה בציר חוק כדי שיתן ע"ג האש וירתיח עם"ז י"ד ס"ם אות מ"א דאין מליחה לכלים להפלים אף שהה בציר שיתן עב האסרות הועם היידים מהודם איתן כיותר לפים והש"ך שם מתיר אף שירתית אבל אם שהה מעל"ע אוסר במליח דהוי חורפא ולא שייך לפים והש"ך שם מתיר אף מעליע דהוי לפנם באות ס"ח והמ"א הסכים להפרישה דמפלים מכלי כשיעור שירתיח ומיהו חומץ מליח וממא תפל אוסר וכתבתי שם ראיה ממ'ש הב'י בסי עי בשם הרשב'א ז'ל שמהור אע"פ שמפלים מסמא תפל משהו מ"מ איתו משהו אין כח להתכלע בהיתר מלות דמרוד לפלום אע"ג באיסור חוץ מדם ל"ש מרוד היינו כשהאיסור פולט הרבה אע"ג דכתב עוד פי" מכל מקום מחמירין א"כ כ"ש בפסח במשהו והיתר צלול דנאסר הצלול ומה שאמרו אין מליחה לכלים מותחיד, איב כיש בפסח במשהו והיתר צכול דנאסר הצלול ומה שאמרו אין מליחה לכלים להפלים משמע בחולין ק"ג תוס"ד"ה מהור וש"ך ב"די ק"ה אות מ"ב דהוי כמהור מליח וממא תפל לאו לגמוי מדמין לה דהא פסק בק"ה כלי הנאסר מאימור תורה ומלח בו אין איסר עמ"ז כ"ח והא מונח בתוך כלי ל"ש מרוד אלא לדונמא נקסיה: (יו) הדיחו עמ"א צריך ב"אור. כי המעיין יראה שהמחבר סובר בשר יבש כו" נוהגין לאוכלו לכתחלה בפסח אם שרוי בפסח בכלי פסח ולא חיישינן שמא היה קצת חמץ נדבק במלח ונ"ם בפסח אבל הר"ב חשש לזה ולכן בעי הדחה ג'פ קודם פסח (ועמ'ז ז' וח' ועי לבוש). ומ'ש המ'א בשם הב'ח באות מ'ז משמע אף קודם פסח צריך שרייה לכתחלה בכלי פסח או בנהר יותר מוב וברי"ט ח"ב מי א' אמ'ש המחבר שרייה בכלי פסח תוך הפסח שרי לכתחלה כתב די"ל דשמא נדבק בהם חמץ ואסור אפי בכלי פסת . וא"כ אף קודם פסח עדוף הדחה לשפשף ביד ולכיו הצדבק בהם משריה כך . וס"ם צ'ע דוראי גם הב"ח שרייה והדחה שיפשף ביד קאטרוגם בשו"ת מהריים הלק בי סימן א' לא מצאתי נדבק בהם חמץ רק המלח לא נברק מחמץ . אבל אין לומר דהרחה ביד לשפוך עליו בלא שרייה בכלי או לשרות בנהר עדיף דשורה בכלי יש מי מלח קצת עזין ובולע מפירור בעין וי"א דחוזר וניער דהא מעם אין חוזר וניער כמ"ש באות י"ג ועור א"כ כבר בלע משהו במליחה יווה ובינה והחספס אל היווה ובינה כם שבאהרי בומה אכיכבו בלע משהה ובמלחה. אתה יינ: (יח) הבשר עמ"א דוקא בשר יבש או מלוחו ודגים יבישים אבל גבינה ודגים מלוחים. לכתחלה לא ועמ"ז מ' גבינה דוף ככרכשתא דשמא פירור נכנס בפנים וא"א להדיחן ועמ"ש אי"ה באות י"ם: (ים) ובכרכשתות עם"א דנחתך בשר המילוי בפנים ומלח ושמא יש שם פירור אף משהו אין יוצא אם אין איסור שמן עם"א כאן אות ב' וכאות ל"ב ובשאר דוכתי אבאר אי"ה אם חתך היתר חריף בלוע מאיסור אם דוחקא וחריף פולם בלע וכאן אין להאריך: (כ) אין עם"א הנה בכרכשתות אין מועיל הרחח דמילוי בשר בפנים נמלח במלח שלא נבדק וגם חשש אפשר נמלח בכלי חמץ ואפ"ה דיעבר אין אוסר וה"ה בשר מלוח שלא הודח כלל אף בפסח וסובר המ"א נפלוז בכלי וובץ ואם ודי לבו זה בחות מס' דבשומן מהותך אם לא נוהרו אוסר בפחות מס' במוש לענין שאין אוסר תערובות בפחות מס' דבשומן מהותך אם לא נוהרו אוסר בפחות מס' במיש באות כ"ו דסתס כלים אב"י לא אמרינן בחמץ ונ"ם בר נ"ם חמץ שמו אליו או שאר תירוצים משא"כ בכרכשתות ובשר מלוח אין מליחה לכלים להפלים וחשש שמי א היה פירור חמץ במלח לא חיישינן דיעבד לאסור אם נתערב מכרכשות ובשר מלוח בפתות מס' אה כרכשות עצמן ובשר חיישינן דיעבד לאסור אם נתערב מכרכשות ובשר מלוח בפתות מס' ביישור ביישור או המכרבות מס' ביישור ביישור אום ביישור או מסי ביישור ביישור או מסי ביישור ביישור אום ביישור ביישור ביישור ביישור אום ביישור ביישור ביישור אום ביישור בי מלוח שנתבשל בלי הדחה אסור אף דיעבד כי שמא היה פירור חמץ ובא"ר כ"א ובח"י כ"ו מתירין מלוח שנתבשל בלי הדחה אסור אף דיעבד כי שמא היה פירור חמץ ובא"ר כ"א ובח"י כ"ו מתירין היעבד הבשר וברכשתא עצמו יע"ש ועמ"ש באות י"ב וי"ג בשם הע"ש דביין חישינן דקרוב לודאי יע"ש ומ"ם בתס"ז משמע לפעמים אוסרין ספק א" אף במשהו דרבנן. ומ"ש המ"א אם יש שום כ" ואוסר תערובות במשהו ע"ד צ"ה ס"ב ובש"ך אות ח" ובצ"ו ס"ג ובמ"ז אות י"ד דבחריף לא מהגי נ"ם בר ג"ם ואב"י ודוחקא וחריף מפלים סכין ואין בשומין ס" נגד הסכין ואוסרים השומין בפסח במשהו בבישול אבל אם צלו הכרכשתא בשפור עם בשר כתבתי באות הקדום דקיי"ל במליחה וצלייה אין בלוע יוצא בלי רומב ובתס"ז אות ל"ו במ"א יבואר עוד. וא"ד אות כ"א הקיל בה"מ בסכן נקי ואב" וא"ב צ"ו במ"ז וויד וש"ך "מ דאנן קי"ל חריף בה"מ בסכן נקי ואב" ול" ב"א באות כ"ד וע"ד צ"ו במ"ז ווידות חמוצים עמ"ז יד צ"ו מ"ד מיכול בתיותים חמוצים תמוני המפור הא שומון ובאן איו לפעוד אם בתכנים המפור.

אשל אברהם

אוסר ג"ם בר נ"ם אפ" אב"י והיתרא בלע א"כ אין להקל כאן ופירות חסוצים עמ"ו ידי צ"ו פד דמיקל בתפוחים חסוצים במקום הפסד הא שובין והץ אין לסמוך אף במקום הפסד:

""" חתך הערינ"ג של פסח בסכין חמץ אסור כולו עש"ך י"ד צ"ו אות י" וכ"ש חמץ דמשהו בלע כולו ואם הניח על מעלי"ר חמץ יבש בלי ציר אין מליחה לכלים להפלים ע" אות ל"ב וא"ה שם יבואר עוד: (כא) אם עמ"א דמלת ושלא התיכו היה לומר ולא מכלי חמץ ב"י דהיעו וויד המחלקת הוצרך לפרש ולהוסיף מלת כשהי"ו וה"פ אסור מדינא אם לא כשהיו נותרין בכ"ד באות בשעת עשייתו מחמץ וגם שלא התיכו בב"י רק באב"י דנמ"ל קודם הפסח ודאי מותר כבס"ב או אין איסורא מדינא ומשמע מטבהנא אסור ואמאי הא זוהר היה ואפשר נתכוין למ"ש הצ"צ בשרת אין איסורא מדינא ומשאל באשה שבדקה עצמה בכתם משומן יע"ש דכל שלא התיכו בפירוש מרה את את ההיה תחור על שר" אחרים בפורוש המותר מהוד על שר אה היה מחור על שר אהיין אחרים במותר משומן הע"ש הכא מדינו בלא או אדינות וו"ש הראו ביו ביותר באר או אור או אור או מדינו ב"א מהיה מחור על מותר מהוד או אחרים בפורוש התחוד או מהוא באשה שבדקה עצמה בכתם משומן יע"ש דכל שלא האו ביותר מהוא באור אור או אחרים ביותר במה משומן יע"ש דכל שלא היא ביותר מהוא באור אחרים ביותר במה משומן יו"ש הואו באור אור אור ביותר מהוא באור אורים ביותר בהיות בל ביותר בהיות בהיותר מהוא באור אורים ביותר בהיותר ביותר ביותר ביותר בהיותר ביותר לשם פסח אף שהיה מחזר על כלי שאב"י אמרינן דלמא לאו אדעתית יע"ש הביאו הח"י אות כ"ח ואות ליא יע"ש ועדיין צ"ע. ושם בח"י כ"ח ברי לי לא מהני יע"ש וכ"כ הלבוש ובא"ר אות כ"ב מתיר בה"מ באומר ברי לי ויראה באומר ברי לי שאב"י י"ל ע"ז ומ"מ להתיר לכתחלה לא אבל באומר ברי לי שלא היה פירורין לא מהני דאף בדרבנן לא מהימן ועי אות כ"ו ואית שם יבואר עוד: (כב) בשעת עמ'א ול"ד לבשר יבש דיעבר אין אוסר פחות מסי כבאות כ' דבמלח יבוא ערוך לתבון בשות עם אולו לבשו יבש ויעבו אין אוסר כאן ועי אות י"ג ובתשרי הרשב"א אין כ"כ דרך להתערב פירורי חמץ כמו בשומן הא ם" אין אוסר כאן וע" אות י"ג ובתשרי הרשב"א קע"ג משמע שלקחו מיין זה ומלאו חביות אחרות אף שהיה סי נגד זה היין אוסר התם נפל חמץ בבירור ולא סינן קרוב שנשארו פירורין משא"כ כאן אין אוסר ביותר מס": (כג) שהת עמ"א ע" אות כ"אות כ"אות כ"אור ואס בשלו שרי לאכול ע" אות כ"אות כ"אות כ"אות כ"ו ובי"ה נצלו בפסח דהוי כדיעבד ועס" תו"א אות מ" ובי"ד צ"ד סכ"ה לאכול המאכל מן הכלי ב"י ובצ"ה נצלו ונפגם לכתחלת שרי וה'ה כאן נ'ם בר נ'ם ונפגם אבל לכתחלה ודאי אסור וגם שם לכתחלת עם"ש בפריי שם: "ע"ל באר היום מפיקם"ן אות כ"ג דצריך לערות השומן מכלי קודם פסח יע"ם ויראת בלח אבל נקרש ל"ש כרוש ע"ד ק"ה ואי שהשומן מלוח קצת וא"א בקיאין בין מלוחה מועסת למרובה אין מליחה לכלים להפלים א"כ דיעבד אין אוסר. ומ"ש שם אות כ"א אין להחמיר אם בישל כבר וסיים מ"א בס"א משמע דוקא פתות מס" ובח"י כ"ו מתיר הם עצמם ועם"ש ארת

Pri Megodym Tom III. 6) (פרי מגדים ה"ג)

א' מהם דשרי לאכול הנשארים יע"ש. והנח משמע אם נתערב מצה חמוצה בין הרבה כשירות דפותר לדוך ולפחון הכל ווש רוב והוי כתרתי הרתי וכ"ח דפקבל הא' פנס מחב' ול"ש לופר טרהא היתרא חבריה נסי דלפא א' איסור פפילא גם הב' איסור דבתפ"ו פשפע דפותר אף לבשל ולאפות ואטרינן הואיל וא' וראי היתר חבריה נפי וכ"ט שיש ס"ם נפי דשמא יבש ביבש בכל ברוכ דהנ"ץ פסק באות מ' דהמחבר סובר כסברא ב' אי"ג דנראה להלכה כדיעה א' בסתם מ'מ ברוב דהנ"ץ פהק באות מ" דהמחבר סובר כסברא ב" א""ל דנראה להלכה כריעה א" בסתם מ"מ מדי ספוקא לא נפקא . ולמכור הכל חוץ מדמי אימור בפחת י"ל דשרי דהיי כחבית ההביות בי"נ בע"ז ע"ד א" וכפחיחה הארכנו בזה ואי"ה במ"ז אכתוב עוד: [הב"ד אם נולד ספק חימו" במצה ונתערבה עם נ"א אחרות קודם פסח או אף תיך הפסח שרינן ועמ"א אות י"א כאן היי כ" ניו"ג בגופי וב" ע"י תערובות עדיין היתר הוא עם"א תל"ם אות ג' וה"ה תערובות חד בחד ואח"ב לשנים אחרים קודם הפסח וכאמור ועם"א תם"ז ד". ום"ש לאכול כולם קודם פסח ע"א אות ואח"ב לשנים אחרים קודם הפסח וכאמור ועם"א אות מ" בסופו יבש ביבש עד הלילה במל הוא ו"א וצ"ע לאכול א" מהם סגי וכאמור. ועפר"ח אות מ" בסופו יבש באות י"א יע"ש . ואי שרי "א ש"ל הפסח לאוכלו תור בס"ח באות י"א יע"ש . ואי שרי לכשל בפסח אף שנתערב בם' קודם הפסח י'ל דג'ם מחדש ולכ'ע חוזר וניער כחשה בתרננולת וע' אות י'א ורבר חשוב אם נאכל א' מהם הותרו אחרות עם' תס"ו אות ד' ועסי תנ"א אות ל"ו: רמ"ען חמץ לא הוי דשל"ם דאל"כ בע"פ נמי לא לבמול י"ל בא"מ במל ונמינו לא במל ובפהח החמירו אף בא"מ . וכלי שנתערב אם כ"מ וכדומה שיש תקנה בהנעלה עש"ך י"ר ק"ב א' אבל כלי חרם קיל יותר וכן בדיל שנשתמש ע"י אור שנאפה חמץ בתנור נדוף דבעי ליבון וא'א שניתך ועסי' תנ"א במ"א אות כ"א . ומ"ש תוך הפסח יבש ביבש לא במל היינו לשיבתיה באית "א דיבש ביבש כי הא חוזר וניער אכל למ"ש שם י"ל כה"ג אין חוזר וניער והגעלה א"א בפסח וליבון הוי הפסד ולא חוי דשיל'ם דוקא הנעלה חפסד מועם הא ליבון מתקלכל הכלי קצת ועשו"ת מהרי"ל קצ"ר משמע לכאורה כן הגעלה קל ביורה בלן ואיפה לא ליכון. ומ"ש הכ בפסח עצמו לא עריף משאר יבש ביבש משמע שנתערב בפסח גופא קאמר ובשו"ת מהרי"ל קצ"ר בכלי שנתערב בימי הפסח משמע לכאורה למ"ר כלי במל הוא ה"ח בימי הפסח יע"ש וי"ל התם נאסר הכלי במשהו זכה"ג י"ל דיבש ב"בש במל הוא וע" א"ו מ"ו חתיכה שנאסרה במשתו ונתערב ינאטר הכלי בטחה דפת לי לידים בבט בסל הוא זכ" אד ם דחתכה שנאטרה בסטח דחת בינא בינש בסל הוא ומדים המחקשה המ"ז בי"ד צ"ב על הלבוש זעמ"ז ועם מו ילי יע"ט ונה" אות מ"ד הביאו וצ"ע ואי"ה בס"ז אות מ"ז יבואר עוד: (מא) ויש עמ"א וכן המהת כהר"ב והפר"ח פסק כהמיזבר אבל אנן פסקינן כהר"ב וריח ונס"ל ומשהו צידד להקל ואי שרי למכור נמ"ל ומשהו לעכו"ם י"ל דשרי דרא הר"ב בד"מ לפד דמשהו מדברים המתבשלים בכלי המץ אין אוסר מרשרי בי"ם אחרון דרבנן ה"ח משהו דרבנן ובתס"ו מ"י בי"מ אחרון משהי מותר המץ אין אוסר מדשרי בי"מ אחרון דרבנן ה"ח משהו דרבנן ובתס"ו מ"ד למוכול לפכו"ם ע"חת"ד לשהות דרוי ב" דרבנן א"כ כ"ש שמותר למוכול לפכו"ם ע"חת"ד קי"ג וקי"ד וקכ"ח. אבל גמ"ל לחוד ואין ס" י"ל דאמור למכור לפכו"ם ועא"ר אות מ"ב מ"ש ראה ממתניתין וכוונתו מע"ז ס"ה וס"ו בתום" ד"ח מכלל וברא"ש שם ו"ל וגם שם רשאי למכור חוץ מדמי איסיר שכו עי"ד קל"ד ובש"ך כ"נ ועה"י אות ב" וי"ח וא"כ עכ"פ בתוחב כף חמץ שאב"י דום"ל ומשתו המיקל בה"ם למכור אין נוערין בו אבל נמ"ל לחוד ואין ם" אין בידי להתיר למכור לעכור מו במ"ז י"ד ום"ו אבאר עוד וכאן אין להאריך ועמ"א סי" ת"ן אות לעכור מממע נמ"ל ומשתו וא"ה במ"ז י"ד ום"ו אבאר עוד וכאן אין להאריך ועמ"א סי" ת"ן אות "ב משמע נמ"ל ומשתו שרי בהנאה: (מב) בין עמ"א. הנה לשון המחבר כאן י"ל בנ" אנפי הפן הא"ע" בע"ץ נ"ץ אות ך" יראה לפרש בין נתערב קורם הפסח בפחות מס", ההינו באימ דמכ"ע מ"ה ועבר ב"י ולא זו אף זו הוי בעין ינתערב בפסח בא"מ בפחות מס" ולא זו אף זו שהיה בעין כל הפסח ונתערב אחר הפסח בששים בסל הוא כרבא שלא בומנו בסינו ושלא בסינו כששים ול"ת דלא בדיל בחבץ קמ"ל תוך הפסח כרת ולא בדילי במשהו ... ודע בין למ"ד חנ"ג בשאר אימורין ובין להטחבר דלא ג"ג אם נתערב בפחות מס" בפסח ולאחר הפסח נתוסף עד ששים יש לעיין ביה דלמ"ד מכ"ע היתר נהפך לאיסור ולוקה על כל זות מהיתר א"כ עב"י על כל ההיתר תו קנסא קנים וצריך ששים נגד כל התערובות ואי לפ"ד שאין כל התערובות נהפך לאיטור א"כ אף למ"ר חנ"ג בשאר איטורין וכן הלכה אפ"ה י"ל כיון דלא עבר ב"י כ"א אכזית או ח"ש של חמץ והשאר לא עבר עליו א"כ ליהוי די בניתופף אח"כ ס" נגד החמץ שבו לחור ולדינא ודאי ששים נגד כל התערובות . ובלבוש יראה לפרש דה"פ בין נתערב קודם פסח בששים דאו לאיכלו בפסח ולשהותו שרי ועם"ו ה' וח"י ובתם"ב במ"ו אות א' לברש דעת המור כן דבעין . (ולהוסיף שרי הואיל ועדיין היתר) או נתערב בפסח בשונג בם' ושהה בפניו הראיל ולא עבר ב"י שרי כך לאחר הפסח ואפי' שהה בעין בסזיד זנתערב שינג אח'ב שרי אבל בס"א פירש דכתב כאן אף לריעה ב' בס"ד דחוזר וניער וה"פ לא זו נתכמל קודם פסח בששים דלהר"מ פ"ד הי"ב מחו"מ דאסור בפסח דחוזר וניער ולשהותו שרי יע"ש דפשימא לאחר הפסח שרי כך אפילו עבר ב"י תוך הפסח ונתערב שונג תוך הפסח בששים שרי כך לאחר הפסח אל"ג. דאסור לשהותו תוך הפסח הואל ולא עב" על התערובות וכזית נתבמל שם שרי לאחר הפסח ואפילו בעין כזית כל הפסח ונתערב שונג אחר הפסח בששים שרי כשאר האיסורים אבל נתערב מזיד תוך הפסח אסור ואף לאחר הפסח דקנסא הוא כל שמבסל במזיד אסור עיין במיר אף מיר תוך הפסח אסור ואף לאחר הפסח דקנסא הוא כל שמכסל במיוד אסור עיין בפור אף די"ל קנס לא הוי כאיסור דרבנן (ובס" ש"ה חקרנו בכלל מכות מרדות די"ל משום סייג הוי בכלל לא תסור משא"כ קנס וג"מ לעדות כמו שיראה הרואה בפרק עשירי מה" עדות היה החיוב שבה מרבריהם יע"ש) וע" במור דעת הר"י ואי"ח לקמן יבואר עוד . ויש איוה חיסור לשון במ"א ומ"ש אם נתערב אחר הפסח במל בששים קאי לשהה בעין . וכתב המ"א בשם הב"ח דאסיר לערב אם נתערב אחר הפשח בשל בששים קאי לשותה בעין . וכועב הוא א בשם רוב הו האחר לפרב לאכול ולשהות שרי עמ"ו ה' ות"ב א' דלערב בעין לאכול אפור ולשהות שרי והומיף אף לאכול שרי (והראיה מתרכ"ו אין מסכים לוה כתכנו שם) אבל בכ"ח משמע המעם די"א חזור וניער משמע אף להומיף אסור ומ"ש באין ששים בא"מ עובר עליו כשיש כוית אף שאין כא"פ כמ"ש הרמ"ף ז"ל עמי' תמ"ב (ומ"ש המ"א ומיהו מין במינו כפי הנראה הם דברי עצמו והמירוש יבש ביבש חדב "דאמור בפסח לאחר הפסח שרי דלא עב"י כנוקשה בס"ב. וכתב המ"א דבוה מיושב מ"ש המור על הר"י דאם ערבו במויד אדעתיה אפור אמאי כיון דאין עוברין ב"י יכול לכתחלה לערב והמ"א ז"ל תירץ דמיירי שעירב יבש ביבש חד בב" קודם הפסח דאסור בפסח עמ"א י"א בזה אם מויד לשהותו אסור לאחר הפסח וגרע מנוקשה בזה וצ"ע) ומ"ש המ"א מכזית בא'ם בפחות מס' אפילו שהה במזיר שרי וסובר בח'ש לא עבר או עיי תערובות לא עבר ב"י בח"ש וע"ז כיון רמ"א בהג"ה דיוליך הנאה ליה"מ ושרי בהנאה לא באכילה ודוקא כשנתערב לאחר הפסח שרי באכילה בפחית מששים כמ"ש באית מ"ה וי"ל בעיא וציע. ומיש חיש אין עובר ביי הרבה חולקין על זה וסוברים דחיש עביי ואף להכיח יל בעין חיש אסיר לאחר הפסח ובפתיחה בריש הספר ביארתיו בחיג ואייה לקפן יבואר עוד: (פג) בין עמיא אעיג דיש בו כזות חמץ שעבר ביי ונתערב בפסח בששים כבר נתבסל מיה ועל התערובות עמיא אעיג דיש בו כזית חמץ שעבר בי ונתערב בפסח בששים כבר נתבסל מ'ה זעל התערובות מכאן להבא לא עבר בי וחנינ במשהו לא אמרינן ואף אי היי אמרינן כתבתי באות הקדום יעיש וברין פירשתיו בפתיחה: (מד) ונתערב עמיא וערש" פסחים למיד א' ד'ה שלא בזמנו מותר אפילו בנים ומכלו בכי מכלל שלא בזמנו בפחות מס' שרי (ומשמואל ייל שלא בזמנו כולל במינו ושלא במינו בס') גם דאליב מה איריא כריש אפילו לרי בהא אפיה שרי לרבא דשאר איסורין בששים במינו לדידן דלא כרש"י וכ'ת יומץ לא בדיל מיניה הא עד הלילה ליג (עפי שם ולמיש א'ש וי"ל) גם מה פריך כי וכ'ב הפריח יעיש , וליבא למימר דר הלילה ליג (עפי שם ולמיש א'ש וי"ל) גם מה פריך כי וכ'ב הפריח יעיש דמלבד היותן איבש ביבש קאי ושלא בזמנו אף שלא במינו שרי ברוב עש"ף יד קים אות מי עיש דמלבד שהוא דוחק גם שיבש הוא דאר בומנו אמאי ששום הא במינו קי"ל ברובא לרידן ואינ שנור שהוא דוחק גם שיבש הוא דאר בומנו אמאי ששום הא במינו בשוו ברב לרב זמנו יותנן איבש ביבש קאי ושלא בומנו אף שלא במינו שרי ברוב עש"ך ידי קים אות מי יעיש דמקבד שהוא דוחק גם שיבש הוא דא"כ בומנו אמאי ששים הא במינו קייל ברובא לדידן ואז שנור בומנו כו' גם שיבש הוא דא"כ בומנו כו' גם הוא באיכ בומנו במשהו כרב ולרב ושבו פסח ושלא בזמנו כולל עד הלילה ולאחר הפסח דאי עד הלילה נכלל בזמנו (ער"ן שם) אין לנזור שלא במינו אפו מינו במשהו דאי שלא במינו אפו מינו במשהו דלא בדילי ג"כ עתום' ר"ם ד"ה אור וידי ר"ז וסיבר הפור דחמץ לא חמיר מנזיר אם אין בו כרת אף דאמרינן דנזיר דקיל כר וש"מ זמנו קורא תיך הפסח ורבא דאמר כרב הא לאו ממעמיה היליל דאמרינן דנזיר דקיל כר וש"מ זמנו קורא תיך הפסח ורבא דאמר כרב הא לאו במשים ואף דרץ לא מ"ל כן הלכה כרבא דבתרא הוא . וע"ן באר הנולה אות פ"צ"ן תוך הפסח בתרא דבא שם וויל דשלא בזמנו מותר משפע אכילה והתערובות היה בפסח ע"מ פ"א ה"ה . ופריך שפיר וול דשלא בזמנו מותר משפע אכילה והתערובות היה בפסח ע"מ פ"א ה"ה . ופריך שפיר ברבע מותר משפע אכילה ומירו לדידו דאון תור וניעד צ"ע לפרש כן והבו . ומ"מ"ש וויל דשלא בזמנו מותר משמע אכילה והתערובות היה בפסח עב"ם פ"א ח"ה. ופריך שפיר קנמא מרחבנן ומשני דלא עבר מ"ה ומיהו לרוין דאין אחור וניער ציע לפרש כן והבן. ועמ"ש אות מ"ב: עו עמ"א עבר מ"ה ומיהו לרוין דאין אחור וניער ציע לפרש כן והבן. ועמ"ש אות מ"ב: ניע"א הלשון מסופק דקנמא באל בשש דאיפור דרבע בפחות מששים לא מהני פדיום ובסתם יינס מהני לכ"ע בע"ז ע"ד א" ועמ"ז יח: מ"ע"ב בתשובת הרשב"א ז"ל עמ"ש במ"ז ה" וכאן חשש המ"א להרשב"א ז"ל דהוי כמערב בידים דניכרים ע"י בדיקה ואמור לאכול ולשהותו מותר משא"כ באות י"א יבש ביבש וא"א להכיר כלל יול דיבשל ויהא נימות ולהומיף עליו כמ"ש בי"ד ק"מ וי"ל בע"א וא"ה בתנ"ג יבואר עוד: "שמ"ר שכר כיי ויראה דלא מהני חוץ מרמ"א מרמ"א במ"ל המ"ח משמיר לאחרת שט"ג בממ"ח ומ"ל מרמ"א וא"ח שם יבואר. ומ"ש בשם הצ"צ מ"ס "ל כתבנו ב"ד מות. ומה שמתיר להקן כר כיון שאין הו"ח שם יבואר. ומ"ש בשם הצ"צ מ"ס" כתבנו ב"ד מות. ומה שמתיר להקן כר כיון שאין ברוני

ב"י י"ל דאף לשהותו אסור יעיין ע"ש סי" חס"ב : ומ"ש הס"א הי"ר קכ"ב ס"מ וצ"ל קכ"ב ס"ג וה:"א אות כ' חבים יו"ש לא מתני נמ"ל . ומ"ש דדמי ליו"ג עיד קל"ו ובש"ך ובתה"ד סי' ד"א משמע לכאורה רוכא כלי יונ שנותן בו אח"כ יין משביח בו או שהשבח יותר מהפגם משא"כ בתבשיל וכדומה י"ל רכלי בלוע מיי"ג לאחר מעל"ע פונס בו . ועשו"ת הרשב"א תנ"א ובפריי לי"ד צ'ו במ"ז א' הקשה כלי מרין מאי חירושו דלמא משים דבר חריף וי"ל דהתורה הצריכה להנעיל אף להשתמש שאין חריף ומשלה דייקינן דבלע חריף אין סשוי לשבח ואי יין אין נפטע אכתי קשה ולכאירה דוקא ליין הא לשאר דברים לא וכאמור ובמקום אחר האדבנו. אבל משפע דיין קשה ולכאירה דוקא ליין הא לשאר דברים לא וכאמור ובמקום אחר האדבנו. אבל משפע דיין וכרומה אין נפגם אף לתבשיל וכ"מ במ"א כאן ועדיין צ"ע: (כו) שאין עמ"א מסיק להלכה ביין וכרומה דחששא מכלי חסץ ב"י ל"מ אם מפק דיעבד שרי אף בפחות מס" ואפשר אף בב"י ממעם נ"מ דחששא מכלי חמץ ב"י ל"מ אם ספק דיעבד שדי אף בפחות מס' ואפשר אף בב"י ממעם נ"ם בר נ"ם דיעבד וע" אות כ"ה ועח"י אות ל"ב ובשימן דיש חשש פירורי לחם אבור דיעבד באין ששים ומשמע למוכרו כה"ג שרי ימח"י שם משמע כה"ם לכאורה אף בשומן בפחות מס' להתיר בשים ומשמע למוכרו שומן לפסח ונפל חמץ מעופש ונמ"ל בו צ"ע קעת דנמ"ל דיעבד ובי"ד קפ"ב לקנות דברים מבישלים מעכו"ם שעת הדחק יע"ש ועיין אות כ"ג התם אב"י ונ"ם בר נ"ם ובס"ב כיירי בדבר המהקלקל או שעת הדחק. ול"ש באות כ"ג: (בו) שאין עם"א ועח"י אות ל"ג מוב ע"י מינון. ומ"ש שם בשומן אם התיכו באב"י רק חשש פירורי לחם מהני סינון אין נראה להקל בשומן אף צלול עב הוא ועם"ו ו"ב ב"ד כ" ס"ם דציר אין מפלים מבלי כדי שיהתיח ע"ג האש אפשר ה"ה חומץ בשם הש"ו וש"ך בי"ד כ" מ"ם ובא"ב אות ל"ד כתב בחומץ יש להקל כש"ף יע"ש ובה"ם יש לצדר. ולמשה בחיף בתרי היתר ם אב"י ונ"ם מ"ש המ"א בכל ב"ד הנה הח"י והחריף אף אב"י אומר. ואפשר בחריף בתרי היתר ם אב"י ונ"ם מ"א בכל ב"ד מש מתיריו במ"ש באות י"ד מ"ש אות י"ד ס"ש אות נ'ם יש מתירין כט'ש באות י'ז וגם להפלים מכלי כדי שירתיח משמע ממ"ז מ"א אף חומץ און מפלים כ"א במעל"ע מש"ה אפשר להקל באב"י בשהה כדי שירתיח. בדברי קדשו של א"ד ז"ל אות ל"ח משמע לכאורה כל שהכלי בלע בצוון והיה אח"כ אב"י ועמד חומץ מעל"ע בו לא אפרינן חורפא מחליא לשבח יכמו שפיים המ"א יע"ש. ולדינא כל שבלע הכלי אף בצונן ואב"י ועמד אח"כ דבר חויף מעל"ע אין להתיר אף בה"מ ובי"ד קכ"א מ"ה אין ראיה דכלי שתייה אין שוחין מעל"ע עש"ך אית כ"ל . יין שמערבין בו צוק"ר כתב הח"י אות ל"ד דע"י סינון יש להתיר ועוד רצוקר חומרא בעלמא הוא עסי" תס"ו . יין שמתקנין בחלב חסה יע"ש ואי"ה יבואר לקמן: (כט) ואם עמ"א משמע אף חומץ כה"ג אם הכלי מורק ושופף ולא עמד כדי שירתיח יבואר לקמן: (כט) ואם עמ"א משמע אף חומץ כה"ג אם הכלי מורק ושופף ולא עמד כדי שירתיח שרי דאפשר אף משהו אין פולם ועוד דאין תחר וניער: (ל) ואסרי עם א קשה קצת דמשמע דאם יש כזית בסקום א' דחייב לבער ה"ה דהיין אסור לשהותו והא חמץ כבר נתקשה נראה שאין אסור חיין לשהותו ע"פ. וגראה אם דבק בין נסד לנסר עיסה אפ"ה לא חיישונן שמא נכנס כין הדביקים פירור בעין ליין. וה"ה אם גדבק חמץ רך על נסר וג"ם בפסח דאסור דכביש מפלים מכל דופן החבית וגם מהבצק הדבוק עליו וצ"ע ועכ"א תמ"ב ה' מ"ש שם ואי"ה באות ל"א מכל דופן החבית וגם מהבצק הדבוק עליו וצ"ע בס"ש הר"ב דכוית בס"א חייב לבער וכ"ה יבואר עוד לענין ביעור: (לא) חייב עס"א. וצ"ע בס"ש הר"ב דכוית בס"א חייב לבער וכ"ה <mark>טשטעות תגכרא בצק בערוכה אף כמה זכנים ועשוי לחזק אם כזית חייב לבער ובחם"כ ס"ג דיש</mark> בחסירין חיינו תוך שלשים הא קורם שלשים פותר לשהות דלשהייה די בל יום עמ"א ה' ובפסקי מהרא"י ז"ל קס"מ משמע כן למה כתב כאן אף קודם ב' חדשים כזית במ"א חייב ובחלינות משמע אף כוית במ"א קודם שלשים א"צ לבער ולומר מ"ש ומיהו קאי אתוך ב" חדשים דהיין אסור וא"צ לבער הבצק זה נאין כיות עיין בפסחים שם , שוב ראיתי בפר"ח הרגיש בזה: לכ) דאינו עמ"א ם"ש הר"ב דאין מפלים בצונן דאין מליחת מפלים בכלי עיין לבוש ואף אם ימם המלח ודיתקא עם חריף מפלים אף יבש המלח לגמרי ואפי" אב"י ואף קידם הפסח דבכולו משערין ולא מהני נ"ם בר ג"ם ואב"י בחריף ועי"ד צ"ו ובש"ך י"ח וי"ם וע" בפריי שם וע" י"ד צ"ה מ"ו ובק"ה סי"ג ובש"ך שם אות מ"ד דהיכא דגתלחלת קצת אסור לכתחלה והיכא דיבש לגמרי מותר לכתחלה למלוח ה"ת כאן ועפר"ח כאן מ"ש שאין מוציא ביבש לגמרי היינו לכתחלה אבל דיעבד אף נתלחלת ואף תוך הפסח שרי דאין פליחה להפלים מבלי ומה"ם שרי לפלוח בכלי יי"ג אף לבתחלה:

בעשה הגילו קודם פסח כלי חמץ ב"י ולא היה ששים במים נגד הכלי וירדו המים חמץ לבארש"מ מרופי ריבון והתרתי הבארש"ם ממעם שני ככר הוקל והרי בבארש"ם מעם שלישי תו לא מויק בדבר חריף דוקא צגון בסכין בשר משא"כ כאן מעם שני עדיין היתר ואין הריף ובפריי ל"ד צ"ה וצ"ו כתבנו מוה וע" בר"ו שם ושומן מהותך מעם שני הא שלישי עסי" תנ"א במ"א ח" וריונ אף שאין בנארש"ם ששים נגד המים עם"ו אותי לכתנתי שיישי עסי" תנ"א במ"א ח" והיינו אף שאין בנארש"ם ששים נגד המים עם"ו אות י"כ כתבתי אם חתף בסכין חמץ צנון וקרין בסבח דנאסר הצנון וקרין ואח"כ חתף הצנון וקרין בסבין פסח לא אמרינן דבבליע בלוע כאוכל בלא רוסב לסכין פסח ע"י דותקא וחריף ואי"ה שם יבואר עוד הרבה דינים יע"ש: (לג) בוסר עמ"א הקשה על המחבר (עם"ו י"ג הקשה על רמ"א דמפרש דברי הסמ"ק בע"א) דהמ"א מפרש מ"ש הב"י בשם סמ"ק הביאו המ"ו י"ג ה"פ דר"ב בספר התרומות מי" מ" מנה כרישין ובצלים כו" הא פירות חמוצים א"ת ובמ"ו במשב רק כרישין והיו בשאר פירות לא בכרישין ובצלים ווהית הפירוש בסמ"ק האין פפלים בצונן בשפע רק כרישין הוי בשאר פירות לא בכרישין ובצלים ווהית הפירוש בסמ"ק האין פפלים בצונן בשפע רק כרישון הוי התיף הע"ר א"כ נהי שא"צ לשער כל הכדוכה מ"מ ניכא חנ"ד התריף ואף אי משהו מיהת פלים לו"א שדיין היתר כמו תריו הולר בעדייו היתר נא"ר בישות התריף בל מעם בוסר שדביו ופולם מעם ל"א שדיין היתר כמו תריו הולר בעדייו היתר נא"ר בישות הדריף בל מעם בוסר שדביו ופולם מעם ל"א שדיין היתר כמו תריו הולר בעדייו היתר נא"ר בישות הדריף כל מעם בוסר ש"ד ביות היתר במו תריו הולר בעדייו היתר בא"ר בישות הדריף בל מעם בוסר ש"ד ביות היתר במו תריו הולר בעדייו היתר בא מורים הבל בעם ביחר ביות היום ביותר ביות היום ביותר ביות היות היום ביותר ביות היות ביותר ב כל מעם בוסר שדכין ופולם מעם לו"א עדיין היתר כמו מכין חולב דעדיין היתר וא"כ כשנתערב הכל ביחד הבוסר ודאי יש ששים נגד משהו וע"כ הכין הוא דאל"כ היה משום דבמל כדפי" רב אלא דאי הוי שוה לכרישין לות ששים נגד כל המדומה ומאמור ועא"ר אות כ"ה ולמ"ש א"ש ובה"ם י"ל דפירות חמוצים לא מיקרי חריף כמ"ש המ"ז בי"ד צ"ו מ" ואי"ת במ"ז יבואר עוד :

(לד) אם עמ"א דחושש לפירור כעין כבס"ד ביין ועא"ר כ"ו והמחבר אורתא דמילתא נקים ובלבוש
מוכח דקודם פסה אף אם אין נקי שרי עא"ר ועם"ש א"ה באות ל"ה: (לה) תוך עמ"א היינו
דאם חתכו קאי לדברים שאפשר בהרחה כדנים וכדומת ולא אבוסר וכש"ה סתם סכין אין נקי
דאם חתכו קאי לדברים שאפשר בהרחה כדנים וכדומת ווהו ברבר הנעשה ע"י עכו"ם הא באקראי בישראל אף תוך הפסח ובכלי מלוכלך וראי מהגי הדהה משא"כ בוסר א"א בהדחה עא"ר כ"ו: (לו) אם המ"א ובא"ר כ"ם דאפילו לא הדיתו מותר דיעבד ואין אוסר אחרים ואי"ה באות שאת"ז יבואר עוד: (לז) ולאסור עמ"א העלה דוקא שהדיחו אין אוסר בפחות מששים בסתם סכין אבל ברס'א משמע אף לא הריחו תחלה שרי בספק ואפשר אף להר'ב דוקא הדיחו והמפק שמא נתן סעם קצת וכרומה ונים"ש בצל בסכין בצק והיינו שהסכין תשמישו בצונן הא לא"ה מפלים חריף ודוח א: (לח) בסכין עם"א ובח"י מ"ב לאחר נהינה במים במל חורפייהו אבל לאחר שנכבשו כמח ימים במים נעשו חריפים ועא'ר וע' אות ל'נ . ומ'ש דנעשו כולם חמץ אף דנגר בסח יבים במים נעשה הריפים ועאר דעי אות ליג . ומיש דגעשה כולם המק אף דגנד המכין משערין דעדיין כולו היתר והמור ב"ד כ"י פוסק דאותה חתיכה ג"כ מותרת וכ"כ המחבר בצ"ב ס"ד וגם המור סובר דאין חג"ג בשאר אימירין (מיהו אגן קי"ל הג"ג בשאר אימורין וגם אין התיכה פולמת לגמרי ע"ד צ"ב וק"ו) מ"מ זה בכישול שמעלה רתיחות לא בכבוש מ"ד הגעלה בעינן ג"ב מעלה רתיחות ולא מהגי כ"ר לחור . ומ"ש מדין חוור וגיער ע" אות ז" וי"ג לענין מעם . והש"ך בי"ר צ"ו אות ך" כי ליכוני"ש יע"ש הביא הא דיותים. ומ"ש הט"א מק"א כ"ו שתיהן מצטרפות לבטל כו' דשתיהן בנדר הספק ורמיא לחתיכה בצטרפות לבטל כו' דשתיהן בנדר הספק ורמיא לחתיכה שנכלה לכנות קדירות בוא"ו דודאי אין לה אלא פלימה אחת ול"ם לט"ד דבשאר איפורים אין מנולה ולא שלם כבטי צ"ב בי"ד אפ"ה צדיך ששים בכל חנ"ג ואף לט"ד דהנ"נ היכא דמבלע בלע ולא פלם כבטי צ"ב בי"ד אפ"ה צדיך ששים בכל חנ"ג ואף לט"ד דהנ"ג היכא דמבלע בלע ולא פלס מבסיי צ"ב בי"ד אפ"ה צדיך ששים בכל קדירה נגד כל החזיכה ולא אמריגן דמולם בגדר הספק ויצמרפו מולם ומשמע אף, באיסור דרבנן שמא"ב בכל קדירה ששים בפ"ע ומשום דנולד הספק מכל א' בפ"ע משא"ב בק"א שם ועדיין צ"ע. ושם כתבנו דוה דוקא באיסור דרבגן שתייתן מצמרפין ומי הזיותים מותרים היינו משסינגם מהזיתים. והגך רואה מדכתב דל"ד לאות כ"ד דלא הוי נ"ם בר ג"ם ואי סיגן קודם ה' בע"ם פשימא דאין לדמות להחם דמעם ב' יש בו עדיין כו' ש"מ למאורה אף סיגן קודם הלילה לא אמרי' כבר תנ"ג בזיתים דאין בהם ששים נגד הסכין דמשום לתא דבמ"ח קאתיגן ול"ד להתם דכאן בתחלת הבלע היתר היה ומ"ש למ"ד בכנוש בה"מ לא נ"ג ומיהו אם בתוך הפסח וראי חפי זיתים בתחלת הלש בתור היה ומ"ש למ"ד בכנוש בה"מ לא נ"ג ומיהו אם בתוך הפסח וראי חפי זיתים בתור מי מ"ד ב"א הביאו בתור מתמשלה מומרים מ"א ב"א הביאו בתור מתמשלה מומרים מ"א ביאו אסרים: נאם נתכשלו הויתים עמ'א כוונתו למ"ש מור"ם מלובלין ז'ל בתשובה ס" כ"א הבאו המ"ו בי"ר צ'ו אות ה" בצלים בסכין חולבת כל שיש ס" נגד הסכין אף הבצלים מותרים ועמ"ש בפריי שם הואיל והיתרא בלע בקילין ח"ה כאן ומ"מ החמיר באכילת דמשהו נשאר ואף דבמל מ"מ "א דחוור וניער כ"ש כה"ג וצ"ע קצת. ותראה דמחלוקת חזור וניער מידי ספק לא נפיק ואם יש עוד חומרא מצמרפין אף בדרבנן וממ"ש באות ז' וי'נ דמעם לכ"ע אין חוור וניער היינו לכ"ע ב' דיעות שהניא הש"ע שם הא י'א אף במעם חוור וניער כרמוכת בתנ"א במ"א נ"א ואי"ה במ"ו אות י"ד יבואר עוד בזה: (למ) אם עמ"א ע" אות י"ו ועח"י אות מ"ג ומ"ש שם אף ע"ג

תמת (א) לא עמ'א מור בשם בה"ע עמ"ז א' ובתשובת הרשב"א ז'ל קע"ח הובאה בב"י גמי בח' של פסח אסור בהנאה אע"ג דבקיען בקניעא דירחא ולא עבר מ'ה ב'י ס"מ לא פלוג בין ז' לח' בכל מילי אע"ג בתס"ו סי מחלקין בו' אסור לשהות משהו ובח' משהין יע"ש. אם הביא עכו"ם בפסח דבר שיש בו משהו אסור לקבלם ולא במל ביד עכו"ם ועמ"ש בתמ"ב אם הביא עכו"ם בפסח דבר שיש בו משהו אסור לקבלם ולא במל ביד עכו"ם ועמ"ש בתמ"ב במ"א אות מ"ו בדיו: ךךע דבשרת הרשב"א שם משמע דעכים מסלק יד מחסץ מיד והישראל אין זיכה בו עד אתר פסח והפקר וא'כ אם בא ישראל אחר וזוכה בו שלו הוא לאסור בהנאה וצ"ע: (ב) לא עס"א ואם דבר ישראל עס עכ"ם קודם פסח שימכור לו חמץ והגיח עכ"ם בחצירו בפסח אם אחריות על ישראל אסור כבסי ת"מ: עיון בשרת פני יהושע סיי "ב וי"ד בחלק א"ח א" שלא מכר חמץ ונזכר בשבע וצוה שישליך במקום הפקר ברה"ר בפני עכו"ם אוהבים ויקרו לבתיהם ומסתמא יחזירו לו אחר פסח, ומשמע אע"ג דעבר על עשה כל דלא עבר בלאו לא קנסורו לבתיהם ומסתמא יחזירו לו אחר פסח, ומשמע אע"ג דעבר על עשה כל דלא עבר בלאו לא קנסורו בישר ברכומי כמח פוסקים אף דער בעשה קנסורו ומיר בשש יש תקנה זו למ"ש שם במיד בחבר מודי בחלים במ"ל מודי ביות ברכומי כל היות ביות ברכומי מ"ב ביות ברכומי מודי ביות ברכומי ביות ברכומי מודי ביות ברכומי ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ברכומי ביות ברכומי ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ברכומי ביות ברכומי ברכומי ביות ברכומי ברכומי ביות ביות ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ביות ביות ברכומי ביות ברכומי ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ביות ברכומי ברכומי ברכומי ברכומי ברכומי ברכומי ברכומי בלאומי ברכומי ברכומ עם שאר מצות לאחר הפסח מדרבנן לא במילה כדבר חשוב ומנין אף באיסור דרבנן כבסי ק"י בי"ד ובש"ך שם וע"י הולכת הנאה ליה"ם שרי עם"ו תמ"ו ח"י. אבל מצה שמתמת חומרא נאסרה בנפות וכדומה יראה דאפיי בעיניה אין להחמיר לאחר הפסח דהא לא עב"י: [דע אם נתערב מצה חמוצה חד בחד בפסח ונאבד א' מהם או אף קודם הפסח הנה אף להר"מ ז"ל דסובר כל ספיקא מ"ה ים דברובא בפיל לאחר הפסח וצ"ע: מ"ש המחבר אנים הוא כהר"מ ז"ל פ"א ה" ועח"ם שם וכ"ם דמהר"ן משמע דכל שהיה אנום שרי ומירושלמי בפ"ב דפסחים כבםעיף ה י"ל דחיים להערמה משא"כ באונם הירוע ויש לו קול ולא שכיחא בההוא מעשה שהובא בתורת השלמים סי׳ ר בא׳ שהיה תפום וצוה למכור החמץ וסובר כל ימי הפסח שחבירו מכר צידד להקל אחר הפסח ע"ש . ומ"ש שם מב"ק גזל חמץ ועבר פסח אומר הרי שלך לפניך ונאסר אע"ם דהבעלים היו אנוסים י"ל דהחמץ קנאו הנזלן ושלו הוא ואסור לכ"ע ועמ"ש במ"ז אות ג': עה"ל אות י"מ"ש פסקי תים' ביצה פ"ק סימן ז' חמץ אחר הפסח מותר בהנאה אבל במל שלא במינו ותמה שם וסבור הייתי לומר בבמלו איירי מותר בהנאה כדעת בה"ע שמביא המור ועא"ר אות י"ג. אלא ש"ל שמ"מ שם ממה שכתבו אבל במל בא'מ וצ"ל אסור בהנאה אבל במל כר וה"פ דמ"מ כמל הוא אף שלא במינו ברוב כמיש המ"א בתמ"ז אות ט"ר וכ"ש במינו בלח דפסקו דבמינו נמי במל ברוב: (ד) שמחוץ עמ"א משמע העכו"ם והחמץ שמחוץ לבית ובמ"ד ד" מתיר למכור למשות שלו חוץ מעבר כנעני. עם א משפע העכום והחמץ שטחוץ לבית וכם זי מתר לסכור למשרת שלו הוץ מעבר בנעני.
ואם יצמרך להחזיר הואראמיק תו הוי גורם לממון . ובסי ת"ן ס"ה דאטור להשכיר חדר בפירוש
שיבנים בו חמין ע"כ טוב שימכור החדר והממלמלין אנ"ק ולא ממעם חצר דהוא ממעם שליחות
ואין חצר לעכו"ם עח"י אות י"ר: עיין באר הישב אות מ" הביא בשם תשובת בני יעקב סי כ"
ראיכן ועכו"ם שותפים כיי"ש ומכרו לשמעון ולקחי כסף ולא משך שטעון לאחר פסח חייב שמעון
לבערו יע"ש ובמ"א תמ"ז אות מ"ו כתבתי כה"ג בלקח ישראל מישראל בכסף יע"ש. ובתמ"ג ס"ז ום"א אות די וה' וה"ה כאן אם אחריות על המוכר פשימא דעליה דיריה רמיא ותלוי בפלוגתא שם ואם קנה מעכו"ם בכסף הגה לרוב הפוסקים בין עכו"ם מישראל או ישראל מעכו"ם משיכה בעינן עח"י אות י"ד א"כ לאהר הפסח הוי ספק חמץ שעבר פסח ולקולא ואם ירצה העכו"ם להחזיר המעות רשאי ליקת אלא דכפי הנראה כל מה שנהנו הסוחרים הוי מקח וראוי לאסור גם ספק <mark>פלוגתא בפסח</mark> רשאי ליקח אלא דכפי הנראה כל מה שנהנו הסיחרים הוי מקח וראוי לאסור גם ספק סלונתא בפסח הוי ספק תורה ולאחר הפסח הו לא מהגי ספק דרבנן כמש"ל בזה ובשותפים אם אומרים דהלק עכו"ם היי שאף קנה היישראל היה ראוי להתיר חלק עכו"ם דיש בירה וצ"ע: והכו"ב כוי עמ"א מ"ש דמשמע שם אף בלא מסר מפתח שרי דיעבד זוה דלא כמ"ש המ"ז אות די ישם כתבנו בזה. ומעשה ביהוד שקנה יי"ש מענו"ם שהיה בעל היי"ש הנה צריך מכירה כמכיאר בסיי ת"מ והיהודי ירא שלא יקח עכו"ם קצת מי"ש דרך המגיפה וואמר שלא לקח מכירה למבית חותם על המנופה וליתן רשות לעכו"ם שאם ירצה יקדיה למסה במקדת ויוציא כל היי"ש וימכור ולעשות כר דהשתא סילק הישראל כחו וזה נראה לכ"ע שרי. ובמ"ז כתבנו אף בחותם עד למדידה נראה דשרי ועכ"פ דיעבד שם יודה הם"ז וכאן אף לכתחלת וכדבתיבנא. ומ"ש המ"א דבמ"ב ס" נ"ם משמע דאף לא מסר לו המפתח שרי דיעבר צ"ע שם מיירי שרי"ש היו בעל וב"ש המ"א דבמ"ב ס"ר נמכר בכפר לעכו"ם שם באיוה קנין וא"צ מסירת המפתח ואפשר אף אם סונר הי"ש בעיר במפתח לית גילוי דעת דש יותא העכו"ם לית נילוי דעת יותר מות ואמשר אף אם סוצר הי"ש בעיר במפתח לית גילוי דעת דאם וותם לית נילוי דעת יותר מות מדור מותה לית נילוי דעת יותר מות משמ"ל כשה משא"כ כשהענו"ם בעיר ובל הבית מסר המפתח או חותם לית נילוי דעת יותר מות מדור בילוי דעת יותר מות משרא"כ כשהענו"ם בעיר ובל הבית מסר המפתח או חותם לית נילוי דעת יותר מות האשה: אן אם סוגר הייש בעיר בפסוח לית גילוי דעת דשם "בוא הערום לעדי הן לו הפחתה לכנוס שם משא"כ כשהעכו"ם בעיר ובעל הבית מסר המפתח או חותם לית גילוי דעת יותר מות שאין הפון במכירה וכבר כתבנו שם בם"ז להתיר באיוה אופן וכאטור: ן ום"ש בענין שליחות עכו"ם לעכו"ם עיין ב"ש אה"ע סימן ה' אית י"ם דכשמע לעכו"ם אין שליחות ועש"ך ח"מ סימן רם"ג אית ה'. ומומר אי נעשה שליח לישראל וכדוכה באה"ע בגם מומר משמע דיש שליחות למומר ועשו"ת ריח השרה ולכתחלה יש למנוע שלא לעשות ישראל מומר לשליח שימכור חמצו ודיעבר ודאי שר ואי"ת כאות זי יבואר עוד. ודעבר מהני מה שנהגו המוחרים תקיעת כפו וכרומה ומ"ש שאין ישראל רבאות זי יבואר עוד. ודעבר מהני מה שנהגו המוחרים תקיעת כפו וכרומה ומ"ש שאין ישראל רשאי לקנות החמץ עם"ו ר: (ה) לא עמ"א תת"ד ק"ך ועא"ד יא דיעבר במתנה ע"ם להחור שרי לאחר הפסח דלא עבר בכ"י והפר"ח החמיר דל"ד למשכון דיגמור בדעתו שלא לפדותו יעיש. ולהרדב"ו משמע דהואיל הוא מראורייתא . וה"ה חלה שהפריש והחמיץ תוך הססח לאחר הפסח אסור בהנאה לכהן ועם" תנ"ו מ"ב ועח"י אות י"ו הקשה עמ"ש המ"א דאם לא אמר ע"מ פרינא שרי מי׳ר ש'ה ועם'ז וש'ך שם אות ז׳ וח׳ וי'ל גם המ'א לכך כיון באומר הריני נותן לך במתנת גמורת ויודע אני שתחויר לי דתוי מתנה גמורה אלא שיודע שהעכרם מעצמו יחויר לו דמרינא שרי: (ו) שמא עם'א ועם'ו זה ומלת שמא הוא לשון הר'ם ו"ל פ"ד ח"ו והמור השמים מלת

\$12.34

בהד דעבר עב"י לחהר הפסח שרי בהולכה ליה"מ דכך לי חד בהד ביבש כלח בלח בפחוח מס". וכמב הע"ז חיטי חמץ שומערבו ברוב כשירים בשעה ד' יכול להרכוח עד ס' ולמהון דקמח בקמח לח בלח מקרי ומותר לאכול חוך הפסח כמ"ש באות ה' ולשהוחו כך כל שנחערב יבש בדבש חד בחרי קודם הלילה שרי לשהוטי ועמ"א אות "א וע" פר"ח אות יא דחליו בפלובת לי דחור וניער וע" לבוש והא דקמח בקמח לח בלח עסי" חנ"ג במ"א ו' וחמ"ב א' וד"מ כאן איד"ד ק"ע בש"ך ג'. אבל קמח ממלה אפוה ההוש יעיד דלא הוי לח בלח רק יבש ביבש ופשום כול. זהוי יודע הא דמהני הולכה ליה"מ הד בחד הא ב"של איסור בחד היחר כולו מיסור וכבעין וקנים ליה ולא מהמי הולכה ליה"מ. אך לענין מלקוח אין לוקה באכל חד מהן עמ"ש בפחיחה בראש הספר ובפריי לי"ד בפתיחה לה' מערובית: (יע) שמא עט"ז פסק כמהרא"י והגיה הר"ב לדידן דאין חוזר וניער שרי הל חוך הפסח שנתערב חריאק"ה אחור באכולה לה במשפו והא הוי בנוקשה ומיל אותר ביה הל חוץ ההפסח הייו לא מותר באכולה בש לשבחות ולי כפח שניפשה היינו לף של מותר ב"ל מותר בה לא מותר בה לא מותר בה לא מותר בה באכול הל בשות ביו בשות בור בתו ביוד בהני בנוקשה ומיל מותר ג"כ בהח"ד לא מתר בה לא איכור ולא היחר. ומשתע ביותר בה בתו ביותר בה לא איכור ולא היחר. ומשתע ביותר בה ביותר ביות אותר ביותר ביות בורברני מב"א בולה ב"ל בורד בי" בורברני מב"א במה בחבר למבות ב"ל מותר בה לא מותר בור לא היכור ולא היחר. ומשתע ביותר בה בה מותר בה לא איכור ולא היחר. ומשתע ביותר בור בתו היותר בור ברביני מב"א בור בתות בה לא איכור ולא היחר.

כל שיש חרי דרבון ער"פ מותר לשחוחו וה"ה למוכרו לערו"ם. ע" חה"ד קי"ג קי"ד :
ב"ש הס"ז דרמ"א פוסק בחנ"א דחבית בכר כו" יע"ש בט"ז כ"ה ובמ"א מ" ואטן קיי"ל אף
היחרא בלע הקדירה בלוע מהלב ואח"כ בשר לריך ס" נגד כל הקדירה והתם בהבית
משום נס"ל ואי"ה שם יבואר. כבר כתבנו לעיל דקמת בקמת מיקרי לת בלח וקמת ממלה
אפויה נקרא יבש ביבש ונ"מ נתערב קמת בקמת קודם הלילה פחות מששים ונתרבה שונג עד
ס" אסור דהנ"ל בשאר איכורין ובקמת ממלה אפויה אם נתערב פחות מרוב ונתרבה שונג עד
רוב מותר עכ"פ קודם הלילה לאכול דיבש לא ג"ל עי"ד ז"ב בט"ז י"ו יע"ש:
דיני כ"ר וכ"ש ועירוי נתבארו בי"ד ז"ב וק"ה ומ"ש הר"ב לעיל ס"ג וטוב להחמיר בכ"ש אם
היס"ד הא עד הלילה אין להחמיר וכ"ש בלונן לגמרי . וכ"ר שה"ש בחמ"פ כה"ג אין
נש"ך י"ד ק"ה הות ה" בשם כ"ב לוסד. ונס"ב במ"ו שלין לחוש כ"ז שאין וס"ב הא כ"ר לוסד. ונס ישה להק ב"ל הלום וליו בה"מ בתמ"פ כה"ג אין
להקל אף בה"מ וכן מבמועין דביר הר"ב בכ"ב אין לחוש כ"ז שאין יס"ב הא כ"ר לוסד. ונסי במי המת"ד בי מית מת

דוב כלר וכ"ש ומירו עבל הו הפינה להסור דינם לחיר לעיי ל לב בע דידי של של החמיר בכ"ש חם היס"ב הא עד הילילה אין להחמיר וכ"ש בלונן לגמרי. וכ"ר שעומד על החמיר בכ"ש אם היס"ב הא עד הלילה אין להחמיר וכ"ש בלונן לגמרי. וכ"ר שעומד על האש ואין יס"ב עש"ך י"ד ק"ה אות ה' בשם כש"ל בלאי להחמיר ול"ב ללונן לגמרי. וכ"ר שעומד על האש באות יס"ב בל" און להוש כ"ז שאין יס"ב הא כ"ר אומי במי"ש בה"ג און להוש כ"ז שאין יס"ב הא כ"ר אומיד בו מים עם מהמירין בחס"ז אף בלונן ולמאן דמתיר בה"מ התם בכה"ג לא: כלי יי"ל העמיד בו מים עם למוקים ובשהה מעל"ע והוריקו משם י"ל אי הוי לפוגם ולבסוף השביח עמ"ש במ"א כ"ו. למוקים ובשהה מכין פהח בבית עכו"ם ע"ל קכ"ב ול"ע לענון פסח ו"ל. עמ"א ח"ן אות י"ב משמע דנט"ל משהו שרו בהלה וה"ל. במואר הלא ח"ץ אות י"ב הממע דנט"ל משהו בר"ב בחשבה כ"ח (ובד"מ א") ור"פ מ"ב ס"ע הבאי המ"א המ"ז הח"ל אות א"ב היכא שיש עוד לד להתיר סומכין אשאלחות דחתן במשהו ולמעשה אין לממוך כ"א אות ל"ג היכא שיש עוד לד להתיר כומכין אשאלחות דחתן במשהו ולמעשה אין לממוך כ"א ל"ג מליהה אומה המיא המ"ז מ"ל מ"ב ריח ונט"ל ומשהו מקילין באכילה ובתס"ז מים ומיכו במלים הבשיל אות והביל לא וזה דוקא בה"מ ומניעת שמחם וב"מ המים במלים הוב"ל התי המשל במ"ב ומנים להמיל לא וזה דוקא בה"מ ומניעת בשובה וב"מ המים במ"ב וכ"מ המס יש עוד לד חרי משהו י"ל מאוחו הבשיל משמע אף לת בלת וא"ה שם מומרל אבל אם פוסקין כן מדינא לע"ם שיש כמה דדים שמתירין הוא דאנו אומרו שובי לאו מולי ומשה וב"ל ביל משבהו י"ל היו וצ"ד דסעעם החיכה מתשהם במשה ע"א ה"ו י"ב לכאורה משמע משהו לע"ד הטעם במחל המיר בפרש במשהו עמ"א ח"ן י"ב לכאורה משמע משהיו לשל לא משהיון להתיר השהיה או למכור הון מדמי אים לו ממכור בפרש במשהו עמ"א ח"ן ו"ב לכאורה משמע מיל לא משברין להפר להמיר השהיה או למכור הון מדמי אים להמר מ"ב ביוש ברום להו להיו ממ"ב בה"ב בות למכור שלי ממ"ב מה"ד מיכל אמל הום מת"ב הח"ב והמורה לריך לעיין היבה לבהו מכל מ"מ הוכל אמל משהיון ליה כמ"ב בת"ד פוב"ב והמורה לריך לעיין היכב כליום בלאים מומ"ב ומכור בב"ע ומתורה לריך לעיין היכב כלום בלהום מומ"ב ומומרה להון למים מומ"ב ומ"ב והמורה לריך לעיין הימב בהיו וממלה בה"ד והמורה להין למים בהיו וממ"ם בה"ד וממ"ב בכ"ו וממ"ם בה"ב והמורה לו ממ"ב בה"ד מבה"ב בכה לבדון להם מ"ב וממרה לבו ממ"ב הוב"ב והמ"ל

שמא ועמ"א רכ"ז סכ"ז וכ"ז דאין אונאה לעכו"ם והכל לפי מנהג המקום: (ו) ה"ז עמ"א עי מימן ת"מ דקי"ל כל שהחמין של ישראל אף שברשות עכו"ם וקבל העכו"ם אחריות עב"י דלא כרמב"ן יעפר"ח כאן ואזיל לשימתיה בת"מ ואין הלכה כן ועיין אות תי דיעבד לאחר פסח שרי בע"מ להחזיר זכאן מיירי בענין דלא הוי מהנה ומכירה כלל אף לשימתו ובאה"ע סימן כ"ח מ"ך מתנה ע"מ להחזיר ומעשה בא' שמכר חמץ עם החדר כדין ולקח ואדאמי'ק מעם מעות וחשאר בשבר שבפירוש התנה שאם לא יתן העכו"ם המעות לאחר פסח המכירה במילה למפרע ורצו לאסור לאחר הפסת ואני אימר כי בעיגן תנאי קודם למעשה הא מעשה קודם לתנאי לא גם י"א בחים ר"ו דגעינן תנאי כפול וגם אוסדן דעתו היה שירא שסא לא ירצה העכו"ם ליתן כלל מעות הא אם ירצה העכו"ם ליתן מעות כפי מה ששוה מכירה גמורה היא או יהזיר לו החמץ בעד הדמים ו "רצה העכו"ם ליתן מעות כפי מה ששות מכירה גמורה היא או יהויר לו החמין בעד הדמים ול"ד לאם אומר אם תעשה דבר פלוני ויש לצדד בות בהפסד מרובה וצ"ע. עת"י אות די בשם בה" י"ד קל"ב כ"א עכו"ם מוהן כי מ"ש הה"י דחיישי שמא ימכרם לישראל ועסי תכ"ו במ"א בי מ"ם כאן אין ישראל עושה כלום רק עכ"ם מוכר ופפק דרבנן אין לעשות כירים הא לא"ה שהי ועס"ש במ"ז: (ח) אע"ם עמ"א עסיי תמ"ז במ"א מ"ז מ"ש בשם הר"ן והירושלמי דבאן מיירי בלא היה ידוע לו כלל בפסח דלא עבר אדרבנן אפ"ה חייש להערמה וכ"כ הפר"ח אות הי ואף הוציאו מרשותו והפקיר וראייה מארבא דמבעה בחישתא אמא לא אמר שיפקיר ואין אדם יכול לזכות בו כבס" רמ"ז מ"ג במ"א מ"ז רמ"ז אות הי וכאן צות די דאחר. יוכל לזכות בו "דב"ר מות הי וכאן צות די דאחר. יוכל לזכות בו בשבת ולאחר שבת אין זוכה בו זה הבר"ח סובר כמ"ש חלבוש ברמ"ו וכמ"ש הצ"צ בסי" כ"ב זעמ" ה ברמ"ו אות י"א ובע"ש נ" וא"ר י"ב ובא"ז זי כמ"ו א"כ אין ראיה מארבא ומ"ש על הע"ש בתמ"ז ס"א בשם מהר"ם מראקנמ"י קנ"ז דיובל להפקיר ולוכות אחר פסח כתב אפי" בינו לבין עצמו דלא כש"ג שכתב דוקא בפני עדים והלא בשכ"נ בהגהות הב"י אית זי כתב בפני עדים ל"ש הערמה ור"י בירושלמי פכ"ש מיירי בלא עדים והע"ש מובר דר"י מיירי במניח ברשותו דבימיל והפקר צריך להיות בלב שלם האל"כ קונה לו הצירו כדבעיגן למימר לקפן אי"ה חייש להערכה משא"כ בפוציא מרשותו ומפקיר הפקר גמיר בימי הפסח שכל מי שרוצה יוכה בפסח זה רשאי כבסיי רמ"ו ובח"מ הע"ג יה"ש הערמה כה"ג ובמ"א רמ"ו השיג ג"כ על הע"ש וא"ר הסכים שם להע"ש: [כן ש" בשם הר"ש הלוי הנה שם הזכיר להפקר בפני ב"ד ושכ"נ עוקר ההיותר בפני עדים דל"ש הערכה כוי והאדון ז"ל השמים זה דסיבר כיון רמילתא דל"ט היא שיכוא עם חמץ בספינה ל"ג להערכה והעיש בתמ"ז אצ"ם שהמכים לכהר"מ מראקנס"י לא הסכים למהר"ש הלוי דבימול צריך בלב שלם וכל שאין מבסל בלכ שלם לאו בימול היא ולפי שיש לנו דברים בנו אמרתי אשיחה וירווח לי: מריש הוי אמינא כל שמבבל ומפקיר ולבו כל עמו עובר ב"י וכמ"ש המ"ב במימן ג"ח כמובל ושרץ בידו וב"כ הרשב"א ז"ל. בסימן עי בשם רב האי ז"ל וכט"ש הר"ן ז"ל ר"פ שבים מימול זה תלוו במחשכת ב"א ושמא לא יכמל בלב שלם יע"ש. וכיון דשמענא לכ"ש הר"ש בשם הרמב"ן ז"ל הביאו המ"ז בי"ד בסיי רי"ש יו"ד אזה ג' והש"ך ברל"ב אות ל"ד וכללא הוא כל שהפיו מכחיש הלב ממש שאומר בפה היפך מה אחות הוא הואלין בליב האירון ופללא הוא כל פחפיי מכוחים הלב מפט שאומה בפת הופך מה שמחשבה בלב וכיון דבריו שבפיו עיקר הם וכל שמעה בדיבורו נגד המחשבה שניהם אין כלום ר"ל המחשבה והדיבור אין כלום כדבשינן למימר לקבן א"ה א"כ אם הוציא החמץ מרשותו ואומר בכיון בפה שמפקיד הפקר נמור הוא אע"פ שבלב חושב להיפוך בתרפיו אוליגן ואם זכה בו אחר קנה וכה"ג דלא עבר אף אדרכנן שהוציא מרשותו לאחר הפסח שרי אבל אם מונח ברשותו אע"פ שמפקידו בפין כיון שלבו בל עמו נהי דפיו עיקר מ"מ חצירו קנה לו ואף שאומר בפין שלא יוכה לו חצירו לעולם מ"מ אחר רגע כשדעתו בלבו עליו תו חצירו קונה לו אח"כ שאו אין הפיו מכחיש המחשבה באותו זמן ונהי כשהבימול בלב שלם אף מונח בחצירו שפיר דמי כמ"ש הב"י משא"כ בה"ג ועח"מ פרין חצר ומש"ה דברי המ"ב בתשיבה שם הם קילורין לעינים שכתב דהי"ש היה מונח ברשותיה דאין הביכול שאין בלב שלם מועיל וחצירו קונה לו דוקא במונח ברשותו וכאמור ועמ"ש בפתיחה דתרומה מהני מחשבה ואתי דיבור במעות ומכמל מחשבה ולא אמר כלום (עיין שבועות כ'ו ב' וי'ר של'א ממ'ו) ועש'ך י'ר שם אות ע'ה ובלבוש שם דהוי כמו גדר ומה ראיה דהתם המחשבה לאו ם הילכך גם הדיבור לאו כלום משא"כ כאן גם מה דמשמע בפסחים שם דלר"מ חוי זה כמעות יש לעיין ביה ואין עת האהף פה ומו כשה בעולה ברשותו. ובכמל בלב שלם הוי הפקר עתוסי פסחים דף בי ד"ה דפראורייתא ואפשר ו"ש רש"י מקרא ומיהו י"ל לענין בימול בלב והתוסי כר"ן ר"פ יע"ש ועש"ת פ"י חא"ח י"ב וי"ר ועם"ש לעיל בזה: (מ) של הפקר עמ"א תמ"ה ב" ועיין ע"ש ה"ה כל איסורי הנאה והפר"ח כתב ה"ה עד הלילה ובירושלמי פ"ג דערלה ה"א ופסחים פכ"ש ה"א דאיק לה פלא יאכל בצירי כרי אבהו אף לכלבים אהרים (בכ"י משמע אף חמץ של אחר לבהמת הפקר) א"כ בשאר איסורי הנאה לית לימוד והרי"ף והרא"ש פכ"ש כפי הנראה פסקו כחזקיה לית לימוד נ"כ ועפ"י פסחים כ"א ב' שייל לאחר זמנו שרי כר"ש מ"ה מיותר לא יאכל ועי"ד ה' בשר בחלב שבת דמ"ו בענין הפקר יע"ש: בשאלתי פרה של עכוים ונותן חמץ בפסח והחלב לוקח הישראל וחייב באחריות הפרה עסי ת"מ במ"ו די בחמץ גלי קרא דבר הגורם כממון דמי משא"כ בפרה ולשתות החלב תוך מעל"ע אם אכלה ג"כ תבן הוי זוו"ג ומ"מ י"ל דישראל נהנה מאיסורי הנאה וצ'ע עם'ו תפ'ם

תמנו (א) ופלאי פירוש סחורה מ'א וכן גרשם בש"ע ובאות ב' א"ה יבואר אי דוקא פת או שאר סחורה: (ב) אסיר עמ"א מדסתם באות א' כחורה ובאן מלת בבעל החנות משמע אף מלאי שאר סחורה תלונן בבעל החנות שאוכל שם ומדסתם המחבר משמע ליה כן וצ"ע דרש"י פירש ייא דמשל פלאי שהוא פת משמע כבירור שאר כחורה לא וכמ"ש הב"ח וכב"י דלר"ח במלאי מת דאל"כ פשימא דתליון בפיעלים (אף דבעל החנות איכל שם תליון בתר רובא) והר"ם ג"כ פרש באן מלאי פת וכ"כ הדרישת (ומ"ש שם וצ"ל שות ספק אם הוא החמץ שנשאר מהסחורה לא וראי לא הבינותי כוונתו אם לומר דמספיקא אסור הא בעירובין משמע דמספיקא עכ"פ שרי בהנאה ועם"ז מ"ש כשם תמים דעים דף ע"ד ב" דמספק אסור בהנאה וי"ל דבריו בע"א) וסבור הייתי לומר דמש"ה הולכין אתר בעל החנות דפיעלים ודאי מת שנשאר כל השנה אפקורי מפקיר להו כנראה מתמים דעים שם ובחנות ישראל חציר: קינה לו כל השנה דל"ש או דאיסורא לא ניחא דליקני ומש"ה אחר הפסח אסור אע"פ שבסלו כבסר תמ"ח ס"ה יע"ש וכ"ו אינו שוח לי. ועוד דא"כ לאיזה צורך כתב דתולין בבעל החנות ועיין תמים דעים שם דכ"ו לענין אכלה והנאה אבל לבדוק תלוי ברשות אם התנות ישראל צריך לכדוק ותנית של עכו"ם אע"ם שישראל הניח חמץ אין זקוק לכערו אם נתיאש וירצה פוכלים ישראלים אפ"ה אין זה מצוי בידך כיון דרשות של עכו"ם. ומ"ש המ"א משמע מכ"ח כר מדכתב דמש"ה אסור בהנאת ואצ"ל באכילה דבאכילה א"ג ספק דוי אסור ואף בהנאה אסור דכודאי משוינן לה יע"ש הרי כרבריו ומ"מ א"י מעם נכון לחלק בין אכילה להנאה דתרוייהו ספק דרבנן הני . ומ'ש שכ'ם בעירובין היינו דעכ'פ שרי בהנאה בפחצה על מחצה (ומיד אתר הפסח)

ואם א' אמר לעבד ושים הריני נותן לך במחנה עימלהמזיר אחר הפסה לכי מיש האיר אום י'מ וכ'ומ בלבוש דמתנה עימ להחזיר לכתחלה אסור משום חומרא דחמן ודיעבד שרי בהנאף להחר הפסח וכדבשים למימר לקמן אי'ה אומ ו' ומיא ה' ויל דהחדון לא קכה דלשים כמו לא ניתר הפסח וכדפשין נמימר נקמן תיה היותו אין וניתי אין אין היות כל קבה דבשי לשי לה הקנה ממב רק ע'מ בתחזיר לו ודומה ליד רס'ו סכ"ב ובב"ך לוח לימ. וליש: ובז'ש הש"ז שהון להסניר החדר כו' שח"י אית יד וה"ר ז' דוקה קודם המכירה הה מכר כדון וקנה שכו"ם ואה"כ הניח חותם אע'פ באין ראוי ונוערון כי מ"מ דיעבד שרי: ומעישה בה' במכר הביוח גדולות יידש והניח חותם לאחר המכירה יב להחיר ואף קידם המבירה מכירה דידן בבסר כראוי כל קוואר'ם בסך כך וכך והעכוים אם רולה פוחח חוחם ועובה מה שרולה רק החותם עד למדידה א"כ ברי ואפבר אף לכתחלה והנה בח"י כתב מטעם העדמה ועב"ח וזה במכירה מועפת דהוי ביפול מהח רק בגילוי דעת כני כר"ן ר'פ וכל שמניה הותם קודם נראה שאין רולה במכירה מבח"כ כה"ג כאמור . וגם מ"ש הב"ה שלא ינית הוחם על ההדר הא על החביות יוכל העכו"ם למכור לחבירו החביות במביכה וימדוד אחר הפסח ועא"ר דעכו"ם לא כמכה דעתיה מבח"ב מכוכה שלמו כראוי ולא הוי גילוי דעת ודאי דיעבד שרי ואף דההיתם רק עד למדידה וצקף עליו במלוה והיי"ש בלו מעתה ודע אם מוכר כל קייארע בסך רב י"ל דהוי ביעול מקח בעכו"ס ובזה ל"ש גילוי מלחא וראיי למכור כדרך העילם דליהיי מכירה כראוי. וכ"ש אם היהודי מכר בכפר לעכו"ם היי"ש שיש לו בעיר והניה היהם ולא ידע העכו"ם מזה עדוף כפי דל"ש לא סמכה דעתו הלא הפי' שידע כה"ג דיעבד ודאי שרי . ומלהתי ברתבי ה"א הרב ז'ל בו'ח א' מרביט הגדול הגאין המפירסם בדורו הכהן הגדול מאחי מהור'ר היים כהן ראפפורט ז'ל אב"ד דק'ק לטב והגליל הביא מ'ש המ'א אוח ד' דמבמט ממ'ב דיעבד לא מסר המפתח ברי ואיים שם יבואר עוד : רבו"ש שאין למכור החמץ למומר והחן של מימר אסור לכל ישראל ערץ וכ'מ פיא מהו'מ ה'ד וחולין ד' החון כו' ועס"י הוח ידד דאין לירף ארג הפסה מיד המן מן מומר ואפשר ספק במא נעשה אחר הפסח שרי עחיי המ'ם א' והוליי ד' הפסח מיד חמן מן מומר ואפשר ספק במא נעשה אחר הפסח שרי עמ"י חמ"ם א" וחולי, ד" ב" ד"ח. מומר ומהרש"א שם וא"ל דקושמא קאמר אף בדרבנן לא בביק היחרא דא"כ לרעעים נמי יהא שרי ובס" ראש ייסף כתפני שם. ומיהו יש לומר לעשות לכתהלה ס"ם א ספץ נמי יהא שרי ובס" האם לכתהלה ס"ם א ספץ דרכנן אין עוצין ע"ד ק"י וקב"ב דקונים דכרים מבוצלים מעכו"ם דסתם אב"י וט"ב החם מדוחק הוא : דהוף יודע מומר בנשא עכו"ם הואד עכו"ם ואהיבך הוולד יבראל שיין אה"ע מזה ומ"ב ומ"ב אים דיעבד א"ע עדיף מחינות שנבבה לבין עכו"ם ואין לך אונם גדול מזה ואף בישראל אוום אסור זה עדיף ספי ודיעבד אם קנה ממנו בה"מ י"ן ל, ולמכור לאשם מומר לעכו"ם לכתחלה לא ואם א"א באין אחר מוכר לה בתאי שהחזיק לעלמך ולא חמכור אף לבעלך וכמ"ם בישראל לכתחלה לא ואם א"א באין אחר מוכר לה בתאי שהמזיק לעלמך ולא חמכור אף לבעלך וכמ"ב המץ מחור ו"א דו בד"ש ומעבה כו" בה"א מה" מה"א ה" ו" הלים המלך להתרים מותר ומ"א ה" ו" הלים הכלל השלה שלא מבואר אם אימור עכו"ם לבראל למתליף עלמו וע"א ביום ארוב לבתלי במום וב"א באום ב"א באום לב"א באלה דרבנן אבור למתליף עלמו וב"א באור בכן אבור בל"ד א"ל מוה דרבן לבוב ובם במא יושף הארכתי בם" אברבן לבור לה"ל ה"ל מרוח וב"א באור בכן במום "ד"ם מחור ו"ל כן ובס" ראש ובאה הארכתי בם: "ל"ל הביום הארכתי בם: הארכתי בם: הארכתי בם: הארכים ובא הארכים ובא הארכתי בם: הארכים במא ובאה הארכתי בם: "ל"ל הבור למהליף עלמו וב"א בארכתי בם: "ל"ל הב"ל הארכים ובא הארכתי בם: לס'ד דר'י ה'כ מרווהין דהוי דרבת ובתום' ד'ה מותר י'ל כן ובס' רחב יוסף התרכתי בם אם קנו חמן שעבר הפסה מן מומר ולא ידע שהוא מומר וכדומה פשיפא דמקה מעות הוא עמ"ל פ"ה מה"א ה"ז ובמ"ל בה" מכירה פי"ז הי"ד וב"ד קיים סעיף י"ג ואם ירלה המומר להחזיר המעוח רשאי דשלו הוא נוסל וכאמור : עיין ב"ד לים בש"ך אוח י"ן כחבהי בכם גאון א' מעבה כא' שלקה מיד לאחר הפסח דודאי נעשה בפסח רק שחבית א' נעשה אחר הפסח י'ל דמוחר להוסיף ולכשלו יע'ש הנה בלא ה'מ אין לההיר דיש ס'ס לאיסורא מת הלכה כהר'ב דאין מוסיפין בדרבנן ובמא הכל נעשה בתוך הפסח וכ'ש אם עירב הכל ביהד נ'נ לה בלא בישול עי'ד ל'ש אבל בה'מ י'ל אף רובא דאיסורא ומיעום היתר כההיא דעלים שנשרו לחוך החנור יבש ביבש ש"מ רובא דאיסורא מוסיף ומבטל בדרכנן ושם ביארהיו. וחבית בין הביות גדולות דבר חשוב ע"ד קל"ב ס"ב אף בדרבנן לא בטל ועפ"ז המ"ז אומ י"ח חקנתיה דידיה : מעשה בח" שמכר חמן וייש לעכו"ס כרחוי חקף הדמים במלוה ובחוך הפסח הפסיד, העכו"ם הרבה מיי"ם, ולקח עכו"ם חוהכו כל יבראל המפחח מיד העכו"ם ליח חששת . ואפשר רשאי היבראל לקשול לפני השר שיקח המפתח מיד העכו"ם שלא יפסיד לנמרי כי הוא עכו"ם עני הבל אם לקה היבראל המפתח מהעכו"ם י"ל דההריות על יבראל ואסור לאחר הפסח. ול"ע: אפר חמן שעבר הפסח ל"ע דאע"ג דכי קנים ר"ש בעיניה על הערובות אף פחוח מם' אפשר לא קנים כבסי' חמ"ו במ"א מ"ד אפר אפשר גרע פפי . ואם צהה חמן ע"מ לבערו בפסח ושרפו בפסח עתום' פסחים כ"מ ב' ד"ה רב אשי י"ל דאפרו מוחר דלא עבר ב"י ובפתיחה בריש הספר ח"א פ"א סעיף ו"ב הארכתי אפל קנה בפסח ע"א לבערו וביערו בהא לא קאמרי עמ"ל בה" הו"מ פ"א ופ"ג : (ה) שמא עש"ז והמ"א אוח ו" מסור מבמע בלח שמח ומבטיהו בחם ירלה יקהנו ממנו והט"ז מהיר חף להבטיחו ביתן לו ריות ובע"ב מבות בכת במח ומכור והעולם מקילון כמ"ש הפ"ז . ועה"ר י"ב ובלא חנאי : אם מכר חמן כבעה דלכתהלה אסור והעולם מקילון כמ"ש הפ"ז . ועה"ר י"ב ובלא חנאי : אם מכר חמן כבעה שביח לעכו"ם י"ל דהוי מכירה ולכאורה חליא בפלינהא אי עביד מהני עמ"מ ר"ז ור"ח בדרבנן ג'כ ועיין קידושין מכרן וקידש בדמיהן ועבו"ח פני יהובע המ"ח סימן י"ב וי"ד ולפיל הבימיתיו ועסי׳ חלים בפכ"ג בשו"ח רבני וינילים וביטול לה מהני בשש הה מכירה גמורה הו מפקיר ברה"ר מהני עכ"פ דלאחר הפסח כה"ג ואמנם בתמ"ו בב"י לא משמע כן אבל במכירה לעכו"ם י"ל מהני ועפ"ז המ"ו א' ול"ע : (ו) דלא עט"ז והמ"ב בסימן מ"ג האריך הביאו המ"א אום ה" מפעם אדעתיה דכ"ע לא אפקריה ואסור לחבוע העכו"ם אם אין רולה הא לחבוע היהודי שהנה יכול לתבוע לישראל שקנה שלא כדין ויראה שים למכור ההדר וחמן בסך רב הרבה יותר משויו ויזקוף במלוה ובדיניהם אין להוש לביעול מקח ועה"מ רכ"ז סכ"ו א"כ בום אדם לא ימן ססך הזה ומיהו מהא דם"ג מוכר בדבר מועם אין ראיה דהחם הבעלים מפקירין ואין לחוש לביפול

מקח עב"י ט"ז ובתה"ד ק"ך וח"מ גם כאן להיפיך יב לומר כך . ואם מעט יוחר פחוח מכדי אומאה בודאי שרי לכתחלה וכאמור ושום אדם לא ירבה ואי"ה במ"א יבואר עוד : הונחה בודחי שרי נכתחנה ובתחור ושום מום לחיינה וחיים כמינו יבחור פוד . (1) אע'פ שבטלו עפ"ז עב"י יכושלמי פסחים פ"ב ה"ב כר"י. עפר"ה האת ג' דהר"מ ז'ל למד. הניחו שוגג מסי' המ"ע בהגוח וה"ה ביטול דמטחמה בטלו וזה יש לדחות ועיין בהנחון המסרש דפום דעסויה ובתשיבת הרשב"א סי' ע" ובחום" שם ד"ה האחל הרגיש בזה. גר שמח

קודם פסח חמלו לאחר פסח שרי (הפקר הוא) ירובלמי שם הביאו הח"י אוח א" : שותפים עכו"ם ויבראל בחמן וחלקו לאחר פסח הלק עכו"ם מותר ובל יבראל אסור דבדרכק יש ברירה ח"ד ב' ועא"ר א' הביא מי"ד קמ"ו ס"ד גר ועכו"ס מעיח והמץ כו" ועכו"ס שנול חמץ מישראל ועבר פסח לידד בא"ר לקולא גם במעבה דמהן עכו"ס דגן יבראי ואפה פת בפסח והביאו אחר הפסח נידד להקל: אם הנית יבראל חשים ברחיים ובא עכו"ם

ואמר לישראל שלחתו וטחנו עה" אות ד' בשם הב"י סימן י"א דיש הרבה ספיקות לקולא ומכל"ת הפשר כוונחו שיחזיק לו ישראל טובה . ואפשר בלא"ה אין עכו"ם נחמן לאשור עי"ד מ"ח בש"ז אות י"ע ומיהו אש דרך ללחות החטים קודם שחינה ראוי לאשור ואש הוא בעל הרחיים צ"ע ואש היא עכו"ם דעלמא י"ל דהוי כגול עכו"ם ורגאו בשיניו וכח"ש הח"ו וי"ל להחליף העכ"ש

וכוונתו ממ"ש רש"י ותוס' ד"ה שהולכין דאי אין הולכין אחר הרוב הוי ספק ושרי פש"ג דרבנן לקולא ואמאי לא פירשו בפשימות דדייק דאין הולכין הוי שקול וליתסר בהנאה וע"ש מהרש"א ז"ל ש"מ בספק שרי בהנאה ומ"מ קשה דאימא משום הנאה לא מיתסר מספק ואימא דאין הולכין אחר בספק היה למשרי פש"ג יע"ש מהרש"א ז"ג ויילו מים בדרבנן לאיסורא כמו פת דהכא שמא של ישרא ישים חשמא פש"ג ויילו ס"ם בדרבנן לאיסורא כמו פת דהכא שמא של ישרא אם יש ספק שגעשה אחר פסח שרי במולכין בתר רוב העיר ע"ד לענין רוב וקרוב . ומ"ש אם יש ספק שגעשה אחר פסח שרי בארולה כ"ה בהנות שומים שמש ממור ובהות חלים בהנות מותה לאחר הפסח בארולה כ"ה בהנות מותה לאחר הפסח שהי בארולה כ"ה בהנות מותה לאחר הפסח שהי

באכילה כית בתום" עירובין שם עם שם בספוך ובתום" חולין דף ב" ד"ה מותר לאחר הפסח בצק ובמהרש"א ז"ל שם כבר הארכנו בס" ראש יוסף דהתם כיון שחשור הוא משא"ב ברוב ישראלים כשרים תולין לאחר הפסח דמסתמא לא עברו עב"י וי"ל בע"א. קשיא לי קצת אמאי לא יליף חמץ שעבר הפסח שיהא אסור מ"ה ק"ו מערלה שלא נעבדה עבירת ומה לערלה שלא היה ש"ה חמץ

שעבר הפסח שיהא אסור מזה קזו מערלה שלא נעבדה עבירהומה לערלה שלא היה ש"ה חמץ תוך זמנו יוכיח דעל מה הצד לא פרכיגן זמנו יוכיח בל לחמי בכית ערלה יוכיח וכ"ח חבש"ו וחוסם פי פרה יוכיח דעל מה הצד לא פרכיגן מעלמא ע"חולין קמ"ו ב"ק"ו אדם דן מעצמו ועוד מה להגך שכן נ"ק וג"פ לית בכ"ח לקות כמ"ש בנ"ו בפתחה וע"ן פ"י פסהים כ"א ב" וכ"ח וצ"ע:

תנ (א) צריך עמ"א מ"ש לכתחלה לשימתיה בתמ"ג אות ו" דיעבד אף למחליף שרי דאין תופס דמיו ומ"ש כ"ון בשעה שנותן אין הראשון בע"ן כ"ה ברש"י ותוס" ורא"ש ע"ו ס"ב ב" ובמור ולבוש כיון שלא היה בע"ן בשעת איסור הוא ל"ד דאף אם היה בע"ן בפסח כל שאח"ב בשעת פרעון אין בע"ן שפיר דמי ומ"ש דיש נוהגין איסור כ"כ בד"מ בשם הגדות הרייף בספר דרך תמים משום איסור ריב"ת ומש"ה כתבו שראל שלוה דיעבד וב"ד קס"ב ס"א בהג"ה דמותר ללוות ככר בבר מועם ולא כפדי אינשו ומ"א מוהר לפרטן אחר פמה היינו ככר ותוד הפסח מעות בככר דבר מועם ולא קפדי אינשי. ומ"ש מותר לפרעו אחר פסח היינו ככר ותוך הפסח מעות וכ'כ א"ר אות א" ועח"י. ויש לראות דמשמע דוקא כשאין הראשין בעין דאינ בעין בשעת פרעון מכי לזה שלו הוא וברשותו נאסר א"כ אין זה כנסל דמי איסור הנאה מי גרע מגול חמץ קודם מכי לזה שלו הוא וברשותו נאסר א"כ אין זה כנסל דמי איסור הנאה מי גרע מגול חמץ קודם פסח ועבר פסח ונהר דמצי אמר הרי שלך לפניך אבל אם רוצה ליתן מעות פשיטא דהננזל רשאי לקבל וה"ה כאן (ועב"ק צ"ח ב" וח"מ שסוג א") ורשיי שפ"י בע"ו סיב ב" שאין בעין "ל דלו פירות שביעית אף קודם ביעור עכ"פ דין קדושת שביעית יש להם שלא להפסיד כוי ודברי ד" ינאי פרעו אין פירות שביעית בעולם דאי קיימין חליפי פירות שביעית עכ"פ הוי משא"כ כאן שלוה פרעון אין פירות שביעית בעולם דא מיר בעולם דאה כעין התספה (מדרנגן) וכמ"א הר"ן ז"ל שם משא"ב חמץ דאין תופס דמיו לית פרעון בעולם גראה כעין התספה (מדרנגן) וכמ"א הר"ן ז"ל שם משא"ב ממ"ד קל"ב מ"א דעכו"ם לא אחמירי כה"ג ומה לו לגעין שהניח הככר ברשותי בפסח מי גרע ממ"ש ב"ד קל"ב מ"א דעכו"ם מילא קליה ושרי לכתחלה לקבל מעות כ"ש כאן (ויש לנו הרהורי דברים ב"ד קל"ב מ"א וקמ"ד מ"ב מ"ש הדמים מותרים דיעבד ואולי ר"ל דיעבד דלכתחלה אסור למכור ע"ו ואה"ג דיעבד אם מכר מ"ש הדמים מותרים דיעבד ואולי ר"ל דיעבד חומר מ"ח אם לוה לעכו"ם ככר קודם פסח מותר מותר הישראל לקבל הדמים לכתחלה) וצ"ע: כתוב הפר"ח אם לוה לעכו"ם ככר קודם פסח מותר בככר דבר מועם ולא קפרי אינשי . ומ"ש מותר לפרעו אחר פסח היינו ככר ותוך הפסח מעות מותר הישראל לקבל הדמים לכתחלה) וצ"ע: כתב הפר"ח אם לוה לעכו"ם ככר קודם פסח מותר כל אחר פסח אותו ככר עצמו דלא כש"ג פכ"ש יע"ש וכן נלענ"ד וכמ"ש בסמוך דהם ברשות העכו"ם. לקבל אחר פסח אותו ככר עצמו דלא כש"ג פכ"ש יע"ש וכן גלעג"ד וכמ"ש בסמוך דהם ברשות העכו"ם.

ואם גזל עכו"ם חמץ מישראל בע"פ דגוף החמץ של ישראל עס" ת"מ מ"א קגה העכו"ם לגמרי ועס"

תמ"ג ותמ"ח עדיף מהגיחו אנום ברשותו: (ב) יאמר עמ"א משמע דמחלק בין ככרות בריבית

דלכתחלה צריך שיאמר משא"כ בקנה חוק הכומרים כר אף לכתחלה א"צ שיאמר ויש לחלק בכמה

אנפי היכא דנותן מעות לזמן בריבית קנה הככרות כו" (ודיעבד שי" דלא משך ועוד שלב"ל הוא)

משא"כ בחוק הכומרים דרך דמצי למלק בכל שבוע א"צ שיאמר ועמ"ז: (ג) אומר עמ"א והמחבר כאן

סתם דא"צ לימול הדמים החלה קודם פסח ואף אחר פסח רשאי לימול פת שע"פ ועמ"ז ב" מ"ש

מודה. והמנ"א מס המודם בחולה פודם מודה ביותר מודה ביותר ביותר המודה ביותר מודה ביותר ביותר מודה ביותר ביותר מודה ביותר ביותר מודה ביותר מודה ביותר מודה ביותר ביותר מודה ביותר משבת. והתו"א תי דמשכת המעם דנראה כשלוו ומש"ה בעינן תתנו מתחלת השותפות משא"כ מ"ש משבת. והתו"א תי דמשכת המעם דנראה כשלווו ומש"ה בעינן תתנו מתחלת השותפות משא"כ כאן דאין מלאכה אסורה רק איטור שנהנה מחמץ ומש"ה כשאומר קודם פסח מהני אלא דקשה הא בי"ד רצ"ד סי"ג הביא רמ"א די"א בנמיעה של ערלה דמותר שיאמר הישראל אח"כ טול אתה של ערלה כו"ד המ"ד לשבת דהמלאכה אסורה כמ"ש המורי זהב והש"ך שם וא"כ המחבר שסתם שם שאסור אם לא התנה תחלה למה סתם כאן דשרי אם התנה קודם פסח ועל זה תי דאילנות זכה בהן הישראל תחולה ומש"ה צרוך תנאי בתחלת השותפות מה שאין כן תוכר מוכר התנור קודם פסח לעכ"ם שיאפה תחלה ומש"ה צרוך מנאי בתחלת השותפות מה שאין כן תוכר התנור קודם פסח לעכ"ם שיאפה ולא הוי משתכר באימורי הואה ברמ"ד ומורי שומר ביותר מורי במורי מורים באימורי הואה ברמ"ד ומורים ביותר ביותר מורים באימורי הואה ברמ"ד מורים ביותר ביותר ביותר מורים באימורי הואה ברמ"ד ביותר ביו תחתרום שות ברין דונאי בחותר השתפות מה שאין כן תנה מוכל דוננה קודם עשה אינור בינור הוא משעם אימור ולא הוי משתכר באימורי הנאת כבסית ומש"ה שפיר דמי. ול"ד לסימן רמ"ה דהתם ממעם בעד שבוע של מלאכה שנהאה שלוחו של ישראל. ולדינא מסיק כהב"ח שימול דמים קודם פסח בעד שבוע של פסח ומ"ש בד' ימים של י"מ אסור עכ"פ אם לא נמל דמים תחלה דאו שרי שבת וי"ם כה"ג ורצה המחבר דהתיר מול אתה זה בחה"מ והח"י אות ד" תמה עליו ולמ"ש א"ש דוראי הבערת כזו שלא המחבר דהתיר מול אתה זה בחה"מ והח"י אות ד" תמה עליו ולמ"ש א"ש דוראי הבערת כזו שלא המחבר דהתיר מול אתה זה בחה"מ והח"י אות ד' תמה עליו ולמ"ש א"ש דודאי הכערה כזו שלא לצורך כלל אסור לישראל בי"מ והוי כשבת "שוב ראיתי בא"ר אות ד' כ"כ בפשימות: (ד) מותר מא הוה המחבר שבתב אף מעות אסור לקבל דהוי משתכר באיסורי הנאה מעמא יהיב למילתיה דאפי׳ קורם פסח אסור לקבל חמות כמ"ש הב"ח בס"ב כיון דידוע שיאפה חמץ משא"כ בס"ח וככרות שעבר עליהן פסח אסור לקבל התגורו כחצירו כיון דניחא ליה בכך ואם קבל מעות קודם פסח שרי דיעבד בשאר איסורי הנאה עב"י עתום׳ פסחים כ"ב ב" ד"ח ואבר מן החי וא"כ מ"ש המחבר ואם קיבל כבר המעות י"ל קודם פסח קאמר או אפי׳ אח"כ אם אומר בפסח שאין רוצה בפת דאיסורא לא ניחא דליקני ומש"ה המעות שרי ואין ראיה לחליפי חמץ אי שרי למחליף עסי׳ תמ"ג בס"א וי" לא ניחא דליקני ומש"ה הביא מע"ו ס"ב א"ד שברו למלאכה אחדת והביא י"ג אין ואיה להתם בלא"ה היה נותן שכרו כו' וב"ד קל"ג ס"ב וס"ג יראה דוקא כה"ג שרי שם הא שברו למלאכה התרת והביא י"ג שכרו אסור וא"כ כאן עכ"פ לכתחלה היה אסור ועו"ץ ולוה תי׳ המ"א דכאן הואיל אחת והביא י"ג שכרו לשלם לו לאו משתכר כרי ולפ"ו ה"ה בי"ג אם שוכרין על יום שלם דהשתא וא"ג לא יאפה כלום צרוך לשלם לו לאו משתכר כרי ולפ"ח ה"ה בי"ג אם שוכרין על יום שלם דהשתא וא"ג לא יאפה כלום צרוך לשלם לו לאו משתכר כרי ולפ"ח ה"ה בי"ג אם שוכרין על יום שלם דהשתא וא"ג לא יאפה כלום צרוך לשלם לו לאו משתכר כרי ולפ"ח ה"ה בי"ג אם שוכרין על יום שלם דהשתא וא"ג לא יאפה כלום צרוך לשלם לו לאו משתכר כרי ולפ"ח ה"ה בי"ג אם שוכרין על יום שלם דהשתא וא"ג לא יאפה כלום צריך לשלם לו לאו משתכר כו' ולפ"ז ה"ת ביי"ג אם שוכרין על יום שלם דהשתא א"ג לא יעשה כלום צריך לשלם ועשה יי"ג י"ל עכ"פ דיעבד שרי וצ"ע. ועפר"ח כתב במ"א. ו"ל מ"ש המחבר כאן דביי"ג אף שאכר בפירוש לפלאכה אחרי אפור ובאן ולמ"ש בב"י לא יתורף זה ועמ"מ במ"ז לקמן אי"ה עוד מזה: (ו) לדור בו עמ"א משמע כו הא המחבר י"ל דתנור הוי קצת רוצה בקיומו של איסור ומיהו ממ"ש בס"ד מבואר דאסור להשתכר בשאר איסורי הנאה לכתחלה כרפרישית שם ועמ"ש אי"ה באות י"א: (ז) שיקנה עמ"א ראם מושכר אצלו לשנה לא יאכל בביתו משום חשרא: (ה) צא ואכול עמ"א עח"י אות ? ואמת בכ"י בתמ"ח בשם אגורה דאסור ליתן בהמתו לעכו"ם ובספק (ח) גא האכול עם א עדי אות די ואמת בכי בתמיח בשם אגודה דאסור ליתן בהמתו לעכום ובספק שרי מה מאן וללאורה מתחם אין ראיה דהוש"ש שרי מה מאן וללאורה מתחם אין ראיה דהוש"ש משמע ספק גמי וכם"ש הח"י והפי" בכ"י דאסור ליתן בהמה לעכו"ם כשידוע שנותן חמץ וגראה שהעכו"ם עושה בשליחות ישראל ובשאר איסורין גמי אסור אמירה לעכו"ם משא"כ בסתם אין איסור משום שליחות ואי דנהנה מחמ"פ ע"ו מביא ראיה מע"י כל שלא הקרים דינר שרי ה"ה כאן. ולפ"ו ולפ"ו וליד בחשש ואפשר מסברא כ"ב דעיקר כדיעה שנייה בי"ד קל"ב כ"ד דוקא הקדים דינר אייון ראיה להתיר בחשש ואפשר מסברא וללע הדע בי"ר ב"מו המתור משום מומים במומים במומים במומים במומים במומים במומים במומים במתור ללע הדעל בכרת ומה"ם במומים ב אמור וגהי דכאן החמיר משום הומרא לכל ועיקר כריעה שניווביי קל בין יוקא הקוים דגו אמור וגהי דכאן החמיר משום הומרא דחמץ (דלא בדיל וכרת עפר"ח) בספק אין להחמיר דהיי כעין ס"ס וכאמור: [הוף יודע שמ"ש המחבר בתמ"ח ס"ו אסור ליתן בהמתו לעכו"ם מבואר בב"י דמדמה לפועלים כר וכ"כ הפר"ח כאן דלדיעה שנייה דלא הקדים דינר שרי ה"ה בהמה כה"ג שרי ובמ"ש. אמנם י"ל כמ"ש הפ"מ שאלה י" אם העכו"ם מחלק בולרות וה"ה כשמשכיר לו חמור שרי אף שיודע שמאכיל חמץ דעכו"ם אדעתיה דנפשיה עביד הביאותיו בתמ"ח. וע' תבואת שור בחירושיו לפסחים כ"א למכור בהמה לעכו"ם בפסח יש איסור תורה לכאורה לית כאן איסור תורה. אמנם לבי אומר לי שיש כאן איסור תורה דאין הנאה גדולה מזו שנתפסמת הבהמה מאיסור הנאה ול"ד לפועלים כלל ועיון לבוש בתמ"ח ס"ו שנהנה שמפמם כו' ומ"ש הב"י בסתם שרי אפשר דמש"ה שרי שנותן שכירות ועכו"ם אדעתיה דנפשיה עביד ואין ישראל נהנה שיוכל לקנות דברים אחרים וע"ו מביא חמצו של עכו"ם ביד ישראל וקבל הישראל אחריות די"א דשרי בהנאה ה"ה כאן ושם כתכנו דאמור (וי'ל דל"ד הוא והכוונה דאסור בהנאה שוכה לו תנורו כיון דניחא לית בכך עב"ח) ומ'ש בתצ"ה

ולא הני חנות הבוע לענין זה אכתי מלאי עכו"ם ופועלים יבראל אמאי אסור ולא הוי ספיהא ולישרי וז"ש הט"ז למה חליכן ספי בפועלים מבחכו"ח וליהוי ספיקא ולישרי באכילה כפי הנחלי מריש דבריו דניהא לרש"י במלאי עכו"ם דספיקא הוי ואפידה שרי באכילה דלא כמ"א אות ב'ואי"ה שם יבואר וע"ז כ' דא"מ דר"ח מודה לרש"י במלאי פת חולין בשל מי המלאי ור"ח מיירי במלאי שאר סחורה א"כ ל"פ רש"י ור"ח ומטור והמחבר משרע לפיגי ומסיך שליגי במלאי במל ה טחורט מוכ לפירם זר קרותפור והמחופר משמוש קפרבי אנטיק יפרבי במנהי פט כל קר הפיקה. היי ושרי באכיל'ה דספק חמץ שעבר הפסח דרבנן (למקום שאוכלין כש'ג) ולרש"י המלאי עיקר וְמַלֹּחִי ישראל אסור כודאי . נמִנא לפ"ז במלאי שאר סחורה כ"ע בתר פועלים אזלינן דרובא היי לא בחר בעל החנוח אף שאוכל שם לפעמים . ומלאי פח לרש"י בחר מלאי אזלינן ואם של ישראל אכור כודהי ולכ"ה ספק הוי ושרי ולפ"ז לכאורה לדינא בכ"ע שרי דהוי ספיקא דדינא אלא דהוי כעין ס'ם שמא הלכה כרש"י והוי ודאי והח"ל כר"ח דספק הוא עדיין במא של ישראל הוא ובי"ד ק"י כתבנו בס"ם לחומרא בדרבנן (ועשכ"ג בא"ח בכללים ס"ם בחד ענינא מלערפין חומרות הלוקות עד"מ ב' פלוגחת דרבוותת הפכר לח יע"ם) והלבוש פי' כב"י וב"ח ועיין והבאר היטב אות ב' כתב והט"ז כתב דבכל גווני לקולא יע"ש וזה לר"ח אבל לדינא י"ל דהוי כשין ס'ם וכמ'ם ועפר"ח כתב טעם הר'ח במלאי פת דתלינן בפועלים דרובה נינהו כמעות לפני סוחרי בהמה יע"ש וי"ל החם אזלינן בחר רוב ב"א הלוקחים לא המוכרים מבא"כ כאן רוב החמץ הוא המלאי . ועיין בחמים דעים כי' רמ"ה דף ע"ד ע"ב כתב דמש"ה השמיט הרי"ף ברייתא דחנות דיש גירכאות מהולפות ובכולהו לאיסורא ומשמע התם אף בהנאה ועוד דאל'כ קאי דלא כהמהבר ברמ"ו ס'ד ומ"מ בפסח שרי דהעכו"ם להנאת עלמו מכוין אם הולק עמו בוולדות יע"ש וה"ה בהשכיר סום לעכו"ם בחה"מ פסח ויודע שעכו"ם יתן חמן כיין דעלה

דעכו"ם מועל הין זה נהנה יע"ש ול"ע לדינה. ומ"ש שם מדכתב המחבר דעת המתירים תחלה משמע דעתו כך עמ"ש בכללים בי"ד זה בכוחב דיעה א' בכחם אבל י"א וי"א בשל חורה להומרא ובד"ם לקולה ועמ"ה רמ"ו הות י"ו והי"ה בת"ן יבוחר עוד:

תנ (b) יאמר עט"ז הביא מ"ש הב"י מי שקנה הוק הכומרים דנראה בא"ל שיאמר כלל ואפ"ה פסק בש"ע להחמיר לכחהלה ודיעבד שרי בלא אמירה ועמ"א ב' אבל הט"ז סובר להלכה דכל היכא דהלוה לעכו"ס סך מעות והחנה על זמן עד שנה וכדומה שלא יוכל העכו"ם לשלק הקרן חוך הזמן דאז זכה הישראל בתחלת הלואה בככרות של כל השנה לריך <mark>שיאמר בתחלה דבעד שבוע של פסח יתן לו מעות ולא מהני מה שמתנה קודם פסח וכבסי^י דמי<mark>ה ס"א דבעי שיחנה תחלה וה"ה תוק הכומרים כיון דלא מני לסלוקי ליה בכל השנה לריך</mark></mark> שיתנה תחלה משא"כ אם בכל שבוע יכול העכו"ם לסלק למלוה הקרן א"כ כל בפחנה בתחלת השבוע הוי כהחנה מעיקרא ושרי ואי"ה במ"א יבואר שיש לחלק בין ההיא דשבת לכאן גם לא קנה הישראל במחלת הלואה כל הככרות של כל השנה דישראל מעכו"ם משיכה בעינן ואף ישראל מישראל י"ל כיון דמדרבנן בעי משיכה י"ל דאין טובר ב"י ועוד דשלכ"ל הוא . ומיהו היכא דדינא דמלכותא דאיו א' מהם יכול לחזור לכתחלה יש לההמיר כמ"ש הט"ז ודיעבד ל"ע . ומ"ש הט"ז בתנור של שותפים בס"ג מותר ביתנה ישראל תודם פסח שיתן לו דמים מתחלה תודם שבוע של פסח בעד שבוע של פסח כמ"ם הגמי" פ"א מהו"מ אוח ג' הביאו הב"י והלשון דחוק דמדכתב שיכול הישראל להלוק השוחפות בכל עת שירלה דא"כ הוי כמו חוק הכומרים ובריבית דיכול לסלקו בכל בבוע דפשיעה דשרי שוב רחיתי שדבריו ברורים וסובר כל שהתנו בחחלת השוחפות לזמן ושאין א' מהן יכול לחזור בתגור ודאי אף שאומר קודם פסח שאין רולה כ"א מעות לא מהני דכבר זכה בפת של שבוע שלפסח מדינא דמלכוחא לא מהני תנאי כבסי' רמ"ה אלא דמיירי שיכול לתלוק הבותפות בכל עת שירלה ומש"ה מהני חנאי קודם פסח שבעד שבוע של פסח יקח דמי' אחר הפסח ושרי דהוי התנה מתהלת השותפות כו' אבל כשמהנה קודם פסח טול אהה של פסה ואני אח"כ זה לא הוי הסנה כלל קודם פסח דהוי חליפי חמץ שע"פ דאומר לעכו"ם פול אחה חלקי נבבוע בל פסח כו' ומש"ה המה על המחבר בס"ג דמחיר שיל חחה פת הלקי בשבוע בל כו' ומ'ש באות ב' דכבר יש לישראל חלק בכל שבוע הוא ל"ד דהא יכול לחלוק השותפות בכל שבוע אלא דה"ק דאף קודם פסק אין כאן קנאי כלל דאומר לעכו"ס טול אתה חלקי בפסח כו' ונמצא הם שותפים בפסח וישראל אח"כ חליפי חמץ שזכה בהן נוטל וכאמור ואי"ה באות ב' יבואר עוד: (ב) אומר לו עט"ז וחוכן כוונתו ביארתי באות א' דאף שיכול הישראל לחזור מהשותפות שרי . (כ) החשו ש שש י החוק פחמו כית עי בחוש עי דמף פיכוד היפרחד מהשומפות בכל שבוע אפ"ה לא הוי בהחנה מעיקרא (כמו רבית אם יכול לסלק לישראל הקרן בכל שבוע דשרי) דאין כאן עקירת השוחפות אלא שאומר לו שבעד חלקו המגיע לו בפסח יקח אח"כ וזה אסור . ומ"ש עמ"ש העור בשם רש"י ירצה דמ"ש ליעו"ל דמים הייגו אחר הפסח אם יעול דמים שבי כיון שהתנה קודם פסח שאין רצונו להיוח שוחף בפסח אא"כ יפול דמים שרי אחר הפסח ליקח דמים וה"ה חמן דהליפי מעות הם וכמ"ש אבי העזרי ברבית ה"ה כאן כיון שיכול לסלק הבוחפות בכל עת בירלה הוי כהחנה תהילה והגך רואה באדונינו הט"ז ז"ל כיון כוונה מיוהדת דבטור ע"ש חבובת רש"י כתוב לאמר דיאמר הישראל קודה פסח ויטו"ל דמים מאותו שבוע לעתיד לאהר ככח והיינו ביתנה קודם ככח ביטול אח"כ דמים ואז אף חמן שע"פ ברשות עכו"ם הוא וחליפי מעוח הם ושרי ובהגמי"י פ"א מהמן אות ג' הביא דמותר להחמות קודם פסה ונוט"ל דמים של אותו שבוע ול"ד לישראל ועכו"ם שיש שדה בשותפות כו' אבל כאן כיון שנט" תחם למים של מותו שבוע ולד משתמל ועבור בשים שלה בשותפות לו יוגל לתן פיק שות של את הדמים מהחל"ה מותר כ"ה בב"י ובהגמי"י בקלח נוסחאות ראיתי כחוב אבל כאן שנועל הדמים מהחל"ה מותר וזהו כני' הע"ז ופירוש ונועל הדמים אחר הפסח ומחחל"ה מותר לקבל הדמים דלא אסרינן בשאר איסורין משחכר באיסורי הנאה אף לכחחלה כתום' דשוכר חמורו הדמים דלח מסריק בסחר חיסורין משמכה במיסורי הנחיף מף בטחומים כמוש דבוכה מוחדו לעבו"ם בס"ז (אף שפירש לחמץ שרי עמ"ח "א) וא"ל ליטול דמים קודם פסח כלל וה"ה חמץ יכול לקבל אח"כ דחליפי מעוח הם . ולפ"ז אין בחירה מלבון רב"י שמביא הטור דמשמע שא"צ שיטול הדמים קודם פסח למ"ש בהגמי"י וכאמור . ובא"ר אוח ג' כחב דגי' הט"ז נוטל וליתא שיטול הדמים קודם פסח למ"ש בהגמי"י וכאמור . ובא"ר אוח בג' וכעל כלא וו"ו וכ"ח בב"י אבל (נט"ם בדפים שם) וכוונחו דהט"ז גורם ונוטל בוי"ו ואמנם הגי ונעל כלא וו"ו וכ"ח בב"י אבל (נט"ם בהנמי" בקנת דפוסים מנתחי בוי"ו ונוטל כמים. עוד כתב הט"ז במ"ם הב" דהמרדכי לת הזכיר בנטילת המעות יהיה קודם פסח ע"ז כתב הט"ז דהגמי"י נמי לת הזכיכו נטילת המעות קודם הפסח דמל"כ אמתי לת כתבו בתחלת דבריהם שיתנה קודם פסח ונוטל דמים מתוחו שבוע ההפח דמו ל מולה לחיכות כל כמבו במחלת דבריםם שימדה קרדם שמר ומעד דמים מחותן בכוע קודם פס ה ומדלא הזכירו כן בחהלת דבריםם ש"מ דלא בעינן קודם פסח נטילת המעות וכן בטור ע"ש חשובת רש"י כתב שימה קודם פסח ויטול דמים מאוחו בבוע ואא סיים כלל יטול דמים קודם פסח . (וחוש' ע"ש וליל וחו) דאף המץ בכי אחר הפסח דחליםי מעות כל שימנה קודם פסח ביטול אח"כ דמים וז"ש הע"ז דלכתחלה מוחר אח"כ לקבל ואא אסרינן משחכר באיסורי הנאה חוץ יו"נ (והסם אף דיעבד אסור) ואי"ה באוח ג' יבואר עוד ועמ"א באוח ח" מזה: (ג) אפילו עע"ז. עמ"ש באוח א"ב הנה הטור הביא חשובת רש"י שיטול דמים כו" מזה: (ג) אבידו עצ"ז. עמ"ש בחות ה' וב' הנה הטור הפית השובת רש"י שיטול דמים כו'
והות מה שהעהיק המהבר בב"ג והשמיט יטול דמים וממך תמ"ש המרדכי פ"ק דע"ז קיתן תח"ח
נכאל הר"מ מישראל ועכו"ם ביש להם תגור בשוחסות כו' והשיב דמתנה קודם ססח שרי ועיין
אות ב' מה בהקשה הפ"ז ולמ"ש י"ל. ותחר כך כתב הטור והר"ר שמשון בן אכרהם אשר
במעשה כו' והוה מה שהעהיק המהבר בס"ד וכמו שליין באר הגולה ומדכתב הטור והרשב"ל
בנ"ז משמע דחולק על השובת רש"י והא אין שייכות זה לוה דברש"י היה חולאי קודם פסח
בני"ז משמע דחולק על השובת רש"ז והא אין שייכות זה לה לה דברש"י היה חולאי קודם פסח
דודה רש"ז דאסור ואף דמים דחליפי חמן הם (ומ"ש לכתחלה הוא להרשב"א ז"ל דססק
Pri Megodym Tom 111. 7

דיעבד ברי ועחמ"ג אות ה') וע"כ ל"ל דהמהלוקת כל רש"י והרכב"א הוא דלהרכב"א המלו כל עכו"ם אסור בהנאה חוך הפסח והוי משתכר באיסורי הנאה (ולפ"ז מה באוסר הרשב"א ליכרל מעות אפילו קודם הפסח אסור ואי"ה במ"א ד' יבואר) ורש"י סובר המצו של עכו"ם חיך הפסח ברי בהנאה ומש"ה ליח כאן מבחכר באיפורי הנאה כו' וא"כ לכאורה בחרי כיסקי אהדדי דבס"ד לס"ג אף מנור בוחפות ואף יכול לכלק העכו"ם בכל זמן ולומר איני רולה להיות עמך בוהף בשבוע של פסח ויעמוד הסגור ריקן או יאפו באר דברים מ"מ נהי דהוי לענץ זה כהחלת השוחפות כמ"ש באות א' בסופו אכתי הוי משחבר באיסורי הנאה דסיף סיף דמי בכירות בל איבורי הנאם קא בקיל דאבור לכתחלם עכ"פ בבאר איבורי הנאם ואין חקנה דם"ג אלא בתהלח קניית התנור ביתנו דביתי הפסח יהיה התנור של עבו"ם ובבוע א' לאחר הפסח של ישראל אז שרי לא בע"א כנ"ל ביאור דבריו בזה . ומ"מ קשה מ"ש רש"י הובר המלו של עכו'ם ברי בהנאה תוך הפסה קשה דבנמרא פסחים כ'ע א' מסיק הדר ביה ראב'י ויותר היה לפרש דרש"י סובר בשחר חיסורי הנחה ברי להבחכר כמש"ל . כעיפים אין כוחרים דתנור שוחפות שאני וכל שמחנה קודם פכח הוי כאילו ההנה חחל<mark>ם</mark> שוחפות ושפיר דמי . ובזה חבין דברי שכ"ג בהגהות הב"י אות ד' יע"ש ובסי' רמ"ה דלא מהני הנאי קודם השבת אלא בתהלת השוחפות התם נראה כשלוחו ובמ"ש המ"א באות ג' והש"ז לשיטתיה באות א' וב' משא"כ בס"ד בתנור ישראל לא מהני חנאי אף קודם הפסח אפור ליסול דמים דכוף כוף משתכר באיכורי הנאה וההוא דהבוכר המור בס"ו י"ל כמ"ב המ"א באית "א. ומיהו כל זה בים להם תנור בבותפות אבל אם שכרו תנור מעכו"ם לאפות בו ויש לכ"א רבות לסלק בכל עת שירלה אף הע"ז יודה דמהני תנאי קודם פסח ביאפה העכו"ם בשביע בל פסח ולית כאן מבחבר בהיסורי הנאה וכאמור עשכ"ג : רבו"ש להקשוח על הרשב"א דאישור" לא ניחא דליקני לאו אנוף הדין דאשור דמשחבר באישורי הנאה אלא אמ"ש דככרות אשור מטעם דוכה תנורו כחלירו וחמן של ישראל שע"פ ומדינא אסור והא דאיסורא לא ניהא דליקני וע"ז מירן דניחא ליה בכך דהא הניח לאפוח כו' יעש ועמ"א ואי"ה יבואר: (ד) יש עב"ז הנה במבחכר בשחר חיבורי הנחה יש מי שמיקל אף לכחקלה כבוכר חמור לחד פירובא וגם לכי׳ רמ׳ו כ׳ג ל׳ד (ט׳ם רט׳ו) דשם יש היסור הורה והין נחמן משח"כ דהף חיבור דרבנן הין ברור . ומיהו אי הוי איכור דרבנן בבירור אין לעבות מהלה כפק דרבנן (ה) בית עמ'ז וכ'ל המ'א אוח וי"ו וככ'י בכם אנור דוקא חוך פסח או ע'ם דלא מסחבר לחסור שלבים יום קודם פסח וה"פ דודהי מ"ש בירושלמי היינו ע"פ דחון לומר סתמח אסרו דפביטא דקודם שלפים עכ"פ שרי ולהו סממא איירי ה"ה די"ל דוקא ע"פ אכל בד"מ חסרו דפביטח דקודם שנפים עכ"פ שרי ונהו כחמת חיירי היה דייל דוקח ע"פ חבנ בד"מ העהיק הוך שלפים אסור קודם בלשים שרי וע"ש ול"ע : (ו) אסור עש"ז ולשימה באוח ד' דלמ"ד משחכר באיסורי הנאם אסור ה"ה בס"ג : מ"ש בענין אורנדים עמ"א והנה חתיי קשול ליה ז"ל א" דאין אדם מוכר שלב"ל וא היו מכירה כלל עיום ומש בחוק הכומרים מה ביש לעיין ב"ה. ב"א חלי דקנה העכו"ם לא קנה אלא בשעה שבא לעיום ואן כ"ש שמוחר לאכול מוכר לא בה"ג . ב"א חל"ל אף דהין אדם מקנה דבר שלב"ל מ"מ יכול לסלק עלמו ממנו כחו הפקר דמני להפקיר אף שלב"ל כמ"ש הב"ח בהשובה קכ"ד דהפקר מעשם נדר ואדם אום של עלמו שלב"ל להפקיר אף שלב"ל כמ"ש הב"ח ב"א ב"א ב"א ב"א מהם קודם פסח עם" תמים ב"א ביום מחל מורכת לא ומרכת לימון מהבלמה בה"א הכונו מ"ש מו בו ב"א ברונו מ"ש מו מורכל מורכת לימון מרכה בו מורכל מורכת לימון מרכה לא מרכה לימון מרכל מורלה מורכת לימון מרכל מורכל מורכה לימון מרכל מורכה מורלים הבדלות הב"א מרכה מורלים מורכה מורלים מורכלים מורכלים מורכלים מורכלים מורכה מורלים מורכה מורלים מורכה מורלים מורכה מורלים מורכה מורלים מורכלים בפ"ז בסופו מ"ש שם . ומ"ש מי ביש לו רחיים בל עלמו אין חקנה אלא ימכרם לעכו"ם ובהבלעה לא ידענא דהא רשאי למכור הרחיים גופא בכל ע"ש וע"פ ויראה דג"ל וישכרם בהבלעה אבל מכירה גמורה גוף הרחיים יראה דשרי בכל ע"ש וע"פ וכאמור : (ז) ולרחוץ בהם שאינו מהבלוע ע"ז ועב"ח דכתב רוצה בקיומו דנהנה מהמץ שאין בולע עוד הרבה מאחר שבלוע כבר

תנא (א) וטוב עט'ז. הב'ח אוסר להניח בנובה הרבה הן כלי המן בפסח הן כלי פסח בשאר ימוח הבנה הן כלי עכו"ם הממושכנים מפעם לים כמו נר שבת כבסי רע"ה והע"ז פוסק כווחיה בכלי המן בפסח דחף חיסור דרבגן ל"פ אבל כלי פסח בשאר ימום השנה בגובה הרבה דהוי גזירה רחוקה שמא ישכח וישמש חמץ ושמא בפסח ישמש מלה דאי נמי כך רוב מתירין בסימן חמ"ז ס"י כולי האי לא מחמירין בלא פלוג וכלי עכו"ם מפמע דמודה להב"ח דאסור בגובה הרבה והוא הדין כלי פסח באין גובה נמי אסור. ועמ"א לדידיה כלי עכו'ם יש לההיר בפשיטות דיעבד ברי ומ"מ המחמיר גם כזה חע'ב (עיין באר היעב ד' ול'ע) ועה"י ז' וא"ר א' להחזיק המנהג לכום כלי חמן בפכח בגובה יע"ש ומנר בבת ד'ת ה"ר ועפי׳ ער׳ה ור שעוה החיר בט'ז ב' ומ'א ג' דאוסר מטעם די'א כיבוי כו' יע'ש ועפר׳ח א'. ובח'י ו' להמחבר בחמ"ז דנט'ל סרי למה מלניען הא כל מילי דשרי דיעבד לא גזר שמא ישכח ובח ייף להתחבר בתח ז דנסיל שכי לחה מנניטן הח כל מיני דשפי דיעבד לח גד שמח ישכח ושמא חמן לא בדיל כו' וייל שמא ישמש דבר חריף בארש'ט בססח וכדומה דלא מהני נסיל ולפ'ז כלי פסח נמי ול'ע . ומ'מ הרא"ש בהשובה כלל י'ד סימן א' החמיר מטעם דלא בדיל ובאמת ל'ע מ'ש הב'י על הטור דהם ד'ע בהשובה משואר כן ועח'י . וא'כ כלי עכו'ם דבדיל ברי . ודע דתקנה לסגור בהדר זה כה"ג או המן עכו"ם מבא"כ המלו בביסול גמור פשיסא דלא וכר'י ור'ל אסור ועסי' חמ'א ס'ה ור'ן ר'פ וחוס' ד'ה אור כהבו לר'ל או אף לר"י דלמא להפש בחורין ועמ"ב בהידושינו והי"ה שם יבוחר. עש"ך י"ד קכ"ח אות פ"ו בבם או"ה והח"י אות ב' דלמא פקעי כי בבעה מועטת ודאי לא פקעי בשלהבת מכל לד ודי בבעה מועמת אבל הב'ח ז'ל פירש כיון במכנים להיסק גדול אי פקעי מיד פקעי ואפקורי מפקיר ליה יעיש ואי'ה במ"א ד' יבואר עוד : ואם נחן כ"ח בתנור ונתלבן שיהא ניצולות נחזין ועבר ובישל בפסח במזיד אסור מידי דהוי בישל בכלי שאב"י במזיד בשאר איסורין ובשוגג י"ל דשרי. ואם נפל ניקשה כמו הרטין בחמ"ז כי"ב לקדירה אין מהני הגעלה ול"ד לי"ד סימן קי"ג סי"ו בש"ע כ"ח מגעילו ג'ם שאין עיקר בד'ם נוקשה י'ל הוי שיקר בד'ם סייג אטו חמץ גמור או כיון די'א נוקשה ד"ח

ה"כ היה ראוי לאכור אלא אגן לא קיי'ל כן ורוצה בקיומו יש ט"א עמ"א י"א ואם ירצה השם שם יבואר וע"ד צ"ד בט"ז אות ד' ומ"ש שם :

מו היי עיקר בד"מ . ואלו היה היחר אף בפר"ח למ"א ממ"ז ה" אלא שאינו וכאמור:

(ג) ועיין בי"ד עמ"ז ועע"ז י"ד ז"א ולקמן סכ"ב אות יו"ד וי"א כלי הזריך ליבון אם הגעיל

ובימש ברותח אסור דיעבד ואי"ה באות ה" יבואר בזה: (ד) דאם עש"ז עמ"א ד" בלבנים

השרופים דוקא ליבון ולבנה בנחייבשה בחמה דין כלי אדעה (ומוחר בהגעלה) אבל הסיקי

בהוץ אף דיעבד אסור כפי חשמיםו הכבירו שבולע המן בפנים אף בהיסקן חמיד בחון וכ"ה

במרא ולבוש בוכיא היסקו בחון אוסור בוי"ו וכלי מחסות דוקא מיאל מאלים בפנים הא בחון וכ"ה

אף שחשמישו חמיד כך ונתלבן עד שיהא ניזיונות נחזין אסור דיעבד וכ"ה בעור ועיין לקמן

סשיף וה"ה מתסות שדי בהגעלה אם תחב ליורה עד בפתו ואהר כך אחו המקלח ואל בא

המים בפנים אף דיעבד אסור: אם עירו שכר חם על כלי חרם בחון שנבלעו בו כ"ק ומחזיר

למנור בלנו אף אם נאמר כפי משמעות הנמרא פסחים למ"ד ב" דכה"ג גא חאים שבקל נפלק

כ"ק ועמ"א ג' ואי"ה שם יבואר מ"מ ז"ע דיעבד בהזיד אם לאסור התבביל בפסח ולכתחלה

כ"ק ועמ"א ג' ואי"ה שם יבואר מ"מ ז"ע דיעבד בהזיד אם לאסור התבביל בפסח ולכתחלה

כבר בתב הא"ר אות ב" בשם או"ה דלא נהיגין אף בחזרת כבשומת ומיהו דישכד או שעם בדחק

בס"ה אוסר ירצה דבמשפיר בפיי לשם המץ אסור. והעלה המ"א להלכה בשאר איסורי הנאה אסור להשתכר לכתחלה בייתנ דיעבד אסור ובשאר איסורין דיעבד שרי אף למ"ד למחליף עצמו אסיר ומשאכר דיעבד שרי ובשוכר כלי אף סתמא אסיר דרוצה בקיוםו של איסרו וכי במדמה ובשוכר כלי אף סתמא אסיר דרוצה בקיוםו של איסרו כי במדמה מדים בי"ש ב"ד הי ואבר מן החי ובלבוש הארוך כאן יע"ש: (יב) ויש עס"א וע"ד לביש. והב"ח כתב רוצה בקיומו של איסור דבלוע מחמץ ולא יכלע בקדירה יותר א"כ. שפור כתב ויש מתירון וע"ז תמה המ"א ויש מתירון וע"ז תמה המ"א למ"ס הר"ב בתס"ו מ"ד דאור התרגנולת בהואה ה"ה מ"ס דמ"ש. ומשמע כאן דאם תחבו כף שאב" למ"ד שרים ששים משהו ונמ"ל אפשר בה"מ מיותר למכרו לעכרם ובתמ"ז במ"א אות מ"א כתבנו מזה: בת"ב הב"ח מ" והמ"א העלה דנכון למכור לעכרם המ"דות שיהיו בפסח וע"ז: אחד מכר תבואה בפסח לעכרם שהיה קצת הסוצים בתוצ"ם לקנות מעכרם זה שרי ישראל

בפסח לעכרם שהיה קצת חמוצים בתוכה ובפסח רוצים עכרים לקנות מעכרים זה שרי ישראל להיות סרסור כי לא בעד חמוצים נותן דמים ויבש הוין מדמי איסור שרי : תנא (א) ומותר עמ'א . יש לי הרהורי דברים בכאן אמרתי אפרש שיחתי . רש'י פסחים למ'ד א' דיה אמר רב כתב דהלכה כשמואל דכר'ש קיייל ווה פחות מתערובות ונמיל שרי עכ'ל תעתיקו העיין אות אי זנתן תבלין לזה וכוונתו כמיש התוסי שם ד"ה לשהינהו דמשהו ונס"ל שרי לכתחלה . ולי קשה דא"כ בייםל דייםא וכיוצא מא"ל ועוד לכאורה אגן קיי"ל לכתחלה אף משהו ונס"ל אסור לכתחלה משאר איסורין ערד צ"ם ס"ו במ"ו וש"ך וקכ"ב ס"ה ולדידי י"ל כוונת רש"י כמ"ש הסיר בתמיז בשם הריי האף מזיר שרי וסובר רש"י דאין מבמלין איסור דרבנן הא כאן קנסא מבמלין ועוד מסתמא בדופן הכלי יש בלע היתר ג"כ ולהוסיף שרי בדרבנן וו"ש דפחות מתערובות הוא אויל לשומהיה דאף פחות מששים הרי כמ"ש ד"ה שלא בומנו מותר אף בנ"ם עמ"א תס"ו מ"ד גם נתן שיפתיה דאף פחות מששים הרי כמיש ד'ה שלא בופנו מותר אף בנים עמיא תסיו מ"ד גם נתן רשיי מכש אחר דנמ"ל מותר אף דנים עמיא (אף דגזריגן קדירה שלא ב"ד אמו ב"י כתב הרשב"א ז'ל במ"ה (דף קכ"ז ב" דפים ברלין) המין לאחר פסח שרי ל"ש לומר אמו ב"י דעתה א"א לבוא לידי ב"י הביאותיו בפריי ל"ד ולפ"ז צ"ע כלי חים שפיר משאיכ כלי דשרי בהגעלה בלאו אמו ב"י אסור נמ"ל לכתחלה דיש תקנה בהגעלה ליתמר פסח . גם מ"ש הרשב"א ז"ל שם בתה"א קדירות בפסח יוכיחו אמאי אסורים בפסח שהרי בלעו מהיתר הא בתשובה תצ'ם אוסר נמ"ל בפסח ובפריי לי"ד העירותי ע"ז אין עת בפסח שהוי בכל מרחד היה בהמכבה וציע בזה . ואמנם הראבין דף עיב עמוד ג' כתב דמשיה האסף פה . ולפ"ז כלי שבלע ייש וכרומה ציע בזה . ואמנם הראבין דף עיב עמוד ג' כתב דמשיה שרי לאחר פסח דבימי הפסח לא עבר לשהייתו דאין נראה ומצוי הוא שבלוע בדופן כלי כר ולפ"ז הכוונה דבריש קייל ושרי כנוקשה לאחר פסח באכילה כ"ש זה דעדיף מנוקשה ומתערובות משהו בפסח דשרי לאחר פסח עמיא תמ"ז מ"ב ומ"ז ויש להעמים מ"ש רש"י פחות מתערובות ד"ל תערובות משהו ששהה כו וכאון אמר עדוף מתערובית . ומיש המיא שכ"ה בריז נתיב הו ח"ב דף ליט ד". משמע קצת כרש"י וברץ כתב כי קנוס ריש בעיניה משמע כרש"י: [לפ"ז דייסא שהתפיין בפסח דאסור לעולם אף לאחר פסח מקנסא ובישל חמין זה בפסח בקדירה ליתסר הקדירה ובתמ"ז ס"א דמותר הקדירה לאחר פסח התם משהו דמ"ה מותר משא"כ כזית חמין דעבר ב"י ונבלע בקדירה הא בשאר איסורין קדירה שאב"י אף איסור דרבגן אסור ע"ד וגהי אב"ר לאחר הפסח י"ל כמ"ש במ"ה בכלי חרם דל"ש אסו ב"י דעתה זכן היתר הוא אבל ב"י שבשלו דייסא של ישראל בשביעי של פסח בא"י או לרידן בח' דאסור לעולם כבסי תמ"ח במ"א א' אסור התבשיל דיעבד וה"ה כלי שיש תקנה בהנעלה אף אביי אסור כהיג עיין ברא"ש סוף עיז ועמ"ש בפריי לייד . ועד"מ תמיז א' הביא ראיה מתום פסחים לשהינהו וזה במשהו וכאבור ועיין עולת שבת כתב דמותר אף ב"י שבשלו קודם שש דייכא וכיוצא יע"ש וזה יודה כמ"ש והבן. ומ"ש המ"א יש מביאין ראית מתום" שם ד"ה לשהינהו דנמ"ל ומשהו שרי לכתחילה הא דייכא לא זה לרב דמובר כר"י חמץ לאחר פסח מ"ה אסור אפילו בלוע משא"כ לר"ש אפר דייסא קידם זמן איסורו שרי לאחר פסה הא תוך פסח לא וכדכתיבגא ואי"ה יבואר עוד: (ב) ומצניען עמ"א צידר להקל עמ"ז א' ומיחו כלי יו"ש דלא מהני בהו נמ"ל עמ"א אית מ"ה בסר תמ"ז א"כ יש לאסור וכן כלי עכו"ם משכנות במקום שרגילין לבשל בארש"ם מחומץ וכדומה ליזהר דלא מהני בחו נס"ל כמבואר ועס"ו בזה : (ג) אפיי עס"א היינו כפית שתוחבין לקערה דיש יש ליחר דרא נתכים מהני ביו עם לנפטה: רבש דמה ביו, לג) אפי עם היינו בפות שוחובין לקנוח היינו להם דין כלי שני עביה את יינ וה'ה הניח אח'כ חשין לקערה לאחר העירוי מיקרי הקערה כלי שני באופן זה ואפנם כלי שלישי ציע ועיין הט'ז את מ'י. והוי יודע דעירוי שלא נפסק הקילוח מבשל כ'ק ובכ'ח אוסר בהנאה ובשכת אסור וי'א דעירוי מבשל בכולו ובנפסק הקילוח לכ'ע אין מבשל כלל רק ספלים ומבליע כ'ק וו'א דמפלים ומבליע בכולו עש"ך י"ד ק"ה אות ה' ובמ"ז ד' והנה בלא נפסק קילוח תעמוד יורד ומחמם לכלי תחתון ובנפסק אין מחמם רק אדמיקר בלע כ"ק וחומרא בעלמא עמיא חסיז ליב ואיכ בנפסק קילוח ונתן אחיכ חמץ לתוכו די"ל דאין מבליע אף כ"ק דכבר מקורר וכיש כלי שלישי וציע . וכל זה ביס"ב הא אין יס"ב אין להחמיר כלל הא כ"ר על האש יש מחמירין וב ש כלי שליש וגע זוכל והביט ביוא אין יש ב אין לוחמיר כלל הא כיר על האש יש מחמרין. אף באין ישר בשטר שוכן דבר חריף כחומין ובארשים מחומין אף בכ"ש מבליע ומפלים עשיף יד ש"מ אית לז ועמיש במיז: וכן ש"ש בשם הרים המציין שם וול ובמים פ"ה דביר בכיש לא מהני היים וכב"י דכן דעת רבינו וליג דכ"ש אית תקנה לרעת המור דאין בולע אלא בכ"ר או עירוי הגה המור כתב אח"כ כתשמישן הכשירן וכ"ש בכ"ש וכ"כ המחבר בס"ה אלמא לכתחלה ודאי בעי הגעלה הפחר כתב אחר כונשמים והכשון וכשבון וכשב שרכ שרכב והמות: בינו האבא אכותותיה אבל הבלחות בכ"ם בכ"ש וכיר לשהינהו אחר הפסח וכאן בדיעבד מיירי וגם אי היסק בתנור מהגי לכלי חרם ששמש בכיש דאם נאמר דמבליע כיק יל דלא חיים כי מיד בליבון מעם מפלים כיק עמיז ב' גם כל מידי דיעבד שרי בלא תקנה לבתחלה שרי ע"י תקנה ולא חיישי דילמא חיים דא"ג כן דיעבד שפיר דמי ומכל הלין ו"ל דהיסק עכ"ם מהני לכלי חרם כלי שני אבל במ"ם פ"ה שם הכ"ה אמ"ש הרים דל כ"ח בין כ"ר או כ"ש מצניען לאחר פסח כתבו ז"ל דמלאו נחלים לא מהני שאין דומה לביב הרים דל כ"ח בין כ"ר או כ"ש מצניען לאחר פסח כתבו ז"ל דמלאו נחלים לא מהני שאין דומה לביב הרם דל כיח בין כ"ר או כיש מצויען לאחר פסח כתבו ז"ל דמלאו גחלים לא מהגי שאין דומה לביב של חרס ומשיה כ"כ דהמים פסק דלא מהגי היסק לכיש והוא גמרא ערוכה פסחים ל"ב" ואפשר חורת כבשינות ווה דוחק ויל דאף כ"ש קאסר כן וכמ"ש הב" דהרים ז"ל השוה כ"ר וכ"ש בכלי חרס וכשם כ"ר לא מהגי היסק תנור ה"ה כ"ש (ומ"ש הד"ם שאין בולצ היינו "רק כ"ק ו"ש תקנה) והמ"א כתב דהרים ז"ל דהשוה כ"ש לכיר הוא קמרות דעירוי הוי שכ"כ בהכ"ד בכלי מתכות קערות ובהכ"ה כ"ח השפים כ"ש הדר ב"ה א"צ הגעלה כלל". ומ"ש שהמחבר השפים כ"ש הדר ב"ה היינו לענין דיעבר אין אוסר אם שומש בפסח בכלי שששש בכ"ש שאין בולצ אף אם שימש שתה בכ"ר ובס"ח לכתחלה פסק צריך הגעלה כמ"ש באות "ג ועס"י תמ"ו אות מ"ש מום ב"ח ב"ח ב"ח שה" ווי" ק"ה ד" ה" משא"כ ע"י רופב יש להחמיר בכ"ש והרשב"א אוסר כל השנה כ"ק בפסח "ל" ע"ד ק"ה שם וה"נו מוך הפסח לא עד הלילה וע"ן ע"ש כאן ובתס"ו מ"ב דכ"ש מפלים ומבליע כ"ש והב"ח אוסר שם בכ"ש. ודשילים במינו בכ"ש בל" ו"א מעם און אוסר "ל ע"ד ק"ב וכלי שלישי כתבנו שיש להקל הוא ה"א מרבת בה"ב ו"א מום ה"א מרכת ב ה"ם ו"א במוב הב"א מרכת ב ה"ם ו"ל הגעלה בכ"ש וכ"ד כ"ם ב"א מרכת ב ה"ם ז"ל ההגעלה עידור ש"מ ו"ל המובר כברת בה"ם ה"א דהמרת ב"ש לא מהני הנעלה בכ"ש וכ"ז ל" המחבר בס"ח אין סובר כן ובנוש יש להחמיר עס" תמ"ו מ" וארה באות בכ"ם ובר"ם מ"ו מ"ר עס" תמ"ו מ"ו ארה באות ב"אות ב"ח ב"א הבאות עס"ו מ"ו מ"ח באות במ"ו הב"ו ב"ח ב"ח ב"ח עס" תכנו מ"ה הלא בהמתבר בס"ה אין סובר כן ובנוש יש להחמיר עס" תמ"ו מ"ו הואה דהמתבר בס"ה אין סובר כן ובנוש יש להחמיר עס" תמ"ו מ"ו הרוב"ם לאחם באות בכ"ם ובמ"ו כתבנו מזה אלא דהמחבר בס"ה אין סובר כן ובנוש יש להחמיר יבואר עוד בפי׳ הדים בזה : (ד) דלטא עמ'א כיכ מהרש'א ז'ל פסחים למ'ד ב' תום' ד'ה התורה לענין איפור מהני ולפומאה בעינן פנים חדשות ומיש המיא לבינה. בכבשן דין כיח ולא מהני הגעלה הא ליבין מהני דלא פקעי ובחמה דין כלי אדמה וכפי השמישו הכשירו ומהני הגעלה והיה כלי גללים ואכנים מהני הגעלה. בהו וציע אם יבשו לבינים בחמה ואח"כ הניחו בכבשן אם אח"כ יש להם דין כלי אדמה אוד כל שהנייו בכבשן אחוכ תו בלינתן מרובה ואף שיסשו אחוכ בכיר על האש רא מהני הגעלה איד כל שהנייו בכבשן אחוכ תו בלינתן מרובה ואף שיסשו אחוכ בכיר על האש רא מהני הגעלה וציע ביצה ליכ או בשיסה מקובצת כלי אדמה רש"י ותיסי: (ה) סכינים עסיא וצ'ע בסכינים דירן דהרושם שעישין האומנים צריך ניקור היסב ובין להב לקתא יש פגם ואיא לנקות היסב אם לא שיסיר הקתא מהלהב בשל כסף ומוב לעשות כן: (ו) מגעילן עמ"א ועס"א אות ה' ומיש מסיו יול דכאן איכא ב' מעמים להותרא א' דייא דהולכון אחר רוב השמישו ב' דייא בהותרא בלע אף ע"י אש סגי בהגעלה וחמין היתרא בלע מיקרי ואף דאגן קיייל המץ איסורא בלע מיקרי כמיש המחבר בס"ד שפידין מ"מ בצירוף תרי מעמי יש להתור סכיגים בכ"ר ועח"י אות י"ד ן אות ייא ואיית יבואר שם . ומשיה בסיו הנית הריב דלכתהלה עכים אין הולכין אחר רוב שמישו וקערות צריך כזר משא'כ ליכון יא היתרא בלע די בהגעלה הלכך לא מחמירון בסכין כולי אי : (ז) שעודנו עמ'א בכלי וה'ה על השולהן שפיר דמי באבן משא'כ בסכין ומ'ש המחכר במשחות קביא ועה׳י כאן ובעיש אית ג' וי׳ל חמין משהו לא מהני משחות וצ'ע : (ח) והנדן עמיא לקמן צריך כיבוס בשק כשמים גדן של עור די בהתיר התפירה וגורדם היטב כי אין שם גקכים ודיעבד אין איסור זעיין לבוש ואייה בסוף הסיי בס"ז אכתוב בכלי עור מהני להו הגעלה: (ט) ע"י אור עמ"א אתים שמושחין בשומן מעם משחת הוא העיש בשם תההיא קכ"ה משאיכ מחבת באות כיא ובסכ"ו אית ניא בספק לא החמירו דיעבד . ובס"ו אות ח' הארכתי ובאות מ"ו שם והנה מיני הריפות שמבשלין בקדירה מתכות ולמעמים מצממקין שלא נשאר שום משקה ציע דהוי בעיי אור בלי מים וחמין הם. כיסוי יויש שהוא רחב מלבד הדערין ויוכל לנקותו יפה אם בשלו במים ואפר יוכל להנעילו עמ'ז כ'ז דתוי עיי משקה דהזיע העולה למעלה ממשקה הוא ול"ד לכיסוי חררה באות למ'ד דהתם ניעת אוכל משאיב ויעת משקין לא הוי ע"י אור: (י) צריכין עם"א כתשמישו כך הכשירו וצלי קדר בתבנו

27 4

כתבנו במ"ז י"ו דהוי ע"י אור ועור קודם שפולם שומן כבר בלע יבש ע"י אור וצריך ליבון בפנים מתבנו במיז ירו דהוי עי אור זער קורם ששולם שומן כבו בעי בש עי או וגדין לימן בער בי ובי בי בער בי או וגדין לימן בער ובילות גומרי עיין במור קדירה של מתכת צריך למלאות גחלים בפנים דוקא כמו כוביא ס'ב ודיעבד אם לבני בחוץ ולא בפנים ושימש בו צ'ע אם ניצוצות נתוץ בפנים אם לאסור התבשיל ולחם חם שהוסר מתנור והניחו על דף לא הוי עיי אור אבל בעודו בתנור אעים שנרוף וקסום ותחב שם סכין הוי שומי אור וצריך ליבון ואי׳ה באות כ'א ולמ"ד אבאר שוד: (יא) ויש עמ"א וכ"כ המ"ז ה' ומבשר ילי את וצוק ליבון הדיה באתו כא ולשיר אבאו עוד: (יא) ויש עםיא וכיכ המיז הי ומבשה לחלב דהיתרא מיקרי כמש בתק"ם מיה דיוכל ללבן ביים ליצון קל די בהגעלה אלמא בכיח היתרא מיקרי ועש"ך יד קכיא חי ובמיז יו ביארתיו ופר"ח צ'ג את די בשם הרין דבכיח שמו עליו ואימורא מיקרי ועש"ך יד קכיא חי ובמיז מיז ממתמיז מיה (מ"ם ס"ו) אות כ"ד דחמץ שמו עליו. וצ"ע שם באות מ"ך ושאני נותר יע"ש. ומ"ש מתמיז מיה כ"ו מ"ל ומ"ל לענין ליבון דייל דמיקרי היתרא בלע ועסי תצ"ב במ"א א". ומ"ש לאסור דיעבד לא לבנו כ"ב ולקמן אות ג"א בשפור מולייתא אם לא לבנו בנתיים אוסר ובא"ר אות "ז'ג כתב- בהפסד מרובה לסמוך על הפוסקים דחמץ מיקרי היתרא בלע יע"ש. והנה באב"י דרוב מתירים בס" תמ"ז ס"י א"כ יול כן בה"מ להתיר כה"ג דיש כס"ס שמא נמ"ל מותר בפסח אף דהר"ב כתב שם וכן נוהנין לא מדינא ספק הוי ושמא המץ מיקרי היתרא ובלא ה"מ אין להתיר מאחר התמחבר פוסק בפשיפות דאיסורא מיקרי והר"ב אודויי אודי ליה עמ"א כ<mark>"ב</mark> אבל אם נבלע משהו בשפוד ואב"י וצלת בפסח ויש נגד המשהו ששים אף דלא נתבמל בכלי כבאות כ" וכ"א מ"מ נמ"ל ומשהו חומרא גדולה הוי דלא להוסיף עמ"א תמ"ו אות מ"א ריח ומשהו ונס"ל יש להקל גם יש לספוך אשאלתות כה"ג ואם צלו מולייתא על שפוד בפסח בשר ויש בבשר ששים נגד מקום השפוד התחוב בו באנו למהלוקת מ"ש הש"ך בי"ד קכ"א אות י"ו אם ע"י אור מוליך בליעה בכולו וצריך ששים נגד כל השפוד וא"ה באות כ"ד ונ"א יבואר עור בזה יע"ש: (יב) הצובת עמ"א שקורין דרי"א פי"ם שלפעמים נשבך עיסה עליה משמע הא נשבך משקה חמץ שכר וכדומה אף דיעבד אוסר ועמ׳א ג׳ והנה המחבר בפי׳ אמר או שעירה הא כ׳ש לא וי׳ל כ׳ש אם מפליע

ומבליע די לכ"ח בהגעלה או אפשר עירוי ג'י כדלקמן עמ"ז כ"ב דלא אמרה תורה ישבר שאין יוצא מדופיו אלא כשבישל בו דהיינו עירוי עכ"פ ומיהו להלכה קיי"ל ודאי דכ"ש בכ"ח אין מועיל הגעלה כלל וחבית שכר ג"כ בכבוש מעל"ע לא מהני וי"ג הקילו ביה ואי"ה שם יבואר: ועיון ביד צ'ד בש"ך אות ח"י ופריי שם וצ'ב ל"ד אם עירה חמץ או איסור בקערה והכפות יעיין ביד בשך את זהי ופריי שם וציביל אם עידה חמץ או איטר בקערה הכפות העמוד מנית להקרר איד שאני ההוא דצ"ב שהקדירת אצל האש ושם הארכנו בזה יעיש: (יד) בהכשר עמ"א ועמ"ש באות הקרום דכשמנית בקערה גדולה ומערה עליהם צריך ליותר שהקילות יהא נוגע בכל המקומות מבפנים ובחוץ עליו. וכ"ש אין מכשירו בכלי שלישי. וכבר נוהגין להגעיל אף כלי שתיית בכיר על האש זגכון הוא: (פו) סדקים עמיא וליד לפלאי דהחמץ נכנס בסדק ואין הגעלה מועיל לבעין. וכן כיסוי כלים מחובר עיי צירים שא'א י פירות ביקים ליוד הוכוד. עכם יונסן הוה ליו מעלה רתיהות מהני. ודע דעירוי בעינן מיהו כבוש ע"י הגעלה מכ"ר אף שאין על האש ואין מעלה רתיהות מהני. ודע דעירוי בעומן דלא נפסק הקילות שהפרש יש שזה מבשל כ"ק ווה בנפסק רק מפלים כ"ק לחומרא בעלמא עמ"א תס"ז ל"ג ו"ד ק"ה בש"ך אות ה" ועא"ר: (יח) אבן עמ"א ועש"ך "ד קליה אות ל"ד משמע כל שבלע בחמין לא מהני אבן מלובן רק אותם כלים שתשמישן בצונן וכן ראוי לעשות לכתחלה: (ים) דלמ׳א עמ׳א ואף שאומר דאין חיים אין שומעין לו ואסור כבס׳א בכ׳ח ואם בישל ועשה בהן חמין י'ל בדיעבד . מ'ש הר'ב כלי עצים בס"ח דשאני עצים מקרן דלא חיים דלא פתקלקלים כלי עשם בהעלה כה"ג וכש בלבוש מז: (כ) סלים עשאי ענים נוקרן לא בספק דלא מתקלקלים כלי עשם בהעלה כה"ג וכש בלבוש מזו: (כ) סלים עשאי עי אות ניא בספק אין לאסור בשפור אבל בשליחה אף בודאי שלחו חשץ הרבה בכלי ואח"כ שלחו בי בשר כל שאין ציר אין שליחה לכלים להפלים אף ששהו וראיה מיד ב"י הביא תשובת הרשב"א ז"ל דסלים ציר אין שליחה לכלום בהן דאין שליחה להפליש ואי ששהו פלים איך שותר לכתחלה הבלועים שיינ שותר לשלוח בהן דאין שליחה להפליש ואי ששהו פלים איך שותר לכתחלה ובע"ט כ" דמשהו מידא פלים : דדע דמליחה לכלים להבליע כ"ק ולא יותר א"כ אם מלחו תמץ בכלי ואח"כ. שימשו בו בחמין עד הלילה מותר דיש בתבשיל נגד הקליפה כ" ובפסח אסור ע"ד צ"ח ס"ד: (כא) מותרת עמ"א בכ"י מכיא שמן ושומן צ"ע וכ"ש חלב חי שעומד ביורה חצי שעה עד שניתך "ל דהוי בולע ע"י אש ולא מהני הגעלה ובמ"ז אות י"ו הארכנו בזה חצי שעה עד שניתך "ל דהוי בולע ע"י אש ולא מהני דומץ מיקרי אימורא בלע ושמו עליו ובי"ד כתבנו מזה וצ"ע, ומשמע דעת המחבר בכמה דוכתי דומץ מיקרי אימורא בלע ושמו עליו ובי"ד בתבו מוה וצ"ע. הא מבשר לחלב היתרא מקרי כבסי׳ תק"ם ס"ה כבאות י"א שוה ומן גורם וזה תערובתו ומעשה ומיהו נים בר נים אין ראיה . והראה לסמיו אות לי כיסוי חררה צריך ליבון ומשמע ע"י אור ופשום הוא וכן בסי"ם מרדא תשמישו ע"י א"ר אף בתנור גרוף וקשום מיקרי ובס"ו דאם הולכון אחר רוב תשמישו. ובקערות בדיל שאופין פאין קוכץן וכדומה כתבנו בס"ז שאין תקנה בהגעלה וליבון א'א בהו ואם נתערב קערה א' בין הרבה ייל לקולא עמ'א תמ"ז אות מ' מ'ש: (כב) ויש עמ'א דלפעמים כו' וליש בזה אחר הרוב דמיעום המצוי הוא. והר"ב בסיד ויש מקילין אם קש נשרא לפנסט ובמדוכה סייז להתיר בקש נשרף יל הואל ובהגמיי פרו מסיא די"א גיצוצות נתוין היינו קש נשרף עליו בחוץ ואף דלא קייל כן מים היכא דיש עוד צד לקולא אפשר לסמוך על זה ויתיישב קצת מ"ש המ"ז אות ח" והמ"א י"א . ואי"ה בס"ז יבואר עוד : (כג) ונוהגין עמיא ומ"ש הר"ב בס"ד כל שמחמירין ללבן או שיש סדקים סגי בליבון קל כזה שקש גשרף עליו. ובמ"ז כתבנו דאפשר ה"ה חלודה א"צ להעביר בליבון קל בירבון קל כזה שקש נשרף עליו. ובמ"ז כתבנו דאמשר ה"ה הלודה א"ג להעביר בליבון קל הוצ'ע יע"ש: (כד) אין עמ"א מ"ש בד"מ וכן לקמן ומ"ש. בד"מ שאין מבליע כוי בד"מ שלפנינו ליתא כן אלא ואין להחמיר כ"כ בידות וע"ש ב"ד קכ"א. והנה מעם הידות ג' שעמים א"ל לפעמים נשפך עליהם חמץ ואף בכלי עץ ועתה בפסח שמא יתחב הבית יד ודיעבר אין לחוש או כמ"ש הב"ח דמדיחין אותם בכ"ר או בשל מתכות וחם מקצתו חם כולו ולשון המחבר צריך להגעל ידות כמיתם משמע לעיכובא לשימתיה בי"ד קכ"א כהרשב"א ז"ל (בם"ז ביארתי) ווו קושיית הב"ח ז"ל המון המור וובר מופק דיעבד ע"כ"פ ככ"פ ווא ש"ך יד שם יות ולמ"ש אתו שומר ווכן המאין בד"ח שרכני במיע מייות אוויי בידום מידות שהביע במייות מוריי מום היות המור ב"ד" אתי שפרי. והנה מלשון הדים שהביא המיא סייעתא למיש השיך בייד שם אות יז דהמור והרמיא זיל כמהרים מיץ מוברים ככים ואין בו בלע בצד היד כלל יציש. ומה שנראה מאויה עץ פרור צריך להנעיל כולו ודאי חם מקצתו חם כולו רק במתכת כמבואר רק לכתחלה ודאי צריך להגעיל כולו. ומיש המיא מייד ציב מיה שם כתבנו בציב ובשיך ציד אות ג'זה דוקא שהכלי על אש וחם כולו ספק אי מפעפע בכולו משאים בתוחב כף קר יעיש וואי בשאר כלים חוץ מתכת לא חיישינן יעיש ומיש על הדים שאין מוליך בליעה היינו שאין מפלים מכולו אבל מתחלה גבלע בו ולפיז בייד צ'ד תוחב כף לשער רק מה שנתחב שאין מפלים ממה שלא נתחב מתחלה גבלע בו ולפיז בייד צ'ד תוחב כף לשער רק מה וקכ"א ככ"פ כלומר מאותו צד די החוד כן לשני וק פה שנתחם שאין בשנים באים בכול וקכ"א ככ"פ כלומר מפלים מצד השני אין פשלים לצד שנתחם דריעבד שני הא שימש בכולו יש בו ממש מפי או מפלים מצד הא' לצד הב' שנתחם וציע, ומיש ליישב קושיות הב" בקביא עש"ך קכ"א יז כי המור חולק על הרא"ש אביו ז"ל במ"ש סכין עכו"ם אם ילבן חודו די שאין ישראל משמש בסכין ע"י אור הא ע"י אור אמור היינו כשמשתמש בשאר הסכין ע"י אור הא ע"י אור אמור היינו כשמשתמש בשאר הסכין ע"י אור הא ע"י אור אמור היינו כשמשתמש בשאר הסכין ע"י אור הא ע"י אור אמור היינו כשמשתמש בשאר הסכין ע"י אור הא ע"י אור אמור היינו כשמשתמש בשאר הסכין ע"י אור הא ע"י אור אמור היינו כשמשתמש בשאר הסכין ע"י אור המור שיי מתחלה ועתה אין נפלט והסור מיירי ככים שמשמש בצד שנגעל ובצד הליבון לחוד יעיש. והראה לסעיף כ'ו אות ג' ואי'ה שם יבואר : ולעבין דינא אם שימש בכל הכלי ובבית יד והגעיל מקצת ותחב הצד שלא נגעל ל'ם בשאר כלים ראוסר אף כ"ם אוסר לכ'ע ואם שימש ונגעל אותו מקצת ותחב חצר שלא נגעל יש להתיר דיעבר שלא מוליך כלל הבליעה ים בשקמה זכני. היות שקמה חתרם הגר שלה נגעל יש להתיר דיעבד שלא מויך כלל הכליעה או כפשמות הריב בקלא ככם ועשיך שם. ולכתחלה יש להגעיל כלי שנאמר פיא נמקעת אף בעץ להגעיל לכתחלה כולו. ותחי אות מי . ומשמע דאין חילוק בין הגעלה לליבון בזה ועיד קל'א בש"ך י"ז ולבוש שם. והנה יש לנו עוד לשאול סבין ששימש עיי אש וליבן מקצת ואחר כך הנעיל כולו מהו כי לפ"ד הרשב"א זיל שהובא בב"י ומ"ו ז' שם דגרים בפסחים מעייל להו ולקתייהו ברותחין בוי"ו א"כ י"ל ה"ה בשימש כולו נקלש ע"י ליבון קצת ואח"כ בי"ה הגעלה וו"א

רשתי על ידי ככשונות אם אין לו כלים אחרים : (ה) סבינים עמ"ז פסחים למ"ד ב" וי"ל בשאר איסורים די בהגעלה אף לפעמים לולין בסרין ע"ג אש הולכין אחר רוב חשמישן ונט"ל כה"ג שרי משא"כ פסח שאל אי נט"ל מוחר או אסור אמר לדידי החמיר הדתי כבסי' תמ"ז ס"י ולקמן ס"ו ואי"ה שם יבואר . ובפיוט סכינן לארוחים לסעודה ומ"ש דראוי לחוש היכא דאספשר ממ"א ה' דאין חקנה אף היכא דלא אפשר וכן כל שיש גומות בלהב אין חקנה בהגעלה ודיעבד אף אם הגעיל כלי שיש גומא וא"א לנקר עה"ר אות יו"ד אף דיעבד אסור בלא ליבון ודלא כח"י ד' וכ"ה הלכה ומה"ע כל כלים שיש להם בליטות ואוגנים וסדקים או בדיל יבן כעעלייר בנקהים מעכו"ם והם מחותכים בסכין כמה בקעים וה"ה לנקר הגומית היטב מבלי שישאר שם חלודה וממש אין חקנה בהגעלה . וסכין שקתא שלו א"א לנקות והגעיל והתך תבשיל בלהב אין נאסר ועי"ד קכ"א ס"ו : בתב הנ"ן אות א' סכין מתכת הלהב והקתא ושימשו גם בקתא ברוחחין וחח"כ הכניסו הקחא בעץ לא מהני הגעלה זה אמח ויציב כמו טלאי בסי"ג ועס"ב ודיעבד אם תהב בלהב בפסח ע"י הגעלה ל"ע עמ"א אות כ"ד דמתכת הם מקלתו אין חם כולו להפליט מלד הב' אף שימש בכולו מחלה ברוחחין ובי"ד קכ"ח בש"ך חות י"ו לכחורה לא משמע כן הא שימש תחלה אזל האש ממש ועתה שימש בלהב אזל האש ממש אף שליבן אחר נח מפתע כן הח שימש חתה חני החם ממש ועתה שימש בנהב חני החש ממש חף שניבן חחר כך הלהב וקחא היה בשינת און בידו להחיר עש"ך שם וליע ואי"ה במ"א ס"ד יבואר עוד. עיין שמו "ג מדין סכינים בקרן ורדומה אין להגעיל ואי"ה באוח ו' יבואר קאח דיני עבילח כל בסכינים ורדומה: או יאמר אמר המר רבילא לרב אשי דוקא הכינא דפסחא כי באיסור פשוע ליבון ומבשר האלה רק פסח אי מיקרי היתרא בלע אי איסורא ואי"ה באוח ח' יבואר באדם ועמום' פסחים ל' צ' ד"ה והלכתא: זהוף יודע כ"ר אף בהוסר מאש כמ"ש המחבר וראיה מאלפס בהעבירן מרותהין עב"י והייני לסכין שרוב הבמישו בלחם חם שהוסר מאש ומסיכה המונים בעיליר כן "ד" אין הולין בתר רוב השמישו לריך לתחוב בכ"ר על האש ומים מעלין בתר הוב הא"ח האילור המים האומר האיר הא"ד היא אל"ה בא"א האילור האיר האילור האיל האילור הא"ד הא"א האילור האיר האילור האיר האילור האיל האילור הא"א האילור מוליד האילור היילור האילור האי לתיהות כבסי׳ חל"ב ס"א ואי"ה במ"א כאן אות ו' וז' יבואר בזה . ואמנס דבר שבלע ע"י אש דבעי ליבון כל בהוסר מחש תו חין לו דין ליבון ומביה כתב המיח בהוח ו' שתוהב לפחנקוכן בשדו חם ומהרי"ו בה"פ שולחן לריך הגעלה דוקא ואי"ה יבואר במ"א אות ל"ח ועי"ד ל"ב ס"ו בהג'ה העמידו קדיכה חמה על חלב נשפך בצונן אסורה הקדירה וחבשיל מוחר צ"ע מהאלפם בהעבירו מרוחחין משמע אף שהניח במקום קר וי"ל גם למ"ד גוש אוסר בכ"פ ל"ע ההיא דינא וא"כ אותם סכינים שחותכין בהם לחם חם בהוסר מאש די בהגעלה הא בעודו בתנור אף שנרוף וקטום החנור מיקרי ע"י אור ועמ"ש א"ה במ"א אות כ"א מזה. ועה"י אות י"ד מ"ש עמ"ש הע"ש הסכונים יש עוד קולא היינו בסכין קטן: (ו) כל עט"ו הרא"ש בפסחים למ"ד ב' עמ"ש הע"ש דסכינים יש עוד קולא היינו בסכין קטן: (ו) כל עט"ו הרא"ש בפסחים למ"ד ב' ועב"י ובלבוש דלא יפלי"ע דחלידה מפסיק ואסמתיה אקרא כו' בפ' מדין. משמע כמו טלהי בס"ג דמפסיק כו' ולפ"ז אם העציר הלודה ונקה יפה ולא שימש עוד בו והעלה חלודה אפ"ה לרך שנית להעביר חלודה ולהט"ז משמע ליה דמועיל הגעלה ול"ד לטלאי כי מי הגעלה פועלים לרך שנית להעביר חלודה ולהט"ז משמע ליה דמועיל הגעלה ול"ד לטלאי כי מי הגעלה פועלים לכיך שנית נהעביר הגודה ונהטיז משמע ניה דמועינ הגפנה וכיד נסנחי כי תי הגענה פוענים חוך הלודה ועפרוריות רק הטעם משום בעין שאין מועיל ומלח הלכך יפרש הואיל והטעם מבעין אם יש גומות בסכין שא"א לנקות הבעין אף בלא הלודה כו' ומזה טיע לדבריו ז'ל וברושם שהור שהעביר בעין אין חשש דאל"כ לאשמעינן זה רבותא ספי ומיהו ליבון במקום סחלודה לבד די וא"ל יותר כבאות ז' וכמ"ש בהג"ה ס"ה ועא"ר ע' ופבוט הוא דאם רולה ללבן כך רשתי אלת מיירי שהיה רולה להעביר וח"א אז עלהי"ע ילבן . ומש"ה לבוש אסמכוה די"ל אך מסבילה דלא ליהוי חלילה עי"ד ק"ך סי"ג ומסברא דאין פועל הגעלה בעין. (עח"י מטיח מניהון לא גולמיא ולא פשוטים א"י דגולמי כ"מ טהורים א"ל הזאה ופשוטיהן טמאים ול"ע כעת) : ולענין מבילה ע"ד ק"ך סי"ג לרוך להעביר חלודה אפילו כלים חדשים שלא בימש כלל העכו"ם בי . ומיעוע שאין מקפיד שרי . והנה שטופל העלציר ורעדלי"ך למ"ז טבילה בלא ברכה וש"ך א"ל טבילה בם ק"ך אות ז' וי"א . בלעכי"ן שמניחין מלות עליהם אף לש"ך עבילה דהזי לתשמיש מאכל ממש רחיים פלפלים טבילה בברכה שם ס"ז ורחיים קאוו"ע לש"ך עבילה בלא לתשמיש מאכל ממש רחיים פלפלים שבילה בברכה שם ס"ז ורחיים קאוו"ע לש"ך עבילה בלא

העבו"ם עליו כלל מעיקרת נסכת ועתה כלי משת"כ בלע"ך רק ישראל מנקבו ועושה מדה י"ל <mark>פבילה בלא ברכה ופשיטא לי אם קנה ישראל בלע"ך מעכו"ם ויחדו כך לטעלי"ר וכדומה דלריך פבילה ואף בברכה אפשר דלא נשחנה שם עכו"ם . מחבת שהיפן עכו"ם בדיל הרא"ם ז"ל ה"א</mark> מ"ג דלריך פבילה וכר"ח שם הולק עליו ושם כחבנו בכ"י דעובל בלא ברכה : קטן אין לי נאמנות ע"ד ק"ך בט"ז י"ד כלי מתכוח ד"ח ובסי" חל"ז כחבתי בל"ע דאף זטוכית דרבנן כבסי" קל"ו ס"ג בהג"ה חזקת איסור עמ"א ח". ומיהו בזכוכית כל שהגיע ליב"ש א"ל לבדוה אחר ב"ש קל"ו ס"ג בהג"ה חזקת חיסור עמ"ח מ" . ומיהו בזכוכית כל שהגיע ליב"ש ח"ל לבדוק החר ב"ש
ומתכות י"ל דלריך לידע בהוא גדול עיין כי" קל"ע במ"א ז' ונ"ה ז' ול"ע . ודיני עבילת כלים
הרבה ואי"ה בחל"ו אבאר עוד . עיין סוף ה' מגילה לשון מורק ושוטף במים : (ז) וצריך עש"ז
ועפר"ח כאן לכחחלה ישופם אף בליבון כדעת הרשב"א ז"ל ב"ד קכ"א וא"ה במ"א יבואל עוד:
(מ) כגון עפ"ז . לא זכיתי להבין דבריו הקדושים על בור' מחמ"ז ס"ד דהין הוזר וניער אף
משש עד בלילה דסכור מ"ה אפ"ה בעל בם" ואין הוזר וניער . ואי ממ"ש באות ה" דיכול
להוסיף הואיל ועדיין היתר אלמא היתרא בלע קשה באמת מעלן זאת . וראשונה יש לומר דקביא
לום דבר בחור שדלו עדיין היתר אלמא היתרא באל נדבר נרשים לוה דרבר נהב"א בה" הודת שרת א"ר ליה דסבר שפוד היינו שלולין בשר ממלח שלא נבדק וקשיא ליה דכבר נחבשל בס' קודם פסח א'כ למשהו עכ"פ סגי הגעלה לכחחלה כמ"ש בסכ"ז בשפו"ז גם זה צ"ע מגלן זה דאימא לכחהלה צריך ליבון אף למשהו בשפוד . ואי דחימום השפוד הוי כהגעלה דאל"כ אמאי מוחר בשכ"ז שלא נגע החמץ בשפוד גופא ואין מבטלין בלע בכלי וכמ"ש המ"א באוח ד' וכ"א א"כ ל"ל טעמא דנקבטלו קודם פכח ועב"י ובדק הביח סוף הסי' ומ"א אות נ"א. ואפשר כוונחו דכאן מייני שפוד שללה חמץ בעין מייני דאי בנשר ממלח שלא נבדק בשפוד סובר דלא היה מחמיר המהבר ללבן משום זה דהוי משהו אף לכתחלה אין לללות בשפוד זה כבסעיף כ"ז די"א דהוזר וניער וכמשמעות הלבוש שם (נהי דהתבשיל מותר אבל לללות לכתהלה אח"כ לא) מ"מ משהו שנבלע ש"י מוהל הבשר הוי כמחבח בסי"א הואיל ויש מעט שמן ה"ה כאן ע"י מוהל די בהגעלה וע"כ פירש דמיירי חמן בשין ומחבה הטעם דיש מעט שמן שרי בהגעלה עמ"א אות כ"א וכ"ב ומ"ש פירש דמיירי חמן בעין ומחבת הסעם דיש מעם שמן שרי בהגענה עמיק חות ב"ק וכ"ב ומ"ש מחל"ב דהיחרא בלע שם יש טעמים אחרים ועת"י אות כ"ב וכ"ה . ומ"ש על הר"ב דיש מקילון עמ"א אות י"א בשם או"ה. ומ"ש הר"ב ונוהגיון הקשה המ"ז דודהי הין כאן מחלותה וכ"ע מודים עמ"א אות י"א בשם או"ה. ומ"ש הר"ב ונוהגיון הקשה המ"ז דודהי היון לאות מודים קליפה דדי בהגעלה די בליבון קל ודבר הלריך ליבון לריב ולרע ביהא מילודה א"ד כשיש חלודה לריך עליבון נילולות מס"ב עיין אות אם ליבון היות מלוח מלוחה א"ע בש"ש מלודה לידון עליונה עמ"ד ביים מלודה ול"ע: (מ) ארא עמ"ז ליבון נילולות בהפרו ביות ע"י עירוי לריך עירוי שלא כפהק הקילות ביות בכ"ר על אור הכלו המונה במור ביות מומיר ביות הורה ביות המונה בכ"ר על אור לביך שיגעיל בחיך יורה גדולה ומעלה רחיחות דוקא כבסי' חל'ב אות ג' ושימש בכ'ר לחקר שהוסר מאש די דיעבד בכך שישים לחוך כ"ר כזה ביש"ב ועפר"ח ולכתחלה נוהגין הכל ביורה ע"ג אש ומעלה רחימות ואבעבועות מ"ש הלבוש עירוי לריך ג"פ חמהו הע"ש וא"ז דדי בעירוי מכ"ר שלא נפסק הקילוח פ"א וכן הלכה ואולי ט"ס הוא שם : והוי יודע דהכלל כפי חשמישן כך הכשירן וכפסק המחבר דכ"ש די בכ"ש ובב"ח בס"ח הביא בשם רבינו שמואל מל"ל שטא"ט למ"ד כ"ם מבליע הגעלה אין מועיל בכ"ב אלא מכ"ר והפר"ח בס"ה כחב שא"י מניין לו זה וער"מ פ"ה מהו"מ הכ"ג וכלי"ף כתב כיולא בהן משמע כ"ש לריך עירוי ועמ"א ג' והר"ש מל"ל שמא"ט הובד ספק הוא אי עירוי ככ"ר ובשנן כ"ר וג'ע. והא ודהי כלי שני וכלי שלישי אין בליטחן ופליטחן שוה . וגם טעלי"ר שמניחין גוש עליהם למאן דמחמיר ש"ד ל"ד ומ"א חמ"ז פ"ל אין מהני הגעלה ע"י עירוי ג'כ כי מים מהקדרין וגוש בכלי שני דינו ככ"ר וזריך הגעלה מדינא רכ"ר וזריך הגעלה מדינא דוקא מכ"ר ברוש מעח לעח איסור בכלי או חמץ שכר למאן דאסר דמבליע ומפלים מדינא דוקא מכ"ר: בברש מעח לעח איסור בכלי או חמץ שכר במליע בכליע בכלים בכלים בכלים מחוד בכלים בכלים בכלים מדינא בכלים ב

בכולו

ברכה דלריך בישול רו"ב אייזי"ן שעוש"ה עכו"ס הכל טבילה בברכה שמפררין לחס וקרין וריב

<mark>איזיון שקו</mark>נה ישראל מעכו^ים בלעבין ומנקבן וכלי מדות באופן זה ג'ע ועי"ד ק"ך סעיף י' בהג"ה ובב'י נפח ישראל קנה מחכוח מעכו"ם ועשה כלי א'ז טבילה דומיא דמדין בעינן החם אין שם

בכולו ואף בכלי מחכות וכדבעינן למימר לקמן בכוף הכימן אייה מ'מ אם הצעילו בכיר בתוכר מחש די בכך אנים בחין מעלה רחיחות ועיין סכ"א וי"ד בשך קל"ה חיח ליצ אבל ע"י שירוי אוסר, אף דיעבד דעירוי ספק חוא אם מבשל כדי קליפה או לאו ולחומר א לא לקולא הלכך בנאסר ע"י מליחה מחמץ דאין מבליע בכלי כ"א כ"ק אין מועיל הגעלה פ"י עירוי ועמ"ש ל"ד ג"ח בזה . ומ"מ האי ספק עירוי אין לעביח ממנו ספק לקילא עד"מ אם ספק אם שירוי אוסר בו וכדומה ולומר במא לא שירוי ובמא אין מבשל ולא מבליע כלל לא . וראיה מי"ד שירוי חוסר כו וכדומה ונומר במח לה שירוי ופתח הין מבטג זלם מבניש כנו. זה, ודחיה מידד סימן ס"ח וע"ב ועירוי בדם אוסר ודם בבשלו דרבון הלמח לא היו ספק . וגם בלא"ה מוכח מכמה דוכחון כן: אם כלי בלוע מאיסור ע"י עירוי והגעיל בכלי שני ובישל בו החבשיל שרי בלה הפסד מרובה דלמאי ניחוש לה אי למ"ש הפ"ז בי"ד ק"ה איח ד" דר"ש י"ל באין ה"מ בכ"ש בלה הפסד מרובה דלמאי ניחוש לה אירוי הא עירוי מבשל רק כ"ק ויש בתבשיל שבים נגד קליפת דמבליע הא נגעל בכ"ש ואי מפעם עירוי הא עירוי מבשל רק כ"ק ויש בתבשיל שבים נגד קליפת הכלי לבד בקטרה ברהבה עש"ך י"ד ס"ב אות ד' מבא"כ בפסח בלא ה"מ יש לאסור עמ"א סס"ז אוח ל"ג וכן הלכה ואף בה"מ יש לאסור ול"ט : עיין בי"ד ל"ב בס"ז אות למ"ד אם חיהב כלי ליורה על החש ומעלה רחיחות ומוצית הכלי מבם חין להגעיל מזה הכלי על כלי דהיינו אם שימש בכלי ראשון שהוכר מאש ויכ"ב המן דדי בהגעלה מכ"ר אע"פ שאין מעלה רתיחות או כלי ע"י כבוש דסגי מכ"ר שאין מעלה רהיחות הבל לבאוב בכלי קר מחוך כ"ר אע"פ ששוהה בחוך כ"ר על האש ומעלה חוך כלי זה רחיחות כשהוליא לחומרא לא הוי ככ"ר ממש בהוחם דפנוחיו ע"י אור ממש : אם שפכו בארש"ם חמן חזק הרבה ע"ד עירוי לקערה י"ל דינו ככ"ר כמ"ש הש"ך בי"ד ס"ט אוח ל"ח בשם אפי רברבי דהום כ"ש וחריף מבליע ומבשל בכולו וא'כ לריך קערות מדינא הגעלה בכ'ר ממש כאמור דלפעמים מערין עליהם בארש'ש עמ'א סמ'ז אות ד' ואי'ה בכוף הכימן אבאר עוד : (י) והוא עש'ז וכ'כ המ'א אות י'ו , וכלי בתוחבין מההו לכלי אחר וביאבין בו בכר וכדומה אף מבחוץ לריך לנקוח ולשופן יפה ולפבילה פשיפת דמכל לד בצריך לשופן ועמ"א אות כ' והי"ה בם יבואר עוד: (יא) להגעיל עפ"ו מבמע הומרה בעלמה ובה"ר הות ה"י דיעבד סומכין הדיעה ה" ועפר"ה ההמיר ובשם הרמ"ע מפהנ"ו ז'ל באם בימש תוך מעל'ע בכ'ר או ע"י אם לריך ליבון וכה"י יש שמיקל ועיין ע"ש כ'כ . וקערות דבגי בכ'ר אף לפעמים כופין על המחבת ובכי"ח יש מחמירין במחבת וכן המנהג מ"מ כולי האי לא מחמירין בקערות ועמיא למ"ד ואיה שם יבואר וי"ל הבליעה שבהן פ"א מכ"ר או ע"י אש להיכן הלך בשלמה המחבר בתמ"ז ס"י דנט"ל בפסח שרי ה"ש דהולכין בתר רוב משמיש ופ'א חו אכ" וכה'ג ל'ג אטו קדירה ב" דהולכין אחר רוב הבמיבו וגם ע"ז קבה קאח דנט"ל דיעבד שרי לא לכקחילה ועיין ע"ז בכלי מדין לא אסרה חורה אלא ב"י ולמ"ד אין מבטלין איכור דיעבד שרי לח לכהחילה ועיין ע"ז בכלי מדין לח חסרה חורה חלח ב"י ונמיד חין מבטין חישור ד"ח קשה הא לכ"ל מסעם ביסול ורק דיעבד שרי "ל בכמה גוונים אבל להר"ב דמהמיר בתמ"ז לט"ל ומשהו ואף דיעבד אוכרין המאכל ואף בה"מ וכן נוהגין מורי הוראות (לבד למכור שיש ללדד כמ"ש בח"ץ במ"א י"ב) א"כ ראוי להגעיל מדילא קערות בכ"ר עב"פ ודיעבד ל"ע. וכלי שמייה דמתיה הר"ב דיעבד בשפיפה דלא מלוי כלל ולא היישילן שמא בחמין ומדלא הגיה בסור במיד בשפיפה דלא מלוי כלל ולא היישילן שמא בחמין ומדלא הנוח בסור ברוף בקערות דיעבד בעירוי ש"ן הקבה שלריך ליבון ובדיל מחץ אחמו דכר חדש הוא והנה מבואר ומגעילין בפסח אמרסי שאין התכנה שלריך ליבון ובדיל מחץ אחמו דכר מדש הוא והנה מבואר המציל מר המוד וכר מדש הוא והנה מבואר המציל מוך אחמו דבר מדש הוא והנה מבואר המציל מות המתוך לבינון ובדיל מרך אחמו דבר מחשום בוך משום בורף במ"ח כ"ח ומה לי הגנות או קערות וכי חימת הגנות הופין תמיד וקערות רוב תשמיש עירוי מ"מ לכתחלה ודאי ואף דיעבד והא ודהי תנור גרוף השמישו ע"י אור הוי ואי"ה במ"א שם יבוהר ואם נתערב קערה זו בבאר י"ל דלא הוי דביל"מ דא"א בליבון בפל הוא ובחמ"ז אות מ' במ"ל כתבנו מזה : עוד יש לחקור כי מניחין בקטרות קרעפלי"ך וכדומה מכ"ר וגם על השעלי"ר ובי"ד ז"ד בגוש יש מחמירין וא"כ אף סעלי"ר יש להגעיל בכ"ר דוקא ומיהו אף שאין מעלה רסיחות והובר מאש מבא"כ הערה לפעמים על האש בעינן על האש ומעלה רחיתום:

משבצות זהב

(יב) ויעביר עמ"ו ועמ"א הוח ח"י דלא הוי ככ"ר ממש אבן מלובן ועא"ר אוח ז' לכ"ב והי"ה כמ"א יבואר בזה מדין האכן : (יג) דכפות עט"ו ובחמים דעים כימן ל"ה מאן דלא היים יכול להגעיל ואין הלכה כן כמו כלי חרם ס"א לחנור דלא מהני וכ"כ ז"ל ודיעבד אי הגעיל דבר שאסור ושימש בו מזיד ג'ע דהוי כשימש מזיך בקדירה שאב"י וכמבטל איסור דרבקן ועמ'ש בסריי ליד. פערי'ל מוט'ר קבה הוא ומוחר להגעיל א"ז י'א בפס מי'ם יע'ם בא'ר אוח כ'ג ומ'ם כפות מקרן כו' ובס"ח בכני הל ימות ליהבילה ומצמע דמותרון דקפים הם שיין כה"ג בזה דקרן היים ועלם קבה הוא: (יד) קודם עם"ז ושם מצמע ז' ובמ"א א' יבואר אי"ה דמכמה בשמים ברי הא נ"ם בל לחוד י"א המן במו עליו יע"ש: (עו) סלים עם"ז דלא מהני בעמים ברי הא נ"מ בכי ב"ע עוניון פעיף י"ח בכלים שואלי שימש המן לא היים בעולה ובם אם הכנית דבר הם הפשר הו ביש ועדין בפיף יון בנים פותן שיתם מחן מה מהי השפט ובים הכנית דבר הם הפשר ובים ובים המשורה בכך הכית הבים ובים בישור וכאן בכפק לכתחלה לריך לקנות חדשים ודיעבד אף בלא הגעלה אם מלח בישימים אין לאפור מספק לאחזוקי במא יש שם חמץ ועמ"א כ' ואם מלח ונמלא המץ משהו בנקבים עשי' תס"ז בי"ד ובא יביאר איה ועמ"י ל"ז . ובאמת גם כוונת הש"ז דלכתהלה בספק יש להתמיד ולקנות חדשים ודיעבד שרי מבח'כ בפלים לקמן אף דיעבד ג'ע : (מו) מהבת עט"ו ועמ"א כ"א דחמן מקרי איסורא בלע כבסעיף ד' בט"ז ה' ומ"א י"א דלענין זה חתן מקרי איסורא בלע ומהבא מוחר דיש שומן והוי כמים ול"ד לאסכלה במובחין בשומן דשיחה מועפח היא כמ"ש הרפב"א ז"ל בהה"א קכ"ה א' משא"כ מחבת אע"כ שנחייבש טדיין יש הרבה בומן ועיין עולח שבת אות ד' הביאו כל שכן אגנות וקערות שמושהין מעם ונחייבש לגמרי דבעי ליבון עמ"א כ"א: אשר הכוחב יש לי בכחן הרהורי דברים והגני פורטם בעזה"י. פשימח לי דע"י חור הייגו בלי חמלעי הח ע"י לי בכתן הרהורי דברים והגני פורטם בעזה"י. פשיטת לי דע"י תור היינו בלי חתלשי הת שתיה מתלשי הן מים או שתיה משקין שתן וכדומה מהני הגעלה עמ"א כ"א ומ"ש הש"ך ב"ד קכ"א מלעי הן מים או שתיה מתלש הם בי"ד קכ"א מ"ל בשם הרמ"ע מפהליו ז"ל דספרש בין מחבת של עבו"ם רוב השמישו ע"י שתן ושל ישכראל ע"י מים היינו דשתן שורף ומחייבש והו ע"י אור משל"כ מים והולכון בתר רוב חשמישו שומריח כלן. והנה אם ללה עכו"ם בשר גבילה בקדורה ל"ק י"ל דבעי ליבון בי קודם שתפלים שומן בלע מגוף ועוד דגם השומן בל חמניי הוי וכן אם המיכו ביורה חלב לריך ליבון ומ"ש הב"י דלא הלקו הבמים בין יורה שמחירין חלב י"ל בה"א כ"כ הא באמת במחבת הפעם דיש שתן משחלי הלב לריך ליבון בלי אמלשי יש לשיין משחלי מהא"כ הוי מוצי או מולש בלי אמלשי בל ליים מהבר להלב לריך ליבון בלי אמלשי יש לשיין אלם מהלב לבבר הוי ג"כ בלי ממלש דתף דהלב משקה הוא מ"מ מי הגעלה לין פועלין אלם כשגבלע האיפור יהיה מים כתום המסכר השובלע האיפור יהיה מים כתום המסכר הויבלע האיפור יהיה מים כתום המסכר היובלע האיפור יהיה מים כתום המסכר היובלע האיפור יהיה מים כתום המסכר היובלע האיפור יהיה מים כתום המכר היובלע האיפור יהיה מים כתום המכר היובלע האיפור יהיה מים כתום המבלה היובלע האיפור היה מים כתום הוובלע האים בכלע האיפור היה מים כתום הוובלע האיפור היה מים כתום הוובלע האיפור היה מים כתום הוובלע האיבור היה מים כתום המום בלים בכלע האיפור היה מים כתום הוובלע האים בעלה לביר היום מים בוום הוובלע האים בכלע האיפור ב"י היום מים הוום ה"מ כשובלע האיסור ע"י אמלעי יהיה מים או שאר משקין הא גוף האיכור יהיה מים כמים הנ לפני עכו"ם או הלב לבשר חו אין הגעלה פועלים בו ואף לדידן דחג"ג ונעשה המים גוף האיפו אין הנאבר יותר מהאובר ולא החמירו מדרבנן כ"כ ולפ"ו כלי שבשלו בו דם אף דם שבשלי דרבון מכל מקום ודחי אף בדרבון לריך ליבון וזה בלא ע"י אמלעי וכלי מדין דלוחה החורם להגעיל כמיש רש"י ז"ל פרבת מפוח קדירות בהגעלה שפוד בליבון ולא חשו לשמא שימש העכו"ם יי"נ ודהי בקדירה ויין לנזיר כמ"ם המום" בפסחים . ובח" לביסיא קדרחא ואסכלהא לנורא (לביביא יראה אלפבין) אפבר לאו בחדא גוונא הא בהגעלה והא בליבון ואפבר מספק לא חבו לזה גם בומן אד מכופק אי הוי כמבקה או הוכל והמ"א לוח כ"א מה לי שומן או מים יבואר היי בם בותן חדי מבופנן היי היי למבקף מו הוכנית ליבון הוא דוקא בלי שום משקה הא עם אי"ה שם . סוף דבר אר מסופק אם ע"י אור דבעי ליבון הוא דוקא בלי שום משקה הא עם משקה אף שהמשקה אוסר חו פועלים מי הגעלה א"ד דוקא כל שנבלע איסור בעין בלי אמצעי יהיה מים חו אין מי הגעלה פועלים וכנראה במ"ש הש"ך שם במהבת חלב בעי ליבון ולומר דבלע המחה זה דוחק גם אם כן בומן ודאי עכ"ם ליבון בשומן פריפה וכ"ש חלב וה"ה חלב פריפה ושל עכו"ם כה"ג אם בשלו בקדירה האם נאמר דבשי ליבון במחשוח ולא כגי בהגעלה וציע פובא: שוב ראימי דמשמע כל שכלע מים או שאר משקין אף שהם גוף האישור שרי הע פובחי. שוב ילהטי זמבתם כל בכנם יחים חו בתר מפקין הף בסם הף בסיסור שרי בהגעלה ועסי' חל'ב בהגעלה בסאר מבקין וחלב ושומן י'ל דהוי חבמשו ע'י אור ובי'ד קכ"ם בש"ך ח' דוקא מחבם חלב שיגון בחמאה וגבינה לכיך ליבון כו' ואף רב אבי מסיק בע"ז ע"ו היחרא בלע די בהגעלה כמ"ש הר'ן ז"ל סביאו הפר"ח בי"ד ל"ג אות ד' דנותר מעיקכם בשר

חדא לרירן לית ראיח מסכינא דפכחא ההתם ככים משאים כששימש בכילו וגם הרשביא ז'ל לא אמרה אלא כשאין שימש בכולו וגם אין משמש עתה במתכת התחוב בקתא הא כה"ג אף בה"מ אפיר כאמיר. ויש לראית להרשכיא וול דמסיק אידי ואידי ברותחון איך נכשר הברול שבקתא ויול עיי הנעלת הקתא משאים דפרולייהו בנירא הוצרך לומר שנקלש עי ליבון ומיעיל להרשביא לא נכשר היינו לתחב הנעלה אחום עצהיים גים פרולייהו בהנעלה נים. ומיתי לומר צד שלא נגעל ולהריב אף זה שרי אים פאי קושיא מבכינא דפסחא ואייה באות כ"ז יבואר עוד : (כה) עיי עירוי עםיא לשיבתיה באית הקהום דהם מקצתו כוי וכוליך כליעה בכולי ובעיש הקשה באמת למה במחבת די לכתחלה בעירוי אבל למ"ש הש"ך בי"ד בשם מהרים מ"ץ דחם מקצתו חם כולו לענון אם נגע איסור בצד הכי נבלע אכל אין כולרך בליעה בכולו וההיא דיצ'ב ס"ה בארנו שם בישל שאני או דהם כולו בע"י אש א"כ א"ש דלכתהלה די בעירוי והב"ח בס"א דלכתחלה פגעיל בכים אף ידוע שלא שיפש בידות. ויראה אף בעץ כן והנראה פארה והפחפיר ירטימות הפעלי בכם אף ירות שלא שמש ביותן. יו או אף בכץ כן וומ את שור היות לכתולה מפעל בכם אף הידות לכתחלה בכ"ד הידים ושמש לכתחלה בכ"ד הידים ושמשום לכתחלה ועס"ש באות הקדום מכייל להו ולקתייהו ברותחון עיכ אני תמה מה שנוהנין העולם במתכות שקורין פפאניץ שמבשמין לפעמים דייסא וקרעפלייך חמץ שמשימין מים בתוכן ואבן מלובן על שפתו והבית יר אין מגעילין כלל למה: (כי) קרם עמיא והמעם משום דל"ש כה"ג ככ"פ והחשש לבלינה לא משום שיש בעין ואף נקיון קודם לא מהני עד שיגעילו עמ"ז אות ח"י, ואם נקה היסב והגיח פלאי והגעילו באב"י בשאר איסורין בע"פ עד הלילה שרי התבשיל ועם"ז ואי"ה באות שאח"ו יבואר עוד: (כו) ישים עמ"א ביארתיו בס"ו אות ח"י דהרשב"א בתשובה שע"א מיירי באות שאח ו יבואר שד: (כז) ישים למיא ביארתיו בסיד אות חיי דהרשביא בתשובה שליא מיירי בבאת שאח חחשא שמא נכנס בעין בסדק מהני גחלים ובליבון קל שקש נשרף די בכך כמ"ש הריב בסיד שיש סדקים די בליבון קל להבעיר בעין ששאיכ בדבר שדינו בליבון בעי ניצוצות נתיין ואיכ המחבר דכתב החיישינן לבליעה בישן לא סני בגחלים וצריך ליבון כל המתכות שיהא ניצוצות נתיין עיכ פירש המ"א דהמחבר נכי ה"ק נוף האימור הבלע שיש בכלי נגד מקום המלאי ואיצ ללבן כולה ריקנית הרבה גחלים שם שהא במקום ההוא עד שיהא ניצוצות נתיון שם די: ראטה זה צלבן כולוד יקרות הדבות נותם שם שהוא בשקט החוא לו שיותה ליצוח מות להחות שם "ל".

כלים ישנים כר ומשמע דהסכים עם הרא"ם זיל ועשכינ ופריח סיה ההסירו בזה. והנה מ"ש

הרא"ם דליבון כזה שאי לינע בצד הבי "ל בסיד שיהא קש נשרף עדיף מהנעלה משא"כ

פחות מזה אף שיס"ב אנן קייל בתנ"ב ס"א דבעי מעלה רתיהות וזה לא הוי כהנעלה שמעלה

רתיחות. ומ"ש דהוי ככלים חדשים ראייתו מסאני דקוניא עס"א אות מ"ה (מ"ם סכ"ד וצ"ל סכ"ג) ואנן קייל שם דלא מתני הנעלה ה"ה כאן . וא"ה שם יבואר . ופיהו לפלאי לדד דשם יש פעם די שפתשטם אח"כ הוץ לפלאי עם"ז אית ח"י פשא"כ כאן ודיעבד אפשר יש לפפוך להתיר התב שיל. פשא"כ כלים הצריכין ליבון פשיפא דצריך ליבון קודם דאח"כ יותך הבדיל ודיעבד בזה לפפוך רק על פעם ככלים חדשים צ"ע . ומ"ש פתם"א בתנור ודיעבד מהני עובי פפח י"ל עובי פפח מנין והמעם יופג בו ונמיל ועיד צ'ה ס"ד והמ"ז והש"ך יודו בעובי קרקע מפח ונמיל בפסח חיפרא בעלפא מש"ה מהני עובי מפח משא"ב כאן. ומבילה בלא ברכה עח"י מ"א בשם שכ"ג ועיד ש"כ בנלייור"ם וא"ה בסוף הס" במ"ז וכאן והנ"ב אבאר: (כח) וינקרם עמ"א ובכל מקום דאיא לנקרם ישיפו נחלים ובליבן של סגי ששורף בען כבסד בהג'ה: (כם) כיסוי עמיא בתמ"ז במקום שאין מנהג יל משאים כיסוי בשאר איסורין יש מהמירון באב"י אם כן בפסח אף המחבר במקום שאין מנהג יל משאים כיסוי בשאר איסורין יש מהמירון באב"י אם כן בפסח אף המחבר אפשר מודה דאוסר באב"י ואסור למכור כה"ג התבשיל דהוי כב"י עסי ת"ן אות רב במ"א ובתמ"ז מ׳א וכדירה שמבשלין דייםא וריפות ולפעמים לא נשאר שום לחלוחית גרע ממחבת עמ׳א כ׳א והפר׳ח מיקל באב'י בכיסוי יעיש. ומשיה תבשיל אסור אפשר דוקא בהזיע הכיסוי עי׳ד צ"ג: (ל) צריך עמיא משמע מכאן זיעת אוכלין כאוכלין דמי וער'ם פ"ז מה' מ"א היר ובמקום אחר כתבנו בשם משאת משה מ"ד ס" ד' דף למ"ד דמשמע דוקא במשקין זיעתן כמותן והארכנו בוה יע"ש. ומבואר בכאן דסוגר המחבר המץ איכורא בלע מיקרי וכן בס"ר וס"א מהבת דיש י'ר קכ'א כתבו דהיתרא בלע וצ'ע. וכיסוי זה אף דיעבד לא טהני ליבון קש עברא ומיז יא וח'. והנה מ'ש שנוגע בחררת לאפוקי מהביח דל שמפרש בויעה יעיש. ואם אפו כך בלא ליבון אסור בפסח כשהויע אח'כ ואס לא הויע ונגע עתה בחררה בפסח ממצה כפורות וכדומה ופ'א אפו חמץ תחת כיסוי זה ולא נגע ולא הזיע אם היה שומן יב כי נתפסם הכיסוי ועתה נוגע והבן זה : דע דג׳ מיני ליבון א׳ נתחסם סב׳ עבריו יס"ב "ל דמהני לתשמישו בכיר שהוסר מאשוכ"ש לעירוי ואם תשמישו בכיר על אש צריך שיהא קש נשרף לדירן בתנ"ב דבעי מעלה רתיחות. ואם שימש על האש בלי משקה צריך באיסור והמץ שיהיו ניצוצות נתזין אע"ג דשימש באין ניצוצות במחבת וכיסוי זה אע"ג דככ"פ ושאני שפוד ואפכלא די"ל דשימש בניצוצות נתזין ושפוד חם כלו כה"ג מ"ם האי לאו ממעם גיעול היוצא רק שורף בעינן וכל שאין ניצוצות אין שורף ובתקים ס'ה בב'ה היתרא סיקרי והבן : הנה מכשר לחלב אין נוהנין להנעיל ולא ללכן וכס'ש המ'א תק'ם אות י'א וס'ם בפסח יל דמגעילין מבשר לחלב כי ליש חששא פ'א בשנה ונוהר הוא ואי'ה בתנ'ב אבאר עוד: (לא) מדוכה עמ'א מ'ש בחריף ליש נים כר נים דהיתרא עס"ש בסיו אות י"ם ס"ש הביח אפר בלא הגעלה כחבית שכר בסכיא היינו נפי מסעם הגיל ועסיא אות י"ם . וס"ש שלא כדין עושין היינו אף הסכין נקי מפלים לזנגביל בלע בשר ואח"כ כשדכין בסדוכה אף את"ל דוחקא אין מפלים בלע מאוכל כס"ש פפלים לוגנבים בל בשר ואח"כ כשרכין בסרוכה אף אח"ל דוחקא אין פפלים בלע באוכל בס"ט בתחלו האה מסים הפוסקים בצגון שחתט בסכין בשר כו' מ"מ דנידוך ונעשה כקסח ליש בלע ואיג מבעין שעל הסבין וב"ד צ'ו ויחר הארכתי בריני סבין : (לב) לקלוף עס"א הציון בס"ו מדוכת כר והיינו דע"י דוחקא וחריף מבליע מעבר לעבר ומש"ה אחר הקילוף צריך הגעלה וע"ד ציו להסחבר ובש"ך ד" חריף ודוחקא כדי נפילה וע" בס"י שם ורש"י חולין ח" ב" ומשמע אבן מלוכן היה ממש ככ"ר ועפר"ח כאן ומ"א ח"י ולקאורה נראה דראוי להיות הציון אמ"ש הר"ב מלוכן היה ממש ככ"ר ועפר"ח כאן ומ"א ח"י ולקאורה נראה דראוי להיות הציון אמ"ש הר"ב פלובן היה מסט ככל ועם זו כאן ומי בכלי אומנות דהקילוף אין פועל רק קליפה ובהא צריך הגעלה דבולע בסייו דלא מהני קילוף בכלי אומנות דהקילוף אין פועל רק קליפה ובהא צריך הגעלה דבולע ומפלים מעבר לעבר לעבר ועמ"ש אייה באות ליג: (לג) שלא עמ"א הנה משמעות הפוסקים המעם דא"א לנרור הימב וכמ"ש הר"ב עס" תס"ב ס"א ושם המעם דא"א לנקרם הימב ובלבוש ג"כ המעם דאשילו קליפה בכלי אומנות ל"מ מה"ם כי א"א לקלפן יפה שלא יהא גומות אבל המ"א סובר דהמעם דנוהגין להחמיר כבית שאור וכ'כ באות מ"ב ואף עריבה עץ מגפר א' וחלק אין להגעיל ולהמ"ז באות כ"ז במתכות נוהגין כן במרוכה אבל כלי עץ שא"א בליבון אם הם חלקים מותרים ממנהגא בהגעלה ועריבה ודפין שא"א לנקרם הימב אין נוהגין להגעיל. מה שנוהגין ללוש בכלי נחושת ע"י הנעלה (היינו שאין אופין בהם עוגות דאל"כ ליבון בעי כמ"ש באות כ"א) דלא משהי בהו חמירא ולדד לבית שאור ועדים אות ח' מעשה שהניחו מצה חמה בעריבה שלשין כל השנה והתירו עים חפמי העיר בשם הכל בו וצ'ע דעריבה שלשין כל השנה כבית שאור דמי ובולע בצוגן והתירו עים חכפי העיר בשם הכל בו וציע דעריבה שלשין כל השנה כבית שאור דמי ובולע בצוגן מכפיב א'כ המצה חמה נאסרה כ'ק אף תתהה נבר וכן אם שניהם חמים בלוע מכלי בלא רומב ביבש לנמרי עיד קיה השיך אות כ'ג א'כ עכים קלימה בעי וצ'ע: (לר) הגפה עמיא ועת'י אות ניא אומר אם לא ריקד הקמח אבל הא'ר אית ל'ו מתיר וכ'ג ומומב לאפות בלא ריקד ממה שירקדו בגפה חמוצה ודיעבד אם רקדו בנפה אחר שיפשוף הימב בלא הגעלה כדאי הוא הב'י לממיך עליו ולהתיר ועאדר עסי תניד ותסיד וא'רה שם יבואר עוד ועמ"ש במי תמ"ו במ"א אות נ בשם שרת הב"ח ז'ל בשאבו מי דבש בנפה קודם פסח היתר דקמח נימום במי דגש ובמל בס וכובין אין מחמיץ יעיש וכבר כתבתי שם מה שיש לעיין בזה ואמנם בפסח ודאי אסור את נפל בס וכובין אין מחמיץ יעיש וכבר כתבתי שם מה שיש לעיין בזה ואמנם בפסח ודאי אסור את נפה של פסח כי בבא קמח למי דבש נתחמץ ועסי תסיב במ'א וי ציע במי דבש ושם יבואר א'ה דלשהותו יש להקל אכל נפה חמץ אסור לשהותו דיש קמח בחמץ במשהו. והב'ח מיירי בשאכו כמי דבש קודם הרתיחה ממש שלא נשתנה עדיין לרבש ועמ'ז תס'ז אית ח"י במשרת שהביא מעיר ג"כ אין סתירה להמ'א ועמיי תנ"ד במ'א א' ואי"ה שם יבואר: (לה) דייב אייוין שכתו ופררו מצה צ"ע דיעבר אבל פיררו מצה עמ'א ועא"ר אות ל"ז אם נקרו הרי"ב אייוין ושכתו ופררו מצה צ"ע דיעבר אבל פיררו מצה עמ'א ועא"ר אות ל"ז אם נקרו הרי"ב אייוין ושכתו ופררו מצה צ"ע דיעבר אבל פיררו מצה עמ'א ועא"ר אות ל"ז אם נקרו הרי"ב אייוין ושכתו ופררו מצה צ"ע דיעבר אבל פיררו מצה צ"ב ביררו מצה צ"ע דיעבר אבל פיררו מצה צ"ב ביררו מצ"ב ביררו עס'א ועא"ר אות ל'ז אם נקרו הרי"ב אייוי'ן ושכתו ופררו סצה צ"ע דיעבד אבל פיררו מצה נפוחה ונקרו היסב ופיררו סצה אפשר להקל דיעבד ע"ש והח"י אות חיי ויים בתס"א מיקל בנפוחה ומשמע דהריב אייוי'ן שרי לכתחלה יעיש ועא"ר שם אות יז אסור יע"ש והנה בס יש לסמוך אשאלתות כה"ג בנפוחה והריב אייוי'ן לכתחלה אין להשתמש אחר נפוחה ודיעבד יש להתיר באכילה ביש ששים והא"ר שם מיקל רק בהנאה וא"ה שם יבואר עוד מדין מצה כפולה יבואר שם. ובקרין שחותכין בסכין נקי הפיץ אפ"ה ע"י דוחקא וחריף נבלע בקרי'ן וע"י הפידור ומלילת הקריין בפסח ע"י דוחקא נבלע מעם החמץ ברי"ב אייוי'ן ואף אם נאמר בלוע באנ לאין יוצא ע"י דוחקא וחריף כמיש באות ל"א ובתמ"ו מ"ם כאן שופרר הקריין ליש בלע כה"ג יוצא ע"י דוחקא וחריף עוק נקרו חיםב אין לצדד בות כלל ואפורר הקריין ליש בלע כה"ג עוצשה הייב אייני אוף נקרו חיםב אין לצדד בות כלל ואפור תוך הפסח וצ"ע. ונפה המשמע צובר ביובר ונעשה הריב אייוקן חמץ ואף נקרו היסב אין לצדר בזה כלל ואסור תוך הפסח וצ'ע. ונפה משמע דיינבד שהי כר ורי"ב אייורן בהנעלה או ליבון קל כני דהוי בהגעלה ואפשר אף ליבון קש איצ רק שהותם שוס"ב דחורפא זרחקא לא עדיף מכ"ר שהוסר מאש דא"צ שמעלה רתיתות ואייה בתנ"ב יבואר עוד: (לו) ע"ר כיבוס עמ"א בתמ"ב אות י"ם דבעי הבימה ואפר ווייעבד עח"י ניג בתנ"ב יבואר עוד: (לו) ע"ר כיבוס עמ"א בתמ"ב אות י"ם דבעי הבימה ואפר ווייעבד עח"י ניג כאן כזכח אם כיבם ולא החיר התפירות יש להקל משמע אף בפסח . וקודם פסח יל אף נתן

בשק ישן קמחא רפס**חא יערה מיד ו**ירקד שמא יש בצק בעין ושרי דקודם פסח קמח בקמח לח בלת מיקרי ושרי ואי'ה בסי תנ"ג ס'ו יבואר עוד: (לו) שאין עמ"א ביאור דבריו רחת תשמישו כלת מיקרי ושרי וא"ה בסי תג"ג סדו יבואר עוד: (לז) שאין עמ"א ביאור דבריו רחת תשמישו ע"י אור בלא משקה שמכנים ומוציא מתנור גרוף אפ"ה התנור חם וניצוצות נתזין הימנו הוו ע"י אור בלא משקה שמכנים ומוציא מתנור גרוף אפ"ה במרדת חמוצה ולא נתקנחה מחמץ אוסר כדי קליפה ממצה ויראה קליפה לד אלא כדי נמילת ומצינו כ"פ פנוסקים ובנמרא קליפה והוא נמילת כמבואר ואף ש"ל דדבר מועם שבמרדה שלא מקונח אין אוסר בצלי ואפ"י כ"א קליפה לחוד ע"ד צ"ד וצ"ו י"ג וש"ך כ"ם סיכה דבר מועם הוא לקמן כתב המ"א עצמו דמצה ראשונה אוסר כדי נמילה וכדבעינן למימר לקמן א"ה וויש דאפ"י חמץ ממש די בנמילה ה"ה בלא מקונה אוסר כדי נמילה וכדבעינן למימר לקמן א"ה וויש דאפ"י חמץ ממש די בנמילה ה"ה בלא מקונה אוסר כדי נמילה וכדבעינן למימר לקמן א"ה וויש דאפ"י ממץ שדי בנמילה ה"ה בלא מקונה אוסר כדי נמילה וכדבעינן למימר לקמן א"ה וויש דאפ"י ממץ שדי בנמילה ה"ה בלא מקונה או ואפר שומן כי הבלוע לא הוי חשוב ואם נאכל מקצתן בעים הותרו אחרות ב' ב' עמ"ש בתמ"ז מ"ם ובתמ"ז אות ד". ויל אם רדו מצה חמוצה במקום א' ואח"כ מצה על המרדה במקום אחר מהמרדת ע"ר צ"ב מיפת חלב בישל במקצת כליכו" ואם הפכו המרדה אכתי כ"ג נבלע במרדה ואוסר מצד הב׳ ג׳כ. ועח׳י נ׳ד בשם שרת דרכי נועם ספק אם רדו בחמוצה או לאו אין חשש איסור ואיי למה דספק תורה הוא וציע: (לח) שמצניעים עמ'א ועח"י אות נ'ה וא'ר מש בשם מהריז ה'פ ס" קצ'ג דשולחנות אין די בעירוי שמשימין עליו פשטיד'א חם והוי ככ"ר וצריך אבן מלובן יע'ש בדף ס"ו ריש ע"ג דפוס האנווא. וכ"ש במקומינו שאופין לחם חם ומשימין על השולחן מסובן יעיש בדקם דרים על דישום האחות. זכ שבתקשים שם בדים יש להתיר דבכלי גמי ומים א אירע שהגעילו עיי עירוי ונתנו בפסח מצוח זמנות שם בדים יש להתיר דבכלי גמי אמרינן תאה גבר עידל ק'ה וגוש גמי מתיר הר'ב בי"ד צ"ד ס"ו וגהי לכתחלה יש להחמיר בה"ם יש לצדר ולחקל. זאף בלא עירוי יש לעיין עס"א תס"ו אות ל"ג במליחה. וא"ה שם יבואר עוד: (למ) בעירוי עמ"א. מ"ש עירוי יותר מוב משמע אף קודם שעה ה". ועש"ך "ד קל"ח אות ל"ג (מ) בעירוי ממ"א, מ"ש עירוי יותר מוב משטע אן קוום שנור זו. יושסן יין שנה הארין ומסיק בחמץ יש שמעים דנ"מ ונמ"ל לכן הקילו בחבית הרס אף שעמד מעליע וכן מילוי ועירוי אבל בשאר איסורין אין להקל ע"י מילוי ועירוי וע" אות מ' וא"ח בס"ז אות כ"ג יבואר עוד: (מ) ובדיעבר עמ"א, אגן קיי"ל היתרא בלע כבשר בחלב צריך לשער גגד הכל וע"ד בב"י צ"ח ועח"י אות צ"ח ועס"י תמ"ז אות י"ו מ"ש דהבליעה ופנימה כא", וחומין ושאר דברים הריפים לא מהני ג'ם כר נ"ש ולא נפ"ל וגם כדי שיתנו על האש וירתיח הוי כבוש ועס" תמ"ו במ"א אות כ"ה בייש ומ"ש יע"ש: (מא) ובית חרומת עמ"א חמץ עם משקים חריפים הרוב נכלע גם החמץ ע" חריף כדי שותנו על האש וירתיח ובית שאור שקשה חמץ נכלע אף ביבש בכלי ע" פסחים ל" ב" ול"ד לשאר איסורים יבישים חריפים דאין מפלים ומבליע דחמץ שאני. ואם לש בעריבה של שאור אחר הניקור בלי הנעלה אם יש לאסור דיעבד העיסה ע" לבוש כאן כתב אפשר דיעבד נמי אפור ועא"ד תמ"ב אות "מ דאם עבר ולש אחר הנעלה יש להתיר יע"ש דלת דעבר על דרבנן בקדירה שאב" בישל במויד אסור . אבל קודם הגעלה אסור דחמץ ע"י לישה מחמם ומחמץ בכח ש"ש בכלי אע"ג דבשאר איסורין ע"י לישה כל דלית חריף לית לן בה. ומיהו באגנות שאופין עוגות והגעילו ולש בהן "ל להקל ד"א דחמץ ד" בהגעלה הוי כעין ס"ס עמ"א כ"א. ועמ"ש במ"ז עוגות והגעילו ולש בהן אור להגעלה הוי בען ס"ס עמ"א כ"א. ועמ"ש במ"ז אות. כ"ו ועח"ד אות מ" ועח"ד אות מ" מחמירין אין ראיה דמתכות הואיל ואפשר בליבון מחמירין עמ"ז את כ"ו ועח"ד אות מ" להשתמש בפסח במדוכה דברים חריפים חיישינן מפי ולכך הביא מס"ז : (מג) דלא עמ"א והיינו אף בכ"ח שלא שימש בו שאור כ"א שאר חמץ בצונן אין משתמשין מצה אף בצונן ע"ש והנירסא אף בכ"ח שלא שימש בו שאור כ"א שאר חמץ בצונן אין משתמשין מצה אף בצונן ע"ש והנירסא א מהני נים בר נים ולא נס"ל וגם כדי שיתנו על האש וירתית הוי כבוש ועסי תמ"ן במיא אות להשתמים בפסח במדוכה דברים חריפים חיישיגן פפי ולכך הביא פס'ז: (מג) דלא עמ"א והייגו אף בכ'ז שלא שימש בו שאר כ"א שאר חמן בצוגן אין משתמשין מצה אף בצוגן ע"ש והגירסא בש"ע חרס לא ישתמים מצה אפי בצוגן בלבוש הגירסא אלא בצוגן ואי"ה במ"ו כ"ו וכ"ז יבואר בוה: (מד) על עמ"א בס"א את ד" דבתגור לא חיים ואם הוסק שם שפיר דמי ומ"ש דאין מסעפע מדופן לדופן ב" קדירות גוגעות ובס"ם אות ל"ז ושם כתבנו דקליפה ל"ד אלא נמילה כרוחב אצבע אגודל וא"כ אין הקדירה במקום נמילה. ואם העמידו קדירה על התגור קר בזה די בקליפה והקדירה במקום קליפה כבס" צ"ב מעיף ז" ובש"ך ל"ג ואמנם בקצת תגורים שעושין בתונה חלל כעין תנור קמן ומשימין חמץ זויגה עולה למעלה אע"ם שאין יס"ב בזיעה מ"מ התגור הכימוי חם טלמעלה ובכלע הזועה שם וכשמשימיג אמ"ב הדירה בפתח וחוש למעלה. נופל היושה למור בתירה צ"ע ביש לאימר הויעה שם וכשמשימין אח"כ קדירה בפסח ומזיע למעלה ונפל הזיעה לתוך קדירה צ'ע דיש לאסור אפ" דיעבד ובצ'ד נ'ב מ"ח דבעינן שימ"ב בזיעה אפשר מיירי שקדירה קרה ועמ"ש בפריי שם יצ'ע הוא (ועסי תניד) וחזרת תנור בלא ג'י במעם אין לחוש כר ומיש שאין ניכר בליעתן וכל דמסובין הוא (ועסיי תניד) וחזרת תנור בלא ג'י במעם אין לחוש כרי ומ"ש שאין ניכר בליעהן וכל השנה גמ"ל שרי דיעבר וספק אף לכתחלה מותר משאים בפסח ועס"ו כ"ם הקשה ולמ"ש המ"א איש. ומשמע במקום שלא לשמש בנלייור"ם אף מעם בחוץ אחר כי יפעפע ע"י בישול לפנים וע" לבוש כתב בפנים משמע בחוץ אין מוין ובע"ש כ"ב וראיה מגשמעלצ"ם המכ"ו וצ"ע רשם ע"י עירוי אין מוליך בליעה בחוץ משאים ע"י רוסב מבליע לתוכו כמיפת חלב ב"ד צ"ב ובאות נ"יבואר א"ה. ולפי מעם שאין ניכר בליעה אם גלייור"ם מצ"א אז גיכר ושרי ודיעבד בכ"ע שרי דחומרא יתירה הוא: (מז) אפיי עמ"א וע"ין אות מ"ו עוד מעם דיש סובין וחמץ וה"ה כלים צבועים יש הני מעמים: (מז) המחופין עמ"א וע"ד לא תר מות כ"ו וחמם כתבנו דפולם מעבר לעבר ואין הבדיל מפסיק ואף הגעלה "דלא מהני בר גנ"ד ל"ד המ"ו וע"ד כבדיל מועס הוא נועס הוא מחדש בלע החרם המצופה בבדיל מועס הוא ואיה במון במות המים בהני בורנית. ואי׳ה בפ׳ז בסוף הסימן יבואר בזה : (מס) וכן עמ׳א דעתו ז'ל בחמין וע׳י כבישה מהני בוכוכית הגעלה הא בלא הגעלה אסור דיעבד אם שימש בפסח בחמין או ככישה ובס׳ז למ׳ד משמע אף הגעלה הא בציא הגעלה אסור דיעבד אם שמש בצוח בחוקן או כני שחובם לכי דבליעתה מועשת בלא הגעלה וחמין שרי דיעבר וע"ד קל"ה מ"ח במ"ו "ראלא בלע כלל ובש"ך כ"ג דבליעתה מועשת הגעלה בעי ואידה במ"ז בסוף חסי" יבואר בוה: (נ) אינו עמ"א בתה"ד קל"ב משמע אף שאירע שבישלו בה באש מ"מ לא אמרינן דמוליך בליעה בכולו והמ"א נקים רק עירוי ובעירוי משמע אף ככ"מ דחם מקצתו חם כולו זה ע"י אור לא בעירוי ולמ"ד כלי שני יש להחמיר ע" מ"א ה"ה עירוי

מבשחל נותר משליכ חמץ שמו עליו וה"ה בשר בהלב שמו עליו דלא נשתנה (אע"ב דל"ט בר לע מהי ב"ח ההם עשמא אחרינה דיש להחחבר אח"ב) דמשיקרא בשר והשחא בשר :
מהני בב"ח ההם עשמא אחרינה דמאן כח לההחבר אח"ב) דמשיקרא בשר והשחא בשל לי החרה ודאיסורא בל ניפי חלה לה וכיון דבלע ע"י אור און מי הגעלה פועלון בו מה לי החרה ודאיסורא וכה"ב הקבינו בל"ע ב"ח וש" ו מ"י לו וש"ד היולה הלח ביח במדי המיל אחר דמשבו אוב כ"כ וש"ד ל"ע ט"ו בש"ך וע"א ע"ו וכ"ב שד הלילה אם ביחש בכלי דבשי ליבון ע"י הגעלה ו"ל דיעבד שרי דמשהו בעל בס" ואמנה של במ"ח הלילה אם ביחש בכלי דבשי ליבון ע"י הגעלה ובישל בו דפולע מעש מעש שד הלילה אם ביחש בחלה להם המשל בל"ל המ"ח ל" לומים זה מהיו ב"ל במ"ל במ"ל במול מבשר להלב היחרא בלע מתני כמ"ש ב"ד בע"ח במלא מתבאר להלב היחרא בלע שד בזה : (ו) צריך עש"ץ ל"ע ל ידברי חסקדושים דב"ד קכ"א מ"ו (ע"ם קכ"ח) פירש הע"ז וב"ל כש"ץ מ"ח במול כלון כל מול מתליו ללין מהשר הב"ח במ"ל הלח מ"ו (ע"ם קכ"ח) פירש הע"ז וב"ל כש"ץ המול הלח מ"ו ול"מ מהלו ל"ן בלעתו במיל ואין מפלים מכלו בהי מתור בלעים בכולו ולא מפלים מכלו להכב"ר השר המ"ז הל"ח בכ"ל מלין בלעתו בבילו ואין מפלים מכלו בהם מקלחו גם בס"ל ולהלב המתור בלעתו בלו ולאין מפלים מכלו בהם מקלחו גם שם להלכה במתני לו בלעתו בלו ולאין מפלים מכלו מולך בלעתה בלולו ולמפירו מחקום אם להתור במתני להבע"ל הובעל ל במלים בולו ולמפשרו אין מפלים במלה לבנתו להבעיל מקלחו ע"ז חמש לאור ב"ש הדר בשר המ"ז המכלה להגעל הובען להבע"ל מקלחו ע"ז חמש לאחר ב"ל להב ל"ל בשם הדר הש"ז בול בתול הבעיל כל ידוח הכלים אף עץ מתכום אם לא בשיל מהלו בל"ל הבל להב לה"ל ב"ל הלחל הלהב ותוקו בת המול הבע"ל המלו העול הבען להתול במתל המול הבע"ל המון ואין הם כול התחלה להבע ולהו בעו הול הבע"ל המון ואף הקתא של ומע בפחת שהבו בלה במלח המלו הלו בע התחל הלהב ומקלח ואין הם כול התמת דבשיל הלה בליל מתכוח הם מקלחו מם לול הלחל הלו ה"ל בל"ל הלחל הלו הלו הלב למה בלון ומלת בלים הלחל הול הלש במיל ומלה בלון ומלת בלות הלחל הול הבשל הלחל הלה בלון ומלו ה"ל ול"ל בלי הלחל הלו ה"ב ולה בלון המה בלו הלה בלון ומלח בלון הלחל הלו ה"ב ו"ל ה"ב ה"ד ה"ל "ל ד"ל הבלך הלה בלון ומלו ה"ב ו"ל ה"ב ה"ד ה"ל "ל בלה הלו הלה בלו והלה בלון ולהב ב"ל הוה בל"ל הלה בלו וההב הלה בלון המול הבלה הלו ומה בל"ל הות הלה בלון

איבור דרבון נזריון אטו א'ת בלח ומ'ת כה"ג אפשר ביותר תשפים ל'ג ועי'ד ק'ע והדברים ארוכים: רב"ש בבו"ח ה ז"ל כם דהתחלין בנפתנה פעמו כיון פעקרי לעבות י"ב בפירות טפובים מחוד שחץ ראויין כלל לאכילה ונאכלין ע"י זוק ר ודבם במלתייהו קיימי דבר יעים. עסי׳ רִיב ס׳ה וסי׳ד לחלק בין נעעי אדעתא דהכי או לאו יע ב ואיכ בכר בעורים וייז מברכין שהכל אם כאמרו המאל"ד נשתנה פעמי ואין ראיי כלל כך לאכילה וייז דהוחיל וראיין החילה רק ע"י מלאכה נשתנה כל שהוכשר אח"ב כבתחילה הוא ומשיה היוצרבי לגקן מעם למה מברפון בשבר שהכל והדברים ארוכים, ועדיין צ'ע דחמן שנפסל ממוכל אדם לנמרי ונתקן אח כ ע"י שירוב וכדומה אי חייב מלקות יברת עלין ועסי׳ המ"ב בשיש ומ'ש לנמני ומן "חהול עם" פינור ודיות יישים זה בזה אין איסיר זולת אם הנית מלה כן ואין בם: (כה) ותבור עם"ו ב' קדורית נישים זה בזה אין איסיר זולת אם הנית מלה לכהידם החול נקי אסיר ונקן אוסר כדי קליפה שמ"א חית מ"ד ול"ד. ומ"ב בדאיתא בנמרא לכהידם ש"ז י"א הובא בי"ד קי"ח ס"א וע" באר הגולה שם וו"א שנין לכאן וע"ד שם ומ"מ דוקא בנקי כלמור. וע"ג כירה באפר אף למאן דמיקל שם בי"ד בססח נע"ל אסור אם אין נקי ועד הלילמי יש ללדד בה"מ יע"ש: (כמ) אפי" עמ"ז ועמ"א אות מ"ו בשאר השנה י"ל נפ"ל מותר וספק כי הא ל'ג משא"כ בפשח דנש"ל אשור ומיהו דיעבד אין לאשור אף במקום במהמירין לכתהילה (ל) ריש עפ"ז משמע דיעבד כלי זכוכים הין בולע כלל אף בחמין דשיע וכלם הגעלה ועי"ד פי" "ה בע"ו הות י"א וב"ך כ"ד ועמ"א אים מ"פ ובי"ד שם אין להחמיר במכניסי לקנים משמע עכ" ע"י חמין בולע ולהלכה אין להקל בכלע ע"י חמין ושימש בו חמין כלא הגעלה הא ע"י לונן כבוש בלא הגעלה אפבר לגדד בה"מ ועפר"ח. ואם אין לו כוס לד' כוסוח כ"א ללוהית ישינה יש להחור ש"י הדהה היטב ויקיים מצוח ד' כוסות. אבל לא בע"א: (לא) **שפוד עם"ו בס"ד אוח ח' דכהו** במשהו אין חוזר וניעור ושם ללי מולייתא וכתם כדיעה א' בהמ"ז פ"ד ובס"ג בם דאין מחר בתפהו חין חודר וליעור ושם לדי מופיתתו זסתם כדיעה חי בתחיו כד ובסיג פס דחין חחד וניעור ולמ"ם המ"ח שם ז' וכאן אות כ"ח אין ראיה ומ"ח ההין אמת וכמ"ם הר"ב שם ס"ד בלח דאין חחדר וניעור: עיין ראב"ן כימן ח' דף ע' ח' האריך להוכיח מבציעית פדק שביעי מ"ד שביעית אוסר במינו בכ"ש אף שנחערב בהיחד רבוניע זמן הביעור החוד וניעור יש"ש וע" לדרים נ"ח א' בר"ן אף אני לא אמרחי אלא לביעור דהוי כדשילית ח"ר ו"ל דשיל"מ חודר וניעיר ע"ד ק"ב ס"ד כל איסור שלא היה ניכר כו' לא דמי לשביעית וא"כ ל"ע שכר שנמערב בדכש ויש בבים דמותר להשהוחו ולבחות בפסח הא כיון דיכולין לבחותו קודם פסח הוי כבביעית יכדשיל"מ ואף דחוזר לאיסורו בשנה הבאה זה בנחערב במינו עד הלילה מבא"כ קודם זמנו ויכול לשתוחו בהיתר דתי ממש לשביעית קודם הביעור בלי ביטול ולמה יבחה בכסח ול"ם ומיהו שכר בדבש א"מ ובטל אף בשביעית אלא מין במינו כה"ג המח בקמח וכדומה ל"ע. גם לי הרהורי דברים במ"ם התי"ם שם להגיה בכ"מ פיז מה' שמיעה הכ"א וכ"ב ובר"מ לא הזכיר הלוקה שנייה והדברים ארוכים אין העת האסף פה: אעתיק בכאן מ'ש בפריי לי'ד בי' קכ'א כחוב בכח'י וז"ל שם: דע דעבר מיני כלים הם וחלוקים בדיניהש כמו אליד ואלו הן. ראשונה כלי זכוכית. שניה כלי חרם. בליבית כלי גללים. רביעית כלי אדמה. ה' כלי עלים. ו' כלי קרן. ז' כלי עור. ח' כלי עון. ע' כלי מרכות וחב כסף בדיל ושופרת וכדומה . יו"ד כלי נחושת ועחה אבאר בעזה"י: כלי זכוכית בא"ח סימן תנ"א סכ"ו במ"ה מ"ס פסק אם שימשו בחמין או כבוב מעל"ע דיעבד מהני הגעלה אם שימשו היתר אח"כ הא בוא הגעלה ושימשו היתר אח"כ בחמין או כבוש אכור ופי' מ"ש הד"מ דיעבד אין לההמיר באוק או חמין ע"י הגעלה ומט"ז שם למ"ד אין כ"כ הכרע והפר"ח פוסק כהמחכר שימשו בכ'ר כי לפעמים יוכל לעשות כן שיע ולא בלע יע'ש ובכ'ג בהגהות הפור כאן אות כ"ה בהמץ מחמירין ולא בשאר איסורין יע"ש וא"כ ל"ע דיעבד בה"מ ובימבו ע"י כביבה או יאח"כ חמין או הריף ע"י כבישה מהו הדין אבל במבו אח"כ לומ יין ע"י כבישה מעל"ע יש ואח"כ חמין חו חריף ע"י כבישה מהו הדין חבל במבו הח"כ לוק יין ע"י כבישה מעל"ע יש להקל בה"מ בלא הגעלה כי נט"ל בכסח רוב הפוסקים מהירין בחמ"ז ש"י וגם ביין שיין נס"ל (המובלע בדופן הכלי ל"ש נט"ל) אף דהמנהג להחמיר מ"מ בעירוף דעם המחבר דוכוכים אין כולע ו"א כבוש אין אוסר בכלי כ"א אף דהמנהג להחמיר מ"מ בהרבה פעמים יש להקל בה"מ. ואף שימשו חמין כה"ג יש להדד בדיעבד בלא הגעלה ול"ע. ובפייפורקי"ש שקורין ברצליי"ן הובא בכ"ד נשכ"ג בי"ד קכ"א וכאן והביאו הכיאו הכיאו מום מ"א ועפר"ח: כלי דרכן אין יוצא מידי הופא בכ"ג בי"ד קכ"א אפילו שימש ע"י עירו בלא אלל האש כתב בב"א הכי מוכח מפינכא דרבי אויי חולין קי"א המלחל בי"ד כה שבר של השברם יע"ש וקבה לי דבובהים ל"ה ב"ע בירה לחוב בי"ח ביו מובר במבים ל"ם ב"ע בירה לחוב ביום ממונה באון נוצף בהפתים למ"ב ד"ב בי פורה בעודה באון נוצף רותח מניין ח'ל תבובל בו ישבר ומהחם יליף בפסחים למ"ד כ' התורה העידה בחין יולה מדופיו והרי שירוי אמור . ומפינכא יליף מליחה וכל שכן כבוש דעדיף דכבוש כמבושל כרותה דללי כמבואר. והנה ממ"ש המחבר בא"ח חנ"א סכ"א בחבית שכר דמחיר או עירוי ג"י ובטור וב"י והר"ב מדשתיק אודויי אודי ליה וקביא מפינכא דר"א אמאי הברה
יגעילנו והרשב"א ז"ל הביאו הכ"י בי"ד קר"א הוקשה לו אמ"ש בה"ע דאיסור דרבנן מגעיל כ"מ
ג'פ מפינכא דר"א דם שמלחו דרבנן ותי' ג'פ אחו לידי חקלה ומכיק דבעינן שאין לו שורש
בחורה וכאן ל"ש הני חירוצים. ואם לומר דפינכא דר"א שהה והיה ציר וכשש אכחי בחבים כבוש מעל'ע מא'ל ואמנה מליחה בכלי דבולע כ"ק אין ראיה מפינכא די'ל כבוש וכאמור . ועש"ך י"ד קל'ה אות ל"ג וכאן בט"ז כ"ג ומ"א מ"ם י"ל הטעם דהוי ג"ט בר ג"ע דהיחרא לקאת פוסקים בחמץ ונוחן שעם לפנם לרוב פוסקים מחירין בפסח ולורף דעת בה'ע בדרבנן יש חקנה לכ'ח בהגעלה מש"ה החיר בהגעלה וגם ייל דמיירי בלא שהה מעלע. ולדינא כ'ח מקונה לל ח במבפנט מש אי מליתה וכביבה אין לו מקנה בהגעלה ועירוי ג'י ומיי'נ אין ללמוד שובלע בו איסור דרבנן ע'י מליחה וכביבה אין לו מקנה בהגעלה ועירוי ג'י ומיי'נ אין ללמוד דקיל ומחמץ נמי אין ללמוד כאמור . ובליבון לכבשן מהני הא לחנור דילמא הייש אף שלא נאשר כ"א כ"ק בעירוי ומליחה כמ"ש המחבר כאן בס"א ואפי' כלי שני הגיה הר"ב לכמחלה עמ"ה ג' (פסחים למ"ד א' לרב לבהינהו כו' אפשר בהגעלה קאמר דרב כר" במינו במשהו וליח הוכהה מכ"ח ישבר דבמינו במשהו נבלע כבסי' חנ"ב וז'א דאמרינן סלק ובלא"ה חזינן דמדייתי והחורה העידה ג"כ וע" חום" ע"ב ד"ה החורה וכ"מ מהני הגעלה) וחם ליכן בחנור כ"ח ובישל במזיד ליע חי דומה לבישל במזיד בחב"י חו ייל קבחמים דעים רמ'ה מתיר אם אומר שאין חם אע"ג דלא קיי'ל כן דיעבד צ'ע וכלי חרם המצופין בזכוכית דינם ככ"ח ומלופים באבר עמ"א מ"ה ובפור אוסר המלופים אבר וע" ב"ח סי"ח וע" מחדש על א"ח בה"פ (כמדומה ספר חמד משה) מנ"א אות פ"ז כתב על הלבוב ומ"א דלא דקו והקשה על הפר"ח וע"ש וע' חוס' כחובות ק"ז ב" ד'ה הני ובע"ז ל'ג ב" ד"ה קוניא פירשו לר"מ קוניא חרס מחופה זכוכית והיינו דכלי זכוכית נמבשל כל זרכו ושיע ואין בולע הא מה שמחפין דמי לכן המר כן ועב"י ה"ח חנ"א והמעיין בם יראה כדכחיבוא . ולדינה ג"ע כ"ח מהופה חבר יעה"י אות ס"ד הסכמת רוב הפוסקים להחמיר במחופה אבר. וע" מ"ש בטלהי דודאי הבליעה הולכת בכולו ופולט אח"כ ואם ליפה בעופרת כלי יבן חרם פשיטא דלא מהגי הגעלה דבסלא כו' וחדש הוא די'ל דלא כלע הרבה החרש הואיל ומפסיק העופרת ובפסח באב"י בה'מ יש לנדד להקל אחר הגעלה כה"ג . כ"ח בבלע איבור דרבנן אין מועיל הגעלה זולח ביבולי עכו"ס בי"ד סי' קי"ג סי"ו מהני ג"ס וה"ה חלח ח"ל כה"ג ע"ד בטור קכ"א לא בבאר איבורים של דבריהם. ולענין פבילח כלים בי"ד ק"ך זכוכים דרבנן ומהכוח מבמש ד"ח וקפן אץ נאמן אף פל זכוכים

בלע ע"י אור וכן בב"ן בקערות עמ"א ה"י דאין חשמישו מדיר ע"י אור משא"ל כ"ר ששימש אלל האש לרוך ככ"פ ושיביו מעלים רחיחות אלל האש וכמ"ש בתנ"ב וכ"כ הפר"ח כאן. ומ"ש מדוכות של עכו"ם קילי עפי כו' י"ל הטעם דחמן פולט משהו משא"כ שאר איסורין ואף דאין מבטלין אישור לכתחלה ועי"ד ל"ט ש"ו מ"מ במדוכה של עכו"ם יש שברא להחיר די"א דמהני מכשפין קיסור לכתחנה ועיד לים פד מ מ במדוכה של פכר כי יו פברו נממיר די נו יו מיהמי הגעלה מבא'כ בהמן מחמירין היח בכל שלריך עירוי אין להגעיל בכ'ר תי' לחחר זמן איסורו על ה' שיה בליעתו מועטת ובולע מבאר כלים בבליעהן מרובה . ה'ח כלי במוחר בהגעלה אסור ללבנו תי' כלי מפסולת נתושת דחייש דפקעי . ודע דאף כלי הרס שנאסר כ'ק ממלוחה חו ע"י שירוי הין ללכן בחנור דאפ"ה הייבינן דפקעי אף דבליעהו מועטח ע' מ"א ומדוכה כל

משבצות זהב

המן לריך לשער נגד הכל עי"ד ל"ן למן בחתך ובפריי בם עמ"ש חי"ה בחות שחת"ו:

(כ) אפי עש"ו ואפשר קילוף והגעלה מהני כמו מדוכה של ען ועט"ו כ"ו ומ"ח ל"ג ומ"ב ומש בסובין אם מחזיקין מים כי' נ'ע דבקים לריך אפר והביטק עמ'א ל'ו והמ'ב י'ע משח"כ בכלים שמשומין קמח וכובין העשוין מנסרים וח"ח לנקוח כלל חף חם שהחזיק מים ליע להחיר כזה ח"ש הר"ב כ"ד בלריך הגעלה לא מהני קליפה בכלי אומנית צ"ע בנאשר ע"י שירוי אי מהני ולכחחלה לא מהני ודיעבד י"ל דמהני ועבר"ח : (כא) פאל"א עט"ז הוא משמיבו ע"י אור בלי משקה ומדינא ליבון ואף שהתמור גרוף הוי ע"י אור ממש וכן חמור כה"ג ועמ"א כ"א. ואסור להגעיל מרדה הדשה לפסה הבאה כי יטעו כו' ואסור אף דיעבד רחת פ"י הנעלה ול"ד למדוכה באות י"ט דהחם א"ר יטעו דיעבד שרי כמ"ש באות י"ט. ועריבה בל פסח אי מהמירין אין כ'כ חשב דגם בעריבת המן ברי מדינא בהגעלה ועי'ד סימן א' ומ'מ למה לן לעשוח לכחהלה מעשה בא'ל ויכואו לפעות . ועא'ר אות ל'פ היקל דיעבד אם הגעילו כחת המן והוליאו מלה כי י"א המן היתרא מיקרי וי"א כהת כיון במוליא מיד לא הוי ע"י אור וו"ב המיא אות ל"ו בשם הד"מ בשם מהרי"ב דמנעילין רחת פסח לשנה הבאה והיינו משום דיעכד אף בכחת חתן אי מגעיל לא נאסר המלה. ואי׳ה במ"א אות ל׳ן יבואר עוד :

(כב) בותרים עט"ז הוכיח בי"ד ק"ה דכלי חיסור ונשרה שם היחר מעל"ע חין חובר חימת בלע לחחר מעליע נפ"ל הוח חה עיקר ההיחר בכחן בחביח חרם דחין מועיל הגעלה בהחזיק שכר כמה ימים אלח מטעם נפ"ל ג"כ ועמ"ח המ"ז חות י"ו . ועמ"ח כחן מ"ס ובש"ך יזה קל"ה אות ליג האריך דכל דכבוש איסור מעל"ע מבליע ומפלים בכולו בשאר כלים מהני הגעלה לא עירוי ג'י ולא אמרינן ככ'פ בזה ובכ"ח לא מהני הגעלה ובאני יי"כ יע"ב ועיקר ההיתר דהוי ג'ע בר ג'ע ונע"ל ואם הכניסו בו חומן אבור ויבואר עוד לקמן א"ה ופיקנ הטינור יחור בעירוי עש"ז. לא הבינותי דבריו הקדושים בכאן כי משמעות דבריו ז"ל דמש"ה לכ"ח לא מהני הגעלה שבליעתו מרובה ואין יוצא בהגעלה בשעה מועטת וא"א לשהות הרבה להור ובולע ככסי' מג"א ס"א ומשום הכי עירוי ג"י קים לחז"ל שמפליט ואין בולע ומש"ה עירוי ג"י עדיף משא"כ כ"ה בלוכן דבליעה מועטח הגעלה עדיף א"כ אמחי אמריכן שהחורה העידה בא"י מידי לופיל עדיף או בא"י מידי דופיו לעולם יגשיל כ"ח ביורה גדולה שיש ששים נגד המים או אב"י ולשחרי כבסי" מנ"ב אלא שא"י ע"י הגעלה לעולם וה"ה עירוי כל שבימש בחמין. ולהלכה לדידן אף בלוכן כל שבהם מעל"ע לא מהני הגעלה ועירוי ג"י ואין למידין קולא מיי"ל ועש"ך י"ד קל"ה אות ל"ג. ואם כלי חדם חדש שעדיין לא שבע מלבלוע אף לפי שעה בולע הוא ע"ד בע"ז כי "ג אות ג' ובישן מעל"ע כבוש בולע ולא מהני הגעלה ועירוי וכאן מיירי בישן לפי שעה או דלא קי"ל כן. והכם שנקייבש בכבשן הא בחמה דין כלי אדמה יש לו וניתר בהגעלה עמ"א אוח ד' ומ"ש שם: (כד) והגעלה עמ"ז וע' לנש ולבעין לא מהני הגעלה והבית שכר אף בפוחח א' ששי לכו) ווה פניון כם יוע כשם וכפן כח לחשה הבפים וחבת בכל מן. בפוחח מ משוליו חין ראוי להגעיל ובחבים דבש חם פוחח ה' משוליו רשהי להגעיל ואם מחזיק כמה ימים מים יש ללדד בזה ע' אוח ך': (כה) ובדיעבד עפ"ז ואון קיי'ל בהיתרא בלע אפ"ה לריך לשער ננד כולו בחומב כף חולב וכדומה ע"ד בב"י בשם הראב"ד ז"ל ואנן קיי'ל לריך בהיתרא נכד כולו ומ"ש בס"ד אות ח' יע"ש וכללא היכא שיש הכבה לדדים יש ללרף גם זה דחמן מיקרי היחרא בלע. ומשמעות דבריו אפי' לא הוריקו קודם פסח יש להחיר בפסח דנע"ל רוב מהירין בפסח ובהיחרא בלע אמרים דים ששים והוי משהו ונט"ל ומיהן ז"א דמחמירין אף כה"ג ועמ"א בפסח ובהיחרא בלע אמרים דים ששים והוי משהו ונט"ל ומיהן ז"א דמחמירין אף כה"ג ועמ"א מ"ש ובהוריקו קודם פסח אם חומן נחנו בו וכדומה לסמוך לההיר היתרא בלע ושהיה שפים אין לסמוך ע"ז בכשר בהלב וכדומה וכאמור ועח"י יע"ש: (כו) אבל עט"ז ואם לש בעריבת חמן מנה בלא הגעלה עא"ר חמ"ב י"ט ולבוש כאן משמע דאסור אע"ג בשאר איסורין אס לם בכלי איסור היו מפליט בלה הורפה דוחק הליבה לחוד חמן כח החימון בבכלי ממהר להחמין העיסה שלש בה. ועב"י ועמ"א מ"א והגירסא בש"ע כלי חרס ששימש ביח שאור לא שתמש מלה אפילו בלוכן ובטור אלא בלוכן ובלבוש אלא בלוכן ובמ"א פירבתיו . והנה בית שאור דמותר עסי׳ חס'א ס'ה דאומר כדי נטילה ול"ע גם מדכתב מלה בחמין ביבש משמע ע'י רופב אושר בכלי דכלע בית שאור שהריף וחזק מאוד בלע אף בלא דוחקא. ועפר'ח מ'ש בש'ע אפילו בלוק צ'ל אלה בלוק יע'ש ועמ"ש במ"א מזה : (כז) אבל עש"ז ועמ"א אוח מ"ב ול"ג כובר דסמך הר"ב כאן אמ"ש שם דמנהגא כרש"י דלא מהני הגעלה לבית שאור והדומה כמדוכה אבל הפ"ז סובר דהיכא דאפפר ללבן מחמירון וא"א סמכיגן אטיקר הדין דיו בהגעלה וען מסי"ז משום בא"א לנקר כו' מפ"כ כתב, הר"ב פס מדוכה פל ען קולף ומגעיל דהייפינן מוח הא לא"ה עץ דא"א בליבון סגי לכתהילה בהגעלה וסייעתא להט"ו ז"ל ועח"י אות סמ"ן ולמ"ש ניחא. ומ"ש הט"ז בחבית יו"ש שאין להגעיל אם לא בבישל במים ואפר יע"ש כ" הלכוש בסכ"א דגרע מביח שהור והרוסח ואפשר דיעבד אפילו הגעילו בלא מים ואפר לאסור דיעבד מה שנחן לחוכו ועסי׳ חמ׳ב במים ואפר אין להגעיל עמ׳א יו"ד אלא אח׳כ מגעילו : והמ'ב בשו"ח סי' נ'ח ביי"ב בפסח שלריך לשפוך והכיח שבירה וכח"ר חוח מ"ד וח"ז כ"ד כתב דס"ל דחבית בעי בבירה דהוי כחמץ בעין ואפשר סירכא דליבנא נקיט ועוד איבור דרבק אף אב"י אסור להשתמש בו אמו ב"י וכמ"ש בפריי לי"ד וחרילנא שם כמ"ש המשמרת הבית ז"ל דלאחר הפסח ל"ש למינזר אמו ב"י יע"ש וא"כ ביי"ש דלא מהרי נפ"ל דחזק המשמרת הבית ז"ל דלאחר הפסח ל"ש למינזר אמו ב"י יע"ש וא"כ ביי"ש דלא מהרי נפ"ל דחזק יותר מיין כבסי׳ חמ"ב בס"ז ד' וחמ"ז במ"א אות כ"ה וכאן אות מ' א"כ ל"מ אם נבלע חוך פסח ישראל בחבית דאסור לאחר הפסח בהדחה גם הגעלה לא מהני דחוזר ובולע הוא ול"ם אב"י ונ"ם כר נ"ם דחריף הוא וכיורה גדולה ביש בשים נגדו אפשר אה"נ אלא דיי"ש אפשר לטעמיה עביד ולא בסיל מיוחר בשבים ונכלע בחבית . ואי'ה בחג'ב במ'א א' יבואר הבית שמחזיקין בו חומן כשר אף קודם פסח לא מועיל ג'ט בר ג'ט ואי'ה שם יבואר :

הגדה מה דכתבנו דיים לפעמית עביד וא"כ אם נפל יים בע"פ עד הלילה לתבפיל שיש פמ"ך מכו דרתבנו דיים לפעמית עביד וא"כ אם נפל יים בע"פ עד הלילה לתבפיל שיש פמ"ך אבוי כהבלין. באלף לא בעיל ואפשר ע"י אפר הוי רשאי להגעיל אחר הפסח כמ"ש הע"ז הרי דהוי כהבלין. באלף לא בעיל ואפשר ע"י אפר הוי רשאי להגעיל אחר הפסח כמ"ש הע"ז באל לא בע"א וכאמור: דיש לעיין דבר לפעמיה עביד דלא בעיל אם נחערב במינו אם יש לנאר אפו אינו מינו ולמ"ד לפעמיה מ"ה לא בעיל י"ל כן ולמ"ד דרבני כולי האי אפשר ל"ב אף

וערד ק"ה במ"ז ד' וש"ך ה" וע"ד צ"ב בש"ך אות ח"י ובפריי שם וכאן ו"ל דהוי ספיקי סובא שמא לא שומש ע"י עירוי ואב"י חומרא בפסח ועש"ך י"ד צ"ז אות א" דהוי ס"ם ה"ה כאן שמא בישול אין מפעפע ושמא לא שומש בחמין ושמא נמ"ל שרי בפסח ואפ"ה לכתחלה אין משתמשין בלא הגעלה בחוץ ובפנים אף ע"י הגעלה אין משתמשין ודיעבד שרי עמ"ז אות למ"ד בזה וסעיף י"ב כ"ד : (נא) שצלו עמ"א משמע אף מעם חוזר וניעור למ"ד חזור וניעור ועסר תמ"ז ח" ובצלו מולייתא ולא (גא) שצדו עמיא משמע אף סעם חוזר וניעור עם די חוזר וניעור דעסי תמיז חיובצלו מולייתא ולא ליבן אוסר דיעבד ולא כל מולייתא חמץ כי מלאוהו תרגגולת קמח שלא לתתו ומי ביצים ע' ס'' תסיב ומי הדחה של התרגולת ע' שם והגעלה לא מהגי דיעבד אבל משהו הגבלע שם יש לצדר בה'מ אם הגעיל השפור: (גב) הברזות עמ"א וע' שכ"ג הפרפורי"ש דין כ"ח יש להם ולא כלי זכוכית ובי"ד קכ"א וקכ"ב כתוב ת"י הארכתי בזה ועמ"ז מוף הסי' א"ה יבואר ע' באות כ"ג ואי"ח

יבואר: (גג) כלי שתייה של שכר דימ כ"א וצ' באר היסב ה"ה של י"ש ועח"י אות ע' זע"א וברוא שבחבית שכר אם תחבו במי דבש בפסח ושהת מעל"ע אסור המי דבש בשתייה ובהגאה אם אב"י י"ל ובי"ש אף בהגאה ואב"י אוסרם ואם תחבו לי"ש פסח ושהה כדי שירתיח ג"כ אוסר:

ייל ובייש אף בהנאה ואביי אוסום ואם תחובו לייש שפוח ושתו כוי שיתנית כי סוט.

תוב (א) אם עמ"א הקשה מתמ"ז דנהי שם דיעבד שרי אם נתערב אף פחות מס' כמיש באות
כ"ז מ"מ למה מתיר כאן לכתולה ותי כמ"ש הראיש "ו"ל פכ"ש דני נ"ם ובי כלים שרי
לכתחלה וע" ע"ש והנה לפ"ז יצא לכאורה דין חדש באם בשלו מים בקדירה חמץ ב"י מודחת יפת
ותחבו כף חדש במים דנעשה הכף חמץ ואח"כ הניסו בכף זה שומן י"ל דמותר לכתחלה לפסת לכתחלה ועי עיש והנה לפיז "צא לכאורה דין חדש באם בשלו מים בקרירה חמץ ב"י מודחת יפה ותחבו כף חדש במים דנעשה הכף חמין ואח"כ הגימו בכף זה שומן ""ל דמותר לכתחלה לפסח דהוי שלש נ"ם ב" כלים ומים כו" ועס"ז כאן אות "א אמור זה וע"ד צ"ה בש"ז וש"ך אות ג" די דאמור לגרום לכתחלה נ"ם ב"ד ב" שבגעילה היורה מוף אות חילה ולהם"ז אין די להגעיל היורה בתחלה לחוד ושם יבואר א"ה. ודע דכלי הבלוע מחומץ שכר למ"ד נ"ם בר נ"ם לא מהני בבלוע חריף וב"ד כתבנו מזה א"כ אף קודם ה" לא מהני נ"ם בר נ"ם כה"ג אבל ס"או אב"י מהני את בבלוע חריף כמבואר לבך ביין או יי"ש דלא מהני עם"א בתניא אות מ"א ובמ"ז אות כיה ובמ"ז תמ"ב אות ד" מזה: שאלני צורף א" כלי כסף שמרתיחין אותם בשמרי יי"ג בבית האומן לנקותו ולשופן יפה אם צריכין אחר כך הכשר בבית בעלים הנה צריכין הכשר דשמרי יי"ג תוך יב"ח או צלולים אוסרים עי"ד קכ"ג וקכ"ו ולא מהני ביי"ג נמ"ל רק צריך ביפול וע"ד קלד בסתם ינים ששה חלקים סני במים יע"ש והגעלה בהם א"א שאין מגעלין כ"א במים א"ב אף התרוחן בשמרי יין כשר לא עלו הגעלה אף בכוונה ודיעבר אם הרתיחן בשמרי י"ב ושימש בה יל דנמיל שנותן שם מלח ושאר דברים הרבה: (ב) שבליעתן עמ"א כפות וכוסות בצוגן או כלי שני ול"ש בהו פעמא דמרודין לפלום ולא בלעי ובמ"ו ב' הארכנו לדידן אין היתר להגעיל כ"א בנטיל או ששים לאחר זמן איסורו ועתוסי חולין קיח ב' ד"ה שנפל דייא פרוד לפלום או טבע המים שבולעין ולא פולטין ועפר"ח דהא קיי'ל דתוך הפסח במשהו א'א להגעיל שום כלי ואי"ה במ"ו יבואר וע"ד צ"ה במ"ו ו"ב והב"ח שם הביאו בשם או"ה דעירוי כ"ק בפ"א הא ע"י עיראות הרבה בלע בכולו ועח"י כלל נ"ז אות כ"ה ככ"פ וקשה דע"י פ"א כין הרבה פעמים לש ככ"פ ולענין דינא יראה דאין לחלק ואף מעליר וכדומה בהרבה פעמים די ע"י עירוי דיעבר ולכתחלה מגעילן בכ"ר ועסי תנ"א: (ג) אך עמ"א ועמ"ז והפר"ח האריך יע"ש והנה הר"ב הבין לכאורה מממחבר כין כיום זמן איסור א"ב להזהר ורשאי להגעיל בכ"ר אף באין מעלה רתיחה ואף הכלי ב"י ואין ששים נגדו דאת"ל שבלמו וחוזרים בולעים היי ככו נ"ם להיתרא הא לאחר זמן איסור אסור להגעיל באין מעלה רתיחה בב"י ואין ששים דחוזרין ובולעין הא בעודם מעלים רתיחה מבע חמים דאין פולמין מה שבלעו ועתום חולין ק"ח ב" ד"ה שנפל וכדומה לזה יע"ש וע"ז כתב הר"ב דרבים חולקים דאף קודם איזרו בעיגן מעלה רתיחה ככ"פ, ואמנם המחבר כוונתו קודם איסורו אם הציל ברותחין אף הניים ונחו שם מתיחתן אין חשש דא"ג בלעו הוי ואת דר וואר ב" וואם ביו" בר"מ ביו" בר"ו מר"ו מרתיחה ומריח מרתיחה ומרתיחה ו צ"י עיראות הרבה בלע בכולו ועח"י כלל נ"ו אות כ"ה ככ"פ וקשה דע"י פ"א כין הרבה פעמים נים בר נים כר ועפרות ובמוז נו או"ה יבואר דאם מכנים כלים בעודם גחים מרתיחה ומרתיחן אחוכ יראה דשפיר דמי ושם אבאר זה. והנה אם הגעיל כלים שתשמישן על האש בכ"ר על האש ולא היו מעלים ורתיחות משמע מהר"ב דאין כלום אף דיעבד אע"פ שכתב יש ליוהר ועדום ועאור ווכוך שפשוף והיינו כשבלע ע'י עירוי די לשפוך בפנים חמין ים'ב שהוסר מאש ולוכך כדי קליפה ומה שגדבק בפנים בעין ונקרא כבו"ם המופלג (מ'ש כמריקת הכום שא'צ להסיר הרושם נראה כמ"ז תניא אות וי) ואמנם בשפור וה"ת שימשו בכיר על האש אחר הגעלה כי נפלם הבלוע מה שבלוע בכל דומן הכלי דוק שם אין מקומו פה ואיכ בה"מ כה"ג אין בידי לאסיר ולא להתיר ועתיים שם ואי"ה במ"ז יבואר עוד בזה : (ד) ושלא עמ"א ע"אות ג' ובמ"ז הקשינו מה בכך כשמרתיחן אחזכ יפלפו מה שקיבלו כבר ועתה כזכ עולת שבת ועפרוח עשה כלומר וייל ב כשמרעיל כלים שבליעתן מועמת כ"ש ועירוי יש תקנה שישהה רק שיעור פלימה בצמצום בשמנעיל כלים שבלינתן מועשת כיש ועירוי יש הנקרו שיטות דק שביניתן בעיסות בליסות במבנם במסיב בנסבום במסיב בנסבום ב דמרידי לא בלעי ומעום כשמכנים קודם שירתיחו המים בולעין הרבה מטי הנעלה מהכלים מקודמים ולא ישהה אותם שיעור פלימה היאור ויל בע"א ואמנם האידנא עושין כראוי והגעלה היותר סבוררת לדינא ועמ"ש עוד איזה באות ה' ואות ו' מזה: (ה) תחלת עמ"א סובר קודם זמן איסורו די בהנעלת היורה תחלה או מוף וכמ"ש באות א' דשלש נ"מ וב' כלים אפילו לגרום נ"ם בר נ"ם בהנעלת היירה תחלה או פוף וכסיש באות אי דשלש גם ובי כלים אבילו לגדום גם בד גם כה כה כהנעלת היירה תחלה או פוף וכלי אי ובי אוכליון לא איקלש כלי האי ועפרית כאן, אבל המ"ד אות ייא משמע דבעינן שינעלו להיורה סוף עכ"פ הא להגעיל תחלה ולא סוף לא ומיהו סוף ולא תחלה י"ל דשפיר דמי דחששא שיבלעו הכלים מיורה שאין ששים חששא היא ואכתי ספק דשמא לא יבלעו דמרידי כוי ואיזה שם יבואר: (ו) צריך עמ"א מלת בכ"ל הדברים לאו כולהו כהדא אלא או אב"י או ששים כר ודוחק לומר דהר"ב קאי איורה גדולה שיש ליוהר כו' ולכאירה בכ"ל הדברים לעשות עצה"ם להיות אב"י ויש ששים ושלא ישהה הכלים ושלא יניחו מרתיחה ועח"י אית א' ומ' מפני ש"א דמשמע עד הלילה במשהו ונמ"ל ג"ב אסיר א"כ יש ליוהר לכתחלה עכ"פ בכל אוהרות כא׳ עצהי׳ם ומיהו תוך הפסח ודאי אין מגעילין ומ׳ש המ׳א לענין חוזר וניער עש׳ך י׳ר סיי צ׳ם

פפני שיוא דמשמע עד הלילה במשהו ונמזל נ"כ אמיר א"כ יש ליזהר לתתחלה עכ"ם בכל אהרות כא עצחיים ומיהו תוך הפסח ודאי אין מגעילין ומ"ש המ"א לענין חוזר וגיער עש"ך "ד מי צ"ם אות כ"א וקכ"א אות ך" משמע באינו מינו מ"ה חזור וניער דתיך אוכל ימעם ולא במיל כל דמינכר דתור תוס" זה בחולין ק"א ב" וקי"ל להלכה תוך הפסח אין להנעיל שום כלי ואמנם יש לחקור הגע עצמך זות בשר כשר ושני זיתי בשר נבילה שנפלו לירקות ויש ק"ך ויתים ירקות דשרי אף הגע עד שמעם הבשר גרוש בירקות ויש במנו רוב איסור וב"ד במתחה לה" תערובות ובס" צ"ח וצ"ם כתבנו מוה דות הכל ביחד וע"ד ק"ם אלמא געשה כולו היתר וא"כ מה בכך שתעורר בלח בס" ושרי לשיות הכל ביחד וע"ד ק"ם אלמא געשה כולו היתר וא"כ מה בכך שתעורר כאן חזור וניער הואיל ומתחלה נתבפל האימור מאור וניער הואיל והיה מתחלה איסור ואמנם נראה דמ"ה הוא ולא אולינן בספיקו לקולא אח"כ האימור הואיל והיה מתחלה איסור ואמנם נראה דמ"ה הוא ולא אולינן בספיקו לקולא בילו מ" בעורר חוך איכל ישעם למה זה דומה לחתיכה שנתערבה חד בב" היתר וגרבמלת ואח"כ האימור מדיק אוכל ישעם למה זה דומה לחתיכה שנתערבה חד בב" היתר וגרבמלת ואח"כ האימור מדיק אלף ה"ה זה וא"כ אין הפיש בין נתעורר בעין משש או פליםת הכלים בות אח"ז וכמ"ש מש"ך ב"ד קכ"א אות ף" וא"כ להכלים שהוגעלו באחרונה אפורים המה: ב"ד היתר ונרבמלת ומ"ז וכמ"ש חש"ך ב"ד קב"א אות ף" וא"ל בארונים מבמלים וא"ז נהארתא ב"ד והיינו בים הוא מותרן אול הות שם בליע כלל עם"א תנ"א און מועיל הות אחרון אק היתר אלא בכלי אין ש"ך ב"פול דשמא אין שם בליע כלל עם"א תנ"א אות ף וב"ד צ"ח ובפר"ח אות ל"ב יעו"ש ללא מא"ה בב"כותו וא"כ אם הגעיל שני כלים אסורים ממינים שונים ומעמן חלוקים הן בכ"א או בוה אחר זה ובמים נ"ם חלקים נגד כלו אור אי הבלי ב"ד ב"ד צ"ח ובפר"ח אות ל"ב יעוד בה אתר זה ובמים נ"ם חלקים נגד כלו אמ"א הנ"א ממינים שונים ומעמן חלוקים הן ב"ד או אוה בה מחלקים נגד כלו איטר אי והכליה ב"ד משונים ומעוד שונים ומעוד שלה הוא הוה אול בכ"א און בה אות ה"ב ובה אחר זה ובנים ב"ד אות ה"ב והוא הוה ב"ד היה הוה אות ה"ב ב"ד אות ה"ב הוח הוה הוא מותרים הוה ב"ב היותר שלה הוחים הוה בכ"ח אות ה"ב ב"ד אות בה אתר זה ובמים היותר הוא הוחים הוה הוחים הוחים הוה הב"ד המורים ב"ד היותר הוחים הב"ד הוחים הב"ד הוחים הוחים הוחים הוחים הב"ד הוחים הוחים הוחים הוחים הוחים הוחי אות דף ובי"ד צ"ח ובפר"ח אות ל"ב יעויש לא כאו"ה בב כפות ואיכ אם הגעול שני כלים אחורים ממינים שונים ומענין חלוקים הן בכ"א או בזה אתר זה ובמים נ"ם חלים נגד כלי איסור א' והבלי ב"י אסורים שניהם דשמא בכלי א' יש בלע איסור ובשני אין ואסורים שניהם מספק אף בדרבנן דהוי כבאו לשאול בב"א וכ"ת נדמיה לי"ד צ"ם דעצמות מצמרפין דהמעם מתחלק בשוה אכתי נשאר בכל כלי משהו ואסור והבן. ולפי"ו אין תקנה כ"א שיהיה ששים במים נגד כלי הא' האסיר ואו במגעיל בלים איסור חלוקין במעמן הן בב"א או בזא"ז הכל שרי דאיסורין מבמלין וא"ז וכאמור ועפר"ח בי"ד כלים איסור חלוקין במעמן הן בב"א או בזא"ז הכל שרי דאיסורין מבמלין וא"ז וכאמור ועפר"ח בי"ד שם. ומ"ש שלא ישור המים כציד א"ל אף קודם שנו ראוי כן והציר אין מכלים. ומ"ש שלא ישור העוב עומר או"ה נותר האינד אוהרות ג"ב נכים כר עמ"ש באות די ומשמע דאף שהכלי אב"י ויש ששים דוה עיקר אפ"ה יותר באינך אזהרות ג'כ וכמ"ם

דהיהחות וספק אי עבל לחומרא בזכוכית עי"ד סימן ס"ע בשר שספק נמלח ענה"ך ובברכה מובל זכוכית ומהכות הבל הרס מלופה אבר בפנים ובחוץ אפשר עוד שיתן של בשל שמבכן לוותו שלאין ופכרכה של זכוכית של זכוכית ומהכות הבל בברכה ושם כתב בפנים. גבליזר"ם שלני בפנים ובחוץ או בפנים לחוד בלא ברכה: וחרם היינו שנלרף בכבשן הא בחמה דין כלי אדמה יש לו עמ"א חנ"א ד': וכלי גללים עיין בשו"ח משאח בנימין סימן ל"ד רש"י שבת י"ו פירש אבן שים וחזר בו בדף נ"ח ופירש כר"מ ז"ל פרק עשירי דכלים שהוא מגללי בקר וכן הלכה והנה כלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה יש מחלוקת בטור והלכה דלריכי" מגללי בקר וכן הלכה והנה כלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה יש מחלוקת בטור והלכה דלריכי" הגעלה ומהני בהן הגעלה ועמ"א תכ"א אות ד' וה"ה חרם בנחייבש בהמה דין כלי אדמה יש לו כמ"ש בסמוך. הא בכבשו חרם הוא ומיהו תנור מהני דלא היים בלבינה דעב ולא פהעי לרכור ש בטחון . הת בכבבו חום הזה וחים לחור מהדי לכח חים בכביה ישב ולח פקני . . כלי עצם וכלי קרן צריכים הגעלה והפרש יש קרן אסור להגעיל דחיים עלה כמ"ש בא"ח הג"מ ס"ז ועצם קשה הוא ולא חיים עשכ"ג וכ"ג כאן ולבוש דעצם לא מחקלקל ושרי להגעיל וכן פערילמוט"ר מוחר להגעיל ועא"ר וא"ז וא"ז וא"ז אוח ל"ו בשם מי"ע . ואם שימש בקרן לאחר הגעלה אפשר להתיר התכשיל דבחמים דעים סימן ל"ה מחיר להגעיל באומר שאין חיים ונהי דאין תופסר ההתדר המנפיד זבטחים דשם ביתן לה מתיר להגפיל במוחד שחין חיים זכהי דחין לעשות כן ככ"ח בס"א מ"מ דיעבד כדאי הוא לסמוך עליו שלא אלחור החבשיל. כלי עור בי"ד סי' קל"הם"י בי"ל ניתר בהגעלה ועירוי ג"י ומי"ל אין ראיה לשאר איסורין ואמנם בב"ח שם דה"ה לשאר איסורין בעור מני הגעלה ועירוי ג"י ומי"ל מ"ן וכל מעשה עוים להביא כלי עור אין בראי אלים הנ"א ועב"י א"ח הכ"א. וה"ה כל הכילה לבד מהרם ניתר בהגעלה אותן שעושין מנייר וכדומה ומפות אין היתר כ"א בכיבוס בחמין אפר וחביטה לא בהגעלה כי אין מוטיל לבשין שנכנס בניקבי אריגה . ועסי' הנ"א סי"א ובמ"א אוח ל"ו: כלי מתכוח כפי חשמישו הכפירו ע"י אור בלא מבקה ליבון ואגנות באופין עוגות בתנור גרוף דינו בליבון כמ"ש במ"א ספיתו עי חור בנח מבקה ניבון וחגנות בחופין עוגות בתנור גרוף דינו בניבון כמ"ש כמ חל וראיה ממרדה ובאר ראיות ובחמין הגעלה ואף כ"ש לכחתלה יש להגעיל ודיעבד ל"ע עמ"א ובפישה ומליחה בכלי נחושת עש"ך י"ד סימן ס"ח אות ל"ג בשם מהכ"מ ובח"ח כלל ל"ג ד"ג ד"ג ד"כ"ל אין בולע אא"כ האור מהלך חתחיו ומשמע דוקא נהושת הא באר מתכות בולע בעירוי וייא דכלי מחסות שוה לנחושת לדעת מהכי"ז והש"ך חולק דעירוי בולע בכ"ל והח"י אות ו" היקל בדיעבד בה"מ ועש"ח מקום שמואל בזה ועש"ז י"ד ק"ה ועופרת מבואלה בקרל ש" מדין דמהני הגעלה עת"ש לעיל מוץ ב" דורבה כלי מתכות שדינים בליבון אם נתערבו י"ל דהוי דשול מ כמו הבעלה עמי ש נעים נוזה . ורוברו כני מחסות שדינם בניבון חם לתערבו זיל דהוי דשינית כמו הגעלה עמיא בתמ"ז מ"ם וכ"ח דמתקלקלים א"כ לא ליהני ליבון דחיים עמ"א חג"א ל"א ובדיל שאין חקנה בליבון אם נתערב קיל יותר: כלים העשויים מבילח הנעמה וכיולא בפריי לי"ד "לד בט"ר והרחו דקליפת בילים מפלימין בהגעלה מס"י פ"ו ס"ה דקליפת איסור מלמרפי" להיתר ומיהו שם י'א דבילה מנוקבת בחולדה והחוש מעיד קלת דנלבע יע"ש וי'ל דנכנם בנקבים בעין אין מועיל הגעלה א'ד נקבים דקים כאלו אין חבש ועוד שער הלחולי מחלחל ולריך שיון: ואגב גררא ראיתי להזכיר מ"ש הרא"מ ז"ל פ' לו ויקרא ו' כ"א משבר ולשהינהו דנטיל וי'ל כו' יעוין שם והנה שבירה ומריקה או לאהר נותר דליהוי ביעור לנותר או עקב אכילה בלא יבא לנותר וגזירת הכתוב דזהו ביעורו דאל"כ אמאי ישבר לשתמש בצוגן מן התורה אכילה בלא יבא לניהר וגזירת הכתוב דזהו ביעורו דחליכ אמאי ישבר לבהמש בצונן מן החורה ובת"י כם מטול דלא יבשלון חולין א"י דבלע נותר משום קדשים נמי ויש לדחות דבמינו הד בחרי ואמרינן שלק כו' אלא בקדשים י"ל במינו באלף לא בטיל ע' תוש' חולין ל"ח ב' ד"ה רבא כו' אלא דקשיא אמאי ישבר יבשל הולין לכן אמר דא'א לבשל חולין בעזרה אין מכניסין חולין וחוץ לעזרה אסור להוציא קדשים אף פסולים מורק ושבירה במקום קדוש ויהיה פי' מטול בשביל דלא יוה דוהק וגם זה אינו דחולין בעזרה כהאי גוווא שרי עמ"ל פי"ב מה' דלא יבשל חולין דא'א ויה דוהק וגם זה אינו דמולין בעזרה כהאי גוווא שרי עמ"ל פי"ב מה' מקומו פה ועמ"ש אי"ה בתי"ב חול לפור בנותר שבשריפה יראה להיות על פסוק כ"א ול"ע אין מקומו פה ועמ"ש אי"ה בתי"ב מור בו הוחם שכר ולהם חתן והטבילו לשמש בו בשאר ימות מטבו"ם וידוע שמשה בעבו"ם היחר בו הוחם שכר ולהם חתן והטבילו לשמש בו בשאר ימות השבילה דעתו לשמש לפסח צריך להגעיל ומפילנו שנית בלא ברכה או עם כלי אחר בברכה בשלה דעתו לשמש לפסח צריך להגעיל ויטבילנו שנית בלא ברכה או עם כלי אחר בברכה להמעיין בי"ד קכ"א בש"ך אות ד' וה'. ואפשר אף לשמש בשאר ימות השבה והבן:

תגב (h) קודם עט"ז ובאות וי"ז ובמ"א אות ו' ובח"ז א' ואות ט' והלכה דבה' דאיסור דבבן כד"ת ולא הוי כ"ש בר כ"ש דהיחרא ובעי בשים או אב"ז לענין דיעבד ולכתהלה יש לחוש לכל הדברים היינו אף אב"ז וששים שלא ישהה יותר מדאי ושלא יניתו מרקימתן די"א עד הלילה נט"ל ומבהו אסור כתוך הפסח ומיהו דיעבד אסו לא מהר בכל אלה פותכין אהלבה דעד הלילה נט"ל ומצהו שכי משא"כ בפסח משהו ונט"ל אחור דיעבד לדידן אלה סומכין אהלבה דעד הלילה מש"ל שלא בריים אותר הלילה מודם שלא המוח ונט"ל אחור דיעבד לדידן היים אותר הלילה בריים הלילה בריים שלא בריים בריים אותר הלילה מוחר היים בריים אותר הלילה היים בריים אותר הלילה היים בריים בריים אותר הלילה היים בריים אותר הלילה היים בריים בריים אותר היים בריים בריים אותר היים בריים אותר היים בריים בריים אותר היים בריים אותר הלילה היים בריים אותר היים בריים היים בריים אותר היים בריים בריים בריים היים בריים בר אין להגעיל שום כלי בפסח ולסמוך אטעם דטרידי ולא בלעי הכלים וטבע המים דבלעי ולא פלפי וכדבעינן למימר אי"ה באות ב' באורך: (ב) אם עט"ז קודם בואי לבאר דברי המחבר יספ"ז ראיסי לדבר קצח בענין הגעלה : ראשובה זריך לחקור הגעלה זו מה פעולחה. כי הנה יש לנו ד' דרכים . א' להגעיל כלי שאב"י ע"י גדנפא . או ביורה כשרה או אב"י דא"נ בלע הכלי אחר שפלט הוי ליה נט"ל ושרי והרווחנו דמתחלה בלוע היה מטעם מושבח מעיקרא בזיכה אטו ב"י משא"כ עתה קיבל טעם פגום לכחהלה ער"ן ושאר פוסקים והפר"ח הביאם ומדברי הרא"ש בשכחים למ"ד יראה דהוי כנ"ט בר נ"ט דהטעם הפגום למים וממים לכלי ועדיין היחר וכ"פ בתשובה כלל י"ד וידמה דההחלה במים ומשם לכלי הא טעם א' בכלי ונפגם ועדיין היחר וכ"פ בחשובה כנל ידי וידמה דהקהלה במים ומשם לכני הח טעם ח" בכני ונפגם עדיין אין סיחר דפגם זה לא הגיע שנפשל מאוכל אדם כמ"ש הרשב"א ז"ל בחשובה רס"ב ורס"ג ותל"מ ובי"ד ל"ה דנ"ע בר ג"ע בעינן טעם א" בכלי וב" בהאוכל הא א" באוכל וב" בכלי אסור יקשה קלח ונע"ל יקשה איך מבבלין אח"כ דברים הריפים כחומן וכדומה אח"כ ומיהו נ"ע בר נ"ע קודם שבא לחריף שני כמ"ש ב"ד מזה וכבר הקשינו על זה כאמור (וקדשים ערא"ם פ" צו) "מורה כי אם ב"י ע"כ הגעלה בדרך הב" כדבעינן למיחר בסמוך א"ה (וקדשים ערא"ם פ" צו) ולמ"ד אף טעם הוזר וניעור ונש"ל נמי אשור קשה ו"ל כולי ההי נע"ל נ"ע בר נ"ע לא החמירו ושיין עולח שבת : הב" להגעיל ביורה גדולה כשר יוש שבים נהד הכלי וכן היה בכלי מדין וכיון שרייותינו להיוא בליטור ל"ש או מברליו ולה" ברוניו בדים ברחנו בחשבו והה כלא איד הנועלו. שכוונתינו להוציא האיסור ל'ש אין מבטלין . ולר' יהודה דבמינו במשהו יקשה קלת איך הגעילו כלי מדין המובלע במים המיסכים לע"א דאין מגעילין כ"א במים גם איך ידעו מה להשתמש אה"כ שמא מינו הוא ולמ"ד נפ"ל בפסח אסור יקשה זה וע"ד ברכ"ו וי"ל. הדרך השלישי הוא דמשהה רק שיעור פליסה ומיד מוציאם ופקידי לא בלעי וע"ז הקשו דמי הוא הנביא וללמלם שישור זה: הרביעי דמשהה להו והמים מעלין רחיחות וגם מים בלעי ולא פלעי בעודם מעלים רחיחות הלכך אין חשש שיבלעו הכלים מאיסור דמים לא פלעי ודחו זה הרשב"א ז"ל במשבים למנות שבק יחן מכם בכנים שכים מלחים למים ליים כל דיה שנפל ע"ש . ואמנס יש לנו דרך במשביב רס"ב ודס"ג ומלי ו וקד ב' היום דולה מים נבלעים בכלי וחלק א' איסור ממי הגעלה ע' חום' שם וק' ב' ד'ה כשקדם ובמ"א הביאומיו א"כ א"ש דנגד המשהו יש שבים במבביל אה"כ וע"ד ל"ע ס"ז ולהלכף ל"ע שם ומ"מ בהגעלה י"ל על זם ולדידן דהנ"נ ל"ש ז"ה ומיהו בלה בה"מ מתידין מש"ה ולהלכף ל"ע שם ומ"מ בהגעלה י"ל על זם ולדידן דהנ"נ ל"ש ז"ה ומיהו בלה בה"מ מתידין מש"ה ולהלכה ל"ע שם ומ"מ בהגעלה י"ל על זה ולדידן דהכ"ל ל"ש ז"ה ומיהו בלה בה"מ ממירין מש"ה בהגעלה המבינן בזה . ואם יגעיל בנים עדיף טפי עמ"א (ע" זבהים ל"ז א" רבי וחבמים י"ל דמפמים מריקה אחר הגעלה בחמין בניח ע" מום" חולין ק" ב" ד"ה כשקדם ורבי מריקה ושעיפה אחר הגעלה באונן ואם שלא הוזכר עיקר הגעלה הא לרבי ג"ב לא הוזכר והגמ" ידע דלאו בחבי פליני והפן): והגנח, הר"ב שהגיה דבחוך הפשח אין מגעיל הובר דיש רק ב" דרכים הראשונים והה" וכאמור . והמחבר כתב דכשונעיל קודם אישור א"ל לדקדק דרך א" אב"י דאף ב" ו"ש ב" כ"ע בר ל"ע דריתרא וחר"ב הגיה דרך הב" בשים . או דרך הג" לדקדק בב"י אב"י דאף ב" נ"ע בר ל"ע דריתרא וחר"ב הני דרן שבים ובעו מחרים קודם שפלעו שבלי מקד ווכלש בב"י ואין שבים ובעור הצימלום אכתי לריך אומרה האישור וו"ש ואינו משה ב" בי ביעור הצימלום אכרי לריך אומרה בינעיל כלים שבלעותן בוה דא"ב בל" בל שלי שרידי ובלעי מאחרים בינער להם בליעתן בוה ב" והם לה מהלים בליעתן מועעם ולא טרידי ובלעי מאחרים ומיכה בות הלים בלימת למוכה לחיב לדיך אומרה בינה הלים בלימת למוכה לחיב לדיך אומרה ומיכה אם ישהה אותם בשיה . ואם איו זריז ויודע שיעור פליעה ולהוליא מיד לריך אזהרה יחירה שלא ינוחו המים מרחיחתן דפלפי מים ובלעי כלים ויש בזח קושיא והכן ומ'ש ושלא יכנים

32

בספוך . ופ"ש דאם אין היורה כ"י כר והגה המחבר שכתב דקידם זמן איסור אין צריך להגעיל היורה הגדולה תחלה וכוף ופי המ"א כאות ה' אלא די בתחלה או בסוף וא"כ לאחר זמן איסור כל תכלים או לפיד תחלה וסוף ג'כ והיינו כשהוא ב'י היורה ומס'נ אם יש ס' ביורה נגד פליפת דבתוך הפסח אין מנעיל שחסין בשהו כי כתב להרמב" של או או או הינו לדויה בפלת הרמב"ם הפסח אין מנעיל שחסין בשהו כי כתב להרמב"ם דתוור וניעור קשה והיינו לדויה בפלת תורת הנעלה ומצינו בנמרא סכינא דפסחא בהגעלה כבסי הנ"א ומ"ש מעם לכ"ע אין חוור וניער בבס" תמ"ז את ז וי"ג ואמה סברה ושטודה בהגעה כבס" תני א זמ"ש מעם לכ"ע אין חזור וניער א"כ למ"ש בכס" תמ"ז את ז וי"ג ואמה באות נ"א משמע למ"ד חזור וניעור אף מעם חזור וניעור א"כ למ"ש המ"א בתמ"ז י"ג ומובר גמ"ל בפסח אסור כמ"ש כא א"ב במלת תורת הגעלה לדידיה אף קידם איסור אם לא שנאמר קודם איסור ונמ"ל ומשהו כולי האי אין חזור וניעור הא מענה דמרידי או מבע המים דבלעי ולא פלסי אין הובר הרשיב"א נ"ל כולי האי אין חזור וניעור הא מענה דמרידי או מבע המים דבלעי ולא פלסי אין הובר הרשיב"א נ"ל מות ובמ"ז א"ה יבואר עוד: (מ) שום עם"א ולפעמים אין ששים נגד הכלים ועם"ז אות אין אחות א שמפרש בע"א ואי"ה שם יבואר. ועירוי שנפפק הקילות לא חשיב עירוי ואם שוהה הכלי מיקרי כ"ר עם"ז בי"ד צ"ב יע"ש ושם כתבנו בזה ומיהו אם נאמר בשוהה הוי כ"ר חיינו לדברים דבני ע"י עירוי ומערה מזה הא דברים דבעי כ"ר ממש אף בתוחב לכ"ר שהומר מאש לא מהני דבעי שלא עירוי ומערה מזה הא דברים דבעי כ"ר ממש אף בתוחב לכ"ר שהומר מאש לא מהני דבעי שלא נחו המים מרתיחתן ומ"ש בעל תורה כר עא"ד אית ה' זנכון שכל א' בעצמו ילך ולא כמו שמעמידין נער קמן ואומרים שיודע הלא ידעת מ"ש מהרש"ל בחולין עתה בע"ה היודעים מועמים והמורים כירבים יל"ש. כללא רמילתא כפי תשמישן הכשירן ליבון הנעלה דכ"ר על האש ומעלה רתיחות כ"ש שהוסר מאש עירוי ב"ש. ויש כלים שאין ראויין להגעלה שא"א לגקות יפה וליבון מהני בהו. ואי"ה שהוסר מאש עירוי ב"ש. ויש כלים שאין ראויין להגעלה שא"א לגקות יפה וליבון מהני בהו. ואי"ה דיעבר יהאה עכ"פ אם הגעילו והניע פסח שא"א להגעיל משתמש לכתחלה. והנה אם הגעיל בלוי"ג ואין ששים וכלי ב"י ממ"ג אסור עש"ך י"ד סי צ"ה אות כ"א מתום חולין ק"ב" ד"ה כשקדם דהקשו איך הגעילו יורה גדולה ב"י במדין והקשה הש"ך דלמא בלוי"ג יע"ש וא"כ א' משני פנים או דהתר סוברים בלוי"ג ויובד אסור או דאפר אין גמ"ל וא"כ ממ"ג אטור אבל בלו"ג ואב"י יש להתיר דיעבר שוברים ולו"ג ויובד אסור או דאפר אין גמ"ל וא"כ ממ"ג שאר תירוצים וע"ד קכ"א במ"ז ווא במזוג הא בתרומה כ"ד ללמא חולין גריעי דמסתבר יותר או שאר תירוצים וע"ד קכ"א במ"ז ויון ולא במזוג הא בתרומה כ"ד ללמא חולין גריעי דמסתבר יותר או שאר תירוצים וע"ד קכ"א במ"ז ווא מהרשב"א ז"ל גופא בישל במקצת כלי החמיר בחולין מתרומה נם "ל במשקן נשאר משהו ומ"ח מתר ומדרבנן אסור ע"ד צ"ם והדברים אוכים אין מקומו פה: "ל במשקן משאה א" מ"ש ב"ד מתר ומדרבנן אסור ע"ד צ"ם והדברים או כימות היוצים שאלה א" מ"ש ב"ד נחו המים מרתיחתן ומ"ש בעל תורה כר עא"ר אית ה' ונכון שכל א' בעצמו ילך ולא כמו שמעמידין מותר ומדרבנן אסור ע"ד צ"ם והדברים ארוכים אין מקומו פה: אעתיק שאלה א' מ"ש ב"ד בכת"י סימן קכ"א וות לשוני שם: שאלה מדוכה מיוחדת לתבלין ודברים חריפים ודכו בה בשמים של איסור הנאה כעכו"ם וכדומה

שרי בהגעלה:

תשובה אף למ"ר מדוכה נתרת בהגעלה חוץ מחמץ ככסימן תנ"א מ"מ כאן א"א דע"י גדנפא ואכן א"א אף אב"י דבלע וחריף ל"ש אכ"י והרי יכתשי אח"כ תבלין חריפים וכ"ת מ"מ הוי לכתחלה נ"ם בר ג"ם דאב"י מכלי למים ומים לכלי ועדיין היתר דאב"י י"ל למ"ש בי"ד דבלוע חריף גמי נ'ם בר ג'ם כו' וי'ל כמו שהופג בדופן כלי ה'ה לג'ם בר ג'ם ולהגעילו ביש ס' לא בסיל אם לא היותר גדולה מאד ומי יודע לשער. וע"י אפר אין מגעילין לבתחלה וגם המ"ז והש"ך בצ"ה הניחו בצ"ע אם ליבון אפשר דבעי ניצוצות נתזין ועמיש אי"ה במ"ז. וה"ה מים של ע"ז או מי שנדר ונשבע ממים זה ונבלעו בכלי אין תקנה בהגעלה דמים במים בכ"ש ונמ"ל במשהו אזור ה"ה נמ"ל והבן זה. ועדיין צ"ע בכל זה: (וא) עושה עמ"א ע"ז ע"ו ורש"י שם פירש מה בולעו בניצוצות משום שפה קאמר והמ"ם מ"ה הכ"ו מחו"ם פירש אחורי הכלי ועפר"ח דרש"י והמ"מ בניצוצות משום שפה קאמר והמ"ם מ"ה הכ"ו מחו"ם פירש אחורי הכלי ועפר"ח דרש"י והמ"ם בניצוצות משום שפה קאמר והמ"ם מ"ה הכ"ו מחו"ם פירש אחורי הכלי ועפר"ח דרש"י והמ"ם בניצוצות משום שפה קאמר והמ"ם מ"ה הכ"ו מחו"ם פירש אחורי הכלי ועפר"ח דרש"י והמ"ם בניצוצות משום בלידעות הכ"ח בלידעות הכ"ח בלידעות הכ"ח מה מ"ח בלידעות הכ"ח בלידעות הכ"ח המ"ח בלידעות הכ"ח המ"ח בנידעות הכ"ח המ"ח בלידעות הכ"ח המ"ח בלידעות המ"ח בידעות הכ"ח המ"ח בלידעות חלוקין בפירוש מה בולעו בניצוצות יע"ש ולכאורה יש לפרש דתמ"מ נ"כ כרש"י ומ"ש אחורי הכלי אפשר לשפה קורא כן וא"נ אחורי ממש ומ"ש המ"מ ע"י ניצוצות האש מלת האש שב אשל אהריו "ל ע"י ניצוצות המים שהאש היה מרתיח ועלו המים כ"כ ועב"ח וכללא ככ"פ אם תוחבין לא מהגי אם ע"י גדנפא דומיא דכוביא רק צריך לתחוב לכ"ר על האש . זיש חילוק בין אם לא התגי אם ע"י גדנפא דומיא דכוביא רק צריך לתחוב לכ"ר על האש . זיש חילוק בין אם לא הגעל צד החיצון בשתאבין מיורה דיעבד אסור משא"כ אם לא נגעל השפה שלא עשה גדנפא דיעבד מור מותר דיש כי בה"ם ושעת הדחק עריד צ"ב ס"ו באורך והבן. ובב"ח קשה קצת מ"ש צד החיצון לא נגעל בקערות וסיים דאבן לא הוי ככ"ר ועמ"ש א"ה במ"ו י"א, מזה. זכלי שפיחו צר זא"א לנקות נגעל בקערות וסיים דאבן לא הוי ככ"ר ועמ"ש א"ה במ"ו י"א, מזה. זכלי שפיחו צר זא"א לנקות איא בהגעלה והיה רערין וכיוצא וקערה כופין בצד החיצון על המחבת והזיעה עולה הוי כשאונין ש מיורה וצריך לתחוב ליורה דוקא וכן גוהגין עתה: עויון בהי יד קכיא אי צריכין ישוב דעת כי ידוע שהיה מאורן של ישראל ודבריו בקצרה ועח"י אות יים, גם מיש עמ"ש התום' חולין ק' ב' ד'ה כשקדם הא אפשר ע"י גדנפא, צ"ע ובס' ראש יוסף פירשנו קצת והראינו מקום לחולין ק"ח ריה כשקרם הא אפשר רי גרנפא צ'ע ובס האם יוסף פרישנו קצה ההאינו מקום לחולין קיח והינו דהתום׳ סוברים בקושיתם דלמ'ד חנ"נ בשאר איסורין מ"ה הוא (ואנן קיי"ל פדרבנן משום לתא דבב"ח) הוקשה להם במדין איך הגעילו יורה גדולה אף ע"י גדנפא דלא ציתה תורה כ"א ב"י וליכא ס" במים נגר הכלי ובשלמא למ"ד לא נ"ג בשאר איסורין הגעילו ב"פ בפעם א" נפלמו ואף כי בלעו עשר ידות נבלעו מים וא"כ מעם איסור שנבלע יש בפעם שנית ס" במים נגד המעם משא"כ למיד חנ"נ בשאר איסורים ומיה קשיא ולא סיל דמרירי אר מבע שלא פלמי ואין הנאמר דבקיח דחו זה: בספר ג'ו כלל נ'ם ובפריי לייד נסתפקנו כ'פ אי נ'ם בר נ'ם דאיסורא מיה אסור אי דרבנן הנה בחולין קי ב' ד'ה כשקדם לא סיימו לפיי ר'א מגעיל ב'פ וייל מ'ה שרי דהוי נ'ם בר נים א'נ חיורין וכבלעין וברא'ש מסיים לפר הרא מגעילו שנית משמע דנים בר נ"ם דאיסורא מיה אסיר וברא'ש רל דניל מדרבנן היא ואין להאריך כאן. עמ"ש ארה באות יע: (יב) או עמ"א צריך למלאות היסב שעיי אבן מלובן שישליך יעלו המים לשפה ממש ולכתחלה ודאי מוב יותר ויכנים ליורה גדולה: (ינ) אבן עמ"א עצה מובה דהא עומד אצל האש אלא כשישליך אבן צונגת ינותו הפים פרתיחות. (ינ) הבן עם א ענה טובה הוא שום: אצל האט אלא כשיטלך אבן צונגת
ינותו הפים פרתיחו ויצרך להמתין עד שיעלו רתיחות: אשבתנא שתי להגעיל כלי בי אף
שאין סי נגדו ולכתחלה כפו שאניד כי להגעיל פבשר לחלב במיא הקים אות "א פנהנא הא פדינא
ושעת הדחק יראה דפותר לכתחלת ע"ד קכיא בטור והמ"ו הביאו דפותר א"כ מבשר לחלב ע"
נדנפא וב" פותר אלא למ"ש הר"ב בס"ב ומ"א ס" אפו כלי איפור אין להגעיל לכתחלה קודם ה" ה'ה מבשר לחלב שלש מעמים לכתחלה אסור אבל יש תקנה שינעיל פעם שנית והמים א' לא ג'נ דנבלע בכלי לפי ערך ועשר ירות נבלע מים כר איכ נגר מעם איםור שנבלע בכלי יש בחבשים ששים ונהי דהמים נ"ג לדידן מדרבגן מ"ם הא בירד ציב ס"ד בלח בה"מ ופעודת פצוח מקילין דלא ג"ג ה"ה כאן . וכ"ת מה שנים עם מעם איםור בדופן הוי כגוש בשר והתיכה הא בורכא דמתכות שאפשר להפריר האיסור לא ג"ג ומ"ש במ"ז מ"ד ובש"ך י"ד ובצ"ח אות כ"א בש"ך בורכא דמתכות שאפשר להפריר האיסור לא ג"ג וע"ש במ"ז מ"ד ובש"ך י"ד ובצ"ח אות כ"א בש"ך ותמצא כרברי ותכן זה , ואי'ת בס'ו סוף הסי אבאר דיני הגעלה מתכות מעכו'ם עי'ד ק'ך בש'ך ב'א

הכלים עד בירתיתו המים קבה אם אה"כ מרהיחן והוציא קודם בנהו מרהיההן ברי ועמ"א אות ג' ובעולת בכח יע'ם דיורה אם הוא ב" אף שכלים אב"י ויש בשים במים נגדם נגד היירה ליהא ולריך היורה הגעלה חחלה וסוף משא"כ קודם איסורו די בסוף לחוד ולהמ"א ה' החלה או סוף ע' פ"ז י"א ואי"ה שם יבואר. וי"ל דהמחבר לאו מילי מילי קאמר אלא אחר היסור ראוי לפדר בכל הדברים כאהד עלהי"ט וים לפרש עוד דאם ישהה הרבה יבלעו הכלים ממי הגעלה אף במעלים רתיחות דאתר בשבעו המים מלבלוע פלפי אף בעודם רותחון ע' חים' חולין ק"ח ב' ד"ה בנפל ופר"ה כהן וע"ז אמר הף הם מהר והוציה מיד כדי פליטה יוהר בלא ינוהו מרתיחתם דחל"כ יבלשו הכלים ממי הגעלה ולא אמרי' בכלים דערידי וע"ז הקבה רמ"א דמוכח דמועיל הגעלה בלא מעלים רתיחות וז'א וע' לבוש ס"ג כתב שלא ינוחו מרתיחתם נוהגין שלא כנים הכלי אף קודם זמן איכור באין מפליטין כ"ז באין מעלין רחימות והב"י התיר גם בזה יכובר דמקלים עכ"ם והוי כנ"ם בר ג"ט והא"ז שם חמה עלין ולפי מ"ש א"ש וכובר הלפוש דה" היסור לריך בלא ינוהו מרהיהה ביעור שם בהיה כדי שפולם וכ"ש בלא יכנים הכלי בלא מעלון רתיהות וקודם איסור עכ'פ מקלים המים והוי כנ'ע בר נ'ע והגן: (ג) שלא עב"ז לכאורה דה'פ לאחר זמן אין תקנה הף במרהוח אח'כ אם הכנים קודם רחיהה וכבר הקשהי במ'א ג' וע' אות ב' וא'ל דה'פ כבמגעיל היורה החלה לריך ליוהר שלא ינוחו מים מרחיהה ואין פולעין המים כלל וא'ל היורה הגעלה שמיח אח'כ משא"כ אם ינוחו לריך היורה הגעלה אחרן פופרן הנה כל את י היתה הפכלה פנים מחלים מבחים חם ינותו נדיך היוכה הגעלה בנית דזה דוהק גדול וע' תום' חולין ק'ת ב' ד'ה בנפל וי'ל קלת בע'א והבן: (ד) עד עפ"א הק'ת (צ'ם תכ'ע) ועמ'א שם אות י'א אם נאשר ב"ע מסמע דברי להגעיל דמכשורון שא"א לעשות מעי"ע נ'מ בו'ע עלמו דאין להגעיל כי נע"ל ומשהו אסור בפסח והיהרא דערידי או בסמים אין פולפין ברוחחון לא קיי"ל כן ובמ"א הקבינו עמ"ב בהה"ד הוכא בתמ"ז ס"י. דסא מוכח כן מהרבב"ה ז'ל. והנה ליבון קל המוזכר בתנ"א דהוי כהגעלה ועדיף מינה מ"מ אין שורף בפנים כ"ח מפליט י"ל דאסור בפסח אם בלע הטרפי"ד חמן ע"י משקה או בחה"מ דאפש דחוזר ובולע ואב"י לא מהני בפסח לדידן . ועבי' חס"ז בט"ז אות י"ז בתרי מבהו רולה להקל יהככימו קלת מהאהרונים עמו א'כ לכאורה כלי בנאכר במבהו בפסח בדיעבד מגעילו במים "ל אם בשלו בכלי פכח י"ל בה"מ דלמהי ניחוש לה דהי הוזר ובולע תו הוי חרי משהו אמנם ז"ח הדח דבלה לים חרי משהו וכמים בפריי לי"ד ל"ב חות י"ו בט"ז פשיטה דחכור דיפבד וגם למ'ב הא'ר וה'ו בהמ'ו א' דדוקא מהתיכה אין כח במשהו להחפשם לנאם הא מכלי יוצא וחדע דאל'כ כלי הנאסר במשהו לא חושיל לו הגעלה ומבואר ההיפך א'כ אף דיעבד אסור התבשיל שבישל בו בלא סומכין כלל אהיחר דפרידי או שאין המים פולפין לדידן. וכלי שנאסר מריח ומשהו ונט'ל או יכש ביכש הד בב' ונבלע בא' בקדירה י'ל חלח קולי למאי מחוש לה אם נבלע ממים לכלי בפסח עמ"א חמ"ז אות מ"א מ"מ אין להגעיל בפסח בלא לחלק ודיעבד אין נבנע ממים נכני בפסח עמ ח חמ"ז חום מ"מ ח"מ חין נהגעיג בפסח בנח נחנק זדיעבד חון מוסר: (ה) צריך עט"ז סמף אמ"ב באוח ז' דקודם איסור לכהחילה סומכין אשלש נ'ש דהיתרא משא"כ הוא א' מבא"כ לאחר זמן איסור באב"י ואין בשים איך סומכין לכחהלה נ'ש בר נ'ש דהיחרא דנט"ל ברי או שיש הילוק בין קיבל הכלי ההלה טעם משובח בין קיבל מחחלה טעם פגום כמ"ב הרא"ב ז'ל בכ"ב למ"ד ובהשובה כלל י"ד והר'ן והרשב"א ז'ל בחשיבה רם"ד מ"מ נט"ל רק דיעבד ברי וע"כ הטעם דיש סניף דהכלי מרוד לפלוט אפבר דלא בלע כלל וא"נ בלע נט"ל רק דיעבד ברי וע"כ הטעם דיש סניף דהכלי מרוד לפלוט אפבר דלא בלע כלל וא"נ בלע הוי נט"ל וכ"ע בר ג'ש וכעין ההיא רס"ד א' ללהה בשמעיל הכלי ב"פ ודאי אזיל ליה השעם המיא נמוד שכבר פלט מתחלם אול ודאי ומ"ל לכתחלה אכור אם לא ביש ששים דברי היון זה מבטל היסור לכסחלה בודהי דחדרבה כוונחינו להוצים הבלע. ועה"י אות י"א ולמ"ש ח"ש וחי"ה באות י"א יבואר עוד: (ו) קודם עט"ו ע' אות ג' ומ"א א' דבהא איכור דרכנן ל"ש נ"ם בר נ"ט דהיתרא וליבון שורף הכל בליבון נילולות נחזין והגעלה נשאר משהו באב"י ונש"ל משהו מיהח בולע ממי הגעלה דחין אנו כומכין על פרידי לחוד רק לסניף ביהח כפק ע' אות ה': (ז) אחד מהם עט"ז דיעבד ודאי שרי בא' אב"י דהוי נ'ע בר נ'ע דהיחרא אף להר'ב בי"ד

ל"ה מ"מ לכחהלה לכיך היחר ו"ש בר ג"ט שלש טעמים ע"י נפ"ל דאשיר לכחהלה וחירץ דלאו ודאי הוי כ"א ספק שמא יבלע ושמא לא יבלע דטרוד א"כ דיעבד ש"ד משא"כ במגעיל מקלת כלי ב'פ וטעם דמים לא פלטי ברוחחין דחוי הוא ע' חוס' חולין ק'ח ב' ד'ה בנפל וכבר התבאר באות ה' : (ח) ע"ב עט"ו ר'ל קודם ה' דרגילין העולם להגעיל הרבה ביחד וכלי בשר והלב יחד ונהי משום המן ליכא דשלש נ"ם להיתר מ"מ משום בשר בחלב איכא להמחבר בי"ד ג'ה ס'ג לכמחלה אסור ומש"ה לריך להיוח א' אב"י וע"ז כחב רמ"א פנהגו אף קודם ה' ומגשיל רק כלי בשר לחוד שלא יהיה ב"י אטו כלי בשר וחלב יחד דלהר"ב אף דיעבד המור בי'ד בם דהפעמים פוגמין או כלים מוגעין זב'ז עמ'א ז'. ועבב'י בבם הגמיץ פים מהו'מ בשם הגהות סמ'ק ורמ'א ט' פי' אטו כלי איפור מדכתב הר'ב וכ"ש כלי איפור פשיסא מהרית בשם הגהות סמיק ורמים כן יפי יופו כני ליפור חוכתה הריב וכיש כני קיפור מפיקת חלו לסמוך ע"כ נהגו ובמ"ח כתבהי דהפשר דהריב להשותם בה דלהמחבר רק זהירות בפר והלב יהד ולהריב דיעבד הסור כמו כלי חיפור: (מ) אם עם"ז קודם זמן איסור יכול להגעיל הרבה ביהד שלה יהם נוגעים זה בזה דג' נ"ע הם ול"ד לדגים עמ"ח ה' ולחתר זמן איסור אף באין נוגעים יש איסור אם הין שפים נגד כל הכלים ביהד ועמ"ח אות ו' בזה"ז אם הוחר וניעור ושם כתבנו בזה: (י) בלי עש"ז מ"ש והושש שמח יש על שפחו חמן כלומר כבלע שם ע" נילולות עמ"א י"א . ומ"ש ממ"נ יש לעיין ביה וכן מ"ש בפסח ימלאנו כו' לפי מ"ש ברד ל"ב ס"ה ום׳ו לערות נגד שם גם מנהג העולם לאסור כבנפלה טיפה נגד הריקן והא דחותב כף א׳ל שער כ"ח מה שחהב בנ"ד חלקנו שם בין כולה המה אלל האש ובין כף קד א"כ ליכא הפכח ג'כ אכור כלא חשבא שימלאנו כיון שלא נכבר השפה ובב"ח כחב דהשפה המעם שבו יש בשים נגד הגדנפא ועמ'ש בי'ד ג'ד בש'ך ד' דאין הבלוע בכלי נ'נ כה'ג ושיש הפרש בין בלוע באוכל לבלוע בכלי. ומ'מ נוהגין לעשוח גם חהלה גדנפא והיינו אחר שש וע' חום כין כמע בחוכר לכנוע בכני, ומ ע לוגגין נעטות גם עומה גדופה והיינו חחר בש וע" חות י"א ואי"ה שם יבואר עוד: (יא) זיג'יעו עש"ו ע"ו ע"ו משמע אם הכנים הכלי (ס"ם החמ"ן) תוך יורה שוב וכדומה אריך הגעלה ג"כ ליורה שיהא נגעל השפה ולא מועיל גדופא דל"ש ככ"פ בניצוצות דהא הכנים משפה ליורה ובזה היה מהני ס" עד הלילה אלא הטעם דלד החילון לא לגעל כמ"ש בהנ"א כ"א בבוכיא ועמ"א אוח י"א. ועב"ח פי"ד אף יורה שבלע פ"א איסור לריך גדנפא ול"מ דוקא שימש כל השנה כו' יע"ש: כתב הב"י כו' עע"ו הנה סובר כמ"ש באוח ה" וז' דנע"ל אין לסמוך להחיר לכתחלה אם לא בסניף דאין ודאי שבלעו הכלים ממי הנעלה דטרידי וא'נ בלטו הוי דיעבד ושרי נט"ל או ג'ט בר ג'ט דהיתרא מבא'כ היורה אין ספק דבלע ודהי ממי הגעלה שבוהה שם ול"ש סרוד אין לסמוך לכחחלה אף קודם ה' ולומר די בסגעלה מחלה רק סוף ג'כ ועמ"א אות א' קודם ה' יש שלש ג'ט דהיחרא ושם כתבנו מזה. ומשמע הף הודם איכור אין להגעיל ב'ם הכלי. ויורה אם מגעיל כוף די קודם זמן איכורו. ומ'ש לפעמים קרום חיבור בפליפת הכלים לכאורה להגיה שאין איפור שהיו הכלים אב"י וא"כ היו דיעבד שיש איפור בפליפת הכלים לכאורה להגיה שאין איפור שהיו הכלים אב"ז וא"כ היו דיעבד אפי הב"ח דההמיר קודם ה' לסיום אב"י ומ"ש בשם הב"ח דההמיר קודם ה' לסיום אב"י ומיהו אם שכח והיו ב"י מותר קודם שש ומ"ש דיעבד אין אוכר בפסח יל אם לא הגעיל היורה בסוף וכלים ב"י וקידם ה' לא נאשר השב"ל בפסח דקול משומן בתמ"ז כ"ה ועמ"א היורה בסוף וכלים ב"י וקידם ה' לא נאשר האבשיל בפסח דקול משומן בתמ"ז כ"ה ועמ"א כ'ו ושחמי כחן דשלש נ'ם ועדיין היחר הוח ועמ'ח ח' כוה קדירה שבופכין עפ"ו מהנים לשמוף

במים קרים ודיעבד אין איפור ועה": אמר ההדיום הכוחב ראיתי לכחוב קלח סדר ודיני הגעלה בקלרה ובתי ביאור:

דיני וסדר הגעלה בקצרה

רע שם מדרינות יש בכללן וכפרטן חתה מולח יותר : (ח) ליבון הוח המשלה מכל ויש בו שלפה מירן. המין הם' מלכנו עד שיפיר קליפהו או ניצוצום נחזין הימנו ודם ודם א' הום בנפימן

אורח חיים הלכות פסח

כ"א ומ"ו ס"ב אם המיף עכו"ם אבר ולא היה מחזיק רביעית מובל בלא ברכה ואם יחדו לפירות ועכו"ם המיף אבר ויחדו אה"כ למשקין י"ל א"צ מכילה וכ"ח גלייור"ם שנשבר לשנים ועכו"ם דבקי בדבק צ"ע דמדרבנן הוא. ואם נפתח שולי הכלי דבמל מכל ונתן עכו"ם מם שלו לשולים

דבקו בדבק צ"ע דמדרבנן הוא. ואם נפתח שולי הכלי דבמל מכל ונתן עכו"ם מם שלו לשולים
יואה מובל בברכה כף ועכו"ם תיקן בית יד או סכין ועכו"ם היקן קתא צ"ע ומובלו בלא ברכה
ע"ד ק"כ מ"ז והבן. וניקב היינו כמוציא כשקה .

תנג (א) לא עמ"א. מהיקשא חוץ מה' מינים אין בחמץ כמי מרקש"י וויי"ץ אין חמץ ואם נפלו
לתבשיל כל שיש רוב שרי דנוקשה לא הוי ועא"ר ד' וח"י ד' ובשו"ת מהר"ם מלובלין
מי' ע"ח ממרקי הוא מין אורו (או מין דוחן) יע"ש ואם החמיץ בשמרי שכר ממרקי כמו שנוהנין
ונפל לתבשיל ע"מ עד הלילה צריך מ" נגד הכל דנ"ג ואם נפל בד' ומלקוהו קודם ה" י"ל דא"צ מ"
ונפל לתבשיל ע"מ עד הלילה צריך מ" נגד הכל דנ"ג ואם נפל בד' ומלקוהו קודם ה" י"ל דא"צ מ"
כ"א נגד השמרים עסי" המ"ב במ"א אות מ"י זכל שאין רוב אמור דהוי ככולו כך ואמור מהנהנא: (ב) מותר עמ"א דותקא בלא דיבה אין מפלים ומיני הריפות אם השהן בביתו אמור בתנאה דחמץ גמור הם וגרע מלתיתא ועח"י אות ח' ובא"ר אות ב' וכבר כתב בה"י שנשא ונתן עבהם דאסור בה:אה וכ"ה ברור ואי"ה בתס"ו יבואר עוד בדין לתיתה ואם נפלו לתבשיל עם פי פירות אוסרין בכשהו כחמץ גמור .וס"ש הר"ב ומותר לשהותן היינו אף שלתתו והחמיצו דאסור ממנהנא לא חיישינן שיאכלם ומשמנים אין ראיה דרמי בכלי מאום ועת"י ח" ולמ"ש א"ש: (ג) מותר עכ"א תה"ד קי"ג ולכאורה הא מבואר בש"ע דמותר להדליק מהם וי"ל תחם חשש שמא גתערב גרגיר חמים והכא אשמעינן אע"ג דלתתו שרי ליהנות ולמ"ש באות ב' א"ש מפי דמותר להדליק דרמי בכלי מאום ומותר בהגאה אע"ג דלא רמי בכלי מאום וה"א דנגזור הנאה אמו אכילה כה"ג קמ"ל דשם כתב כה"ג לא אסרו כ"א באכילה יע"ש ולשהות ה" מיני דגן חוץ חמים שרי דאין קביר ושם כחב כה ג' א אפרו כא באכילה יש ולשהות ה' פיני דגן חוץ חפים שרי דאן לותתין אותם אבל חפים במקום שלותתין אפור לשהות ע' אות ח' ואי"ה שם יבואר ובספק אם להיתו ולאחר הפסח יל דהוי ספק דרבנן עפיי תמ"ם אבל במקום שרוב לותתין צ"ע ואי"ה באות ח' יבואר עוד. ועני"ס וקימ"ל כו' ועמ"ז א' והנה מאי דבעילהחפיר יתן העני"ס בהתיכה פשתן וישים תוך הלאקרי"ץ ממש עד הלילה במל בששים ועי"ד בש"ך קמ"ו אות כ"ח בחמאה דלא הוי מכמל איסור דשמא אין כאן איסור ואין כוינה לבמל. וכן בכמהין יבישים בכה"ג שרו בשאר ימות השנה ליהנות מהרומב אם הם מתולנים ומ"מ יברור מה דאפשר: (ד) מעם עמ"א משמע הא שאר מינים אף דיש כזית כא"פ מחמים א"י ואורו ממעם גרירה ובפריחה בריש הספר הארכנו וא'ר אות ז' וח' ודע אם בלל אורו עם חמים והחמיצה ונפל להבשיל אפ" קידם י"ל אורו עם חסים נגרר אחר החסים ונעשה כולו חסץ וצריך ששים נגד כולו לא נגד החסים עא"ר ח" וציע ואם אין לו מצת מצות כ"א הגעשת מאורו צ"ע עסי" תרס"ם בס"א אות כ"ד וכ"ח ובאורו לית" מאן דחש לדר"י ואין אוכר התבשיל כלל א"כ אף בלא ברכה אין ליסול מצת אורו לבצת מצוה שלא יסעה רק לאכול כך ולא לומר לשם מצת מצוה. עמ"ש אי"ה בסוף הסי" סוה: (ה) מאכילת עמ"א ישנו זוק אל בטור הא קמח מחמיץ רוק עכבר דמים היו כמו רוק והיו לקולא דמה מא מים אל זה בטוף המי מה לקולא היו מא מים אל בטור הא קמח מחמיץ רוק עכבר דמים היו כמו רוק והיו לקולא דלא היו מי פירות נים" מעור משמע אך לבתחלה אות ו' דיש ששים קאי רק אדגן שצמח ובש"ע נקים לשון דיעבד ובמור משמע אך לכתחלה א"ע וכ"ק בלבוש וי"ל דמיירי כאן באין ששים וי"ל בע"א יועא"ר מ' אף שעירה בנשיכת א"ע וכ"ק בלבוש וי"ל דמיירי כאן באין ששים וי"ל בע"א יועא"ר מ' אף שעירה בנשיכת א ביוכן הבינוס לי לי ומייור כאן באין ששם וייל בשי ועא רם אף שאים הבשכת עכברים להקל: (ו) מיהו עמ"א הא עכברים אף שאין ששים שרי כמיש באות ה" דמעם רון אין מחם הקשה וענ"י בשם הגמו"י בשם סמ"ק משמע דספק הוא אי הרוק של עכברים מחמיץ ומספק אין להקל ומשמע שם דמי פירות אף שיבשו בקמח כל שבא אח"כ מים ממהר לההמיץ ואי"ח בתמ"ב והס"ו יבואר זה ועשו"ח הרשב"א ו"ל תפ"ח וכתמ"ז אות י"א ואות מ"ה כתב המ"א דהיכא שיש ששים אין זה מבסל כשמותן דלא עביד מעשה בידים משא"כ להוסיף ששים אסיר אף קודם איסור ועשו"ת הרשב"א תפ"ה ותפ"ח משמע קצת בזה צ"ע וכבר הקשיתי בתמ"ז ע"ש מי"ד ק"ם דביבש ברוב מותר להוסיף עד ששים ולבשלם יחד הואיל ועדיין היתר הוא וה"ג קודם זמן איסור אף בפחות מששים יהא מותר להוסיף ועם"א תם"ז אות ד". והפר"ח כאן תי' דככוין לאכול בפסח הוי מבמל איסור וא"י לחלק בין ההוא די"ד ק"מ לכאן ואם נאכר חבץ שמו עליו הוי א"ש וגמ"ש במ"ז תכ"ו אות ה'. ומ"ש הפר"ח כל שאין מומיף רק משנה

לפתון ולחכם הרבש כיון שאין נהגה מאיסור וגם אין עושה מעשה אלא מתכיין להתיך דבש ולפתון הכים ואיסור מכילא בשל שרי ודוקא היכא דא"א בע"א כם"ש המ"ז בי"ד קל" ס"ה ועפר זכאן אבל כל שנהגה מאיסור אף שאין מכיון רק לפהון אף דיעבד אפור דהוי מבשל איסור כמי אתבאר. וההוא דחמין שצמחו דשרי לפתון דוקא קודם זכן האיסור הא משש עד הלילה לא . וקודם זכן איסור אף דלא הוי מוסיף אלא מערב בירים כיון דניכרות הם ואף קודם זכן האיכור לא שרי אוא להוסיף לא לכשל בירים מ"ם הואל ואין ניבר דניכרות הם ואף קודם זמן האיכור לא שרי אוא להוסיף לא לכשל בירים מ"ם הואל ואין ניבר נשיכת העכברים הסכים להפור ורגן שצמח הביא דברי הסמ"ק ברכ"ב משמע דטסנים עמו ולכאורה המעם בנשיבת עכברים הסכים לכל דברי הכמ"ק אלא דבתנ"ז הביא אפיה קודם פסח משא"כ דגן שצמח דחמץ הוא הסכים לכל דברי הכמ"ק אלא דבתנ"ז הביא הב"י דברי תה"ד קו"ד דלח אין שור חור וגיער וקבח לח מיקרי יע"ש וא"כ אין מקום ל"ש כאן בשם רסמ"ק ומש"ע תמ"ו ס"ד דעת היכא דאין שהם לוא הביא הולץ שם (ואגן כלל בירינד א"ב בתנ"ב דאתו כריעה א"ב במום היכא היכא דמוכח מוכא לא) אכתי שם לא הביא הולם דכתו היכא היכא דמוכח מוכא לא) אכתי שם לא הביא הולק דכמה היכא דמוכח מוכא לא) אכתי שם לא הביא הולק דכמו דתמיד דעתו כדיעה א' בסתם ואפשר היכא דמוכח טובא לא) אכתי שם לא הביא לת מיקרי ועוד א"כ מה מהני אפייה קודם פסח כלל כאמור ולפי מ"ש כאן ובס"ז באורך יש ליישב דוראי לת בלת ממש י"ל דחוזר וניער דנ"ם בפסח משא"כ אם נאפה קודם פסת ועכשי הוא צונן תו י"ל דאין חוזר וניער בצונן ונוש ואין להאריך ועס"ז בזה: (ו) משעת עמ"א אף ברחיים בון דמי יידוק יותי בעוד במנן המים האין יידוק יידוק במנן המים ומצוח לשמור מעת ההיא, ועב"ח של בהמה כיון דרגילים לרחוץ שם החסים מקרבין או אל המים ומצוח לשמור מעת ההיא, ועב"ח מי שיש לו עזרה מוב לשמור משעת קצירה ילך לרחיים בעצמו יע"ש ותבואה שגומר כל תבישול ראוי לקצרם מיד ועתום' ביצה אי קצירה ד"ת אסור אי לאו תליא לכאורה בהא אי שימור דלישה הוי שימור יע"ש ואי"ה בה' י"ם יבואד: (ח) קכח עמ"א עשו"ת צ"צ מי" ל"ב דלתיתה שלנו חמץ הוי שימור יע"ש ואי"ה בה' י"ם יבואר: (ח) קמח עמ"א עשו"ת צ"צ מי" ל"ב דלתיתה שלנו חמץ גמור הוא דשוהין דרכה במים ול"ד ללתיתה דש"מ ואם ניכר מי מכנס ורוב אין מכנסין מותר ליקח שרא נסקום קביעות כל דפריש כו' ואם א"י מי מהחניות מכנסין אף בפירוש אסור שמא יקח מקבוע כיון שאין איסור ניכר יע"ש ולפר"ח כאן. ובי"ד ק"י מתבנו מזה דכל שאין האיסור ניכר גורינן שיקח מקבוע. ועמ"ש בתכ"ו באות מ' ואי"ה יבואר עוד: (מ) בין עמ"א אות ה' ועח"י אות ח"י ולתיתה שלנו אסור לשהות בביתו ואי שהה משמע דאסור בהנאה ואי"ה בתס"ו יבואר עוד ועום"א שם אות ד' באם העכ"ם ממר שהחשים שמוכר לתותים הם כל שאין בידו אין נאמן ובעוד נאדן וליה העכו"ם נאמן "וע"ד י"ו ובש"ך כ"ג היכא דלהשביה מקחו מי ות" ול" ול" ו"ו ובש"ך כ"ג היכא דלהשביה מקחו מי ות" ולהשביה מקחו שאכור ליקח ממנו אכל לאחר שיצא מידו אין נאמן אף במסל"ח וע"ש מקחו אסור אים ששמור ליקח ממנו אכל לאחר שיצא מידו אין נאמן אף במסל"ח וע"ש בש"ך מוה ובתס"ו איה בכבה מים והו המץ גמור באשר להקל בהמין שעבר הפסח כה"ג וע"ש בש"ך מוה ובתס"ו איה יבואר עירו וה וא אי וועת הבהמה מ" פירות הם א"כ עם מים או"ל אום אוד עבברים והוו איברים בהוא עבברים ביו און נאמן או אין וועת הבהמה מ" פירות הם א"כ עם מים או"ל אור בהוא או או וועת הבהמה מ" פירות הם א"כ עם מים או"ל אום אור בכברים ב" בהמה עמ"א ואי זיעת הבהמה מי פירות הם א"כ עם מים ארו"כ אוסר עב"י ועם"א חס"ב אות א' ואי"ה שם יבואר: (יא) משום עמ"א ועם"ו ג' ודיעבר אם עשו כן ושעת הרחק י"ל דבכל גם' קורם פסח ועח"י. וע"ש אות כ"ר בשם הנ"ש דקידם ש"שים יכולים לפחין הרחיים ובתוך שלשים עם שעת הדחק ויאפה הכל קודם פסח יע"ש והנה מקמח קמח גשר לפסח ובגמרא פסחים לם בי אמר מד זומרא כר ועם יום גיאן שיי יווון דעסח לא בשי שפיר וווון דעסחים לא בשי שיים בלא מים אין מחמיץ ואף לכתחלה מתיר התם (דמסחינה אין ראית דא'א בילא) וא'כ בפס'ז מיירי בקרוב ללישה. ובירושלמי מ' אלו עוברין פוף הלכה א' משמע דהוי מפקד לבחנייא דאפי' אין רוצה ללוש מיד שלא ינוחו זע"ו השקין וכן ראוי לעשות וא"ה בהס"ג יב אר טוד: ד'ע מ"ש באות ד' דין חרש יש בחמים עם אורו משאר מיני קסניות דבחמים ואורו צריך מ' בע"א בפרותל דבחמים ואורו צריך מ' בע"א בפרותל

ככסימן חניא ס'ד עב"י שם חיל אי נחערב כלי הלריך ליבון בב" היחר די'ל דבפל הוא ול"ד להגעלה דשיל"מ מבה"כ ליבון נפסד קלח בזה ולבמח חיים לא חיישינן בהפסד מועם מ"מ לא דביל"מ או דמי להפסד עלים עמ"א חמ"ז מ' ובש"ך ו"ד ק"ב אות ח' ואם כן אף הגעלה א"ל דאון פועלת וליבון זה אף חוך פסח שרי וגם א"ל להעביר החלודה כי האש יבער הכל ולעבילה דאין פועלת וליבון זה אף חוך פסח שרי וגם ח"ל נהעביר החנודה כי החש יבער הכל ונטבינה מ"מ חולץ עט"ז חל"א ז". המין הב' ליבון שאם קש נשרף עליו וזה הוי רק כהגעלה כבסימן הל"א ס"ד וש"ה ומ"א יל דעדיף מהגעלה והמטיון בב"י מנ"א הביא הגמי"י פי"ו ממ"א בשם ה"ל אביגדור דסני בהכי דאליכ טרפי"ד מחקלקל יע"ש וסובר מבשר לחלב איסורא מיקרי ול"ד ה"ל ז"ב אף א"ב אף מחלדכי דליבון כזה כהגעלה ועדיף מיניה ובשר לחלב היכת מכרך ו"ל בדיעבר וחל"ש בחק"ע ס"ה א"כ היכא שיש שפק אי בטינן ליבון או הגעלה ולבנו בקש נשרף י"ל בדיעבר וחל כנאה בחלים הר"ב בחל"א יע"ש. והמין הבלישי ליבון שנחחמים עד שים"ב מברף י"ל בדיעבר וחל מור בחבר ברו והריון הבלישי ליבון שנחחמים עד שים"ב מדון הריון היונה הוא הלול בהש נשרם מכי מב' עבריו ומ'מ אין קש נברף בו זה הוי רק כהגעלה וגרע מיניה קלת דאלו בקש נשרף מהני אף לכ'ר שבימשו על האש והעלה רהיחוח וליבון הימוס ביש'ב לא מהני רק בכ"ש ששימשו בהוסר מאש וגם זה ליע ובחנ"א וחנ"ב דברנו מזה . וליבון שקש נברף מהני לסדק ומשמע ה"ה לחלודה די במקום ההוא ליבון קל שקש נשרף לבד עסי' חנ"א ס"ד וס"ה . המעלה הב" הגעלה בכ"ר פחותה מליבון ויש בו כמה מינין . ה' כ"ר שבימשו על החש והעלה רחיחות ככ"פ כבסי' חג'ב ס'א בהג'ה . הב' שבימשו בהוכר מאש ככ"פ ודי בכך ובוה אפשר ליבון . הג' יוטיל וצ'ע כמ"ש בסמוך . וכ'ר שעמד על האש ולא היה ים'ב והיה בו המץ לכההילה ראוי להגעילו עש"ך י'ד ק"ה ה' בשם רש"ל ובפריי שם ודיעבד אין אוסר : יש בהגעלה מה שאין הפשיל שבן - די קים ל בפס רש רובפויי בם דישבי של מוסר כבי' של במענה מוה שחון בליבון דכלי נחושת מפסולת ליבון אסור בהו דפקשי והגעלה מוחר כבסי' חל'א במ'א אוח ליא וב"ש הגעלה אסור ליבון קל כהסול דטרפי'ד בחק"ם שרי . ומבשר לולב אם הועמד יורה שאב"י על האש וחושה שם כלי בשר והוי כמו מדלין בדלי טרא ב"ש ליש אם מוחד שה בחק"ם יביאר . המדרינה ומעלה הג' עירוי מכ"ר פהוחה מכ"ר ויש בו ב' מינין . א' עירוי שלא נכסק ישמר. המורינה ומענה הגד שיכוי מכר פהוסה מכיר ויש בו ב' מינין. ח' שירוי שלח לפסק הקילות וכפי תשמישו כן הכשירו וב"ד סימן ס"ח בב"ך ל"ג ובט"ז הארכנו בכלי נחושת ע"י עירוי ומזבחים לו ב' ול"ז א' וב' והנה לקושיית הש"ך שם י"ל דעירוי מפליע ומבליע עכ"פ בכולו דלא גרע מכלי בני להרשב"א ז'ל עסי' ק"ה בט"ז ד' א"כ י"ל קרא מסייע ואם בכלי נחושת בושלה ומרק ושפף במים למה פרט דוקה נהושת משחר מחכות אלה העירוי דכית קהי דבמחכות הין די במריקה עירוי כמריקת הכום לערות ולשפוך מיד אלה לריך שישהה ש עור 'פליטה כמ'ש בפור והמהכר בתנ"ב ובכלי להופת די כמריקת הכום ויערה וישפור מיד כי לא בלע כ"א כ"ק וכן אם תהב נחובת לכ ר שהוסר מאש די בשירוי פנים וחוץ ואם שימש בו אח"כ ע"י שירוי לא נחסר כי יש בבים נגד קליפה כבסיתן קמ"ה בי"ד וחם בישל בו חח"כ י"ל לשער שבים נגד ב" משמר פרים בביטינו קפפט כבטינו קמים החלי חרומה המחי ומחי קוביה דמיה כה'ג שרי קליכות והבן וקשה מ'ש בזבחים ג"ז אותה ולא חרומה המחי ומחי קוביה דמיה כה'ג שרי בהרומה בשירוי לבד חרומה לבשל אח"כ הולין דיש שבים נגד הקליפה וקדבים גזירת הכחוב הוא וכה"ג הף למ"ד אין מבפלין הוי כה"ג דרבנן שאין כוונתינו לבפל כק לבשל ועי"ד ליש ס"ז והבן . ובהרגום יונחן ויבהפן בגרניבחא אפשר מין אדמה במביר כ"ק ואהו ענין מירוק לשוש מרכוך עמ"נ כסכין בפה וטהורה בי"ד קכ"א ואין להאריך ועירוי שנפסק הקילוה וכבר התבהה בי"ד ס"ח בפריי וכאן להלכה קיי"ל אף כ"נ כבאר יכלים . ועב"ך י"ד ק"ה ה' ולביטחים הקבה ע"ין בבה גון ובא"ח שכ"ג ס"ט גרחקין יע ש וזה פי' גרגישאא לענ"ד . המשלה הד' כ"ם כהשמישו הכשירו ודיעבד הם שימש בכ"ש בלה הכשר בחמ"ז ס"ג ועוב להחמיר משמע דישנד בה"מ אין לחוש והמ"א בתנ"א ג' הניח בכפק קלת ובש"ך י"ד ק"ה ה' החמיר בלונן להם כ"ק אף שאין ים"ב ומ"מ אפשר דאותה קניפה אין אוברת דיעבד ועבי' תפ"ז במ"א ל"ג : הה' כלי בנבלע בלא ע"י אור ויש בו ב' מינין ה' המי עבריא ולכאורה ספק הוא אי דינן כהמי החור הו כהמי המה עיין ע"ם ובשבח ל"ט פלונתה דרבון ורכי יובי ומשמע דהמי המה בבלע היסור ע"י מליהה נהסרח כ"ק לבד עי"ד ל"ח בכ"ך י"ג י"ד והפ"ה חין להגעיל ע"י עירוי כי עירוי ספק הוא ולחומרא והלכך לקולא לא כ"כ בפריי וכאן בא"ח ומ"מ צ"ע כי עירוי ספק אם מבשל מבל מפליע ומבליע כ"ק דחל"כ היך יחורץ הסוח דובהים ל"ז ב' חותה ולח תרומה ובפריי לי"ד ס"ח כתבנו מזה וכאן אין להאריך : יש כלי שני שמדונא מפליט ומבליע בכולו ש"ד סימן ס"ס בש"ך אות ל"ז וט"ז כ"ב בהריף ועסי" חנ"א וכם מבמע בה"מ ללדד להקל וי"ל

חלת ח"ל וביבולי עכו"ם ע"ד כימן קי"ג כי"ו מגעילו ג"פ הרס הא שהר דרבנן לא יע"ש . מ"ש בחרגום יונקן גרגישתא מלאתי אחר כך בביאור פירוש קלת כמ"ש יע"ש : תגג (א) ויש עט"ז הביא ב' טעמים ובח"ם בט"ז ו' אוסר במלא קטניות במלה ובמ"א ה' מתיר דבר קטן כזה אין הובר ואי"ה שם יבוהר: ומ"ש הר"ב דאין אופרין בנפלו לתבשיל בד"מ ובתה"ד קי"ג במשהו והמנס הפר"ח והח"י וח"ר ד' מתירין כל שיש רוב היתר ומ"ש הפר"ח בהלת ח"ל במבטלה גרוב ל"ד דהתם דוקא מקילין מבא"כ כאן לבטל לכתהלה אסור ככל איסור דרבנן ובתייח הקאפ"ע נוהגין היתר כי עירוב לית בהו ואין דומין לדגן לאיהלופי וכמדומה בספר הק יוסף גמגם להכור ועיון פרי הדב הביא פכחים מ'ם ב' חוספות ד'ה רבא ועט"ז הס"ג אות ג' יט"ש ומ"מ קחפ"ע לא מהלפי כלל ואין לאכור במקום בנוהגין היתר וה"ם מה בקורון ער"ד כאפלי"ן או ערד עפיל דברי. אם לא במקום בנרגו איסור ואמנם מ"ש להם בקורין פרד למופין מו פרד עפיל דברי להם להקום במגבו מישור המתום מש דהקחם'ע נהרך וחין ראוי לכלום ז'ה דבהמן כה"ג כמו מחלין הוחיל והמכקה מבובח מהן הבוחה מהם חייב כרח עשו"ח חיל ז'ל פי' ך' דיי'ש נמי הכין הוח יע"ש. וחיני קטיוח בנפלו עליהם מים אפיה שרי בהנאה עהה"ד שם וליד לנוקבה בחמ"ז דרבנן לדידן ואסור בהנאה דים דררת דומה להמן משח"ר זה ועמ"א ג' וחי"ה שם יבואר. עמ"ש סוף הסימן אייה:

נהי שהין מבבל מימ מפליט ומבליע: כלי הרם היו חקנה כיח בליבון כבבונות לה חנור דהיים

דלמת פקעי . ומם נבהמה בצונן מעל"ע עבי׳ תנית ככית יעים ולחיבור דרבנן הנו הין לנו הלח

(ב) אין עט"ז מבמע דסובר שמ"ש הר"ב שיהיה בשים קאי נמי אאכילת עכברים ולריך לפחון 'פ קודם פסח דחל'כ יבש ביבש הוזר וניער בכסח כבסי' המ"ז ס"ד ודלא כמ"א אות ה"ו הביא כעם א" דקבה הוא ומעם רוק אין מחמין ואי"ה בם יבואר. ומ"ש דלא כהנהוח סת"ק דסובר דקמה בקמה מקרי יבש ביבש ולאהר אפייה הוא דנעשה לה בלה אף לקולא ומש"ה בדגן שלמה שהוא המץ לריך שיהא שבים נגדו והסהינה ואפייה קודם פסה דליהוי לה בלה ואז אין החד וניער בפסח הא לאפוק בפסח אסור דיבש מקרי וניער כבסי׳ חמ״ד ס״ד בהג״ה אבל הנן קייל ככמיג דקמח בקמח לח בלח מקרי וכל שמהן קודם פכח ברי לחפות תוך הפסח נמבטל לח בלה בטהילה והין הוזר וניער וכ"כ תה"ד וראיה מהוס' פסחים מ"ד"א' ד"ה איתיבי' הביא דברי תה"ד בקלרה והיינו קמה חיטין בבעורים הוי לח בלח ומ"ה בא"מ סמ"ך ואפים שבים דברי ההיד בקונה והיינו קמה היטי בבטורים הוי לה בנח ומיה בח מ סחץ והפים הממין באני אומר ובריך ליה כו' ואי הוי יבב לא פריך דיבם ביבם אף בא'מ מ"ה בכוב עש"ך י"ד ק"ע הוח י' ומ"ב ממילא משמע כלומר אים דקמח בקמה לח הוא ממילא במינו עכ"פ מדרבנן לריך שבים בלח במינו להומרא וה"ה לקולא דכל בנפחן קודם פסח אין פער פוך הפסח. (לפ"ז יבש בא'מ הלוי במהלוקח להסמ"ץ מ"ה ולהסמ"ג דרבנן ואנן כסמ"ג פער פוך הפסח. (לפ"ז יבש בא'מ הלוי במהלוקח להסמ"ק מ"ה ולהסמ"ג דרבנן ואנן כסמ"ג קי"ל) ומ"ש ממס"ו והילק בין נחערב קודם פהינה אז הפחינה עושה גוף א' ולח מקרי משא"כ (פרי שגרים ח"ג) מ"ל Pri Megodym Tom III. 9 נחערב לאחר הפחינה לא מקרי לח רק יבש וא'כ בפסח אסור לאפוח דיבש מער בססח והמהבר בחס"ו מחמיר אף לאכות קודם פסח אמו תוך פסח אבל מחום' פכחים מ"ד א" ד"ה אימיביה מוכח אף נחערב קמח בקמח לאחר העהינה מקדי לח וכן הלכה וההוא דמס"ו

פירשו המ"ח בם חות פ" דפירור יבם מקרי ומ"ש על הלבוש דמשמע שם דפובר כפמ"ה דקמת יבש מקרי ולמה לריך לברור בלה יהה מלמה בשים ולהפות הודם פסח דחל"כ ניער בהג'ה שם מהרץ דבריו ולריכין ביאור . והנה מבמע דבובר המח יבם מקרי וכ'מ קלח בקמ"ז ס"ב שכתב לח בלח בנכלל יפה או אפילו קמח בקמה שנחערב יפה יפה אבל בעין ומינכר כח ליין שמא פירורין נבארו ונ'ט בפסח יע'ש שינה קלח מלבון הר'ב שם ועמ'ש אות י'א ומ'ש בפריי שם א'כ סובר דקמה יבש מקרי אלא כל בלא ניכר כלל ואין נחוסף עתה שעם הדש שרי הלכך כל שיש ששים קודם פסח אפייה מוהרת בפסח דבאפייה אף דנעשה לח ליח פעם

הדש דיש שבים מקודם משא"כ פירור בעין ביין במשהו חוך פסח כניכר השוב וכחממו חרנגולת בחשה בפסח . ופירוש דבריו בפנים כך הוא דלמה לריך ברירה דבלא ברירה אפבר באין פשים רָק רוֹבָ וֹאִיב אַע'ב דִיבּש הד בחרי בשיל ומוחר לכשל אח"כ יחד דהיתר גמור הוא וכמ"ש בי"ד

לק"ם להרח"ב ובה"מ מחיר שם כה"ג ובהמן דנחערב בו בזמן היחר י"ל אף באין ה"מ ברי לזה אמר דהינו כן דודהי אם אין שבים נגד הימח אע"ג דרבאי לבהוחו בפסח או לחכול חי הקמח דגם יבש אין ניער כשאין טכר כלל מ"מ כשיאפה בפסח הרי נחוסף שעם חדש באפייה הואיל

וליכת בשים ותף דמינו הות והין נרגם המעם מ'מ החר ומער בה'ג ותפור הות תף דיעבד הלכך לריך לברור וגם הברירה יפה דהל'כ היה לריך לאפות קודם כבח כאמור ואף דליח בשים הוחיל והוחר בזמן היחר י"ל אף בהין ה"מ מוחר דכבר נאפה בזמן היחר מבא"כ אם בורר שלא יהא ששים אז א"ל לאפות קודם פכה דאין מער אף ביגש כה"ג הואיל ואין מכר כלל ולא נחוסף פעם הדש באפייה ביש בשים כבר וא"א כלל לבוא לידי ג'ע אף בא"מ ומש"ם

כנל זכח נחוכף מעם הדם בחפייה בים בפים כבר וחדת כנל נבוח נידי לים הף בחית וחפים הין חזר וניער וז'ם דלא עדיף ביטול ברובא כנטול בם' בזה הוחר וגיער והבן זה. באופן התבמע מלכום בם דקמה יבם מקרי וכל בים בבים מותר לאפות אף הוך הפסח. והפ"ז לא היה לפניו ההג'ה זאת ולכן כתב בלריך לאפות קודם פכח להלבום: ועיין עולת עבת בממ"ז ס"ד כי דעהי כוונחו דלת בלת שנתערב בבבים קודם פסח ברי לממם בכ"ר חוף פתח וכ"מ בה"ד כין דבם תערובות עליו קודם הפסח אע"ם דנ"ם חדש בפסח אין חוזר ומער והדינו במת בקחר ליו מקרי היינו שנתערב ונבלל יפה ומ"מ עמה כבהוא כך אין ל"ם א" בהבירו. וה"כ בלמוכה בפסח ה"ל מהדם אפ"ה אין ניער כיון דשם תערובות עליו קודם הפסח מבא"ב היום במת בומל ובר וכים מבחר בלל וג"ה.

כיבם באין נכלל יפה וכ'א עומד בפני עלמו אט'פ בים בבים אסור לאפוחם בפסח הואיל ונ'ם

חדם עחה בפסח מעורר וניער וחה"נ בלא בישול שרי לאכול כך בפסח ואפשר ברובא סגי כמו שיראה הרואה בדבריו משא"כ לה בלה ל"מ שכר ביין דשרי להמם בפסה דאין מעורר פעם הדש כלל דבלונן נ"ט כמו בהימום אף קמח בקמח דנ"ט חדש באפייה אפ"ה הואיל ומעורביפה קודם פסח ברי הפייה בפסח וזה יהיה פירוש מ'ש בחה"ד קי"ד קמח לח מקרי ושרי הפייה בפסח משח"כ אי יבש מקרי האפייה לריך קודם פסח דנ"ש מחדש משח"כ לחם חמץ במלה חד בתרי שרי לאכול לוגן בפכה עמ'ש בתמ"ז במ"א אות י'א : שוב ראיתי בשו"ח מהרי"ל כימן ל"ז ודבריו לריכין ביאור . וחוכן כווותו שכר בעורים נתערב ביין בשבים קודם פכח אפור

בכסה דהוזר וניער וראיה מגערמי"ר שכתב הסמ"ק דנפהן קודם פסח אסור בפסח <mark>כבאופי"ן</mark> בפסק ורבים המהו על הסמ"ק דאין הוזר וניער ואני מייבבו כמו יבש בא"מ לרבינו ברוך בשבים

בפטח ורפים תמה של הטמ ק דתין נהור וניפר זחני מייבכו כמו יכם כמו מל בינו בפים הוחיל ואי מבשל יהיב שעמח בשיכן לבשל ביבש כסופו שיחבשל וה"ג המן בשי ביטול כסופו כשיחבשל והרי הוח בשין וה"ג שיכרה עכ"ל הנך רוחה שבובר מהרי"ל לח נמי הוחר וניפר (ולח קיי"ל כן) וה"כ ל"ע מ"ש חיליה דידיה מסמ"ק ולכחורה מעשה לסחור דה"כ מם מהמי

ההפייה קודם פסח בגערמי"ר דח"נ לח ממש הוח וחף לקולח הח לה נמי חוזר ומער. וחמנם

י"ל דה"פ ודמי כל שמופה קודם פכח ונשמר כך אין הוזר וניער דמין מתהדש פעם הדש בפסח

משא"כ כשאופה בפכה מחהדש פעם חדש בפכה והוזר וניער ומביא מהרי"ל רהיה דשכר ביין

לונן נמי נ'ע בפסה וכיון דבעין הוא מבא"כ העה בתרנגולה אין בעין ומותר להמס וע"ז כתב

מחלק השני מקורם ה' דלא נ"נ ומיהו אף שמעמן חלוקין כמ"ש בע"ו מ"ו א' דחמי ושערי וכ"ש חמי ואורו אין לומר איסירין כנמלין וא"ו כל ששמן א" המץ כמ"ש רבינו הגדול בתב"ש הבאתיו בפריי ל"ד צ"ח דאיסורין מנמלין חלוקין במעמן ובאיסיר משא"כ זה איסור חמץ א' הוא. והבן זה עמי" תמ"ו בזה:

ות עם" ומ" בזה: "מ" מבון הוא הגם ומורסן קליפה דקת הנשאר עלו בשנת בתישה עלו ב" פירש סובין הוא הגם ומורסן קליפה דקת הנשאר בעלו בשנת בתישה והם לבד המוץ שקורין שפרייא"ר והר"ם ו"ל פירש שם להיפך סובין הוא הבינוני ומורסן הגם ופי"א דהרומות מ"ה מירסן הרופה מותר לורים וסובין חדשות אפורות ישנות מותרות יורה כפי" הר"ם ו"ל וכמ"ש בה"מות פ"א שלא יהא קמח נדבק בהם אפורות ישנות מותרות וורד"ש פירש שם הדשות רכות א"א שלא יהא קמח נדבק בהם ולדש" קשה ונצ"א" א" בזה. ו"ל בדוחק מורסן אפור בחדשות ומותר בישנות ואפילו סובין הדשות אפור וכפי" הר"ם ו"ל וזה דוחק גדול. ובח"י א" המה הלא מכואר בתס"ה ופסחים ל"ם חדשות אפור ב"מ אין מחפיץ ונ"ב א"ר א" וו"ל בירש" אדבה דוקא מורסן הא סובין הגם אין מחפיץ ונ"ב א"ר א" וו"ל עיד דמחמיץ מפעם קמח הנדבק בו הא בפ"ע אין מחפין וכ"כ דאק"יפת דקה קאי מרכתב שא"א שלא נשאר קמח בו. וא"ב לדינא נראה קליפה העבה הנושור בכתישה אין מהפיץ וקליפה דקה חדשות א"א שלא יהא קמח נדשב בו ואוסר בפסח במשהו וישנות כל שגבר שלשים יום מקצורה חדשות א"ש שלא יהא קמח נדשאר בהן וגם בהדשות ב"ם או ע"פ עד הלילה די לשער בקמח ול נכל הסובין ומורסן והשפרייא"ר פשמא שאין מחמיץ והוא השיכולת גופא וכל"א ה" הכלב הסובין ומורסן והשפרייא"ר פשמא שאין מחמיץ והוא השיכולת גופא וכל"א המ"ה ה" הכובין ומורסן והשפרייא"ר פשמא שאין מחמיץ והוא השיכולת גופא וכל"א ה" ונחייבטרי ל דאן קפח נשאר בהן הכם בהו טוד בים בה עם בהילה גופא ולמ"א תפ"ה ה" בכל הסובין ומירסן והשפרייא"ר פשימא שאין מחמיץ והוא השיבולת גופא ולמ"א תפ"ה ה" אחווקי אימורא לא מהזיקין ובנפצא שיבולת קש אין הוששין שמא היה בו חמים שוב ראיתי בשו"ת אחווקי איפורא לא מחזיקין וכנמצא שיבולת קש אין חושטין שמא היה בו חשים שוב ראיתי בשו"ת ב"ח ז"ל מ" ק"ו במעשה דנפה ששאבו דבש דהסובין אין מחמיץ דעפר נחשב רק הקמח הנדבק בו מחביץ ובוכה שם נס מויסן אין מחמיץ רק מקמח הנדבק בו . וע" בילקום חבקוק מ" ג" סאה כו מחביץ ובוכה שם נס מויסן ויוש והוא פ"א בעוני . ע"ש משבע מויסן יותר מסובין יוש והוא פ"א בעוני . ושיבולת שועל לבד המיץ שקורין שפריא"ר רק הקליפה החיצונה הקשה שבגרעין לפעמים נושר מהגרעין ונמצא בתמשל יש לצדר במשהו דרבנן שאין בו שום קמח כי הגרעין נופל מסנו מום עם קליפה הרכה שעליו ועכ"ם בהנאה כה"ג י"ל וגם שפריא"ר של שיבולת שועל כ"א בפ"ע יש קליפה הרכה שעליו ועכ"ם בהנאה כה"ג י"ל וגם שפריא"ר של שיבולת שועל כ"א בפ"ע ולפעמים נתייבש ונרבק בו ונופל אף"כ וזה ודאי אין חשש כלל והמורה צריך לירע ולעיין בוה : ולפעמים נה"ב ב"ד "א עריסותיכם ואין זה דרך עריסה יע"ש . וכ"כ הר"מ "ל פ"ב מ"ו דהלה והר"ש שם ובפ"ך "א ערים כלבים כו" באלכם כ" באכלכם כל בארץ וואין יוצא אלא מה שחייב בחלה ואלו בחבורו פ"ו ה"ה מחו"ם משומרת וכמ"ש שה בפ"ל המשה אינו בא הלא מה שחייב בחלה ואלו בחבורו פ"ו ה"א מאון שאין מצא אלא מה שחייב בחלה ואלו בחבורו פ"ו ה"א באין משומרת וכמ"ש שאין מצא היה משמים המ"ח שה בח"ח בו מ"מ ב"ל המושה ה"מום התר באיו יוצא הפה שאין וצא אלא מה שחייב בחלה ואלו בחבורו פ"ו ה"א באין משומרת וכצה משבע דחייה בו מ"ל מ"א בה"ח שאין מוצא הרא שאין משח במ"ח בו מ"ל מ"ב מ"ל מ"ח בר ב"ל מ"מ"ם הרכ דאיו יוצא הפה שאין משופרת רפצה משפע דחיים אין יצה אגא בחי מחייב ביותר זאמים שם כתכ דאין יוצא בפת סובין מכה דתנן חזר סובין להוכן וזה מבואר דאין יוצא בה ונח"י בי והפר"ח כאן כתב בזה דיש לתחמיר ומם"ז א' משמע דא"י כמי בחלה זעמ"ט אי"ה באות ג' מזה: (ג) שאין עם"א הנה הר"מ ז'ל בפ"ק מ"ח ובה' בבורים פרק ששי ה"ח וכמ"ש הכ"מ שם ובי"ר בב"י ש"ל פסק הר"ם ז'ל כרי בא בירושלמי ואפי' סילת נקיה וצורת פת כל שחישב במחשבה בשעת עריסה שיאבלו רק כלבים ע"ם שאין מש פרת לפצה ופיה הוא וגפר מחלה ועסי ח"כ ופ"ש בפ"ו באית ג' כאן. ופשפע להר"ם ז"ל פת קיבר שראוי לאכילת ע"י הדחק יוצא י"ח כשעשאה לאדם ולהר"ב א"י בה והיינו כשלא ז"ל פת קיבר שראוי לאכילה ע"י הדחק יוצא י"ח ניםל סובין וחזר לתוכן אלא ריקד הרבה קסח ונשאר הרבה סיבין עם קסח. ועדיין צ'ע בזה ועס"ש באות ב' מזה ועיין עולת שבת יע"ש: (ד) למהלם עם"א דם הכבד ודם שבשלו דרבנן ות"ה משהו דרבנן ולענין הנאה בנפל עיסה לרותחין עח"י ד' דמיקל יע"ש ובא"ר ה'. וחמה שלימה לרותחין עסי' תס"ו ס"ס וב"ח שם בלא נתבקעו דמשמע דעת המחבר עיקר ומנחגא להחמיר א"כ לרותחין י"ל דשרי באכילה וס"ס חמץ ההמירו ביה וא"ח בהס"ו יבואר עור : רהן! יודע לפ"ש במור מדינא דנמרא בלילתה רכה וחלמה ואפייה בתגור יוצא י"ח והאירנא אמרו

הלימה דא"א בקיאין אם אין לו מצה כ"א כזו מהו והנה בהרכ"מ במ"א אות כ"ב כל דבר שפסול ממעם נזירה אי לית ליה אחר יוצא כה בנסרים שיש בהן ד' יג'ש ובפתיחה כוללת ובה' ברבות כתבנו כזה אי לברך עליו משא"כ כאן גזירה שכא אין בקי ויש בו חשש חיכוץ ד"ת שוא"ת עדיף וכל ניוצא כי ודוקא נזירה בט"ע לא גזרו היכא דא"א בע"א ואוקטיה אד"ת והבן זה: (ה) בסצה עס"א סוב לוכר בשעת סחינה אע"נ דיוצא כה דהוי שינוי ס"ס סוב בלא גזל וגם

הרבות פחבנו פוה א לברך ללוו כשא"כ כאן גדורה שפא אן בקי וייש בר חשש חיכוץ ה", ה" בפסה וכיון דפעין הוח ממלי הפה בתכנעלה אין בעין וומה להחם היא ארבות ביון ומהיל להחם היא ביו או אין ברוך ללוו בשא"כ בא ביו אי בר ביון או ביו הוח שוא"ח ובין או ביו ביו או ביו אי ביו ביו אי ביו ביו אי ביו ביו ביו אי ביו ביו אי ביו ביו ביו ביו אי ביו ביו אי ביו אי ביו ביו אי ביו אי ביו ביו אי ביו אי ביו

הבהמה יש להמחין יום כמו בש"ם ועפר"ח ומטעם מי פירות עם מים מזיעה הבהמה ל"ע ולי"ה במ"ח יבוחר טוד זינים השייכים לכאן איה : גישאלתי אי ברי לעשוח קמח ודיעבד אין איסור יע"ש. וגפרס למ"ב כה"ג בשם הכם אחד דמרקדין אין חשש ובמ"ח איה יבואר טוד ובסי' הס"ו יבואר טוד דינים השייכים לכאן איה : גישאלתי אי ברי לעשוח קמח מחור לפזר על פרו"ק למי שהולך בין הברים הבבהי טפ"י הדהק י"ל דברי ולא חיישים אחי לאיהלופי בזה אע"ב מ"ל בעטן קמח אורו והמים בע"פ לאחר שם:

באר ויש מקומות במעשר בשושין זה הקליפת בילים כחובין ולא חיישים כ"כ למ"ע עמ"ש מ"ל בעטן קמח אורו וחמים בע"פ לאחר שם:

בתנד (א) לא עפ"ז היינו אף דראוי לארכילה כמו חדבות דראון לאכילה טמ"א ה" לו מו מולים לוחור וש בו קמה דראוי למאכל אדם אפ"ה הואיל וחלה אם אין ה"

בנישים קמה הון הבובין אין הייב במח בלים ולאוכו עמ"א ב"ד להם כחובין וחורםן והחזירן לחובו שובי החור במובין והחזירן לחובו שור במובין והחזירן לחובו שבור כשלה ב"ו נשל הוש ובנמרא מבמע לביבום ל"ו ב" להם עוני בפרות וכ"ם במובי במובי במובי להו הולא בה ומלאור ושפר"ח : (ב) דרה שבחים ל"ו ב" להם עוני פרט להלוע ובנמרא מבמע לביבוה ל" הבמה ל"ו ב" להם עוני פרט להלוע ובנמרא מבמע לביבה א" מבשה ל"ו ב" להם עוני בקור כל בשבאה להיה ולבחמה ונזהר מבשר במ"ח ב"ו ב"א המשבר שב"ח ול"ע במשפום לה הליבית ולה מוביר וה בשירוש : (ג) שאין עצ"ז המחבר פסק כהר"ח ז"ל אף בראו למאכל לדם סולה בלהרונה ה"ה כאן והר"ב בסן במ"ח ב"ו ב"ל במום לה בלהרונה ה"ה כאן והר"ה בש במר ל"ו ב" לה מוב במום להוע ממלה בלה היינו באין רלוים מרוב בובין הוא דלא הגים הר"ב בח"ם מלה בלבה הש"ו וולא בה אפבר כמך אלאן ואילה בם יכואר שור. בו"ד ש"ל לכהחלה הא דיעבד אף שלא שמר כלל מלים ואילך כל בלא המתין יולא בה והא דלא בנה"ם מלה בלבה הש"ו וולא בה שכה להלאן ממנה היינו באין נולא בה והא דלא הגיה הר"ב בח"ם מלה בלבה הש"ו וולא בה אכל אום מלאן מהיר בל בלל מור וולא בה בכל לאום המלך וללא בה והא דלא הנה ב"ב בלב במה אל הש"ר בל" ב"ל לכהחלה האור הוא לא בה הא דוש ה"ב בה"ם מלה בלבה בלבה בלה אלא בלה בלל הוא הלא בלא בלא בלא בלא הואלה בל בלל ביות הלה בלה בלל מות הל"ל בל הלא הל"ד בל הוא הלה בלב בלה הלא בלה בלל ביות ה"ב בלה הל"ד בל"ל ה"ב בלב בלה בל"ח בלה בל"ב בלה בלה בלל בתה הל"ב בללה בל"ל בל"ל הלה ב"ב בלה בל"ב בלה בל"ל ה"ב בלה לכהחלם הא דיעבד אף שלא שמר כלל מלישה ואילך כל שלא החמין יוצא בה והא דלא הגיה הר"ב בה"ם מצה שלבה הש"ו יוצא בה אפבר המץ ואי"ה שם יבואר שוד . ועי"ד ש"ל ס"ח וש"ש כפול . ולכאורה בש"ח מפעם עריסותיכם ולא של היה וכמ"ש הרע"ב פ"ק דחלה מ"ח ועיין באר הגולה ש" ובר"מ ז"ל כי" המשנה כהב באכלכם מלחם הארץ והיינו אף בראר לאדם כיון בעבאה לחיה פפור וגפים מיידי אנים בעשאה גם לרושים אם אין ראוים להם פפורה ווא דאיכ מה זה שביים ודוקא שניכר בהוא לכלפים אלא אידי ואידי בראוי לאדם כיון בעבאה להיה ולא לעכו"ם בייש אבל באכלכם מלחם הארץ איש. ועב"י בס הביא ירושלמי דחלה פלוגהא דר'ל ור"י ורבא יע"ש ואם נאמר דר' יוחנן דאמר עשאן כעבין חייבת כלימודין (כנסרים וניכר לחיה) פטורה היינו מ"ה בעינן דוקא בשינה לורת הפת הל בלורת הפת אף שעשאה לבחמה חייבה א"ש דלעבו"ם בלורת פת חייבת . ובע"ש הקשה אמאי פטורה מחלה בנקיה וכבר כהבנו מעריבוחיכם או באכלכם מלחם הקרן . והנה הר'ב שהעים לדעת הפור והר'ם דוקא שאין ראוי לרושים הא ראויה לרושים יוצא בה אשים ששבאה לכלבים היינו בצורת לחם דהייבת בהלה מ'ה ולהמחבר אי בה דאין משומרת למלה וו'ש המ'א אות ג'

35

אים שם יכואר ועב" בי"ד שם בכ"ה דלהר"מ ז"ל אף בחלה פטור אף בלורת פח משמע דפסק כתבנו בעשה ישראל איסור דרבנן משמע בלבוש לערב כדי שיעשו ובא"ר שם אות ד' ושם כתבנו מזה . ואפשר בהולאה מרה"ר לרה"י וכדומה ל"ע בזה . ומשמע אם אפה מלה בשבח ואכל למ"ש א"י בה דהוי מה"ב ואפשר דמכל מקום היה יכול לאפוח לערב : דוגד מי שאכל מלה של איפור דבריהם א"י בה דהוי מה"ב כמו הלח ה"ל וכדומה עיין פסהים ל"ה ב' והנה לר"ש של איפור דבריהם א"י בה דהוי מה"ב כמו הלח ה"ל וכדומה עיין פסהים ל"ה ב' והנה לר"ש שם אף שאין לו כ"א מצה של פבל א"י בה משא"כ לדידן דאיסור חע"א בכולל יולא בה רק כשאין לו מצה אחרת א"י בה דהוי מה"ב ומיהו בחום" קידושין ל"ח א' ד"ה דאקרוב מבואר דא"י דעשה לא דהי לל"ח דלפני הדבור או מדרבנן כזית קידושין ל"ח א" יול כל דבד"ה דעשה לא דהו גזירה לגזירה ולחי" א" ו"ל כל דבד"ח בריהם י"ל דהוי גזירה לגזירה ולחי" א" ו"ל כל דבד"ח לא מו מדרבנן כזית לא מו מדרבנן כזית באישו משום בריהם י"ל דהוי גזירה לגזירה ולחי" א" ו"ל כל דבד"ח בה לא דחי ה"ה בדבריהם העמידו עמ"א תמ"ו כ' ובר"מ פ"ו מהו"מ ה"ז כל שאין מברך בהמ"ו של דמי כה בדבריהם העמידו עתיח חמיז כי וברימ פיד מהוימ היז כנ פחן מברך בהמיז א"י בה היינו אף באיסור דרבנן ייל שיש לו מלה אחרת דהוי מה"ב. ואפשר אף יין ד' כוסות לו מרור דרבנן כה"ג אחי עשה דרבנן ודחי לל"ח דרבנן כמ"ש המ"א בהמ"ז אות ב' ובעידנא מקרי וגם יכול לאכול כזית ורביעית בב"א עיין בירושלמי ובסי' הע"ה אי"ה יבואר עוד. ועי"ד קי"ע בחשוד שאין ממארחין אללו בפסח כה"ג ואין לו מלה אחרת מהו ול"ע. ואי"ה במע"ה ותפ"ה אבאר עוד:

תגדה (א) אין עט"ז והעלה כל ביש לו כפק אחר כו' ועמ"א א' הסכים לפירוש הב"י וד'מ בפי הב"י שבב"י כל שנשאבו בלילה אף בתחלת הלילה מיד אסורים ואין תקנה וכ"מ בטור קלת , והרולה ללאת כל הדיעות יראה לשאוב ביה"ש, ממש : וְהִגַּה רש"י פסהים יל של בעור קנת . והרונה ננחת כל הדישות ירחה נשחוב ביהיש ממש : זהבה רש" מפרים מ"ב א' ד"ה שלנו פירש בימי ניסן ימות הגשמים וחמה מהלכת בשיפולי הרקיע ומעיינות רוחהין לפיכך מליון עב"ל הנה מבואר הטעם דביום חום. השמש מכה עליהן שחמה הולכת בשיפולי רקיע סמוך למים ובעי לינון יב"ש שיעור לילה בינונית (בניסן יום ולילה שוין) והנה לא פירש בים שעות משנתלשו וכולן כתבו לרש"י הן פירש בים שלו בלילה בעינן יב"ש בחלוש וא"י מנ"ל הם ועוד טעמא ואילו בלילה העיק יב"ש בחלום מהכל החת הקרקע וזה לא מכר ברש"י ואפשר מרתיחת היום אין מתקררין עדשיהיו בתלוש יב"ש וע" לבוש וע" הקקקש הום כח מזכר בכשי ומפשר מרחיחת היום חין מתקרדין עדביהיו בחגוש יביש ועי כבוש ועי כבוש ועי כבוש ועי כבוש לבלים לרש"י יש להקל במי נהרות שפי ולא הבינותי לפי מ"ש רש"י בגמרא אין לחלק בין באר לנהר ולאידך פירושא דחמה מהלכת תחת הקרקע בלילה יש להקל בנהר שהמים רחוק ממקום הגביעה מחקרר בקרקע ועב"י ומ"א ו' משח"כ לרש"י ולפ"ז לריך לומר שרש בחשבה פירש הגביעה ממ"ץ גם מה שכתב הראש שבניםן אן מהלכת במים עיון פסחים ל"ד ב" ול"ע מ"ש רש"י דביומי ניסן המה מהלכת בשיפולי רקיע והה בל"ד מבוחר דבימי ניסן כו' . והנה להשם רש"י דביומי ניסן המה מהנכת בשיפוני רקיע והה בנ"ד מבוחר דבימי ניסן כו". והנה להשש שבלילה החמה מהלכת חהת הקרקע כדעת הכמי א"ה כדאימא בפסחים ל"ד ב" סוברים קאם מהפוסקים דאין חקנה כל ששהב בלילה שהוחם כו" ובנ"ץ אות א' נתקבה בזה דא"כ אין לך מים שבשירים ללוש בהם דהא אחמול היו מחוברין בקרקע בלילה והוחמו בחמה כו" והנה י"ל כל בהיו יב"ב בקרקע ביום מהוברים נתקררו וכמ"ש במ"א אות א גם יש לומר שואב בלילה בלילה בלילה בלילה שהמה שהיו אתמול מהוברין בלילה וה"ה בבלילה "א"א יבואר עוד מחמה בהיו בלילה בלילה במ"א א" וי"א יבואר עוד מחמה בחיו הרמי בראל והכמי א"ה מבואר בפסחים ל"ד ב" כי להכמו יבראל בקיעת החמה הוא שמתחיל החמה לשקוע בעובי רקיע ושיעור הילוך חוך עובי רקיע ישרחי בקיעה החתה הוח שמהחיר החתה נשקוע בעורי רקיע ושיעור הימן ימון שוכי רקיע הוא שיעור בעה פחוח חלק ארבעים משעה שהוא ג"ח ממוטי"ן והגי ואחר כלוח זה הביעור מתחיל בין הבמשוח שהוא י"ג מנוטי"ן והגי ובין הכל שעה וחומש שעה כמבואר וכמו בהאריך המנחח כהן בספר מבוא הבמש מהמר שני פרק שני דף ל"ב א" ולהכמי א"ה ענין השקיעה הוא במתחיל לשקוע תחת האופק וכילוך עובי הארץ הוא השקיעה ואח"כ בין השמבות כמ"ש הוא בנותנה בכין כ תחת התופק והיתן שום החתן הוא הפקפה יחוד ככן הפחבותי בחת לעיל ומ'ש הט'ז חחם הרקיע ט'ס וצ'ל חחת הקרק"ע כחכמי א'ה וכ'ה בב"י ועיין לבוש ה'א כתב י'א שהמעיינות רוחחין לעולם וזהו לפירש"י וכבר כתבנו מזה . והירא להיות יוצא כל כתב י"ח בהמשיינות רוחחין לעולם וזהו לפירש"י וכבר כתבנו מזה. והירת נהיות יונח ככ הדיעות יבשב ממש בין השמשות שהוא זמן י"ג מנוטי"ן וחזי לאחר שעבר שעה פחות חלק מארבעים משעה מתחלת השקיעה וילוש בהם לאחר אור הבוקר ודוקא שעבר בחלוש יב"ש שלימות הל"ה כבשנת העיבור דלפעמים אין הלילה ארוך אסור ללוש לאור הבוקר עד שיעבור יב"ש שלימות העינן וכן אם הלילה ארוך יותר מיב"ש שיעבור יב"ש שלימות בעינן וכן אם הלילה ארוך יותר מיב"ש אפונד ללוש קודם אור ארוש לרשת ר"י בר נקן כאמור ועב"ח ואי"ה באות ב" ובמ"א יבואר שנד: (ב) לבת הילה עש"ז ובמ"א אות ו' ואות י"א שרש"י פהחים מ"ב א' פירש בימי ניסן ימות הבשמים ול"ע טובא כי בל"ד ב' מבואר ההיפוך עמ"ש אות א' כאן ועיקר החילות בין יומת הבשמים ול"ע טובא כי מבור ביציניה בדר נחברבין משל"ב במעיין התוכה מהלכת בלולה בין החיבור היוציל וכם היולות בין החיבור היוציל וכם התוכה מהלכת בלולה נהרות הואיל והם רחוקים ממקום הנביעה כבר נתקררו משא"כ במעיין החמה מהלכת בלילה כו' יע"ב והי"ה במ"א יבוחר עוד : (ג) אין עש"ז בלילה א' דפסח אסור לשפוך אף לש קודם פסח מים השיכים למזח מזוה אסור ובע"ש בשם שכ"ג משמע דוקא בליל פסח דליל שמורים יע"ש. ובה"ז ז' כתב מהגודה משמע דהם יש לו מים חתר יש לשפוך ועה"י ונרחה דהם לבו גוקפו יכול לשפוך הם יש לו מים החרים: (ד) ברזל עש"ז והנה מליח מהני לתקופה ע"ד קי"ו ופר"ח הוף ה' ר"ח ובמים שלנו אסור ליתן לתוך המים מלח שלנו דהוי מי פירות עם מים וממהר להחמין עכי' ה"ם ותע"ב במ"א ז' ואי"ה שם יצואר. אסור לשחוב ע"י עכו"ם למלת מלוה הפר"ח כתב הטעם דמכשירי מלוה כמלוה כבסי' ת"ס ודיעבד שרי וכששואב יאמר למלח מלוה הפר"ח כתב הטעם דמכשירי מלוה כמלוה כבסי' מ"ם ודיעבד שרי וכששותב יחמר לשם מלח מלוה עם"י אותם הועד במיל מותם לי"ה במ"ח אות י"ו מזה הועד"מ כתב ברזל או לההחימה במפה משמע כשחותם במפה אין רשות להזיק כדאשבהן כל מידי דלייר והחום כרי מ"ש בהג"ה כ"ח הדבים וכשל ען אין להקפיד יבואר אי"ה במ"א אות י" ודברי הלבוש פעיף ז' ליע קלין: (ה) בסישורנ"ה עט"ז מ"ש דהיינו סמוף לשאיבתן וכ"ה בלבו ללאורה דה"פ דרי מקלין בשעת הדהק היינו בנשאב כמוך לביה"ש ולהמחבר בס"א מבע"י ולא שהה יב"ש אז יש להקל בשעת הדהק כי לר"א ממי"ן כששאב ביה"ש מותר ללוש בהן מיד מבא"כ בשואב תהלת הללה ממי"ן אין תקנה לעולם לפירוש הב" בב"י א"כ אין לסמוך ע"ז אף בסישטרנ"ה זו הלולה לר"א ממיץ ושה בעת הדהק בדף מותר ללמו במות ב"א אף בסישטרנ"ה דל כעת הדהק בזף מומת ללמו בתור מידה בעת הדהק בר"ש שרי. ועח"י אות ו"א ובא"ר ו"ל דסישטרנ"ה או דישה בכ פילון שהורון רע"ד או בתרום הבניע שכי. ועח"י אות ו"א ובא"ר ו"ל דמיש מילו מות הלולו בהורון רע"ד או בתרום הבניעה במשם נוצע פתום ו"ל דציעלי מו אן דיש בם כילון בקורין רע"ר או נקב יש במקום הנביעה במשם נובע המים וו"ל דבטילי מי הרע"ר עם מים שבסיסטרנ"ה, עמ"א ט"ו ואי"ה במ"א אות י"א יבואר עוד. ואותן בארות עם

הרע"ר עם מים שבסיסטרנ"ה עמ"א ט"וואי"ה במ"א אוח י"א ישאר עוד . ואוהן בארוח עם רע"ר שהם בחוך בחים שמבשלון שם בכר ודבש ומכניסין הכלים חמיד מלוכלכים בדבש ושכר לתוך הבאר יש למנוע מלשאוב חוך הבאר ממים כי דבש מי פירות הוי ו"א באלף לא בפל לחוך הבאר יש עסי" תס"ב וטור יוהר לשא ב מן האינור שקורין רע"ר ליתן הכלי שם ייזוב שם :

(1) ואפילו עמ"ז בלילה ראבונה אם אין לו רק מים שלא לנו יכול לכחאה ללוש בהם לקיים מ"ץ דרכילת מלה ונראה ה"ה ליל ב" אף דבקישין בקביעא דירהא מ"מ כל שני הימים דין א" להם ול"ע דאפשר בזה לא ואע"פ במהויב לאכול פח עמ"א קפ"ה אוח ש"א או מן התורה או מדרבנן יע"ש : הב"י כו" עש"ז לריך ביאור . במרדכי פרק כל בעה סי" חקל"ג מעשה אירע בפסח בחל באחד בשבח וג"ם כלה החקופה בלילה בלפניו ואף עפ"כ לא חשו ולשו במים השאובים בלילה וכתב רבונו יהודא החסיד דאין להקפיד שומר מלוה לא ידע דבר רע

רונה (א) כמוך עם"א עב"י שהאריך והנה לכתחלה עיקר לשאוב בין השמשות ההיינו לאחר סוף שקיעה ושיעור ביה"ש מבואר בסי" רס"א ס"ב וכפי מה שביאר המנחת כהן בספר מבוא השמש מאמר שני פרק שני דף ל"ב ב" דמתחילת השקיעת עד צ"ה הוא שעה וחומש בטסו טבוא השמש מאמר שני פוק שני דוף ליב ב ובותותות השקימו אי ביווים שמה וכמ"ש שעה וכמ"ש שנה וכמ"ש במ"א מזה שהוא לעדך "נ מנומי"ן וחצי שיעור ביה"ש . ובאיתו חלק ביה"ש מצוה לשאוב והמעם כי בלילה הולכת החמה תחת הקרקע ומחמם המים של מעיינות כדעת חכמי א"ה פסחים צ"ד ב" הלכך אין מתקרדים עד שיהיו מחוברים ביום יב"ש בקרקע והקדקע מצונת המים ושואב ביה"ש הלכך אין מתקרדים עד שיהיו מחוברים ביום יב"ש בקרקע והקדקע מצונת המים ושואב ביה"ש וכבר נתקררו מרתיחת הלילה שאמש שהיו ביום יב"ש בקרקע מחוברין ואפ"ה צריך עוד יב"ש בתלוש דנהי שנתקירו מתחת מקרירות הקרקע היה מכת השמש מלמעלה ונתחמטו קצת לכן בעינן יב"ש בתלוש או לחוש לדעת רש"י פסחים מ"ב א' ובעינן יב"ש בתלוש אלא שא"א לצמצם בעיגן יב"ש בתלוש או לחוש לדעת רש"י פסחים מ"ב א' ובעיגן יב"ש בתלוש אלא שא"א לצמצם כ"כ מש"ה נוהגין לשאוב סמוך לביה"ש דהיינו בזמן השקיעה (שהוא כדי שעה ורביע קודם צ"ה) ומ"ש שלא לשאוב ביום דאסור לדעת רא"ם הוא ד' אליה מזרחי וכ"ש שלא לאחר לשאוב בלילה דבהא כ"ע מורו . והוא לאו דוקא אלא הב"י מודה דלר"א ממי"ץ אסור אם נשאב בלילה ומ"ש כ" הב"י דאם שאבן אחר תחלת הלילה אסור לעולם זה לפירוש השני שפירש הב" לר"א ממי"ץ דאם שאבן אחר תחלת הלילה יש תקנה אם מליגן עוד לילה ומ"ש עכ"ל ד"מ הנה ממלת שא"א לכיין ביה"ש עד סוף הוא לשון ד"מ וממלת דמן הדין עד מלת מהייל איגו לשון ד"מ ומלת בול"י עלמא ליתא שם כמש"ל דלרש" שור אף נשאב בלילה כל ששחה יב"ש בתלוש עם"ש במ"ו א': ד"ע דהמחבר שכתב מבע"י אד ביה"ש כו"ד דאף באמצע יום שפיר דמי ודוקא שלא לאחר בלילה והר"ב שהניה מסוך לביה"ש כו" דפליג עליה וכתב בד"מ דלרא"מ אין נכון היינו לר"א ממי"ץ וכמ"ש הר"א מזרחי ז"ל לביה"ש כו" דפליג עליה וכתב בד"מ דלרא"מ אין נכון היינו לר"א ממי"ץ וכמ"ש הר"א מזרחי ז"ל לביה"ש כו"ד דאל נתנה תורה לבלאכי השרת וא"א לכוין כו" ומש"ה לא כתב ו"א דאין מבואר במחבר בפירוש ההיפוך ש"ל מבע"י היינו בזמן השקיעה מיושב . עוד שעבור הלילה כול"ה והיא דעת ר"י בד נתן הובא בכ"י וכמ"ש מבר"ו בל"ה מבר" והיו בתלוש שעור כ"ה מכו" במ"ש או מבי והיו בתלוש שעור ב"ה" או מרו בוד" בה"א או ממים מצבננים עד שיאבו ביה"ש או מבע"י להמחבר והיו בתלוש שעור ב"ה" או מבר והיו בתלוש שעור מיושב. עוד מכואר מתמחבר דאף אם שאבן ביה"ש צריך שיהיו תלושים שיעור כ"ל הלילה וזה מבואר מט"ש עד שיעבור חלילה כול"ה והוא דעת ר"י בר נתן הובא בב"י ובס"ש הפר"ח כאן וה מבואר מט"ש עד שיעבור חלילה ווא דעת ר"י בר נתן הובא בב"י ובס"ש אין המיו מבע"ל הלילה ואף ארוכה יותר מיום שובן ביה"ש או בזמן השקיעה ומלינן יב"ש ואם הלילה אותר יותר מיב"ש צריך להמתין ג"כ עד אור היותר ומאמר וקצרה צריך להמתין יב"ש שכ"פ. ומ"ש הפר"ח לריב"ן אין להקפיר אם נשאבו בלילה ואם נשאבו בלילה מלינן יוב"ש ואם הוחמר משהבר משהבר בלילה מלינן יוב"ש ואם הוחמר מחר בלילה אין תקנה עם"ו א": (ב) אינו עמ"א ובתנ"ם מ"ה אות מ"ו כשלא מו בע"ה בבית שממיקן שם וא העיסה בחסה מותר והוחמן היינו פושרין עיין ס"ג. ואין להעמיד מים בבית החורף אף כשעמידן בבית שמא יפול לתוכו דבר המחמץ ומ"מ רק בפשתן דקה כי מוב יותר להייתן מנולים שיצמנני יותר ועא"ר: (ר) בליל ה' עמ"א דאי לאופין בע"ש אחר חצות כבס" תנ"ח קשה מנולים שיצמנני יותר ועא"ר: (ר) בליל ה' עמ"א דאי לאופין בע"ש אחר חצות כבס" תנ"ח קשה שלא שמב"ץ הרים ס" זה (כצ"ל) סמוף לביח"ש ולהחבר מכיל" נמ"ל ה' ואם שכח ישאוב ע"ש מבת"ר כמ"ש מו"ל בנית שמוד בליל ה'. ואם שכח יותר ע"ש מבע"י כמ"ש ריש ס" זה (כצ"ל) סמוף לביח"ש ולהחבר מכיל" נמ"ל או ברנ"ח במנה במקום מצוה ל"ג ביח"ש וא"ד דבעי שושאוב ישאל במ"ש בהנ"ה כאן זה זהירות בעלמא ובת"ם א' מתבר בשקום בלים קמנים ביש באר בעלמא ובת"ם א" ממב"ד מים שלא לנותו ועס" של"ח מ"ר ועח"ד ה"דמע שמ"ש מכין ל"מ שכת"ד לוום ששי והביא ש"ח ובשרת משבות ב"ה ש בל"ש וא"כ אם שכח יותר מוב בלילה אלא לאוב ביו"ש ע"ש מבית מוק ל ה" אין ר"ל לאחר יום ה"בליה מחמםם משא"כ להחות ב"ה ש ע"ש מבית ממקום נביעה הקרקע מקררתן ומ"ש בס"ע דמים שלא לנו ובמ"ד אסור הוא במהרות בון או ב"א מור ה" ואות בירות שור" או מור מוב בלילה מון או מיו או מיו בי"א או מ"א ווים ו"ב בלילה אלא מברות בון או מ"א ווים אור מו אות מור ביו של או מור ביו שומון מו מים שלא לנו ובמ"ד אמור ה"א במים מובן ווות במים הבנין תחת הקרקע ג"כ ובאלו אין מפסיק במחום ווימן א"ז אות ו" במים הלנו וווא מו"א במים בים או מוב ביות או מבי בוה א אמרים ועיון א"ז אות ו" במיח במוח בו"א ושמרים ובוה או בבר"ח ממחובר יש השו וו"ש בכוש וכבוש ובושו בבושל ובליה ברות או בניחן ברות ברות או ובבר"ח ממחובר יש השה בביה עמ"ז ובבר"ח ממחובר יש חשש וכ"ש בתלוש ונוהגין להניח ברול עליו ועד"מ כתב להחתימה במפה עמ"ז ובפר"ה ה' ר'ח הזהיר על זה יע"ש וכבוש ומבושל ומליח כרותח אין מניחין ברזל ומנהג ברז"ל אפשר דוקא ודורשין ר"ת אבל לא שאר מיני מתכת ולא ראיתי רק ברזל. עמ"ש המ"א באות מ' דה"ה מלח סגי להניח או חותם היינו מ"ש בד"מ להחתימה במפה: (מ) ברול עמ"א בשאר ימות השנה יניח מלח לתנית או הותם חיינו של בדים להחונימה בשפח. (כ) בול עם אבשה בענה להחונים בפפח ובמים של מצות אין נותנין מלח כבאות ייו ומיהו אם נותן באייר אין חשש ונם להחתימה בפפח אף במים של מצות יש לעשות כן ועדים. לסגן המים שמא יש בו המין עדים. ומיש כלי שהיה דבש כוי וע"י הגעלה שרי עס"י תס"ב מי פירות עם מים בס"א אות ו" וא"כ אם עמדו שם המים מעל"ע בלעי מפלימת הכלים שהיה בו דבש או מי פירות וממהרים להחמיץ הא הגעלה שרי ובתנ"ב משמע בלעי מפלימת הכלים שהיה בו דבש או מי פירות וממהרים להחמיץ הא הגעלה שרי ובתנ"ב משמע דעי הגעלה חוור משהו ונכלע בו דמשה אין להגעיל בפסח ואיכ צ'ע קצת ופשומא דראוי לאסור מה שלוקחין חביות גדולות שמחזיקין בהם דבש ומדיחין ומשימין בהם מים למצות בבתי האפייה דאיסור גמור הוא דמפלים מי פירות כו׳ ודיעבד אפשר להתיר. ומיש לא יקח כלי נחושת בממה באיסור גמור הוא דמפלים מי פירות כי׳ ודיעבד אפשר להתיר. ומיש לא יקח כלי נחושת במטה משה סי תקעות ראיה מחולין נות משיכלי חמימי יום נחושת ועפרות כאן ומ"ש המוא שראה ללוש בכלי נחושת עחוי יו"ד דמים בעי צינון עום אין ליתן בכ"ג ומסוג מנחושתו עבה יול דהתם אום אף שנתן המים אח"כ יב"ש בכלי אחר והתם אף דיעבד אזור עום ראי ליתן בכלי חדם וכן הלישה מוב יותר בקערה בדיל כי יכול לנקות בטוב: (י) בשל עין עמוא סובר חדשים דישן מאים המקררים למצוח ומצופה שקורין גלייורים אין מאום כבסי תרע"ב ס"ג בנ"ו ובלבוש כתב כ"ח חדשים דכקררים ומשמע דה"פ כ"ח חדשים דכ"ח מקררים ובהברת חדשים כי ישינים מאום לדבר מצוה אבל מום להקפיד לומר דוקא מדשים דות יקח עין נבי יוניש. וברגה משמע דה"ק דכ"ח דוקא חדשים ובעץ אף ישן וצ"ג דע בי"ד סימן צ"ג כתב המ"ז וכ"ח כ"ז שלא שבע בולע בפתות מכעל"ע הא להפלית לא נרמ"ע שיש בדה:

הפלים לא וכמיש שם בפריי לי׳ד וכ׳ח גלייור׳ם י׳ל דאין בולע בפחות מעל׳ע יע׳ש בוה:

36

וכולן לח יחפיו חולה לצורך מהר דחין יים מכין לחבירו גם בליל בני לה יחפו רק לצורך חוחי

האור צינון וע'כ מפרש שנתן מים אח'כ כשלא היה בי אש תחתיו ואפ'ה הואיל ונחושתו עבה משמר חיכו זמן מה לאחר שהועתק מאש ופחמם המים שבו קצת ובזה הגרופים סמוך אסור הא צינון כה"ג כהני וה"ה לחמי חמה מהני צינון רק בחמי האור לא מהני צינון והפר"ח כתב לחבי חבה ג'כ לא מהני צינון ועח'י: (יג) שנחושהו עמיא ומשמע דוקא שהמולירי עדיין פושרין קצת שהועתק מאש סמוך ופן מה הא נתקרר בזמן רב דפשימא שאין לחוש עיין במף הבימן לנמ'י: (יר) ובשעת עמיא הב'ח פירש דברי המחבר דאם אין לו מים אחרים בסוף הכיכן לנסיי: (יו) ובשלת עם א הבדושים דברי המוט אך עם אך תר בש אך מת בכינה ללוש בהן וכתב הבית שאין נראה להתיר והמיא פירש בלש ואין לו עיםה אחרת וה'ה באין לו מים אחרים כלל כ'א אלו ואיש דברי חר"ב אף בלא דתק ועחיי אות מיו דבהגאה מותר בלש בהמין ג'כ ע' מור וב"י: (מו) חד עמ"א הנה באימור קיייל משהו יותר הוי רוב משא"כ במים בצונן י"ל בעינן הד בתרי. ומ"ש אם מותר לערבן לכתחלה ועיין באגודה פכ"ש סימן מ"א אם נתערבו "ל פים שלא לגו התיר ר' יהודה ללוש לכתחילה מדלא אמר רבותא מפי דפותר לערב לכתחלה ש"ם לכאורה דאסור ועא"ר אות מ' ו"ל למ"ד דיעבד אסור "ל לכתחלה אסור לבמל ולמ"ד מותר במים שלא לגו "ל לכתחלה מותר לערב דל"ג אמו בעיניה דהא דיעבד שרי. אם מותר לערב מים שלא לנו חד בתרי בים דאפשר הוי מתקן עמש בפריי לייד צים אות ייא בשיך דמותר דמצנן עי סימן שכ"ג במיא ידד. עיון ע"ש וח"י וא"ר יראה דמותר לבמל חמי האיר חד בתרי אף לרמ"א בתשובה סימן ליה וצ'ע דייל מים שלא לנו דיעבד שרי לכתחלה מותר הא חמי האור לכתחלה אמור ואף דיעבד ייל דאמור: (יו) יש עמ"א דמלח הוי מי פירות וייל תאפ"ה מיד ומעם מלח יש לסמוך על הכל בו דאין מחמם כ"כ וע' עמ"ו: (יו) כשרה עמ"א ועמ"ש באות י"ח אי"ה בזה: (יח) כיון את בה בבי לילות הראשונות די׳א דהוי מצה' עשירה גם בעים אכור דלו׳א יוצא בה אים אפור לאכול בעים ועח"י רם ולקמן תס"ב ותס"א ומ"ש משמע קשה דפשימא דכשירה משמע שוצאין בה ידי הובת טצה: (ים) ופלפלין עמ"א ועח"י די ד"ל בשאר תכלין באכילה הוין מלח ופלפלין ומלה ופלפלין בהנאה מותר רק באכילה אסור ועיין א"ו: הנה בק"ס מים חמין לנמ"י יעיש וחפין הוחסו לרגלים בכלי בדיל ווארים פלאיש ונהקררו לנס"י מלאכה כשופכין צ'ע וסים לרשיו בנהקרר והיה יסיב יול פסולים לנס"י:

ביצים רק קמח כזכ ועב" וח"י : (ד) ולא עמ"א ובר"ם משמע דחרא הוא שלא יניח ידו על הקמח משום מכביד ומחובץ ולא ילוש יפה מ"ש הר"ב מוב לומר כר כ"כ בכמה משה סימן תקע"ז הן בשאיבת המים והנתינה לקמח וכל עכקיה לומר לשם מצות מצוה א"כ אין ראוי להניח קמן לשאוב מים וליתן קמח למדה כ"א ע"י גדולים ועתום" חולין י"ב ב" ד"ה ותיבעי ליה ועיין ס" ת"ם: (ה) לא עם׳א עכר תנים אות ס׳ו . ובח׳י ז' כתב פתוספות פנחות משפע דוקא שלא יהיה יתר על שיעור אסור להכביד ו"ל כהנים זריון עכ"ל ועתום" מנחות נ"ב ב"ד"ה חמורה כתבו בפירוש שמודרין לפסח לא יכביד דא"כ יהיה יתירה משמע בצמצום שרי לדחוק ו"ל דהתום" מיירי באין מבשלין המצה כו" ומ"ש, התום חלה א"י דמה בכך שיהיה יתירה ואפשר ה"פ אם ידחוק ויראה שאין המדה מלא יבא להקל בחלה ובאמת בפיוור כדרך הקמח יש שיעור חלה ומיש התום׳ גודשא תלתא לא הבינותי יכא להקל בחלה ובאמת בפיוור כדרך הקמח יש שישיר חלה ומ"ש התום" גודשא חלתא לא הבינותי
כעת: (ו) מותר עמ"א ב"ח תנ"ם סיג אם לשה עיסה גדולה יותר משיעור חלה ושהה בלישה שיעיר
מיל יש לאפור דיעבד כי אין עסק פועיל בעיסה גדולה כזו וה"ה אם שהה בעריכה עם לישה
שיעור מיל קודם שחלקו לעיסות קסנות גפי אפור . וארת בתנ"ם ד" נואר עוד לענין שהיות
מצפרפות ועח"י מ": מ"ש המחבר שיעור ק"ך דרה"ם עיין לבוש "ד שכ"ד ובס"ם ה" חלה קכ"ג
א' תי דהר"ם ז"ל שיער לקמח מצרים ומ"ם אין שוה לח ליבש והחמים גופא לכן היותר מוב במדידה:
תנד (א) מוב עמ"א בכפל למה . ואינו נכון ג"כ דאין להניח רגע בלי עסק כבס" תנ"ם רק א" יעריך
וועלגל ואי יקח חלה איר וח" ב". והפסיק בשיחה דוור ומברך כבסים! יים ב"ד ול"ד

לתל׳ב אם שח באפצע בריקה דאין חוור דחיובא לפיים הבדיקה עח׳י שם ח׳:

יום דחין מכין להול . וכפי גירסא זו י'ל דחשפ"כ לא חבו להקופה בנפלה בליל מולחי בכח ובאבו מים ביה"ש של מולאי בבח כדין מים שלנו וסברו דאין איסור דאין כ"כ הכנה בזה בשאיבה ולא שפכו המים ולשו בהן לצורך יום א' וכן בליל שני וסוברים כשחל פסח באחד בשבח אופץ המלוח בליל פסח דלא ליהוי מלה יבינה עבי' הנ'ח בפיו א' ורבינו יהודה החביד לאו לפליני הלח אמר דבפיר עבדי שלח שפכו המים דשומר מנוה כו' וזה לשוו הב'י ודבר פשוע הוא בהוא כאומרים כשהל כא' בפבת הופין בליל פכח דחי הופין מע'ב לח בייך הח וחף להומרים דתופין בליל פסח יש לחמוה למה לא באבן מערב בבח ואפבר כ"ל כה"ג לא חביבי מים שלנו ואכמי השה באנ"פ של"א היה נופלח התקופה כליל ה' שלפניו היאך היה מותר לשאוב כשבת לעורך יש וה'ת בחיבה דלח עירהם כולי ההי ברי ח'כ כי נכלה מקופה בליל ה' בלפניו מה הוי היה להם לשחוב בע'ב ביה'ש . ועוד יש להמוה בנפלה בהקופה בליל ה' בלפניו מה הוי הח כיון להם תפחור כעוב כיהים . זפוד יש מתפוה כנפנה בתקופה במיל לי בפפרו מלי הו יח במקר בבעה שלשין אין בעם החקופה ועוד דלא חייבינן כ"א בבותה מהן בפעח החקיפה ואפשר כל בהיה בחלוש בחקופה מזיק אח"כ עכ"ל . והדברים קבים להולמם אם הגירסא בליל ה' שלפניו ואמנם אם הגירסא בלילה שלפניו (ועעו והרחיקו הוח ה' מן בליל ועבו עליה קו) או אפשר לפרש דברי הב"י כך שהתקופה נפלה בלילה שלפניו במולאי בבת כי פסח ביום א" לילה שלפניו מולאי שבת ובאבו המים ביה"ש מולאי שבת עם בקיעת החמה כמ"ש הב"י בריש הבי' לדעת ר' אליעזר ממיץ וז'ם דכשום לאומרים אופין בליל כבח עלמו כה'ג דאי לאופין בע"ב אהר הלוח ל"ש הא דכבר באבו בליל ה' השייך לשפי ואפו כו' וסוברים ג"כ כהר"א ממי" דחם שאבן סמוך לבקיעה מוחרין מיד וה'ל יכ"ם דלה כר"ם ורבינו יהודה ההסיד <mark>חמר שפיר</mark> עבדו דלה שפכו שומר מצוה כו' והקשה הב"י המהי לה שהבן מע"ם ביום מלשהוב ביה"ש מ"ש ומי כה"ג כוברים דאסור כל בשאבו ביום אין הקנה בשהייה יב"ש (ומ"מ קבה טיה לבאוב בליל ה' השייך לשפי ביה"ש מלשאוב ביה"ש מ"ש) והקבה עוד היה להם לשאוב ערב שבח בין השמבות דקיל ספי ולא מולאי שבת ביה"ש דאיקבע היכורא וכעין הצ'ע בכתב המ"א בבת"ב בצות ל'ג ביה"ש אם דוקא ע"ש לא מ"ש יע"ש ולפ"ז וראה בציל ואכהי קבה שאע"ם שהיחה נופלת החקופה ולמחוק מלח בל"א. ואמנם הלילה והלילה לי להציה ולמחוק מלח בל"א: אשנם דברי הב"ח ז"ל ל"ע קלח כי הוא ז"ל נמי מפרש בהב"י היה הגירסה לפניו נפלה התקופה בלילה שלפניו דהיינו מולחי שבה כחיש כהן וחמנם חיש שם והיו לריכין לשחוב מים לזורך ליל ב' דכסח ולף דחין י'ע מכין להביכו ראוין הם גם לי'ע א' ז'ע קזח דמשמע בבאבו והמחינו יב'ש א'כ ליל א' דכסח מניין היו להם מים וע'כ בבאבו ביה'ש בל ליל ה'

הפירך לששי היה להם לשאוב גם ליל ב' ועוד למאי דמבוק כל בתלוש מזיק להם מים על יום א' וא'כ היה נראה לפרש בשאבו מים ליום א' דפסח אחר ביה'ש מוצאי שבת מיד בתחלת הלילה קודם מעיינות רותחין כר'א ממי"ץ ולשו מיד כמבמעות הפור בם . והקפה הב"י דמה אירית דופלה ההקופה בלילה בלפניו היינו ביה"ש מולאי בכת ואף עפ"כ לא הבו ושאבו מיד אהר בקיעת החמה ולשו מיד כר'א ממי"ן דאלו לא נפלה התקופה ביה"ם מ"ם היו שואבין ביה"ם מ"ם כדין מים שלנו לכתהלה ביה"ש ממש . ורבינו יהודה החסיד חולק ואמר שלא יפה עשו דהים לשאוב ביה"ש מ"ש דשומר מלוה כו' והקשה הב"י דקיון של"א נפלה התקופה היו שואבין ביה"ש מ"ש עהה נמי היו לבאוב ביה"ש ערב בבת כיון דלא שאבו בשעת התקופה אין מזיק ע"ז תי כל בחלוש מזיק ע"כ המחינו להחר שעבר המקופה . והפ"ז לה הונח לו בזה מכמה קוביות וכמ"ש. ע"כ פירש בדרך אחר. ואמנם הגידסא במרדכי בליל ה' שלפניו וברוקה הגי' בליל ו' י"ל חדא הוא פעמים קורא ליל ה' ליל אורחא דה' השייך ליום שבי כו' וכמ"ש רמ"א בליל ה' ירל הדה הוח פפונים קונה של של מונחורים שפין לים בפי לו וכנו ל מי והתקופה בעים הוח הבייך לבבי ולי והתקופה בליל ה' הפייך לבבי ולא חבו בהיו מים בהלוש בהקופה ולא שמו ברזל ור' יהודא החביד אמר ביל ה' הפייך לבבי ולא חבו בהיו מים בהלוש בהקופה ולא שמו ברזל ור' יהודא החביד ופכח דיפה עבו דה מסיים במעבה דמרדכי וכולן אפו רק לליל א' והיינו במ'ש לא בע'ב ופכח ביום א' היה וע"ם דמוכ'ה החקופה בילה ביום א' היה וע"ם דמוכ'ה החקופה בלילה בלפניו היינו בליל ש"ק ומ"ש לפני"ו ממש כי להב"ח לפני"ו היינו של יום א' . וא"ש עם ני' כוקח בליל שבי היינו השייך לש"ק . והיו מכופקים מהמת התקופה שנפלה אחר ביה"ש איך לבאוב מים בבעת החקופה ככנה והף עפ"כ לא הבו להקופה ולבו במים הבאובין בלילה כלומר באבו

מים בלילה ממש אחר ההקופה וכתב רבינו יהודא החסיד בפיר עבדו כו' ע"ז הקשה הב"י ואכחי קשה איך הליא בחקופה בלא חקופה איך שרי לשאור בליל ב"ק לי"ם וכ"ח דלאו מרחש שרי רק מחמת התקופה שנפלה בליל ש"ק נהחכקו ולא השו להקופה ובאבו בליל ש"ק היה להם לבאוב ביה"ש ע"ש יוחר טוב כדין ממש לכתחלה ולא לעבור על הכנה החקיפה כו' וחי" אחרון רק על קושיא אחרונה כו'. ודע שמלח ולשו במים השהובין בלילה י"ל מלח בלילה הוא הפסק בין מלת השאובין וה"פ השאובין ביה"ש כדין לשו בלילה בליל פסח. והפ"ז ולים במרדכי בסח ביים א' וג"ש נפלה תקופה בלילה שלפטו כלומר בליל שלפטי פסח יהיה בש"ק או ביום ה' וברוקח מפרש בליל ו" ש"ק הלא שאין לית רק באבו כדין בליל ה' כמבואר בהג"ה ה"א ואפו בליל פסח הוברים לפנה הקופה בנינה בנפטו כנותר במיר בניפטי פבח יהיה בם ק לוו כיום היי ולדוקח מפיר של היו ליש בחור במיר היו מיש הב"י בבבח לוך באור במיר הב"י בבבח מות במיר במיר מבדו ולק"מ כל הקוביות היינו מ"ש הב"י בבבח ה"ן לבאוב כו" אל הבו ואפו בהם והמר ר" החביד בפיר עבדו ולק"מ כל הקוביות היינו מ"ש הב"י בבבח ה"ן לבאוב לו"ש החור במיש הרוף כממלא לגינה עבו" בל"ה (ויב ט"ם בדפום ול"ל הני בלפיר ובבבח ה"ן לבאוב) ואי קביא מה הגוח י"ל הדרבה מלח וגם מורה כש"ז דאי הפירוש בשאבו בליל ב"ק אחר הקופה חדא הוא היל"ל הל פכח בא" והבאובין ובלה ההקיפה א"ל היום בה"ב בבבח ונפלה ההקיפה וג"ם מבמע ב" דינים הויום ב"ה בני"ל של שבת י"ל שבת ב"ל במות בה"ב ממוח מלוה על"ל "רק בבעתה הלו ב"ל מתוח ב"ל בל "רי המות ב"ל בל "רי היינו שם"ל היינו שם"ל היינו שם"ל היינו שם המביל מלוה בשעתה הלו בלי בה בל היינו שם המביל מלוה בשעתה הלו במ"ב וביר ביונו היינו שם"ל הבנו החבר בל הברב"ל וביר ביונו היינו שם המבילה והפובה לה במעתה הלו במ"ב והחבר ביום היינו שם הכביל מלוה במעתה הלו במ"ב והמביל המביל הוד המביל הבביל המביל המביל

עפרית ובה" ואמנס ל' הרוב"א במחדרני שאין גודפין חדה של פסה כי מאחר שהיא שבירים אפה כמו כן עבירים אפה וגודפה בחובה מבאים בכל המדום שהי כמו כל הרוב"א במחדה מחזקת עשרון אסור לגדוב לפסח דהוי מוחרת ומחמן ולקה משל וראיה מב"ג בהחדה מחזקת עשרון אסור לגדוב ליהי בודה הפיער ולא הביא לאים בלי עשרון אסור לגדוב וה"ה לאה הייב בזה הפיער ולא הביא לאים כי יהיה רובה קמ"ח מבאים היה לו וא"ש הכל דלא נילף משאר מדות דראיה רק באין להוסיף על עברון לאחר ואחי בפיר קוביית הב"ח זכרונו לברכה דהחם לא הייה גודם או יוחר משיעור ואה"ג אם המדה רק ב" שליפו לעברון נודש והכון וחד להיות מחוקה וו"ש ולא הרגבה" כלומר לדידים אין וה"ג אם המדה בולים וקפטים יוחר משיעור ואה"ג אם המדה רק ב" שליפו עברון גודש והכון יוחר להיות מחוקה וו"ש ולא הרגבה" כלומר לדידים אין ומדי ביה הביעור הוא ללמצם וביצים יש גדולים וקפטים "ל בקל שיין חולין כ"ח ב"ד"ה לפי . והנה להלה ראוי להוביף אם יש לו לאח דעת המדי ובלים וקפטים ו"ל בלל עיין הולין כ"ח ב"ד"ה לפי . והנה להלה ראוי להוביף אם יש לו לאח דעת המדי ובלים ועבר מב"ע ולא יותר וישול הלה להר כך בצירוף כל ולא חהיה גדושה כלל כי ישור הקתח וילכלך במים וב"ש בכפח הב"ל בכבח משיעור חלה אין משבק מושיר המה משור מיל אפ"ה לכחהלה אשור עב"ץ ועם"ץ מון להעוד המה של במל המון במ"ל וחדה מחלה ועד כוף שיום המש במדור כב"ל בהגבחם ב"י יש מלפין שמילה במהבת ויש השאם ואלו ומדי באבו הכמו שלים ולאים במיל היה בללו מבא"ב בר"ל בתב ב"ל ברבהום ב"י במובו ויחן בהבשל כי באי הוא למון עם" מול בע"ן המות שמא המול היה במובו ויחן בהבשל ב"א מול הוא במובים והון להוב לתה במוכו דכליל מבא"ב במים ושה אות בהוב וע"ל בעיםה מתבן כי און לחם במחכו דכליל מבא"ב במים השה ו"ל בעיםה מקבוד הוא למבול כך ויחבמן שלו האי מודה של הוא בש"ח מיח של האין מובה מיח וש"ל מום משבה דהא לת"ק פ"ב מ"ל השל למים ל"ב ב"ל בורה ממת מים ל"א מום ל"א מל במ"ל במ"ל במ"ל מום ל"א מל ל"ל במ"ל במ"ל האו ממול היה בל"ל מו"ל במ"ל במ"ל במ"ל הל"ל מול לווך כל ורך מל מום בש"ל ח"ק פ"ל מות לוור למ"ד בש"ל מ"ל הכל למוע ב"ל חום מות ל"ל מוב"ל מום ה"א מ"ל מום ל"ל הול מום ל"ל הול ממ"ל הול מום ל"ל ה"ל מום לומום ל"ל הול מום במ"ל ה"ל מום לומר למ"ד בש"ל מ"ל במ"ל המל ב"ל ה"ל הול מ"ל ה"ל מום ל"ל המ"ל מום לומום ה"ל מ"ל במ"ל המום ל"ל לומד למ"ד במ"ל שפר"ח ובח"י ואמנס ל' הריב"א שבמרדכי שאין גודבין מדה של פסה כי מאחר שהיא שפירית איפה כל מדה מכ"ג שהיה כמו כן שבירית איפה וגודבה בחוכה מבא"כ בכל המדוח שהיו מצפרף משמע אף בא"מ מלברף וער"ש פ"ד מ"א משמע לירוף של נמי בעינן מינו ודוחק לומר למ"ד בעינן נשוכה עיין מ"ד פ"ב יע"ש ול"ע. והרע"ב שם פי' מין במינו לירוף של ושוב

שאלה חלה חמוצה שנפלה לתבשיל מהו ועתיי . הנה בעים עד הלילה אם במינה בעי קיא למצה אפורה ולא"ם ששים ע"ד שכ"ג ס"א ואם החמיצה תחלה ואח"כ קרא לה חלה אף אם נאמר דאיסור חע"א לקוברו בין רשעים גמורים ביבמות ל"ג רק דאין לוקה ב' אפי הכי ליש כאן איסור חלה דאין כאן נתינה לכהן דאסור בהנאה ובפסחים ל"ג א' דאחמיץ במחובר בעינן ראשית ששיריה גיכרין זהו לר׳י הגליר יחמץ מותר בהנאה משא"כ לדידן אין זה חלה כלל אף חלת האור כה"ג גיכרין זהו לר׳י הגליר יחמץ מותר בהנאה משא"כ לדידן אין זה חלה כלל אף חלת האור כה"ג ובפסח במשהי אופר דאף אם נימא דאין איסור חל כלל על איסור חמץ הוי כולל עמ"ש בפתיחה בריש הספר וחלימה עס"י תנ"ד במ"א וח"י. ועמ"ש אי"ה באות ב' במ"ש מוב לקרב: (ב) ואם עמ"א ומ"ש המחבר ויותר נכון ע"י צירוף סל היינו מפני המהירות א"א לשהות ולקרב עיסה אל עיסה וגם ישאר קצת פנוי לכן יניח בסל אח"כ. ומ"ש המחבר מוב לקרב אם מפני הברכה היל"ל עיסה וגם ישאר קצת פנוי לכן יניח בסל אח"כ. ומ"ש המחבר מוב לקרב אם מפני הברכה היל"ל שמא אין בכ"א שיעור חלה אלא אף שיש בא" שיעור חלה ובאחרים לית. ויברך על א" כבאות א" ס"ם חיישינן שאח"כ ע"י צירוף סל יתחייבו השאר ואוכל מבל כי מה שנתן תחלה לאו כלום דפסור היה עם"ו ב" ועיין לבוש. וְסל מצרף כיון שהיה רְגַע שם אף גמל מתוכה נתחייב בחלה וזה פשום. ועד"ם צירוף כלי דוקא של אדם מין כיון שווידו הא לא"ה אין הכלי מצרפו ועמ"ש בס"ו: אם אפשם. למדוד בצמצום ומעם יותר אין כ"כ קפידא עב"י א"כ סוב ליקח חלה מעימה מלצרף בסל וו"מ למדוד בצמצום ומעם יותר אין כ"כ קפידא עב"י א"כ סוב ליקח חלה מעימה מלצרף בסל וו"מ ופסחים מ"ח ב" הני גשי כוי י"ל בפסח מיירי דלא היו רוצין למדוד עח"י ה": (ג) לא עמ"א עמ"ז ב"וה" ושם פירשגו די"ל דמש"ה לא כתב הרא"ש הקפה דא"צ גניעה כ"א שתיהן לפניו מגי יע"ש ום"ש דהמור סובר דיעבד דוקא וההוא דשמואל בי"ם דא"א בע"א. ומ"ש דהא חולק על רש"י היינו דצריך ששיריה ניכרים ועי"ד שכ"ג ס"א בהג"ה ששיריה ניכרים הא לא"ה הוי מבל וממילא מבן מי אין נאמן לומר א איתחוק י"ל דחוקה שלא ראה קרי ועש"ך י"ר קכ"א אות ל"א בררבגן משמע דגאמן היכא דלא איתחוק י"ל דחוקה שראה כמ"ש הב"י : (ח) שמכל עמ"א ובי"ר שכ"ב ם"ה י"א דבעי הערב שמש וא"כ מלת תיכף אינו שראה כמיש הבין (ח) שמכל עם אובין שם ביטון אורבי ועד בשם אף ביד לכתחלת אליביה דכ"ע ואי"ח באות פ' יבואר עוד. ע"ד שכ"ג מותר לבפלה ברוב משמע אף ביד לכתחלת וב"ם י"ל אין מבפלין איסור עסי שכ"ג אות י"א במ"א משא"כ עד הלילה וצ"ע ועב"י : (מ) שאין עם"א אף לגדול שמכל והעריב שמש אין נותנין לו . עש"ך "ד שכ"ב אות מ' דעתו דדעת הר"ב כריעה א' בסתם דנותנין לקמן או לגדול שמכל לקריו דגם בהר"ב הוא דיעה א' בסתם עיקר ועש"ך רמ"ב ומ'ש בהנהגות או"ה בפריי לי"ד ומ'ם לא ראיתי עתה לנהוג כן אף בפסח :

רום בין מילא ועח"י דמצוה אחר שש ומחצה כמ"ש המ"ז והב"ח ומ"ש הח"י דבין הערבים לא מיקרי עד שש ומחצה קשה דמשמע בין הערבים מיקרי אחר שש אלא דלא בקאין כו' ועמ"א ברל"ג אות ב' עיקר שחימה מדאורייתא משש ומחצה קשה ועיין מנחת כהן במבוא השמש ברל ג אות ב שיקו שורטה כז אורייתא משש ומחצה עשה דריך בנות כהן בכבוא השמש לומר מ"ש המה שיש לומר מ"ש הרג"ע מאמר אי שכתב רול בשם רש" בא בין ערביים התחלת שביעית יע"ש (מה שיש לומר מ"ש הראב"ע "ל שכתב רוב פסחים נשחמים בין שקיעה לצ"ה אפשר דם נפסל מסוף שקיעה והפסחים חיו נשחמים מתחילת שקיעה עד סוף שקיעה גם מ"ש בפרשת יתרו שקיעת לילה היינו סוף שקיעה) ועפר"ח ראיה מחלת תודה שבע"פ אין מביאין קשה דאופין בתנור חול למכור בשוק ויכול להיות ועפרית ראיה מחקת תודה שבע פ אין מביאין קשה ואושין ביונה ווול שבטון יוכל עולת בע"פ ולא אפו כלל חמץ רק למכור מצות בשוק למי שצריך לו אחר פסח: כוה שהקשה על עולת שבת תנ"ג כיון דנתבמל קודם פסח אין חוזר וניעור ומותר לבשל בפסח פירשהיו שם במ"ז אות ב" יע"ש דמימ מעם חדש מעם בפסח ע"י בישול וחוזר וניעור ושאני לח בלח ממש כשכר ביין:

אם אפו מצות לי יום קודם פסח אם אין לו אחרות יוצא בה עב"ח ועסי תרל"ו ואי"ה שם יבואר. אם אפו פגות ליום קודם פסח אם אין לו אוויות יוצא בהועב זו עם הדל דואי זה שם יבואי. סייר תלד בהנ"ה ס"א והיינו מצות מצות לא חוי לחם עיני ומ"ם שאר מצות ג"כ דא"א ליקח במוב וליתן לתנור נתכפל, עח"י סיי אות מי ובא"ד ב" ובשם מהרי"ל מעשה שנחרכה חלה בתניד בליל י"ם והתיר מהרי"ל לצרפה ולקרוא שם חלה יע"ש ובא"ר שלא היה ראוי לאכילה יע"ש וצ"ע אם אין ראוי כלל לאכילת אדם י"ל דכתיב מלחם הארץ דבעינן שתהא עליה שם לחם ואע"פ ששורפין אם אין דאי כלל לאכיל אוט יל דכוב בינוט האוץ דבינן שתוא עליה שם לחם האנים שחפון וחלה מפאה ג'ב בלא"ה לשריפה עומד מ"מ בשעת הפרשה אפשר לחם בעיגן וצ"ע ואין בירי כעת מהריל לעיון בו. ואם לומר שראוי לאכילת על ידי הדחק עסיי תג"ד ם"ב עימת הרועים וצריך עיון הרריל לעיון בו. ואם לומר שראוי לאכילת על ידי הדחק עסיי תג"ד ם"ב עימת הרוש כתב לדעת הר"ב בהנית ה"ב בהנית ה"מ כל תחת אויר הרקיע אסור אבל בד"מ כתב דהתה"ד יודה להררי"ו דבחוץ יש היכר

כל שהשפש זורחת אף בוכוכית אטור ללוש נגו השפש הטנוגא אף בפיבבה החטה לדרום שפא יהיה מעוגן והוי ככולא שיפשא וראוי לדעתי להחמיר בזה: (ב) וכן עם"א אפשר בהילוך לא אטיק אדעתיה ופתאום יבואו עננים עיין אות א' וע' שאלות ותשובות הרשב"א בשם הרסכ"ן כתוב שם

בכת בפרק ששי מה' בכורים הי'ז בשם הרשב'א ז'ל דבסל נמי מין במינו דוקא ויראה ממ'ש הרע"ב שם מטמאה ושהורה יע"ש . וכלי שאין לו לבובו ספק הוא עכ"מ פ"ו מה' בכורים הי"ז זהלח ח"ל דרבון ספק לקולא וה"ה עחה בחלת א"י עכ"מ שם ובי"ד שכ"ב בש"ך ד'. ואם הניה מלוח בסל ועליונות חינן במחילות הסל ספק הוי ככסי׳ שכ"ה ס"ח בהג"ה ובש"ך ג"ד ומ"ו ב' וחם לקח מעליונות חלה על כל הסל לכאורה ספק דרבק לקולא דבעי׳ שמא טבלא שאין לבזבז מלרף הכל עליונות ותהתינות יחד ומהיוב על היוב לקהה וחכם אהד אמר לי דאין ספק מוליא מידי ודאי כי כבר נתחייב תחתונות בצירוף של וספק אם הופרש מחיוב עליהם והנה בש"ה כחבנו די"ח בדרבנן ספק מיציא מידי ודאי שיון במקוואות טמא שירד לטבול וש"ד ק"י והנה י"ל ספק חזקת איסור בדרבנן להומרא בספק מעשה ולא בספק בעיא ופלונחא דרבוותא כי בשביל החזקה לא ישחנה הדין דוה"ט בשהה מיעוש סימנים עי"ד וכאן אין להאריך ונראה ליטול מהתחחונות בלא ברכה וצ"ע כי שמא יבוא להפריש על מקום אחר ומכסה במפה היינו יניהם במפה וישים בלא ברכה וצ'ע כי שמא יבוא להפריש על מקום אחר ומכסה במפה היינו יניהם במפה וישים מפה זו ג'כ על המצות ואם מונח בפבלא ולמעלה במפה לא עש"ך שכ"ה ה' והיינו בחדא מפה זו ג'כ על המצות ואם מונח בפבלא ולמעלה במפה לא עש"ך שכ"ה ה' והיינו בחדא מפה מלממה ולמעלה ואף בבאמצע קצח מגולות מצטרפות הכל כיון שמצדדין מכובין:

(ב) דישמא עש"ז כלל כוונתו דלש ב' עיסות ובכ"א כשיעור אלה וע"י לירוף כלי הוא דנתחייבו א'צ מן המוקף א"כ מש"ה לא הזכירו כאן מוקף והחום' באלו עוברין מ"ו ב' ד"ה הואל דבסל בשי נגיעה היינו כב"א בישור חלה דבעי מוקף אז צריך כל וצניעה דלא החליל דבסל בשי נגיעה היינו כב"א בישור חלה דבעי מוקף אז צריך כל לא מהני ובעי בהרא"ש דחב בהלא בישור הלה צריך הקפה שיפריש ביכ"א בישור הלה צריך הקפה שיפריש מה' על הכל ובין כבאין בכ"א בישור הלה צריך הקפה שיפריש מה' על הכל ובין כבאין בכ"א בישור הלה אד'ל הקפה ומש"ה חלת היל אוכל והודך ואח"כ מפריש אלי מיים הל מוכל והודך ואח"כ מפריש אל ועחדי אות ב' ומהלת ח"ל דאוכל ואח"כ מפריש לא חייבין מכל עיסה לבדו ושתא יש בהם שאין חייב בחלה ולא הוי הפרבה ואח"כ בסל יההייבו ולא יפריש ואכל מבל וע"ב בי" הרע"ב פ"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב פ"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב פ"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב ב" בחלה מ"ד הקפה הור"ב פ"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב פ"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב פ"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה הור"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה בחלה מ"ד הקפה בר"ב ב"ב דחלה מ"ד הקפה בחלם ב"ב"ב דחלה מ"ד הקפה ב"ב"ב חלה מ"ד הקפה בחלם ה"ב"ב חלה מ"ד הקפה בחלם ב"ב"ב בחלה מ"ד הקפה ב"ב הור"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב חלה מ"ד הקפה ב"ב בחלה מ"ד הקפה ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב מ"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב"ב"ב ב"ב"ב"ב"ב הוי הפרבה ואח"כ בסל יחהייבו ולא יפרים ויאכל טבל וע' בפי' הרע"ב פ'ב דחלה מ"ד הקפה א"ל נגיעה ות"מ טמאה וטהורה בעי' נגיעה ומשמע אף ביש בכ"א כשיעור ומשמע באין בכ"א כשיעור בעי של ונגיעה ממש ללירוף שיעור חלה ועהי"ט שם והכן ועיין ר'ש שם ואי"ה באות ה' יבואר טוד: (ג) ראם עט"ז בב"ח משמע דחלת ה"ל לכחחלה ראוי לישול חלה וההיא דשמואל בבילה ט' מיירי בי"ט ובבת שא"א להפריש אוכל ומפריש למחר. והט"ז פירש דלכחהלה יבשתא בכלה ל היל מפרים רק הואיל ויודע בבעה שמחחיל לאכול וים בעיסה כשיעור חלה מי בעיסה כשיעור חלה מי בעיס הוי כאילו הפרים הלה באותה שעה כשנתן דעתו לכך שיאכל ויפרים לאחר מכן משאיכ שכה בעת בעתה בעת בשחרל לאחר מכן משאיכ שכה בעת שהחהיל לאכול וסבור שא'ל ליתן הלה וכדומה ה"א כשמוכר אח"כ בעת שאכל משח כ שכח בשו בשמתי במוכור ושפתי בת ל פיתן המשיר בית לה של במוכור מתו כ בשת במכני קצת ואין בו שיעור מ"ג ביצים שיצרף בסל עם אחרים דוקא קמ"ל דא"ל בחלת ח"ל משא"כ חלת א"ו כה"ג בשכח ואכל טבל ומכר אח"כ כשאין בפת שיעור חלה צריך, לצרף אחרת עמה וליע כעת מנא ליה הא : (ד) איגו עם"ז דכולנו טמאים ואסור להכול חלה בטומאה וגם החלה טמאה ואם יש כהן קטן ע' באוח ו' . ואף בטלטול אסור דהוי מוקלה : (ה) ואיגו עש"ז ולשורפה או להאכילה לכלבים קודם שתחמין אין מבערין קדשים בי"ע ערש" בילה כ"ז ב" ולפררה ולזרות לרוח נמי ביעור הוא . ועוד דמוקלה הוא ואשור בטלשול . ולבטל קודם שתחמין אין שלו והכהן אין בידו א"ר ה' בשם כל בי וקשה יהן לכהן והכהן יבטלו . ומ'ש לשנין הקפה בחלת ח'ל עיון באות ב' וג' ואי'ה כמ'א ג' יבואר עוד : והגדה הלת ח'ל קיי'ל דלא בעי במתו הרל עיין במוע ב זג זמי הם כמ מד ב יכות שור דירובו להגר מי קיי ירות פשמק וההוא משוקף הינו המוך לא נגיעה מתם וההוא דעיםה בהורה וממאה שאני המקפיד בלא יגעו זה הזה מש"ה בעי חוע בלק ביניהם וע' בפי הקע"ב פ"ב דחלה מ"ד וההוא דמ"ח הי' בירושלמי דעמאה ועהורה מקפיד יע"ש ועשו"ת הרשב"א הרשב"א זיל החל"ד הביאו הפר"ח כאן ובי"ד שכ"ה ס"ב דמוקף סמוכים וא"ל נגיעה הן חלת א"י או מ"ל ביש בכל עיסה שיטור חלה דלריך גם בח"ל מוקף כבסי" שכ"ג בהג"ה כ"ז שרוא"ה שחיהן בבת ה' בפיר דמי ויש לשיון עיסה עם כרכום ואחד בלא כרכום או פת קיבר ופת נאה שמקפיד על הערובתן י"ל דבעי נגיעה ממש כמו טמאה וטהורה אבל בש"ך י"ד שכ"ו כתב ביש בכ"ח פיעור חלה כרכום ולבן אין לריך נגיעה כ"א שחיהן לפניו ול"ע ועיין חה"ד קפ"ד. ומין ושאינו מינו אין נוחנין חלה מזה על זה כמבואר בי"ד הי" שכ"ד כ"ב: (ו) או עט"ז בסור שלש גירם מ גדול שראה קרי וטבל שמבטלו ברוב וי"ג גדול שראה קרי וטבל או יבטלו ברוב וי"ג גדול צירם תי בדוד שרמה קרי זעבר שתפעה כרוב זי ב בדור שרמה קרי זעבר מוי בעם ברוב השבחת שרמה קרי שרמוי לבעל ברוב עב'י וב'ה והש"ז ז'ל הוכיח מדהשמיש ראן ביטול ברוב משמע דגורס ראה קרי וטבל ולבעל ברוב והיינו בלא הערב שמש ראוי לו ע"י ביטול ברוב אבל בלא טבל לא מחיר די"א דבעי הערב שמש ומש"ה בעבל ע"י ביטול ער"פ יש להחיר בלא הערב שמש שפנינת מתיי די לו זפש שפנים פחם ומש של בפני ע" בישור שני ש תאתי צפו העוד בעוד הערב ומש"ה בכחן ביטול ברוב דבי"ד שכ"ב ס"ה פסק דח"ל הערב שמש והר"ב שהניה דבעי הערב שמש וייא להלכה סובר כהמהבר. ומ"מ קשה היל"ל או מבטלה ברוב כמ"ש המחבר בשכ"ג שמש זייח נהנכה סובר כהתהבר. זמ מ קשה היניכ חו מבפנה ברוב כמיש המחבר בשכיב שם ס"א ועש"ך גם אות י': (ז) פרוגת עט"ז עיין אות ב' דשמא ישכח ואל יטול חלה ואח"כ יבוא צירוף כל ויאכל עבל הלכך בחול אשור לעבות כן הן שילוש פחות מביעור עישה א' אשור דמשור להפקיע חלה בכוונה הן שילוש קב קב ולשמוך על צירוף של אח"כ יש אישור שמא ישכח דיאכל עבל ובי"ע פסח יש היתר ללוש עישה ה' פהות משיעור מפני של אח לקרות שם בעודו עישה ויאכל עבל ובי"ע פסח יש היתר ללוש עישה ה' פהות משיעור מפני של אח"ל ביו אישור אישר אות בעודו עישה היאכל ובי"ע פסח יש היתר ללוש עישה ה' פהות משיעור מפני של אות בעודו משרה בעודו של היאכל ובי"ע פסח יש היתר ללוש עישה ה' פהות משיעור מפני של היא לקרות שם בעודו עישה ולאפות מפעם הואיל כל הדא חזיה ליה טוב יותר ללוש פחות מכשיעור ולא ילוש עוד באוחו היום ועפר"ח וא"ר ו"ב וזה אפשר כווגח הע"ז לחרך הקושיא צירוף של וכאמור ועח"י אות ש"ז ואי"ה במ"א יבואר עוד: עיין במ"א מק"ו אות ה' ע"פ בשבת ולא נטל הלה מחתך מע"ש אין חקנה ועיין אות יו"ד שם ובשבת ל"ש זה . ואם הל יום ה' פסח בשבת ולא היו בשישות בכ"א חקנה ועיין אות יו"ד שם ובשבת ל"ש זה . ואם הל יום ה' פסח בשבת ולא היו בשישות בכ"א

ביעור הלה ונלפרפו כשבת על ידי לירוף של אסור להפרים בשבת וכי"ע כה"ג עח"י אות ח"

אורה חיים הרכות פסח

מע"ם און מפריפין בי"ט ו"ל דא"ל דאוכל והולך ואח"כ מפרים מבה"כ בא"א לו בעיא 'ושפו"ח פנים מאירות חיא סימן למ"ד דף ל"ז ד' הקשה דמאי אין מעשרין בדבח ובבת קב"ח א' טבל דרבנן מוקלה הוא ו"ל בי שד מחקן וא"ל בדרבנן מוקלה הוא ו"ל מה מדכשא דוהרמותם ממנ"ו ועחים" מנחות כ"ב ב" וממכר ובשבח קמ"ב ה' מהקן משמע אף בדרבנן מחקן ו"ל לר" מין במינו מ"ה לא בעל נאמר אף ביבש וחרומה דעולה כא' ומאה מדרשא דוהרמותם ממנ"ו ועחים" מנחות כ"ב ב" וממכר ובשבח קמ"ב ה' מהקן ל"ד אלא הוי כמו"מ וכן חלח ח"ל מקדיש דומה למו"מ מבא"ב בחלם ח"ל הנשרפת ל"ש זה . ומיהו ביה"ש שרי וה"ה סבילה כלי מים הכ"ג מהין ופנים מאירות שם עמ"א של"ע דאיכור דרבנן נחית חד דרגא יש"ש. ועמ"ש כאן במ"א אייה:
מה"ש הע"ז היינו מדאמר כיומא כ"ה ב' יומא דעיבא כולא במשא לבדרבא משמע בבאין מעונן חהם הצל שרי ובלבד שלא יהקרב לשמש משמע בצל נמי כל שהוא קרוב לשמש בה והמים השיםה ודוקא רחוק שרי ועח"ל ה' . ו"ל ללוש נגד החלון דיש ליוחר אפו יום מעונן להמחבר בש"ה דעברה ולבה שרי ומסתח ה"ה ביום המעונן אף דאמר הם ויחים העיםה ודוקא רחוק שרי ווא"ל ה" . ו"ל ללוש נגד החלון דיש ליוחר אפו יום מעונן לרמחבר בש"ה לצל לכתחלה וא"ה במ"א א' יבואר עוד בזה וח"ש בשם הב"ח משמע דמפרש בתנור עוד בזה וח"ש בשם הב"ח משור מהבי שוב לאפות בתנור ולשבות המות מהמין ולכן פוב לאפות בחנור ולשבות המות מה שמע מפרש בתנור ביום החורף ו"ל עוד דאחנור אופה ושלא לפני פי החנור מ"מ חם הוא ואף סחות ממיל מהמין ולכן פוב לאפות בחנור לשר בה לחבר בכל הבית והט"ז משמע מפרש בתנור ביום החור וע"ש וש"ל בוש באכול ועמ"א כ"ו ועי"ד בוב ההור וש"ב בה הנות ומ"ד וב"ב במאות להנעים מילון חלות שבר ששח לארבעים מילון מלום עשבר ששח למרבעים מילון הלות ב"ב ההורו אף באכילה ועמ"א פ"ו ועי"ו לבו בוה ב"ל בהולה עכ"ב מור ה"ב מ"ל "ל"ך "לד "לד"ל ו"ל ב"ל אומיל שליו ועמ"א כ"ו ועי"ו לבוש בזה ב"ל בריעית ע"ז עשר שמש מילו מלום עשבר ששח למול עשר במשח למרבעים מילון הלום בוה במלם הביו במביה הור"ד מי"ד הב"ח ה"ג) יוךך ש"ב והמור ו"ש"ר ההירו אף באכילה ועמ"א ב"ו וע"ל ב"ב ביתור ה"ב"ב ביתור ה"ב ב"ל מוחר ב"ב מותר ה"ב ב"ל מור ב"ב מותר ה"ב"ב מותר ה"ב ב"ב מותר ו"ש"ר ב"ב מותר ה"ב ב"ב מותר ה"ב ב"ב מותר ה"ב"ב מותר ה"ב"ב מותר ה"ב"ב מותר ה"ב ב"ב מותר ה"ב ב"ב מותר ה"ב"ב מותר ה"ב ב"ב מותר ה"ב ב"ב ה"ב"ב ב"ב מותר ה"ב

ונת דהזר בו שמא יתעכב יותר משיעור מיל יע"ש בזה : (נ) הוי רביתית עיין מ"א תס"ג ג". וע" זכתב דהזר בו שכא יתעכב יותר כשיעור מיל יע"ש בזה: (1) הוי רביעית עיץ מ"א תמ"ג ג'. וע" תוסמות יום מוב מרק ג' דברכות מ"ב דהושבן י"ב שעת מהגץ עד השקיעה ומהלף אדם בינוני עשר פרסאות מעלות השהר עד צ"ה ומנכין ה' מילין מע"ה עד הגץ וה' מילין משקיעה עד צ"ה נשאר לי מילין לי"ב שעות חלוק כל שעה לב חומשים תמצא ששים חומשי שעה הרי לכל מיל שני חומשי שעה ההן עשרים וארבע מנוסי"ן ולהלכה קיימא לן במ"ש כאן שהם ח"י מנומי"ן ולחומרא ובי"ד סי מ"מ פסק אף לקולא כן יע"ש. ומ"מ קשה כי שיעור רביעית שעה או ב' חימשי שעה הוא שעות החשורה (כ"א חלק מכ"ר מעל"ע) לא ומנויות בי לא ישתנה הילוך אדם בינוני בומנים מתחלפים כמ"ש התוספית יום מוב שם א"כ אין שייך למחלוקת הלבוש ברליג וע"ש באליהו במנים מנון עד השקיעה שעות ההשויה או לאו ועח"י וצ"ע : (ד) שהשהיות עם"א בתה"ד סי קכ"ג דהניקור אין עסק נמור לבמל השהיות ובמ"ו אות ב' הקשינו עמ"ש המ"א ששורה במקום אחר: הב"ח צוות ככרוכיא על מה השהיות ובמ"ו אות ב' הקשינו עמ"ש המ"א ששורה במקום אחר: הב"ח צוות ככרוכיא על מה השהיות ובמ"ח ולמור אימור על פתם בפסח אם לא ישמנו יוחדלו מלעשות מה שאסיר עפ"י ההלכה הברי הברים כלי הורש ג' ב הני הגבר והפים ולנזור אימור על פתי בפסח אם לא ישמון יחדלו מלששות מה שאסיר עפ"י ההלכה והפרי הדב"ר המים כוי יע"ש גם אני הגבר והפרי הדב ג'כ כתב הן רבים כי ואין ממין און לשמיע-דברי חכמים כוי יע"ש גם אני הגבר והפרי הדב ג'כ כתב הן רבים כי ואין ממין און לשמיע-דברי חכמים כוי יע"ש גם אני הגבר והפרי הדש ג'כ כתב הן רבים כי ואין ממין און לשמיע-דברי המסים כוי יע"ש גם אני הגבר והב" דברי חכמים ולצוור איסור על פתם בפסח אם לא ישמנו ויחדלו מלעשות מה שאסיר עפ"י ההלכה והפרי חדש ג'כ כתב הן רבים כו ואין ממין אוון לשמוע-דברי חכמים כו' ע"ש גם אני הגבר ראיתי קצת קלתי וראוי להשגיח מאוד ולהעמיד איש הגון ככל בתי אפיה להשנית על זה ושלא לעשות המצות ע"י נערים קמנים ועוורים יקח כל בעל הבית חדשים לא שיהיו עומדים יום ולילה ידים מהוממין מאד ממש ים"ב ראוי לאמור העימה כהינ: ובק"ק לבוב ראיתי מנהג יפה בענין עשיית המצות וגם א"א הרב ז'ל היוה למ"ץ ומ"מ שם תיקן תיקון "יפה לעשות המצות על דפים חלקים כמש"ל והתנור בוער כל היום כי הוא רחב ופעם בוער מצד זה ואופה בצד הב" אח"כ הניח האש בצד שאפה ואופה באן ועיין א"ר תם"א אי מ"כ שאין לאפות במקום שנאפה פעם אחת ואף שא"א להוהר כזה מ"מ כפ" מה שעושין כמש"ל עדיף מפי ופעם אחת שערתי שכל אפייה של ב"ב א"א לא היה כשיעור ח"י מנוין וושרי פ" שאופה מצת מצות ע"ם אחר חצות . זגם אני הייתי משנית שם משהיתי ממלא מקום א"א הרב ז"ל לערך שבע שגים למ"ם ומ"ץ בענין זה כאמור: (ה) הכסיפו עב"א והוי נוקשה דרבגן לדידן וו"א במל בס" ובספק י"ל לקולא ובספק שהה שישור מיל אומר שורה ויום אותין מים ד"ל הו אם הוא ומים ב"א ומה שנותנין מיד ליד אין מוב וכ"ש שמקרבין אצל פ" התנור ושוהן מעם ביד שם אחר ו" ומ"א ומרה והברה ושורון מעם ביד שם אחר ו"ל ווע"א ומרה וווים משור ו"ל ומים בתשיבת הרשב"א ז"ל קל"ד משפע שמלהדה ההררה להדביק בתנור כעין יעיש ועד"ם וצ"ע כי בתשיבת הרשב"א ז"ל קל"ד משפע שמלהדה ההררה להדביק בתנור כעין שהיו עושין בימי הנמרא וה"ה האידנא אם מסיפה במים והושיבה ע"ג קרקע התנור שרי דמיר שהיו עושין ביסי הנסרא וה"ה האירנא אם "סטיפה במים והושיבה ע"ג קרקע התנור שרי דמיד הלחלותית מתיכש ואין היטוץ הא לקסף זה דין האטור בפסחים מ"ב א" דשרי וכתס"ב לקסף און הלחלותית מתיכש ואין היטוץ הא לקסף זה דין האטור בפסחים מ"ב א" דשרי וכתס"ב לקסף און נוהגין משמע בסיס אפשר לנהוג ואי"ה בתס"ב יבואר עוד עיין שבת דף ך" א": (ח) ומיהו עיין מ"א ועס"ז ד". ועפר"ח כל שנתחסמו ידיה צריכה לעולם ציגון וכ"כ הב"ח. וע"מ"א מ"א מ"ו. ו"ל בעברה ועם"ו די. ועפר"ח כל שנתחממו ידית צריכה לעולם ציגון וכ"כ הב"ח". וע"מ מ"א מ"ו. ו"ל בעברה וללא צננה לכ"ע דיעבד שרי. ואם צננה במים וקמפה באותם המים צ"ע אי נאסרה המצה ופשימא היכא דשהה מיל המים שצננה בו די"ל דאגן לא בקיאון בהמלה לצונן גם נתחמטו המים ואין מצ"לן וצ"ל בזה: (מ) שלא עמ"א ועם"ו ה" ו"ל קודם זמן איסור יבלע בקרקע עד זמן איסור ואחר זמן איסור יש לחוש שיתנה האדם מהן גם י"ל השופך תוך חצירו ל"ש הפקר וקודם זמן איסור ישתוהו העורבים גם אחר זמן איסור י"ל דלא די דמפקיר והוצאה מביתו. ועא"ר מ"ו ישפכם ברה"ר היינו דמפקיר ליה. ובאות י"ד הקשה מה פריך בפסרים מ"ב לישני כאן קודם זמן איסור וי"ל דמפתמא לש אחר חצות עס"י תנ"ח: (י) והכלים עמ"א כי המרדה נקייה לש אחר חצות לי"א כל המצות ילוש אחר חצות עס"י תנ"ח: (י) והכלים עמ"א כי המרדה נקייה אוא דאם יש ליה בצק שהחמיץ אין מהני אף הנעלה עס"י תנ"א מ"ו ומ"ם גכון לבדון לוקאות אם אין עליה בצק (יא) בשעת עמ"א ואותן אופנים שקורין רעדל"ך צריך להחליף וליקח אחרים אוו ווונדת האי או ניסולה לתונר ניצון אחרים שלא והיו חמיו בינימור. ומוב לששות הניכור בהם כי נוצשה ווונדת הציא או ניכולה לתונר ניצון אחרים שלא יהיו חמיו בינימור. ומוב לששות הניכור בהם כי נוצשה אם אין עליה בצק: (יא) בשעת עמ'א ואותן אופנים שקורין רעדליך צריך להחליף וליקה אחרים וינדרם הא' או ימילם לתנור ווצנן אחים שלא יהיו חמין בניקור. ובוב לעטות הניקור בהם כי נעשה מהגדם הצים שלור ווצנן אחים שלא יהיו חמין בניקור. ובוב לעטות הניקור בהם כי נעשה והפירוש ע" עכו"ם הדהה יע"ש והיינו באין רוצה לאפות עוד אח"ם הוי מצוה שלא יהיה משהו חסץ בביתו. ובסימן שכיג ס"מ מסחק בכלי כסף דוקא שוהו תיקונן וערש" שבת גרין א' כלי כסף בנרתקון ובר"ם ז'ל פכ'ג מה' שבת ה"ד מכה נפסיש דמתקן כלי אבל לגרור עמילה עץ מפני החסץ א"ש דהוי רק שבות ולא תיקון כלי ועיין ביצה כ"ח משחזת תיקון כלי לא גרירה כאבור: "ני שיאסה עס"א ומ"ם נהי דחומרא בעלמא הוי שלא לצורך ואסור ועס"לה מצפין במתכת שלא (יג) שיאסה עס"א ומ"ם נהי דחומרא בעלמא הוי שלא לצורך למוע למנוע לפסות בהושת דיש לפקפק בה"ב במ"א אום מ" ומ"ש אחר לעובר לבורה ממ"מ באות ז"ב החסף ברלו החס בזה עם תנ"ה במ"א אות מ". זכוות אחר החנה כובנו שם עבוע לביות בנו הכם בכלי כפק בביו עם"ש באות י"ב התם בכלי כפק וממחק או מכה בפמיש משא"כ כלי עץ כה"ג ותלוש מותר לחתוך ומוחן כיון שא"צ לנסורת רק שבות וצ"ע. הסדין סוב יותר על דף חלק ברהימני כמש"ל ועמ"ז סי תנ"ג אות ה": (יד) כסת עמ"א ועא"ר כ"ב דאין נכון אף ליתן על בגד צמר, ודימבד אף כפת צמר שרי ועח"י אות כ"ב: (מו) הפת ומאד כיב דאין נכון אף ליתן על בגד צפר ודיגבר אף כפת צפר שרי ועתי אית כיב: (פו) הפת עס'א ועש"ו א' ומיש כשהוחמה העיסה בכ"ח משמע דאין שיעור לדבר ועיין מ"ש באות ח' עברה ולא צננה ודיה דייל דשרי ריעבד לכיע: (פו) לא עמ"א ובתסיע ד' אם נתנו בתבשיל ונמצא קמח במצה שיש לאסור משמע אף דיעבר שיש פעם דמצה מפסקת יע"ש ועמ"ו אית ח'. ואי"ה שם יבואר וגם במצה עבה יש לחוש ביותר. עפר"ח בסוף המי מים שנתחממו כהמימות הרוק הוי יבואר וגם במצה עבה יש החוש ביותר, עפר"ח בסוף המי" מים שנתחממו החימות הרוק הוי והוחמו כך בהם תשרף פסחים ליו ולי צ'ע קצת די'ל פושרין שהוחמו בחמה או באור הא עמדו בבית והוחמו כך אין תשרף. ופסחים מ"ב א' בחמי חמה או מולייר משמע הא הוחמו בבית כך אין אימור ויל דחמי חמה לא מהני צינון עש"ת רמ"א ז'ל סי ל"ה ובתנ"ה. ובירושלמי ס"פ כ"ש ברותחין לא שחולמין בפושרין מחמיצין היינו באש. ועמ"ש הנאון המפרש שם חולמין ואין משומר מחימוץ ויל דתוי מצה עשירה ע' תוס' פסחים מ"א א' ד"ה אבל לא בסבושל:

תס ז'ל מהרי"ו עמ"א משנה פסחים מ"ח ב' לשה ועורכת וא' אופה ויש ליוהר בכל התיקונים וה"ה לשאוב מים ולמדור קמח מוב ע"ד גדולים עמ"ש במ"ו ומשמע דוקץ ענ"פ ומ"ש הב"ח או גדול ע"ב"ב הא לא"ה מ"ה פולים ב"ב" ומשה" במ"ו בחול ממשמע הב"ח או הב"ח או מדרבו ומשה"ד במ"ח במ"ו מומשת הב"ח או מדרבו ומשה"ד במומד מומד הב"ח אולך ע"ב מ"ש הב"ח אולים מדרבו ומשה"ד במינו מומד"ד מתוכה מומדת מומ"ח מדרבו ומשה"ד במינו בת"ב במ"ם מדרבו ומשה"ד בהוו בה מומדת מדרבו ומשה"ד בהוו הבוו בתיום מהרבו ומשה"ד בהוו בתיום במ"ח מומדת במ"ח בתיום מומד מומדת במ"ח במ"ח בתיום ב"ח מומדת במ"ח בתיום מ"ח במ"ח במ"ח בתיום מ"ח בתיום מ"ח במ"ח במ"ח במ"ח בתיום מ"ח ב"ח ב"ח בתיום ב"ח במ"ח במ"ח במ"ח בתיום ב"ח במ"ח בתיום ב"ח במ"ח במ"ח ב"ח בתיום ב"ח בתיום ב"ח במ"ח בתיום ב"ח בתיום ב"ח במ"ח בתיום ב"ח ב"ח בתיום ב"ח במ"ח ב"ח בתיום ב"ח ב"ח בתיום ב"ח בתיום ב"ח בתיום ב"ח בתיום ב"ח בתיום ב"ח ב"ח ב"ח

דרבנן עחיי דמשמע אסמכתא ועם"ש במ"ז וי"ל אימיר דרבנן בענ"ג דהוי רק חומרא מדרבנן ועפר"ח וציע: עבד ושפחה שהומבלו לשם עבדות עושין ולא מכל לא עד"מ בשם האגור. אם א"א כ"א ע"י עפרם וישראל עע"ג שרי הא מומר להכעים לעכו"ם גרע מפי עושה אדעתיה דנפשיה ואין יוצא י"ח כלל ולתיאבון אין לאכול ממצה שעשה שלא בפני ישראל דצריך והירות יתירא וממרח כלל ולתיאבון אין לאכול ממצה שעשה שלא בפני ישראל דצריך והירות יתירא וממרת לא פרת.
יידי בתיית בל בהגהות המור אין עושין חבורות נשים וקמנים ומושיבין שומר איש נבון וחכם וירא
הי בקשיית מצות ובחיי די נשים שלא למדו ה'ם אין מאמינים להם וע"ד קכ"ז לענין נאמנות נשים
וכיש במצה שמורח רב וכמה ספיקות שאין חוששת ראוי להושיב שומר איש הגון ויעמוד בעצמו
יותר מוב: (א) הרא"ש עמ"א ויש סכיך ג"כ לחם עוני מה דרכו של עני הוא לעסוק ואשתו אופה:
(ב) כל עמ"א ואף אם אין עימד שם יכול לבמל בביתו ועם"י תלדר במ"א אות מ" ועח"י: (ג) במסרק
עמ"א פסחים ל"ו א" אפשר יעשנה בדפום ומסיק ל"ם ולא דיתחמץ מיירי כדיני מסרק ומהריל דאוכר
בדפום ולא משום לא פלוג אפשר כתיג ל"ש לא פלוג או דיתש קאמר. וב"ם עצרת וסוכות עא'ר ז' בשם הרוקה י'ל דהוי ככותב וצייר אסור בי'ם בדפום עסר ש'ם במ'א אות ר בות: (ד) עבה עמ"א והפר"ח מחמיר בספח דיעבד ועח"י כאן בשם בה"י ו"ד צ"ו כעובי אצבע דהיינו ריתב אגודל והיינו בסצית שעישין לפיתנם: (ה) אין עפ"א ועס"ו וי ועח"י י"ו דאבן ונתלים רותהים יודה המ"ו שהם מסייעים האפייה יע"ש ועא"ר וו"ד בקסניות יש להתיר וביצה י"ל בדיעבד דמי פירות

יודה המיז שהם מסייעים האפייה יע"ש ונאזר יוד בקסניות יש להתיר וביצה יל בדיעבד דמי פירות עם סייעים האפייה יע"ש ונאזר יוד בקסניות יש להתיר וביצה :

תמא (א) הסיקוהו עמיא הנה בהסיקוהו כים ולא ראה אם הלכו ע"ם כולו דיעבד אבל פ"א צ"ע
למ"ד חסין היתרא סיקרי ולמ"ש הר"ב בתנ"א סיד ובמ"א ייא דליבון קל סני היינו דהוי
יע"ש הנעלה ווה ליש בכלי חרם בתנור לבינים השרופים בכבשן דרין כ"ח להם כסיש בתנ"א אות, די
יע"ש הנעלה לא סהני כלום בכלי חרם אבל למשמעות הר"ב בתנ"א ס"ד ויש סקילין בליבון קל משמע
דליבון קל נמי מהני דיעבד אף באיסורא בלע איכ ה"ה כאן ולדינא אסור דודאי דבר הצריך ליבון לא
מהני ליבון קל והנעלה בכ"ח לא סהני כלל. ומידו ונגור העשירה מאבנים וכדומה או לבינים שיבשו כלי אדמה להם כמ"ש שם באות ד' נימא דשלחבת לא נדע מהנעלה ולמ"ד המץ היהרא נחסה דין כלי אדמה להם כם"ש שם באות די נימא דשלהבת לא גרע מתגעלה ולמ"ד המץ היהרא מקרי יש לצדר כה"ג ועפר תמ"ז סעיף ה" יע"ש. ודע דבר הבלוע מכלי יוצא בלא רומב ואומר כ"ק ע"ד ק"ה בשיך אות כ"ב וכ"ג מ"ם ברמיבות קצת או ע"י אש כה"ג אומר כולו. ואם או חמץ והתנור נקי ושמו אח"כ קדירה בשר לפסח ב" קדירות אין אימור דיעבר עסי תנ"א במ"א מ"ר וי"ד ציב וצ"ז במ"ז ד". ותנור מלבינים שבשו בחמה צ"ע דיל לבינה בחמה ובלע איסיר ע"י רתיחת חמין מהני הגעלה משא"כ כה"ג תנור שהוסק באש "ל הדר הוי כ"ח א"ד כיון דתחלה יבש בחמה תו דין כלי אדמה לו. והוי יודע דהיתרא בלע דמהני הגעלה אף שימש ע"י אש כמ"ש המ"א תנ"א י"א ותק"מ מ"ה היינו דאיקלש מעמיה והוי כנותן פעם בר נותן פעם והר"מ ז"ל בה" מעה"ק פ"ח ת"ב כתב להגעיל השפור יראה היינו קודם שנעשה נותר הא אח"כ לא מהני תה דהיתרא בלע דעתה מ"ב

נמלא רבוע בעה ועוד ב' שעות כל א' לך' חלקים הרי לכל מיל רביע וחלק ך' משעה והיינר נמנח רביע בעה זמת כי שפות כל לו כן תופקם של מכל מדל וע"ד כ"מ כעיף ו' בפ"ך אות י"ח מנומין וברס"א בליב שעה פחות חלק בלבים משעה הכל חדא וע"ד כ"מ כעיף ו' בפ"ך אות כ"ה והוא השיעור שבכאן ועמ"א אות ג'. ומ"ש בתה"ד בקב"ג דבהיות אין מצערפות דהיינו העסק שעוסק מבטל השהייה והיינו עסק ממש אבל ניקור אין מבטל השהיים אבל אם עושה בלי הפסק בניקור אף שוהה בניקור מיל מותר יע"ש. ועמ"א ד' ושם ליע מ"ש דהניקור אינו אלא במקום א' קשה ה'כ כי עסיק בניקור שיעור מיל יהיה חמץ ורידוד נמי אין בכל השיפה וראיה משיף שיף שהביא שם בחה"ד משמע כן אין כ"ב עסק השוב דיבטל הבסיים ואי"ה במ"א יבוארי שד: (ג) ואם עס"ו ואפילו עסק בה כל שעה כל ברואה אחח החמילה בעסק כזה איכ הוא ג'ר המן כ'ר ז'ל . וי'א ד' מילין אוסרין אף בעסק ויבואר הי'ה במ'א . ועבו'מ מהר'מ מלובלין ז'ל סימן ק'ה והח'י אות ס'ן הביאו כל ביש כי' הימון במקלח עיסה כולה אסורה : (ד) מקשפת עמ"ז ועב"ה דפסק לעולם זריך לזגן ידיה אף שאין חופה דמחחממין הידים מכח הניבה ורבא דאמר פסחים מ"ב ב" זריכה ב" כלים בלפה ואופה הוא ובלפה לחוד זריך מלח הליבה ורבא דאמר פסחים מ"ב ב" לריכה ב" כלים בלפה ואופה הוא ובלפה לחיד לריך כלי א" לפן ידיה יע"ע והס"ו הסכים לפי" המ"מ והר"ן ועמ"א ה" והפר"ח ההמיר ברואה:
שנתהמס הידים דלריך לינון ויש להחמיר ולפעמים לוקחין עוזרים ויום ולילה לא יבצוסו והידים:
חמים מאוד ודאי אסור הוא ואי"ה במ"א יבואר עוד: (ה) אחר עט"ז ועב"ח בזה ועמ"א את.
מ" ולו"ה בם יבואר עוד: (ו) ינו"לם עמ"ז ועמ"א י"ג כבאין דעתו לאפות עוד בו ביום הא"
לא"ה רשאי להדיחם בעלמו אבל לא יגרה : (ז) שלא עמ"ז עמ"א י"ג ובחל: אות ה" בלא
לא"ה רשאי להדיח בעלמו אבל לא יגרה : (ז) שלא עמ"ז מ"א י"ג ובחל: אות ה" בלא
לאפות על הסדין יוחר ככון לעבות מצות על דפין חלקים ברהשני מען קשה וליקה רעדליך"
לניקור בנהת שאין עובין נקבים בען ולאחר גמר המצוח ידיח ויהפך הדף מעבר הב" וכן ועבדה
תמיד: (ה) לא עש"ז בתה"ד קכ"ד הטעם דשמא אח"כ והן למבשל ויתחמן אבל בלא נהניה לתבשיל שרי ועמ"א הות י"ו כשם מהרי"ו העעם דהקמח מפסיק ואין נאפה יסה ועח"י וא"ר כ"ז וכ"ג דאם עשו בקמח ונותנו להפשיל דישבד יש להחיר וליע אם נמצא קמח בעין ונחנו לחבשיל וי'ל דנאפה יפה עסי' חש"ג במ"א ד' החמיר במלה אם נמלא כך בחבשיל כי האש מפסיק בין הקמה להמנה יע"ש ואי"ה שם יבואר:

תם (א) אין עס"ו ועשו"ת הרשב"א ז"ל סימן כ"ו וחקל"ג כתב לריך לדעת כי המלה לריך שימור למר מעידן קלירה ולמר מלישה והכיא אהא דחש"ו וגם כחב בפירוש שימור לשם מלה בין שימור דקלירה ולישה למר ולמר הרי בפירוש שאין הילוק ולמ"ד מטידן קלירה כל עבייה לריך לשמה דוקא ובפכחים מ' א' אמר רבא הפיכו לשם מנוה משמע דכל לשתה בעיק ועיין ברי"ף עשה כלומר הזהרו שלא יבא בהש מיש משמע כפ"ז דאף משידן קצירה בעינן מ"מ א"ל שיעשה לשם מלח מצוה דוקא כ"א מליבה ואילך אבל קודם לכן די בעכו"ם וישראל רואהו שלא בא לידי הימון ומלישה ואילך שעוסק בגוף המצוה בשינן לשמה וצ"ע קצה לחלק ביניהם ועא"ר אות א' ודאי אם אפשר יקצרו ישראלים לשמה וכל עשייה הן וצ"ע קצה לחלק ביניהם ועא"ר אות א' ודאי אם אפשר יקצרו ישראלים לשמה וכל עשייה הן ול"ע קלת לחלק ביניהם ועל"ר אות א' ודאי אם אפשר יקלרו ישראלים לשמה וכל עשייה הן טהינה וכדומה הנזהרים במלה במורה. ומ"ש קטן בר דעת על דר ועח"י משמע דבעי יג"ש וב"ש דוקא יע"ש ומשמע אף הניקור לכתחלה יהיה בנדולים ב"י דוקא . ואם שימור לשם מלה ד"ת. או דרבנן בב"ח מבמע דאיפור דרבנן וער"מ פ"ה מהו"מ ה"ח ט' הביתו הה"י אות ב" חופר"מ כתב דשימור לשם מלה מ"ה היא וכ"מ בהרשב"א ז'ל כ"ו ותקל"ג ולבוש ס" חג"ד יע"ש ובהר"מי ז'ל אין הכרע שכ"כ לדגן שלא נתבקע שמ"ה אוםר דאין חימון וחז'ל אסרו דבעי שימור גמור־ וא"ה בהס"ז יבואר עוד. ולפ"ז אין להמוך לכתהלה לומר מסתמא יש להם יג"ש וב"ש עד שיהיו וא"ה בכנים עסי נ"ה במ"א אות ז' וקל"מ ז' ומ"ש הח"י דמש"ה לא אכל דהעמידו דבריהם בדולים בבנים עם מו דר ביניהם ב"ח מעמידו הבריחם אין מעכבות וליב צ" שוה לא אם לה אות ז' ה"ח ל"א א"כ אמאי לא אכל ולא דבוך כי ברכות אין מעכבות וליב צ" שוה ללא היו לה בין הול היותר באות מחשה ממוא להיותר בול המבות וליב ב"ח הנול ב"ח הול המון דרם של היוםר ב"ח מול המבות וליב ב"ח מנול היום הב"חום ב"חום ב"חום ב"חום במות וליב ב"ח הנול ב"ח ב"ח ביום ב"ח ב"ח ב"ח המום ב"ח ב"ח ב"ח מות משרם ממול הליום ב"ח מום ב"ח מ"ח ב"ח מ"ח מ"ח מום ב"ח מו מלה באחרונה שיון לבוש חנ"ד כשנילושו בפני יבראל וניכר שאין חשם הימון ואפילו ישראל שוחד מנה בחחרונה עיין נכוש חנ"ד רשנילושו בפני יברחל וניכר שחין חשש חימון ואפילו ישראל עומד מרחוק כ"ש כה"ג והך לשמה יראה דיולא בפה שיין אה"ע ומיהו יראה דיעבד אפי" בהישב כני וסתחל דמלה לשמה משא"כ סחינה וקלירה סחמא לאו לשמה ול"ע. ופח עכו"ס שי"ד קי"ב בזה ב דמי שיש לו כזים מומלש בליל א' שלא ניטל חלה מעישה איך יעשה יאכל כך א"י י"א אף שבל דרבנן ול"ש אוכל ואח"כ מפרש ממ"א עי"ד שכ"ג יפריש חלה ויבטל בכזיח זה ברוב. ויקיים מ"ע ד"ח עש"ך שם אות י"ד ופנילוש מע"ע דאסור להפריש בי"ט עשי" מק"ו י"ל דהעמידו דבריהם עשי" ממ"ז ול"ע ודוקא נילוש ב"ש כה"ג ואי"ה בחע"ה יבואר עוד: והוגד אם נאמר דמ"ה בעיל שימור מלישה עוד" בפני ישראל עע"ג דועבד יש לסחור ארבינו האיי והכל"ף כה"ג וההוא הצליקום פשחום מ" בלבד שיאכל כזיח מלה באחרונה מוורי והכל"ץ ה"ל בלי והבי אם מסחום מ" בלבד שיאכל כזיח מלה באחרונה מוורי הלא מושור כ" א"כ באין לו אחרתים למחור ע"ז ואפשר ידרד דמון א"ב באין ללה ברביני

בהין מזהירו כו' א'כ באין לו אחרת יש לסמוך ע'ו ואפשר יברך דהוי ס'ם במא הלכה כרבינו ושמא בימור רק מדרבנן וכל פסולי דרבנן בשעת הדהק אוקמיה אד"ת עבי' תרכ'ם במ"א אות כ"ב ובפתיחה להלכות ברכות כתבנו מזה אי פסול דרבנן בעת הדחק מברכין והי במיח חות כיב ובפתיחה נהנכות ברכות כהבנו מזה חי פסול דרבנן בעת הדחק מברפין והי
בס"ב מברכין . ואי לבה עבו"ם וחש"ו ואין ישראל עע"ג רק מרחוק להב"ה דמדרבנן יאכל
בליל א' זוראה דיאכל בלא ברכה ואף בלבה הני ועע"ג ל"ע אי יברך וכדאמרן עמ"ש בהרמ"ד
סוכה יבינה פ"ו ע"ו מחג המלוח לרבה ור"י בחלות חודה ובירובלמי לביטחיה יע"ש והבן ב.
(ב) וכן עש"ו ועפר"ה היה מבחדל בכל המלוח כי עפ"י הרוב אין עובון כהלכה יע"ש ועח"י
בשם מהיל ועשי ברא"ש להם עומי דרכו של עני הוא מסיק ואפה ואפה ועב"י ולכוב
וע"ש ודאי זכיך להחר בדלים ביר ישנה אלל כל המלוח לראות אם עובין ולדה ומלום מלום לנין

את של הין לעמה להוכם בני יישה מכל כל המחור למוכה ואפיים ע"י ישראל גדול יג'ש וב"ש עשייה לשמה הן בשאיבה מים ומדידת קמח וליבה ועריכה ואפייה ע"י ישראל גדול יג'ש וב"ש לכם מלח מלוה : (ג) אגי עש"ז ועא"ר אות ד' מבמע פירורי לחם יחקבלו יחד ומהר"ז רונקי"ל תי' עיסה חשיב יע"ש ופסחים פירורין בטלי משמע דלא היישיגן יחקבלו יחד כ"א בעיסה והכן וקודם איסור בעילה במ"ש כל חמירא ולאחר שאמר כל המירא יכול לבטל אחר החימון משא"כ בלם אחר זמן איסור דהיינו בשם לריך לבטל מקודם שתחמין ואי'ה במ"א ב' יבואר עוד ועסי' חלים במ"ח חות י"ג דחף בי"ט ברי בם מחנה וביטול משום מלוה ובחות ג' יבוחר

(ד) אין עש"ו לכתחלה אין עושין הן של בעלי בחים או נחתומין ואף בדפוש אסור ודיעבד אף שנין שרי ועב"י בשם רי"ו מוכח בנמרא ודיעבד שרי ומבוחר שם בחדיא מ"ז כ' וכמ"ב בכל 'ענין שרי ועב'י בשם רי"ו מוכח בגמרא ודיעבד שרי ומבואר שם בהדיא מ"ז ב' וכמ"ם המ"ז ז'ל ואפשר בל"פ דיעבד מוחר ולא בעיקר הגזירה לכן הביא בשם רבינו ירוחם יע"ש ועדי שמנקר מזה א' אין ליקח למזה אחרת עב"י ופר"ח בשם הריק"ש דמהעשק בבזק יע"ש ומקור אין עסק גמור ובהיות מזפרף עסי' חניע בע"ז ומ"א ד' ואי"ה בס"ם חס"ח יבואר עוד מדיני אפיות מזה : (ה) כי עס"ז אף רקיקין דקין אין לזייר כי א'א בקיאין בין עב לרקיקין ועפראח אות ב' ואי"ה בעדלי ך ביש בהן כמין זיור אפשר להקל ומ"מ לא יעשה והממחר הר"ז משיבה ועמ"א אות ג' ואי"ה שם יבואר : (ו) ב"צ"ם עמ"ז ועמ"א ה' בדבר קסן אין מעכב אפייה ואפשר אות בי ז הביא משי מס"ז אות י"א דבר קסן אין מעכב אפייה ואפשר מעכב באייה ואפר ליון מעכב אפייה ואל כדי נפילה בעינן א"ב אין לאים והט"ז דאסר כל המזה אפויות בחוך הפשח וא"ה בחס"א ס"ה ובואר העבור מוד קודם שיעור מיל הואיל עם"ז אומר דיעבד כל שהוליא מההנור והחזיר מיד קודם שיעור מיל הואיל הואיל וחם מהמין מיד ועמ"א אות ו"א ומ"ש שם על דברי הלבום יע"ש ועח"א אות

וחם מחמין מיד ועמ"א אות ו' וי"א ומ"ש שם על דברי הלבוש יע"ב ועח" אות ו' וי"א בספק אין להחמיר וכל בתוחב אלבע ואין נדבק עיסה סי' שאין חיפין נמבכין ובא"ר אות ח' כחב זה בעודה המה אבל בציננה כבר אין זה סי' ואותן מצות שטוחניו בריב אייזן ונראה שנאפה כמאכ׳ד הלי בישולו עכ׳פ אין לאכור בה׳מ תערובות מבהו שלהן ובהנאה כה׳ג ג׳כ יש שנאפה כמאכ"ד הלי בישולו עכ"פ אין לחסור בה"מ הערוצות מכהו פנהן וכיהלום כם 2 ב כינם ללדד. והכל לפי ראית עיני המורה בזה : (ב) אם עע"ז עיין רי"ף ור"ב ז"ל פ"ו ה"ו מתו"מ הפעם דביבול מבפל מנה ופסחים מ"א א' קאמר לר' יוכי הפעם דביבול מבפל האפייה ולאו לחם הוי ע"ש חום' ד"ה אבל זה למאי דפ"ד אבל לדידן דקיי"ל בלקות במלחייהו קיימא ומברך בפה"א ע"כ הפעם דלית פעם מלה וכדמביק בברכות ל"ח ב' ועפר"ה כאן. ומ"ש הפ"ז.

איסור הוא וליש כנים בר נים ועיין סיף ע"ו ואיב בתנור מאבנים לחוד בלי מפילה כלל ולא הלכו הגחלים ע"פ כולו בזמן היתר יש לצדר קצת הא תוך הפסח לא והבן זה. ולפי זה קדירה בלוע מבשר ע"י אש בלי משקה ואח"ב בשלו חלב והגעילו אסור דיעבר דעתה איסורא דוי וכ"ת חלב נפלם ע"י הגעלה חדא דאין הגעלה באוכלין לפלום החלב מכשר ועוד די"א כה"ג נמי הבשר ג"ג נפים עי הגעלה הדא דאין הגעלה באוכלין לפוסם החלב מכשר ועוד דייא כהיג נמי הבט בנב אף נפרד לגמרי החלב עיד ק"ה והבן: ו"ראה לי אם המיק והלכו הנחלים בחציו ובשאר מפק ואפו מצות בצד שהלכי הנחלים שם ייל דשרי דהוי מ"ס שמא הגחלים ע"פ כולו ושמא אין בישול ואפי מפעפע בכולו וע"ד בש"ך צ"ז אות ב" יע"ש בפלארין ולא זב וצ"ע שם בלא זב דלא הוי נ"ם בר נ"ם דמעם א' באוכל ל"ש נ"ם בר נ"ם מ"ם הואיל ויבש מקומו ממש יע"ש בפריי עיין אות מ": ב"ל (כ) קרקע עמ"א עובי אצבע רוחב אגורל ובפחות במיחה מועמת דיעבד יש לצדד ולהתיר ע"ד צ"ד באפר דייא נימ"ל ואף בפחו יש לצדד בות ועס" תניא אור מחבר מהני שלא יצפרכו לרקדק באפר דייא נימ"ל ואף בפחו יש לצדד בות ועס" תניא אור שילכו גחלים ע"ם כולו ולמעלה מהני שלהכת ככ"ם ובוכיא שהוסקו בחוץ מיחה מהני בחוץ וצריך מיתה למעלה ג'כ כי אין נפלם למעלה מה שהופקי בחוץ כמבואר בתניא (כה'ג לא אמריגן ככ'פ) ולמעלה בולע מויעת החמץ עסי׳ תג'א במ"א למ"ד ומ"ש שם . ימ"ש המחבר מפקא חדשה עפר"ח ע"ץ אות ג': (ג) מוב עמ"א ועח"י אות ד' בשם המופלא מוה' וואלף הורוויץ סנ"ל דיין בד׳ר בי"ם אם מכשיר התנור די בהיסק א׳ ככסימן תק׳ם סעיף ה׳ יע"ש ונכון הוא דבכ"ב נוהגין יין בדוד בי שם מכשרו הנגה די הוסק א כברם העברה שלא לצורך וגם ניכר שהוא לצורך כן לכתחלה ביום מוב דיעבר הוא דאיא להסיק שנית דהבערה שלא לצורך וגם ניכר שהוא לצורך הכשר ובא"ר גי הקשת דתוי כבלוע מגבילה וא"י דסרמ"ד גיכר שלצורך הכשר דלאפת אין מתחמסין כל כך משא"כ בתנור דרך להסיק יפה אף לאפית. ואם אפו בתנור חמץ מצה ולא הלכו הנחלים ע"פ כולו קודם פסח ואב"י ונותן מעם לפנם מותר ואף ב"י צ"ע למ"ש הא"ר בתנ"א י"ג דבהפסד מרובה יאל דחמץ מיקרי היתרא בלע וע' אות א' וצ'ע. והוי נ'ם בר נ'ם דהיתרא ונשרף משלהבת הבעין על כל פנים. עיין א'ר א' והעולם אין נזהרין ואופין בהיסק אחד הרבה פעמים ופוב להסיק נתכפלה הא לא נתכפלה אנים שלא קרמו פניה אין אסור לאכול אלא שאין יוצא יית בלילה האי וני ובסור כתב ואם פחית מכאן אין יוצאין הא שרי באכילה והש"ע השמים זה ובלבוש כתב פחות מכאן אין יוצאין ויש ליזהר שלא להוציא עד שיעור זה כי תוכל לבא לידי חימוץ צ"ל כמ"ש הב"ה דשמא יוציא קודם שנאפה כמאכ׳ד שליש בישולו וי׳א חצי בישולו דאז ודאי חמץ נמור הוא ואי׳ה י שטא יובא קירט שנאטו. כמצה עמ'א עמ'ז ב' וקס'ח ס'י ואי'ה שם יבואר ובאות ח' במ'א מזה : במ'ז א' אבאר עוד : (ז) במצה עמ'א עמ'ז ב' וקס'ח ס'י ואי'ה שם יבואר ובאות ח' במ'א מקרי (ח) אם עמ'א ובשי'ח ס'ה פת י'א בכ'ש דמבשל אף בכ'ש א'כ בישול מבמל אפייה ולאו לחם מקרי הא כבוש מפלים ומבליע לא מבשל ועח"י אות י"ג ובב"ח אומר אף בכ"ש כי מבטל סעם מצה ועפרית כל שאין יס"ב שרי יע"ש. עשרת שאית ארית סימן צ'ז האריך מצה שיש בה איסור לאו אם אין לו מצה אחרת אוכל בליל א' וראיה מפסחים ל"ת ב' מצה אסורה אין יוצא לר"ש דאין איסור חל על איסור הא לרבנן יוצא ועשה דוחה ל"ת אף שאין כתובה בצידה דאם לא כן תיפוק ליה דהוי מצוה הבאה בעבירה ולהר"ם ז"ל מן התירה א"י יע"ש (ורברי הלח"ם פ"ו מחו"ם ה"ז צ"ע דתמץ הניי בצור הנהג בעבורה והיה בדל כן הצחה אי יש להביה אפי איסור דרבנן כל שאין מכרכין כולל) ותנה ברצם זל שם מבואר שאין יוצא יית במצה אסורה אפי איסור דרבנן כל שאין מכרכין בהים אין יית וכסתם משנה ועתיסי קירושין ליח א' ד"ה דאקרוב ופני יהישג שם וירשלפי פ"ב דחלת מחלוקת אי עשה דוחה לית שאין כתובה בצידה וברייתא דפסחים סברי דרוחה ומש"ח מכרי במשן כריש ואנן קייל דאין דוחה ועם" תנ"ד במ"א אות ה' מ"ש : (מ) לא עמ"א משמע משוחים בשמן כריש ואנן קייל דאין דוחה ועם" תנ"ד במ"א אות ה' מ"ש : (מ) לא עמ"א משמע משוחים בשמן ריחא מילתא ובלבוש דריח יבש כו׳ יעיש. ועב׳י ראיה מלחמי תודה חמץ ומצה נאפה ביתד י"ל לכתחלה אסור ואין שבות במקדש ומיהו חלה ופת בתנור א' יש ראיה משפע אף לכתחלה שרי ועב"י כאן ו"ד ק"ח. ושמן א' חשיב מפעפע או לאו עח"י כאן ועמ"ש בתמ"ז ובפריי לידר בזה שרי ועביי כאן ויד קיח. ושכן אי חשיב מפעשע או לאו הוי ביון יכב מעהיק ועיין סימן תעיא ולחמי תודה חמץ עם חלות בתנור אחד ערים זיל פים הכ"א מהלכות מעהיק ועיין סימן תעיא במ"א ה' רביעית ומתחלקת כו". ועת"י י"ד דמקום החמץ צריך הכשר ואין מוליך בליעתו הכחוש בכולו דאל"כ יאסרו כל המצות יע"ש והיינו בפסח או קודם למ"ד המץ לא מיקרי נ"ם בר נ"ם. ועמיש אות א' דאם הכשיר מקצת התנור דמותר מסים היינו אפי אפו חמץ עם שומן דמוליך בליעתי בכולו אפיה הוי סיס ועיד סי' צ'ו: (י) נטילת עמיא רוחב אנורל וע' לבוש תוך הפסח יל דאומר כולה מצה שנתכפלה ואפשר דמחובר גרע ספי ונגיעה תוך הפסח רק כדי נמילה ועאיר אות מ'ן כולה מצה שנתכפלה ואפשר דמחובר גרע ספי וגניעה חוף הפסח הק כדי נמילה ועאר אות מד ועין אות ייב וא"ה יבואר עוד: (יא) שאין עיין מ"א בא"ר אות ח" הניה כדעת הב"ח במור יכישל וע"ד מש שם : (יב) מקום עמ"א כ"ג היינו מלבר הכפל . וצ"ע אם כפולה הוי נוקשה ובשל בשש"ם וצ"ע ועח"י אות ף וא"ה בשש"ם בהפסד מרובה עס"י תמ"ז במ"א אות ח" דנוקשה במל בשש"ם וצ"ע ועח"י אות ף וא"ה יכואר באות י"ג: (יג) נפוחה עמ"א ועח"י אות ף" ווה הלשון הוא תשובה כ"י מהמ"ז ז"ל ועמ"ז אות י"ז: (יר) שלא עמ"א דיעבר מוהר בגנעו זו בזו רש"ל בתשובה ג"ז ועח"י אות כ"א ושוכבת זו על זו אסור דיעבד דהוי ככפולה ותוך הפסח כולו אסור בתשובה ג"ז ועח"י אות כ"א ושוכבת זו על זו אסור דיעבד דהוי ככפולה ותוך הפסח כולו אסור וקורם פסת כ"ג ועיץ ג"ץ וסשמע קצת דשוכבת זו ע"ג זו גרע מכפולה והוי כחמץ גמור ואין ללמוד

באיסיר לחוד כדי לחמץ לא הוי מחמץ וע"ב תפוח חמוץ מירי ונוקשה הוי בעיניה בלי מים ובמנחות דפרוך גמי מיירי כה"ג דפלוגתא דרבנן ורשב"ג בכהאי נוונא בחמץ מיירי דאל"כ לכ"ע כו' ומש"ה פריך לה ובר"מ ו"ל בה' תרומות פמ"ו ח"ר הפוח שריסק והחמיץ עימה הרי מדומעת ולא הוכיר מים ואף שלא הזכיר חמיץ סתמא כפירוש: ומדהחמיץ בחמוץ מיירי ואף שיהית קשה דאי מי פירות חיבוצים אין מרוכיץ לבדם בכל הוא בא"ם בששים ובמנחית מקשה מונה ומסיק נוקשה הור. ואף שי"ל מיפת מים עם חרבת מי פירות מסתר להחביץ ונחפך סבען בהרכת ומקרי מי פירות נופייהו מחמץ וכן כשיש בשאר תרומת כדי לחמץ ובחולין אין כדי לחמץ לא היי זוו"ג ואכור עריין קשה דאי לאו המים המיפת חהיא לא היה כח במי הפירות להחמיץ ווו"ג הוי לברן וצ"ע: משם יו"ח וע" לבוש כתב לא שאין בא לחימוץ כו" ולא כתב דג"מ עם מים ש"ם לכאורה מובר עם מים יו"ח וע"ל לבוש כתב לא שאין בא לחימוץ כו" ולא כתב דג"מ עם מים ש"ם לכאורה מובר עם מים יו"ח ועסי" תע"א מ"א ח" ופר"ח שם וכאן ועח"י אית ב" כל שנתבטל מעם סי פירות ואין נרגש יו"ח ולקמף אסיר דהוי מצה עשירה רבעין היא ולפ"ו אסיר ליתן מלח ומים על כצה אחר אפייה ולהחזיר לתנור דא"י י"ח דהוי מצה עשירה ואי"ה בתע"א יבואר עור. ולשון הב"ח ו"ל אפייה ולהחויר להגור דאי יוח דהיי סצה עשירה ואיה בתעיא יבואר עוד. ולשון הביח זיל בתע"א ס"ד קשח קצת בס"ש דר"ע ממצם מלחם עוני שאין בא לידי חימוץ א"כ לחם דוני לכה לי מהיקשא נבקא וברייתא עם מים כיירי ועפר"ח שם ועס"ם פ"ו ה"ה מחמץ ומצה ובב"י כתב יין ושמן ועפר"ח כאן: (ב) להתיר עם"א עם"ו אות א" מ"ש בזה: (ג) קורם עמ"א בין לש בסי פירות ונפל מים או לש במים ונפל מי פירות אומר וע" ד"ן בתשובה מי" ג"מ ודבריו לא הכיצותי במ"ש דחמים המבוקעים ש"א מלחותן בנדיש נתבקעו כחב דא"כ הוי מי פירות אח"כ מים אסירים לאחר שנתפח החמה וחעימה משמע דוקא בהתחיל לתפוח דאל"כ כיון שנתייבש אח"כ ונמחן שוב אין מחמיץ דאל"כ כל חמים שבעולם יש להם לחות בקצירה ומתייבשים אח"כ. וא"כ בקמח שאכלו עכברים ונתייבש צ'ע יעס' תנ"ג ותס"ו והח"י אות ג' כתב בששיטות דנתייבשו הכי פירות אם"ת מחסיץ אם כא כים אח"ב וצ"ע ואי"ה בתס"ו בש"ו ד'יבואר עוד. וג' אות ו' דוקא נתערב בעודד תירוש ונשתגו חסים ע"י דתיחת התירוש הוא דבסל הא אח"ב אפי" מעם לא בסל ביין ועפר"ח כאן ב (ד) ואפילו עם"א כחכמים פסחים ל"ו א" וע" אות א" לענין דיעבד. והמעם שאין נוהגק (ן) ואשילו עם א כתכסים ספחים לו א" ועי אות אי לענין דיעבר. והפעם שאין נהתנק ללום במי פירות יש הרבת מממים והיותו נכון לחוש לדעת רש"י מי פירות לבד נוקשה הוי ומסהר להחמיץ יותר כשים וע' סחתים "ה ול"ה ול"ה ול"א מיד או יאלל. ובכה"ג בהגהות המור בשם תיסת ישרים למהר"ר תם ן' יחייא סי' ק"ח ומהראג"ח א"ב סימן ע"ר. וגם חלב אמור וריב"ל סיבר כתכסים יאכל מיד אכל למאן דפסק יאפה מיד או כר"ג גם חלב כן וכן מי ביצים אין ללוש כ"א לתולה הא

לחלק בין בלע מלה כ"כ הלבוש דראוי לבילה בעינן משא"כ מרור בעינן זכר לוימררו חייהם ביפטום טעם מר בפיו. ויש לי הרהורי דברים במ"ש הרשב"א ז"ל בברכות ל"ח כ" דר"מ ור"ן מודים דעעט מלה בעינן דמודה ר'מ במרור כבוש ושלוק שא"י אלא דר'מ סובר בישול אין מבטל פעם מלה וקלם קשה שיפלגו במליחות ולמיש הביח והט"ז ז'לי"ל מרור שחני וכאמור. גם מ"ש בכריכה דחושת במא יבטל מרור למלה י"ל דהוי כמו אין ראוי לבילה ועיין פ"י שם ועיין לת"מ פ"ח ה"ה מה" ק"פ ולפי מה שהחבאר במסקנא דברכוח דרבי יוסי סובר ביבול אין מבטל אפייה רק טעם מצה בעינן וא"כ רבנן דפליגי אדרבי כר' יוסי ס"ל ובשל מבושל איצטריך דלוקה תפיה לקספט ונום בפיק את כלבק ישפיב מארפ כל יום ש ביובל להפובל מופבל הינסקן ימקם בצולהו ואח"כ בשלו ועב"ח בק"פ דנסיש טעמו אי בישול מבטל הצלייה וביין מוחר משמע דאין מבטל סעם מצה ועמ"א אות ז' : אש טחנו מצה יו"ח בפירורין בלילה ראשונה עסי' קס"ח מבפר פעם מנה ופתיח מות ז"י. אש שתנו מנה ייתו בפירון בפיה לחבונה עם יקם ה בשף ז' ופירורין שחין כזיח דלית חוריתה דנהמה שנתלבנו המים חו במשקה לבוע חין יית יע"ש במיה למ"ד וע"ז ע"ז וכללה הוה כל שחין מברכין המוניה ובהמ"ז הין ייתו ער"מ ז"ל פ"ו ה"ז מחו"מ וחי"ה בתע"ה וחפ"ב יצוחר עוד : שאלה קמת הקלוי בתנור וחה"כ לפ עם מים ואפה בתנור אי יי׳ה בפסה . עמ"א הע"א אות ה׳ ועיין מ"מ פ׳ו מחו'מ ה׳ה וכלח'ת שם מי פירות לבד אי מקרי בא לידי חימוץ ולהמ"א עם מים קאמר יע"ש וא"כ קמח הקלוי בחנור פירות פכד לי מקבי בנה כידי הימון הנהכתים עם מים קומת יש יחל בקמת הקמה במחד מקדי במחד להם לה בא לידי הימון וחסי מה מהכי מה דהוי ממין הבא לידי הימון ועסי מל"ד. ומיהו להם עוני לא כהחלה פעמו בקד. ועב"י כאן קמה קלוי שרי לבשל ורי"א אוסר יע"ש ועפר"ה כאן וא"ה בחס"ג ס'ג יבואר בזה)(. וכאן אין להאריך: (ג) עד עמ"ו והעולם כמדומה בוהגין שזורקין בכ"ע מקום הכפל ועמ"א אוח י"א מזה: (ד) אוסרים עמ"ו הנה משמע דבר הבלוע א"י בלא רועב ואפילו קליפה לא בעי ובשו"ח רש"ל סי' נ"ו כתב דכל בשאר אישורין קליפה ה"ה כו' א"כ כי" דקלי מענין אחר ועס" ממ"ו ס"א ומיהו שם סיים דאפיה בעי קליפה קליפה ה"ה כו' א"כ כי" ב"ל דקלי מענין אחר ועס" ממ"ו ס"א ומיהו שם סיים דאפיה בעי קליפה קרפה היה כך חיכיד דקור מפנין ממור זעם" שנו ז' ט מוימים עם ליל קליפה וע"ד קיה והיינו בנושכת ונדבק בה ומש"ה בעיון קליפה ממלה דכשירה הא נוגעה ל"ל קליפה וע"ד ק"ה בע"ז אות י"ד : דרגה מלה בנחהמלה בתנור המן גמור לריך אותו מקום בתנור הכשר ליבון עת"י אות י"ד והשאר א"ל ואם ספק שא"י מקומו איה לראורה אף בקרקע יבש ביבש חד בתרי בעל וע"ד ק"י בתניות קבוע ודברי ש' הכריתות בהא דנחל איתן ומשנה בתרומות ערוגה בין טרוגוח ובפריי בם הארכנו ואם אפו כך ונחערבו המצוח י"ל חד בחרי בטל דאין איכורו מחתת עצמו עמי' חמ"ז . ושם מבואר אי יש להלק בין קודם פסח או חוך הפסח ובמצה נפוחה וכפולה החנור א"ל הכפר והמרדה ג"כ כדיעבד דמי ח"י אוח י"ז וחנ"א אות נ"ד ועמ"א חנ"א את ל"ז עמ"ש שם :)(עוד בהכפר החנור לכתחלה יש להכפירו קודם י"ט מטעם דראוי להסיק ב"פ ודיעבד או פבת ע"פ ואין לו בנקל לאפות חלה ולאליג"ט במקום אחר כדיעבד דמי ומכשירו בי"ם בהיסק א" כמ"ב בח"י הביאוחיו במ"א . ודע דבק"ם ס"ה דאין מלבנין ומגעילין בי"ס וחנור אין נראה כמכשיר כמ"ש במ"ה ואף נט"ל דרבנן אין מגעילין ומכשירין בי"ט באני שפוד דהוי רק מנהגא ע"ש במ"א י"ב ול"ד לולד הטומאה דראוי בימי טומאחו עסי שכ"ד. ואמנס כלי הנאסר מריהא או שהיה בו תבפיל הנאסר מריהא ואב"י ומשהו או כלי שני ואב"י ימשהו עמ"א חמ"ז מ"א דאפי' במקום שוהגו לאסור אב"י בהצטרף עוד קולות הבו דלא להוסיף ושרי יט"ש ולפ"ז אבכהוא פתרי להגעיל כלי ב"ט פסח עצמו עיין סי' הנ"ב ס"א בהג"ה

להוסף ופריע פי ולפין הבכהנת פתרי להגעיל כלי בי פי פיפה עלמו עיין כי תל כים ת פית ה ואף ב"ש דלאו מיקון מעלים דנפ"ל רק מנהגה וכן ריחם יש מקילין ודמים לפפוד בהק"ץ ונש"ל היינו מקדירה זו קיבל טעם פגום מכלי המן אב"י בכלי בני או כדומה והבן)(: (ה) רק עפ"ז ובי"ד ק"ה בב"ך אות ל"ו ול"ז אי ביבש. לגמרי בחמן באפיי אוסר בשבים או כ"ל ועסי' הס"ז פי"א וי"ד התם רטיבות קלת ומשוחה בשמן אפשר בעי ששים דמפטם וע"ד שם בחיסור במן בכים וחין לריך נטילה ובכחום בפים ונטילה ועח"ר אות י"ג בזה : (ו) מצר עט"ז הפוה דעת מהר"ם למהרי"ל דחם עלתה למעלה וים חלל בחמלע ברי דכח החש עשה זה בתורין ח"פ רינדי"ג וחפי׳ גבוה למעלה כהר ועגול דחין כח ההימוץ לעשות התם שפים הם בקורין של פילוי גדומי בכום למפנים כת בכול דווף במורדוון כח הנוימן משומות בכירוש דבים הקורו מהרילל בפירוש דכת ההלם עושה ג'כ זה ושכיח טובא וא'כ בין קרום דק או נחלק לב' שרי ממ'נ משא"כ באין נחלק רק נעשה גבוה למעלה כהר ודבר עגול זה מורה על חימון ומהר'ש דשרי ביש הלל ונחלק לב' ומהריל דאומר בלא נחלק רק נעשה גבוה הוא שי' חימון ואמצעה היינו ביש הלל ונחלק לב' ומהריל דאומר בלא נחלק רק נעשה גבוה הוא שי' חימון ואמצעה היינו נגד אמצעה של חמה כלומר דבר עגול דרך להגביה כנקודה באמצעה נגד אמצעה למעה בשולים שישבת בחנור וניכר שחימון אבל תפחה המצה ונעשה גדולה יותר ממה שהיחה קודם אפי' אין זה חימון כי בודהי באפיי׳ נעבים גדולה יותר רק סי׳ חימון הוא בהוגבה במקום א' כעגול והר ועיין בו"ח מהר"מ מלובלין ז'ל ק"ה אע"ם שלא נעפה הנפוח על כל שטח המלה דמפמע כ"ש כשהוא על כל שפח המלה דאסור היינו דניכר חימוץ שהוגבה כל העליון ונעשה עיגול עמ"י אות י"פ בשם הכם. אחד כאיה מלהם הפנים דאמר כיון דאפה תפהה ומצה הוא ולמ"ש א"ם דודהי ע"י אפיי' גדול מקודם רק כשהוגבה ונעשה עגול ניכר סימן חימוץ . ומ"ש הע"ז דמזה הפי' לא יצא מכשול כלימר דודהי סברא יותר לאסור כפי' הב' הוגבה כהר ועגול ובזה לא היה מהר"ש מחירו וע"כ דמהר"ש מחיר רק ביש הלל חחתיו ומהרי"ל או דחולק ואוסר בנקב או האוכן ממינו וכל ינואת ש ממיל נק פש נהל מנותיו ומאלי ל מו ינואלן ומוכל בנקב או החוק האוכן האוכן המוכל בנקב או האוכן האוכן האוכן והמכל בנקב או האוכן האוכן

תםב מיש המחבר מי פירות עם מים ממהרים להחמין יותר משאר עיסה משמע דהוי חמן גמור מ'ה ובטור כתב דהוי נוקשה מי פירות עם מים בשהה שיעור מיל עכ'פ וכ"כ הרח"ם ז"ל פסחים ל"ה ח" דנוקבה הוי ולקי (מ"ה) וכמ"ש החום" שם ד"ה מי פירוח והכין משמע לישנא אין חייבין כרת הא מלקוח מ"ה הוי ואע"ג דהטור בתמ"ב כתב דמסקנת הרא"ש כהרי"ף דנוקשה דרבנן צ"ל חרי גווני נוקשה ודוחק ועפר"ח כאן . וער"מ פ"ה מחו"מ ה"ב מבמע מי פירות עם מים הוי המץ גמור ממש וכרת גמי מיחייב ועמ"מ שם עיסה שנילושה במי פירוח אין הייבין כרת ה'ה איסורא לית ביה ולא מוקי ע"י מים ג"כ ש"מ ע"י מים כרת מי הייב וסבור הייתי לומר דהיליה דהמ"מ ממ"ש בפ"ן מהו"מ ה"ה דיין וחלב ודבש ושמן א"י י'ת דהוי מלה עשירה ושחר מי פירוח יולא עם מים דלאו מלה עשירה הא בלא מים א"י בא להימון ועיכ עם מים מ'ה אסור דאי נוקשה אכחי אין יי"ח ולמה לי לחם עוני ומיהו הר"מ ז"ל פ"ד מהו"מ הי"א בגדים בכבסו בחלב חטה משמע דגוקשה לדידיה מ"ה בלאו ועמ"מ שם דתין לורח החמן שומדח ועמ"מ פ"ה ה"ב תשנת ח"ע משמע חומן האדומי חמן גמור ע"י הערובות ושובר דמהמילין במים עם יין וע" חום" ל"ה ב" ד"ה מי פירות משמע דמי פירות עם מים כרח נמי מיחייב ועפר'ח . ולפ'ז לש עיסה מים עם מי פירות וספק שהה שיעור מיל צ'ע דחין לעשות ספק דרבון וה'ה למ"ד ניקשה בטל בששים עמיח חמ"ו ה' ליע בזה דמשמע להכ"מ ז'ל ובתימה לבון המחבר דלקי מ"ה ובהכרח הרי גווני נוקשה ומיהו כיון דמין כרת י"ל דבשל בשבים ולפ"ז מלה מהונה שמננו בשומן ונמלחת חמה בתוכה חף דיש בו מלח ממים שלנו י"ל נוקשה הוי וכשל בשבים ואי"ה לקמן יבואר עוד בזה. וע" מנחוח נ"ד א" תפוח ברסקו כו' ומסיק נוקשה הוי ולמ"ב החים' דמי פירוח עם מים כו' ש"מ דנוקשה הוי ולא כרת ועמ"א ל' והיים שם יכוחר די'ל דמיירי בתפוח חמן וחריף ולא מים הוי נוקשה)(. ועפר'ח: (מ) כדי עט"ו בי'ד קכ"ו ס"ו (מ'ס ק"ס) אם יש יין כשר בכלי עליון ובתחחון יי'נ סופח כשמערה נאסר העליון הנשאר ואם יש בו מים רואין כמ"ש המ"א ב' ועטרת זקנים ב' לפתוערה הופר הפניון המפול היה לוכך ליתן מים (אם לא נגד ודאי ויינ) ועש"ך פס זישם"ז י"ד שם אות ז' בסתם יינם דידן אין לורך ליתן מים (אם לא נגד ודאי ייינ) ועש"ך פס אות י"א נ"מ בנמינת מים לדידן דליהוי בפל בפפה חלקים מים וע"ש קל"ד ס"ה. מ"ש עש"ז דשתור ודגם פוסלין היון ע"ד קכ"ג וש"ך חום ח' לריקן דוקה נשחנה עעמו חין חוסר ביי"נ

יע"ם: כתב הח"י אות ה' דשמרי יין הוי מי פירות ואין מחמיצין דלא כהג'א פרק אדן מעמידין. ולדבריו הא דמצואר בי"ד קכ"ב סט"ו דהמחמן בשמרי יי"ל אפור איירי עם מים ולה הבינותי דכיון דבפתרי מינ אין כח לבדם להחמין חו הוי זה וזה גורם ועיד פ'ז בפ'ז י'ג וש"ך ל'ו ובש"ך קכ'ג כ'ח מפעם מהמן ובשו"ח מהר'ם מלובלין זיל קכ'א בשמרי שכר שעבר וטן לו ונשך קלגל לו מפעם מחתן ובפות מהדם ממובנין זיג קל זו בפתר שכנה הפסח והחמין עיסה דלה בפיל וראיה מיי"נ ולמ"ש המ"א כאן איח ו" דבכר הוי מי סירות וכ"ח מעמיד הוי ליחא דבמנהוח נ"ש א" (עמ"א א") חפוח שרסקו והחמין עיסה אי לאו דהוי נוקבה לענין פסח לא הוי מהמן והרא"ש בע"ז ל"ד א" (ע"ש בהום" ד"ה דורדייא) הביא ראיה נוקבה לענין פסח לא הוי מהמן והרא"ש בע"ז ל"ד א" (ע"ש בהום" ד"ה דורדייא) הביא ראיה מתפוח ברסקו אלמא כהדדי נינהו . וכ'ח מי פירוח אין מחמינין אבל במרים מנוף הפירות מהמילין כא בורכא ואכן איפכא תק בירופלמי פרק עשירי דתרומות ה"א מה פלינין במהמיץ במימיו אבל בנופו מוחר (מ"ש המפרש פם דהוי נוקשה לא הבינותי דאפילו נוקשה לא הוי) אלמא כשסחט מימיו והחמין בנוף הספוח אין מחמן כלל וע' כירופלמי פרק כל בעה. מיש הג'א בע"ז בשם רבינו אפרים דף ליד בהשמרים הם המתמיצים אשבר עם שאר פסולת המתערבין שם וגם זה ציע דויג'ז אף באיפורי הנאה ברי עמ"א תמ"ה אות ה' גם שימע

רואום שמהמיצין שיסה בשמרי שכר והוא חמן גמור וקשה למ"ש המ"א באות ו' : (ב) פחות שט"ז עמ"א ה' והט"ז משמע ליה דמיירי כאן אף בו' מבקין טוב ליזהר בפסח (כ) צוקר כם יו עת לו זי רגם יו משמע לים קמיני כה מן בו מבקן פוכ לייהו כפסה ובי"ד כי" שכ"ם יו ליזהר כלש במשקון שיערב מז' מבקין. ובלש בז' משקין לל כהב ביש ליזהר כי הלכה דחייבת ומבקן ולששר דמ"מ למדקדק במצוח ללחת כל הספיקית שוב בז' משקין לשרב מים ויברך וז"ש כלון מו"ב כי" וע"ז הקבה היך לל כתב בי"ד שפוב כי" ושד דכלון מפקיע משיעיר חלה יותר ליסור הול כיון דמדילל מברך כלש במי פירות. ועח" פ" ול" ולמ"ש ל"ש. ומה"ע ל"ל לפרש כלון בבלר מי פירות דל"כ יש ליזהר לל מוב משמע ומדקדק וי" ולמ"ש ל"ש. ומה"ע ל"ל לפרש כלון בבלר מי פירות דל"כ יש ליזהר לל מוב משמע ומדקדק. דוְקח ועוד יש חקנה לערב מז' מבקין ועי'ד בפור במי בינים פוב ליזהר לערב מים הייט ולא מז' משקין דאז יחוקו השבא דהשמ"ק ומ"מ שפק ברכה לריך מערובות מיש ועפר"ה כאן חנה מדי מפנץ דה יחוד מוקה משפח דמשת קומ ש שפק כנים מין קפידה משה"כ בשיפון וכדומה יש מפרש כהמ"ה ה' וה"ה שם יבוחר. ואק שלוחמין החפים אין קפידה משה"כ בשיפון וכדומה יש קפידה: (ג) קודם עמ"ז מ"ש יבישה לא פלשה מידי ע"ד ג"א דהמליהה אין מפלפת ומבליע כ"א בלה קלת לא ביבש לנמרי אמנם מ"ש לא נחרככה קשה דבלא נתרככה אפיי המלח לח ואפי׳ בקבשיל כה"ג אין איסור עסי׳ תש"ז בש"ז אות י'. ומ"ש בקבלין קשה דמי פירות הם פיו מ"א השלג הברך כו׳ והמלח כו׳ אלמה דמלח מים הם וכיפ בייד כיא סעיף ל׳ וכן פסק הר"מ ז"ל פ"ו דמקוואות ה"ג וד' ובמקוה מים בשינן וקרא כתיב אך משיין ובור מקוה מים דהולדת מים בעיני וכמ"ם בי"ד סל ג פס וכ"ת דמלה אשלומי משלים להוד אכהי כל מי פירות אין משלימין כלל כמבואר בר"מ שם ה"ד ובי"ד שם . הן אמת שהפור בי ד שם השמים מלח וכתב למה. והנה לביטתיה כאן דמלה אף מרים מי פירוח הן עמ"א ז' ולמד מתוספתא הביא הכ'מ פ'י מה' פ'א ה'ג דמלה כמי פירות הן . אלה דקביא דברי הר'מ ז'ל אהדדי. גם המהבר בי"ד שם ס"ל התחיל בחמבה שלג ברד כפור מלח ביש הנרוק וסיים בשלבה שלג ברד כפור ביר עם לי המן זר בירים ונהי מה שהבמיט ט ט כמ"ש בב?י מסוכה י"ט שיט הנרוק יוכית: שמלפרף אבל מלה למה השמיט לומר באם עשה כל המקוה כו' גם שם הביא טיט הנרוק במלפרף אבל מלה למה השמיט לומר באם עשה כל המקוה כו' גם שם הביא טיט הנרוק ובק"ם סי'ב הבמיט עב"י גם מלח כתב בק"ם שאם עבה כל המקוה מהם טובלין בו לנס"י ולמ"ש המ"א באוח ז' בבם הד"מ לחלק בין מלח ממים ובין מלח שהוכרון א"ש ההיא דמקוואות מיירי במלח ממים וההוא דפ"א מיירי במלח בהוכרין ומ"מ קשה ההוא די"ד ר"א ס"ל וא"מ ק"ם סי"ב . ומלשון הטור משמע אף מלה ממים הוי מי פירוח וחי"ה במ"ח הות ז' יבוחר שוד. מ"ש המחבר חטה בדבם אף באין בבים ברי עיין לבוש ועולה שכח ומשמע אף נחקבע שרי ובהקדמה לתס"ז ובט"ז שם אות י" כתבנו מזה :

תכל (ה) משמן עט"ו וכח"ה ה' הכים ג'ב לכון הרץ ז'ל ומים מחס"ב ס"ג דכם ציל ייו ובסיו בדבם מים כ"צ אסור והחילות שבחב בין נחערב קודם פסח לחוך הפסח צ'ע קצח ועמיא חס"ב ו' ובהג'ה שם ולכאורה כוונתו להלק בין נתבעל זמן רב קודם שלש ונהפך המים למי פירוח ובין עירב מים כל בהוא במי פירוח ולש מיד ועשוית צ'צ קביב ופר'מ תהשך המיש נמי פירות ובין עירב מיש כל פינות במי פירות ולם מיי ופבו עירו קל ב ופרית הס'ז כט'ז מ"ש על זה. וחמום המ"ח שם בחות ז' הילק בין חירוש ותוסס חח"כ וב"כ הפר"ח שם. ולדינה חין להקל בחבילה כ"ח מים מועטים בנתבטלו בששים והוסס כההים דס'ב במס"ב וחפשר חף שחין זמן רב כה"ג שרי הח כל שלח נשתנה חף מים מועטין חמן רב חין להקל אם לא בה"מ ביותר יש ללדד . ומי דבש שהמים שיקר בהן בשהייה יש לאסור ולשהותו או בהנחה המיקל בה"מ אין מזחיהין אותו כמ"ש בתם"ב במ"א ו" באורך מזה: (ב) אבור עם"ז בהס"ב ס"ד פעם דחין נוהגין ללוש במי פירות במח והערב מעם מים וכאן לש זה חבל לפעם דהייבינן לבכרת רצ"י דמי פירוח להוד נוקבה הוי ואף במן קמ"ח בלא מלח ניקבה הוי אפ"ה הקים דם"ה שחין עישין מעשה בידים כ"ם השבח שמח ילחו מים דיעבד הין לחוש ועבי" חמ"ה טהית ים ח פתון פיפין מעפט פינים פיח הפכח פתח ילחו מים דיעבד הין לחום ועפיי חמים בפ"ז ג' ומי"ה בם יבואר ולמ"ד מי פירות עם מים יברף מיד י"ל במנחות ובר"מ ז"ל כ' מעה"ק ו"ל ועמ"ש במ"א אי"ה מזה: (ג) אלא עמ"ז ע" פסחים מ"ם כ' יע"ש והפ"ז כתב דסטור שפיר הקבה דאפבר לדינא אין מהליקת בין ל"ה לל"ב רק היבא דבכיח עבדי אפור אחרון של פכח הפעם דחבשו דילמח אחי לאחליפי או שמא יש קמח בהם שלא נאבה ולשרות בצונן מלה טחונה לפעם א' אין איסור ולפעם צ' י'ל והשלם סומכין אהמחבר ומבשלין מלה אפויה גם הר'ב מדפחיק אודי ליה עפר'ה וצמ"א ה' והי"ה יכוהר עוד :

מ"ש המהבר שים בו מים דאל"ה מי פירות לכד אין מהמילין והר"ב בחמ"ב ס"ד דאין ללוש במי פירוח לבד דהייבינן לפירש"י יפ"ש בחרדל בלא"ה הין הוכלין בפסח הקסניות ושאר מיני כבולין הומן יין עם קמח בלי מים להמהכר שרי והרלב סמך אמ"ש בחס"ג פ"ד. ועסי' הס"ב במ"א זייין במלח . ע' פסחים מ"ס כ' במשנה ר"מ אוסר וברייחא שם לחרומה ישרף מיד ולחרדל ר"מ אומר ישרף והכ"א יאכל מיד וברא"ש בם כפי הנראה גירסחו במשנה ור"מ יסרף מידות. זינו חל מוד לכך והם שיחום של הכרייחת וגמ' בם מכותר דישרף מיד ולרב"י פסחים ל"ה ב' ד'ה מי פירוח מוקי למחמ' במי פירוח לבד ולהרת"ש ושהר פובקים עם ולרב"י פסחים ל"ה ב' ד'ה מי פירוח מוקי למחמ' במי פירוח לבד ולהרת"ש ושהר פובקים עם מים ואכקי נוקבה הוי עבי' הס"ב ובפור שם ונוקשה אף למ"ד מ"ה איפור כרח ה"ב ה"כ ליכל למלף מנוחר שכו כרח ע' פסחים כ"ז ב' וו"ל במה הלד מערלה וחמן חוך זמנו והיימ למילף מנוחר שכו נמינף מנותר שכן כרת ע' פסמים כיז ב' זיינ בתה הנד מערכה וחמן קוך זמנו והייתו לפירש"י דר"פ א"ע דנוקסה ב"י ואפסר ל"פ ע' חוס' ריש פסחים שיאור ישרף ואפר נוקשה ומערובות למ"ד מ"ה אסור יא' לא עדיף מחמץ גופא דאפרו ברי יליבא בארשא כיו' וע' חמורה אלו הנשרפין כו' ואין להאריך: (א) אפי' עש"ז אשפר כוונחו דמפרש מ"ש הר"ב אפי' נמערב קודם פסח כמ"ש מהרי"ל יין שנחן הרדל לתוכו לשער במחיקטו אין לשהות בפסח דיכול לשחותו אהר ססח אבל נפל לתבשיל שא"א לפחות אחר פסח אין אוסר חערובות ע' פו' חנ"צ ועח"י כאן מעמיד ו"ל הוי כבעיניה יע"ש. ומ"ש הרדל בלי קמח מוחר לשחותו ה"ה עם קמח.

סי פירות עם מים אף לחולה חקן אין להקל עא"ר ד' : (ה) במי פירות עס"א ועס"ו ב' ועיין עולת שבת ופר"ח יע"ש ומ"ם שם נאסר בי"ר יותר וכאן רק פו"ב משמע דקאי או' משקן. ואם לש
שבת ופר"ח יע"ש ומ"ם שם נאסר בי"ר יותר וכאן רק פו"ב משמע דקאי או' משקן. ואם לש
שיעור חלה בשאר משקין יתן לנהן קסן עי"ד שכ"ם בש"ך י' ולעיל תנ"ז אית מ' במ"א יע"ש:

(ו) ובלבד עמ"א בשם כה"נ דאין חילוק בין הרבה מים למעם מים וכל שנשתני המים כיין צימוקים
בשם הסכי"ם והרשב"ץ הכיאו הכ"י כבר"ה אין מחפיץ והיינו הך דכאן כס"נ שנפלי הפים כעודו
תירוש ותוסם את"כ שרי ללוש ביין התוא ולרידן דיעבד עכ"ם שרי אף שהת כל היום משא"כ בס"ו
תירוש ותוסם את"כ שרי ללוש ביין התוא ולרידן דיעבד עכ"ם שרי אף מיסה מחרת בת הדמה וכשמסן
שנפלה החסה לאתר שנעשה יין ונפל אח"ב מעם מים אף מיפה א' אוסרת וסתמצת הדמה וכת" של דברים מ"א החסה לאחר שנושה ייןונפל אחיב מעם מים אף שיפה א" אוסרת ומחפצת היסה ופשסק של דברים מ"ש הרמב"ם ו"ל בה" חו"ם פ"ה ה"ג .וכהנ"ה טחתנו הר"ב דק"ק קיבנא משמע שר"ל דיש חילוק בין נפל מעם מים בהרבה מי פירות ונתבמלו כבר או מתר לווש משא"כ כאן שחסה בתוך הדבש ונופל אח"ב המים וגם מי דבש הרבה מים ל"ש בימול ואמנם במעם רגע אין החסה מחמיץ ואח"כ כבר נתבמלו המים ולמה יאסר וע" אות ג". ובח"י אות י"ב כתב דמעם מים אין אוכר כמי מירות עם מים הא אם שורה הרבה אוכר. וגם זה קשה כיון דנתבמלו אף שורה הרבה אין אוכר ובמ"ש הא"ר אות ז' יע"ש. ולכאורה הסכים הט"א לכ"ג ועפר"ת כ"כ כמ"ש הכה"ג. והנה להתיר חבה בנמצא במי דבש בשתייה יש להתיישב אכל לשהות או למכור לעכו"ם י"ל דשרי במשהו ולסמוך על דברי השאלהות . ועפ"ו בתס"ו אות י"ו במעשה דמע"ד התם החשש שמא חוי ביותה החשה קודם שתתכשל השע"ד וכבר נתחמצה ומש"ה צריך לומר שם השעם בצונן אין נ"ם ושם יבואר אי"ה דאין מחזיקין אימור ממקום למקום משא"כ בנפל החשה למי דבש אחר שנתכשל י"ל דין מי פירות יש להם - ונ"ם בשכר כה"ג בנתערב מים שכר ביין כע"ם אחר ששבם" ולש עישה אי מי פירות הוי כשר ובמל השכר כם" ואי דין מים יש לשכר לא במל כל שהוא מים בהרבה מי אי מי פירות הוי כשר ובמל השכר כם" ואי דין מים יש לשכר לא במל כל שהוא מים בהרבה מי פירות ונתחסצה כל העיסה. גם חשה בשכר ונפל ליין עד הלילה משעם שכר נמ"ל שכר ביין עמ"א

פרות וגתחסצה כל העיסה. גם חשה בשכר ונפל ליין עד היינה משעם שכר נמיל שכר ביין ש"א הג'א מ" ובמל עד הלילה וממעם חמה המוצה באין ששים נגד החמים אסור עד הלילה:

[בשות ח"צ ז'ל מיטן ק"מ דתה הוראת המבי"ם וכנו מהרי"ם (ח"ב א"ח ח") והרב ד" דוראן
בהלכה וסובר דיין צימוקים היי כים לענין זה ויין צימוקים פסיל לנסים ונרע ממוזג
וזהו מווה הדשב"ם (ב"ב צ"ז ב") יין צימוקים פרנילי ענכים היינו שעצים בבית הבד והוציא יינם
זהו תורף דבריו ז"ל והמעיין ברא"ש שם מש ע דלמד מזה יין צמוקים כיון דאם הכיא כשר לנסכים
מקדשין עליי לכתחלה והיינו כשיש בהם קצת לחלוהית ושורן איתם במים ועיין במור א"ח רע"ב
מקדשין בליי לכתחלה והיינו כשיש ברם קצת לחלוהית ושורן בכים למדו זה ואע"ב דמווג מכור מיון אותם במיל בא ארב" מור ב"ו על ברי"ף, פרק ערבי פסחים ובר"ם פרק כ"ם משכת הו"ז וברין נסכים למדו זה ואע"ב דמווג לענין ברכה עלייא עלייא אכל יין ציכוקים ודאי כהתם למדו יכ"כ הרשב"ק פפול הא אמרו שם פכול הא אברו שם לענין ברכה עמיא אכיין ציכוקים ודאי מהתם למדו יכי ברשביק ול בתשבה הביאו הב"י כאן ברכה עמיא של ציכוקים ודאי מהתם לפך על יון ציכוקים אם הביאו הב"א ולבכים) כשר ובקרדוש לכתחלה וה"מ כי כמישן בנופנייהו וראו יכישן וכד עצרת להו נפקא מיניהו לחלוחית הני היא דהרינן בסיא וכעצרין כו" הרי כפ"ש וכס"ש בס" רי"ב בא"ה וע" למוש שם וכלת מעצרי"ן שסיים הרי"ף צריך קצת ביאור וא"כ לענין שתיית איני אומר היתר ומ"ם לשהית או למכור לעבו"ם יראה דשרי במי דבש כה"ג במשהו ואינהו מיכל אכלי אנן לא משהינן עתה"ד או למכור לעבו"ם יראה דשרי במי דבש כה"ג במשהו ואינהו מיכל אכלי אנן לא משהינן אווו כי עפר"ח תס"ד הימא שנמצאת רמה בשימן אווו כי כפר"ח תס"ד הימא שנמצאת רמה בשימן אווו בעורה במחבת על האש שעריין לא נשתנה הכים איפר אכל נמצאת החמה בשומן אווו בקד לא מחוקין ממקים למקום כההיא דכרוב בתס"ו במ"א כשם שו"ת מוהר"ם מלובלין ז"ל וובר נשתנו המים כתירוש ואין מחמיץ וזה הוראת הצ"צ בקכ"ב יע"ש יע" באר הימב אות י" שהפר"ח אומר היינו בנמצא החמה במחבת בעודה על האש שיש מי רחיצה ולא נשהנה עדיין: דרוף יודע חמה שנמצאת במי פירות שרי ולא חיישינן שמא נתחמצה כבר כי אין מחזיקין איסור ומיהי אם נתבקע החמה צ"ע דאפשר סםי פירות אין דרך להתבקע ותולין שנבר נתחמצה ומיהו לא מחזיקין איסור וא ואם נהקע ואמר במי פירות ועשו"ת הר"ן ז"ל נ"ם אין דרך להתבקע חמה מלחלוחית שלה הא מכי פירות אפשר להתבקע ועדיין לא נתחמצה ואי"ה בהם"ג אות א' יבואר עוד וא"ז אות ג' פסק בשם הגאון אא"ז להשהותה ואי"ה שם בהם"ג יבואר: ןאורתן עיגולים מסצה מחונה ומסגנין בשומן הגאון אא"ז להשהותה ואי"ה שם בהם"ג יבואר: ןאורתן עיגולים מסצה מחונה ומסגנין בשומן וביצים בלי עירוב מים כלל פשומא דאין לחוש בנמצא חמה בדם ולכעם מלח הנתון בהם אע"ג הנאון אאין להשהותה ואייה שם בתסיג יבואר: ואירהן פעולים מסצה שחונה ומסגנין בשומן וביצים בלי עירוב מים כלל פשומא דאין לחוש בנסצא חמה ברם ולכעם מלח הנתון בהם אע"ג דהוי מים לחד דיעה ועס"א ו" מ"ס מסגם הוא ונשתנה צורתו כויותיקא דשרי עם" תס"ג מ"א א" דהוי מים לחד דיעה ועס"א ו" מ"ס מסג מוא ונשתנה ציעולים כקערה ועירו עליהם רוכב צ"ע דאף דעירוי אין מגיע לאמצע כ"א פועל כ"ק אפשר במצה מחונה מחלקים נפרדים מוליך הרומב משם וצ"ע ואי"ה בתס"ו יבואר עוד: (ו) המלח עמ"א מלח בקערה אף נים: אין מליהה לכלים להפלים ומאוכל במפלים בנימם משא"ב יבש לנסרי אף מאוכל אין מפלים ע"ד צ"א מ"א בה"ג וק"ה שם וא"ב אף כפלים בנימם משא"ב יבש לנסרי אף מאוכל אין מפלים ע"ד צ"א מ"א בה"ה וק"ה שם וא"ב אף ב"ב ביבש לנכרי צ"ע. ודמ"ח בע"ש דמוסוף הבל משמע אף כמי פירות כל שיש חום מחמיץ וצ"ע ב"בים לנכרי צ"ע. ו"רינותו מרמתא דארקונו ורוב במס"ג בע"ד בתרנו וו"ם וצמשור ביותר ביותר מרמתא דארקונו ורוב במס"ג בע"ד מרנו וו"ם וצמשור ביותר ביותר מרמתא בארקונו ורוב במס"ג וו"ב צ"ד צייו מיכות אור מרמתא בארקונו ורוב במס"ג בע"ד מרנו וו"ם וצמשור ביותר בל מיום במיה ביותר ועם"א הג"ל אות מ"ו וראייתו מקמחא האבשונא נכונה בתס"ג דאין כחכיין וצ"ל ואפשר בשורה זכן ארוך מחמיץ. ויכש לגמרי אין מליחה פועל כמבואר בי"ד צ"א וק"ה ואי"ה בתס"ג יבואר עוד וע' פ'ו ג': רוכנ (א) ומלח עמ'א הכ"י בתס"ב והמ"ו כאן א' הכיאו דברי הר"ן פכ"ש ל"ם ב' והיינו דמים

ממש אף א' באלף מכהרים להחמיץ עם כי פירות הא מלח ממים שלנו אי"ג בעיניה מחמיץ כבתם"ב במ"א ז' עם מי פירות הרבה אין מחמיץ כה"ג וא"י הילוק כרור ביה והר"ן ז"ל אפרת ודאי קוצר דעתינו גורם זה ועב"ח תס"ב משמע אף אם כלח כי פירות הן או תולדה אחרת אפ"ה מחפת שפחסם כחפץ וותיקא י"ל נתכסל כח הכלח בשכן הרבה ע"ד ס"ם בש"ך אות ל"א ום"ם קשה אם חיפום הבישול אין כחפיץ בשפן כ"ש כלח ו"ל . וע" ברא"ש פפחים ל"ם ב" יש בבאין ראיה דמלח אין מחמיץ אף שמחמם ולאו ראיה דעם מי פירות כו" משמע מלח לחיד מחמת חימום אין מהמיץ עמי' תנ"ג במ"א מ"ו ותם"ב במ"ו אות ג' ומ"א ז' וכבר כתבנו די"ל הרבה שמן מכמל כח המלח . ועח"י ב" כתב אע"ג דמלח הוי מים נתבמל שהוא מועם יע"ש הנה הר"ן מיים דנשתנה צורתו וסיים אכל מים כל שהוא אוסר ועא"ר הס"ב ז' ועח"י חס"ב י"ב מלח ממום שלנו אין אוסר בוותיקא ומש"ה לא משני שם בפסחים הא במלח שלנו והא כחופרין מסק מקר עונה שלנו והא בחופרין הוי סים ו"ל. עח"י הקשה אמאי לא כתב המחבר רבותא אפי"לבשל קליות בקדירה בתנור שרי דמי פירות הן יצ"ש והנה קשה עוד דלייבש בתנור לכה לי משכא דמי פירות הא דמידב דייב ואף אביי מודה כמ"ש הח"י. ולמ"ש הר"ב בהנ"ה ובמ"ז ב' "לל וו כם שהתכוחה נטוב היים ואף אביי סודה כמ"ש הח"י. ולמ"ש הר"ב בתנ"ה ובמ"ז ב' י"ל בקדירת אסור ודוקא לייבש כך שרי דא"נ דייב מי פירות הן אבל לקלות בקדירה אסור ון אבל על המחבר דסובר מותר לבשל במי פירות קשה ודע אם ייבשו קליות בקדירה ופלמו שלהן ואח"כ מחנו ולשו עם מים ושהה קצת י"ל דיעבר אסור דהוי מי פירות עם מים אף "ז ער"ן בתשובה נ"מ ע" מ" תס"ב במ"א אות ג' ול"ד לבשל עייו מ"א ד' ולייב" כד בתייר מים שלהן ואח"כ מחנו ולשי עם מים ושהה קצת "ל דיעבד אסור דהוי מי פירות עם מים אף בוא"ז ער"ן בתשובה ג"ם ע"י מ"ל במ"א אות ג' ול"ד לכשל עיון מ"א ד' ולייבש כך בתנור מרינא דה"ש שרי דמידב דייב ולדיון דתיתה אסור דא"א בקיאין ה"ה זה והבן: (ב) להחמיד עם"א הריב אשמעינן דוקא משום מי פירות נורנין להחמיד לא משעם מלח הוי כמים כמ"ש אות א" דגשתנה צירתו ומועם במל ונ"ם לצורך חילה ווקן כמ"ש בתם"ב מ"ד דוותיקא לדידיה עם כלח שרי אפי כלח שלנו. ועסי תג"ה אות י"ו ומלח שחופרין דהוי מי פירות במצה עם מים יאפה מיד יע"ש. והנח מעם מים לתוך מי פירות מרובים נתבאר דינו בתם"ב מ"ג ום"י ומעם מי פירות לתוך מים פרובים הנוח המ"א שם א" בצ"ע (ג) ג"ו אסור עמ"א במוחת נ"ד א" בתוע עוד: (ד) ב" עמ"א מ"ש מישבר לבוין בואר עוד: (ד) פ"י עמ"א מ"ש מידור למוד במידו עוניא בואר עוד: (ד) פ"י עמ"א מ"ש מישבר לבוין מודר וב"ב הב""ב המ"ל מותר במ"א מישר במ"ל מידור עוד: (ד) פ"י עמ"א מ"ש במ"ל מידור לביור במ"ל מידור עוד במ"ל מודה במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מוד"ב במ"ל מודה במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מוד במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מידור במ"ל מודר במ"ל מו רש"י מתיר לכתהילה וכ"כ הב"י בשם היפב"ם לאו בחדא גווגא הוא (יכש"ה לא כתב דרש"י והדמב"ם מתירון לבתחלה) כי רש"י פסחים ס"ם ב' פירש חסיסי קטחא האבשינא משמע קסח מקליות והר"ם ז"ל פ"ה כהו"ם ה"ג כתב מכשרין קמח קלוי והיא מתוספתא כס"ש הס"מ ובה"ה אין מכשלין קטח מכרסל וכמ"ש הב"י בחס"א יע"ש ווה שנסתפק המ"א בקטח עצמו שנקלה לא נקי מכשרון קטה טכו של וכם ש הוב יבוד אות ג'. ובמצה הנמצא קטה אף דיעבד אוסר הם"א מקליות ועח"י אות ד' ולמ"ש א"ש ועא"ר אות ג'. ובמצה הנמצא קטה אף דיעבד אוסר הם"א הקטה ברושב ואפשר נדע מקליות וכאטור ואף בקליות י"דיעבד ועא"ר שם: (ה) וסחנו עם"א ועש"ו

הקמת ברוסב ואצשו נוע בקייו וכאמו ואף בקייור "הייפכד ומא רשם: (ה) מחוני פט אינם ד נ'. אין לעשית סצות ענים ביותר עמי' ת'ם מ'ה: תסד מ'ש המחבר זם מים דאלה מי פירות אין מחמיצין אף חרים ותמוצים עמ'א חס'ב וע'ש וה'י. ומ'ש שמא יחסיק הייני שחות ממיל הא אח'כ ודאי מתמיק כבסי' תס'ב יע'ש ועפר'ת נ' מיני הרים הם. ומ'ש וצריך לשורפו ל'ד דהלכה כחכמים עסי' תמ"ה וח"י. ועב"ח ותרי. ום ש שבא יום ין דרי פוות ככל האחר כול היום לכני ונכ"ח וועל מות בפר"ח ג' מוני הרום הם. ומ"ח וח"ר. ועב"ח דכתב דתמור פוסק כר"י עם"ה משבל דפוסק כתכמים וכרא"ש פכ"ש, והר"ם ז"ל כה' הו"מ פרק ה' ה"ם וצריך לשפוך מיד: (א) אפו' עמ"א פירוש אפו' נתערב קודם הפסח לאו דגפל הרדל לתכשיל כי י"ל אפו' פתות מששים כל שיש רוב בתכשיל שרי עח"י הנ"ג וכאן אלא פירוש שנפחן לתכשיל כי י"ל אפו' פתות מששים כל שיש רוב בתכשיל שרי עח"י הנ"ג וכאן אלא פירוש שנפחן ועם יין שאין ניכר ואין צורתו עומדת אם הוא מטין קטניות וכרומה אפ"ח אין לאכול בפסח חרדל המעורב ביין בלי קפת כלל דס"ם היי בכלל גוירה דמיני קשניות ובתה"ד ס" ק"ג לא מצאתי בתאי לישנא יע"ש ועס"ו א' וח"י . ובתה"ד סיים אם נפל גרגיר מקשניות לא מחשירין דגוירת דאימור משהו דוקא בה" מינים מששל פחות מששים אופר באכילה ועס" תנ"ג בח"י ומ"ש שם . יש נוהגין שלא לאכול שום בפסח וא"י מעם לכה ום"ם עתה אין להקל בפני ע"ה ובצינעא לת"ח אין לתחמיר מת

טה שקורין ער"ד עפיל כמדומה שנוהנין היתר כי אין בכלל קמניות ונדולים הם ולית בהו תערובת תבואה וקאויו נוהגין היתר ועם" תנ"ג כזה : תסה (א) בשום עיין מ"א והר"ם ז"ל ובה"ע בסור דמתירין פחות שיעור מיל דסברי באפשר דתרנגולים כריעבד דייניגן לה ומש"ה הר"ם ז"ל מתיר אף דפסק כהגאונים דלכתחלה אין להנית אפי" רגע ועב"ת ופר"ח אפ"ה פסק המחבר דאמור ואפשר באין לו מה לאכול לחם כ"א מורסן עם מים יש להירי פחות שיעור מיל וכדיעבד היו וכ"ש במי פירות אף דנוהגין שלא לאכול מורסן עם מים יש להירי פחות מיעור מיל וכדיעבד היו וכ"ש במי פירות אף דנוהגין שלא לאכול במי פירות ככסי תס"ב י"ל הגאת מתר ועם"ש אי"ה בס"ו מורסן אי הוי נוקשה: עתר"בן פסחים פ"ב מ"ו יעיש וי"ל לא תשרה אתי לאשמועינן אפילו רגע ומתינגולין אין ראיה דמניה לפניהם ומשהת שיעור מיל ער"מ פ"ה מחו"מ הי"ו עפ"י שם חולפין דלאכילה לכתחלה אמר ולא משמע ומשהת שיעור מיל ער"מ פ"ה מחו"מ הי"ו עפ"י שם חולפין דלאכילה לכתחלה אמר ולא משמע כן ממ"ש בסור בשם הגאונים שדרשו דאין בקיאין בחלימה ע' ברא"ש פכ"ש . ועסי' תנ"ד בה"ד) (ב) ולא עמ"א בחג"ר במ"א ד' (מ"מ תצ"ד) ועח"י בשם תשובת מהר"ש קיידנאבר (הוא כה"ד) לחולה שיש סכנה מותר לעשות רפואה מחמץ ואם אפשר בחלימה יעשה ע"י חלימה או במי פירות. לוויתו שיש טכנה כותר לששות רפואה מחבץ ואם אפשו בוויקטה ישהותי" הניסה לביה אבש לדידן דרבנן ועס"ר ה" מ" בב"א מ" ושנ"ה ב"ז ו". וחולה שאין סכנה ע"ד קנ"ה מ"ג בהג"ה ונוקשה לדידן דרבנן ומ"י ה" אם עברה ושפשפה יבש צריך להמתינה עד שתהו ג"כ דרבנן עס"י תמ"ב: (3) אפי עס"א ועח"י ה" אם עברה ושפשפה יבש צריך להמתינה עד שחדע שעבר המורסן מעליה או תשפוף במי פירוה ועב"י בוה: (ד) שהוא עמ"א הנה בד"מ משמע דבנצלה ומבושל צוגן בשאר איסורין באין ה"מ אמור ב"ד צ"א בש"ך כ"ה בלא נמלח כלל בש עיונות המין ושמשמו האוודי לי ובי שמוד בל האוו האף מששים העור שמר דנה אם מששים העור שהי דנהי. אם שפשפו אוו רי בפורם, יבש ועדיין לא הדיחו האווו הרחה א' או מפשים העור שרי דנהי. בעור אית פילי בבשר אווו לית פילי כנראה מא"ר לכאורה שם ואף דע"י שפשוף נכנס מעם משהו בכל האווז מ"מ עדיין היתר הוא ונתכמל היתר בהיתר מין בא"מ ומותר לבשל אח"כ. ו שפשפו אווז צלויה כבר צונגת או רותחת במורסן יבש דמי הדחה כבר נתייבשו באור כבסי" בשומן אווו במ"א ו" תו הוי מי פירות ואין מהמיצין. ולכאורה אווו הי ששפשפו בסורסן יבש קודם הדחה אם רוצה לצלות כך בלי הדחה ומליחה כלל י"ל דשרי אף היור דאווו מי פירות ונהי לבשלו אח"כ י"ל דאסור כי שמא יש בפירצי מורסן שלא נקלת יפה ככסי" תס"ב כ"מ לצלות כך שרי ועי"ד ע"ו ס"ב בה"מ ועוד דבר חשוב יש לצדר בזה כאמור . ומלשון ד"מ שבתב שכא יש חסץ משמע בעין יורה כע"ש או כח"י . והנה מ"ש עד הלילה שרי וכתנאי שיאכלנו קורם פסת צ'ע. ואי"ה בש"ז יבואר עוד ע"ש: (ה) שלא עם"א והא"ר ד' שיקל דיעבד אף הבהבו ונטצא
רב"ז יבואר עוד ע"ש: (ה) שלא עם"א והא"ר ד' שיקל דיעבד אף הבהבו ונטצא
רמח מחומצת וראיה מתם"ו סי"ו הבהבו ונמצא זפק ובמ"א ל"ו דהופק מפסיק ה"ה כאן הקש
מפסיק ובי"ד ס"ח ס"ג וצ"ל דחיישיגן שמא היה נוגע חמה גופא בעוף וחמץ במשהו. והגה אם
נמלח בשר ע"ג קשים ושיבולת והחפים בתוכן מכוסים מכל צד י"ל קש דמי לכלי כל שאין אוכל

נמלח כשר ע"ג קשים ושיבולת והחפים בתוכן טכוסים מכל צד י"ל קיש דמי לכלי כל שאין אוכל מבע המלח להבליע בכלי ולא להפלים מהם וא"כ אין כח במלח להפלים מחמץ מקש המפסיק וצ"ע. עמ"ז כאן ג' ואי"ה בתס"ו במ"א ל"ו ומ"ו כ"א אפי" לועם כל היום אין מתמיץ דב" וצ"ע. עמ"ז כאן שההה שיעור מיל ודאי אין מחמיץ אלא אפי" לועם כל היום אין מתמיץ דעוסק הוא א"ר א" בשם לח"מ פכ"ש וכשו"ת הושב"א ז"ל תפ"ח דוקא אדם הלועם מביא לחימוץ הא נושך לאו וכ"ש עכברים יע"ש ועיין ס" חנ"ג. ועמ"ש אי"ה באות ב" מוה: (ב) ויהן עמ"א וכללא הוא כל איסור הנאה שלא כדרך הנאתן שרי לחולה שאין סכנה פסחים כ"ה ב" וחמץ ישראל. ואין סכנה שרי ולא ולעום שרי בחמץ שלא הקנה לישראל ואיסור הנאה מחמץ עכו"ם לחולה שאין מכנה שרי ולא ילעום שרי בחמץ ש"ע שלא הקנה לישראל ואיסור הנאה מחמץ עכו"ם לחולה שאין מכנה שרי ולא ילעום חמים מאומור בל יוצה מששהה ורא לחימוע דלהנית ע"ג מכתו אין אימור הנאה לחולה שאין מו"ב מנה לחולה שאין מכנה הואה לחומוע דלהנית ע"ג מכתו אין אימור הנאה לחולה שאין מו"ב האים לחומות הלחימוע דלהנית ע"ג מכתו אין אימור הנאה לחולה שאין מו"ב האים לחומות ב"א לחימוע דלהנית ע"ג מכתו אין אימור הנאה לחולה שאין מכנה הלולה שאים הנאה לחולה שאין מו"ב האים לחומות ב"א לחימוע דלהנית ע"ג מכתו אין איומר הנאה לחולה שאים הנאה לחולה שאים המכור בל יוצר לחימוע דלהנית ע"ג מכתו אין איומר הנאה לחולה שאים הנה לחולה שאים היום בל היומר בל מוצר בלהנית ע"ג מכתו אין איומר בל היומר בא מוצר בל ב"א לחימר בל היומר בל היומר ב"ג מוות היום בל היומר באומר בל היומר בל היומ חמים מאיסור בל יראה שמשהה ובא לחימוץ דלהניח ע"ג מכתו אין איסור הנאה לחולה שאין חמים מאיסור בל יראה שמשהה ובא לחימוץ דלהנית ע"ג מכתו אין איסור הנאה לחולה שאין מכור מנאה לוא השמיענו דחמים רפואה ועיקר האיסור השהייה בלא רפואה המין תכיום מרפא דאגב גררא השמיענו דחמים רפואה ועיקר האיסור השהייה בלא ע"ג מכה מי פירות עם מים ממהרים להחמיץ עסי תנ"ם ותם"ב) ועתום פסהים כ"ם א' ד"ה בדין יע"ש דבהנאת משבחת שלא יהא שלו ועפר"ח כאן שאלה בא' שיש לו כאב הרא"ש וכו' והשיב דאסור בפתח אם לא במי פירות יע"ש והנה אם אפשר במי פירות ודאי עדיף מפי ואם א"א כ"א ע"י מים י"ל אם נאמר דחצי שיעור לית ב"י מ"ה כ"א דרבנן עי"ד קנ"ה ס"ג הביא הר"ב בהנ"ה דאיסורי הנאה דרבנן אפי "דרך הנאה שרי לחולה שאין מכנה עש"ך מ"ו (והפר"ח כאן כ"כ בשם הר"ן פכ"ש) ואפי" אם נאמר ח"ש יש איסור ב"י מ"ה ואסור שוב לחולה שאין מכנה דלא שייך שלכ"ח בב"י כמ"ש המ"א הפר"ח מ"מ התום" בפסחים כ"מ ב" ד"ה רב אשי משמע כל שדעתו לבערו אין עובר עליו ומשמע האם א המ"ח הרבנו אין עובר עליו ומשמע דים או מכור ברנו מין לחולה שאין מכנה כמ"ש ב"ד"ה בא אימור דרבנו שני לחולה שאין מכנה כמ"ש ב"ד שם. דאף איסור דרבנן לית ביה ואפי' נימא דיש איסור דרבנן שרי לחולה שאין סכנה כמ"ש ב"ד שם.

וגם אי יש איסור תורה י"ל קודם שיעור מיל נסרח ונהעפש ממכה או יערב דברים המרים שאין

וגם אי יש איסור תורה י"ל קודם שיעור מיל נסרח ונהעפש ממכה או יערב דברים המרים שאין

ראי לאכילה והוי נוקשה ותוס' ריש א"ע נוקשה אין בו ב"י ולדידן נוקשה דרבנן ונס" תמ"ב

בהא דנפסל מאכילת כלב יע"ש וב"ד קלה מ"ל י"א דאיסור דרבנן שרי לחולה שאין סכנה אפי'

דרך הנאה: ו"ע"ין ח"י אות א" הקשה עם"ש בה"י י"ד קנ"ה לחלק בין עשה רמיה קודם פסח

להוך הפסח והקשה לעיו והנה אם נאמר שמ"ש התוס' פסחים כ"ם ב"ד דתו לבערו אין עובר היינו

בהניח ולא עשה מששה הא עשה מעשה עובר עליו ועמ"ל פ"ג שחו"מ ה"ג ומ"ש בפתיחה בריש

מסח לתוך פסח. ו"ל עוד כי קודם פסח מבמל ליה והוי רק דרבנן שרי לחולה שאין סכנה כמ"ש

מסח לתוך פסח. ו"ל עוד כי קודם פסח מבמל לה והוי רק דרבנן שרי לחולה שאין סנה כמ"ש

הכ"ם בשם הרשב"א ז"ל פ"ה מהל ימודי התורה דחמץ ש"ע ואין תוצה לוכות ב" או שלו ושפקיד

ואין זוכה בו רק לרפואה ולא ניוא ליה ועפר"ח כאן. ומיהו תוך המסח "ל יכמל החמים קידם

מימוע כההיא דתלמיד היושב לפני רבו וע" פ"ר מת"ו ור"ן ר"פ והבן זה יע"ש: (ג) הואיל עמ"א

שואמל הבהמה חמץ ויהנה מחמ"ם ועות" ד"ר: (ד) מזיעת החומה בצ"ל מ"א דלא כ"ג מוועת

שואמל הבהמה חמץ ויהנה מחמ"ם ועות" ד"ר: (ד) מדעת החומה בצ"ל מ"א דלא כ"ג מוועה

שואמל הבהמה חמץ ויהנה מחמ"ם ועות" ד"ר: ו"ן א"א אורת ה": (ה) ווש אוסרין עמ"א

ומשמע דעת המחבר עיקר כהמחירין שכתב דיעה א" בסחם ועס" תמ"ב במ"א בשר נבש אות ו"

ע"ש ומ"ש בכותל עץ שמא לחלוחית מים בעודו מחובר ול"ר להס"ב מים בענבים ושיבולת. התם ראף איסור דרבנן לית ביה ואפי' נימא דיש איסור דרבנן שרי לחולה שאין סכנה כמ'ש בי'ד יע"ש ומ"ש בכותל עץ שמא לחלוחית מים בעודו מחובר ול"ר להס"ב מים בענבים ושיבולת יש לחלוחית עצמן ונשתגה המים משא"כ בעץ. ועח"י ח" סוב לשהות אחר הססת ודע אם הניח שק קמח בחדר שיש בו הבל מים תמים והויע השק מחמיץ דהבל משקים כמשקים וכ"כ הח"י אות ו" ואשה שפה מורסן בבשרה יבש כשהויעה מחמת חום האש שבטרחץ יע"ש כתב הדרישה שק שנתלחלת וא"י ממה אם ממי פירות (אוזיעת החומה) או ממים הקכת מותר דהוי ס"ם שמא ממ שנת לחלח ואי ספה אם פטי פירות לא דינת וחודה) אי מירות ועסי' תפ"ר מי"ב ועא"ר ה' פירות ושמא לא בא לתוך הקטח כלום יע"ש והיינו רק בחוץ הויעה ועסי' תפ"ר ועא"ר ה' ומשמע היינו להשתמש בקטח אחר פסח רבפסת במי פירות אין נוהגין כבס" תס"ב ועם מים

בפסה במשהו ועמ"ח וחי"ה שם יבוחר. והם חכנו עכברים בקמח היינו בשק חבל בחבית ידל היו שמא לא בא לתוך הקמח כלום יע"ש והיינו רק בחיץ הזיעה ועם" חס"ד מ"ב ועא"ר ה" מידות ושמא לא בא לתוך הקמח כלום יע"ש והיינו רק בחיץ הזיעה ועם" חס"ד מ"ב ועא"ר ה" בכ"ח מ"ב ועולה הין מוסי בר"ח מוסי בר"ח כי צואה היו והשמע היינו להשתמש בקמח אחר פסח דבפסח בסי, פירות אין נוהגין כבס" מס"ב ועם מים כהב משום הקניבו לפחק להון משום בל חשקצו והמ"ז ולם בל חשב היו להון משום בל חשב היו בל משתמש בקמח אחר פסח דבפסח בסי, פירות אין נוהגין כבס" מס"ב ועם משתמע היו להון משום בל משקצו והמ"ז היו בכלל מי פירות ואם לש כי וושמע היו למתוך גם האידול היו בעולה עם ב"ל היו וושמע היו בעולה להיו בעולה במים משתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בעולה שתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בשתמע היו של השתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בשתמע היו בשתמע היו במים היו משרשות במ"ע היו במים היו במים היו במים היו במים היו במים היו במים היות השתים היות היו במים ליו ביו ביום במים ליו ביו משתמע היות היות השתום ליו ב" מ"ב ביות במים במים ליו ב" מ"ב ביות במים היונים של חדב ביות היונים ליו ב" מ"ב ביות במים במים ליו ב" מ"ב ביות במים במים ביות משרב ביות במים במים ביות במים במים ביות במים ביות במים במים ביות במים ב

כלי מים דמוחר לשהוחו ואפשר למהן דהייש לרש"י בסי' חם"ב הין לשהוחו וטוב למכור לעכו"ם ומיהו ירלה שה"ל לההדורי כ"כ למכור דבעת הדחק שרי הפילו ללוש בהם ולחכול. ומ"ש בשם הרוקה הרדל שלה יהה טחון בקערה חמן דחריף ודוחקה מפליש ומצליע ולא מהני הב"י ונ"ע בר נ"ע עסי' חמ"ז בזה. ומיהו קמח חטים שלנו לחומים חמן הוא ולריך למכור אף בלי מים ואם הפי' נחערב קודם פסח חערובית ממש אלה שיכול לבחוחו אחר הפסח הוי בני מים וחם הפיי נחערב קודם פסח הערובית מנום יונו עיבוד נביאתו נותו הפטח האל לכחחלה אין ללמוד בפחום משפים ברי חוך הפסח דייל מעמיד או ניכר ומיהו מדלא מפרש בפשיטות נחערב פחוח משפים משמע בפסח דיעבד אף פחוח משפים שרי עה"י בחנ"ג וכאן ואיה במ"א א' יבואר עוד:

תסה (א) אפי׳ עט׳ז הוגה אפילו השטוף בלוק היינו לומר דלונן אין מחמיץ ועא׳ר ג׳ הקשה

דברא"ם מבואר אפילו בצוכן אסור לשטוף אח"כ ועסי חס"ו וי"ג אפי לא חשטוף בלוגן אח"כ אסור (זיעה אדם אין מחמין) משום גזירה דשמא לא משפוף יפה ל"פ. והוי יודע דמורסן זה שהוזכר במשנה יש בו מחלוקה מה הוא עבי' חנ'ד במ"א א' אם קליפה הגסה או דסה ושניהם בחטה הם לא שפרייא"ר כי שיבולת ודאי אין מחמיץ. ואמנם גם המורסן יש לעיין ביה מפני שראיתי לרבינו הגדול בפני יהושע פסחים ל"ע ב' דשריית מורסן חמץ נוקשה הוי דחין רחוי לחכילה יע"ש ובת"ח תת"ז ה' דנוקשה בטל בששים י"ל דמורסן בטל בס' בפר"ח ומת"ש הר"ב בהג"ה ס"ג מורסן בחווז לא במשהו י"ל דא"א בלי קמח דבוק בו כמ"ש המ"א ב<mark>הנ"ד ה' וע' במס' חרומות פיא</mark> מ"ה הילוק בין ישנות לחדשות א"ל משמע שאפשר בשן בלי קמח ובמנ"ד כתבנו מזה א"כ נ"מ טובא בזה גם בי"ע אחרון של פסח יש נ"מ טסי' חס"ז : (כ) שהאווז עש"ז ועפר"ח והמהבר ב"ד ז'א ס"ז מתיר בפילי בללי לוכן בהדחה וכ"ם הי
בפה במבהו ההמיר וכמ"ם הר"ב בהג"ה ומש"ה כתב ים מי שלומר. וכן דרך החתבר
בפה במבהו בחלום ולא כ" הולק בזה הלכה כן ומ"ם בצם ים מי שאומר או שלא מלא כיא
בכ"מ שכ" יש מי שאומר ולא כ" הולק בזה הלכה כן ומ"ם בצם ים מי שאומר או שלא מלא כיא
בפוסק א" כן או כמו כאן לע"ג דאפי השורי והרא"ם והטור כתבו לאסור האווז לפיטתם בי"ד בטור דאף הי בפילי אסור כולו משה"כ המחבר פסק דאף צלי צוגן שרי בפילי כ"ש חי אלא דנ"ל להחמיר בחמן במשחו מש"ה כ"כ. וצלי צוגן דאוסר שם הר"ב באין ה"מ א"כ בחמן י"ל בה"מ אפבר מדינא והיינו חוך הפסח . ויש לשיין בהנאה באווז הי פילי אי מוחר למכור לעכו"ם כה"ג כיון דנראה רק ממנהגא ואפשר דאבור מדינא וליע. ועסי' תס"ז ואי"ה שם יבואר עוד: (ג) ויתן עס"ז משמע דעהו הפילו נמלא העים בהיכן שרי דמי פירות אע"ג דיבשל העוף אח'כ כבר נחבטל בעודו היחר בעוף קודם ההימוץ. ומ"ש בחין לחוש במח כבר חמולה החשה דלא מחזקינן איסורא כ'ה ודהי ועשו"ח ל"ל קכ"ב ולעיל חס"ב חשה בדבש שרי ולא היישינן שמא היתה המולה כבר. אבל חטה מהומלת והבהבו משמע דעתו לאסור וכמ"ש המ"א ה' אבל בא"ר אות ד' דעתו להתור אפילו בלא קליפה כיון דאין נוגע בו רק ריח חמץ יע"ם ה' חבר בחיר חות ד' דעהו נהחיר חפיבו בנת קטיפה כיון דמין זוגע כו לק לית מתן ובק"מ יל בזה דע"י קליפה עכ"פ יש להחיר כבסימן חס"ז במ"א ל"ז בזפק כה"ג ואי"ה שם ישאר עוד. והנה י"ל בין הבחוב דכאן שהעטן העולה מחתן כמתן דמי וז'ש המ"א ה' עי"ד ישאר עוד. והנה י"ל בין הבחוב דכאן שהעטן העולה עוד מאל"ץ דאסור וממ"א בתר בחיר שהיה עולה עשן מאל"ץ דאסור וממ"א בחו"א למ"ד. ומ"ש שם ומש"ה יש לאסור כל העוף בנמלא הטה מחומלת משא"כ בזפח דנימא דהאש פועל שמפלים החטה להעוף לא אמרינן ועסי' מס"ז במ"א ל"ז וט"ז כ"א ואי"ה שם יבואר

תסן (א) ויש עט"ז אף שרואה בנותר שאין ריר כתם פרה יש לה ריר ואפשר נתייבש ונחקנח ויחמיץ ורוק הבהמה מחמין כרוק האדם וכן רוק עכבר ובתנ"ג בע"ז ב' ומ"א ה' זמה קשה אין מעט רוק מחמיץ יע"ש . ועמ"א ג' משמע אף בסוס וכון הדבר ליחן מעט לפניו בלא ישאר מאומה ועח"י ה'. ואות ג' שם רקק דם א"א בלא לחצוחי רוק כמו הלילה והיינו במוללת יע'ש ולפ"ז ברקק דם גרע טפי דמי פירות עם המים ממהרין להחמין עסי' תס"ב : (ב) מותר עט"ו משמע דגורם זיעת החומה או חמור עמ"א ה' לחלק בין כותל אכן לען (כ) הורתו שטר משמע דבורם ויעם המתחה מו מתור עמי ח ה" להנק בין כותני חבן לען ועפר"ח כאן . ועסי' הנ"ג במ"א יו"ד זיעה בהמה דיעבד י"ל דאין מחמין ועח"י שם : ורבה כאוי להזכיר כאן כי המעיין בב"ח משמע דג' מינים הם מים ומי פירות וחולדה בפ"ע כמו מלה בס" תש"ב ולואת החרנגולים הוי חולדה בפ"ע ואם מים אין ממהרים להתמיץ כק שישר מיל ושין לבוש שדומה לחתץ ואסור מדרבגן משמע מי פירות עם מים נוקשה יע"ש ושיון א"ז: והגה מ"ש חולדת המים כמים ולעיל פי' ק"ם פ"י חולדת המים אם ריסק טין דג לנט"י ובי"ד ר"א כל"ג יע"ש ול"ע בבומן דג בפבח אי הוי מי פירות כבומן אווז כי לכאורה לאו כללא הוא לגמרי לומר חולדת המים מחמין ואין לך אלא מ'ש חז'ל בפירוש והנה מז' משקין יש מהן שמכשיר ומקבל טומאה ואין מחמין וע' פרק טשירי מהט'א ה'ב מי רגלי בהמה לאו חולדת המים ומי רגלי אדם הולדת המים והוא תיספתא עכ"מ שם ובמכשירין פ"ו מ"ה מי רגלי קורקה המוס ומי לגלי מדם מולמ המים והוח מיספתה על משם ובתכשירין פין מיה מי רגני מדם בין גדולים וקסנים חולדת המים ופי' הר"ש שם משקין היולאין מפה הטבעת הח לואת אדם הין מחמיץ ע"ב מ"ז הרעי כו' ובר"מ פ"י מהט"א ועה"י. ע' במרשירין שם מ"ו מובו וש"ז משמחין ומכשירין ובמ"ז חמי עבריה לא מטמחין ולא מרשירין וא"כ ל"ע טובא כי אין למחמין וממי שבריה מאין מרשיר שאין מרשיר שאין וחמי שבריה אין לא מרשיר מאין מרשיר שלין מרשיר שלין מרשיר שבריה דרך מפוחים מבריה דרך מחמחין ועסי" מ"ם ב מס מ"ה בתמי עבריה דרך אחמה יע"ש, מפוחים משליר מרשיר מולים מולים מולים מולים משליר המולים ל"ש מולים מ המולים שמ"א הס"ב ופר"ח כאן חומן אדומי יע"ש הלב האשה הנית הא"ר באוח י"ב בל"ע הלב בצירי הוי מי פירות. ודם וחלב בצירי דהוי מי פירות לחומרא ולא בעל בס" או דם דגים ודם החדם היכא דליכא מ"ע" ומי רגלי בהמה עפר"ח וח"י ואי"ה באות ד' יבואר עוד

בזה. ודעת הפר"ה בחס"ז שם משמע לחסור כשידוע שיש חטה מחומלת יע"ש בזה :

יא הוז עט"ז דאפילו באוחז מקום המלוחלת אפ"ה שאר הקמת לריך ריקוד ועמ"א ו' ל) לא עט"ז דכל שיכול לאחוז בשק במקום המלוחלה ומעע יוחר מהני אף חוך הפסח ואף נחייבש דלית חשש משהו וכל שא"א לאחוז בשק שנחלחלה בהרבה מקומות אז אם עדיין לח מהני ריקוד וא"ל אסור ובמ"א ה' אי"ה יבואר בזה ומ"ש בתנ"ג אות ב' לחלק בין נתערב קודם טחינה או אח"כ אבל שאר אהרונים כהבו כי קמה לח בלח הא פירורין הוי יבש בלח ואוסר בפסח במשהו ועמ"א ואי"ה שם יבואר. ואם אכלו עכברים בקמח היינו בשק אבל בחבים י"ל

לבירות מנפופין משור לין שהיות מופרפות זוה ציל דשת הגדות ברתה להשר היינו בעסק גמור ורחיה מדהונדך דיפ לחבועים בדרף שימ בעסק גמור חוץ שהיות מוטרפות הדרא קושים (דלא כמו שהבין ההה"ד בדבריו החלה וז"ש הלא שקלר כלשונו יש"ב היטב) ועמ"א חנ"ט אות ד' והר"ד בחנ"ט בהג"ם שה"ד שם וש"מ לדידן טיף טיף בלי שום הפסק הא אם סיה שום הפסק לדוכחיה למה השמינו ר"פ בדלף היל"ל אמשנה בלש בשום עוסקות בכלק כ"פ א"ע דשהיות מלטרפות כמ"ש התחיד שם וש"מ לדידן טיף טיף בלי שום הפסק הא אם סיה שום הפסק הא אם סיה שום הממין דאין עסק גמור וכאמור וז"ש הח"י דלא כנ"ן אמיתיים והחלמידים לא ימהרו ללמוד כ"א בממון .) (והבן זה: ראשום שירושים בהא דטיף טיף ודברי הח"י אמיתיים והחלמידים לא ימהרו ללמוד כ"א בממון .) (והבן זה: ראשום אום ברים ברא שור מוף מור שהיים ברא במון ברים ברא ביותו שהיים והחלמידים לא ימהרו ללמוד כ"א בממון .) (והבן זה: ראשום שהרים ברא שהיים ברא שהיים ברא בראשום של היים ברא ביותו שהיים ברא ביותו שהיים והחלמידים לא ימהרו ללמוד כ"א בממון .) (והבן זה: אום בראשום ברא

הקדמה לסימן תסץ

ראשונה לריך להקור פי' החימון בעיכה אימחי המן גמור ואימתי ניקבה . וכימן החימת ו אשוצו. נדין כנוקור שי החומון בעישה מינוני למוך גמור וחימתי מיקבה. ישיתן שחיחת בחפים וה' מיני דגן מה הם ואם הטים בלימוח הוי חמן גמור כל ביב בהם סימן הימוץ או נוקפה הוי. והנה בעיבה נתנו חז"ל ביעיר כקרמ הגבים המץ גמור וחייב כרה הכסיפו פניו נוקבה הוי ככסי' תנ'ט בפור וש"ע ס"ב ופסחים מ"ו א' ומ"ח ב'. ויש שד, נוקפה מי פירוח עם מים כבסי' מס'ב ועם פירבנו דנוקבה הכסיפו פניו לדידן דרבנן אבל נוקבה מי פירוח עם מים וניכר בהם הימון י'ל דאף למ'ד נוקשה הוי מ'ה הוי יע'ש ומ'מ אפשר ב'י ליכא ביה ונית בעבר הפסח עליו עם"ם המ"ז. ויראה דוקא רוב מי פירות עם מעם מים כא רוב מים משהו יותר ממחלה ומעם מי פירות בהר רוב אזליק ויש בו כח לחתן ואם ניכר כקרני הגבים הייב כרת הבל מי פירות לבד בלי מים הבי' שהה כל היום ונתערבו סדהיו זה אין זה חימון בהם . ופסחים ל'ח ב' מבשל מחמע ליה כו' והיינו אפי' חוך פיעור מיל בפושריו להן הם היחון כםם. הפסרים לחבר מפפר מחשב פים כדי המים אף שירב אה"כ מים עמו חו אין עפ"ד בם. וקבה לימא מבובל במי פירות לבד בלי מים אף שירב אה"כ מים עמו חו אין מחת אף לדידן בתם"ב דפעת הדחק פרי במי פירות לכבל אם אח"כ עירב מים אין בא לידו הימון ובחשה בלימה כה"ג י"ל כמי בה"מ באין הובבין במא לא נתבבל יפה ועמ"א חס"ג ד' ואי"ה בפנים יבואר מזה. ולרש"י שפירש מי פירוח לבד במח לה נהבבל יפה ועמית קשינ ד' וחיה בפנים יבוחר מזה. וכרשי שפירם מי פיקות לכד מוקשה היי ה'ש. ומיהו נהבבל במי פירות כמהב"ל ועירב אח"כ מיש יראה המון גמור וראיה מחש"ב שם במא לא נהבבל יפה: נאש בהה עישה ביעור מיל אף באין סי' חימון כלל היי חמן גמור והייב כרת ואף שלא נמלא כן בפי' מ"מ הכין הוא וער"מ פ"ה הי"ג מהו"מ שיעור מיל והבשיפו פניו אסור משמע לכאורה ביעור מיל והבשיפו פניו הדא הוא אדרבה דוק מרישא איפרא הבלק החדם וכייל עמו שיעור מיל וכמ"ש המ"מ דקרני הגבים עש אדרבה דוק מרישא איפרא הגלק החדם וכייל עמו שיעור מיל וכמ"ש המ"מ דקרני הגבים עש משמיע קול חדא הוא ומיניה ה'ה שיעור מיל. והיינו הניהו בלי עשק הא עושק כל היוש אפי' וזה כל שלח מלדו סימני עשק כל דהן אין מהמן וכההיא דפיף פיף בם לים ב' וא"ח חנ"ם. הא נילדו סימני חימון אפולו הכסיפי כניו לא מהני שסק בבלק וקרני חגבים הייב כרת סקס אמרו ע'פ הרוב כל ששסק אין בא לידי הימון. גם הטלח און מהני לשסס ומן הבתם אמרו ע'פ הרוב כל שעובק אין בא לידי הימון. גם השלת אונן מהמי לעיכה כבבי' הנ'ז ס'ב ועמ'א שם ו' הניח בל'ע ועח"י שם אות י'א ות'מ ודאי פושרין כתמימות

אדרבה מי פירות עם מים ממהרים להחמיץ ולכתחלה ליכא כ"ס: (ו) יאהוו עם"א ועם"ז ד" שה רק חומרא בעלמא משא"כ בא"א לאחזו השק רק בעידו לח ירקד אז הריקוד מעכב: (ז) ואם עם"א רק חומרא בהרבה מקומות דא"א לאחזו השק אז בענן ריקוד ודוקא בעודו לח: (ח) ירקד הקמח שמ"א ההול אח אות "ב ועמ"ז ב" וכיון השן אז בענן ריקוד ודוקא בעודו לח: (ח) ירקד הקמח מציה לבער החמץ שרי לרקד ע"י עכו"ם: (מ) דמפריך עמ"א דנהייבש לא הוי לח בלח אלא כיבש כלח לא כמ"ז תנ"ג ב" ומשמע כל שנחייבש קודם הפסח אף דהריקוד בפסח שיי ואף דחוור עינו ביבש בלח מ"מ מה"ג שרי לשהותו עמ"א תמ"ז י"ב וי"א משא"ב כשנתייבש בפסח ודא" ביש אחרון מותר החתה ע"ש. ועב"י משמע גם הריקוד היה קודם ומש"ע לא משמע כן, ועמ"ז מ"מ אחרון מותר הותה ע"ש. ועב"י משמע גם הריקוד היה קודם ומש"ע לא משמע כן, ועמ"ז מ"מ מ"ל ג"ב כמ"ז והיינו כשאין רואין מקום שנתלחלות ע"ש ואם נשכ"ו בכמה מקימות בשק שא"א לאחוז ולנהל השאר משמע דאפור: (י) המל עמ"ז עא"ר י" מי רגלי בהמה נמי מחמיץ וצואת תמ"ל בת"ב בתוך ליוהר בזה: התנולים דאין מחמיץ בצואה עבה וע"א הא יש בו להלוחית משקה מחטיץ וצריך ליוהר בזה: תכון בתוך ב"ו בש"ך אות ל" ועמ"ש א"ה באות ב" תכון בתוך כ" עמ"א ה"ה באות ב" בשור הפעל מ"א מי"ר פ"ו בש"ך אות ל" ועמ"ש א"ה באות ב" בע"ז דלא מתני הכרוה אל"ג דבמריפה מהני ע"ש ואר"ן בתשיבה נ"ם משמע רישומן ניכר ונתפסם בתני ע"ש ואר"ן בתשיבה נ"ם משמע רישומן ניכר ונתפסם בע"ז דלא מתני הכרוה אל"ג דבמריפה מהני ע"ש ואר"ן בתשיבה נ"ם משמע רושומן ניכר ונתפרסם בע"ז דלא מתני הכרוה אל"ג דבמריפה מהני ע"ש ואר"ן בתשיבה נ"ם משמע רושוםן ניכר ונתפכם אדרבה מי פירות עם מים מתהרים להחמיץ ולכתחלה ליכא כ"ם: (ו) יאהוו עם"א ועם"ז ד" שוה

בע"ז דלא מהני הכרוה אל"נ דבסריפה מהני יע"ש וער"ן בתשיבה נ"ם משמע רישומן ניכר ונתפרסם בעיר שרי למכור לככור מכן וצ"ע קצת ממ"ש באלפסי דארו עם "מ"ז א': (כ) קודם עמ"א כ"ה לשון הד"מ ז"ל פ"ה ה"ם כדי שוכלה קודם פסח וכ"ה בנכרא מ"ב קבא היינו לעכו"ם כי היכי דכלוא קםי פסחא היינו דליהוי ס"ם כו" (עלח"מ שם שמא יאכלנו אחר הפסח משמע כח"י א"קסח בניכר ועובר ב"י ויאכל איסור אחר פסח וה"ה דהמ"ל ב"י וי"ל מבמל ליה כמ"ש א"ר שם אבל יאכל אחר פסח אף בסלו אסור כמבואר בתס"ח ותס"ם) ובשנה ה' אף כעם אסור לעכו"ם דליכא כ"ם אף באיסור דרבון ביצת נבילה אין מוברין שאין עושין ספק דרבון לקולא לכתחלה וכ"ש תוס' ע"ו דאל"ה י"ל ההוא דע"ו היה קודם ואח"כ פסחים והדר ג"ב מע"ו וקכא בעם לעכו"ם שדי אף באיסור לו"א יל ההוא דעין היה קודם זאחים פפחים והדר גיב מעד וקבא בעם לעבום שני אף באיטור לדא האיל ציוך מעה פעם ב" ותרי המעשים בב"א הוי ואפ"ה הוצרך לסיפא. וי"ל להר"מ ו"ל לא הוכיר שאין ניכר החמץ וע"ז קדים וכאן בביקוע ומעה שניכר ואותביה דימחון קמח לר"ן עב"ז א' ומ"מ א"כ לכה לי דכליא קודם פסחא וי"ל כי חיכי דכליא כלובר שאסור לשהוהו וצריך למכור מעם לעכו"ם כי חיכי דכליא החמץ מרשות ישראל קודם פסח ובע"פ בשעה ה' נמי שרי ודברי הב"מ י"ל לעכו"ם כי היכי דכליא החמץ מרשות דאל"כ בלא ביקוע דהוי רק ספק חמץ עמ"א י"ב לשתרי וע"כ דס"ם נמי אין עושין לכתחלה בידים דאל"כ בלא ביקוע דהוי רק ספק חמץ עמ"א י"ב לשתרי וע"כ

ביים

כבוי הגיז טיב ופניח בנית וחלי בל חום ואף מעליע שהרי אם בי"ש אי דפה מהי השלה און עד הוף יום ב' ואף דכבוש כמבשל ומבושל מהמע זה פשרת הרות אין מבשל החומון. והנה השלח לות מהני אף כל היום ואף מעליע שהרי אם קרא שם בי"ש א' דפה מהי השלה לוון עד הוף יום ב' ואף דכבוש כמבשל ומבושל מהמע זה פשרת דלהפלים ולהבליע הוי כמבושל אל לענון הימון וה"ג אם רואה סימן הימון לא מבשל ליה השלה לול המעל ליה השלה מושלה לול במבל מושלה אול בחיד דליהוי המן גמור ולחייב כרת שליהם רק זה לבד מזאנו בדברי הז"ל פסחם מ"ם א" לחת השים הברש א החוקים שים פלשת מושלה של שלה של מוקד היה ביקש מושרה שלים משלה משים ה"ג דאין הימון וכ"מ ברא"ש פכ"ש מ"ם א" ואי ואור בעים בי"ם מ"ם א"ה הוי להשלה בפנים א"יה וע" מלמן אייה דהשלה לוון בחשה היול בא המשה השלה און בחשה היול בא המשה השלה און בחשה היול בא המשה השלה במושלה און בחשה היול בא המשה השלה המשה השלה המשה המשלה המשלה אל במושלה מול בחשה היול הביל המשלה אל מול בחשה המשלה המשל במצלה חסה בקועה בעיסה כיון דעיסה לא נחחמלה קודם מיל כ"ש החטה ועסי"א ועמ"א אות ד' הביא ראיי וביאלר בפנים אי"ח ויביאלר בחטים הליקי טעיסה לא נחחמלה קודם מיל פשיטר ועסי"א ועמ"א לחיד אוני ווביאלר בפנים אי"ח המישה בהוא הביקוע לריך ליחוש במח הביקוע לריך ליחוש בהוא הביקוע לריך ליחוש בהוא החטים בועור מיל אם הוי חמץ בעירור וחייב כרת או נוקבה הוי . ולדידן נוקבה דרבנן . ומיהו בלא ניל שום ביקוע ובהה החביים ביעור מיל אם הוי חמץ בעירור וחייב כרת או נוקבה הוי . ולדידן נוקבה דרבנן . ומיהו בלא ניל שום ביקוע וחיד נייחי ללחידה מתה בהקבה רבינו אפרים מארבא דעבעה בחידת אלא בלא אם נהבקעו והולרך לחלק בין מינה נייחי ללחידה ע"ל בלא פכ"ץ מארבעה בחידת אלא בין אף בהו ביעור מיל ולקמן אבאר עוד. ואמנה הלבוש בסשיף ע"ל כתב הבבול אות בביול אותהבקעה מתב אפ"ה נחבקעו ממש לא והמנוע מתור הרי"ף א"ל לפובל השים בעייהו הוי הפק הורה הן המר עוקב הור המן המור הורי הוריך הבור ל"ש בית הבקשו בית הבריץ הוריך הבור אל בתורין מבא בילה בחיד בליח ברוריך הבור להורין מבאן בליות בבא עליהם מים ומה בקשו בהים בליות ובהה בישר מיון וההים ביתור מול הבקעו מתם הבריץ הוריך הבור לביות הבריץ הבין ביתור מול הוריך הוריך הבור אל בתורה לוריק הוריך הוריך הבור אל בתורה המור הוריך הוריך הבור להלק בין להיה לות המור הוריך הוריך הוריך הבור להלק בין להיה לות הבים בליות ותבים מלם לוכן המור בבים לוכן הבים הלונות הלונות הלונות המור הוריך הבור הבים הבלים לוכן הבריך הבים המור הברים הלונות הי מ"ל" מו חדר ברח ולם בהו בישר" מיל ולם הבקטו בזה בובר רביע להכרים להלק בין למיהה ובין מיות ועימים לי "ד לב"ז ל הבקטו שב ה הבל ה לו מבל אל הם בישר מיל בהו בישר מיל בהו בישר מיל בהו הבל הו מבל אל הם בישר מיל בהו הבל הו בישר מיל בהו הבל הו בישר מיל בהו בישר מיל בישר בישר מיל בישר מיל בישר מיל בישר בישר מיל בישר בישר מיל בישר בישר מיל בישר בישר מיל בישר ליה בש"ך אות הי"ד מזה וכאן אין להאריך : רבון (א) או עט"ז ועמ"א דלא כעולת בבח דהיים שמא יטחון העבו"ם וימבור ליבראל כ"ב הר"ן לשטחיה דהין ביקוע ברי בהטים כלחיתה ומוקי במבוקעים מבא"כ לדידן כרבינו אפרים

רסו (א) או עש"ז ושמיא דלא כעולם שבת דהויש במא יטחון העכו"ם וימכור ליבראל כ"ב הר"ן לשיטחיה דהין ביקוש שרי בהטים כלחימה ומוקי במבוקשים משא"כ לדידן כרבינו אפרים בס"ב דמינת נייהי וכ"ה ברב"י פסחים מ"ם והני השי דלא מינכר כל אחי מקבה בפשישת מכלהים לשמן יכר אלא ברשא לישראל שרי הבי או מיכר או מוכר לעכו"ם אם אין החימון ויכר אלא ברשא לישראל שרי בלא הודעה אש"ש בכל הוש שיחון וימכור באין ניכר אל ניכר האון וכ"ה בלשש והילל הטים בשבעו אין מוכר כך הבל להוש שיחון וימכור באין ניכר האו ל"ג בחשם חימון גם לרשנו אפרים אין ודאי מתן רק פפק ואפשר כה ליד ואות ד"א לא החשש שממור כך כיון באין ניכר ואם נהבקעו פשימא אחור דהו ד"ח וחיישיגן שיטחון ורכות ברישא ומילה א' וא"ר א' וא"ר א' ואיד שובר שמיא דעובר שבלא בב"י עא"ר שם דמבעל דלא חייתא יע"ש. ועמ"א א"ב א"כ סבק המן שבר הפסה דרבון ממ"ג אות מ"א ל"א ואפשר מוקשה הוי ל שלא נוסף האו ל לאל מויא א"ב א"כ סבק המן בעבר הפסה דרבון עם"י תח"ח ומת"ע ושם מבעול בלא מות בעו"ה האון להאמר כק חש"ש היומן לא מתוך להודעו והמ"ח הש"ו להאור כק חש"ש היומן לא השבעו האור בניכר הביקוע אף לשנו"ם בב"ע השור להודעו והמ"ח הש"ו והמ"ח הש"ו והמ"ח הש"ו ל" ביום במ"ח ביום ל"ב הודעו והמ"ח הש"ו והמ"ח ה" ביום הבים היינו בין לושראל לשכו"ם בבל בהודעה ולשכו"ם בלא הודעו והמ"ח ה" לו המחבר בושרה ביו במ"א בלא בהודעה ולשכו"ם בלא הדיע היום מ"ם בשכ"ם משה"ב לובים הב"ח ולשכו"ם בלא הדיע היום מ"ם בשכ"ם משה"כ לובראל בהודעה ולשכו"ם בלא הדיעה כיום מ"ם בשכ"ם משה"כ לובים הוא לשכו"ם בל לשכו"ם בבר בהודעה בל כן שמ"ח ל" וכ"ח ורמ"ח הכ"ח וכל המודעו ומה"ה ל" והתחבר כוברים דוקא לשכו"ם בל לברל בהודעה ביו בוש"ח וש"ח והיו לה בשכר הוברים הב"ח ובמ"ח הביו במ"ח הבל בשכ"ם מבח"כ בשכרם הבל לשכו"ם בבל בהודעה בם כן שמא ביולו הביור בכל בשלה בבל הפודעה הב"ח ובמ"ח הב"ח וכל המבר לבכלה בוברים הוא לשכו"ם בלל המדער בובר בהודעה בם כן במא בשלו הביור לבעל השכ"ח המבל הבעל השבת הבוב להבים הוא לשכו"ם בלל הביבר הב"ח הלל לבבים הב"ח הבל בשל הבעל השישר לבכים הוא לשכו"ם בלל הביבר לבים הב"ח המל לשבר לבכלה בלב להבים הבל הבלל הביבר הב"ח ה"ל לבבים הב"ח הבל בשל הבעל השניה לבים הבל הבלה לב"ח ה"ל לבבעל השב"ח הבל הבל"ח הב"ח ה"ל לבב"ח הב"ח ה"ל ל הרבה בהודעה וע"ז הקפה הע"ז דודתי הר"מ ז"ל והמהבר כוברים דוקת לעכו"ם מעט הת ליברתל בין רב ומעט בהודעה שרי דוקת והטור שכתב ומסתברת כבעל השישיר לביניתיה דגרם קבא ליבראל. עב"י. ומיהו להלכה הסכים למהרש"ל ז'ל וכני׳ הטור לישראל קבא ובהודעה דוקא דאין סומכין ביאכל קודם פסח דבחוקה ורובא נמי אין סומכין כל היכא דיש לחקן בקל ככהוא דר"פ נישיליה הא סרבה בהודעה לא שמה שבק להודיעו ולעכו'ם מעט שרי דהיי שים שמא לא ימכרנו לישראל ושמא יאכל ישראל קודם פסח אף לכחהלה אין עישין ס"ם בידים זה פדיף דמבתמת יחכל לנרכו. ניש היסור לשון בפ"ז וג'ל משח"כ במוכר מעט לעכו"ם יש ס"ם. ולישרחל רבותה ודוקה מעט בהודעה והכ"ח ס"ב מחמיר כסי הנרחה לעכו"ם מעט חסור ולישרחל

בחד'ם

מעם שרי דע"פ הרוב לביתו קונה ואת"ל דשמא ימכר לישראל שמא יכלה קודם פסח ומש"ה שרי ס"ס כה"ג והכן: (מ"ש סיי"ג בי"ד קל"ד ס"ה צריך ביאור דשם סיירי שאין ניכר ימה בכך שיורגש המעם ס"ט יבוא ישראל להפסיד ולטעימת איסיר וע"ש בש"ך אות כ"ג וכ"ד ותוס" ע"ו ס"מ ב"ד"ה שקול ובפתיחה בריש הספר הארכתי בזה יע"ש. וע"ד בש"ך נ"ז אות נ"א ופ"ד אות י"ז התיר בקסח מתולע למכור מעם לעכו"ם ויש לומר התם ס"ס איכא כמ"ש באית י"ח ומש"ה בצירוף מעם דלעצמו לוקח שרי . ום"ש בשם כ"ה בשם רי"ם בי"ד חלק שני סי' ב' עיינתי שם וכתב דגן שנבלל ולקח שרי . ום"ש בשם כ"ה בשם רי"ם בי"ד חלק שני סי' ב' עיינתי שם וכתב דגן שנבלל ולא נחבקע אין איסורו אלא מדרבנן לשיפת הר"ס ז"ל (ער"מ פ"ה מחו"מ ה"ו וס"ח ובהקדמה מאן הארכתי) ואם"ה לא ימכור לעכו"ם דאין עושין ספק דרבנן ולא ס"ס לנתחלה יע"ש ופ"ש כ"ה ס"ס הוא ל"ד א"ג כם"ש המ"א לקמן אות י"ב דגן שלא נתבקע היי ספק איסור וא"כ שפיר הוי ס"ס מיש ומיהו נודע ספק האחד תחלה . ומ"ש לכאורה סובר בכ"ע מעם תלינן לעצמו לוקח דאל"כ ממש וסיהו גודע ספק האחד תחלה. ומ"ש לכאורה סובר בכ"ע מעם תליגן לעצמו לוקח דאל"כ אין עושון ס"ס בידים כבר כתבנו שזה רגיל וקרוב לודאי ובצירוף שניהם מתירון. ובמקום אחר הארכנו בזה אי עושין ס"ס בידים או ספק דרבנן ועסי 'הפ"ז במ"ז אות ה' ע"ש. פ"ד ביצה א' כתכנו הארכנו בזה אי עושין ס"ס בידים או ספק דרבנן ועסי 'הפ"ז במ"ז אות ה' שהרי ובשו"ת א' כתכנו מזה. אה"ע ה' מהריב"ל ס"ג ס" ל"ב: (ג) דכיון עמ"א הביא רק דעת רבינו אפרים בסור וכ"ה בהמחבר עש"ז ג' ולחיתה לדידן עס" תנ"ג במ"ד ו"ומ"א מ" ומט"ש לענין דיעבד ועם"א כאן "ב ובהמחבר ע"ז ג' ולחיתה לדידן עס" תנ"ג במ"ד ו"ומ"א מ"ח ומשמע דחייב כרת ואם לא נתבקע רק שהה מיל או בתבשל חם שאין מעלה רתיחות "ל ספק הוי עמ"א "ב ומ"ש בהגמ"י פ"ה והאובלך רק שהה מיל או בתבשל חם שאין מעלה רתיחות "ל ספק הוי עמ"א "ב ומ"ש במיסה בלא שהה מיל ולא בכרת עב"י הוא ל"ד עפר"ח והנה מה שצריך לראיה אע"ג דכ"ש הוא מעיסה בלא שהה מיל ולא נראה כ"ל משאל הדתה"ד שם בשהיות אי שלא נראה כ"ל משאל בתה"ד ב"ל ש"ל מ"ל ב"ל בילה בינא היום ב"ל מ"ל ע"מ ה" בינא בינאה נוכח ב"ל מ"ל מ"ל מור ב"ל בינה בינא היום ב"ל מ"ל מ"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל בינה בינא היום ב"ל מ"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל בינה בינא היום ב"ל מ"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל בינה בינא היום ב"ל מ"ל מ"ח ב"ל ב"ל ב"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל בינה בינא היום ב"ל מ"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל בינה בינא היום ב"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל מ"ח ב"ל בינה בינא בינה ב"ל"ח ב"ל מ"ח ב"ח ב"ל מ"ח שלא נראה כו' משא"כ תמה'. ומ"ש שנ"ם בתה"ד קב"נ לכאורה כוונתו דהתה"ד שם בשהיות אי מצמיף הביא ראיה מדגן שירד דלף מיף מיף פסחים ל"ם ב' וכפי הנראה גורם דנ"ן עס"מ פ"ח מחו"מ הלכה י'לא קמח אמא כל שלא שהה בדגן שינור ימל אין חימוץ קשה א"כ מח מייתי האיית מרב פא דלא קכע מילתיה אמשנה דשלש נשים פסחים מ"ם ב' דסובא אשטעינן אף דגן שהיות מצסרפות ועור דבלאו ר"פ הך ברייתא דגן שנפל דלף כל היום אין מחמיץ לאו משום מרא ועסקות אלא דגן שלא נתבקע שרי והר"ן סובר באמת כן דארבא דסבע בביקוע איירי דלא מרא בחקדמה כל שמישל במים צונגין אפילו מעל"ע ויותר אין מחמיץ כל שלא נתבקע העים בצוגן בה"מ יש לסמוך ע"ו עפר"ח כאן אוץ חוור וגיעור כבר הקשה הרשב"א ז"ל בס" תפ"ח היחד ברוב היתר ולמחון הכל דלח במ"ד במ"ד ואין חוור וגיעור כבר הקשה הרשב"א ז"ל בס" תפ"ח עמ"א תמ"ז אות מ"ה יע"ש ובפ"ו ה' להוסיף שרי קודם פסח אכל לבמלו בידים לא אף קודם שפח וההוא דתרנ"ו ב' במ"ז פירשתיו שם וע"ד קמ"ו בש"ך כ"ח בספק איסור מבמלין וחמים שאין ביקוע ספק הוא עמ"א ה" ב"ל ב"ל ומ"ז ה" לאיסיר דרבגן) וחמאה איסוריה קיל ובפריי שם בצ"ח וצ"ם כתבנו מוה : ב"ל עש"ד עו"ד א" לאיסיר דרבגן) וחמאה איסוריה קיל ובפרי שם בצ"ח וצ"ם כתבנו מוה : ב"ל שחוד עמ"ד היוד עכ"ו מים יש בו להשבית מרוד מקחו אף כשהוא בידו אין נאמן יע" ב"ל"ל ש"ל ה" מור ב"ל האודן עכ"ח ומס"ד מור ב"ל השבית מקחו אף כשהיא בידו אין נאמן יע"ש ב"ל"ל ש"ל מ"ל ה" מ"ל הים בו להשבית מקחו אף כשהיא בידו אין נאמן יע"א ב"ל"ל מ"ל ה"ל הים ב"ל הוד בל השבית מקחו אף כשהיא בידו אין נאמן יע"א מ"ל מ"ל ב"ל מדבית מרכי הארוך עכ"ח ומס" לאיסור דרגנן) וחסאה איסוריה קיל ובפריי שם בצ"ח וצ"ם כתבנו מזה : בועשה כו' עח" ה' ה' אם יש בו להשבית מקחו אף כשהוא בידו אין נאמן יע"ש : בו"ש בשם מרדכי הארוך עכ"ח ועסי תמ"ז במ"א אות מקחו אף כשהוא בידו אין נאמן יע"ש : בו"ש בשם מרדכי הארוך על חועסי אחר הפסח שרי דיעבר ונאכל אי ונפל לים דהותרו אחרים באיסור דרבנן שאני אומר ומחמת ס"ם ע"ד שם ואפילו לדידן נתבמל קודם פסח ומה ששייך לכאן עמ"ש בתמ"ז מזה . ובדין חמים שאין מבוקעים שבאו במים עמ"א י"ב וערש"י פסחים ז' א' אפי' בחמי קודדנייתא שבאו עליהם מים ובתים ד"ה משש ועח"י אות "א וא"ה באות י"ב יבואר עוד: (ה) אין עמ"א הרשב"א ז"ל בתשובה ק"ב ועמ"ו ה"א אף מאותו נדיש שרי באמצעיתו וכמ"ש בס"ו אלא דג"מ עליונות הגדיש שרי ליקת בסתם אף ע'פ שרבו הגשמים דהולכין אחר הרוב שאין מחמיצין דרך נפילה וובים מיד בלא שרי? והרוח מנשב בהם ועפר"ח ליקח מקבוע אסור והיינו מעליונות הגדיש וע" לבוש ומ"ש בס"ז אות ה" בזה : (ו) יש ע" מ"א לאכול הדבש בעיניה בלי מים נמי דמערבין קסח ואף קסח נותנין לרחוץ עם"ז ו" : (ו) רק עמ"א הביא דברי הב"ח בס"ר והם רחוקים מדברי הם"ז אות ו" כי להב"ח אין לאכול דבש בעין בפסח משמע אף שהוציא לפנינו מן הכוורת חדרים קמנים דאתי לאחלופי (יפליג ג"כ אלבוש) ודבש המובא בכלים בחביות גדולות שאין מזייפין כ"כ שלא להפסיד הדבש אז קידם פסח שרי לבשל מע"ד ממנו דבטל בס ואין חוזר וניעור (עשו"ת ב"ח ק"ז בנפה ותנ"א מיש די"ל שמא יש צרור עיסה בעין וחוזר וניעור בפסח כה"ג) ומשמע שם דוקא לבשל עם מים הא לבשל יר לשם אים ביות על שוני ע"ש וותר וניעור בפסוד לוד) ומשפע שם דוקא לבשל עם מים וא לבשל מה הרבש עצמו י"ל דאין ששים יע"ש וכלים קסנים מערבין הרבה קמח אף קודם הפסח אין מבשלין מעד ופי. כן דברי הדב בהג"ה ואמנם פשטן דברי הר"ב משמע כמ"ו ועח"י: אבל הלבוש כהב בחביות גדולות עושין מע"ד קודם פסח לא בפסח דשמא יש קמח (בעין) ואם בישל הדבש בפ"ע יש מחמירין לאכול בפסח שמא אין ששים בדבש עצמו משא"ב כשבישל מע"ד יש מים הרבה והמחמיר תע"ב והמיקל בכוש עצמו אם בישל (בחבש עצמו אם המסיר. ומזה הוא מחמיר כהב"ח המיקל בדבש עצמו אם בישל (בחביות גדולות) לא הפסיר. ומזה הוא מחמיר כהב"ח ואפשר יותר מב"א אותן "א שהביא אבל דבש מכוורת חדרים קמנים מיקל לאכול בעין ולא חשש דאתי לאיחלופי כי י"ל הואיל ומצחי הוא כמו בלנ"ד זפרין יע"ש ועם"ו ז' ומ' ומ"ש המ"א יש נוהגין דאתי לאיחלופי כי י"ל הואיל ומצחי הוא כמו בלנ"ד זפרין יע"ש ועם"ו ז' ומ' ומ"ח ממ"ד עד שנעשה עב ושרי אפילו לי"א בלבוש ולהב"ח אסור אף חדרים לבשל מי דבש חיינו המע"ד עד שנעשה עב ושרי אפילו לי"א בלבוש ולהב"ח אסור אף לבשל מי דבש היינו המע"ד עד שנששה עב ושרי אפילו לי"א בלבוש ולהב"ח אמור אף חדרים קמנים דאתי לאחלופי ודעת המ"ו לקולא בחביות גדולות אף תוך הפסח בעיניה ולבשל שרי כי אין מערבין כלל וכלים קמנים יש מקילין לבשל מע"ד קודם הפסח כי נתבשל קודם הפסח והכל לפי המנה:: [לפ"ז מרקחת קודם הפסח בדבש מחביות גדולות לי"א בלבוש אין לאכול בפסח ולמ"ז שרי וכלים קמנים י"ל אף להמ"ז אסור ודוקא מע"ד שיש מים הרבה. ואפשר לשהותו שרי וצ"ע, והרוצה להחמיר יקח דבש מכוורת ולהב"ח גם בזה צ"ע דאתי לאחלופי ודוקא מע"ד קודם פסח דיודעין שנתבטל קודם הפסח עם מים. והנה במדינה שאין נוהנין לרחוץ כלל חמים י"ל נהפוך הוא מע"ד לבשל תוך הפסח או כלים קמנים קודם פסח "ל משא"כ לרקח מרקחת בתוך הפסח וכ"ש קודם פסח שא"ב בחוצים אין לרקח כ"א פירות וכ"ש קודם פסח שול מ"א ב"ל בשל ה"ג בחבוצים אין לרקח כ"א פירות וכ"ש קודם פסח ע"א מח"ד והבי שול מ"א ב"ל בעורת בין מירות ביושים שאפני מיליא מח"ד ביו מיל מודים ביו מילות ביושים שאפני מילים ביו מילות ביושים שאפני מילים ביושים ב וב"ש קודם פסח מי פירות אין מחמיצין ולמאן דחש למ"ש הש"ג בחמוצים אין לרקח כ"א פירות שאין חמוצים עמ"א חנ" בענכים כר ופירות יבישים שאופין בתנור לחם ומושיבין במקומו פירות או נגעו ופלוים"ן המעם שנותנין עליהם שכר או מי שעורים ובע"ש כתב ויש ריח חמץ ועסי תס"ב ריח בפת אין אומר: והבוה"ל"ן לסנן היין מן הצפוקון משום חשש חימוץ שמא יש בע"ן נדבק על הצמוקין ונ"ם בפסח רשאים לסנן אף בע"פ עד הלילה דבשל בס" וכשחל ע"פ בשבת יוהר משום בורר ויניח מעם יין בצימוקים עס" ש"ם ומיהו הפרש יש בין מסנן בבוקר שכת י"ל דשרי כי רשאי לשתות יין בע"פ ולא מיחזי כמכין לי"ם משא"ב קודם הלילה מעם אסור לשתות רק מובא וכ"ש כשאין לו רק בצמצום לר" כוסות ומעם יותר מיחזי ממכין לי"ם מעם אסור לשתות רק מובא וכ"ש כאאין לו רק בצמצום לר" כוסות ומעם יותר מיחזי מסכין לי"ם ואסור למ"ש הי"ב מחו אין אוסר"ן תערובה ואסור למנו בשבת ובתרת ינית עד הלילה ודיעבר אין איסוד כמ"ש הר"ב מיהו אין אוסר"ן תערובה מהלינו בשלח בצומות במומה מהלינו מו"א בע"ה רצומ במומה מהמלנו בשלח בצמצום לר"ב בצמצום לר"ב במומה מהמלנו באו"א אוסר"ן תערובה מהלינו בשלח בצמצום לר"ב בצמצום לר"ב באומר מהוא מומים במומה מהלונות במדומה מהלונות במדומה מהלונות במדומה מהלונות במדומה מהלונות במדומה מהלונות במ"א בע"א מומ"א מומים במומה במדומה מהלונות במדומה מהלונות במדומה מהלונות במדומה מהלונות במ"א בע"א מומ"א מומ"א מומ"א מומ"א במ"א מהוא מהוא במדומה מהלונות במדומה מהצומות במדומה מדומה מומ"א ה באות י . עסי תע"א : (a) להשהותו עמ"א ועם"ו ח' ובקצת מקומות כמדומה מקילין כשיש יומא דשוקא בחה"מ פסח לסחום נהום צוקר ולמכור לעכו"ם בהה"מ ואין למחות בידם וכן לחולת שאין סכנה כה"ג באין לו צוקר אחר: (י) כרכו"ם עמ"א ופירות יבישים מעכו"ם במקום שנוהרין מהם לא מהני סינון קודם פסח כי החשש שאפו לחם בתגור ואח"כ פירות וככוליה משעו בלתיתה ובישול אין ענין לזה אף להר"ן דפסק בארבא בחישתא כל שלא ביקוע שהיין בישול גרע סמי מחימוץ ואין שיעור במעם רגע פחות ממיל גמי עפ"ב פסחים וכ"ש לרבינו אפרים בס"ב ואף אם נאמר דספק בס"ב כמ"ש המ"א פלונתא דמר עוקבא ושמואל ל"ש לזה יברי"ף משמע לכאורה כהר"ן נאמר דספק בס"כ כמ"ט הפ"א פלונתא דמר עוקבא ושמואל ל"ט לוה ובר"ן משמע לכאודה מה"מ בההוא ארבא דלתיתה ומביעה אי הוא ומים קשה בישול שאני והנה המעיין בר"ף וו"ט פ"ה הה"מ וה"ו ובלבוש כאן יראה ג' שימות כי הר"ף ז"ל כתב דספק תורה לחומרא מחשירין במר שקבא ומשהו דרבנן ספיק לקלא (ואף ספק אי בנופו כוי "ל דנודע יהד או אף נודע הא' תחלה ואח"כ נפל לתבשיל התירו המחבר עשו"ת ש"י בעגל בק"ק מיץ במליחה וה"ג כן עמ"ש בפריי לי"ד) ודוקא משהו או בסינו והר"מ ז"ל שם ה"ח שאין דגן שנבלל ולא נהבקע חמין מיה אלא מי"ס משמע שחובר כמר עוקבא לא ממעס פפק תורה עלחים שם וו"ל בכי שרצה לומר בריף כהר"מ ז"כ למת פסף מפוע מדי מערובה ושם משמע שר"ל להר"מ ז"ל אף בפחות מס" שרי תערובות דאינו רק משהו חמץ דרבנו וכ"ג כאו החת רק משהו חמץ דרבנן עב"י וגם זה צ"ע נוקשה נמי עכ"ם מ" בעינן ככל איפור דרבנן וכ"נ כאן פתם

משט בהודעה והנ"ן מחיר מעט לעכו"ם דהוי ס"ס ועלח"מ וחי"ה במ"ח יבוחר עוד : (ג) דביון עט"ז דעת המחבר בכתב בסתם דעת רבינו אכרים לאסור בלא ביקוע בין חיטין ובעורין ואף בשרייה מועטם דמינה נייחי ולמ"ש בתנ"ג דהאידנא אסור ללהות אפ"ה לריך ובשרין וחף בשרייה מועפת דמינת נייחי ונת ש בחריג דסידנת חסור ננהות חפיה נריך כאן לטעמה דמינת נייחי לאסור אף לפהוחן ודיעבד ג'ר אסור ומיהו עבר ושהה לאחר פסח 6'ע די"ל ספק המן שעבר הפסח הוי ע' מ"ש בהקדמה ועסי' חנ'יג בט"ז ומ"א אות ד' וע' בלחיתה ומ"ש בה יע"ש ועמ"א כאן אות י'ב. ולקמן בס"ע דמחיר התבציל במבהו היקל הא למיכל בעיניה לא אף שלא ניכר שום ביקוע ואפי' על פי אבוב לא היה מתבקע אסור למיכל למיכל בעיניה כל שברוי במים ועפר'ת וח"י ז' ולקמן בט"ז אות י' דלדידן ער'פ נתרככה בעינן הכל בעיניה כל שברוי במים ועפר'ת וח"י ז' ולקמן בט"ז אות י' דלדידן ער'פ נתרככה בעינן הכל במשהו הה בעיניה משמע הף העים קשים ביותר אסור בעינייהו ואף לתיתה אסור לדידן בתג"ג ואי"ה בס"ט יבואר עוד: (ד) מבה עט"ז ועמ"א ד' הביא דברי מרדכי הארוך ואי"ה שם יבואר וסנה מ'ש הט"ז ליהנות מהם ביחד היינו ב' ב' לא כולם ביחד עי"ד סי' ק"י ס'ז ומיהו בספק איסור שנחערב ונפל א' לים י"ל דמותר ביחד כולם בב"א דהוי נמי ס"ס שמא אין כאן איסור כלל ושמא האיסור נפל לים וע"ד שם וכאן במ"א. ומ"ש דיש דילוג באגור הב"ח הקשה כן לכני ושמנו החיבור נפר מם ועיד עם זכנון כנו מין זמ ש זיש דיפו בנוחד של הם מקום קדה המרכן דההוא דמרדני הארוך יש בהכרי הטים ביקוע מבה"כ כאן דאומן שירדו עליהם גשמים מסירם והשאר איכא פ"ם ופירש שם דה"ק כמו שם דמותר אם אוכל קלתם דהוי פ"ם ה"ה כאן במשר איכא באמצעות החשים יש פ"ם כל שמסיר העליונים ומ"ש הפ"ז במשה"ו דרבנן ל"ע דאומן באמצעות החשים יש פ"ם כל שמסיר העליונים ומ"ש הפ"ז במשה"ו דרבנן ל"ע דאומן שלחלתלת מסירם והשאר הספק שמא ירדו גשמים על הכל או לאו. גם מ"ש דבתנ"ג מוחד אם טוחנן דאין הוזר וניטור והיינו קמח לח בלח מקרי וכמ"ש המ"א שם ו' וטט"ז שם ב' ואמאי כאן פסק דתור וניטור כו' היינו אמאי אוסר כאן באכילה ג"כ צ"ע דמה הוזר וניטור שייך כאן דתששא שמא ירדו גשמים על הכל. ולומר דקשיא ליה אמאי יטול אותם שנחלתלהו יטחון הכל קודם פסח כמו דגן שלמח ביש שבים ל'ד החם טירהא הוא לברור וגם שם דיעבד קאמר לא לכתחלה משא"כ כאן דראוי ליטול אותן שנחלהלהו וו"ל דה"פ דודאי לא ירדו גשמים על כל החטים כ"א הספק שמא ירדו על קלמן ויבשו לזה אמר דאי כודאי יש ששים שלא ירדו גשמים נגד הספק שמא ירדו על קלתן גשמים פביטא לאכילה שרי ולפחון קודם פסח וע"כ הספק שמא לא יש בשים ומ"מ קשה קושיא א' כיון דס"ם הוא אמאי לא מתיכין באכילה ככל ס"ם <mark>והלשון</mark> מגומגם קצת ומ"ש שכ"מ דרעיף שאה"ז אם ס"ג החם הטעם אחזוקי איסורא לא <mark>מחזקי</mark>ק לא מפעם ש"ם אלא קחי שש"ד ואס"ו דמתיר שם באכילה מטעם ס"ס וכאן אוסר בהכילה ועמ"א ה' וע"ז ה' ועפר"ה כאן ובד"מ דפוס פיורדא ראיתי בהג"ה שכתב דדין האגור בהכילה ועמים הי ופ זה הי ועפר הי כין וכלי מי דפוט פיודדת רחיתי בהג ה שכתב דדין התגול .מין סותר לדין הרשב"א והיינו כי ערימות הם בשיבולת וקשין ועליונות הגדיש כגג וכיסוי וניכר שלח ירדו המים באמציעת הגדיש יע"ש: ואכזגם מחשובת הר"ן ז'ל סימן ג'ע הובא בש"ע ס"ו קשה אלא דגם שם משמע הטעם כמו בחשובת הרשב"א ז'ל דמצוי הוא כשמונחין בקשין דגשמים מולפין על עליונות הגדיש ובאמלע הין מגיעין שם המים משח"כ במעשה דאנור חעים בעליה שיב ספק בכולו שפיר אמר דלאכילה אין לכמוך להתיר. ומ"ש הר"ב בסי"ב להתיר מכח ס"ס י"ל משהו דרבנן אבל למיכל חפים בשנייהו לא ועוד י"ל דנולד ס"ס בפסח מחירין ס"ס כי לדידן המן לא מיקבי דשיל"מ דאש אוכרין זכיך לבריף הכל ולהחיר השהיי ולאסור האכילה אין נדאה לכן מקילין בכל משא"כ קודש הפסח דשיל"מ הוי כה"ג להחיר הבהיי ולא באכילה ובהקדמה כתבנו בזה . ולהלכה כתב הע"ז בשעת הדחק ברי ועח"י יו"ד וע" מ"ש ב" כ" קשה דכאן חשש שמא ירדו גבמים על הכל . ועיין עולת שבת מ"ש דס"ם כרוב וחמץ במשהו לא הלכו אחר הרוב וע'פ עד הלילה מהני ס'ם לריך לחלק בין ההוא דסי'ב יע'ש וס'ם המחהפך הככר מחה הרוצ ועים עד המינה מהנים ש לנין לחצק צין ההחת דם בין ש בים ב המחספן ע"ד ק"י בזה וחייה בחות ה' יבוחר עוד בזה: (ה) אין עפ"ו הרשב"ח ז'ל בחשובה סימן ק"ב ובחות ד' כתבנו בשם הד"מ דכחן מיכר לעין שלח שלט הגשם בחמלעית הגדיש וכן בס"י תשובת הר"ן מלוי הוח כן שהגשם לח יעבור בחמלעית הגדיש ובהרשב"ח שם שמכוסה בשיבולת וקש למעלה ואמנם יש לעיין למה הכיא המחבר בס"ד תשובת הרשב"א שאין חוששין לסחם הפיין של אותה הבנה דהיינו בהולכין בתר רובא וכמ"ש המ"א ה' ולא כתב הסיפא אפי אמלעית הגדיש ולא היה לריך להעתיק תשובת הרץ בס"ו כי היא היא ומיהו ההוא דס"ו העתיק לומר דעליונות שנתבקע המץ הוי ולא חולין בלחות שיש בהם דהוי מי פירות כי ליש שיתבקע מזה וכ"כ הלבוש ובמש"ה אמר שאין המים נוגעים באמלעית לא מחמת ספק כמ"ש הר"ן שם <mark>בכי' ג'ע דהמבוקעות אין ספק והוי ודאי המץ יע'ש. ומ"מ מ"ש בס"ד שאין חוששין לסתס חטים של אותה השנה קשה וי"ל דאף שאר ערימות של אותה השנה מותרין השיבולות עליונים</mark> חסים שנ חומה הבנה קשם זי כ יוסף שחו שרישות שג מותף השפה חומין השיכוחת שניונים ב"ב דהולכין בחר רובא ואין מהמילין בנפילה בעלמא ומיד זב למטה ול"ד לארבא ואף שרבו גשמים ומיהו שם קאמר דא"כ להם לא נאכל והא יש תקנה באמצעית הגדיש ובלבוש משמע עליונות הגדיש כה"ג שרבו גשמים יש לחוש דליכא אלא הד ספק וצריך עיון לדינא :

מ"ש המחבר בס"ג אם לא נשחנו מראיהן הא נשחנו אסורין עב"י ולבוש גם לשהוח; אסור הא לא באו בספינה אף נשחנו מראיהן אם אין בקל אחרים י"ל דברי: (ו) יש עפ"ז הנה קמח בדבש בלא לחיחה מי פירות הוי כבסי' מס"ב ס"ו אלא דוקא לאכול כך הא לעבוח משקה מע"ד אף קמה בדבש כל שאין בשים חחילה חו מחמין במים קודם שנחבשל היעב ומיהו קודם ספח היחר ובטל בששים עם המים ומשעה ה' עד הלילה אם ידוע שעירב קמח או כלים קודם סבח היתר ובפל בסבים עם המים ומשבה ה" עד הקינה חם ידוע שעירב קמת חו כנים קפנים שדרך לערב קמת ויש חבשל שמא אין בשים לגד הקמת או שמא יש במקום א" שלא כבלל יפה הנה לדידן הל"כ בשאר איסורין וכבוש בדבם ך הוי לבוש ע"ד ק"ה וק"ד ה"ל לעשה הדבש לבילה ואריך אח"כ בבים לגד כל הדבש ואו במים בבים לגד לל הדבש דהא ל"ע ומושבת הלכך למאן דמחיר כלים קענים לעשות מהן מבקה מע"ד קודם ה" הא מה" עד סלילה לא מה"ע דאמרן ומיהו משום אין מבטלין איסור שרי ל שיש בפק אי מערבין דומיא דמתאה ע"ד ק"ד בש"ך כ"א וקש"ו כ"ח יש"ש אלא מעשם דל"ל לה"ג דבמא עירב סולת או קמת עם מים כיו"ש ז"ל ודיעבד אם בשלו כך י"ל בה"מ דלא נודע אפשר דלא אמרינן חל"ל להפקלה אינה לבשל הודה ה"ל והביות בילות מרונית שאו דרבו ליונה אף באות מרך החדרות לכתחלה לריך לכשלו קודם ה' וחביות גדולות מכוורת שאין דרכן לזייף אף שאין ניכר החדרים משמע דעה הט"ז להיחר אף לאכול הוך הפסח הדבש החוא וה"ה לבשל הוך הפסח מע"ד מאוהן הביות גדולות שהין דרכן לזייף וכנראה מלשון הר"ב דסיים שלא לאכול כ"א מהכוורת בהביח משמע שרשתי לאכול בפסח ממנו וה"ה משקה לעשות מננו בפסח אם יהיה ראוי לשתייה בי"ש דאל"כ אין לעשות בהה"מ מלאכה של אחר י"ש. והנה מ"ש והוכיח דמותר לעשות משקה בפסח מהביות גדולות אף דשביטא הוא דהא אף באכילה שרי כמיש הר'ב א"כ כיש משקה בפסח מהביות גדונות הף דפשיטה הוח דהח הף בחסינה בדי כמיש הריב חים כיש משקה די'ל משקה המור דבתח יש קמח בחוכו ולא נבלל יפה ונ'ש במיש במשבהו בססח משא"ם לאכול בעיניהם הוי מי פירוח אין מהמין לכן כהב דאין חשש כלל בחביות גדולות שאין מעכבין בו כלל קמח: ומ"ש מכרכום ה"פ מדהזילן בהכרכום נימוח בחבשיל ולא נשאר מאומה א"כ בהכרה אם במעבבין חופי בשר נבילה דרכו להפך ולהיות הכל ברכום א"ב בחר השתא אילינן באות הוחק לפרש כן דברי הפ"ז ז"ל גם שם יש השב י"נ יע"ש. ועמ"א רי"ו אות ג' והח"י כאן אות ש"ז כתב הלב חידוש דלא נשמנה לדבר המותר והנה י"ל מ"מ בשביל זה לא היי בריץ כמן הוה פין ביזב הגב הידוש זכה נשמנה לדבר המחמד הגדה להנהי ל מו ל בבביל זה לה הדי שבשלה הלה ביל שמחה דלה בשלב שמחה דלה בשלב שמחר מ"ה לרוב הפוסקים וכן הלכה משח"כ חלב טמחה ול"ל קדח יע"ש. ואם ידוע שעירב קמח או סילת לדבש ונפל לתבשיל בפחות מס' כתב הח"י השומך על היתר רבינו יונה דנהפך לדבש לא הפסיד יע"ש ועת"א אות י"א. והיינו כששהה זמן מה בתוך הדבש דודאי במעש זמן אין נהפך לדבש: והוי יודע דבי"ד פ"ד ובש"ך אות ל"ז דבש דרכו להעמיד ולקיים דברים הכטיינים בתיכו ובמ"ש הרבב"א ז"ל בתשובה סי" פ" דברים השלימים מעמיד כההוא דב"ב בהורדום טמנה שבע שנין בדובשא ודברים הנהתכים ממהר לכלות יע"ש ולפ" חמים שלמים המצלאים בדבש בשכח אש"פ בזה זמן רב כבושים בתוכו מעמיד הוא וכבוש נמבושל בדבש רך ונעשה הדבש המין ואוסר לתבשיל במשהו שאין נראה לשלק בין דבר שהיה בו ברויח ושמה או

חמה א' כברייתה מפא"כ עירב סולת זמן רב דנספך לדבש ייל דבה"ת שרי וכדכתיבנא)(מכם מו כבו מה מבור כ שרב בותם זמן לב יונטשן לוכם יל יבה מו שני וכולמים להים וע' ומי'ה במי'ח ז' יבוחר שוד : (ז) ותואבים שס"ז מ"ש קמח י"ל מי פירוח וכולח יש להיש וע' לבוש ולנ"ד זפרי"ן נמי הסור דלח ליתי לאהלופי ועיין לבוש בדבש מחביח מצוי הוא ולא היישיקן לאחלופי משא"כ בלנ"ד זפריין שאין מלוי ויאמרו שבא מעבר לים וכן פירות יביבים מיבראל קונים שידוע ומלוי הוא לייבש לשם פסח ולא אחי לאהלופי . ופירות שיבבם עבו"ם עם לחם קים במגור א' משום ריחא י'ל בדיעבד לאבור התערובות קיי'ל אין ריה הפת אובר. עפי' חמי זומ'מ י'ל שנגע בלחם חמץ. וראינק'ם אדומות אין אוכלים והשחורים קפנים יש מתירין ישים ועמיא אות ה' ואיזה שם יבואר : (ה) וצוקיר קנדיל שטיז מיש ביורות המילות סתם ישיש ועמיא אות ה' ואיזה שם יבואר : (ה) וצוקיר קנדיל שטיז מיש ביורות המילות סתם כלים אב"י וג'ע בר ג'ע הוא עסי' חמ"ז מזה ועה'י . ומ'ש לוקר קנדיא שאוכלין בי'ע אהרון קיינו הוע לוקר בלא נעשה בו בום בישול באמת הוע לוקר מבשלין בכלים מיוחדים כידוע לאומנין והולדתו הוא קנים הגדילים בקרקע ומרחיהין במים וננוציאין כשין קמח כן אמרו לי קלת סוהרים. ועמ"א אות ט' ולכהחלה נוהגין למכור אפילו הוע לוקר ודיעבד אין אפור. ויראה אפי' לוקר קנדי"ל שלנו שמבשלין ביורות המוצות אם שהה אין לאפור בהנאה אחר הפכח כי הוי נ'ע בר נ'ע ואב'י עסי' חמ"ז שם . ומ"ב הע"ז דלא החי לאחלופי היינו שאין מלוי בינינו שפיר היישינן לחחלופי כמו חחנים מגינהו ולחנ"ד זפרי"ן בחוח כ' חיי"ן לוה חירן דניכר הוא ומשונה לורחו: ואם יש בחה"מ פכח יומא דבוקא וריוח הרבה במכירת הלוקר י"ל דרבחי למכור בהה"מ הום לוקר והעידו קלח כוהרים בהין מערבין בהום לוקר בום קמח ומ"מ הכל לפי המנהג, ובמקום בנהגו, חיסור חין להתיר בפניהם ובמקום בנהגו. היתר מוחר . ועכשיו עושין יבראלים הום לוקר לפסח ועובין קלח שינוי כו דלא ליתי לאחלובי ובפיר עובין ונהקן עפ"י גדול הדור ועפר"ח. ועיון לבוש מ"ש יש מקילין בלוקר קנדו"ל ובו"ש התרון אין להחמיר בהם כ"כ יע"ש: (ט) ברכוש עט"ז וכ"כ הלבוש וע" אוח ז' הפרש בין דכר המלוי אללינו דל"ב אמי לאחלופי ובין דבר שאין שכיח ולא מלוי דחייבינן: בשם הב'ח שם בסי'ח דנחרככה עכ'פ בעינן והפעם דים מחמירין דהופשין לספוק כמר עוקבה פסחים מ"ם ה" כל שמניח ע"פ אבוב והן מהבקעין וה"ה בקיהין אבל לה נתרככה וקשים הם בקיחין אנו ולה הגיע להימון יע"ש ועפר"ח כהן . ויראה לי זה דוקה בשיש בשים דמבהו דרבק הא באין בשים הוי כמו למיכל חפי בעינייהו דמכ"ע ד"ח ובס"ב בדגן שפבע בנהר אע"ג דלה נהבקע אסור מדלא באל רבא על הביקוע יע"ש וגם לא שאל אם נחרככה למיכל בעיניה אשור משפקם משור מדלו במז רכו של הפקוש יע ב זכם לה בחל כה לכל למיכל למיכל בפינים מהד ועמ"א דהוי ספק חורה עכ"פ בשרוים במים כ"ש בחבשיל הם חין להחיר הף בקשים מהד ועמ"א אות י"ב. מיהו אם נפל חטים לחבשיל מעלה רחיחות דהוי הלישה עסי' חנ"ד במ"א ד' בזה אם קשים מאד אף בחין ששים י"ל לקולא והמורם לריך לחהר בזה . ולענין הנאה בנחרככה ולא נחבקע הט"ו באות ע"ו משמע דעתו דאסור בהד ספה בהנאה ושורפין הכל ועא"ר אות ח"י הבכים דאבור בהנאה אבל הח"י אוח כ"ו לידד בה"מ להתיר בהנאה יע"ב ול"ע בזה . ומ"מ המורה לריך לראות היפב אם לא נתבקט כ"ש כדק מעם הוי כימן החימון

מעשה אירע בק"ק קאמרגא שעשו לחמים ענולים בקורין קניידלי"ך ממלה פחונה ולשו עם שומן אווז ומלח ופלפלין בלי מים כלל ופנו בשומן עולה עליהם מכל לד והניח אה"כ בקערה ועירו עליהם רופב רוחח מכלי ראשון ומלאו בא" מהן חפה נתרככה ובאלו אוחי מהו

הדין של המאכל והכלים בפכח :

תשובה בנתרככה לבד ולא נתבקע ההמה יראה דשרי המאכל דלמאי ניחוש לה מי פירות עם ביצים אין מהמיצין ומעט מלח אף בשלנו הואיל ונשחנה צורחו אין מהמיץ שבי׳ הס'ב במ'א ו' שומן אווז לאחר החכה כבר הלכו להם מי הדחה יע"ש ובסיף הס"ג במ'א א' ומיהו ממ"ש המחבר בחש"ב ס"ו הטה בדבש הין אוסר ועיכ בנהבקע דבלא כן הא כאן בחש"ז ס"ם אף בתבשיל מתיר בלא ביקוע ודוחק לומר דנתן פעם אף באין שפים בדבם עמ"א י"ב ושיון שו"ח למה לדק סו" קכ"ב ואין מהנמנע שיתבקע ממי פירות ובמי בינים דתפה ואפשר ביהיה העיסה כקרני הגבים ויותר במי פירות ואפ"ה אין המן ובמים הוי זה סי' הימון . והנה צהי"א בחטה בקועה בעיסה דפסק הר'ב לאסור העיסה אף בלא שהה כלל אלמא חליק צהי"א בחטה בקועה בעיסה דפסק הר'ב לאסור העיסה אף בלא שהה כלל אלמא חליק בהחמילה מקודם דהביקוע הורע חזקמיה והרא'ש פסחים מ' א' חטה בקועה בעיסה דאם העיסה לא החמילה כ'ש החטה ולא אמרינן מקודם החמילה והיינו דסובר דאפבר פיקוע בחטה אין סימן מבורר אבל לדידן ביקוע חמץ גמור הוי א"כ ה'ה במי פירוח כן מ"מ אין מהנמנע פיתבקע חשה ממי פירוח . וערץ בחשובה הובא בש"ע כאן ס"ו (בשו"ח נ"ט) דל"ש שיחבקע מלחות הנדים היינו דמעט הוא הא שרוי במי פירות רבים מתבקע ואמנם המעיין בפר'ת כהן סעיף ש"ז במעשה דל"ל קכ"ב חטה בשומן אווז האריך שם והנה בדבש ויין אם בוהה הרבה י"ל דנסבקע מחמח היין ודבש וברי מבח"ב בטיגון שומן החוש יעיד דאין דרך להחבקע מחמח טיגון השומן א"כ אם מצא בעיגולים חטה בקועה י"ל דשכיח היא וחולין דמעלמה אחי הבל בנחרככה לבד שרינן לדידן וכאמור ואי"ה באות י'ב יבואר עוד ובסט"ו גבי חרננולת ללויה בנמצא עליה חמה ג"כ: אש נחנו העיגולים בקערה וחתכו ועירו רופב ומצאו העה נחרכבה י"ל לאשור עירוי וכ"ש מהמירין בלא בהה ביעיר מיל בהמין אין שיעור . ואף בכבר מבושל בשומן שמח לא נחבשלה יפה וכ"ב אם חותכין ההטה ומנהו לבן קמח הרי ראינו שלה נתבשלה בפותן שתח לח לתכפלה יפה ול ב אם החתיך החפה ותמוח לכן קתח הני להידי שלי ליזבנה יפה ועסי מס"ג במיא אות ד'. ובהקדתה הקבינו מפסחים ל'עב' עמ"ח מי ולא מוקן במי פירות מו אח"כ במים אין מחמין ולרש"י דנוקבה הוי שפיר) (ועשו"ח הר"ן נו"ן ש' י"ל כהיג הוי מי פירות ומים וי"ל נוקבה בעל בם" ואי"ה באות כ"א יבואר בזה: (יא) בירום עמ"ז נע"ל מתחבר בהמ"ז ס"י מותר ולדודן מנהגא לאחור א"כ פשיפא דמותר לשחות בשמים בכ"ש מתחבר ו. אבל פרות משבים אבור לפחותו עמ"א י"ד. וכללא הוא כל שמותר לשחות במים כ"ש דמוחר למכור ובהלאה אבל ים באופר לבהוח ומוחר למכור כמים המחבר ושין לבום כאן ומדלא למדה הט"ז כ"א מק"ו משמע לכאורה שאר תרי דרבנן כמו נוקשה פחות משפים (עמ"א חמ"ז ה' וט"ז י"ס) הו יבש ביבש במינו ברוב או מין במינו בלח פחות מש**שים וילוייר יי** פסח עם יי"ם חמן (הף דעיקרם הינו מינו מ"מ בחר כעמא אזלינן בין לקולא ולחומרא פי"ד צ'ה בשיך הוח ו' ובשים עד הלילה ויל יים לטעמיה ונרגש בחלף יש לנזור חמו חינו מינו) ו ויל דחסור לפהות בה׳ של פכח ומה גם דמשהו ייל לכמוך אשאלחות כו׳ אמנם כלפוש כ׳ יים אהרון דרבנן ובהייה ג"כ דרבנן חרי דרבנן לא ההמירו מבמע כל חרי דרבנן ל"ג כבהייה . ומיהו ימים אף חרי דרבנן נט"ל ומשהו או באר חרי דרבנן אין ללמוד משמיני של פשח ועמ"ב בחמ"ז במ"ח חוח מ"ח , והוי יודע דחיבור שהייה בחלי שיעור מ"ה הוא וכ"ש בלה בח"מ בפחום כמת ז כת מי מות מי היה יאת דמרים בישיים בחיי בתי שיפור מים הוח זכם בכת בתו מו מוכבים דנהפך להיסור היך אוכל יסעם וי"ל דלכ"ע מ"ה הוי ועבר"ח כאן ומ"א חמ"ז מ"ב ומ"ד. ואם ביסל ע"פ ואמר כל חמץ שיהיה לי בפסח הר"ז בסל למ"ד דיכול לבסל אף דבר בלא בא לעולם עסי' חמ"ו במ"א א' ושו"ח מור"ם מלובלין ז"ל ובבו"ח ב"ח אפ"ה אם פחות מבבים בשמיני בא"מ אסור לשהוקה דשהיה דרבנן מ"מ אי לא בסלו ד"ח גם למ"ב הרשב"ן ז"ל במאמר נמי א"כ בשמיני כה"ג אשור לשהוח ולריך ליטול כ"נ ממנו ולהשליך והשאר שרי לשהוחה . ואם

כתר"מ ז'ל משמע אף מחות מס' דהר"מ ז'ל קורא נתכקע מניח עפיי אבוב ולא נתבקע כלל הוי
דרבן נמכע בנתר ומקילון ומש"ה אנו מחמירון כמר עוקבא ובלכוש כתב נתבקע ממש חמץ מדרבון
ולא ממש אף מדרבנן ודשילים כיי וצ'ע ועא'ר וככר כתבנו בהקדמה נתבקע ממש מ'ה חייב כת
ועמייא וברא"ש ואי"ה יבואר במ"ו יב. וייל עוד להר"מ ז'ל מכ"ע דרבנן ע' בה' מ"א ומש"ה פתות
מששים נ"כ או ספק תורה מד"ס ו"א. אבל אנן קייל מכ"ע מ"ה: [דע דבמינו ברוב או נמ"ל
וכדומה שווין למשהו בזה (ול"ת המעם דמומכין אשאלתות אלא המעם ספק דרבנן לקולא) ועח"י
כ"ו דמיקל לדידן בהנאה או נ"מ בלא נתרככה באין ששים כתבנו במ"ו "דאמור כמכע בנהר ממעם
מק תורה הא כל שיש ספק דרבנן שרי אמור: "ומ"ע ז' חמים לתור אין חוששון ע"ר"ף
אי משתכחי תרי ולת שערי ומיהו לדידן נ"מ זה בלא נתרככה ואין להאריך ואייה באות יינ יבואר
מעד: (יג) אומרים עמ"א. המעם האומרין עב"ח ופרית דכמר עוקבא וא"א בקיאין הביקוע ומש"ה
נתרככה בעינן דבזה בקיאין. והגה אם לקחו כף יהגיסו קדירה אחרת ומצאו בא" חמה אף מומן
למן מחזיקין איסור כמבואר במ"א אות מ"ו וי'ו לכאורה הוה ס"ם שמא לא נתבקע ושמא הניסו לומן סחזיקין איסור כמבואר במיא אות מיז וייו לכאורה הוה מים שמא לא נתבקע ושמא הגימו מקודם ואת'כ נפלו לראשונה וכתי א'כ ניתר משהו ספק דרבנן לקולא שים חסרון ידיעה לא נכנס בנדד הספק וספק דרבנן וס'ם א' היא עש"ך י"ד ק"י ומיהו ס"ם בדרבנן כה"ג י"ל לקולא. ומ"מ להתיר בהנאה כה"ג עמ"ו מ"ו וח"י כ"ו או בה"מ ומניעת שמחת י"ם כה"ג שלא נתבקע כלל והגימו לאחרים וספק שטא הגיסו קודם שנפלה החמה בראשונה יש לצדר וכיש בתרי משהו עס"ז יונדער כלל הגיסו ועא"ר וא'ז תס"ז א' הסכים להקל בתרי משהו וחילוק בין משהו כלוע מאוכל ובין כלוע בכף ובי"ד צ"ד כתכתי כן מסכרא דנפשאי ומתוס' חולין ק' ד"ה כשקדם ופתורת הגעלה למדני זה דאל"כ כלי שבלע משהו לא תיהני ליה הגעלה ע"ד צ"מ ס"ז וזה לא שמענו מעולם. ומ"ש המ"א ראי" מס"ב בשל משה ולא ולהוני ליה הנעלה עיד צם סדו זה לא שמענו מעולם. ומיש המיא האי כסי ב דכתב רמ"א להתיר שאר הערובות תיפוק ליה דתרי משהו י"ל דנ"מ נהערב יבש ביבש כמ"ש א"ר שם. ומרמ"א בהנהות או"ה י"ל דקאי אלה וחנ"ג מושאל הוא. ואיה במ"ז אות י"ז אכאר עוד וע"לבוש "ד צ"ב ומ"ש בפריי שם: (יד) מותר עמ"א התחיל במשהו ומיים חמץ גמור ומשמע ה"ת מכ"ע לדיוך בא"מ אבל במינו ברוב הוי ג"כ תרי דרבנן עמ"ז ו"א ועשו"ת פני יהושע ח"א סי מ"ו דף י"ע"ג משמע אף מחות מששם שרי להשהות בה" ש"פ וראיותו כמ"ש המור צלי או מלוחה תומה כ"ו כה עונות מוש"מ ברוב ה"א עולות שובה מ"ש עול הנותר בו"ל או מלוחה חותך כ"ג כר ואין סיוע"ו כתב בי"ם אחרון משהה יע"ש וייל בדוחק דקאי רק אמצה רותחת מלוחה חותך כ"ג כר ואין סיוע"ו כתב בי"ם אחרון משהה יע"ש במור דבמינו ברובא. ועסי׳ תמ"ו מ"א ב" בשביעי יבער ע"י עכו"ם וי"ל המחבר לשימתיה כאן דמותר למכור לעכו"ם ולא הוי מוקצה עמ"א תמ"ו ג' דבר השרי בהגאה לא הוי מוקצה וכ"ת כאן דמותר למכור לעכו'ם ולא הוי מוקצה עם א תם ו ג' דבר השרי בווגחה את זהי שוקבה יכול.
עלד הוי עסי תצ'ה וי'ל עכו'ם ארעתית דנפשית עביד משא"כ לרידן אסור הכל ושורפין הוי מוקצה
עבר במשהו הבלוע ועשרת ח"צ סי פ"ו התיר ג"כ
בר של פסח לשהות יע"ש ועא"ר תמ"ו ג' התיר ג"כ בו' ש"פ לשהות : [לך"נ"ג בנתערב בשמינה
ב"ל ממן פחות מששים בא"מ דמכ"ע ד"ת לדידן ג"כ בו' ש"מ לשהות בלא הוי רק חד דרבנן
ש"ם חמץ פחות מששים בא"מ דמכ"ע ד"ת לדידן ויש לומר דארור לשהות דלא הוי רק חד דרבנן אם שהה במויד בשמיני צ'ע בזה דאפשר כחמין ומור כלי הערובות אמור בחי בחמין שעבר הפסח לא כה"נ עמ'א תמ'ו אות מ'ב ומ'ד. ומ'מ הא ודאי י'ל בפחות משטים בא'מ דרשאי בשמיני למכור כל תמצה אפויה או כל העיסה חיה כשנמצא חמה בפסח דאע"ג דחמץ אין אוסר הרשב"א דאופרין בצלי ואפייה כ"א כ"ג כבשאר איסירין כבס" תמ"ז ס"א חיישיגן שמא ע"י גלגול נגעה בכל ולא אסריגן כה"ג כאן נמצא כאן היתה אע"ג דממקום למקום הוא מ"מ דרך הוא ע"י גלגול לנגוע בכ"מ. ולחם המץ האפוי מחמץ עיסה מצה פחות משיעור מיל וזהו. דאמרו הפת שעפשה חייב לבערה שראוי לחמע עיסה ומ"ש דמוכח דאוסר אפילו בצוגן היינו בעיסה שמתחמם קצת ועיי מיעוך וביעום פולם משהו אכל במים צוננים י"ל דאין פולם החמת בצוגן אף במשהו ועמ"ו ייב ואי"ה בס"ב יבואר עוד: משתו אכל במים צוננים ייל דאין פולם החמה בצונן אף במשתר ועם דייב ואי זו בטי ביצוא עוד.

(מז) כאן עמיא ממקום למקום אין מחזיקין אימור ומזכין לזמן מחזיקין אימור עת"מ פיט וייד ממסכת
מהרות זעפר"ח י"ד סיי מיא אות י"א ויבואר אי"ה באות י"ח מזה ולקמן עוד וברוב אם לא היה שם
מים רק ציד כ מהכרוב עצמו הוי מי פירות ומעם מלח אין אוסר כבסי תמיג ותיקא משתא עם מלחא,
מים רק ציד כמכיר תמ"ב במ"א יע"ש ואריה באות ליג יבואר עוד: (יו) רק עמיא ותמ"א במ"ז
ה' ומ"א אות י"ב ובר"ד ק"ה בש"ך אות ל"ח. ומה שמותר קודם הפסח בכ"נ דאף א"ת שע"י גלגול
היום"א אות י"ב ובר"ד ק"ה בש"ך אות ל"ח. ומה שמותר קודם הפסח בכ"נ דאף א"ת של"י גלגול המינה נגעה החמה בכים ש'מ בצונן לפלום עי מיעוך משהו היו שפולם ובשל קודם הפכח ואם לא המיר כ"נ יש לחלק בין אפו כך ואח"כ בפסח שימשו ממצה בכינ י"ל אוסרת כולן משא"כ אם הסירו כינ בערה חיה ואפי אח"כ ובתוך הפסח שכו ממצה בכינ יל אוסרת כוכן מישאים אם הסירו כינ בערה חיה ואפי אח"כ ובתוך הפסח שכו ממצה בכינ למאכל הדין כבסיים דיל בצונן אין מפלים כלל ונ" במ"א אות ליג במליחה כה"נ ואירה שם יבואר: (יח) אסורה עמ"א הביא דברי המ"ב בתשובה. מ"ש כמ"ש ס"א הם דברי המ"א ז' ומ"ש המ"ב דלא אמרינן השתא איתרע היכא דליכא חוקה שם בתשובה כתב דל"ד לבהמה שנמצאת מריפה ולמקוה הסירה דאמרינן עתה נסרפה עתה חסירה בתעםר הבחמה בחוקת כשאות והמקוה בחוקה וכאן ליכא חוקה מחויקין מומן לומן בעקרה צ"ע ב"ד ר"א דקייל במא המרינו עתה נסרפה ב"ד פ"א ו"ל בסקוה או זא חסר ואתאי או המבר המאור מואה בינון מתה נסרפה ב"ד פ"א ו"ל בסקוה או זא חסר ואתאי או המבר המאור מואה מוא מהכר ואתאי או העמוד מכא על חוקה היינו מסהרין . ומיש כאן ליכא חוקה לבאורה משום דשכיח חמים בתרנגולת וכמ"ס אח'כ אמעשה דמרדכי וקשה א"כ לפה החפיר הר"ב בשאר בשר בהנ"ח . ויול דגרגיר אי און בדוק לן שמא היה מקודם הלכך חזקה דהשתא אלימא כמו שהוא עתה כן היה מקודם ועי׳ד ק׳ה במ׳ז בדרק ק ששא היה מקום הכבך חוקה הדשותא ארשא כם שותא עודו כן דרו שקום וכין ק הבש.

ג' ספק כבוש בב"ח מתירין ואמריגן עתה נפלה כחבנו שם כי בדוק היה מקודם וחוקה ומציקה עדף מדהשתא משא"ב במשהו לא היה חוקה ברורה מעיקרא ועפר"ח כאן ובי"ד ס"י מ"א אות

י"א ובצ"צ סימן ק"ו במחם בכבד יע"ש. ולפ"ו בשעה ה"ו" נמצא חמין שאין ששים נגדו ויש
ספק אי נשרה מעליע י"ל דשרי כבב"ח ועד הלילה יש לאפור. ועשרת מ"ב שם הביא דברי הב"

בשם רבינו ירום אם נמצא חמה בכלו שהדיחו התרנולת אמרינן כאן היה ותכוונה דלא חיישיגן
בשם רבינו ירום אם נמצא חמה בכלו שהדיחו התרנולת אמרינן כאן היה ותכוונה דלא חיישיגן בשם רבינו ירוחם אם נמצא חמה בכלי שהדיחו התרננולת אמרינן כאן היה והטונה דלא חיישינן שמא במליחה דמכלי אל כלי לא מחזיקין ריעותא (ועמ'א כ"א) והביא מעשה דרוקח דלי מים ומשמע דמפרש שם כמ"ז אות י"ז דלא מחזיקין ריעותא שהיה בבאר . ואח"כ הקשה מ"ש הב"י בסוף המ" בשם המרדכי (פכ"ש סימן הקס"א ומעשה שנייה כסימן תקע"ב) בגרגיר נמצא אצל התרננולת בקשה המ"ב בקערה . ואפשר המ"ב מונר דה"ם במרדכי גרגיר נמצא בקערה אצל ההרננולת במי הדחה אחרונה לא חיישינן שמא היה במליחה ממעם ס"מ וע"ז הוקשה לו הא בלא"ה מכלי אל כלי לא מחזיקין הימב ע"כ ת" הפ"ב בתרננולת שכיח כ"ו והמ"א מיכר וראי כשמדיחין לפסח הדחה א" שנייה רואין הימב ע"כ ת" הפ"ב בתרננולת שכיח כ"ו והמ"א מיכר וראי כשמדיחין לפסח הדחה א" שנייה רואין הימב מיכר ביים במונה ב"ב במונה ביים במונה במונה ביים במונה ביים במונה ביים במונה ב ואיכ לאו ספק הרגיל הוא ומעשה דהמרדכי פכיש הקסיא היפ מצאו גרגיר כר היינו שעירו תרנגולת לקערה ומצאו בקערה חמה התיד מס"ס שמא אחר כך כשנצמנן בקערה נפלה ואת"ל היה חמה בקערה כשעירו רותח שמא הוי כמעוכל דמומן לומן מחזיקין ריעותא והמרדכי אומר כ"י שני כבסימן תמ"ז במ"א אית מ". ומ"ש שלא היה רומכ רק עירו התרננולת לבד דאל"כ אף נפלה החמה לאחר שנצפגן המרדכי אוסר בצוגן במים במששה דסימן תקשב וקשה דעירוי אוסר בלאיה אף למאן דמתיר בכלי שני ויץ דעכים בקליפת הוי סני או אין עירוי שנפבק הקילות מפלים ומבליע כאחד משאים אם כלי שני אוסר אפשר דאחים מבליע וגם זה ציע ועיד קיה במין אות די ואייה לקמן יבואר עוד ועיין אות כ'א וכ'א וליג יבואר כדייע ועיד קיה בשיו אות די ואיזה לקמן יבואר עוד ועיין אות כ'א וכ'א וליג יבואר מדין אי מחויקין אישיר מפקום למקום או לאו. ואם מחויקין איסור מרשית לרשית כמו מוכר ולוקח אף דהכלי היה עושר במקום א': (ים) ואין עמ'א וכ'כ' הבאר הגולה מ'' דהמחבר בדיעה א' דתחיר בעונן במשהו דוקא וויש ואין בו כדי ליתן מעם וכ'כ' הבאר הגולה מ'' דהמחבר שמים צוננים כאילו אמר והמים כמו שאפר כירה כו' והגה, בכ'' בשם המרדכי ועב"י. ומ"ש המחבר שמים צוננים כאילו אמר והמים כמו שאפר כירה כו' והגה, בכ'' בשם המרדכי כשם רבינו יחיאל בא"ז ככר לחם כו' דיש לסמוך אשאלתות משמע דקאי אככר לחם ג"כ משהו וצונן ומיש באר הגולה ער אבי העורי קשה דלחם חמין ליתסר ובמיר שם חמים דבצוגן לא מחמין כרי וכמו שסיים דלמעם שאין מפלים בצוגן להם גמי. גם מיש המחבר ייש פי שאובר תיך הפסח ומי הוא המתיר בפסח בלהם חמין ואפשר לישנא דהראיש והמור משמע אף תוך הפסח ויש מי שאומר הוא המתיר כפסח בלהם חמץ ואפשר לישנא דהראיש והמור משמע אף תוך הפסח ויש מי שאומר הוא הביי בעצמו יעיש. ומיש בצוגן בשר דאית פילי במררכי פכ"ש תקע"ב שרו בשר בלילה ולמחר מאו חבר כי החמה ודאי ג'ום משהו במים בצוגן ולהבליע בגוש אם בשר דאית פילי אסור עסי תמ"ז כט"א מ". ומ"ש בספק כבוש אסור ביוד ק"ה ב"ח שרי דהיי דרכגן ה"ה משהו הוי דרבגן עסי תמ"ז כט"א מ". ומ"ש בספק כבוש אסור ביוד ק"ה ב"ח שרי דהיי דרכגן ה"ה משהו היי דרבגן ובר"ם הקשה עמ"ש המררכי דמשהו הו איסור תורה. לעיל כתבנו מזה דחוקה דמעיקרא אין כ"ב ברורה באות ח"י. ועיין אות מ"ו בשם תשובת רשב"א ז"ל לחם מפרר ושמא יש משהו בעין ובלישה ע"י מיעוך מהמצת יש להחמיר בצוגן עמ"ש א"ה באות י"ם: (כ) ויש עמ"א הנה ויש מי שאוסר דער מ"ו והמ"ד הב"י ותוך הפסח בלחם חמץ עכ"ם לית מאן דמתיר כפי דעת הב"ו וכמ"ם פסח. והר"ב מ"ש דיעה א" בסתם אין זה קושיא כי דיעה שנייה מפרש לה לדיעה א"דהיינו קודם פסח. והר"ב שהגיה ויש מ"ש שמתיר אפילו במליגת תרנגולת דמשמע כ"ש בצוגן כה"ג והמחבר אוסר בצוגן כתוך מחבר ו"מסח. 45 15

הפסח אף בסים שמא אחיב ושמא צונן אין מפלים כלל ועיו כתב שאין מוכרח כי המחבר במלינה דאסרי עתה לאחר שעירה הרותחין נפלה החמה אלמא חולק אראב'ן דמחויק איסור מומן לזמן וריז בשם הרשב'א מיקל וע'ז הקשה המ'א ז'ל דאם הפירוש כן קשה א' סותר הרשב'א ז'ל א'ע דבתשובה קמ'ז אוסר כל העיסה אע'ם שנמצא החמה בחתיכת עיסת שביד הראשון כמ'ש בס'א ובמ"א אות "רו אלמא יש חילוק בין ממקום למקום ובין מזמן לזמן א"כ למה התיר בתרגנולת <mark>במליגה</mark> מזמן לזמן . ועוד אי הפירוש בריר בשם הרשב"א ז"ל במליגה למה כתב ולא אמריגן שבא החמה מתרגגולת ולא כתב ולא חיישיגן שמא במים קודם לכן רנותא מפי מזמן לזמן נמי לא חיישי ועוד מה ראיה כמו במומין כתובות התם שינוי רשות ומה ראיה מזמן לזמן אלא הפירוש בריז כשם הרשבוא וול הדיחו תרנגולת הדחה אחרונה בצונן וחמה כון לא היישין שמא היה החמה בתרנגולת במליחה ואסור כ'ק עכ'ם כי ממקום למקום בכלי אחר לא מחזיקין מכלי אל כלי דומה מרשות לרשות כמומין וא'כ אין כאן מחלוקת בין מעשה דראב'ן במלינה דאסור ובין מעשה דרי'ו מומן לזמן ועיין אות כ'ה . והנח מ'ש המ'א דאוסרין כל העיסה בתשובות הרשב'א קעיו לא מצאתיו והם זומן ועיין אות כזה, והגות מיש המיא דאומרין כל העיסה בתשובות הרשביא קעיו לא מצאתיו והם דברי הר"ב בסי"א. ומיש הרשב"א זיל וליש כה"ג כאן נמצא כאן היה היינו לאסור כ"ג במקום שנמצא החמה דעל ידי גלנול כיי משמע קצת כהר"ב. ומיש המ"א מצה מזמן לזמן ל"ד מצה אלא עיסה ביד מי שהבצק בידו כמ"ש באת "ו ועח"י ל"ו וא"ר כ"ה וא"ה באות כ"ג וב"ה יבואר עוד: (כב) מכח עמ"א בי"ד פ"ג במ"ז אות מ"ד ובש"ך למ"ד חילק בין היכא שלועם בשיניו מעוכל ובין בלע חמה שלימה אף נתרסק אח"כ לא הוי כמעוכל ובמ"ז שם מ"מ י"ל לס"ם חשיב: (כג) ושרו גמ"א ובע"ש י"ג משמע רבותא נקים הר"ב אף תרגנולים דשכיחי ביה חמים מקלין לומד עתה נפלה וחמת שלימה י"א דלא מהני עיכול לדבר שלם נו"א וא"ס מצו ל"א בדרו שוברל בדבר שלם זינו ברובות מ"ז "ל"ל מס ביד בית ב"ל מובל " מאן י"א דהוי עיכול בדבר שלם עיין בכורות זי: דהנה פסק הר"מ כפי הנראה הכין הוא כל ס"ס שיש במשהו דרבנן מתירין הא ספק אי לא את בדרבנן ואס יש ה"מ ומניעת שמחת י"ם יש להתיר שאר תבשילין משמע הא אוהו תבשיל אף בה"מ אסור בספק א' דרבנן ויבואר אי"ה באות כ"ה: (כד) שנשרה עמ"א מ"ש הר"ב נשרח או נמלג לא בחדא מחתא הוא דנשרה בצוגן ומצאו גרעין בעודו הכשר שם דיש ספק א' דשמא צוגן אין מפלים ומכליע כלל אף בלחם חמין. ונמלג בכ"ר ומצאו אח"כ חמה במים לאחר שהסירו הבשר משם כתרגטולת או בשאר בשר דיש ספק עתה נפלה מיתר בספק א' דרבנן בה'ם ומניעת שמחת "ש : (כה) או עמ"א בס²ם באיסור תורה אסור באכילה רק בשהייה מותר כהחוא דגן בס"ם בתג"ה ומשהו בס"ם אף באכילה שרי ועד"מ יות המודר של משתיית שותר כתחות דגן בסים בתג"ח ומשתו בס"ם אף באכילת שרי ועד"מ
מזה בס"ז ד"וו" היכא האפשר בשתיית אסור הא לא"ח אף באיסור תורה יש להתיר בסים כבשאר
איסורין יע"ש. ו"ל ס"ס ממעם רובא ובחמץ לא הלכו אחר הרוב וכמו דשיל"מ דלא מהגי ס"ם "ד
המודר לפסק הלכה דעת הר"ב ז"ל בס"ם להתיר במשתו דרבגן ואפשר אף בס"ם באיסור תורה
בה"מ יש להתיר באם א"א בשתייה שיתקלקל התבשיל ויודה המ"א להמ"ז בזה ובאיו ה"מ

בה"מ יש להתיר באם א"א בשהייה שיתקלקל התבשיל ויודה המ"א להמ"ז בזה ובאין ה"מ יש לאסור מ"ם באיסור תורה בחמץ לאכול המצה בעיניה או באין ששים באינו טינו אבל למכור יש לאסור סים באיסור תורת בתפץ לאכול המצה ביניניה או באין ששים באינו פינו אבל לסכון שרי דאף להשהות שרי ומפק א' בדרבגן כההוא דמומן לומן דיש חזקה דהשתא מיבא וחזקה דמניקרא אין ברורה אומרין במפק א' אם לא בה"מ ומניעת שמחת י"ם או מתירין שאר הבשילין שגתערב משהו מוה ועא"ר אות כ"ח. הא בשאר מפק דרבגן כההוא דמניף מ' ובדומה בלא נתרככה מתירין במשהג דרבגן אף לדידן אלא דבס'ב דגן בנהר אמור אלמא מתירין נמפק א' במשהו דרבגן כאמור ושאני כאן דמומן לומן חמור יותר. ולמכור לעכו"ם בחד מפק כי הכא עיין עולת שבת אות כאמור ושאני כאן דמומן לומן חמור יותר. ולמכור לעכו"ם בחד מפק כי הכא עיין עולת שבת אות "ג' משמע דמותר דהוי כעין מ"ם דלמתבר במעיף יו"ד מותר למכור ולדין מנהיגא לאמור הילכך כל שיש ספק מתירין . ולשהות אסור . וכלי שני ביסיב משמע דלא חשיב לכפק דרבנן ולס"ם כי שיש ספק מתרון. ולשהות אסור, ובני שני ביים משפע דגא חשיב לפפן דרבון ולט של יובש איסרים בכ"ש עד"ם וב"א תכ"ז ותנ"א בוה וככוש מעל"ע איסר ובחריף כדי שיתן על האש וירתיח הוי כבוש ככסר ק"ת ביד. וכרוב שנמצא נרען עלית בשו"ת מהר"ם מלובלין ז"ל ס" ע ח הובא במ"א אות י"ו מיירי שיש מים בציר דאל"ה אלא ציר מירק לחוד אע"פ שיש בו מלח שלנו מ"מ מעם מלח ונשתנה צורתו אין מחמין כנסי הם"ג במשחא ומלחא עמ"א אי שם. ומשמע כאן כל מעם מלח ונשתנה אף שלא נתבקע אמור ולא חישוב לכ"ם שמא לא נתחמצה וצ"ע בספק דרבון בשאו ביינו את וויי לחוד הריון בתאי בתחור ולא חישוב לכ"ם שמא לא נתחמצה וצ"ע בספק דרבון בשאו ביינו בתאי בחור ולא הישוב לכ"ם שמא לא נתחמצה וצ"ע בספק דרבון בשאו אוויי או מיווי לחוד ביינו בתאי בתחור ולא הישוב לכ"ם שמא לא נתחמצה וצ"ע בספק דרבון בשאו ביינון את וויינו את וויינו לחוד אוריו ביינו בתחור ביינו באור ביינו באור ביינו באור ביינו בתאי ביינו באור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו ביינו ביינו באור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו ביינו ביינו ביינו ביינו ביינו ביינו ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו בתחור ביינו ביינ שנתרככה חמה אף שלא נתבקע אמור ולא חשיב לסים שמא לא נתחמצה וצ'ע בספק דרבנן בשא בגונני אם יש להתיר דרבנן בחמץ דחמיר וההוא דס'ם יוש צד דחלימה כי וצ'ע והב'ח החמיר כר ומשמע מדבירו אפי בחמין היינו בלא חלימה אין לאמיר בלא נתרככה עצ'ז אות 'ח. ואנו אין לנו אלא פסק הר"ב ועח"י אית מ' וא'ז: מ'ע עוה כי הנה אם אירע שלקחו התרנגול מקערה למעלי"ר בצונן צידד לומר התרנגול שרי מס"ם אם החמה שבורה דשמא עתה בצונן במעלי"ר ושמא נתעכלה. והמצה אם החשש שמא עליה היה החמה בהכרח באפייה דאי בצונן היה נופלת החמה עתעכלה. והמצה אמיר אומר בתרנגול היה והתרנגול מותר מס"ם ומיהו כדי נמילה מהמצה אלא שתולין בדרבנן שאני אומר בתרנגול היה והתרנגול מותר מס"ם ומיהו כדי נמילה מסקים אמר מן החיושר שמא נמצא החמה ממוך למקום שבצע וצריך ממצה הנשאדת לימול כי שפרם החיישר שמא נמצא החמה ממוך למקום שבצע וצריך ממצה הנשאדת לימול כי כל נאי משיא דמ"מ רוב יש בכ"ג ונד החמה ומ"ה במינו ברוב תו אומר שאני אומר ד"ל דמ"ם איז זה כ"ל ואי קשיא דמ"ם רוב יש בכ"ל נגד החמה ומ"ה במינו ברוב תו אומר שאני אומר ד"ל דמ"מ אין זה ברור עד היכן הלך השקעי אומר בררבן משהו שאני אומר בררבן משהו שאני אומר בררבן משהו שאני אומר וכ"ד הלך הפקטו והילכך אף אם נאפה המצה תיוך הפסח מותרת בדרבן משהו שאני אומר וכ"ד מ"ה מפק לחומרא. ועש"ך י"ד קי"א אי במשהו אמריי שאני אומר ועח"י וא"ר כאן. אח"כ כתב המ"א דאם מונח התרננולת במעלי"ר ונמצא שם חמה במעלי"ר ממקום למקום מכלי לבלי לא מחויקין איסור כמ"ש באות כ"א דהוי כמרשות לרשות א"כ אף בשר בהמה מותר הבשר והמצה אף כ"ג א"צ דאמרי עתה בשעלי"ר נמצא החשה ושיהו זה אינו דל"ש כה"ג אין סהזיקין איסיה ממקום למקום מכלי אל כלי דלא ידעינן אם החמח במצה היה או בבשר ובה"ג כדי נמילה כפק תורה כגראה ופפק תורה לחומרא וכ"נ עכ"פ ליתסר ממצה אלא המצה מותרת לבד כדי נמילה דאסור והיינו באפו המצות תוך המסח כמ"ש בס"א. אבל אם מינח הבשי בהמה בקערה אף שהיה אח"כ צונן ולא היה רומב בקערה מ"מ מזמן לזמן מחזיקין איסורא בספק א' כמ"ש הר"ב בסיב ואף בה"מ אוסר באותו תבשיל רק תבשילין אחרים מהיר הר"ב בה"מ כו' וא"ב כבשר בהמה (או בתרנגול בחשת שלומה) שניהם אסורים באפו המצות תוך הפסח דליכא למומר לחתיר הכשר ב²ס שמא במצה היה וע"כ המצה אסורה דאם במצה היה ע"כ באפייה דאליכ היה החמה מהגלגלת כמ"ש לעיל. וא'כ אין לעשות ס"ס כזה דמה חות לאסור במצה ולהתיר הכשר וא'ת המצה כלא'ה אסור בחד ספק י'ל ספק דרבגן כזה שאין לו. חוקה לאיסור כלל דומה לסעיף מ' דמתירין חד ספק במשהו דרבגן ושאני מומן לומן חוקה דהשתא אלימא מובא דתוקה דמעיקרא לא ברורה כמש"ל ואם כן בהכרח שניהם אמורים ועתוס" ב"ק "א, בשליא, ובסל"ו כחבנו מזה ומיהו אם אפי המצות קודם פסח כ"נ אסור והשאר מותר יש להתיר בקערה שניהם דאמרי' במצה היה וכ"נ בהכרח אסיר דהוי ספק תורה וכמ"ש בפריי לי"ר ק"י. ומ"ש כשעירו הבשר לתוכה וכ"ש אוסר בפסח צ"ע כלי שני י"ל דהוי ס"ס כצוגן דהרי בתמ"ז ס"ג כתב הר"ב ושוב להחמיר עב"פ ספק הוי ויש ס"ס שמא עתה נפלה לאחר העירוי וכ"ש י"ל דאין אוסר ושמא עתה בצוגן לגמרי נפלה וי"ל דמש"ה כתב כשיעורו רבעירוי אע"ג בשאר איסורין כ"ק בפסת משמע דיש להחמיר בכולה עב"י כאן ודוכתי מובא ועריין דבעירוי אציג בשאר איסורין כיק בפסח משמע דיש ההמיר בכולה עב" כאן ודוכתי סובא ועדיין צ"ע בשאר איסורין כיק בפסח משמע דיש ההמיר בכולה עב" כאון דוכתי סובא ובארי ב"ע"ו בארה של בכל שני נפל וכמעשה דכרוב במהר"ם מלובלין ז'ל ע"ח הובא במ"א "י (מיהו שם משמע מרשות מוכר ללוקת) אבל בכלי א" מלשלו מכקום למקום עיין בפריי לי"ד ק"ה במ"ז א ב" דהר"מ ז'ל פ"ו מהלכות שאה"ם פסק כר' יוחנן דלא כחזקיה וע"ין פנים מאירות ס" ט"ו דף כ"ד כתב דהלכה כחזקיה וצ"ע (חזקיה רב" כו') ובאיסור תורה מכלי לכלי "ל בה"מ ובאיסור דרבגן בה"מ מפקום למקום בכלי א" בה"מ ז"ל . ועשו"ת ס" ק"ו ומ"ב ס"מ ותב"ש ס"י מ"א מ"ו וחורן מכלי לכלי ואח"כ מצאו חמה בכלי של לוקח ו"ל כאן נמצא וכאן היה והלוקח צריך ליתן הדמים בדב"ם הנה אם מצאו החמה בכלי של לוקח "ל כאן נמצא וכאן היה והלוקח צריך ליתן הדמים בדב"ם הנה אם מצאו הלולה בין עומד מיו באין הילה בין עומדה בכלי של מוכר עדייו צ"א עינו אה"ע כי"ו ב"ש אות מ"ו דאין הילה בין עומדה בכלי של מוכר עדייו צ"א עינו אה"ע כי"ו ב"ש אות מ"ו דאין הילה בין עומדה ברבש הנה אם מצאו החמה בכלי של לוקח "ל כאן נמצא וכאן היה והלוקח צרוך ליהן הרבים למדכר כמומין ואם בכלי של מוכר עדיין צ'ע עין אח"ע קיזו ב'ש אות מ'ו דאין חילוק בין עומדת בבית אביה או בבית בעלה רק קידם נישואין או כו' והיה כאן "ל כל שהנביה וקנה או כרר הסוחרים "ל כאן היה לאחר הקנייה ברשות לוקח ונחים רכד בספיע אות מ' וצ'ע. ובסי רל"ב בסמ'ע אות כ"ח דלא מ"ל קים לי כיון דמ'ם אסור לאכול מספק אבל אם הלכה דמותר כדיעה א' לא מ"ל הלוקח הואיל ויש דיעה להחמיר ואני רוצה להחמיר כיון דהלכה כדיעה דמותר. ומים פ"ל לא מ"ל לא דימה למומין כ"א בהורק מכלי לכלי הא לא"ה ל"ד למומין דמומין "ל כאן היה בהשב"א ז'ל לא דימה למומין כ"א בהורק מכלי לכלי הא לא"ה ל"ד למומין דמומין "ל אק היה ברשות מוכר לא באימור ועפרית י"ד מ"א בוה. ואם "ש לספק שמא היה כב"ש מעל"י י"ל אף היה ברשות מוכר לא באימור ועפרים שנודע לא אמרינן ס"ס כה"ג מאחר דספק הא' אות"ל מצא חמה בצונן במים וברבש ושימשו מקודם שנודע לא אמרינן ס"ס כה"ג מאחר דספק הא' אות"ל

בפים עד הלילה נאסר כ"נ ואח"כ נשלו בקדרה קודם הלילה אף פיש ששים בחחיכה נגד האיסור דכ"נ אמריגן חו"נ ע"ד ל"ו בש"ך מ" א"כ לריך אח"כ ששים נגד הנטילה וכ"ג אפור דאין הגעלה באוכלין עסי' ק"ו שם בט"ז וש"ך א" ב". ולפ"ז חתיכה שנאסרה מדינא בשמיני כדי נפילה ועבר ושהה לאחר הפסח ובשלו בקדרה בכ"ר אח"כ כל שאין ששים נגד הנטילה לכאורה חלוי במחלוקה בחמ"ז במ"א מ"ד אי לריך לאהר הפסח שבים או פחוח מבשים נמי לא קנים . ובם כתבנו די"ל אכ"ג לא עבר ב"י רק נ"ג מדרבנן א"ב לכ"ע א"ל ס" כ"א נגד הבלוע ואפבר נהפך היחר לאיסור וה"ה לב"י ואפשר ב"י ל"ש היך אוכל ישעם)(. והבן זה ול"ע ואי"ה בסוף הסימן אראה לכתוב עוד דינים מפוזרים השייכים לזה ובפתיחה בריש הספר ח"ג הארכנו בדינים הפייכים לפי' זה : ודע בפמיני כל פסח בהמן גמור או באין פכים אע"ג דלא עבר פרינים הפינים לטי זה. זן ע בשמיני כל פטח במתך מור מו בנון שפים טע ג דלח עבר מ"ה בב"ו דבקיאין בקביעא דירהא אפ"ה קנים ר"ש לאחר הפסח כמסואר בעור ממ"ח בלחם ממן דורון לישראל דב' הימים שווין הם דלא אחי לואולי ועסי' ממ"ח. ואפילו עשה עיכה בשמיני של פסח וראה שאין לו שהום לאפוח אם לא נחחמלה חחילה וקדים ומבעל ליה ועבר אח"כ ושהה לח אמרינן דהוי חרי דרבנן כה"ג וכמש"ל ועמ"ח חמ"ז אוח מ"ו)(. ומה שקשה איך יבער ביש וגם שביעי של פסח איך יבער עסי׳ חמ"ו אוח ב' במ"ח ובו"ח ח"ל ז"ל וח"ה במיא י"ד יבואר עוד ועשו"ח פני יהושע ח"א סי' ט"ו ויבואר ג"כ בח"א י"ד בעזה"י:

(יב) **וכן עם"ז דבריו** הקדושים לריכין ביאור כי הרא"ש ז"ל פסחים דף מ" אהא דנחבקעו כו" כחב תפים בקועה במלה "יל דח"ל כדי נפילה שהביקוע אין המן גמור רק קרוב כו' וכיון דעיםה לא נחתמלה כ"ש החסה ולא היישינן שמא היה החטה במים דרגילים לשמור המים . יים אסכו אותם מלה נים אכרו הנאפות עמה ולא נהירא וכן כתב הרא"ם דהוחד מהום פעפוע יים משכר חותה מנה זים משכר הנחפות עמה זכח נהירת זכן כתב הנת 6 זרותן מקום שעשוע יע"ם הובא בעור. וא"כ מסקנתו יש לומר בספק חמץ אין לריך כ"ג והרא"ם בניכר הטה חמולה די כ"ג בללי ואפייה ובב"י משמע ההרא"ש הסכים לבסוף דבקוע סי' הימוץ וכנראה מהרי"ף דספק חורה כו' וכמ"ש בהקדמה דהטה בקוע המן גמור וע"כ הולין שהייה במים בהכרח או בקמח וכבר נחחמלה מקודם ואוסקח כדי נסילה באפייה בעיסה אין אוסרת בלון כלום לדעתו בקמח וכבר נחקשה הב"י ממ"ש הרא"ש דממים שומרים אותו משמע הא לא"ה חטה חמולה אוסרת כל המים ולקמן כחב המן בצוננים אין אוסר דאין נ'ע בצונן (הובא בסי"ב יש מי שאוסר חיך הפסה) <mark>ותי? דכאן חוך</mark> הפשח בפיר אמר אם היה במים מבהו פליט ואושרת כל בלבו ממים יע"ש והנה <mark>המהכר כאן הביא ד</mark>ברי הרא"ש להלכה חטה בקועה בעיס"ה או אפויה כ"נ להומרא אף בעיסה או מחמת דוחק הליבה במקום בנגע החפה פולפ כ"נ מחפה בקועה בעיבה ולא יותר כי מים שומרים אותן וע"כ נפל בבעת לישה או בקמח היה ההניה ולמעט זמן בבעה בעירו המים ללוש לא חיישינן שנתהמלו המים רק בלישה פלע החפה ודי כדי נפילה . ויש מי שחוסר כל העיבה מת מישית במתחנת החום מדובת הרשב"ה ז'ל קע"ו הובה בב"י ושם אוסר כל העיכה אם אותה מחום בל העיכה אם אותה המלה בלבד מב' סעמים א' שהחמה גגע דרך גלגול בכל העיכה (ובצונן נמי מחמת דוחק הלישה משהו פולט) ועוד שהמים מוליכין הטעם בכל יע'ש ונאמר יש מי שאוכר כל העיכה הרשב"א משהו פולט) ועוד שהמים מוליכין הטעם בכל יע'ש ונאמר יש מי שאוכר כל העיכה הרשב"א ופור בשם אהרים כל המצוח (ולא הנאפוח רק ממה שלשו במים עב'ה) או אוחה המלה כור בשם קלח גדולים והיינו כאן למלאו וכאן היה בעריבה ודרך גלנולה לגע בכל הבלק שבידו אותה המלה ועמ"א י"ו ועיין באר הגולה והבן . והר"ב שהגיה חוך הפכח אוסרין וקודם הפסח לא לכאורה כוונת הע"ז בו דחוך הפסח חייבינן שהעה במים לוננין היה ופליע משהו ואוסר כל העיסה וקודם הפסח משהו בעל וכמ"ב בבי"ב ובע"ו אות י"ו אלא דה"כ איזה חילוק יש בין עיכה או מלה ואף שי"ל בזה מ"מ דברי הר"ב. יש לפרשן שכמך על השובת הרבב"ה ז"ל וכמ"ם המ"ח ע"ו וי"ו דחם נמלח החפה במלה ח" בידו כאן נפלה וחסורה מלה זו בלוכן חוך הפסח דע"י מיעור ודיכה מבהו פולמת בלונן ואם נמלאת בעיסה שלימה כל העיסה אסורה וזה חור הפסת במשהו הא הודם הפסת בעל מבהו הנפלט בששים ועד'מ . ומ'ש הט'ז לחרץ דברי הרה"ש עב"ח ודרישה ולבוש וכ"ה בד"מ שם דהרח"ש סובר חטה באוננין נאסרת החטה ואין אוסרת המים (היפך דעת אבי העזרי הובא בטור ויבואר אי"ה בסי"ב) וא"כ בפיר אמר הרא"ש יוום על המים ליסים דעו מכי החטה ואחר פור ויבות לי ים בם ב) חוץ בשי עתר שת האם דמם היה במים נתחמלה החטה ואחר ע"י מעוך הלישה נאסר בצונן העיסה דמשהו פלים בכה"ג . ועיין אות י"ן . ומ"ש הס"ז פסק רמיא עפ"י מהרייל ומהר"ב כבר כתבנו בזה לעיל . ומ"ש נתרככה אע"פ באל נתבקע לדידן והר"ב שלא הגיה בס"י וי"א וי"ב וסי"ד סמך אמ"ש בס"פ וכ"ב הפר"ה סמ"ז ועתי אות ליא לידד קלת בה"מ באין בקוע רק נתרככה אפבר שהר"ב גופא כתב וכן מהגין ממנהגא אבל בה"מ סמך אמ"ש המחבר וא"כ בנחרככה ובה"מ י"ל דברי באכילה וליע ובהנאה ייל אף למאן דחולה אח"י בס"ע כאן שרי ואי"ה בסי"ב יבואר עוד . ו<mark>עט"ז אות י"ז כתב הרוקח יע"ש . דאם נמצא במים וסשק בהה מעל"ע י"ל אסור אף בה"מ . <mark>ומ"ש בבם הלבוש שהקשה בהג"ה ד</mark>אם אמרינן עתה נפלה לא החמיצה כלל דאם העישה לא ניכר</mark> סי' הימוץ כ'ש הכיה והוכחה שהחמילה כבר ליחא בנתרככה לבד אם לא באפויה י'ל וצ'ע)(ועמ"ש בהות יו"ד במעשה דקהמרנה ועסי" הכ"ב ס"ו ובמ"ה י בשומן הווז . ועפר"ח סט"ו במין ובמ"ה י בשומן הווז . ועפר"ח סט"ו בהי : (יג) אש עט"ז עי"ד סי" ס"ה בי"ה ובש"ך כ"ז ובק"ה בס"ז ד' דכ"ש יש להסור בחין ה"מ דמפליע ומבליע חבל חון מפליע ומבליע כהחד ועסי" המ"ז במ"ה ע' ובחנ"ה אות ג' ואות ה"מ דמפליע ומבליע חבל חוץ מבליע בלחד ועסי" י"ג יע"ם . וחמץ במשהו אוסר בכ"ש ומפליט ומבליט כא" מחטה הקשה לתרנגול אם היס"ב במים חוך הפכח אבל קודם הפסח עד הלילה שוה חמץ לשאר איסורין והך מליגה אע"ג דבי"ד

ס"ח סי"א אוסר לכחתלה בכ"ש מיירי כאן שנחלח על גבי הנוצה והודה וחולגין בכ"ש : עב"י סוף השימן הביא בשם החרדכי מלגו חרנגולת בע"פ בכלי המץ ואסרו חרנגולת יע": עב"י סוף השימן הציח בשם החדרי מנגו חרגנות בעיפ בכני חמן וחסרו תרגנות יע"ש ועה"י אוח ל'ג ובאמת ע"פ עד הלילה בכ"ש יש להמיר וכן עירוי רק כ"ק עד הלילה ואשר זה לי"א עד הלילה במבהו אף למ ד כ"ש מפליע ומבליע כהרשב"א ומ"מ אין מפליע ומבליע כא' ואם הדיחו כלי פסה ציורה המין בפסח בכ"ש בה"מ יש להסיר עא"ר חמ"ז י"ד ובמ"א מנ"א ג' וח"י ה' ואף ב"י יש להחיר וכ"ש אב"י ועש"ף י"ד צ'ה באוח ף': (יד) אסורה עש"ז עמ"א אוח י"ז וה"י וכ"א מזמן לומן מהזיקין איסור וממקום למקום לא מהזיקין איסור. ובטור מעשה שמלנו כו' ואסר רבינו ראב"ן יע"ש ולא הזכיר בקועה

והמחבר לפיפחיה בס"ע דוקא בקועה הא נחרככה הף בכ"ר במשהו החבשיל מוחר ופירוש קודם רחיחה קודם בהרחיהו החרנגולת (לא בנוניון וממקום למקים לא מחזיקין איסור) וכן ים לכוין דברי הפ"ז עם דברי המ"ה להלק בין זמן למקום ועיין חות י"ו וי"ז וחי"ה בם יבוחר עוד. וכחב הש"ז ואון להתשות הא הוי ס"ס (ט"ש בקלת דבורים) שמא עתה נפלה ושמא מעוכלת בתרנגולת די"ל בחטה שלימה אף בקועה לא מעוכלת . ומ"ש שמא לא נתחמלה קשה דהת בקועה כתב המחבר והוי ודתי חמן לדידן וכ"מ בחות ט"ו . ותפבר כ"כ לדידן תף נתרככה אסור במליגה אמאי הוי ס"ס ותי' דספק חסרון חכמה אין בנדר הספק ומ"מ באות ע"ו התיר למכור לדידן בנחרככה בס'ם כי הא אבל בחד ספק בנחרככה אוסר בהנאה דלא כח"י עמ"ש נתבור לדין בנחוככה כם של יה חבל בהד הפסף בנחוככה חשר בהנה דנח כחי עמיש באח י"ד מוה : והגה המהבר בס"ע היקל בנחוככה במשהו דהפק א' י"ל מזמן לומן גרע שפי אוקמיה אחקה דהשתא בלא היו המים בדוקים דלית הזקה דמעיקרא ברורה עי"ד ק"ה בהפק כבוש בדרבנן לקולא יע"ש ועוד בק"א בש"ך אית אל במשר א אמריק שאני אומר יע"ש. ולפ"ז אף בשאר בשר הדין כן: צוד יש לראות בס"ע א' במשהו אי אמריק שאני אומר יע"ש. ולפ"ז אף בשאר בשר הדין כן: צוד יש לראות בס"ע היקל המחבר בנחרככה דפשק כשמואל ואף בס"ב שפק הוי ה"מ בעינייהו הא משהו דרבנן היו מרוב במו מברים ח"ג) יב Pri Megodym Tom III. 12

מקורם שמא צונן אין מחמיץ אין ספק השוה דשמא מעליע ושמא צונן מחמיץ ונים . ולכאורה ראיה

טמיא ייב ואף הריב דאוסר דהלכה כמר עוקבא הא לא נתרככה בקיאין ואכתי ספק הדי בדגן בארבא בלא נחרככה אשור וע"כ מסעם ספק דרבגן ולקולא והא קיי'ל כי"ד ק"י בש"ך דין י"ט ובחורה השלמים ל"ב דבר שיש אישור חורה ומצד אחר בא לו ספק דרבגן לחומרא וכמ"ס מהריב"ל בספק פריפה בבשלו בכלים ולחחר מעל"ע חשורים יע"ב וע"ד סימן א' יע"ב וכ"ח ספק פלוגחא קיל מספק מעשה זה להמחבר בס'ע ולהר'ב קשה גם להמחבר קשה מס'ב גם בי"ד כתבט במתודשים דחין לחלק בין ספק פלוגחא ולומר דסומכין אבאילחות כה"ג דה"כ במינו ברוב כה"ג אסור אפי' בלא נהרככה ולא משמע כן מסמימת הפוסקים אם לא הואיל ולא טדע ספק חורה עד שבא דרבון מקילין כה"ג וע"ד ק"י בואב לדיר שיב בהמות רבות ונכנסו מיד אהריו כה"ג ג'ע ובם כתבנו מזה. ואי"ה בסוף ספי' ובמ"א יבואר עוד : (פו) הבוה בקועה יה וחייה בסוף הפשיף ובמיח יכוחר עוד : (כו) אם עפיו כמים בחוח ייב דעום אין מפליט ומבליט כלל אף מבתו ומ'ב הרא'ש בבומרים המים דאל"ה נחחמלה עכ'פ החטה ם. ומשמע דעהו כן ועיין אות י"ז ועיין לבוש כי"א וכי"ב והמעיין בכור וכ"ח יראה באבי העזרי הולק עם הטור בחרתי דלחבי העזרי הפה נחרככה אף בהה מעליע במים לוגנין אין מהמיץ אבל הטה חמולה נ"ט במים באפשר אף בלונן ולטור נהפוך הוא הטה מחומלת במים לוננים אבל אין כ'ע במים ועב'ת בם בבקיעה כו' ולפ'ז מ'ב המחבר העה בקיעה או לחם המץ שרי חוך הכסח זחת דעת הפור חף בכסה בחין מפלים בלוק ויש מי שחוכר הוא סכרת הב"י להרח"ב במ"ש בשומרים המים עט"ז ו"ב וח"ב חיך יפלוג הפור על הרח"ש ול ל דמיירי קודם פסח ומאן הוא דיעה ה' כסחם שמחיר מבמע הף חוך הפסח ואבי העזרי לא החיר בלחם חמץ עכ"פ אוסר ועיין באר הגולה אות ע' וז"ע ומ"ש באות פ' עמ"א אות י"מ ואי"ה שם יבואר: (יי) מכח ס'ם עט"ו מ'ש הב"ח בס'ט דלא הוי ס"ם גמור להחיר באכילה שמא נחעכל דהוי כפק הכרון ידיעה כחב הט"ז דזה הוי ספק לכל העולם . ובס"א בהג"ה נמי ס"ם גמור הוי והוחיל וחין הפסד על כן חסור בחכילה ומוחר בבהייה דהוי כשין דפיל"מ ובעת הדחק חה"נ שם שרי באכילה וכמ"ש באוח ד' ומ"ש השובת הרשב"א עמ"ש באוח ה' הקשה כן יעויין שם ז' והעלה אף ס'ם באיכור חורה מהני הלא היכא דיש לו הינים אתרים אין להוכלם דהוי כשין דביל"מ משח"כ היכח דים הפסד מתורין בחכילה בס"ם כי הכח ובחוח פ"ו בחין בקועה דמתור למכור ולא לאכול אף דהוי ס"ם כמ"ש בם אפשר בנהרככה לא הוי ספק גמור דהבקי מבהין אי ראוי לביקוע או לאו וכמר עוקבא פסחים מ' א' משא"כ בדגן ס'א הוי ספק גמור דהא לא ידעינן אי ירדו גשמים כלל עליהם לכן בדהק שרי באכילה . ובס"ט כלא נהרככה מחירין עט"ז יו"ד אף דספק הוי כמ"ש המ"א אות י"ב דבארבא אף בלא נתרככה אסור מניתרין עם דירד מן דשפק הוי כמש המו מות יצ דבמג כח חן במה למ הסכון ידיעה בעימה ומחירין במבהו מפעם ספק דרבגן לקולא י'ל דוה הוי ספק גמור לא הסרון ידיעה והבן : כתב הרוקח כו' עט"ז . והפר'ח פירש רפבוטו שעכו"ם הביא מים בדלי מבאר ולקחו ממים לתבביל ואה'כ מלא גרעין חמן בדלי החירו התבשיל כי אומרים שעכו"ם אה'כ נקן חמן לא מעיקרא יע'ש ויהיה מלח כי עכו"ם שב אהיתרא להתיר התבביל יע'ש. והפ"ז ז"ל לא הונח לו בזה דאף דנאמן דכובר דמזמן לזמן נמי מקילין בהד ספק באיכור מסקו דרבנן אכהי אין טכו'ם עובה להכטים ולהכביל יבראל ועי"ד בדוכתי פובא וא"כ אין לתלות לקולא בעכו"ם נתן ה'ם המן בכוונה ועוד הלשון כ' עבוים הביא המים שמא נתן חמן באותה שעה משמע בעם בהביא לא אה"כ. ע"כ הגיה וכליל ולא נודע כשלקחו מים מהבאר (ומלח דלי ס"ס לפ"ז) ויהיה מלח כי עכו"ם פירוב אמה דסמיך ליה ואדמעיקרא כי המים שבבאר החירו דממקום למקום ומכלי אהר אין מחזיקין ריטוחא כמ"ש המ"א ב"זוח" וכ"א . מבא"כ המים שבדלי אסרו מה שבשלו ממנו קודם במצאו הלחם כי שמא עכו"ם צלא בכוונה היה לחם בידו ונפל ילי בם בעת הבאה מזמן לזמן מחזיקין ריעותא כדכתיבוא . ולהלכה כסק דבצונן אין נ'ש כלל דלא כמ"ם הר"ב דוקא בספק אלא אף בודאי אין ג"ם בצוגן ומיהו כבוש מעל"ע אוכר ופשום הוא ובוה י"ל דבמעבה ההיא מש"ה הוצרכו לומר כן דאש היה בבאר הוי ספק מזמן לזמן ואסור בספק כבוש אף במשהן דרבת כמו מלינה בחד ספק ומטומאה יליף לה כמ'ש הט'ז באות י'ד דאולינן בחר השתא ואי"ה במ"א יבואר מזה ועפר"ח לחם המן במים אף פחות ממעל"ע אכורים המים שמה נשהרו פירורין במים דממחים ורחיה מתמ"ז סעיף ד' בהנ"ה. וה"כ למ"ב הפ"ז שם אום ו' דבינון לא מהני וכ'ש כאן דלא סיגנו הוצרך הרוקה לומר כו' . ולדיגה במפלוקת שנייה אי מהני בינון כה'ג במ"ש הפ"ז ומ"א שם אות י'ג . ודאי באם יש מים אהרים כמוך ישפכו זה אבל באין ההרים מצויים כ"ע כי מזמן לומן מחזיקין ריעוחא ושמא נשרה מעליע ושמא סינון בחמן משהו לא מהני כשיז אבל חשה כה"ג יש לגדד ועיסה בבאר עמ"א המ"ז אות וי"ו . ולדידן כפ"ל בפכה אסור ונ"מ עד הלילה באין בבים או בפסה ויש ספק אי נברה מתלים באוננים הוי בים בפסו משהר זו מי של השנים בהין בבים מו בפטח זה בפק קף נבנים מעלים באוננים הוי בים במא לא הוי מעלים ושמא נמיל בפסח שרי כי כ"מ שכתב הר"ב מהמת מנהגא איסור מיחשב לספק עמים בהנהגת אויה בפריי לי"ד משא"כ היכא שכתב הר"ב וכן שיקר . ולחם חמץ נ'ע לשבת במים ועישה מלה לבאר ושהה מעליע יש להחיר בפשיפות דתפת תלטוש בלוון עמ"א חנ"ז אות ו' מבא"כ בחטה כה"ג יש ספק עמ"ש בהקדמה:

ובתרי משהו בי"ד נ"ב בפ"ז הות י"ו פירשתיו כי סובר משהו הבלוע בגוש א"ה לנהש ולהתפשט לחוץ . ובם כתבנו הי לריך בבים בתערובות הב' או לאו וכ"ן משהו הבלוע באוכל נוש הא בלוע בכלי הוהיל ואין לכלי פלישה מגופו יש כח במבהו ללאת מבלי וא"ש מ"ש הרוקה בכף הח בנוע בכני הוחיר וחין לכני פניפה תמופי יש כח במבשה ינונו שליי וש ש יש שהחקי לק"ר ממ"ר מס"ז א' כ'כ וכאן במ"א י'ג הוכתנו כן דאל"כ כלי דבלע היסור מסיו לא סיסי לה הגעלה (ואין להלק בין כ'ח הדב בכולע פובא אסים מסהו כולש) ומ"ם הס"ז דמש"ה כאסד הכף דבמא נגע בהפה בלי אמצעיה המים קשה אם כן בשאר אסורין כה"ג ניהוש כך וליחסר הסף אלא דרופב מהאל הטעם בצוה ויש בשה ועא"ר ממ"ז א' וע"ד צ"ד ס"ג ובפ"ז ה' החם הראש ביבלעו בלי אמצעי ועים כ"ל באיסור ושם שם הקבינו הא קייל ב"ל כלים אין בולעין זה מזה החשש ביבלעו בלי אמצעי ועים כ"ל באיסור ושם הקבינו הא קייל ב"ל כלים אין בולעין זה מזה החשש ביבלעו בלי אמצעי ועים כ"ל באיסור ושם הקבינו הא קייר לייל און בולעין זה מזה החשש ביבלעו בלי אמצעי ועים כ"ל הייל מדבי אור מוכר למעלק ווא"ף מוכר למילף מוכר למילף ווא מוכר למילף מוכר למילף מוכר למילף ווא הלייל מוכר למילף מומיל מוכר למילף מוכר למילף מומיל מוכר למילף מומיל מ בלי מים עו"ד ל"ב כ"ח בהג"ה . וכ"ז ביבש אבל משהו בלח אוסר לעולם ומ"ש על הלבוש עמ"א בכמה דוכָתין דעתו כן לדידן הוי זה יבש ביבב דלח בכל בפסח וא"ר בחמ"ז הלין בעד הלבוש דסובר כל שאין איסור מחמת עצמו בפל ברוב בפסח יפ"ש . והש"ך בנה"ך שם והמ"א כאן אות י"ג אוסרין חרי משהו יע"ש והמיקל בה"מ ומניעת שמחח י"ש בחרי משהו באוכל גוש אין לגשור בו וכ'ש להתירו בהנאה ההבביל הבני דברי בתרי מבהו וג'ע. ועא'ר חס"ז : ודע במבחו דאין כ"ל אין כ"מ לאחר הפסח דעבר ושהה הכל שרי לאחר הפסח במשחו עסי" חמ"ז ועסי חמ"ב במ"ח חות פ' מעמיד כבעבר ובהה חסור לההר הפסח ועח"י בס חו כבהבחור בעין נהחפיב של חות כל משמין כבפני ובטם מבור מחוב בפנח ובחי בם מו כבלבות בפן החקבין והחמיין שבה אחר הפסה דכולה אפירה אם נחן אח"כ משיכה זו לבאר שיבה אין מחשבין אלא לפי חשבון השאור דלא כ'כ כולה אף במעמיד ושי"ב בי"כ. ואף דמעמיד הוי כבשן כל דלית פעם ממש ליכא למגזר אטו בב"ח כאמור ומיהו כל דלא דרך בישול יא דלא כ'כ אף בב"מ ני"מ שוד בדביל"מ במינו במשבו ונפל אח"כ לא מד דלא כ'נ וולמ בריה ומשהו ונוחן טעם לפנס עבי' המ"ז במ"ח מ"ח וחי"ה בבוף הכימן יבוחר עוד: (יח) לבור עב"ז עב" מבוחר מדבריו דלמ"ד חוזר וניעור אף פעם לבד הוזר וניעור ול"ע במ"ח המ"ו י"ג דלכולי עלמח בסעם אין ניעור וויל כיע היינו ב' דיעות המוזכר בם ומים אם לא באבו כים קודם פסח אסור ירדו קודם הפסח והח"י אות מ"ד מחיר נ"ע בר נ"ע דהיתרא וא"י א"כ ירדו תוך הפסח לבור נמי דהגעלה היתה בזמן היתר ועוד דקוו וקיימי ונ"ט בר נ"ס לחודים לא מהני בהמץ עסי' **חמ"ו** והנה לת בלח י"ל דוכלל יפה ובי"ד ל"ב. מיירי מקלת החתיכה חוץ לרופב ונפלה בם הפיבה <mark>עליו</mark> הא נפלה הפיפה לרופב אין לריך ניער כלל. והפ"ז כחב דמי"א כו' ובה"מ יש ללדד להחיר

בקרום פכא נוגן אין מחביץ אין ספק הפיהו דשפא מעריע ושפא צוגן כחביץ ונים. ולכאורה דאיה מכרוב דאל"כ אמאי נמצא כחבית אפור וויל מפעם מליחה והנה כל זה במשהו אבל פחות מששים ד"ח י"ל אף מכלי לכלי וממקום למקום אין ללמוד איפור לא מפומאה ולא מן מומץ. וצ"ע בכ"ז לדינא ואידה באות ל"ג יבואר עוד: (נו) בת יומא עמ"א ד"מ ועסי תג"ב (מ"ם תכ"ב) ובד"מ כתב קודם פפח י"ל עד הלילה מגעילין דבמל בס" כבסי הנ"ב מ"א בהג"ה אלא יורה מפתמא ע"י גדנפא דגרולה היא ולית ם' במים נגד הכלי ובת יומא וע"ב קודם זמן איסורו ובסר תנ"ב במ"א אות מ" דנהנו שלא להגעיל שום כלי ב"י אף קודם זמן איסור רק מנהנא וכאן מיירי מדינא ודיעבד אם הגעילו כו' . והנה המים נ"ם בר נ"ם דהיתרא ועסר תמ"ז במ"א אות כ"ו ובתנ"ב א" דאף לכתחילה מתר להגעיל קידם זמן איסור בהרבה מעמים ואים אף אם הפים שבבאר לכתחלה חשיב מים לישתרי ועיון אות כ'ז ואייה שם יבואר והנה אף להמחבר ע"כ הגעלה היה קודם הלילה דבפסת יל אף הסחבר מודה בתניב דאין להגעיל ב'י דלא מהני שלא ינוהו מרתיחה ושיוציא מיד כמיש שם ומדלא הגיה הר'ב לדידן אף אביי אף דנס"ל עד הלילה שרי ועח"י אית מיג מים מים הוי לכתחלה ודאי איתן מי הגעלה אטורים כשהגעילן אחר זמן איסור ושוב כשנפלה לבאר בפסח י׳ כלכתחלה אבל אי מיירי קודם זפן איסור איש וציע ועיין עיש ופריח ובלבוש כתב יורה ב'י הגעילו בתוך הפסח וציע הא אין סגעיל יורה ואף להמחבר בתוך הפסח ביי ולדידן אף אביי אסור הוך הפסח ועיין דרישה פי׳ שלא שהה והוציא מיד יע"ש וציע: (כז) בתוך עמ"א בכיח אין כתוב נימ זכן איסור היה להגיה אף אבץ משא"כ קורם זמן איסור אם אבין נפול ונים בר נים כה"ג הוי שרי ועם"ש באות כ׳ו : (כח) בשביל עם׳א לח בלח ודאי אסור בצינן כבשאר איסורין וקם׳ו אות ח"ץ: (כם) די בשפופה עמ"א היינו קורם הדחה א' ועיון לבוש כתב דצונן אין מפלים לשיפתיה ואף דנמצא בהדחה א' לרידיה ועס" א' במ"א מ"ו: (ל) אחר עמ"א ותכלל תולין במצוי לקולא ולחומרא ואם נמצא חמה עליה בחוץ לאחר ששפכו עליה הדחה אחרונה אף מזמן לזמן ובמקום ב' אין מהויק ריעותא ובפנים אף מסקום לפקום מכלי לכלי מסתמא מן התרבנולת היא והיתה במליחה ואוסרת כל התרבנולת או כ'ק כו'. ואם נסלח הרבנולת מצד חוץ ולא בפנים וחסה בפנים אן זפק קודם הרחה אחרונה אם קודם יב'ש מותר אף בלא ה'מ ולאחר יב'ש בה'ם דהוי כמהור מא תפל וע"ד ס"ם ס"ד . והמנהג הנכון לבקוע עופות לשנים בכל השנה למלוח יפה כ"ש בפסח לעיין שלא יהא חמים כוי . ועשוית בית יעקב סיי צ"ם בשם ביאורי מהרש"ל זיל הי באשה הרואה דם מחמת תשמיש דמי שיש לו ספק אימור בביתו אמור להעלים עיניו אבל דבר שחומרת הגאונים שרי ומהר'א שמיי'ן שם סיים דבר שהוא מצוה אפשר להעלים עיניו וסיים הבית יעקב הלכך בפסח אמור להעלים עיניו ולבדוק לאהר מליחה שמא יש חמה בתרנגולים אף דמליחה בששים חומרת הגאונים (בכחוש) מ'מ קליפה מדינא אכור מוזכר בתלמוד ובי"ם מצוה לאכול א'צ לעיין יעים וערד לים בדיקת הריאה פיעים המצוי כר וראוי לעיין היפב יפה קירם פליחה ואז לאחר פליחה לא הוי פיעום המצוי וברים א"צ לעיין : (לא) קילף עמיא דלהמחבר בקליפה סגי וגיף התרגנולת יותר פכיק גם אין בלוע יוצא בלי רופב אף בפליחה וצלייה לבד דם ופוהל היוצא פעם הוא ולא חשיב רוסב ועמיש ארה באות ליב וליג: (לב) ויש עמיא וביד ק"ה בחמן אין שייך בקיאות אלא ההתר מפסם וא"א בקיאון ועמיז י"ם ואי"ה באות ל'ג יביאר עוד אם נמצא תוך התרגנולת נפי: ההתר מפסם וא"א בקיאון ועמיז י"ם ואי"ה באות ל'ג יביאר עוד אם נמצא תוך התרגנולת נפי: (לג) אבל עמ"א העתיק תשובת הר"ב ז"ל סר כ"א. ומלת כמ"ש בייד ק"ה וסייא הם דברי המ"א (לג) אבל עמ"א התרך הר"ב שאר החתיכות. ומר שהולכין אף להקל (כמ"ש הש"ך שם אות ל"ו) והנה בתר א' וג' לא התיר הר"ב שאר החתיכות. לא באיכור משהו הא אם אין שישים בכל ההתיכות נגה בתי איזני לא התיר הריב שאר החתיכות כ"א באיכור משהו הא אם אין שישים בכל ההתיכות נגר החמץ יש לאסור ולתי הב' אף באין מ" יש להתיר אתרות עכ'פו ואף אם היהר שמן אין כפמם במליהה עשוך שם אית כית ומיזיי הרמיא פר דוקא חלב כחוש ההיתר שמן מפמם ליה הא חמץ כהוש לגפרי אין ההיתר מפסם ליה ורק מנהגא מאסור אותה חתיכה ולא אחרות ומה דמשמע מתשובת הר'ב ז"ל משהו דרכנן אין איסור יוצא מחיכה לתיר הר'ב וליוב הא פחות מששים באיסור תורה יוצא בלוע ממליהה וביד קיה המכים מחתרה בצלו והרב הא פחות מששים באיסור תורה יוצא בלוע ממליהה וביד קיה המכים מחתרה בצלו והרב האומר הוא מותר ביוצא בלוע ממליהה וביד קיה המכים עם המחבר בצלי וה"ה כליחה כמ"ט הש"ך אית ח"י שפ"כ בת"ח כלל כ"מ ד"א ועמ"ש בפריי שם בש"ך ל"ח וכ"ם בשרת מהר"ם מלובלין ז"ל מ" צ"א במעשה ד" הרגולים שאין מפעפע כל שאין האיסור שמן בעצמו במליחה . ולפ"ז המנהג שכתב רמ"א דאותה התיכה אסורה כולה כי יש מחמירין האיסור שסן בעצכו בסליחה . (נפין המנהג שכתב רפ"א דאותה התיכה אסורה כולה כי יש מחמירין במלחה בסי א פני א אביר החמון המוכה אפור מכולה בסי א ביי מותן הפסח במשהו ושאר התיכות בתרין דאין מפעפע מחתיכה לחתיכה בלי רומב , והא דבשאר איסורין מצסרפין כולם לששים אף שהרק התיכה א' נוגע באיסור והשאר בהיתר י"ל מס"ג אי האיסור שמן מפעפע מחתיכה לחתיכה להתיכה והל מצסרף כל שנוגעים זב"ו ואי האיסור כהוש מדינא כדי קליפה אלא שלא לחלק השוה מדותיו בכ"מ בששים . וכ"ת בחתיכות היתר שמן דמפסם מא"ל י"ל דהוי כעין ס"ם שמא במליהה אין מפסח בכ"מ בששים . וכ"ת בחתיכה לחתיכה ויש ס" ועשרת ב"ח כ"י ג"ד ולמ"ש י"ל דליכא תרתי ואת"ל מפסם שמא אין מפקף אי גנגע בהמה דאי ודאי נגע כולן אכורות ממנהגא ואי דבי לא או בעוכה שמא אין מפעפע דביר לא מתניכה לחתיכה וא"ל המיכה במ"ל בה ב"ל מוכי מתניכן מתניכה נאראל במיכה במ"ל בה ב"ל מתניכה מתניכה וארם במיכה במ"ל בה ב"ל מתניכה מתניכה בתניכה מתניכה בתניכה מתניכה בתניכה מתניכה בתניכה מתניכה בתניכה בתניכה ב"ל בתניכה בתניכה מתניכה בתניכה בתניים בתניכה בתניכה בתניכה בתניכה בתניכה בתניכה בתני ודאי לא נגע כזפק בתוך תרנגולת אף קליפה א"צ. וכ"ת דסס"ם מתירין אחרים שטא אין בפעפע בסליהה מחתיכה להתיכה ואת"ל כפעפע בסליחה רק כ"ק זה שיבוש כשאתה אופר שטפעפע ע"כ היינו יותר מכ"ק הו ליכא ס"ם וכ"ת דמש"ה צריך קליפה דחנ"נ גם זה שיבוש דבשהו אין נ"ג ואף בפתית מס אין הגאסר יכול לאסור "ותר מהאוסר וע"ב הא דצריכים אחרות קליפה ביש ספק אי נגע החמה באחרות יש ס"ם שמא לא נגע ושמא מליחה כ"ק בכחוש וכן האמת. ועיין עולת שבת מיים בחמה שבורה יש להקל לרעת הר"ב וס"עהו ויראה לפרש שאין אחרות צריכים קליפה בספק ואפשר אף אותה התרנגולת ס"ם דוי שמא מליחה כ"ק ושמא נתעכלה כמ"ש הר"ב בס"ב ות"ה כאן :" אף אוד אותר בה"ב ו"א במ"מ בל וצא מור במשמע אה בכ"של וצא מור במ"ב וכ"ל באורה כ"ש המ"ו ברד צ"ב אות י"ד וקא תרי משהו לא אמרי משמע אה בכ"של וצוא בוכח לבאורה כ"ש ה"ו ברד צ"ב אות אות "ל דוקא תרי משהו לא אמרי האחר בהישה בא היים בישמע אותר אחרות כשאי שימית ודד נות התתיכה ואם משמעה לא ודענא בתיש שה משמע הא בבישול יוצא מוכח לכאורה כס"ש המ"ז ברד צ"ב אות י"ז דוקא תרי משהו לא אמרי הא דבר הנאסר במשהו אוסר אחות כשאין ששים נגד נוף התתיכה ואם שמעפא לא ידענא כמ"ש שם מאר דאין כח לצאת משהו. ועמ"א אות י"ג ר"ל הר"ב סובר דתרי משהו אוסר א"ב אין ראיה. ומ"ש המ"א בשם המ"ב כר כל דקליפה מ"א ות י"ג ר"ל הר"ב בתבשול בקליפה ליש תרי משהו דבקליפה יש בו מעם ועא"ר תכיז אות ר'. ועח"ר תמיז מ" הקל להתיר בהנאה יע"ש. ומ"ש דוקא כשאין לספק שנגע החמה בשאר ההתיכות קשה א"כ אף קליפה א"צ לאחרות כמש"ל : מ"ש המ"א שו"ח מהר"ם מלובלין מ"ל כרוב כי צ"ע אם לא על הנו מים כלל בכרוב כ"א ציר יצא מעצמו אף שיש מלח שלנו היי כוותיקא משחאו ומלחא ונימא שאין אוסר ומהמיץ עסי המ"ב ותס"ג ואף חריף אין מון מחמיץ ולשמא נהחמצה כבר אין חיששין וכבר הארכנו בזה בחמה בקומה כה"ג וצ"ל דיש ג"כ מום בכרוב. ודנים מלותים כה"ג י"ל דהמלח בעין וניכר ואוסר. ומ"ש זפק מלא חמים אוסר אותה ההרגנולת כולה הואיל ואין ששים כו היינו אף במקום שמקילין אכל לפי המנהנ אף משהו אוסרין אותה החתיכה. ומ"ש בכרוב און הציר עלה ע"ג היו מליח י"ל דואכל מהמת מלחו ומ"מ שומת ציר כר: "ב"ח כלל ל"ח ד"ג מדין אימור דבוק ובמ"ז צ"ב אות י"ב: או מלח תחלה התרגנולים ובאחד עת"ח כלל ל"ח ד"ג מדין אימור דבוק ובמ"ז צ"ב אות י"ב: או מלח תחלה התרגנולת לבדה היה זפק אם בומן היתר אפשר יש תקנה לערב עם הרבה ולבשלם יחד ומותר התרגנולת ואין ששים נגד הזפק אם בומן היתר אפשר יש תקנה לערב עם הרבה ולבשלם יחד ומותר התרגנולת ואון

ואין ששים נגד הופק אם כוכן היתר אפשר יש תקנה לערב עם הרבה ולבשלם יחד ומותר התרנגולת לאכול עד הלילה ואם כומן איסור או נ"נ עסר תמ"ו במ"א ל"ח בויתים. ואם נמלחה התרנגולת בזמן היתר ואין ששים נגד החמץ ולאחר זמן איסור עירב עם שאר בשר צ"ע אם נאמר הואיל בזבן היתר ואין ששים נגד החמץ ולאחר זמן איסור עירכ עם שאר בער צ'ע אם נאמר הואיל ונבלע בזמן היתר לא נ"ג א"ד כשהניע זמן איסור נ"ג ואח"כ כשעירבם באחרים צריך ששים נגד כל התרגנולת וכן יראה ובב"ה כה"ג התוסה כבוש בחלב ונאסרה באכילה מדרבנן יאח"כ נעערכה באתרים ולא ניכר ובישל יחד י"ע עכ"פ בהנאה ותרי אחרים כיון דלא ניכר בשעת שהיה ר"ל בהצאה וע"ד ק"א ומיה בכ"ש הק בהנאה ע"ד ק"א ומיה בכ"ש הק כרובנן וצריך אח"כ בא"מ ששים נגד החתיכה מ"ה וכפק אסור ואף בחמץ כח"ג מדרבנן יראה כן וצ"ע. וצריך אח"כ בא"מ ששים נגד החתיכה מ"ה אף שיש ס" צריך קליפה ונפילה אלא בכחוש הם מדינא ויע"ד ק"ה בש"ך אות מ"ו בצלי ומליהה אף שיש ס" צריך קליפה ונפילה אלא בכחוש הם מדינא ובשםן הקליפה והנכילה מן הדיון ול"ש ביח ששים. ובהפץ בחוש הוא והיתר משפם אין אלא לחוברא והקליפה והוכילה מן הדיון ול"ש ביח שהיו אף להפ"ו דפתיר תרי כשהו : לחוברא והקליפה והנכילה מן הדיון ול"ש ביח הרי כשהו אף להפ"ו דפתיר תרי כשהו : עשו"ת צ"מ כ" למ"ד אם שאב מים בכלי שהיה מעם שכר בתוכו והדיתו הדתה אחרונה "ל אבט"ב מצונן כאן היה דרך העברה בעלמא מותר בקליפה להומרא בעלמא יע"ש ונח"י כלל ר אות כ"ג. בס"ב מצונן כאן היה דרך העברה בעלמא מותר בקליפה להומרא בעלמא יע"ש ונח"י כלל ר אות כ"ג. משמע אף תוך פסח שרי ופיהו אם הדיח בכולו שכר או הניחו בכלי מים הרבה עם מעם שכר והריח

המבשיל אף אם לא שאבו עד הפסח ומיהו התבשיל דיעבד יש לסמוך בה"מ אנ"ע בר נ"ע כו' ממ"ז אם הגעלה היה בזמן היתר וי"ל כן כוונת הח"י ומ"ש בשם המרדכי דהעה במים

והדיחו הבשר בתוכו י"ל להר"ב לא גרע מצונן בסי"ב ואוסר ואף למאן דמתיר יש לומר איכא מעם הדריחה הצדר בתורו יל להריב לא ג'ע סצונן בסי בזומרה זאף כמאן דמונד יש לומר אכא מעם אדמחליש בלע בתוך הפסח זע"ד ס"מ מ"ח. וצ"ע גם בזה. ועפר"ח: (לר) חותך עמ"א בתמ"ז במ"א ב' דבצליה היתר מפסם לאיסור ובמליחה עמ"ש באות ל"ג ובי"ד ק"ה בש"ך אות נ"ח ועמ"ג בתמ"ז ב' ואי"ה באות ל"ו יבואר עוד: (לה) לפי עמ"א תיך הפסח במשהו ועי"ד ע"ג וב"י ס"ס צ ועפר"ח מחמיר בשפודין שלנו: (לן) הנוגעת עמ"א הגה המעיין בש"ך י"ד צ"ז אות ב' דאפייה וצלייה ועפר"ח מחמיר בשפורין שלנו: (לו) הנוגעת עמ"א הנה המעיין בש"ך יד צ"ז אות ב" דאפייה וצלייה
ג"כ ספק אי מפעפע בכולו עשיך י"ד ג"ב אות ה"י וממ"ש בתז"א אפו חמין עם מצה כל שלא נגעו
שרי חמין כחוש ואין כח להתפשם בכל התגור עח"י שם אות יד משא"כ כאן קשה גם מ"ש בשמן
מפעפע בכולו יש לחלק בין נבלע באוכל ובין גבלע בכלי ספק הוי כמ"ש הש"ך ביד צ"ב ח"י אכל
לחלק בין בישול לצלייה ואפייה קשה. ועיד ק"ה בש"ך כ"ג מכלי לאוכל בלי רומב אין אוסר יותר
מכ"ק בבלוע בכלי ומשמע שם ברמיבות קצת אוסר יותר יע"ש. ולמ"ש המ"ז ב"ד צ"ב ""ז וכאן
י"ז תרי משהו כר א"ש דהשפוד לא נאסר מתרנגולת דאין כח להתפשם משהו לחיץ ומה שאוסר
שאר התרנגולים שמא מחמה עצמה זב צ"ר עליהם ע" הופוך השפור הואל והוא גופא ספק אי מפעפע בכל הכל"
או לאה ביומים בדרביני בארכור משהו לכולא היד צ"ר משמע דבועה זו או ממשפע בכלי או לאו . ומיהו דבעיא בדרבנן באיכור משהו לקולא בייד צ'ב משמע דבעיא זו אי מפשפע בכלי לא אמרינן אף בדרבנן ספיקו לקולא אף דבכ"ם ספק בעיא בדרבנן לקולא . ולענין דין צלי לא גרע ממליתה ואף כהוש לגמרי אוסר כולה בלא היפך שפוד ואחרות בה"מ יש להתיר בידע שלא היפך השפוד . ועמיש בתמ'ז אות ב' : (לו) העוף עמ'א ובתס'ה אות ה' מחמיר בהבהוב ואין לחלק דכאן יש מניף שמא מעונה דאי מיד ס"ח דמתיר להבהב לכתחלה משמע בכיע שרי יעיש. ואם נמצא חטה בלא זפק אם בישל אחיכ אין לאמור דיעבד בשביל הקליפה ועיין אות ל"ג ובע"ש אות יז מיקל ג"כ יע"ש. כל עניני הפסח כו' עסי ת"ס והיכא שיש מורח רב או ספק איסור אין להאמין לנשים צ'כ יעיש, כל עניני הפסח הם ני עסיית הייש שיש שחדו דב או שפק איטור אין להאפין ענים ביב וראוי שכל עניני הפסח הם נישים ע"י גדולים זכרים בני דעת כ"ש עשיית המצה: אמר הכותב איטורין מכטלון זאז בע"ם כשחלוקין בטעמן ומדרבנן בעינן גמי הלוקון בשטן עמיש בפריי ליד צ'ח דם וכבר יול ב' טינין ערשיי חולין ק'ט ילתא (עמ"א רי"ו פוסק כאן בעינן למטעם טעם דם) מיט חלוקין הם . דם נבילה אי חייב משום נבילה עתוס' פסחים כ"ב כשהותרה כו' ובר"ם ז"ל המ"א

פים חלוקין הם. דם נבילה אי חייב פשום נבילה עתוסי פסחים כזב לשהותרה כלי וברים ז"ל המיא אין איפור חעיא למלקי הא תרון איפורין רביע עיין האיב פיא יבמית לקוברו בין רשעים נקובת הרושם להרים דול נבילה מחיים עשיך יוד ליג קצרתי והבן:

תכות (א) מחצות עמא תליח אי ורלע ב" דמ"ח זמן שחופתו מיד אחר שש. זום הגינה יול זמנה כל היום ומים קדם חצות אין לאסור הואיל ובשביל פסח קאתי אין לאסור יותר מחצות ועי סמיג לית עזה והראים שם ומיל ה"כלי המקדש פ"ו ה"ם ומיש דהוי דבר שבמנין ע" ביצה ה" אי זוכר פיד פוה" מפרים היום ולבאירה משמע דמיה צרוך כנון להתירו מקרא שובו לכם במשוף היובל איב אף עתה דית ועפרים ואין קושיא איך התירו מקצת מלאכות ככותב ספרים משמע אפילו אשורית "ל דהכתוב מפרן לחול כחדים למיד דית ועשות מיע מפאניו זול סימן ק"ח משמע כל בר שאוסר בלאו ליש לומר מסון הכתוב לחכמים משא"כ עשה שייך מפרן לחולי ע"ש. ובנילוי בייד קידו שאין נוהרין עתה שבמל המעם אעיג דהוו דבר שבמנין מתהלת נופא במקום שאין מצוין בייד קידו שאין נוהרין עתה שבמל המעם אינ בעיר א" מעשות המלן בוהיו יוא שאון לחוש לקמיע וציל לע משא"כ כשבת משם בכים. והראה מקום לחימן ויא א" תפלון בוהיו יוא שאון לחוש לקמיע וציל דלר כרם רבעי ביצה ה" א" לגילוי וצ"ע בעיר א" שעשות הקנה איכור מחמת מעם ותצו מרב המעם א" צריך מנון אחר ועסיי תצ"ו פרות ומארה ונואר ונואר בוצר ה" וומי" רניא ס"ב וב"ו שם וכאן מחצות ממש אמור. צריך מנין אחר ועסי תצ'ו וא לכלית ואיה יבואר. ועסי רג'א סיב ובסיו שם וכאן מחצות משש אסור. עח"י אי בשם מהר"ל ע"פ בשבת וע"ש הרוצה יחמיר ואין איסור דל"ש המעם יע"ש ועאר ב' לרש" י"ל אסור דמרוד בביעור חמץ ומצה יע"ש. מ"ש על הע"ץ עיין ירושלמי פ" מקום שנהגו תמיד הוציא קרא מהכלל ואספת דגנך ומוספי ר"ח יליף דכל קרבן ציבור לא אסרה התורה רק יחיד

לוננים אין מחמיץ מחלוקת הוא בטור בשם אבי העזרי . ועמ"א ד' ועסי"ב בחטה בקועה כו' : מעשה דמשרת שהבית מע"ד כו' ומ"ש דהין הוסרת בלוגן עיין בחות י"ו ומ"ש שחולק בדבר זה עיין במרדכי סימן חקע"ב פכ"ש מעשה ששרו בשר בלילה ולמחר מנאו גרשין ושאלו לרבינו משולם ולרבינו במואל הכהן ואסרו הביאו הב"י כאן משמע בלוכן אסור <mark>וטפו'מ</mark> פנים מאירות ח'א פימן פ'ו דף ך' ב' עמד בזה יט'ש ואם גאמר וגדהוק דשם מיירי כבוש מעל"ע ובין הכל היה כ'ד שעות מ'מ מ'ש המרדכי בהקס"ח דלא החיר אלא מעעם דלומ אין מחמיץ ועיין בטור משמע בלומן אסור וי"ל אדרבה משם ראיה להתיר בלומן והא דנתן טעם דחפה בלוכן אין מהמיץ היינו בשהה מעליע ומש"ה כחב אה"כ בשם רבינו יהיאל באור זרוע ככר לחם יש לסמוך אשאלחות היינו מפנים דלוכן אין נותנין טעם ומשמע שם פחות מששים לא וייל בעיא. ואמנם מ"ש הפ"ז במרדכי משמע דהפים היו בפסח והין נ"ע א"י לפרשה דבחטים לא וייל בע"א. ואמנם מ"ש הפ"ז במרדכי משמע דהפים היו בפסח והין נ"ע א"י לפרשה דבחטים כחב הטעם דבצונן אין מהמין דחטיל בצונן ואולי בעיסה או לחם צ"ל וכאמור ועיין במרדכי וחבין. ומ"מ צ"ע כי צ"ל שכשלו הדבש בע"פ וכבעת המציאה לא היה מעל"ע עד עתה דאל"כ כל אופק היות מעלפ לי מומן לממן מו בעת הכבישה פולט בכל רגע בפסח ובמשהו ועיין באר היטב אים ספק מעל"ע מומן לממן מו בעת הכבישה פולט בכל רגע בפסח ובמשהו ועיין באר היטב אום ל"ד דמעשה בליל א" דפסח וע"כ כמ"ש כאן דאל"כ הוי כחשה בתרגנולת בחמ"ז ס"ג חממוה בפסח דל"ט מחדש וכ"ז דוחק גדול דאין ראוי לבחיים בזמן קלר בזה ולא חוסם עדיין ולא הוי למסחם כ"כ . ומשמע דהביא בכלי מהבית ובמ"א ל"ג בכרוב וי"ו וח"י וכ"א משמע דממקום למקום לא מחזיקין ריעותא ועש"ז י"ד ועפר"ח כאן בכם הב"ח אי מחזיקין ממקום למקום וא"ה יבואר שם וי"ל דהקבית היה כתום וחולין במצוי שבהבית היה החטה כי לא העלים שיניו מכלי לומר עתה נפלה ועפי' חפ"ב במ"א במי צימוקין ודבש הניה בצ"ע אם הוי מי פירות ומכאן אין ראיה לסתור כי החששא שהחעה היה בדוד קודם שנשתנה המים לדבש ונחהמלה ומכחן אין ראיה לסתור כי החששא שהחטה היה בדוד קודם שנשתנה המים לדבש ונחתמלה א. ולענין הלכה בחניה בקועה במי דבש בה"מ ומניעת שמחת י"ע י"ל דהוי ב"ם שמא מי דבש מי פירות ואין מחמין ודרך המי פירות להחבקע חטה כמ"ש בבי" הס"ב ושמא לא היה חטה מעל"ע במים ואונן אין ג'ע בנוי אימוקין וכ"ש בלא נחבקע רק נחרככה שי"ל כן ולא מלאני לבי להחיר בשמיה הך בשהייה או למכור לעכו"ם שיש לממוך דשרי כה"ג וכבר הארכתי בחש"ב במ"א להחיר בשחייה לי עדיון מי של ל מלאק בקורין קווא"ם ברוסיא י"ל דרון מים יש לו לא מי פירות ג'ע ממי לימוקין ומי דבש ולא עוד אלא גריעי ואם נפל חטי לשם ולא שהה שיעור מיל ומלקוה ולא מקבקע י"ל מי פירות עם מים מתהרין להחמיץ עמ"א" ובחש"ב בוה : שארל אוהי מהו ליקח קחפ"ע מאינו ישראל שקולין הקאפ"ע בכלי שקורין ברעיר: בתיובה באבר מוכר בדרך לי" וליחור ליקח לכתחלה מהם ע"ד קכ"ב בש"ך ול"ו ול"ו ול"ו מחור של הי" מיכור ליקח לכתחלה מהם ע"ד קכ"ב בש"ך ול"ו ול"ו בש"ל ו"א דמרבהם פרום מותר ביש מוכר ביש בלים מונחבות לבר ב"ב בברינות באין מונה ב"א מילות מונחבות לבר ב"ב בברינות באין מונה ב"א מילות מונחבות לבר ב"ב בברינות באין מונה ב"א באה מינה ב"א הלים מונחבות לבר ב"ב בברינות באין מונהב ב"א להבלה"א בם"ך י"ז דמרקחם הריף מותר דיש כלים מיוחדים לכך וכ"ש בברעניר שהין מיוחד כ"א לקהפ"ע ועבי" חמ"ז, בט"ז אות יו"ד וכאן ליכא למקנסיה וכולהו היתרא היתנהו בהו אב"י וכ"ע בר כ"ע

דהיחרא וכלים מיוחדים לכך . ואם יש לחוש שקולין בו שעורים קלוים אין לוחחין השעורים ולאו חמן הוא ואפילו קולין לפעמים ה' מאלף חטה לחוחה כמה ספיקוח יש ונחבעל ג"כ

בשבים קודם הפסח . ואמנם צריך לברור יפה יפה שמא יש גרעין שעורה לחעכב בהם ובמים יחמינו ושמא לא נקלה יפה באור ושמא הי לגמרי הוא ועסי" הס"ג ועצה"ש לשחון הכל קודם יחתינו ולמחל לא נקלה יפה באור ושמא הי לגמרי הוא ועסי" הכ"ג ועלהי"ט לפהון הכל קודם

ייש. והנה אם נחערב בקאפ"ע גרשינין הטים וכדומה המן ונפהן הכל קודם פכח דק דק ייל דל"ד לקמח בהנ"ג במ"א ו' דמיקרי לח בלח דקאפ"ע לא נוחה חמן ונפהן הכל קודם פכח דק דק ייל דל"ד לקמח בהנ"ג במ"א ו' דמיקרי לח בלח דין לה בלח היי ועסי" חל"ח במ"א במ"א במיקר בקמח יפה יפה בש הבש בשבהין בהמלה לה היי ועסי" חל"ח במ"א בהמלה להיב עם אהרים דלא מהני טרינה כלמור. ומה באומרים ביש הבש בשבהין בהמלה להיות מבהיק ג'כ המלה זו אין בה השש באפר לח מקרי. וה"ה קלו קאוע בכלי ב"י חמץ ונהערב הח"כ עם אהרים דלא מהני ומה באומרים ביש הבש בשבה בחוש בהולו לה הייבינן לה דאל"ל ביאו ונאסר הקאפ"ע במת מדוהק גדול ומניעת במחת י"ע . גם ללהר בשר לא במת המלח במות במות הייד וכדומה והשבוח כאלו ולא שמענו. וגם מפכל במילה בדל לו מניש הייד בל להות הום לל החרהי אלא מדוחק גדול ומניעת במחת י"ע . גם ללהר בשר לא נחתה הלא להתרהי אלא מדוחק גדול ומניעת במחת י"ע . גם ללהר בדל ללו מחת הוא להמלח אום דבר המלח להתרהי אלא מדוחק גדול ומניעת במחת י"ע . גם ללהר בשר לא נמתה הוא למנח הוא ומסתמא אין להמלח אומני ממעם המץ כי בצופן כל עבייתה וישראל קדובים הם ודאי לכחהלה אין לקנוח שום דבר מתות בלאמר בלי שביה המור לבון בדבריו . והיו בדאמרן : (יט) קולף עמ"א מ"ש במפיקא כולם הלורים עי"ד ק"ה ומ"א לשבם ה"ב ולה במות הנים במלח בשל במות הלא בול בות המלח במלח לות ליב במלח ביות לצות לוב לונה לא נגע החפים בכולם לבים הבלא הם לה לונ בולא שום לובל נות לה במלח ביא ובמ"א אות ל"ג במעבה דמהרו בלא הבא ובא להואין בין החש לבתן הואל נגע ושאר דמונחים בזפה ובלוע אי במיה במ"א בשם מלות בהיאין בין החש לשה לובל המלח בובאל הבאר בובל שלה בלא המים במליחה ביו ומה לא נגע המסים בובל מובל הובלו של הבשר הבלי במלח שלה במול המים במל הבחלין בין לחוץ בהיאין בין נחם לההל בודאי לא נגע ושאר דמונחים בזפה ובלות אי ביל רוב ובים הוב במלח הוב במלח הוב במלח הוב במלח הוב בלל הוב במלח הוב בלל הוב במלח הוב בלל הום במלח הוב בלל הוב בלל הוב במלח הוב בללה הוב במלח הוב בללה בבלה הוב במלח בבול הוב בללה בבלה הוב בללה הוב בללה הוב בללה הוב בלב בללה בלב בללה הוב בללה בבלה בנאכל מהמח מלחו רוחה הליר כמבואר בי"ד ל"א ס"ה בהג"ה שלישית ועבו"א ב"א פי" נ"ד וא"כ אם נמצא החירה מקילאה חוך ציר וההחיה השה אז אף מה שלמעלה מציר אוחה חמיכה אסורה כולה מדין מליחה וכמו שמא מליח וטהור ששל וגגע בקצה האחר ומ"ש הר"ב בי"ד דאין אוסר מה שלמעלה מכבישה היינו במים ומשקה לא בציר מליח וכבר הערחי בבי"ד מזה.

סי' ה' סי'ד כל האיכורין אסור 'אמילה לעלו'ס אף דלאו שכת וי'ט והה'מ וכי'ד רל'ז וכש'ך אות ד' ל'ל דוקא איכור לאו הא איסור עשה שרי אמירה לעלו'ס בפאר איסירין משא'כ י'ס ושכח וחה"מ אף בדרבנן אסור שבוח דשבות ע"י עכו"ם אם לא במקום מנוה ועיין ש"ן ס"ה וחקמ"ג כ"א ומ"א שם וע"ש אף למיד בזמן המקדש מ"ה אסור דיחיד המפיא קרבן י"ע שלו רק עשה הוי לא להו. ועשו"ה מ"ע מפאנו לענין הש"מ אי יש בו לאו או עשה גבי הנחח תפילין סי ק"ח ועסי' הק"ל במ"ח וחי"ה שם יבוחר וקשה משכ"ה ח' דחובר שם בהוצחה השן כניבף במשות והמחי מהיר כהן להסחפר ע"י עכו"ם וליטול לפרנים. ובחיר ד' וה'ז החיר חם בכח במסות והמחםי מהיר כהן להסתפר ע"י עכו"ם וניסול לפרנים . ובח"ר ד' וה"ז החיר אם בכח ליטול קודם הלוח ליטול אחר הלוח ול"ע ואפשר אף האידנא לאחר חלוח מ"ה אוח ול"ע ו הפידנא לאחר חלוח מ"ה הוא ול"ע : גשאלתי א' היה לו שפוח בקורין הבר בבמנין כו' כבילה מקרה מבמע מ"ה הוא ול"ע : גשאלתי א' היה לו שפוח בקורין קאפהינ"ר הולכין בנינה ומחירה שלא יפרחו לחון אי שרי לקון עלם קפן בפנפים שלא יפרחו מו לאו והשבחי ע"י עלוח הלוח להמור דיער ב"ה במקום שהין לורך גדול אחירה בדרבק בשנוח מו ולו והביל מ"ד בי"ד בי"ד עכו"ם היה אם לער ב"ה דרבנן י"ל אחירה בדרבק בשנוח בשנוח בשרה היחוריי והיא מב"ל ואם לער ב"ח ה"מ אסור וע' ח'ת כו' רעיב ס'ם משמע לב'ה דרבק ועכמ'ע אוח פין ועב'ת פייצ מה' רולק ושמירות נפש וא"כ אי הוי ד"ת אסור וא"ל דהוי ס"ם במא בשאר איכורין אמירה לעכו"ם שרי ובמח לב"ה דרבק הנה המ"ל פי"ג משכירות ה"ג וכסמ"ע ח"מ בל"ח הות י"ב דבעיין בהשוכר הפועלים לה היפשמה וע'ש ומיהו יצל הף הי לב"ח ד"ח וליח ביה לחו כ'ה עשה כמו עים להחר הלום מותר ע"י עכו"ם וכהמור ועה"ר ד' ומ'ה ג' והי"ה שם יבוחר עוד' (ג) ולדידן עש"י אחר חצות עבו' הקל"א וליחן בגדים לכובסת עכו'ם אחר הציח לדידן דמוחר ע"י עבו" ה'ה זה יש'ב: (ה) דהייגו עש"ז המהבר פסק כהר"מ ז"ל עב"י ובאר הגולה לחקן מקום כו' מוחר כל היום הף החר הגוח הא לחושיב על בינים אסיר לאחר חגוח ומקום שנהגו שלא לעשות אסור אף קודם הגוח בלא החהיל היום וה"ה החהיל כל שאין לצורך המועד. אבל העור פירש כרש"י דמושיבין היינו לגדל בילים וכ"ש חרנגולת שברחה כו" והלבוש פסק כפור וכפירש"י ועמים י"ד והך לחקן מקום ח"י חם חיקון בעלמת הבל לבנות להם לול וכדומה י"ל דחבור דפור מלחכה גמורה: (ו) ואם עפ"ז וקושיית הב"י הוא דהי להזכיר ב"ד אחר חזות אפור אבר לא נתרבה כו' והפ"ז ייבב זה דאין דרכו להביא כ"א מה באמרו בגמרא ורבא מוקי לה אחר"מ יע"ש והא דכהב כאן בס"ח גורפין פי' יוניאנו לחוץ וכ"ה במבנה פסחים נ"ה ב' צריך לומר דמורי כבעומדת בהלר משא"כ רבעומדת ברפה אשור הא"כ נתרבה ועב"ה: (ו) שלא פס"ז יותרי כבשוחות כחת משח כ כבעוחדת ברפה קשור הח כ בתרבה זברה : (ל) שקא עם יי וש"ם אהרון סוכות אסור דהוי רגל בפ"ע ועמ"א פ"ו : א"א מומור לחידה בע"פ והה"מ פסח כו' בסי' הכ"ע ובפר'ת שם יש מקומות נוהגין לומר ולכון שלח לומר . ולפ"ז אם הקחיל מ"ל אין פוסק ול"ד לתפלח ח"י אם התחיל בחורת הובה שכוסק דש ברכה לבעלה משח"כ כאן גומר כאומר תהלים ואינהו אומרים אנן עכ"פ לא מפסיקין אם התחיל . וייל למה לי פעם חמן שבה וממעם זמן אכילה הא מלה שבה נמי יותר אין אוכלין כל היום כלל כבסי' מע"א במ"א ה" מלס הודה לאו מלה עשירה ועיין פסחים י"ג ב' קאמר מבני המץ דממעים כו' ודוחק לומר דקאמר מ"ה וער"מ פ"ו מהו"מ הי"ב ומ"מ י"א איסוריה דמלה לאחר הלוח א"ש קלס ולהר"מ דקטתור מים קבה ויצ פון מנון מים בדע מי זו מישרים ומשם מתור המיו רשות קודם ברכה
זול כל היום קבה ויצ מנח חודה מנוה הין זה כבח על חרובה בביח המיו רשות קודם ברכה
נו' וחודה מ'ע היה מבה'יב החן ממעט זמן. עיין לבום החים ולמננה ח"ם דע"ם י'ע לחתר
הלוח קרבן פסה מבה'יב שחר שי'ע . ועי"ב י'ע ומי מכרון הלב לבע"ם ח"ר בבס רב"ל הות ד'.
כחבנו מוב ש"ד שלים של הלב בע"פ יע"ם וחודה ביום מברון הלבל בע"ם ח"ר בבס רב"ל הות ד'. כמברו מזה . עיד פרט סיג מבר כניפיע כ ומין מברין הבי כע ע טיר כבם לבי לימטן . ועיין כי' חקמ"ח ומבמע כל היום אף קודם חלוח אין מברין בע'ם ול"ע ועי"ד בע"ח בבק סמוך לב"ה אין מברין ובש"ך אוח י"א דין ע"פ ושבת עבי' המ"ד ובמ"א אי'ה יבואר עוד ע"ם שחל י"ג בניסן עכי' ח"ע ואי"ה שם יבואר עוד :

תסמ (א) אסור עמיא החיר דיעבד דלא כב'ה וכן הסכים הע"ש ועמיא ב' ראיה מפסחים רשש (א) אישור של משאר זיפני זמו לכל חוק השנים העל חם על לחיד מפסידים כ"ג ב' יו דגדי מקולם אסור באכילה לאכול כך אבל אם צלה כך מקולם וחתך אח"כ לאיברים אה"כ לאיברים הה"כ באומר בבו זה לשפה דלא נאסר דיעבד בא באמירה להכילה ומ"ב ריש כי' חע"ו ובכ"מ אסור לאכול בהצלוי כולו לפסה דלא האסר לאיברים של אף במקום באום לאיברים היא אף במקום באום ולאיברים הדומים אלא חותך לאיברים הדומים לאור ולאים של החוב לאיברים הדומים לאור ולאים האומר באום באומר באום באומר באומר של החוברים האומר באומר בא קודם נחינה על השלחן וער"מ הלכוח קרבן פסה פרק עבירי הי"א משמע אכילה ק"פ בעודו שלה של השלחן וחוקר הבשר מע"ג ואח"כ אם קנה חוקר הענמות בין הפרקים ועיין עולת שבת של השלחן וחוקר הבשר מע"ג ואח"כ אם קנה חוקר הענמות בין הפרקים ועיין עולת שבת החיר בפירוש גדי מקולם אם ללה כא' להתוך לאיברים ושרי לאכול והא דאמר בפסחים ע"ד א' ולבון הע"ז בחע"ו י"ל כפשוטו אם צלה כא" אסור להכול אח"כ כשהותך לאיברים קודם נחינה על הבלהן ומ'ש הע'ז הע'ג במקולם אסור באכילה החם מחמח אכילה יראה כע'ש דחינו אם הוכל בשעת אכילה שלם פשיעא דזה איסורו אבל אם זלה כאחד והחכו לאיברים אף מקולם ברי באבילה במקום באוכלין 'צלי ומ"ש ובגדי מקולס 'נמי יש איסור בעשייחו לכאורה היכהה וראיה מביא דמקולם בעשייה אסור כלשון הטור והר"ב וא"כ במש"ו למה כתבו אסור לאכול צלוי רנהיה הפיח זמקונם כעבייה משור כנשון השנר והגר כיחול כנחם רמה כנונל ושמה לושר להחיל כלל הוז אחרוכו גמי הפור ש"מ מפום עבייה אין היסור ה"ה המירה אין היסור בהיכה המירה אין היסור בהיכה למירה אין היסור בהיכה למירה און היסור להכול ללוי כח" אף שמוהך אח"כ קודש נתינה על הפלחן לחיברים. אלא כוונתו לכחורה לכול המירה אין כהב הר"ב וגדי מקולם אסור לעבוחו מפמע דדמי לאומר בפני הדל לפסמו הא לל ביו ל"ד לו"א דמקולם יש היסור בעבייה ג"כ ודוחק . וי"ל כפשועו דגדי מקולם יש היסור בעבייה ב" מורן לאכול שלם והחים יש ב"א מיסור בעם יה ב"ל בו המירה מור לאכול שלם יחסים מחור מחור המירה ב" בה" ועודעו בנו מהול בכרוב היכוני משרון אם מורה למכול המור מכולה המירה המור המור מכול מבילה כ"ב ב" ועובין גדי מקולם וחכמים חיסרין משמע אף עבייה אסור (ועב" מבמע מפסחים כ"ב ב" ועובין גדי מקולם וחכמים חיסרין משמע אף עבייה אסור (ועב" מבמע מפסחים כ"ב ול"ע) ולפ"ז קבה מ"ש הר"ב כדלקמן חע"ו התם לאכילה קאמר ולהב"ק א"ש דאכילה אסור משעת עשייה וליע. ומכמע מט"ז אף ככם הי דראוי לפסח ואמר זה לפסח כל שלא הקדיבו בפירוש מוחר דיעבד ול"ע ועי"ד כימן ה" כזה : (ב) מותר עט"ו רש"י פכחים כ"ג א" ועמ"ח ב' אף בהמהבר כהב שהקדישו מהיים יע"ש . ומ"ש כמו לקמן בהע"ו עב"ח כין ומ א שם ג' דבצלי ישעו ויסברו שהוא בשר בהמה יע"ש . ועפר"ח כאן בשם הרוקח רס"ד ופני יהיבע פסחים שם הבית ראיה דבבר כל מין בהמה אפור מדאמר חטה לפסחא שרי הא בשר אסור. ילמ"ד בשר דישבד אסור אין ראיה די"ל מטה אף לכתחלה שרי לומר לפסחא דמינטרהו לפסחא קאמר שלא יהמינו וכבר הראוי לפסח י"ל דיעבד אסור כי הרואה יאמר מהיים הקדיבו ובאר בבר דיעבד שרי ולכתהלה אסור דאהי למיהלף בבר בכבר והעה אף לכתהלה שרי כאמור וא"ם במ"ח א' וב' יבואר עוד . ערש"י פסחים ע"ד ה' גדי מקולם במקום שלא נהנו צ"ע קנח ועמ"א וחי"ה בחע"ו יבוחר בזה:

תע מ"ש המחבר הבסורות מחשמין הוא מנהג ממסכת סופרים עב"י וא"כ מי בילדה אבחו ב" זכרים וא"י איזו מהן יצא ראשון ובניהם בכורים מספק א"ל להתפנות דליד לבאו לשהול בכ"א וכרכום ועיר ספק מוקף דודאי מעסקר איסור דרבון א"א ספק לקולא מבא"כ כאן רק מנהגא . וכ"ש זכר ונקיבה דספק דרבנן לקולא . אבל בע"ם ביום א' ויש לו בן בכור אי שלמו בכור אם מחענה חמיד יחענה ג'כ עי'ד שע"ח בש"ך אוח ד' דאם רולה האבל מוחר להחענוח ביום א' יע"ב וכ"ש בע"פ דאין מברין עמ"ש בחס"ח. אם אין בכור בביח א'ל הגדול שבכים להחשנות שין בשור וכלכוש:

המביא קרבן ועי לבוש ועמ"ל פ"ו הלכות כלי המקדש ה"ם: (ב) משמתין עמ"א עמ"ש במ"ו א' יאין רואה סי ברכה מחצות מיד שמותי כמו מחצות מיד וכדמסיק פסחים נ' ב' שמותי נמי משפתין ומשמע הזה כר ברכה דאליכ אין חולק אליק עביי כאן יניש: "(ג) מלאכה עמיא למיש באות אי שחימת הפסח אם ההים דית בעשה היה עים וקיל מחה"מ עסרי תקיל ולמיד חהימ דרבגן אפשר יחיד המביא קרבן גמי דרבגן עמיל פ"ו מהי כלי המקדש ובלבוש בזמן המקדש היו גוהגים כר שנהכפר בו (פסח אין בא לכפרה מ"מ איא שלא נרצה ואהוב לה" כקרבן וי"ב נשיאים כר עסי" תכים הראה מקום לשם בלבוש) ועמ"ש אות א"מפילא דבר האבד שרי אחר חצות כמו בהה"מ אם לא כיון מלאכתו: (ד) מקום עמ"א ועיק רא"ם ריש ה" חמץ דר"ל מנהג במעות א"צ התרה ואי ביודעין מלאכתו: (ד) מקום עמ"א ועיק רא"ם ריש ה" חמץ דר"ל מנהג במעות א"צ התרה ואי ביודעין ואפ"ה נהנו איסור מה איריא ע"פ אפר כל השנה נמי ותירץ לאותם הבאים לדור שם רבשאר השנה האשרה נהנו אישור בה איריא עים אפני כל השנה נסי וחירץ לאותם הבאים לדור שם דבישאר השנה. הואיל ואין מעם לדבר בני העיר אסורים דהוי כמו נדר והבאים לדור שם להשתקע מותרים משאיכ עלם הואיל ויש סייג ודר אמו אחר חצות הבאים לדור שם אסורים אם דעתם להשתקע. והמיא כתב דנים לבניהם אין רשאים להתיר ובשאר ימות השנה רשאים להתיר עידר ריזד שם. וערשי פסחים בי בי ד"ה משעת האור וקודם לכן במלה דעתם היינו בידעי ובמלה דעתם אצל אתרים אי פסתים כ' כ' ד'ה משעת האור וקודם לכן במלה דעתם היינו בידעי ובמלה דעתם אצל אתרים אז ג'ם לבניהם כמ'ש המ'א . ומדברי פריח משמע דאף בידעי התירו ונהנו איסור משום סייג אפילו לעצמן מתירון בפניהם וא"צ שלשה ולדבריו צ'ל דחלון יש-בין העושה דבר משום פרישות וכדומה ויודע היתרו צריך התרה משא"כ כאן שסבור שראוי לאפור הלילה משום סייג הוא מנהג במעות ואפי לדידיה במלה דעתו וא"צ התרה ועסי' תקע"ר ועש"ך רד דירד ופריח כאן האריך עוש : (ה) אין עמ"א אף דמשנת ראב"י קב ונקי ואוסר משעת האור אפ"ה הלכה כר"י וב"ה פסחים ס"ג א" עד הנץ מותר . והנה לכאורה פלונתא שם אי אימורא אי מנהגא הליא אי הגיגת יד זמנה כל היום או מתצות וערא"ם ריש ה" חמץ ומ"ל פ"ו ה"מ מה" כלי המקדש וא"כ אין ראוים הנץ אין ראוי להקריב לכתחלה עיין מגילה ך" א" ואף דמררבנן הוא דער הנץ מום חבוץ מלו מרבנן להר"מ ז"ל ה" י"ם פ"ח הח"י מש"ה לב"ה קודם הנץ ה"ר מובה מנא קרבן י"ם שלו מדרבנן להר"מ ז"ל ה" י"ם פ"ח הח"י מש"ה לב"ה קודם הנץ שרי מפהאל כל"ד מנהנא כודם חצות מייג אפו אתר חצות י"ל במצ"ה אפור או את בלילה אלא שרי מש"ה למ"ד מנהנא כודם חצות מייג אפו אתר חצות "ל דמש"ה אפור או את בלילה אלא של" שרי משאיל למ"ד מנהגי א קודם חצות כיוני אמו אחר חצות יול דמייה אחרי משהי לביה קודם הגץ שרי משאיל למ"ד מנהגי א קודם חצות סיינ אמו אחר חצות יול דמעיה אסור או אף בלילה אלא האלא מיע"ש: (ו) ולדיון עמיא ועמיז ג' ומ"ש הר"ב שאר מלאכות אף מנהגי ליכא אף במקום שנהגו שלא לעשות ומותר אף לאחרים בשכר: (ו) מפני עס"א תום' פסחים ניב אי ד"ה בישוב אף דעתו לחזור וצינעא אסור במלאכה אף פיא משאיכ שאר דברים דשרי כה"ג: יבא"ר אות יי דקדק כן מלבוש וברא"ש גמי משמע כן ומשמע איכור הורה כבסי ס"ד ס"ם ב"ד חלב ובא"ר אות "דקקק כן מלבוש וברא"ש נמי משמע כן ומשמע איסור הורה כבס" סיד סים ב"ד חלב שתתת הפריסה לרבינו אפרים יש בו איסור תורה אין רשאי להקל אף אם אי אפשר שלא ירגישו בחומרא וציע גם מנהג אי הוי ינדר הוי ד"ת ואפשר מתחלה התנו בכך כשיצא למ"א ומחלוקה יישנה ועפר"ח תצ"ו ועח"י כאן אות ז' יע"ש: (יב) והוא עמ"א עת"י קהלה שנחרבה ונתישבו קהל אדר שם אי שרי לעשות כקולא שיצאו משם או חל חומרת המקום מקדם התיר שם ועמ"א תצ"ג אות רי בשם ש"ג הניח זה בצ"ע. ומ"ש הח"י קדושת א"י לא קדשה לע"ל צ"ע כי ק"ל דממאי מתים אסירים לכנים בזה"ו וקדשה לע"ל ולענין שחומי חוץ חייב כרת ותרומות ומעשרות ממועם מקרא ע"ד של"א ס"א יב. וכ"ד מה שנהרב מאין יושב אכל נתנרשו רוכם ונשאר מיועם י"ל אף שאח"כ נתישבו ממקולין אמר לעניות מקום שנתיישבו וצ"ע: (יב) והספרים עמ"א מדות ראשו הוי מלאמה ממונה מ"ל ב"ל מונה ב"בינה ב"מנות ב"ל ב"ל והלאבה ב"בינה ב"בות מ"ל מ"ל והלאבה ב"בינה ב"בינות ב"מול והלאבה ב"בינות ב"ל מ"ל ובלאבה ב"בינות ב"מול ש"ח אי ובאר ב"בינות ב"מול והלאבה ב"בינות ב"מול והלאבה ב"בינות ב"מול והלאבה ב"ב מוניים ב"מול והלאבה ב"ב"ל וה"ל ב"מול והלאם מ"ל והאם ב"מול והלאבה ב"ב מול ה"ל והלאבה ב"ב"ל והלאבה ב"ב"ל והלאבה ב"ב"ל והלאבה ב"ב"ל והלאבה ב"ב"ל והלאבה ב"מול והלאבה ב"ב"ל והלאבה ב"מול והלאבה ב"ב"ל ה"מ"ל ה"מ"ל ה"מ"ל ה"מ"ל והלאבה ב"מול והלאבה ב"מול והלאבה ב"מול ה"מ"ל ה נפורה במכות כ'ו ועמ'ו שכ'ח א' וכאן ב' ועח"י וכותב ספרים אף כתב אשירית הואיל ומלאכת טמום הוא שרי ענ"ץ בזה וא"ר מתיר נפ"לת צפרנים ובתקל"ב המחבר מתיר בחה"מ וע"פ אהר חצות קיל מחה"מ עיין אות. נ" ואף לדידן דאסור בהה"מ אפשר בע"פ אחר חצות שרי ואם אפשר ע"י עבו"ם פוב יותר: (יד) שלא מכן א עבוא עבור זה ולא דקדק זה מכיז לתקן מקום דייל היה או כיש להושיב על הביצים ועי לבוש ולכן דקדק פכאן: (פו) שלא עמ'א ועח"י אות מ"ו בערב שבועות שרעפפין אסור דחמירא סכנתא משא"כ עיים פסח וסוכות שרעפפין מותר (מה שקורין באנקיים) וערב שבועות אסור להקיו דם עיין ה' שבת ושבת קכ"ם ב' זכר תצ"ר. וחולה שיש ככנה ואומרים רופאים פומחים שצריך להקיו דם שרי פירי דהוי אחולה ביוה'כ שמאכילין איסור תורה עפ"י רופאים וספק פיקות נפש נמי שרי עאור מ"ו דגורפין אף לאחר הצות והניח בצוע על התיים יעיש:

תסט (x) שום בהמה עמ'א כיכ הכיח ונים לשימתית בריעבד עיין אות בי ואף לרשיי הקדישו לדמי דוקא דבר הקרב עיג המובח וליד לתעיו עיש וכיכ המיא בתעיו ג'. ועי ירושלמי סייג אעים שאין דומה לפסח ה"ה עיף . וא"ת באות כ' יבואר עוד : (ב') שתקדישו עמ"א ע' פסחים ג'ג א' ברש"י ותים' וב'י כאן והג'ץ תי' דהמחבר מפרש כתום' ושום כהמה היינו בין חיה ושחוטה ווה דוחק וע' עולת שבת עשה כלומר ולא הבנתי ואם לוטר דסיבר כתום' ודיעבד אסור בשהוטה ווה דוחק וצ' עולת שבת עשה כלומר ולא הבנתי ואם לומר דסובר כתום' ודיעבד אפור בשהומה ושם בהמה אם הור לכתחלה בפירש"י ז'ל חשש שיאטר לדמי הקדישו זוה רק לכתחלה הפירש"י ז'ל חשש שיאטר לדמי הקדישו זוה רק לכתחלה הפירש"י ז'ל חשש שיאטר לדמי בשר בהמה אפ"י תרנגול שאין קרב ע"ל המובח ודגים שאין במינם שחימה נמי אסור ותמי נמי למה לי המעם דמנמרא לפסחא הא אין במינם שחימה. ולוה תי דוראי משום הרואים שיאטרו לדמי אקדשיה לא אתי חורבא שיאטרו אוכל קדשים בחיין כי יאפרו שפדה בפעית משא"כ בהמה הראוי לקרב ע"ג המובח אין לה פדיון כדאיתא בשבועות י"א וא"כ אף לרש"י החשש יאמרו מחיים אקדשיה לדמי פסח דלאחר שחימה יש לו פדיון ומש"ה כתב המחבר כן אף לרש"י ודוקא בהמה הראויה ע"ג המובח הא חיה ותרנגולים יש לו פדיון ושו"ש באות א' עוף תרנגול יש להם פדיון דאין ון ראויים ע"ג המובח ו"ש באות א' עוף תרנגול מבינא שרי לרש"י ומה ש"ל מ"ש המור ולרש"י בהמה אפיר ואפי שהים נפי עב"ח ו"ל דלרש"י נ"ל מיש המור ולרש"י בהמה אפיר ואפי שהים נפי עב"ח ו"ל דלרש"י נולה הא ההשש פתיים ואפי שהים שאמרו מחיים לאפוכן תרנגול, וע שביעות אמרו הקדיש לעולה הא ההשש פתיים ואפי שואמרו מחיים לאפוכן תרנגול, וע שביעות אמרו הקדיש לעולה הא נופה תקרב שלמים והוא נדר לבי מוטם מובא בו היו האף על האו אם שלמים והוא ושם פסק הר"ם ז'ל רגלי לדמי בעיא דמספק לא תפדה צ'ע, ולפי דברי המ"א אף לרש"י בלוקח בשר לפסח מחנות שחום אין איסור דאקדשיה מחיים. ועפר"ח הביא ראיה מירושלמי פרק כיצד צולין אסור לומר קח בשר לפסח משמע אף מהנות אסיר יע"ש והנה שם אמרו גדי מקולם אסור עגל מקולם שרי ר יוסי בר ר' בון בשם רב זאת אומרת אסור לומר בשר זה לפסח כמ"ש הגאון המפרש שם גדי מקולם בסתמא כ"ש אם אומר בפיריש בשר זה לפסח ומינה מה גדי דוקא ולא על ה"ה באומר דוקא בשר כבש מחנות הרואה אומר שקנה מהמבח הככש מחיים והקדישו מחיים צ"ע: כתב הב"ח כו' עמ"א בביח לא הביא מפקשן רק מהמתרץ דמשום מקולם במתמא לאומר כשר זה לפסח וכי היכי מקולם שצלה כא' אסור באכילה דיעבד אף שחתכו קודם נתינה על השולחן לאיברים כדאיתא ריש כיצד צולין ע"ד א' ה"ה באומר כר וגם בות י"ל דאין איסור דיעבד כס"ש הע"ש הביאותיו במ"ז וגדי מקולם שאפור לאכול שלם על השולחן. אבל מהטקשה י'ל דהיה כובר דתודים הנהיג לאכול כר והנהיג שאפור לאכיל שלם על השחוק. אבל מהמקשה יל דורה מוכר דתידים הנחיג לאכול כרי והנחיג שיאמר הלפסח כלומר אותר אמרו שאפור פריך כשר בלא מקולם נמי אמור ומשני כו זעיין פני יתושג שם. ועשו'ת שבות יעקכ ח"ב מי י"ד העיר מה יעש ומ"ש המ"א בלשון אשכנ" ה"א בלשין הקודש כשאומר על פסח אין קפידא ועיין ברא"ש נוהגין כאשכנ"ז כשמייבשין כר ציע קצת: בלשין הקודש כשאומר על פסח אין קפידא ועיין ברא"ש נוהגין כאשכנ"ז כשמייבשין כר ציע קצת: הע ג'ל עמ"א דוקא אחר נפל בן ח" חי או תשעה מת אבל בן תשעה חי ומת אח"כ הבא אחריו אין אין בכור שבות יעקב ח"ב ס" י"ו וח"ם רע"ו ועת"י ב" ככור מאם כהן או לוי אפ"ה יתענה ובכור הבא אחר יוצא דופן יש לצדד ולקולא כי הוא מנהג . והסכים המ"א לעולת תמיד ס" ר"ך דלא ככה"ג דאין אומר הש"ץ ענו אף בשומע תפלה עס" תכ"ם שלא להומיר בציבור ונח"י א" וא"ר ב" הסכיםו לומר ענו בש"ת אש"ן וברמת כתנים יע"ט ולענין תעית ער"ח שאין משלימין עד הל"לה אין לנהוג לומר הש"ץ ענו בש"ת אף שאין חשש ברכה לבלה וא"ה בה" תענית יבואר . ולענין סעודת ברית מילה עא"ר א" וח"ד ב"ד אם ש"ת חום השני אב" אבן ומוהלים וסנדקים יאכלו ויפרעו תענית בשב"ל בנו אף אחר יכול לאכול במעדת ברית מילה . וכשנדהה ליום ה" יתענו ולא ישלים! א בשב"ל בנו אף אחר יכול לאכול במעדת ברית מילה . וכשנדהה ליום ה" יתענו ולא ישלים! או ות"י דר ברית מילה בברית מילה וע"ש ב"ל (א) ביום ה" עמ"א וות"י ד" : (ב) האם ע"ל שונים אף להשלים אף ביום ל"לה קודם הבדיקה עס" תל"א ועח"י ד" : (ב) האם ע"ל אוב"ם ע"ש ש"ד וות"י אות ר לכ"ע אם יש לו ב" בכורים משתי נשו לו בן קמן בכור יתענה האב או האם עד שינדיל ועח"י אות ר לכ"ע אם יש לו ב" בכורים משתי נשו ומתעה בשבילם שא"א האם אד אה אם עד שינדיל ועח"י אות ר לכ"ע אם יש לו ב" בכורים משתי נשו מסיו בב"ל מו"ם בור כ" וע"ינתי ב"רושלם" לא איסור ופייך ולית הלכה כן ורבי לא הוי תלמידיה דלנהוג לתומרא (ומשמע תלמ"ד ראוי להחמי מים ב"ד לו דובא וחום בבור וויה אל ביוב להוא בכור כו" וע"ינתי ב"רושלם לא היום ב"ד לו הלכה כן ורבי לא הוי תלמידיה דלנהוג לתומרא (ומשמע תלמ"ד ראוי להחמי בכרו וחדר ביה מכלה ולוה נאמר דל החום בע"ח של הבכרת . בשהל פשת ב"מ ו"ד" לוי דוקא וחמן ביום של הד"ל וויה בבור וויהא ליש בות ב"ח ביום הוצ"ע ש"מ ב"ב בשבת יתענת ב" מים רצופים עס" בשבת יתענת ב"מים רצופים עס" בשבת יתענת ב"מים הוצופים עס" א" מדון להתענת ב"מים רוצ"ע ש"מעום ה"ו ב"ל אם בכיר וויהא וותנה ב"ם ה" והיה קשה התענית ב"מים רוצ"ע ש"מ אימים ב"מ א" ווין להתענת ב"ח ביום ה"א בל אם קכל בפירוש שיתענת ב"מ ב"ם ו"ב"ב ע"ם ה"ב"ב ש"ם א ב"ל עשה בה"ל מ"ם ה"ב ב"ם ה"ם ה"ם ב"ם ב"ם ה"ם ב"ם ב"ם ה"ם ב"ם ה"ם ב"ם ב"ם ב"ם ה"ם ב"ם ב"ם ה"ם ב"ם ב"ם ב"ם ב"ם ב"ם ב"ם ב"

שם ובעים אם לא עשה קורם שעה עשירית אסור אחיכ אלא יעשה בלילה ע' סימן תעיא במיא ב'
ותקמ"ו וא"ה שם יבואר:
תעא (א) משעה עמיא, ערים זל בפירוש המשעה וומן פנחה נפי משתנה לפי הומן וע' סימן
היינון אין מיינון מיינו

המ"ג במ"ז אי אף לעון מעודה תלוי בשעות זכנות ווש סיוע מכאן. ומשמע דאם התחיל בהיתר ונמשך עד לאחר מי אין מפסיק עסי דלית ותרניב סיב ומיז די ותליא אבל התחיל אחר זמן איסור ודאי פוסך ועס"ג: (ב) מעם עמ"א א"י רבותא היל"ל אף מעשה קדירה שר כמ"ב באת חי דסצה מפורת ומבושלת מורת. וזה מעות דארדבה דוקא פירות ודנים הא מה מנים באת חיד שלצה מצות דו "לענין מצה בבוקר קאסר דסבושלת שיי הא אחר מ אף זה אסור ועפר"ת. עם"א מ"ל עמ"א וע"א ועת"י דבעירובין נ"ה בי בתוסי דיה כל מיירי בירק סבושל עם פת. וכ"ל שסבת ק"מ ב" בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא לא ליכול יוקא דגריר ללחס ובסבושל אין גורר משב (ב) או עמ"א וועת מי דר במ"א אות כה ה יע"ש משבת ק"מ ב" בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא לא ליכול יוקא דגריר ללחס ובסבושל אין גורר וכאן משפע כל מחירות מעם שור וות מ"א עמ"א ורעת הב"ח ב" כוסות וגריר משא"כ ונאן משפר ק"מ ב" בר ב"ו המוכן ב"ר ה" מינים: (ד) משם עמ"א ורעת הב"ח ב" כוסות היינו ב" ביע"ע הוו מצמר ב"ל מול לא מצמרף הואל ומפסיק הרבה וע"מ" ולפין שיעור יין רב ידעינן ב" רוב רביעת לאסור לשתות בין הכוסות דכל דאפשר למעם עדיף מפיא פ" באכילה א"ס נו הראיה דמותי דעכים דה הרבה וע"מ ב" מול לאסור לשתות בין הכוסות דכל דאפשר למעם עדיף מציא או"מ בה אומיל ובהכרת שותה ב" לאסור לשתות הםי מילי ספי דבותי וות ב"ץ מי דות ב"ל מ" עם"א וות מ"ו וקפ"ח אות מ" ולפין ש"מ מים הרבה וות ב"ל מ" עמ"א מות מ"ו וקפ"ח אות מ" וות ב"ל הואל ובהכרת שותה ב" שיות מ"ו וקפ"ח אות מ" וות ב"ל מ" עמ"א מומ" ב"ל א" ש"ש מים הרבה וות מ" וות"מ ב"ל ל" לת בין מומן וווינו דא" י"ח בכתב עמ"א וום"ש המ"א פילות ב"ל מיש שום" שהמא ב"ל ל"ל לחם ענור דל ב"א שכתב בהם מומן הווינו ב"ל ה" שב"א אחרבה לשימת הוות ב"ל ה"ח ב"ל מ"א בי" את ב"ל הוות אוו" ה" הוב"א ל"ל לחם עונו ה"ל מב"ח במ"א ל"א וווב" ה" ב"ל משה ב"ח וווים ה"א ב"ל מות מומן הווים ה"ח ב"ל משה ב"ח ב"ל מיון הב"א הדרבה ב"ח המ"א ב"ח ב"ל מיום ווו"מ ב"ל ה"ח ב"ל מיום ווו"מ ה"ל ב"ל ה"ח ב"ל מיום ווו"מ ב"ל ה"ח ב"ל מיום ווו"מ ב"ל ה"ל ב"ל מ"ל ב"ל ה"ל ב"ל מות ב"ל ה"ח ב"ל מ"ל ב"ל ה"ל ב"ל מות ב"ל ה"ח ב"ל מות ב"ל ה"ח ב"ל מות ב"ל ה"ח ב"ל ה"ל ב"ל ה"ח ב"ל ה"ח ב"ל ה"ח ב"ל ה"ח ב"ל ה"ח ב"ל ה"ל ה"ח ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ח ב"ל ה"ח ב"ל ה"ח ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל מות ב"ל ה"ל ה

אם דעתו לכך:

אם דעתו לכך:

רעב (א) ער עמ׳א תה'ד סי׳ קל'ו וע׳ ב׳׳ דהגדה בלילה בשעה שחייב לאכול מצה ומרור וד כוסות הרמוזים בל׳ גאולה מצה בעינן בלילה יעיש ולא ביה׳ש. הא ערבות יכול להתפלל בעוד יום. משאיב שבועות ערבית בלילה שיהא תמימות עס׳ תצ׳ד מ'ז. וסוכות הקידוש להתפלל בעוד יום. משאיב שבועות ערבית בלילה שיהא תמימות עס׳ תצ׳ד מ'ז. וסוכות הקידוש לתהדר ייל דרשאי לקדש בסוכה בעוד יום ואי׳ה בתרמ'ג יביאר מזה. ועח'׳ כאן ולבוש הביא לתהדר ייל דרשאי לקדש בסיו מ"ש שם: (ב) בכלים עמ׳א עי׳ד ק׳ך בס'ז ו׳א וש׳ך י׳ם יע׳ש מזה ומש במהריל על שולחן מיוחד עס׳׳ תנ׳א במ׳א ב׳ וכלי כסף שאין משתפשין אלא בצונן די ומש במחריל על שולחן מיוחד עס׳׳ תנ׳א במ׳א ב׳ וכלי כסף שאין משתפשין אלא בצונן די על הקרקע ובמרכי עו ואל צריך היסיבה על צד ששאלו ואי על הקרקע ובמרכי גורס יסב בססיך (פ"ס ישב) כי אף העני צריך היסיבה על צד ששאלו ואי וכ'ב הס'ז ב׳ ולכאורה ממה דלא חלקו הטחבר והר״ב באשר נמי בשמאל כ׳א ע'כ המעם שמא וכ'ב הס'ז ב׳ ולכאור השתאן בהיסבת ימין ראוי לחוור ולשתות בהיסבת שמאל וילסיבר למעם סכנה גמי הסיבת ימין אין היסבה וחוור ושתה בהיסבת שמאל ועפריה הביא ראיה פמיבר במין בע׳ש באל ועפריה הביא ראיה פפרקרן יע׳ש: (ה) איצ היסבת עמ׳א דתוך יביח אין מיסב וגם הקיסל אין לוכש דלא כס'ז ב׳ וחות הסיבת ימין דעבד אין היסבה וחוור ושתה בהיסבת שמאל ועפריה הביא המים כי בתריי במ׳ז ב׳ ומ'א הי ב׳ בע מיין אות ב׳ על ירך חבירו או מסה עלא תוך שלשם כי ע׳ד אב'ל לבוש הקיסל ולמעם ב׳ בלא"ה נכנע ואיב יש לחוש לשע הל היסבה בעי עיין אות ב׳ על ירך חבירו או מסה על צדו במבה היני על ירך חבירו או מסה על צדו במבה משמע יב'ח או אבל ברגל לא תוך שלשם על שאר קרובים וצ'ע קצת ולאהר יב'ח בשנה מעיברת שים בנותן רשות שרי אבל בלא רשות אסור בתלמיד אצל רבו ובן אצל האב כסתמא מוחל לו שיש בוחל הייות ב"ע" עו בי ברו במבה הירו בו במיה און לודום והניה בצ"ע, ועבי רוש ה' ציצית יע"א בי בסתמא מוחל לו משאיב בשאר ברים והנית צ"ע, והביים והנית צ"ע, נקרא הריום ושרין ציקר שהיום והניון ציין בשאר ברים והנית צ"ע, והבים והנית ב"ע, ורבי ריש ה' ציצית שם דיעות דציתו לעשות ב"ע, ומשה אין לתחום בירוו בשמה אין הריים והנית ב"ל בי בירו בשמה בירוו בשמה בירו בשאר בובן אל מה בירום ובירו בשמה בירו בירו בשה בירו בשה בירו בירו בירו בירו בירו בירו ביר

תנא (א) משעה עפ"ז רוש ערכי פסחים יע"ש . עמ"א חרל"ע אות י"ב בסוכה חי" דמלה עשירה אין משביע כ'כ מש"ה מתחלת שעה עשירית דוקא וקודם מותר ועא"ר והח"י אות א' חי' בזה וא"י דהא להמחבר מעם פירות שרי הא למלא כריסו אסור דלא יאלל לחיאבון א'כ היה להגיה מחלוח אסור למ"ד שם ק"ז דבעיין לא נפשט ומנחה קטנה אסור וכ"ש למ"ד ה' מיני תבשיל אסור דמשביעין וא"כ מלה שנתפררה ובשלה מותרת כל היום וממנחה אסורה עמ"א אות ת' היה להגיה מחלות אסור ועפר"ח כאן מעט פירות וירקות הא תבשיל מינים לא והיינו למאן דנוהג במי פירות ולדידן מ'מ כ'מ במולה וזקן בתס"ב או מלה פחונה הניידלי"ר אבור ממנחה ולמעלה ואי"ה במ"א אות ח' יצואר . והנה פת דאבור מבמע אף בפחות מכזיח ועפר"ח בשם הרוקח סימן ר"פ דפת אסור כל היום מלה בערב תאכלו מלות ולא מבע"י כפסח ומבמע מ"ה וסיים הפר"ח דלא הוי אלא מדרבק מטעם ירושלמי כבא על ארוסה בבים המיו בלא ז' ברכוח ומהרי'ו סימן קל'ג דף ס'ח א' חביב פה"ג קידוש אשר גאלנו פה"ג בנים ד' ענ'י ומוציא ואכילם מלה ז' שהחיינו לא חשיב דאומרו אף בשוק ברכה דעיבול א' היובה לדרדקי ולהרח'ש דלה מברך פה"ג על כוס שני השיב גחלנו ב' בקכות תחלה וסוף יע"ש ועיין פרישה וכה"ג . והלבוש חשיב יק"ז ענ"י פה"א המוליא ומלה ועיין עולח שבת וא"א א"כ יחיר אשר גאלנו וכום שני לדידן וי"ל יש בכלל מאתים מנה ועח"י וער"מ ז"ל פ"ז מהו"מ הי"ב דלוקה מכות מרדות ,ולכאורה בליל פ"ן בלא ברכה נמי ככלה בלא ברכה ואמנם למ"ש הב"ש באה"ע כ'ה אות א' להר'מ ז'ל כלה בלא ברכה היינו חופה א'כ בלילה י'ל דאין לוקה מכוח מרדות להמכדכי שם משמע מעעם ברכות יע"ם . ואם אכל הלי זית מלה בע"פ אם לוקה מכוח מרדות ביארתיו בספר בושנת העמקים בכלל מכות מרדות ונ"מ לפסולי עדות דרבנן כמ"ם באורך . וער'מ פ'ז הי"ב שיהיה היכר לאכילתה משמע אף פחות מכזית לכאורה ול'ע : ב') ריין עט'ז טחוס' ברכות ל'ה ב' ד'ה סובא כתבו דאסור לשחות הודם הלילה מעט יין ר

(כ) דיין עפ"ז עתום' ברכות ל"ה ב" ד"ה סובא כתבו דאסור לשחות קודם הלילה מעט יין רק
הרבה והעור סובר הפירוש בנמרא פורתא סעיד היינו יין מעט כפירוש החום' אלא דסובר
דקודם לילה יכול לשחות מעט יין הואיל ושותה ב" כוסות לפני המלה מלטרפין והוי הרבה יין
דקודם לילה יכול לשחות מעט יין הואיל ושותה ב" כוסות לפני המלה מלטרפין והוי הרבה יין
זנורד. והמום' סוברים מה שבותה מעט קודם הלילה אין מלטרף לב" כוסות שבלילה וסעיד
ואסור אבל בין הכוסות אף מעט מותר דמלסלף עם הב" כוסות והוי הרבה וגורר. וע"ז מביא
ומכדב מעד ובין הכוסות אף פורחא הוי רב א"ל לראיה ועיין מ"א ד" אלא ש"מ דרבה
בירר ופורחא סעיד ובין הכוסות אף פורחא הוי רב א"ל לראיה ועיין מ"א ד" אלא ש"מ דרבה
ה"ק דראיה יין כל מה ששותה הרבה גריר דאל"כ למה התיכו לבחות בין הכוסות הא עוב
למעט בשחיית היין לאסול מלה לתאבון ב"מ דהרבה גורר ובין הכוסות הוי מעט נמי הרבה ב"
ביום ה"ה מנחה ולמעלה מעט עם הב" כוסות ילערפו ויהיה הרבה ולא סבירא ליה הילות
החוספות בין סמוך או מופלג. ועא"ר ד" וי"ל דהתם מקשה דומיא דלחם דסעיד פורחא הל
בעין שהא לאו לאכול האיג דוכר לוימררו חייהם עי" עולת שבת ומיה ירקות שאין ראוין
בעין שהא לאון מבילה אליג דוכר לוימררו חייהם ע" עולת שבת ומיה ירקות שאין ראיון ראיה בט מן חע"ג יבואר. והרוסת ל"ש לחימון כ" בלי לובול ולנער. ומותר לפרר מזה ב"ש" מס" מכ"ב במ"א ו" ופר"ח שם מלה דרבן לא
הזרין דוקא באיסור מורה גזרינן. ומהר"ז משמע שם דאומר אף בדרבון אבל מי שלם בע"פ
בזרין דוקא באיסור מורה בחירו איה בט אוחר אף בדרבון אבל מי שלם בע"ב
בולר עוד :

תעב (א) עד עט"ז דמלה כחיב בערב חאכלו מלוח אין ראיה דמשבע גמי בערב מיקרי שם חזבה את הפסה בערב וכמ"ם במ"כ בם' מבוא השמש רק פסח כתיב ואכלו הבשר חזבח את הפכח בערב וכמ"ב במ"כ בם" מבוח השמש רק פסח כתיב וחכלו הבשר בלילם היינו ל"ה ומנה אתקיש לפסח כמ"ש החום" ורא"ש רש ערבי פסחים . ולפ"ז אם אכל מלה ביינו ל"ה ומנה אתקיש לפסח כמ"ש החום" ורא"ש רש בלילה עם" ב"ז בספק קרא מלה בייה"ש אל זיא ליא בשני הפירושים שם להפרישה וכ"ג דמחלקין בין גברא בר חובל הספק החזב ומבק החזב ומבק המולה כתקנה הוחר ומברך ובין טומטום כו" אבל למ"ש הכ"מ בכם הרבב"א הפיא שם א"אין לברך כאן ועא"ר שם ועבו"ת הרבב"א פ"א מ"ח בע"פ מ"ע כמו פסח הביא המ"א פסח "ל כמ"ש בחע"א בפר"ח שיא דאסור לאכול מצה ד"ח בע"פ מ"ע כמו פסח בלילה אין ביום לא ברס הרב"א פר"ח של לאכול דעשם כללה בלילה אין ביום לא ברס ב"א באי מקום מולק כמי לקי מכות מרדות ול"ח ספק דרבנן לקולא דעשם ככלה ביה"ש מצה אף בה"ש באים המפין המבר מ"ע מון מראם רערהנות ול"ח בפק דרבנן לקולא דעשם ככלה ב"א"ש בה"ש מצה בה"ש בלא דברם ביה"ש בלה ברכב נ"ל מובר בלא ברכה כו' וכ"ש זה שאין ממחין זמן מועט ומראה רעבתנותו. ואם ביה"ש בברכה י"ל עובר לא משא עשי׳ רט"ו ובזה ג'יע אכילוקה מכות מרדות ומ"ש הט"ז הקידוש לכיך שיהא בשעה הראוי למלה היינו דהין קידוש אלא במקום בעודה עבר׳ תפ"ע במ"א י"ד . א"כ כמ"ש הב"י בשם חה"ד קל"ו עמ"א א' דהקידוש א' מד' כוכות זריך שיהיה גם כן בלילה . ומ"ש בבם מהר"ל מפראג ט' מוס' ריש ע"פ ד"ה עד וברא"ש שם ועסי' רג"א בע"ז אות ו' כתב דאף דלא אכל כזיה פת בלילה יצא דתוספת בבת דת יעיש וכ"כ הע"ש ברס"ז ועמ"א רס"ז א' ועמ"מ ס"א משביהות עשור להר"מ ז'ל תו"ש לאו ד"ח ועב"י רס"א ופר"ח כאן . ומשמע אף ביה"ש י"ל דא"י י"ח בסטודת שבת ומיהו י"ל דכ"א בכבת לחכול הוי ד"ת ותו דרבנן . וממ"ש ובשבילה בא הקידוש משמע דאין קידוש אלה במקום סעודה ואי"ה במ"א ה' יבואר עוד... ומ"ש וחדה מדאורייחה לכתורה ש"ם וליל הדת מדתורייתם עברה ותי בנת עם יכוחר עתי בי ות ש וחדם מקטורייתם לכתורה ש"ם וליל הדת מדתורייתם עב"ח ועסי קפ"ח . עסי תל"ד מ"ש שם : (ב) ולא עש"ז וושע מימין וקנה משמחל בכל חדם וחף חיער לכיך להשב בשמחל כ"ח מה"ע דסכנה וכ"ש שולע בשתי ידוו ודיעבד חים הישב בימי ידוו ודיעבד חים הישב היו היעבד חים הישבד הישבד חים הישבד הישבד חים הישבד הישבד הישבד חים הישבד הישב ולרך לחזור ולהסב ועמ"ש אי"ה במ"א ד" : (ג) דבובון עמ"ז דעתו אבל יב"ח על אב ואס אז חוך בלבים על שאר קרובים כשלא נהג לפני הרגל שבעה אין מיסב אבל לובש הקושל ובחר" כ' לשנין יוה"כ כן ועא"ר ג' והא"י אות ה' פסק דחיב בהסיבה וע"ב ועא"ר . ועא"י בשם פסח מעובין הם המכל אחר ז' חייב להכב משמע הוך שבעה לא ואיכ לא ינויר בשאר קרובים. והפשר אף הוך שבעה כל שנהג שעה א' לפני הרגל מבעל גזירת שבעה חו אין חייב בכפיית המטה אף בזמן הב"ם מיסב ועסי' הקמיח ומ'מ יראה דיש להסב דהא לפסק המחבר דוריך להסב דוקא ולא ילא בלא הסיבה וישנה קצא אבל לאחר י"ב חודש בשנה מעוברת פשיעה דכבר פסק אבילות ויסב בלי שינוי וילבש הקיעל ועסי" חר"ס ט"ז ב" ושם לכאורה משמע יב"ח אן אבל בתג הת בלשים על שתר קרובים מיסב ובמ"ח חות ה" חי"ם יבוחר: (ד) אפילו עט"ז ועח"י דחסור להסב אח"כ יתן לו רבי רשות ותלמידי רבה לא היו יודעין שאסור ורבה מחל להו דמברכין על כל כום הפעם דכל חד מלוה בפ'ע עבו' הע'ד ובח'פ וכמ"ח משא"כ בין דאכור לבתוח ואם ישתה ילטרך לברך הוי כמוביף וע"ז מביים הרא"ש דהין חשש מוביף על הכובות כיון דמוככר כו' וע"ז הקשה הט"ז דנהי דמרח"ש נקיט תחלה הוי כמוביף מ"מ לפי מ"ב אח"כ כל שטובה מהמת שלא ילא תחלה אין כאן מיביף כלל איב להר"ב קשה דיותר היה לומר הפעם בין שלישי לרפוע לא ישתה שלא ישתכר ולא יאיר הגדה כמכואר במשנה קי"ז בי יירושלתי משא כ ב' כושית רחשונות יין שלפני היישי הין "שתכר יששי חע"ש. וכ"ב האנודה (פרי שגדים ח"ג) וב 13 Pri Megodym Tom .HI 13 פרק ע'פ סימן ל'ב חשם זה ולמה נקם השם כמוסיף דלה הזכיר במשנה ואין ברור כ'כ דכל שעששה מספק שלה ילא אין חשש מוסיף ועח"י אוח י'ד ולמ'ש א'ש. ויש לי ה'א קישיא במ'ש הרח"ש כום רביעי אם שחה כלא הסיבה לריך לברך פה"ג על כום המובי משמע על כום בלישי ה"ל לברך והא אסור לסחות בין הסוסות ולריך לברך גם אסום שליבי דהה החלה כ"כ הרא ב דג' וד' לא ישתה דהוי כמוסיף מה"ט כמ"ש המ"א אות ז' ואיך סיים בכום ד' דיברך ולה בסום ג' ויש ליישב דסובר הרא"ש ז"ל דבכום ג' הם שתה תחלה בלא הסיבה אין מברך כה"ג כשתיור ובוחה הואיל ודעתו לשתוח כוש רבישי ולהרא"ש על כוש רבישי אין מברך פה"ג שבי" חע"ד ה" כבחוזר ושוחה כום שלישי ומ'ש חחלה בין ג' לד' אין לחזור ולבחות הטעם דבין שלישי לרבישי לא ישתה וכת"ש האמודה והחר כום ד' הפעם דהוי כמוסיף דילטרך לכדך כה"ג והים שפיר הקשה הט"ז אמאי לא נקיט טעם כולל לחרוייהו . ועמ"א ז' : (ו) ולבתחלה עט"ז בר"מ ז'ל פ"ז ממלה משמע דמשובה הוא ולא לכתהלה ומרמ"א משמע דלכתהילה בעי כל הסעודה בהיסבה ממנט מטות המשובה טוח זכה לבהתמט וחומ א מבמש הכל בכל כל משם אל ביסבה ועיין פר"ח ולובנה דבמש אל הבמן ביי המשוב ה נשין פר"ח ולובנה דג מרח הבמש כו' קשה להרוייהו ועא"ר אוח י"א כתב דהשמש אל היסבה באפיקומן ובד' כוסית באפיקומן גם בד' כוסות א"ז יע"ש וקשה מנ"ל הא וראוי שהשמש יסב באפיקומן ובד' כוסית אבל כל הסעודה ליכא מצוה גביה לכתחלה ולדעת הש"ז אף השמש מצוה לכתחלה להיסב בכל הסעודה ועה"י אות י'ב עבד כנעני בפני רבו אין מיסב שלא בפניו מיסב (ועיין אות ד') והוליא כן מהמ"ק ק"מ דעבד בפני רבו אין מיםב מיירי בעבד כנעני וערל אוכל במלה ומרור הר"מ ז'ל בה' ק"פ עכ"ל הח"ז. ערל הייב במלה ומרור ואף מומר לערלוק. ועבד כנעני י"ל דלהי אורתי בהיסבה כחשה בחוד : (ז) על הסדר עמ"ו פירוש בלי הגדה בנמיים וחם בתה בלח

הגדה לריך לחזור ולשחות ג' כוסות על כדר הגדה כ"כ הרשב"ם והר"ן ז"ל עפר"ח: הגדם נריך נחזור ונשחות ז' כושות על בדר הגדה כיכ הרפב ש זהר ן "ז' עפר ח:

(ח) בולו עט"ז לכתחלה טוב ליקח כוש קטן מחזיק רביעית בדיוח וישתה לכחחלה כולו ויוצא לכ"ע ממה שיקה כוש גדול כו' ועב"ח ומ"א ודיעבד רוש רוב רביעית בר': (ט) אהר עש"ז עסי' רע"ב ביין לכן יותר מדאי ושימן קע"ב ומ"א כאן: (י) אפילו עש"ז עסי' רע"ב במ"א שי מיוקים דוקא שיש להלוחית קצת וראוי לחזור אהר יין גמור אף ע"י טורח ומ"ש כל הבעיר ה" מי צמוקים דוום עמ"א ו' ובח"י מי' בסוכה יש לו צער כו'. ומיהו כל שרוצה להחמיר כהד ועושה נקרא הדיוט עמ"א ו' ובח"י מי' בסוכה יש לו צער כו'. ומיהו כל שרוצה להחמיר כהד דיעה אף דהלכה כאידך אין נקרא הדיוט :

תעג (א) ואין פט'ז הב'י הבין דהמרדכי אטיבול ראשון קאי דאי יפול ידיו קודם קידום רעב (ח) ואין פטיז הכי שכין השתמשל הלחות במי מלח ליטול בנית והוי ברלח ענ"י בראשונה לבטלה דהוי הפסק ומש"ה תמה הב"י כי הקידוש להוד לא הוי הפסק כמו בשחר ימות השנה . והט"ז פי דהמרדכי אטיבול שני קאי מרור בהרוסח ולאו דוקא אטיבול שני קאי מרור בהרוסח ולאו דוקא אטיבול שני אלא אהמוליא קאי דאילטריך ליטול שניח ולברך ענ"י להמוליא דהגדה הוי הפסק והוי ברכה ראשונה לכטלה ולישוא דגמרא פסחים קט"ו ב' נקיט כמ"ש התום" שם ד"ה לכיך ומ"ש המרדכי משים דלריך כו' הגיה וראוי להיות דמשום הכי לכיך ליטול ידיו בטיבול בני אט"פ שנמל בטיבול א' דלריך כו' הגיה וראוי להיות דמשום הכי לריך ליטול קודם פשמא דהוי הפסק ויצמרך ליטול שניח למיבול ב' שני ולהמוליא . או א"ל להגיה וה"ק דאף דאם יטול קודם קידוש עכ"ם ילמרך ליטול למיבול ב' שני ולהמוליא . או א"ל להגיה וה"ק דאף דאם יטול קודם קידוש עכ"ם ילמרך ליטול למיבול ב' שני ולהמוליא הו' או א"ל להגיה וה"ק דאף דאם יטול קודם קידוש עכ"ם ולמרך ליטול למיבול ב' שני ולהמוליא הו' או א"ל להגיה וה"ק דאף דאם יכול המדכר סובר לטיבול במשקה א"ל לכרך ולהמוליא כו' וע' נ'ץ פירב כט'ז . ומ'ש בנ'ץ שם דהמרדכי סובר לטיבול במבקה א'ל לברך ענ"י י"ל אה"ג אלא כיון דקידוש הוי הפסק בפסח לפי' הב"י במרדכי א"כ ברכה א' ענ"י היהה לבטלה וממילא לריך אח"כ לברך ברכה שנית ענ"י ומיהו מ"ש הט"ז בפשיטות דהגדה הוי הפסק י"ל הא בסימן מע"ה בב"ו ברים הפי" הביא בכם המרדכי דאם מתחלה כיון דעהו לכך ולא לסיה דעמו לבהי הביאו המ'א שם אום א' ומפרש מ'ש בנמרא דילמא אביהי דעמיה בלא כוונה אבל אם כיון לכך ולא אסה דעתו שפיר דמי איכ למה ישנה בפסח מכל ימות השנה הא יש חקנה כמ"ש ועב"ח הע"ה ואי"ה שם יבואר . וע' לבוש בס"א כתב אם ימול קודם הפנה היו יש מקנה כת שועבית תפיה וחייה בה יבוחר. וע" נגון בהיו לחיים היו ישור קודם קידוש ולעורך בטיבול ראבון ליטול ולברך וויהים ברכה בנייה לבטלה יע"ש ואזיל לפיסמיה בה'י דאף בשאר ימוח הבנה אין מברך ענ"י לטיבולו במבקה בפהח מברך ענ"י לטיבולו במבקה (ואין המנהג כן אף בפהח עמ"ש בסמוך) וא"כ יש לפרש במרדכי כן ולא קבה קישיים הנ"ן ג"כ ולהלכה אם נעל ידיו קודם קידוש ובירך ענ"י פביטא כל בלא הסיח דעתו בהגדה ולא נגע במקרם מטופף אחור לברך שנית ענ"י להמוציא ולחומרא בעלמא ישול ידיו להמוציא בלא ברכה ענ"י דבנמרא אמר דל ז'א אסוחי כו' ועסי' קנ"ח ס"ו בהנ"ה ובט"ו בס אות י'א דהף כשנשל ידיו לפיבול במשקה ולא בירך שנ"י ולא כיון שתשלה נפילה זו להמוציא אפ"ה לא יברך אה"כ להמוציא ענ"י כל שלא אסח דעתו וא"כ ראוי לכ"א כשיפיל ידיו לפיבול א' שיכוין בפירוש שלא לגאת בנטילה זו להמוציא וראיה ממיש רש"ל בי"ד כי' ג' אע"ג דהולין לא בעי כוינה מ"כ אם כיון לנחור ולעקור היפך הכוונה פסול ה"ה כאן וש"ד קצ"ח סמ"א בנדה בירדה להקר משמע לכאורה ולעקור היפך הכוונה פסול ה"ה כאן וש"ד קצ"ח סמ"א בנדה בירדה בקודה משמע לכאורה אף כוונה שלא לפשילה רק להקר עלחה לה פשילה וא"כ פוב יוחר שקודה המוציא יביא עצמו לידי היוב נפילה להסך רגליו או מי רגלים ולבפבף ויברך ענ"י דכל שעושה מחמת ספק לא הוי מברך ברכה שא"ל ועצ"ח. ועמ"א ג' ואי"ה שם יבואר פיר ברכה שא"ל ועצ"ח. ועמ"א ג' ואי"ה שם יבואר פור ברכה בא"ל ועצ"ח. ועמ"א ג' ואי"ה שם יבואר פור ברכה בא"ל ועצ"ח. (כ) ואינו עט"ז ובשלש כוסות רחשומות דיעבד די ברוב רביעית ביכתה מלא לוגמיו וכים רביעית לריך שיבתה רביעית כלם שיברך בַרכה אחרונה עבי' ק"ן בט"ז <mark>ג' ובתפ"ו א'</mark> עיין בטור מ'ש להרח"ש אפילו הסיח דעהו מלבתות בותה בין ב' כוסות רהבונות ולח נרחה

כמוסיף על הכוסות אף ברכה קשה מ"ש הרא"ש בפסחים ק"ח א' בין ג' וד' נראה במוסיף דלדידיה אין הילוק בין ברכה או לאו עמ"א מע"ב אות ד' וכ"ח דאסור לשתוח בין ג' לד' וגם לאחר ד' ממנהגא עפי' הפ"א הוי להרא"ש למינקט האי פעמא דהוא השיקר. והב"ח שפירש דאף להרא"ש כל שאומר בברכה הוי מוסיף ובלא ברבה ובלא הגדה לא הוי מוסיף ה"ב בפרם יתן יטנט ב כל בתוחר לבנכם של יחשף וכנו כלב מים הף מעם הסור ועפ"ז בם ר ול"ע: (ג) או עט"ז ועם" בכ"א כ"ב דבני בליש מלח ובליש מים הף מעם הסור ועפ"ז בם ר ועמ"א כהן ה' ואייה בם יבואר: (ד) ישבהגו עש"ז בבר לללות ע"ג גהלים זכר לפסח בפפוד של רמון ומפני הטורת אלין על הנהלים כי גם פסח אם נללה ע"ג גהלים בפיר דמי ער"מ שר למון ומפני הפתרון מדין עד הבמיים כי צם פסון מם נינהם על דלומים בפיר דמי עדים ה ה' ק'פ פ'ח ה"י עמ"א ח'. ומ"ש המ"ז בדין להכול הבבר בליל א' הסכים הפר'ח ואף אש הבשר מבובל כל שזכר לפסח אין הוכלין בליל א' אלא למהר אש ירצה והביצה ברי לאכול בלילה דלאו מבום זכר לחגיגה לחוד מבשלין ביצה רק יש טעם זכר לאפילות ובזה נהן טעש למ"ש המהבר (ט"ש רמ"א) בשר צולין והביצה מבובלח לפי שנהגו להכול הביצה בלילה ה"ב אף בדג ובילה אין איסור ללי כבסי מע"ו ס"ו מ"מ הנהיגו עלהי"ט לבכל ג"כ הבילה. וי"ל לדיד חגיגת ניד רבות ונאכלת מבושל ככל זבתי שלמים ער מ ה' ק'פ פ'י הי'ב ופסחים ע' א' א'כ מנהג לבשל הפילה זכר לחנינה כו' . ומיהו הר"ב כחב דנוהגין לגלות אף הפילה ו<mark>רשאי להכול</mark> הפילה בלילה אף צלי אבל הכשר אף מבושל אין אוכליו בלילה אלא ביום למחר ש"ד פ"ו ס"ה אם בשלו בילה טריפה עם בילים כבירות יע"ש וחטה ביניהם ל"מ בפסח דאוסר אף בע"פ עד

מם בשמו פינה פניפה פם בינים בפירות יע ש וחפה ביסים למ בפיח זי וש"ב פ"ז י הלקה אם אין שבים נגד ההפים והם אין קלופות אים בחלות ע"ש בפ"ז י וש"ב פ"ז :

(ה) אבל עפ"ז ועמ"א מעריפ"ך הוא (קרי"ן) אף מה בתהת הקרקע יוצאים ושורש הוא הקפנים בא"ד יע"ב: (ו) בושיל עפ"ז וע' בימן קנ"ח ס"ב ובא"ד בש ובאר היפב אות י"א בם משה יוסף החמר מאוד. אבל אין שברכין ענ"י על דבר בשיבולו במבקה אף בליל בם משה יוסף החמר מאוד. אבל אין שברכין ענ"ד על דבר בשיבולו במבקה אף בליל פכח ועיין לבוש כאן וא"ז בקנ"ח . ודע דיש ג' כעמים א' משום סכך תרומה והוא דעת כש"י ז'ל אע'ג בפירות ל"ג מ'מ מבקים עלולים ונעבים ראשונים גזרן עפי ולפ"ז אף מבקד פופח נמי לריך נפילה והתום' פסחים קפ'ו א' ד'ה כל הפעם דאסור. לפסול גופו ולפ'ז דוקא כבים במשקין רבישים שיעור פסול הנוף ער"מ הע"ח פ"ד ה"ב ואפשר לא פלוג <mark>הז"ל והב"י בא"ח</mark> קנ"ד בשם כריז הפעם משום נקיות עפ"ז שם אות ו' יבס' ראש יוסף בחלין כחבנו הפוכל לנון במלח ונעשה מים ינימית יל דהוי טיבילי במשקה עח"ה חס"ב ז' וק"ם סי"ב יבר'ת ז'ל פ"ז מפ"א. ועיין דרושה בקנ"ח פלומין המשקה הואיל ונשתנה דמברפין פה"ע לה הוי דבר שמיבולו במשקה ול"ע בזה אם נאמר דלענין פומאה הוי משקה וכן מי דבש ושכר כה"ב ומ"ב

(1) שנראה עם"א וכ' כוסות אחרונים אין רשאי לשתות ביניהם א"כ לא מהני תנאי זה וגם תנאי אם לא אשתה בהסיבה אשתה אח"כ לא סהגי מכמה מעמים ועוד כדאי הוא ראכ" לסמוך עליו כיון שיש איסור שלא לשתות בין שלישי לרביעי ואף לאחר כוס ד" לא יעשה כן ויש לי הערה בכאן כיון שיש איסור שלא לשתות בין שלישי לרביעי ואף לאחר כוס די לא יעשה כן ויש לי הערה בכאן כי הסחבר בתע"ט בכוס ג' לא הערה בכאן היש איסור שלא לשתות בין שלישי לרביעי ואף לאחר כוס די לא יעשה כן ויש לי הערה בכאן שהה בלא הסיבה מהו דינו ובת"ס בכוס ד' כתב אם שהה בלא הסיבה מהו דינו ובת"ס בכוס ד' כתב אם שהה בלא הסיבה ואי דכ"ש השתא כוס ד' דצרין" לברך שנית לא נראה כמוסף כ"ש בכוס ג' דא"צ לברך שנית כמ"ש המ"ו שם אבתי היא נוסא היה לאשמועינן דאין מיסורך ב"ש במוס ג' דא"צ לברך שנית מ"ש"ל בדי אין איסור דמי שתאב לשתות שותה כוס ה' ככס" תפ"א: דוף יודע דבתע"ט כתב חר"ב דכוס שלישי יכול לשתות ממות כמום אחר אסור א"כ לכאורה אם כוסו גדול אף בין ג' שותה בהסיבה מאותו ולשתותו והראה מקום לת"ל וה ולה כמ"ל ואחר כוס ושוב ראיתי בלבוש כתב ג' וד' לא יחזור למלאות ולשתותו והראה מכום לת"ל בל הכוס וא"ה יבואר שם . ואיך שיהית מהדלת הברכה ע"ז והח"י שם אות ד"ל בסתמא דעתו על כל הכוס וא"ה יבואר שם . ואיך שיהית מהני תקנה דהמ"א אחר כוס רביעי דמסתמא דעתו על כל הכוס ואי"ה יבואר בהסיבה דלמאי ניחוש לה וה"ה וכ"ש בכוס שלישי עמר"ת ולא מיקרי מוסיף ולא יצא כתיקון חז"ל ויראה דיברך על כל כוס: (מ) שותין עמ"א וע' אות עמ"ח ולא מיקרי מוסיף ולא יצא כתיקון חז"ל ויראה דיברך על כל כוס: (מ) שותין עמ"א וע' אות מלא לונמיו רוב רביעית ווה מ"ש בממרא פסחים ק"ח ב' רובא דכסא יצא ולכתחלה בעינן רביעית מלא לוביו רוב רביעית ווה מ"ש במרא פסחים ק"ח ב' רוב הכוס ומט"ל לכתחלה בעינן בירבר בובא דכסא דיעבר אף מחזיק כמה רביעית בעי דיעבד רוב הכוס ומט"לא לכתחלה בעינן כל הובר ב"א מחזיק הרבה וע"ס "אות ח" דמש"ה יקת כוס קבן וע"ד המחבר שותין הרבה ב"א כל הנוס אם מחזיק הרבה ב"א כל הנוס אם מחזיק בתה היב ב"ל הכוס מור שיין ברבה ב"א מרכום הרבה ב"א כל הכוס אם מחזים הרבב ב"א התובר הוב מהוב ב"ל הכום מסו"ח ברבה ב"א מורבה ב"א כורבר ב"ל הרבה ב"א כל הברם הרבבן וע"ד המחבר שותין הרבה ב"א כל הום היש ב"ב הרבה ב"א כל הנום אם מחזים הרבב ב"א מחוד בתוב ב"ל הברבה ב"א כברים ב"ב מחזים הרבב ב"ל הכום הרבב ב"א בתובה ב"א כברים הרבב ב"ל הברב ב"ל הברבב ב"ל הרבב ב"ל הרבב ב"ל הברבב ב"ל הרבב ב"ל ב"ל הברבב ב"ל הרבב ב"ל הרבב ב"ל הרבב ב"ל הרבב ב"ל ב"ל הרבב ב" סוברים רובא דכסא דיעבר אף מחזיק כמה רביעית בעי דיעבר רוב הכום ומסילא לכתחלה בעינן כל הכום אף מחזיק הדבה ועי ש"ז אית ח" דמש"ה יקח כום קמן וע"ד המחבר שותין הרבה ב"א לכתחלה מכום אי הייני לדיעה א" אכל ליא אהיד. דכעי לכיא לכתחלה מכום בפ"ע ועפידה ולמ"ש א"ה אי דריך שלא יהא הכום פנום נבס" רע"ב כיון דכום שלם הוא איש דלדיעה א" דכן הלכה ואף לכתחלה צריך שלא יהא הכום פנום נבס" רע"ב כיון דכום שלם הוא שותין הרבה ב"א ושרי לכתחלה צריך לשתות כום שלם ודיעבד יוצא ברובא דכסא וע" הוס" ריש ע"ם "ל כמ"ש באות מ" לכתחש צריך לשתות כום שלם ודיעבד יוצא ברובא דכסא וע" הוס" ריש ע"ם והלכה א" ול כמ"ש באות מ" לפתחלה ב"א רוב הכום כש"ש ברובא הוא ליש שרוצה להחמיר יעשה כן והלכה א" במיע שפיר אמר אמר אמר הרוצה להחמיר א"צ לשהות לכתחלה כ"א רוב הכום כש"ש ברובא רביעית וה"ה דמידי מסיקא לא נפקא וד" כוסות דרבנן ומפק דרבנן לקולא ודוקא היכא דמיעקרא הקות ה"א במ"ל ועמר לא אמרינן מפק דרבנן לקולא כדביעון למימר א"ה בתע"ג ועמ"ל פ"ז ממצה ה"ח ופ"א מה" מנילה ה"א משא"כ כאן לא מיעקרא דהא דיעבר יצא ברוב הכום אפ"ר ל"א ומש"ה ה"ח ופ"א מה" מנילה ה"א משא"כ כאן לא מיעקרא דהא דיעבר ע"א ברוב הכום אפ"ר ל"א ומש"ה ה"ח ופ"א מ"א ווא להאריך; ה"ח שלא מ"א ע"א וו" אות ז" שיעור רביעית ביצה ומחצה עם הקליפה ואם ממלא ב" קליפות מב"צת התרגנולת זה ש"עה רביע א"א נאמר דמן צמוקים א"ן בכלל השבועה יוצא מש צימולים ע"ש במתם חיילא בכולל נם אפסח וא" נאמר דמן צמוקים אין בכלל השבועה יוצא במי צימוקים ע"ש בתתם חיילא בכולל גם אפסח ואי נאמר דמי צמוקים אין בכלל השבועה יוצא במי צימוקים עיש בתתם חיילא בכולל גם אפסח ואי נאמר דמי צמוקים אין בכלל השבועה יוצא במי צימוקים עיש בשם מהריש הלוי תי"ד סי ייב וכ"כ א"ר אות יו ולמיז אף נשבע במי שלא ישתה יין בליל פסח חיילא דהא אפשר במי צימוקים והיינו שאין כופין אותו להתיר שבועה עב"ח תפה וו"ד רלים ס"ו וא"ה יבואר בתע"ה ותפ"ה מזה : (יג) אדום עמ"א היינו יין ענבים שיש לו מראה ארמיםת זכר וארה יכואר בתע"ה ותפ"ה מזה: (יג) אדום עמ"א היינו יין ענכים שיש לו מראה אדמיטות זכר למכת דם במצרום כחרומת זכר למים. ומ"ש עס" קע"ד ראוי להיות קע"ה אות ג' אדום ולבן אי טברך המוב והמסיב ועס" דע"ב ס"ד מקדשין על יין לבן והרמב"ן פוסלו לקידוש ועא"ד א' דוקא לבן ביותר יע"ש ועס" קע"ד לענין תוך הסעודה אי א' מברך לכולם: (יר) אפ"י עמ"א ועס" תפ"ג במ"א ב' אם אין לו די כוסות אלא ג' או ב" או א' איך ינהיג: (מו) יין מכושל וקונדימון עס" רע"ב ויין שנותנים לתוכו עשב שקורין פאל"ץ או וורמ"ם יבואר א"ה בתע"ג: (יו) גם עמ"א ובמגילה ג"כ שיקר הגס ע"י אסתר היה. ובע"ץ כתב אע"פ דבסוכות ג"כ היו באותו גם בעשה ד"ת פמורים ובעשה דרבנן תקנו דחייבים ועתום כנילה ד" א" ד"ה שאף הן משמע במצה גם מדרבנן ראוי ובעשה דרבנן תקנו דחייבים ועתום כנילה ד"א "ד" ותרפ"ם מ"א ה", ולפ"ו אשה שיש לה בן שהגיע לחייב נשים וחיקשא לד"ת ועס" תרע"ה מ"א וד"א וברא הודה והכן ושמע ממנה דהיא היא ולה ב"א ד"ר נוס" ממנה דהיא היא מינות הביא הנות לחינוך ואין לה כ׳א ד׳ כוסות מצומצמות תשתה היא ותאמר הגדה והבן ישמע ממנה דהיא הוה חד הרבון והבן תהי דרבנן ועס" תר"ם במ"ז ומ"א ב" כן שהגיע לחינוך בן ה" או בן ו" כל חד לפים חורפיה ועסי שמ"ג במ"א א" בענין חינוך בת ואי אשה מחוייבת לחנך בנה : (יו) כוס עמ"א וע" מור כתב מוב ליתן יע"ש ועפר"ח ועמ"ש באות הקידם ועב"ח אם יש לו כוס נדול א"צ למלאותו

כלו או רובו ונראה דאם אין לו יין רק מצומצם אף בממלא מיעום כוס כדי רביעית ואף ע"י מזיגה כלו או רובו ונראה דאם אין לו יין רק מצומצם אף בממלא מיעום כוס כדי רביעית ואף ע"י מזיגה כל שראוי לברך פרי הגפן שפיר דמי באם אין לו יין הרבה:

תעג (א) שהחיינו עמ"א עירובין מ"ב ומשמע אף שבועות אומר זמן ועח"י א" בא"ר תצ"ד הקשה באות ד" מעירובין שם שבועות וייל . גם מ"ש מסוכה מ"ו א" לא הבינותי דשמיני של חג

באת ד' מעירובין שם שבועות וייל. גם מיש טסוכה מיו א' לא הבינותי דשמיני של חג אומר זמן בפ"ע גף שאמר בראשון זמן. ומיש כל שבנה באי ובחיל י"ל שמונה ימים יש תשלומין ואף בלא כוס אומר זמן אף בשוק. ואף דהרי התם הן חלק לשבנה לברכה שמברכין מקרש הוצנים (היינו תפלת מוסף) מיס משמע ליה ז'ל דאמת הוא דזמן יש לו תשלומין וע' רשי שם ובעצרת י"ל ספק ברכה להקל ובסוכות דיש תשלומין כל שמונה יול א' שכח זמן כל שבעה כשאמר בשמיני זמן בקידוש עולה גם ליום א' ומדברי הח"י א' אם שכח בליל א' זמן ואמר ביום שני בקידוש יוצא ממ"נ משמע בח' בסוכות כה"ג אי הני תשלומין לא. זקידוש יש לו תשלומין למחר בכסי דעיא מה וע'ש תמ"ה קאי אקידוש דיש תשלומין ביום כשבת והמ"א שם בתפ"ה הקשה עליו ככסי דעיא מה וגדה עד לאחר חצות יאמר מבובר קאו בל בלע בלא בלת בכר אכילת מצה ע"ס" תע"ז ופר"ח שם דמידי ספק לא נפקא אי הלכה כראב"ע או לאי. זה' כוטות ישתה בברכה אחת על כולו נברכה אחרונה לבסום אף לאחר הלכה כראב"ע או לאו . וד' כוסות ישתת בברכה אחת על כולן וברכת אחרונה לבסוף אף לאחר הצות וארה בתע"ו יבואר בוח . ולענין זמן צ"ע בשמיני של פסח בח"ל די"ל דבקיאין בקביעא דירחא א"א זמן ול"ד לקידוש דאומר דוגמא מוכה בשמיני ובח" של סוכות ג"כ צ"ע די"ל אם גזכר אומר בעלים אא'כ לחים הא כמושים לא ובקלחים יבישים יוצאין כיש כמושים וא'ר הביא כשם ראבין דף על. ע'ל

ע"ג דיוצא בכמושן (עכ"פ דיעבד) ומ"ש הא"ר בפכחים לים ב" דקאי אעלים עכ"פ יוצא בכמושן ע"ע לכאירה מתרצין דמוקי מתנ"י ר"ם בקלת ולא מוקי פלוגתייהו בעלין ומתנ" דרבנן דהכי עדיף מפי משמע לכאירה מתרצין דמוקי מתנ"י ר"ם בקלת ולא מוקי פלוגתייהו בעלין ומתנ" דרבנן דהכי עדיף מפי משמע לכאירה חתרצין דמוקי מתנ"ח במשר ומיהו "א. אלא דלא מסתבר ליה לומר כן דשוין עלים כמושים דאין יוצאים וכתכמים דראב"צ שם אבל קלתים אף מיקל בשרה במים מעל"ע דמ"מ יש בו מעם מר משא"כ בחומץ מבמל מרירתיה ע"ד ק"ה אם שרה מיקל בשרה במים מעל"ע דמ"מ יש בו מעם מר משא"כ בחומץ מבמל מרירתיה ע"ד ק"ה אם שרה כ"ג שעות ומלקוהו ממים ואת"כ שרי עוד כ"ג לא הוי כמבושל יע"ש וצריך כ"ד שעות רצופין ה"ה כ"ג שעות ומלקוהו ממים ואת"כ ש"ד ועד"א מיד וצ"ע מתורגמינן תמכא ע"מ בשבת מותר להשרות המרור במים א"ר י"ד עס" שכ"א מ"א ועפ"י הרנ"ד וצ"ע מתורגמינן תמכא תרגום שיר ב" מ" דומה דודי על תמכא ועולשין ומסורין וביונתן שמות י"ב ח" מכלא ועולשין ומסורין כ" בפסח ראשון מתוב כן צלי אש ומצות על מרורים יאבלוהו ב" מו" גור על תמכא ועולשין ומסור דים אכלוהו לפסח דל"ת אמצה קא והציו ומ"א כ"ד לפסח כ" מצה נקבר וו"ש רש"י ז"ל קידושין ל"ז ב" יאכלוהו לפסח דל"ת אמצה קא וה"א מ"ד לפסח ב"א מר ביו ומ"א כ"ד דוץ בע"א פרה י"ב כל חוקת כ" והבן זה" (מ") מעם עמ"א בשכ"א פ"ז ומ"א כ"ד דוקא ברכה יע"ש ובמ"ז שם אות ר"א מצה של קמת מחון ממצה אפיה אסור בשבת לותן משקה בתוכן אף ע"י שינוי ועח"י כאן: (יו) הרומין עמ"א וע" א"ר אות י"ם בשם מ"צ מימן בהרושת אב"ן בתוכן בתוכו אף ע"י שינוי ועח"י כאן: (יו) הדומין עמ"א וע"אר אות י"ם בשם מ"צ מימן בהרושת ב" כדרך שהעני עושה: (כא) ויתן עמיא ועמיז מי מעם דהיא עיקר המצוח שיאל באחרונה יע"ש: (כב) תחת המפה עמ"א וכתבו ז"ל שיכרוך במספחת וכר למשארותם צרורות בשמלותם וקודם שרוצה לאכול אפיקומן יפשיל המפה עם אפיקומן על כתפו וילך ד'א ויאמר כך היו אבותינו הולכין משארותם צרורנת בשמלותם וע' נ"ץ אות י"ט בשם רש"ל: (כג) ויגביה עמ"א ובסידורים נרשם שיסיר הביצה מהקערה בשעה שאומר הא לחמא עניא ובאמת א'צ רק כשאומר פסח שהיו אוכלין כו אין להנבית הבשר דאסור דגראה כאוכל קדשים בחוץ משא"כ מצת ומרור מגבית כשאומר מצה זו ומרור זה אבל כשמגבית הקערה ואומר הא לחמא א"צ להסיר הבשר והביצה מהקערה: (כד) הא לחמא עמ"א ועח"י אית ל"ב בשם רש"ל לומר הא לחמא בקול רם. וכשאומר כל דכפין יפתח דלת הבית וי"א שקאי אבני ביתו וע" פי אברבנאל נתקן בלשון ארמי שהיו מכירין בו עניים ייתי ויפס"ח כלומר צרכי פסח יין והרוסת וכדומה יע"ש ועיין ר"פ וכאור בוקר יזרח שמש דמשמע ראוי שיאמר כה להמא עניא כלחם של זה שברור לנו משאים הא כלהמא אותו הלחם אין ידוע לנו וייל: (כה) יצוה עמ"א ועא"ר למ"ד הא אוכלין ממצות . ובח"י ל"ג יש אומרים שיסיר הקערה ואין מסירין כדי שישאלו התינוקות יע"ש: (כו) וישאלו עמ"א שאין ליתן מצות על השולחן לבד מנ׳ בקערה קודם כרי שישאר התינוקות יעש: (כו) וישארי עמא שאין ליתן מבות על השולחן לכו מכי בקטיו קודם החוץ תוגר מכי מוגין עמ"א כשיאמר פסח שהיו אוכלין לא מגביהין דנראה כפקדיש קדשים בחוץ ועד"א ליג בשם מהרי יין ק"ג מ"מ יסתכל בו: (כח) באצבעו עמ"א ועת"י אות ליג: (כו) ייז פעסים עמ"א. אמירת הגדה אין לומר בהסיבה אלא באימה ויראה של"ה עח"י וא"ר: (ל) יכסה עמ"א. כשחל כרי עמ"ז: ובליל שני כשחל ביום א" יאמר להיפוך עב"ח וא"ר. ע' שרת כנסת יחוקאל סוף תא"ח מ"ש בזה ובמהרייו משמע במ"ש בליל ב" כרי הא לא בד"ו פסח א"כל לא יחול יום א"כן גם חא"ח מ"ש בזה ובמהרייו משמע במ"ש בליל ב" כרי הא לא בד"ו פסח א"כל "ד" היול יום א"כן גם הרייות מ"ש ב"ד" מו שרת ב"ד" מו שרת ליד" מיד" מו שרת ליד" מו של עד" מו שרת ליד" מו של מו של מו של מיד" מו של

לרבנן י"ל יערת דבש כפשוטו קנים סוקר"א והם מי פירוֹת וכ"פ רש"י ז'ל בשמואל עיין בבא בתרא ס"ו א' והר"מ ז'ל פב"א משבת פסק כתכמים. ע' ביערת דבש חלק שני:

רעד (א) על עמא בסימן קעיח ס"ו המתפלל תוך הסעודה א"צ לברך המוציא אח"כ והב"י כתב דלר"ף רמוציא ועל הל"ב קניח סיו המתפלל תוך הסעודה א"צ לברך המוציא ועל הר"ב קשה דשם בקע"ח אודי ליה וכאן פסק דמברך על כל כוס ע"כ תירץ מהרשל בפרק כיסיי הדם ס"י "י ודרישה בקע"ח אודי ליה וכאן פסק דמברך על כל כוס ע"כ תירץ מי על כוס שני כוי וכ"כ המ"ז. וביש"ש תי עוד דתגדה א"א שלא לומר מפסיק משא"כ תפלה אפ"ע שי על כוס שני כוי וכ"כ המ"ז. וביש"ש תי עוד מפסק ומ"א שלא לומר מפסיק משא"כ תפלה אפר שיאכל ויתפלל אח"כ הוי כדבר הרשות שאין מפסיק ומ"מ יש לחלק ביניהם עם"א שם י"ג מ"מ אף שאין לו שהות להתפלל אח"כ אי א מיור מפסק, ומ"מ יש לחלק ביניהם עם"א שם י"ג מ"מ ומ"ז ולא משום דהוי היסת הדעת ומ"ם ביש"ש שם ובסומנים דא"צ נמ"י מיירי בשמר ידיו ולא הסיח ופסחים קי"ב ב" נמל במיבול א יופול במיבול ב" דמ"א אמת דעתיה הוי ספק לא ודאי ועא"ד שם ומים מ"ש עם" ב" מיירי בשמר ידיו ולא ומ"ש ועמיש שם :

ופסחים קי"ב ב' נמל במיבול א' ימול במיבול ב' דלמ'א אמת דעתיה הוי ספק לא ודאי ועא"ר שם :
ולמ"ש איש ועמ"ש שם :

תעה (א) ימול עם"א. דאם רצה נומל ידיו מיד ומברך ענ"י ומכוין לצאת ושומר ידיו מהיסה
הדעת והגדה לא הוי הפסק דבגמרא קמ"ו ב' דלמ"א אמוחי ונגע במקום ממונף משמע
דהגדה לא הוי הפסק ועח"י א' הנכון שלא לברך ענ"י מיד דלמא ממח דעתיה ונגע במקום ממונף. עסי' קנ"ח במ"א י"ב השיג על הנ"ץ דהבין הב"י מתום' ד"ה אמוחי הוציא דבריו אלו מתום' ד"ה
כל פסחים קמ"ו א' הוציא כן ובקנ"מ אות כ"ה הביא גם כן דאף דיעבד צריך לחזור ולימול יע"ש
דוראה דלא יברך עומ"י דמתום' ד"ה אמוחי משמע דיעבר יצא ומ"א שם הביא ד"ה הכ"ל שמותר
דבריו ועד"ם בקנ"ח ומכלא נמל במיבול א' ישול במיבול ב' יש לומי במיציא מידור ל" וו" כוית באר שכוב המוכלה בשל בשיבול א יכול בשיבול א"ח במי "של יכול דווק אפי ש" שאין וק כוית מצריך) ושפיר נקים רבותא אפי' מסיבול א" לב" צריך נסילה ואף דשניהם לדבר שסיבולו בסשקה וכ"ש לנס"י דהסוציא דוה צריך מסעם כוונה וכאסור וצ"ע: (ב) ויאחזם עס"א משום לחם סשנה ועמ"ש בס"ו אות א" בזה: (ג) העליונה עס"א י"ל דבשבת יש מעם ע"פ קבלה לבצוע עם"ז אית י"א דט"ט כר"ז אכל כחצי זית ואח"כ כחצי זית יצא דיעכד ום"ט כ"מ מהוזין ספ"ז לא
הבינותי דבק"ג כ' לריש לקיש באמ"ה בעינן שלא יהא נחלק בפיז ואמ"ח חידוש הוא דטצבוף ניד
ועצם לכזית פש"ח בעינן אותם תנאים לר' יותנן מכחיין ולר"ל מכפנים משאיכ כשר מן החי ושאר
איסורין כל שאכל כזית כא"ם חייב וא"כ ה"ה כאן. ואי"ה בס"ז יבואר עוד (עם"ט פפריי לי"ד ניד
תנשה אי מצבוף כא"ם הואיל ואין בנ"ט וכל עצבו חידוש הוא) וט"ש מתה"ד משטע דא"צ לבלוע
כ"א כזית א' בכ"א יש לעיין כיה התתה"ד לטד מפרדכי דצריף לכלוע הוית בב"א ולפעם הב"ח
דאין ראוי שיאכל תחלה מהמוציא קודם שוצא ידי מצה א"כ ראוי לבלוע ב"ן פרישה תפ"ז בשם מהר"י
ד"ל בפסקיו קל"ב בר"א פשימא דיוצא כל שאוכל כזות כא"ם. עיין פרישה תפ"ז בשם מהר"י
ד"ל בפסקיו קל"ב בהי מברצי א"ל הסיבה היינו מי שאוכל הצונה בהימכה עם"ד בהימכה עם"ד הוומרה המומדה או מו"ד ז'ל בפסקיו קכ"ב דכזית המוציא א"צ הסיכה היינו מי שאיכל זא"ז ולדירן אף שאוכל זא"ז צייך היסבה עסי" תק"ב היסבה עסי" תק"ב היסבה עסי" תק"ב היסבה עסי" תק"ב בהיסבה עסי" תק"ב בהל יהא ישב באיסה ויראה כמ"ש הש"ה ז'ל הביאו המ"א ז'ל. ודיעבד אם אכל כזית א"ב בהיסבה יצא כדכתיבנא. ערש"י חולין ז' ב"ה בצע ציינתיו בקס"ו אות ז' יע"ש: (ה) כזית עמ"א כוונתו דהשורש לא נחשב עמו וא"כ ע"כ מיקרי אין חבריה שלם דהשרשים כמאן דליתנהו דמי עפר"ח ויש לי קצת קושיא מה"ת שיוצא בבריה דבסי" ר"י בברכה אחרונה דכדרבנן הוא וקבעו אכזית דכר חשום מסתפק שפיר י"ל ה"ח בריה חשום משא"כ מרור בומן המקדש ד"ת ואכילת ככוות בין במנינה ובין בציווי פשימא דבריה לא מהגי ובאיסור לא יאכל שרין העוף משמ"ב כאן עמ"א מסן ונדול ע" תום" חלין צ"ו ב"ד"ח ורבי יהודה ובי"ר ק" משא"כ כאן וצ"ע: (ו) בלא עם"א מפר"ח מידי הודה ובי"ר ק" משא"כ כאן וצ"ע: (ו) בלא עם"א מפר"ח מבר"ח מפר"ח מידי מפר"ח מפר"ח

ההום׳ דאסור לפסול גופו יש לע׳ בחולין ל"ד משמע רק כהן מוזהר ומדרבנן דמ"ה רק בטומאת מח אבל שראל אין מוזהר וע' בחה"ר בד' שיטוח . ועמ"א ח"ט ד' והוא פשוט דכהן מוזהר מדרבנן בזמן בהמ"ק שלא לפכול גויחו אפ"ה הוי שירוב דחזי ליבראל. והנה בליל פסח דמשמע לק מבום מלוח מרור מלוח הכמים כי הטיבול ודאי רק מדרבטן ואף מרור כזמן הזה עמ"א וא"ה שם יבואר . ועסי' חע"ה עמ"ב עוד באות ה' מזה: (ה) פחורת עט"ו ועמ"א ח"י אם אירט שאכל כזים לא יברך בנ"ר אירק דטיבול א' ע' מ"ש לבוש מרור ד"ח לריך כזים עסי" הע"ה ל"ע דמלה ד"ח ומרור דרבנן ער"מ ז"ל פ"ז ממלה הי"ב כרבא פסרים ק"ך ומש"ה אוכלין מרור חחלה ואח"כ ביחד ואפשר דה"ק בזמן המקדש מרור ד"מ אכילה בכזים ועתה דרבנן
מרור חחלה ואח"כ ביחד ואפשר דה"ק בזמן המקדש מרור ד"מ אכילה בכזים ועתה דרבנן
לדיך נמי כזים משא"כ ירק טיבול א"רק שיבאלו א"ל כזים כ"א כל דהו סגי . ומ"ש ברכה אחרונה
על ב" כוסות הרהסונות כו" עש" תע"ד ויין שלפני המזון כו' ואי"ה יבואר בהע"ד :
(מ) שרה בסגול קאי על שירה המובה ב"מ ונאמר בחולם הנון על העתיד .

(a) כזה עמי ז ונחמר בסבול קחי על פירה הכחובה ביית ונחמר בחוכם הגון על העמיד. ראוי לומר פיר חדש לשון זבר. ע' לבוש שאין לומר הלילה הזה כולו מרור שהרי אוכלין גם שאר ירקוח אלא הלילה הזה מרור מלוה לאכול. הנוסח הלילה הזה כולו ללי זה בזמן ביח המקדש ע' פסחים קי'ו א' משא"כ עתה בעו"ה אין אוכלין כלל ללוי עסי חע"ו אין אומרים הלילה הזה כולו ללוי ער"מ פ"ח ממלה הכ"ג ובלח"מ שם דהר"מ ז"ל פסק דחניגה לאכלת לב" הלילה הזה מבושל אין כולו ללי. מ"ש הע"ז כשהל במ"ש כו' ובליל שני יאמר להיפך עב"ח וע' ימים וה"ה מבושל אין כולו ללי. מ"ש הע"ז כשהל במ"ש כו' ובליל שני יאמר להיפך עב"ח וע' פו"ח כנסח יחזקהל סוף חה"ח מה שפירש בם ובמקום אחר כחבנו במהרי"ו לא משמע כן לכאורה יע"ש כפיגיע למלה זו יגפיה זו לבון נקיבה מרור יגפיה ויאמר זה לשון זכר וכומא לא יגביה דחין רוחה עה"י ל"ע בבן סורר ומורה בנינו זה פרט לסומח. וחייב בכל המלוח מ"ה עב"י ומוציא הרבים י"ח ועפר"ח. וע" פי" ליג במ"א י"ו ומ"ש שם : בגרסה הגדם ברוך בומר הבטחהו נפל טעות בהרבה דפופים שנאמר ויאמר לאכרהם צ"ל ויאמר לאברם בלא **ה'א כי אז היה נקרא אברם ככחוב שם ובד'א הדש הוגה וכתב שם מחשב ראוי להיות חשב**

כמים הרד"א וכ"כ אברבנאל ו"ל : רעד (א) והמנהג עטיו במעיג בעיו ה' דעת ר"י ורבב"ם ועסי' קע"ד ומ'א ע' דיין שלפני המזון בא לפתוח המאכל חשיב כבא מוך הסעודה משא"כ עיבול א' ספק הוא. שלפני המזון בא לפתוח המאכל חשיב כבא מוך הסעודה משא"כ עיבול א' ספק הוא. ומ"ש הט"ז דכל כום מצוה בפ"ע כ"כ המ"א ועב"י. וא"ב עוב לכוין ברכת פה"ג בל קידוש דלא להוציא כום שני אבל אם כיון לכך בקידוש לפטור כום ב' מפה"ג צ"ע וו"ל דלא יברך פה"ג על כום ב' דספק ברכה להקל אף ברכה ראשונה דאף דאשור ליהנות בלא ברכה זה ב'כ דרבנן ולא הפא י"א ד"ח ועח"י. מי שאין לו סדר הגדה ויש לו חומש יאמר הפרביות במכר בהן י"מ <mark>טח"י תע"ג וא"ר ל"ד' ועט"ז ח"ס , ומי שהין לו הגדה וא"י לומר הגדה מ"מ יש לו לשתות ד"</mark> סור שע דומר כדי זפע יו טבל, זהי שהין מי הכנים יותר הכנים מולי לא ולא וע" פירשב"ם שם וחע"ב כוכות ע" פסחים ק"ח ב" בחקן בב"א ידי יין ילא ידי ד' כוסוח לא ילא וע" פירשב"ם שם וחע"ב ס"ב וידי יין ילא י"ל שמחח י"ט וער"מ פ"ז ה"ט ממלה וברייחה שם שחקן חי ילא בב"א לאו בהדא מחקא הוי מ"מ י"ל דישתה ד' כוסוח לזכר ואפשר היכא שקנוס בהגדה דילא ידי ד' בהדם מחקם הוי מ"מ "ל דיבתה ד' כוסות לזכר ותפשר היכח שחנום בהגדה דילח ידי ד' כוסות אבל ודאי ברכה דפה'ג או דרך כית אקידוש ואבום בהמ"ז לבדו ועה"ג בד' ועב"ח מי באין לו כ"א שני כוסות הראשונות לא יברך כלל ברכה אחרונה דבהמ"ז פוער עסי' רע"ב כעיף ו' וקע"ד ומשמע דוקא ב' כוסות קודם אכילה והמ"א תפ"ג כתב ב' כוסות יקח א' לקידוש וא' לבהמ"ז ויברך ברכה אחרונה עה"ג על כוס בהמ"ז: הא דאין מברכין אקב"ו על לקידוש וא' לבהמ"ז ויברך ברכה אחרונה עה"ג על כוס בהמ"ז: הא דאין מברכין אקב"ו על ד' כוסות ועל הגדה עיין בפוסקים חירולים ע"ז עא"ר חע"ג ל"ד ובמקום אחר כתבנו למ"ד הרהור כדיבור דמי הוי כביטול המץ וק"ש ג"כ אין מברכין אקב"ז דברכות לא שייכים לק"ש הכהור כדיבור דמי הו עד הרהור לח ילא וא"ה יבואר בה' מגילה והלל נחקן ברבים:

תעה (א) ויאחזם בידו עט"ז. מ"ש יחחז שחיהן בידו כ"כ הטור וייל דרח"ש פסחים קי"ו דינוד (ש) ויאוחש כידו עשיד. מיש יחחז שחיקן בידו כיכ הטור וויל דכתים פסחים קידו כתב יבלע משלמה ופרוסה כה' ולא הזכיר פיאחז שנים דלשיטה דבעי לחם משנה מהראוי ביאחז בלבתן בשעם אעירם המוליה ואה'כ יניח השלישית ויברך (המוליא ו) אכילת מלה על השלימה ופרוסה ויכוין שיוליא ידי אכילת מלה בא' מהן כדבעינן למימר לקתן או"ה אות ב' (עה"ד בסים הכי"ל וישמע הבלישית מידו ונכון הוא שלא לולא כה) וא"כ קשה למה כתם סטור יאחז שמישן כי' וממ"ש הש"ד את"ז וידילה דאתה לאו דוקא אחל אלא האו כל הג' יהד או יקרבם עם הקערה אליו ונכון שיאהז בידיו כל השלשה וכאמור ומ'ש הט"ז בשם רש'ל והקשה עליו קשה למה לו להשיא מחפ"ז הא הטור כחב כאן בפי' שיבלע משחיהן שלבה מלוח . ושישה הב' בהגמי"י בשם סמיג דהמוליא על הפרוסה כעני ואין לעשות מלות הבילוח חבילות ואין ראוי לכרך ב' ברכוח על הפרוסה מברך אכילת מלה על השלימה ועב'ח כ"ש שכ"כ החוש' ז'ל כזה ע' חוש' ברכוח ליש ג' ד"ה הכ"ל . שיטה הג' יראה דהוא שיטח מ"ש שכ"כ החום" ז"ל בזה ע" הום" ברכות ל"ש ג" ד"ה הכ"ל. שיטה הג" יראה דהוא שיטת הרי"ף ז"ל בע"ב דעל הכרוסה מברך ב" ברכות המוליא ואכילת מלה וכ"כ הר"ן בם וע" חום" פסחים שם ד"ה מה ולפ"ז מ"ש הרי"ף בפסח בלע על הדא ופרוסה ה"פ מנית פרוסה על השלימה היינו מונחת על השלימה היינו הדא ופרוסה ב"פ מנית השלימה היינו הדא ופרוסה ב"ח עב"י כדי שיסיה כראת דבולע על השלימה אבל מ"מ ב" ברכות קאי על הפרוסה להר"ף ז"ל ולכ"ף והגמיי א"ל כ"א שתי מלוח חדא שלימה וא" פרוסה ולדידן שלם מלוח ב" שלימוח אה במנילי ולחו ב" שלימוח חדא שלימה או אכילת מלה ווברך אכילת מלה על שתיים המוליא ילחו שלבת ב"ח ועיונה מספק והמחבר פסק שיאכל מכ"א כיות מספק שתא אכילת מלה על השלימה פרוסה ולבתחלה יתן שנים בפיוב" זיהים יחד לא מיבעות להכרא"ש ששלימה ע"ל במניה ופרוסה אכילת מלה ע"ל המוליא ילהל מחלה על המוליא ילכל מחלה להמולים המוליא ילכל המלה החדיר ובירך עליה אקודם ולאחר שמילא כריסו אך ילכי מלכ כיום מלה כמ"ש מדי ומכפק עוכין כן יאכל שניהם יחד דא"י ליך יאכל כזים מלה כמ'ש הב"ח . ואפילו להמחבר דמספק טופין כן יאכל שניהם יחד דא'י איך יאכל כזים מלה כמ'ש הב"ח . ואפילו להמחבר דמספק טופין כן יאכל שניהם יחד דא'י אחה מהם הוא שאוכל בברכת אכילם מלה ולריך שיאכל ב' זימים יחד חוך שיעור אכילת פרם ואם א'י לאכול מהר כ"כ ב' זימים חוך שיעור אכילת פרם מ"מ יאכל של המוליא תחלם דגם בה

הנה אם אכל מצה ואח"כ כריכה ובירך על המרור אז אח"כ אוכל מרור דמצה רשות מבמל למרור

דרבנן ואין מברך של הסרור ולא הוי הפסק מה שאכל מצה ומרור בכריכה ולא יצא כל ידי מרוך מרבנן ואין מברך של הסרור לא הוי הפסק מה שאכל מצה ומרור בכריכה ולא יצא כלל ידי מרוך מ"ם לא הוי הפסק ועוד מסתמא לוקח קצת יותר מכוית מכ"א ואין מכסל זא"ז עתוס' ובתים ע"ת א"ד"ה אלא וע"ם א"ד"ה אכרו יע"ש וע"ש ברש"י ומידי ספיקא לא נפקא. ואם אכל תחלה מצה א"ד"ה אלא וע"ם א"ד"ה אתי מרור דרבנן ומבסל מצה ד"ת וצריך לאכול אח"ב מצה לחוד ואח"כ מצה ומרור

בכריכה דמצה ד"ת לא מכמל למרור דרבגן ות"ה בראשונה צריך אח"כ הפריכה ומאמור. ואם אין לו רק שני זיתי מצה משומרים זית לכל לילה ואירע בליל א' שאכל בראשונה מצה ומרור בכריכה משומא דתוור ואוכל מצה דמרור דרבגן בימל למצח ד"ת משא"ב אם יש לו שלש זיתים ומתה ואכל

בה יולא ידי אכילח מלה עב'ת ופרישה. אבל מדברי הלכום משמע דמש'ה אוכל שניהם יחד בניהם מצוה א' הוא פאין המציא בלא מצה ואין מצה בלא המיניא וע"ב :
ומהר"ל מפראג הקבה כל באינו בזא"ז אף בכ"א אינו ר"ל עמ"ב הטור דיהכלם יחד דאי יאכל
המוציא מחלה ולא יכוין לאכילת מצה כו' א"כ ה"ה בב"א אינו ושיון בש"ז יפבר
התבאר ניראה בשיון המ"ז למ"ב הלבוב וכמ"ם: (ג) יאכל עמ"ז למ"ב המחבר איי קביד

להכול מהיום שירצה הגא דהשלימה למעלה וכי בוצע כו' השלימה למעלה וחין' מעבירין על המצוח אבל אם אירע בהניח מקצח הפרוסה בפרם מהבלימה ונשאר בידו החיכה בפרם מהפרוסה פפיטא ביאכל אותה החיכה חחלה באין מעבירין על המצוח ואף דעיקר כהרח'ב מהפרוסה פפיטת ביתכל חותה חתיכה תחלה בחין מעבירין על המלוח וחף דעיקל כהרח"ב
דהמולית על הפלימה ח"כ לריך ביתכל המולית חתלה מ"מ חיון מעפירין על המלוח ול"ע:

(ד) וישקעבו עמ"ז כ"פ ר"ה פסחים קט"ו ב" ד"ה קפת ול"ל דעפ"י הרוב חין שם הילע
כמ"ב היום" שם ובסכנה חייבינן למשטמל ורב"י ז"ל פי קפית חרם בפתרור יע"ש וחלפים
הב" הרויהו ועמ"ח תע"ג הות יע אי הברכה קודם פיפול הי הח"כ ועה"י כמן מית ח":

(ה) מצה בליפות לקיים בע"מות בריכה ולע וכ"ב הרו"ש בל כמ"ם ס"ז בהג"ה ואף להרח"ב
המינות לר"ף סני ב" מנות פליחות נוד המולים וברך החולים מ"ל בהג"ה ואף להרח"ב
המינות הילים הות המינות ביו ערו שלמות עד המולים וברך החולים מ"ל בהג"ה ואף להרח"ב המוציא בשלימה א"כ שנים סגי ויהיו שלימות עד המוציא ויברך המוציא על להם משנה ואה"כ יפרוש השנייה ויברך עליה אכילח מצה י"ל דלריך לפרוש קודם שיאמר כהא לחמא עניא כבסימן

תע"ב של הפני היה היה הגדה על להם עני וישאא המינוקות מפני מה משמנים הלימה לאפיקומן זעדיין לא אבלנו כלים וכ"ש אנו בעובין לאאת כל הדיעות ולכרך אפרוסה ואבלימה אכילת מלה והמוליא פשיפא דלריך בלב מלות וכאמור: יראה לי באם אין לו בליל א' כ"א בתי מלות בלימות יניהם שלימית עד המיליא דבעי להם משנה דהבין הלכתא לדידן כמ"ב הרא"ב פסחים קי"ו א' דמ"ב פסח מבאר י"ט והא דפורסין קודם כהא לחמא עניא מנהגא הוא כמ"ב הלבוש והוא מב"י במט"ג בשם הכל בו ובתלמוד לא מזכר מזה כלום והרי הר"מ ז"ל פ"ק ה"ו מה" מצה כתב שפורם בשעה שאומר המוציא ואף שלא נהגו כן עב"ח תע"ג מ"מ היכא דלא אפבר ודאי לתם משנה עדיף ספי וכדאמרן. ועסי׳ תפ"ב מי באין לו אלא שלש מצוח יניק בתים לניי ב' ועפ"ז ולבוש שם דבשינן להם משנה והיינו נמי שהין פורם בליל ב' עד שיהמר המוליה סהלה כי אנו סופסין עיקר כהרא"ש המוליא על השלימה ואכילת מלה על הפרוסה וכ"ד המהכר ומב"ם לוקחין שלש מצות (דלהרי"ף בחדת ופלגה סגיי) ומפ"ה בליל ה' יעפה הכל מפריסה היינו ג'כ שפורס לאחר ברכת המוצית ח"ש יעשה הכיל מפרושה הכוונה ממלה זו שפורסק אח"כ בשעם אכילם מלה והכריכה חהיה הכל ממנה . ולפ"ז בבלש מלוח יברך המוליא על עליונה דאין מעבירין על המלוח ובה מסיים אכילח מלה שפורסה קודם ברכח אכילח מלה עליונה דמין מעבירין על המנות ובה מכיים חכינת מנה שפורכה קודם ברכת חבינת מכה כו משא"ל כביש לו לכל אלה שלש מלות א א פרלת מלה על פרושה האמצעית ועה"י הב"ב הקשה על המ"ז ולנוש ולמ"ש א"ש ואי"ה שם יבואר עוד: (ו) ובובאה עמ"ז וע"ל לבוש כתב קפא ל"ש בכריכה כיון דאוכל עמו מלה מחליש כת הארם ואין מזיק וח"מ כיון דאוכל למקדש הסלל ואיהו היה משבל גם בכריכה עמ"ש איים בבריה נוביל אליה בהוח שאח"ז: (ו) בדי עש"ז. הנה בפסחים קט"ו א"שלעות להלל בכריכה מ"ש איים באוה לכתחלה לאכול פסח ומלה ועורו ביחד (לרש"י ורשב"ם שם אבל להר"מ ז"ל פ"ח ה"ו ממלה כורך רק לאכול פסח ומלה ועורו ביחד (לרש"י ורשב"ם שם אבל להכרים ז"ל פ"ח ה"ו ממלה כורך רק מידו ביחד וביחד ולא ב"ח ה"ו ממלה בווקר רק מודי ביחד וביחד ולא ב"ח ה"ו מידור ביחד להכרים ה"ו מ"ח ה"ל מ"ח ה"ו מולה ביותר ביותר ביותר ביותר ביותר ביותר ה"ל מ"ח ה"ל מ"ח ה"ל מ"ח ה"ל מ"ח ה"ל מ"ח ה"ל מ"ח ה"ל מידור ביותר ב

מלה ומרור ביתד) ודיעבד ילא בכ"א בפ"ע ולרבנן לכחחלה בעינן מ"ה כ"א בפ"ע היעבד ילא ביחד כ"ה בתום' שם ד"ה הלא וכ"כ הע"ן אות ז' יע"ש ומכיק בם בזמן הזה אוכל תהלה מלה ביחד כ"ה בחום" שם ד"ה הלא וכ"כ הע"ן אות ז' יע"ש ומסיק שם בזמן הזה חוכל חחלה מנה בפ"ע ומרור בפ"ע והדר בהדדי זכר למקדש כהלל והב"ח כחב דהמידול ליכל מלוה כלל אפי מדרבנן אף להלל לאכול מלה מרור ביחד כיון דליכא פשה יע"ש והייגו לרש" ורשב"ם דכירך שלשקן יחד מ"ה להלל מבא"כ עתה דליכא פשח מש"ה אומרים זכר למקדש כהלל כו' ופשישא דאם שם בין ברכה לכרים דאין חוזר ומברך ואמנם החום" עם ד"ה אלש ב' כתבו דמש"ה לריך עתה כ"א לבדו ואה"כ שניהם יחד דאם יאכל בניהם כאחד אהי מרור דרבנן עתה ומבעל מלה דית ואם יאכל תחלב מלה לחוד ואה"כ מלה דכשות מפשל מלה למרור דרבנן בזה"א וכחבו אח"כ ומיה בים כתבו דירהה דהלכה כהלל בזמן המקדש כורף מלה ומרור (בלא פשח) וה"ה עתה בעי כריכה מדרבנן וא"ה במשות בלל בזמן המקדש כורף מלה ומרור (בלא פשח) וה"ה עתה בעי כריכה מדרבנן וא"ה במשה לכלל בזמן המקדש כורף מלה ומרור (בלא פשח) וה"ה עתה בעי כריכה מדרבנן וא"ה במשה לכלל בזמן המקדש כורף מלה ומרור (בלא פשח) וה"ה עתה בעי כריכה מדרבנן וא"ה במשה לכלל בזמן המקדש כורף מלה ומלה למש"ב להלל בזמן הרבנו מלא בלא במירור דרבנו מלא במירור דרבנו מלא ב"מור בלא במירור דרבנו מלא בלא במירור דרבנו מלא במירור בלא במירור ברבנו מלא במירור בלא במירור דרבנו מלא ביון ומלא במירור דרבנו מלא בלא במירור דרבנו בלא במירור בלא במירור בלא במירור דרבנו מנה ב"מור ב"מור בלא במירור בלא במירור דרבנו מלא במירור בלא במירור ברבנו מוליך מתכור בלא במירור בלא במירור ברבנו בלא במירור ברבנו בלא במירור בלא במירור בלא במירור ברבנו מלא במירור בלא במירור ברבנו בלא במירור בל

עכשיו גם להלל דמרור דרבון מבפל מנה ד"ח מש"ה אף להלל נריך עחה לכחחלה כ"א בפ"ע ואח"כ שניהם יחד מדרבנן כמו בכל חורה כו' וע"ז כחבו ומיהו אי הוי ברירא לן דהלכה כהלל היה תקנה אחרם יאכל תחלה מזה ואח"כ מזה ומרור בכריכה ולא הוי מזה רבות דמדרבנן בעי כריכה כר"מ ז"ל דכורך היינו מזה ומרור בלא פהח וממילא לדידן בעי כריכה מדרבגן כעין של חורם אלא דמספקא לן כמאן הלכה ושמא כרבגן ואחי מגה דרשות ומבעל למרור דרבגן לכך צריך- תחלה כ"א בפ"ע ואח"כ שניהם יחד שמא כהלל ואי קשיא זכר למקדש

כמרור זרבון ככן כנין מתחם כיח כם עיוחה בפניםם יחד שחת כיחב זה קפיח וכד כמקדע הא מדרבנן מצוה הוא וא" דאה"ל אחמר מדרבנן זכר למקדע א"כ יאמר כן באוכל מכור לחוד זכר למקדע דהיה אוכל המרור סמוך לפסח כי זמפבר באומרים זכר למקדע בכריכה להודיע בעחה אין כשאים לצאח בכריכה לחוד דהוי מבטל מרור דרבנן למצה ד"ח ומשום זכר למקדש דשם היו יוצאין לכ"ע בכריכה לחוד דשניהם ד"ח וכאמור. ומיהו אף האידנא מלה דרבנן הוי לכרוך להלל. ודוקא לכתחלה כ"א בפ"ע ואח"כ הכריכה אכל להיסך לא דאיך יברך על אכילת מצה ומרור מבעל ליה הלכך א"א אלא תחלה לצאח ידי מצה ד"ח (אף להלל בזמן

חינ מרוש היו של החינ של המרוך של המרוך היו ללו דמסספיל חיים מחיים מנה את המרוך בין הרוש ממום המרוך בין היו ממרו הוא לא דמסספיל חיים מחיים מנהי זו שבח של החיד כין קלה משוק הבים השתח לל המרוך של המרוך המרוך המרוך המרוך המרוך המרוך המרוך המרוך המרוך של המרוך של המרוך המרוך המרוך המרוך של המרוך המרוך המרוך המרוך של המרוך ה

פשיבא דחוזר ואוכל מצה דמרור דרבנן בישל למצח ד"ת משא"ב אם יש לו שלש זיתים ומצה ואכל אחד המצה הדיתום בכאן וע" מאר המצה מיד הכריכה פשימא שיניח זית שליש" ללל ב" והבן זהו הנראה לי ההדיום בכאן וע" מ"ד במ"ז אות ז": (מ) אם עמ"א פסחים קמ"ז א "יכוין שלא לצאה במרור זה עד אחר המצה ובלה מו עולה למרור שאח"ב עמ"א אחרים י"ח משא"ב כאן איך יברך על חרי"ן שהוא מביא מהפ"ם ועמ"ז שם וש"ז א אהרים י"ח משא"ב כאן ועכ"ם מוכח דמרור אע"פ שאון ראוי לאכילה ומויק לנוף ע"ב נראה כמ"ש המ"א כאן ועכ"ם מוכח דמרור אע"פ שאון ראוי כלל לאכילה יו"ח עם"ש תע"ג מ"ה: (וא) בלע עמ"א עמ"ל פ"ה מימורי התורה ה"ח ב"ה יש לחקור אם אכל מצה שלא כדרך אכילה (שעירב דברים הפרים) העלה דלא יצא וכתב שלא מצא מפרים אל מצה ד"ן זה ומהא דמרור דרבנן מבסל מצה ד"ת הא לא"ח יצא ופרשב"ם כזורק שלא מצא מפרים במ"ב לא יצא ופרשב"ם כזורק שלא מצא מא י"ל בחוכת ומיהו בפסחים קמ"ו ב" כרכן בסיב לא יצא ופרשב"ם כזורק לחמר היו שמשב"ב בצה בה"ג אומ" ואו ומ"ב משמע הא בלא"ה יצא וצ"ע: (יב) דמעם עמ"ו ב" כרכן בסיב בא יצא ופחב מה"ג אכילון משמע הא בלא"ה יצא וצ"ע: (יב) דמעם עמ"ו ב" וומדרו חייהם משמע הא בלא"ה יצא וצ"ב ונונו וראיה מ"ש הרשב"ם ז"ל שם בלע מצה ומרור ידי אוכלין משמע דיצא אף ע"ם שלא נגע בנרונו וראיה מ"ש הרשב"ם ז"ל שם בלע מצה תבומאה פ"ב יצא אע"ם שהמרור הוצץ וה מביא ראיה מה" אבית הבומאה פ"ב יצא אע"ם שהמרור הוצץ וה מביא ראיה מה" אבית הבומאה פ"ב

ואי"ה יבואו

וא"ה יבואר:

תען (א) לאכול עם"א עם"ז. עסי" תקמ"ו במ"ז ומ"א ד" לכן הביא לבוש יותר מבורר משמע להולה שרי אף בשלו ואח"כ צלאו אצל אש וצלי קדר אסור לבריא והנ"ץ מתיר בצ"ק ומפרש מ"ש הסור מבושל שרי היינו צ"ק ועפר"ח אוסר בצ"ק וצלאו ואח"כ בשלו ג"כ. ובשר ששהה נ"י בלי מלוחה דיש מסתירן לצלות ולבשל אה"כ ע"ר מזה משום שמחת י"ם מתאוה לאכול במ"ע ששהה נ" בלי מלוחה דיש שמח היו לאכור ב"ע אכילה עם"א ולא מ"ד מעי אכילות א" מתאוה לאכול במ"ע פצוה מן המובחר ובאימורין חייב. ג"ל קץ בסונו במ"ז מ"ח ולא יצא ובאיסורין פשו מתאוה ואין קץ י"ח ולא מן המובחר ובאימורין חייב. ג"ל קץ בסונו ע" מ"א ושבישל אף באם עשו מנהג שלא לאכול מנהג שמות הוא ומכמלין משמחת י"ם ורשאי לתרו בפניהם עם"ו ופר"ח: (ד) שהיו עב"א ואוכלין בכ" הלילות משעם זה ובעי רחבמא עלן ע" ללוש ע" ביד יוסף הביאותיו במ"ו במת אברהם אכינו ע"ה בע"פ ומעודת הבראה יע"ש ועדשים לבוש ע" ביד יוסף הביאותיו במ"ו המפח בכס" תנ"ג. ולאברהם נילה ה" גלות מצרים ובוכות האבות נגאלו ונלות מצרים שלא שלבו ת" שנה גרם הגליות אחרות כמ"ש ז"ל לכן מזכרין זה:

הזה) וידי מרור דרבק ובזה נחבארו גם דברי הס"ז ועפר"ח וח"י והגלע"ד רחבתי : קראיתר להמרדכי בפרק ערבי פסחים בהדר פסח כתב ואם חאמר איך כורך זיח מלה וזיח מרוכ וזיח הרוסח ואוכלם הא אין בית הבליעה מחזיק יוחר משחי זיחים ויש לומר במרוסק מחזיק יוחר והנה זיח חרוסת א"י מהו וא"ח מרוסק מלוה כראב"? וכ"פ הר"מ ז'ל פ"ז הי"א ממלה א"ל כזית כיון שאין מברכין עליו דמפל היא למרור ואי לאו דמסתפינא הייתי מגיה זיח פסח במקומו אלא דבתה"ד כי' קל"ח העסיק זיח הרוסח יע"ש וְעא"ר ו' וַאִּי גרסי' פסח י"ל דיש

13

ייבן ועסיו בם ועודם בכם בגדי נוקוכם חיפה חבר הכיד הפרה חו ופיד הפרם מיירי בחן בנוחנו פנם על הפרח הוו חוק לוחל לכים בנהי נוקוכם חיפה אם ולפר הפרח מוכל מבייח ובפיד הפרו הפרח מבייח ובפיד הפרו מבייח ובפיד הפרו הפרח מבייח במפיד בבידה ביב אין טופין מקולם ואם עבה אף דיעבד אסור לאביים בה היא בהברעים האבי העם הפרח בל בצלאו בלם כא׳ דהרואה יאשר ובהי בכה הוא בל כי מפוש בהברעים האבן מפסה ונתן למעלה על ראבי בלדיו בצלייה רק הרא"ם היה והובר עם הניף. ד׳ עמום׳ בכל בצלאו בלם כא׳ דיה החבר הפרח ביות בהובה בפר היעבד וראיה מה׳ שנתערבו כו׳ חזה ופוק כו׳ והר"מ ז׳ל בה׳ ק"פ פ"י הי"א דנהתך אבר מפמע דיעבד פסול ומחה ופוק י"ל מ"ה במינו פסהים ע"ד אי ב"ל בי"ה במינו ויל היה שאר בפרו ומבר בון ומיהו צל התירו בק"ם כמו הלב ג"ה ואף שאר דרבנן ער"מ שם דוקא שומן גיד וי"ל ה"ה שאר דרבנן ומיהו צל התירו בק"ם כמו הלב ג"ה ואף שאר דרבנן ער"מ שם דוקא שומן ביד וי"ל ה"ו שלה במינו ב"ל התירו בק"ם כמו הלב ג"ה ואף שאר דרבנן וע"ב. ה׳ ערב"י פסחים ע"ד א"ד"ה איזה במקום שלא והגו חמוה דמקולם בכ"מ הפיר כמבואר ביצה ופסחים ע"ד א"ד"ה איזה במקום שלא והגו חמוה דמקולם בכ"מ משר בסכר עד מביים וע"ב ה" מידני

רגען (א) כויה עמ"א עיין פסחים ק"כ א' פירש"י ורשב"ם ז"ל ורא"ש יצ"ש ודיעבר יצא בכויה א' תקון (א) כזות עמ"א שיין פסחים ק"כ א' פירש"י ורשב"ם ז'ל ורא"ש "ע"ש ודיעבד יצא בכזית אי או הב" האו הביבה המצה אכל ב" זיתים וצ"ע קצת. מ"ש המחבר יהא יהי"ר זהירות הוא שיאכל קודם חצות הא עבר יאכל אחר חצות דטידי ספיקא לא נפקא והר"ף השמים סימוא דרבא פסחים ק"כ ב' והר"ם ז'ל בה" מצה פי"ח הי"ד להרחיק מעבירה יאכל קודם הצות וא"כ י"ל הלכה כן כתר"מ ז'ל וגם חר"ף סובר כן ועפר"ת וא"כ אף טרוד דרבנן אם לא אכל כרב חצות ואכל אח"כ ול"ש לומר ספק דרבנן לקולא כה"ג . ועתום" מגילה ב"א א" ד"ה לאתויי כרב חצות לא מש"ה הלל ברבנן אין להחמיר כ"כ מרור הוא כעין של תורה בומן המקדש והתם לאחר חצות לא מש"ה הלל בלא ברכה כאמור מ"ח מחבר יאכלנו בהיסבה עפר"ת ובר"מ ז"ל לא מצאתי שיהא פסח צריך הכרבה נומ"ח ה"ב" בא שימונו זכר למתן אמשר הוכרב מצה לבות ב"" בא מימונו זכר למתן אמשר הוכרבה נומ"ח מ"ל לא מצאתי שיהא פסח צריך הכרבה נומ"ח מ"ל לא מציונות זכר למתן אמשר היסכה ובפ"ח ה"ו כתה כיורך מצהו מהורל א פסח עמהם וא"כ לפ"ר אפיקומן זכר לפסח אפשר היסכה ובפ"ח ה"ו כתה כיורך מצה ומרול הא בשר דא"צ היסבה וצ"ע קצת בוח. עשו"ת הרשב"א ז'ל תמ"ח באכילת מצה ואפיקומן אחר חצות: (ב) בלא עם"א עסי קע"ם אות ג' וכאן ל"ש זה דודאי מה שמוסכם בדעתו במעות היה דאלו ידע שלא אכל אפיקומן כו' ומ"מ צ"ע קצת בזה: (ג) ימול עמ"א ועסי תע"ה אות א' ומיהו ימול בלא שלא אכל אפיקומן כו' ומ"מ צ"ע קצת בזה: (ג) ימול עמ"א ועסי תע"ה אות א' ומיהו ימול בלא שלא אכל אפיקוסן כו זום מיציע קצת בזה: (נ) יפול עם א זעסי תעיה אות אי ופיהן יפול בלא ברכ" וכר ובפרט היכא שיקוסן כו זום צע קצת בזה: (נ) לא עם"א וכ"כ ע"ש ונר"ח למ"ך בהמ"ז אין מעון כוס יאכל אפיקוסן ויברך בהמ"ז בלא כוס עסי" קס"ב מ"א וע" א"ר בתב רכם תקנו כוס שלישי אחר גמר אכילה יעוין שם: (ה) ויסטוך עם"א כ"כ הר"ר אבודרהם הביאו הב"י שלא אמרו אם מעם אחר הפסת שיביא פסח שני וכ"ש אפיקוסן ומלת בתוך הסעורה עם"ש במ"ז ופר"ח יע"ש: (ו) שימור עם"א מ"ש ולא אכל מאות מצה תוך המעורה כתב בראשונה (לדידן במ' תפ"ב) עפר"ה הביאותיו במ"ז. ומ"ש המ"א אחר הלל היא ציון בפ"ע ופש"ש מדוב במ"ש המחבר אפי לא נזכר עד אחר הלל כו' והמ"א פוסק כן מסברא דנפשיה ומשמע לכאודה דלא כהמחבר אם נזכר בין שלישי לרביעי יאכל ויברך בהמ"ז בלא כוס בפרם לדידן בכל השנה אין נופלין כוס לבהמ"ז והמעם בין שלישי לרביעי לא ישתה ואם. נזכר לאחר כוס ד' יאכל ויברך בהמ"ז ויאמר עוד הלל על כוס שלישי לרביעי לא ישתה ואם. נזכר לאחר כוס ד' ואכל ויברך בהמ"ז ויאמר עוד הלל על כוס חמישי עסי' תפ"א א' ועח"י ז' ואי"ת שם יביאר עוד בזה:

חבישי עם" תפא מיא אי ועחי די ואיה הים יביאר עוד בוה: תעת (א) אין עם"א. והח" א "כתב שזה דעת הרי"ף ז"ל (בתפ"א) ושאר פוסקים סברי דמותר לשתות אחר אפיקומן וכם"ש הסחבר לאכול אסור וכ"ם דעת המ"ז בתע"ם סק"ב עכ"ל. ולא סצאתי מכואר ברי"ף דאסור לשתות אחר אפיקומן ומ"ש בתר הכי לית רשות לכשתי היינו בתר ד' כוסות והר"ן כ' ו"ל בפירוש כן דמשום מצה הא כבר שתה ב' כוסות אחרים יע"ש ואסת שהב"ר ז כוטות אחרים יע שואסה שהב"ר הא כנו שתה ב" כוטות אחרים יע שואסה שהב"ר בלאן הראה מקום לתפ"א אם אמור לשתות אחר כזית מצה באחרונה ועסי תע"מ בס"ז ב" והוא מירושלמי בין ג' לד' לא ישתה שלא ישתבר ולא יאמר הלל ותיפוק לית דאסור משום אפיקוכן ש"ם דשרי ועא"ר אות א' הקשה ממ"ש המ"ז אות ג' דאם אכל אפיקומן כביתו אסור לשתות כא"ן מ"ם ראמיר ועא"ר אות א"ר ה"ק דהוי כשני מ ומות יע"ש ואמנם למ"ש הא"ר יין מפיג מעם מצה הא שאר בשטעל אחר המיץ דהים דה לבי של היהוד עם שהמבר בי שהאבר להי בשל בעם בלדה אחר משקים המשכרים אמור ואי"ה שם בי בואר: ברוב אי בי בי אמר הלל אף שאר משקים המשכרים אמור ואי"ה שם יבואר: כרוב הח"י אם אכל אחר אפיקוטן שאר דברים א'צ לחזור ולאכול מצה וע' תע"ז מ"ק ה' עכ"ל אפשר כיון למ"ש המ"א ה' דיסמוך על מה שאכל תוך המעודה דיוצא דיעבר וי"ל התם שלא להומוף על הכוסות משא": לכתחלה י"ל דיחזור ויאכל כזית מצה: (ב) בשני עמ"א התם שלא להוסיף על הכוסות משא": לכתחלה "ל דיחור ויאכל כזית מצה : (ב) בשני עמ"א ועס" הפ"ד בס"א כ' וע' סי" תע"ו בלבוש לא אכל אפיקובן אכילה נסה שקץ ביה ועליו נאמר ופושנים יכשלו בם וקשה דוה לאו אכילה כלל עסי" תי"ב ואף שאין קץ רק שאין מתאוה לאכול אין ראוי לעשות באכילת מצוה ומש"ה כתבו ז"ל שלא יאכל הרבה בטעורת הלילה וע' בסור סי" תע"ו ואוכלין כ"צ ובר"ם ו"ל פ"ח ממצה ה"ם ואוכל כל מה שרוצה לאכול היינו כדי שביעה קצח: (ב) אינו עמ"א ועמ"ו ז" דאף לרש"י ורשב"ם כן וכ"ב הרשב"ם ז"ל בפירוש פסחים ק"כ א' משנה ווישני ביינור עובר לבכת ירש במער בסטר ברשבינה פלל אינו אונות בארונים ביינור עובר לבכת ירש במער ברשבינה מ"ל ביינור עובר לבכת ירש במער ברשבינה מ"ל ביינור עובר לבכת ירש מווים ל"כ אונות לא משנה אונות ביינור מווים ל"כ אונות המשור במער ברשבינה ברשב ברשבינה ברשבינ ישנו מקצתן כו' ה"ח מצה באחרונה ום"ש דעבירי זכר לפסח ירצה דמצת באחרונה חובה לדידיה אלא דהוי גםי זכר לפסח דהפסח לא היה אוכל בב' מקומות ומשמע לכאורה כהלל דהיה כורך הכ"ל אלא דהוי גם יוכי לפטח זהמטח לא זיה אוכל בב במוטח ומשפע לבאחר כהלל דהיה כהרף הכל ביחד וממילא גם מחמים לא היה נאכלת אלא במקום א' ועפר"ח ומיהו כהא דרבה פסחים ק"כ ב' י'ל כמ"ש המ"ם פ"ח מסצה הי"ד דמשום בהמ"ו דאמח דעתיה וצירך לימול ידיו או דהביא עלה מהונתנמנס יע"ש: (ד) נתנמנו עם"א ועיין דרישה מ"ש רם"א דלא עדיף מא"ו הפסיק בשינה הקשה עולת שבת דשינה נלמד מדין ב' מקומות ותלי תניא בדלא תניא יע"ש כוונתו דבמשנה ישנו מקצהן פי' רשב"ם ו"ל המעם דנראה כב' מקומות . וי'ל דברי הר"ב ו"ל נכינים וברורים דאפיקיםן יליף שפור ב' פקופות שלא הווכר באפיקוסן ושטואל דאמר אין מפטירין אחר מצה פסחים ק"ם ב' שיהא מעם מצה בפיו אבל מחשר דבכ' מקוטות שרי לאכול מצה אפיקוסן אבל מחא דרבה ב' שיהא מעם מצה בפיו אבל אפשר דבכ' מקוטות שרי לאכול מצה אפיקוסן אבל מחא דרבה מנכנם פסחים קכ"מ ב' מכואר רמצה בוה"ו נטי אפור בשינה א"כ כ"ש ב' מקוטות וו"ש הר"ב כאן ע' בפוסקים הא דאסור לאכול אחר פסח ואפיקוסן או שיתא סעם פסח ומצה נשאר בפיו או שלא ישכח ויבוא לאכול בב' מקומות: (ה) ולא עמ"א והמחבר שכתב מי שישן תוך חסעודה היינו משהתחיל אפיקומן ועפר"ח מי שישן שינת עראי ימול ידיו בלא ברכה קע"ח ס"ו:

משהתחיל אפיקימן ועפר"ח מי שישן שינת עראי ימול ידיו בלא ברכה קק"ח ס"ו:

תעם (א) כמה עמ"א. ודע שנסתפקתי אם היה לו כוס גדול נחזיק ככה דביעית ושתה ממני ד'
פעמים על הסדר הגדה אם יצא ידי ד' כיסות או לאו לפי שכסי' תע"ב ס"ח שתאו בלאסדר הנדה לא יצא והוא פי' רשב"ם פסחים ק"א ב' ווש"י פירש עירה ארבעתן לתוך כוס א'
והקשה הרשב"ם דלא חשיב אלא כום א' ויש לפרש כוונתו מ"ם דשמואל דיצא והר"ן פירש פשימא
ולא צריך למימר דלא יצא וא"ב לרש"י נאמר דאשמעינן אף ע"פ שפוסק הרבה בין שתיה לשתיה
ואומר הגדה בנתיים למר יצא ולטר לא יצא ועמ"ש בתע"ב במ"א אות י"א ואיכ אם יש לו כום
ואומר הגדה בנתיים למר יצא ולטר לא יצא ועמ"ש בתע"ב במ"א אות י"א ואיכ אם יש לו כום מחזיק הרבה רביעות ישתה בכל פעם רביעית על סדר הגדה ומיהו לא יברך בכל פעם כה"ג כי שמא לא יצא וברכות אין מעכבות ועפר"ח כאן ואפשר זה יהיה פירש"י ו"ל: (ב) אחר עמ"א מה שפירש כן במור דמציה להזור אחר זימון היינו בהלל שכן מסיים שם ועיין פרישה (ג"ל קפ"ב) ומ"ש שפרים כן במוד דמצות לווות אות דמן הית בותל שכן מטיים של שני פ"ימה (כל לפב) ום ש שנשים חייבות בהלל ובכל מצות נהוגות בליל זה מצה וכרור ד' כומות והגדה תתום' סוכה דף ל"ח א' ד"ה שאף הן ודע דהגדה מ"ע כ"ה הוא לספר נסים ונפלאות כמ"ש ה"מ ו"ל פ"ו מעצה ה"א וה' ועתום' מגילה ד"ה שהן לתירוץ א' י"ל נשים בהגדה דרבגן ולתי' ב' שם חייבות ט"ה ונ"ם להוציא אחרים י"ח או ספק אם אמרה הגדה וי"ל דהוי ס"ם שמא דרבגן ואת"ל ד"ת שמא אמרה וע"ד ק"י כל ס"ם בד"ת וספק א' בדרבגן שר" בה הוא חיוב הגדה אם לומר דוקא ג' דברים פסח מצה ומרור או הם דרבגן רק לספר בנסים (עשה ח' לנו במצרים צ"ע ע' פסחים קי"ו ב' ו"ל הא חיוב לקרות ק"ש בכל לילה ונזכר בה י"מ וא"ב הגדה ד"ת בליל פסח איך יצוייר. אם לא שנאמר

חיום לקרות קש בכל לילה זכונו בהי ידא האי"ה בתפ"ה בט"ז וט"א יבואר עוד:
דק"ש קודם צ"ה נסי יצא ואי"ה בתפ"ה בט"ז וט"א יבואר עוד:
תלב (א) עד עמ"א וכ"ה בתומ' פסחים קי"א א" ד"ה מהורו יע"ש: (כ) מעתה עם"א ראיתי לבאר
קצת. בפסחים קי"ח א"ר' יהודה אמר ברכת השיר יהללוך (היא ברכה אחרונה אחר
הלל) ורבי יוחנן אמר נשמת ופירשו התוספות ד"ה רבי יוחנן אמר אף נשמת דאם לא כן אנן
כמאן עבדינן יע"ש אכל מהרא"ש משמע דר"י אמר רק נשמת ולא יו ללוך שכן כתב דרשב"ם פירש דעבדינן כתרווייהו (גירסת הרשב"ם שלפגינו אינו כן ועיין רש"י אצל היי"ף ומהרש"א וא"ז יע"ש) וחמעיין ברא"ש יראה דאחר הלל חותם יהללוך.מלך מהולל בתשבחות ואחר נשכת ג"כ אומר ישתבח ומסיים מהולל בתשבחות וו"ש וחותם שנית יע"ש וע"ו כתב ורבינו חיים כהן והמעיין ברא"א יראה דאחר הלל חותם יהללוך. מקך מהולל בתשבחות ואחר נשמת ג"כ אומר ישתבח ומסיים מחולל בתשבחות ו"ש וחותם שנית יע"ש וע"ז כתב ובינו חיים כהן לא מסיים אחר הלל מהולל בתשבחות כיון דבעי למתם אחר ישתבת ושתי תתימות בחד נונא למה לי משמע אחר ישתבח חותם מלך מהולל בתשבחות ונראה לי המעם כיון דבתע"ג נוונא למה לי משמע אחר ישתבח חותם מלך מהולל בתשבחות ונראה לי המעם כיון דבתע"ג מבואר במור שיש פפק אי מברך ברכה האחונה מ"ך מהולל בתשבחות שהוא סום ברכת הלל אנו אומרים אותה אחר נשמת ומתחליון ישתבח ומסיימין בברכת הלל לא בהביחר בשירי ומרה. וא"ל הואל הא"א מברכין לפני הלל א"כ יש לסיים אחר נשעת בסים ברכה דפסיקי הומיה הביחר בשירי ומרה. וא"ל הואל אם מברכין לפניו משא"כ לאחריו מעון ברכה לפניו כמ"ש הר"ן ו"ל שם ק"ח יע"ש זה שיבוש דאנן מספיקא לא מברכין לפניו משא"כ לאחריו ודאי ראוי לסיים מלך מהולל בתשבחות ועב"ח ה"פ ותפ"א והפ"ים העלה ג"כ כך ועתומ"ל שם ק"ח ב"ד" ה" יוחנן ורבנן דברי הקישור מ"ש דר" מוסיף הוא דפשימא בדרכת הלל יש לומר לבסוף ככו בכל פעם כמ"ש בד"ה מאי ע"ש והוסיפו לחובית הא"ל כמאן עבדיגן (דלא ניחא להו לומר כתרוייהו עבדיגן) ולפ"ז כתבו דע"ב אין מסיים בכ" ברכות כרבינו עבדיגן (דלא ניחא להו לומר כתרוייהו עבדיגן) ולפ"ז בתכת הלל מהול בתשבחות ולמה קיוא עכשו לוה אברו נשמת אומר בשתר משר במקי דומרה ולוה סיים שה"ב ברכת השיר משה"כ ברכת השיר ומרה ולוה מים בהן לא היה חותם אחר יהללוך דברכת השיר חדא משמע ולא סייבו בבירי ומרה לוה כתבו שה א"א דא"כ היו ב"ברכות וברכת השיר משול בתשבחות ואחר נשמת הברה לוניר מהול בתשבחות ואחר נשמת ישתבה לוניר ברכת הלל הואיל ובכל פעם אומר ברמ"ש בר"ה מאי דוה נדאה להם דוחק) אמנור מעהה ד" מהולל בתשבחות ואחר בשכת השתבחות ואחר בשמת שתבח מחורם החוק ושתבחות ואחר בשמת השתבחות ואחר משמת התורם מהול ברא"ש מבול מתה ד" מהולל בתשבחות ואחר בשמת שתברים ושתר משתר משנה משמת מת הוותם מהול בתשבחות ואחר נשמת השתבחות ואחר בשמתי השתבחות ואחר בשמתי השתבחות ואחר בשמת השתבחות ואחר בשמת השתבחות השתבחים השתבחים בתים בתורם בתורים בתורים

מדר הוא גם מים בחיל הקשה החום' י"ע יעיש . והנה ייל מיש בנמרא דאסור לאכול בזה"ז הא בזמן המקדש בשאר עיירות חוץ לירושלים היה שרי דיודעים דאין מקריבין כ"א בירושלים במקדש משא"כ בזה"ז יטעו דקדושה ראשונה בטלה ויאמרו מותר להקריב פסח בכימ וקייל דלא בעלה וחייב כרת נמי וכ'ש בלא מרק הדם כו' וז'ש רש"י במקום שלא נהגו היינו ל בזה"ז וה"ה מקולם דוקא בזה"ז וע"ז כתב בח"ל כלומר דוקא האידוא בגלינו מארלנו כו' י במקולם אסור עשייה ג"ר משמע אף שאין אולה יחד עם כרעיו ובני מעיו שאין פוסל דיעבד הא נחסך אבר דפוסל דיעבד להר"מ ז"ל אין חשש ולפ"ז אסור לללות אחר חאות היום הא קודם חלות מקולם אין איסור. הא כל שאולה אחר חלות אסור לאכול מבע"י ג"ר דיאמרו פסח הוא הואיל וכבר נאסר בעשייה ואלי מי יחירנו ובשר אלי במקום שא"א דוקא בלילה הא מבע"י מוחר לאכול וכ"ש לאלות דלא קבלו עלייהו רק אכילה בלילה לאשור . ומ"ש הר"מ ז"ל והמחבר במקולש נחסונ וכיש נולות דנח קבנו ענייהו דק חכילה בלילה לחסור. ומיש הר"מ ז"ל והמחבר במקולם בלילה זה הוא ליד דה"ה מבע"י כאמור: (ב) אפילו עט"ז בטור חפ"ז זרוע טלה זכר לפסח וה"ה גדי ומקולם ענל ועוף שלם מוחר דמנכר עפי ועסר"ח: (ג) ביצים עט"ז ובחע"ג ד' דבילה מבשלין ולא ללויה דאוכלין הבילה בלילה לאבילות או דבעי רחמי עלן וחוששין למ"ש בינושל הו המסקנא דכל שאין במינו שחיטה שרי אף במקום שא"א ללי. וא"כ רשאי ללוח בינו שחיטה שרי אף במקום שא"א ללי. וא"כ רשאי ללוח בינה ולאסול בליל א". ע" ביד יוסף פ" חולדות דרוש א" עשו עבר ה" עבירות בא על נערה מאוכה כה מביל אוכה בלים זכר לאבילות ועקב המא מד למד מד למד מד להברה המביל בל בליבר בליבר אוב ביום מביל הוא להברה ברוך המני מודי מהוא מדי ברום בלי בישל מיד ולחם מלה ונתן לעשו כל החוכל מלה בע"פ כבא על ארוסה בבית חמיו יע"ש ויראה כי בוגרת מהורסה חין נוחנין זמן ודחי יכול ליקח בכל עת ולברך ז' ברכות אף נערה מחורסה מתנין זמן יב"ח אפ"ה מיקרי רבע שלא המתין ה"ה מלה בע"פ ביום ימתין עד הלילה : (ד) רק עס"ז תע"ה אות ו' ימשול טכריכה בחריסת דמספק הוא ולא הוי כמוסיף על הטיבולים יע"ם:

תעו (מ) כזית עמ"ז במ"א א' בשם מהרי"ל ב' זיתים א' זכר לפסח וא' זכר למנה הנאכלת עמו וע' פסחים קי"מ ב' ועב"ח חרי לישני אי אין מפטירין אחר מצה אפיקומן או אחר הפסח היה די כזית א' ואי"ה במ"א יבואר עוד. וא"ר א' כתב כע"ז משום דהביבא מנוה דמצה מש"ה יש לאכול ב' זיתים וצ"ע. מוחר לעשוח נקב באפיקומן ולחלות בכוחל עא"ר ממ"ח ח"ק ז' ומ"ח לכוין נקב משולש או מרובע אסור גי"ט רק כך נקב לחלוחו אין בו ביזוי אוכלין ועח"י ג' וע"ש בשם פסח מעובין ויש נוהגין כן ליקח מקל ונעלים ברגלים ולומר זכר כו' וערש"ל יפשיל על כסיפו כו': מ"ש המחבר דיאכל קודם חלות אבל דיעבד יאכל אחר חלות בלא ברכה ועפר'ת מ"ש בזה וע' פסחים פ"ג א' דקממר ש"מ בימוש נותר מילתא ודהי דהי"ל ש"ה ואמאי לא הקשה ולטעמיך להלצינהו לאחר חלות דפסול לראב"ע ולא במבו עדיין <mark>נותר וגם רב מרי איך</mark> הוכיח כן ב"מ דתרווייהו ס"ל כר"ע פסחים ק"ב וכשתם מתני^י מגילה כ"ח א' כר"ע מצוחו כל הלילה ואי"ה, במ"א א' יבואר עוד : בוי שאין לו מצה חוך התחום א"י

כית מי כל ע מטתו כל הפילה וחייה במית ח' יבוחל עוד: ביד סקין נו מנה חוך הקחום חיי
חון להחום עםי׳ חמ": מ"א ב' חמן לא הוי עשה דרבים וה"ה מלה לא הוי עשה דרבים ועח"י
מקפ"ו סכ"א. וה"ה אבה כה"ג דחיבת במלה מ"ה מהיקבא מכ"מ אסורה לילך חון לחחום
מדרבנן בל"ח דרבנן וע"י אמירה לעכו"ם שרי אפשר אף שלא יחלל כ"א אהר הציח:

(כ) משעה עש": דיוא בעי בימור משעח קצירה ואף יחיד הנוהג כך הוי נדר וכל שלא אכל
חור הפעודה משחדה משחת קצירה חור ואוכל לפוש עה"י ו". ועפר"ח מ"ש המהבר
דיסמוך על מלה שאכל תוך הסעודה דוקא הא לא אכל בכעודה שמורה אף שאכל בראשונה דיסמוך על מנה שחכל תוך הסעודה דוקח הח נה חכל בטעודה שמורה הף שחכל ברחשונה כיח מצמורה הוף שחכל ברחשונה כיח מצמורה מור בלחצינה כבבי׳ מפ"ב יע"ש ולא הבנחי לכאורה דבריו ושוב ראימי כי דבריו כנים ופריו למאכל ועליהו לתרופה שזה שחב שכתב המחבר במלה שמורה הוא מתשיבת הרא"ש כלל כ"ד ובאר הגולה ואיהו כ"ל דמי שאין לו המחבר במלה שמורה הוא בראשונה ע' פסחים ק"כ א' ברא"ש הביאו הפר"ח בתפ"ב ואיך כתב בחשובה מזה שמורה כו' וממ"ל אלא דלא מה שחלל כזים בראשונה משמורה דאפיקומון ככב בחשובה מזה שמורה כו' וממ"ל אלא דלא מה שחלל כזים בראשונה משמורה באפיקומון זכר לפסח ובעינן יחכל על הבובע דוקח ודוקה כבחכל בחוך הכעודה כזית משמורה ילח דהים נאכל על השובע ואי"ה במ"א ו' יבואר עוד: (ג) ואין להוש עפ"ז עב"י בשם תבובת הרא"ש כלל כ"ד אם מכר בין שלישי לרביעי הוזר ואוכל כזית ייברך בהמ"ז בכוס ואין כמוסיף שהג' בפעוח היה זה עתה שלישי ואם מכר לאחר שגמר הלל ובירך כוס רביעי אפ"ה חוזר ואוכל בפעוח היה זה עתה שלישי ואם מכר לאחר שגמר הלל ובירך כוס רביעי אפ"ח חוזר ואוכל אפיקומן ומברך בהמ"ז אע"פ שכום שלישי היה אחר הלל ועתה כום רביעי על ברכת המזון כי הג' היה במעום הין זה מעכב וחי"ה במ"ח חות ו' יבוחר עוד . עסי" ש"מ עוגה שכחב חותיות

הג' היה בטעות הין זה מעכב וחייה במיח חות ו' יבואר עוד. עסי' שימ עוגה שכתב חותיות כל היה בטעות הין זה מעכב וחייה במיח מלוה כה'ג:

רעד (א) אחר אפיקומן עמיז אפיקומן י'א זכר לפסח ואסור לאכול בשני מקומות כפסח דאסור וגם אין לאכול אף במקום א' דברים אחרים אחר אפיקומן כפסח ולרש"י ורשב'ם דאפיקומן הוא מלח מלוח ובראשוה מברכין עמ"א משום דלאחר שמילא כריסו אין לבכך לדידהו אין אוכלין באר דברים אחר אפיקומן אבל בשני מקומות י'ל דשרי לרש"י ורשב"ם ע' פסחים ק"ב ה' ועבי' מע"ז והי"ה במ"א ג' אבאר דאף לרש"י ורשב"ם אין לאכול אפיקומן בבני מקומות. ופסקו כל"ק שם אף דרבן הוא ליק סממא היוא וליב הוא אליבא דמר זוסרא בבני מקומות. ופסקו כל"ק שם אף דרבע הוא ליק סממא היוא ביל ביל אל באול ואפרא מובה אין לאכול אחריו קבה קלת דבר דוב"ם ב"ב"ם ב"ב"ם ב"ב" מובה לאין מובה אין לאכול אחריו קבה קלת בהיא לבאיו ורשב"ם שהוא מלח חובה אין לאכול מחריו ביל הייה בהיב בילות בדולה מוד בתורה לחליו מי מדבימה אחרים ביל ביל מיות מהובר לחליו מיוד היידה אחרים ביל מיות בתורה לחליות מדבימה אות מדבימה אחרים ביל ביל מיוד בילות בתורה לחלים בילות מדובר בילות בדולם בילות מובה לחלים מובה אין לאכול מחריו היידה אות במודה לחלים מיוד לאור בילות בתורה לחלים מיוד לאורה בילות בתורה לחלים מובה אין לאכול שהייד בילות בתורה לחלים בילות בתורה לחלים בילות מדובר בלחלים בילות מדובר בתורה לחלים בילות בתורה לחלים בילות בתורה לחלים בילות בתורה לחלים בלחלים בילות בתורה לחלים בלחלים בילות בתורה לחלים בלחלים ב אחריו . עוד כחב אפיקומן אפיקו מני כלומר הוציאו לכל מיני מחיקה (מלשון מן וכדומה) ואין מפטירין הין פוחהין פיהם (כמו יפטירו בשפה פוטר מים) לומר אפיקומן אחר פכח ואחר מלה כו' וים פוחרין אין מפטירין כאדם הנפטר מושר מיט) אותו ושיקומן מחור פכח החתר מפסח לומר אפיקומן ופי' עוד דלמלה עלמה קורין אפיקומן שחביבה עלינו ומחוקה כמו מן ומיני מחיקה יע'ש והנה גם הפירוש אפיקו מנייכו אמת הוא שאין אוכלין בשני מקומות ולומר אפיקו כלים מכאן וכלך למקום אחר ע' פסחים קי'ע ב':

תעם (6) ושותהו עט"ז ועסי מע"ב ס"ז ובלבוב וא"ר ואז עמד בכחירת דברין ומיהן במע"ב כתב שלא למלאות פעם שני אבל מכום שליפי אם נשאר עדיין הוזר ושותה בסיכבה ויש ליישב בזה דבריו בדוחק יע"ש: (ב) ולא עע"ז ותום' פסחים קי"ז ב' ד"ה רביעי בהיסבה ווש ליישב בזה דבריו בדוחק יעיש: (ב) ורא עצ"ז ותום" פסחים קי"ז ב" ד"ה רביעי
ביש מפרשים בין שלישי לרביעי לא יבתה הטעם שיהא כשאר טעם מלה בפיו ועמ"א אי"ה באום ע"ד האי בין להם לאכול אפיקומן דבין לפירש"י ורשב"ם אפיקומן מלה
מובה ובין למ"ש המחבר במע"ז זכר לפסח נשים חייבות במלה ובראשון הובה כמ"ש הר"מ ז"ל
הובה ובין למ"ש המחבר במע"ז וכר לפסח נשים חייבות במלה ובראשון הובה כמ"ש הר"ב בתל"ז בהו"ה בפסח ועחיים
ברכיות פ"א מ"א ד"ה וכל ופסחים פ"י מ"ש ד"ה הפסח יש לעי" קלת דמשמע מדבריו דאי זמן
אפילה עד הלות היו כותר מיד ול"ע דאינו בכרת ושכיפה עד עמוד השהר ועשו"ח מ"ע
מרברי ז"ל ול"ח היו כותר מיד ול"ע דאינו בכרת ושכיפה עד עמוד השהר ועשו"ח מ"ש מפינים על יותר או בי (ג) מצוה עמ"ז . ע' בהרח"ש פסחים ק"ה ב' וקי"ו ב' וחבין דבריו . ומ"ש המ"ז בפסח זריך לחזור חהר ג' כדי שיהיה לו ד' כוכות לא הבנחי ד' כוכות דבריו . ומ"ש המ"ז בפסח זריך לחזור חהר ג' כדי שיהיה לו ד' כוכות לא הבנחי ד' כוכות נגד ד' לפונות של גמולה פסהים קי"ז ב' ולחזור אחר שלשה בלא"ה איכא מלוה (ואכשר בהמ"ז ביהיד אין טעון כום) ומ"ב הט"ז דאם אכל אפיקוען בביחו אסור לשחות כאן טא"ר חט"ח שזה בותר יון פבון מום) והיכי אם די זמם מכל מפיקות בפיחו מבול בשנות בחור אב לחד אפיקותן בותר לכאורה למ"ש באות ב" בין שלישי לרבישי אא ישתה מבום שכרות מבמע לאחר אפיקותן רבאי לשתית ובתב דהבבר דהבותה במקום אחר הוי כב' ניקומות ודוחק עכ"ל ילי נראה שמ"ש באות ב' הוא טעם ירושלמי וממילא אחר אפיקומן אסור לשמוח מבקה המשכר דהוי יין שלאחר הסעודה וח"ב כהן דחשור לבחום יין

תב (א) הלל עש"ז ועמ"א ב' דיש שוחין כוס ד' אחר כי לו נאס. מ"ש המחבר כ"ו כל"מ ע" פרישה י"א נגד השם ב"ה ובפסחים קי"א בגמרא מבואר נגד כ"ו דורות. עח" אות ב' אבל שלא נהג אבילות קודם י"ע אפ"ה אומר הלל ופשוע הוא עשו"ת מור"ם מלובלין ז'ל סי' ע"ג אות בלילה א' או ליל ב' ישמע הגדה מאחר ומלה ומרור יאכל ויברך ועמ"א מקמ"א Pri Megodym Tom III. 14 יר (פרי מגדים ה"ג)

אחר הלל יהללוך עד אתה אל ואין מסיימין ואח"כ גשמת וישתבח עד מעתה ועד עולם ויסיים בא"י מלך מהולל בתשבחות שהוא ג"כ סיום ברכת הלל וכ"ה דעת המור והרא"ש כמ"ש הב"ח בת"פ ותפ"א ותפ"ו . אבל דעת הפ"ו בהפ"ו שדעת הרא"ש והפור שאומר יהללוך עד מעולם וער ותם"א ותמ"ו. אבל דנה המ"ו בהמ"ו שהינת הרא"ש והמור שאומר יהללוך עד מעולם ועד מולם אתה א לואומר נשמת וושתבח ומסיים הבוחר בשירי ומרה כבו בישתבח ומ"ש המור וחותם מלך מהולל בתשבחות דניסתת המור לעיל בסי" נ"ד בישתבח בא"י מלך מהולל בתשבחות אל ההוראות כ" הבוחר בשירי ומרה וריש הברבה נקים יע"ש. ו"א שיאמר אחר הלל נשמת וישתכח עד משתה ועד עולם ויתחיל יהללוך וימיים מהילל בתשבחות זהו ברכת הלל וכ"כ הב"י בתפ"ו בשם ה"ר מאיר "ל ערכאה ז"ל והומבו דבריו בעיני הב"י ז"ל והיינו דאומר ברכת הלל ג"כ וכאמור ווה הדתו כאן ומעתה וה"א או כדעת הרא"ש והמור ואליבא הדתו כאן ומתחבח וחותם הב"ח וכל"ש המ"א האום נושמר וישתבח וחותם מלך מכול במשל במים וומתם מלך מכול במים וביעות ובישת וישתבח וחותם מלך כהולל בתשכחות ובקצת סידורי דפום ואלקווא נרשם כדעת הכחבר ויפה עשו ובקצת סידורי דפום אמשמרדם נרשם יהללוך עד מעולם ועד עולם אתה אל ואח"כ נשמת וישתבת וחותם הבוחר בשירי זכרה חי העילמים עפ"י דעת הח"י כאן בפיי המ"ז במור והוא דרך חדש וכפי הגראה או כהמחבר שנם המ"ז פוסק כן או כמ"א והב"ח וכאפור. כ"ש המ"א בלילה ראשינה כי" ל" מסה משה תרנ"מ בשם מהר"י מולין ז"ל בליל א" ווהי בתצי הלילה אז רוב נסים כו" ולא יסיים אחר החרווים ויהי בחצי ז'לולה ובליל ב" יאמר בפתיחה ואמרתם זבח פסח ואחר החרווים לא יאמר ואמרתם ועח"י שאין נוחגין כן יע"ש. ומשמע שאומר אחר כל חרוו ויהי בחצי הלילה ובליל ב" ואמרתם זבח פסח וא"ח בתפ"ז : יבואר עוד

יבואר עוד:

תפא ז"ל ד"ם עס"א וע" בסור המעם בשם רביני יונה שחייב לספר ביציאת מצרים עד שתחמפנו שאין שאין שאין שאין ושר מעד לשתות (אף יין) ושאר משקין שאין משכרין שרי בלא ישן ולמכם שמכמל מעם מצה בפיי כל המשקין אפורין (אף יין) ושאר משקין שאין משכרין שרי בלא ישן ולמכם שמכמל מעם מצה בפיי כל המשקין אפורין (אד מים במע דמותר ואם שחי . וי"ל קצת בתע"מ כתב לא ישתה יין בין כוס נ"ל ד" הא שאר משקין משפע דמותר ואם מצה וב"כ הר"ן שם והתום" פסחים ק"ו ב" ד"ה רביעי ואיך הביא כאן אות א" המעם שמכמל מעם מצה וב"כ הר"ן שם והתום" פסחים ק"ו ב" ד"ה רביעי ואיך הביא כאן אות א" המעם שמכמל מעם מצה וצ"ע. ועיין נ"צ ופר"ח מתירין שאר משקין שאין משכרין זעולת שבת נ"כ הקשה על בעם עב"ב והיא" וא"ר והה" וא"ר מתירין בליל ב" לסמוך להתיר שאר משקין אהר ד" כוסות וה ע"ש. ובליל ב" עב"י והה" וא"ר בריו ב"ב ויראה לפחש דה"פ אם כבר סיים הברכה אין לומר עוד הלל הגדול ולברך שנית דלא תקנו ב" ברכות כמ"ש המור בשם רב מכדיה אלא יאמר הלל וא"א הללוך ויאמר הלל הגדול כ"ו כ"ח ונשמת וחותם לכל חד כראית לה כמ"ש המור וינית יהללוך ויאמר הלל הגדול כ"ו כ"ח ונשמת וחותם לכל חד כראית לה כמ"ש המור וינית יהללוך יאמר הלל הגדול כ"ו כ"ח ומשם בברכה אפשר דרשאי לשתות כום ה" ואין בכך כלום לאחריו אבל אם אמר הלל הגדול ולא פיים בברכה אפשר דרשאי לשתות כום ה" ואין בכך כלום לאחריו אבל אם אמר הלל הגדול ולא סיים בכרכה אפשר דרשאי לשתות כום ה' ואין בכך כלום שאומר עוד הלל הגדול הואי מברך ב"פ דאין קפידא רק כשמברך ב"פ כו" : (ב) רק פ" שמע משומר עוד הלל הגדול הואיל ואין מברך ב"פ דאין קפידא רק כשמברך ב"פ כו" : (ב) רק פ" שמע עם"א עח"י דאין להחמיר ולקרות כל הק"ש להראות שנקבע בלבנו אמינה זו שהוא ליל שבורים ועיין לבוש נוהגים בשתי לילות הללו שזא לקרות רק פ" הראשונה היינו אף בליל ב" ג"ב רק המפיל ופ" ראשונה :

תבב (א) על עם"א ומהכריכה לא נתבאר כאן ע" לבוש כתב אם אין לו אלא כזית מצה שאור עבר המוציא על מצה שאין משומרת ויברך על המרור ועשה הכייכה ממצה שאין משומר שלא תשתירו כלום ואפין פון הכריכה ממצה ואין איכל אחריו כלום ואם יש לו שני שומר שלא תשתירו בלום ואפין פון הכריכה ממצה ואין איכל אחריו כלום ואם יש לו שני שונית מיונים ביצר לא "כרשונה ויברך אבולה מזה ואפינותו ו"ב תכצה מיונים ב"

ששום שנא חדרים כום ואת הודת בדיכה ואפקופן הכדיבה מפצה ואין איכל אחריו כלום ואם יש לו שני
זיתים מצומצמים יראה דיאכל א' בראשונה ויברך אכילת מצה ואפקופן ג"כ ממצה משימרת
זכריכה יששה ממצה שאין משוטרת שוב ראותי שכ"כ הא"ר יע"ש. וכ"ש רמדבר ואכל מדור תחלה
אל"ם דלרבנן על מצות וחדר מיורים היכא דלה אפשר אין מעכב ע" ע"ץ. ומיתו לא מצאתי זה
בפירוש הרא"ש דהקשה על הרי"ף מכריכה ולא הקשה עליו ממרור משמע דהמצוה כך הוא ומיהו
מרבינו יונה שסיים ולא יאכל אהריו כלום משמע שיאכל המרור החלה בברכה ע" במ"מ פ"ח הייג
מכצה כתב שי"ל שיאכל המרור תחלה יע"ש: (ב) וב" השלימות ע" מ"א ועמ"ש מוה בסי" תע"ה
ותע"ו ותע"ו ותע"ו :

אות ח' הכיאו בקיצור יע'ש . ומשמע דאוכל בבר ובוחה יין בלילה ויבתה ד' כוסות וכיום יע'ש. וע"ד שמ"א וסי", הי"ו לחזור הפרבה בהוא הייב ברי ומימ י"ל בין הכדה אבל או ליכא אחר כשיטא ביאמר הגדה בעלמו דהוי מ"ע מ"ה כמ"ב הר"מ ז"ל פ"ז ה"א ממלה ועמ"ש במע"ש במ"א ואי"ה בחפיה יבואר עוד. ויראה שא"ל לדלוג המדרשים ואומר כילו כמו איהו מקימן ומשמע שם דוקה בליל י"ש הונו הייב במצוח הא בחול אונו פשור ממצוח אף בלילה ועי" ומסמע שם דוקה בניל יים הוגן הייב במטת הם בחוג חוגן ספור ממנות סף בנילה וצייד כמ ה הוגן במ"ש הין מבדיל ולה מהפלל ולקמן הרצ"ז הוגן בפורים הייב במנילה בלילה ול"ל דוקה פורים זי"ם הה בהיל הוגן פטור אף בלילה ומ"ש הט"ז בי"ד שמ"ח באין דרך לקבור בלילה ה"ש בי"ם כל שאין מחשיך על התחום או באין מתעסק בצרכי קשורה היון לו דין אינות כמ"ש מהר"ם לובלין ז"ל וע" ש"ך שם ע" וע" ה"ר ע"ח והנה הוגן בשמיני של פסח שנחתמץ לו מאילוו ובשאר להחר הכסח דבאינם דעלמה הטור עם" מש"ח הוגן יל הואיל ובעור מכל מצוח הי מדרבון הו מ"ה כל בעוסק ממש בלרכי קטרה דעוסק במלוה פפור ממלוה ע' פ' מי שמתו וסימן ע"ח והיינו עבין ולהוין שהם בצואים פפור מהם הא לעבור בקום ועשה ה"ו אונן ישראל ככל ישראל ועשוים ה"ל ז'ל סי' א' ביבם אונן (מ"ב שם דמ"ה ברי לא נאסרה בעה ואף אי עוסק בלרכי קבורה דיז'ל מ"ה פפור טוסק במציה מ"מ אי בטי מנית מצוה זו מייבה אותה יע"ב) וא"כ לימ בבמיני יז'ל דברי אתר הפסח אף בבביטי והיה אנוס בא"א לקבור עד במיני וכדומה אי אכלו עכו"ם רשאי ליקח דמים ממנו דחמץ שעבר הפסח קנסא וכה"ג לא קנסי ול"ד להניחו שונג או אנום דאסור מעעם הערמה וכדומה משא"כ כה"ג דלא עבר כלל אעשה ול"ח דב"י כיון שהוא בשוח"ת מה לי עשה או לאו . ומיהן אם היה יכול לבעל מהמי דתהמין י"ל דעבר ב" בפוח ח מה לי עבה חו לחי , ומיהו חם היה יכול לבסל מקמי דתהמין זיל דעבר בי דלמ בפרו אוהו לעבוח מלוה אלא מפני לבודו בל מח ע' ל'פ מי במחו וטוסק פטור מעביית מלוה מבא"ל ביטול בלב וע' מ'ב הרא"ב רים מי במחו פ"א היה רבינו יהודה און אמרו הלמידיו נבדיל לפניך אמר באין לענוח אמן מבמע הא לא"ה לבמוע ולבוין ברי. ה"ה כאן ומ"ב בם באין רבאי לעני אוער און דעטור למון אר דעור במהרב ראן דיאמר הלל עד יהללוך ונכמח עודים עד (ב) האץ עש"ו ועני אפיא דעטור בהחבר ראן דיאמר הלל עד יהללוך ונכמח עד הברבו עד במון באות אומר בילו אומר בלון המון אומר בילו אומר אומר בילו א

מעחה ועד עולם ואח"כ יאמר יהלוך ויסיים מלך מהולל בתפבחות ותו לא ואייה במ"א מ' יבוחר עוד :

חפא בכודר עט"ז המעיין היטב בטור וב"י כאן ובתפ"ז בס"ז שם יבין דהפ"ז לשימחיה שם בסובר להטור בכום ד' אומר הלל ואומר יהללוך עד אהה אל ואח"כ נשמח וישהבה והותם הבוחר בשיכי ימרה מש"ה הוכרח לפרש דברי הטור כאן דה"ק דרב כעדיה גאון אמר והותם הבוחר בשיכי ימרה מ"ד הומר הלל בלא ברכה כלל ויאמר נשמח ויהללוך ויבתבה זיחחום הבנוחר בשיכי זמרה וז"ש הע"ז דודאי באין המימה על הלל פירוש דלא כמ"ש הב"י דהוחם מהולל בתבבחות הלא הבוחר בשיכי זמרה ומ"מ שייך קוח גם להלל לאחריו ומש"ח באי המלמידים וסברי דברכה אחרות הלץ הביר צור על כל כום ה"ה דברכה הבוחר בשירי זמרה לוך על כל כום ה"ה דברכה הבוחר בשיכי זמרם לא ביר מקף על הלל של של הלל מר דכפי הכראה שים כמ"ש המחבר במ"ש לומר הלל עד ההמימה וחו לא הא כבר אמר בתשבהות ואיך כתב אח"כ אם פעה כו" ימר הלל הגדול עד ההתימה וחו לא הא כבר אמר בתשבהות ואיך כתב אח"כ אם פעה בו"ש ברכח יבחבת שוב לא בשים אחר יכללוד ווממר הלל הגדול עד ההתימה וחו לא הא כבר אמר בתשבוחת חוץ כתב חוז כי חם בכם כי יותה המבה שוב לא יסיים אחר יהללוך ויאמר הלל הגדול אלא הכי היל'ל אם פעה וכיים גרכת יבחבת שוב לא יסיים אחר יהללוך ויאמר יהללוך עד אחה אל ועמ'ש במ'א בח'פ באורך מזה ע'ש: (א) וכל עפ'ז החמיר דשאר מבקין שאין משכרים אסור ומיהו בד'מ מבואר דהמנהג לבחות עפיל פראנק או לאקרין ולפ"ז כוונתו בהג"ה כאן דוקא מבקה המשכר אכור בהייב לכפר בי"מ ועמ"א שם יכואר:

תפב (א) וכשיגמור עט"ז העלה כל שיש לו מלה משומרת משעת לישה שזה לרוב הפוסקים מלה מעליא הוא והוא מהמיר על עלמו כאומן הפוסקים דס"ל מצעת קלירה ואין לו אלא כזית שמורה מקלירה יעשה כהרא"ש שיאכל אוחו זית מיד ויברך עליו אכילת מלה ומרור בברכה והכריכה יעשה מעלה המשומרת מלישה וכן אפיקומן המשומרת מלישה אבל באין לו הון זית משומר מקצירה רק בציקוח של גוים שלין משומר בלישה רק מאפייה משומר שא" בהם לרוב הפוסקים עסי' ח'ם מזה יאכל זית מלה שמורה בלישה באחרונה כר'ה והוי קשיא לי פובא במ"ש הרא"ש ז"ל פסחים ק"ך א' שוב ראיתי שהסר"ח והה"י עמדו כזה. <mark>ועבי' הפ'י.</mark> ואם אין לו אלא זיח א' משמורה לכאורה א'ז שלשה מזות בקערה כ"א שנים ללהם משנה ומ"מ שלא לשנות שלבה מצות ועא"ר ואי"ה במ"א יבואר עוד: (ב) ושתי עפ"ז עה" הקשה דבליל שנה נשנות בנבה מנות ועהיר וחייה בחיה עוד: (ב) דשרתי עפיז עהי הקשה דבני בני פורם קודם המוליא איל מכרך המוליא על להם מבנה ובה'ר חי' הואיל וחחלה מוגרים לפניו שביר הוי לחם מבנה יע"ש. ועמ"ש בתע"ה וחע"ז בזה. ובה'ר ה' דיל דהפופקים מיירי כבאין לו אלא שלבה מנית במורוח לבד אבל מנות שלנו כולם מיקרי שמורוח יש או ליקח מיירי כבאין לו אלא שלבה מנית במורוח לבד אבל מנות מלה בי"ח לריך ביאמר בעת עבייה בלילה בנים מבאר מלאה בה י"ח היו ודיערד במחשבה כני ומנות שלנו אע"פ בנעבה ע"י גדול בריני עושה לבם מאוה ללאת בה ילה אם לא ביא מה של א שיא מה מרומן אין עשבה ללאת בה י"ח אם לא שיאמר תחלה כל מה שאפשה יהיה בן דעת ומבומרת מחימון אין עשבה ללאת בה י"ח אם לא שיאמר תחלה כל מה שאפשה יהיה לפום מניה לנחת ייח וניע:

תפד (א) והדר עמ"ז מ"ש וכתב הרא"ש כיון דהקנח הכמים הוא כו' ע" ר"ה כ"ע ב" חום" ד"ה ברכח ובפני יהושע נהקשה במלח דוקא בכחבו החום" מה בא למעופי יע"ש ולא ידענא למה נהקשה מר"ן ז"ל בזה ואמאי לא ממא דה"פ דלא מיבעיא לחם של שבח דמי חובה לאבול אפ"ה אין מוליא כמ"ש המ"א בפי" קס"ז אוח מ"א דמצער פטור מה שא"כ מלה חובה הוא הוי כשאר מצוח וז'ש החום' דוקא ביין קידוש וברכח המוציא של מצה מיבעיא דלאו הנאחן הן ולגירהא דגרם דלהנאחן נמי א'ש בפביטות דוקא זה מיבעיא הא ברכח אפילח מצה לא מיבעיא כפירש"י שם דזהו ודאי ברכח המצוה הוי ומוציא משא"כ ברכח המוציא הוי נהנין. ואפ"ה פביט ליה כיון דחוב הוא מוליא . והנה כבר כתבנו לעיל בפריי דהא דאמרינו בר רוש הם פכים כם ביון מוצר הזון מומיח . והנה כבר למהכני ולה ליברך וערא"ב ברכוח כ' ב' כל המצוח ביא אור משנים ערבות ונהנין לא ליההני ולא ליברך וערא"ב ברכוח כ' ב' באבה הפבר אין בייך ערבות (וערש") ה'יבים לעברך בבריח ערבות יע"ש) א"כ ייל דנשים הע"פ שהייבות במצות ד"ח כל שיצאו אין מוציאין אחרים אם נאמר דל"ש ערבות גבייהו. המירה הפבר אפר בלא ד"ה באף ואמירת הגדה אפבר דאף שלא ילאה עדיון אין מוציאה לאנשים ע' מוש' מעילה ד' א' ד"ה שאף. הן להד הירוצא הם מדרבנן ומיהו לנבים מוציאה כבלא יצאו הם עדיין וכאמור וברכת אכילת הן להי להרונח הם מורכנן זמים ונחים מומהם לפנור יום ברכים עמ"ז דמפי לוימון אין מלפרף מים מדור להפי לוימון אין מלפרף מים דכבר אכל ובירך בהמ"ז ועבי קל"ז בשתה לענין זימון וכאן בלא"ה אסור לבחות בין עמים דכבר אכל ובירך בהמ"ז ועבי קל"ז בשתה לענין זימון וכאן בלא"ה אסור לבחות בין ג' לד' בו': (ג) יקרא עמ"ז דכל בקורא מלם במלה ואחר עינה עמו לא החי בכה לכבלה ואע"ם בילא יכול להקרות מלה במלה אבל השור לברך כהברכה ביתד והבירו יבמע או יאמר ואע"ם בילא יכול להקרות מלה במלה אבל השור לברך ביל הברכה ביתד והבירו יבמע או יאמר אה"כ הכל ביחד זה אבור עבו׳ קב׳ז בי'ע . גם מדרבנן הוא דאין מוליא אהרים הא מ'ה אפים שילא מוליא אע"ב דנהנין הוא כמו בהמ"ז וכדומה. ומ"ש בפירוש השור בשם רב עמרם הקשה על הב"י דאין מהום למ"ש רב עמרם תו לא מלי למשתי ב"ה היה לו לומר דהו לא מלי אכיל על הביי דהן מקום נמש רב עמרם תו נת מני נמבתי צ'ה היה נו נומר דהו נח מני חבינ בביחו דחבור לאכול בצ' מקומות ע'ב פירש דרב עמרם סובר דאין איסור לאכול פעודה בב' מקומות ור'ע מיירי ג'ב שכבר אכל בביחו ובירך בה"מ ואין הקנה לברך בהמ"ז בביח אחר החיינו שיאכל עוד כזית ויהיה נהבב לאפיקומן ויברך שם בהמ"ז כי ויברך על הכום שם א"כ הו לא מיבהי בביתו בהמ"ז ר"ל איך בתה למפרע בבהמ"ז ויהיה עם זה ארבע כוסות ושוב איך יבתה כום ד'ב בביתו והוא קאת דוחק. גם קבם הא בלא"ה מברך על כל סכוסות אם לא היי בבה במ"ז כאן ילפרך לבתוח מברוש בהמ"ז ול"ע. כתב עוד המ"ז דמש"ה להרי"ף שנא במ"ז ממ"ז מוכר לשים דרשים דרשים דר החיי מליה ול"ע. כתב מהמ"ז וליש הכבר מליה להרי"ה אין מילוא בכמ"ז מום במ"ל באים במ"ח מילו במילו במ"ח מכבר מליה ליכו ליכו ליכו במ"ל מולא מכבר מולים למובר מולים מוכר מולים לא מכבר מולים במובר מולים במילו מולים במובר מולים במום מולים במול מולה בכבר מולים במום מולים במות מולים במום מולים במום מולים במום מולים במום מולים במ"ח מולים במ" ו . . ב ידן מיטול באחר לפבט . אוב פי דרוחר דהיי מניה מזמ הרחי וניכח הכבר מנוח ביש את"פ ביצא מוליא . וחיקן בזה דאע"פ דבהמ"ז בלילה זה הובה הוא דל"ש אי בעי לא אכיל דצריך לאבול כזית מצה אפ"ה אם יצא אין מוליא אחרים הואיל ואין כאן הכבר מצוה ולא אמרו אע"פ ביצא ריציה בברכת המציר. אלא ברבירו יעבה אח"כ המציה מבא"כ כאו וע"לעיל ש' ברכיח מ"ב בזה י

כתב דמ"ה יצא כל שלא אמר ג' דברים ולא יצא כראוי וראיה מסוכת כ"ח יצ"ש ולקבן בסי' תרל"ר כתב דמ"ה יצא כל שלא אמר ג' דברים ולא יצא כראוי וראיה מסוכת כ"ח יע"ש ולקכן בסי' חרל"ר מדר כאלו לא אכל בסוכה משמע כאלו לא יצא כלל מ"ה ועתום" סוכה ג' א' ד"ה דאמר כל דעבר מדר בעבר אדרבנן לא יצא מ"ה וכ"כ ברכות גבי ק"ש ועתי"ם בסוכה פ"ב מ"ו ופסחים שם כתב החי"ם המצה ומרור איתקש לפסח סיבר ואמרתם מהכא נפקא שצריך שיאמר מעם הדבר דאלו מוהגדת י"ל דוקא כשהכן שואל וי"ל. וער"ם ו"ל פ"ו לא הביא קרא דוהגדת לבנך. והנה אם נשמע ש"א להימב במצה למ"ר לא יצא אפ"ה י"ל ההשבועה חלה את דעבר אדרבנן ולא יצא מ"ה מ"מ אין מושבע ע"ו מהר סיגי וכחצי שיעור: התבה מ"ח מ"א על העולת שבת דהגדה אין תשלומין והיינו אין שבועה חלה עליה ובע"ש שם משמע דקאי אקידוש ומשמע דכול הוא עו"ן ב"מ ו"ל פ"ח ופ"א מה" שבועות הח"י וה"ו ומ"ל שומשמע דכולל היות לשה ב"ל מוא נשלו לא הוע בולל ולא הוע כולל ולא הייל נומה אין פעולתם א' ולא הוי כולל ולא הייל ושרא ושבת שלא יאכול מצה בליל מכח וש"א יבשת המיטל ובדומה אין פעולתם א' ולא הוי כולל ולא הייל ושרה נשבע שלא יאכול מצה ושלא ישתה

באמצע כיון שחתם שלא כרין גרע פפי משא"כ התם והניח בצ"ע וכאן חזר ומפרש דמיירי שלא באמצע כיון שחתם שלא כדין גרע מפי משא"כ התם והניח בצ"ע וכאן חזר ומפרש דמיירי שאא הוכיר באמצע כר ועא"ר ברס"ח אות זי ומ"ש המ"א משמע אם חתם ולא הוכיר באמצע יצא מוכרת הוא לשימתיה כאן שפי דאם א"י שהוא "ם לא יצא דמיירי שלא הוכיר באמצע ומינה כל שסיים כדין אע"פ שלא הוכיר כלן "מ באמצע יצא ולפ"ז מ"ש המהבר בס"ג שכח אתה בחרתנו כוי גמי מיירו בלא סיים של "ם והוא דחוק", אלא כאן כל שלא הוכיר החתימה בפוף ודאי חוזר לראש ומש"ח אם אמר יעלה ויבא אע"פ שלא אמר עדיין בא"י אין חוזר לומר אתה כחרתנו . עב"י בשם א"ח אפ"י שבת אם הוכיר שכת ביעלה ויבא משמע לכאורה דאין להוכיר וי"ל דה"ק אם שכח גם א"ח אפ"י שבת אם הוכיר שכת בא"ר כ"ו ב"ו שמ"א מקדש ישראל לחוד יצא עת"י ד" חולק ביעלה ויבא חודר לראש כל שלא אמר בא"ר כ"ו נוכאה אם הזכיר ו"ב אמצע וסיים מקדש ישראל ב"וונותה וויבא מודים מקדש ישראל ב"וונות ב"" ב"וונותה מהדש "שבר "וונותה מהדש "שבר "וונותה ב"" ב"" מוכאה אם הזכיר דים באמצע וסיים מקדש ישראל ב"". משא"כ כשיאמר ישראל והזמנים ולא שבת יצא. ונראה אם הזכיר י"ט באמצע וסיים מקדש ישראל לחור יצא ממינ או כמ'ש המיא כאן או כמ'ש בסיח דכאן גרע שחותם בשל יום אחר משאיכ כה'ג לא חתם בשל יום אחר וספק ברכות לקולא ואף לא הזכיר באמצע להמ"א יצא וספק לקולא : (ג) ואיא עמ"א עס"ר רסיח בימיהם ג'כ בפסח לא היו אומרים ומ"ם אומרים ויכולו בקול רם עד לעשות וקדיש שלם אחריו דהא עיקר נתקן משום "ם עס" רכ"ח : (ד) אין נמ"א והמ"ז אות א' כתב שמקדש כח"ג וספק ברכות לקולא : (ה) צריך עמ"א קשה דבתכ"ג ס"ג פסק המחבר דהש"ץ מזכיר שבת באתה נותן שאומר באמצע התפלה משא"כ יחיר והיינו כמ"ש הרא"ש עמ"ז א' ושבת כ"ד ב" ואיכ מיש כאן מהתם ועא"ר אות ח'. ובשלמא ריח ושבת או חה"מ שחל בשבת אין מזכיר בעבודה כתיי הראיש וייל ועסיי רפיד וציע:

כתיי הרא"ש וייל ועסיי רפ"ד וצ"ע:

תפת (א) ואומרים עמ"א. היינו שחרית פסוקי דומרה משא"כ בכניסת י"ם א"א מזמור שיר ליום

השבת ב"ם רק כשחל יים בשבת ועח"י ויש מקומות שא"א לכה דודי כשחל ו"ם בשבת
או בשבת חה"ם רק מזמור שיר ליום השבת ויש מקומות אומרים ומדלנין תתנערי, ומ"ם לכו גרנגה
א"א, ויווה"כ שחל בשבת עס" תר"ם אימרים ויכולו ומנן אבות ועא"ר שם "ח בשם שכ"ג אומרים
מזמור שיר ליים השבת ע"ש ואין מקבלין שבת ומשמע אף במקום שמקבלין שבת כשחל י"ם בשבת
ביות"כ לא: (ב) לקרות עמ"א ועם"ו בשם הע"ש מ"ש שם משמע גירסתו היה לנמור ע"ש: (ג) קורין
עמ"א מעולה כ"א א"ב ד'אף להוציא אחרים ייח שרי כה"ג אל בשאר דברים אף שאין מי שיוציא
עמ"א מעולה כ"א א"ב ד'אף להוציא אחרים ייח שרי כה"ג אל בשאר דברים אף שאין מי שיוציא של וממר לא במוקף ועסיי רסים מיא ומשמע ב"ם גמי גומר אותה ברכה ומשמע אף לדידן דמפסיקין במנחה מים בשאלה ככר פסקו בערבית והכן זה. ומיש דיעה א' וב' במוקף אי גומר הברכה יעש:
הב"ח ז'ל הראה כאן לתקפיד ותרמיד ותרסיח ועסיי תקכ"ם במיא וי'ו ורפיא וצ'ע קצת במיש
הדאידנא מאריכין בשיומים משבימים בכל י"ם דמשמע בכ"ח דוקא שמיני עצרת גשם והזכרת
נשמות וה"ה כדומה וי'ל מים תוכחת מגולה על אותן שנוברים זמן ק"ש ותפילה לאחר
שליש היום ממש בקיץ דאסור לומר עם הכרכות ולים דעוברין זמן ק"ש ד"ת רביעי היום ומיהו
בק"ש קפנה ווצאין בדוחק ווה בשבת וי"ם ובחול צריך להניח תפילין בק"ש קמנה ועסי' ניח מוה
מ"ש: דיני הלל עסי' תכ"ב ובמיא ו" ז' ועיון עולת שבת בשנים שעמו אפ" הגיעו לחינוך סגי
ואיה בתכ"ב יבואר. ועס" ת"ץ מ"ה שם יבואר קצת דיני קריאת התורה ביים א"ה:
תכנו אפילו כו' עמ"א ה"ה בסוכות כבס" תרמ"ב ובסוכה נ"ה דלעולם האחרון גדחה וכ'כ הח"
ובמנהנים שלי כתכתי דה"ה שמחת תורה במ"ש אומרים מעריבים השייכים לש"ע אעפ"י

תפה (א) סתם עמ"ז. אבל בקום ועשה לא חייל בכולל בד"ח ואף בדרבקן ע"י"ד כל"ו ס"ה ומ"ז שם אות י"א וי"ב ומשמע אף הנקבע בליל פסח עלמו כל פסח מלה כשות שלא לאכול כל ימי הפסח תו הייל השבועה ע"ד שם דבי"ע ושבת מד"ם הוא שהייב בפת רשוח שלא לאכול כל ימי הפסח תו חייל השבועה ע"ד שם דבי"ע ושבת מד"ם הוא שחייב בפח לא מ"ה עסי" קפ"ח במ"א א' ומי"ח וחק"ע ס"ג . ואם כלל מצה עשירה הייל בכולל אבל בסחם אין מצה עשירה בילל הואל והזכיר ליל פסח דעתו אתה שיואאין בו הלכך לוקה ואוכל ע"ד רט"ו ס"ו וש"ך י"ז. והא דלא הוו כולל כזיח ב' דא"א בלי כזיח קמח עשריח וע"ד רי"ח . וצ"ע מפירה בלא מים כלל אם שם מצה עלוו כלל דאין כא לידי הימון ודוקא עם קצח מים י"ל הדוו בכלל מצה עסי מע"א . ואי קשיא בנשבע ע"י כולל דחייל ויובב יחידי שאין מי שיחיד השו בכלל מצה עמים ל"ל מולה בשנעה ול מום עירובין ק" ד"ה מחן ע" מום עירובין ק" ד"ה מחן ע" מום מע"ד בולל א"ד האקרוב ההיסא דנבבע על כזיח מצה ושלא אשתה י"ל הוו כולל ול" שוכה בשבע שלא יאבל מהם בלא האבל פת הוי מ"ה. ועת"י א' ב' ומסתימת המחבר כאן וי"ד משמע אף שעומד בליל פסח ומזכיר בפירוש כל שכלל תייל. ואם אין לו רק חזי זית מזה אין מחויב לאכול עשו"ח שבות יעקב ח"ב כי' ה"י ופשוע הוא וא"כ שבועה חייל עליה ואם נשבע שלא יאכל כזית בב"א י"ל דְהִיילא ויאכל כא"פ די"ל דגוריגן אטו ב"א ע' חום' קידושין שם וז"א . הגדה מ"ע מ"ה ואף אין לו מלה ומרור ועסי' ת"ס. ורש"י בחומש (שמות י"ג) פירש בעבור זה פסח מלה ומרור ובפסחים קי"ו ובר"מ פ"ו ה'א וסי׳ רפיח ואייה במיא א' יבואר עוד:

הים ופיי לפיח חיים במיום חיים מיום חיים מיום מיים עסי׳ רעיא ס׳י וקפיג רבלור כחוב כו' עס׳י. דיני הסדר בקלרה ע' לבוש שטיפת הכום עסי׳ רעיא ס׳י וקפיג ובר'מ פכ'ע משבת ה׳ז כמ׳ש המ׳א ברסות ג׳א א' סום ברסה שטיפה בחוץ והדחה בפנים ועצ׳ח ס׳י תע'ע בליל זה אף נקי יהדר ויבטוף עח׳י שם ועס׳ מע'ד גם סום כ' זר׳ הוי בכלל כום ברכה לריך שטיפה ואם מביאין לו כום הדש לכום ב' וד׳ לריך כו' עסי׳ שכיג בליל פסח אם אין לו כום כ׳א א' שלא עבל י׳ל דשרי לעבול במים סרוחים בלילה בשביל שכיג בליל פסח אם אין לו כום כ׳א א' שלא עבל י׳ל דשרי לעבול במים סרוחים בלילה בשביל היינה של היינה של היינה של היינה של מביל היינה של ה מלות ד' כוסות ואפשר אם אין לו מים שרי להשתמש כך דאתי עשה דרבנן ודהי לאיסור טבילה משל זי ביותר חופת מחלים בתי של היותר של היותר מחלים בתיונו ולפשר לא הוי בעידנא עביי תמ"ו וליש מל"ם מד"ם מד"ם מחלים בעידנא שביי ממ"ו ול"ש (). אנו מהגין להביא הקערה וכל מה שליוך קודם קידוש בשנה שאוחז הכוש לקידוש או לפיכך או פה"ג בימין יכסה הפת ואח"כ יגלה הפת לחם עוני הגדה על הפת. ויקה זרוע של טלק זכר לזרוע נִמויה זוכר לפסח באם אפשר ויהיה אלי והבשיל ב" להגיגה אף כשחל של טלק זכר לזרוע נִמויה זוכר לפסח באם אפשר ויהיה אלי והבשיל ב" להגיגה אף כשחל במ"ש לוקח ב' חבשילון רק יש משנים שאומר מפסחים וזכרים כשחל במ"ש. א"ל להסור הבילה ובשר כשחל במ"ש. א"ל להסור הבילה ובשר כשחות כשחים וזכרים כשחל במ"ש. א"ל להסור הבילה ובשר כשחות כהא לחמת דלא כנרשם בקלח סידורים. יכוין בברכת אכילת מלה אכריכה ואפיקומן ע" בל"ה. לכתחלה כל הסעודה ואפיקומן ע" של"ה. לכתחלה כל הסעודה בסיסבה חון הלל והגדה ובהמ"ז יושב באימה ויראה ודיעבד די בכזית מלה בהיסבה ובכוסות עמ"ה בסי' הע"ב אות ז' והוחז שלבחן המנות בידו כשהומר המוליה והח"כ ישמוט מלה השלישים מידו ויברך על פרוסה ושלימה עליונה אכילת מזה ואח"כ יבוע כזית מכל א' משלימה ופרוסה ויאכל עבי' תע"ה. ויקח מרור כזית דפחות מכזית לאו אכילה וא"י י"ח ופשיטא דאסור לברך מקב"ו עם"מ ולכריכה אם אפבר יקח כזית עבי" תע"ה מ"א ח' ואם קשה עלוו ביותר די כזית א' למרור וכשמברך בטיבול א' פה"א יכוין ג"כ על המרור ויאכל בטיבול א' פחוח מכזיח. ואם המעודה שחין משכר עסי' תע'ש בע"ז ב':

תפן מיש הריב וע"ל חיץ ס"ג מהרא הודש עיש בט"ז ומ"א ב' אנו אומרים וחתן לנו באהבה חושה הריבועי מין שינ מקרח קודש עיש בסיין ומיח ב' הנו הומרים וחקן נו בחהכה מועדים לשמחה כו' את יום חג המנוח הזה מקרא קודש כו' וכשהל בשבח יאמר מח"ל עוד באהבה מין לבוש מלח והשיאנו עיין א"ר בשם הרד"א י"א מלשון רוממוח וגדלוח ב' במרה ג'כ באהבה עיין לבוש מלח והשיאנו עיין א"ר בשם הרד"א י"א מלשון רוממוח וגדלוח ב' משואו משיאין משואות האר פניך ג' מלי שא פרעה יעלה זכרונינו ד' ואשא על כנפי בשרים והכנון מי לורון וישא משאות יע"ש. וי"ל מקדשי שנוך מעין החימה א אורים במק וכן בשבת היונו והכלו מעיי החימה לא אורבי שמן וכן בשבת היונו וכ"ש הוא עפי' רס"ז. בלבוש מדליקון ב' כרות ומברכין להדליק נר י"ט ועיין בה' שבת היינו וכ"ש הוא מות מודר מיינון מיינון מיונו מאור בחרבון וו"ש ביונון אורי מודל בחרבון וו"ש ביונון אורי בחרבון מיינון מיי <mark>בביחו ועיין מאיר נחיב נשא כו' והשיאנו בחסרון נו"ן השורש יע"ש . עסי' ע"ר במה מדליקין</mark> א<mark>א בי"ט כשאל בשבח ולא בשבת הה"מ יע"ש . עיין לבוש וא"א מעריבים כשהל בשבח שמא</mark> ישה הנר עסי׳ ער׳ה ומוחר לומר הגדה בשכח אלל הנר יע"ש ומ'מ יפה להדליק נר קנדילא ינסה הגד עב"ה ומוחר לומר הגדה בשבת אלל הגד יע"ש ומ"מ יפה להדליק גד קנדילא פוב יוחר מבמן לומר הגדה יע"ש בזה : (א) אין עש"ז ועמ"א ד' שלא לקדש וער"מ וא"ר ו' ע"ש . הסכימו להמ"א וממשת אף שיש ביח סמוך לביח הכנסת ואכלו אורחים בם אפשר דאין מקדש בליל פסח ול"ע . ואין מקדשין בצ' הלילות בביח הכנסת . ועבי' רס"ע בב"י וב"ח ולפעם רבינו ייגה והב"ח שם אפ"ח בליל פסח יל כ"א מעריה ושומע הקידש מפקי יע"ש . וע"ש ו"ל עמי וע"ש לבום הקסד דעני ישראל בלא"ה א"י דאין קידוש אלא במקום סעודה יע"ש ו"ל עמי ישראל קאי נמי אאורחים ומעולם לא היה התקנה לקדש בביח הכנסת בלילי פסח : יבראל קאי מע"ז ועבר"ח ומנהגינו באין מזכירין של שבח בישלה ויבוא וה"ח בבת חה"מ אין מזכירין ביעלה ויבוא וה"ה בבת הח"מ אין שבה בפתיחה . ועמ"א ה" ואי"ה שם יבוא בו עשם הרה"ב ועשם הירדכי ובי"ש שבח שבבר הזכיר שבת בפתיחה . ועמ"א ה' ואי"ה שם יכוא ואוכר שבת ומעדי קדשר אם ילא א"ד בעינו ילא ול"ע אם בכת יעלה ויבוא ואמר ויבוא ואמר והשיאנו וזוכר בבת ומעדי קדשר אם ילא א"ד בעינו

ילא ול"ע אם בכח יעלה ויבוא ואמר והשיאנו ואוכר בבח ומועדי קדשך אם ילא א"ד בעינן דוקא שיזכיר הפרט דחג המלוח כו' ואם הזכיר כן י"ל דילא:

הב"ח זל הראה כאן לתפבר ותרמיד ותרמיח ועם" תקב"ם במיא וי"ו ורפיא וצ"ע קצת בפ"ש מותר למו מברכין עט"ז עמ"ח הגירס לקרות עדיף טפי מחשש דהר"מ מרוטנבורג ז"ל ושחות הוה בדושר ובחר מנולה על אוחן שעוברים זמן ק"ש ותפילה לאחר בשת הוה מולה על אוחן שעוברים זמן ק"ש ותפילה לאחר ובשת הוה מולה על אוחן שעוברים זמן ק"ש דת הביע יום ופיהו ובעולם פבת משמע שהיה גורס ומכרכין לנמור וידיבד למר לקרות ועדבד למר לקרות ועדבד למר לקרות ולידיבד למר לקרות וביום ולן נמור וידיבד למר לקרות ועדבד למר לקרות וביום ולן נמור וידיבד למר לקרות וביום שוב למור מכחם שלו בכ"ח ביל לנמור לידיבד למר לקרות וביום שוב למור מחלם במותר בלוו לקרות כמו הוחות ביל במור מחלם לקרות בילו בקרות בילו בילו בלוור בילו בלוור בילו בקרות בילו בילו בלוור בילות בלוור בלוו

קריאת מוב : קריאת מפר ביום שוב : תפנו (א) מתחילין עמ"ז הביא דברי הר"ן ס"פ ע"פ . והתום' תנהווז ס"ה ב" ד"ה וספרתם כחבו דב"ד ביובל סופרים ומברכים חבה בתא תראה ותבחור יע"ם ות"ת י"ל מלוה בזבה לספור בפה בנה ברכה ואנן כתי" הר"ן קיי"ל והייעו וספרתם מלוה על כ"א ב"מ מליה הוא משא"כ אינך ספירות לית מלוה ועב"ח וח"י ו" מה שמברכין בשחיטה שמא חמול

דגוכר בהם נשם הא דא'א מעריבים בשבת שאין בקי בהם ויבוא להפות נר והגדה. אומרים אצל נר שעיה והלב עם: עניה ולבוש תפיז: (א) מתחילין עביא רשיע ופוכה סתרי אהדדי משאים קידוש פסח על הכום וספירה אף בביתו סופר ומיד מקדש שפיר דמי חג המצות שייך שפיר בכל שבעת

ימי החג ובבית הכנסת בלא'ה אין מקדש כלל ועס"ו תרס"ם וגם בכוכה אומר שניהם על הכום אחר

טריפה דרובא כשירות עי"ד י"ט . והרדב"ז תי" דאין הכרחיי שאם לא חזקות לבעלה לא תספור

אורה היים הרכות פסח

יבמע הברכה מהחר ויכוין לנאת בברכתו יע"ם . והנה הא ודאי אע"ג דבר מנות הוא כל באין מהויב בהותה מצוה הין מוציא החרים ייח ול"ת מטעם ערבות טוציא ודוקא הב"ו ליש גבייהו ערבות דהה כבי' הקפ'ע כ'ב חרב המדבר וחין בומע מע"ג דבר מניה הוח אין מיניה אחרים בבופר י'ת עב"י בם ועיין ר'ה כ'ע א' ועיין ברא"ש ברכות ך' ב' הקבה הי נשים בהמ"ז דרבנן אין מוליאה אנשים י"ח ומ"ש מאכל כזית דמוליא אהרים וחי' החם מפעם ערבות ואשה להי בכלל ערבות וחיבות ליה דא"ר הבה בכלל ערבות אין מהויבת בהמ"ז מ"ה ל"ש גבה ערבות וייל לכלל פלכות הרשת של על הוא הוא מהובת במצוה זו ואה" כנו בקידום טיום ד"מ מוציאה המי בקידום טיום ד"מ מוציאה המשים בקידום דייכים ערבות דאין מחויבת במצוה זו ואה" כ"ה אים לאבה בקידום דייכים ערבות ופ' נגבים ערם"י שם וא"נ ה"ה אים לאבה אנ"פ בינא מוציא הישלן בכלל ערבות ושמ"ש בסי' רע"א ה"ב ורע"ג ובשאר דוכתי כהבני מזה ובפחיהה כוללת בי בלל ערבות ובאה קידום ובהמ"ז דתקינו רבם בינא בל גדול לקטן בר חינוך ו"ל אם יצא אין מוציאה ד"ש ערבות ובאה קידום ובהמ"ז דתקינו רבם גם בזור נקשן כל חיכון "ל מש ילם הין מומיסש דל ש פלשמו בכלני קרוש ובטמי דמקים לכק להולים במי ובני ביתו אש"ש שילה הסמוכים שליו או מחויב מיקרי דעליו להנכם והה"ג השם כה"ג דחין מחויבת להנך בנה עסי" שמ"ג מ"א ה": ושידה! י"ל דל"ד לבן עיר שחין מולים לבן כרך שחין מהויב מקרי משח"כ זה מחויב היה אלה שלה ספר ליל ה" מ"מ מחויב מקרי במלום הוי. גם הוי ס"ם שמה הלכה דילנ ליל ה" סופר ומחויב ואח"ל אין מחויב שמה הלכה כרב"י דכן שיר מוליא לבן כרך ועמ"ה בי' תל"ג אות וי'ו דהטור ברמזים הפם שיקר תי' בה' של הרה'ם וכפירש"י ז'ל דבן עיר מוציא לבן כרך ובס"ם מברך בפיר כמ"ש הפר"ח גופא בכאן אם ספק אם דילג סופר בברכה . ויל שם פלוגמא דרבוומא הוי מבם א' וגם אפשר רש"י יודה דאין מוליא וקולא בהקילו בכפרים יע'ם. וע' בבבע ביפוח להרפב"א ז"ל יבמוח י"ד א' והנה ודאי אם יש א' לבמוע ממנו הברכה ודאי יעשה כמ"ם הפר"ח . ואם אין כו' ויש לו בן קפן הגיע הם ים הי נפחוע מחנו הברכה ודקי יעפה כח ש הפר מו. ומם מין כו זים מו כן קפן מדיל לחינוך ויכול לברך כו' עפי' קפ'ו במ'א אם חרי דרבנן מוליא לחד דרבנן . ואם אביו מקרי לבנו קכן בהגיע לחינוך מלה במלה כה'ג ים לומר בדי דמי כמו קטן ואשה מקרין לגדול מלה במלה והבן : עוד אבאר לך מ'ש הפר'א מליה מקידוש והזרם הספלה בהקנה לא זוה ממקומה אי ה' בש"ץ מברך על" בימ יע"ש ול"ד לפלה וקידוש שחקנה קו או זה ממקומה משא"ל לעשוח היות הקנה מלן. גם בפר' קכ"ד כמה הפור סחם חוזר החפלה וברס"ט כחב שאין להדש עחה בנית הכנסח וברס"ח ברכה משין שבע יע"ש ועב"י שם משמע דאין לחלק ביניהם ולהפור י"ל בקכ"ד משום קדובה ולהמחבר קשה ואין להאריך ואי"ה בסעיף ז' וח' אבאר עוד: (ג) הייום עפ"ז . ועמ"א ה' הלמ"ד וב' בקמ"ץ מפני אות הגרון ואומרים יה"ר שיבנה המקדש עתום' מגילהך' ב' ד"ה כל הלילה והלבוש דעתה רק מזכירון זכר למקדש ספירה בזה"ז דרבנן לרוב פוסקים מבקשים יה"ר כו' ונעשה ש<mark>ותר</mark> כמזוהו משא"כ לולב שבעה זכר למקדש א"א יה"ר דמקיימין עשייה כמו במקדש ובכריכה זכר למקדש א"א מברכין אף אי הוי ודאי הלכה כהלל מ"מ דיעבד יא בכ"א לבדו וכבר אכל כל למקדם ח"ח מברכין חף חי הוי ודחי הלכה כהלל מ"ח דיעבד ילח בכ"ח לבדו וכבר חכל כל מהד לבדו דלח יבוח מהור דרבגן וידחה מלה ד"ח בוב חין מברכין וכ"ם דספק חי הלכה כהלל ועחד לבדו דלח יבוח חיים המלה ב"ו בוב חין מברכין וכ"ם דספק חי הלכה כהלל ועחד "ל ולח במין ה"ח בי"ו זכר משח"כ בצע הפך שחר מלוח עד"ם ה"ח בהים "או חלה משח"כ בצע בבשוח המימוח ויקרת כ"ג בבת לבון נקיבה כמו מהלליה בו"ר קודב היח במוח ל"ח וקחי בהיח ע"ב יום הפבת קורת הפבוע כך והח דכתיב השובה בי מלחכה עתום" כתולה בחל בחינות ה"ח" וכ"ל ב" ב"ו וו"ל בו חים הפבוע כך והח דכתיב השובה ב"ל מומם בבוע בל זהח וקחי חלמה וכ"כ הרשב"ם ז"ל והרחב"ע ובהרגומין. ומ"ח בבוע בבו"ח בשיינ"ח לה שבוע בקחץ והדמו קחמר לחמר מ"ל במינים בעיינה בוע של אחת ובהרגומין. ומ"ח במוע בבו"ח בשיינה בל מים בעיינה כו"ח ולכרוב למ"ח במונה בהוא ביינו בחומה בוע לזכר בנ"ז במונה בות"ה ולברוב ב"ח במונה בהוא ביינו במונה בות לזכר בנ"ז במונה לוכר בנ"ז במונה במונה בחומה לזכר בנו"ז במונה לוכר בנ"ז במונה במונה בחומה ביום במונה במו ה"א במנין הקמץ כי' לזכר כי לא תנוח הה"א באמלע כו' שמונה לזכר הנו"ן קמולה ולנקיבה הנו"ן בסגו"ל שמנה אמות ובשאר ענינים הפך אחות יפה בקמן איב יפה בסגול ומיש המחבר ארבעה ימים עיין אה"ע עד עברה ימים ומכאן ואילך יום בפי' קכ'ו ועא"ר ו' וכן נוהגין לומר אהד עבר יום : (ה) עד עמ"ז עב"י ורץ וחיסור לבון יש כאן וג"ל רוב המפרבים כחבו דבוה"ו דרבנן הלכך יותר טוב לספור ביה"ש שיהא תמימות ודאי וספק דרבנן לקולא מה באין לן בזמן המקדש היה לריך צ'ה ספק חורה וכתב הר'ן דאין נכון לעשות ספק דרבנן לכחחלה (נועסי) הס'ו במ'ת ב') ואי המימות אין להחמיר שזה''ז יותר מד'ת דבהכרח מונה בצ'ה. (נועסי) מס'ו במ'ת ד'ה זכר ובתום' כריחות י"ז ב' ד'ה מדכופא דביה'ש החחוק מקרי קלם ובלח"מ פ"ח משנגות ה"ב . ויש לחלק ביניהם ולחלכה לכתחלה לא יספור עד ל"ה ואם כיפר ביה"ש יהפור אח"כ בלא ברכה עכ"מ פ"ז ממלה ה"ח כד" כוסות ל"ש ספק דרבנן הוחיל ולא פורח ה"ה כאן ובר"פ נישיולי כו' וא"ה במ"א ו' ז' אבאר עוד . ובערב שבת בניבור המאהרין יותר כוב ולה כחותן המקדימים והומרים כבר לילה ורגע מקודם הומרים יום גדול לקבל שבח וקורא אני במים חבך לאור ואותו האור במעט רגט לחבך ע"כ ראוי למנוע זה ויבראל קדובים בומעים ומקבלים חוכחה ומוסר ע"כ לקבלת בבת מקדימין ולספירה מאחרין:

(ו) בוגדה עט"ז ועמ"א ז' . והנה כובר הט"ז דאבודרהם כתב די"ל אם מונה בלא ברכה ילא מ"ה ומדרבנן לא יצא בספירה אא"כ בירך מחלה שבך חקנו לכרך על מצום וא"ש דקורא עם הציבור ביה"ש בלא ברכה ושמא ישכח בלילה יצא עכ"פ מ"ה ואם יזבור יספור בלילה בכרכה ולמ"ב אח"כ דלהרמב"ם יצא אף מדרבון בלא ברכה וכן הלכה בכל המצוח דברכוח אין מעכבות בהכרת שסופר בציבור ומתכוין שלא לצאת כלל בספירה זו ומה הועלת יש בספירה עם משפחה כאלה שבופה לבילו ומתחוץ שמו המוז כנה בשפיה זו זמה הוענת יב בספירה עם הציבור ולא ניתא ליה במונה על תנהי אם אזכור לא יהיה זו למצוה כו' דכה"ג כובר דאפשר דלא יצא כלל ועמ"א ומ"ש הע"ז דהציבור קורין בספק חביכה ביה"ב עיין אות ה' ולגבייהו דיעבד הוי משום עמי הארן דים בביח הכנסת ג"כ ויבכהו בלילה לספור אבל בלא"ה אין לעשות ספק דרבנן לקולא כמ'ם בחות ה' ואי'ה במ'א ז' יבואר עוד בזה יע'ם : (ז) שאם עפ"ז הנה המהבר בבי' סמ"ך ס"ד פשק דמלוח לריכות כוונה בד"ח ודרבת י"ל דא"ל כוונה עמ"א שם ג' ושבירה בזה"ז הוי דרבנן לרוב פושקיש עיין אוח ע' א"כ י"ל דא"ל כוונה וז"ש הר"ב בש"ג אש היה דעתו שלא ללאת הת בסחם יצא דא"ל כוונה בדרכנן מימ זה שמשיב היום כך וכך מסתמא

ימי התג ובבית הכנסת בלא״ה אין מקדש כלל 'תכוז תרסים וגם בסוכה אומר שניהם על הכום אחד משאיכ ספירה וקירוש ב' דברים. נשים פטורים הרים ז'ל פו' מה' חרים הכ"ד והיה עבדים כעעום משאיכ ספירה וקירוש ב' דברים. נשים פטורים הרים ז'ל פו' מה' חרי שאין אשה מוציא איש ואייה באת ב' יבואר בזה: (ב) לספור עמ"א ברשב"א קכיו משפע כן דהברכה הש"ץ ומיש ומישה לצאת ברכה של הש"ץ ומיש לצאת מוציא ומיש בתשובה סי תנ"ח מיירי ג'כ שרעתם לצאת בברכה של הש"ץ ומיש לצאת בספירה הוא ל"ד ועח"י ואם כן אם כיון לצאת בספירה היש"ץ יחזור ויספור בלא ברכה: (ג) מעומד בספירה הוא ל"ד ועח"י ואם כן אם כיון לצאת בספירה ג'כ מעומד ועסי ח"ו ומ"א שם ובטנהנים שלי בתבנו מו בש דפעומר מדרבון ואסמכוה אקרא יע"ש. מ"ש המחבר מתחילין לספור שלי בתבנו מוה ובסיד אחר הקידוש כי אין מקדשין בב' לילות פסח הראשונים אבל בליל ז' וח" אחר תפלת עריף מ"ף מ"ף מ"דע דמדמברכין בכל לילה על ספירת העומר משום דכל לילה הוי ודאי אחר הקידוש עיין סעיף מ" ודע דמדמברכין בכל לילה על ספירת העומר משום דכל לילה הוי ודאי אחר הקידוש עיין סעיף מ"דע דמדמברכין בכל לילה על ספירת העומר מוד בהתחלה ואיה בסעיף ח" וב" יבואר בוה: (ד) והשבועות עמ"א ב"ן מנה ימים לחוד או שבועות. לחוד יצא דיעבד ועפרית וודה וונו ב" והוו בום ה" כוי הא ביום ז' אמר היום שבוע א"ל אי צא דיעבד ני"ש ומ"מ האו לחוד או לחוד ביום ה" כוי הא ביום ז' אמר היום שבוע א"ל אי צא דיעבד ני"ש ומ"מ מהו לווני "אבריעבד וביום ה" בוום ז' אמר היום שבוע א"ל אי צא דיעבד בי"ש ומ"מ מהו לחוד או לחוד ביום ה" כו" ה" או שור מוום ז' אמר היום ז' אמר היום "אם ב"ב" הה"עו ביום ה" כו" האם ביום ז' אמר היום ז' אמר היום "אם ב"ב" ההיינו ביום ה" כו" האם ביום ז' אמר היום ז' המוב היום ז' אמר היום ז' היום ז' היום ז' אמר היום ז' ומה" ה" דהיינו ביום הח" כוי הא ביום ז' אפר היום שבוע א' לא יצא דיעבד יע"ש ומ"מ ראו לחוור ולספור בלא ברכה בכל גווני כי ספק ברכה להקל וכל דלית מורח יספור בלא ברכה כר'פ נישייליה ועיין סעיף ח" ומ". אם אפר ראשי תיבות היום ייד יום שהם כר דעת כה"ג דיצא עח"י דפופר בלא ה: (ה) היום עם"א ועח"י אות ח" ום" מאן ראמר שהיום או היום או לעומר או בעומר אין לגעור בו ושל"ה כ' לומר לעומר דוקא ומנהגיני היום כו' לעומר . שהם במ"ם לא בנוץ מ"ש מומור כו' עח"י באות יא בשרת רש"ל צ'ח על מה שמדפיסין בסידורים עפ"י קבלה יע"ש ועסי כ"ה במ"א כ' וא"ר ח"י ובסימן ס"ח כס"א . מ"ש הח"י בשם מהרי"ל כשיגיע לס"ט יום יאטר שהם שבעה שבועות ולמחרתו שבועות א"י המעם ולא ראיתי נוהנין כן לסיים ולמחרתו כו' וצ'ע: (ו) עד עמ'א ובס'ז דסופר ביום בלא ברכה ולא ספק לקולא "ל התם פלוגתא ומסתבר כמ"ד דסופר ביום וברכה מחסירין שלא לברך ומשא"כ כאן ודוחק לומר דהוי כאן ס"ם לקולא שמא מפלג או אחר ערבית הוי לילה כמ"ש לברך ומשא"כ כאן ודוחק לומר דהוי כאן ס"ם לקולא שמא מפלג או אחר ערבית הוי לילה כמ"ש באות ז" אלא כמ"ש ומ"מ אם רוצה עצה"ם יספור בצ"ה בלא ברכה מאחר דלית מורח ועמ"ז ה"ן"ר. ועס" תסיו ובסים לכתחלה ופ"ד יע"ש ובאה"ע ר ב"ש אות כ"ד וכ"ו יע"ש והבן : (ו) הפתפלל ת" בזה קושיות הם"ו באות ה" דסופר בציבור ביה"ש או אחר ערבית על תנאי בלא ברכה וקשה א"ג מצות א"צ כוונה גמי כל שמנה על תנאי שפיר דמי יעיין אות ח" בזה וצ"ע קצת. ומ"ש בערב שבת עב"ח דחעולם נוהגין להקל בצבור ועכ"ם בע"ש סופרין ביה"ש אבל קודם ביה"ש לא והביא שרת רש"ל מ" י"ג ובפשם שו"ת הרשב"א ז"ל דקודם ביה"ש לא יצא ואף ביה"ש מוב שלא לספור עד צ"ה וכ"ש שכקילין לובר ביה"ש ועדיין אין ביה"ש כי לאו כ"ע בקיאין בופן ביה"ש ועס" רסא ומ"ש שספילין לובר ביה"ש ועח" אין ביה"ש כי לאו כ"ע בקיאין בופן ביה"ש ועס" רסא ומ"ש שספרין קודם הבדלה עין אות ס"ו והיינו קידם ויתן לך פיד אחר קדיש שלם וא"ה שס יבואר:

(ח) דעתו עס"א ועיין אות ז' ומ"ש שס. ועא"ר אות י"ב דבדרבנן פצות א"צ כוונה ועס" סמ"ך וכ"א אות ג' וספירה דרבנן עפר"ח. ועס" תע"ה דמשמע דלית ליה להב"י חילוק ב"ן דרבנן לד"ת וכא את ביוספידה דרבון עפר זו, דכם היוח המסכל דרבון השכנו לא ישוב לו דנאמר בכל לשון ייעש ועמיז ה' : (ם) היום עמיא עביז ז' ומשמע אף בלשון אשכנו לא ישוב לו דנאמר בכל לשון עין אית ב' : (י) אינו עמ'א עב'י בשם תשובת הרשב'א ז'ל אם אמר היום כך וכך ולא סיים בעומר יצא דיענד א'כ מש'ה לא ישיב לו היום כך דא'י לספור בברכה ואע'ע דלא כיון לצאת ומצות צריך יצא דיענד א'כ כוונה מ'ם אין מברך כמ'ש באות ח' דלענין ברכה מחמירין א'כ מפסיד הכרכה וכ'ש למ'ד ספירה בווגה ס"מ אין סברך כמ"ש באות ה" דכענין ברכה מהמירון א"כ מפסדד הברכה וכ"ש למדי ספרה
דבננן. ומיהו יש תקנה לכוין שלא לצאת אלא עצה טובה שירגיל כך דאם יאמר היום כך בסתמא
שוב מפסיד הברכה: (יא) וכשהגיע עמ"א. עס" תל"א במ"א נ" חילוק בין בדיקה דומנה רק בלילה
לכתחלה ביום אין הגר מאיר וק"ש ב"כ זמנה רק בלילה (ומיהו ק"ש בלא"ה ד"ת) וכאן זמנה כל
היום נ"כ וס"מ קשה דלכתחלה אין זמנה רק בלילה וביום כופר בלא ברכה ועיין בפור. ועיין נ"ץ
הקשה דכאן כתב הר"ב דאסור ופוסק דהוי ד"ת בזמן הזה ובס"ו אודי להמחבר דאין חוזר ומברך
מסעם ספירה דרבנן ועפר"ח כאן ותנה מכאן נופא ביה"ש א"י לומר כך וכך אלמא דספירה דרבנן
מסעם ספירה דרבנן ועפר"ח כאן ותנה מכאן נופא ביה"ש א"י לומר כך וכך אלמא דספירה דרבנן
מסעם מסירה דרבנן מבר"ח לאנין מפסיד הברכה עס"י מ"ו ברין ספק ק"ש שמש"כ לענין ברכה דראין
ועה"י אות י"ו דלהפסיק באכילה אין מפסיד כ"ב חשט הר"ב לתוברא משא"כ לענין ברכה דרבון מפה לכולא ואיה היא ח"ו מרואר עוד ינת": אות י"ז דנהפסיק באכילה אין מפסיד כ"כ חשש הר"ב נחומרא משא"כ לענין ברכה דאין חוום ברך, בס י"ל בסיז אף איד"ת מ הברכה דרבנן ספק לקולא וא"ה בט"ז ט" מבואר עוד:

(יג) ומעה עמ"א פ"י ומיים היינו שכיפר כן ועמ"ז מ" פ"י ומיים הברכה וא"ה שם יבואר ותכ"ד ססי" ר"ז אות ד" במ"א ור"ם אות ד" ומ"מ קשה במ"ש דבברכה א" וצא דהא הפסיק כ"ד היום יום א" לעומר וא"כ כשסיפר שנית הוי יותר מכ"ד וכ"ש ש"ל במלה א" הוי הפסק בין ברכה למצות וחוור ומברך: (יג) בלא עמ"א עב"י דפלוגתא הוא אי ספירה דוקא בלילה או אף ביום מש"ה סופר בלא ברכה ואף למ"ד הסופר ביום. ומ"ש ברכה ואף למ"ד מפורה דרבנן ל"ד לביה"ש דבאן מחמירון באין מורח ממ"ד דסופר ביום. ומ"ש המחבר שכה מה"ל מהינות ספן שמא כולות יומי חדא המחבר שכה ע"מ מי מיוני ביום ומ"א ברכה ו"ל אי הולכו חדא מיונה אין מורכון בל הוא מדינה או מורכנון בל הוא מדינה או מורכנון בל הוא מצוה ושמא כל א' מצות כפיע וסופר בלא ברכה . וייל אי כולהו חדא מצוה אין מברכין בכל לילה וצ'ע. ומ"ש ספק אם דילג סופר בשאר הימים בכרכה בתח"ד סימן ל"ז ושם ואמר אף שכח בלילה ונזכר ביום שסיפר בלא ברכה חוזר וסופר בשאר הימים בברכה ועב"י ובש"ע השמים זה והלבוש הכיאו והפר'ת כתב דבספק אם דילנ הוי ס'ם כו' והנה בשכח בלילה ונזכר ביום יש מ'ם שמא הל' דיים נפי ופן ספירה ושכא הלכת כהרא"ש בשם ר" דכל לילה מצוה בפ"ע ואולי שם פלוגתא הדיים נפי ופן ספירה ושכא הלכת כהרא"ש בשם ר"ד דכל לילה מצוה בפ"ע ואולי שם פלוגתא דרבוותא הוי משם א' וב"ד ק"י משטע דב" פלוגתית הוי שפיר ס"ס בפתיחה לה" ברכות כתבנו אי בס"ס חייב ורשאי לברך. ובתה"ד לא כתב השעם דלראבי"ה ספירה ד"ת הוי כספק קרא ק"ש (עסי" ס"ו ומ"א שם) ואי כתוס דספירה דרבנן הא כתבו דלא בע" תמימות ומ"ש דברכה לבטלה דרבנן ס"ו ומ"א שם סיר ומיא שם) ואי כתוסי רספירה דרבנן הא כתבו דמא בעי תמימית ומיש דברכה לבטלה דרבנן על דמי דמ'י דמ'י דמ'י דמ'י המ'י דמיי בכיתו קודם קידוש דאמור לאכול קודם ספירה כמיש בסעיף די ואין קידוש אלא בפקים סעודה ועה'י אית כ'א. ומ'ס קידוש וצ'ל ספירה. ואע'ג דכביצה פת י'ל דשרי עסיר רליב במיא אית י'ז ותל'א די ובקידוש די כזית מ'ט עיקר סעירה כר ראוי לספור קודם קידוש דצ'י (מ') קודם עמ'א והיינו מיר אחר קדיש שלם קודם ויתן לך עח'י וא"ר כ' וכ'ו. ועביי בשם אבודרהם דלא יספור קודם ק"ש דלא נשלם סדר התפלה הא אחר ק"ש מיד ראוי לספור. ובחק יופף כתב לספור אחר ויתן לך ומ'ט יראה כמ"ש התק יעקב וא"ר קודם ויתן לך:

"שאלה הדיר דרבנן ושאר בסיר מס"ך דעיולי יומא עדיף היינו דקירוש קובר אמרו בתפלה ממ"א סימו רנ"א א' ופפורה "א ד"ף מש"ה ומו מ"ם דעיולי יומא עדיף היינו דקידוש בתפלה מהוצות מיים בעולי יומא עדיף היינו הא לא"ה דים ידים עם מישור מיים מיים בעולי יומא עדים הא לא"ה דים ידים עם מישור מודי מיים בעולי יומא עדים הא לא"ה דים ידים עם מישור מודי מיים בעולי יומא עדים הא לא"ה דים ידים עם מישור מודים ביומים בעולי יומא עדים הא לא"ה ביומים ידים מיים בעולי יומא עדים הא לא"ה ביומים עדים מיים הא לא"ה ביומים בעולים מיים מיים בעולי יומא עדים הא לא"ה ביומים בעולים מיים בעולי יומא עדים הא לא"ה ביומים בעולים מיים בעולים בעולים בעולי יומא עדים הא לא"ה ביומים בעולים בעולים בעולים בעולים בעולים בעולים בעולים בעולים ביומים בעולים בעולים

עמיא סימן רעיא אי יו לפירה יוא ד'ת משיה נתן מעם דעולי יומא עדיף הא לאיה דית עדיף אפר ובתפרה תדיר והמחבר כתב אהר תתקבל קודם הבדלה כתבו הח"י ואיר דאף דלא הבדיל עדיין עמיא ויין ומים דעניד כסר אפשר שפיר דמי ומים אני נוהג לספור קודם ויתן לך וכן בלכוש שאלתי ואמרו שנוהגין לספיר קודם ויהן לך ובודאי עפיי גדולים נתקן וכן ראוי לנהוג : (מז) יש עמיא אע'ג דהבדלה שנוהגין לספיר קודם ויהן לך ובודאי עפיי גדולים נתקן וכן ראוי לנהוג : (מז) יש עמיא אע'ג דהבדלה תדיר מאתרין אפוקי יומא ועס"ש באות מ"ז ז (יו) אסור עמ"א מ"ש בשר אהר חסים ה"ה שערי בתר חסי בע"ז מ"ז א" הוי פין בשאינו מינו במעמא יע"ש ואפשר כל ה" מיני דגן אין שיין במעמן עמ"ש חסי בע"ז מ"ז א" הוי פין בשאינו מינו במעמא יע"ש ואפשר כל ה" מיני דגן אין שיין במעמן עמ"ש בתמ"ז ז ומאן דגוהר מחדש במינו באלף לא במיל דשילימ וס"ם לא מהני אם לא בדרך שנתבאר בא"ך ב"ד ק"י אות נ"ז ונ"ז וע"ש במימן ת"ב . וע"ן פני יהושע בקרא למסכת קירושין ויש לי קונסרס מיוחד על יה נקרא פרשת דרכים וכאן אין להאריך ואשרי מי שנזהר ובעי'ה הדורות חלושים וא'א ליוחר כ"כ כזה : תצ יש עט"א וסיסן וישבות המן ממהרת באכלם כר יהושע ה' עיין קידושין ל"ח ב': (א) ובהש"מ

עם"א ועפר"ח הביא ראיה ממנילה ה' ב' ורים שאסור במלאכה וחה"ם מותר בדבר האבד וכיש

רק להשיב לשואלו דבר אבל כוונתו שלא לצאת ומ'מ מה שמביא ראיה מברכת המזון בסי' רפ'ד קבה דהוי ד'ת ומלולב בתרנ'ת שפיר דהוי בשאר הימים דרבק ועא'ר כיון שאין הגדול אוחז הלולב יע"ם ועמ"א אום ה' ופ' ומבמע להלכה דיעבד אם אמר היום כך וכך סופר אח"כ בברכה דבתמא כפירושו במכיין שלא ללאת ועפר"ח ועח"י ט'ו דל' המחבר אינו יכול. הלולב יע"ש ועמיא אות ח' ופ' ומשמע להלכה דיעבד אם אמר היום כך וכך סופר אחיכ בכרכה דסחמת כפירושו שמחין שלא ללאת ועפריח ועחיי שיו דלי המחבר אינו יכול לחזור ולרנית בברכה משמע דאסיר לברך וכמים המיה ה' דאף דהלכה דמלים לריכית כוונה ברכה ספיקו לקולא והומר לא השא לכביי יע"ש. ואם אמר הימים ולא השבועות לכאורה כ"ס לברך במא מלות לריכות כוונה ובמא לא ילה בימים להוד עמ"א ד' ופריח כאן ול"ע: (ח) וסיים עש"ו ועח"י אות ח"י העולם נהגו להקל . ולכה דה"כ הדרא קושיא לדוכחיה דמה ספק בייך כאן כיון דהשפירה היה כראוי רק הברכה ספק פשיעא שפק ברכות לקולא אף למ"ד כפירה ביה"ז ד"ח ועמ"א אות ו' דמנה בלא ברכה ילא ובצלמא או השפק בספירה עלמה שפיר למ"ד ד"ח חוזר וסופר ומברך ג"ב כמו בק"ש בש"א וע"ש בש"א אות א ומיא וע"ש ועא"ד וע"א מוכריא דופשה הולק ואותר אף בחול כן וע"א חה"ד כ" דבהול סופר אחר קידוש וע"ש. הפשיר העולה ואותר אף הוותר לף בחול בן ע"א ההר ביהי שמא"ד היה במבועות במ"ב הא במורה הוי כלא ספר כל וסופר בשלה ברכה מא"ד כ" במור במור היום במיד במור ולא בשבועות ועח"א אות כ"א וכי מיהנין כשחל בהול יום במידי כוברות ולא ברך ב"א מהות ביה בשור בשלה היום בברכה עמ"א ד" ומשתע ר"ב עשה בשבועות ולא ברך ב"א מהות ב"א ב"א בושר המבר ב"א ביה וביה בברכה וע"ץ במור המור ביה בבועות היא הוו בבולה להור ב"א ב"א ביה המבר בשלה היום בברכה וע"ץ במ"ד בולה לחוב בשלה בלא ברכה אין מעבב וסופר בשלה האין התבר בש"ח בעלה אין ממבר בשלה האין התברה במ"ח הם בכר בכ"ח אם בריה מש"ד בע"א ועמ"ד בלה אין ממורן בהפלה האין בנילה עם" הבלה באין בנילה לחוב עם"א ועמ"ד בר"ח בלילה אין ממורין בהפלה האין בנילה שה בילה ביה בלו בריה האין במבלה בהירן בע"ח בכלה להוב עם"ח בעלה לחובה עשר"ה משא"ד בע"ח בלילה אין ממבר בחולה באין בנילה שלי בכלה בל"ח בעלה האין מום בכלה בכלה מהורין אותר אם ערבים בעברות בע"ח ועמ"ל בר"ח בלילה אין ממורין בהפלה האין העביה בכלה בליה לאין בעב"ח בעלה האין בעברה בשלה באין בעלה בל"ח בעלה האירון בעב"ח היב"ח בעלה היו עמ"ח בי"ח בעלה הוא בלה האירון בעלה בעלה האירון בעלה לחובה עשר"ה משל"ה בל"ח בלילה אין מתבר בה"ח בשלה בל"ח בשלה בל"ח בעלה בל"ח בע"ח בשלה בל"ח בשלה בל"ח בע"ח בשלה בל"ח בשלה בל"ח בשלה בל"ח בל"ח בשלה בל"ח בל"ח בשלה ב"ח במ"ח בשלה בל"ח בל"ח בי"ח בשלה בל"ח בב"ח במ"ח בשלה ב"ח בב"ח במ"ח בב"ח במ"ח

למיד ההימ מלאכה מדרבנן אסור. קשה קצת דמגילה גמי רצו שהא אסור במילאכה מדרבנו וקראו יים ואי דברי קבלה חמירי הא לא קבלו אלא מעצמם היה רוצים לנזור איסיר מלאכה. עחיי די יים בשבת אומר הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו שבת מוב ומנוחה לחי העולמים ולכאורה מנוחה לא קאי רק אשכת דבנוסח ספרד אומרים יום המנוח בשבת ולא ביים כי אוכל נפש שרי ושבת רק מנוחה א'כ ראוי יאמר שכולו שבת ומנוחה ומוב (עיין אה'ע כהן אחר שם הכינוי או ליב משה והבן) ואיר ז'כתבהמנה. לומיר כא ביי ובסומות יאמר כשחל בשבת הרחמן ליום שכולו שבת שכולו שבת המנוח וייבו אם הכינוי או ליב משה ביים יום מוב מקרא קודש ובחדמ מקרא קודש היינו אפשר ביילה ויבוא בעדות נים ברתנו כבר אמרו באתה בחרתנו ע"ז כתב הר'ב שא'א מקרא קודש ביים בייעלה ויבוא שבאתה בחרתנו כבר אמרו באתה בחרתנו ע"ז כתב הר'ב שא'א מקרא קודש ביים בייעלה ויבוא ואף בחה"מ ביעלה ויבוא אף שלא זכרו מקודם ועיין במור אבל במוסף ובאתה בחרתנו ול דדוחק לפרש כן והר'ב לא דק במלה נע"ז ב': (ג) עש"ך עמ"א בלבוש רמו משך תורא שמשכו ול דדוחק לפרש כן והר'ב לא דק במנהג וע"ז ב': (ג) עש"ך עמ"א בלבוש רמו משך תורא שמשכו במדברא במדבר ה'ה פסל הזה וע"ד ב'י ובמרי מבכפא קדשוהו ע"ז הרבת בסף? כמ"ש וכקף הרביתי והרב עשו לבעל פסל במודה ומותר הוא לקרות בפסח (עבידה בככורים היה מנהג קדום כמ"ש בעבודה וחמאו והפסידו עבודה ומותר הוא לקרות בפסח (עבידה בכנורים היה מנהג קדום כמ"ש אין שבת חה"מ קורין כדר ובמארם ביום ה' או שבת קורין פסל בשבת חה"מ והמעם שלעולם בשבת ה"א מוקר בא" שור או כרי קורא בשני ז"א בחד"מ והמעם וה"מ בי שדל הוא ב" בו" מוא שיש בו שלש רא ברי קורא בשני ביום שלאחריו פ' שדילג כמו שמע והיה בימן וה וה" וות"ב לא היין וא"א זמן שאין רגל בש"ע יבשור על היין וא"א זמן שאין רגל בש"ע יבת אורנים מאונין זיה ווח"ו וה"מ באור במ"ע שורה ב"מ מים באור ב"מ הוא מים אורנים כו" ול איקרא בח" זמן עמ"א במ"ע במיל וווח וות"מ התב"מ בה"מ שולה ב"ע הוא מ"מ אחרונים כו"ו מל הבשת ה"מ מולה בח"מ בולה מולה בח"ע מולה בח"מ בולה מלה ב"לות הביש משה מלה המעם דב"ם בחול אין רבות לאו בעלמא ומילה ברת פשיםא שדוחה בי מעם והה מ"ע משה ול"ז להים בחום ביום בות מעם בתב מלכ על"מ מ"מ בארו המים בות משם ביום בות מעם בתב מלכ על"ם ול"מ מולם בות משם אונות במום בות משם בתב מלכ ביום ביום ביום בות משם בות מות ב"מום ביום ימן עמיא באית היי, מיי שיכה בחישין לביט וקפון טל בטי שם אחוד טכו יום בטחל הכון למיי בטון מיים ליכון מיים ליכון מיים ליכון מיים ליכון מיים מיים בחול אין רבותא דיים לאו בעלמא ומילה כרת פשישא שדורה כרי עיש והנה יים עשה ולית זבתים לים שבת קליב ער"מ זול פים מהי מוצ, והמיא כתב מעם בשבת אין קפידא כיכ כרי ומיש מענין הפיומים עיין לבוש כי אהיביך בשבת חהים יסון רש הגדול ופיומ יום ז'י ג'יכ יסדו ריש הגדול . ויום ליבשה כשאין גאולה אחרת אומרים יום ליבשה קודם גאל ישראל וכשיש גאולה אחרת מקדימין יום ליבשה קודם שירה חדשה יעיש: (1) ולא עמיא ועי סימן ישראל וכשיש גאולה אחרת מקדימין יום ליבשה קודם שירה חדשה יעיש: (1) ולא עמיא ועי סימן תרס"ג ובדים כזכ הטעם שחלוקים בקרבנות ועניח כתב המעם הואיל וגומרים הלל. ומשמע דוקא לחתום הא באטצע אין מוכיר בברכת על התורה יא ים מקרא קודש היעו גוסת ספרדים ואנו בתפלה הוא . ועיין בסידורים נסחאות ברכת על התורה ייא ים מקרא קודש היעו גוסת ספרדים ואנו בתפלה הוא . ועיון בסידורים נסחאות ברכת על התורה יא יים מקרא קודש היינו נוסח ספרדים ואנו בחפלה אומרים מקרא קודש ובעל העבודה יא רק חג פלוני זלא מקרא קודש: (ח) שיר השירים עמיא והגה איא אותו כ"א בשכת דוקא היינו או בשבת חדום או כשחל שבת ב"ם אחרון בו אומרים רו' וחל איא אותו כ"א בשכת דוקא היינו או בשבת חדום או כשחל שבת ב"ם אחרון בו אומרים רו' וחל הייו אומרים בח' אות ו' השרים . וקהלת איא כיא בשבת וה"ם או כשחל ששיני עצרת בשבת ולא ביום א' שחל בשבת . ובקחלת י'ה הואיל וכתיב תן חלק לשבעה ו'ל ניכ אלו ימי שבתא משיה אימרים אותו דוקא בשבת ומ"ם יאמרו ביום א' כשחל בשבת . ובשיר השירים דוקא בשבת שאיא עד שבת החמ"ם או יל שמרבים בחייםים של לכך שאיא עד שבת חת"ם או יל שמרבים בחייסים של לכך איא עד שבת חת"ם או יל שמרבים בחייסים של לכך בשבת ומנה ישראל תורה הוא: ו"עיין דים בשם אבודרהם בשבועת רות דנתניירה וכתיב בתחלת בשבת ומנה ביול לשבת ולשמנה ימי החג . ורות כמדומה נוהנין לומר ביום א' נעורים ומרבין במימים יותר וא"ה ובואר הסנהנ: (ב) שלא עמיא מברין עליה לא בשאר פנילות אף כתובה כהלכתה ומיב אפיה אין מכרכין ועד"ם . יים שחל בשבת מברכין עליה לא בשאר פנילות אף כתובה כהלכתה ומיב אפיה אין מברכין ועד"ם . יים שחל בשבת מברכין עליה לא בשאר פנילות אף כתובה כהלכתה ומיב אפיה אין מכרכין ועד"ם . יים שחל בשבת אומרים בסנחה ואני תפלות קורין נחדים . יים שחל בשבת אומרים בסנחה ואני תפלות קורין נחדים . יים שחל בשבת אומרים בסנחה ואני תפלות בהין מומור

מברכין עליה לא בשאר מגילות אף כתיבה כהלכתה ומיב אפ״ה אין מברכין ועד״מ. "ים שחל בשבת אומרים במנחה ואני תפלוני וקורין בסדר השבוע ועיין לבוש כאן ואי״ה בתצ״א יבואר בדין מזמור יתנו אם אומרים במוצאי יים ושבת:

תצ"א (א) ולא עמ״א אע״ג ברס״ג מע״ף י״ז מב״אר דמיתר ליהנות ממה שבשלו לו קודם שהבדיל מבור דמיתר ליהנות ממה שבשלו לו קודם שהבדיל אחר שכיי רצ"ה. וא״א פסוקי אליהו כ״א בס״ש לחול ואפשר ח״ה במ״ש לחה״מ ועא״ר עמ״ז: תצ"ב (א) בה״ב עמ״א ועא״ר ובתמים דעים סימן קמ״ו להתענות אחר שבועות גם כן ורא״ה מקירושין פ״א אי סקבא דשתא רולא ופ״ר ב׳ פירושים א׳ סקבא קלקול שמתעננים במאכל ומשתה כיר ב׳ סקפא כמו עלילה עלול וקרוב לחמוא כמו שתרגם עלילות דברים הסקופי מילין ואם זה בתיבות האריך וע״ש תומי ד״ה סקבא שבאין לשמוע הדרשה וכ״כ הב״ בישמה והוא בתמוח שונה יו עצרת בעצרת משאים השתא שאין דורשין: וע״ן לבוש

במאכל ומשתה כר ב' סקפא כמו עלילה עלול וקרוב לחמוא כמו שתרגם עלילות דברים תסקופי מילין ואם זה בבית כר יע"ש שהאריך וע"ש תוסי ד׳ה סקבא שבאין לשמוע הדרשה וכיב הבי בשמם והוא במקום שנוהגון לדרוש ה' עצרת בעצרת משאיכ השתא שאין דורשן: "עיין לבוש שמשתנה האויר מענין ובשבועות ליש זה ועאיר תצ"ד אית יא שיש שאין אומרים תחנין עד יצ שמשתנה האויר מעיון ובשבועות ליש זה ועאיר תצ"ד אית יא שיש שאין אומרים תחנין ואד את ג' ועסי תכ"ם: (נ) מיד עמיא ועיין לבוש מברכין מי שבירך אחר אשרי קודם יהללו והסית ביר השין לא אמר יהללו. ומ"ש מי שענה אמן כו' ומים אין חוב עליו מנחה השיץ בין גואל לרופא. ובתקסיח ברית מילה כנהיג יע"ש. שיין המתענה מיש אות התפלל בקול הו להתאבל בקול בין להתחבלל בלחש אפיה איא נוען בצת מהקהל וכשאין בישרית וכיש בשאר ימי השביע בשחרית דעתם להתענות הוי תו שליה ציבור איב ניהל אוך קורין בשחרית וכיש בשאר ימי השבוע בשחרית דעתם להתענות הוי תו שליה ציבור איב ניהל איך קורין בשחרית וכיש בשאר ימי השבוע עד שבועות אם מותר לעשות ריקודין של רשות: (ב) הכל עמיא כשחל ר״ח אייר בשבת מותרין ע"ד שבועות אם מותר לעשות ריקודין של רשות: (ב) הכל עמיא כשחל ר״ח אייר באבת מותרין לישא ערב שבת דבשבת אין נושאין נשים עיין אה"ע ס"ה. ועפרים כשחל ר״ח אייר באחד בשבת שתי שלפני ליג בעומר וכלא הוא לבד ערב אומרין ופשום הוא דוקא ר״ח בשבת דיש בו שתי קדושות עב"ח ועסי תכ״ח במות השבוע או הוב או לבד ערב ומלא הוא לבד ערב ומ"כ שאיא תחנון אף במנחה שלפניו אין נופלין עסי תקפיא משאיכ בשאר ימים שאיא תחנון אף במנחה שלפניו אין נופלין עסי תקפיא משאיכ בשאר ימים שאיא תחנון אף במנחה שלפניו אין נופליו איל מיא וויש שאיא מוצור לאקף יש מקומות אומרים לבצוח של בר ביום שאומרים בעל אומרים לנצוח ענים מל ה"א ווא שרא מומר לאק מיש מומר לא באי ווש שאיא מומר לאבף בכל יום שאיא תתנון ומבתנים כתבר. ועח"י אות ו" דבותר בלילה ליב בערב שלמחרתו ליג בעומר בע"ש לכאורת מים וראוי להיות מים וראוי להיות בעומר בלילה כא ביום ליג בעומר בע"ש מותר לשות מ"ש מותר בלילה כא ביום ליג בעומר בע"ש מותר לשות מ"ש מותר לשות מ"ש מותר בע"ש מותר לשות מ"ש מותר לשות מ"ש מותר לשות מ"ש מותר בע"ש מותר בע"ש מותר לשות מ"ש מ"ש מ"ש מותר בע"ש מותר בע"ש מותר לשות מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש מותר בע"ש מותר בע"ש מותר בע"ש מותר מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש מ"ש

ייד ותפילון בהה"מ עברי ל"א ט"ו ב" וכרי כ"ה במ"א אות ליא לחלון קודם הלל ושין אחר הלל ובהה"ת סיכות הב"ן ג"כ קודם הלל ועיין לכוש משמע קודם מוסף ועה"ר שם. והלבוש כאן כתב להלצן קידם קריאת פ' המוספין ובסוכות קודם הלל שד' מינים רומזים לד' פרשות וא"כ יחיד שאין לו לולב יסיר אהר, הלל לדעת קמ"א ולבוש בסימן כ"ה ול"א ומ"מ העולם נוהגין להשיק בין באין לו לולב יכור אחר הלל לדעת רמ"א ולבוש בסימן כ"ה ול"א ומ"מ העולם נוהגין להסיר בין בפסח וסוכות קודם הלל כי רוב ס"ל בתה"מ אסור בתפילין ועבו"ח מ"ע מפאלו ז"ל ועיין לבוש כאן הפ"ץ לא יברך בקול רם ר"ל במקום שהש"ץ מברך על התפילין בקול רם להוליא מי שאין בקי ובהה"מ לא ישבה כן ואפשר זה כוונת הר"ב בל"א קלת יע"ש: (ב) אין עט"ז בספרד אומרים בי"ע הג המאח את י"ע מקרא קודש כבסי "תפ"ז ובאשכנו א"א מקרא קודש כלל רק מקרא קודש בי"ע ובחש"מ ג"ב מקרא קודש וכעבודה ב"ע ומנהגינו שלא אמרה אל למר מ"ש כלל רק מקרא קודש בי"ע ובחש"מ ג"ב מקרא קודש ובעבודה קשה מ"ל מקרא קודש ואת מתרא קודש לא בי"ע ואח"מ מחלי ויבוא בעבודה קאר מולי לב במושף אומרים מקרא קודש כמ"ש הב"ח מלוה למ"ג להב בא"א את י"ע בעבודה קאר מוש ומ"מ אמאי לא כתב שא"א לא י"ע מקרא קודש ובלבוש כ"ב בל"ל הל בי"ע ולא בהה"מ ובש"ע מקרא קודש שהרי מהגין להזכיר מקרא קודש יע"ש וחינו במושף אחר והקלבהם וביום הפביעי מקרא קודש שהרי מהגין להזכיר מקרא קודש יע"ש וחינו במושף וע"ש ומקרגיו לומר הג פלוני זמן כו" מקרא קודש ומדלנין י"ע בין ב"ע שהרית ומוסף והה"מ במושף אלל בעלה ויבוא בפאמה בהרמנו או בעבודה א"א רק הג פלוני זכרינו כו' ומדלגין מקרא אל ביעלה ויבוא בפאמה בהרתנו או בעבודה א"א רק הג פלוני זכרינו כו' ומדלגין מקרא הדש עב"ח ב"ד ול פ" אמור דהפלה בחול הבלה בחול הדב" עב"י בשה הרמב"ן ז"ל פ" אמור דהפלה בחול יופה פיפה זיפות בכחתה כחלמתו מו בשנחים מיו לק תב שמוני זכל כי מחור דתפלה בחול קודם עפר'ח: והגדו מעם מקרא קודם עב"י הפ"ז בגם הרמב"ן ז'ל כ' אמור דתפלה בחול דרבנן (דלא כהר"מ ז"ל עבי' ק"ו) ובי'ע י"ל תפלה ד'ה להקבן בבית ה' לקדב יום במפלה בפרהפנ"א יע"ם משמע דבשינן מיה עשרה גדולים י"ג שנה וב"ש הענין פרהסוא באקיע הבא על עבו"ם וכן ויקה בועז עברה נבים כל פרהסיא עברה מבמע (רבים הוי בלבה) ולפ"ז ראוי להוש לזה ולהדר אחר גדולים שידוע בהביאו ב"ש עיין מ"א סימן כ"ה ז' וקו"ט דבדברי סורה בעיק בידוע שהביאו ב' שערות . ואי"ה במ"א ב' יבואר עוד : (ג) ההחלל עע"ז שנים בשיק בידוע שהביקו בי שערות . וחייה בת ח בי יכוחר עוד: (ג) דו היצל עם ד עב'י זה טעם המדרש ובערכין יו'ד ב' הטעם דפסח אין חלוק בקרבנות משא"כ סוכות ועא"ר אות ו' עוד טעם יע'ש. ולענין הפסקה עסי' חש"ח ס"א וחל"ג ס"ד דמיום השלישי ואילך דינו כר"ח בזה ועסי' הכ"ב במ"א ז' ה"ה בפסח ובשנים שהגיעו לחינור סגי ע"ש :

לכן לבפשירין עט"ז והנה יל בניסן נגאלו ובניסן עתידים לנגאל והדבר אלוי בחשובה כי אמ נקראים בנים למקום ולא כעבד שמכרו רבו וראיה מדחמית מהים כו' עיין פרשת דרכים להמ"ל יפה יע"ש: (ה) ואין עט"ז כרב גידל שבת כ"ד ב' ועסי' רפ"ד וחכ"ה דבזה הוא דקיי'ל כרב גידל דלא מצינו כלל נביא לר"ח ולחה"מ ומ"מ בחה"מ סוכות מזכירין י"ש בהסטורה זקיי ל ככל גדדל דלם חנינו ככל לביח כד ה ונחה"מ וחנים בחסימ סוכות מוסירין ייש בהסטורה בברכה על החודה עמ"א מות א חייה שם יבוחר: (ו) והעש עמ"א מסקנחו דאין לכרך על שום מעילה אף איכה רק אסתהר שכחובה כהלכחה וחיקונה ושאר אף כמובים על הקלף אין מברכין ובשני אם הי ליה (ראוי להיות ל"ד) כהב חהלה איכה מברכין במנהגי מהר"א מירנא זיל הואיל הוזכר בחלמוד סוף מענית ועוד דהש"ן משמיע לרבים ולבוף מסיק שלא לברך הואיל ואין מבובר על קלף והיינו אף איכה אין מברכין שאל"כ היינו כותבין על קלף ש"מ דאף כחובה ואין החיבר אין מברכין שאל המוכר של היינו אף איכה אין מברכין שאל"כ היינו כותבין על קלף ש"מ דאף כחובה כהלכתה אין מברכין רק אסתר וכ'כ הח"י אות י"א וכן נוהגין כמדומה . ועמ"א אות ט' וספק ברכוח לקולא

רצא (א) לא עט"ז עב"י וחום׳ פכחים ק"ב מבילה ל"ג ב' יע"ם ולא כחב כאן במ"ם לי"ט אין מברך בשמים שכ"כ בחע"ג יקנה"ז ובשמים לא ובב"י י"ל קלח . ומי"ט לחול

אין מברך בשמים שכ"כ בחע"ג 'יקנה"ז ובשמים אל ובב"י י"ל קלח. 'ומי"ע לחול אימרים פסוקי הישועה הנה אל ישועחי וכ"מ בלבוש באין משנה רק שא"א נר ובשמים ומה בכך דלים כאן ברכה לבטלה עסי' קפ"ח במ"א אות י"א . המחענה ת"ח בשבת במ"ש מריח בבשמים אף להמחבר בחרכ"ד ועמ"א וט"ז שם א' דאין מברך דריה מחענין מ"מ בשבח דעלמא אל פלוג ומודה המהבר . והמתענה בר"ה וחל יום א' במ"ש י"ל ג"כ מברך על הבשמים ועמ"א חקל"ז דאין להתענת שני ימים ולילות רלים בר"ה יע"ב : וד"ע אוחרון שאין המדיך מדיק דבורך על הבשמים אם מכוין להוציא אחרים עבי' רל"ד בט"ז ומ"א במ"ש יוה"כ ושבת אף לדידן דנוהגין הבשמים אם מכוין להוציא אחרים עבי' רל"ד בט"ז ומ"א במ"ש יוה"כ ושבת אף לדידן דנוהגין הבחמר לבריח דלים ברכה לבטלה כמ"ש הפ"ז בתרכ"ד משמ"ש ושא"ר תרכ"ד ואי"ה שם יבואר . כהמחבר דמ"ש ואול מו"ש לחול או במ"ש להפ"ש להפ"ש להול או במ"ש להול א במ"ש להול א במ"ש להול אה במ"ש להול אה במ"ש להול הנה"מ לומרים של הכל המ"ש להול אה במ"ש להול מהנה עיין לבוש ס"ם מ"ל וחל"ד יע"ש וכן ראוי לנהוג בזה : במ"ש מתבר אומרים וחודיענו וחגינת הרגל דנוסמ ב"ש המתבר אומרים וחודיענו וחגינת הרגל דנוסמ ב"ש ב"ש המתבר אומרים וחודיענו וחגינת הרגל דנוסמ ב"ש

מ"ט המחבר אומרים וחודיענו עיון כי' חקל"ט בר"ה אומרים וחודיענו וחגיגת הרגל דנוסת הכי איהא יע"ב בע"ז ובמנהגים בלי כחבנו מזה :

תצב (א) מיד עש"ז נוהנים במברכים בה"ב בשבת ראשון אחר ר'ח אייר ואם חל ר"ח אייר בכבח מברכין בה'ב ה' בו בשכת הבא ומסיימין בה'ב בערב ל'ג בעומר שהוא י"ז אייר וטיין טולת שבת בשם דרשות מהרי"ל. ואז קורין ויחל ומפטירין דרשו במנחה וא"א א"מ אף במקום שנהגו לאומרו בתענית מ"מ הואיל ולמחרתו ל"ג בעומר א"א תחנה ולא נפילת א"מ אף במקום שנהגו לאומרו בתענית מ"מ הואיל ולמחרהו ל"ג בעומר א"א תחנה ולא נפילת אפים במנחה ועמ"ם אי"ה בהצ"ג מזה מילה בה"ב עבי' מקס"ח ומ"א בם אות י"א בשם לבוש כאן דעניית אמן א"ל החרה ואוכל על ברית מילה וקיבל במנחה לריך החרה ועמ"א ד' ואי"ה שם יבואר עוד: אבור ההדיוט הכוחב יש לי בכאן הרהורי דברים וקלת ספיקות אמרחי הגני פורטם אפיהה וירווח לי . דע בתענית בה"ב הוא כת'ל לומר ויהל בהריח ומנחה בציבור ומפטירין במנחה דרשו ואומרים עינו הב"ץ בין גואל לרופא שחרית ומנחה ויחיד רק במנחה בשומע הפלה . וא"א ענינו ואין קורין בהורה כ"א כביש בבית הכנסת עברה במתענין ומבלימין בשומע הפס"ז הקס"ז במתאנין ומבלים עד צ"ה א"מ שנים הקס"ז במתאנין ומבלים עברה במתאנין ומבלימין עברי במתאנין ומבלימין עברי אף שנים און מדקדקין אם יש לו ב"ש עברה גדולים במתאנין ומבלימין ומיהו כל בהגיע לי"ג בים אין מדקדקין אם יש לו ב"ש עמיה פותן כ"ה דקוי"ל ברכה בא"א עובר בלא חשא הדברות הב א" בדבוע כל שלון נותר כתב במ"ח בי"ל ביות בוני בולו במ"ח ביותר ב"ל בלא עובר בלא חשא הדברות הב א"ל בדמינו כל שלו עברה במ"ח ב"ל ב"ל ב"ל ביות בוכני בחום בוני בלא המה בהביות בל שלו עברה בא"ח ביותר כל אלא עובר בלא הוא עדרה בתותר בא"ל ביותר כל אלא עובר בלא הבהרות הב א"ל בדברות כל אלא עובר בלא הם ב"ל ב"לה במ"ח ב"ל ב"לון בל אלא עובר בלא התה ב"ל ב"לה מה בהרות הב א"ל ב"בונו כל אלא עובר בלא הבהרות הב א"ל בדברות כל אלא עובר בלא ההוא עדרה בשו"ח פה"ג כימן ל"ז דג"כ אין קורין במנחה ואף בבהרית רק פ' הבבוע כל שאין עברה שמתטנין ולקמן א"ה אבאר מזה ומ"ש סליהות אומרים אף שאין יש עשרה שמהענים רק

שלפני לות ול מתן איים בל החם ותיש של מתורים להף שלון יש שברם מתמעים לק שלון הלותן איים לבלר מחם ותיש של מנות בלחות מתחים להם להוד מדי של שלות בלים להוד מתורים בשלחת ובמחות של איים בשלחת השלפני של של הבל בל בשלחת במחות השלפני וישבו של איים בל החם מתמעים בשלח מתורים להוד מתורים בשלחת המנות במחות של הבל הוד של מתחים בשלחת המנות במחות של המוד בל מתחים בשלחת המנות במחות במחות במחות במחות מתחים של מתחים בשלחת המנות במחות במחות במחות במחות במחות בשלחת במחות במות במחות במות במחות במ

Pri Megodym Tom III. 15 אם (פרי מגדים ח"ג)

נישואין כלילה שלפניו: (ד) בעל ברית עמ'א ועח"י אות ח' וכ'כ הפר'ח דמכואר בב"י סימן תקנ"מ

אשה מותר מליג ואילך היינו לדעת המהבר אבל מנהגינו אינו כן וכמיש המ"א אות ב' ויבואר השם מותר מכיג וחיק היינו לושם המחופר מכי מהשבים היום לד קחי דליד בלימים מתו לקמן היים. וח"מ הלבון שכתבו הפ"ז בהו פסקו חלמות היום לד קהי דליד בלימים מתו הלמתור. ולפיז הין ליום ל"ג בעומר בום מעלה והבבי דמ"מ ביום לד מהו רק מיעום ופסקו מלמות בהצי יום ודוהק. הבימה הב" הוא מה באומרים בשם המום" דמלמידי ר"ע מתו ליג יום שלימים דהיינו ביום בה"א תחוב לא מתו א"כ כשתוליא בנים ימי הפסח דהיינו מיום במי יום פניתים יום של כום כנו מי ממום למי מון של כל במחלים בפפן ימי משפח דהיים מום של כל פסח ועוד בבה בבחות וב' ימים ר'ח אייר ויום א' ר'ח סיון בלא מהו א'כ הרי נכלרו ל'ג שלימים שמתו ולפ'ז מתו עד עלרת. וא'כ לפ'ז ים בני מנהנים. א' באין מסתפרין מפסח עד יום ל'ג בעותר מהין סי' על בפסקו מלמות בו ביום דז'א אנה סי' על מנין הימים שמתו דהיינו שמתו ל'ג בלימים ומתאבלין ל'ג יום מפסח עד ל'ג ומקלת היום על מנון הימים שמתו דהיינו שמתו ל'ג בלימים ומתאבלין ל'ג יום מפסח עד ל'ג ומקלת היום ככולו ומסתפרון ביום ל"ג עלמו ומבם ואילך מותר להסתפר וליכא אבה וי"א להיפך דהיינו עד ר"ח ור"ח אייר בכלל מסחפרין ונמלא מיום שני של פשה עד יום ב" דר"ח אייר יש בשה עשר יום ונגד זה מהחבלין עד בבושת ובין למנהג ה' ובין למנהג ב' מהחבלין ל'ג יום והיינו בל'ג בחז פסקו מלמות קבה קלת דביום ל'ד נמי מהו בבוקר כמ'ב לדעת המהבר גם מ'ם ממיל'א לדידן כל יום ל'ב אבור והו לא קשה קלת דלדידן משמע דמפסח עד עלדת מוהגין איפור דק ביום ל'ג גופא מקילין ועמ"ש במ"א אות ה' והי"ה יבואר עוד יע"ש: (ב) ואותן עמ"ז מ"ש דבל"ג פסקה המיחה לגמרי והוא דעת המהבר קשה קלת כמ"ש באות א' דביום ל'ד נמי מתו ולדידהו אפור לההספר עד יום ל"ד בבוקר כמ"ש המחבר להדיא ואי לומר למ"ש הר"ב ולאותן ולדידהו אפור להספפר עד יום ל"ד בבוקר כמ"ש המחבר להדיא ואי לומר למ"ש הר"ב ולאותן לא מתו ונשארו ליג בכלל נמי מסתפרין הוא עפ"י התום' דביום בא"א החנה לא מתו ונשארו ליג במתו מש"ה מחאבלין מפסח עד ל"ג בעומר ומקלת היום ככולו אבל לא לומר בפסקו באותו יום מלמות . ומ"ש מנהגינו בלא ליבא אבה ולא להסמפר מפסה עד עלרת רק ביום ל'ג בעומר לא מתו ל"ד שלימין ולמה מותרין סוברים באחר ל'ג בעומר לא מתו ל"ד בוקר ול"ע : בתוך ב"ש להמין ולמה מותרים ביום ל'ג בעומר ומלא לדיך עד יום ל"ד בבוקר ול"ע : בתר פר"ד בל מ"א ביו שבו" הקמ"ו יש"ש. עמ"א א' ריקידין בחלות ביו לשים בלא הביו להפך ב" מעמים עד ומלות בות יש לאום בעשית מלאכה באסורין וכ"ב הפר"ח וע"ש והא דובנו מפח עד עלרת אף להמחבר היינו מטעם השני של הסור מבום בפירה ועפכ"ח ולפ"ז אחר ל"ג בעומר ולאחר במיה בפירה ועם"א מפ"ז ו"ד בא"ח בממחימין בקידום ולאחר במיה בפירה יש להחר במיה בפירה יש להתוך במין ד"ד בא"ח בממחימין בקידום ולאחר במיה בפורה עם"ד ד"ד ל"ד ב"א"ח בממחימין בקידום לדידן כל יום ל'ב אסור ותו לא קשה קלת דלדידן משמע דמפסת עד עלרת מהגין איסור רק

תצד מאחרין כו' עפ'ו במשובת משחת בנימין בכוף הספר דין ד' בח'ת בממהימן בקידום עד הלילה ומ'מ ירחה דגם בערבית ממחינין כמ'ש הע"ז ז'ל דהא בהבילות ונדה י'א אם התפללו הקהל ערבית שכבר עשאו לילה כו' א"כ הא בעי חמימות מ"מ יום וכבמתפלל ערבית ומזכיר בתפלה יום השבועות מבע"י הרי הסר ממ"ע יום ועבו"ח מ"ב בש דיומת כה"ג זה טעות דהה אין מונין ביום א' : (א) וקורין עב"ז ועאיר ה'י וא"ר ה' ובלבוש שיקרה אחר פסוק ראשון ובחרבה מקומות נוהגין כמ"ב הפ"ז דאימרים אקדמות רודם פסוק ראבון וקודם הברכה ראבונה אבל יציב פתנם ביום בני נוהגין לומר אחר פסוק ראבין ת"ל בע"ז ומ"ה הוח ב' החם טעמה דמנוה לקבן בבית ה' בפרהכיה ולקדש היום בתצלה משה"כ בהבטורה יש"ש וראיתי במרץ מ ניסחהית בסידורים כתיב בהן מיקרה קודש בהפטורה בברכה על העבודה ואנו אין נוהגין כן וכאמור ובדפום חומש עם הרמב"ן ז"ל דפום וילהחרש דאר׳ף ובדפום מנעובה מלהתי כן בא׳א מקרא קודש בהפעורה והמנם בחומש דפום אמפערדם יותו אי וכיפום מנפוכה מנחתי כן בחיח מתק חוקה בהפפורה החיכה כוהמת יופים מצפפירה עם רש"מ ולי אבכנו כתוב את יום המנות הזה י"ע מקרא קודב יע"ש ואילי נוסה ספרדיים הוא וגם זה א"י למה כמ"ש כי למה יוסירו בהפערה מקרא קודב שפי משאר דברים ואנו פשישא שא"א בהפעירה מקרא קודב כלל. יש מיוחר בענון מאכלי בשר וחלב בכל מה בניחרון בכל השנה המבוחר בי"ד סי" פ"ח ופע"ה כלים המד הזה כל מה ביכולין לגדור גדר יוחר מוב וכ'ם מה במדינה ומנהג בקבלו ככר הוי כנדר :

רצה (h) וחוין עמ'ז עמ'פ בפהיהה והנה בהקי"ח במ"א האריך ואם נאמר דהואאה והבערה מ"ה הותר לגמרי רק מדרפנן אסור שלא לגורך כלל ועיין לכוש ויסים

הלבות יום טוב

דבעלי ברית הם הסגדקים ומנהלים ואבי הבן אף שאין מוהל ומותרים לגלת בערב שלפני המילה קידם כניסה לבית הכנסת וכ'ה במנהגים וכ'ב א"ז אות יריד דלא כשכה"ג בהנהות הב"י אות ח" בא ביום המילה יעיש. ואמנם מיש הפרוח מילה בשבת אף בחמישי מותרין א"י מנלן זה ובכ"ג ושב"ג שם והעיש כולם כתבו מילה בשבת מסתפרים ביום ו"שהוא ערב שבת וע"ו לא הולקין הא"ו והחי ומנון לופר שמותר בחמישי הייתר בשבת יש להתיר בעיש קודם חצות עסי רניא במיא אות החי ומנון לופר שמותר בחמישי מילה בשבת יש להתיר בעיש קודם חצות עסי רניא במיא אות הי ורליב יעיש מ"ש הר"ב או מל בנו היינו אבי הבן שנימול מאחרים ובעל ברית הוא הכנדק התופם התינוק בשעת מילה עסיא תקנ"א אות ג' אבל המביא והמוציא לא ובמנהגים שלי כתבתי . ועיין תענית כיו ב' ובחמישי מיתרין מפני כבוד השבת ולקמן תקניא ס"ג משמע דמילה בשבת אין ועיין תענית כיו ב' ובחמישי מיתרין מפני כבוד השבת ולקמן תקניא ס"ג משמע דמילה בשבת אין לנדה כיא בערב שבת קודם הצות לא כרפושי: (ה) פיהי עפיא ועפיש פצ'ו א' שאלת ה'ה פיון חל בא' בשבת אם פותר לפפר בערב שבת ויראה דפותר כפו ל'ג בעופר ביום א' דפותר בעיש ה'ה כאן ועפר'ת ה'ח אייר באחד בשבת אין לגלה בערב שבת וא'י פג'ל. גם לדידיה כל ה'ח פיון עדיף כאן ועפר"ח רוח אייר באחד בשבת אין לגלה בערב שבת ואי מנ"ל, גם לדידיה יל ד"ח סיון עדיןף מפי שפוסקין או מלהתאבל. ומנהגינו לא ברירא לי כי ממ"ז משמע דמיקל לאחר לזג בעומר בתספירת ואנו נוהגין אימיר וממ"א משמע דמני ימי הגבלה מותר לא מרוח סיון וצדיך ליישנ מנהגינו שנוהגין היותר מר"ח סיון לחשוב הל"ג יום. כתב בכ"ג מי שעבר ונשא אשה בימי ספירה אין קינסין אותי. דעכ"פ מצה קעביר משא"כ מי שמסתפר בימי "ספירה קינסין אותי: (ו) מקצת עמ"א. דע כי לא תתנודדו היי ד"ת כי הכ"מ בה" עמ"א בי"ר הוצרך לתרץ דמש"ה לוקה על הגדידה דלאו מפורש משמע דאגודות גמי בכלל הלאו. ושם ביאר דהר"מ ז"ל נמי פסק כרבא בינמות י"ד א' דוקא ב"א האד בעיר אחת פלג מורין כן ופלג מורין בהימיך אסור ועלח"מ שם בימיד בינית ב"ח בינים ביל לאון מוור שרי בצינעא ואף פרהסיא לא אמור בינית המתלוכת ברבון לא מים בילור מוור בינים בינית המתלוכת ברבון לא מ"ה נול המי בינית אוף פרהסיא לא ממור בינית היא בינית בינית בינית בינית המתלוכת ברבון לא מ"ה נול המור בינית אוף פרהסיא לא ממור בינית הברידה דלאו מפורש משפע דאנודות גפי בכלל הלאו. ושם ביאר דהר"ם ו"ל "ל נפי פסק לרבא ביבשות י"ד א דוקא ב"ד אחד בעיר אחת פלג מורין כן ופלג מירין בחיפוץ אסור ועלח"ם שם ופי"ח. ומ"ם יש לראות הא דמבואר בזר תם"ח אם דעתו לחזור שרי בצינעא ואף פרחסיא לא אסור אלא פסני המחלוקת דרבנן לא מ"ה כלא התנודדו אלא ע"ב הואיל ובאקהאי ולפן שנה היא פאן לעירות ומנילה דהוצרכו לתרץ דכפרים כי "ה ינינו דהוי כפו קבוע שבכל שנה בא לעירות שלא לעשות מלאפה בע"ם או הסים משום אנודות דלפי שנה הוי אלא מפני המחלוקת דלא לייתי שלא לעשות מלאפה בע"ם ה"ם צעון תרי חומרי דסתרי אהדדי הנה בר"ה בדף "ד"ד ב" רשי ד"ה מקלי פויש דוקא בשדרה ונולגולת דלב"ש חוליא א" שתחסר מפמא ובסריפה כשחסר חוליא א" משריף בחסר חוליא א" מסריף בחסר חוליא א" מסריף בחסר חוליא א" היי כין "א" היי כין "א" א" היי כין "א" א" היי כין "א" א" המחל ב"ל ב" מלוקת שאין שייכות זה לזה אין פאן רשע כשאוחו ב" קולות ולא כיול משומה לכלמא הוי כלל המחין כר אבל התוס"ץ מא מורב ב" ומברת במא הבי ב" ומלת אפיל ב"ל ב"ל מלוקת שאין להבחין כר אבל התוס"דה הכסיל כתבו כל שעושה מחמש במקן במץ שהים אול אבל ב"ל ב"ל הללמא מפקם שהים ביאון לב"ל במור הביא בי שימים לא בל התוס"דה הכסיל כתבו כל שעושה מחמש במקן שהים הלא הוי כיל הדמין כר אבל התוס"דה הכסיל כתבו כל שעושה מחמש במקן שהים הלא הוי כיל הדמין כר אבל התוס"דה הכסיל כתבו כל שעושה מחמש המא הוא אפיל במין הלכתא להוא הוא הוא דאתחיל שהיסה בתורבץ משהו ונבר" בפים שחיםה בשא הלכה במאן לא הוי כיל הדמין כהוד הוו במא הוא בו בי" ב"ל הוא בר"ל במיו עום להדמי בי" ב"ל אול בצורת בי" ב"ל הוא ב"ל ביו עום לא כי הוב או בר"ל ביו בי"ל ב"ל וב"ל ב"ל הוו של בצור הוו בי"ל ב"ל הוו בי"ל בי"ל הוו בי"ל ב"ל בי"ל ב"ל שו מולין ב"ל ב"ל ב"ל שו מהול ב"ל ב"ל בי"ל ב"ל בי"ל ב"ל בי"ל בו"ל בו"ל ב"ל בי"ל ב"ל ב"ל בי"ל בו"ל בו מולין ב"ל ב"ל בי"ל בו"ל בו"ל הוובר אלבר הלבר הובין לוול הוובר הובין לוול הוובר בהובי לוול בהובי בי"ל בי"ל ב"ל הוובר בהובי לבול בו"ל בו"ל הוובר הובי להובי הוב"ל הוובר הובי ב"ל הוובר לבר בה"ל בו"ל הוובר הובי לוות ב"ל ב"ל אות ה"ל ב"ל הוובר ב"ל ב"ל הוובר ב"ל ב"ל הוובר ה"ל ב"ל הוובר ה"ל ב"ל הוובר ב"ל ב"ל הוובר ה"ל ב"ל הוובר ה"ל ב"ל הוובר ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל

תצה כל צמ"א הנה בב"י רמוד בשם סמ"ג כל"ת ד"ה יא אמירה לככו"ם מ"ה כל מלאכה לא יכשה בצור"י ובי"ם כתיב ושבת ק"ו וניין לכוש רמיג וערש"י בים צי א' אמירה לככו"ם שכות מדרבגן
דלית יש שכות מזה ודרשא נמורה היא א"כ עיקר קרא ב"ם כתיב אלמא אימור אפירה בלאו נסי ומאי מבעיא ליה הסום פרתי ולכן פירש שבות דרבגן ונזרו אמו שבת ערכים שם ועסי
תקפיג כהה"ם צידד שבות במקום מצוה לנכרים מותר לומר הא י"ם לא דהא אסמכתא עיקר ביים כתיב : אכוד ההדיום הכותב ארמו לך כאן מעם עיין לעיל שיז סכיא מ"א כ"ד רצ"ו בש"ך אות
ד' ברי"ו סעות דהשמים בשר נכילה בשבת ובשבת מאי אירא נכילה ובתר ב"ם
ד' ברי"ו מעות דהשמים בשר נכילה בשבת ובשבת מאי אירא נכילה ובתר ב"ם

כאן הפירוש חוץ מהולאה והבערה וכפשוטו ולפ"ן לכאורה שירוב הלירוח א"ל בי"ט דהוי גזירה לגזירה ועמ"ח חקו"ח חות ג' וה' ולומר דמחוך ל"ח רק בהוצחה והבערה חבל בשחר לח וההיח דקי" חקי"ח וביצה כ"ח ב' חמין לרגליו לחו משום מחוך חלח הבערה מוחר מחוך ולית בם בישול דחמין לרגליו אין ים"ב וליח בישול ועי"ד סי' ק"ה בש"ך אות ה' ובהלכות שבת חה דוחק ומשמע דעכ"פ בבישול אמריגן מחוך עמ"א חקי"ח ויהיה הפירוש חוץ מהולאה והבערה אש"פ באינם בא"ל עלמם כ"ש בישול כו' ועמ"א והדברים ארוכים ואי"ה בחק"א ותקי"ח אבאת אש"פ באינם בא"ל עלמם כ"ש בישול כו' ועמ"א והדברים ארוכים ואי"ה בחק"א ותקי"ח אבאת פוד בזה . ועיין עולת שבת : (ב) קצירה עט"ז לידה אע"ג בהד טירחת הוי עובדין דחול שב"י אבל קלירה וטהינה קשה לתה לי טעמא שימנע משמחת י"ט בלא"ה דקולר לימים הרבה שבי קצרים זכת המים קפם נמה כי שעמות בימונע מבמחתי ע בנחים דקומר נימים הרכם ביו שלא לזוכך היום דאסור וי"ל מטעם הואיל ועמ"א ד' ומזה אפויה עםי׳ חק"י אום ע' כהדבב"א ז'ל בורר אסור בי"ע ועסי׳ שכ"א סייב דבשבת ג'כ אין טוחן אחר טוחן ומ"מ ברי"ב אייז"ן שם אסור ובי"ע שרי בכלי ועמ"ל הלכות חמץ ומזה פ"א ה"ג מגיה דטוחן עד דק כקמת אייז"ן שם אסור ובי"ע שרי בשבת מ"ה אסור וי"ע מוחר למ"ד טהינה מד'ם אטו ימנע משמחת י"ע וכה"ג לא הבו שאין דרך לרבות כ"כ בטחינת פלפלים ברחיים עב"י ולמ"ד טחינה מ"ה אסור ל"ע בטרינת פלפלין ומלה כה"ג ואי"ה לקמן יבואר עוד : (ג) אין עט"ז הר"מ ז"ל פ"ה מהלכות י"ט ה"ב ומ"מ שי"א שאין משמפין בב"ח. והנה י"ל, שביחת בהמה מותר בי"ט הא <mark>מהמר מ"ה אכור עפר"ח ראן ובב"י והיינו משא שא"ל כלל בי"ט דלאדם מ"ה אסור ה"ה כשמחמר אחר בהמה עמ"א רמ"ו אות י"ב ולבון המחבר משמע לכאורה מ"ה אסור והיינו י"ל מחמר</mark> <mark>ועב"י במ"ח ה' יבואר עוד : (ד) ואסרוהן עש"ז ריש ביצה ועבי' ש"י וש"ח בשבח במוקצה מהמת מיאוס ומהמת איסור יע"ש היכא דלא דחייה בידים יע"ש ועמ"א כאן אוח ו' ואי"ה</mark> יבואר : (ה) ומותר עכ"ז באולר פירוחיו ועלים בא"ל בירבום הא ב"ח לריך שירבום אסור להכין מי"ע להבירו ואי"ה במ"א ה' יבואר עוד:

ולז"א הפ"ז ז"ל דו"א דאף חולי שאין סכנה דוקא בבות הא מלאכה ד"ת בשני ע"י ישראל לא וע"י עכו"ס שני אף בא' ובאין חולי כלל בכחול משמע מהר"ב כאן במלת שאר חולי ה"ה בהחול בעינן קלח הולי הא בלא הולי כלל אסור בי"ט ב' ע"י ישראל וע"י עכו"ס ל"ע עסי ש"ז בבות דבבות וים בו לורך יע"ם : עוד אבאר לך שמ"ש המחבר ז ל בגליות שעובין מספק אין לשון הפור ולא לשון הר'מ ז"ל פ"א מהי"ט הכ"א רק מנסג כי בקיאין בקביטא שטופין מספק חין לשוך הסור ולא לשון הר'מ ז"ל פ"א מהי"ט הכ"א רק מנסג כי בקיאין בקביטא דירחא ולומר שכיון למ"ש בי"ד רצ"ד שאף על הספק אין לוקין מ"מ הרכיב מין ים יע"ש ובא לסחור זה כאן שאף מל הספק לוקין מ"מ זה דוחק ועמ"ש בפתיחה כוללת ודש"ה ואמנס י"ל דבא לומר להיפוך אף על הספק לוקין מ"מ זה דוחק ועמ"ש בפתיחה כוללת ודש"ה ואמנס י"ל דבא לומר להיפוך אף במקים שאין בקיאין ועושין ממנהג וגם מספק חורה לחומרא ולמ"ד ספק חורה לחומרא מ"ה אפשר לא סגי בנידוי עד דמלקי ליה מ"ר או להיפוך שאף לא"ח אל סגי במלקות ומנדין דוקא לא"א שאף על הספק כמי כן הוא וער"מ ז"ל פ"א מה"ע הכ"א ואפי" י"ע ב" ר"ה ועלה"מ שם ולפי מ"ב יש ליישב מלח ואפי" יע"ש והבן זה: (ב) אפילו עע"ז ועמ"א "א אובר מלאכה בצינעא או דאין מלאכה בדינעות וא"ד אם בו"א חברה המונד מונדי או המיד או המונד המידי מונדי או המונד או מונדי או המונד או דא"א מלאכה בצינעה וא"כ אף בע"פ מקום בנהגו נמי אסור או שאני זה דפשט איסורו בכל הגולה ואי"ה במ"א יבואר :

תצו (א) אין עט"ז האריך ותוכן כוונתו להתיר דגים שהם בקאבטי"ן מרובע ולבאר דברי לצד (מ) אין עמיז החוין חווכן כוחמו להמני זבים שהם בקוספין מחוכע ונכחר דכרי הראב"ד והרבב"א ז'ל והר'ב בהג"ה כמ"ש באות ב' ועיין אוח ו' משמע שסוחר קלת לכאן ואי"ה יבואר . וגם יש ש"ש בדפוש במ"ש מכא"כ באלו כו' מלת משא"כ לריך להגיה ולכחב וא"ש באלו שא"ל למלודה אסורים (ביבר קטן) אלו למה מוהרין . והיינו בסכר אמת ולכחב ואים בהלב שהדגים נשמעים אילך ואילך מבמע הבין בהמחבר בשסק כראב"ד המים . והנה הר"ב ז"ל בכתב שהדגים נשמעים אילך ואילך מבמע הבין בהמחבר בשסק כראב"ד ורשב"א ז'ל לחלק בין ביבר קטן דאסור בדגים דמכוסים מעין ומהוסרים לידה ובין אמת המים בס'ה אמה בת ו"ע ניצודים הם ממילא ואמנם מה שנרשם המגיד בפ"ב מהלכות יו"ע הז"ח בם ה חמה בת ז"ע נינודים הם ממינה וחמנם מה שנרשם המגיד בפ"ב מהככות יו"ע ה"ח" אין שם כלל רק לסיע להר"מ ז"ל דשרי ביבר קטן באמת המים ואמנם הב"י מחלק להראב"ד והכשב"א בין אמת המים לאמה המים ואמנם הב" מחלק להראב"ד הראב"א בין אמת המים לרה מאוד לביבר קטן דאסור ואמנם במ"מ שם אמת המים אפי ארוכה כמה כיון שאין רחבה כ"כ שרי היינו להר"מ ז"ל שאין מחלק בין ביבר קטן לאמה הוכרח לזה משא"כ להראב"ד ורבב"א אין זה מוכרח ונקיע בדף כ"ה א" דוקא אמת המים צרה במ"ה זה ששה טפחים וכמ"ש הב"ח ז"ל וכמ"ש הב"י ז"ל ועמ"א ו" ואמבר מש"ה השמיע הר"ב במ"ה זה ועב"י בזה . ואמנה מה שהביא הט"ז דברי רש"י הפשר לומר דביבר קטן ואין נידה אפ"ה אסור דגים דטורח שלא לצורך נמי אסור בי"ט באוכל נפש גופא אם אפשר מע"ט בלי הסרון כלל ואין לרה כאמה מ"מ אין לריך מלודה ומהבולה ואין מחוסר לידה רק מוקלה להראב"ד והרשב"א וכיון בלקחו מהחמול ונתנו שם הזמנה מעליה הוא ושרי . הא קהסטין במים ונתון שם דנים הרבה לפרות ולרבות ולפעמים לד מהם י"ל ודאי בי"ט מוקלים הם ואף אם הזמינם בפה מעי"ע ג"ע לפי מ"ש כאן ול"ד לסכר אמת המים דמעשה רב ואין לריך אמירה ולמ"ש באות ז" י'ל די בכאן בדגים הזמנה בפה . ולפי זה מ'ש בנמרא כ'ה א' אמת המים בדוקא להראב'ד ג'כ אין חילוק לשיטה זו וע'כ אמת המים בארוכה מאוד לריך בת שבה טפהים הא רהב יותר

גיכ חין חינוק נשיטה זו ועיכ חמת המים שחרוכה מחוד נריך בח שבה טפחים הח רחב יותר כיון דנשמע קצח לרהבה חו שע באורך ומחובר לידה וחהבולה משח"כ ביבר קטן וקאסטין מרובע אף שרחב קצח לית חהבולה וחבן זה . ואיה באות ב' זו' יבואר עוד:

(ב) אפילו עט"ז פירשחיו באות א' והקשה קצח על הר"ב במ"ש רחב הרבה דזה ודאי מחוסר צידה הוי והיינו בהרמב"ם ז"ל ואמנה המחב בוסק בהראב"ד והרבצ"ח חדלה כלל דנים עם היה ועוף בס"ז וא"כ היל"ל דל"ד לאמת המים שהביבר אף קטן רחב קצח הוא לפי חיי הב"י והב"ח ולמ"ש הט"ז באות א' הטעם משום מוקצה אפילו זרה כאמת המים מתי כל של עביד מעשה אסורין משום מוקצה: (ג) אפילו עט"ז מ"ש מ"ד ק"י עש"ך שם וח"א כאן אות ד' נעיין א"ר הי" של הקט"ז ואי"ה במ"ח יבואר בוחר מט"ז ועייו פר"ח וד"ח במ"ח וביותר לכן כל בלי אות ה"ח ב"ח וביותר ב"ד ועייו לכן כתב לפי באינו אל מנה נו ע"ם : ו"ד) הרמידורות עט"ז ועייו פר"ח וד"ח ב"ד"ח ב"ח בר"ח וה"ח במ"ח ב"ח ב"ד עוד ועיין לכום כתב לפי בחינו אלא מנהג יע"ם : (ד) המצודות עט"ו ועיין פר"ח וב"ח ואיר ואיז יעיש ולהלכה פסק הפר"ח וא"ר דשרי וכפסק הש"ע והנה אם אפשר למצודה לצוד כמה ב"ח זאיז ומצא ב" או ג' שם לכאורה י"ל דהוי ס"ם שמא ניצודו כולם אממול ואחיל א" היום שמא זו הניצודות אתמול ואם שלשה י"ל אתיל שנים ניצודים היום רובא איסורא וכולהו אסים שתו זו הטירות מתנות מוש בעוסיי לשל ב שם ביתיים היום לוכה מישות הוא אחרים החם לוכה מישות הוא אחרים ביתי בחימה בער המערבות בי"ד מ"מ היום החלו כולה הסור ול"ע: (ה) אווזים עע"ז בנמרא בער המערבות בי"ד כ' חירולים ה"ל דלמת מבכה כולהו כהושים ומימנע משמחת י"ט י"ל באותן שבנית מנושמש כ"צ ויודע שראוי עפר"ה ועיין הוח ה' י"ל כל דבעי זימון בעי זימון מעליא משה"כ כאן כעלקהם כחם נמי מוכנים הם אא"כ לקחה לגדל בילים אז אריכים זימון מעליא אסשר ועיין מות

צ' א' ד'ה חסום רק בשר אף כשר אלא ב"ם והלכתא הואיל ומדרבנן אסור ומהני ע"ת וא"כ בשל בשר נכילה כי"ם אסור דלית הואיל הא כשר שרי דהוי שבות דשבות ואת"ל שבות דשבות בי"ם אסור בלא מצוה וצורך גדול בשבת והעד מתקמ"ג חוה"מ זה למ"ד חוה"מ מדרבגן עיין סי" תק"ל משא"כ למ"ד דבר תורה יל ים וחה"מ דקיל שרי שבות דשבות אף שלא במקום מצוה ובשאר משאיכ למ"ד דבר תורה יל יום ותה"ם דקיל שרי שבות דשבות אף שלא במקום מצוה ובשאר איסורין משמע שבות דשבות שרי כנראה שהרי הר"ב אומר כן כי"ד רצ"ז שם באיסור לאו ואת"ל שאסור נקים מילתא דפסיקא דכשר שרי לפעמים ביש צורך והפסד גדול לומר לעכוים ב"ם הילך בשר של יבשל לצורכך. ועיין הכתב"ן זיל פי בא ובראים זיל והגה למדי ישה בצירי אמירה לעכו"ם מ"ז ומינה לכל נפש יעשה לכם בצירי נמי בשר גבילה הילך ובשל לצורכך לדידן דאמרי הואיל ובאמת למ"ד דלא דריש יעשה בצירי זה אסיר מדרבנן עכ"פ ונפיק חורבא לקילא והכן זה התויש עשה וביה"ש ליג שבות עב"מ צ' תום" שם קידושין ליג והבן וחק"ם מ"ז ז' והבן : (א) חוץ עמ"א ואולי מדלא כתב חוץ מלאכה באוכל נפש להשמענו דמילמול מודב שרי בפירות הראויין לארולה ביותו או"ם שישיע להם הפתור בפורות הראויין לארולה ביותו או"ם שישיע להם הפתור בפר מינו בעול למבולה מודה שני בירות הראויין לארולה ביותו או"ם שישיע להם הפתור בפר מינו בעול למבולה מודה שנים בירות הראויין היותו או"ם שישיע להם הפתור בפר מינו בעול למבולה מודה שנים אורכה במינור ביותו מדיד ביותו מודה ביותו או"ם שישיע להם המורה ביותו ביותו או"ם שישיע להם בחום ביותו ביותו ביותו או"ם שישיע להם בחום ביותו ביותו ביותו או"ם שישיע להם המורה ביותו ביותו של המורה ביותו או"ם שישיע להם בחום ביותו ביות לאכילה ביומן אע'פ שא'צ להם התירו הא דבר שאין ראוי לאכילה אע'פ שאין מוקצה כעצים יבשים לאכילה ביומן אעים שאיצ להם התירו הא דבר שאין ראוי לאכילה אעים שאין מוקצה כעצים יבשים על הגג ומטר עליהן ייל אסור לשלשל מארובה וציע וא״ה בתקכיב יבואר עוד: (ב) ויש עמ״א הכל לפי הומן והצורך אם צריך לו דוקא שיתבשל היום ייל שרי: (ג) ע״ שינוי עמ״א תק״ר ס א תבלין כי ומלח ע״ שינוי עמשמע אף לכתחלה. וירומיל״ש לאקש״ן ללוש מע״ם הא לחתוך שרי ב״ם דאין מוחן אחר מוחן ואפשר מירחא למעם עדיף יחתוך מע״ם ומחימה אסורה ב״ם כמ״ש בס״ב וע״ שינוי אפשר שרי לדוך שקרים כה״ב. ועס״ תק״ו ס״ח שאור אסור והרי המחבר כאן פסק דוקא מכשירי אוכל נפש לחלק משמע אף מדרבנן שרי וייל דשאור עדיף מפי מע״ם מהיום וי״ל מ״ה כה״ג אסור ואפ״ה עמ״ בי ועא״ר אות וצ״ע ואי״ה בתק״ו ותק״ם למכשירון יבואר עוד. ועיין פר״ח כאן: (ד) אסרום עמ״א עמ״ו ב׳ ועא״ר אות ומי אסורים ואם אין לו מה יאכל בי״ם כ״א לעצור וכדומה ע״ שונוי בטי מאם מדרבנן ושבות דשבות במקום דוחל גדול שרי ככס״ ש״ו ושבא את ד״ה התירו במקום דוחק גדול שרי ככס״ ש״ו ושבא את ד״ה התירו במקום במוחק גדול שרי ככס״ ש״ו ושבא את ד״ה התירו במקום במוחק גדול שרי ככס״ ש״ו ושבא את ד״ה התירו במקום במוחק גדול שרי ככס״ באיו ושרי באות בחיר במקום דוחק גדול שרי ככס״ או ושבא את ד״ה התירו במקום מצוה שבות עס״ רע״ו וצ״ע: (ה) איו עס״א עמ״ו ג׳ דייל באיו צורר היום ד'ת התירו במקום מצוה שבות עסי רע'ו וצ'ע: (ה) אין עמ'א עמ'ז ג' דיל באין צורך היום כלל לוקה עסר תקרת אלא דמשמע אף לצורך היום אסור שפיר קשה מחמר נמי רא דשרי בחצר בשבת ורים נמי שרי אף בר"ה עסר רמיו במיא אות י"ב: (ו) ויש מתירין עמ"א בשם רש"ל ברם מיקצה מחמת אימור אע"ג דלא דחי בידים ונולד אמור הא מוקצה מחמת מיאום ב"ם שרי ועמ"ש

בשבת ויים נמי שהי אף בר'ה עסיי רמיז במ'א אות י"ב: (ו) ויש מתירין עמ'א בשם רש"ל בים מוקצה מחמת מיאום ב"ם שרי ועס"ש מיה באות ז': (ז) לדבריהם עמ"א עיין במור בזה ועצמות שנתפרקו ב"ם הוי נולד ואסור ב"ם מש"ל באחר ב"ם בשבת ועס" ש"ח במ"א אות ג'ז יע"ש ווצא"ז: (ה) איצר עמ'א ועיין דיני מוקצה לעיל סימן ש"י ושאר דוכתי: (מ) סגי עמ"א דלהמתירין מוקצה ב"ם איצ אמירה כלל רק להאוסרין מוקצה ב"ם איצ אמירה לכ"ע ומהני אבל לא חזו ש"י ושאר דוכתי וצמוקים דדחיא בידים וחזו ולא חזו בעינן אמירה לכ"ע ומהני אבל לא חזו בעינן אמירה לכ"ע ומהני אבל לא חזו מהן דוש מון חזו ויש לא חזו בעינו אמירה לכ"ע ומהני אבל לא חזו מהן חזו ויש לא חזו, דצריך שירשום: (יא) מותר עמ"א ועמ"ז אות ה' ומשמע בב"ח דצריך שירשום מל חבירו והמ"א אות יד"ד פסק ה"ה באן א"כ אמאי לא כ"כ כאן וצ"ע:
מברן וחוו ויש לא חזו לכאירה ב"ם ב" מיירי ועש"ר וע" ע"ש שמע לבאורה אפ"י שבות דרבנן ע"י עכו"ם מנדין והיינו באין שם צורך גדול עס"י ש"ו וצ"ע ום"ש שונג אין מנדין לכאורה פשימא משבש באומר מותר ה"א היה לו ללמוד קמ"ל. עב"י ועמ"ז הביא מטוד בלאוון שאין בהם נולד בא' או מוקצה בא' מטור בב" כמו בא' עמ"ל ובק" והוא פשום. וא"ה שם יבואר עוד: (ב) מלקין עי" מ"א עפר"ח ושם דלאיון שאין בהם מעשה לוקה מכת מרדות ובפתיחה כוללת וש"ה כתבנו מזה ועה" תובמ"ח ושם דלאיון שאין בהם מעשה לוקה מכת מרדות ובפתיחה כוללת וש"ה כתבנו מזה ועה" תובמ"ח ושם דלאיון שאין בהם משם רקה מכת מרדות ובפתיחה כוללת וש"ה כתבנו מזה ועה" תובמ"ח ושם דלאין שאיו החסרון תיבות בדפום וכל חוץ לתחום עדיין לא הניע לישוב משם רא"ל ני" היו להוור כל שהוא אוד תוב תוחום עדיין לא הניע לישוב מיםר ע"א שם או דעתו לחזור כל שהוא מוכן בעם המול ודעו לחזור מבשל בלא ע"ת אף ע"ש שמור לפרוץ נדר ואסור לברך והיינו או שוב שפשם איסור ע"אות בשחל י"ם ה"ו. ומת של"א מ"א מ"א מ"א מש"ב לאות בש"א מ"א מ"א מה בשחם בהדול ודע מול ודעתו לחזור מכשל לאום ביא מי באול הוש בובדי יום מוב מפשם בל הנולה:
ה"ז ובמשלית וע"א מל לא הבינותי הר"מ ז"ל צדיך להיות לבצורה ע"מ פ"ב מהו"ם "ב"ם הו"ם הבהו"ם "ב"ם הו"ם מה"ם ב"ם מהו"ם "ב"ם ההו"ם הבהו"ם ההו"ם "ב"ם ההו"ם ההו"ם "ב"ם ההו"ם הה

תצו (א) והדגים עמ"א מ"ש מ"ם לא הבינותי הר"ם ו"ל צירך להיות לכאירה ער"ם פ"ב מהי"ם ה"ז ובהשנות וצלולים שרי אף להמ"ו א" כל שרואה אותן אע"ג דל"ש בהו זה זוה אני נוםל דלית בהו כ"כ ס"י מ"מ מותרים ובס"ה סכר אכת המים סתמא משמע אף שאין צלולים וע"כ נוסל דלית בהו כ"כ סיי מ"מ מותרים ובס"ה מכר אמת המים מתמא משמע אף שאין צלולים וע"כ דאמת תמים שאני דמש"ה נקים אמת המים ואי"ה שם יבואר עוד: (ב) דגים עמ"א יעסיי שכ"ד סעיף י' ובתוס' ר"ם אין צדין שבת דחמיר ל"ג שמא יקח מהן ועא"ר אות ד': (ג) אפי' ספק עמ"א דספק צידה ממילא ולא נעשה שום מלאכה על ידי אדם אסור מטעס ספק מוכן הלכך לערב כותבי מיד וא"ר: (ד) דהוי ס"ם עמ"א מ"ש מתקט"ו ס"א היינו ממ"ש וכן הובא בי"ם ב' אסור נשפ"ת האשון ועא"ר: (ד) דהוי ס"ם עמ"א מ"ש מתקט"ו ס"א היינו ממ"ש וכן הובא בי"ם ב' אסור ועפר"ת רתשון ועא"ר: (ד) דהוי מ"ב צ"ם ב' מודאי שנצוד היום וקמ"ל דצריך כדי שיעצו וכתב הפר"ח דמיובר דרך לתלוש דבר יום ביומו ולא הוי ס"ם יע"ש וה"ת צידת דגים י"ל כה"ג. ואמנם בתקט"ו מ"ג עכו"ם מכלית נאמן ואם הרוב סותר י"ל דאין נאטן. וע' ס" תקי"ג מעיף וי בהנ"ה (מ"ם מ"ד) והגה תראה שהאדון ז"ל כיון כוונה מיוחדת במ"ש שנולדה מאתמול כי שם ב"ם ב' אחר שבת מ"ר דבי"ם א' אין נאסן ובי"ם ב' דרבנן נאטן אף "ם ו"א עמ"א שם אות ח" וא"כ י"ל דלא הוי מיירי דבי"ם א' אין נאסן ובי"ם ב' דרבנן נאטן אף "ם ו"א עמ"א שם אות ח" וא"כ "ל דלא הוי מיירי דבי"ם ש"ב צדרין להחסיר שמא ב"ם שבי נולדה או ב"ם של אות ו"מ א"ם אסור רף שכא מוד בע"ב ב" מים לוה בעינן פוס"ת אלא מדסתם משמע מסל"ת בעינן בי"ם ב' אף כשאל לולול קודם ב' ימים לוה בעינן מסל"ת הל"ת בערון בי"ם שני אסור במשם שלא לולול מומן מבואר יותר בתה"ד ס" ע"ם כפירוש דספק מוכן בי"ם שני אסור מסעם שלא לולול מום מבואר יותר בתה"ד ס" ע"ם בירוש דספק מוכן בי"ם שני אסור מסעם שלא לולול ומאתמול וכן מבואר יותר בתה"ד מי' ע"ם בפירוש דספק מוכן בי"ם שני אסור מסעם שלא לולול בין ראשון לשני וכמ"ש בסי' תצ"ו מ"ב דאין לחלק בין ראשון לשני (ומ"ס תצ"ג) ומסיק להלכה כן . וכתב אף להבחבר י"ל בר"ה ואם בראשון י"ל פשימא דאסור הואיל ונאסר ביום א' וקדושה כן. וכתב אף להבחבר "ל בר"ה ואם בראשון י"ל פשימא דאבור הואיל ונאסה ביום א" וקדושה
הזה הוא ע" אות ג' ומ"ש בי"ם ב' אחר שבת צ"ע וו"ל בביצה מיירי שאם היום קודש הוי פפק
תורה הוצ"ע: (ה) מותר עמ"א ועמ"ז אות א' ואות ז' ומ"ע שם בזה יע"ש: (ו) הוא עמ"א מ"ש
מניד משנה ולכאירה ב"י היה לציון כי הכ"ס כ"כ לדעת הר"ב ז"ל עמ"ש כמ"י א"ב וו' כזה ואולי
כי סיבר דהמחבר כהר"מ ז"ל ושאן לחלק בין דגים לחיה ועוף וא"כ בהכרח הוא הנקים אמת המים
ארוכה הרבה ועלה קאי הר"ב ג"כ ואפ"ה מותר ומיהו הר"ב כדעת הרשב"א והראב"ד ז"ל פרהגיה
בס"א אפילו אין מחומרין צירה. ואמת המים סתמא עמוקה ו"מ ורחבה ו"מ וארוכה הרבה ולהר"מ
בס"א אפילו אין מחומרין צירה. ואמת המים מתמא עמוקה ו"מ ורחבה ו"מ וארוכה הרבה וללדיון
אמור כראב"א ומ"א להתיר ע"י ענו"ם אם לומר דהוי שבות דשבות במקום מצוה לצורך
אור כראב"ד ורשה ו"ה נועד כל אינה מדברנו ב"מ רמ"ש במ"ה אפרות כ"ו נכתכמ"ו ובאן אפור האורך אף שיש עפר השרשים כבר אין לו הלוך כמעם ולית קוצר וו"ש רש"ל ומש"ה חייב בי"ם לשיםתיה שם קוצר וצידה מ"ה אסור אלא ביבר קכן בשכת חייב בהעלה דנסילת נשמה ובי"ם ל"ש זה רק קוצר כאמור ולא זכיתי להבין דבר קדשו של האדון ז"ל בכאן . אשר כל אליו גלויות : ל"ש זה רק קוצר כאמור ולא זכיתי להבין דבר קדשו של האדון ז"ל בכאן . אשר כל אליו גלויות:

(ז) אוווים עמ"א הנה הרא"ש ריש א"צ כתב בחצר ובמור כתב רק בנית לחוד ואם איתא שהצר
דומי אווים עמ"א הנה הרא"ש ריש א"צ כתב בחצר ובמור כתב רק בנית לחוד ואם איתא שהצר
דומי או לא מדרי ומיש המחבר שכנית או שבחצר בשני שני"ן ה"ת לא זו אף זו הא דוי חצר
לא דחצר שאין מקורה כחיין לחצר דמי אלא באלו מחובך שבחשר אי שכנית כליבר נתנדלי שם
זאף שהן חיץ מותר ועיין מ"ב ה': (ח) לצודן עמ"א ומ"ש בשם רש"ל עמ"ז ה' זאי"ה לקסן יבואר
עוד: (מ) שמחוסרין עמ"א לכאורה באמת תימה איך יתכן דחיה ועוף המורדים יהיו יותר המורים
מעוף המורד ובר"מ ז"ל פרק עשירי משבת הי"ם וכ' ונקים ברישא עוף ולא צפור דהיינו דרור
רבותא אלא עוף כולל אף דרור ושונה במצימתא ציפור דהיינו דרור לדיוקא הא שאר עופות אף
לבית חייב במקורה ובה"כ עוף לביבר נדול פטור והיינו מקורה דאין מקורה אף לבית כה"ב פטור
כמ"ש לעיל ועסי" שי"ו במ"א ומ"ז שם והפוסקים השמימו ציפיר דרור רק נתנו כלל מחוסר צידה

אות ו"ז ואי"ה שם יכואר עוד . ומ"ש כל בבשבת מותר מ"ה ל"ג רבנן בי"ם אבל מותלה החמירו בי"ט עתום' בילה 'ח' ה' ד'ה והיוו יע'ב: (ו) מכאך עפ"ז בילהיודד ב' וע' היח ה' בעיכות בבבית לא שייך לאימנועי כו' דיודע בהן כל שעה וגם מוקצה ליכא שם שפר"ח: (ז) אם עפ"ז לקאורה כוחר בכאן קצת למ"ש באוח א' במ"ב בסכר המת המים דהוי כנפל כל דג בפ"ע ומ"מ י'ל דדם ודם מ' הום והום בזימון כל השובך ומ'ל פום לזוג מ' שייכים ב' הפעמים מיקנה ומניעת במחת י"ם שיון אות ו' דמ'מ דעתו כק ממה בלריך וכי מחזיר אותן באין כאיין מותלה הווין למברע וכ"ם בים חשב מניעם שמחת י"פ וה"ה כבמומין ב" זוג וה"ל חלח לה" הווין למפרע וכ"ש ביש חשם מניעם שמחת י"ט וה"ה כבמזמין ב" זוג וה"ל אלא לה" עהר"ה ומ"ש רב"י כיון שלא הזמין כולם היינו שה ל להם ובהוזין והרנגולים ל"ש ב" הטעמים זכו הים ועף ביברין קפנים מבא"כ דגים בסכר זמן לכל ול"ש ב" הטעמים דמין דרך לחזור למים כלל אל זיותר ויאכל הכל מה בלד ומ"ש בסבר זמן לכל ול"ש כ"ל להגיה ול"א יחזיר למים מה שלא הושב . ולפ"ז ה"ה ביברין קפנים בדגים באין צידה והזמין מאחמול כולם רשלי וכ"ש בקאסטין כה"ג יע"ש וכאמור: (מ) זימן עם"ז הביא השבא נמי דלמא אזלי כולהו לעלמה בקאסטין כה"ג יע"ש וכאמור: (מ) זימן עם"ז הבילו עם"ז האביר וחילק דכאן דביל"מ מפיקו אסור ואפילו בספק פלוגחא מה"ה השמיש בשור ו"ל מספק בקבורים וביתל"ש יש באין בדף מקוברים היינו בבע"ל . ועפר"ח בזה: (י) לפבר הקוע עם"ז בילה יו"ד וי"א ואפי דמוקי בדף מקוברים היינו בביעים זה בל החד ללא מוכר בהיינה בהיים המבור המינה בל החד ורכא ב"ל החומ דלא ליהו ביינות בדף מהביר מה בר"ל השומה בהיינה בהיינה בהיינה בר"ל השומה בהיינה בחום במ"ל השומה בהיינה בדינה בהיינה הרוב מיתוקמא כפבטיה ורבא לא מיקי ביש חדרים קטנים דזה מה קמ"ל פבישא דאיבא רוב וקרוב לאיסור . והפוסקים לא הביאו הא דרבא והנה נ'מ באין קן כמוך הוך המבים ובמפריהין קלת דמדדין היה להשמיענו ב' קנין דאישתרבובי או כרוכי משרך ואשור דנ'מ פובא ועב"י תי' בזה די"ל למסקנא לימא להאי סברא ומדדין ולא מופראין לא היישינן כה"ג ושרי במצא לפני ומים כל במלחו במקומן ליד לפני הקן נמי במקומן קרי להו ועיין יםים פיק פי' כיח ש א"ש ועב'ח י'ל בכיון דמה'ת לימר דליתה לדברי רבה והט"ז כתב מלח במקימו קבה ר פירשתיו בשה הש"ב ובחידושינו בילה כתבנו מזה : (יא) אבר עט"ז המחבר כתב מפריחין היינו קלת ואין בהם לידה והטור שכ' וכנון באין פורח קשה קלת ועב"ח ותי' הס"ז דעיקר להלק בין יש קן כו' וכתב בהדיא מדדה ופורח היינו קלת הא פורח ממש אף בחוך הקן לידה ודוקא גדלו בביח שרי כבס"ו יע"ש :

תצח (א) ונמצאו עם"ו עמ"א אות ז' והט"ו כובר כי יש להלק בין בהמה דטורת לילך מרחוק בלילם לפירות וכמ"ש בח"ר אות ז" והלכך אף בי"ם א' שרי בהמות עכו"ם בעיר שרובה ישראל מספק אומר אני מסתמא בע"ט הביאו וחוץ לחומה למו וכ"ש שחיטה בבקר משכון תיבות והכי לכיך להגיה שם ומן החורה היישינן מדפריך מימהל כו' . והיכא דלריך להמחין ז' ימים ויום הז' בי'ש עתוש' בילה וי'ו א' ד'ה וכי ובמהרש"א ז'ל שם ובחידושינו שם דאם יום שמיני בי"ם א' אָשור דביה'ש מוקלה וליל בין מ'ש החום' בילה דף א' ד'ה נימא דמוקלה לשעבר מחמח נפל הוי מוקלה ועיין בש' המד משה . ועמ'ש בפחיחה לה' י'ש מזה וחי'ה בק'ב יבואר עוד . וה'ה יום ח' בי'ע שני כה'ג ול'ע : (ג) ואם עש'ז דל'ד לבילה נולדה בשבת אסורה בי'ע בסי' מקי'ג בלידת העגל ל'ש הכנה עיין עור וב'י ועמ'א אוח י'א מולדה בשבת חסורה ביש בסי' חקי"ג בנידם הענל ל'ש הכנה עיין פור וב"י ועמ"ח חות י"מ
ולי"ה שם יבולר: (ד) אא"ב עט"ו ובא"ר אות י"ב הקשה דבריאה לא מסני מה פיאכל כיות
דהוי הערמה אא"כ לרין לבשר בי"ע שבי יע"ש ושו"ח הרבב"א ז"ל חרפ"א יע"ש. ועי"ד ל"ע
יש מהמירין בנאבדה הריאה בשונג וע"כ במסיכנת דבריא היינו לשחוע החירו בי"ע דמ"ה
מותר אוקמיה אד"ח לענין לשחוע והה אם דר במקום שבוחם מלוי ואין בקי בריאה יוש לי
בהמה מסוכנת ל"ע אם נחיר לבחוע ולאכול בלי בדיקה משום הפסד ממון דאם ימחין מיות
או חסר הכבר ועי"ד שם: (ה) כזיר עש"ז ועא"ר אות י"ג בעירובין מ"ו ב' ותום" בילה
כ"ס דחין הלכה כר"ע רק מחבירו ולא בתום שרבים חולקין יע"ש בזה: (ו) אם עש"ד בעור ואם בחטה בשדה משמע לכאורה אמסוכנת דורא עב"י והמחבר כיון וכתב אם בחט בהמה אף בריאה והנה מ"ש כדרך הול קבה דמשמע בב"י בשם הר"ן דלמ"ד בריאה אשור אף ע"י שינוי אכור וה"ה מסוכנת רק איברים דוקא וצ"ל בין הא ובין חק"י ס"ה דבחיפה אוובא מלהא ביותר ובינוי לא מהני רק בידו איברים כו' . ומלת מוט או מוטה ברש"י בילה כ"ה ב' בני אדם מצחתיו כעת יש'ם וסיפר לי כי בק'ק דראביםם נתיוכתו הלוידים ובם היה רב א' מופלג בדורו

מהודה כשנים ביושפי לי כי כין ק דרופיטם להיוכחי הנוחדים יבם היה רב ה' מופנג בדורי במו מהול'ר בענדר אב"ד דק"ק זבאריז אמר בברש"י ביצה ל"ד ה' מבואר דטריפה בשף יצ'ב ויפה אמר וער'זן והרב הג"ל נכד רבינו בעל חב"ש ז"ל : (ח) ואע"ג עט"ז משמע אע"ג דכבר בשלם מעח לעה והיה יכול לשהוע מעי"ע שרי לשחוש בי"ע. ועא"ר אוח י"ז ועמ"א אוח י"ו ואי'ה יבואר בם: (ע) בבור עצ"ז מים בדין הוראה כל שברור האיסור כנון לח בלה ונתוסף במקום דל"ם הנ"ג ולדידן ש"ד או יבש ביבב באין רוב במינו ונמוסף אסור להורות ביים וה"ה אם הורה אסור לאכול דהוי מוקלה ביה"ש עסי' חל"ה וכל כיולא בזם מהר"ל וכדומה ונפרד קם הודה הסור נחברת דהוי מוקדם כים ע כשי יות ה זכר כיונת כום מהד הדינה הכל בי"ע בצוגג דאסור ובבבה כל דלא דחיא בידים ברי יע"ש ועשי "ב"ג במ"א י"ד ובי"ד ליה בש"ך כהבנו מזה . והוי יודע הגך דאית להו תקנה בבהייה בי"ד כ"ז סי"ח יב"ח וכ"א יום או המעבר וחלד אם שלמו ב"ע אסור מוקלה עסי חל"ה ומנא אמינא לה ממ"ש מהרש"א "ל בנל בשמיני בי"ע הביאותיו באות ב"ג אע"ג דביה"ש רק סבק ולא איסור ברור מ"מ מספק א" על בשמיני בי"ע הביאותיו באות ב"ג אע"ג דביה"ש רק סבק ולא איסור ברור מ"מ מספק אים מהברר ביה"ש ולא אליה מדעתי" איתקני משא"ב מה מהברר ביה"ש ולא הלידה מדעתי" ביה"ש והבן זה : (י) יבולים עפ"ז הב" התיר באם אין רולה רק חלי בהמה אף שהעכו"ם רולה ליחן לו הגדולה והשתילה שרי ובאם רולה כל הבהמה אז בעינן בתיהן בוות והע"ז איסר אף ברוצה רק חצי בהמה עפי' הק'ו. וי'ל המם אין הכבד רק עילוי קצח מבא"כ כאן דיב הכבד ועא"ר כ"ב דמימנע ולא יבהוט וממנע מבמהח י"ט יע"ש : (יא) לא עט"ו צ"ע דהמחבר פסק בבסיהן להסור וכחן הר גווז ולמר שוקר דבר מנידולו וחין כ'מ ועב"י וכידו מפנהו הף בטלה ול"ע: (יב) לא ישהוט עם"ז החריך ושין גמרח בילה ז' ב' במ"ש השר וכיסה ורב יהודה חמר והוא שיש דקר נעוץ מבע"י יהיה הפירוש דבלה ד"כ יש חופר בה"ח ואף בחיחות רמז יהודה אמר והוא שיש דקר נעון מבע"י יהיה הפירוש דבלא ד"נ יש חופר בה"א ואף בתיחוח רמז רכירה ערש"י שם ד"ה והא ובדף ע" ב" זה הבל יע"ש יעפר"ה באורך או מעעם הכנה ונייקלה בעי ד"נ והזמינו לכך . ועתום" דף ח" א" ד"ה ואינו וברא"ש דף ע" ב" תום" ד"ה אמר ר" יותן מוחלפת כו' פיר"ח דהבוחט מוחלפת ולב"ה מוחר לשחוש אף בלא ד"ג כלל ורטי של הפח"ג לכתחלה פסק לחומרא שמא הלכה כרש"י דהבוחט אין מיחלף ודיעבד בבחט כבר יש לסמוך לכתחלה פסק לחומרא שמא הלכה כרש"י דבוחט אין מיחלף ודיעבד בבחט כבר יש לסמוך על ר"ח דמוחלף השוחש ולב"ם אם באין מכיב הלא דקבה ב" קוביות חום" ע" ב" ד"ה אמר דוחל האלבה לחל מוחלפת א" דלר"ח לב"ה נמיד כן לב"ה לפיר"ה וע"ו תי" הע"ו ז"ל דר ת יפרש דהא אמר והיא בים ד"ג בודא להלכה איר לה"א בלא מוחלפת אבל למסקנא דב"ב לכחהלה מתיר אף בלא דאמר דלמא היכא דאיבה למיחות דעשה דהי לל"ת ועיותם" ח" ב" ד"ה פוף כוף דרבה פ"ל ד"ג כלל ואף חופר ממש בלא חיחות דעשה דהי לל"ת ועיותים" ח" ב" ד"ה פוף כוף דרבה פ"ל

אל"ג בחול אסור ע"ם שיבדוק אח"כ ככסי ח"י ב"ד ס"ג ב"ם שרי יע"ש וא"י למה השמים האדון ול זה. ואפשר דאם שנת הדהק מותר לבדוק מקודם כמ"ש הר"ב כאן וגם הברכה איך יעשה עיד יבש"ך ג' ואם אין שעת, הדחק ויש בשר למה יסמוך על בדיקה שאח"כ והבן זה. ויש לי שאלה את כמו שאניד: שאלה האובן שחם הרבה ב"ח וברק בין כ"א וא" ונתייגע ואמר לשמעון חבירו שייטחום השאר ושחם ולא ברק בין כל אחד וא ואמר ראובן למה עושה כן הישיב אם ימצא אח"כ שייטחום השאר ושחם ולא ברק בין כל אחד וא ואמר מהר"ל מבואר בק"א ס"ג די"ל כה"ג במל ואמנם אי לדון כמכמל איסור לכתחלה ב"ם "ל דמצי אמר קים לי דאין רשאי לבדוק אחר השחימה ב"ם ובחול ג"כ "ל דלא ה"י מכול איסור כה"ג ומיהו לחמאה ש"ג ב"ד קמ"ו וש"ך ופרוח שם ב"מ ובחול ג"כ י"ל דלא ה" מכול או מבמל ברובא אי חייב לשלם עמ"ו וש"ך ופרוח שם יע"ש וע"ד ו"ל ס"א ו"ב ומיהו אם לא נתבמל ברובא אי חייב לשלם עמ"ו וש"ך ופרוח שם וכ"ם "ל"ל במור ונ" שם סעיף יו מכלות ב"ם שרי והבן ; (ג) ואע"פ עמ"א ע"ין לבוש והמ"א כתב בים ובחלל ג'כ י"ל דלא היי מכפל איפור כה"ג ומיהו לחמאה ש"ג ב"ד קמ"ז ובש"ך אות כיח יעש וניד כי ח"א י"ל בושהו אם לא נתבפל ברובא אי חייב לשלם עמ"ז וש"ך ופריח שם ובי"ם י"ל דפמור וני שם סעיף י" מטלית ביים שרי והבן : (ג) ואע"ם עמ"א ע"ין לבוש והמ"א כתה משתיק הר"ב כאן המעם ההיצאה לא מחמירין ויהאה כם ש הישיש בפ"ק סיבן לי דפלאפה גרועה היא וא"ב אף סבין כה"ג עד ואפשר הבערה ובישול כה"ג לא ועס"י תקי"ח במתוך ואיזה שם יבואר ועא"ד וא"ז (ר) אין עם"א דהמקילין מוקצה ב"ם כר ועפר"ח : (ה) אסורה דכל שאין רובה עכו"ם מ"ש לקמן אפילו באו לצורך ישראל כי בבאן אמר בסתמא אפ"ה אסורה דכל שאין רובה עכו"ם כאלו הביא לצורך ישראל וכמ"ש המ"א אות ו" פלת מיקצה כאלו אמר חוץ לתחום כר וספק מותרין אפילו באו בפירוש לצורך ישראל וכמ"ש המ"א אות ו" פלת מיקצה כאלו אמר חוץ לתחום ועפר"ח : (ו) ספק עם"א עפר"ח וע" אות ז" וא"ח שם יבואר עוד : (ו) ביום שני עמ"א ע" אות ועפר"ח : (ו) ביום שני עמ"א ע" אות ועפר"ח : (ו) מקק מוקצה ודשיל"ם כבסי תקס"ו ובי"ם שני יש להקל ועס"ו: (ח) עומדת ע" מיא ביצה ר ב" ותום" שד"ה מוכן וד"ה ענל ויש"ש מ"ק מי" ה"ל הלקל ועס"ו: (ח) עומדת ע" מיא ביצה ר ב" ותום" שד"ה מוכן וד"ה ענל ויש"ש מ"ק מי" ה"ל הלק ע"ל נ"ו דמותרת "ל הוי נולד בידה" ע" א הוי נולד משא"כ מפרוח יע"ש והנה לתמחבר האוםר ביומדת לנדל הא בריפה שרי ומיהו ספק מריפה ולדה ב"ם ע"ד נ"ו דמותרת "ל הוי נולד משא"כ מותר הלידה וגם במע יהאה כר ק"ק לכן פידש דודא אין חוששין לריסוק וא"צ בדיקה כל ל אלא חיישונן ב"ם תומרא יתורא שמא אה"כ יראה בלא מתכיון מריפות ומשא שהמצר בי"ם. ובד"מ משמע שאם נמצא שינוי בעלמא מריפה ומסיק המ"א ובערה בלו מהדו בעלמא אין מריפה במ"מ ובי"ם. ובד"מ משמע מאם נמצא שינוי בעלמא מריפה ומסיק המ"א דבשינוי בעלמא אין מריפה במ"מ ב"מ" והדו בתול מה ביו" להלב מון להוד בי"ם מון ל"ם והחדושינו התודשינו במלמ און מריפה במ"מ היד והיו נולדה ב"ם משרת היו בי"ם והדו ווים והתודשינו בי"ם הדרוניה במן ל"ם והחדושינו בי"ם מהדו בעלה ל"א מהדוב היוד בורה ב"מ מהדוב היו שלה הוו מולד מהור במ"מ היה נולד מחום במון ל"ם והחדושינו בי"ם מהדוב היו מה במ"מ ה"ב מון ל"ם והחדושינו במ"מ מה במון מ"מ היה במון ל"ם והחדושינו במום מהב"מ הרוב מול מ"ח ב"מים מה מום מ"מ מות מ"מ ה"ח ב"מום מה מה מה מום מה"מ מה מה"מ היה מה מה"מ מה מום מ"מ מה מה מ בנה"ר רק דחיישינן שמא יפצא שריפות מש ועיין אות י"ו: (יא) מותר עמ"א היה נולד משרים בנה"ר רק דחיישינן שמא יפצא מריפות מש ועיין אות י"ו: (יא) מותר עמ"א היה נולד משרים בה"ג שרי הא נולד מפרת לנדל כיון דנולדה כי"ם אסורה היי שכת מכין ל"ם ובחידושינו כתבנו מזה ועפר"ח כאן: (יב) כדי עס"א ע"ד י"א מזה אסור וי"א מדרבנן ואסמתא לכאורה כמו שהתירו בדיקת הייאה כאן משום ה"מ ה"ה זה וי"ל עמ"ש בפריי לי"ד כ"ז במ"ז: (ינ) אין ע" מ"א ביצה כ"ה דת"ק ל"פ אלא דצלי בעינן הא אין צריך הפשם וציהוח וע"ד לענון נאסדה הריאה: (יד) וייא עמ"א משוהם לאפון ביים כזור שדי ירפשים העיר דפינוע ולא שחם שמא"כ מסיכנה דל"ם פינוע מו אסור להפשים ולא צורך כלל ועוף מסוכן נמי אסור למרום הנוצה והמתירון היכא שימרים בלער הפשים העוד מ"ג הה"ג והווי יודע דאם שהם מפון לערב השתה לאבון יותר עתום" פסחים מ"ו ב" ועם" תק"ו והבן: (מו) יביאנה עמ"א תר"ל מ"א צ"ל במ"א וו"א לאכול כ"א כ"ו ב" ועם" תק"י אות מ"ז ווקא משרי והים מו"ם ו"ם בשדה או בעיר ברה"ד כה"ג: (מו) ו"א עמ"א דרוב מתק"א אות מ"ז ווקא משרי ווידן שווי להשתינות ול"ד לקידושין ע"א קידשה אביה בבוקר כר יע"ש. "מתק" אות מ"ז וכ"ח תק"ח: (יו) אין עמ"א יש"ט פא"צ פר מו דברים שכלב אין דברים לצון י"ם בשכת הא לומר מותר אסור ב"ם אף שאין שוחם כ"ם ועמ"ז אות מ"ז (יח) אינו עם"א אף לפ"ד ושכת הא לומר מותר אסור ב"ם אף שאין שוחם ב"ם ועפ"ח יבב" משפע דלא יתבי דייני התם משמע אף לפי המסקנא ובחידושינו ביצה כתבנו דייני התב מתבנו ב"ם ב"ם דימור שנה ביה"ע ראיי אגב אמו ועפר"ח יבב" משפע דלא יתבי דייני התם משמע אף לפי המסקנא ובחידושינו ביצה כתבנו דייני התב מד"ו וערש"י שבת קל"ו א"דיתבי דיני התם משמע אף לפי המסקנא ובחידושינו ביצה כתבנו דייני התב מדינו ב"ב" מב"ח ובחידושינו ביצה כתבנו דייני התב מותר די"ני התב משמע אף לפי המסקנא ובחידושינו ביצה כתבנו דייני התב מהים משמע אף לפי המסקנא ובחידושינו ביצה כתבנו דייני התב מב"ב ב"ב"ח שנה ב"ב" לוער שנה ב"ב"ב התב ב"ב"ב מתב התבנו ב"ב"ב מתב ב"ב היים ב"ב"ב מתב ב"ב הי"ם ב"ב"ב מתב ב"ב"ב מתב ב"ב"ב מתב ב"ב"ב היינו ב"ב"ב מתב ב"ב"ב מתב ב"ב"ב מתב ב"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב מתב ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ה"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב ב"ב"ב"ב ב

התם לכאורה דוקא למ"ד מנקרין לכתחלה . ועי לבוש אנב אמו לאכילה י"ל למעם לחלוב וכדומה הא מריפה גמי מוכן כבס'ה, ועיין אות ה' דבו ביום אין אנו בקיאין יע"ש: (כ) ואינו עמ"א ועפר"ח בשם ירושלמי ותוספתא משמע אף באר'ב אם רצה שלא לשחום כלל שרי יע"ש וא"כ עכ"פ לכאורת בשם ירושלפי והוספתא משסע אף באורב אם רצה שנא לשחום כלל שוי יעש וא כ על פ לכאורה בשאר במנות יש להקל כה"ג וצ"ע : (כא) שתיהן עמ"א ועמ"ז אות י׳ ועא"ר אות כ' וכ"ב דעתו להקל יע"ש: (כב) לתלוש עי מ"א כבאות כ"ג ומש"ה בכור שרי דתולש לאו גיוז ובי"ם אשור שקר כו': (כג) בידו עמ"א עב"ר ושם מששע דהב"י להלכה כ"כ דאף דפסק דאסור לתלוש היימר בידו רק מפנהו אפ"ח פינהו בכלי אסור ואפשר דנראה כגוז ובי"ד ש"ח בכור ג"כ תולש ומפנה מנ"ים יע"ש אע"ג דשם תולש מותר מכל מקום בכלי אף מפנהו לא והבן. וע"ד כ"ד ס"ח בהנה ה וצ"ע במסובך שאי אפשר לשחום כך וגם לא היה באפשר מע"ם יל דשרי ב"ם, ומרישת נוצה אחר במסובך שאי הפשר במלגה בכ"ש ע"ד ס"ח מותר מיא יל א"ג היתרה כ"ם וא"ע לאהדורי באופן שחיים ה אינ"ע מול"ג היותר ב"ם וב"ל ווכ"ל בידור באופן הבידונים מיא בידו ברוב בי"ם וא"ע לאהדורי באופן הבידונים מיא ברוב בי"ם וא"ע לאהדורי באופן הבידונים מיא מידו מיא ברוב בי"ם וא"ע לאהדורי באופן הבידונים מיא בידו ברוב בי"ם וא"ע לאהדורי באופן מידו בי"ם ווי"א ברוב בי"ם וא"ע לאהדורי באופן מידונים מביצה ז' ב' לב"ש דמתיר לכתחלה לחפור עפר לממה קודם שחיטה הזוי מכשירון ואפשר מאתמול כו' גם לב"ה אין ראוי דאוסר וע' אות כ"ה. וע' תוס' ביצה ג' א' ד"ה גזירה ו"ל אף למ"ד תולש וקוצר מ"ה האין ראוי דאוסר וע' אות כ"ה. וע' תוס' ביצה ג' א' ד"ה ואילך: שארה מי ששחם עוף לצורך הול באופן דל"ש הואיל סמוך לערב ואחד מרט הנוצות "ל הא' לוקה מ"ה והב' אם בתרנגולות וכדומה פטור מ"ה ואווות שמורט הנוצות לכר וכסת לוקה מ"ה דגוו כ' אורחיה הוא א"ג במורט אווא מריפה כה"ג: (כה) בעפר תיחוח עמ"א שטחת י"ם אע"ג דכבר שחט מ"מ מצות כיסוי הוי שמחת י"ט וקודם ששחט אסור לשחום על סמך זה ועיון אות כ"ד משאצ"ל קודם כיסוי הוי גמי שמחת י"ט וקודם ששחט אסור לשחום על סמך זה ועיון אות כ"ד משאצ"ל קודם שחיםה כי ועפר"ח. ומ"ש עפר לממה במוכן צריך ליתן לכתחלה ביום סוב כדינו ומותר קשה קדה במוכן צריך ליתן לכתחלה ביום סוב כדינו ומותר קשה קצת דלסאן דאמר ביצה ז' ב' לבית שמאי חיישיגן לכתחלה דולמא מטליך ולא שחים זה לעבור איסיר הא עפר מיכן ודאי צריך כמצותו: "מארד בן פקועה חיה הפריס ע"ג קרקע דצריך שחימה מד"ם ע"ד י"ם אי מעון כיסוי עמי כ"ח ולברך י"ל שאין מברך דבשחימה ג"כ י"א לברך על אחר תחלה עמ"ש בפריי שם וראוי לכסות בלא ברכה ובי"ם י"ל טפני המורח אף עפר מוכן אין אחר תחלה עמ"ש בפריי שם וראוי לכסות בלא ברכה ובי"ם י"ל טפני המורח אף עפר מוכן אין מכסה דשאני דרבגן כו׳ למ"ד כפק מדרבגן לחומרא דמכסה אי לאו משום התרת חלבו משא"כ בן פקועה רק חשרא וי"א דיעבד אין איסיר י"ל אסור בי"ט והבן ועם"ו שם וכאן אות י"ם וא"ה במ"א עוד: (כו) ואפילו עם"א ד"ג הוי הכנה ולית חד איסורא ועסי"ם ובט"ז שם: (כז) מותר עמ"א ל"ד לכסות אפי׳ לכתחלה מותר לשחום ולכסות בו כדמיכח סיפא: (כח) אסור עמ"א ריש ג'כ מודה דהמעשה חדש הוא והוי כמו מיא בעיבא עסי׳ תצ'ה. הסיק עצמם כו' דישיל'מ כל שלא א"ג אכל לא לשימוש ומ"מ קול מחופר וא"צ אלא לעפרת משאצ"ל ועמ"ש במ"ז : (לב) עפר הביא דברי ב"י לחלק בין עפר בקרקע עולם ותלשו לגמרי ונתן העפר למקום אחר דל"ש גומא אף שנשאר גומא ועמ"ז ח"י ורש"י ביצה ח"א' וו"ב" ד"ג ממעם חפירה יע"ש והמ"א כתב למ"ש באית כ"ה ו"ל דינ בעי משום הכנה יע"ש. והנה בנמרא מוכח בביאור בתיחות שייך גומא ונהי דליש חופר מ"מ גומא הוי דמסיק משאצ"ל א"כ איך שרי מכנים עפר לשחום לכתחלה וי"ל כאן מיירי שנופל מיד ואין גומא ניכר ולעיל קושמא קאמר דיעבר אף שנשאר גומא סביב קשה דיעבד מיהא שרי והא דמוקי דוקא ד"ג ודלמא משום תיחוח ואין גומא כלל דממעם הכנח מוקי כן ואכתי לוקי באין ד"ג ותיחוח הרבה ואין גומא דרק חד אימורא ואפשר רש"י לא ס"ל כירושלמי שהביא התום" שם ואימור מוקצה חמיר טפי סמך מ"ח ולשימתיה באות ל"א והבן . עמ"ש א"ה באות ל"ג : (לג) סתם עם"א ביצה ח' ב' ע"ש אמר רבא . הנה המחבר בסי׳ י"ו וי"ז יש להתבונן בו כי הביא ברייתא ומיירי דרץ ל עיין באר הגולה ד'ה ומשמע החילוק בין הביא לגינה שם הרבה דוקא דמעם כפיז שי דע עיין בא הנולה דה ומשפטע הווילוק בין הביא לגינה שם והבהדווקא ובשם בטל הוא משא"כ לבית ממש אף מעם אין במל עב"י ובלבוש וא'כ מלת לביתו אין לו ביאור היול"ל הכנים לצינה ולחורבה וברש" לצורך גינה לא כפשומו לגינה ממש י"ל סיבר אף לבית כל לצורך גינה בעינן עפר הרבה כו׳ ובגמרא י"ל החילוק לצורך גינה רק לכסות מותר לא לכל צרכיו ורש"י כתב לכל צרכיו וצ"ע כעת: (לד) מפני עמ"א עב"י בשם הרא"ש ישחום לכלי אין שוחמין ובש"ך י"ד כ"ח אות יו"ד

וביה"ש רכ דמכסה שבות ביח"ש במקום מצוה ל"ג ואפשר קנסו ליה דליזהר שהיה לכסות מבע"י וצינ:

תצמו (א) אין עמ"א עור שלם כצ"ל הן מרגלים או מראשה עב"ח ועם"ו אות א' ועפר"ח מיקל:

ב"ח: (ג) להגביה עמ"א עב"ח דהוי לא זו אף זו יע"ש והקשה מנפרא "א ב" כפירש" מימר אמר
ס"ח: (ג) להגביה עמ"א עב"ח דהוי לא זו אף זו יע"ש והקשה מנפרא "א ב" כפירש" מימר אמר
כוי עמ"ו מזה הא ביתידות מוכחא דאסור דילמא עביד עיבוד ובתום שבת מ"מ מהקושיא למה לי
משום תחילתן להתיר אף ע"ג יתידות. ואף דאמר לפני הדורםן מאי קמ"ל כו' י"ל דא"כ פשימא דל"ק
משום תחילתן להתיר אף ע"ג יתידות. ואף דאמר לפני הדורםן מאי קמ"ל כו' י"ל דא"כ פשימא דל"ק
משום תחילתן להתיר אף ע"ג יתידות. ואף דאמר לפני הדורםן מאי קמ"ל כו' י"ל דא"כ פשימא דל"ק
ד"ל מע"ם לא דמי קצת לעיבוד וגזור אםו עיבוד אלא דקאי גמי אלא זכניהו וב"ה מתירון מע"ם
הא מילמול מותר ש"מ מילמול לחוד גמי אסור: (ד) לצלי עמ"א ועא"ר ה" ובי"ד ע"א והתם משמע
שאין מנוקב ובאמת צ"ע אם לא שנחלק בין עור על הבשר ובין הנפשם דנסתמין הנקבים והוי
מש"מ ולדינא מלח ע"ג העיר בה"מ כה"ה דם שב"הו דרבנן אפשר לצדד ולהתיר כה"ג וצ"ע:
שאין מנוקב ובאמת צ"ע אם לא שנחלק בין עור על הבשר ובין הנפשם דנסתמין הנקבים והוי
ה) מע"מ ודלא כנראת מרש"י י"א ב"ב בהופשםה ב"ם דרבנן אפשר לצדד ולהתיר כה"ג וצ"ע:
(ה) מע"מ ודלא כנראת מרש"י י"א ב"ב בהופשםה ב"ם דרבני ע"ש: (ו) כדי ע"א ויש מחמירן
בנוצה עפר"ח וא"ר ובמ"ז כתבנו מוד ומיהו פלעד"ר וויש מאווא שנשדמה ב"ם "ל שרי לבל מוני דראוי להשתמש בו וכ"ת נולד הוא י"ל ביה"ש אי בעי שחים ועומד לכל ושאני אפר דמעשה
הל ב"א כ"ח והב"ו המ"א במ"ח וה"א בצי ה"א ב"א מי"א ב"א מי"א ב"א מולח חלב מ"ה
חדש הוא עסי תצ"ח הב"א ה"ח והבן: (ז) אין עמ"א וער"ב ב"צה ""א ב" משמע מולח חלב מ"ה חדש הוא עסי' תצ"ח במ'א כ"ח והבן: (ז) אין עמ"א וערש"י ביצה י"א ב' משמע מולח חלכ מ'ה אסור יע"ש ועמיש במ"ז: (ח) אפי עמיא לאפוקי מלבוש דכתב אין מהפכין מוקצה ולא שומחן ע"ג יתידות דלא מתקלקלין יע"ש ועא"ר וא"ז והנה י"ל מלת אפי קשה לכך פירש בלבוש דלא זו אף זו ל"מ היפך איסור מוקצה אפי בשעת שנומל החלב מבהמה מוקצה כ"ז שבידו שרי להוליכו למקום שירצה עיון הלכות שבת (שם כתבנו י"ל דוקא כלי) אפ"ח אפור דאין מתקלקלין ב"כ ומ"מ צ"ע דבגמרא אמר דמוכחא מילתא . ועמ"ש באות שאח"ו : (מ) שנשחמת עמ"א האריך ומסיק בחלבים נשחמה מעי"מ החלבים מיתרים במילמית ומשנשחמה כי"מ היי נילר (עצ"ש לעיל בנוצית פלעד"ר וויש כה"ג במ"א אות ו") אבל להצגיען חלבים מותר סופן משום תחלתן ודוקא לשפנו אבור דהוי תיקון אתא למימלת אבל מילפול לצגוע מותר ועור כשנשחמה מני"ם יבש שרי דתוי למינגא שרי גמי מילפול להצגיע ולח אסור דלא הזי למוגא ומימר אמר הרואה ומדוחק הא לא חזי לפוגא ול"ש נפי פיסוכי להגצוע זה אסור דהא חזי למוצא ופימר אמר הרואה ומדוחק הא לא חזי למוצא וליש התירו מופן דגשהמם מעי"מ ונשחמה בי"ם נהפוך הוא דלח שרי מילמול התירו מופן כף לפני הדורסן שרי בתנאי דלא מוכחא כע"ג יתידות עי אות ני דיבש אמור למלמל אף דחזי למוצא עתה שיבשת משחימה עד עתה ואין מוקצה לחצי י"ם וכדומה מ"מ נולד הוי לשימתיה ונא"ר: (י) אפור ע" מ"א ונש"ו אות ה": (יא) שפראמת עמ"א דקרק פלשון המחכר דל"ת הא דסיין כום לקנב אמיר די"ל דשרי מוקצה אף חסרון כים משום שמחת י"מ אף ע"ג דשמוש במוקצה אסור לצורך א"ג נבס" תק"מ בת"א ת"ג בלו שנו וני"א בתחבר שומליבה לאומר מישות תופא דלהמוני שינה חתבר לא ודשו במ'א מ'ו כלי שרי ומ'ש המחבר שמלאכתו לאימור משום סיפא דלהחזירו אסור מחמה לצל ונדיק צ'ע קצת: (יב) ימקיפי עפ"א ע באית הקדום ועט"ו:

משמע דחולק דעב"פ יכסה בדקירה אחת דנבלל שפיר ומקצת דמו נמי הוי כיסוי. ומיהו צ"ע

דהמור ג"כ כ"כ דאם אין מכסה בדקירת א' אף דקירה א' אסור וכמ"ש המ"א וע' א"ר אות ל"ח יע"ש: (למ) לא יכסנו עמ"א ביצה ח' ב' ברש"י שם בגמרא לא מצאתיו וע' תוס' ע"א ד"ה ואינו ובם"ו מוה .

ש יוכ דמכסה שבות ביה"ש במקום מצוה ל"ג ואפשר קנסו ליה דליוהר שהיה לכסות מבע"י וציע:

י"ע רק ל"ה לחוד יע"ש ושפיר דחי לה כיסוי לכתחלה דלא מיקרי אפשר לקיים שניהם דלא לשחום שרולה לשחום ולחכול מבום שמחת י"ט ונינית הביב לח חפבר חף דחפבר בילך כך חו טלים למר עתום׳ כתובות מ' ח' יע"ם משח"כ לב"ש מוחלפת ולכתחלה חסור ולא דהי לה עשה דכיסוי ודיעבד שעבר או שגג פשיפא דלית דחייה דהוי עשה דפשיעה עתום' עירובין ק' א' ד"ה כה"ג ודאי אמר רב יהודה והוא שיש ד"נ וליין דוקא אמנחיה [אמודים] דהיינו דיעבד ולב"ם ולח לב"ה לר"ח ואף חיחוח יש חופר או רמז חופר כו' ולב"ה ברי לכחחלה ממש בלא ד'נ כלל ואף חופר ממש דהי לה ומיהו לדידן מצמע דקיי"ל י"ע עבה ולית הוא ער"מ פ"א מה' י"ע ובבאר דוכתי ועכ"פ דיעבד בפחט כבר החיר הט"ז מוקלה לכסוח משום שמחת י"ט אע"ג דאי לא מכבה העוף מוחר מ"ח שייך שמחח י"ט כה"ג עיין מהרש"א ז"ל בילה ח' בזה ואפשר אף <mark>חרין</mark> איסורין מוקלה וגומא דרבט אבל חופר ממש י"ל די"ט עשה ול"ח הוא ועמ"א כ"ה כ"ו יבט", אות י"ג ואי"ה שם יבואר עוד בזה . ועיין באות י"ו וי"ז : (יג) רבמה דקירות עס"ז עיין אות כ"א בד"ה ועדיין לריך ביאור דקירה הדבה עכ"פ היי חופר ממש ולא מהני מה שהיה

עיין מתו כיח כז ה זעדיין לרוך ביהור דקירה הדבה על פ היי חופר מחש זכח מהיי מי עשים במקום א' ד'כ וח"ב הף למ"ש בחות י"ב להתיר דיעבד אף בלא ד"נ כלל היינו הכנה אבל קרקע קבה לא וכאמור ועא"ר ולמ"ש ח"ש והבן:

(יד) אם עש"ז לכאורה הלפון דחוק והיליל נולד כי הא אוסר ר"ש עמ"א כ"ח חום' בילה ח' אם עש"ז לכאורה הלפון דחוק והיליל נולד כי הא אוסר ר"ש מחירון מוקלה בי"ע כ"כ א' ד'ם מחירון מוקלה בי"ע כ"כ דהלי מלד הוא ואסור לדידן עכ"פ במלד אף באין כמים בעיבא : (פו) שרארי עפ"ז אפבר אף שלא יש רמץ הם ערש"י ביצה ח' א' רק אפר קצא הם וביצה ל"ד כל שראוי להמם ולהפשיר משקה צוכן וכדומה נמי עדיין במלאכה ראשונה קיימא ולאו נולד הוי ואם הוסק בי"ט ונצמכן והוחם עסי׳ חק"ו במ"א ז' וחק"ע אות ט"ו דמוחר כבסי' ש"י ס"ג ואע"ג די"ל אין מוקלה לח"ש הא יש טולד לח"ש אין לחלק ולביטחיה דלמאן דגרם לכסות באפר פבטידא אבל לגי' לאפות פבטידא י"ל דנולד אכור אט"ג בהוהם אה"כ ומ"מ מאהר דהמ"א מחירו וי"ל עליו ובס נאמר מוקלה לצורך א"נ וש"י שרי טילטול לא שימוש לכן אסור לשחוט לכתחלה דמשמש במוקלה מלו המוקד של היותר של המישור לו שימום לכן מפור לפחוע לכתחנה המשמם במוקדה ולו"ה יביחר עוד ועא'ר כאן הביל להמ"מ: (עיז) ואם עש"ז פסק כהר'ב בהג'ה ולוא כג"ח ומ"א ל'א ודוקא להפור דהוי אב מאלכה עדיף עפי אפר מוקגה דכ"מ שיכול לקיים בעיהם אין עפה דוהה ל"ח והייעהל למ"ש באוח י"ב לר"ח אף לכחהלה שרי לב"ה לחפור ממש דעשה החילה ו"ע כך ל"ח להודא כו' ומיהו עפר היחוח י"ל לא הוי אב רק רמז חפירה וגם הורש רק בשדה ובלריך לו חלח י'ל מ"מ חמיר טפי ממוקלה. וכבר כתבנו בחות י"ב דחנן קיי"ל י"ט טבה ול"ת בחקפ"ו בשופר ובחמץ חמ"ו ובר"מ ז"ל הלכות י"ט בפתיחה וה"ב יע"ש. והוי יודע ד"כ בלא הזמין רק ד"כ מזמן רב ולא הכינו יש מוקלה וגומא חרין היכורין דרבכן ואם ד"כ והזמין בהם י'ל ד'נ עדיף חד איכורא גומא דרבנן ואפר כירה מוקנה המיר ספי דאסמכוה אקרא ע' ריש בינה וספיקה אסורה ובמהרש'א ז'ל שם והמ"א ל"א סיבר דייל מוקנה קיל מגומא כי מוקנה לצורך שמחת י"ט הקילו וזה הוי במחת י"ט חע"ג לשמש חסור עשי" חק"ט מ"מ קיל הוא ואי"ה במ"א יבואר עוד . וע' לבוש קבה קלת יבואר שם : (יז) הבגים עט"ו הניה כרפב"א שים ב' חלוקות הכנים לגינה ולחורבה מוחר לשחוט לכתחלה ולכסות בו . אבל לכסוח גגו מוקלה שיש ב מותקות הכנים נכינה זכחת כה מותר כנסות כל החלה וכנסות בד, חבל לכסות גגו מוקדה הוא דקפיד עליה טפי ואין שרי רק דיעבד כד"ל דלכתהלה אסור אף האמין ביש איכול גומא דרבנן ה"ה מוקצה בלא גומא לכתחילה אסור ביש"ש פ"ק סי' כ"ב אע"ג דהעתק הנוסחא כמו בב"י צ"ל כן והוקשה ליש"ש איזה חילוק יש בין חורבה וגינה לגגו דאם גגו מיירי שאין חימוח (כן דרך רגבי אדמה לכסות גגו דצריך כתישה דהוי חולדה דעותו וחפירה אסבר ל"ד) א"כ לחלק בגינה גופא חימות לכתחלה שרי ואין מיחוח דיעבד דותא וחירן דלעולם בתיהוח וגגו קפיד ומוקלה ודיעבד שרי כד"כ דמהירין גומא בא"ל אלא לעפרה ה"ה מוקלה כו' והנה הראה מ"ש אדונינו דוד הט"ז ז"ל כרבינו חם היינו כתם גגו לרִיך כחיבה אפ"ה ברי כה"ג דדתי עבה ללית ע' אות י'ב דמוקלה לחוד מבואר בסט"ו מירובלמי דשרי עמ"ש שם ועא"ר אות ל"ב וח"ה במ"א יכואר עוד דברי המחבר: (יה) ראש עט"ז לריך ביאור קלח כי ודהי לדידן י"ל בבי"ד ד"ל משום מוקלה דהוי תרין איכורין עמ"א אות כ"ה וכ"ו וגומא וה"ל אלא לעפרה הרבנן ושרי מכום י"ט כיסוי כו' והב"י הקשה להד פירושה דהוי כחופר הף בתיהוח הסור בהין הצבק ושלי מכוסי ש ניכוי כר והבי הקשם לח שרוצח זמין בפה מעי"ע בעינן ד"כ שלח יהם למו הפירה אף במוחר משח"ל בעינן ד"כ שלח יהם רמז הפירה אף במיחוח משח"ל בעלעל ולקה לגיגה הו ליות רמז הפירה וח"ל ד"ל ואף לכחחלה מוחד כה"ג בחזמין והע"ז סובר דאף במעלעל וחלוש והכנים לביחו כל ששייך גומא ונשאר רושם פביעא לכחחלה אסור וכאן מיירי בהר שנועל מראשו ואין גומא אבל כל שנשאר גומא לואן ד"ל אף בהזמין בפה י"ל אסור דיעבד דרואה ג"כ כחופר מלבד הגומות עמ"א אות ל"ב ולי"ה שם יבואר עוד: (יע) דאם עע"ז בינה ח' א' ב' וכ'מ בגמרא כנ"ל ומ"ב דמ"ד מבוס החרח חלבו סיל משום טורח ליכא דמספק רשאי לטרוח והולק על ברייחא דרבי זירא וס"ל כברייתה כוי אין שוחפין ואם שחפו אין מכסין ולא תנא רבותא פפי ש'מ בנתערב דם בחמה וחיה מכסין בב' דקירות וכוי הרוחה יטעה ויסבור מבום ספק לא הטריחו חז'ל בי"ט ש"מ דקמו רבנן דודאי חיה לכך אין מכסין בי"ט וא"כ קשה על המהבר למה נקיט הרואה בכוי הא פסק בסי"ט דטורת אסור גם בגמרא בברייתא כוי אין שוחטין י"ל משום רישא הְנא כוי דאין בוחפין. ו"ל דתליא בפלוגתא אי ספק מ"ה אסור או דרבנן עפריח יו"ד ק"י פלוגתא דתנאי ומ"ד כפק דרבנן הוי האיכור. בכוי משום פורח למ"ד ספק מ"ה מחויב רק משום התרח הלבו ועדיין ג'ע ואי"ה באות כ"א ומ"א יבואר עוד: (כ) דרגוי עט"ז הנה באות הקדום לכאורה להמחבר בבי"ט אבור מבום טורח בספק א"כ א"ש כפבוטו דכאן ליח טורח דלנקר לריך אבל י'ל אף להמחבר בכני מספק ליח טורח ובאני נתערב בדם בהמה דטורח לדם בהמה ג'כ ורש'י הוא דפירש כך דלחיישב לישוא דברייתא לא כיו בלגד: (כה) שהבן עש"ז הר'מ ז"ל בספ"ב דה' י"ט הי'א יש"ש היטב ובפ"ג שם ה'א ובמ"מ הכוונה דלה כר"ח יש"ש ועלה"מ שם . והנה בחות י'ט) ותירן דחף דהר'מ ז"ל סובר בתערובות כפירש"י ז'ל מפני הטורח חבל בכוי לח החרת חלבו . ונמלא שלבה פירושים בברייתא דר"ז לא כוי בלבד אלא ה"ה אם נחערב דהכור לרש"י מעם בוה בבניהם כפשמה מבום פורח וחולק המ"ד כוי החרח חלבו וכמ"ש בחות י"ט וחע"ג דהתיכו דרכנן גומא דיעבד בכיסוי כבסי"ד כוי ותערובות דיש א' שאין בו כיסוי לא החירו אף טורח ולהטור ג'כ טעם שניהם כוי ותערובות בוין מלד איכור דבכוי אמרו החרת חלבו ולהכ"מ ז"ל כוי החרת חלבו ותערובות מפני הטורה ומ"ש לענין ב' דקירות ע' הות יצ ומ'ם לענין כיכוי מקלת דמו עמ'ה וח'ר וחי"ה שם יבוחר

תצמ (א) כל עט"ו משמע אף מפשיע מראבו לנד הרגלים נמי אבור כל שעור בלם לעשות נחד וכדומה וכמ"ש הב"ח ז"ל ועמ"ח כחן ועח"ר מיקל יע"ש: (ב) אלא עס"ז ועמ"ח ב" ובח"ר נידד בזה יע"ש דחם רולה לחכול העור כולו י"ל דשרי למלוג ומבי" ח"ק י"ל

אירחיה דמילתא נקיע הראש ורגלים וה"ה גדי כל העיר כברונה לאכול ועפר"ח : (ג) סותר עש"ז הא מסוכנת לא כבהצ"ח כ"ו . ולי העני קצת כוונה כא, כי לכאורה י"ל חרתי פעמי בעי דחזי למזגא קלם מדוחק בלחין וגם פופן משום חמילהן למה שכחב בחל"ח ס"ד מוחלפת ההיא דעור לכני דורכן וע"כ הטעם דחזי למזגא מדוחק עם סופן עפר"ח עיין ביצה י"א א" ב" אבל הט"ז לביטמים בחל"ה י"ב דיעבד י"ל לבמוך על ר"ח מוחלפת השוחע וא"כ

Pri Megodym Tom III. 16 בון מברים ח'ג)

טור אט'ג דלא חזי למיגא כלל ברי להגביה עכ"ם בשילפול מחמה לצל וכדומה הא לדרום י"ל בשינן פעמה דמונה עם סופן כדהיתה בנמרה ומב"ה נוצות עוף פילפול להוד החירו מבום כופן להוד ועפר"ח וח"ר חום כ' וחבין)(. וחייה בחום די יבוחר עוד בוה : (ד) אין בילה י"ח ב' וברש"י בם דמימ'ר חמר כלומר ודהי הין המעם דחזי למזגא דלחין הו בל בינה י חב' וכנשי בם דמיתיר המר כנותר ודהי הין הספם דחזי נמזגח דנחין הו של בהתה דקה לא הזי למיזגא ש' סי' ב'ה סכ'ה אלא דהרואה כמו ביפעה בזה יפעה לקולא ויאמר דשנ רבנן בפילפול דחזי למיזגא אף בלהין ומ'מ ליכא דרכא ד'ה מבא"ד ויש עד פעם דמוכחא מילחת או קרוב לו וא"ש נולות עמ"ש באות ג' מזה: (ה) צלירוש עש"ז ויש עוד פעם דמוכחא מילחת עמ"א יו"ד ואי"ה שם יבואר. והלבים מוחרים בפילפול וע' לביב ועמ"א אות חמון מוקלה מתמת החסון כים ויא דהוי כת מחלוקת י'א להחיר ש' בעור וחיב פכת לקולא אבל מוקלה מתמת החסון כים ויא דהוים מאלוקת ושר בצור וחיב פכת לקולא אבל

עלי בקולבין עליו בבר בי'ט מלאכתו להיחר ומוהר להחזירו הף מחמה ללל תק (א) אכור עפ"ז מכיק כפסק המחבר דבביתו נמי אסור וירושלמי נמי אוסר ומי היינו משער בדעתי בליטרא כלימר משער באיניד במה ליטרא העיע לי וחשבין מה בכך ברי הא לבקול ממש הכור בביתו וע' בירושלמי פה"ל הלכה ו' מפיים בב' יודי"ן דטחו ג'כ י'ל כך ומיהו מהא דר' מנא זבין הרובין בשבישית מבמע לכאורה דהיה בוקל ממב בביתו יע'ש: והוי יודע דמפני עכברים אסור אם הם כליין הא בפילפול מותרים מלאבתו בכינה יע של 11 הן יחיש דמשפי עבברים מסור מם הפתן הנו בפינסוג מותרים מנהבתו למיסור למורך גופו ומקומו דאל"כ בלה"ה אסור כמנורה עסי" חקו"ג ומיחו במאינים של בבר וכדומה הא מאינים של בבם וכדומה די"ל מוקלה מהמח הסרון כים ומייחד מקום אסור אף לכסוח כלי וע' פי' המשנה בר"מ ז'ל ועפר"ח ובהלכוח י"ש פ"ד כתב דוקא חלוין בתרימא ב"מ כדהמרן. ולכהורה דוקא בפבה במקולין הא יחיד בביתו באין רואה שרי דכ"מ שאשרו אף בחדרי חדרים אשור בד"ח לא בדרבק אבל מפני בני ביתו אשור והבן)(. ובחידושינו הארכנו ומ'מ דוקה כמה הגיע לו במחשבה הה לשקול כמה הגיע לו ירחה דהשור והכן

(ב) במה עט"ז מ"ש עור לפני הדורסן ב' הערמות לא הבינותי דילמא התם בזריך לכל הבשר ומולה הרבה לנוכך הכילה מב"ה מותר על כל השר כהן מעם כו' הב'ח כתב דה"ל להזכיר כהן דרב הדא כמו עוד דברי הערמה ה'ה בשר והיונו בנשחם ב'ם התירו סופן משים

מחפר כמן זכר והנו כנו שור זכרי הפנמה הם בכל היים בנבתם כי ש מהירו בופר : מחלקן וע"י הערמה ובנבחט מע"ט דוקה בבח ההח כבמיהל וחייה במ"ה יודי ובוהר :

(ג) אע"פ עט"ז הין שיבוד בהוכלון שבי׳ בכ"ח רק מדרבנן וגם פורח ומש"ה ליהן להבכיל

ברי ועמ"ח: (ד) גןהגים עט"ז הנה דיני בורר עסי׳ בי"ט בט"ז ב' בהה"ד מצמע מין

חיכל ח׳ ל"ש ברירה ועפר"ה כהן וו"ל דניקיר הלב היי ב' מינים וה"ה בבר מבום דם מ"מ

הוחיל ואסור מיקרי פסולת וע" כי הק"י דיני ברירה בי"ט . ולמלוח בבר להואיח דם י"ל לח

הוחיל ומסור מיקרי בח'ל לדם וחיול להיבוד ע"ג."מ הלכוח בבר וחייה במ"ח יבוחר עוד:

הוא מפרק דער לים וחויר לחיבוד על כל בי הכלות בכו זוף הי כלו עד יכותר של חיים ועבר הרות בשר בי'ם של חיים ועבר היים יע"ב בשם בו'ת פני מ'ש חיא סיים ב' יע"ב והעלה דיש לעבות שיאכלו ממנה קצת בי'ש ומותר ליקן הרבה בשר בניצית במים והמילוי יהיה מעי"ע המים ונחינת הכבר לף בי"ע ברי יע"ם. ואם אפבר ע"י עכו"ם יוהר כוב ואני מסופק הא בבות דשכות ע"י עכו"ם דוקא לגורך מגוה או דוחק גדול מיתר היינו בשבות מלאכה דאשמביה אררא לא יעבה בציר"י עב"י רמ"ד בשם סמ"ג הא פירהא יחירא בי"מ י"ל עכו"ם שרי ועסי" ש"ז ס"ה . ואי"ה יבואר עוד :

תקא (ב) אין עפ"ו כפי דעתי ההדיופים יב בו כוונה והוא דהוקבה לו מה דפריך בילה ל'ח ב׳ וכפירש׳י ז׳ל דהמקשה כבר זו וחצ׳ל זו ומסיק לח זו ח"כ הף מיקנה אסור ומהני' רבי יהודה כדדיים בדף ב' ב' ודילמא מהני' כר'ב בבכם וה'ב אין מבקשין מקורות בנשברו מעי"ם ויכול להכיק כך פשימה אפור דמכשירין שיכול לעשות מעי"ם הף הם נשברה בי"ם אכור דה"ל לביקוע דיכול להסיק כך עפי" הק"ם במ"א ב' וכשהוה מבקע בה"ה לבשל כך יבקע בקופין כמ"ש כאן ס"ה וס"ב ולו"ה דה"כ היל"ל הין מבקעין לא מהקירות שנשברה מעי"ט או בי"ט ומדהגן לא מקורות ולא מקורה שנשברה בי"ט מכלל דריבא בלא נבברה ומטעם הסרון כים ונבברה ביום מוב מוקלה כר' יהודה דמפתמת הד כשמת דבייך הרווייהו ועוד א"כ מה היריא בי"ס אף מעי"ס כיון דהפעם מבום דאפבר כך מבא"כ המקבה הוי זו ואצ"ל זו ולמהקמא כרבי יהודה וע" ירובלמי ה"ג הדא את אמר בי"ס הא עי"ס ברי ירחה כהדח דחת חמר בבברי כלים יע'פופרובי מפרש דל"ח מלח בי'פ עמן בפ'ע מהירום בלימות או בבורים מע"פ אין מסיקין בי"ט או כפירש"י כאן דהמקשה סבר זו וא"ל זו לכן מברב דבי"ט נבברה דוקא הוא דאסור הא נבברס מעי"ט ברי וע" בהגאון המפרש (ד"ד) עבה כלומר ולמ"ב ה"ב ועמ"ה ב' וי'ב והי"ה בם יבוחר עוד. ערב"י בילה ב' הוביף לח מן הקורות אפשר בכיון לסדר ירובלתי אין מבקטין מן הקורה ובבבת קנ"ז אין מבקטין מן הקורה וברש"י הקורות והבן. מן קורה היבינה לא הקורה דהיינו רטועה עמ"א אות ב' יע"ב הישב :

(ב) ואפי׳ עט"ז הביח דברי רש'ל פ׳ המביח כי׳ ז׳ ורש׳י בילה ליח ב׳ וטמיח חות ד׳ ובחה׳ מהמם בית החתקי וזי ט בם יכוחר בחיר שנחו חי בשיק בוה לכל לפכד (ג) אדן עפ"ז בילה ל"א ול"ג יע"ב והנה בבדה מוקלה במכונסין היינו מזמן רב הא הזמינם מעי"ם י"ל ברי ולהר"ן דמיחלף במפוזרין בבדה ועימור לא מהני הזמנה ע" אות ה" וגיבוב יש פעם דנרלה לצירך מהר והנה גיבוב בבדה לכבל קדירתו בם דברי להר"מ ז"ל אף בבדה אף לא הזמין כלל מטעם מוקנה אמאי שרי וכ"ח מוקנה לנוכך א"נ שרי ככל המלאכות רק להביא ממקום רחוק ופילפיל רהוק מקדירה הברו ל'ע בחק'ע במ'א ע'ו ונברו לחוך החגור יוביח קלח אם לא בנח' שכרי בהזמינם מעי"ע ואין מביאין מבדה דמיחלף במכוזר מפעם גיבוב ועמ"א ז' ואי"ה שם ובס"ז ה' יבואר עוד: (ד) ובלבד עט"ז הר"מ ז"ל בפ"ב מה' י"ם הלכה י"ד ולשון מכ"ל אלו משמע ג' חנאים א' מכונם ב' מכנרת (כל עץ נמי כגי עא"ר) ג' חוך חחום הא הון להחים אפילו הביא עבדו שלו לבשל לזורכו של עכו"ם מ"מ מוקלה דבעלים ישראל הוי אבל הרשב"א כי משמ הציח שברו בח לבפר לחוכו בר עבו טוני מומקה לבפים יפרחר הה מבל הלפני לבל שד בהד כגי פוחהת להוד חוך חהום הו חוך ע' אמה וביריים ועמ"ח ש' וחי"ה בם יבואר שד בזה: (ה) הרי עש"ו זהו דעת הר'מ פ"ב הי"ד מי"ע ורב"י בילה ליא א' ומבמע ליה דהרי מוקצון קאי אף למכונס בבבדוח ואפ"ה גיבוב מבלפניו ברי כבר כהבנו בזה אות ב' אבל ממ'א אות ו' ז' לא נראה כן וכדבעינן למימר בם בעזה"י ומ'ש פעם הר'ן הוא בבדה מעמר מ"ה הסור גזור מכונס הפו מפוזר קרפף מדרבנן דמ"ה הין שימור אלא במקום גידולו שתים" בם ד"ה מן הלא דהזו למחר וליומא אוחרא מב"ה מכונס מוחר: (ו) הרי אלו עש"ז ולפעם הַר׳ן (פ"ם הר׳מ) כו׳ כ׳כ הב׳ ועמ׳ח חות י׳: (ז) ולפידים עפ׳ז חפייה וניכול היים לצורך היום ונבחר למחר ג"כ ועד"מ וב"ח. ור"ה אף למ"ד ב' קדובות בבילה נולדה בזה אסורה בזה ואף למ"ד קדובה א' לחומרא ולא לקולא מבא"כ י"ט של גליות גם בילה נולדה בזה מוחרת בשני דממ"נ א' הול. ועפר"ח דמחיר די"ט לעלמו הכין כבסי' מל"ח. ועמ"א אות י"ו מזה ומ'מ גם הפר'ח כחב המחמיר הע'ב . ועה'ר אוח י'ב ובלבוש שכ'ב וחקי'ד ועיין יש'ש בילה פרק ח' סימן ג' וד' מבמע דמהמיר בשיורי במן ופהילה הף בו ביום לחזור ולהדלים נים"ם. ולפ"ז לכאורה ג' דינים פחילה י"א כלי הוי ולזורך גופו ומקומו שרי בפילפול עכ"פ וי"א דלא הוי כלי ואסור בפילפול דמוד הב' נמי הוי הכנה יע"ב ביש"ש ולפידים כה"ג ודאי לאו כלי ואסור לאורך גופו ומקומו במן אם ראוי לאכילה ו"ל ברי בכילפול לכ"ע ואי"ה במ"א יץ

יבוחר עוד : תקב (א) אין שפ"ז. הנה לדעתי קלת כיון ברש"י ז'ל בילה ל'ג א' במבנה ואין מוצים. סהיד דמיליד ובנמרא ש'ב דמוליד ביש ולא כתב מפרש בנמ' או כדמכרש בנמרא

תק (א) מחלק עמ"א שכ"ב אות ז'. ועסר תקי"ז ולהפול מכון ולומר איזו לצד חידור כר אמור דהני
נורל עא"ר: (ב) זו כזו עמ"א ועא"ר דאין נמנין על הבהמה לכתחלה ברים יע"ש בשם ע"ק
יע"ש וע" בוצה כ"ח ב". שוב ראותי בפר"ח הרגיש בזה ומיים המחמיר תע"ב למנות הבורה מע"מ
זכ"מ מוסיפין יע"ש: (ג) עם עמ"א למ"ש בש"ז אות רא ומשמע דעת המחבר והר"ב כן מדלא כתבו
לעכ"ם אפיר א"כ לפאירה כאן הפירוש לעכ"ם הייני למכיר לעכו"ם. ועא"ר ובעס"ז מפרש כלביש
דבשר כשר אמור לעכו"ם ומריפה שרי למכור לעכו"ם ובא"ר מסיים משום איבה י"ל יע"ש ועפר"ח בות. ועסר תקרו שולח אדם לחבירו יע"ש: (ד) אסור עם"א הנה מנה נגד מנה פר בעולת שבת שיודע משקל הא' ואם א"י רק להשוות המנות הגית בצ"ע ולשקול בשר גגד כלי שא"י משקלה ולמחר ישקול הכלי בע"ש משפע דשרי וא"ר בשם הרע"ב משפע דאפור יע"ש: (ה) ומבח אומן ער מ"א בביתו לידע כמה יבשל כה"ג שאן שוקל ממש שרי דתא הרשב"א ז"ל מתיר ועי במיז א"א איכ עכים כה"ג י"ל עליו והמעם דמכירה הוא כעובדין דחול יותר. ועא"ר אות ח" וי"ג דהרשב"א לכאירה כר בחת י"ל ללין והפעם דמכירה הוא כעובדין דחול יותר. ונא"ר אות ח"ו ו"נ דהרשב"א למאירה כר ובאמת אומר בע"ק והביא דברי יש"ש בפא"צ מי חזי דוקא מבח אומן הא בביתו היינו שאין אומן יעד ובאמת לכאורה צ"ע על המ"א ז"ל: (ו) הותך עמ"א ולשקול במים אסור ע" אות ח"ו וקא"ר: (ו) אין נוקבין ע" מ"א עפרש"י ביצה כ"ח א" ולתלותו היינו הלוקח אוחזו כידו וברץ משמע המעם המעם דנראה כעושה כלי הביאי הע"ש וא"כ אפיקומן י"ל ומ"מ לעשות נקב באפיקומן בסכן ע"נול או משולש כמנן דוד בכיון נראה דאסור וכ"ש לעשות ציורין דמות כוכב ואדם וכרומה באיכלין פשימא משוב ש"מ ב"א כ"כ רש"י ביצה כ"ח א"ו וכ"ש מי משום בדרבנן אסיר ע" מ" ש"מ במ"א ה"ה משקל. בשוב המשך לבשים גמים בחום נא"ר מ"ו מ"ש מכוין למדה אפשר ה"ה משקל. בשוב"ה ומשקל במים נמרב או ברוצי ובירני ובי"ד שיעור ששים י"א אין לשער לפי הכמות רק לפי המשקל והנן: (מ) באור עמ"א ועי"ד מ"ח ובעולת שבת כאן. ע"ש וא"ר בשם מהרי"ל אין לכתוב אתיות (בכשר) ב"ם לסר יע"ש: (י) מותר עם"א ביצה י"א מימרא דר"י אמר שמואל בב"א דוקא לא הערמה גרמא גרמא וכ"פ המחבר עב"י וא"כ הר"ב אהיתרא מהדר י"א הלכה כרב אדר דגרפא גרכא נפי שרי בהערכה ודוקא קודם אכילה ארל הר"ב אהיתרא מהדר י"א הלכה כרב אדר דגרפא גרכא נפי שרי בהערכה ודוקא קודם אכילה ורוצה היל"ל נייא דשרי להערים ג"כ ובתנאי קודם אכילה ות" דאאיפורא מהדר בב"א לאחר אכילה ורוצה כזית אכור וקודם אכילה גרכא אכור ועם"ז ב" וע"ש ובאיר אות י"ח וע" לביש ומשמע דהערכה שרי : (א) אע"פ עם"א תה"ד כי"ם וא"ב הערכה גרכא גרכא בהערכה שלא יכריח היינו ביום א" דוקא או ב"ם ב" בע"ש דימתין ליום שלישי יכריח הא בי"ם ב" בחול אסור בהערכה דאדרבה פוב יותר או ב"ם ב" בע"ש דימתין ליום שלישי יכריח הא בי"ם ב" בחול אסור בהערכה דאדרבה פוב יותר בלא מלח כמו מע"ם לים ולים האלים יסוידות בים ביבחול אסור בתמופת האדובה סוב יותר בלא מלח כמו מע"ם לים וא"כ איך סתם הריב ולכאות היה מסתרים ואם נאמר ההר"א חיםר בהערכה וקאי אהסום רב"א "ל קצת וכס"ש באות ייה וסיש דפוירי כשמולת להוצ"א דם היינו דאי מליחה שנייה כדרך שמולחין אחר הדחת אהרונה קצת א"כ ביים אסור גרפא גרפא בהערמה דתא יכול לבשל פיך בלי מליחה כלל וכמ"ש בסמוך אהר זה. ומיהו י"ל בשחרית בבוקר מולח שנית

בשבת שהי לבריא עי מ"א ד' וע"כ המעם דמצפה מתי תשחם ע" חש"ל עתהם הש"ו שעשו מאכה מחתכין אבל קודה בריאה לריש אסור לכ"ע ועסי תקי"ח במ"א אות י"ח. וחגה הש"ו שעשו מאכה לעצבן מותר לישראל בו ביום כעכוים שעשו לעצבו ואם ע"ד ישראל גדול בקפן י"ל דאסור וחויש צ"ע קצת ועסי תצ"ה וביצה ל"ב א" תניא אין כסיקון בשברי כלים והגיא פסיקון ולא פוקי תרווייהו בר"ם וכאן בביצה שם: (ג) נדולות עמ"א מכשירון אף ע"ד בר"ם ומיהו למ"ד גולד אסור בי"ם משמא כרי. עמ"א "ב וא"ה שם יבוצר. ע"ן פסדש שם: (ג) נדולות עמ"א מכשירון אף ע"ד שינוי אסיר עסי תק"ד חוץ מלח ובדובה (יראה מ"ם תק"ם וה"אה לתק"ד תי ה"אב"ד ז"ל עב") שינוי אסיר עסי תק"ד חוץ מלח ובדובה (יראה מ"ם תק"ם וה"ה לתק"ד תי ה"אב"ד ז"ל עב") אפשר קבות ה"ב באף אם נימש דחון מא הור במתוך כ"א הבערה והוצאה ובישול ע"ד ס"ד אפשר קבות ה"ב דאף אם נימש דהוי מוחן ולא הור במתוך כ"א הבערה והוצאה ובישול ע"ד ס"ד תק"ח במ"א אל בשאר בלאכות לא אפרינן מתוך מ"ם ע"ד שונוי בקופיץ ווד "יל לא יש"ש פרק תק"ח במ"א אל בשל בשאר בלאכות לא אפרינן מתוך מ"ם ע"ד שונוי בקופיץ ווד "יל לא יש"ש פרק מקר"ח במ"א מ"ד מב"א אל בשל כך כל שאפשר הבמיא ס"ד (ב"ם מ"ם) והמעיין שם ובסימנים דאף לבקע עצים גדולות שא"א לבשל כך כל שאפשר תקים במ"א ב"ם ועצ"ם קטום מות דקות וכדובה יע"ש: (ה) עצים עמ"א יש"ש שם המביא תקים במ"א ב"חור שהי ולהבוך להתיכות דקות וכדובה יע"ש: (ה) עצים עמ"א יש"ש שם המביא ודבר האבד רשאי בהחום להתוך להתוכת דקות וכדובה יע"ש: (ה) עצים עמ"א יש"ש שם המביא הענייה כיון בכאן האדון ז"ל כוונה מיוחרת כ" הלבוש פירש מוקצים וכן לל קנים מוקצים הם הביר עיים בוצ"ר ביצה ל"א א" ואמנם הנולת שבה פרש כר"ן (עם"ש במ"ז מוה) והנה מדלא הנוה הר"ב כאן ע"ם ב"א מוה" בצה ל"א א" ואמנם הנולת שבה בירש כר"ן (עם"ש במ"ז מוה) והנה מדלא הנוה הר"ב כאן עפרש"י ביצה ל"א א" ואמנם העולת שבת פירש כר"ן (עמ"ש בפיז פות) והנה פדלא הניה הר"ב כאן כבתציה ויש בתירין פוקצה ב"ם ועמ"א שם ר" א"כ הך פוברא דלא כהלכתא ע"כ כפירוש הר"ן גם פלת סבערב הוא לשון הר"ם ז"ל פ"ב ה"ד יורה אף הופין בפה פערב לא פהני גם לפה הגיבוב ספוך לקדירה מותר והא מוקצה שים השעם כרין (משיה לא ציין עד פלת מבעיב דבלא"ה' מובח כן) ודע דהרין וישיש מחולקין להרין גיבוב ופעמר ביים מ"ה שרי כבקיעת עצים והבעיה ומדרבנן מעמר אמור דמיחזי כיומא איחיא ולמחר כי והישיש מובר גיבוב ומעמר בשדה מ"ה אפור (כמוחן לרש" מוקצים הם ולרון ולמ"ד מוקצה שרי אפ"ח חישונן דילמא יפזרם הרוח ויגבב ומיחזי כיומא אותרא אף להיש"ש גזורה קרובה היא ומה שביים המחבר הרי אלו מוכנים דלשימתיה מוקצה אמור בי"ם בתצ"ח סיים שפור דהגית כלי מוכנים אבל לא הניח לא כתב כלום דבלאי מוקצה אסיר שבא יבוא לגבב ועיין מ"ש ולמ"ש א"ש. והבן: (יא) אין עמ"א הלכיש כתב מוקצין והמ"א כתב דברי הרץ הרא"ש אף למדד מוקצה מותר ביום עסי תצ"ח נולד אסור וגם שמא יעלה ויתלוש עב"ח תק"ו ובמ"א תק"ו אות די רי"ל חד מעם הוא ולה שם יבואר נוסי ש"ח אות ב" המבשל בשבת ומ"ש "מ"ם אסור דאין מכון שכת ל"ם וא" לבאורד מה שיימית מאן: (יכ) שנשברו עמ"א ע"אות מ"ו ובד"ם מי"ם וכחים לא קדריה הוא כלידיין הוי כלים שלמים ומסוקון בתם בי"ם וכשהיה תואד כלי כע"ם וכ"ב משרי לק אהדרי דיש הואר כלי דריין הוי כלים שלמים ומסוקון בתם בי"ם וכשהיה תואד כלי כע"ם וכ"ב שכרי לגפרי אסור דריין נידר יע"ין ברואין המפרש (רוד) וצ"ע שם בקריהה היי רק מיים וכ"ב ומ"ל אורין קוא לקודה ממש. ועס" תק"ו בלא ע" אות מ"ו ואדר מאן מ" יעיש: עולד לא ח"כ דמ"ב בקעת ישראל שבת כ"מ א"ע" אות "ב דמותר י"ל דסובר סתירה נמורה נמ" שרי אבל לדידן קשה דכתבי הפנים הפוסף בהקק בבקעת ישראל אסור נולד הוא הא של עכו"ם שרי נמ"ח בערה בל לא לבקע הכלי מקודם אם שליכה ממש ורפיי מותר לשפום דף א" בנו ולהדליק דכיון דיכול להחזור בלו אומנות אבל לשבור לגפרי לא ועכו"ם שחקק בבקעת עכו"ם מבנו ולהדליק דכיון דיכול להחזור בל אומנות אבל לשבור לגפרי לא ועכו"ם שחקק בבקעת עכו"ם מבנו ולהדליק דכיון דיכול להחזור בל אומנות אבל לשבור לגפרי לא ועכו"ם שחקם בבקעת שכור

בדרכו ז'ל כי הגמרא כר'ש בזה דמלד מותר בי'ט ומש"ה אין מוליאין כטעם הר'מ ז'ל פ"ד ה'ל שמכשיריו מעי'פ ומש'ה זכר מלח בי'ע עלח'מ שם אבל רש"י אע"ג דפוסק שם ד'ה יהלכתת כר'ש במוקנה בנולד י'ל סובר כר"י בי'ע (עי' בטור הל'ה) מש"ה אמר דמוליד לחוד ההלכתת כר'ש במוקנה בנולד י'ל סובר כר"י בי'ע (עי' בטור הל'ה) מש"ה אמר דמוליד לחוד היינו נולד והוסיף וי'ו ואין מוליאין דמישך שייכי כעין הד טעם כמו שאין מגבב בחלר דמוקלה הוא זה נולד ומוקלה ולהר'מ ז'ל אין שייכות להדדי ועא"ר ב' דבשבת המעשר פירומיו אסור דיעבד לא בי'ע יע'ש ואי'ה בתק"ג יבואר בעבר וביבל מי'ע לחול וי'ל התם דרבלן הואיל וראן בהוליא אש מ"ה הוא להט"ז ובחידושינו בילה הארכנו דמשמע לכאורר להר"מ ז"ל מכשירין לא הי"ל כר"י יע"ש וט' בהרע"ב דמי למלאכה שבורא אש בי"ט משמע מדרבנן לא הכנה ונולד לק נראה כמלאכה שבורא אש בי'ש ומלאכה גמורה ליכא דמוקי בברזל על אבן וכדומה ויולאין נילוני אש לאו הבערה והדלקה הוא רק נראה כו' ויהיה הפי' במשנה אין מוליאין מאבן דנראה וכ"ש להדליק ממנו נעורת ממים כו' זה אפשר מ"ה אסור שלא התירה התורה מביום השבת הא י"ם שרי רק מאש מצויה כו' ומה שסיים הר"מ ז"ל שאפשר מעי"ט זה אפילו מאש מצויה אם לא ביש הפסד עלים ובחידושינו החרכנו אין מקומו פה: (ב) כל זמן עט"ז בסימן שט"ז ס"ז ממחיר כלי במ"ל לאויר שתחתיו ובט"ז ז' יע"ש ואי"ה במ"א יבואר עוד (ט"ס ס"ן ול"ל שט"ו): מניני כלי שמי לחור בתחתיו ובכין זיינים וחייה כחיים יכוהר עוד (עים סיו וכיל פעין):

(ג) הואיל עט"ז הקבה מתקי"ד ס"ב בט"ז ה' דבם אוכר ליקח פתילה מני לנר מ"ם מהכח'
דברי ונראה כו' וכל"ל ביי"ו והוא טנין בפ"ע דלפעמים כו' למ"ש בתקי"ד אות א' שיש מתירון
כיבוי בא'ל וקלת תירון על קובייתו די"ל בין כאן דא"ל הוא ובין החם להאיר דהוי מתוך ולא
הותר הכיבוי מכח מתוך או למ"ד ביו והשבה הא בי"ע שרי הבערה לא כיבוי ולפ"ז ליקח אוד
ממדורה להאיר שלאיר
ממדורה להאיר שלאיר מתו דה" ממדורה למדור אחרת שרי כל לצורך א"ב: (ד) א"ן עט"ז
משמע דשני כה"ב. ורסב עוד דה"ה ממדורה למדור אחרת שרי כל לצורך א"ב: (ד) א"ן עט"ז משמת דשני כם ב. זכתב שדי דם המוחד ה מחודה המוחד שם יבואר: (ה) לדירן עש"ז ועמ"א אים י"א משמע אף יבישה אסורה יע"ש ועפר"ח ואי"ה שם יבואר: (ה) לדירן עש"ז בשעת הדהק מבואר היתר בהר"ב גופא ואפשר אף שיש לו מה יאכל התיר כל שיש דחק עמ"א ש"ו . שוב ראיתי בא"ר ה"י פירש כן ונהנתי . והנה לומר דוקא בפסח נוהגין כי חששו שמא נגע פירור חמן בקדירה חמה וחמן במבהו דרבנן עובין כעין הגעלה ע"ד קי"ג ס"ו בדרבנן ווהיה הפירוש אם לא על ידי הדחק כלומר לתרן מנהג העולם בפסח דוקא מה"ט הוא ומש"ה כתב ע"י הדחק לא בבעת הדחק (עמ"א י"ד בד"מ וכמ"ש רש"י ז"ל לפעמים וע"י הדחק אם נאמר כן

תקב (d) ואפילו עמ"ז עמ"א ב' ואי"ה שם יבואר לענין דיעבד וכל האיסור מדרבנן דמ"ה הואיל כו' וביה"ש של יום ראשון י"ל דאסור ולא אמרינן ספק דרבנן לקולא לכתחלה הואיל כו' וביה"ש של יום ראשון י"ל דאסור ולא אמרינן ספק דרבנן לקולא לכתחלה ועוד דאיקבע איסורא עכי' שמ"ב וחקס"ב במ"א : (ב) אבל עש"ז ועב"א ופר"א וכ"ה ביש"ש סי' י"ו ועא"ר בזה ותבביל דל"ש ריבוי שכח אסור בב' טירחות ה"ה ללי אלל האש בב' סירחות אסור עא"ר בשם מהרי"ל ונראה ז"ק י"ל רול. רוטב שוב שמן ביוחר כתבשיל עם בשר דברי בב' טירחות בלריך רק לתבביל עב"ח ועט"ז ודוקא ללי אלל האש בשפוד וכדומה יודע דבחד מירחת דברי במים ער"ן הטעם דבבבת מפים בביעורת אסור ובי"ע התירה התורה דלת ילמלם ומותר ה'נ כל מה דמפיש בשיעורה בחד שירהה וי"ל מ'ה שרי מטעם הואיל ומדרבנן אסור ובהד טירהא החירו דלא מיכרא. ובחידובינו כתכנו מזה. ודין הואיל ומיקלשי אורחים משמע אף בנמנע עד"מ זוה המושל שלא יבואו ממקום אחר כלל וכדומה מ"מ הואיל מיקרי כה"ג רק יון כמושש שני נו מני המופנ פנח יבוחו ממקום החר כננ וכדומה חימו הוחינ מיקרי כה"ג רק היכא שמבשל כמוך לערב לא הוי הואיל. עי' ביצה י"ז א' לכאורה הרישא מיוחר אין אופין רק היל'ל ממלא קדירה בשר ונחחום מים אבל אין אופה כו' לכאורה י"ל שם אפילו כולל מאף צלי ע"ג גהלים וכ"א בהחבר הו"ק יודה לרשב"ה עלוי בבי בבער רק בלחם הולץ ומש"ה אמר אין אופין כל מיני אופי מסי ומבר ע"ג גהלים בב' שירחום אבל קדירה בשר ב' שירחום שרי עלוי שמים אין אופין אפי לאפוקי מרבר"א ונחסום אין אופה ולא היישי' למימנע משמחת שליו מו"א נובא"א שרה או אינו החבר או אור הרבר או החבר או היישור הרב"א הרחום או אור הרבר או היישור המשחת הרבר או הרבר או הרבר או הרבר או הרבר או הרבר הוא הרבר או הרבר הוא הרבר או הרבר הוא הרבר הוא הרבר הוא הרבר או הרבר אור הרבר או הרבר בו הרבר או הרבר י"ם עיש"ם י"ו ורש"י שכתב אין אופין כת בכל ללי באפשר ורשב"ל בת"ק מתיר לא ת"ג ות"ק אשמשינן הן קכן או גדול בנחתום לא חייבינן דמימנע ואין להאריך ע' פסחים ס'ב א' והבן (ג) אלא עש"ז אף ב׳ טירהות אף בשר על בשר וכ׳ש בשר עם חבשיל אע"פ שח"ל לבשר כלל

חק דרך רחוקה) . ועוד הא בורכא נמי הוי דוקא איכור דרבנן שאין לו בורש בחורה כבש"ע

וג"פ דוקא לא המץ משהו אלף הגעלות נמי לא מהני ואוסר דיעבד בפסח וזה יסוד מוסד בה"ם:

דבזה אף הב"י מודה לרב"י דשרי יע"ש וקי"ל כרשב"א ולרש"י מודה בשר על בשר לר"ש בן אלעזר כמ"ש באוח ב' ולומר בפירוש י"ל אשור אף לרשב"א ועמ"א ב' ואי"ה שם יבואר עוד . עסי' חקי'ב ה' בשר של עכו'ם כה'ג : (ד) וב"ש עט"ז ואע"ג דכ"ש הוא י"ל אשמעינן דבזה אף באמר בפי דשומט לגורך מהר ורק כזים לכיך עסה שרי כפ"ג ועי' ע"ש. או לוחר אחר אכילה אף לשמוט אסור כה"ג כמ"ש אה"כ: (ה) ודורא עצ"ז עמ"א אות ב' ג'ז' ואי"ה שם בואר עוד. ומ"ש דהרשב"א מיירי שאומר בפי' הקשה בא"ר אות ג' הא במלח גרמא מיירי בלא אומר בפירוש דאל"כ ליש מימנע יע"ש:

תקד (d) דכין עש"ז בילה י"ד ל' ומום' שם והר"ב בהג"ה כעור ומום' ותרוויים לחומרם ביודע מהסחול הע"ם שתפיג שעם או בהין יודע ואין מפיג אסור בי"ע כ"א ע"י שינוי . ויש הסרון בדפום וצ'ל דהיה להר"ב לומר ביודע לוהגין לאסור הא א"י ומפיג שרי אלא מפני המון עם כו' וע' ב"י ולבוש . ובחידושינו ובפתיחה להלכוח י'ע כחבנו למ"ד טחינה מ"ה אסור ע' חום' בילה ג' א' קשה חיך החירו טחינת תבלין בי'ט כדרכן יע'ש וי'ל . לדוך קאווי בי"ט במדוך שרי דמפיע וברחיים עובדין דהול אכור אע"פ באין בו כלי כברה ואפי" ע"י שימי הרחיים אסור ועבו"ח פנים מאירות. ובקדים בי"ט כו' עמ"א חג"ה אות ג' ביש"ש פ' ראשון ס' ל"ט יע"ב וסריפה אסורה בי"ט כבבת והיינו אף שמפיג טעמן ועבי' אל"ה במ"א ד'. ודע מלח היינו הגם שחופרין מקרקע או של ים אבל מלח ממים ונעבו עב (שקורין טאלפין וקדומה) עסי׳ בכ׳ח ס״ח וס׳ע ובמ״ח שם י״ב גבינה קבה בריב חייזין חסור הח טוחן י״ל דלח הוי הם לאים שרי דמפיג מעי"ט אע"ג דהוי טוהן ממב מ"מ הזיגן דוקם בחבותה שייך טוהן ולא בפלפלין וכדומה ועסי' חליה בזה. ומ"ש על הרי"ף ז"ל במוריקת עא"ר א' וה' ובהידושינו כהבנו עוד בזה. ועמ'א אות ז' ה' ט' מדין קרוי'ן ומנה אפויה לפחון ואי'ה בם יבואר עוד תקה (א) עומדת עט'ין בש'ך ס'ד מביא כרי'ף ובס'י הביא דעת ר'ח דאסור (לסהוט

תקה (א) עומדת עש"ז בש"ך ס"ד מביא כרייף ובס"ז הביא דעת ר"ח דאסור (לסחש) אסכול ענבים לקדירה וע"ש ובב"י וכאן סחס כרייף דשרי בי"ט אסכול לקדירה וע"ש ובב"י וכאן סחס כרייף דשרי בי"ט אסכול לקדירה וע"ש בכריי שם בפ"ז ז" יע"ש. ומ"ש לגדל בי"ט אסכול לקדירה וע" אסור דבסבת העז אסור בי"ט אסכול לקדירה וע"ש בכריי שם בפ"ז ז" יע"ש. ומ"ש לגדל בי"ט לד אסכומים כמו באין זכר רק ספול כי"ף אסיף כל שמקב"ון הרבה יחד ולמכור כך הוו מוקאה וה"ח עו לחלבה כל בחולבין ואוכלין החלב מד בי"ח בי"ל בי"ח בי"ח בי"ח בי"ח בי"ח לחלב כל בחולבין ואולין אחר הרייניה הי"א דבשני שיהלוב הרוב לאוכל ו"הם נבאר מעם הרוב לקדירה בי"ח לביות היות המור לשחותן הואלב הרבה חלב לקדירה כי"ח לה מור הכי"ח לאום מור בו"י ל"א הוחר כו" ר"ל כל שאון הרוב מבי"ח ל"ד הלאו למשקה בעי ליה ויהיה הפירוש מ"ב הע"ז וכל באין שום רבו"י ל"א הוחר כו" ר"ל כל שאון הרוב חלב נכלע באוכל לא הוחר הלב הובה הוב הרבה ביבאר לשחייה אסיר ומ"ש משמע אפילו שאר חלב כו" ר"ל כל המור החלבון ק"מ דמוק. והביא דברי הגמ"י פ"ח דשבת שחולב הרבה דמכון לשחיה ב"ב לאום הרבה דמכון לשחיה ב"ר הביון ליום דמון לבחיה ב"ר הביון הביות הבמין הבמין לבתייה ב"ל הובון ק"מ דמוק. והביא דברי הגמ"י פ"ח דשבת שהולב הרבה דמכון לשחיה ב"כ לאור ה"בון ק"מ דמוק. והביא דברי הגמ"י פ"ח דשבת שהולב הרבה דמכון לשחיה ב"כ לאור ה"בון המור הרבה דמכון לשחיה ב"ר הלבון ק"מ דמוק. והביא דברי הגמ"י פ"ח דשבת עב"י

מותר לפלפל ולהדליק ג"כ דגמרו בידי אדם תקפ"ו אות כ"ה . עץ כו' ע' במור כ"כ עב"י וא" לפת תלאן ביש"ש: (יד) אין עמ"א ועא"ר אות י׳ ובסי ש"ח במ"א אות נ"ר ונ"ה דשבת קיל מי"ם בוה וכמ"ש א"ר כאן ועסי׳ תצ"ם במ"א אות ם" וע' שם הנ"ה וכאן ולא היה לי פנאי כעת לעיין כראוי: וכמ"ש א"ר כאן ועסי תצ"ם במ"א אות מ" וע" שם הגדה וכאן ולא חיה לי פנאי כעוד עדין בי הי (מו) עם עמ"א בתק"ח אפשר מ"ש פסחים אסור לשרוף חמץ ב"ם ובתום" שם כשישיף ונחלים מחר היינו מ"ה דבוקצה דרבנן גם מדרבנן היה שרי כה"ג דאתמול דעתיה עלויה ע"ש: (מו) ופידים מחר היינו מ"ה דבוקצה דרבנן גם מדרבנן היה שרי הכנה ד"ת בזה עםי תק"ו . וביש"ש פרק ראשון ס" ג"ב "וור שמן ג"כ נוח להדליק יותר יע"ש ובירושלמי הגאון המפרש דהכיבוי היי הכנה דר אינון שערי ע"ש בירושלמי הגאון המפרש דהכיבוי היי הכנה יע"ש עירובין פ"ג ה"ח (דד) . והנה לפידים צד השני ודאי גוח יותר פתילה יש קצת קולא שמן יע"ש עירובין פ"ג ה"ח למירום צד השני ודאי גוח יותר פתילה יש קצת קולא שמן היי מ"ד הביא פתילה ושמן אף ע"ג דכ"ש הוא ואי"ה

עם"ו א' וא"ר שם) משא"כ להמחבר וכשימת הר'ם ז'ל באות א' אין מוציאין הא דיעבד שרי ע"כ צפיעי בקר וערש"י פירש החלה מים כר ואחר כך עפר יש והרים ז'ל השמים עפר ומיהו השמים גם שאר דברים: (ג' פירש החלה מים כר ואחר כך עפר יש והרים ז'ל השמים עפר ומיהו השמים גם שאר דברים: (ד) פחמין ע' מ"א לי העני יש בכאן קצת מפק כי עשיית הפתמין ידוע שמכבת אש בי"ם אסור: (ד) פחמין ע' מ"א לי העני יש בכאן קצת מפק כי עשיית הפתמין ידוע שמכבת ודאי ושופך עליהם מים ואמאי לא פירש"י ז"ל כן במשנה ל"ב א' ואי דמשמע הכל מעם א' כלי קשה על המשנה. ואם לומר פחמין לתבשיל שצריך דוקא פחמין לא עצים וכיבוי לצורך אכילה י"ל מיתר כבסי תקי"ר סיא בהנזה ותק"א מ"ו ג'ומש"ה כתב כלי קשה אדרבה דבגמרא שם לאוליירין א אמר לבשל בו ביום עפר"ח כי ולומר שמבעיר עצים וכשהוא גחרים קצת או מכהו שיעשה נחלים לוחשות וגם זה אסור שנכבה קצת האור ועיין לבוש שנכבה האש לא מכבה ממש ולרשי כלי כר ואסור גם זה ביים ולי ההדיום כל זה צ'ע: (ה) אם עמ"א היינו דלא הוי פ"ר ואפשר ממעם מכנה ממעם וכרשי ככי מסור גם זה ביע ולי ההדיום כל זה צ'ע: (ה) אם עמ"א היינו דלא הוי פ"ר ואפשר ממעם משאצ"ל דרבנ התירו לצורך י"ם כעין ס"י תצ"ח יע"ש ו"ל. ובתוס ביצה כ"ב א' ד'ה אין שלא לכסור ב"ל תק"ד יע"ש הביאו הפר"ה כאן והיינו דלכוין אסור ושאין מתכוון שרי מידי דהוי בישרא אגומרי בתק"ז ס"ד יע"ש ובתק"מ ס"ו לכסות באפר חם הא אפר קר מוקצה לא יע"ש. ועיש"ש פ'ב ס'י כ"ם . פ'ז ס"ם תקי"ד כ"ם: (ו) לצורך עכ"א דמשחרית לצהרים או מערב לשחרית שדי הא משחרית לערב ליל ב' אסור אף בר"ה דב' קדושות הן לחומרא עפר"ח: (ו) שנראה עם"א לכאורה מחלק בין עצים ע"ג עצים ד'י שורות אסור הא עצים על ב' אבנים נראה יותר כבנין כההיא דקדירה כר׳ ועא׳ר אות ז׳ החמיר בעצים גם כן ב׳ שורות אסור : (ח) שורה עמ'א לכאורה יש איזה הסרון או בנחלתו יעיש ובלבוש משמע אף בלח שרי יעיש ולכאורה צ"ע ובחירושיגו כתבנו מזה די"ל ע"י היסק גדול יע"ש: (יג) וכ"ש עמ"א לשיפתיה באות י"א וי"ב ועמ"ז ד' וא"ר אות מ"ז וי"ז: (יד) וכן עמ"א עמ"ש במ"ז אות ה" ולפ"ז יש חילוק בין כלי חרס חדשה דאין לבשל תחלה ב"ם ובין גלייורם עמ א עמש במיז אות ה' ולפיז יש חילוק בין כלי חרם חדשה דאין לבשל תחלה ב"ם ובין נלייורם "ל לכ"ע מותר לבשל דכבר מוחזקין ועומדים ועי עולת שבת שכתוב ואפשר גלייוערם שרי ולהמ"א פשימא ליה דשרי כה"ג: (מו) ע"י הדחק עמ"א הא יש לאכול אע"פ שאין לו קדירה אחרת שרי ומשמע אף שיש לו מע"מ מה לאכול עמ"ש במיז מזה ועא"ר: הקג אסור עמ"א אפ"ר רק הכנה בעלמא חיפוש מ"ח מש"מ לשבת אסור ע"מ" תרפ"ז במ"א ג" (ס"ס תרפ"ז) ונסתפקנו ע"י עכו"ם בדבר שאין מ'מאכה י"ל שרי. ומ"ש י"ם שני לגבי בעינון מול הנא להעורה מוש"ד מומש לחבור במור מ"א מ"מ מותר מ"ל מורה בעלמה ל"מ"ח ב"מ"א מ"מורה בי"ם "ל" מוני לגבי בעור הוא מול הוא להעורה מוש"ד מומש לחבור בינה מוש מ"מ מומה בינה מומה בי"ם ב"מ"ח ב"מ"ח

(פיס תר'ז) ונסתפקנו ע"י עכו"ם כדבר שאין מלאכה ו"ל שרי. ומ"ש ייט שני לגני ראשון חול הוא לכאורה מש"ה מיים לחבירו אסור וויא מי"ם לשט לובי אסור ועיינתי במהרי"ל ע"ג ר"ה ואסברה אני לעצמי הדמיון שחם בי"ם א' בההם דמותר למלוח ביחד או מערים התידו סופן משום תחלתן עסו" ת"ק ס"ח ובס"ז ומיא וב"י בשם הרשב"א ז"ל א"ב אסור להותיר לייט שני כל הבשר ולמלוח בי"ם ב" לעצמו ולחול דוה אפשר מיקרי ד"ם ב" אמרינן י"ם א' היי חול והוא אפשר למלוח הכל בי"ם א' אצ'ג דבקיאין בקביעא דירחא ינהי דלצורך י"ט ב' שרי לצורך עצמו דמלח מפיג לצורך חול להתיד סיפר משום תחלה מולח בי"ם א' דוקא ומינו י"ט ב' שרי לצורך עצמו דמלח מפיג לצורך חול להתיד סיפר משום תחלה מולח בי"ח א' דוקא ומינו ני"ם ב' שרי לצורך עצמו דמלח מפיג לצורך חול להתיד סיפר משום החלה מולח בי"ח ב" מ"ח בי"ב שמובן יותר לשהות במלח נמי הכין הוא לעצמו. והבן זה: (א) של עמ"א עס" הקיוג ביצה נילדה בראשין אסור בב' בר"ה להומרא קדושה א' כיומא אריכתא אבל לקולא לבשל מא' לחבירו לוכח ופשומא הראשון שיכר וסוניו מיניה אלא דלכולא במי אם נאירוב בא' דהא לא אמרינו. לוקה ופשימא הראשון עיקר ומונין מיניה אלא דלקולא נמי אם נאכל עירוב בא׳ דהא לא אשרינן לוקה ופשימא הראשון עיקר ומוגין מינה אלא דרקולא גמי אם נאכל עירום בא' דהא לא אחרינן התומרא בי קרושות וליהיי ראשון חול ובי קודש הא לא אמרינן אלא אי כולו כיומא אריכתא או ראשון עיקר ובי חול. ולפיז ברזה קולא ג'כ שהם ביום א' יכול למלוח ביום כ' משא'כ ביים של גליות כמיש לעיל בשם מהרייל ע"ג והבן זה: (ב) אבל עמ'א עיין אות ה' שלא לבקע הקדירה גיכ שרי ותקי"ב אות ג'ד לומן עכו"ם שמא ירבה בקדירה אחרת וה"ח בשר עם מים בלא תבשיל כלל מ'ם שיהא לו רומב הרבה ושמן שרי. ועמ"ז: (ג) מותר עמ"א תקכ"ז מעיף כ"ג וכ"ד והכלל שנג או הוויד שרי בי"ם כו ביום והערמה גרע ואטור דיבוא תמיד להערים ומלח גרמא התידו סופן שנג או הוויד שרי בי"ם כו ביום והערמה גרע ואטור דיבוא תמיד להערים ומלח גרמא התידו סופן שנג או הזוך שהי ביים בו ביום והערכה גדע ואכור דינוא ומיו להגיים ובקודם כא זוניו להקום משמע משום תחלתן מדי שהיח וע"ש באינור דרבנן משום תחלתן בנים וע" ביינור ביינור דרבנן איכור בו ביום מדי ביינור שהיח איכור בו ביום וע"ב ביינור "ב" ביינור ביינור ביינור שהיח אינור שה"א איכור ביינור שהיח אינור שה"א איכור ביינור שהיח אינור שא"צ אלא לחתיכה א' ואומר בפירוש שהשאר לצויך חול או עכ"ם באין אומר שרי (עמ"ז ב"ג) הואל ומיתקן בכך התבשיל יותר ושטן הא מים דוקא בהד טרתא וער"ן באין אומר שרי (עמ"ז ב"ג) הואל ומיתקן בכך התבשיל יותר ושטן הא מים דוקא בהד טרתא וער"ן מ"ט מביינור שרי כל החבית דאון אומר מדי מורכה אומר ביינור מיינור מ מחוייב לצמצם באינ ביים הא כמערים לצורך מחר אסור בחד מירחא במים קודם אכילה לוא דומיא דבשר ודאי ממלא הבשר אף באומר בחד מירחא או בשותק וכמ"ש המחבר דוקא קודם אכילה משמע בכיע שרי ה'ה מים כה"ג שרי דהא הב"י כתב מרש"י משמע בשר ומים חד דינא

(ב) ואין עמיא היינו אפי עי שינוי נמי אסור ברחיים דהוי כעובדין דחול ועיש"ש פיק סי מ' ולדידן אסור אף אות ג': (ג) כעובדין עמ'א עולדין אסור אף אסור אף דך למחון בחול דברים אלו ברחיים ועס"א אות ג': (ג) כעובדין עמ'א ביש"ש פ"ק סי מ' פירשתיד רך למחון בחול דברי קמא לא אכל בגדולה הוי ולא משום עבדי כו' ובתק"ג דעבר ובישל שרי במויד בי"ם זה קיל בעיני העולם יותר חיישינן ועוד דייל אדם חשוב כר'ם שאני ועא"ר אות ח' יעש ולכאירה בספק א' בדשולים אסיר אף דהאיסור רק משום עובדין דחול. וייל בפשיפות דפקשה למה לא תלה מסתמא כדין עבדוה כי וע"י המייה כעובדין דחול משמע דאסור. וייל בפשיפות דפקשה למה לא תלה מסתמא כדין עבדוה כי וע"י המייה כעובדין דחול משמע דאסור. ע"א נותף שי"ח באימר בו" דשרי אנים שמובים מאתמול שקולמים החומץ מימ און בו מוחן שדרך לחתוך חתיכות גדולות קצת ומיהו הבישול ביים ייל ועסי שכיא ועמ"ש במ"ז: (ח) צריך עמ"א והיינו באין דרך לכשות לימים הרבה ע" אות ז" וע" אות ד": (ט) וה"ת ניצות עמ"א מה שנמחן הוי קמח והוי כב" מינים ואי"ה בתקיו ותק"י יבואר עוד ועמ"ש במ"ו מזה: (י) מותר עמ"א האידנא כר אבל נחתום דמדקדק ייל

בתקיו ותקיי יבואר עוד ועמיש במיז מזה: (י) סותר עמיא האידנא כוי אבל נחתום ומדקדק יידל דשרי הא לשקול אסור ניל:
תקה (א) עומדת לאכילה עמיא ברין דבשבת אסור דעו לא ראון הא ביים דמתיר מוקצה למ"ד
כן תו שרי והג'א ריש פיק דביצה דעומדת לאכילה אי בעי שחים לה משמע לחליבה
אסור דאסור לשחום הא למ"ד מוקצה שרי אף לחליבה שרי ומ"ש דה"ל נולד היינו דעז אסור למ"ד
מוקצה אסור בי"ם היי אוכל נולד מין ואף למ"ד בורר בי"ם שרי כבס" תק"י סיב מ"ם נילד היי
ממילא למ"ד מוקצה ביים שרי לאו נולד היי ואף למ"ד בורר אסור ב"ל מדה בזה דשרי ואף למ"ד

נולד ביים אסור כאמור ועאיר ולמיש איש, ומ'ם העולם נהגו איסיר וכמיש הריב בהג'ה: (ב) שאין עי

עב"י והגמי" כחבו דפירורין אע"ג דמוחר לכחהלה אין לעבוח כן ובש"ש פכק כריב"ב דלכתהלה (להדיא) נמי שרי ורוח הכמים נוחה הימנו. ומ"ש בהנמי"י דעכו"ם חולב רבאי לאכול ולא בחות עמ"א א' ופר"ח מזה ועט"ז אות ג' ואי"ה יבואר עוד. ועסי' קניח במ"א זיי"ן דבש משותם שנו היו יו יופר היו חום יופרי הוות ביי והיים יבוחר עוד. ועפרי קנית בחיק זיין דכנ מרקהת ייל מבקה הבא מאיכל כאיכל דמי. ועיפה ראבונה דמבקה הוא מיא סחושה בייע מדרבנ וכהיג לא גזרו ועדיין צ'ע : (ג) ייש להקל עע"ז (יש לגרום וז"ל הב"י. או ז'ל) וסובר הש" מ"ב הב"י ולפעמיה אזיל כו' ואיכ חולק הוא דבעו לנדל נמי כשהלך המוקלה כו' ומיב עבויב החולב י"ל רבוחא אשמעינן אע"ג דחולב למבקין מ"מ ראוי היה ע"י ישראל לחלוב לאוכל וילי היישיען שיאמר לעכו"ם לחלוב למשקה ועפר"ח אבל הלבוש פי' עכו"ם חולב בהמה של עבו דחיים כן בשל שכו"ם וא"כ ל"פ ההמחבר. ובב"י משמע הכריע כהרמב"ן דהפילו לגדל שרי דחיים הכן בשל שכו"ם וא"כ ל"פ ההמחבר. ובב"י משמע הכריע כהרמב"ן דהפילו לגדל שרי ובש"ע חזר בו ואי"ה במ"א אות ג' יבואר עוד. והנה מי שיש לו שו ופרה חולבת רק לשחיה החלב מיד ואין ממחין דוקא לעשוח גבינות יש ללדד להקל ע" אות א" ומ"מ אין להקל צפני המון עם: (ד) בי"ש של דוקף ב"ב של גליות בילה נולדה בראשון מותר בב" וכן בשכת

אורח חיים הרכות פסח

עם: (ד) ביים עם הקריג סים בי בניחת בינה מוגדם ברחבון מוחד בבי וכן בפרת שלפני י"ע עכ"פ מוחד בפני ה"ם בהלב כן ועיין חות ג':

תקו (ח) אין עש"ו בילה כ"ע ב' דבי שמוחל (ע"ם ר"ם) עב"י והב"ח והש"ו מי כעין זה ה"ח בחופן מחרב. והחידום אבור למדוד ומחינן ג'כ דל"ם חלה בעין יפה ע" מים" ירח" בחופן אחרב. והחידום אבור למדוד ומחינן ג'כ דל"ם חלה בעין יפה ע" מים" ירח" הב" ופר"ח ומוחד ליקח במדה גופה ויפחות קלח עב"ח וע"חום אם . ומ"ם הלבוש מדידה הב מהלכה הוה ל"ע דעובדין דחול הוה ע" בילה כ"ע ה" בכש" לח ימדוד בכלי מדה להימדוד שעורים לבהמתו ובשבת באבות מלאכות לא מזכר זה ועסי' שכ"ג וליע: (ב) אין מרקדין עס"ז רקידה. פעם א' להפריש קמה מסובין אב מלאכה בשבת וי'ש עי' סי' הק"י בנפה וכברה הלא

נים ה"כ הוסר כך מדרבק קמה מסופן חב מנחבה בבכח ויש ש" סיי חק" בנפה וכברה הנה בי"ם ה"כ הוחר ושמ"א ב' וה' וה"ה בי"ם ה"כ הוחר כך מליבה והילך היחר ושמ"א ב' וה' וה' ה"כ בסיבואר עוד: (ג) וגבל עפ"ז מ"ש לענין הזבובים כל שבופך קלח משקם עמהם לא הוי בורר וה"ה ששוהה שכר מן השמרים יניח מעם שכר על השמרים ועשי שי"ע שזה: בורר וה"ה ששוהה שכר מן השמרים לעם"ע על על" בעל"ם ואשר בדרבנן הולכון בספיקו לקילא ועפר"ח ואפר היחוד מינוי גמור אע"ג בי שלא אשורה הרקדה מ"ח זה לשונה הרדבן להר"ץ כמ"ש כלן לחוב את ע"ש בינוי גמור אע"ג בתל"ה ע"ד שינוי בכו הרדב האורים בינוי של מודה בחלים לאורה הרדב האורים הרדב האורים בינוי בינוי בינוי בינוי במור מע"ג בתל"ח ע"ב בתל"ח בינוי של מ"ח הלאורה הוא בינוי בינוי בתל"ח ברב"ב בתל"ח בינוי של מורים הרדב האורים בינוי בינוי בינוי בינוי בינוי בינוי בינוי בינוי בינוי בתל"ח ברב"ב בתל"ח בינוי בינוי ברב"ב בתל"ח ברב"ב בתל"ח ברב"ב בתל"ח בינוי בתל"ח ברב"ב בתל"ח ברב"ב בתל"ח בינוי בתל"ח ברב"ב בתל"ח בינוי בינוי בינוי בינוי בינוי בתל"ח בינוי בינוי בינוי בתל"ח ברב"ב בתל"ח בינוי בתל"ח בינוי בינוי בינוי בינוים בינוים בינוי בינוים ב לבלירה וטחונה וע"ו עכו"ם חפבר הפר"ח יודה דברי ומפבר דמסיר לדידיה עה"ר ב' בבס מהרו"ל בי"ט אין לקנוח פה המפון ע"ו עכו"ם אף למ"ד בשבת שרי כבסימן שכ"ה יע"ש דארו מהרי"כ בי"ם הין נקנות פה הספוי עד עכרים הף נמיד בשבח שרי בבסומן שביה יעיש דהדי לומר בי"ט הרקדה שרי וג"ע שלא מנאחי במ"א ובבאר ההרונים שלא השיאו הידוש כזה וגדינה ג"ע : (ה) הרש עש"ו מלח אלא במ"ש הט"ו על דין דמהרי"א יראה ט"ש וצ'ל דמהרי"א לא כתב דברוו על דין זה היינו להוליכה חלה לכהן דלא זבר רק מהשרשה כו' עב"י אבל הש"ח מפרש דמהרי"א ז"ל קאי נמי אהולכה לבהן דאם גלגל עישה מעי"ע בחלח א"י דאשור להפריש בי'ם ועבר והפרים בי'ם דאסור להוליכה לכהן בי'ם יעיש וער'מ פכ'ג מה'ש הלכה ס'ו ובילה י"ז ב' משמע דבי"ם נמי אם הפריש הרומה כו' אין אוכל בו ביום א'כ פשישא דאין מוליכה ידי בי משמע דבי ש מני חם השפים מדונה כד מון הופר ש כום חב פספת דמון שנפסד היום לכהן ואפבר בבוגג נמי אין מוליכה לכהן וצ"ע. ומ"ש על רש"ל היינו דרה"ב א"ג שרי ואן קי"ל דחרומה אפי' הורמה מאמש נמי שרי להולך בי"ש אין נ"מ בביתו ולמ"ב הב"ח כימ בבוגג והרים ב"ש וחלה רה"ג דאין מוליכה בי"ש אף בביתו י"ל דאפור ליהן לכהן בהין רעיל

לפנג הארש כי ע ומתם כם ג זמון מומיכה כיים חף בפיסו יינ דחסור ניתן ככהן בחין רטונ

אלו ועאיר ע'. ומה ביש טושון התיכה קטנה ומדבקין בלהם גדול וקורין לה שם הלה חין

דה ניכר ומופרש ואסור בנילוש מעיים ופשוט הוא ועמיא ואייה שם יבואר עוד:

(ו) יכור עט"ז לא הבינותי זה דרש"י פי׳ כן בילה ע' האף מעיים לא היה בכלל הגזיכה ע' הומ' ש אסור אל להיה ביש מה שגליל

בע"ע אסור ואיע ואפשר סברהו הלח א"י קול עסי וגלל מעיים ובכח מפריש ביים כרבה

בע"ע אסור ואיערה ואפער הדרות ולח איי קול עסי וגלל מעיים ובכח מפריש ביים כרבה דלא הוי בכלל הגזירה ואבוה דשמואל חולק רק בח"ל ובל"ז פירי דמבילי האידנא בח"ל איירי וכ"ז ג"ע בזה: (ז) וסותר עט"ז עמ"א אות יו"ד בזה איסורא דרביע עליה וא"ה שם יבואר טוד: (ח) והוא עט"ו עי"ד שכ"ו ולעיל תנ"ו חלח ח"ל חלח האור נברפת אפי' נילוב במי בילים וכדומה בלא הוכבר מעולם למ"ד הייב בחלה נשרפת "דליח כהן פהיר החידוא אין נותנין כו', א"כ הדין נוהג בטהורה ג"כ דימחין עד הלילה וער"מ פ"ג מהל' ו"פ ה"ח בזה ויש ליזהר

הגולה ג' ליין ה'ה פיב כו' (פרק בליבי לל בהיא) ובעית מפמע דהמית ורץ בויין וליע.
ולירוף עבי' בי'ח במ'א י'ז והק'י אות ז' וחק'ב במ'א י"ד ול'ד לצירוף מתכוח דקיל בחן מתביין
וביי: (כ) בורבה עש"ז דרבקן וקלי איסורים הוא דמבטלין הא ד'ח אף קלי או דרבק
ובעיניה הין מבטלין ועי"ד בט"ז י"ב ועב"ך אות י"ע ובם כהבנו בפריי מזה וכאן במ'א ה'ת א'
מי"ד מזה. ומבמע אף לחמם בים החורף וליהמת בעוד בעלים דולקים ברי וי'ל דוקא לאפות
אי"ד מזה. ומבמע אף לחמם בים החורף וליהמת בעוד בעלים דולקים ברי וי'ל דוקא לאפות
הדמקי איסורים וע' מ"א אות ד' ואי היו ד'ח או כעין של טורה ועב"ח ועעל בכלו לו ז'
אף דמקלי איסורים וע' מ"א אות ד' ואי היו ד'ח או כעין של טורה ועב"ח ועעל בכלו לו ז'
דה"ל כמהקו וי'ם אהרי כן עיין לעיל: (ד) דה"ל עמ"ז אף למ"ד מוקלה ברי בי"ע זה אסור
היקון מעשם מסי ב"ל בי"ג ב"א ויבש כנה יכור ה"ש לדיר עלים בסתון יבש עיב"ש בזה ד"
ה"ל ומקון מעשם מסי ב"ל ב"ל במורים בלהם אבל בבלנו מבואר הדין בסתוך: (ו) ביון עפ"ז
מדמע דעתו אף לגרוף פעם בנית מנהלים קפנים ליפוח בההא מפה יבה אפ"ה ברי
וכמו שבחם בב"ע ועמ"א אות ה' וש' זבה'ר מיקל ע"י עכו"ם לגרוף פעם בנית. ועמ"א אות
דמ"א ומ"א כאן בכיבוי אי אמרינן מתוך ואי"ה בם יבואר: (ז) ובלבד עפ"ז עמ"א אות
במ"א ומ"ה שם יבואר: (ח) ובחותר עם"ז פיט הבור לגבל ב"ע דאפבר מע"ם ולה יהייבג
מ"א ומ"ה שם יבואר: (ח) ובחותר עם"ז פיט הבור לגבל ב"ע דאפבר מע"ם ולה יהייבג
מ"א ומי"ה שם יבואר: (ח) ובחותר במ"ז פים הבור לגבל ב"ע דאפבר מע"ם ולה יהייבג

ראוי לאפות הדרצה תחלה ואח"כ נקייה לא להיפוך דאם אין לו ב"ב אפור לכתחלה הדראה ואח"כ

תקה (א) מפני עט"ז בילה ל"ד א" ועב"י מדלא חילקו הרי"ף והר"מ והטור וברייתא בם בקדורה חדשה ה"ה ישינה לפעם שלריך לחסמן עלח"מ פ"ג מהי"ש הי"א ומיהו בתק"ב קדירה ישינה מוחר לבשל בי"ש וא"ל כלי מחכות דעם מים הוא ואפ"ה חדשה אסורה מסברא או שופת הקדירה ומיד נותן אחר מים ואין שיעור היסום כלל כ"א ע"י מים ומש"ה חדשה דוקא ועא"ר ולמ"ש א"ש קלת. ומחבת הרם הדש לטגן בשומן וכדומה בי"ע ע"ד קכ"א ובה"פ תג"ח אע ג ייל מהבת כריקן השוב מ"מ הין מלבן כ"כ באור לא השיב היסום וביבן עב"פ ברי וכן מחבת חרם חדש ליחן בתנור גרוף גלי קדר בישן שרי. ערש"י ביצה ל"ג ע"א אין מוציאין

ניהם ועה"ר:

תקם (א) שפוד עט"ז אמ"ם הר"ב קאי דורוף אף בי"ם אסור דאפשר לולות כך ובורוף שנשבר אם בי"ע שרי ובע"ם אסור וע" רא"ם פ" בא לר"י אם י"ל בין מכשירין <mark>לא"ג "עלמו מ"ה או רק מדרבגן בא"ג עבי" הל"ה יש מהמירין בא"ג עלמו משמע מדרבגן ומ"</mark> **רש"י מאך כר"י לכם למבשירון עפ"ז ובא"ר א' בא"ד חרי לכם כחיבי יע"ש . ועי' בל"ל פ' ב** ואי"ה בהקי"ב בס"ז אבאר עוד: (ב) אין עט"ז עב"י בשם הר"ן ויראה מדרבנן בא"א מבע"י דמ"ה מוחר ועי' אוח א' ובעולת שבת ויש"ש פא"ל פי' כ"א ועבי' חקי"ד ואי"ה שם יבואר :

לה ה מותר וע" חות הי ובעורת בבת וישים בח"ל כדי כ"ח ועם"י חקריד וחייה שם יבוחר :

(ג) ואין עש"ז ומ"ש המחבר דבר זה י"ל כן ועמ"א אות ו' ועב"ח בזה: (ד) שלא עש"ז שבת ל"ד אבל מה שנשאר אחר התפירה רשהי להחוך רק שנהגו לשרוף עמ"א ע" חלח וכן כלותר נוהגים עוד כו' ועב"ז ובלבוש לכאורה קשה ו"ל דה"פ וישימנו החוש לכמחלה בע"ע כלותר נוהגים שלא לחמוך המ"ש שמדינא הכשל עיור שלא לחמוך ב"ע וע"ש שמדינא הכשלה בי"ע וע"ד המ"א הכשלה בי"ב ה"ל הבי"ב הי"ל הי"ב הוא הב"ב הי"ל הי"ב הוא הב"ב הי"ל הי"ל מודר בח"ל הבי"ב הוא הב"ב הוא הב"ב הוא הב"ב הוא אוויים הבי"ל הוא מש"ל החוף ואים במיא יבואר עוד: (ה) פשמירא עטיז עי"ד קריא בש"ך ה' ול"ע מכאן עמיא י"ד הה נבלע היהרא ע"ד מכאן עמיא י"ד ההה נבלע היהרא ע"ד מבקון די בליבון כ"ד. והוי יודע באיבורא אף דרבנן ואף אב"י אפיה לכל שאפשר מעי"ע אסור בי"ע עמיא ייא וליד לשפוד המס רק מנהגא ואי"ה במ"א י"ב יבואר כל שאפשר מעי"ע אסור בי"ע עמיא יולד לשפוד המס רק מנהגא וא"ד שם די"ל די בהיסק עוד והכשר מנור מאיבור להיחר בי"ע עמי חב"א במ"א א' וח"י וא"ד וא"ד שר ב"ע ועיין לבוש אחד יע"ש. ואין להסיק ב"פ: (ו) על עט"ז ומשמע אף באפבר מעי"ע שרי בי"ע ועיין לבוש ולכאורה צ'ע ועא"ר ואי"ה במ"א יבואר

תקי (א) מוללין עט"ז רש"י בילה י"ב ע"ב ובמשנה י"ד ב' אבל הרשב"א ז"ל סובר נפה וכברה בשבת הטאת בי'ט אסור ע' אות ג' ואפשר מו שומר הפירי ולאלתר אף בנפה

וכברה בשבת העתת ביים חשור עי חות ג' וחפשר מן שותר הפירי ונחנתר חף בנפה וכברה רק דמיחזי לימים הרבה עמ"א ד' ובא"ר אות 'וע' לבוש בהג'ה דבנפה אסור ב"ע ואפ"ה בס"ב כתב דלבו ביום ברי וג'ל בין נפה לבו ביום וא"ה במ"א ב' יבואר עוד:

(כ) בד"א עט"ז בילה י"ד ב' ובר'מ ז'ל פרק שלישי הט"ז וי'ז ועמ"א וכ"מ שם ולבון המחבר הול כבר'מ ז'ל בא של"ז וכן הקשה המ"א אות ד' ובעולם שבת אות ב' הקשה ל אות ד' ובעולם שבת אות ב' הקשה ל אות ב' בילה הי"ד בילה ב"ש בילות אות בר"מ בילות בילות הי"ד בילות הי" יע"ש ואי"ה במ"א יבואר עוד. ומ"ש על דברי המ"מ על הרשב"א פ"ג מהי"ט הי"ו קשה דבבורר פסולס מאוכל משמע אף לאלחר וביד חייב הטאח בשבח ואפ"ה בי"ט החירו ה"ה נפה וכברה ובו ביום נמי ועסי' בי"ע סד'ה ובמ"ח אות ס' וע' עולת שבת שם ופ"ח מה"ש במ"מ וליע והרשב"א אפשר חולק על זה וסובר פסולת מאוכל ביד לאלתר אין היוב העאת בשבת ול"ע והרשב"א אפשר חולק על זה וסובר פסולת מאוכל ביד לאלתר אין היוב הטאת בשבת .
ומ"ש שנעלם ממנו דברי הרשב"א ז'ל עיין בא"ר ב' הקשה דהיש"ש מביא שם דברי הרשב"א
יע"ש: (ד) אין עש"ז באות הקדום וי'ל החם הטעם שהיה אפשר מאסמול עמ"א אות ה'
ימ"ש: (ד) אין עש"ז באות הקדום וי'ל החם הטעם שהיה אפשר מאסמול עמ"א אות ה'
ואי"ה שם יבואר עוד: (ה) בגחלת עט"ז ועמ"א אות ו' ועא"ר אות ו' מ"ש בזה ובשבת
קלד: (ו) אין עט"ז שבת קליד ולפ"ז אם לא היה אפשר מעי"ט שרי בי"ט ועמ"א אות י"א
דרך לעשות ומים הרבה אף בא"א מע"מ אסור בי"ט: (ז) דאין עושין עט"ז בסימן ש"ז
דלפבר ליה בלא המתה לא הבל משמ"ב ביה"ש קצח מאוה ל"ג ה"ה זה והיינו ביה"ש יו מוכור וכדומה הא שימור בי"ש של היונו ביה"ש יום אים וכ"א וב"א והיינו ביה"ש יום אים ע"ד הל"ד ה"ה לא בור כיון שאין כרת וסקילה והיינו ביה"א יום לא מבלי ה"ב ה"ב ו"ע ו"ל ו"ט עשה ול"ח ועא"ר.
נבאר מיונו ביא אוה אול לא הל המור ילה דה ברי ב"ע כיסוית מבלי הא בכו"ש והבן זה:
נבאר מיוכורן ביש דותק גדול או קצח מצוה י"ל ברי אמירה לעכו"ה בתו"ש והבן זה:
נכאר מיוכורן ביש דות גדול או קצח מצוה י"ל ברי אמירה לעכו"ה בתו"ש והבן זה:
נכאר מיוכון ביש דותק גדול או קצח מצוה י"ל ברי אמירה לעכו"ה בתו"ש והבן זה:
נמון צווץ עש"ז אכל לתהוד ילה דה ברי בי"ע כעהיות תבלי הא בכלי שלהם כענו סכיו

קנם מנה ליסוריו ביש דוחק גדול או קלם מנוה ייל שרי המירה לשכים בחי"ש והבן זה :

(ח) אין גוזון שנ"ז אל להקוך ירק דק בי ב"ש כשריות תבלין הא בלי שלהם לעום הרבה:

קבוע בדף ען (קורין ברוסים שלשפאוניל"ש) י"ל אסור בדרך לעבות לימים הרבה:

(מ) קובדם עפ"ז וה"ה שלאבי"ן וירק מר מותר להיליא מימיי ועם" ש"ך פעיף ז' וסעיף ח':

(מ) קובדם עפ"ז וה"ה שלאבי"ן וירק מר מותר להיליא מימיי ועם" ב"ך פעיף ז' וסעיף ח':

(מ) לעשות עע"ז ובתק"א אות ב' ועמ"א כאן א': (ב) לרחוין עש"ז הכלל הן

הדל או מחוך בעינן שוה לכל נפש דוקא ועם" הקי"ד אות לכלורה מחיך דוקא הולה ב' ואיים במיל הן

והבערה הא שאר מלאכות לא וחימום לידיו א'ל ממש הוא להר"ן בתק"א אות ב' ואיים במיל כאן היוא ביו ובראה לי והכה כימוץ ב"ע ממיל הקי"ד אות ד' ללכור דאין שום לכל נפש. והראה לי הסורני מוהר"ר באלו בבני יהוש שבת לי בי אום "דה וב"ה מהירין דבר שהוא לרפואה בעישון בה"ב בלאון מוהר"ר אליעזר נכד הגאון מוהר"ר הילמו ז"ל שהיה אב"ד בקין מין מוה לכל נפש מקרי לרפואה ידם בי הביח אי דבר באין שוה לכ"ל מ"ה הו מדבבן יע"ש. והנה אניר לרצי אם יו"ש. גם שם הביח אי דבר שאין שוה לכ"ל מ"ה הו מדבבן יע"ש. והנה אניר לביות מיים שימוץ ב"ש כמוהב בו אומיות של לחבור דהוי מחוק מדרבנן שכ"ש וקרוע הנייר לדיך מע"ט גם כירי שכחוב בו אומיות של לחבור דהוי מחוק מדוב בחתה וע" הלכו שבי הדיון שוה לכ"ל מ"ה הרבה עם בידור בחתה וע" הלכו שבי הביח שו בלה בתי"ד ובחלה עוד: מחוק אונ של"ו ועמ"א בל היו במ"ח הלא משם בה דין מוחר מ"חור ע" אום ל" ומש"ה לבר לבור וע" שכ"ו בת"ח מ"ח בלון הראה לשם וב"ק מיחר לכור ב"ל מ"ח ב"ל ומ"ה בלה לש וב"ץ מ"חר ל"ו ומש"ה בכל הור וע" שכ"ו בת"ח מ"ל הלין הראה לשם וב"ק מיחר מ"ל מור"ב" ב"ל ה"ל הלין הראה לשם וב"ק מיחר ש"ב"ב ב"ל ה"ל הלין הראה לשם וב"ך מ"ח מ"ל מ"ר"ב"ב"ב"ב" ה"ל וע"ח בל מה ל"ן הראה לשם וב"ק מיחר מ"ל הור ב"ל מ"חר ב"ל מ"חר ב"ל מ"ח בל"ו הראה לשם וב"ל מ"חר ב"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל הלה לשם וב"ק מ"חר

שיב ישים: (ה) מרבו שפין בשכיג היו ועשי שכיו במיא הי כאן הראה לשם וב בפשיטות יע"ש. להחם מים למקוה קרה מאוד ויש כמעט חולה שאין סכנה אששר לכאולה לומר בשישון ביטו"ן באוח ב' בשם פני יהושע דמיקרי שוה לכל נפש כה"ג גם איסור הרחילה בחמין לשפון להפור בי בשם פני יהופע דמיקרי שנה לכל נפש להיצ גם קיסור הלחינה בחמין כלון רק להפור הקולה בחמין ע"י עבו"ם ייל דשרי ומ"מ את דליתי להקיר זה דאוופת מילחת מובת ונהנו לגן ק"ק פפד"ת בלא להחם בי"ע וכאמור: (ו) ורשתקן עמ"ז דאף בחול שוה לכ"ל אלא בהין מנויים להם בחול: (ו) אפי"ז ועמ"ח אות יו"ד ובא"ר ואייד במ"א יבואר בזר: (ה) בום עמ"ד הסיק ריביה בדרבנן שין בהלי הקבת מזה , ומ"ש בההנים במ"א יבואר ביו מיום בהיו מיום וב"א המסיר ייל במים לא ע"י הרהנים כמ"ב א"ר ז" מפניב במ"ל ולאי בדרבנן ביו מולי בהחום בת"ב א"ר ז" מפניב במ"ל לאור ביו ברו מ"ל ברו"ץ בהם לא מדור בדור ביו בדור מולה ברו מ"ל ברו"ץ בהם לא מדור בדור ביו ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מולה ברוב או מבו"ב ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מולה ברוב אול ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מולה ברוב אולים ברו ב"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו ב"ל ברו מ"ל ברו"ץ ברו מ"ל ברו נחיסור הפינו הישם חערים ובחים חבר זיג במים נח עד הכהנים כמיש חיר זי מפניב ב"ם למלול ביד בשמם דביד הין שיך מוליד כיח ויאל להט"ז המם אין מכוין ופ"ר בדרבנן ולא ניהא ליה שרי מבא"ר כהנים מכוונים לכך להשים שמן במים מהור בא"ר דשמן שם אין מוליד ריח הדב וסהובי כהא אשור דהין שם דק ריח לחוד יע"ש וליחן צושם למים ולשקן אח"ר אשור לא"ר יע"ש. ועשי הרג"ח ס"ב פסק הר"ב דאסור אתרוג על הבגד א"כ משם ע"כ קולא שמן במים וידי הכהנים ועשו"ח ח"ל ז"ל ועמ"א בהרנ"ב ובהל" שבת מזה:

תקיב (מ) לצורך עפ"ז עסי' הק"ע בע"ב ומ"ר מ' הביאומיו שם לכם למכבוריון וחדמי שמשת הו הרי לכם כחיבי : (ב) שמא עפ"ז באום ס' , ומומר להכעים שעשת ומחהר בדברים ממאים ז"ל ברי להזמינו מ"ל בקדירה אחרת הואיל ועיין שלת שכת (שרי מגדים ח"ג) יון 17 Pri Megodym Tom . III 17

שיש מים מתייבש י"ל דאסור הן תנור אופה הן תנור קכלין יע"ש: (יא) כדי עמ"א לתוס" ל"ד א החילוק בין ספק לודאי ולהר"ן החילוק בין בשעת תשמישו כר ועס" תק"ב אות י"ד להרא"ש דמדייתי יע"ש (כנ"ל ציל) ולהמרדכי י"ל תנור וקדירה אין חיסום ודאי רק ספק ומ"ש תנור היי מכשרין שא"א מע"ם מורין כן משא"כ קדירה אפשר מע"ם ואה"נ קדירה חדשה נגמרה בי"מ ע"י עכו"ם שא"א מע"ם מורין כן מס"ר תק"ב ועם"א מ"ו ותק"ו אית כ"ה ואפנים ורעפים ישינים שא"א מע"ם אפ"ה אסור דמחסמן וראי כה"ג אין מורין כן עס"ר תק"ו ווק"ם ואי"ה שם יבואר עוד: שא"א מע"ם אפ"ה אסור דמחסמן וראי כה"ג אין מורין כן עס"ר תק"ו ווק"ם ואי"ה שם יבואר עוד: (יב) מותר עם"א והמכבדות לאחר שגרף והיא נשרפת קצת אסור לכבות שלא לצורך א"ג ואעיג דיצמרך ליה אח"כ י"ל דאסור ועיין אות ח' וע"י עכו"ם כה"ג צ"ע: (יג) מותר עמ"א ועיין באות "ד: (יד) בתגורים עמ"א מ"ש הרא"ש ומור הם אוסרים בדירן וצ"ל דלא כרא"ש ומור ועא"ר אות מ"ו ואוסר שם להלכה בדידן ולמ"ז ה"ה צאלינ"ם שמממינין קררות מים שיהא הבל רב אסור אם אין צורך בהם מי"ם לשבת. אבל מספק שמא לא יהיה רוםב וכרומה שרי ועוד דכ"ע דרבגן דמ"ה הואיל כון : (מו) מאמש עמ"א ועיין לבוש וא"ר אית י"ז : (מז) לגבל עמ"א ועא"ר אות י"ז דע"י עכו"ם י"ל שרי והיינו כל היכא דיש פלוגתא אפשר באמירה לעכו"ם שרי דהני ספק דרכנן ומ"מ י"ל דלא בכ"ם אמריגן כן : תקח (א) אבנים עם"א הר"ם ז"ל פ"ג מהי"ם הי"א וט"מ שם ובפי המשנה י"ל רעפים לבינים

בכבשן וחדשים דוקא אבל דעפים ישנים ואבנים חדשים שרי יע"ש ולכאורה צ"ל הנוסחא

בו אבל לא כלי גמור כדלקמן בסכין ועב"י ועא"ר ולמ"ש א"ש ועי עולת שבת: (ב) ונשבר עמ"א בתצים אות הי וכאן יול בהוד כו לקם בטכין דבר יוצאי ואבריך לצלות בשר אלא שמונע ביים אי דוריך לצלות בשר אלא שמונע ביים אי דורך היים אי כחול שויה לגבי יום בי ומוב יותר דוראי קודש ומסתין ליים בי עושה איסור דייל לגבי זה יים אי כחול שויה לגבי יים בי ומוב יותר לתקן בי"ם אי ולצלות בו והבן: (ג) מותר עמ"א בתק"מ יו"ד בי"ם כשאיא להשאיל ובחה"ם אף בשאלה דהר"ב אהיתרא מהדר ועמ"ז הי שם ותבין וייל כלי גמור בי"ם אסור ומרישא לחדר. ל אף בעים וצ'ע: (ד) ולא עם"א ול'ד למשחות דאין זה עשיית כלי גמור ועא'ר: (ה) ע"ג העץ עמ'א 'עב'י : (ו) ואין עמ'א ועס"ז אות ג' מות : (ו) אינה עמ'א לא הבינותי דוה לשון השור אבל המחבר כהר'ם ז'ל נקים דשמא כו' עיין באר הגולה . ובלבוש ביאר דברי המחבר ונראה לי מדבריו כך בנפגמה בי'ם עצמו מ'ה מותר כר'י ומדרבנן אסור במשחות אבן ובעץ אין מורן שמא יבואו בן בנפגטוה בי שעצמו מה מותר כריי ומדרבנן אסור במשחות אבן ובעץ אין פורין שמא יבואו להתיר באבן אעיג שנפגמה מעיים דוה איסור תורה בריא דיכולה עיי הדחק אבל אין יכולה ע"י הדחק אבל אין יכולה ע"י הדחק אכיר אף ליתיד דגודו שמא לא יספיק עץ ויעשה באבן אעיג דוה מותר מיה לרי גזירה קרובה היא אסיר אף ליתיד דגודו שמא לא יספיק עץ ויעשה באבן אעיג דוה מערים לא ותיקון השפוד לא חשיב כ"כ ויבואו לזלול ביים ובעץ דשרי יול דוקא בנפגמה ביים הא מעיים לא משמע כן במ"ש ויוהר עמ"ז ד' ותל"ב בש"ז ג' ולתתוך חום אי הוי איסור תורה עסר ש"ד במ"א אות יד וציע קצת ותום הנשאר ודאי אין בו איסור תורה ואף דרבגן וול אין בו ועד'ם ואיה באות שאח"ז יבואר עוד: (ם) וכן עמ"א עס"ז פירשתיו ולשרוף ההום בו"ם לתפור בו אסור והנשאר מותר אף לחתוך שאין מכוין למידק רק נהגו לרבים אע"ג דהוי רק מדרבגן לא הוי גזירה לנזירה וזהו שהראה לם"א ואיש במרדכי שהביא הבי דכתב מכשירין ליכא שהרי א"ג ותיקון כלי ליכא שגראה כמחמם לאפות הא ניכר להכשר אף בו ביום עכ"פ אין מורין ועיש"ש פא"צ כ"ב ועא"ר ולמ"ש א"ש ולבוש כתב בו ביום הא מע"ם אסור צ"ע ובמרדכי מעשה כך חיה ואמנם בליבון ניצוצות אפשר להחמיר כלבוש עיש'ש שם בסימנים וצ'ע.

ובמרדכי מעשה כך היה ואמנם בליבון ניצוצות אפשר להחמיר כלבוש עיש"ש שם בסימנים וצ"ע .

ולהגעיל מבשר לחלב נוהנין להמרוף סקודם:

שאלה אין מבשלין איסור לכתחלה אי האיסור דיעבד שרי אי גזור לכתחלה ולכאורה אין מגעילין
ב"ט והא יצויר באב" כף מריפה תוחב בסים בקדירה שיש ס' ודאין ניכר שיאמר להנים
המלח ומים ונהי מבב"ח אין ראיה ע"ד צ"ד דאין מגעילין כי אבל כה"נ יצויר בנמרף חצי כף כאסור
ו"ל דאה"ג דיצויר ואין להאריך וע"ד: (יב) ללבן עמ"א הנה בר"מ בשם מהרייא מפרא"ג שאין
ו"ל דאה תיקון כהכשר סופא חלב ובלבוש שא"צ רק ליבון קל שרם פלימה מדרבנן וצ"ע דמשמע
תשמשו ע"י אור אף בדרבנן ליבון גדול ו"ל דיעבר סיורין שם בי"ד די לכתחלה בליבון קל ואין
תשמשו ע"י אור אף בדרבנן ליבון גדול ו"ל דיעבר סיורין שם בי"ד די לכתחלה בליבון קל ואין ניכר דמחממין השפוד כן לצלות עליו והוי כמירפא חלב אבל המיא כתב דאין זה תיקון גמיי שרי וכעין זה כתב העולת שבת ואין זה במשמעות מהריא מפראג ולפ"ז לכתחלה י<mark>יל גיצוצות נתזין</mark> שי וכען זה כתב העולת שבת זאן זה במשמעות מהריא מפראג ולפ"ז לכתחלה "ל ניצוצות (תוון בעין ומ"ם קשה הא"ז כל ברבנן אין תיקון ומע"ם באב"ז אמאי אסור ובשכ"ג אות "א הילק בין ראי לשום תשמיש וא"ב כלי בדרבנן ז"ל מנעילין דראוי בצונן עכ"פ משא"ב שפוד. גם קשה מ"ם מכשירין דאפשר מע"מ אסור ב"ם ועמש"ל וצ"ע: (יג) אין עמ"א עמ"א בהג"ה: (יג) להסביל עמ"א וכלי זכוכית דרבנן צ"ע ד"ל הלכה ומורין כן בא"א מע"ם ועמש"ל בזה: (מו) ומותר עמ"א וההוא דמהבך באיסויא אע"ג כשישרף יהיה מותר כיון שתחלת מלפולו ליהנות מבנו אסיר אי לאו דרובא דהותרא און גובל ביש הוי שמחת "ם הא שמחת "ם לחוד לא ועיין א"ר וא"ו:

תקי (א) מוללין עמ'א הר'ב אע'פ שכש"ם כ"ו הביא יש מחמירין בשבת אפ'ה שתיק ליה כאן ואודוי אודי להמחבר ביים עב"י בשם הרין: (ב) אם רוצה עמ"א ועם"ש במ"ו מוה בלו שונה הלשון ע"ש: (ג) פורח עמ"א ועמ"ז הן שהפסולת מרובה כו ועא"ר בוה: (ד) ולחום ובלבוש שינה הלשון עש: (ג) שורח עביא ועשיז הן שהפשורת מרובה כר ועאיר בזה: (ד) ולחים עם"א וכן הקשה בשומים כרי ע א"ר עם"א וכן הקשה בשומים כרי ע א"ר די דיל בין להניח ובין בורר לאלתר דכה"ג בקליפת הפרי אין שם בורר עליו כלל יע"ש: (ה) איי עמ"א שבת קל"ד א' ועדיף מב' ביני אוכלין וע' אות ט' ועמיז אות ג' בזה: (ו) בנחלת עמ"א ועסיי תצ"ה בדבר שאפשר לעשות מאתמול יע"ש: (ז) מתכת עמ"א מכתת דרבגן מיהו אסור וגבינה תצ"ה בדבר שאפשר לעשות מאתמול יע"ש: כל שאפשר מע"מ אסור גם עץ משאצ"ל כריש דרבגן הלקסן ""ל לימים הרבה ומליחה דרבגן אפ"ה כל שאפשר מע"מ אסור גם עץ משאצ"ל כריש דרבגן הלקסן ""ל לימים הרבה ומליחה דרבגן אפ"ה כל שאפשר מע"מ אסור גם עס" של"ד בב"י וצריך לחלק ביניהם וע" שבת ס"א והלא מצדף ויומא ל"ד ב"יע"ש: (ה) אין עמ"א ומשמרת שלנו כלי עשוי לכך כנפה רל מותר לכתחלה לסגן ב"ם כשאיא מע"ם: (ם) לסנן עס"א כל שאפשר מע"מ לא התירו לעשות ב"ם ועס" תצ"ה ע"י שינוי מותר בא"ג עצמו: (י) ליתן עס"א שיתן רימונים וכדומה תחלה ונומל משם הא לאיה אסור וכיה בלבוש ונמרא שבת (א) גבינה עמ"א משמע אף שלא היה אפשר לעשות מע"מ אמור ועסף תצ"ה: (יב) ואין עמ"א (יא) גבינה עמ"א משמע אף שלא היה אפשר לעשות מע"מ אמרי דא"ג ג'כ היא וצ'ע: (יג) דאין ולייגן חומץ לחלב או מתכת חם לצורך חולה שא"ץ בו ביום זה מותר ע"י עכרם בדרבנן ע"סימן ש"ז עמ"א היינו שיניח מעמ דלא היי בורר רק שא"צ בו ביום זה מותר ע"י עכרם בדרבנן ע"סימן ש"ז כמ"א ז": (יד) אין גווזין עמ"א לכאורה בצינעא קצירה דרבנן עס"ר תצ"ה וצ"ע: (מו) שרי עמ"א עס" שכ"א וא"ה שם יבואר: (סו) יפרוס עמ"א עיין בוצה למ"ד ועא"ר אות יים האייך יע"ש:
(יו) אורחים עמ"א ל"ד אורחים מעיר אחרת ה"ה באותה העיר גמי שרי כה"ג:
תקיא (א) לעשות עמ"א עב"י בשם הר"ן וי"א דהוי כא"ג עצמו שהגוף גהגה מן מדורה או פ"ז

ועב'ת: (ב) יא עמ'א ומנהגא להקל אף ע"י ישראל ומיהו כשאין ועבוח: (ב) "א עם א ומנהגא להקל אף ע"י ישראל ומיהו כשאין קור כ"כ רק מעם צ"ע ועמ"ש אייה באות שאח"ו: (ג) דלפעמים עמ"א עשה כלמר היינו דבאין קור כ"כ אמור מ"ה דאין זה אלא למפונקים והעולם נוהנין היותר באין קור כ"כ זה אפור וע"ו כתב הר"ב נהגו להקל אן כה"ג הא בקור גדול אין לפקפק ולאסור אפו אין נדול כ"כ וע"ון לביש: (ד) לא עמ"א ומדה אפור באין שוה לכ"ג היינו רוב כי כל הוא רוב ע"ון לבוש יעב"ח: (ה) לרחוץ עמ"א ועא"ר אות ב" לעת הצורך יש להקל ווינדל"ן עמ"ש בת"ש מזה: (ו) מותר עמ"א דמכלאה מים לא בשר ועאר בה וו ב"מ המים לא בשר וע"א ועאר אות איב זה: (ה) מותר עמ"א בעברו אית חי וב"ם הצאח וועאר אות איב זה: (ה) מותר עמ"א בעברו אית חי וב"ם הצאח וורגיר בו"א במותר עו"א ביותר עו"א מותר ומים סחימת שער יש לחוש ועמיש שם: (מ) מונמר עמיא ייא מיה וייא מדרבגן ולדידן משמע סיה מימין להבעיר ביום עסיי תקיד אית בי ובמיז כאן כתכנו מזה עיין פני יהושע שבת לים בי תום דיה וב"ה מתירון והאידנא כ"ע רגילין ביה מיקרי שוה לכל נפש ומים ליתן בתיכו בושם אמיר דוה אין שוה לכל נפש ולכאורה בתר רובא דעלמא אולינן לא בתר רוב המקום וצ"ע : (י) למתק

עמיא ודלא כתב שמכשורין לאכילה ולבוש דלמתקן יותר נמי אינ מיקרי והמ"א פירש דכיבוי ליכא שספו מבעיר וריחא ליכא כר ומאיר רי ולפיז ציע כיבוי דסותר ביים מדוחק אם למתק ביותר תליא בפלונתא והבן זה: (יא) ואסור עמיא ומיש ליתן למים עמ"ז אבל אם הושם מעיים י"ל שרי דבייד ליש מוליד ריחא ועא"ר אף לתוך המים מתיר דשמן שם לא הוי מוליד יע"ש ועמיי תרניח אמור ליתן על הכנד משמע אף שלא במכוין עמיש במין מזה :

על הכגד משפע אף שלא במכוין עמיש במיז מזה:

הקיב (א) לצורך עמ'א קראים יש בתירון דפועים הם ומעשה אבוריתם בידיהם ולשפא יאכל
דברים מפאים ליש משא'ב במופר לכ'ה בקרירה אחת אפור מדרבנן דמדרבון ככברים
אף באותה קדירה שמא יבשל באחרת דברים ממאים יל מיה אפור לכל נפש ואין זה לכל נפש
דלכרים יל זה לכ'נ דראוי לו עכ'פ משאיכ מומר והכן עמיש במיז: (כ) ע" עמים עמ'א הריב
יואו אמאכל קאי יכדים כ'כ אמיש הנפייי יפיי הביי קאי אריצאה לחיד יעיש יפיש דרך ר'ה לא
מצאר כאר מבואר שם ושיש פ'ק דביצה מי ליו אופר ועתר בתובות ז'א ד'ה מתוך משמע אף
ברצלית אפיר וביין עולת שבת וציע באמת עסר תציה במ'א כל שאמור לנשות אמור לומר לעכיים כרטלות אסיר ועיון עולת שבת וצ'ע באפת עסי תצ'ה במ'א כל שאסור לעשות אסור לעמרת לעשות ונכי שיו במ'א כל שומר לעצות אסיר לעמרת וכעון לעשות ונכי שיו במ'א כל חולםר דלע אמירה לעכרם בדבר שישראל לעצבו שרי לעשות וכעון ברגנין לדו וצ'ע כעת. ומיש אחר שהבין צרכי סעודה עמ'א ועמ'ו די מהרמב"ם ז'ל לא משפע כן וצ'ע לבא"דה. בלכוש שאין ישראל רשאי לפרות משפע אף מרה"י לרה"י אבל במ'ו ג' כה'ע שרי יעיש באורך וחילון בין מירתא אחת דמותר לעבר ושפתה וה'ת בתמה כמיש באור וי אפי און לו במה לפייםן ובקדירה אחרת ובתנור אחר אף יש במה לפייםן אסיר בעל משבת הכי על עשרי במיתא כששיין שהרומב והבשיל מושבת בכך י'ל שרי אף שאין במה לפייםן ובשלא שייך זה ייל אף יש במה שהרומב והבשיל מושבת וב'ן ל מותר עמ'א הוא דעת הר'ם ז'ל ועיין אות ג' ועמ'ו אות ג' ועארו וועמ'ו אות ג' ועארו וועמ'ו אות א' ועארו () אפר אם יש לו עמ'א זה ודאי כ'ם דפאי אפילו לפיים יש לו בלא שפי אבל המ'א נורם אפי אם אין לו וכמ'ש באית ג' עא'ר ועיין עולת שבת וורג אם יש לו בלא אפי אבל המ'א נורם אפי אם און לו וכמ'ש באית ג' עא'ר ועיין עולת שבת וורג אם יש לו בלא אפי אבל המ'א נורם אפי אם און לו וכמ'ש באית צ'י אף משרע המלעול לפ אפי התקול מורה במ'א נולדה בא' בשבת רים מ'ה אפורה הכנה דרבה ומשפע אף ספנאל ל פ אפי שחרנולת העימרת לנדל דמוקצה ונולד אמור במ'בול יש'ש פ'י סי ה' ובתקמ'ו אולד דמוקצה ונולד אמור במ'בול יש'ש פ'יס סי ה' ובתקמ'ו אותר ב' האריך מחרנולת העימרת לנדל דמוקצה ונולד אמור במ'בול יש'ש פ'יס סי ה' ובתקמ'ו אותר ב' האריך במ'בול היים במבול ל פ אפי תקוב (א) אפור במיא וצולה באי בשפת רום מיה אפורה הכנה דרבה ומשפע אף ספנא פארפא תקוב (א) אפור במיא נולדה באי בשפת רום מיה אפוליה במיה ומשפע אף ספנא פארפא מהרצולת המטבה לבדי במיא ביל לפי אמי מהחרצולת המטבה לנדי במיא וצול אפור במלפול ישיש פיק סי הי ובתקמיו אות ב' האריך ומא אות נ' ורש הלבוש סיא אפור לבולל מוצדה ומולד אפור במלפול ישיש פיק סי ה' ובתקמיו אות ב' האריך (ב) דריינו לפלמלה עמא המיז בי דוקא פילפול הא נינית היי ורולק אמתברג או פידוע מילפול הא נינית היי והולק אתם המיח ובדים ברסוח כר היינו פילפול ממצום אפור ש דהייב פרושי מפרש מכם נגיקה הוא להא דמלפול וכן במיה ואל אי דל דכל פשומל מביצה מפלפו הצבא מיין לבוש ביה. והקשם מרסיה ובדים ברסוח כר ולהמיז ציל דכל פשומל מביצה () כולן עמא וביד פיו וקי ובשיל בתצד הא שפן אפור פכת ומבעיר ועששלים ברסיה ושילי ברסיה ושילי ברסיה ביה ושילים בתקלקל לא הווי כתייון ובשלים הפקב מבין באלף לאווה צורך כתב כאן אין העישילים בתקלקל לא הווי מתייון ובשלים השרב משעם פנין פים אחור שבת הלא היי ביב דשלים ורלפון ב' מינים עסי שב'ב משע בוה ופלק או מביל את מבין ולא המור ביב במבין והתלפונים והלפונים באלף לא בפל את הביר. והנה דשילים בתקלקל לא הווי מתייון ובשלים המוך לנון המיא היים במלפ לוני מייו בים אחר שבת ה'ת הא המיר וניה שלים באחרים אפשר אפור במלפל מדשוב בהמיר ונימן אות ני"ן לי הוא המיר וניה שליף עם אורה בילון הודש בילון מולם מבין מיל מול הוא מייו וליונא בכלל מדשלים ופשים היפך המחבר דלאו בכל נונא מיירי וליינא במלפל מדשלים ופשים היפך האור וניק אי הוא וועד במלפל מדומות אף אפלים בפל במין וועדי במלפל מון ביל אורה בים הוא ורק פעם בעלמא בשפת כל שנומות אף בל און נוכר במראה ורק פעם בעלמא בשות בל מני ווקין אור אף אורה ומיה ווקל אורי ועירי לבי אל הוא מיוון א מהיה לו במיל מוסם הויון אל בולה מיום מווקלו את היון פשם בעלמא האלובי היוון א מהיה לו בולה מוולה הוא מיש אל אב היוונים וותיו את היו לו במיא הווול במיא הווול במיא לו במיל ומסחום הווול לו במיל המשים בלו ומיה וותי בלים ומליו מוולה מוול בא אור הווול במים הווול אל מוול בתומה לו הווול בים בלי אוני הווול במים הווול לו להוול מוול במים הווול הווול בים בלא הווול במים מוול המים בלי הווול המים במון וולבים הווול להוול המוול הווול הווול הווול מוול הווול הווול הווול הווול

דרב דאפר אפרוח מוקצה (ב'צה ר'א') תיפוק משים הכנה כביצה אמו "ם אחר שבת ונולד בשבת ולזה תירץ המ"א דל"ג דק אמו נולד ב"ם אחר שכת כביצה מאתמול נמרה משא"כ אפרוח ועם"ז י"א ולהר"ן בלא"ה י"ם דעלמא ליבא למנזר אמו נולד בשבת ואח"כ י"ם דלא תוי מ"ה וגזירה לנזירה כר :

י'א ולהר"ן בלא"ה י"ם דעלמא ליכא למגור אפו נולד בשבת ואח"כ י"ם דלא הוי מ"ה וגזירה לנוידה כר:

תקיד (א) ואין עמ"א עמ"ז אות א" ואי"ה שם יבואר: (ב) אם אפשר עמ"א דאפשר לתקן אש כב"א ולבשל שם הקדירה: (ג) מותר עמ"א ואם אין לו מקום להשליך לחוץ אפשר דשרי כיבוי ממש ועס" תק"ב אית ב" ומ"ז שם נ" וכאן בוה: (ד) לא עמ"א לכאירה מ"ם וצ"ל אם יוכל לאכול בנית עכ"ם אפור ועב"י בשם המדרכי ועא"ר וצ"ע: בענ"ן בובא"ק כתבתי בתק"א יוכל אני ע"ם או ע"ו פני ירושה בחדושו לשבת ל"ם ב" תום ד"ה וב"ה דלרפואה שה לכ"ו היו ולמ"ז היושה לב"ו היו ולמ"ז שבי ימאון עבו"ם דלרפואה בלא מעוד היושה ל" ע"י שראל שרי כשאון עבו"ם דלרפואה בלא ביי ש"ם יפ"אר. יכתק"א כתבתי בענין קריעת הנייר אסיר ב"ם גם אם כתוב על הנייר תייע ב"חן יע"ש: (ה) להבות עמ"א יש"ש פ"ב ס"ח"י חלב הרחון מפתילה דאין מכנה אור אע"ג ב" שו"ד חב"ב האיל ואין מחיבר בקנדילא שרי ול"ד לשפופתת המןף מ"ף היי כחיבור ואף להר"ב בשל"ד ככ"ב הגיול ואין מחיבר בקנדילא שרי ול"ד לשפופתת המןף מ"ף היי כחיבור ואף להר"ב בשל"ד ככ"ב הגיול ב"ב אנודה של קנים כו" כל שאין מחובר שרי גרם כיבוי אפיר להריב בשל"ד ש"ם די"ל בין מכנה האש מכי ה"ה מ"ד כה"ב הא"ב ב"ב"ל לצנון וה וכ"ם בתק"ב כ"ב אנודה של כתה" ואכתי גרם כיבוי באיו אפיר להריב בשל"ד ש"ם די"ל בין מכנה האש כר ה"ה מ"ד כהרא"ש "ל כן ושאני שפופרת דהוי כאיל אחד בשל"ד ש"ם די"ל בין מכנה האש כר ה"ה מ"ד בכשל לחוד הא למשת כקלשה לא , ואסוד להב"ב בשל"ד ב"ב הובן והו שבר מ"ב לא וכ"ם אחד בר במהל וכרומה מור אביר שמא יבק והו מברה ב"ב אבור להתפל ביות שבר ב"ל ל"ל מו"ב לבים להוכ" מבר ש"מ ב"ב מבל היכ" מבל להיכי מכ"ם לאורך בצור להמפלל היכי מכל ב"ב לוב להב אסור שבא ע"ר ו"ה ב"ב ששנו מחפאה וע"י כו"ם לעורך בצור להמפלל ש"ם בצור במלמל ה"ב מלמל לדב אסור שבא ע"ר ב"ד ששעו מחפאה וע"ר כו"ם לעור במלמל ה"כ מלכל לדב אסור שבא ע"ר "הישול מחפאה וע"ר במ"ב להב"א אסור שבא ע"ר ב"ב ל"ב אוש מחובה וע"ר במ"ם לובים להב"ב להב להם"א אור ב"ב עוד להתפלל ביום להוב להב"ב ע"ב בתה לדב להם"ב ל"ב להב"ב להב"ב אור בתה ל"ד במ"ב להם"ב ל"ד להוב להב"ב ע"ר ב"ב"ב להב"ב לה"ב ל"ב"ב להב"ב לה"ב מ"ב להם"א ל"ל הובית אבר כ"ר ב"ב"ב בהב"ב ל"ב"ב הב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב להב"ב ל"ב"ב ב"ב להב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ב"ב ל"ב"ב להב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל"ב"ב ל" שרי בסלפול רק לדבק אסור שכא יפרד יידניק רוששני מחמאת וע"י עכי"ם לצירך מצוה להתפלל שרי בשלמול דק לדבק אפור שמא ישרה יידתיק היששני מחמאת וע"י עכי"ם לצירך מצוה לתתפלל בשרי משמערייר ומיעא ופירי מרידי בשנת היי כאבן אם לא שפייהד מאתפייר רעירך היה. נו בעל מאת בנר שעיה לכה"ג אין מיתר ידרי בתידו בס"ג לתתיך כי ג'(ו) קורם עמ"א עמ"א בנר שעיה לכה"ג אין מיתר ידרי בידר במא לומר הרא"ש ישיר כפשני האף לאחר שהידלק מותר דבר המונג אף במים מנוש רידי כשר"ד סכיד אבי למעם דשעיה אפיר כשהידלק מותר דבר המונג אף במים מנוש רידי משרה לאכיל אה"כ אבל גר שהידלק כמה מ"א דחתיכה הנשארת עם שינוי איי מידנה ושית לאכול אה"כ אבל גר שהידלק לכבוד י"ם מוקצה הוא בענין שפופרת משמע המסתפק חייב ל"ד חמאת אלא דרבנן וא"נ מכבה כמש לר"י משאצ"ל ואפ"ה גזרו. וע" שבת כ"ם ב" הצריכותא היל"ל דאי אשמעיגן שפופרת דגזירה לגר"ה הא קערה חדא גזירה דרץ משאצ"ל חייב ועיין פני יהושע שם וביצה כ"ב ד"ח והמסתפק והמרחב

בשם הרין גם אתיך הוא ולא מימעם מלכם ואם מומר לוכילית לכד ייל אסיר בירבה דברים בפט הגין בט מחון כאו זכון מיומפן מככט ומט מיוז ב' ד"ה ולוקס יע"ב ועמיה אי קרחים יע"ב . ממאים בקדירה לבדה ולקי עמום' פסמים מיוז ב' ד"ה ולוקס יע"ב ועמיה אי קרחים יע"ב . ואי"ה שם יבואר עוד גר ומושב אע"ג שמזוה להחיותו מימעם מלכם ועתה בלחיה אין מהג בזמן באין היובל נוהג וי'ל לכם ולא לעכו"ם מימ היחר מיה מוחר לצורך רול ג'כ הואיל ואיסור בלא"ה לכל נפש השום לרוב מבא"כ איסור וי"ל אי לאו לכם הייתי מרבה לכל אף לעכו"ם באיכור וליע . וי'ל דהיכורה רביע עליה ומ'מ לה מימעם מלכל נפש ומידי דהוי הרומה ביד כהן מהליו ברי משמע לכהורה בחד גוונה ולזה נחן הר'ב הבדל עבד ושליח מיתר להרבות בהיחה קדירה ממלאה אשה כו' ועכו'ם מאליו דין הר'מ ז'ל מאחר שהוא רולה לכבדו אף באיחה קדינה לתונחה מבט בר ועבר ל הפנור אלף המרבים שליין א"ח וחום" הקבה הט"ז דה" מ קדינה אסור כמ"ש באוח ד' בכבר הפינורו אלא המרבים שליין א"ח וחום" הקבה הט"ז דה" מ אוסר לבלוח דורון ובהכרח לחלק בין מ"ש החלה לבלוח לטיחו ברי היינו בלא היה דעתו מחחלה עליו ובין דעתו עליו אסור באוחה קדינה ג"ב ע"ז אמר באוח ד' דאין לחלק דלהר"מ בא מאיליו ברי בכבר הפינו כ"ל הא אסור להזמינו אף שלא היה בדעתו ה"ה לשלוח אין לחלק ועה"ר ח' אות ה' ומ' ומ' עמ"ז והין לומר התם הגוף של יבראל זריך להגיה ויש לימר ההם הגוף של ישראל מבא"כ כאן לא יתנו כלל פה לתינוק עא"ר אות פ' הניה כך: (ז) אבור עש"ז י"ל הרי לכם כחיבי או מאך ערש"י פ' בא ועסי' הק"ע ובא"ר שם והנה בראוי להדם מ"ה מותר הואיל ובאין ראוי דלים לכל נפש מרבה כלבים או דתענוג מימעט מלכל נפש משא"כ א"נ אף שרהוי רק לכלבים י'ל דשרי וח'ם מ'ש בחות ב' יע'ש: (ח) אבר עש'ז עה'ר הית י'ה טף שנה לל לל לבנפט יל זמני הוש מת בלמות ל יעש: (ח) אבל עם יל בחיל בהרץ בהי לים מולא הי ולדידן דיא בחין לו ההיר ליע בזה: (מ) אב יש עמ"ו עאיר ייג דהרץ בהי ליה מהיר יע"ש ובאות ויד בם על החזקיני דלדידן ליד כלבים היה כל בהתה אפור ועראים העיה ברב"י והואה בלא לצורך אדם כלל מיה אפור לדידן עמיא הקי"ש. ועיין עולת בבת ומיא הגיהו ואהי היו אין לו כו' יעוע וע"י עכו"ם מלאכה דית ל"ע ועב"ה ואייה במיא אות היי במיא אות מיים הרבו בה: תקיג (ה) דהייגו עמ"ז וכ'כ הלבוש דנניעה מוחר ולחלק בין מנורה יוחר חשם ביחנדנד מבילה ה"ל התם יעם ויש לחה ד'ס הע"פ משהליל וחין מתכוין ובשיח ס'ג מנירה

השימדת או נרות קנדילא ועמ'פ ברס'ה בפריי והמ'א כאן ב' פירב דנגיעה נמי אסיר ואו'ה העימדת או נרוח קנדילא ועמ'ב ברס'ה בפריי והמ'א כאן כ' פירב דנניעה נמי אסיר ואי'ה
בס יבואר. עבי' ש'י אוח ה' וכאן לזורך היחר: (ב) אבי' עש"ו דבילימ במיט אסיר באלף
ואיא ספק דרבטן לקולא ב"י. אמר ההדיוט הכותב אבתוב קות בקורה. הלבון וחלמין חניא
בפלוגהא כמ'ב בהלכות בבת אי הוי ב' מוטס או הד מין ועבי' שכ"ב ודנים שניצודו בי'ט
בלוגהא כמ'ד החיכות בענין בא'א להכירן בתר שמא אז'ינן וצ'ע די'ל החיכת הכל בס א' דג
ולענין מעם ע"ד ק'ז בפ"ך וברש'י חגין צ'ח א' ד'ה כלכית דג ממא באלפם ב"י ב"מ בדגים
ניינונים מעם א' וא'א למיקם גם ב"מ בסכנה נמי במל בם' ראיתי בם' א'ה מהכ"מ ברני
כרו להגהון אב"ד דק"ק כ"ב הקבה רב"י פסחים למ"ד לרכה במי מבכח הא פיל אין מערכין
לקרעות וא במל המן ל'י במינו בתבהו והנה בם הריב בד בהניב בבנו' לשילון ולר'י לרבה
נייל דמית וא במל חבר הרב"ל בס ברונים עובם מיל מינו בדבור לשילון ולר'י לרבה
בירו ומעבר בתמנה מרברי ה' א' כר ורבושי עובם מיל מינות בכלים או בלית ליב בר ברל ברור ומעבר במתנה מרבין ק' ה' כר' יהושע נוסף על פעם שרח"ם הו דלית ליה רק קרה והבן: עוד כי' ק'ב פ'ז ה' משמע טיקר הפעם בפעם חליא ולמ"ד שולין י'ל פעם ישהה ועבי פ"ה בש"ך י'ו ובפריי שם: (ג) שנתבשלה עפ"ז עמ"א בזה ועב"י מ"ש דהר"ן הם דברי ר'ם ק'ק דב' דברים המה בח'מ בפל בס' ובמינו ג'כ כשנימוה בפל ולפוש הכיהם יעי"ד לדינא מבמע כל בנימוח במינו במבהו ופליפה לבד יע"ם ובפריי כם . ואם יהקיקל

מש בפר ושמת ז' דום יבחד בפוהי ז' (ס) וברבור עבין פיין הות ת' ופת מ מי הי בשל הביי בשל בל הפיים ישולה בל הפיים בשל ז' יש ובבת לדלת ממינ והיה יש היו ומולדה בו הפיים בבבת להכינו וערית פוף פ"א מהיים . נמ"מ קבה דלון זה מספיק דב' קרובות הן רק במים החום' בילה ד' א' ד'ה אלא וברשי שם משמע לידה הכנה ד'יא או שרדין ואייה במ"א יבולה עוד ועיב"ש פ"ק פי' ג': (ז) אפישר עמ"ז ערב"י בילה מישיע ממ"א ה' וערץ ואיים בכות כנולה משיע בדייה לא שביח כנובא לאיבורא ואפי ש"א מיי לא מהני בנתערבה להמהבר עמ"א ד' המלוו ולא היי בקול דהוי כרובא לאיבורא ואפי ש"ש לא מהני בנתערבה להמהבר עמ"א ד' המהי זמן היי בקור זמן כנוכן מהיטורה וחפיים מינו מהכי בנופרבה נסחתבר עמיח די וליכול דרי ול בכיח הכי מבמע: נאגב חוכיר מ"ב בכהבי אדוגי אבי הרב ז"ל בהידוביו בילה עלה דרך למתי כ"מ ולח המדב למקח וממכר משם המוכר קיבל דמים וחמר מזכר היחה והלוקח מביח עדים במולדה בלילה דמקח מעום דיל ילהה רובה וחזרה וחין הילכין בממון אחר הרוב והיה אם נחמר מישופא דמיעוצ' הולכין דליש סמוך מישיפא להזקה עהים" כ"פ המניח וכמ"ש בם" ג'ו וש"ה א"כ מקח מעות ו"ל ספות כנו ביום ומיעום המליי בלילה ובפלם מיעום המלוי נגד מיעופא דמיעופא הוי רוב לבד ואין הולכין אחר הרוב וא'ה

כפאוכה להדפים ספרו אבאר זה)(. ובמ"א יבואר עוד אי"ה ובהידופינו הארכנו : (מ) אבל עט"ו דפיל"מ בספק הפקול אפור אף בדרבנן מפא"כ הפכים קודם ע"ה אז יפ רוב מכחמא מעי"ם ילדה דרובן אף ספנא כ"ה : (ט) ואפור מדאורייחא פס"ו טמיא י"ג וד' יע"ב . ואף דאזליטן בחר רובא לעיל אבל לומר שנולד קודם י"ט י"ל דהני דבר המהכבד יע'ם . וספנא מארעא משמע ג'כ דאמרי׳ בהו בינה דמהילדא האידנא מאתמול גמרה לה כמי בינת הרנגולת . ועמ"א ח' אי לידה הוי הכנה ד"ח לענין דראה להפרוחים וספנא ל"ש זה מ"מ יב עוד חירולים : (י) ואפרי עפ"ז ועמ"א אום יד : (יא) ואם עפ"ז ועמ"א כ"ז וא"ר בעוד חירולים : (י) ואפרי עפ"ז ועמ"א אום יד : (יא) ואם עפ"ז ועמ"א כ"ז וא"ר בע"ז ועמ"א כ"ז מוד בע ומ"מ מבום עלד ומוקלה א"א בספוקו לקולא גם אין הפלופה אוםר יע"ש. עפ"ז ו"ד ק"ב ה' עשם הר"ן דבולימ והולין ל"ע ב' חום' ד"ה באמי וחה"ר א"כ אוםר יע"ש. דרבנן י"ל בעל ובילה ל"פ אשו אחר שבת והבן)(. ועי"ד סבו" קל"ב:

תקיד (א) או עפ'ו עב'י בוה בכם הרמב'ן מבמע ים מכבירין דאין קרובים לא'נ אפור לכ"י מדרבני ולף ומיד היידע אסול לו נים שחלכה ואו מיליו כן יע"ב ועיון בילה כ"ב א" תום' ד"ה הסיא יע"ש ומדלא משני להיפוך אנא ככ"י דמשאציל אסור והחש כרבנן י"ל בזה . ועמ"ז אות ב' לביטתיה כאן ואי"ה בס יבואר : (ב) או עמ"ו בילה כ"ב א" עיין אות

א' וב"י למ"ד הלכה ואין מורין מותר סדין בי"ט ולמ"ד הרמב"ן דמדרבט אסור אף לר"י אסור ועסי׳ שט'ו ור"מ בסדין שרוחה הור יע'ם ומשמע לכחורה דמכבירין ומי חמריון מחוך דבעילה במחוך מוחר עיין כהובוח ז' א' ועב"ח ומיהו כפי מה שנראה בתקי"ח במ"א לכאורה ולבוש כאן דלא אמרינן מהוך רק בהולאה והבערה לא בבאר מלאכוח להלכה א'כ י'ל אסור סדין בי'ע ובי'ט שני עא"ר ד' לידד להקל בי'ע ב' יע'ש ועיין א"ז שם הא בי"ע א' אסור אף בעילת מלה: (ג) אסור רץ בי"ע ב' יע'ש ועיין א"ז שם הא בי"ע א' אסור אף בעילת מלה: (ג) אסור עע"ז ובא"ר ד' בי"ע ב' משום הפסד ממון יע"ש וב"י חל"ו: (ד) כדי עש"ז מלוה: (ג) אסור עע"ז ובא"ר ד' בי"ע ב' דומה לחקו"א במ"א יו"ד כיבוי ליכא שסופו מבעיר כל שאין מכבה לגמרי ועא"ר ה' חוכך בזה להחמיר יע"ש: (ה) שהרי עט"ז ועא"ר ח' ובתום' בילה כ"ב א' ד"ה והמסתפק כל בזה נהחמיר יעים: (ה) שהרי פטיז ועת ל חי זמוום בינה כב עד דם המהפספק כב שמלחים אורו הוי כיבוי וד'ה ואין מכבין בהכלה לד עיג קרקע יע"ם ועיין ע"ם ו"ל במדורה אע"ג דג'כ מחמעם לא הוי פ"ל מפא"כ פתילה משמן: (ו) בר עוז האריך ועיין אות ע" יו"ד ובמ"א אות ז' ויבואר בסמוך א"ה. וכאן אזכיל מה ביש עושין בוואק"ם שמאק (או קורין שמאני"ק) כולכין אותו בכלי מתכות ויש בכלי כעין מספרים חותכין בשעוה ומונע לשרוף קורן שמחים כן שוכין מומו בכני מתפוחדות בפני כבין מטפרים (חותם בשוחם ומומע פפרים וחתם עכ"פ לעשות זה קודם הדלקה דלאחר בחודלק להמחבר וחות דעת הרא"ש יש לאסור זה ומ"ח הרבה ס"ל כרת"ש ראיה משפופרת ועיין עולח שבת. ומשום מיקון ועובדין דחול בכלי אין לאסור כ"ז שאין חותך הפתילה כ"א הפעוח לבד עיין בעיף מ"ל : ודובדו לשון המחבר הוא ממש לשון הטור ואמנם בטור סיים דגר"ם כיבוי מותר והמחבר הבמיטו בכוונה שמפרש דברי הטור קודם שהודלק דוקא (מדכתב הטור ברולה להדליקו) א"כ ליש כלל גרם כיבוי בזה וחדרבה כשהודלה חין שום חיקון אפילו ליתן דבר המונע בלבד עליו כסכין וכדומה ואף בהול י'ל אסור הרי גרם כיבוי אסור ומדקדות אדוניגו מר'ן המשביר ז'ל בב'י נכאה כי להרא'ש מפשט פשיטא לי' דלחתוך באור משעוה בהודלק אסור כבפופרת הא ליתן עליו דבר המונע חולה לו ספק הוא ומטור משמע ליה דאסור גם זה ומש"ה חזר וכתב ליתן עליו דבר המונע חולה לו ספק הוא ומטור משמע ליה דאסור גם זה ומש"ה חזר וכתב הברי וכ"ג מרה"ש שאף זה אסור כשהודלק ויהיה פירוש מלח חוז"ה לו שכתב היינו בטלית שאחז האור אע"ג שתעבור ותגיע האש לכל הטלית מ"מ הטלית לא הוקצה ועשוי להדליק רק כפל אם עליו באוכם ולכן מותר גרם כיבוי כזה שנותן דבר המונע חולה לו כלומר חוץ למקום האם מבא"כ בשנוה אף שנותן על השעוה מונע הוץ לשעוה מ"מ השעוה והפחילה שניהם הוכנו מבחרה בשנוה חף שנחקן על השעוה מונע חוץ לשעה מ"מ השעוה והפחילה שניהם הוכנו להדלקה כל שממעש מחחד מהם ברחדלק גרם כיבוי כזה חסור ודהי זה ממה שכתב הרח"ש ז'ל דחין נוג'ע בדבר הדולק חלה עושה דבר חולה לו כו' לשמניע שמה הדליקה ולה כחד דחין עושה מעשה ירהה כאמור והבן זה: [בדברי קדשו של אדונינו הע"ז ז"ל ל"ע לי דמשמע מדבריו דלאחר שהודלק מותר ליתן הביבו ולה ע"י אור וז'ל חולה היינו שאין עושה מעשה רק מניח עליו ואיך כתב דמש"ה כתב הע"ז להדליקו דאלו דלק אשור לקלר"ו הא ליתן שביבו שרי יו"ל בדוחק כמו שעושין במספרים או בלווענגי"ל שהביה בח"ז מש"ח דוקא קודם שהודלק דחוקך דוחק בחודלק דחוקך בחודלק דחוקך בחודלק דחוקה בחידל בחידל בחברים כמו שעושין במספרים או בלווענגי"ל שהביה בה"ז מש"ח בהודלק דחוקה בחודלק דחוקה בחודלק דחוקה בנוף השעוה וליע ומ"ש לייבב שפופרת עבי' רס'ה ובד"מ שם וכאן. ובעולת שבת דא'ל יקח כל השפופרת עדיין לא מכבה ועא"ר . ועיין פסחים י"א ושבת ב"מ הלריכותא ואי"ה במ"א ז' יבואר השפופרת עדיין נח מכבה ועח"ה. ועיין פסחים י"ח ושבת ביח הכריכותח וחיה בחיח ז' יבוחר מעד. וביב"ש פיב ל"ד משמע דסובר כב"י דלהרח"י ועור לחהר שדלק אף בחול אסור ליחן דחין מחוצו רק ממעט השעוה והחיכת חלב ברחוק הוא דשרי שחין מחובר לפחילה משא"כ קנדיל"א אבל הפ"ז ז'ל סובר לחלק בין עושה מעשה בגוף השעוה חותך בשעוה בלווענגי"ל עיון א"ז אבלבו וכבר התבהר. א"כ הרולה להחמיר לכהחלה כיש"ב בדעת הרא"ש וכפי הבנת הב"י בכור וכפשט מבמעות המחבר כל שהודלק אף לשום רק על השעוה דבר מונע אסור ואף לסחוב בחל וכ"ש בלווענגי"ל או במספרים לחתוך בקלת שעוה אסור לפ"ז וכדכתיבול: לחום ומים לחתוך בקלת שעוה אסור לפ"ז וכדכתיבול:

(ז) ושיורי על"ז הראה לתק"א סעיף ז' אות ז' יע"ש: (ח) אבל עם"ז בביה"כ אף בתריח ושותו להכון ברותו ביותר שחום להבות ביותר שחום להבותו ביותר שהיו להבלות הבישרת הכולות הבישות הוכני שחום לוכנות בל הבותר.

יש מלוה וכן נוהגין להדליק בשחרים בכמה קהלוח קדושוח וקורין שעעב ליכט אבל בבימו בלילה להראות טושרו "ל דשרי להש"ז הא ביום כהיג שרגא בטיהרא בטלה דעתו ואסור. ואס מדליק שרולה להבעיר טיטו"ן טובא"ק וטורח לו בכל רגע "ל דשרי כה"ג: (ט) אין עט"ז רש"י בילה ליב ב' ויראה שמחן פתילה קורם שהודלק ב' קצותיה לחוך ב' נרוח לפפוט וכדומה והאמצע פתילה לחוץ ומדליה באמצע פתילה ובהדלקה זו נחלקת לשתי נרוח ועמ"ש הי'ה באוח יו"ד: (י) דהוא עט"ז הביה דברי יש"ש פ"ד סימן י"ה בקנדיל"ה חותכה באור לב' נרוח כשלה יו"ד: (י) דרוא עט"ז הביא דברי יש"ש פ"ד סימן י"א בקרדיל"א חותכה באור לב" נרוח כשלא הודלק עדיין ולים דל"ד לפתילה דהרואה אומר להדלקה בעלמא מחסיין משא"כ לחחוך באמצע הדלק עדיין ולים דל"ד לפתילה דהרואה אומר להדלקה בעלמא מחסיין משא"כ לחחוך באמצע השעה כראה כמחסיין לב" נרוח וחיקון מנא אפ"ה שליו ומ"ש שלא ידלק בצד הב" אסור הקשה ואי"ה שם יבואר ומ"ש הע"ז להחיר בנר בעוה דולק להדליק בצד הב" להחיך השעוה למהר ביר ביר ביר בתילות ועא"ר אות ע" לידד להחמיר בזה ואי"ה יבואר במה במוא בהו"א בה חום" מחירין להחיך קנדיל"א באור בדף כ"ב א" "דה והחחתפק משמע שמפרש בענין זה למהר כבויו והרא"ש ז"ל יודה לאה דאל"כ אסור כמו בסכין והמחלק אות ה"ש והמחספק כה"ג חייב ענין שלאן לד הב" דולף וכמשמעות לשון רמ"א בסעיף ג" לקלרה יע"ש וכאמור: (יא) שאין עט"ז זה אפילו למום" עמ"א אות י"ט והמסספק כה"ג חייב אבל המסספק משמן אכרל ה"ל ב"ע ב"ם הוכר ע"ד כוני ג"כ עא"ר בזה: (יב) בותר עט"ז ועס" רס"ה . דני עבעלת שכם הפירוש בש"ע ובלבום וא"ה שם יבואר. וע"י עכו"ם לההל ב"ש ועכ" רס"ה . דני

תקטו (א) עבו"ם שהכיא דורון עט"ז בילה כ"ד כ' ואע"ג דאין מוקלה בשל עכו"ס עסי (ג) אסור עש"ז עיין אות א' ובמ"א א' ויו"ד במוקנה דנידה ומחובר אף בשל עכו"ס אסור ולערב א' בב' י'ט של גליות מוחר מיד וא''ז כדי שיעשו כיון שהעכו"ם לאורך עלמו חלשן ליכא למיחש למידי ומ'ש ואין זה לד"ה היינו לרש"י י'א דאף לאורך עכו"ס כ"ש בעיקן שלא יהנה ממלאכת י'ט שיין אוח א': (ד) אפירו עש"י בס"ין כצ'ל באוח י"ג ושיין באר הגולה יו"ד בשם

ממלאכת י"ע שיין אוח א": (ד) אפירן עש"ז בס"ז כל"ל באות י"ג ושיין באר הגולה יו"ד בשם הר"ן דאפי׳ בי"ע שני ואא הוי כס"ם דדרך לחלוש ואוד ביומו ולפ"ז הוי ב" ספיקות שתא ללקטו אתחול ובתא לצורך עכו"ס של הוי כס"ם דדרך לחלוש ואוד ביומו ולפ"ז הוי ב" ספיקות שתא ללקטו בי"ע בי"עות והלכה כדיעה א" לענין כדי ביעשו וכאן בכלל זה כ"ש לאסור ועא"ר: (ה) עבר"ם עט"ז עת"א ווב"ך שם ג' היכא דאיתחזק בט"ז וש"ך אות ב"ג היינו ג"כ דיודע שאסור לישראל שעטתו יע"ש וכש"ך שם ג' היכא דאיתחזק י"ל אין לאמן והכא חזקה עתה לקטו ועד עתה מחובר היה ואי"ה במ"א יבואר בזה: בי"ל אין לאמן והכא חזקה עת"ג דומא אריכא לחומרא מ"מ ליג בזה והלכה הכרוע הר"ב כו": מוהר ע"ג להחור ע"ג בוה והלכה הכרוע הר"ב כו": מוהר ע"כ להחמיר עש"ז באות אריכא לחומרא מ"מ ליג דה והלכה הכרוע הר"ב בטל מולה ב"ל החבר ע"ג לאחרים ובמו הון לחחום בכל מוהר בי"ל סובר כל שאין אורחים לפענו אסור בטלפול מדרבטן והואיל מ"ה מותר לא מדרבטן: בע"ד ולא לום ה" לא חוק לה"א בת"ה לא הממירו בו לאחרים דומן מפורש בקרא בכל "עב"ז ועמ"א אות ה"י לה חון לה" דרבן בשביל ישראל זה מתמירו בו לאחרים דאין מפורש בקרא בי"ן שלה בע"א בוא להחומין הקילו דליבל אתר הוא חוד התחום ואין איסורן שה בכל ומ"מ יראה יע"ש ולפ"ז עם בעו"ם מלאלה דליבל אותר הוא חוד התחום ואין איסורן שה בכל ומ"מ יראה ושיין עולת שבה עבו"ם מלאל אתר הוא חוד התחום ואין איסורן שה בכל ומ"מ יראה ושיין עולת שבם תחומין הקילו דליבלאל אחר הוא חוד התחום ואין איסורן שה בכל ומ"מ יראה ושיין עולת שבם תחומין הקילו דליבלאל אחר הוא חוד התחום ואין איסורן שה בכל ומ"מ יראה ושיין שולה בכל המ"ל היו הוריב הוא הוא בל בבבל וברלב בי"ל הובכל ומ"מ יראה ואיים בכל ומ"מ יראה בי"ל הובכל ומ"מ יראה בי"ל הובכל ומ"מ היא הוא בל בל מ"מ ברלה הוא הוא הרוב בל מול הוא התוכון ההיל הכל ומ"מ יראה בל מ"מ בלל המ"מ היא היו הוא הבל מ"מ יוד התחום האוום בכל מ"מ יוד התחום האין אובל בכל ומ"מ יולה בכל לומ"מ יולאה ופיין עולם שבם תחומין הקילו דליבראל אחר הוא חוך החהום ואין איסורו שוה בכל ומ"מ יראה 17

דים למד לקולא באיסור דרבנן וחוץ ליב"מ הסעם דלא מפורש ומעביר ד"א ברה"ל דהלמ"מ מפורש מיקרי דבכלל הואאה הוא והטד שחייב מיחה עליה ער"ן משנה פכ"ג אבות מלאכלק ארבעים חסר אחת והבן ואי"ה במ"א ח"י יבואר עוד . חל"ה במ"א ד' צידה וקצירה דרבנן י"ל בין תחומין עיין אות א' : (י) אבל עט"ז ומוקצה דחוץ לתחום לא הוי דאין הכן בש"ג ועיין בט"ז אות י"ו ובמ"א כ"ז ואי"ה שם יבואר : (יא) בתוך עט"ז וסחם עיר מוקף לדירה וסחם מבלר אין מוקף לדירה ועיין ה' שבת ולבוש כאן וגם במה שחלק בין תחומין דאין שוה בכל עיין אות פי בזה : (יב) ולערב עפ"ז תחומין דרבנן או שאין מפורש בתורה אף ג'פ או שאין מיות פי בזה : (יב) ולערב עפ"ז תחומין דרבנן או שאין מפורש בתורה אף ג'פ או שאין איסורו שוה בכל דמה שהוא לזה הון לתחום לאחר תוך תחום עיין לבוש ומיא ח"י:

(יג) אם עש"ז בס"ג ועמ"א יב ומ"ש דשיל"מ ולפ"ז אם יחקלקל עד הלילה י"ל מחירין בספק כזה ובמינו מתובר וצידה אם מלוי בעיר פירות חלושים ודגים מ"מ י"ל כהר"ן ורבינו יונה

' לחלוש היום וללוד היום: (יד) בורתר עט"ז ועמ"א כ"ה ובמלאכה דרבנן ל"ע די"ל דוקא דרך נתנוש היום ונכוד היום: (דר) בורתר עש"ז ועמ"ם כה ובמכסבה דכבון לע די כ דוקם מחמין דל"ש בהו כ"כ מוקצה ועיין אוח י"ז וח"ח כ"ז ואי"ה שם יבואל עוד ו"ל בשל עבר"ם אין הכן כ"א במלאכה ד"ח לא חלקו וז"ע: (עו) בוותר עע"ז לרש"ל ז"ל לרש"י של יהנה אף בדרבנן שייך והע"ז כתב דאף לרש"י בתחומין ליש שלא יהנה רק קנם בעלמא ועיין אות של ויו"ד והלכך כה"ג ל"ש קנם ושרי אף לרש"י ומ"ש שביאל בולח דורון שיום לל לבוא לפני י"ט עמ"א כ"ז בזה וא"ק שם של ביום וחלב מור מור ביום במלא מחומין י"ב מיל כ"ד בתה"ד ב"ב עשם דל"ש זה לכ"ח הל

ננייתה לפספי הדליתה תין ל מ עתה לתין להו ניהיר ומוקנה לה ההי לכבי מקין מות ב ועמ"א א' וא'ר א' דיל כרמלית נמי אכור ועבי׳ חקי"ת עירוב יע"ב איה שם ובמ"א יבואר עוד: תקין (א) בחדין עמ"ז עמ"א א' בעיר שרובה עכו'ם ושם יבואר בעוה"י : (ב) וכן עם"ז רוב הלוקחים בעיקן וכ"מ כ"פ בש"ם אחר רוב אוכלי בשר וכדומה ומסלית בתקש"ו

ס"ג ותקי"ג ס"ו אפי' נגד חזקה דעתה נחלפו נאמן בדרבנן עתה"ד פ"ג . מ"ש אין הכן בשל עכו"ס י"ל היינו דגרוגרת ולמוקים וכדומה דאין העכו"ם מקלה מדעתו וה"ה מלאכת כחינה גמרו ב"ל עסי׳ שכ"ה רק מחובר ולידה לא חלקו בין עכו"ם לישראל עסי׳ הקט"ו וחיבת זה בב"י הקשה עסי׳ שכ"ה רק מחובר ולידה לא חלקו בין עכו"ם לישראל עסי׳ הקט"ו וחיבת זה בב"י הקשה בעיר שרוב שראל כל שחובל לשם ישראל הכל אסורים אם לא ה"פ דאם ידוע שהובא ביחוד לשם יבראל אחד מוחר למי שלא הובא בשבילו . עא"ר אם קנה דגים או פירות מע"ע והנית אלל עכו"ס כל שאין השש שההליפם בגרועים שרי (דלהכעים לא חיישינן) : אם נהערב דג הנילוד בי"ט עם הרבה דגים שנילודו מעי"ט וא"א להמחין למחר כי ימוחו כולם י"ל דיל"מ במקלקל בעל ובריה לא הוי חיין דאין נולד באיסורו . ע"ד ק"ב: (ג) שאפה עט"ז עיין אות ב' : (ד) והוא עט"ז היינו מחוסרין צידה ובעט"ז חוץ לחהום לכאורה ל"ע והוא חשובת הרא"ש בב" שוב ראיתי שדברין לומח מתשובת הרא"ש ז"ל ועולת שבת אסברה לי ועיש"ש ס"ק כ"ח להרח"ם כל שחין יכולין לפרוח ח"ל אע"פ שמפריהין קלח לחו מחוסר לידה וח"ל מלודה יע"ם.
והמחבר סתם ול"ע ועיין לבוש:
תקיח (א) הצריכים עע"ז עמ"א ב'. עיין עולת שבת בשם יש"ם פ"ק סי' ל"ד קטן אף
אם יוכל להניח אלל האם שרי והניח בצ"ע יע"ש לוב דוקא לורך היום ה"ם

ספרים ללמוד בהם שיעור הוי לוכך היום ובע"ש כתב די"ל אף שאר דבר מלוה ל"ע ועא"ר דוקא מצוה צורך היום וח"ח והגיח יומם ולילה כתיב: (ב) בורתר עט"ז חון לעיר י"ל יש דיעוח דהוי רה"ר גמור . ומשמע כל שאוסר בשבת טלטול כלים שלא לצורך כלל רק מחמה לול שרי ה"ה ב"ם כן ואסור לטלטל אף בבית כ"א ע"ד היתר בשבת ועסי" ש"ח : (ג) אלא עס"ז עא"ר בים כן וחסור לסנסג הוף בכינו כינו עד היותר בשבמ ושבי ש חי (ב) אמש פשר שחד דקון יש חשש מחוק יוחר משפוד ומ"ש הש"ז אם רולה לללות שנית בשר שרי ליקח אח"כ הען ולללות בו אבל קודם לזה אפור. ועב"י בשפוד כלי מתכות וכדומה שהוא כלי משמע דשרי אף לאחר לליה לטלטל ללורך מקומו ככל הכלים ורי"ו אוסר כיון בחין כלי ממש רק מעשה קוץ קעביד יע"ש ועיש"ש פא"ל סימון כ"ד ובחום' בילה כ"ח ב' ד"ה רבילא וברש"י שם בללו בי"ע לכאורה דאי בע"ע בשפוד כלי לשמואל לית ליה מוקלה מבא"כ בי"ע הוי ליה כעין מולד ועיין לכאורה דאי בע"ע בשפוד כלי לשמואל לית ליה מוקלה מבא"כ בי"ע הוי ליה כעין מולד ועיין שולת בבת ובחום' יש לפרש בנ' אנפון ועיש"ש ולח"ש י"ל דלהטור מפרש כפוטו ורי"ו מפרש
מעלת בבת ובחום' יש לפרש בנ' אנפין ועיש"ש ולח"ש י"ל דלהטור מפרש כפוטו ורי"ו מפרש
דמעבה קון העביד יע"ש . פראפי"ן זיה"ר לכאורה חליא במחלוקת ומיהו המחבר פסק בש"ע
שם יבואר שוא דו ובבבת ג'כ מוחר לקדוח בו בחלוש : (ד) בותר עט"ז ומ"א אוח ז' ואי"ה
שם יבואר בזה : (ה) מתחילין עט"ז אוחן קנים הגדלים במים וזכריך לשבור אחם ולעשות
מהם חבילות בקטות אסור על ידי ישראל ועל ידי עט"ם י"ל לזורך י"ע: (ו) בושליש עט"ז
און האון מהרבות ברות בלו"ד במ"א ובלה ביר ביר לאור ב"ש" ווחי" והוא מריין אין הזמן מסכים כעת ואייה במ"א יבואר בזה : (ז) בית עמ"ז ועבי' חקפ"ו בזה ובמ"א שם אות כ"ז מזה ואי"ה שם יבואר:

תקים (h) מחלקון עש"ז ומ"א כל המחוב' אסור לסלק ולהחזיר דהוי בנין וע' כו' מי"ג בלבוש בחין להם פיר כלל אם שרי ועא"ר: (ב) באמצע עש"ז ועמ"א ב':

בלבוש 'בחין להם ציר כלל חם שכי ועח"ר: (כ) באמצע עש"ז ועח"מ ב":

(ג) מן הלד עש"ז כל שאין מסלק לגמרי אפילו מחובר שבי לפחוח אף סגור במפתח מוחד
לפחוח ולסגור: (ד) מעמידין עש"ז ומ"א ד' אע"ג בשבח אסור בי"ט ל"ג ואי"ה בס
יבואר: (ה) לקמום עש"ז עסי של"ב בזה. ומ"ש מוחר לשבור חוחם באין אוחיות עליו
עמ"א כאן אות ד' ובסי ש"מ מזה ובמ"א אות ח"י הקורע נייר אסור מיירי דמשבר רק השעוה
הא קורע לנייר י"ל אף ב"ט אסור לפחוח:
התקבא (א) משילין עש"ז דוקא משום הפסד ממון החירו ועמ"א. מלח משילין נשל
ובגמרא כי ישל זמוך דברים כ"ח ומוקדם בחורם של נעליך וכדומה הסרה
ונסירה עמ"ל וברש"י גמרא השפלה השהול השחור השפלה אפשר חיקן זה כי ישל האיל

פירוחיו ישפילם לחרץ יע"ם:

תקבב (א) אין עש"ז במקום שאין רבים הולכים מוחר בי"ע בלי עירוב מחוך כו' ועסי" ש"א אם אין יכול לילך בלא מקל ברי אף בשבת וכ"ה כאן ס"ג ובלבוש: (ב) אין עש"ז דהוי כעובדין דחול עב"י ולבוש בזה: (ג) שוהיו עש"ז היקל דמ"ה מוחר דאין עם ר זיהוי כעוכיין דחול עבי וכנוב כזה: (ג) שהיו עפיז היקל דמיה מוחל דחון עירוב והואאה לייט ואף שלא לאורך כלל ו"ל החי במכה כו": (ד) על עט"ז אוסר בהואא כסא אחר איש דדמי לעובדין דחול ומיהו ליקח ספכל מביח לבית דרך רה"ר לישב שם אלכילה שרי דהוי אורך היום ודוקא כה"ג שיכול לישב שם על הספסל או לעמוד קאם הוא דאסור: (ה) אין מס"ז וע" היום ב"ה ועמ"א כאן אות ג' ואי"ה בים יבואר: התקבד (א) אין עט"ז ואיי היום כלון דבר פלא אע"ג שאין ענינו לכאן. תהלים ק"ד.

התקבד (ח) אין עשיז (חמרתי נרבום כחן דבר פנח הע"ג שחין עמינו נכחן. חהנים ק"ד.

ישברו פרחים למחם בקלח דפוסין בבי"ן וטעות בבי"ן ימנית דוקם ובתכנום
יתברון לחותהון יע"ש עיין רדיק. עפחים ענפים הו עלין וברד"ק אלף נהה ויו"ד בחיקה, וברוב
נוכחחות ט"ש אלף בחירת והפעם א"י דהוא על משקל פרחים עיין במ"ל בברש עפיא וחמנס
הראם לי היוש בה ק"ק פפד"א במכלל של הרום צו מלך ז"ל תהלים ק"ד אלף כהם והיו"ד. בעם
למ"ד הפועל ובארמית עפיה שפיר יע"ש. אבל למ"ש הקונקורדנהיום עפ"א אלף. בורש למ"ד
הפועל קשה ובארמים כהב דניאל ג' עפה הה"א למד הפועל-וח"ל ביו"ד ניקבלת ב"ב"
הרורך כמ"ל ומ"ד יו"ד הכוקה כאמור והיו פלא בעיני ואם נאמר יו"ד במקום א"ל בע"ן לבו"ב
המונה ב"ל מוד הבונה היא בנ"ד ווארמים עותה בה"א ל"ל מתח"ם "בצלום א"ל ב"ל" ב"ל" מרוקה כמינ ומיד יו"ד הרוקה כאמור והוא פלא בעיני ואם נאמר יו"ד במקום א' כע"ן לבי"ם במואל ב' ב' א'ש והבחינה היא היו"ד וכארמים עסה בה"א ע"ד מרח'ה'. בלבאות ש"ה'הומלם

המסתבק , ופסחים י"א ובא"ר מזה: (ח) החינו עמ"א יש"ש פ"ב סף כ"ח ופ"ד סף י"א ועמ"ו אות י"א והיינו לתוסי שרי בגר דולק להדליק גם באפצע להדליק צר וחלק גר שנותק מסנו ולרא"ש זה אסור דמוניך שנות במקום ההוא והני גרם כיבוי וגם זה צ"ע דמשמע בפי שתי גרות דוקא שטשה הדלקה אחת הא בזה לא. ולהר"ב אף שנותק ואין דולק כלל צד הב" שרי לתוך קנדיליא ול"ד לפדליק בפי שתי גרות דוקא התם דרוצה לחלוק לב" מתקן כנא אי לאו בהדלקה א' משא"כ באן. ומ"ש דלעול כתב דמותר לדיעה א' באות ז' היינו לתהוב בחול וכרומה והלשון קשיא לי במ"ש

לתוס וציע שוב ראתי באיר אות ז' עמד בוה: (כ) מותר עמ'א ועמ'ז להדביק נר בטחל באמצער הוי גדם כיבוי ועמ'א לעיל ועא'ר:

תקבוז (א) שמחוסרת עמ'א רשות אחד לשבת היינו שירבו עמ'יא ועא'ר ב' ונ' יש'ש פ'ק סיי מ'נון ני' לצורך בהמה שצריך לה אם רשות א' שרי אבל חמים לאדם הואיל וראוי ללודיות י'ל דאפור מאחר שאין עומד לכך הא צריך ללודיות י'ל מודה להמ'יו דשרי יע"ש: (ב) בשורה עמ'א י'ל איפור דרבנן בחדרי חדרים מותר עין ה'ש וברה'ר בנ' ב'א ג' מינון נמ' שרי אף דא יכול לישא הכל כל לצורך היום שרי וצ"ע עצת, ועדי ש"ה ו'תקכ"ב ב': (נ) זה אח'ו עמ'א ובישיש פ'ק סי מ'נ יע"ש וע א'ר וביש"ש שם דבה"ג פוסק בנ' מינון להומרא מתב הואיל ואמר תיק'י יע"ש וככללים בריש המפר כתבנו די'ל תיקו לקולא וכל היכא דלא מסיק תיקו לחומרא חברון חכמה י'ל כאן הואיל ואין צורך והפסד דיכול לשלוח בחד גברא אין עושין ס"ם וספק דרבנן לכתהלה ודוקא היכא דיש הפסד מקילין עמ"א תס'ו יע"ש : (ד) קישם עמ"א ב'"ד ש"א ס"ח ויראה כלאים לתלות בכיתל למעלה מקימת איש ובסוכות רשאי לשלוח ב"ם: (ה) כיון עמ"א עסי ש"ח במ'י ומ'א ג' וו'ץ יע"ש: (ו) בחול עמ"א ותרנגולת לגדל בע"ש איפר ועא"ר ועכרי תצ"ז מוקצים הם וייל לתלות בכיתל למעלה מקום ומס"ח וביה תקי"ח ס"ב וא"ה שם יבואר:

תקי"ז (א) מחוץ לתחום עמ"א עמ"ז ואם הכותי דר בכפר וסמוף לעיר קמנה והביא בשבילם ולא ב"ל מול ולמתר מצא המתרב ונתקלקל לא הוי בר"ה וע"ד ק וק"א מריפה מבסן ב' מ"א במ"ז נהיקב קרום מוח י"ל ספק דרבנן להקל דאין נוצר באיסורו מיקרי אא"כ יציה ממש ממ"א ובש"ז מה הוי ברה וניקב קרום מוח י"ל ספק דרבנן להקל דאין נוצר באיסורו מיקרי אא"כ יציה ממהר ה"ל בהא דכל שיחלוק אין שמו עליו וע"ד שם והבן: (ד) לוקח עם"א ועין עולת שבת וא"ר בזה דאף למ"ד אופר בשבת יש להתיר ברם שאחריו : (ה) מותר עמ"א עיין עולת שבת וא"ר ביה מוה "ב"ח מוה ב"מ"ז ב"מה ב"מ מה "ל ברה מ"ל ב"ל ברה וב"ב של להתיר ברם שאחריו : (ה) מותר עמ"א עיין עמ"ז ועמ"ש במ"ז מזה :

הלכות חול המועד

תקל (א) לפי עמיא משמע שלש שימות א' חה"ם מדרבנן וקרא אסמכתא ב' מ'ה ומסרם לחכמים ך נקל (א) לפי עמיא משפע שלש שיבות אי חהים כוז בנן זקוא אטבעתא בי מיה זכטים לחכפים.
ואפשר בו בו רק איסור תורה לא לאו ועשה ככל דבר הכא מריבוי ולהרמבין זיל משמע
דמיה הוא בלאו כל מלאכה לית לרבות החים ודבר האבד ולצורך המועד שרי דאלים מה איכא בין
יים לההים משמע שאין חילוק בין יים לחה"ם בלאו ואיכ אם חלל חה"ם במלאכה שאטר בחה"מ
היי בספק מסולי עדות לחים ליד ובאה"ע מזה וציע בזה, וועלה ויבא בהה"ם עסי קפיח במיא אות

י וצ'ע דהה'ם הג אקרי מ'ק ח' ב' עסי' הקמ'ו ועיון לבוש קפיח שמהה בפת. וקסיא של שבת עסי הנא אהר עסי הקרי מ'ק ח' ב' עסי' הקמ'ו ועיון לבוש קפיח שמהה בפת. וקסיא של שבת עסי הקמ'א במ'א ד' וצ'ע יל בגדי יים:
תקלא (א) אין עמ'א עמ'ו כתבתי למ'ד מ'ה הה'מ אמור באין אבד ולא לצורך המועד יל כל שאפשר מעים הו אסור מ'ה להד מ"ד כמו אוכל נפש ביים כה"ג. ועסי שיג כ'ב ושים במ'א אי נוסל שער בעל לשער או לצפרגים אי חייב בשבת ו"ם מ'ה יצ'ש: (ב) אנוס עמ"א אות

ר ועס"ה דלקמן דוקר אב צינעא ומינה באונם אי חייב בטבורים כי הי יעש. (ב) אנוס למ"א אחת רועס"ה דלקמן דוקר בצינעא אמור ולדי לחול שאחר ועס"ה דלקמן דוקר בצינעא אמור ולדי לחול שאחרו מפני מיע בדודה דרום שרי כשהוא דרבנן כאן אמרו וקנסו שלא יהא מנוול ברגל חילכך אף בצינעא אחרו אף באנום דגם לדידיה יבוא להקל בכ"מ אף למ"ד ח"ח מדרבנן אסור: (ג) ביד ישראל עמ"א וער"מ ז"ל פ"ז מה"ם גרם במשנה ועולים ממומאה למהרה ה"ח ממא מת וכיוצא יעיש ישראל עמ"א וער"מ ז"ל פ"ז מהי"ם גרם במשנה ועולים מסומאה למהרה ה"ה ממא מת וכיוצא יעיש במ"ם מזה: (ד) שהתירו עמ"א המחבר פסק כרמב"ם אבל הב"ח החמיר כמור וראיש ומשמע לכאורה דאין תלוי רק אם שלמו ימי הנידוי לרידן זיין ימים תוך הרגל בין ביקש מב"ד שיתירו לו קודם הרגל או תוך הרגל שרי כיון דלא שלמו "ז ימים עד המועד וצ"ע: (ה) מי עמ"א אע"ג במנוה יל כהב"ח כאן י"ל כרייף ורמב"ם אף שהוח יכול להתיר הגדר קודם הרגל וכבור היה דיקיים גדרו ואגום פרהמיא היו ושרי לגלת ברגל : (ו) ממדינת הים עמ"א עיון אות ב" ועא"ד אות ה" דמצוה ואגום פרהמיא היו ושרי לגלת ברגל : (ו) ממדינת הים עמ"א עיון אות ב" ועא"ד אות ה" ב"ח מהוח אות "מ ומ"ז ה": (ח) קמן עמ"א משמע אף הגיע להינוך ועיין אות מ" לעכו"ם למ"ד מ"ה אסור וצ"ע ימ"ש. ולגלת לעכו"ם למ"ד מ"ה ה"מ אסור ועכ"פ מדרצגן אסור ועס" תק"ם א" א"ה שם יבואר באם למוד ב"ם באמו לאכול היום רק לצורך יום מהר וע"מ אחרון צ"ע למ"ד מ"ה הה"מ אסור רק לצורך המוד ב"ם בל לפול ב"ם מ"ה הה"מ אסור רק לצורך המוד ב"ם בל לפול ב"ם מ"ה הה"מ אסור רק לצורך המוד ב"ם בל לפול ב"ם מ"ה הה"מ אסור נוען אות המוד ב"ם בל להינוד שרי לו"א דנראה כגדול יש מ"צ ומשמע בציננה ב"ם מתהר כינו המדינא ל"א מ"ה מ"ה ב"ב מתהר כינו המדינא ל"א מ"ה ב"ב מתהר כינו המדינא ל"א מ"ה מ"ה ב"ב מתהר כינו המדינא ל"א ח׳ דאף הגיע להינוך שרי לו׳א דנראה כנדול יש מ׳ע ומשמע בצינעה עכ׳פ מותר כיון דמדינא ליש קנם רק ס"ע סדרבגן בחדרי הדרים מיתר דהוי צורך המועד עיין אות ב' ועיין אות ח' בשם התניא וצ'ע : (י) אבל שהל עס"א עס"א תקס"ה סעיף ח' (ס"ם ס"ה) ואבל על איו שהל יום שלשים בשבת ערב הרגל דשרי נהה"ם עולת שבת וא"ר יו"ד בשם שכ"ג וע"ו הראה הס"א ז"ל לי"ד ש"ץ דשיעור גערה דוקא יביח אים לא יצורי זה ומכנם בפקום דנוהגין שיעור גערה בפחות יצורי זה ועי סיפן תקסיח סים . ולפיז כל א יצורי זה ומכנם בפקום דנוהגין שיעור גערה שהיה אף שהיה נוה: מחפת חומרא ככו העולים מסומאה להרים ז'ל עס"ז . וה'ה בפקוסית שנוהגין כל יביח על א'ו כשהגיע ייב חודש בחה'ם רשאי ועאיר וא'ז במעשה דאומיר וציע ועיד ש"ץ ואבל שחל זיין יסים ביים א' אסור עד ל'

האליף ביוד ומיהו החם שורשו לב"ה עיין מכלל הנ"ל ועיין בתניך אוחיות חלולים ולפי שאין לי דיעה בהכמה הזו כ"א מעם מההחחלות ראשונום לא ראיתו להחריך בוה): אין רוכבין שמא יחתיך זמורה עסי' שליע וש"ה סי"ח. בספר המעיך שלי כחבתי מלח רוכב ומנהיג יאירת מחמחית יחתיך זמורה עסי שלים ושיה סייח . בספר המעיד שלי כתבהי מלת רוכב ומנהיע יהינה ממתחים רוכב בקרין נמייושב בקרון יהמר מנהיע ערשיי חולין ע"ט ה' בריספיק עעלה בחיח ריכב בה לה יושב יל כוונה במציעה יוד ב' היוש'ב בקרון י"ה שהלכה דפטי ומדרבען הסור חיכ מנלן סימנים ד'ת (עי"ד מזה) לכן פירש רוכב ומנהיע ודה' חייב ושזה וירכיבו חדון ה' במהל ב' ו' היינו נושה נישהיו ומשלי בפך ה' בעיוח ד'ה ה' י"ע יש"ב יהבן והיי מקדבין עש"ו ובשל פ בחיל היינו נושה מזה: (ב) שביב מרע עפ"ז עסי שלי בלים במ"ד מלי מ"ד ובמ"ד מחביע עפ"ז שסי שלים במה בים מהספק הי הלפה כרבה הלי היינו שין הילון השיחם בשבה ישם כתבנו מזה במה ביש מהספק הי הלפט עפ"ז ע"ם בי יוסף וליל רצ"ח סבירה ליה דהמי למימנע תקבה (ה) בירה היה ליה מ"ד למימנע מכ"ז מה מים הלכר ניתו לימה ב"ד היום לימה ב"ד המים מוכרים מכורם מוכרים מוכרים מכורם מוכרים מוכרים מוכרים מוכרים מכורם מכורם מכורם מוכרים מוכרים מוכרים מכורם מותו ליום ב"דה מותוך מכורם מ

ן נגןבון (מ) ביתנה מיתפש שפין שים דב יוסף וכל דבה ספרה מה דחתי ומיתופ מפיים חלכך נימן ליתבש: תקבו ראיתי שפיץ ובאר כי) מקמ"ח יול היאיל וגוהג כל שלשים לא היי פרהשים שעוי מקום יעיש. כשיכלה ז' למא אין מנחמון יעיש: (א) בעישיית שע"ן שיין אות ב'. ולהיציאו אף לרה"ר עמ"א ד' ותקו"ח דהיי מניה וצירך היום קלת: (ב) אבל שפ"ז שיין אות א' אפילו נתמלאה הגימא אסיר דהוי כבינה: (ג) בירתר שע"ז ושמ"א י"ב ותקפ"ה בע"ז ז' שכר מנוה החלוום בשבח שרי יע"ש ועא"ק כאן אות ע"ז דרטבה אין מעכב הקבורה יע"ש: (ד) אם עש"ז רכיבה מידי דרבון והי נושא עלמו והבנדים או להניה של הבהמה משא בי"ע

דלא הוי קבלה ברכו וכבבת הוי קבלה ברכו ע' סי' רס"א רס"ג וזה חידוש ועמ"א אות א' מ'ש ב" היינו י"פ והל י"פ ב' בשבת א"נ ה"ו ולריך תנאי משמע דקבלת י"פ ברכי כשבת ועא"ר אוח ג' ו אות ל'ה ואיה במ'א יבואר : (ד) בפת וחבשיל שנ"ז ופח לחוד לא מהני לבשל שפ"ז ב' ובה' כ תוח ליה וחייה במיח יבוחר: (ד) בפת וחבשיל עני"ז ופח להוד לח מהני לבבל עני"ז זב ובה"ד ד' בסס רש"ל אף לאפוח אבור וכ"ל הע"ש בכס הנ"א פ"ג די"ע יע"ש: (ה) לאפוקי דיבה עני"ז להניח ע"ח דוקא בע"ע וזה חלוי בב' הטעמים בנמרא. מ"ש המהבר בפופו האני נהיכי בעינן עכ"פ שנשהר כזית ווחפה ויבבל עלוו: (ו) אפילו בלוק עפ"ז רב"ז ו"ו ב' ומבשע הגי למ"ד בעלמא שלוק המור מביפול כאן בעינן כאוי לאכילה ללפת בלא ע"י הדחק וכמאב"ד כה לה כיולא בזה: (ז) אפי" עש"ז עמ"א הולק על זה וא"ב בע יבואר: (מ) בקרא עפ"ז עב"ז ומ"ד ועל"ד מ" דמיירי כבבא חוץ לחתום עם"ח וע"ש והיינו ע"י עירוב: (ט) בקרא עפ"ז עב"ז ומ"ב ולפ"ז אין מלוה שיל אות ה"ל כלאורה לפ"ז למ"ש המהבר כהרא"ש דיעבד אין יולא אפי מבינות אה הוא לאות מ"ל בלי למ"ש המהבר כהרא"ש דיעבד אין יולא אפי מבינות אה הוא לאה מ"ל ביער הא נוצב לא ביער מאליד אות הוא בלא היו הוא ביער הא נוצב לא ביער מאליד אות הוא הבא"א אות הוא הביער אות הוא הוא ביער היו ביער הא נוצבה לא בריים מאליד אות הבא"א או ביער היו ביער הא נוצבה לא בריים מאליד אות הבא"א אות הה"א או ביער היו ביער הא ביער מוליד אין הוא אות הוא ביער הוא ביער הא ביער מוליד אות הה"א אות הוא ביער היו ביער הוא ביער מה הב"ץ או הביער הוא ביער הרא ביער הרא ביער הרא ביער הוא הוא לא היו להוא ביער הוא ביער הרא ביער הרא ביער הב"ץ אות הוא לא היו הרא הוא הביער הוא ביער הרא ביער הרא ביער הרא ביער הרא ביער הרא ביער הרא ביער הוא הוא הוא ביער הוא ביער הוא ביער הרא להוציא פובעים אם כן למה מצוה על גדול העיר הא עזרא לא הניח מבא"כ אי כרפ"י ו"ל ביניי להומח פופטים מם כן למה מנוה של גדור הפיר התן שה מל המח מכת ליע: (י) רק עפ"ז מרח אכבור דרי ולא היו מחרשלים משא"כ עתה מליה שמא יש מהרשלים וג"ע: (י) רק עפ"ז ולריך לזכוח ע"י אחרים כמבואר, בסימן שם"ו כ"י לכההלה יזכה ע"י גדול יג"ש וב"ש ורשבד ע"י אשחו נמי שרי : (יא) דלאדלוקי שרגה עפ"ז ועא"ר ע"ז דיעבד שרי ולכהחלה אם לריך לשחוע מי"ע לבבח טוב לכלול בעירוב: (יב) מי"ט עפ"ז עב"ז ולא היה הזמן מספיק כעה לעיין שמ"ז כב"ו ולא היה שמבבל מיום ז' ליים ז' בזה ומ"ש כבתה י"ע ו" ז' נכון לומר בע"ש מי"ע להבירו לכלול מה שמבבל מיום ז' ליים ז' בזה ומ"ש ב"

בזה ומ"ש כבחל י"ט ו" ז' נכון לומר בש"ש מי"ט להבירו לכלול מה שמבשל מיום ז' ליום ז'
בשביל כבוד י"ט וא"ר אות י"ז הביאו ויש ט"ם שם עליינים למסה נהחלפו השוחות יש"ש :
אמר ההדיוט הכוחב ראימי לכחוב קאת בענין ש"ח הנה ראוי ליקח פת שלם כפיאה עם כזית
בבר או דג מבושל ראוי לאבילה לא שיחא חזי בישולו גם שלא יהא מאות בזויות עליו
והנוסה מבואר בסידורים : שאאר הנית ע"ח לחם עם ביאה מבושלת דמשמע דיי"ח ללפח
במשנה כדג וביאה שעליו כו' ובי"ט נולד ביאה ובשלה ונחערבה בהרבה דביל"מ י"ל כאן לא היי
במיל הא"ל היא לוכר לכשל בשבת עדיף מנחקלקל א"ד הואיל ובתבדול זה ליח השבר הם
ימחין אחור ולא חו עירוב דהוי כנאשד האים ווישר ארוב המים משבר בע"פ
במיל במיל האים ולאור בואר הנית בעוד מוורה לאכול בי"ט ומאה שבורה נתערב בע"פ חמן במלה בי"ט ואסר יבש ביבש למ"ד הוזר וניער אסור כה"ג ואין סומכין משום עירוב)(ול"ע ואם אין לי"ט כ"א דבר שנחערב כה"ג ל"ע אם הוי דשילימ עסי" הקב"ט עונג י"ט שיה

ול"ע ואם אין לי"ע כ"א דבר שנחערב כה"ג ל"ע אם הוי דשילימ עסי' אקב"ע שנג י"ע שיה לשבח ולהתעות ג"כ אסור בי"ע: (יג) אם עט"ז וככר כתבנו לעיל מזה דלכההלה לדיך להנית ע"ש העי"ע העידו דוקא: (יג) לאחר עט"ז וכ"כ המ"א אות ט"ו ואי"ה בם יבואר:

(מו) אב"ה עט"ז ועיין א"ר אות כ"ג מ"ש לייבב דברי הלבוש ז"ל יע"ש: (מו) זי א עצ"ז ועמ"א אות י"ח ועא"ר אות כ"ג לענין הואה כה"ג: (יו) ואפילו עמ"ז כיתם העעם דהאים זה אין דרכו לבצל לאחרים אם כן יומרו ודאי בלא הניה ע"ח ורוצה להקל לעומו בנית אחרים לכן אסור אבל אלו היינו יודען בפירוש בלאחרים ברי אלא דיעני העילם:

(יה) הני עמ"ז ובמ"א אי"ה יבואר ע"ז עב"ז עק"ג ובמ"ז אות ג": (כ) והוא עמ"ז יעין וום ומהכי ווב" לא חברי ולא חברי וום מורי וומה ל"ג: (כו) ב"בו עמ"ז ואם זכר בהביעה דיבר אל"ג דהיי ככ"ם במא עדיין יום ומהכי מכלו וש"מ ב"ב ולא חברי ולא חברי ולא מעני ו"ב

סגאו ושמא י'ט ב' חול ולדידן דבקיאין בקביעא דירהא אפ'ה י'ל דלא מהני ואין מניה ע'ה כה'ג ועמ'ש אי'ה במ'א אוח א' יע'ש : (כב) אם עב'י וי'ל ועאיר אוח ל' יע"ש : תקבח (א) אבל עירוב עט'ז למיקנא ביתא במקום העירוב כאלו דר שם לא :

הלכות חול המועד

תקלא (א) מצוה עט"ז גמרא מ"ק דף י"ד א" ועסי" הס"ה בע"ם אחר הגוח אסיר לגלח הא בפאר עי"ע בשכח מוחר אבל לכתהלה יב לגלח קודם הצוח עסי" רג"א אים ה" במ"א כשם האר"י ז"ל ועב"ח רג"א ובשאר דוכחי משמע שבה וי"ע שיון ועיין בנמרא יד"ב במ'א יבואר שוד . ועיין במ'ם אי'ה באות ב' עוד מזה : (ב) אפילו עם'ו מור דלה כר'ה דמי יודע ולא פליג ודוקא מי שיצא מבית האסורין בסעיף ד' דקלא אית ליה. והמגלח בהד'מ כל הראש משמע לכאורה דלית איסור חודה כ'א דרבנן שלא יהא מנוול ועב"י במ"ש בע" דאבידה למ"ד מלאכת חה"מ ד"ת י"ל מ"ה אסור היינו גילוח כל הראש ועא"ר א' ותק"ל במ"א דלהדמב"! כל בהין לוכך המועד מ"ה הבור וי"ל גילוח כל הראש אין כ"כ יפוי או מלאכה שאפשר לעביתה מש"ם אף באוכל נפש י"א דמ"ה אסור וטיול לא הוי כ"א שלבים יום דומיא דנדל פרע ומים בב"ע מנוה לגלה ערב הרגל בגמרא אין זה מבואר ועמ"א י' ואי"ה בס יבואר עוד די

69 7

(יב) כל עמ'א עיון הרע'ב פ"ג מ"א נילות הנתק לא חשוב עמיש במ"ו מזה ועס" תק"ל למ"ד הה"ם מ"ה אסור יע"ש וחולי שאין סכנה בחה"מ לעשות מלאכה גמורה בשבילו וי"ל דמ"מ הוי צורך היום ושרי מ"ה ומדרבגן ג"כ ועס" תקל"ג במ"א ג' ואי"ה שם יבואר :

תקקב (א) יש עמיא עמי תקליא בפור דרית מתיר בנילות ערב הרגל דליש פעם דניוול ונהי דלא. קייל כן מימ כאן מצמרפון לקולא וציע במיק חזי דריי נמל בחתימ צפרניו בשיניו ומסתמא היה נומלן ע"מ גיכואפ״ה בשיניו דוקא ולא בכלי . ואפשר מ״ש דרית מתיר לאו דעושין ספק מוה דקייל דלא כרית ובש״ע לעיל לא הזכיר כלל דעת רית אלא דיש מחמירין לכאורה שם כר״ת עתום״ שם חיי א׳ דִּיֹת

ומשני התם לא מוכחת מילתא אלמא הלבה כדבריו עיש בתוסי ע"ב דיה ומאי שנא. ונראה דוקא ישן וחדש מתיה אלמא הלבה כדבריו ע"ש בתוסי ע"ב דיה ומאי שנא. ונראה דוקא ישן וחדש מתיר הר"ם ז"ל דאין הערמה ניכרת הא מוחן הרבה בב"א שניכר שמוחן להול נ"כ מודה הר"ם ז"ל ולפ"ז א"צ לתנאי דפליני במ"ק י"ב ב" למ"ש בנמרא שבת ומ"ש באות ב" דאפ"ה דיעבד הר"ם ז"ל ולפ"ז ג"כיון שאוכל מעם שרי דיעבד והבן ועא"ר. ולי העני-נראה דמש"ח במ"ק שרי הראה לתק"ג נ"כיון שאוכל מעם שרי דיעבד והבן ועא"ר. ולי העני-נראה דמש"ח במ"ק י"ב ב" תנאי היא דפליגי אי חה"ם מ"ה אסור במלאכה או מדרבגן כי יש כמה מקומות מורין כן ולהיפך עמ"מ פ"ז ה"א מ"מ ולמ"ד מ"ה רק לצורך המועד ואבד שרי ודאי הערמה אף שאין ניכרת אסור ומ"ד מדרבגן הערמה שאין ניכרת מותר וברייתא שלא יערים קאי לכל מילי בין מוחן יותר או אסור ומ״ד מדרבנן הערמה שאין ניכרת מותר וברייתא שלא יערים קאי לכל מילי בין פוחן יותר או ישן וחדש ערש״י שם ובשבת קל״ם ב׳ פריך מר״׳ דעכ״ם בדרבנן הערמה שרי ותולין משמרת בדרבנן וחשני אף בדרבנן בעינן שאין נכרת והר״ם ז׳ל פסק כמ״ד ה״ה מדרבנן אסור ומש״ה אין ניכרת שרי ׳ (ד) וה״ה בשכר עמ״א הן חמים שעורים ותמרים וכל דבר אם החדש פונ יותר רשא׳ ניכרת שרי ׳ (ד) מותר עמ״א וכ״כ הפרישה דיותר מהצורך אסור רק מיתר לעקור כל הנבעול עם השורש מהקרקי יוראה דהיינו אף אם קוצר רק ראש השבולת הוי קוצר וכשעוקר כל הנבעול עם השורש מהקרק אור ניצר וכשעוקר כל הנבעול עם השורש תולש וחופר וכדומה אפילו הכי התירו בזה אבל יותר מהצורך אסור ועא״ר ׳ (ד) אסור עמ״א ומשמע מרוח בי שורה מותר בהה״מ וכל שאין מורות מורות מלאכה דבנן כובש ומולח דאין עיבוד באוכלין מותר להרויח ובתנאי שאין בה מורה הא שם מורה אף דרבנן להרויח אסור ערס״ תקל״ז מ״א שדה הבעל כי הא אין מורח שרי בדרבנן להרויח עם״ תקל״ם או הראה לתקל״ם ׳ (ז) שהרי עמ״א ועיין לבוש כתב דנים שמחת יש התירו ובת״ק כתב הערמה גרמא גרמא ברמא גרמא ברמא במ״א הער ב״א אור נ״ שהתרו ובת״ק כתב הערמה גרמא גרמא מותר כ״ש כאן והה״מ ז׳ל משמע כל בדבנן אם אין ניכר התרמה שהי כמ״ש באות נ״ הא אפ״ בשבת שרי כרשמע בשבת הערמה שהי כמ״ש באות נ״ הא אפ״ בשבת שרי כרשמשע בשבת הערם כיון דאפשר בצרא לא התירו גרמא גרמא שור ב״ו א לה התירו גרמא במ״א וה יר אין או התירו ברים ב״ו הא אפ״ בשבת שרי כרשמע בשבת קל״ם ב׳ ואפשר ביון זה הערמה שאוכר ב״ו אל״ם ב׳ ואפשר ביון זה הערמה שאוכר ביון ביו באיר ביון זה הערמה שאוכר ביו ביו בצידה שרי ראין זה הערמה שאוכר קל"ם כ' ואפשר כיון דאפשר בב"א לא התירו גרמא גרמא ובצידה שרי דאין זה הערמה שאומר שמא אמצא יותר סוב ולמלוח בחה"מ ע"י תערמה למ"ד חה"מ מ"ה אין עיבוד באובלין ועדיין צ"ע ואי"ה בת"ק במ"א אית י" אבאר עוד: (ח) ומותר עמ"א דמנהג במעות וממעמים בשמחת י"ם בדגים רשאים לחזור ועפר"ח בתצ"ו: (מ) אומניהם עמ"א זה לשון הר"מ ז"ל פ"ז מה"מ. הא יחיד אף תיות ועופות שרי בפרחכיא ורגים אף אומנים בפרחכיא עיין אות י׳ ומ"ז ב' ז (י) חיות עמ"א האדון היית ועופות שרי בפרחכיא ורגים אף אומנים בפרחכיא עיין אות י׳ ומ"ז ב' ז (י) חיות עמ"א האדון ז"ל הקשה קושיא עצומה על הריב ז"ל בתנ"ה כי המעיין בב"י יראה שהמרדכי חולק עם הרימ ז"ל שהמרדכי כתב דגים פרחכיא שרי וראיה מפ"ק דמ"ק דף י"א א" שרי רבא למיון ולמיצד כיורי ופרחכיא ויש לדמותו לתבלין דניכר לשמחת י"ם ולהר"מ ז"ל אין היכחה די"ל יתיד שרי אף שאר דברים ואומנים בפרחכיא אמור והמרדכי סובר דיחיד נמי אמור פרחכיא ע"כ מחלק בין דגים דניכר

לשמחת יים ואים היים שמור אורי להמחבר דוקא אימן אחור פרהמיא ואין היתר דגים לאומן מחתר יים ואים היים באומן היתר דגים לאומן פרתמיא. ואפשר בררבנן היקל גיב כמרדכי והבן. ואיה בתקליז אות חי יבואר עוד:
תקלד (א) אין עמיא בגילוה מצוה לגלח מעיים משמע ממש בעיים וגם זה קצת ציע אבל כיבום תקלד (א) אין עמיא בגילוה מצוה לגלח מעיים קודם עיים שפיר מפי שיהיה לו בגדים מוכן ליים מכובסים: (ב) ומספחות הידים עמ"א ומספחת אחת שני כחלוק א' אף שאין איזורו מוכית כבאות ג': (ג) חלוק א' עמ"א אע"ג בתקל'א ס"ג פסק איבעיא דאבדה אבידה לחומרא כרססיק במ"ק "ד התם איזורו מוכיח משמע כל שאין הוכחה יש לאסור עיין לבוש תירץ דל"ד איזורו כל שאין לו אלא חלוק א' יש לו קול ומוכח אמילתאוהגמרא עדיפא קאמר דאיזורו גמי מוכיח או "ל בימי חבמי התלמוד. אם אין איזורו מוכיח אסור פירשי בחולין משאיכ עתה פשיטא שרי ולפ"ז לא הבינותי <mark>הלשון אפי</mark> לדידן: (ד) ובפרהסיא עמ"א הר"ב בהג"ה מחלק בין מכבם בנהר אז שרי פרהסיא ובין מכב<mark>ם כך</mark> במים תלושין בפרהסיא אסור דאין מתכבם יותר יפה בר"ה מצנעא ובהכי מיירי תוספתא ובג<mark>מרא בר</mark> הדיא דחזי ימא דמברא כר ע"ג הגבר הוא עב"י בשם המרדכי והקשה המ"א וגיל לחלק ע"ג הגבר מותר דגמרא מיירי בכלי פשתן דמדינא שרי כבס"ב משא"כ שאר בגדים אימא ע"ג הגבר גפי אסור מתר דגמרא מיירי בכלי פשתן דמדינא שרי כבס"ב משא"כ שאר בגדים אימא ע"ג הגבר גפי אסור פרסיא ומסיק לדינא אה"ג דע"ג גבר אסור להמרדכי רק כלי פשתן שרי מדינא ואף בר"ה ולפ"ז אף מ" שרוצה להתמיר י"ל כלי פשתן ע"ג הגבר עכ"פ שרי . אח"כ מציין המ"א באיתו אות אמ"ש הר"ב והא דמותר לכבס פרחמיא דוקא בנהר משמע אף בנדי קשנים הקשה דקמנים אף פרחמיא בלא נהר שרי ומ"ש שנרותיו מוביחין עיין תקל"א אות ח" ומ": (ה) דברים עמ"א לי העני נראה שיש כאן קצת כוונה והוא דהמחבר אפשר לשימתית עיין אות ד" דמחלק בין נילוח לכיבום וראיה בר הדיא ימא דמבריא מוכח כן ומעתה פוסק כלי פשתן כהרא"ש דמדינא שרי רק <mark>דברים המותרים</mark> ואחרים נהגו איסור א'א רשאי להתירן בפניהם אבל אם נשאלו בני העיר על זה ייל דמהני פתח חרטה עיזד ריזד משא"כ הר'ב דטחלק בין ע"ג הנהר ובין בר'ה שלא בנהר וע"כ ראיח מכר הדיא כמ"ש המרדכי הביאו הב"י עיין אות ד" במ"א וע"כ דסובר כלי פשתן י"ל מדינא אסור כאביי ורבא עב"י בשם המרדכי בשם הרא"ם וא"כ היה להרב להגיה קצת דלאו משום דברים המותרים לחוד עב"י בשם המרדכי בשם הרא"ם וא"כ היה להרם להגיה קצת דלאו משום דברים המוהרים לחוד אלא דילמא הלכה כאביי ורבא ולא מהני התרה ונותנין חומרי המקום אף בצנעא: (ו) אין עמ"א ועס"א תידג אי ולדבר מצוה אעים שאין צורך המועד "ל כה"ג אומן עכו"ם שרי להביא: (ו) אין עמ"א עמ"א דאם מתירא שיתבעני שנית שכירות ומתירא נמי שיגנב התירו לחצר אחרת ואיל מביא בצנעה לביתו עב"י הא יש לו מה יאכל לא התירו כלל רק לא יתן שכרו ויניח הכלי אצל אומן וסיים דאם אין לפועל מה יאכל אסור לעשות פרהסיא ומש"ה אסור להביאו לביתו פרהסיא אף למעם הב"ץ ער און לפועל מה יאכל אחר באומן עכו"ם י"ל יע"ש. ועח"מ ש"ו י"ל בחת"ם כה"ג בע"ה אין רשי להביאר צינעא ואהין בעדיין הוי ש"ש האומן כה"ג וצ"ע:

תקלה (א) מחצר עמ'א ועב'ח מ'ש מבית לבית באותו חצר אף דרך החצר מותר וה'ה ב' חצירות ופתח ביניהן שרי יע'ש: (ב) לחצר עמ'א היינו שדר בחדר א' בפ'ע ועתה שכר ב' עם כמה חדרים לעצמו הא דר ביהד עם א' בחדר א' יראה דשרי לילך לחדר מיוחד וכן שכר

מחיה וכדומה דהוי דבר האכד וצריך להתיישב בזה . ועא"ר לצורך המועד פרהסיא מותר

וירוע יעיש: תקלו (א) לפויל עפ׳א ועפ׳׳ תקל׳א אות ז׳ לראות פני חבירו הוי פצוה אבל להרוית מפון שלא

תקלן (א) לפייל עמ'א ועם" תקל"א אות זי לראות פני חבירו היי מצוה אבל להרויח ממין שלא
לצורך המועד מותר לרכוב אבל לא יתקן צרכי רכובה ולהסחיר בסחורה עס" תקלים
אבל רכיבה לחוד יל שרי כה'ג: (ב) אין מרביעין עמ"א ועא"ד אות ג' בשם ד'ן ואגודה פ' מי
שהפך להקל בחטורה שתבעה דמרביעין עליה זכר כר"י ות"ק כשאר בהמות מיירי יע"ש:
אמן מרביעין כיוצא בי אין מרביעין בכור ופסולי המוקדשין תניא אירך כו" ר"י אומר חסורה
אין מרביעין כיוצא בי אין מרביעין בכור ופסולי המוקדשין תניא אירך כו" ר"י אומר חסורה
שתכנה כו" ובב"י משמע דגרס בהמה שתבעה עא"ר יע"ש ומלת כיוצא בו צריך ביאור ובפימ
מכלאים ה"י דפה"מ לוקה מ"ה וכאן רק מד"ס ברע של חה"מ דרבנן להרים ז"ל פ"ז מ"ם וכיש זה
מכלאים ה"י עמ"ל שם דמידי או קודם פדיון או אח"כ וע"ע ופ"א מה" מעילה ה"ם דוקא פה"מ
הנרבעת אבל רובעה לאו עבודה היא וא"י בכור מא"ל דוקא זכר קדוש ולא נקיבה עפ"א מה"ב ומשנה
מפורשת וא"כ למה אין מרביעין בכור זכר וברש"י מפורש דעברד בית בככרו זכר עבודה אולי מד"ם מפורשת ואיכ למה אין מרביעין בבכור זבר וברשיי מפורש דעביר ביה בבכור זכר עבודה אולי מדים שלא לרצונו מרביעין אותו בתחלה ועיין פ"א מפרה היו להריא זיל כשהיא תובעת צריכה היא ופרת לא מפסלת בעבודה ורבנן דפסליו משום חשש שלא לרצונה א"כ כיש לענין עבודה מד"ם בפה"מ כשתובעת דמרביעין עליה דצריכה לכך ומש"ח אמר ת"ק כיוצא בי לומר דכללא דאין מרביעין לכל הבהמית אף לחומרא דוקא כשאין תובעת כיוצא פה"מ כה"ג אסור הא תובעתו יש שמותר ומודה לריי חמורה שתבעה מרביעין בידושאר בהמות עכ"פ לבקרות הא לא תבעה כלל אף להמריח על זה לבקרות אין עושין בהח"מ וכהנ"א ורש"י אין מרביעין איחזין ואין מרביעין ביד אפשר רמז דוקא מע"כ כשלא תבעה

קודם אין לגלחו במועד ויסבול כך והמיא אומ ייא הסכים לתי' א' אף ביש פנאי ולא פבל ולא גלמו קודם המועד כיון דנהגו בגילות עפ"י מ"ש רש"י פ' בהעלוקך בשם ר' מבה הדרשן ז'ל ראוי לעשוח כן ועיין רש"י במשנה ריש ואלו מגלחין בבלא היה להם פנאי וצ'ע בגמ' י"ז צ' מבואר אף בשהיה פנאי ועמ"מ פ"ז מה' י"מ ובתי"ע ועמ"ל פ"ז מה"ע הי"ע האריך שם ב מבנטה מן- בביהים פנתר ועמי מי של היי של ובוא פי ובחיל בי היים בי היים החלוך שם ועיין בפי' הרע"ב משמע דגרס והמצורע העולה מטומאה לטהרה וקאי רק אמצורע אבל מזיר בין טהור או טמא כ"ה וגלוח נחק דבר מועט הוא יע"ש ואי"ה במ"א י"ב יבואר זה . והוי יודע דמלורע מגלח ב"פ א' ביום שהרחו כשירנה הנגע הב' לאחר ז' ימים כמבואר בפי"א מהט"ל ה"א ב' ותגלחת ראשונה מותר במועד כשלא היה פנאי מקודם ושניה אף שהיה פנאי עמ"ל פ"ז מהי"ט הי"ט והנה אם מלאכה בחה"מ ד"ח כל שאין אבוד ולא לזורך תק"ל אפ"ה גילוח פאת ראש חקנו ובער כל הגוף אדרבה ניוול הוא כשמגלת אלו וליש צורך המועד מ"מ בבניים מותר בחשמיש ומותר בקדבים כשיביא אח"כ בח" קרבנותיו וראשונה מותר לכנוס לפנים מן החומה הוי נמי ללורך המועד ול"ע בזה שינלת לנורך קרבן בח" אפשר בשינן לורך המועד היום רק חשמיש י"ל דשרי. וערש"י במשנה וגמרא י"ז ב" י"ל במשנה מיירי בתנלחת ראשונה דוקא באין פנאי הא יש פנאי לא ועשה דחי כו' י"ל פשיעה עחום" עירובין ק" ובנמ' לחתר ז' משום קרבנות וכמ"ש המ"ל בפ"ז מהי"ע והין להחריך כי חין מקומו פה

תקלב (h) אם עפ"ז בי"ד קל"ח אות כ"ח בחה"מ חתכה החפה גופה בכלי כמ"ם כחן ובי"ע חנקרם היעב ועיין בנה"ך שם ועיין לעיל ה' שבת כי' ש"מ במ"ח יע"ם ועייד ש"ן בש"ך וש"ז הו" אות ג' וד' . ומשמע כאן דוקח בכלי אשור אבל בשיניו מותר בחה"מ ועיין

לכוש יע"ם:

תקלג (א) אפילו עט"ז הרא"ם מ"ק י"ב ב' מרדכי ועב"י ומשמע הא מידי דלאו אוכל לגורך המועד אסור אם כיון מלאכתו במועד ומשמע נמי כל לצורך המועד אף מיום א' לחבירו שרי רק לאחר המועד אסור ערש"י מ"ק י"ב ב' ועסי' הק"ל למ"ד ח"ה מ"ה אכור הנה חוכל נפש בי"ע להבירו כמו מראשון לשביעי אסור הא חה"מ שרי ודבר האבד שרי הכל נחוח דרגא ומ'מ מידי דלאו אוכל י"ל מיום לחבירו ל"ע . גם כיון מלאכתו במועד במידי לד בפנהטינו ועיין מתן מפנהם עם דותם ירנה השם כם יכותר. ונהגוב פרות כתב לבוש דבר האבד שיזוב חלבן עא"ר בתה"ד קנ"ג משמע הטעם דמעשה הדיוט ואין טורח ועיינתי שם וי'ל ה"ם דיש לחלק בין מלאכת חה"ת דלא אסרו מעשה הדיוט ואלו בט' באב אסרו אלמת אין לדמות זה לזה ומיהו חליבת פרות לאו הטעם הזה אלא משום דבר האבד וכמ'ש הב"י די'ל טורח ומעשה אומן לחלוב יפה וכדומה ועבי' חקנ'ד במ'א כ"ה הביא הא דחה"ד ומשמע כמ'ש ודבר האבד שרי בט'ב ומ"מ כל שאפשר ע"י עבו"ס לאו אבד מקרי ואשור בעלמו ומינה ה"ה לחה"מ

להינה של כם כי לו נו של בתחשבו על שלו של להו תקר ותקרי ותשות בעונו וונותה היה לתחים להיה וביחר ולפ"ז אם כה"ג אבד אם הפשר ע"י עבו"ם אה"ג דאסור ע"י ישראל ובסי תק"ח ול"ע כעת :
רולה החלב לפרורי פת וכדומה י"ל אסור לחשוב כך עסי' תק"ח ול"ע כעת :
תקלד (א) ושי עט"ז ומ"ש והר"פ הוסיף לאסור בחילוקים שלנו היינו אף של פשחן כ"כ הדא"ש לנהוג לאסור בפשחן י"ל הד"מ ועיין פרישה והיינו דל"ם אף שכתב הרא"ש לנהוג לאסור בפשחן י"ל בהלוק א' מוחר זהו כעין כ"ם שמא הלכה דלא בעיכן איזורו מוכיח עליו ושמא כלי פבקן שרי ברלוק א' מוחר זהו כעין כ"ם שמא הלכה דלא בעיכן איזורו מוכיח עליו ושמא כלי פבקן שרי כל יותן אפ"ה הוסיף הר'פ לאסור ולאו מנהגא הלא מדינא דשמא הלכה כאביי ורבא עם א מנה ב' והע"ז ז'ל לא הונח לו בזה .ופי' דהר"פ הוסיף אף שיש לו איזור עתה אין כ"כ היכרא כל' וחשד י"ל לא פלוג כיון דרוב העולם אין לא המר בפיר כ"ב מפס א' דגם בימי הסלמוד לא היה שימוי בהם והיה אכור ומ"ש מכה היינו שעל השולהן דמעפהות הידים שרי התממוד נה היה שימוי בהם והיה חסות זמש מפטי היים ששל יחברתן למשחות ממון פשחן ועמ"ה ב' י'ל החידות עליו עמ"ה ג': והול יודע שמ"ש בש"ע ובעלה הכתם בנמוע הוא מיון בשח במקדכי בשם ר' אברהם עב"י בעל קרי שראה במועד או בעלה הכתם הממוע אומה הוא במקדכי בשם ר' אברהם עב"י בעל קרי שראה במועד או בעלה הכתם ולותה השמעה המתב"ח בעל קרי דהיינו שראה בחלוקו קרי במועד דא"א לכבסו קודם המועד ועד"א מ"ש זה להרמב"ם יע"ם וליע דהמ"נו כ"ז מהי"ט ה"ט כ"כ אמים בריש ואלו מגלחין מזר ומזורע והעולים מטומאה יע"ם וליע דהמ"נו כ"ז מהי"ט הי"ט כ"כ אמים בריש ואלו מגלחין מזר ומזורע והעולים מטומאה לפהרה לר'מ ז"ל פמא מת נמי מיתר בגילות וכיבום במועד דטמא אין דרך להתקבע יע"ם לפהרה לכית זיל פתח תח לתי מותר בנינוח וכיבום בתועד דטתח חין דרך להחקפע יעים משה"ל סיפה בכיבום והעולים מבותחה לעהרה אף לרש"י בהכרח מפרש טמחות ומצורע שלריך להחליף שתלומיו על"ן ותי"ע ותמילה ה"ה בעל קרי שאירע בתועד או בעלה הכתם קודם וכן בעל קרי פשיטה די"ע מודה דשרי בתועד . ותשתע כל שנמלה הכתם קודם וכן בעל קרי ספועה דמותה לעהרה) (ול"ע : מועד החליך בעולה בתועד מעותה לעהרה) (ול"ע : "להטור מתה אין עם"ז האריך והביא תשנה פסחים ל"ה ב' ודברי הב"י דלהטור מתה אין התיבון אחרם בה"ה ולדבריו ג' מדריבות ברחה להחייכה חוך ג'י למדרה קיל מחייבות הול ביותות ולרוצות היישור מתחה או מוציבון אחרם בה"ה ולדבריו ג' מדריבות ברחה להחייכה הול נותר ביותר הולדות היישור מתחה או מוציבון אחרם בה"ה ולדבריו ג'י מדריבות ברחה להחייכה הול נותר היישור הולדות היישור הולדות היישור הולדות הולדות היישור היישור הולדות היישור היישור היישור הולדות היישור ה

דלהחר ג'י למרדה דאסור בחה"מ היינו משום דמתה אסור בחה"מ אחרת מדלא חנן רבותא בח"ה מחה ש"מ דוקם מהדורי הם מחרת לא וסיפא דסיפא מחה כו' לי"ד קתי והיינו אף ישבה ב"י דבלה יבבה ג"ו ברחה - נמי חסור לחסדורי ומינה ג"ו למרדה הוי כמופיב לרחחלה דחסור אבל ר"ח דחולק והמר חוך ג"י לישיבה נמי מהדרינן ובזה מחה אסור אחרת בהפסד מיעוע מוכח גדול וה"ה ג"י למרדה בזה אסור הא ישבה ג"י דפסדי לגמרי ייל לר"א שרי במחה וה"ה ושורת גדול וה"ה ג"י למרדה בזה אסור הא ישבה ג"י דפסדי לגמרי ייל לר"א שרי במחה וה"ה לאחדורי כה"ג י"ל דמסהמא לא פליג ר"א כלל על ר"ה ועוד דמתה חמור מברחה כמ"ש הב"י דכל בכן במהה כו' דמרדה ג"י אין כ"כ עורח כמו מחה להופיב אהרת. והט"ז הקפה ג" קושיות ע"ז. והט"ז ז"ל סובר דברחה הוך ג"י למרידה חמור ממחה דלא כהב"י דסובר דמתה חמור עפי מברחה חוך ג"י והגמרא דפירך השתא אומובי מוסדנן ברחה מיבעיא דבערך זה ברחה עפי מברחה חוך ג"י והגמרא דפירך השתא אומובי מוסדנן ברחה מיבעיא להניל להדמה אסור להושיב אחרת מין שני מוסד ברחה לאחר שישבה ג"י לכ"ל מוקום שיעמדו שם הא להופיב על בילים אסור ב"ד ובחה"מ מותר ברחה לאחר שישבה ג"י כ"ל היוקא להדורי משום פסידא ועורה קל הא מחה אף דפסדי לנמרי אסור להושיב אחרת לדחולה מורה רב אסור אף במבד לנמרי אסור להושיב החרת לדחולה מורה רב אסור אף במבד לנמרי אסור להוביב החרת לדחולה אף במבד לנמרי אסור להוביב החרת לדחלה מורה רב אסור אף במבד לנמרי אסור וא"ה היד דוקא והים מוחר הוא ב"ד דוקא ולק"מ אף במבד לנמרי אסור וא"ה ש"ד דוקא ולק"מ אף במבד לנמרי אסור וא"ה ש"ד דותה מוחר הוא בי"ד דוקא ולק"מ אחרה כול הוא בדבר למחר כ"בום אם דבורה בשורה כב מבים אם מכור ואיה שם הבשורה כ"ד במדה להחר לא הכן ברישא זה מושיבין שובכין ב"ד ומתה מוחר הוא דלא נענה כפבטא שובכין על ממה מוחר הוא לא מכן ברישא זה משובין שובכין ב"ד ומתה מוחר הוא ב"ג עליהם דומוא דברחה ממחר בומים במב ב"ד ומוד במבה ב"י עליהם דומוא דברחה ממחר בומים במב ב"ד ומור הוא ב"ד עליהם דומוא דברחה ממחר ברחה במים במבים בומים במבים במכים מוחר בומים במבים במים במבים שובכין ב"ד מחתה מוחר בי"ד עליהם דומים דברחה ממחר במוחר במוחר במדחה במים במבים במבים בומים במבים בומים במבים בומים במבים בומים במבים בומים במבים במוחר במדה במים במבים בומים במבים בומים במבים בומים במבים במבים בומים במבים במבים בומים במבים בומים במבים במבים במבים בומים במבים במבי ג"י דבלא ישבה ג"י ברחה -נמי אסור לאהדורי ומינה ג"י למרדה הוי כמושיב לכתחלה דאסור בינים כמו מחה כו' ועוד לאבמעינן בי"ד מחה מוחר דוקא ביבבה ג"י עליהם דומיא דברחה ולכ"ה הא לא ישבה ג"י אף מתה בי"ד אין מושיבין אחרת בהפסד מועט משא"כ הטור פסק כרב אמי דבהפסד מועט שרי ושובכין היינו על הבינים כמיש בסי' חס"ח . וגמרא דפרין השתא אוחובי מוחבינן ממחה וברחה פריך ומשני ריבא היינו מציעהא או סיפא היינו מציעחא עמ"מ שם . ומ"ש הטור דלמ"ד חה"מ מדרבנן הלכה כר"א אע"ג דהר"מ ז"ל פסק פ"ז מהי"ט חה"מ מדרבנן ואפ"ה פסק כר"ה משום די"ל פירוש אחר כר"מ ז"ל יע"ש ו"ע זהו הנראה לי כעת בזה . ועמ"א אות ג' והרש"י לאחר ג'י למרידה אסור טורה גדול אפשר ביותר ומתה להושיב אחרת י"ל ספק הוא יו"ש או אפשר דקאי נמי אברחה לאחר ג'י במרדה יע"ש ואי"ם Pri Megodym Tom III. 18 מרי מגדים ח"ג)

יהבן זה . וצ'ע כעת . ובכור זכר נמי בע'כ לא דנראה כעביר ביה עכודה כאמור . בכיי ג'כ נורם בריי

יחבן זה . וצ'ע כעת . ובכוד זכר נמי בע'כ לא דנראה כעביד ביה עכודה כאטור . בב'י נ'כ נורם בריי וחבורה שכ'ה מבואר בברייתא: (ג) תיך ניי עמ'א וא'יה במ'ז א' יבואר זה :

תקלן ספק עמיא לכאידה המעם דרהים מהרכנן וכפק לקולא עכי תק"ז במ'א יציע ועמ'ז ג' כתתו דספק צורך המעד נכי "ל דשר מה'ם נופא: (א) מי הגשמים עמ'א עביי ובכ'ם מ'ז היב מהיר יותר דספעין נפי דוקא המשכה בדגליו שרי להשקות אבל כל שדולה בדלי אי בכד) מורח יותר ואסור וגשמים אף בהמשכה אפור אמו מי קלון בור עמוק וצריך דלי תרגום כרה על שכמה וקילהה עיין ברין (צ'צ פ" הר'ן נרשם במ'ק ובכ'י משמע שהוא פ"י נימוקי יוסף וצ'ע דהמחבר הביא לשון הר'ם ז'ל ממשיכו במעין והיה לתקן הלשון מסי גשמים אפור להמשיכו ובכ'ט פי בדברי הר"ם ז'ל לא ידלה וישקה כאילו אמר או ישקה אף בהמשכה יע"ש שפ"י או מפי דרבי יבר מוד באול אפור אמוד במין ומים האות ג': (ג) יכול עמ"א יל דלי וכד והוי סורת גדול ואפיי בדבר האבד אפור ועים כשיר וכלן במ'ז מיות מין ווי מורה גדול ואפיי בדבר האבד אפור ועים מפשלי בים וכדומה ו"ל מירחא יתידה אסור דיקא צורך המועד באוכל גפש הא לצורך המועד מפשיר שכן לבותן מקו בתחלה כל צרכו ע"ש לב ראותי שון בתחלה כל צרכו ע"ש שוב ראותי שון האה משם לפרש כן (ו) עד ששה עש"א גראה מדבריו באם המס מוכרו בלצו מוכל המשה מפחים לברש לבע במ"ז מוהי והוי שלא לצורך ואסור דוב למור משה משה משה במ"ז מוהי והוי שלא לצורך ואסור דוב במ"ז מוה: (ו) עד ז' למ"א מיל הלש מים המשה מפחים עד ז' בע"א דלא איפשבא ירך א פק"ז מוה: (ו) עד ז' עמ"א מים הבע" שם שותה בעימום בל"ד הה"ם מיה ול מיורי בדבר אכד ומשום סורתא יתידה התי מדרי בשרה בבי שם שותה בעימן שם שהיה במים וביות ובמ"א מים ובדי מדי ולמושם סורת ב"ל ע"י עד הברי במרה במרה במרה במים וב"א ועמ"ש מיחי במור במרה במרה במרה במים וב"א ועמ"ש מיחים במ"ז מודי ומשום מורת במים ומים ומודי ועמ"ש מיחים ב"ל מורי בשרה בעי שם שותה במים וב"ז וק מודי ותיום ומיחי בשרה במים וב"ז ומודי ומובר במרה במים שוה המים וב"ז מודי במרה במיה מיחים וב"ל מודי בדו אם ומשום ומובר במרה בודי ומודי וכוום ומיחים במים וב"ז ומודי במרה במים וב"ל מודי במרה במרה במרה במרה במובר מודי ומודי מודי ומודה במרה במובר במרה במובר במוב הר"ם ז"ל פיא מ"ם ה"א למ"א וב"י ואף למ"ד חה"מ מ"ה י"ל מיירי בדבר אבר ומשום סיר א יתירה והיינו דמיירי בשרה דבע" שם שיחיה בעימק ז" מפחים וברש" לא משמע כן יע"ש ועמוקה נ" עד ח" יל דאסור והוי כעון ס"ל מה" אף בדרבנן עמ"ל בה" שא"ה ובפריי ליד ק" בס"ס בררבנן מ"ל מש מפק הסיון וריעה כה"ל והבן . והנה בנמרא דאמר חצי מפת על שלשה לאי כלום ואמאי לא מפח על שלשה לאי כלום אמא לא כמ"ש המ"א דא"ג לא היה תחלה כ"כ מעמיק יותר וא"ג רשאי ב" ששה משא"ב חצי מפת על ג" דיותר אין רשאי להוסיף על מה שנשאר דהיינו רק חמש פעמים עד ששה משא"ב חצי מפת על ג" דיותר אין רשאי להוסיף על מה שנשאר ומש"ה נמי דוקא מפת במינן באמור ואפשר זה יהיה הפירוש בנ"י שכתב בשם הראב"ד הביא והב" ומ" ה" כ" ע"ל של הראב"ד הביאו הב" ומ"ל מ"ל מי במחות מספח כלומר דבלי אח"ב ששה דוקא לפחות מפולא מני בפחות מספח דאסור להוסיף יותר מחמשה פעמים והבן: (ה) כדי עמ"א שם ז ומיהו עכ"פ בעינן שיאבל א" מהם לצורך המועד והשאר י"ל שאפשר שיאכלן וכאן בעינן שם דאושה אות ז"ב בקוצץ ענפי אילן נכי בעינן כן ש"הא נראה לכל אע"ג דל"ד כ"כ לכאן: (י) אין עס"א אע"ג דאבר מורחא יתירה אסור עס"א מירה אין מ"א ע"א ב"א מור היינו נמ" משום מירהא יתירה ע"ן מ"א מ"ר מ"ר מ"ל מיר מ"ל מיר בת"ד ב"ל פרך ו" ב"ב פרושים ב"י ומינה סכין בשםן היינו באבד : (ב) לובל אות ז" ובתוס" בצ"ו מדר הבין בשםן היינו באבד : (ב) לובל אות ז"בתוס" בצ"ו מ"ר מ"ל מוב" ב"ל וכל לובל אות ז"בתוס" בצ"ו מדר מיון בשםן היינו באבד : (ב) לובל אות ז"בתוס" בצ"ו מדר הב"ל מדר מ"ב" ב"ב" ל"ב"ל מדר ב"ל ב"ל מדר ב"ב" ב"ב"ל מדר ב"ב"ל מדר ב"ל מדר ב"ל מדר ב"ב"ל ב"ב"ל מדר ב"ב"ל ב"ב"ל מדר ב"ב"ל מדר ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל מדר ב"ב"ל מדר ב"ב"ל ב"ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב"ל ב"ב

ספר דאושא פולתא וצ"ע: (כ) כנון מכ"א שפ"ו אות ר בקוצץ ענפי אילן נפי בעינן כן שיהא נראה לכל אצ"נ דל"ד כ"ל לכא אנ"נ דאשר בישר שמשת כן אצ"ם דאבר שהור ויוינו נפי משום פורחא ירוד היין (יא) כיומיםן כש"א ש"ל בדאבר שהור וויינו נפי משום פורחא ירוד היין היים כיומים בצ"ו יב לאבה ווה שמפנים צאן שם נראה כמובל בצ"ב בשם ("י וצ" אות אחר"ו וויין למשי (נ) ביו על כש"ל א"ו הא קו לאבת נפור הן כוג באה כמובל ב"ב בשם ("י וצ" אית שאח"ו וויין למש" (נ) יבין על כש"ל א"ו הא קו לאבת נפור הן כוג האה כמובל ב"ב בשם ("י וצ" אית שאח"ו וויין למש"ל (נ) יבין על "ש"ל "א" לא "לובר" מורה כמ"ט באות ביום יש אות "לב: (כו) ומופרון עפ"א ו"ש צ"א ו"ש צ"ש או דומה להחלי ובופרון כה"ל או לשבת: (כו) שלא עפ"א המאוד הניה דומה להחלי בופרון בה"ל ו"לו כול על"א באבד מותר הפוצר לאפת שאפשר ל"ל עכ"ל "ע"ל ע"ל ע"ל ב"א אווי כרבי האבד באולי נ"לן כול על"א באבד מותר בשהא לאפת שאפשר ל"ל ע"ל ע"ל ע"ל שלא לובר ואפליע"ש: "בשהא לאפת שאפשר ל"ל ע"ל ע"ל באל להבי אבר אם ה"ל אה יותייה לקלא שמקרא תקבאה דרבן שמשבע אה אלה ב"ל היפראי בשם ה"ל אי יותייה לקלא שמקרא תקבאה דרבן שמשבע אה אלה ב"ל היפראי בשם ה"ל אי יותייה לקלא שישע"א מע"ל ב" ומס" תק"ל או כלאכת הח"ם אפרי שפור לתוע בה"ל שם ה"ל בא יותייה לקלא שהם ע"ל ופ"ל ו"ל וע"ל ה"ל" ב"ל"ל ו"ל מורה בלא אוב"ל מם הה"ל בא יותייה לקלא שהם "ל"ל ושרם לתבוע לפ"א וע"ל הל"ל דמותר אם פרהמיא התם בהה"ם משפע קצת כן: (כ) מצל א ע"ל וע"ל ה"ל" ד"ל מלאה בלא ריפות נפי הא אטור בה"ם שלה "לוצ"ל בו"ל הב"ל בה"ל במור ושיור בל בה"ל ביותי התובע למ"ל ב"ל המור עלא וותום בה"ל משה און במור לבים אהב"ל ע"ל ה"ל"ל החוב ל"ל ששפור לתבוע לפ"א וות"ל ה"ל"ל ל"ל"ל ב"ל המור וע"ל אות הוב ל"ל אותר ב"ל אותר ב"ל המור בל הוב ל"ל בו ב"ל אם און במור מב"ל מול הובת הובתול לביו הבוב להוב המור הב"ל המורה במשב מולה ב"ל אותר וותוב הב"ל המורה במשב שותה ב"ל ב"ל הובתה הוב"ל המור הב"ל לוב"ל הוב"ל המור הב"ל לוב"ל הוב"ל הוב

במלאה גמורה בעון שהפוכל אין לו מה יאכל עמור ומופר כדי שהסרטי ירוח וכדומה ומיתו במלאה גמורה בעון שהפוכל אין לו מה יאכל עמו ומיא תקמ"ב ואיזה יבואר עוד: (מו) נמיא בסיא מלים בציננא לצורך המועד הא שלא לצורך המועד אף בצינעא כלים אמרים וציע: עביי בשם תשינת הרא"ם דפרקממיא אמור לרוציא יותר כל שטחת יים אם לא בריוח מרובה ורבית עדי אף ריוח מעום האן מלאמת ואין מאול לאמתן שהגילין ללות ממרופיא היי דבר שרי אף ריוח מעם האן מצוי לא משחת יים דרמי לשיירא דאין מצוי כלל היה כאן עמיש אית ר. ועיד שים ובש"ך אות די וח' ירידים שאין מצוי לא משום שכר מרובה וברבית מערופיא יל חיי האדם ופרנסתי ובש"ך את די וח' ירידים שאין מצוי לא משום שכר מרובה וברבית מערופיא יל חיי האדם ופרנסתי תקם (א) שבינו עמ'א שכל הררים שם בהוקת כשרות ובנין ע"י עכו"ם עם תקמ"ג ואי"ה שם החילוקים בוה: (נ) מפני הסכנה ע"א היכא החשש נובי אם נפל מותר לבנות כדרכו אבל לכתיר ובנית ב" בשיר שבי רשיר באר אצי שינוי ושרי במור לבנות כדרכו אבל לכתיר ולבנות לא התירו ואפשר שאם היא רע"ג כן שים רושש ביוחר ומיש ומשש עסקי נפשות אין לקנום אך כיון במועד: (ה) מותר עמ"א בתליז כ"ו וב" שם אימיר חרישה בחד"ם אבל בבית גבשישית לקנום אך ז"ו (ה) מותר ע"א בתליז כ"ו וב" שם אימיר חרישה בחד"ם אבל בבית גבשישית מכ"ר כאן מיל נפש ב"ד א"ו (ה) מותר ע"א בתליז כ"ו וב" שם אימיר חרישה בחד"ם אבל בבית גבשישית מכ"ר באן וווא"ה בארה "א צריני זה במורה אבל לומול נפשט הוח הוא א"ב שיניי זה כמרה מידים עמאה אומן מכ"ר תקב"א במ"א א"וכל שאין מכשרי אוכל נפש ב"א שינוי ומרת כדרכו כמו נבשושית באות ה" ודבר האבד א"צ שינוי ומרם ואמנם זה בהפסד שינו וכל שאין מורת כדרכו כמו נבשושית באות ה" ודבר האבד א"צ שינוי ומרם הרובה שלובה שלום המפסד בתנו" ומרם באום מורח ברוב אומן בהפסד שינו וכל מצור מורם במורה באום במורה באבד א"צ שינוי ומרת כדרכו ואמנם זה בהפסד בתנו" וכל שאין מורת באות ה" ודבר האבד א"צ שינוי ומרת ברובה בתבוד בהפסד בתנוד להוב ביור בתובה בתבוד בתובה בתובה בתנוד בתובה בתרוב הוות ברוב האבד ב"ד שונוי ומרת בתובה בתובה בתבובה בתובה בתובה בתובה בתבובה בתובה ב

בהקל"ז בט"ז ומ"א אבאר טוד דיני דבר האבד. ועב"ח במ"ם לטמן הפסד מועם דקי"ל כאביי כסהים ך' כ' הפסד מועע לא הששי וכ'פ הר'מ ז'ל פי'ב מה מ ול'ע לידע אוזה נקרא הפסד מרובה דְענִים מְקרִי מועע א'כ בינה א' וכדומה גמו אף פסיד לנמרי והא הפסד מועם . ומיהו

דמפרש כהט"ז בהות ח' דמתה מושיבין חתרת קיל מכולן ואפ"ה דוקא תוך ג"י למרידתה

תקלו (ה) בהרות עמ"ו עב" יהור פעם בידי במים ופעם בידי הדם שיין רש" גבי יהור
מלרים וכרה"ם ז"ל כם בלחן כמו בנחין שיף ועע למים שיין נמיה ומבמת
מלרים וכרה"ם ז"ל כם בלחן כמו בנחין שיף ועע למים שיין נמרה ומבמת
דמוחר להבקוח הף בכלים מהם ומי קילון הסור בור עמוק ביש בו מורה וגזר מי גבמים הפו
מי קילון דים בו טורה ב ועיין מ"ם הי"ם בהוח בנוה דמשיין נמי בהדלתה הבוה בנות ב"ד עש"ו ועמ"ה וה"ה בם
יבוחר מהו המבכה ומהו הדלהה וכלל הדבר הבד הין מותר כ"ח בלח ביתרה הח ע"י
טורה המור הף פכידה כמו ביה" הקליו בש"ו בסוף חוח "ועמ"ח שם ג' ובלבוש בם
וכהן ועמ"ח פ"ו ה"ב מ"ש וכ"ה בנמרה מ"ק ב" ה"וד" ה" המ"מ מפרם לה הו בורכ המנוד הם מיום הדמות מפרם לה הו בורכ במנוד הם פירחת יהידה ונמלא הדבר כן כל ללורך המועד אף פורח רב מותר ובל שאין ללורך המועד אם אבד מוחר אף ביש קלח טורח אבל טורח רב אסור אף במקוש פסידא כי האי דמקלין הדנגילת שברחה לאחר ג'י למרידה אפי? ישבה ג'י דפשדי לנמרי אסור להחזירה דיש טורח רב וכפירש"י שברחה לאחר ג'י למרידה אפי יבבה ג'י דפסדי לגמרי אסור להחזירה דים טורה רכ וכפורפיי פסחים כ'ה ב' שאין נוחה להחזירה ומבמע אפי' ים ספק שמא יחממה הביצים ויצאו אפרוחים לאורך המועד אסור אש"ג דספק אבד מוחר עמ"א בזה ה"ה נימא ספק צריך המועד לברי לאורך המועד אסור אפי הדים מ"ח ומכרן להפמים הלכך י'ל ספק אבד אסור ולומר דרש"י לשינה בלמ"ח המ"ח מ"ה ומסרן להפמים הלכך י'ל ספק אבד אסור וה'ה ספק צורך המועד דבמא לא יצאו אפרוחים כלל הח ליתא דלמוביב ולהחזיר הכל דרבנן וייל קצח ומיהו בלא"ה א"ש לכאורה דאפרוחים כלל הח מה"מ מ"ה אסור מביד כי" ש"ו ועש"ז שם רי"ף ורא"ב בפלוגהא דראב"י ורבגן ולומר דחליא אי חה"מ מ"ה אסור מהמדין בספק ז"א אבל מורח ב לא ועבורי רווחא אף ע"י קצח שורה אכור הלל בלא פורח כלל ברי אף עבורה הוא היינו באין מלאכה גמורה רק היסור אבל מיש מרים ומדים וכלו שבור ורוחא להשור ועם" מקל"ב מלאכה גמורה ו"ל או בל פורח כלל שבורי רווחא הבל המור ועמ"ח פ"ז מי"ש הכ"ב ועס" חקל"ל ב"ז והקל"ע ו" ומי"ש והלים שואר שבור ווהא במ"ח ווה מ"ש הכ"ב ועס" אפן מומרם במ"ח וו והקל"ע ו" ומי"ש והילו שנורח די בכל דהו בהמים עומדים בם הלכך אסור לפנע מים בהיה ודוחא במ"ח ודוחל מ"ב במ"ח ווה מ"ש והלים שנותר במ"ח ווה מ"ש והילו במותר מעם הכיז הם לא"ה ביו ממה במים ואמר במים בהלכך אסור להעמיד ותר ממה בהיה ודוחא ג"כ בירכר מעם הכיז הם לא"ה ביו ממח במים נהדם במים נהדם למים במדם בהלכל ע"ב וכר"מ ז"ל פ"ז וח" מי"ש והילוק עוגיות די בכל דהו בהמים" עומדים בם הלכך אפור להעמיד יותר ממה בהיה ודוקא ג"כ במיכר מעם הרין הא לא"ה הוי כהדתי ואמת המים נקרא ע"ב בעמוק ורהב בבה מפחים כדי בהמים מקלחים ועוברים לבדה הלכך כל בהיה עפח מעמיק עד בם הא לא נבאר רובם עפח אסור ועמ"ש באות באח"ז אי"ה: (ה) אמרת המים עע"ז במה הא לא נבאר רובם עפח אסור ועמ"ש באות באח"ז אי"ה: (ה) אמרת המים עע"ז ומבמע אף בקודם המועד לא היה עתוקה רק עפח אפ"ה מעמיקה במועד עד בבה דבניר מהכי לא מקלחי מים וכדי "ב" ב" ב" ב" ב" ב" ב" ב" הלבד מביע עבאה כהוגן קודם המועד עד ב" ברני במקולקלו אל ולה דהו שרכה איוכה ול"ע בר"ן דמבמע ביבו האלונות או הדבר בה וא דברי במקולקלו אול האיך יחקן וכ"ב למ"ד הה"מ מ"ה מבים לכלורה בם מפום דלה הו דבר האבד דה" מדבר בהיו עוברה ב" בינור ועמ"ה ז' והי"ה בם יבוהר עוד: (ו) ועם עמ"ו משמע בבם רי"ו ורוקה בב" בבדק הביה כהב שהין משם ראיה דהירע הקלה על ידו יע"ב וה"ר אוח ה" יע"ש וה"כ יש לומר דבר החבד אף הדם השוב מוחר והם הפשר בלנעה יעשה הם לה לה שהירע חקלה ע" הפשר ממדח השידוח אף הדם השוב מוחר והם הפשר בלנעה יעשה הם לה

גו' עיין בכ'ה ומיהו בשאר דוכהי היכא דליכא הפשד אף דמ"ה שרי אמרינן על כל פנים אדם חשיב שאר יש לו לההמיר :

למ"ד יאבדו באסור ליהנות ממנו אף דיעבד בעבה המלאכה מפקורין אותה הב"ד ועמ"א ב' ואי"ה בם יבואר עוד ועיין פריבה כ"ב דחרתי היסורא כיון מלאכתו ועבה איסור ים להנום בנו אחריו כהט"ז ועא"ר

מחריו כהפי"ז ועמ"ר:

תקלט (א) אינו עט"ז גמרא מ"ק יוד ב' והאידוא כל החובות הוי ספק דבר האבוד וברי

ועמ"א הקל"ז ספק דבר האבד ברי וכאן לית איכור הורה כל! אף למ"ד הה"מ

מ"ה אסור עסי" הק"ל כאן אין עושה מלאכה רק איכור כחורה תצום טירהא או שתא יכתוב

מ"ב הב" בבס המ"מ וע"ן פרישה ומ"א אות א' ואייה בס יבואר מצ"ה יש להקל השתא

ולהבוע הלאכה סה" בביי דין ומיהו אם יש לו מבכון בעות אסור ולקמן יבואר עוד בעוד"י:

(ב) ונ"ל עפ"ז דוקא מופלג בעבירות הא לאו הכי ברי והביא ממס" בבא מלישא איהוי נבך

ע"ן ע"ב ד"ה הביך דהאידוא השוב כדי הייו אם לא שמופלג בעבירות ולענון רבית יל

מי"ן ע"ב ד"ה הביך דהאידוא השוב כדי הייו אם לא שמופלג בעבירות ולענון רבית יל

שיץ ש"ב ד"ה הביך דההידגל הביב כדי הייו הם לל שמופלג בעבירות ולעמן רבית יל אף מופלג בעבירות ברי דמ"ב מבאר משא ומחן ש"ד קל"ם בש"ז וב"ך אות ב": (ג) וה"ה עש"ז יום הבוק אסור הא יום הבוק הנקרא קראפני שאג בפולץ זה היי כיכיד וברי ויום הביק ההנות קלת כגורה ולגורך במהח י"ם שיהיה בריות בכי : (ד) אלא א"כ עש"ז דיכיד בכי רווחא דהוי דבר האבד כיון דלא שכית ה"ה וכ"ב מציאה הילוק דההם אדם נוחן מממונו בכתוכה כדי להרוית. יוהו שיקר מבא ומחן ואם לא רוח מקבי קלת הפסד מקרן ועוד החם לית מלחכה מבא"כ מליחת דבים ולתי" א" כל מציאה אף דלית מלחכה רם פורת רב אסור וו"ד לסחורה כה"ג : (ה) לביף עש"ז ב"ח דוקל לחבירו הל לעבו"ם ל"ג דאחי להערים במו"מ ויחן לו מעיח ש"ה המיק ול"ע קלת . וירלה דמ"ב בם להשחיק דנרלה דרגיל בכך וכפרקמטי גמורה הא ב"ק דמ"ק ולא לחביר וב"ל בסל להביח בלי ופקר בלי למכו" מומן בליר לבלרו ברי ליקת על כל השנה שאם יקנה אחר המועד יחיקר הוו דבר האבד הבל יוחר לצורך בכה אחר המועד יחיקר הוו דבר האבד הבל יוחר לצורך בכה אחר המועד יחיקר הוו דבר האבד הבל יוחר לצורך בכה אחר המועד המיקר הוו דבר האבד הבל יוחר לצורך בכה אחרון בל הבו הוא דבר ההב להוו בלים בכיח כ"כ בזול או מוחר כירידים כמ"ש בהג"ה : (ז) ועי"נו שהחון בל פבח ברי לעפר מש"ז בב"י כהב ואפבר כו" ועב"ח דל פרסמי בל לומר אף להב"ח ז"ל שכי ושין פריבה ואיד בוחיר לשפר הווים בומל החיל בלי ושין פריבה ואיד בחים בוח ביום בוד למכר האות לו ביו בומר לשבר הווים ובומר ואות לוחר בוח בדור בוחר בוה הואה ב"ל ומות לשבר בוח ולים בהוח לוח "ו יבולר עוד בזה : מות י'ו יבואר עוד בזה:

חתקבי (א) ואינו עס"ז להפיח גנו (אין זה סדקים שבנג) וכולם מעשה הדיום הוא ושרי בחה"מ לזוכך המועד הא שלא לזוכך המועד אבור אף מעשה הדיום. בח"מ כימן בי"ד מזה ועא"ר כאן ועתה אין לנו גג כוח בפים ואם נסדק גנו עושה בחה"מ: (ב) ציר עס"ז מ"ב בהג"ה שלא יכוין מלאכתו במועד היינו שכח מעי"ם: (ג) ובין כך עע"ז לכאורה

מרוכה ביותר גנבי וכדומה הא בהפסד מועם כותל גנה אע"ג דהוי דבר האבד בעי שינוי ע" לבוש וכ"מ ברש" מ"ק ז" א" ומשמע לכאורה שם מקרין פרצה מעם הא לגדור כל הגנה מעשה הייום נמי אסור ועיין ס" תקל"ז ס"ג באישות החילוק כן שדה אילן כר ועדיין צ"ע דמשמע בתקל"ז ותיל"ז מירחא יהירא אף אבד אסור א"כ בכיתל ביתו דיש מורח רב בונהו כדרכו אם לא שגחלק בין הפסד מרובה ביותר וצ"ע : (ח) אוצמבא עמ"א לצורך המועד ולא מכשירי אוכל נפש צריך שינוי ונסר שמחברין רגלים כשלנו מעשה הדיום הוא ואפשר להחליק ברהימני מעשה אומן הוא הולים אצל צנה ועס" תקל"ב במ"א ב"כ כל רפואה אם להולי שאין מכנה רשאי לעשות מלאכה הולים אצל צנה ועס" אם דרבנן או ד"ת ו"ל אף ד"ת מסר הכתוב לחכמים וע"א"ר וי משמע ג"כ במורן קר רשאי כו": (י) שנשבר עמ"א עב"י בשם המ"ם ועמ"ז אות ה" וא"ה שם יבואר עוד: הוחון קר רשאי כו": (י) שנשבר עמ"א דבר האבד שרי אף מעשה אומן וצורך המועד כל מכשירי אוכל לאו מכשירו שון ומעשה אומן אסור ורשתות לאו מכשירון קו ומעשה אומן אסור ורשתות לאו מכשירון קו ומעשה אומן אסור ורשתות נודלין הפתילות ע"ץ ב"" ובא"ר ש"א ומהר"ל ואנודה לגדל הפתילות קודם המועד ואף בצבר גפן אסור יוש היינו אנ"ם שיושן מצור מ"ש מונים איון שזור כ"ש מקנבום ופשהן שזורים ולפ"ז אותן שמע"ב ליכם שעושין מצורר בורים היינו אנ"ב שאין שזור כ"ש מקנבום ופשהן שזורים ולפ"ז אותן שמע"ב ליכם שעושין מצורר מורן אינים היינו אנ"פ שאין שזור כ"ש מקנבום ופשהן שזורים ולפ"ז אותן שמע"ב ליכם שעושין מצורר

לאו מכשירן הן ומעשה אוכן אסור: (ב) מסרגון עמיא דוקא לצורך המועד לשכב בה: מ"ש המא גודלין הפתילות עיין בב"י ובאיד שיא ומהרייל ואגודה לגדל הפתילות קודם המועד ואף בצמר גפן אסור יעיש היינו אעיש שאין שזור כ"ש מקנבוס ופשהן שזורים ולפיז אותן שמעיב ליכם שעושין מצור בכלי אומנות ויש בו מורח רב יזל אף להכ"י בשם המתירין לגדל פתילות הא בהני דיש מירח רב מוב לעשותן ואפשר מדינא קודם המועד: (ג) אין מפשילין עמיא עב"י פירושים בזה ולהמחבר אף בתחלה מסרנין הממות רק שאין גודלין החבלים לכתחלה בסועד: (ד) מותר עמ"א ללדבון בחה"מ שרי ולבן לורכך קשה קצת ריכיך שרי בשבת ולומר דוקא כשסבוין לרכך וחליבון ממילא הא ללבן ולרכך קשה קצת ריכיך שרי בשבת ולומר דוקא כשסבוין לרכך וחליבון ממילא הא ללבן בכוונה אסור הא מגלן: (ה) קשרי עמיא לכאורה די"ו מיקל דאם הקממים נאה אסור וציע ועסיי תקיים וביח הם דלעשן בגדים בחה"מ בבשמים י"ל דשרי ע"ש: (ו) אסור ממ"א ועמ"ו בזה הא יתקלקלו הרבה שרי: (ו) ע"י עמ"א כללא לצורך המועד ואין מכשרי אוכל עמ"א ועמ"ו בדה הא יתקלקלו הרבה שריי: (ו) ע"י עמ"א כללא לצורך המועד ואין מכשרי הואל עם"א ומון בח"ל בורכו בשיראן בתתיכה וכבור בשנה שנושאין אותו לבה"כ למול: (מ) אומן עמ"א דל"ת כדי שירבה בריות שרי קש"ל ומ"א ואי" ואי" אומן בורת מפרת מירות מש"ל עמ"א וע"ו בק"מ אות מ"י". ועא"ר בשם התחם משנה על המשניות בשם ירושלמי משמע אף שרה אלו הוצאות בריות "ל דשרי יע"ש בשם החינוך דכלי בית אין טוכר פרשת אמור סיום שכ"ג. הרושה או הבוא בצגעא ומיהו בשה מ"מ פרהמיא מטור והבן:

עם א תקל דיך דוקא בצניע זמיות בשא ה בנניע מי "אי בפורוט א כטא לו הוויאל אל החותה אף לפ"ד דשרי מ"ם פרהמיא אמור והבן:
תקבוב (א) כל עמ'א מצוה הצירך בתה"מ ומ"מ לא הוי לצורך המועד עסי' תקמ"ד ותקמ"ה דוקא
קריאת ס"ת בציבור הוי צורך המועד ומ"מ שרי ע"י עכו"ם דהמחבר בש"ו פסק כדיעה
א' בסתם שבות דשבות במקום מצוה שרי ע"י עכו"ם וכ"כ בתקפ"ו וב"י משמע דסובר דחה"מ דרבנן
א' ב הסתם שברת דשבות במקום טצות שריע עם חים כבוקבו ודבי השפע יסוב יותר בל כ"מ לכאורה בתק"ל ואף להר"ב שם הא צירך בש"ו ייש כקילין אף בד"ה לצורך פצוה וע" סים! תקס"ד מ"א ב' בנין בה"כ ע"י ישראל הוא דאסור ואי"ה שם יבואר עוד. עב"ח אף סחירה למבור ולקנות ע"י עכו"ם אסור בחה"ם ולכאירה בי"ם ושבת שמא יכתוב משא"כ בחה"ם משעם פורח עכי" תקל"ם מ"א א" י"ל ע"י עכו"ם שרי והמיר כתב כל מלאבה אם שאסור לעשותו משמע סחורה תקל"ם מ"א א' "ל ע"י עכו"ם שרי והמיר כתב כל מלאבה אם שאסור לעשותו משמע מחודה אסור: (ב) אסור עמ"א והמור שכתב כאן בהל' חה"ם ולא בשבת קשה ועב"ח די"ל עובדא דמר אסור: (ב) אסור עמ"א והמור שכתב כאן בהל' חה"ם ולו בשרשיא חולק יע"ש. והמחבר כתב בה"ש לא כאן משטע דסובר בי"מ ושבת נכון להחמיר לא בחה"מ: (ג) חוץ להחום עמ"א משא"כ בשבת וי"ם חוץ לתחום שרי. איים כו' נמרא מ"ק י"ב א' רב חמא שרי לאבי נגרי כו' פירשתיו יפה בתקמ"ב במ"ז יע"ש, והב"י כאן הביא דברי נ"י ורי"ו ומשמע דשלשה פירושים המה ועד"מ תקמ"ב הביאותיו במ"ז שם: (ד) שיעשנה עמ"א ובא"ר ג' חיכך בוה די"ל לישראל איכא חשדא יע"ש: במ"א וימנה עמ"א ובא"ר ג' חיכך בוה די"ל לישראל איכא חשדא יע"ש: במ"א ו' חלוקים שניכרים הם של ישראל אותו הכתונת שמכבסים ע"ג הנהר י"ל כשרואהו יע"ש. במ"א ו" חלוקים שניכרים הם של ישראל אותו הכתונת שמכבסים ע"ג הנהר י"ל כשרואהו יע"ש.

במ"א י" חלוקים שניכרים הם של ישראל אותו הכתונת שמכבסים ע"ג הגהר ""ל כשרואהו יע"ש
ה"ה בחה"מ:
תקבוד (א) לגוף עמ"א עס" תקמ"א ותק"מ מכשירי אוכל נפש מעשה אומן שרי לצורך המועד
וכל שאין מכשירי אוכל נפש לצורך המועד מעשה אומן אסור וצרכי רבים אם צריבים
עתה מותר מעשה אומן כל לצורך המועד והרא"ש משמע מרחץ לא מיקרי כל כך צורך המועד
ואסיר מעשה אומן: (ב) בנין בה"ב עמ"א כ"ה בתשובת הרשב"א ז"ל שמביא הב"י דכל שאין הגוף
נהנה צרכי רבים אומן עכ"פ אמור וע"מי" תקמ"ב כשמע מצות שרי אומן אי"ה שם יבואר. וכתב
בדק הבית דבוה"ו מותר בנבות בית הכנסת כצ"ל ע"ע"א און שרא "אל שרי בכל ענין עס" תקמ"ג בדק הבית דרות למות לכבות בית היכול כל לעיר היינו אף צרכי רבים כה"ל אסור אומן ועמ"א תקס"ה ריב"ש אות ג'. מ"ש הר"ב הכלה ריב"ש וכו' היינו אף צרכי רבים כה"ל אסור אומן ועמ"א תקס"ה ריב"ש וכו' היינו אף מעשה הדיום אסור דאפשר לכרכו בשיראין ואין צורך המועד כלל וע' עולת שבת היינו אומן שאין לו מה יאכל הא יש לו אף הדיום אסור: (ג) בורות עמ"א אם יש מסונה ול"ד לקדירא דבי שותפי צרכי רבים כיחיד דמי: (ד) ואפי' עמ"א הא אין לו מה ישתה כלל שרי בודאי אפי' מעשה אומן: (ה) להמשיך עם"א היינו אפשר בין יחיד או רבים כל שהמלאכה מתרת באופנים שנתבארו בתק"מ ותקמ"א ויש גמי צורך מצוה י'ל שמותר ליקה שכר אף יש לו מה יאכל ועם"ז א' ובתקמ"ה אם ירצה השם יבואר:

תקמה (א) ולצורך עם"א וע' אות י'ז בוה: (ב) יש אוסרים עם"א תה"ד פ"ה שכר הסופר שכותב תקמה (א) ולצורך עמ"א וע" אות יז בה: (ב) יש אוסרים עמ"א תה" פ"ה שכר הסופר שבותב לאחרים ודאי מרקדק ומעשה אימן ב"ר אסורים עמ"א תה תפועד ויש מתירין דוקא מתיכה סתם ספרים תפילין מוזוות הוי טעשה אומן הא שאר כתב מעשה הדיום מיקרי ואג"ש וחשבונות ודאי "ל מעשה הדיום דאין מדקדק משא"כ לכתוב לעיר אהרת בעד מנהיג או ש"ץ יע"ש בתה"ד ועס"ה: (ג) בכתב שזנו עמ"א די"א סוברים כתיבה מעשה אימן אבל משומ"א כ"ע מודים דמעשה הדיום וצ"ר שרי מה"ג ועס"א אנ"ש נוהגון להחמיר במשים"א בחיד משא"כ צ"ר ועס"ו אות ג': (ד) לקרות עמ"א אע"ג בנין ביה"כ שצריך עתה לתתפלל ביו"ד וויא מ"ע מ"ה להתפלל בי"ד וויא מ"ע מ"ה להתפלל בי"ד וויא מ"ע מ"ה להתפלל בי"ד משה מומן כל שאין היוף נהנה צ"ל לקרות הפרשה במועד שרי טפי וצ"ע קצת ומיהו להגיה ספרים שיוכל ללמיד המעם דהוי דבר האבד ומש"ה שרי אף מעשה אומן וע"א אות ה" ואי"ה שם יבואר: (ה) דהוי עמ"א ועמ"ז פ"ב"א ולב"ע שרי אף מעשה אומן וע"א מותל בות בספרים לומד בהם ועמ"ז אות "ג': (ו) לעצמו עמ"א עומ"א מ"א להבתבר שמים מעלה בהב"מ עמ"א וע"א מ"א בהב"ג (נות מ"א עומ"א מ"א לביני עמ"א ליבונים מול בות מומ"א מ"א בהב"ג (נות מותל בתב"א מב"א לבינים מיותל בתב"ח להב"ב המיום בהב"ג (נות מ"א עומ"א בהב"ג (נות מ"א ב"א ליבונים מסולים בתב"א מותל בתב"א ביוציו לרכוני לוומ"ג מ"א ב"ג (נות מותל בתב"א מ"א ליבונים מיומלים בתב"א מהב"ג מ"א ביוציו לרכונים ביוציו ליבונים ביוציו לרכונים ביוציו לרכונים ביוציו לרכונים ביוציו לרכונים ביוציו לרכונים ביוציו ביוציו ביוציו לרכונים ביוציו ביוציו לרכונים ביוציו ביוציו ביוציו לרכונים ביוציו ביוציו לרכונים ביוציו ביוציו לרכונים ביוציו ביוצ אסור להניח תפילין בהה"מ אפ"ה רשאי לכתיב לעצמו ועס"ו מ"ש בזה : (ו) וסווה עמ"א על יריכו

לכחורה דקשים ליה מגלן דטח טפילה הע"פ שה"א לאפוח במועד דלמא דוקא באפשר והיינו אט"ג שלא יבש בנשמים מ"מ שומר הומו וחנור גופא ישן הא בא"א כלל לאפוח בו עד שיבש אסור לפוח וא"י באמת אם א"א לאפות במועד מה"ח דשרי עפילה כל שאין לצורך המועד מ"ש נוף החגור מטפילה ועא"ר וצ"ע ואה"ג דטח בטיט היינו מטעם זה דמ"מ ראוי לאכוח בחגור

ותפס הקולמוס בין אגודל לאלבע דהוי בינוי כי דרך לחפוס בין אגודל לאמה אלבע הגדול ומלח בכל מקום היינו שינוי כזה מהני בכל מקום בי"ט וכדומה ואפ"ה בחייטין י"ל דלא מהני יש"ם וחי"ה בחקמ"ה לענין כחיבה יבואר: ומ"ש בשם הכל בו עא"ר הקשה ב' קושיות ה' דמשמע מט"ז דוקה מלאכות המותרות היינו אומן בשינוי מותר לאהרים בחנם הא הדיוט כדרכו אסור לאחרים בחנם ומנלן הא דהדיוט כדרכו למי מלאכות המותרות מקרי ועוד אי בדבר האבדוכמ"ם באום א' א'כ מה אירי' ההדיום אבד אף מעשה אומן מוחר דלא בעי שינוי כמבואר ועד'מ חירץ בזה וא"ר יע"ם . ועסי׳ תקמ"ב ואי"ה שם יבואר עוד :

תקמב (מ) אבל עט"ו הרא"ש ז"ל מ"ק י"ב מ" רב המא שרי לאבי נגרי כו" יע"ש וסובר התקבוב (ח) אבד עפיז הנחים זיל מיק זיב ח' רב המח שרי נחבי נגדי כרי יעיש וסובד הש"ז ז"ל בחקמ"א אות ג' דוקא מלאכה המוחרת במועד לגמרי בלי שיטוי כמו מכשירי אוכל נפש וכפירש"י ז"ל אבי נגרי מסדרי שולחנות מוחר אם נשבר השולחן והרא"ש שכתב מחקן ספסלים ואנטבלאות נמוי אפשר כה"ג אסרי הא מלאכה לנורך המועד לא מכשירי דבעי בינוי כבסימן תק"מ אסור אפילו בחנם דלאו ממלאכות המותרות לגמרי הוא דהת בעי בינוי וכובר עוד הט"ו מ"ש הר"ב בהג"ה דבר התבד שרי כלבו היינו ע"י שינוי הת בלא שימוי אסור בשכר רק בחנם כנ"ל לחרץ דבריו בסי' חקמ"א יע"ש : והרי יודע שבפי' אבי נגרי יש בו שלשה פירושים ה' פירש"י ז"ל שהם היו פועלי ישראל מסדרי שולחנות כו' כאמור . אבל יש עוד פי' בני שהיו פועלי עכו"ס רודין בפועלים שיעשו המלאכה מהר ויפה ומסייעין להם קלת ויסיה הפי' אבי נגרי מל' אב ופטרן שהיו הם ראבים לעושי המלאכה ומלאכה לאו לגורך המוטד היה כ'א פועלי עכו"ם בחלוש או במחובר באריסות דאפי' בשבת שרי והתיר רב חמא לראבי הבעלי מלאכה שהיו בבית ריש גלוהא לסייע לפועלי עכו"ם כיון דלא לקחו שכר ע"ז מנסבי הכפום המחכם שהיא בבית רוב בחתח נסיים יפועני פכר שי יות מושכת ליות במלחכה בבית רים גלוחא רק אכלו על בלחכם לית לן בה ויהיה הפי׳ שרשויי קמשרשו יו"ש ועב"י שנעשיה מהר וה"ש שסמוך למימרה זו היתמר מקבלי קיבולת ומשיע בחיבוא יע"ש ועב"י תקניג ומיא חקמ"ג הות ג' נחכוון לזה יע"ש . ויש עוד פי׳ שלישי הבי נגרי כו' ופועלים היו הכל ישראלים ולנורך המועד היה המלאכה רק הפועלים אחרים עשו בשכר כי לא היה להש מה יחכל דפרי כבסעיף ב' וחבי נגרי דר"ג מסיישין לפועלים ושרשויי מרויהים לפועלים החם <mark>שנעלו שכר יותר בשביל זה אפ"ה שרי דהעושה בחנם והפועלים שרי בשכר לצורך שיאכלו במועד</mark> וז'ם הד"מ בזה יע"ש כי לכאורה אין לו פי' והשמיט כאן אפשר דפשוט הוא והבן זה: בדי עט"ז הסכים למ"א מה יאכל דוקא שרי ומ"מ שרי ליה אפי' יש ריוח הרבה יומר

עמ"ש באות א' בפס הד"מ בזה והבן. וכתב ביח יוסף כשאין לו סחורה רק כלי בית אין לריך למכור כל"ל והפשר הם מפסיד מהסחודה מהקרן הוי הבד ושרי לעשות מלחכה:

בריך למכור כל"ל והפשר הם מפסיד מהסחודה מהקרן הוי הבד ושרי לעשות מלחכה:

בקבוג (ה) אע"פ עט"ז מ"ק י"ב ה" ובי"ע הוי עמ"ח. וברמ"ד הוח ד' ובין חה"מ חוץ
לחחום ושבת וי"ע חוך התחום שוין דנכון להחמיר שלה ידורו בו ומש"ה כחב
הטור דין זה כתן וע" בעט"ז שם ועמ"ח אות ב' ועקי" רמ"ד ועב"ח בזה:

שמור זין זה כמן זע כעם ז שם זכמ זו טות כ זעם" למד זעכ ח בום:
תקמד (מ) וה"ה עש"ז המ"ח חות ה' הביח דברי הב"י כל צורך מצוה המותר במועד מותר
ליטול בכר עליה עםי' הקמ"ב היינו מצור לצורך המועד מעבה הדיוט או אומן
זיש בו מכשירי אוכל נפט מצוה הו גרכי רבים הצרוך במועד וכדומה מותר שכר ורחים
מתום' מ"ח ו" ה' ה"ד דמוזלי גבן בהקשה למ"ד לקמן י"ג א' אף פועל שאין לו מה יאכל אסור ליקח שכר ומינה ה"ה מלאכה המוחרת במועד אסור שכר אף אין לו מה יאכל הא ממשנה מוכה דלוחחין שכר על מלאכה המוחרת וחירצו מצוף שאני ומזה למד הב"י כל שיש מצוה אף ביהיד אם מותרת במועד ע'פ הדרכים שנתבארו לעיל שרי ליקח שכר אף יש לו מה יאכל ומ'ש בהגיה בשם תשובת הרשביא זיל וריביש הביאו בדימ (בב"י לא מנאחי רק חשובת הרשביא זיל) היינו לרכי רבים במועד ויש בהן הנחת הגוף מרחן וכדומה ומותר אף מעשה חומן הא בנין בהיכ שלכיך במועד או באר מלוה כדומה דלים הנאם הגוף אסור מעבה אומן הא הדוע שלי ווייהר שכר בהדיוע וח"כ איש וליע כוונת הטיז ז'ל ועא"ר ועמיב בט"ז אות ב' ומ"א מזה בעוה": (ב) בורות עט"ז הנה לרכי רבים חד דרגא יש לו אם ביהיד שלא ללורך המועד בעות היד (ב) בור צר עמין הנה כרכי רבים חד דרגמ יש כי הם ביחיד של מורך המועד מהו לבוש ברבים הדיוט ברי דקידרה דבי שותבי והוי קלת כדבר המבוד טיין לבוש ובחיד לאורך המועד הדיוט מחר דהיינו שאין מכשירי אוכל נפש ברבים אומן מוחר. ודוקא הכאות הגוף כמרסן וכדומה הא בה"כ אף שלכיך שיחפלל במיעד לאו לצורך המועד הוי ואומן אסור ועקירת כלאים לאו אומן הוא ומקלקל נמי עא"ר. ורבים מעשה הדיוט אף שאין כלל לצורך המועד שרי ואפילו כיון מלאכה במועד ברי לכהחלה. ואי"ה בחקמ"ה יבואר עוד:

תקבוה (א) ואפי׳ עט׳ו בחקמ׳ד חות א׳ להפריד תיבת דבוקים או אות שרישומו ניכר שרי להעביר קולמום. ס"ח שמין תפירה יבקבו ממי שאין לו מה יאכל יתקן אותה א"ר בשם שכ"ג והיינו כביש להו כ"ח אחרת הא לא"ה הכל שרי ולעשות מרו"ש דלי"ח אסור כבים החרם . עבו' חקתיג מו'ה א' ו"ל מלחכה ד' מ ברי לאמר לעכו'ם במניה ותפירס כיח ג'ע אי כבר ע"י עכו'ם עבו' ל'ע מ'א א': (ב) ולצורך עט"ז מ'ש הר'ב נהג'ו להקל במשיט"א לא קאי להגיה ס"ח דבעינו מרובע כתב אפוריח ושאלה שלום כתב הר'ב בס"ח נהגו לשנות, אף במביטא דע"כ אדסמיך קאי וצורך רבים י"א וי"מ ובמשיט"א לכ"ע לאו מעשה אומן שרי לצורן רבים אט'ג שהין לגירך המועד כבסי' חקמ"ד בע"ז ב' וכחב הע"ז. דהין זה ברור בהב"י כחב דהע"ג דלא ניחן בסיני כ"א כחב גסה אשורית י"ל משיע"א אסור וע"כ כחב הע"ז לא מדינא אלא נהגו להקל ועמ"א אות ג' ו"ל הין זה ברור דמשיט"א כתב הוי והייב עליה באפשר ומ"מ לכ"ע להו מעשה אומן הוי ולרכי רבים מעשה הדיוע לאחר המועד שרי. מה דמשמע לשכור ש"ץ נהו מעשה חומן הוי ולרכי רבים מעשה הדיוע לאחר המועד שרי. מה דמשמע לשכור ש"ץ וכב ומנהיג בהה"מ שכי לכחוב מעשה אומן לכאורה קשה מחקמ"ד דלרכי רבים דוקא הנאה לגוף בנין בה"כ לא ואפשר רב מורה הוראה או ש"ץ כלרכי הגוף דמי ול"ע: (ג) וכן עש"ז ועמ"א ה' ואי"ה שם יבואר: (ד) וכורוה עש"ז והמ"א אות ז' אפי באיני ומ"ש על וריכו ועמ"א ה' ואי"ה שם יבואר לאסור דמבמיע קול ואוושא מילתא טובא ולילית י"ל כשלריך לו עתה הא בלגל שקורין רעדי"ל אסור דמבמיע קול ואוושא מילתא שרי בה"ג דוקא הא לאחר המועד מוהר לעלמו ול להכר ום המחבר שפסק לעיל בכי ל"א דח"ם אין מניחון אפ"ה פסק דכותב הפילין לע"מו ו"ל לאחר המועד הקילו משום חפילין ולילית מלוה רבה היא ועמ"א ו" ואי"ה שם יבואר יבאר ובאות ה" לא" ה"ה שם יבואר בי בואר בי "לא"ד ה"א לאחר האועד ה"ל ה"ה שם יבואר בי בואר וואי"ה שם יבואר בי מואר בי מואר בי וואי" ואי"ה שם יבואר בי מואר בי מואר בי מואר בי מואר בי מואר ביון ביות באות ביון ביון ביון ביון ביון המואל לככותר עש"א לאורך רמונוד אחר ולאווד ביון ביון ביון אורכרב"א. (ו) בותר עש"ז חקמ"ד וחקמ"א לרכייחיד שלא לצורך המועד אבור ולמועד בעי בינוי ולהרבב"א ב' קילות אבד אף לאחר המועד ברי וא'ל בינוי ומ"ש משיעא ע' אות ב' דאין זהי ברור רק משיעה לא הוי מעשה אומן ומ"מ י"ל מ"ה הוי כחב עי' הלכות שבח וס"ם לא הוי כי מדרבנן משיעה הוי כחב וי"ל: (ז) שבור קידושין עש"י נ"מ ג"כ אי כתב אומן שרי כה"ג עי' אות ו'

ועםי׳ הקמ"ו במ"ז ב' לחרם מותר בחה"מ והנחים דידן נמי שרי דהוי כדבר החבד יע"ש .

פים דאתפסיה ממלמלין א'כ לא מיבעיא במקום שיכול לבעול בחה'מ דשרי אף בתולה ובעל ערב תרגל פ"פ פעית פוד לכתוב ופישיפא שי"ל כתב פשיפא, שאין פעשה איפן והקל: (ים) וייש איפרין עם"א והלכת נראת כדיקה א" בסתם כם"ש באות ח"י. ותפו" תקפ"ו מ"א ד" נהגו שלא לישא ערב הרגל ופנ"ז כאן אות כ" ז (כ) שאינה כפ"א אבר אף מכשה אופן שרי ואנ"ש הפכם הוא שאין מכשה אופן: (כא) ונהגו עכ"א ובש"ם אות י" האריך ולהר"מ ז"ל כל כתב חייב פ"ח בשכת וי"כ מכשה אופן: (כא) ונהגו עמ"א ובש"ם אות " הארוך ולהר"מ ז'ל כל כתב חייב מ"ה בשכת וי"ם ואשרית בלא זיון אפשר קיל מפי יע"ש: (כב) שמ"ח כמ"א אפי יש עדים וקנין יש לחוש שמא כו' ועמ"א בהא דכתם קנין לכתיבה עופד ומיהו אף שהתנה בפי כו': (כג) והלוה עם"א לפועד משפע אוכל נפש שרי מעשה אופן לצירך המיעד י"ל מעשה הדיום דוקא ידבר האבד מעשה אופן גפי שרי ול"ד להרווחה דמחייתן של אדם בכך הוא ללות זה מזה והוי פסידא: (כד) שמר עמ"א נמי שרי וכ"ד להרווחה המחייתן של אדם בכך הוא ללות זה מזה והיי פסידא: (כד) שמר ממ"א במ"א אין א: (כה) ובלוחות במ"א אפשר מה שכותבין בקנה עופרת על הלוחות מעופצים בסיד ובדומה שרי ובמשקין בשכת פסור אבל אסור והה"ם צ"ע ומשרמם ג"כ צ"ע עא"ר א" ועמ"א ש"ס ובר"ב ו"ד פ"ח מה"ש: (כו) מיתר עמ"א הא צריך במעד מיתר לתקן ולכרוך בעצמו יכ"טער יהי עכ"ם דהוי דבר האבד. וליתן בהה"מ פסח לעכו"ם לצורך לתקן י"ל דעוטה עם המין אסור ואף עכ"ם דהוי נוקשה ובהל" פסח כתבנו מזה לצדד יע"ש:

תקבו (א) אין עמ"א הביא כמה מעמים מ"ק מ"ב ועיין אות ב" והנה במקום שנהנו היתר בפילנט הת"מ ול"ד להא דירושלים בשמעתין עבד היווע אותר מימור צול אותר מוכר ביווע שה"מ ול"ד להא דירושלים בשמעתין עבד ביווע אותר במודה ו"ל"ב להא דירושלים בשמעתין עבד ביווע אותר ביווע אותר ביווע ביווע

ילפ"י וצא לנו דין חדש המח"ב מנשואין שרי במועד עם סעידה והר"מו"ל בנשא ע"ם ואוסר חד ולפ"י יצא לנו דין חדש המח"ב מנשואין שרי במועד עם סעידה והר"מו"ל בנשא ע"ם ואוסר סעידה אחת פיילה כחאמרן וא"ש בירושלפי פה"ב פארופון, אסור וחיינו לחזור ולארם וע"ב עם סעודה דאירופון בלא סעידה שרי וא"ב מינה מח"ב מנשואין שרי בסעודה כאפור והר"מ ז"ל בסעודה ראשונה בלילה א' כמ"ש באות ד' וכדכתיבנא זהי מה שרצונו לבאר: (ו) כוחלת בצבע מ"א ערש"י מ"ק בילה א לכם באת די וכדנתיבנא זהי מה שיצינו לבאר: (ר) כוחלת בצבע מא עדשי מק מי מק מי ביל לה לכן עיניה ותום' שם מ" ב" ד"ה פוקסת: (ד) ופוקסת עיון מ"א כ"א ב"ה בתים' שם מ" ב" ד"ה פוקסת: (ר) בסיד עמ"א ואף מלאכות ד"ת בשבת ויו"ם כותר בחה"מ לצורך קישים האשה ואפילו זקינה עם"ז ואפשר אפילו אין לה בעל: (מ) ומעכרת עמ"א ומשמע לגלח ראשה אף באשה אמור בהה"מ כמו באיש אף ע"נ דל"ש בה ניוול דאדרבה שער באשה בראשה נוי ושער פדחתה מותר

בסכין דקישום הוא: תקמן (א) שמיתר עם'א כשמואל ועם'ו מ"ש שם דאף שכחו והוא עצמו נ"כ אסור להספידו: יבות (ה) במות עם או הנה מה שמופריון נשמות אף ברגל בבית הכנמת אף פעם ראשון ברגל י"ל אין זת למה שהולכין על הקבר ומזכירים נשמות ואומר אל מלא רחמים שות הוי בכלל

ברגל י"ל אין זה לפה שהולכין על הקבר ומיכירים נשפות ואופר אל פלא רחמים שוה הוי בכלל הספד שאמור ורוקא לאחר תשלום השנה אז פיתר שני"ז ופפסק האבילות וע"ד ש"ך נה"ך שם בשפ"ז מתבתי בכ"ז אות ג' ואחר לומ"ש א"ש: (ג) אין עפ"א כתבתי בכ"ז אות ג' וש"ר ולמ"ש א"ש: (ג) אין עפ"א כתבתי בכ"ז אות ג' וש"ך ת"וועפ"ש בשפ"ז כתונו עפ"ז וש"ר וש"ר עפ"ז וש"ך ת"וועפ"ש בכ"ז כאן: (ד) בני אסבנו עפ"א הניב"ד ש"ח ס"ז נהגו להקל על אדם כשר שאין לקרוע א"כ אסור בח"מ אכל מוסד בשעת יציאת הנפש הייב נקרוע אף בחד"ם וע"ד שם בש"ך אות מ"ד מדעשה בלומר משפע המוסד ביציאת הנפש הייב נקרוע אף בחד"ם וע"ד שם ה"מ ע"ל אף לגביכותים כלומר משפע העם"א עות"א אות ח" בוה א"ח: (ו) נפרום עם"א ועא"ד אות ה" מיקל אף לגביכותים ייד"ש: (ו) אין עס"א הקס"ג משפע אף בפלאכה ד"ת יש להקל לצורך מצוה ע"י עכו"ם בחד"מ ע" כ"ש שם: (ח) צדוק הדין עם"א בי"ד ת"ג יע"ש ומ"ש וכ"ש ב"ם וצ"ע בת"ח מי שרי לדרוש עליו בלא הסביד בי"ם ועם"ל פי"ח מהל אבל המכים למהר"ם מלובלין דביאו המ"א ג' ומשפע אף שמתחיל בלא הסבד בי"ם ועם"ל פ"ד המ"א ע" ע"ן בתקם"ח ומ"ש שני לדידן כבסים תקם"ת אפ"ה קורע ביום אים ול מושון ה"ח בוה"" צ"ע עו"ב שנה און ה"ח בוה"מ ע" ע"ן בתקם"ח ומ"ש או הדה"מ י"ל מ"ל מ"ה וו"ם שני רק דרבנן יע"ש ב"ם אין מיספדין אף ב"מ ב" אף לת"ח עמש"ל בתקס"ח המתענה ת"ח בחה"ם מ"ב מיב תבית לתעניתו היינו אחר המוכד ו"ל מ"ב אך לת"ח עמש"ל בתקס"ח המתענה ת"ח בחה"ם מ"ב

ושינהי ברמב"ם ז"ל פ"ז הי"ב והידובין וניפין מבמע דלרכי רכים חשוכים והגרת רבוח פירש ושינקי בלמב"ם ז"ל פ"ז הי"ב וקידובין וניטין משמע דלדכי רבים חשובים והגרת רבוח פילש
במעבה הדיוט יע"ש עב"י ול"ע ועי לביש גיטין הע"ב שלרך דקדוק כשרותו מ"מ ה"ל מעשה
אומן או כלדכי רבים הם והשיב לורך המועד שלריך היום לקחוב דוקא: (ה) ושעורי ביוניין
עם"ז ועמ"א אוח י"ז ואי"ה שם יבואר: (ע) כתובה עם"ז וו"א אם כבא ערב הדגל ומה
בכך שהוא רולה שיכהוב במועד מבא"כ אם ניבואין לאחר המועד ווא ייהה בופר והא אין
מסימים אין להחמיר כיש אוסרין ועמ"א י"ז וו"ע וא"ה שם יבואר עוד: (ו) ואגרות שלים הביונ ודאליכ אביר
עם"ז הקח אב"ש משפה הדיוט ול"ל דחשוב אורך המועד קלה לבאלם הפירו דאליכ אביר
עם"ז הקח"א ופרקמטיא שאין אבודה מ"מ י"ל חשיב קלה לורך המועד ול"ע קלא בזה:
(יא) שברי מכירה עם"ז איל במ"א אות כ"ז יבואר צוה בילה בילו הב"ל בלובה כוועו על
הפיסה הקולמום בין אנודל ללצע וזה ההיר בחס"ד פ"ז הביאו הב"י כאן ש" כו" הקמ" ב"א לובה במועד בומד או לכדי

בהיים לא מהני ועד'ת א'ש . ומ'ש בינוי בגוף אותיות היינו כל לנוכך המועד ביחיד רבים עםי' חק'מ ותקמ'ה : (יג) דבר הידוש עפ"ו פעם כל דבר האבד מותר ועכ'פ החמיר

דוקם משיט"ה הם מרובע יכחוב שימי הוהיוה שבורות שיין אות ו' : תקבור (א) אין עש"ו ב' אחיות אפשר ה"ה ב' אחים כה"ג ול"ע. וע' אחיש פ' פיב חום וצה יש ליבא נפים רבות כא' ואין מערבין בתהה בבתהה והוא בר"ע ז'ל פי עשירי מה' היבוח הי'ג וה'' היך עובה בשמה הם יבמה בזו ז' ימים והבמיה החת ברים זיל פד משירי מה' היבוח הי'ג וה'' היך עובה בשמה הם יבמה בזו ז' ימים והבמיה מתחון עד ההד מלוחת ז' לזו ל'ע ל'ע ויעקב הבינו למה לה נשה רהל המנו מיד ויתנהג כן ועה'ים פ' וילה :

(ב) ושורת ליהרם עם'ז מ'ק ה'' ב' ולכחורה זה לפיד הה למהי דמסיק הירוסין בלה סעידה ל' ההד ליכה שתרה הירוסין הלה דג' מלכחיבה התנהים ושוב להטור סעודה ה'' ההד הבידופין ו"ל לביטתיה באות ג' דסעודה א' בל נשוחין ברגל אסור וה"ה בתה"מ וה"ה סעידה א' בל תנאים במהה לן וה"ה סעודת אירוסין י"ל דאסור סעודה ראבונה אתר אירוסין יהא דמתיר בש"ע לסעוד שלת בשעת אירוסין היינו סעידה שנייה ועי' פסחים מקום בנהגו ומיהו בבית החתן שלא עם הכלה י"ל דמודה דשרי ועא"ר דמחיר ובש"ע משמע כתם כל שהיה אירושין או ניבואין קודם המועד ברי פעודה א' במועד כ"ש פעודה א' אחר הנהים בסיה התנאים חו ניבוחין קודם המועד בלי שעודה ח' במועד כ"ם שעודה ה' ההל הגאום בסיה התגאום קודם סמועד וי"ל אף בהיה במועד כל שלה בשעת כתיבה שלי ואיכוסין בסשדה היינו לקדם בסעודה אסור עמיא ב' וסעודת תגאים י"ל דשרי אף בשעת הכתיבה וי"ל בזה הואיל והט"ז מחמיר בכל עין: (ג) ובלבד עש"מ שובר מ"ש המחבר ס"ג בסעודה שנייה לא סעודה ה' עמ"ב באות ב" נעמיא ועמ"ר: (ד) בעודה מ"א הדיון הבן אף באית ב' ועמ"א ה': מעדוב שניים באידה א' אחרי התגלוה ביו באית ב' ועמ"א ה': ביו במכשימין ובין בחולה או אלמנה שבי להתקפם: התקבו (א) כל עש"ז מ"ק ה' א' כממול ומבמע אפילו ע"י עלמו אפור דלא כתום בס נעב"ץ בת ובתו"א ה' במתום מתמברת המילו ע"י עלמו אפור דלא כתום ביו במכשימין ביו בתוכני אול בחוב אות מוב בלאה מות בלאה מות מוב בלאה מות

וערב"י בס והרע"ב מבמע במפרבים ולא יספידנו הפילו מת חוך בלבים יום היפך הירובלמי ול"ע ועמ"א ואי"ה בס יבואר. ור"ה ויוה"כ אי הביב כרגלים לענין זה נ"ע היפך הירושלמי ול"ע ועמ"ה ואים בם יבואר. ור"ה ויוה"כ אי חביב כרגלים לעמן זה ל"ע
ואפילו בבכר ברי במח חוך בלבים דכבמואל קייל בזה: (ב) שבאה עם"ז כשחאל ע" אות
א" ועי"ד במ"ז ובב"ך בם ב" נרבם וראה לי על זה ומ"ם ול"ל נראה לי עמ"ע בסוף סבנה כחב
הוך הרגל גמי ברי יע"ם: (ג) איבו עמ"ז מלבון הב"י מבמע דלובשים בחורים עד הום י"ב
הוד וחוב ואז מסירים ואין זה בכלל קדים במפסיק בי"א חודש דזה רק אפילוח ול"ם גיהנם וראותי
מסירין הבחורים ג"כ בי"א חודש: (ד) ויש הולקון עמ"ז וב"ד ב"מ אות ה"י וש"ך מ"ז בה
מסירין בשמעה רקובה בהה"מ ולאחר הרגל יהיה רחיקה קורע בהה"מ הף למהר הבטו ואביו
ואמו הם שמע רחיקה בהה"מ קורע לאחר הרגל יע"ם. ע"ן א"ר בשם בו"ח מור"ם מובלין
מח אביו ואמו וקבר ב"ם באין קורעין אף ב"ט בב אל יקרע בהה"מ רק אחר המועד יע"ב:
בישמע מסהימה הפוסקים אפילו ת"ח במח קודם בלבים יום אין להספידו בהוך בלבים יום
הא מתוך בלבים יום אפי ערב הרגל אפי באר כל אדם מוהר לסובדו ערב הרגל
ומת אחר הצות ל"ע כי י"ל דל"ה קול עפי מדינא מהספד עם" ה"ח וע"ב אחר האות אין מספידין ג"כ לה
ו"ל ה"ה ע"ל ה"ה כי"ם אחר האות דזמן בחימה הפסח דאין מספידין ג"כ לה

ל'ה וי'ל ה'ה שים אהר הלוח וכ"ם ע'פ אחר הלוח דזמן בחיפת הפסח דאין מספידין ג'כ אם לא לה'ה שמספידין בע'ב וש'ע אפילו ע'פ אחר הלוח דלא עדיף מחה מ דמספידין עליו ש"ד ח'א ועבי' ח"ך ומ'א בם. ועבי' חקמ'ה בם יבוהר עוד מדיני הבראה ובאר דינים בשייכים לוה היה :

לוה היה:

תקבות (ה) הסי' הזה כו' מונה עפ"ז ב"ד בל"ע ז' הפעם דו'ע ב' דרבנן עולה הע"פ בחן
מתהבל בו לדידן כלל וכן לדיעה ה' שם בנית ונקבר כיום ה' הפ"ד י"ע ב' שלה
ה"ה לדידן עולה ועב"ך בם הות ה' ומ"ע הר"ב כהן ר"ה י"ע ב" ע"ד לה ידענה שם הין רמו
מזה רק מת ונקבר ב"ע ב' חין נוהג בן הבילות וי"ל בדוחק ועמ"ה כהן ב' מיקל בר"ה ג"כ הף
נקבר ביום ה' די"ע ב' ר"ה עולה למנין ז' ומ"ה בם יבותר עוד: (ב) דימ" עמ"ז ע"ד
בל"ע חות ב' החירך. וללבוש כחונת מכובש במיש לבד ברגל בנהג שעה ה' לפני הרגל מדין
בל"ע חות ב" החירה להפור כל בלבים כיום י"ל דמשיפק בתה דמוי פרסביה וברי ללבים
מרבת במים לבד נה מכובה ביותר ל"מ וו" מ"ח במ"ץ לה מחיר מותר מיותר מיותר מיום ה"ל המיות להיותר מותר מיותר מהב"ח הה"ח ה" מכובם במים לבד גם מכובם בנתר ל"ע ע' כו' בפ'ע י'א באין לנו גיהון ועפי' חקר'א ס'ג ומיהו במים לבד אף באין אחר ללובבו ו'ל דברי כה'ג שוב ראיתי שזה טעות בהרי מבואר בפעיף י' דכה"ג מוסר לכבם ולובש בלילה ועב"ך י"ד שפ"ט אות ב' וג' ומיהו זה יש לספק בניהוץ שלנו כמ"ם בסמוך. ובמ"ה י"ב הי"ה יבוחר עוד דמ"מ מ"ש הר"ב ובי"ד שפ"ע במקום דנוהגין פסק דקרוכה ורהוקה מיום המיחה. וע' הות ט' בם לענין יאר ליים ומיהו למיהוי ס'ם אף כה'ג כ"ע מודים דש"ע כל שלא ידע כלל ברגל דאין פולה לו' ואף המ"ב בשם מהרש"ל יודו כה"ג ודוקא כשמת ברגל וידע סוברים דעכ"פ שלה לשלשים עמ"ה א'. עא"ר קל"ג אות י' מדליקו כל בבעה בהדר באין אוכלים בם דלא לגער והרגל אין מבעל זה קדים י'ל אין הרגל מבעל וים לו דין בבעה ובלבים אכילו נהג שעה לפני הרגל יע"ב וצ"ע קלח ובפריי בם כחבנו:

וים נו דין שבעה ושנשים הפינו נהג שנה נפני הדגד יש פורע קנת ובעריי בם כמבנו.
בתב הא'ר אים ז' אם עברו ז' למיתם המת אין לנחם עוד האבל אח'כ וכן כשהל ע"ז פנים
אחרון אף בלא שלמו ז' למיתם המת אין לקרות לאו נגד האבל דהוי פרהביא עש"ז קכ"ז
בריש הבימן. וג'ע בבמע במועה קרובה אם קורין לאו נגד האבל דכבר יב ז' למיתם המת
א"ד כל שלא ידע ליכא ניהום ודוקא כשידע כבר מיחם עלמו בעברו ז' ימים משא"כ כפ'ג.
לענין בהורה כל שבלמו ז' למיתם הייח מיתר בלינעא ע"י עבדוו אי ע"י אחרים בבריהם יכמ"ש
לענין בהורה כל שבלמו ז' למיתם הייח מיתר בלינעא ע"י עבדוו או ע"י אחרים בבריהם יכמ"ש ר"ו ובוחף בהנות י'ל פרהביא אסור ועא"ר אות ו' לא הבינותי במועה קרובה אע"פ בבלמו ז' למיחה המת אסור בסחורה כשאר אבילות דוקא ברגל שבטל ממלחבה כל ז' וכדאמרן. ויתר הדברים יבואר אי"ה במ"א :

(יב) א' מפי כפ"א היינו לבד הו" או אסיר בתספוית כל שלשים : (יג) עד המיירה עם"א דפינים
א"א פילילה ההיירו קידם הלילה משא"כ רהיצי הציון ביותר מיבום מיתר ז רם הלילה נתרי נמי בחמין קודם הלילה למחדבר דרחיצה בתם ן שלשים ומיהו להמחדבר בתק"א המין שהוחמו
מע"ם מותר לרהוץ חיץ לפרחץ כל נפו יע"ש וא"ש מיש באות י" אם להר"ב שם דנורנין לאסור ברמין י"ל קצת וצ"ע. הציון ראוי להיות אסור לרהיץ איש היא ש"ב שלשים רק מנהיא לצבור הרנל
המנה עם"א ולרידן מנהגא ע"א אות מ"ו: (מי) ולדידן עב"א הקשד האפאי לא הביא הר"ב שם בי"ד שצ"מ מ"ח דין דתה"ד וי"ל דלדידן דניהגין אסור וכ"ק דיימא הקטן עמי מדינא אמר. ימסיק
מקולין א"ב י"ל דל"ד לאות י"א שחל שמיני שבת דבע"ש מותר כו יאדא קשיא ליה דיקנין כתר"ו וא דתיר איז יה"כ ספילת מצור הא לא"ה אסור וכ"ק דיימא לקלן ב"ע מדינא אמר. ימסיק
המ"א דכן ניהני ב"ד היינו למ"ד דאחר ז"שרי וחיצה וני ניהניי אחר תבירת המנחה אכל ידידן אסור לחוץ אף בלילה בחבין וכ"פ מותר בן י"ל דשרי וחיצה וני ניהניי אחר תבירת המנחה אכל ידידן נותנין רחיצה כל שלשים ואפשר אף בחמין י"ל בצונן י"ל דשרי וחיצה ב"מ או ה"ם אהר הבנהה רכבור י"ם מקולין לא בע"ש מה"ג מיון דלדידן נותנין הל שלשים ואפשר אף בחמין י"ל בצונן י"ל בשרי וחיצה

אורח חיים הלכות ת"ב

הנקבום בבור עט"ו עב"ח בזה גמרא ר"ה ח"י ב" ובנמרא לים למ"ה נכתבה כאן רק הטור מפרש כך ומאי קוביא הא לר'ע כסדר החדבים כתוב אע'פ שעשירי היה

קודם לכל הלרות וה'ה שביעי כסדר החדשים והי' כו' זכריה ח' יע"ש. וברית מילה כו' ועא"ר בשם שו"ת ראש יוסף דבל"ג בעל בריח א"ל עד הלילה יע"ש ועסי" הקנ"ט ס"ט ומ"א י"א ואי"ה שם יבוחר עוד ועסי' חקס"ח. ובא"ר שם. מי"ז בחמוז עד ע"ב יחחבל חחר חלי היום כחלי שעה וכן נהגו בקהלות קדושות בכ"מ ויראה אחר הצי היום נטיית השמש לא זמניות עסי' א' ובר"ח אב אין לומר קינות וחלות ומ"מ י"ל קלח לזכרון כימים בא"א תהגון עסי' הקס"ח במ"א ל מי בשכח ואכל בד' לומות יע'ש עפי' חק"ן מדינים אלו ותקלע בע"ז הופה ביום ה' פ"ב לענין אכילת בשר בלילה יע'ש ואי"ה שם יבואר עוד :

משבצות והב

תקב פריך בגמרא ר'ה דף ה"י ב' יע"ש וע' בעין יעקב במהרש"א האמת והשלום אהבו
יהיה שבון הא בית שני נחרב בש"ח יהיה אח"כ לום וברי"ף דהיל"ל יום הלום
דמשמע דלום גופא יהיה ששון והנה י"ל לימוח המשנה וביא דהלומות והלוות יקבלו שכר ע"ז
ע"ד שמהנו כימות עימות: (א) בותררים עט"ז ועב"ד וביח בזה ועמ"א בשם של"ה בעל נפש
ע"ד במהנו כימות עימות: (א) בותררים עט"ז ועב"ד וביח בזה ועמ"א בשם של"ה בעל נפש יהמיר לבד חלילת המנעל ורחילה היינו המין אבל לוכן י"ל דשרי בג' לומות עבו" חקע"ה ס"ג בת"ל בה"י וה"ה שני ידיו ורגליו צחמין י"ל דשרי ועבי" חקל"א סי"ו בהג"ה מר"ח וחילך אסור בלוכן הא י"ז בחמוז וכן ל"ג וי" מבת מותר בלוכן ואי"ה שם יבואר עוד :

תקנא אמריגן בנמרא כו' עפ"ז ר'ה ח"י ב' ובתום' ד'ה הואיל יע"ש וקבה למה לי הוכפלו לימל דחורבן בהמ"ק מקיף וי'ל בי'ז המוז המשה דברים ובנירוף ח"ש ושוב למיתי בפני יהובע לרבינו הגדול ז'ל עמד בזה והנה בפי' המשנה להר"מ ז'ל משמע בביח שני הין מהענין ע"ב ומש"ה אמר כשהיה קיים יוצאים אף על פסח שני משמע ז' חדשים והיינו כשאין שלום מלכי ח"ה היו לפעמים שולטין ול"ע דהוכפלו לא הוי כ"א אחר בית שני ובפני יהושע הבנתי בשה חדשים חמיד הן בזמן המקדש הן בזמן שהין ביהמ"ק מדלה חנן כשהין ביהמ"ק על בשה וביהמ"ק קיים על שבעה אלא אף פכח שני היינו ס"ה בשה דדל אב וע"כ הוכפלו דלפעמים היו ג"ב או"ה שולטין עליהם בזמן ביח שני. ול"ע אין מקומו פה : (א) מטעטין עט"ז דהאידוא קבה עול ברי מבא ' ומתן משמע אף של שמחה ' נרכי חופה אין מונעין מטעם הזה דקשה מהייסינו ושמא לא יוכל להכין אח"כ ועמ"א ז' משמע גם להב"ח בשם מהר"ש לכאורה כל מו"מ במהה אסור לדידן ודוקא שאין במהה שרי ועב"ה אבל הע"ז סובר דאף מו"מ שמהה שרי לדידן מטעם מהרש"ל ז"ל ועא"ר אות ב' כ'ב: (ב) ואם עמ"ז היתר גוהה אע"פ שאין סכנה לדידן מטעם מהרש"ל ז"ל ועא"ר אות ב' כ'ב: (ב) ואם עמ"ז היתר גוהה אע"פ שאין סכנה רק הפסד ממון שרי ועסי' הק"מ במ"א וקשם בהה"מ דבר האבד שרי וי"ל התם סוחרו אבל אין בונהו כשהין סכנה דל"ש מימנע כו' וכאן כל שיש הפסד ממון אם יפול ישבור החומה אין בונהו כבר אח"כ לבנות של שמהה ג"כ וליע: (ג) שלא עפ"ז ועא"ר ו' חי" דבע"ב עלמו הוא אפור אף בלא סעודה אחר המה דל"ש מוא יקדמנו אחר. אבל עם סעודה אחור דל"ש

שמא יקדמנו בשביל הסעודה . ומהזיר גרושתו מנישואין יבואר אי"ה במ"א אוח ח' : (ד) וְאבי' עט"ז הביא דברי רש"ל הביאו הב"ח ג"כ והלשון מכופק ומ"מ משמע דבאבל גופא כבוד השבח פורבין מטפחת מכובם (הג'ט טיכ'ר וטי'ש טיכ'ר) בחוך זיי'ן אט'ג דכחונת <mark>אסור לו ללבוש יע"ש בי"ד שפ"ט בט"ז ה' וכהן לכבוד שבח מוחר הכחורת וכ"ש מטפחת ידים</mark> זשולהנות אבל סדינין אפשר נהגו איסור וצ"ע הוא דלמה באבל מהמירין כחורת לשבח כו' ו"ל בעיה ומים הריב בס"ה שבת חזון הין לובשין כיה כהונת לבד וכהן בהגיה מבמע לכבוד שבת לובבין לבנים כמו בשה מוון אין טובטין כי ז כיוומו לבד זכון בהג ה מכוני לכלי ובחת לכלי בבח עוד: (ה) זכלי פשהן עמ"ז ועב"ח ודרישה בזה ולא היה לי פנאי כעת לעיין כראוי. ואשה מובבת לבנים שכהב הר"ב ז"ל בהג'ה ע"ד שפ"א ב' משמע החם בהוך ז' אם יש לה חלוק נקי חלבש לא לבן אבל באין לה כ"א לבן ממש יל דשרי שם וה"ה כאן בע"ב עלמו כל לדבר מלוה ועמ"ה אות י"ג והי"ה שם יבוהר עוד ובתשובת משחת בנימין סי' ה' יע"ש ועסי"ו :

ועמי ט טות יג תורים עם יכותר שור ובתשובת תשתת בניתין פי ט יב שיום יי כ'כ (ז) אסור עכ"ז הה"ד ועמ"ל י"ט והי"ה בם יבוחר: (ז) דלא עט"ז הר"ב בהג"ם ס"ז כ"כ הבגדים הדבים ובב"י כ"כ דלא למבחי הוטי בחי נמי כן וטויית הוטין הין בכלל זה וע" מ"א מוכר בע"ז: (ה) שלא עט"ז ועמ"א חכ"ו ו' ובא"ר כהן מ"ז דנוהגין לקדם במולאי ע"ב אות כ"ג ובעט"ז: (ה) שלא עט"ז ועמ"א חכ"ו ו' ובא"ר כהן מ"ז דנוהגין לקדם במולאי ע"ב כי גולד משיח במולהי ע"ב בבם החר"י ז"ל וכן רחיתי ג"כ נוהגים וחם חפשר לטעום קודם בפיר דמי. וירחה אם עדיין הולך יהף וסיים מסחמה אין לקדש הלבנה כך : (ט) ובורתר עט"ז ב"ד רי"ו סי"א (פ"ס רי א) וכאן מותר אף שהיה יין בי"ז בתמוז ואמ"כ נעשה זה היין חומן אפ"ה שרי ומ"ש דאיסור נהפך להיתר לכאורה היינו מ"ש בסי" רי"ז באין מוס"ק כו" עמ"א שס ה"כ ביין אמאי אסור בהומץ וע"כ ל"ד לבשר ונעשה דבש ומוסק וחלב בנשתנה החואר והטעס מבא"כ זה עדיין יין מחומץ מיקרי אלא הטעס דאין זה שמהה. עמ"ש אי"ה באות י"א : ועמ"א אות י"ח מתיר לצורך מצוה יע"ש. מ"ש המהבר בזקן כל שמעכב אכילה שרי ע' ט"ז כאן וכי ד ש", בש"ך אות א". ובהספורת ביין איש ואשה לאסור עי"ד ש"ץ ובש"ך שם ואשה לאחר ז' יצל כב"ח להחיר לגלח לדעין אפשר כה"ג כאן. סגדק או מוהל אסורים לגלח בשבוע שחל ט"ב במוכה דמדינה דגמ' אסורים אין להקל משום מילה רק מה שהוא ממנהגם כגון מר'ח וכ'ש בשרם ימוים למחץ דגמ משונים מן בסקר משום מינה לק מה שטח מומהנם כגון מו מז לכ ב מי"ז בתמוז למחץ דנהג חו שבוע של החריו למחץ דרגג וכמיש בחז"ג בספירה עמ"ח שם חות ד' ועא"ד כחץ חות כ"ח ומ"ש בי"ד שז"ג הבל מוהל מותר לתקן לפרנים ולגלח לגלחן ליל היינו הלפרנים ובלבוש לחקו הלפרנים ולהתבו הבל גילות הרחש ודקי מה שמדינת חץן היתר היינו הנפרכים ובנבוש נחקן הנפרטים ונחתכן הבל גינוח הרחש ודחי מה שמדינת חץ היתר בבביל המילה וע' באר הגולה בם ודאי גילוח הראש אין אורך המילה רק לכבוד המילה וה'ה אבל הוך שלשים אם יוש מוהל אחר אוכר בא'ר לחקו לפרטו דמדינא אסור והביא מ'ש בי'ד שפ'א בש'ז כל מענוג ויפוי הא נשילת שפ'א בש'ז כל מענוג ויפוי הא נשילת לפרטו לאורך מילה י'ל דוקא הוך ז' אוסר בם אם יוש מוהל אחר לאו משום לפרטו רק שיש לפרטו לאורך מילה י'ל דוקא הוך ז' אוסר בם אם יוש מוהל אחר לאו משום לפרטו רק שיש קלת שמחה לו ול"ע : (ד) אבר עפ'ז משמע מר'ח עד שבוע שחל ש'ב מוחר ועמ"א אות . מיש בשם התום' הענית כ'ע ע'ב יע'ש ועמיה הות ח'י מ'ב בשם הב'ח ז"ל מי שיולה לדרך לככם לו בגדי פשחן עמ"א אות ה"י משמע דאוכר ועא"ר אות ב": (טו) ריש עט"ז ובחקס"ב בע"ז אות ג' ומ"א אות ו' המחענה על זרה שעברה זריך להבלים אע"ג שמתענין כדי לעורר הלכבות עסי' חקמ'ט : (טז) ריש מקילין עפ"ז מסיק להלכה כל מי שנזהר חמיד ורומן בכל הבנה ערב בבח בהמין אף כשחל ר"ח בע"ש שרוחץ כל גופו אף בהמין לבד בבבח הזון אסור . וחפיפח הראש בחמין בשבח חזון והוא ערב ע"ב אחר חלות ל"ע בזה די"ל כה"ג אסור חפיפת הרחש ולכתחלה כה"ג ודאי יעשה קודם חצות. ודיעבד י"ל אף אחר חצות שרי ומ"מ

אין מברכין א"כ א"ש עיין אות כ"ב: (בכ) ומנעלים עמ"א וע" ב"ה בנדים ישנים ישנים ישנים ולו הן חדשים

עשייה הא לבישה דעתו דמר"ח מותר רק בשבוע שחל מ"ב אסור ללביש חדשים ודעת הר"ב בס"ו להתמיר בול מר"ח וע" בלבוש: (בד) ונהנו עמ"א לאחר ר"ח אסור ליתן לתקן. כ"אות

כ"ה: (כה) לאומנים עמ"א הא לישראל אומן אסור מר"ח ונהנו לתקל אם נותן לישראל קודם ר"ח שרי לתקן אף מר"ח ואילך אבל צ"ע קצת מס"ו: (כו) שלא עמ"א אם הציבור התפלל ערבית במוצאי

שבת אע"ם שיחיד לא התפלל אסור בסעידה שלישית תו לאכול בשר וה"ה מר"ח לדידן וע" י"ד שע"ה בש"ך י"ד ומ"ו ד" משמע דוקא כשהוא התפלל ערבית דהוי תרי קולי דסתרי אהדדי ועא"ר

אות כ"ו מיקל כה"ל ויש נבנעון לאחר שקיעת החסה חינו החלה שקיעה אף שעדיון בית"ש ולא התפלל ערבית כ"ו . ועמ"ש אי"ה באות כ"ו : (כו) ומותר ועמ"ו אות מ". ובסעודה שלישית שמברך

בה"מ על היון י"ל כל שלא התפלל הוא ערבית יש ארקל כשהרית דנוהגין רק חובדלה ש"מ דסובר אף כום בהמ"א אסור: (כח) ומצניען עמ"א ע"ד במ"ו ק"ז ד" דמתיר לנחור ולמבור הכשר לעכו"ם

בה"מ על היון י"ל כל שלא התפלל הוא ערבית כ"ו במ"ו הב"ח ב"א ותר כ"ו בע"ד במ"ו ק"ז ד" דמתיר לנחור ולמבור הכשר לעכו"ם

בה"מ על היון מ"ל כ"ד במ"ד במ"מ ב"א השור קומים במ"א אות י"ד דלנוהגין שלא לאכול בשר בליל מוצאי מ"ב אין לשחום עד יו"ד באב ע"ש. וממ"ז שם ח" י"ל לאבורהם א"ש

לעולם שוחמין אחר חצות לאכילה שאחר מ"ב: (כם) מוהרים ענ"א ועמ"ז בוה אבל נתבשל בקדירה של בשר ב"י ודאי לית מיחוש ושרי ונראה כל שנפל בשר לתבשיל ויש ששים פשימא דשרי ואף

(ברי מגדים ח"ג) יכן "רצו" מור"מ" ב"א ועמ"ז בוה אבל נתבשל בקדירה של בשר ב"י ודאי לית מיחוש ושרי ונראה כל שנפל בשר לתבשיל ויש ששים פשימא דשרי ואף

(ברי מגדים ח"ג) יכן מצרים ה"ג) יכן "רצו בוח"ל בוח"ל ב"א וימ"ז בוח ב"ל במב ב"י ודאי לית מיחוש ושרי ונראה כל שנפל בשר לתבשל ויש ששים פשימא דשרי ואף

ברי מגדים ח"ג) יכן מצרים מגדים ח"ג) יכן "רצו מצרים ב"י ודאי לית מיחוש ושרי ונראה כל שנפל בשר לתבשל ויש בשימא בשרי ואף

תקמום (א) מפני עם'א הרמב"ם ז"ל פרק חסישי מהל" תצנית הלכה א' וע"ל הם משנה שם קצת קושיות וישובים: (ב) אין עם"א ועב"י ובתום' ר"ה ח"י ב"ד"ח זה תשנה בתמוז: תקב (א) ואסור עיין מ"א ועב"י ומ"מ פ"ה דתענית חובה עלינו להתענות והיינו מאחר שנהגו ין נקוב (א) ואפור עיין כי אפור לנו לשנות ועסי חציו ופר"ח שם . ופקילין בעוברות ופניקון שנהגו אבורנו כך אפור לנו לשנות ועסי חציו ופר"ח שי ופקילין בעוברות ופקיקין שנדבות פפורות התם ואם רצו אפורין להחפיר ותי' דר' ציפות פרינא היו עוברות אף פצפערות הרבה כל שאין סכנה מחוייבים להתענות רק עתה תליא ברצו כו' וקכלו פנהג בס"ב כפקודם ופתענות עוברות שאין סכנה מחוייבים להתענות רק עתה תליא ברצו כו' וקכלו פנהג בס"ב כפקודם ופתענות עוברות

כבסי' הקנ"ד ס"ה ובג' צומות נהוג כמקדם באין מעסערות להתענות אבל לא במצמערות וא"ש והענקות עא"ד ו' דנוהג' צומות נהוג כמקדם באין מעסערות להתענות אבל לא במצמערות וא"ש והינוקות עא"ד ו' דנוהג' בת יב"ש ויום א' ותינוק ינ"ש וו"א או מתענין לא קודם לכן ואף שלא הביאו ב"ש: (ג) מותרים עמ"א ועמ"ז רבי רחץ כו' והשתא בעו"ה יש ג"כ גזירות ע' סור בזה ובעל נפש יחסיר חוץ מנעילת הסגדל כו': (ד) כל עמ"א ל"ד כולם וענ"י בזה: (ח) חלו בע"ש עמ"א

ועב"י בשם הרד"א: (ו) קורים עם"א חופה בת"צ כו' וגדחה יכול החתן לשתות מכום ברכה עם" הקט"ם במ"ו ותקנ"ם ס"ם יע"ש: תקנא (א) ממעמין עמ"א תום' מגילה ה' ב' ד"ה ממעמין שרוצה לומר כו' והתם לענין ח"צ לס" הקע"ה ס"ו ובס"א שם וביבסית כ"ג יע"ש מדלא כתב המחבר ממעטין בשמחה ומו"ם בחדא ש"ם בשמחה אין ששים כלל ווהו משנה תענית כ"ו ב' וממעסין במו"ם דלק<mark>מן היינו</mark> של שמחה כמ"ש באית ז'. ואגב ברש"י מגילה ה' ב' ד"ה ממעסין בנסיעה ובנין לא אמו"ם גם היפך של שמחה כם ש באותז - ואגב ברש יפגילה ה' ב"ד המסעשן בנסיעה הבנין לא אמו ם נם ויפך נבטיעה הבנין וי"ל שרי באותז - ווישראין בל"ת גם בהאי לשון מיעום אירוסין בלא סעודה שרי ונישראין גמי כח"ג ו"ל שרי בלא סעודה עכ"פ ושיוך שפיר ממעם דלא כל אירוסין ונישראין שדי קמ"ל דאירוסין ונישראין לנמרי אסור והיל"ל ואין כארסין ואין נושאין רק ל' ממעם קאי על נמיעה דבהני שייך פיעום דלא כל הנמיעות שרי רק נמיעה ובנין דלית שמחה שרי וממילא מו"מ נמי שמחה דומיא שייך פיעום דלא כל הנמיעות שרי רק נמיעה ובנין דלית שמחה שרי וממילא מו"מ נמי שבחה דומיא דהני כמ"ש התום שם הא מתם מו"מ שרי כדרכו . והבן זה: (ב) לישתמים עמ"א נמרא תענית כסא של אליהו ז"ל והמוהל ואבי הבן אבל הקוואמער אין לובש כנדי שבת ל. גם בשכת חוון אין מחליפין מלית של שבת רק הכתונת בשבת . מנעלים ופוזמקי של שבת אם אינם חדשים אפשר שרי בשבת חוון ע' אות כ' וכ'ב ומ"ם י"ל רק כתונת לבד: (ך) הכתונת עם"א וכ"מ לכארה מהר"ב בשבת חוון ע' אות כ' וכ'ב ומ"ם הי"ל רק כתונת לבשין. ואי"ה בס"ג יבואר עוד: (ה) פרוכת ע' מ"א מפות על שולחן בית הסנפת ומדרשות וכפורת נמי של שבת מותר: (ו) כגדי שבת עם"א עיד ר"ח או עבר עמרת וקנים. ומי שנשא אשה קודם ר"ח אב והיינו אפשר במקום שנהגו לישא עד ר"ח או עבר ונשא לדידן צ"ע די"ל ז' ימי המשתה י"ם שלו א"דלדידן עכ"פ עבר קנסיגן ואין לובש בגרי שבת: (ו) של שמחה עמ"א וע' סעיף ז' במ"ש הר"ב ז"ל בהנ"ה דלא עדיף משאר מו"מ דמפעמינן אף שאין שמחה וי"ל דהתם נמי של שמחה קאמר עב"י ואי"ה לקמן יבואר עוד. מ"ש כל נ"מ שלו ב"ע"א בי אם להרוחה אמור וי"ל אף ע"ג דהסרסור זהו פרנסתר צ"ע ע"ת בשמע בל בממעם משמע כל צ"ע קצת דמשמע בל הממצה מו"מ ממ"ד (מ"מ מהו") ממ"ד בהמצרב דבמב בל במיבו משמע כל אמרו ולכון בנואר עוד. מ"שמע כל צ"מ בי מי משמע כל בממעם משמע כל " אסור ולקמן תקנ"ד (ט"ם תקנ"ז) סמ"ך בהמחבר דכתב דלא עדיף משנכנס אב דממעם טשטע כל מ"מ כמ"ש התום' יבמית מ"ג א' ד"ה כלישא ואותן הנוהנים למעם לגמרי כל מו"ם הוי דנרים המותרים כו' וצריך התרה כבסי' רי"ד בי"ד דהא כ"ע מודים דכדי פרנסה ומיעום מו"ם דלאו שמחה משא"כ הממעמים ואח"כ רוצים להתיר כדרכו לא מהני התרה דיש פוסקים ס"ל מדינא אסור שרי משא"כ המפעשים ואח"כ רוצים להתיר כדרכו לא מהני התרה דיש פוסקים ס"ל מדינא אסור רק
בריבוי מו"ם אף דלאו שמחת לא מהני זה התרה, והנה כלי כסף הקונה לא יקנה דשטחה אסור רק
מו"ם למכור לעכו"ם שרי כה"ג והכרסור לא ישאו פרהסיא בעיר בכך דשמחה לרואים ויריד י"ל היי
דבר האבד ושרי בכ"ע אם מוצא בוול יותר עיין הלכות הה"ם ואף מו"ם שמחה י"ל שרי ו (ח) ולצורך
עם"א היינו מי שלא קיים פו"ר מותר לישא אשה אף מר"ח אב רק דלא מסמנא וריע מוליה אין
נושאין ומש"ה עכ"פ לבנות בית חתנות לישא מיד אחר מ"ב שרי כה"ג ועא"ר אות ה" ועם"ו אות
כ"ד ואי"ה שם יבואר. דוע"ם" תקמ"ו משמע ושם בחת"מ "א ד"ת אף דלא קיים פו"ר אין נושא
במועד. וע" מגילה ה" ב" ממעמין י"ל בנישואין שייך מיעום דיש מותרין כל שלא קיים פו"ר וארוסין
כה"ג י"ל אסור כיון נושא עתה ועמ"ש בוות א". עב"ד נוהגין לאסור אף שלא קיים פו"ר וארוסין
(מ) נעי עוד מון מושא עתה ועמ"ש בוות א". עב"ד נוהגין לאסור אף שלא קיים פו"ר וארוסין (a) ואין נושאין עמ"א נישואין לבד שמחה ולא מצאתי כעת כדין מחזור גרושתו מנטואין אי שרי בר"ח עד התענית דלאו שמחה היא לו א"ד אסור ועס" תקמ"ו משמע ה"ה כאן שרי וצ"ע כעת: ברח עד התענית דיאו שמחה היא לו אד אמור ועם" תקס"ו משפע ה ה כאן שרי זע ענות.

(י) שלא עם"א בנאי בימות מ"ג א' קודם לומן הזה ובסור פי' מר"ח עד התענית וכ"ה בש"א אין עושן סעודת אירוסין משמע אף בשבת בנתיים אסור סעודה ועיין סי' תקס"ו סעודה בלא זכן אירוסין משמע שם דשרי י"ל כאן חמור טפי ואף שלא בבית חמיו אסור. ודיקודין ומהולות מי"ו בתמוז אסור אף בלא אירוסין כלל ועא"ר, וישראל שפרנסתו כלי זמר אצל אינו ישראל בבית המשתה יראה כדי פרנסת שרי ודאי אף דבר האבד י"ל דשרי להרוית כת"ג אם אין שכיח כלל ע" הל"חה"מ ומשמע דמיקל במ"ר באב: (יו) שנתנו עמ"א ולדירן אין ג"מ כמ"ש הר"ב דנוהגין לאפור כר"ח . וע' אות ח"י י"ל נ"מ באבל מנהגא כו": (יח) מיום ה" עמ"א עתום" תענית כ"ם ב" יע"ש ומ"ש שכ"מ במשנה כ"ו ב" לכאורה היינו כרש"י שכתב אם חל בע"ש הא חל ביים ה" אסור לכבס כו ביים שמ"מ במשנה כ"ו ב" לכאורה היינו כרש"י שכתב אם חל בע"ש הא חל ביים ה" אסור לכבס כו ביים שכ"ם במשנה כ"ו ב' לכאורה היינו כרש"י שבתב אם חל בע"ש הא חל ביים ה' אסוד לכבס בו ביים וע"כ במשנה כ"ו ב' לכאורה היינו כרש"י שבתב אם אבל שלשים בי"ח תסוו כו' עם"ן אות י"ד משכע רק בשכוע שהל ס"ב מדינא אכור מש"ה כה"ג מיקל בתרע ג"כ ומשמע אף בשבת זו החיצה שרי היאיל ואין רק מנהגא וע' א"ר ל"ב הכיא הפיסקים מר"ח ואילך אסיר בתכפי אבילות ואשר מש"ה הביא המ"א רק בי"ח בתסוו וה"ה י"ו בתמו כה"ג וא"ה לקסן גבי תספורת ובס"ו יבואר עוד: (ים) אסור עמ"א עס"ש אות י"ב וס"ו ובתה"ד קנ"ב ובאין לו כה לאכול ודאי כדי חייו שרי עכ"פ: (כ) כלים חדשים עס"א ע' בסור בשם הרמב"ן ז"ל ובב"י וע' ס"א וס"מ לכבור השבת היה נראה להתיר אלא שנהנו דק הכתונת: (כא) מ"ח עמ"א קושיות הב"ח דבי"ו בתסוו אין לוכש דאין מברך שהחיינו ולוה יש תירוץ דנ"ט בשבת א"ג כו' וע' ס" רכ"ג במ"א ה"ו ומנעלים שאין חשובים מברך שהחיינו ולוה יש תירוץ דנ"ט בשבת א"ג כו' וע' ס" רכ"ג במ"א ה"ו ומנעלים שאין חשובים מברך שהחיינו ו"ב א"ר א"ר א"ר אומן אות צות כ"ל ב"ר נוכעלים ע"ל א וש' ב"ח בנדים ישנים ולל הו חדשים אין חדשים

לא ראיתי לנהוג היחר לרהון כל גופו בחמין כשחל ר'ה בעיש: (יו) רבן עב"ז משחעים אף שימלא הפירי אחר ש"ב יכרך שהחיינו בין המלכים ועמ"א. והנידר בפירוש לנים מי"ז בחחו עד ש"ב דעהו שאין שבת בכלל : (יח) ולא עפ"ז אפילו הכאה כל דהו לא וכאן מבחע בימים ההם כלל לא ולכאורה רק מד' ועד פ' לא יכו בבולם כו' ועי' לבוב מבמע כן ובאיהן הימים : היינו בזמן זה מד' ועד כ' ועמ"ה הות מ"ה

תקנב בבור עם"ו וכ"ה כזה והעלה בסעודה המכסקה כל שם שמהה חמ"פ שחי מעדו

תקנב בבוך פפץ וכית כזה השנה בטבחה במפסקו לנ שיש פמחה חם ע במין מכון כל שיש פמחה חם על במין במהה הכור מדינת חלכך עופית חסורים מדינת כל שלה עבר לילה ה' במלח ובסר בהמה כל שלה עבר ב' ימים ולילה חסור דיש שמהה בשיק בישול גדול דוקה ולדידן הסור מנהגה הכל הף עופות בכמה לילות וה'ה שכר וכ'ש מי דבש בפעודה מפסקח דאסור ומיהו כוס ברכה שרי עה"ל בזה. וער'מ ז'ל פרק שביעי מה' ממכים ה'ד: (א) וא"צ עפ"ז וע' מ"א אות ה' ובתה'ד: (ב) ב"ז בסעודה המפסקת עפ"ז בכם רב"ל וב'ת ומ'ם הום י'. ובסעודה המכסקת לא יאכל ב' תבבילין הא הבביל א' ופירות היין שרי עא"ר. הא מבושלים אף מני פירות הנהכלין היין הוי ב' הבשלין ואסור בשע"דה המפסקת עיין סעיף ד': (ג) חל עט"ז ועסי' מקנ"א כ"א ומדינא בבבת מותר הכל אף כל בגדי שבת לכבוד הצבת דביום ה"ז נמי מוחרין לכבוד השבת מדינא דגמרא רק מנהגא: (ד) והבאונים טפ"ז ועמ"ל הות י"ז לבל בת"ה ויהר ליי"ע יעבה כמ"ם הר"ב בהג"ה וע" כי" חר"ד במ"ח הקנג (א) ומותר ענ"ו ליח דרחילה א"ל חוספת אכילה לריך חום' דו"א עמ"א ג' אלא לאפותי מסברת הרמב"ן ז"ל בטור הא קיבל בפירוש התעמת אף הרא"ש מודה לאפוקי מסברת הרמב"ן ז"ל בטור הא קיבל בפירוש התעמת אף הרא"ש מודה דקיבל נמי רחילה הא מנעלים הזינן דלא קיבל וכאלו פירש דמנעלים יהא ברי ומ"ש מי שמקבל

לקבל למי רומה כת מבים מיין בממוז אף ביש מוהגין באוחו מקום ללהוג ג'כ חומר רחילה מי'ז בחמוז איהו לא קיבל רק מ'ש בפירוש ול'ד לכאן דקיבל מפלג המנהה ואילך הוש' ח'ב מאכולה משילא כל מה שבייך לח'ב קיבל ה'ה ה' עינויים מבא'כ בין המלרים זה חומרא בפ"ע מה דפי' אסוד כו' ועבי' הקל'א סי'ו ומ'ש בשם מהרש'ל היינו בזה פסק כמהרש'ל בין המלרים הא בחוספת פ"ב לא פסק כוותיה ועמ"א אות ד' ואי"ה שם יבואר עוד. ודוקא כבקיבל תוספת פ"ב מפלג המנחה בזה תוכפת הא קודם לכן לאו תוכפת הוי ואם קיבל בפיע אז הוי כבין המלרים ועב" וכ'ה וכבי' ככ'ה במ'ה הות פ' ו' מהימתי היי קבלה בתוכפת שבת ה'ה כהו ועמיה הית ד': (ב) רגהגו עפ"ז ועמ'ה הות ז' ודעם רמ'ה י'ל דפרקים לה היי כסדר היום שהומרים כל

הבנה דפרקים אין הומרים רק בקין דברי מוסר וים מקומות שהין הומרים פרקים לכן סוי כלימוד תורה והסור ומבום זה אין מרחה הכילות בשבת ועי' לבוש מ'ש הר'ב שהימר הש"ן תחלה המבדיל יש לספק אם מסיים בברכה או לאו ויראה שיאמר המבדיל בלא ברכה שם ומלכות ולא יסיים בברכה עםי' רצ'ע במ'א אות י"ד . ולפייל בעפ"ב משמע כל היום אין לפייל וצ'ע בזה: תקבד (ה) ותיגוקות שנ"ז זה כחב להפוקי מסברת הב"ה עמ"ה ב' וירחה דחינוק בן
י"ב גדול קצח ומבין אף הע"ז מודה דאסור ללמוד בפני עצמו מה בשמחה לו

ודוקא קטן בים לו לער בלימודו כו' ועסי' הקנ'א במ'א אות ל'ח. שא"ר וא"ז דאפור בח'ת כל ליה כל שמדינה הסיר ודוקה מושיכת הספסלים דמנהגה מיחר החר הצית. ע' בעוד מי באוכל ובוחה מכין מכח מרדוח וליע הם בבהר שינויין מכין וליע אם אכל חים אם מכין נס ביה"ם עי"ד רצ"ד בהנהיג עיוא וביבופא בב"י דהין לוקין מכם מרדוח על הספק ובספר בובנת בעמקים בכלל מכת מרדות כתבנו מזה ונ'מ לפכולי עדות הר'מ פרק עבירי מהלכות עדות היחה החיוב בבה מדבריהם עה"מ הי' ל"ד עי' בר"מ ז"ל הלכות המץ ומצה פרק ה' הלכה ז' היחה החיוב בבה מדבריהם עה"מ הי' ל"ד עי' בר"מ ז"ל הלכות המץ ומצה פרק ה' הלכה ז' מ"ש בפסח מ"מ מבמע בשש לא ובהלכה י' נהנה מבמע לא לקי מ"מ משמע הכלל כל שאלנו מ'ה כה'ג לא לקי ה'ה מדרבנן כן ועלה'מ שם. ול'ע ובס' ש'ה כהבנו מזה באורך: (ב) **וב' אלו** מגלהין עט"ז דהף בדברים במותר ללמוד דוקה כשטן הבל דרך פלפול השור ועה"ר הות ד' ועמ'א: (ג) ובורתר עט'ז ועמ'א אית ז' ובא'ר אות ו' הקבה להמיה פשיטה דב' כי היליד מעין המהורע הוא יע'ש: (ד) היה עפ"ז ועא"ר הוח ו' ח' ועמ"א אוח פ' ואיה בס יבואר: (ה) ומיהו עמ"ז ובח"ר אות ז' מכמע הוך ז' ביולדת אין, להחמיר להחענות בת"ב דרבק

משמע אף אין אמרה לריכה אני: (ו) וכן עפ"ז ועב"י וכבי" הרי"ג בהלכוס יוה"כ ובפ"ז שם אוח ו' ספק דרבנן דאין רחילה של הענוג 'ושם אסור הרב אלל החלמיד וה"ה כאן הרב אלל החלמיד ועמ"א שם וב"י כאן יע"ש וע" לבוש בזה: (ו) ויש"ר עץ עפ"ז בהי שוקיים כו' וכ"כ המ"א אות י"ו בבם משפטי שמואל והייגו כשמחופין לממה על הבוליים דהוי כמנעל בל עוד: (ה) שלא עש"ו בס" חרט"ו אות א' דבט"ב מוהר ליגע בה ועמ"א כאן אות י"ט ואי"ה בס (ח) שרא עשיז בסיי חדשיו הות חי דבשיב מותר נוגע בה ועמיה כחן חות ייפי וחי ה כם יבוחר: (טִ) ביותר עט'ז וע' כי' הקנ"ג חות ב' וטבילה בזמנה בסיב בשבה עמ"ה ך' דפוסק בשם שנ"ה דמותר ועח"ר חות י"ע משמע דחובר לבמש עמה וחי"ה במ"ח יבוחר שוה ט"ב שחל בשבת כתב ח"ר י"ח שחומר חב הרחמים דהוי כקינות ומזכירין נשמות הנדיקים

ובסי' תקנ"ע אות ו' בע'ז דמותר לעבית הספד בט'ב על ח'ח וח'ה אב הרחמום : (י) צבל עס"ז הא בבאר דברים שיך יוהרא ועמ"א אות כ"ד ואי"ה שם יבואר עוד : שלמוחם עפ"ז עבר׳ חקנ"ע כ"ה בבעת הקונות כו׳ ברכח שעשה לי כל לרכי אומר יעבר׳ פיז במ"א אות י"ד ועכר׳ חרו׳ד בלפיב וכן המנהג פביע בע"ב וווה"כ לברך (יח) על

שעשה לי כל זרכי וה'ר חות ט"ז החר"י ז"ל כהב שלח לברך ושיקר כלפוש יש"ם תקנה כתב בטור עט"ו חבמים ביום ז' כמקום ובדרך במותר עסי' ר'מ ים ללמיד מרבינו האי במוחר באבל ביום הז' אחר שעמדו המנחמין מדכתב רחילה תשמיש אבור

הפי במוחר בחבל כיום הז' חחר פעמדו המנחמין מדכתב דחינה הבמים משות מחמת ט' בחב מבמע משים אבילות היה מוחר אך בר'ח כו' אוכר ועי"ד מזה: מה שמניחין חפילין במנחה. י"ל קצח פסק אבילות ובמחה קצח בנולד בן דוד במוצאי ס"ב אין מעולל בעפר קרנו עמ"א:

תקנו (ח) אומר עט"ו וכ"ם עתה ביהידים קורין ג"כ חיכה מברך תהלה קודם ביהנה

שאין ששים כל שקפילא ישראל מועם ואין מעם בשר שרי ומעימה כה"ג י"ל דשרי וצ"ע : (ל) וכשר שאין ששים כל שקפילא ישראל פועם ואין פעם בשר שרי ופעיבה כה ג'יל דשוי ז' ע'; (ע) מכוח מלח עם אם כל מקביל אישר בל פורר ופורה ע' ס' תקנ"ב בס"ז ואי"ה שם יבואר עוד: (לא) לתינוק עס"א דבשר ויין פרינא רק בסעדה פפסקת אסור כבס' הק"ב ונהגו כי ולא נהגו רק לנדולים שיורע להתאבל ועס' רס"ם אות א' וכשנוהן לתינוק שהגיע לחינוך לשהות ישהה רוב הכום עא"ר עס"ש אי"ה באות ל"ב פזה: (לב) לשתות הבדלה עס"א ואפשר אף שאירע שלקח כם לברה"ו יניח ולא ישתה מכנו אם אין תינוק ולפ"ז בסעודת סצוה ג"כ לא יקחו כום אף בעשרה ים'ם כיון שסעודת מצוח התירן אף כוס בהם'ו יש להתיר. ומ'ש המ'א באית ל'א מעשה דמהרא"ק בע"ם שהל בשבת אחר חצות כך מצאתי נוסחא אחת והינו דסובר בשר צלי מיורי וסובר ככס תע"ו שלא יאטרו פסח היא ואוטר אף לאחר חצות בזמן שחימת הפסח ודוחק בעיני גם משמע בתע"י לאחר חצות ע"ם אוכלין אפי" שה שלם צלוי כאחת אחר הצות דק בלילה לא ובא"ר כ"ד משטע דגרם עם"ב ועסי' תקנ"ב בפ"א אות י"נ וצ"ע : (לנ) וסיום מככתא עם"א וע" סי' תר"ם אות שבוע שחל מ"ב בתוכה ובלבוש סי"ג השמים בשבוע שהל מיב עא"ר לח משמע פי"ג בתנוו ומי"ח יעיש ומ"ש הלבוש בני ג' וד" שנים צ"ע קצת דמשמע משים חינוך והיינו בני שש ושבע : (לם) ומיהו עמ"א תקל"ר ד" שאין מתכבסין יפה בבית כע"ג הנהר הא לא"ה יש לכבס בצינעא וע" לבוש כי"ג משמע בנדי קסנים נהגו להקל היינו בני ג' וו' אמור רק פחות מוה דמשתינים תמיד שרי לכבם כפותם ועב"י וד"ם משמע לכאורה שנהגו להקל כל בגדי קסנים כסו באבילות וצ"ע : (מ) שלא עמ"א עמ"ז אות י"ו: (מא) הראש בחמין עמ"א ומבילה בצוגן מי שנוהג המיד כותר בשבה הו הא לא'ה אף בצוגן אסור: (מכ) מלומר שהחיינו עמ'א ע' אות ל'ח ועמ'ו אות י'ו. ומשמע בצ' וא לא האף בצון אחם היל (פב) פרוכו שחוזית עב את אות לוויעם היל היה השטעבוב ב או 'מבת לפי שאין מתענה כבס' תק'ן אופר שהחיינו : (פנ) ולא עם'א פסי רכ"ה ס"ג וע"ש סעף א' : (פר) שלא עמ"א עיין אות פ"ב גורנדניות וקפניות ערבי"ז שופי"ן וכדופה: (פה) פד' ועד פ" עס"א עא"ר אות פ"ד הגירסא בסדרש ושם דאין לילך בין חפה וצל בשם פ"צ יע"ש באית פ"ב. ויתאבל ח"ש אחר חצי היום היעו פיד אחר נפיית השפש בחצי היום עסי' א' וכדופה נוהנין אחר חצות אין עושין חצות וכ"ש כר"ח אב ערכ ט"ב נפי אין עושין חצות אחר הצי היום תקנב (א) ממעם עמ'א בסעודה המפסקת דוקא ועיון סעיף ם' מהו סעודה המפסקת. מ' בש"ע בשר ויין היינו. מדינא דש"ם אכל מנהגא בתקנ"ח מר"ח גוהגין איסיר בשר ויי

(ב) ורגים עם"א פשמע מדינא דמערן ומשובח הוא אע"ב דלית בהו שמחה כ"כ כמו בשר שף "ל מדינא דש"ם אסור ע' במור וב"ח ועם"ז כאן ואי"ה שם יבואר דבריש סיכון תקצ"ז בר"ה דנים דחשיב וחביב יע"ש ובא"ר אות א': (ג) בב' קדירות עם"א ועב"י מזה: (ד) שדרכו עם"א ע' ה': (ה) עדשים עם ביצים עם"א דאל"כ ב' תבשילים אסור אף שהם סי' לאכילות אסור כב' מינים ומה"ם אין לבשל לבינות בנכינה דהוי ב' תבשילין ע' אות ד': (ו) קשים וקרים מ'א בשם הנמי"ם.
במה"ם אין לבשל לכינות בנכינה דהוי ב' תבשילין ע' אות ד': (ו) קשים וקרים מ'א בשם הנמי"ר
פ"ח תענית וא" משם דוקא קרים ועמי תר"ח במ"ז ופר"ח ביצים מרבים זרע ואפשר דוקא חמים
לכן אין לאכול קודם התענית: (ו) ע"ג קרקע עמ"א ועב"י מ"ש מסובין על מפות בסעודה אין ניכר
השפלות כ'א ע"ג קרקע ע" אית ח" ומאן דיושב תמיד ע"ג קרקע ע"ג כרים וכסתות ישב במפסקה בלא
כרים ולדירן די ע"ג קרקע וכר תהתיו אם הוא הלוש: (ה) ואצ"ל עמ"א דכ"ת אפילית ישיבת ע"ג ברים וקדידן די ע"ג קרקע וכר תהתיו אם הוא הלוש : (ה) ואצ"ל ענ"א דל"ת אבירית ישובת ע"ג קרקע קיבל עליה קט"ל דלא דמגעלים מדינא ואפ"ה מותר כ"ש ישובת ספסל מנהנא ומה שוושבין ע"ב קרקע שההא ניכר שהוא סעורה שפילה : (מ) שלא עס"א דדעתם לכתהלה שלא יקבעו יהד לכן אין כומנים ועסי" קצ"ב ס"ב בהג"ה דככר נהגו הוי כלא קבעו ה"ה כאן: (י) סעודה קבעעמ"א לאחר חצות אין הותר ב" תבשילין וכ"ש בשר ויין פדינא דש"ס כ"א שאוכל אחריה עוד סעודה אבל אכילת עראי אין היתר ב "תבשלין זכ בישר"ן כל נג אים שהכל אייהי להי להי לא אבל אכילת עראי אח"כ א"כ עיקר בעורה המפסקה ראשונה ואסור ב' תבשלין רק קודם חצות שרי ע" אות ד" איזה כיקרי ב' תבשלין ואפשר ברייםי לאקשין עם נבינה כיון דרוב פעמים אין עושין כן היי ב' תבשלין: (יא) שלא עם"א עסי" תקמ"ם ותק"ן מ"ש במשנה ר"ה ועל אב מפני התענית הריעו זכר לנאולה שלא יתואשו וכבר גליני ונגאלו בבית שני והמאנו וגלינו שנית עתה יקימנו ביום השלישי ונחיה לפניו בנאולה שליכה אכן שיחיה בכהרה בימינו: (יב) ממדרש איכה עמ"א משמע כל שהפסיק בתפלת מנחה או בבהמ"ז שרי בכל א' תבשיל א' ולא כצמרפי ואף אחר חצות שרי זה הא הפסקה בלא בהמ"ז והפלה לא מהני: (יג) אוכל ע' מ"א אונן אם ירצה הא רוצה שלא זה הא השפקה בא בהם ז ותפלה לא כיתי . (ינ) אוכל ע כי א אוק אם יוצה והו דנה יכלא לאכול שירי התם לא מפני אנינות רק מפני כבוד המתו: (יד) נכתודת שלפה עם"א ויומנו בסעודה שלישית כשבת ע' א' אות י'ז ושם דבם"ב בשבת יעשה סעודה שלישית אחר מנחה יע"ש בשם מ"ב: (מו) ואירע עם"א ע' אות י'ז: (מו) ילוה עם"א יא"צ ואם אפשר יתענה ב' ימים רצופים ועתה הדורות חלושים אין לכנום בסכנה ע' כי' הרכ"ד ביוה"ב: (יו) סעודה המפסקת עם"א ויאר ציים בערב מ"ב יתנה תחלה שלא להתענות רק עד אחר חצות היום ויתפלל מנחה נדולה ויאכל

כעודה ואחר כך כעודה המפסקת עיין סעיף מ' בהנ"ה וצ'ע: תכנג (א) שלא עם אחר כך כעודה הפפקח עין סעף ם" בהנה וצע:

תכנג (א) שלא עם אל עוד אף בלא היום אסור היום הא אכר הרוני בתעניה למהר משמע
דשרי היום ובתר"ח לא משמע כן רק מיד שקיבל תענית שלמחר אסור היום ועמ"א
שם אות ד' קידם פלג אין זה תוספת רק גדר הוי בפ"ע כבס" תקס"ב ס"א ונ"ט מה דקביל אסור
ורהיצה שרי כה"ג קידם פלג עם"ז א' וע' אות ד': (ב) אינה עיין מ"א דמפסקת יראה להתנות
בפירוש אם רוצה אח"כ שיהא מותר דמפסקת י"ל בלב שמא קיבל ושכח והוי קבלה: (ג) ונין
דשמשות עמ"א מדאמר בנמרא ט"ב ביה"ש שלו אסור שים דא"צ להוסיה וע" לכיש ס"ב כיה"ב ונם במוצאי מ'ב א'צ להנסיף אבל ביה'ש מוצאי מ'ב פשימא דאסור ונס' תקס'ב: (ד) ומותר עם"א ועם"ו דבין המצרים פסק כפתרש"ל הא עם"ב בתוספת קובל הכל הא קודם פלג הבנדה מה דקביל קביל ותו לא עם"ש בס"ו מזה אית א' יע"ש: (ה) לחלוץ עם"א בין עכו"ם י"ל חולצין בביה"כ ולא יגע בהם ועכ"פ קודם ביה"ש: (ו) לאחר ברכו עם"א עםי" ד' בס"א י"ו וי"ם: (ו) חל בשכת עם"א הר"ב שכתב הל בשבת היינו עם"ב ועא"ר וא"ו ועס" תקנ"ב סי"ב אין אומרים צו"ץ בין עם"ב

בשבת או מ'ב בשבת:

בשבת או מ'ב בשבת:

תקנד (א) ונעילת הסגדל עמ"א ע' אות י"ח וגם ביה"ש אסוו בכל אלה עס" תקנ"ג ס'ב בהג"ה.

ולקדש לבנה במוצאי מ'ב אין לקדש יחף. ה"ה תירה אסור עד צ"ח: (ב) ותינוקת
עם"א השיג לבאורה על הב"ח דללסוד עם אחרים אסור אף בדברים רעים עי"ר שפ"ד סעיף ד'

תקנה (א) יש שלא עב"א ובר"מ ז"ל פ"ח מתענות הי"א יש שאין נוהגין להניח תפילין של ראש משמע של יד מניחין דראש נקראין פאר וצ"ע ובאבל יום א' אף של יד אין מניח. מחום מוכה כ"א א' ד"ה שהרי י"ל מש"ה דריש מעמא דקרא שנקראין פאר ללפור ה"ה בשמועה קרובה שמעולל בעפר קרגו ומ"ב נמי אין מניח תפילין דמקרא דיחוקאל י"ל דוקא ביום אבילות

אבילות ד'ת. תסנית ב' זוני תפולין של רש"י ור"ת גם בש"ב במנחה יניחו עא"ר דמהרי"ל היח חולץ התפילין מיר אחר קדושה יעויין שם: תקבו המעם עמ"א ונשים שאין מבדילין בתפלה שאין מחפללין במ"ש לא יעשו מלאמת ער שיאמרו המבדיל עמ" רצ"מ במ"א אות "ד בלא ברכה ועא"ר כאן בשם של"ח משמע דיאמרו בברכה וי"ל בזה: (א) על הבשמים עמ"א ובי"ד רס"ה עש"ך אות י"ב ובהמחבר שם משמע דאמור וצ"ע: (ב) ובליל עמ"א בליל עשירי יבדיל על היין ויתן לתינוק ואי ליכא תינוק ישתה בעצמו עס" תקנ"א במ"א ל"ב ומי" תקנ"ח מנהג כשר שלא לשתות יין כו" וע"א"ר וא"ה בתקנ"ח

יבואר עור: תקנז אם עמ'א ועם'ו הקשה מירושלמי וע' א'ר דנחם הוי לשעבר יע'ש ויראה דהודאה ושבח עלינו לשבח לאדון הכל ששפך חמתו על עצים ואבנים מומור לאסף גם במוחים אנו שכבר המקדש בנוי כולו למעלה ויתן לנו ב"ב אמן ע"כ הוי שפיר לשעבר וכמ"ז מסיק אם שכת יאמר בש"ת ועסי קי"מ במ"א ז' מ"ש בשם כה"ג בשם ש"ג יע"ש וצ"ע לדינא. ומ"ש בשם של"ח הקשה בא"ר א"כ מ"ב שנדחה לא' בשבת גם כן יאמר במ"ש ושחרית וי"ל לא פלוג משאר שנים

הקשה בא"ר א"כ מ"ב שנרחה לא' נשבת גם כן יאמר במ"ש ושחרית וי"ל לא פלוג משאר שנים משא"כ המתענין בעשירי: (א) יאמר עיין מ"א ועס" תרו"ח במ"ז אות י" הניח בצ"ע להזכיר בבהמ"ז עשא"כ המתענין בעשירי: (א) יאמר עיין מ"א ועס"א שם אות י"א ועא"ר כאן:
תקנה (א) שלא עמ"א ליל עיירי ויום קיל מר"ח עד התענית דמר"ח עד התענית לר"ם אמור וקי"ל כר"י עמ"ז תקנ"א אות י"ד משא"כ ליל עשירי אע"ג דרשב"ג אוסר ואח"כ מ"מ אנן נוהגין היתר רק יום עשירי. וכשחל מ"ב יום ה' בע"ש מותר לספר ולכבם קודם חצות עסי" תקנ"א ס"ד יע"ש: (ב) מותר עמ"א אם נדחה מ"ב ליום א" א"צ להתענות ב" ימים עשירי וי"א ול"ג דלא הוי דרוא דר"ת: (ג) בליל עם מותר שמ"א וסעדת מכלונות כה"ג יש להקל וצ"ע ושלא לשמש בכלי י" ומבילת מצוה שרי ועס" תקנ"א: ו"א משמון עם בעור מוד מרכל ב"ל מונות כה"ג וות "ל"ג בלת ה"ל וות מוד מרוא ב"ל מונות כר"ג וות מוד מרוא בי"ל מונות כר"ג וות מוד מרוא בי"ל מונות מוד מרוא מונות מוד מונות מונות מוד מונות מוד מונות מונות מוד מונות מוד מונות מונות מונות מוד מונות מ

בליל י' וסבילת שני תקנ"א:

תקנ" ויפסית עס"א ולענין ברכה לפני איכה על מקרא עיין פי' תקנ"א:

אין לברך אף כתוב בקלף כ"א על אסתר וספק ברכות לקולא ועס"א שם:

(א) ערבית עס"א היינו עם תתקבל ואחר ואתה קרוש ק"ש בלא תתקבל עד למנחת ס"ב וע" פי'

ערבית עס"א היינו עם התקבל ואחר ואתה קרוש ק"ש בלא תתקבל עד למנחת ס"ב וע" פי'

אסור וע"ד שפ"ו בס"ו ומ"א חולה וזקן כר קסן וכאן דסנהג כ"א פותר. ועא"ד אות א' במהרי"ל

משמע דאסור וי"ל ע"ג מעלה לא ישבו הא כר קסן ושק שרי וסרבל גרוע דס"מ סצרדין מפסיד

יע"ש ומכ"ש מי שהולה וקשה לו דרשאי: (ג) אחר עמ"א עם הליכה לביה"ק הוי קרוב לחצות וע"

א"ר אות י"ב אם הולכין קודם חצות זמן רב מביה"כ סוב שלא להשכים כ"כ וישהו עד קרוב לחצות וע"

א"ר אות י"ב אם הולכין קודם חצות זמן רב מביה"כ מוב שלא להשכים כ"כ וישהו עד קרוב לחצות מלדין נרות בשעה שסביאין התינוף מלול עא"ר בשם מהרי"ל ולכוחה מדליקו נ"ל ברית מילה

מרליקין נדות בשעה שסביאין התינוף מלול עא"ר בשם מהרי"ל ו") גר א"ע מ"א ועמ"ו וא"ר

שיש לומר הקינות ואיכה בלחש עם החון: (ה) א"א תחנון עס"א עמ"ש אות ג" סיב יותר לילך שלא

בחשכמה ולהאריד עד קרוב לתצות אם לא במסום שמאריכיו. מ"ב בשבת וברית מילה אומרים שיש לומר הקינות ואיכה בלחש עם החון: (ה) א"א תחנון עם"א עם"ש אות ג' סיב יותר לילך שלא בחשבמה ולהאריך עד קרוב לתצות אם לא במקום שמאריכין. מ"ב בשבת וברית מילה אומרים יוצר דמילה עא"ר: (ו) אסף בנינון איכה עמ"א ואומר חצי קריש אחר קריאת הטפשור בתורה בקורם שקורא אסף ע" לבוש מזה: (ו) ולא עמ"א דאבל אסור בתורה ואין זה מסרר היום וכ"ש ב"א האטר במ"ב בוצ"ג ונמשל ח"ו בעט"ב אמאי לא יאטר במ"ב הם" חמאת ואשם ורו"ר אחריו שמכפר באין ביתמ"ק קיים עם התשובה: (ח) אבל לא יאטר במ"ב הם" המאת ואשם ורו"ר אחריו שמכפר באין ביתמ"ק קיים עם התשובה: (ח) אבל לאבל אחר ג"י לאכלו אפילו אפילו ת"ב תוך ג"י חשוב כ"ש דשרי דתקף אבלו והולך אצלו ואי אף תוך ג"י לאבלו מחיר הרא"ש לביה"כ אמאי הא תוך ג"י לאבלו אפילו לאבל תוך ג"י לא ילך כ"ש לאבל אחר ג"י (מותר הרא"ש לביה"כ משאי הא תוך ג"י לאבלו צ"ל אחר ג"י) וברי" מבואר דוקא אחר ג"י מותר לילך והקושיא במקומת עומדת ובמור כו" משמע אף תוך ג"י פשימא קשה למה מותר ו"כ פי" ובמ"ב הוי האבל כלאחר ג"י דשרי ה"ה כאן הואיל וכולם אבילים והכי דייקא ובמ"ב אי מהרשיי בתור" ב"ו מ"ב כו" מוצ"ב ביות א"ר: (מ) לתינוכות עמ"א משא"ב ביות"ב או מהבשיי בהת"ל מומ"ב כו"ב כו" באונ בור"ב ביות א"ר: (מ) לתינוכות עמ"א משא"ב ביות"ב א"ר: (מ) לתינוכות עמ"א משא"ב ביות"ב אות מהבשיי מותר וע"כ פי' ובמ"ב הוי האבל כלאחר ג"י דשרי ה"ה כאן הואיל וכולם אבילים והכי דייקא ובמ"ב
דהול"ל ומ"כ כו'. אוגן כלילה יושב בביתו א"ר: (מ) לתינוקות עמ"א משא"כ ביות"כ אין מקרשין
ועיין הלכות יוח"כ כשמביאין התינוק למול מדליקין נרות עא"ד אות כ"ר: (י) לא עט"א ועא"ר אות
כ"ר: (יא) נדחה עמ"א דעהו ז"ל עתה רוב הסעודה בלילה משמע אף נדחה התענית אין להקל
ומשלימין ועא"ר כ"ה דנחה הבעל ברית אוכל אבל מעודה אסור וה"ה פדיון הבן כה"ג אבי הבן
וכהן אוכל (והמעודה יהיה בלילה באולי) בשם מי"מ ועמ"ו תקמ"מ. ועש"ך י"ר ש"ה אות י"ב פריון
הכן בת"צ פודין ביום ומעודה בלילה ובנדחה י"ל כ"ע מודים והבן. עיין אות י"ג: (יב) בעל ברית
ועיין אות י"א י"ל כן מעודה בלילה ואבי הבן כו אוכלים ביום ממנחה קמנה וא לך ובא"ד כ"ו מיקל
אהר חצות יע"א וחתן בת"צ הנדחה יאכל אחר החופה אף במדינתינו שאין משלימין יע"ש וא"ה
המחב"ל ביות מע"א אבל לצורד מצוה שרי את כיוד מצה שרי את כהדם בתקע"ג יבואר עור מה ששייך להמ"א אות י"א: (יד) שלא עמ"א אבל לצורך מצוה שרי אף קודם חצות ועם" תקנ"א אות כ"ח: (מו) על עמ"א ואם אין קברי ישראל הולכים כו' לצער עצמו: תקם (א) מסוייר עמ"א המחבר פסק כהר"מ ו"ל בסוף התענית ומשמע דכל שבונה בסיד להוד

תכם (א) מסויד עם"א המחבר פסק כהר"מ ו"ל בסוף התענית ומשטע דכל שבונה בסיד להוד ובח אח"ב בסיד לות היותר שיור אמה וו"ש אין מסידין ומ"ש אין מכיירון אפשר הוי וו ואצ'ל זו כי המלכים עישין כן אבל בונה במים בין הלבנים ואח"ב מח בסיר ע"י שיור אמה הוו ואצשר ה"ה כשמערב בסיד חול נמי שרי כה"ג ועב"י וכ"ם בזה אבל מנהג העולם כמיד כל שמשייד אמה על אמה שרי בכל ענין אף מסייד ומכייר בסיד להוד וציורין ע"ג נמי שרי בשיור אמה על אמה וע'לבוש ועם"ו ומ"א ג' ואי"ה שם יבואר עור: (ב) ביתו עמ"א ביתו דוקא הא בית הכנסת (ה"ה בית המדרש) שרי בכ"ע והיינו אף סיד לחוד ואף בלא שיור אמה על אמה: (ג) בלא סיד עמ"א והנה נגד הפתח "ל מול ונוכח עמ"ג ועיין בלבוש שיראה בכניסה ויציאה לפאורה משמע כך עמ"א והנה נגד הפתח אצל ומח עמ"ג ועיין בלבוש שיראה וברשיש במנד ב"י ותשב מננד ב"ש מלל מול ועל בתוספות מה הוא דחוק יע"ש ובת"י לספר חד ועל מננד הב" להכל לכאורה נגד ב" פירושים עיש וצ"ע, גם צ"ע אי דוקא אמה על אמה מרוכע ולא אידי וקסיי רחוק עיין בסכלול להר ש מלכו זל בתחספות בהוחא דחוקא אם זכור לספר הוד של כננו זהב לקבל לכאורה נגד ב' פירושים יע"ש וצ"ע. גם צ"ע אי דוקא אמה על אמה מרובע ולא אריך וקסין והכי מסתבר והעולם אין נזהרין מזה ועא"ר בשם של"ח ז'ל ובא"ז בשם של"ח גשים המתקשמים במילוי גורמין ג"ב רעות מאו"ה המתקנאים עיין אות ר' ב"ב ג"ג ברשב"ם משמע נגד כנגדו ממש בכסי הגר וצ"ע: (ר) והלוקח עמ"א וא"ה בס"ו יבואר עוד אי דוקא בכל הדר בעיגן שיור וע' א"ר הבכירות בבית עכו"ם אי סד בכל שנה לעצמו או בגדי דקמה י"ל צריך לשייר: (ה) מהסר עמ"א אות ג"ן וא"ה שם יבואר: (ו) שנוהגת בהם עמ"א היינו אם יש לה הרבה מיני תכשימין עמ"א אות ג"ן וא"ה שם יבואר: (ו) שנוהגת בהם עמ"א היינו אם יש לה הרבה מיני תכשימין עמ"א אות ג"ן וא"ה שם יבואר: (ו) שנוהגת בהם עמ"א היינו אם יש לה הרבה מיני תכשימין גברה כוי: (י) דברי תשבחות עמ"א אותן שירים קודם ב"ת בשבת וי"ם שדי בניגון אבל לא פיוםים אחרים ועמ"ז: (יא) חתן וכלה עמ"א ועמ"ז אית ה" וו' והשטן מקטרג בשטחה יתירה באכילה ושתיה עושה רושם ח"ו ע"כ יטעט מה דאפשר: (יב) אסור זה פירוש רבינו יונה עב"י שהשטחה יתירה עושה רושם הוצר לכל יסעם כה דאפשר: (יב) אסור זה פירוש רבינו יונה עבי שהשחתי יחידה משכחין המצוח והמות הוא כרב ע"ד פרקי אבות שחוק וקלות ראש כרי ועי פרשה מיש ע"ם אז יסלא שחוק פינני אז כרי בומן שיבנה המקדש לע"ל וקאי נמי אבית שני היינו כחולמים עד שיתפרסם הנסים שעשה עמנו אכל אח'כ אף כומן המקדש אסור למלא פיו שחוק והקשה על מ"ש הלבוש הנסים שעשה עמנו אכל אח'כ אף כומן המקדש אסור למלא פיו שחוק והקשה על מ"ש הלבוש דפירש דוה קאי לעוה"ב יעיש:

לפירש רות קאי לעוה"ב יעיש:

תקסא (א) בחורבנן עמ'א כן העלה הב"י. ושמעתי מאדוני אבי הרב ז'ל שאמר כמרומה בשם
החסיד ר' גרשון קוסבר זל שבא לרוושלים וראה בשלותה עמים יישכים כה וככה
ואמר שזה שאומרים בראותו כל עיר (ירושלים של מסה) על תלה בנויה ועיר ח' מושפלת ירושלים
של מעלה כו' שם ניכר החורבן ודוממים כו' (ב) הרואה עמ'א ערים ז'ל פרק ששי הלכה יד
ועמש"ל שם ובתוס' מכות י"ם א' ד'ה אפ"י ור"ת יעש ובר"מ ז'ל פרק ב' מהלכות מעשר שני ה"א
דאיתקש מ"ש לבכור ולפ"ז שמעתי מקריבין אע"ם שאין בית מגילה י' א' היינו בבנה סוכח דאליה אין
שום קרבן נקרב דבעי מתן דמים ואימורים למובח ואמנם הא דבבא מציעא נ"ג ב' דנפול מחיצות ופסק
חר"מ ז'ל פ"ו מהלכות מ"ש קשה והמ"ל רמו לות ובנמרא שם משמע דתירון רב הונא ב"א אר"ש
הרא קתני היינו יצא ונפלו מחיצות הא נפלו לאור אוכל אע"ם שאין מחיצות בוכן שיש מובח אבל
רש"י ז'ל פירש דנפל היינו יצא כתירוץ א' ומ"ם קשה מהמעם ביצאו לגמרי ונפלו דבמל ברוב שהרי
ה"א להחזירו יחזיר לירושלים ויאכל שם באין מחיצות וצ"ע כעת וע"ד של"א סע"ף קל"ה: (נ) מן

רוקנו (h) בבונה עם"ו אם שכח אומר בש"ח ואם שכח יאמר בעבודה לפי דעתו זיל ועמ"א ואיר דייל בהודאה וע"ש ואיר אם מכר בש"ח אפשר לסמוך על הש"ו זיל דב"ם ברכה כולות לכל והפשר הירושלמי מודה בזה ומיירי ששכח בש"מ ג"ל הבל הם לומר בעבודה או בהודאה בזה צ'ע : (ב) דהמבהג עט"ז מסיק בשחרית הין לומר עננו לא בלחש ולא בחזרה לדידן דגם אא"א ולמנצח א"א ובמנחה אומרים בלחש עננו ובחזרה ברכה בפ"ע ונחם הומרים בלהש ובחזרה בבונה ירושלים ועא"ר חקנ"ע אות י"ג שי"ל עננו בשהרית וכ"כ בלבוש כהן ובחק"ט וכמדומה שנוהגין שלא לומר בשחרית כק במנהה עננו . ואין אומרים שיר מזמור לאבף א"ר מקנ"ע ונראה אף במקום שאומרים רק בימים של הלל אין אומרים מ"מ ע"ב א"א אא"א ולמנלח ה"ה זה א"א וברכת להנים כהב בא"ר שאומרים והי"ה בתקנ"ע יבואר עוד: תקנח (א) מנהג כשר עפ"ז ועמ"א ועא"ר אות א' מי ביש לו נישואין בעשירי יאכלו בשר ההתן והכלה ואביהם ואמם ובאר בני הסעורה יאכלו מאכלי חלב יע"ם לידד

החסן והכנה וחביהם וחום ובחר בני הסעורה יחכנו מחכני חלב יעיש מידה

קנת להקל ולא יהיה כלי שיר עד חלות היום . וכנדחה יש להקל:

תקבט (א) א"א לדקחך עע"ו וע"ב בשבת אותרים אב הרחמים עי א"ר כי חקנ"ד אות

ח"ו וראיה מכאן יע"ש. ומשמע לי במוהגין להזכיר נשמות בכל שבת ה"ה שבת

זה כמו צ'ה בחול. בלבוש קודם שיחלון המועלים בע"ב כבחל במ"ש אומר המבדיל יע"ש

וכעת לא מואמיו מבואר מזה ועמ"א ואיה שם יבואר. ורק הש"ץ אומר המבדיל נ"ל:

(ב) שתפללין ערבית עע"ו ואחר ואחה קדוש ק"ש בלא חתקבל עיין סעיף ד' בהג"ה:

(ג) א"א ויהי מעם עט"ז עב"י ולח למנלח בנגינות שחין עחה עת הנינה ע' לבוש . והומרים מזמור לחודה בס"ב עי' לבוש ועי' לעיל בהלכוח ברכת השחר יע'ם: (ד) יושבים עט"ז באבל אסור ע"ג כסא וכפסל מדינא עי"ד בפ"ז וכאן ממנהגא ומקילין אחר חלות הבל בע"ז משמע דמדינא כל מזות הנהוגות באבל ובסיפא מסיים רהיזה כו' ולא' ישיבת ספסל ש"מ אחר חלות ברי הא שאר דברים אסורים כל היום ומפמע אף ביה"ש עד נ"ה כאכילה ושתייה ות"ב ביה"ש שלו אסור . כ"ש מוצאי ט"ב עמ"א תקס"ב : (ה) גר אחד עט"ז לכאורה משמע איכה שמעו מהש"ץ אבלכתבו ז"ל שנם איכה יאמר כ"א לעצמו וע' לבוש תמ"ה למה לא נכתב על קלף לפוש לשלם אסחר יע"ש: (1) ביישום עפ"ז אלצ'ג בי"ע אין מספידין וח"ב אקרי מועד מספידין ע"א אות אות אות המספידין וח"ב אקרי מועד מספידין ע"א אות א' לענין צ"ה: (ז) לפני עפ"ז עסי' הקנ"ח בזה: (ח) גרותגין עש"ז ואל לפעודת ברית מילה למ"ש באות ז' ואפשר בזה מקילין אם דחוק מומינין קודם חלות לסעודת ברית מילה למ"ש באות ז' ואפשר בזה מקילין אם דחוק מומינין קודם חלות לסעודת ברית מילה בלילה ועמ"א אות י"ד ואי"ה שם יבואר. עוד:

אם מחפה אח"כ החדדים בטבלאות וקאברלין ומניח פנוי אמה על אמה כל שמחחלה סד כל ביסו אסור הוא למלא תאוחו כדאמרן. והך אמה על אמה מסחברא ריבוע בעינן לא אריך וקטין. גם נגד הפתח היינו אצל הפתח עמ"א מזה אף דמלת נגד פירושו ע"פ הרוב מול ונוכח שייר מבשיר כן מה שנדירן במקום ההמו בסשורם מו ליכר בחובר ולכתי מהו כימן שני השינהן ולסדר כל הקערות שיש לו בלי מקום פמי אבל כשחיםר חבשיל א' שאין דרכו לעשות בכל סעודה אז זכיך היכר מקום פנוי על השולחן. ולפ"ז במקום שאין מסדרין על השולחן הכל בפ"א ואין מקום פנוי סימן זכינך לחסר חבשיל הרגיל בכל סעודות: (ד) בדי עס"ז עמש"ל שיקר זכירה בלב לא כאותן במציירין בשחור מעשה לדקיהו דמ"מ נאה הוא ובעיקן שיהא לבו נכנע . מ"ש הר"ב בהג"ה לבבר כלי בקופה עא"ר אות ז' בשם מי"ט מה"ט המנהג לשבר קדירה בכחיבת תנאים יע"ש היינו כדי להבהיל ושלא יהא השמחה במילואה ולזכור בחורבן וע"ש ואבן הבהם כי' נ"א דים לשבר כום זכוכית דוקא ובשם מהרי"ט ז"ל בספר לפנת פעות פ' דברים כום אירוסין מבברים ורמז כמו זכוכית בנבבר יש חקנה ולוקהין כום זכוכית בלם לבכרם ניש חקנה ולוקהין כום חרם לאירוסין לבכרם נישואין ה'כ לא הרם דנשבר אין חקנה יע'ש ועד'מ מבמע דלוקהין כום חרם לאירוסין בן לוקחין כוס חרם לברכת אירוסין משמע דוקה חרם ולמה דאפשר חרם לפעמים ביוקר מזכוכית אלא נראה לפרש דבמתן תורה היה קידושין וראוי היה לנישואין ובחשא עגל ושבירת הלוחות ואחר חורבן בית ראשון ושני שנחבטלו הקידושין לגמרי ח"ו ואין בנו השראת שכינתו ביתוד עלינו בגלות המר רק השפע יורד כו' ולע"ל יחזור הקב"ה ויקדש קידושין מחדש כדכתיב וארבתיך לי בנדק כו׳ אלמא יהיה קידופין קדפים ונישואין וכדבתיב הנני עושה הדשה ויברא ה' לנו לב חדם ומהור ואנו מרמזים בזה שלוקחין כום חרם לברכת אירוסין ולוקחין לברכת ניבוהין כום אחר כסף או זכוכית ולאחר כל ז' ברכות שוברין הכום חרם כי הקידושין רחבונים נתבטלו לגמרי ואין תקנה כמה שכחוב בני ליון היקרים איכה נחשבו לנבלי חרש אבל קידושין שניים יהיו קיימים עם נישואין וזכוכים חוכו כברו שלא ימשול בנו היצר הרע כלל כדכחיב אעביר מהאכין ולכן אין בוברין כוס ברפות והרפים שנה פכר שמה יישור בני אל האע ברכרכי וב מעפר מהאלך ולכן אין בוברין כוס ברכה מכואין שזה יהיה קיים רק כוס הרס שוברין כאמור כן נראה לי הפי' בד'מ. אבל ראיתי המהג שלוקהין בוס זכוכית לאירוסין ומ"מ יראה שאין שוברין אחר ז' ברכות. ויראה לשבור חהת החופה כוס אחו אחר אישור משור בלם ואין משום בל השהית כיון שעובין לרמז מוכר למען יחנו לב משא"כ בתואים בעושין של של בל השהית כיון שעובין לרמז מוכר למען יחנו לב משא"כ בתואים בעושין של האור משל השהית כיון שעובין לרמז מוכר למען יחנו לב משא"כ בתואים בעושין בל השהית כיון שעובין לרמז מוכר למען יחנו לב משא"כ בתואים בעושין בל השהית כיון שעובין לרמז מוכר למען התו לב משא"כ בתואים בעושין בל השהית כיון היום בל השהית כיון של היום בל השהים בעושין בתוא בתואים בל השהית כיון של היום בל השהים בל הדים בל השהים בל השהים בל היון בל השהים בל השהים בל היום בל השהים בל השהים בל היום בל היום בל השהים בל החום בל השהים בל היום בל היום בל היום בל השהים בל היום בל השחום בל היום בל השחום בל היום בל בל היום בל בל היום בל בל היום בל היום בל היום בל היום בל היום בל בל היום בל היום בל היום בל בל בל בל בל ב להבחיל ולמעש השמחה ראוי ליקח קדירה שבורה חרש מחרכי החדמה לשבור) (והבן זה ובלבוש אה"ע ואנ"ו נוהגין בו יירוש למ"ש הר"ב וזהו מנהגם כו' כלומר אנו נוהגין בו פירוש למ"ש הר"ב וזהו מנהגם כו' כלומר אנו נוהגין בלי חרש לא כום זכוכית והבן: (ה) הרתן וכלה עש"ז ועמ"א בזה אות י': (ו) אבל של גדול עש"ז להשחמש בכלי קודש י"ל לב ב"ד מחנה עליהם וי"ל כ"ז שהוא שימוש לס"ח אין ראוי להניח בראש הכלה ול"ע בזה וע"ח"ר אות ח" ובקנ"ד ס"ו אות י"ד ועמ"א שם אות י"ו משמע כל שהחנה בפי" מהני תנאי ובמקום שעיבין הימומא מיוחדת גדול עם כסף לכלה ל"ע ובא"ר כחב דסומכין על הפוסקים

של מזוה שרי לפרכם הנס וכן בדוד מכרכר בכל עוז שמחח מצוה אבל שאין מצוה אסור ובגלות אף שמחח מצוה אסור למלא פיו שחוק ועיין פרישה מה שהקשה על הלבוש בזה :

תקבא (א) ערי יהודה עט"ז עב"י וכ"ח וא"ר ופסוק הוא בירמיה מ"א פסוק ה" ומגולחי זהן הייני ביישברים כי בתער לא ישברו ה"ו על הרבה לאיון ומכאן הוכחה מנולה **סדרבה הבחיסו זקנם לניוול בפביל הורבן הבית לא כאותן באומרים בגיליה הזקן הוא תאר להם:**

הלכות תענית

תקסב (א) וְכַן עפ"ו מסיק דדילג ב' חיבות לום תעניתי או תעניתנו כיון דנרוב הפוסקים לא הוי מענית נמגא בקרן בחפלתו וכ'כ באית ה' מבמע אף בלא קבלו במנחה וגם מענית שעות יאמר ענגן בדילוג ב' חיבות ומבמע דעוב יותר לומר אחר התפלה באלקי כלור מלהפסיק בשומע חפלה דלרוב הפוסקים הוי הפסקה שלא לצורך וייל והנה בעבי"ח שמקשנין חשנית בשית עד אחר מנחה גדולה וכדומה יראה דאסיר לחכול עד שיתפלל מחלה כמו חתן בס"ב עמ"א ב' והוא מחפ"ד סימן קנ"ז אמנם לכאורה זה למ"ד דיאמר צום תעניחנו דלא יהיה בקרן בחפלה אחר בכבר אכל מבא"ב אם דולג ב' חיבות אפשר דיכול לאכון אחר הצוח בלא חפלח מנחה ואח"כ כשמתפלל עם הציבור מנחה יאמר עננו ביום צרה אף באכל כיון דאין מזכיר לום העניסנו אם החנה בכך לאחר הלוח יאכל אי כוונחו כך היה)(וליע כעם וע' חה"ד קל"ז וחי"ה במ"א יבואר עוד. ובש"ז ב' מזה: (ב) שאין עש"ז מבמע)(וצ'ש כעת וע" קהד קנ דותי הבת חיבות עדי זכם דב מוה. נכן בההן עם יהמנות דעתו ז'ל החידנה אע"ג אוחן במתענים רק ב' או ג'י בעבי'ח אין לקבלם במנקה בלפניו רי נוהגים מעולם כך ומש"ח ח'ל והשלים ג"כ אף כה'ג כיוו דנהגו כך היי כמו שמתענים כל עבי'ת ומ'ש כאלו הי' שאין רולה להשלים היינו מחמת קושיא שהקשה אח'כ משיב דאם הם משים שלא מקובלים ועומדים לריך להשלים אלא הפירוש בשור שאין רגילות כלומר בכוונה הם עושים שלא מקובלים ועומדים לריך להשלים אלא הפירוש בשור שאין רגילות כלומר בכוונה הם עושים שלא מקובלים ועומדים לריך להבלים אלא הפירוש בפור באין רגילות כלומר בכוונה הם עובים שלא לקבל רק לערא בעלמא א'כ אין חילוק בין כל י' ימי חשובה או רק ב' או ג'י. אבל בתה"ד סי' קמ"ו פירש ביתבה וע"א פירא בעימן באח"א ובמ"א ואי"ה שם יבואר: (ג) מו"ז בתמוז עמ"ז בתה"ד סי' קמ"ו כתב דתרתי פעמי בעיק בעש"ח דאין משלימין א' שאין רגילות לקבלם רק מקובלים ועומדים ממנסג וגם י"ל לצעורי מכוון ומב"ה ממטענה ב' או ג"י לריך לקבל דלאו מנהגה הוא וממילא זכוך להשלים וה"ה מ"ז חמוז אציג דאין רגילות לקבלם מ"מ לש לעורי עו מב"ה משלים ומ"ז בתמוז ועל זה קשה מתעניה ב"ד א' הדער העובר על זה דעל החורבן לא ביו כמורה בישר ברות מו של החורבן לא ביותר במנרה מהרגיני ומותבה בדרות וני" אל אי הדברת הי"ד מ" אל הדברת הוא או המורך המהרב הברות וויותר המורה הברות ווי" אל הדברת הברות הברות וויי אל הדברת הברות הברות וויים ביותר המורה הברות וויים אל היותר המורה הברות וויים בתחוז הברות וויים אל הדברת הברות הברות הברות הברות הברות וויים אלה הדברת הברות קוביה דודהי ת'ב נדחה ליום ה' ה'ל קבלת תענית במנחה ומקובליו ועומדין דברים וע' ב' כיון דא"ל לקבל א"כ הוא רק פעם לער למודיה ואיך הקילו שם מפני בי"ם שלהם היה הא קיי"ל בצלה מגילת תענית ומוחר להתענות באיתן הימים ואי דליעורי מכוין הא צער לחוד לא מהני ע"כ חירן תרי גווני לער יש והתם הא לא כוונו כלל שיהא נחשב למענית בפ"ב ביום א" מהלים ל מירן חלי גווף לעני יש ההנם הח לח כוונו כלל שיהח לחשב לחשנית בסיב ביום ח רק לוכר בעלמא ולא לשם חענית כלל משא"כ כשמטין שיהא חענית ולצעוריה נפשיה אז י"ל בין עבר לעמיד . ובזה מתורץ מ"ש החום' בחענית שם ד"ה התם דהקשו דבטלה ושרי להחענית בי"ע האלו וחירץ דשבר דלא בעלה ואשור להחענות ולכן לא השלימו החענית וא"כ קשה מ"ש ביחת האלו בתקריע ס"ט בעל ברית כו' מראב"ל דהוא סובר לא בטלה ויהיה י"ט שלהם ואביר משא"כ בעל בריח ליח כאן י"ט מדבריהם ולכך פירש הט"ז דודאי החום שהקשו דבפלה היינו בבשלוה אחר החורבן ורשאים להתענות בהם כי ערבה כל במחה מסתמא ראב'ל היה כיון בצבוה חתר החורבן ולפנום להמשחת כים כי עורבה כל במתה מסות לקב ל כי במתה לחור לו ביתערה וישלים ומצוה קעביד אף שי"ל מדינא הואיל ודדהם מקילין כמו בעל ברים כי ומירצו דסובר ראב"צ לא בעלה ואסור להחענות אבל הע"ז פירש די"ל דבסל אלא דמדינא כיון דדהה וחיה י"ע שלהם א"ל להתענות כלל רק לנעורי לזכר בעלמא לא לשם תענית כלל וזה לא היה כאשר להם מעולם אף קודם החורבן לזכר בעלמא חענית בעות וממילא לא היה בכלל בינול דליהוי מצום לאדם גדול להתענות אח"כ ומש"ה לא השלימו וה"ש ההיא דחקר"ש ועדיין בעול דליהוי מצום לאדם גדול להתענות אח"כ ומש"ה לא השלימו וה"ש ההיא דחקר"ש ועדיין ביפול דניהוי מנוה נחדם גדול להסענות חח כ ומשיה לח השימו והיש הסיח זימקלים ומדיך ל"ע קלת. ובחום' ליינו החם לעטורי ולא ליינו מפלי שי"ע שלנו ייל עיפ זה קלח. ועמיח הקל"ט אות י"א וחקע"ב ס'ב ואי"ה שם יבואר. ועמיא וי' (: (ד) נע"ל סי' רמ'ט עש"ז ברב'יצ אות ג' אף שחל יח"ל פ"א בחול כשחל אח"כ בע"ש דעתו שלא יחענה עד ז"ה יע"ב: מות ג' אף שחל יח"ל פ"א בש"ח בש"ח בש"ח העות בלה ב' חיבות אלו לום תעניתנו בלה ב' חיבות אלו לום תעניתנו בלה ב' חיבות או בח"ח הוי כקבלה ואם אומר באלקי ללור בלה ב' חיבות אלו יוחר עוב יע"ב ומתפלל עש"ז בח"ח הוי כקבלה

כו' ויאמר בש'ת ביום לום תעניתנו נסתפקתי כאם יש עשרה בבית הכנסת שמחשנין מענית חלום ח'ו אם יאמרו ענינו בחורם

התפלה ברכה בפני עלמה ועסי' ת"ע' בתענית בכורים אין נכון דהוי פרהסיא בר"מ ניסן מבח"כ כאן ולריך עיון)(: (1) איבותי עש"ז עיין ביח יוסף וב"ח בסי' הקס"ח מזה ובגמ' מעניח י"ב יע"ש. ומה שכתב להרח"ש קודם לזה לא מהני היינו שא"י ידי נדרו ולא נחשב לתעניח ומכל מקום יראה לכ"ע זריך להחשנות דהוי כנדר ואפילו זמן רב קודם אם הייכ נחשב נחשנית ומכל מקום ילחה כל ע לריך להסטמת דהוי כנול ומפיטיזמן דל קודם מש אהיה במענית בזמן פלוני לריך לקיים נדרו ועמ"א אות י"ג דנכון להרהר בש"ח ואח"ל בחירו נלור יאמר בפה במקבל הענית יחיד למחר ועיין עטרת זקנים אות ה'. ומ"ש הענית יהיד בלא ליהוי ח"ל ומיהו אין ח"ל בבבל אלא ח"ב ומ"מ לכחחלה נכון לפרט חעלית יחיד וכחתם נמי אין נוהג בו כ"א אכילה ושתייה ועא"ר ועמ"א סי מקס"ג ועמ"ז שם לענין אם קבלו קידם מנחה אם לריך להתענות ואי"ה בם יבואר עוד : (ח) אם עש"ו האריך ומבמע לכאורה דהלכה כרא"ם בחשובה דלדקה לא מהני גמר בלבו ושאני חשנית דדמי לקרבן ממש וא"כ מ"ב הר'ב בהג"ה בח'מ ס'ח ורג'ח בי"ד סי'ג דהשיקר כסברה ראשונה דהרח"ש פסק כן בחשנית אין ראיה כמ'ש. ויראה לפ'ז אם הרהר בלבו להתענות איזה שעות לנעורי בעלמה בלא לפרום מציבור כעין מ'ש באות ג' י"ל לא הוי כקרבן והרהור בזה לאו כדיבור דמי וצ'ע גם בזה. הבל מהרי"ק ז'ל סובר דהרא"ש בהשובה שפוסק לדקה הרהיר לאו כדיבור דמי חולק אמ"ש בהענית כר'ת ומש"ה פוסק הרא"ש בהשובה דלדקה הרהור לאו כדיבור אבל העיקר כמ'ש בפסריי

הצופים עמיא ועא"ר אות ד' כל שקרע וראה קצת אף שלא ראה בפוב כשיגיע איצ לקרוע עוד. הא לכתחלה יש לו להפתין עד שיגיע לסקום צופים: (ד) שיגלה עמיא כי הלב בשמאל ע"ד מזה לענין אביו ואמו ושאר קרובים יע"ש: (ה) מאחה עמיא הם ידוע וייל דאף תפירה אחת מיושרת לא נע"ד מזה: (ו) ובא לירושלים עמ"א אם לא שיצא משם ואח"ב בא לאחר שלשים. וכשמשתחוה לפני מקום עודה ולקרוע יאמר מומור לאסף וברוך דיין אמת כי כל משפפיו צדק ואמת הצור תמים פעלו ואתה צדיק עא'ר ו'. ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן :

הלכות תענית

תקסב כתב עמיא הראה לשכ"ו אות יא וייב ושמ"ב (כצ"ל) ורצ"ם אות מי ואף בררבגן י"ל

מספיקא לא פקע קדושה דהוי כחוקת איסור וחנה קבלה צריך בשעת תפלת כנחה ל ביהיש נמי מהני קבלה עסי רליג ובמ"א זי משמע דיעבד זמן מנחה ביח"ש נמי יויח וא"כ דיעבד אם קבלו ביהיש ירח ואומר עננו וציע בזה: (א) בינונים עמ'א יראח מ'ם וצ'ל גדולים לא מהני בעינן פיו ולבו שוין עמ"ו כאן אות ח" וצ"ע. ועס" הקס"ח ס"א ואם אכל בתענית שעות שפירש אין מתפלל אח"ב עננו תה"ד ס"מן קנ"ו גבי חתן יע"ש ומיהו למ"ש המ"ו דלא יאמר צים העניתנו יל אול ואח"ב עננו ביום צרה דלא יהא שקרן בתפלה: והוף יודע ברמים דמיקל בתענית יחלד ה"ה ע"ם כן דאחר יציאה מבית הכנסת היינו מפלג המנחה חשיב תוספר "ם והשלמה אבל ער"ח וע"ח וכרומה כל שקיבל סתם "ל צריך להשלים: (ג) ש"ץ עמ"א ומשמע אף בש"ת אין אומר ש"ץ עננו ופשום הוא: (ד) שאין עמ"א דעתו ז"ל כל שקובע לו יום א" בשנח תמיד וכ"ש יום א" מליחית דהמנתנ שמתענין בו א"צ קבלה וכיון שכן א"ב השלמה דלכפיה ולא קיבל ומ"ש בתה"ד ב" או ג"י צריך קבלה היינו שאר ימים חוץ יום א" וגם זה לא קבע בכל שנה ועמ"ז אות ב": (ה) עד עמ"א צריך קבלה היינו שאר ימים חוץ יום א" ונו זה לא קבע בכל שנה ועמ"ז אות ב": (ה) עד עמ"א צריך עמ"א אחר "א שעות ורביע ומיהו השולם נוהנין אחר חצות ע"פ מנהגם והוי כאלו מיינו שלא קיבל עליו וגם לצעורי ב": (ז) התנה עמ"א עפ" תרכ"ד אם פ"א התענה והשלים אם בש"ע הענה הוה"ל בא"עת א"מ לשנה אחרת ומ"ש בשעת קבלת התענית ה"ה אם התנה מקום אמרינן רקבלה דאח"ב ארעת אותנא יוצ"ע מ"א עס" רמ"ם לכאורה הא קיבל ארת אומר שהוא איסבונים ודאי דעתו רק עד שיצא מבית הכנסת אלא קיבל עתה בנדר ש"צום ה"יום מחמת בדר ש"צום ה"ום סחסת שהיא איסטרו ודאי דעת (ד) תנית סום ביות תו הסנסת אלא קיבל עהה בגדר שיצום היום מחסת שהיא איסטרים ודאי דעתו רק עד שיצא מבית הכנסת אלא קיבל עהה בגדר שיצום היום ואפשר אפי חייב תענית בגדר מזמן רב נקיבל עתה בעיש ייל דיוצא ידי גדרו אם פירש עד אחר התפלה דזה היי השלמה תוספת שבת ומשיה א'ש דכפל המחבר ברמים וכאן וכתב כאן שקיבל עליו תענית סתם היינו מחמת גדר שכבר חייב אפ"ה אם פירש עד אחר התפלה יי"ח גדרו וצ"ע דרל דלא יצא יח נדרו . ואיזה באות מ' יבואר עוד: (מ) לא יצא עמ"א עא"ר אות ב' ולכאורה דרל דלא יצא יח נדרו . ואיזה באות מ' יבואר עוד: (מ) לא יצא עמ"א עא"ר אות ב' ולכאורה באמת יל דודאי ידי נדרו לא יצא אף שהתענה והשלים כל שלא קבל במנהת כמבואר וי"ל דמ"מ אם קבלו אח"כ אפי שלא להשלים צריך לשלם נדרו במה שקיבל עתה כמ"ש ס"א וצ"ע: (י) לנהוג עמ"א ואף לא קבלו כלל והתענה רק עד אחר חצות יאמר היחיד עננו ועם"ו אות ה': (יא) הוי קבלה עמ"א ואף לא קבלו כלל והתענה רק עד אחר חצות יאמר היחיד עננו ועם"ו אות ה': (יא) הוי קבלה עמ"א מ"ש מסרי תקנ"ז א"י מהו ועסר תקסיל הרהור קודם תפלת מנהה: (יב) בשעת עמ"א הל"
דאסור יל דספק הוי בתפלת ענגו או לנדר דא" מספק כל שקבלו אחר המנהה והב"ח כתב דכ"ו
שהוא יום אם שכר במנהה מקבלו אח"כ ועסי"א דאפר קיבל בלילה על כ"פ מחויב להתענות לקיים
נדרו: (יג) ומוב עמ"א וכ"כ המ"ז בשם רש"ל באית י" יע"ש: (יד) ואו עמ"א דמפרש מלת ואו
באוכל בלילה והמ"ז אית "א מפרש מלת ואו אם פירש שנם הלילה לא יאכל אפ"ה או ג"כ מתפלל ככל מנחה עננו: (מי) שלא עמ"א ועמ"ז רע בזה ולא היה הזמן גרמא לעין בזה כראוי: (מו) היי אסמכתא עמ"א שיש להחמיר ולהתענות כה"ג דתענית כצדקה ועמ"ז אית "ז ומ"ש שם: (יו) אם עיין מ"א דביעקב אמר אם יציל ה' אותי מצרה וכאן אשמעינן עוד דאף אם הצליח דרכו לא הוי אסמכתא ונפר בלבו ומקני וצריך להתענות ולא הוי אסמכתא . ועמ'ז י"ג :

תקסנ (א) דלא עמ"א העלה דאם הוציא בשפתיו אף שלא בשעת מנחה יום אי יומים קודם צריך להשלים נדרו אבל בהרהיר אם קודם מנחה א"צ להתענות ועס" תקסוח במ"א אות להשלים נדרו אבל בהרהיר אם קודם מנחה א"צ להתענות ועס" תקסוח במ"א אות י"א ובלבוש תצ"ב דעניית אמן מועיל דא"צ לקבל עוד והוי תענית מעליא לענין אמירת ענו וחשיב כקרבן אבל מ"ם הרשות בידו שלא להתענות דעניית אמן הוי רק בהרחור בלב שלא בשעת תפלת המנחה ידלא כנוהנין בשעה שמברך הש"ץ מ" שבירך בה"ב דאין ש"ם א"כמעם עינה אמן דמתירא דמהלבוש א"צ להתענות ואם רוצה להחמיר יתנה בלב שלא להתענות ולמה לא יענה אמן אחר מי

דלהלבוש א"צ להתענות ואם רוצה להחמיר יתנה בלב שלא להתענות ולמה לא יענה אמן אחר מי שכירך ועמיז וא"ה שם יבואר:

תקסד (א) אוכל עמיא בתענית חלום מאותן שצריך להתענות אם חלם בתחלת הלילה וניער
אח"כ אין לאכול עמי רפיח מ"ד בהניה יתענה חצי היום יע"ש: (ב) אבל עמ"א עב"י
מהרים ז"ל וכן י"ל בריף חכל תליא בשינת קבע אף תוך סעודה אמור בלא תנאי ובלא "שן רק
נתנכנם אף גמר סעודתו מותר בלא תנאי ועמ"ז אות ב' פסק לקולא בישן תוך הסעודה: (ג) וו"א
עמ"א ובתקפיא מ"ב בהנ"ה נוהנין לאצול בער"ה באשמורת ואצ תנאי כיון דנוהנין כך הוי כאלו התנה
עמ"א ובתקפיא מ"ב בהנ"ה נוהנין לאצול בער"ה באשמורת ואצ תנאי כיון דנוהנין כך הוי כאלו התנה
ומשמע ודאי אף פחות מרביעית כל שלא התנה אסור עמ"ז אי ו"ל דאח"ג קאמר דיאמר עננו
תקסה (א) בצים עציא מיש משות הרשביא ז"ל מימן כ"ה עמ"ז אי ו"ל דאח"ג קאמר דיאמר עננו
בלשון רבים אבל תעניתי יאמר לא לשון רבים ומ"ש קבל חלבי כלומר דלית שלא
להומיף כלל דאיך יעשה יאמר חלבינו שקרן ואמר בלשון יחיד משנה ממבע קי"ל דאין זה שינוי
וצ"ע ונמ"ז וא"ה שם יבואר עוד. ועד"מ הביא א"ר דיכול לומר תעניתנו כלומר כשיתפלל וכן עננו
פירש כשיתפללו יע"ש: (ב) לאחר עמ"א ו"ל לאחר תפלתו היינו שאחר שאומר ייו לרצון שכי

פי אז אומר קודם זה לא קודם אלקי נצור ועין לבוש. ומ"ש בלבוש שאין יחיד קובע ברכה לעצמו קשה לי דא"כ כשפיים שת יאמר וש"ק מא"ל והפעם דאין חייב להחזור תו הוי הפסק ועס" ק"ם במ"א אות זי זו מדיני שיק ולענון עננו ובא"ר שם דשיק ששכח יאמר בש"ת כיחיד ממש דלא ככ"א שם וכ"כ ע"ת אבל אם נזכר מד לאחר גמר רפאנו כתוב בסדורים שימיים בשתים היינו דלא הוי שיכה כ"כ והבן ע"תקמי: (ג) התענת הוה ע"מ"א ולוה "ל שכון המ"ז ג'כ באות ד" על הסור דפסק בתקע"ו ש"ץ שאין מתענה יכול לומר ביום התענית הוה הא יחיד א"א אף בלשון זה אף שאחרים מתעונות וויר בשוץ שלום האין ב"א בלומר ביום התענית הוה הא יחיד א"א אף בלשון זה אף שאחרים מתעונות וויר בשוץ שלום האין "ל"ג במותה עתיא ווימר מכינות בשונה שונות שינות שונות היו בא"ל במינות שינות שונות היו ביום התענית הוות מתונות וויר בשוץ שלום האין ב"א במותה עתיא ווימרי מכינות ביום המענית שונות שונות היו בשום שלום שונות שונות שונות מתונות וויר בשוץ שלום ביום המינות שונות שונות המינות שונות שונות שונות שלום במינות שונות שונות שונות במינות שונות שונות במינות שונות שלום במינות שונות שונות שונות במינות שונות שלום במינות במינות שלום במינות שונות שלום במינות במינות שלום במינות במינות במינות במינות שלום במינות במינו יפשק בתקעו שין שאין מתענה יכול לומר ביום התענית הזה הא יחיד א'א אף בלשון זה אף שאחרים מתענים ג'כ דש"ן שלית היא: (ד) כ"א במנחה עמ"א ועס" תקס"ב להר"ב בתענית שעות אימר עננו ומיהו כשרעתו להשלים א"צ לדלוג ב תיבות צום תעניתנו יהיה שקרן יעיש: (ה] דרך עמ"א בציבור הא יחיד יכול לומר האדרת כל השנה עד"מ. ושם נאמר ה"ה סליחות ליחיד אין מפסיק בתפלח בברכת סלח הא אח"כ יכול לומר סידות ועמ"א אית ו" כ"כ:. (ו) לומר עמ"א וכ"כ דיתיד אין להפסיק בתפלה בסליחות הא אח"כ יכול לומר הכל ועסי ס'ח במ'א א' פיוטים יחיד א"א באמצע ברכה היינו אף ביוצר אור ואהכה רבה רק אהר גמר התפלה יכול לומר הכל: (ז) להשתכח עמ"א משמע שמובר דמעשה בחול הוי שבת רא א' יע"ש ואבר רב יוסף אפר בשכת ואלומי מילתא אבל במ"ז ו" משמע בשבת היה וא"כ ליכא תענית מצוה בשבת עסי" רפ"ח ומ"ש

(ו) להשתכח עמ"א משמע שסובר דמנשה בחול הוי שבת "א א' ע"ש ואצר רב יוסף אפ" בשכת ואלומי מילתא אבל במזו משמע בשבת היה ואיב לדמא תענית מצוה בשבת עסי רב"ח ומ"ש יאסר אפר בשבת י"ל אי בחול מתפלל ואומר אין לי חשק ואיכסנים אני כו' משא"כ בשנת צריך יאסר אפר בשבת י"ל אי בחול מתפלל ואומר אין לי חשק ואיכסנים אני כו' משא"כ בשנת צריך למעום מידי משום עונג שבת אף בשר כ"ש פת חובה. ולמ"ש המ"א ו"ל משטע אף חסידות לימא והבן זה)(ועס" תקס"מ יום זה אין לוה ובשבת ע"כ מצוה אין בכך כלום ואף מדת חסידות לימא והבן זה)(ועס" תקס"מ ום זה אין לוה ובשבת ע"כ מצוה אין בכך כלום ואף מע"א ותפלח שלמה שיענה הקב"ה לכל העולם באו עשרה לאחר "ל"ת ואין מקבלון עס" תקס"מ לכל העולם באו עשרה לאחר ב"ל א גמר ברכה כר והבן: (ב) ויחל עמ"א ועא"ר משמע רהקורא והש"ץ א"א אותן פסוקים עם הקהל רק אה"כ כשסיימו הקהל אן קורא הש"ץ עם העולה בתורה ד"ק לא דרך בקשה וראי ליוהר השח"ץ ימת ון עד שסיימו כולם ואח"כ יתחיל לקרות ששמעו כולם מתורה ע סימן קמו ובמ"א שם השח"ץ ימתון עד שסיימו כולם ואח"כ יתחיל לקרות ששמעו כולם מתורה ע"מ שם: (ד) לרונג בענינו מקריאת התורה במנחה או שחרית שלא בב"ו וה ועמ"ש ש"א ועמ"ו מוה והכלל אם יש עשרה בב"ח שמתענין ומשלימין יש לקרות בתורה ואף לומר עננו בי"א ועם"ו ומול לרופא בסקום שיש מנהג כך ועמ"ז בוה. ועם"ש א"ה באות שאח"ו לענין יחיד המתכלל עם ביו וב"ש הע"ה ווא שיש שלשה בבית המכח שלא קיבל עליו התענית יעש וצ"ע ועין בב"ח כאן בשם אנודה משמע כל שש ש שלשה בבית המול במותה והתענה ול התעניה יוש ו"ע וע"ע ב"ח כאן בשם אנודה משמע כל מין ב"מ המול במות ההאל עם ביבר יום ה"ב ו"ל ב"ש יחיד שא"ץ ענינו עמ"א הקס"ב נ" ו"ב"ח תקס"ב ד"ל היו הוד שא"א ענינו בש"ת וכ"מ בשו"ת הרשב"א ז"ל סימן פ"א מ"ל מ"ל ב"ש התיד שא"א ענינו בש"ת וכ"מ בשו"ת הרשב"א ז"ל סימן פ"א מ"ל וא"ל מוש בב"ה ב"ב היה ב"א וש"ל מוש ב"א וש"ל מוש ב"א וש"ל מוש ב"א ו"ל מ"ל וא"ל משר בב"ה ב"א וש"ל מוש במ"ז וש"ל מים ב"א ו"ל מ"ל א"ל מ"ל ב"א אים ב"א ו"ל מ"ל הלא ואים ב"א ו"ל מ"ל הלא ואים ב"א ו"ל מ"ל הלא ואים ב"א ו"ל מ"ל הלא ואם ב"א ו"ל ו"ל מ"ל הלא ואם וכ"ו ו"ל מ"ל הלא ואם ב"א ו"ל ו"ל מ"ל הלא ואם ונו"ל מ"ל הלא ואם ה"ו ו"ל מ"ל הלא ואם ונו"ל ו"ל מ"ל הלא ואם ה"ו ו"ל"ל מ"ל הלא ואם ה"ל ו"ל מ"ל הלא ואם ונ"ל ו"ל מ"ל הלא ואם ונו"ל ה"ל הלא וה ב"א ול" שם בלשון השואל ילש זו בע אם אומר בשת הואם לשים בא"י שנמע תפלה ועכי קיא במ"א זי קובע ברכה בפ"ע אזד דיאמר אח"ב כיחיד בש"ת ומסיים רק בא"י שומע תפלה ועכי קיא במ"א וצ"ע: (ו) בברכת עמ"א וצ"ע קצת דפשימא דנכון לומר הסליחות אחר ח"י וי"ל קמ"ל דלא יאמר בש"ת כר': (ו) לא עמ"א דהמור סובר כן לכתחלה ומ"ם ברכה בפ"ע לא יאמר רק בש"ת ואפשר חתם בשתים עמ"ש באות ו": (ה) שאין עמ"א ועמ"ז ועא"ר אות ו"בס" קל"ה: (מ) יצא ע"מ"א ע"מ"א ועם׳ז בסי׳ קל״ה אות ה׳ דיצא מביה״כ כשאין כהן אחר: .(י) יעטדו עמ׳א ועא׳ר י׳ הא דיומא

דעיבא עתה בעו"ה אף ביומא דעיבא יעיש: (יא) חוץ עמ"א ואומרים אויא שים שלום בת"צ ואם אין עשרה בביח"כ אין לומר ומיהו חשש ברכה ליכא בזה: תקסז (א) יכול עמ"א ברכות י"ד א' ברש"י ועמ"ז מ"ש בזה ומ"ש בי"ד רל"ח ס"א חצי שיעור אסור ואין מלקות דלא יאכל ודאי לאו אכילה עד שיאמר שלא אמעום יעיש ומיהו כאן בכיש

ואין מלקות דלא יאכל ודאי לאו אכילה עד שיאמר שלא אמעום יע"ש ומיהו כאן בכ"ש שאוכל אמור והתם נמי דוקא אוכל כל שהוא הא מועם ופולמ אף אמר שלא אמעום אין לוקה ועמ"ש ב"ד גבי מעומת הכבד מועם ופולמ אי מ"ה או דרבנן וצ"ע! (כעת: (ב) רביעית עמ"א בב" בשם בינו יהודה בינו יהודה בינו הודה בינו הודה בינו הודיקר בינו הודיקר כרש"י רביעית הלוג לכך: (ד) מעם עמ"א הנה "א אלו פליני בהרהי למ"ד בפ"א רביעית אמור רק מעם מעם ש"מ יותר מרביעית אסור אף מעם מעם שלא ישהה בנתיים כלל ומיהו י"א שיעור וכל היום מצמרף ע"ן כאן הוכחה ועם" ר"א ח"ש בברכה אחרונה בקאוו"ע יע"ש משא"כ למ"ד רביעית פ"א ו"ל כל היום שרי בכל פעם רביעית ואין מצמרפין וכמ"ש באות ה": (ה) ויש אום" עמ"א פירשתיו באות ד"ד הלול אז הובה: (ו) לא כשר עמ"א תה"ד קנ"ח ולא בשר הא איסורא ליכא משמע אף באות ד"ד בריון שאין מכוין להנאת מעימה לל וגם מ"א בעלבא הוא ע"אות ז" והקושיא חוקה לכאורה על המחבר ומ"לן הנאת מעומה כלבל ונם מ"א בעלבא הוא ע"אות ז" והקושיא חוקה לכאורה על המחבר ומ"לן זה וע"ל בריע שה בינות ימ"ב בניון מאן ביותר מרביעית לא הבינותי איזה חילוק יש שם בין ת"צ חוין ת"ב ווו"ץ ל"ב ווה"ב לתעות יהיד להמחבר ומ"לן זה וע"ל בנ"ש שה בנותו מ"ם בנהונו ג"ב משה מ"ש ת"צ מתענית יהיד להמחבר ומלן זה וע"ל בנ"ל ונה בא יבואו מ"ם בנהונו ג"ב משה מ"ש ת"צ מתענית יהיד להמחבר ומלן זה וע"ל בנ"ש בא יבואו מ"ם בנהונו ג"ב משה מ"ש ת"צ מתענית יהיד להמחבר ומלן זה וע"ל בנ"ב בשה ב"א מ"ל ונה ביצות מ"ב מתנית יהיד להמחבר מללן זה וע"ל בנ"ש במצו מ"ב בניונו ג"ב משה מ"ש ת"ב מתנית יהיד לתחבר מללן זה וע"ל בני בניות ב"ב ביון באין מוצר מנלן זה וע"ל בנים שא יבואו מים בנהונו ג"ב משה מ"ש ת"ב מתנית יהיד לתענית יחיד להמחבר ומנלן זה וע' לבוש שמא יבואו מים בגרונו ג"כ קשה מ"ש ת'צ מתענית יחיד אם לא ת'צ הכתוב יול חמיר מפי דוק . וע' מיא יוא שלא התירו רביעית בפ"א אלא מעם מעם : (ז) ואפילי עמ"א הה"ד קנוח שם ונים בין בו מעטים כר ולפ"ז מעימה מתכשיל ביותר מרביעית אסור במעימה כזה הנאה חשיב כאכילה עמ"ז ומ"א א' ולרש"י מעימת מלח או תכלין אפ"ה גרע תביר בשינות התהודום ב כאכיות עם דום איד זרשיי פעיפת פרח או תנדין אפה גרע ממים לרחוץ שאין מתכוין כלל למעימה: (ת) ומותר עמ"א ה"ה ת"ב קשיא אלא להר'ב ודאי אף כל ת"צ היה לאסור. והנה המעם דב צלול שיעורו ברביעות י"ל יותר א"א שלא יבלע מעם ובנוש אפשר שלא יבלע הלכך אין שיעור משאר אוכלין ע" לבוש ולמ"ד בכ"מ אסור ברביעית דהנאה כוו חשיב ה"ה באוכלין ללעום כן עיין אות ד" ה" ומיחוץ לובוען לאסור כל לעיסה בת"צ ועדיין יש נ"מ

בתענית יתיד וצ"ע : בתענית יתיד וצ"ע : תקסה (א) שכח עמ'א ראוי להיות הציון על ושכח אי דהיינו יום זה ויא'צ וכדומה דאין יכול ללות ולפרוע דמשלים ואסור לאכול יותר בו ביום ועלה קאמר ל'ד שונג אף מזיד משלים ולא יאכל יותר ול"ת זבח רשעים תועבה ויאכל יותר שלא יהא חומא נשכר אבל יום סתם רבותא אף שכח איבד תעניתו וצריך לצום יום אחר ויאכל היום ואף מזיד יאכל היום יותר ולא קנסינן ליח אף שקכלו במנחת עליו עמ"א אות ו' והנה המור כתב ביום סתם או יום זה (לשימתיה) ואכל איבד תעניתו ויאכל וישלים ביום אחר וביום ידוע יא"צ וכדומה שכח ואכל משלים ביום וע"ז כתב הכיח דמש"ה השמים ברישא שכח דאף מזיד יאכל בו ביום ולא קנסינן ליה אף קיבל במנחה ואף יום זה (לשימתיה) ובסיפא יום ידוע שכח אפשר מויד יאכל בו ביום דובח רשעים הועבה ואפשר דאורהא דמילתא נקם בסיפא וברישא י"ל דוקא מצמער הוא דלוה ופורע הא כלא מצמער לא ודוקא שכח . והמ"א פי' כן ע"ד עצמו ולמד כן עפ"י דרכו של הכ"ח לתרוצי מלת שכח והבן זה וצ"ע: (ב) כזית עם"א משמע ביום סתם ממש אם אכל פהות מכוית מתענה ומשלים וא"צ יום אחר ואסור לאכול היום יותר כיון שקבלו במנחה וביום ידוע ברישא השמים המהבר כזית לומר אפילו אכל מעודה במירה ואים ידוע ברישא השמים המהבר כזית לומר אפילו אכל מעודה במירה איבד וכבס" תקס"ו והמ"א סובר לכתחילה אסור הא דיעבד פחות מכוית תעניתו ודוקא מעם ופלם לא איבד וכבס" תקס"ו והמ"א סובר לכתחילה אסור הא דיעבד פחות מכוית לא איבד תעניתו ומש"ה נקפי כזית עאר אית ב' ועישב' (ג) וחייב עם"א בנדר ב' ימים רצופים מתם ואח"כ קבל במנחה ושכח ואכל בלילה חייב לצום ב"י אחרים הא יום זה כהיג ושכח משלים: (ד) ויש עמ"א בתה"ד ס" קנ"ו ומשמע דספוקי מספקא לן אי יום זה יכול ללות ולפרוע או לא יכול ללות ולפרוע עו לא יכול ללות ולפרוע ועבדינן בתרוייהו לחומרא וצריך להשלים אותו יום דשמא יום זה א"י ללות ומתענה למבר ב"ום סתם וד" יום אחר ממא הלכה דיכול ללות אף ביום זה א"כ צריך להתענות תענית אחר כמו ביום סתם וד" ועב"ח והבן . ובתה"ד כתב והמדקדקין וכ"כ בלבוש וברם"א השמים והנה בהזיד "ל מחטירין ובשונג ייל אם רוצה א"צ יום אחר ואם לבו נוקפו ייתנה לכפרה אם ווא ב"ם בשונג יש מחטירין ובשונג ייל אם רוצה א"צ וים מחר ווא א"ד ביום התעניתו אף ביום זה ו"ל אם רוצה א"ב וים מחל ותניתו אף ביום זה ו"ל אם רוצה א"ב וים מתם לוה ופורע אף באין ווצר מתון קצת מע"ה שהוא רגיל והיינו אם דרכו לאכול בד" יכתין עד ה" ועס" תכנ"ב במ"ז : מ"מ" ל"ל מתוך קצת מע"ה שהוא רגיל והיינו אם דרכו לאכול בד" יכתין עד ה" ועס" הכרב הוי יום מתם והו הורר הוי מבלה הוי יום מתם ווה להור הוים מהבר הוי יום מתם ווה לא מ"א ל"מ הרהר אף קבלו בפירוש במנחה הואיל ותחלה לא קבע בשעת הנדר הוי יום מתם (ב) כוית עם"א משמע ביום סתם ממש אם אכל פחות מכוית מתענה ומשלים ואיצ יום אחר ואסור (י) לא עמ"א לים הרהר אף קבלו בפירוש בפנחה הואיל ותחלה לא קבע בשעת הגדר הוי יום סתם עסי? תקס"ב אכל לא גדר כלל וקבל תענית בפנחה הוי יום זה ואיי ללות ואם הרהר בפנחה ציע דייל הוי מ"ם דשמא הלכה יום זה גפי לוה ופורע ושמא הרהור לאו כלום עםי תקס"א וע" אות די כאן וצ'ע: (ו) ב' וה' עמ'א עם"ו ועא'ר אות ד': (ח) אפילו עמ"א אף שהם מיוהדים יהוי כיום זה

מחל עסי לנ"ד וקי"ד מזה : (ג) שמא עס"ז ומסיים אם דולג ב' תיבות בנום תעניתנו רשאי לומר יהיד אף בשהרית ולא בקרן כיון דדולג ועסי׳ הקס״ב בענינו בקענית יחיד בלא קיבל או לא שקעה המה דולג ג׳כ ב' תיבות ורשאי לעשות כן דבאם שכח לומר ענינו יש נוסחא שאומר בחלקי נלור בדילוג ב' תיבות חלו ומיהו אנן אומרים בלום תעניתנו אם נזכר בחלקי שחומר בחלקי נלור בדילוג ב' חיבות אלו ומיהו אנן אומרים בלום תעניתנו אם נזכר בהלקי נלור ואי׳ה במ'א יבואר עוד: (ד) וגבוצא עש"ז דהש"ץ שלוחו של כל ישראל שפיר אומר בלום מעניתנו והיינו שאין שקרן בחשלתו אפילו לא יוכל להתענות אבל מ"ש ממקש"ז ס"ה החם אומר בלום החענית הזה לא תעניתנו והמהבר פסק שאין מתפלל כלל ועמ"א שם אות' בס אות' ול'ע. ועמ"א כאוא ג' א"ש וביבולר אי׳ה שם: (ה) אין עש"ז ועמ"א אות ו' ועא"ר בס הניא ושל" קכ"ו דבעשי"ת נמי אין יהיד אומר י'ג מדות דלא כמנהגים ועמ"ש בהל' ר"ה מזה: בפרהנית עש"ז ועמ"א אות ז' ובא'ר אות ה' יע"ש ובמקום שיש לחוש ללעז אין לאכול בפרהנית בעוד המון עם כגון שנית בביב ליכול פינסיתיו בעוד" במי"א: ביואל לרבי יהושע בשבה ליכול פינסיתיו במי"א:

תקסו (א) העונה עט"ז ועמ"א פי"ל העונה בעת לרה ועא"ר תקס"ה ג' ביהיד בפ"ת יאמר בכל לרה ולוקה כי אחה שומע כו' יע"ש ועהי' קי"ע בש"ן אם אומר בש"ח יסיים בשחים והוא א' יע"ש במ"א : (ב) ואם שכח עע"ז דש"ן שבכח עננו אף בש"ח יאמר אותה בשתים והות חי יעיש בתיח: (ב) ואם שכח עש"ז דש"ן שבכח עונו אף בש"ח יאתר אתר התפלה ברכה בפ"ע וכ"כ המ"א בקי"ע אות ז' ואף יחיד שבכח י"ל אחר יהיו לרצון אתרי פי יעסי׳ הקס׳ה בת"א אות ב' ליבור אומרים ברכה בפ"ע אחר המברך את עמו יבראל בשלום ולא הוו שלא כסדר (כמו אחר רפאמו) דכבר סיימו הפלחם: (ג) בלבד עש"ז ועא"ר ג' בשם מי"ע ומנהג כרמ"א בהענית שנוזרין לפעמים בעיר ובתדינה א' שאין דוחין פ' השבוע אבל ך' מיין קריון במד בבה שנוחגין שלא להשלים מעיר ון בער בבה שנוחגין שלא להשלים הסענית רק עד השרם בילאו מבית הכנסת עסי׳ רמ"ט ובזה הבינון ופבלו עליהם כן . צ"ע התנונן את המער בילאו מבית הכנסת עסי׳ רמ"ט ובזה הבינון ופבלו עליהם כן . צ"ע המענית את בו עד ברולה ברולה ב"בוינון אות המערים ברולה ב"ל מור אות ברולה ברולה ברולה ב"ל מור אות ברולה ברולה ברולה ב"ל מור אות ברולה ברולה ברולה ברולה ב"ל מור אות ברולה ברולה ברולה ברולה ב"ל ברולה ברו בענינו חיך יעבו וגם בקריחת התורה בליבור ועבי' תקס'ב מ"ח וב' ומ"ש בם ועיין עוד לקמן מזה מ"א סי' חק'פ ואי"ה בם יבואר עוד ועא"ר דים ליחן לדקה במנחה אגרא דתעניתא לקתן מהם מל של מקל קהלות להכריז ליתן כופר נפש ומ"ח יראה לעשות כן שלא בהזרת ש"ן התפלה כי מבלבלין ולריך לשמוע להש"ן גם בב' וה' הגבאין הולכים במעות קערה כ"פ ם ל המפנה כי מכנפרן זנרן לעות החורה דחקנת עזרא הוא ומבלבלון רק לאחר קריאת הסים ונכון הוא : (ד) ריש עש"ז ומנהג עתה לומר ענינו כה"ג וכן קורין ויחל ועיין אות הס"ה ונכון הוא : (ד) ריש עש"ז ומנהג עתה לומר ענינו כה"ג וכן קורין ויחל ועיין אות שאח"ז ואי"ה שם יבואר לענין עניע וקריאת ויחל : (ה) ריש פוהגים עש"ז לענין ער"ח שנוהגין להוציא ס"ת במנחה לקרות ויחל ולטנין עננו משמע דיאמרו אם משלימין החענית ואם אין משלימין א"א טנינו ברכה בפ"ט ועסי' חקס"ב וקריאת ויחל צ"ע בזה אם אין משלימין אם קורין עשרה בבית הכנסת דוקא ולענין ויחל בשחרית כשחל התענית בב' וה' אע"פ שדוחין פרשת משבוע לית כאן ברכה לבעלה (דחקות עזרא לקרות ב' וה') אם כן די כשיש בשה בבית הכנסת קורין ויחל מה שאין כן במנחה לריך שיהא י' בבהכ"ג יע"ש וה"ה שחרים כשחל באגד"ו לריך י'

בבית הכנסת דוקת : תקסו (א) יכול עט"ז ברכות י"ד ומצ"ה במודר הנאה מחבביל אף פולט כ"ש אסור דנהנה ומה"ט י"ח בח"ל ואף למאן דמחיר מודה בזה ומחוס' שם משמע דפולע לית הנאה ומש"ה טועם א"ל ברכה ועפי' ר"י ואנן ס"ל דטועם ופולע הנאה מקרי וברכה א"ל לי"א שם אף בולט פחות מרבישית כיון דאינו רק פועם עמ"א בם אות ו' וביותר מרבישית אסור אף לפלוט דהנאה כזו חשיבא כאכילה ועב"ח או דא"א שלא יבלע קצת בגרונו והיינו למאן דמתיר רבישים בפ"א והמודר הנאה מחבשיל אסור לטעום אף לידע אם לריך מלה או חבלין ערש"י שם ועמ"א בר"י וכאן א' והבן. ומים כה"ג ל"ע וחומן "ל דאין חשיב הנאה ושרי במודר כה"ג עמ"א אוח ז'. והאומר אהא במענית למחר שלא אוכל ואשתה אפ"ה אחור בכ"ש לבלוע עי"ד

כל"ח והבן . ואי"ה במ"א יבואר עוד

תקסה (א) או עט"ו עסי' חקכ"ב בט"ו ג' ומ"ח ט"ו והט"ו שם וכאן לפיטמיה ולכן פסק גם כאן לקולא במקלת דאם אמר יום זה ומלפער הרבה ולם עד אחר שב נס כחן נקונת בתקנת דחם מנות יום יום ומופער הרבה ונם עם דחת שב ומחלה יתפלל מנחה גדולה ויחמר ענינו בלח ב' חיבות לום תעניתנו עסי' הקס"ב וילוה ויחענה ביום אחר ובפסק הנאינים שם בתקנ"ב סי' א' דבעע"ב נמי יעשה כן ומתענה יום אחר והיינו בנדר ב"ה של כל הבנה דודאי א"א ללוח כ"א יום אחר משא"כ נדר עשרה ימים ב' או ה' וכדומה אז אין לוה יום אחר מבל לוה ב' או ה' אחר וכמ"ש אח"כ . ועיין בתה"ד ער"ם בשם משובת הרא"ם שני וחמיבי בעס"ב ילוה היינו יום ב' אחר וכן במ"ש שם ב' ה' חלי שנה אין לוה דיומי דרחמי אינון ולא מצי גלוסן היינו ליום אחר מימי השבוע בחצי שנה הא יום ב' אחר מצי ללוח יע'ש . ועמ"א אות ז' ואי"ה שם יבואר עוד : (ב) **וע**"ל סימן רפ"ח בט"ז ומ"א אות ג' ועיין לקמן סעיף י"א ומ"א אות כ"ב ואי"ה שם יבואר עוד. ועא"ר אות י"ב וי"ל בין חייבי הטאם או מלקות לזה: (ג) באדר השני עט"ז ועמ"א אות ך" בזה אי"ה שם יבואר עוד : הפחם חו מנקוח מדה: (ג) באדך השני עמיז ועמים חוח ךי כזה חיה שם יבוחר עוד:

(ד) נרא עמ"ז דעחו ז"ל כחן ובי"ד ח"ב אות מ" דלעולם היח"ל אף בשנה רחשונה ביום המיחה

נפוסק אח"כ אבילות לאחר היח"ל אף בהיה הקבורה מרוחק ממיחה כמה ימים דמיד אחר

יב"ח ממיחה משלים האבילות לגמרי אבל דעת הש"ך בם אות יו"ד ובנה"ך דידאי אבילות אין

מפסיק כק אחר יב"ח מיום הקבורה לא מיום המיחה הלכך אם מרוחק יום הקבורה מיום

המיחה ב" או ג"י בהכרח בשנה ראשונה יתענה ביום הקבורה דאבילות יב"ח מתחיל מקבורה

המיחה ב" או ג"י בהכרח בשנה מיד אבילות גם להתענות ולנהוג אבילות אחר כך אין לעשוח לכך

ואם יתענה ביום מיחה יפסיק מיד אבילות גם להתענות ולנהוג אבילות אחר כך אין לעשוח לכך בהכרת מתעוה בשנה ח' ביום קבורה ומשם וחילך ביום המיתה משח'כ כשמת היום ונקבר למהר אף בשנה ראשונה מחענה ביום המיחה וכוסק אבילות ביום יאהר צייע דעכ"פ נשלם יב"ח וז"ש בהה"ד רל"ב וגם נ"א כו" טעמא יהיב למלתיה מש"ה נוהגין העולם לנהוג אכילות ביום יה' ל דלפעמים ושכיח קלח שמח היום סמוך לביה'ש ונקבר ביום באחריו ואם יפסיק אבילות ביה' ל עדיון לא שלמו יב'ח בשלימות כי אבילות יב'ת מונין ג'כ מקבורה כמו אבילות אבילות ביא"ל עדיין לא שלמו יב"ח בשלימות כי אבילות יב"ח מונין ג"כ מקבורה כמו אבילות ביא ב"ד בע"ה ומב"ה ל"פ שנהנו הבילות ביום יא"ל. ולפ"ז ילוור ב" אחים א" היה אלל הממקה ושלחו המת לעיר אחרת להקבר שם ואת ב"ד המקום קבורה ונודע לו שם דאת הא" מתחול אבילות מיד כבס" שע"ה ס"א והב" מקבורה שנודע לו שם והיה בין מיתה לקבורה ב"ד שהים ב"ד היה בין מיתה לקבורה ב"ד בובה א" מתענה בשנה א" יא"ל ביום מיתה והב" מיום קבורה יע"ש הישב. אבל המ"ז ז"ל בום מיתה והב"ח מקבורה וו"ד לאבילות ז"ז ול" הלכך שביה א" מתענה ביום מיתה ונשלם אבילות וב"ח ג"כ. ומ"ש התה"ד ונ"מ כי אפשר ג"כ קלת שעם יהיב דלפעמים מת היים וכקבר למחר נוחגין ביא"ל אבילות כיון דאתמול נשלם יב"ח ממשק וא"ל ג"כ ונמדך עד יום הקבורה אבל אם היה הפסק בין יא"ל לקבורה דודאי נפסק מעום המיחה מיד. ובתה"ד ביאד לפבילות משלח אחר היא"ל דלודדיה אבילות יב"ח נבסק מיום המיחה מיד. ובתה"ד כתוב דאבילות לעולם מיום קבורה מנינן וכ"ה ב"ד ב"ד ב"ו בס"ד הבימיש בכוונה לעול"ם ומ"מ מפרשו דרצו לפחנה מיום המיחה מבורה וביום אתרול נשלם ולפעמים מת היום אבילת ביא"ל לכיו שיהם אבילת בשלם ולפעמים מת היום אבילת ביא"ל לכיו שיהם אבילה ביא"ל הכונה לעולם ומ"מ מפרשו ביה אם אבילת ביא"ל לכיו שיהם אבילת בעולם מיום קבורה וביום אתרול נשלם ולפעמים מת היום אבילות ביא"ל כדי שיהא חבילות נעולם מיום קבורה וביום אחרול נשלם ולפעמים מת היום ננקבר למהר כאמור אבל אם רחוק צ' וצ'י נפסק אחר יב"ח והבן. ומ"ש לענין שנה שלימה או חסירה אי"ה יבואר במ"א ך': (ה) וכן עש"ז עס" מקנ"ט ס"ט ה"ה כאן ביא"ל אם נולד לו בן נברית מולה ביא"ל דאין מתענה אי אם יכלה מתענה עד מ"ג ועסי' מקנ"א אות י"ב המס לענין (פרי סגדים ח"ג) ב Pri Megodym Tom III. 20

ואם"ה מותרין לאכול זגם א"ד תענית אחר כה"ג כי נותנין לאכול בסעורת מצוה כה"ג: (מ) מצוח עמ"א ועס" תקס"ב ופי שנותגין בפ"ג א"ב ה"ה סעורת מצוה יע"ש כן והעושין סעורה בלילה אין לאכול ביום וע" אות יי ויא ואי"ה שם יבואר עוד: (י) כי עם"א מ"ש ב"ב מותרים מיד די"ם שלהם לאכול ביום וע" אות ז' ועס" רכ"מ במ"א אות ה" מילה שלא בזמנה זמנה הוי לענין זה משא"כ פדיון הבן ההן הוא עא"ר אות ז' ועס" רמ"ם במ"א אות ה' מ"לה שלא בומנה זמנה הוי לענין זה משא"כ פדיון הבן כה"ג ועס" תקניא ומ"ם סעודת מצוה הוי אף פ"ה שלא בומנה: (יא) ואם עמ"א הביא פירוש לבוש בזה דאם קיבל במנחה צריך להתענות ודוקא בעניית אמן שרי לאכול על סעודת מצוה אבל המ"א פירד ימי ביהד דאף קיבל במנחה שרי כל שמתענה אדעתא דמנהגא אבל אם מתענה רק יום א" בירד ימי התשובה וקכלו במנחה שאז צריך קבלה תו אין מתענה ע"ד המנהג ומלת או צ"ל אז: (יב) יכול התשובה וקלא ומא"ר אות ם ובשליד המשום הוי גדול וחצ"פיליש יע"ש: (יג) יכול עמ"א ואם אמר שמקבל ב"ב בימי הקיץ וכדומה פשימא שא"י לרחותם לימי החורף דהוי כיום זה: (יד) ששני עמ"א וצ"ע מ"ג א רשאי להביא להצאין יע"ש: (מ) מכח תשובה ומ"מ מוב יותר כ" עמ"א: (מו) המא מודה מ"ג א רשאי להביא להצאין יע"ש: (מ) מכח תשובה ומ"מ מוב יותר כ" עמ"א: (מו) המא מודה מיד צאת מבית הכנסת בליל שבת אף בעוד יום וארעתא דמנהנס קבלו עלייהו ע"ן מ" רמ"ם: מ"ג א"א"ר אות יא ששה ימים יכול להתקיים אבל לא יותר חםד לאברהם כמדומה נוהגין לאכול (יו) שלפני עמ"א ע"א"ר אות יא וב"ד רל"ג מן ב"א וב"ד רל"ג מן יב"ד רל"ד שם דיני הפרת גדרים וא"ה יבואר עוד לקמן בס" תקס"מ וס" תק"ע: (יות) שמי עמ"א וע"א הוך ב"מים הא שאר ימים שא"א וע"א הת מ"ז (יום) תענית חלום עמ"א ומשמע דוקא הגך "מים הא שאר ימים שא"א התון כניסן ול"ג בעומר ומ"א בו שבנית ובין וה"כ למוכית א"צ תענית לתעניתו ועמ"א התון כניסן ול"ג בעומר ומ"א בו שב שבועות ובין וה"ב בא" שמת אביו התכ"מ אות ר ורפ"ח מה ה. () באדר שני ע" מ"א מ"ש בשם מפר חסידים תש"ב בא" שמת ב"ב באדר ראשון והיה מתענה בשנם כי שמא אדר א" כשכם בפשוםה חשיב ומתענה הכ"ם אות רי ורפ"ח מיה: (כ) באדר שני ע" מ"א מ"ש בשם ספר חסידים תש"ב בא" שמת אביו באדר ראשון והיה מתענה בשנה פשומה בשבם כי שמא אדר א" כשבם בפשומה חשיב ומתענה ב"כ באדר ראשון והיה מתענה בשנה פשומה בשבם כי שמא אדר א" כשבם אדר א" הענה לשנה הבאה מיום נ"כ באדר כי אדד הוא ובסוף האות מ"ש ואם מת ב"ם בשבם דלית יום שלשים להודש העבר והוי ב"ם בשבם לשנה הבאה דו"א דאדר במקומו עומד אף במעוברת ובפשומה וההיא דם"ח מרת חסידות הא מדינא מתענה רק באדר כדאמרן וצ"ע: (כא) די עמ"א והנה אם תוציא המעות לצדקה אפשר הידא ידי צ"ע בשובב"ם כה"ג אם ארע בער"ח עולה ואין מתענין יום אחרי ע"ש. שנורו וחלקו עא"ר אות י"ו צ"ע בשובב"ם כה"ג אם ארע בער"ח עולה ואין מתענין יום אחרי ע"ש. "ביונרו וחלקו עא"ר אות י"ו צ"ע בשובב"ם כה"ג אם ארע בער"ח עולה ואין מתענין יום אחרי ע"ש. וצ'ל צ'ר מנהגם קבלו יע'ש וה'ה כשחל יום שאין אומרים תחנון אין מתענין יום אחר והכל תליא

במנהנ וכן כוונת הגורר: תקסם (א) ציבור עם א עב"י בשם הרא"ש בזה ועסי תקע"ה סיא ועמ"ש בפ"ו א' בגדרו צדקה ציבור והבריא פשיפא דאין חילוק בין יחיד לציבור וגיתנים לכולהו סעמים ואם מת למעם הר"ן ומ"ם ציבור פסורים דלב ב"ד מתנה ולהרא"ש אף בתענית כה"ג ישליסו אף קודם חצות יעיש: (ב) וה'ה עמ'א שם בתה'ד ר'פ שהעריב היום ביותר או לא חשו והשלימי וקראו בתורה והפטירו יעיש והנה ענינו ברכה בפ'ע וגם ברכה על התורה ומפטיר לכאורה כיון שקבלה בטעות היה א'כ אין זה תענית כלל וי'ל דס'ם ציבור שהתענו כה'צ יכולין לומר ענינו ברכה ולקרות בתורה

יים עסי ת'צ א' דהרחסן לא יאסר בחה"ם יים ומ"ם בלשון בני אדם מיקרי יים ובנדרים הולבין אחר לשון ב"א אי א'י כוונתו: (ו) עיה עמ"א דע"ה נקרא יים בלשון ב"א: (ו) והכי עמ"א ועש"ך יד רס"ו אות יא האריך לתרץ דברי המחבר יע"ש לחלק בין נדר כל ימיו ובין שנה א' יע"ש: (ח) אלא עמ"א כאן מתם ג"כ כדיעה א' בסתם בס"א אבל להרמב"ם ז"ל בדרבנן צריך היווק יותר משל תורה וא"צ התרה אף בנדר בכולל וכ"ש בשבועה. ועיד רלים סיו וש"ך אות ף: (דע מה שיש מהספק בנשבע לאכול בדי צומות וכדומה אי חיילא שבועה על דרבנן ש"ל בקום ועשה אין חייל אוד משום לאו דלא תמור והיינו משום סייג דלא ליגע באיסור תורה יש לא תסור משא"ל בוש"ך אות צ"א וה"ה בגוא והיילא שבועה עליה ועכ"פ צריך התרה ועש"ך שם ונמ"ז רכיו אות מ"ב וש"ך אות צ"א וה"ה בגוא והקל מוברי והקל הענית () והדברים ארוכים וצ"ע: (מ) דה"ה עמ"א מ"ש אף הרמב"ם טודה בזה היינו שהר"ם ז"ל כובר ר"ח וע"כ ד"ת כמ"ש ס"א ובשבועה בכולל חייל מ"ש אף הרמב"ם טודה בזה היינו שהר"ם ז"ל סובר ר"ח וע"ב "ת כמ"ש ס"א ובשבועה בכולל חייל ה"ע"ל "ל קרא עמ"א רש"י תענית י"א א' והיינו אותן עונות שיסורין מסרקין גומרין מירוק ע" חולין ומירוק אחר כר וע"ן שם י"ל אחר תמ"ש פועל יכול לחזור ברצי יום וגם עבר חולין ומירוק אחר כר וע"ו שם י"ל אחר תמ"ש פועל יכול לחזור ברצי יום וגם עבר שאין ת"ח בומן הוה לענין זה יש "ש משנים מ"ם יוצא בגרעון כסף וצ"ע באותן שא"י לחזור בר האבר עמ"א של"ג ה" כמ"ש המ"א אמאי גדרו ק"ם ומשמע, דוקא עבר כנצנו שנופו קנוי וכ"ש כבר האבר עמ"א של"ג ה" כמ"ש המ"א אמאי גדרו ק"ם ומשמע, דוקא עבר כנצנו שנופו קנוי וכ"ש מקולן דנראה בקומה שלו ב"ב שנה ע""ד רל"ג ורל"ג ורל"ג וול"ג ופ"ש אפילו קמן מאוד הא מספיקא מקילין דנראה בקומה שלו

כבר ויין אבל יא"ל יול דוקא מי שנולד לו בנו וי"ם שלו הוא אבל פנדק ומוהל יתפנו ביא"ל בלהם

בפר זיין חבל יחיל זיל דוקח מי שעולד לו בנו זיים שע הוח חבל סנדק ומוהל יתעט ביחיל בנהם ואפבר אם אין מוהל אחר בעור יעשה המצוה ויחלל על הסעודה אם הוא ביום ואיע כעם.

ובזה נראה דמתענה ולההיר נדרו אם נעשה אח"ב מוהל עייד בזה לענין נולד:

תקסמ (א) צריך -עפ"ז בי"ד ר"ל אם ההוה בפי א"ל הואי כפול יעיש ועיין לבוש כאן
והנה אף לא התחיל היהיד לההענות כלל רק קיבל עיו במיה הענית או לדקה
בשביל איזה הולי או זרה הן נענה קודם ביתחיל להתענות או מח כני לדיך לקיים נדרו ע"ש.
ומ"ש הע"ז חילק בין יחיד לציבור בליכור לב ב"ד מחנה אבל ביחיד דברים בבלב הין דברים עב" בזה בם יש עוד מעם דהין מפריהין על הליבור ולריך מעם מ"ש ביחיד דברים בבלב דברים וברבים הוי וסובר הע"ז מ"ש המחבר ליבור שנענו רבותה הוא אפ"ה קודם חלות יבלימו וכ"ש מת ולא נענו דפביטא קודם הלוח לא יבלימו ועמ"א ואי"ה בם יבואר עוד . וכנוירו יבלימו וכ"ש מח ולח נענו דפביטה קודם חלוח לא יבלימו ועמ"א ואי"ה בם יבואר עוד . וכנוירו רבים לדקה ג"כ י"א בין יחיד לניכור במח וכדומה דלב ב"ד מחנה ופטורים דעתם היה אם יחיה ויחיד לרוך ליחן לדקה כל שלא פירש ולעשם הרא"ש ז'ל משעם דניבור אומרים הלל בנפש שבעה כבטי חקע"ה ב"א א'כ בנדרו ללדקה ל"ש זה ולריכין ליחן אף מש החולה וכדומה וכ"ב מס חי אף לפעם המ"מ לריכין ליחן לדקה : (ב) דגודע עש"ז וה"ה נודע שככר מח קבלה בסעות היחה הה"ד ר"פ הן נהרפא א'ו מח וה"ה נדר לדקה כה"ג וכבר עברה נדר בשעות היה כה"ג : (ג) ששמעו עפ"ז קלח קבה דקודם חלוח לא ילויר כלל ולא יכלימו ולכדיכה במח נ"מ עיין אות א' ומיהו י"ל כת"ש הר"ב וה"ה דכ"ש הוא מיחד וי"ל דה"א הואל והמענו עד כמוך לערב וישות לא"ל שה"א שואל והמענו במוך לערב וישות לא"ל באורו עד הואל ומ"ל ב"ל הלא וה"ה שם יבואר פעד :

תקע (א) לשון עפ"ו ועי"ד רפ"ו בפ"ו אות ג' האכיך ושיין כאן פימן חי"ח וימים שא"א מהגון בהם כמ'ו אב ושבט וא'ח ובין ר'ח סיון ושבושות ובין יוה'כ לפוכות עש"כ

בי"ד רט"ו אות י"ת דדינם לענין זה כימים האכורים מדבריהם ולא לענין מיתב מענית למעניתי שמ"א חכ"ש ומוהו אם טעה והמענ' שלא בח"ח ליע אם לכיך לחיתב מענית למעניתו ביטים שאין אומרים ההנון . וט"ו באב אי הוי בכלל ו"ע שא"ר כאן וס"ם מק"ב והקע"ג במ"א א' משמע ה"ה ע"ו בשבע ועמ"א כאן ואייה שם יבואר טוד:

מכמע ה'ה פ'ו בשבפ ועמ"א כאן והיה כם יבואר עוד:

תקעא (א) בקרא עפ"ו ועמ"א א' בח"ה בשם של"ה ועיין לבוש מ"ש בנזיר שין גמרא
הענית י"א א' דמשני דמסאב נפשיה במיר פמא אבל דמחלק הא דמלער א"ש
בלא"ה וערש"י בחומש פ' נבא במדבר ז' שסוק ה' ח' י"א אע"פ בהביא חפא דמסאב נפשיה
לא פי' קדוש שליער דפשטיה דקרא אשער קאי ערא"ם ז"ל וקדוש שני שלא ישמא למחים דסמוך
ליה זכי ימוח כו' יע"ש ועיין בנמרא:
תקעג (א) אפילו עט"ז הנה פי מלח אפילו כו' ולא כפשוטו דד"ח י"ל דסובר ר"ח לאו
ר"א עס" הק"ע בר"א אות פ" ולא של לו הל בעו מדרים מרים בו מל בעומר
כו' ג"כ אין מתענה חק"ע בני וס"א מחשנה דלא ליהוי עדיפי מר"ח בלא ב"א בעומר
פיים ג"כ בשם נחלת שבעה וכ"ג כ"ו וסיים המיקל לא הפסיד בלא להתענות התן בל"ג בעומר
וימים שא"א תחנון . וי"ל שט"ו באב יחעל דוא ליהוי עדיף מר"ח אב דלא ס"ל לחלק בין
מידינא ובין מנהבל משל"כ להמ"א א"ש ו"ל דוקא בסמוך לו א"ב הואלו ל"ש בר"ח אב הופה
מדינא ליהוי עדיף וכי ותענית יא"ל עסי' חכ"ע בפ"ז אות ג' ותם"ח כ"ד דמים שא"א התנו דאפילו אנום ובוגג ולפעם מהילת עון י'ל מחענה ועיין אה'ע ה' יכום ול'ע בזה קס'ו כ'ז ומ'ד ס"ג כשכרותו של לוע בשניהם חין קונה אם לא דבהתן י'ל שאין דעתו מיושבת לחוד נמי

הין לקדם לכתחלה : תקעד (א) ממקום עמ"ז הנה ההולך ממקום במתעמן למקום שאין מתעמן או להיפיך היינו גזרו על צרה שלא חבא או מחמם חפובה להתענות בזה בייך אם היה שם בשעת קבלת התענית או לאו אבל אם קיבל הוא התענית עליו אף אין דעמו לחזור לריך לקיים נדרו . אבל התענית או לאו אבל אם קיבל הוא התענית עליו אף אין דעמו לחזור לריך לקיים נדרו . אבל מה שמתענין קהל א' מחמת גזרה בעברה כמו ך' סיון בפולין וכדומה אז איל קבלה כלל דת'ל חשיב ואז יש לו הדין ההולך ממקום למקום ונותנין הומרי המקום שילא משם אם דעתו לחזור ועמ"א אות ב' בלרה בעברה י"ל לש משתתף עם הציבור כה"ג ובא"ר משם אם דעתו לחזור ועמ"א אות ב' בלרה בעברה י"ל לש משתתף עם הציבור כה"ג ובא"ר אות ב' די"ל גם כה"ג הוי מבתקף עם הליבור. והנכנס לשיר ביום במחשנין בי הף בכבר הכל ושתה לא יאכל שוד עד הלילה א"ר אות ד'. וכל זה אם מלי מצפער נפשו אבל בהדם הלוש בזה ומיהו בפרהסיא ודאי לא: (ב) ואסור עצ"ז הנה י"ל פי" המוס" דלהביכי בניס יל בזה ומיהו בפרהסים ודתי לח: (ב) ואסור עצ"ז הנה י"ל פי" החום" דלהביכי כנים בלח קיים פו"ר שרי ויוכף אע"ג דלה קיים מדח הפידוח היה ומדרסבה החוכה וליוסף יולד במרם חבות בכות הרעב למה לן ש"מ לומר דעב"פ למי שקיים פו"ר אסור וכמ"ש הב"ח ז"ל דתי מותר לית כאן הסידוח דלית דרתי דאיסורא יע"ש (כי מלת חסד תוספת עמ"ג והיינו היכל דשייך זד איסור במקום א' חסיד עושה לו גדר וחוספת זהירות) והפ"ז ז"ל פירש דוקא השוכי בכים שאין לו כלל ברי הא מי שיש לו רק שלא קיים פו"ר זרכר ומקובה אין לשמש בשני רעבין וביים שבירה או לברי הא מי של או רק שלא קיים פו"ר דבר בל א' אף שלא קיים פו"ר. בנוקדם מ"ח מותר לב"נ ויוסף מדם חסידות ומדכתב קרא וללמוד לנו כו" משמע דמ"ה הסיר לשמע מסחו בשני רעבון ולחשוכי בנים שאין לו כלל אף מ"ה ליכא ויוסף מ"מ קודם מ"ח כיון שהיה לו כבר בנים כו"ר ועליר אות ה" כהב דכל שלא קיים פו"ר ברי בכלל השוכי בנים שהיה לו הוכי בכל השוכי בנים ב"ר בכל הדברי בוד על רש"י ז"ל נאני בדי בנים: להיות המיו אל נולו בדי בכל ז"ל נאני בדי בנים:

בגדולים ובקפנים עיין אות גי "ל דרשאין להתפלל על שניהם יחד דמים תפלה א' היא שהקב"ה יציל אותנו מהולאים: (יב) בכל עמיא ועםי תקס'ו ס'ב לענין קריאת התירה ועלח'ם. ע' רש"י פחים נ'ד ב' אין ת'צ בנבל ועיין סעיף יד. עמשל פיו מה' כלי מקדש לענין תענית בעיפ אחר חצות עיין פיא מה' תענית הביאו המעתיק:

תקען (א) ומונעים עמ'א ועיין במור שזה בארין הרים אבל במצולה שרוב נשמים קשים ויש סבנה בריביי המים והא צהה היא ומתפללון עלוה וכ"ה בלכוש והמחבר השמימו וצ"ע: (ב) נחפו עמ"א ועס" תקע"ה אות ה' כיון שא"א לגזור תמיד אין גזורין כלל יע"ש ועב"י נוסח תפלה מורכבת מן רי ישמעאל בן אלישע כ"ג ומן חנני המעגל ע"ע בכ" בשם הש"ת השב"ץ ז"ל: (ג) היחידים עמ"א וערסי תקע"א מי הנקרא חומא היושב בתענית ועסי תקע"ה י"ל דקמ"ל דלא מיחזי כיוהרא בזה: (ד) בענגו עמ"א וכן נוהנין ונ"ם משמע שראוי לומר אחר התפלה ענגו בדרך א"ב כםו שאומרים בעשית ולא ראיתי גוהגין כן:
תקער מיש המחבר כשם כו היא לשון הר"ם ז"ל פ"א תענית ה"ם ובהמ"ם משמע שמחייב מפסיקן כבס" תקע"ב ויחיד התחל אפ"ה אין מתענה בימים שאין מענין וצ"ע קצת דהיחידים מפסיקים י"ל בקיבל כך לא בעת צרתו דחייב הוא יע"ש: מפסיקים "ל בקיבל כך לא בעת צרתו דחייב הוא יע"ש: תכינו ה" אוריבה לרחובה והוצאת התיבה לרחובה והוצאת התיבה לרחובה הובה מ"א תענות ה" מ"א תנות ה" א וה שוצאן הציבור לחובה והוצאת התיבה לרחובה אמרינן שם כלי צנוע כו' : (ב) בשקים עמ"א ערש"י שם ציין בבהמה דמשער בהמה במשער בהמה אמרינן שם כלי צנוע כו' : (ב) בשקים עמ"א ערש"י שם ציין בבהמה דמשער בהמה

ולפאורה בר"ח י"א מ"ה אסור להתינות ועב"י וב"ח בזה וא"ב מ" שנוהג איסור בר"ח להתינות ועב"י וב"ח בזה וא"ב מ" שנוהג איסור בר"ח להתינות עב"ח בצרתו אסור אע"ג דמחויב מד"ם בעת צרה כ"ס" הקע"ח אפ"ה אסיר בר"ח ניסן כ"ש חתן עמ"א ועא"ה ובמ"ז כתבנו: (ב) התן עמ"א ועב"ח תירין כיון שבא צרה לכל ישראל בשבילם מתענין" ע"ש: (ג) מפני עמ"א ומ"מ יום כלו ביוה"כ. ובפסיק סלחתי כדבריך היינו דהזכיר פוקד עון אנות כי שיהא שמור לדורות ואין לך כל פקירה שלא יהא בי חטא העגל: (ד) בר במרחשון עמ"א ועא"ר וכמ"ז כתבנו מזה: (ה) בכ"ח בכסליו עמ"א וחתן בהנוכה בכ"ח בכסליו אין מתענה ועד"מ ועמ"א תקצ"ג אות ב": (ו) לא נודע עמ"א וכ"כ דמ"ז ו"ל אות א" ועצ"ר: (ז) בהי בשכם עמ"א ועב"ר ב"ח" בל" ב" ב" בארד עמ"א ועם"ר מקס"ד כיוף ז: (מ) בל ב" וה" עמ"א מ"ש ותימא כו' התוס ורש"י שבת קכ"מ ב' וכחובות נ" א". הנה תראה שבכיון כתב האדון ז"ל להיפוך כי לכאירה ברש"י שכת מכואר יותר אדם נדון בכל יום ובתוס" אין כ"כ ראיה די"ל כשבתי דינים יושבים למסה גם למעלה יש דין ומש"ה הוקשה להם קודם הקנת עורא אף שכשיש דין למסה אין כ"כ דין למעלה מברע וקברוג וב" וה" ב"ל מו אכל מתוס י"ל אדרבה כי בכל יום נדון אם יש תובע וקברוג וב" וה" ב"ד שלמעלה קבועין ורש"י חדא נקים דא"נ לאו קביעות מכ"מ נדון בכל יום אבל מתוס יש ראיה שלמעלה קבוען ורש"י חדא נקים דא"נ לאו קביעות מכ"מ נדון בל יום בל מתוס " שרא" מפיד דא"כ ל"ק קודם תקנת עורא דמא דיקא ב"ות ב"ד קבוע למעלה יהבן והקושיא בלילה מפיד דא"כ ל"ק קודם תקנת עורא דמא דיקא ב"ות ב"ד רחמנא דסייען עד כאן:

הרכות ראש השנה

תקבא (א) באשמורת עם"א משמע לכאורה די"ל כליחות בסיף חלילה מיד קודם אור הבוקר דנקטה (א) באשמורת עם א משמע לכאורה די ל כליחת בשן הייתר פון השמר אחרונה יממא הואך ועס" אי אות די לענין אשמורת ובא'ר שם גמרא דפריך סוף נשמר אחרונה יממא הוא יע"ש: (ב) מר"ח אלול עמ"א אף במקום שטהחילון סליהות כל אלול. וההלים האומרים כל אלול ג"כ א"ל רק אחר ר"ח עם יה"ר תחנינים. ומ"ש בענין תקיעה ומלת שלפני יוה"כ עיין לבוש בכ"ם אב עלה נמצא כלים בבוקר יוה"כ ט" יום ובתום' מרובה פ"ב א' ד"ה כדי משמע בשלשים באב עלה וורד ביות"כ לתר א' (אפשר ביוה"כ לעת ערב) יע"ש ותקעו שופר באותו פכם נשלשים באב עלה וורד ביות"כ להתר א' (אפשר ביוה"כ לעת ערב) יע"ש ותקעו שופר באותו פכם נשלשים "אותו ברב"ש וויינו מרכות הרמי שלה שלשים "אותו ברב"ש וויינו מרכות הרמי שלה בליו וויינו מרכות הרמי שלה שלשים "אותו ברב"ש וויינו מרכות הרמי שלה שלשים "אותו ברב"ש וויינו אותו ברב"ש וויינו מרכות הרמי שלה שלשים "אותו ברב"ש וויינו מרכות הרמי שלה שלשים "אותו ברב"ש וויינו מרכות הרמי שלה שלשים הרמי הרמים בל המוצדים הרמים בל המוצדים הרמים ביות הרמים ה באב עלה הירד ביוהר כלתי אי (אפשר ביוהר כלעת ערב) יעש התקעו שיפר באותו פעם בשלשים של אב יע"ש ובלבוש. זיש מתחילין ביום ב' דר"ח ספך תקעו בהודש שופר חדש שלם שלשים יום ב"ח אלול וב' ימים ר"ה ובער"ה אין תוקעין. ומ"ש המ"א די"ל השעם ביום ב' כמ"ש התוספות במרובה בשם מרדש מתחלין עתה מיום ב' דר"ח אלול לתקוע שהוא א' באלול זעיין מ"ב סי' ב' יע"ש. ועא"ד וכ"מ לפי מנהגו: (ג) שבוע עמ"א מי שמתענה ד' ימים אם מתענה בר"ה א"צ קודם ר"ה דק ג' או ב' ימים אם מתענה עמ"א מי שמתענה ד' ביקור הקרבן מומין בשניהם. ועס" תקס"ח אות "ד" וכ"ב ועס"י תקע"ד ס"נ. ועא"ר עוד מעם לד" ביקור הקרבן מומין ד"י ובר"ה נאמר ועשותם לא והקרבתם א"כ י"ל ומ"ב ו"ל וב"ב ועס" הקרבן מומין ב"ל בי "לפני "ה ואשרי מי שיכול.

תקעדה (א) וכל פט"ז משמע דמלמיד אט"פ שאין ח"ח ממש אפילו הכי חייב להמענות וקמ"ל דל"ח מה"ב יוהרא קמ"ל דאין זה יוהרא וממילא לריך להמענות והמ"א א' פיקש דוקא ח"ח ממש א"י לפטור עלמו וחלמיד לחוד לית ביה יוהרא ורשות אם רולה מהענה פירש דוקף ח"ח ממש א"י לפטור עלמו וחלמיד לחוד ליח ביה יוהרא ורשות אם רולה מהענה אבל שאר העם אף אם רלו לא דהוי יוהרא. ואף בזמן הזה דלית ח"ח מ"מ מהענין ואי"ה במ"א יבואר שוד : (ב) ומתחבגים עט"ז כל ח"ל קורין בשהריח ויחל עסיי מקס"ו בזה ולמנחה בה"ב לדידן דרשו ועיין לקמן . כת' הר"מ ז'ל פ"א מהל' תענית מ"ע לזעוק ולהריע בהזולרות הבילו המ"א ר"ם מקש"ז ותמה למה אין מוקעין היום יע"ש ועמ"ל בפרשת דרכים דרך מלוחיך שהסמ"ג לא הביא מזוה זו להקוע בעת הלרה יע"ש ובקרא (במדבר יו"ד בהעלוקך) כמיב בארלכם י"ל ח"ל לא ובא"י גופא כשאין בידינו י"ל לא ול"ע ועמ"מ פ"א מהל' תענית ומ"ל שם שהר"מ ז"ל לא ובאר שהיון בידינו י"ל לא ול"ע ועמ"מ פ"א מהל' חענית ומ"ל שם שהר"מ וע"ש בישר החינוך פרשת בהעלוקך למדהי קלת מתחלפים כמו בופר כ"ה ויובל ביום"כ יע"ש ועיין בספר החינוך פרשת בהעלוקר למדהי קלת ה" שהכונה להם א"ש שאר לרן כוונה גדולה בקרבן (ושלא יקריבהו רק לשמים לא לשום מול וככלב כמו שהורגלו מקודם לכן ועיין בר"א ז"ל ובאר כפרים עעם קרבות) וכן בעת לרם לרך כיוון גדול לה' והינו מי כלח בל מ"ע בה"ע באלה לשרה הוא או ממערכת השמים האדם מומר לכיך כיוון גדול לה' והינו מי כלשר להריע בהלולרות וכיון שהכוונה אחת מנה במ"ע א" כך לומר לריך התעורכות רב וליה לצטונו להריע בהלולרות וכיון שהכוונה אחת מנה במ"ע א" כך מומר לכיך התעורכות רב וליה לצטונו להריע בהלולרות וכיון שהכוונה אחת מנה במ"ע א" כך חומר לריך המעוררות רב ולזה נלטוינו להריע בהלולרות וכיון שהכוונה אחת מנה במ"ע א' כך י"ל קלת ושופר ר"ה ויובל ב' כוונות להם זה להירות חה לשכור לכינו ולשוב בתשובה ולזכור טקידת ילחק וחענית בהלולרות ושופר בר"ה מש"ה א"ש. ואי"ה במ"א בר"ס הקע"ו יבואר עוד (ג) עד עט"ז משמע כל שלעת ערב אחר ל"ה התחילו לירד גשמים אע"פ שעדיין לא אכלו נין של השמש כל שנשת שלב נותר לה התחינו לידד גשמים חשים שעדיין לה חללו ועודן בתעניתם שוב א'א הלל הגדול שהוא כ"ו כליה ועודא ואייה שם יבואר עוד: (ד) בליל עש"ז בתשובת הרשביא ז"ל הי' קנ"ב הביאו הב"י משמע בבבל דוקא באין מתענין מבליל יב מ"ש כאש בסעיף י' אין ח"ל בבבל ומש"ה לא התחיל התענית כ"א מעמוד השחר

הלפטי כנו ש כמן בטעף י תין מי כבבל ותם הי כם התהיל המענית כים מעמוד השחר הא בא" כה"ג באמלעות ואחרונות דתפסיקין מבעוד יום משמע אם ירדו בליל התענית אומרים הלל הגדול והמחבר לא משמע כך ול"ע כעת: תקפ (א) בט" בו עש"ז וכ"ה במ"א ובכאר הגולה ובא"ר אות הי וכלבו ובה"ג שבע" בשבת מת עזרא הכהן ונחמיה בן הכליה יע"ש . ועמ"א הנוסחא בענין תעניתים אלו ובא"ר אות ג' כתב במקום כ"ו ניהן ו"ג כ"ח . במקום כ"ח אייר י"ג כ"ט . י"ח אב י"ג י"ז וי"א גם י"ע אב . י"ז אלול י"ג בבעה באלול בבשי בחשרי ושביעי יע"ש . ו"א י"ז בחשרי יע"ש בבעה בחבון וי"ג בששי במקום כ"ח כסליו י"ג בבבעה וי"ג בחמיפי וי"ג בשמונה . ע"כ חין להחענות בכ"ח כסליו המוכה עיין סי' חקע'ג . ומקום חמישי בשבט י"ג בבמונה יע"ש. עיין לבוש ע"ו באב מהי מדבר בעש"ב חפרו ולנו בקבר למהר מי ביש בו ממש עמד ומי שהיה עמיד למוח חולעת יולא מטיבורו לחוך פיו ומח משמע שלא מח מיד לפעמים רק לאחר זמן מה ואולי יש בחדרש איכה כך ועיין הענית למ"ד ב' וכ"כ קכ"א א' ולעיל סימן קל"א לענין נ"א שא"נ בע"ו אב וע"ו שבט ועיין רשב"ם שם שכלו מתי מדבר וו"ע שחזר הדיבור למשה :

סליק הלכות תענית בריך רהמנא דסייען

הלכות ראש השנה

תקפא (א) בטור עם"ז ביום ראבון שבת אין שייך לחשבון עונות כלולב כמ"ש לקמן . ומהר"י די ליאון ז"ל תירן דבפרשת אמור כמיב סוכה וחגיגה בט"ו לחדש כי דרך הפסוק לומר למנין חודש במצוח זמניות ולמה שינה בלולב ואמר בלולב ולקחתם לכם ביום הראשון פרי כו' ולא אמר ולקחתם בט'ו פרי וכו' והט"ז ז"ל חירץ דמלח ראשון אין שייך כאן כלל כי יש ב' מיני מספר א' מספר המחובר אל המחואר ראשון שני שלישי ומספר מופשט מהמחואר כיים צ' מיני מספר ח' מספר המחובר חג המתוחר רחשון בני שנישי ומכפר מופשם מהמחחר החד בנים שלשה כו' וכלן לולב במדינה מ"ה רק יום ח' ה"כ היי למכחב ולקחתם ביום החד מכי כ' ושמחתם שבעת ימים לפני ה' במקדש אלא דרבא ראשון לחשבון עונות שיש שני אחריו בענין חשבון עונות ולתי' מהר"ז די ליחון ז"ל קשה הי הוי כתיב בע"ו להדש ולקחתם פרי כו' ושמתחם ז' ימים לא היי ידעילן במדינה יום א' עיין ריש לולב וערבה ולהט"ז א"ב ולכן הביא דברי מהכ"ז די ליחון ז"ל ג"כ . ומ"ש ויש שיים בייום כו' עב"ה ז"ל פירש ד' מנים מרלים על המים וגבעים לריכין למחילת עומת יע'ש והט"ז פירש לפי דרכו : ומ"ש בפי' המדרש והטור דער'ה מוזהר פליש ובעי'ת שליש וכיוה"כ שניש היינו ב' שלישים ראשונים רק העברה ותולין שלא לייסר ומיתה ה"ו כעין אשם תלוי וביה"כ מווחר כל הג' שלישים מחילה גמורה ונרמז בפשוק כי ביום הזה מכ"ל חטאמיכם אף ב' שלישים ראשונים נמחלו לגמרי משל למלך ב"ו שולח חיילוחיו לגבוח הזה מכי השחקים מן כי שלפים דושונים היו הלת אז מסיר החיילות והגבאים מהם מ"מ הובו ממדינה שסרחה וכשהם מפייסים אותו קלת אז מסיר החיילות והגבאים מהם מ"מ מתרחקים עדיין שלא לראות פני המלך עד שיפייסו לגמרי המלך ומקרבן כן אדם עובר עבירה מת החק ש פרין שנת יכוחות כני מתק שו שם של במנכני ואם עובה חשובה מעביר המפחית בורא מבחים ח"ו לגבות חובו ומייסרהו ומהסר ברנסהו ואם עובה חשובה מעביר המפחית מלפניו ועדיין עון עלמו אין נמחק ומרוחק מה" וא"י לבוא בלבוש בק ובגדים צואים וביוה"כ מנפניו יוצדיין עון עלמו הין נמחק ומרוחק מהי יותי לכות בלכום כק ובנדים לחים וכיום לפני ה' מציהרו כי עד עתם מטוהרין בשני החיילות ולבה השמים הבל מרוחקין עדיין מהקב"ה עד יום"ב ומוכה דיש כפרה קודם יום"כ בדרך העברה בער"ה וע"ת דהל"כ רק ביה"כ נמחל הכל בפיה מה קמ"ל קרה ביום הרחשון ולה כתב החד או ע"ו לומר רחשון להשבון שנוח פשיטה דכתיב ביום הזה יכפר הלה דלית יכפר העברה כמי בער"ה וע"ח לכן קמ"ל ביום הרחשון הה עקד עתה מחל לגמרי ביה"כ ומדכתיב לפני ה' מטהרו כו' וה"ש קושית הלבוש דמוכה דיש כפרה עד עתה מחל לגמרי ביה"כ ומדכתים לפני ה' מטהרו כו' וה"ש קושית הלבוש דמוכה דיש כפרה

מקודם כאמור וגם העור הולרך לבאר מהמדרש זה דבער ה כו' יש כפרה כאמור : (א) מר"ה אלול עט"ז ב"ק פ"ב א' בתום' שם ובחומש פ' יחרו וברא"ם ז"ל בפ' כי חשא ועמ"א אות ב' וחי"ה שם יבוחר עוד. וסליהות יחיד אומר אותם שחין נזכר בהם זכות י"ג מדות עםי׳ חקמיה בע"ז ה' ובמ"ח ו' שי"ל יחיד סליחות רק שלא להפסיק בתפלת י"ח . וא"ב י"ל אף

עבו׳ מקמ"ה בע"ז ה' ובמ"ח ו' שי"ל יחיד סליחות רק שלא להפסיק בתפלת י"ח . וא"כ י"ל אף

בנזכר י"ג מדות ידלג אותן היבות ועבו׳ חל'ב מסליחות ח"ל קבעו תבוע לרכים וע"ש:

(ב) ואם עט"ז ד' יחסרו ב' ר"ה שאין מתענים ואם חל יום א' שבת יש ב' שבחות ג'כ ד"י

וטלית יקה של אחר עסי' י"ד בט"ז ד' . וברכת החורה עסי' ז' אות ה' מישב קאת ובמ"א ז'

בס דנכון שלא לוחר ב"פ הברכות : (ג) בחרוצה לקהל עט"ז ושלא להתפלל בחזקה ועא"ר

ואריך לכוין שלא לוחר ב"פ הברכות : מי שלו שילא ומכוין בלא להיליאו הכל א"י . ואבל אם אין הגון

באור לכין להילה דאבל מתפלל לכאורה אבל על א'ו תוך יב"ח י"ל על באר קרובים בוין ממה

במו האין מעלה לא' יותר על חבירו ועבי' תר"ם אות ב' י"ל גדל פרע שכלים יום וביעור גערה

בי"ד יע"ב: (ד) ואין חוקעיי עש"ז שיין לבתש כ"כ ובמ"מ ומהרי"ל לערבב השען ביסבור כבר

בייד יע"ם בדין ואם בתכונות שנובינו להכנון וחברים אין מוהריי בי"ב דרונון לל השורה עבר יום הדין ואף במקומות שנוהגין לתקוע ערבית אין תוקעין בערב ר'ה דהיינו ליל השייך לכים הלול יש"ש: (ה) בובבסין עפ"ז ועב"ח דהם ילבש בנדים השוכים הפשר והמרו הין מפחד מדין ולכך ילבש לבינים מזכיר יום המיחה גםיהם יהיו השהיכם כשנים כשלג ילבינו יש"ש.

80

שחרית ראש חדש שאומרים הלל יעויין שם . ולילה ראשונה הנוכה ראומרים שהחיינו פשמע לכאורה שם דאין מתפלל מעריב וע' הל' חנוכה: (ז) כל היום עמ'א עא'ר י'ז ובר'מ בשם כל בי מתפלל ערבית אמש ויוצר ובשיע משמע אף מנחה אבל "ערבית היום כתב באיר דלא . ויאיר צייים דעת איר דהוא אסט ויוצר ובטיע משמל אף מנהה אבל עדבות היום כתב באדר דלא. וא"ר צייים דעת אזר דהוא
יהפלל כיון שמתעונה וקצת ראיה מתקפיה מזר. ואשרי ולמנצח אף אבל יאמר יע"ש. ובסי נ"ז
תפלה מי שירצה הקנה ! (ח) נוהגין למ"א ויחיד אומר עננו בש"ת מנהה עס" תקסיב במ"א אות
די וה". אבל הש"ץ אין אימר עננו בחזרת התפלה: (מ) ער"ה עמ"א התינוקות ל"ד אלא איתן
שהניעו ליג"ש וביש ובשור נוהגין להתענות כולם וכתב הב"י כו". מלת איכ אפשר צ"ל א"ג ת" ב"
והקצ"ו אות רי קמנים כל שלא הגיע לגבורת אנשים ח"י לזכר מ"ו לנקיבה יע"ש וביום א" מליחות
מתעון יג"ש לזכר ויב"ש לנקיבה: (י) א"צ עמ"א דלית ער"ה אין קורין ויחל קמ"ל דא"צ להשלים
ב"כ בצריך להול להקודש. וא"א ברכת כתנים במנהה אפי אם יש עשרה משליבין לפי
""ציו רצ"י (על) ומולות שמ"א מין הבייונה איירנות דבייונות ברות מנה ביו שני בערה משליבין לפי שאין ה"צ: (יא) יכולים עמ"א שם בתשובה אשכנות ההשיכים לברית ומי שירצה בל הברית שאין ה"צ: (יא) יכולים עמ"א שם בתשובה אשכנות ההשיכים לברית ומי שירצה כל הברית המורה קידם להומן אף שאין שייכים לברית רשאים לאכול. ועם"י רמים אות רי מצוה לעשות המעודה קידם שעה עשירית והיינו זמניות: (יב) משום עמ"א ובא"ר ל"א התם יש מעם יש בכורים יע"ש ויוהרו שהא לילה בעודם אוכלים. ועס" פ"ס ס"ה וס"א אית "ד: (יג) באשמורת עמ"א בס" קל"א ומ"א שהא לילה בעודם אוכלים. ועס" פ"ס ס"ה וס"א אית "ד: (יג) באשמורת עמ"א בס" קל"א ומ"א

השם כר משאום לא ישבר ועסי קייד באיר ייב. ואומרים פלך עזור בברכה השם כר משאום כאן ימור בברכה השם כר משאום כאן ימיש דאשונה אעיג דאמרו זכרנו מלך חפץ בחיים, ועפרית משמע דמהני צ' פעמים כשאוםר כאן ימיש היינו כשאמר ברוך אתה השם המלך הקדוש יעיש: (ב) א'צ לחזור עמיא בתפ"ז אות ב' ועפרית שם דכל שנובר תכ"ד אפיי לא ידע אין חזור יע"ש ועיין לבוש פיישב זה דהוי כמוסיף בשבח משא"כ שם דבל שנוכר תכיד אפ" לא ידע אין חוזר ע"ט ופיין לכוש פיישב זה דהוי כמוסיף בשכח שמאיכ חסרא ושיכרא או "ם ושבת דב" דברים ממש הם יע"ש. בשבת אופר בברכת מנן אבות המלך הקדוש ואם סעה ואפר האל הקדוש תכ"ד גוערין בו ואם אחר כ"ד אין חוזר עפר"ח יע"ש. עיין אות ג': (ג) לוקוף עס"א משמע שאין חילוק בין זכרנו לפי כפוך ועם"ז כאן וק"ג בזה וא"ה בס"ז יבואר: (ד) אין עפ"א וכל זמן שלא סיים הברכת שלא אסר ברוך אתח ה" יכול לחזור אע"ש שיש ככה שמות ועס" רצ"ד וא"כ בשבת ברכה מעין שבע נמי "ל כן וצ"ע, זכרנו כהבנו זיין ש"ש ככה שמות ועס" רצ"ד וא"כ בשבת ברכה מעין שבע נמי "ל כן וצ"ע, זכרנו כהבנו זיין וב"ף בקמ"ץ קסן ושוא נח אחריהם לא זוכרנו כותבנו בחולם שם התואר ובקמץ קסן בקשה לבוש. וכ"ת בפת"ח בפת"ח, וע" וכף בקפ"ץ קפן ושוא זה אחריתם לא זוכרנו כתבנו בחולם שם התואר ובקסן קבן בקשה לבוש. בירא הלמ"ד כרי. עם"ו מזה וא"ה שם יבואר. ובס"ח "אות ז" בציצית ב"ת בפת"ח. ועי בשערי הפלא להמדקדק הגדול בעל בנין שלמה בשם מוהרש"ם ז"ל ומים הנע"ל והגנין לומר לחיים בשנ"א וכס"ש הב"ח ז"ל. ולפדתי שם כי זכרנו ומי כמוך על חיי הנצחיי עודה ב ודאי מוב המה שבייה וראשונה בסול, ומשמע ס"ת בחולם מביא ו"ז אבל בסידור שערי תפלה ש"ץ שניה בקמץ קבן ואהריה ש"א נו חומת בקמץ גדול בלא ויו ואזיל לשימתיה שם בסימן רנד עברי והרגום שניה וראשונה בסול, ומשמע ס"ת בחולם מביא ו"ז אבל בסידור שערי תפלה ש"ץ שניה בקמץ קבן ואהריה ש"א נו חומת בקמץ גדול בלא ויו ואזיל לשימתיה שם בסימן רנד עברי והרגום שלהן תאר לבנן שלמה ולמ"ש הפר"ח הוא שם דבר ממעלה ואין שלמון ביום המות המעיין ברשי שלים בל מות מל הול על אול שלמון ב"ם המות המעיין ברשי שלים בל משמע כמ"ש הפר"ח ו"ל א תועיל המלכית למלך ובתרגום לית שלמונא לא ולית שלים א משפע כמ"ש הפר"ח ו"ל שלמן נ"ב שם דבר הוא לכן אין למחות על מי שאומר שלמון בש"ץ בלביש יראה בחול אימר והתן לנו יום הזכרון הזה יום תרועה מקרא קודש וא"א באתבה המע"ן בלוים יראה בחול אימר והתן לנו יום הזכרון הזה יום תרועה מקרא קודש וא"א באתבה המע"ח ווים הוכרון אוה יום הוכרון אוה ויום הוכרון אהה הובת האהבה שנים שנית כלף א קדש ובשבת י"ל אומר באהבה אומר והתן באהבת המבת הוה באהבה מקרא קדש לכסון אהבת הורה על דין אבל המ"א ז'ל משמע רוצה לומר כשחל בחול אומר והתן באהבה מידה וב"ע"ע בס"ח תפ"ו ומא"ר אית "ד"ל ואמר הצה בת הוכרון הוה יש"א וומר וב"א אי"ה באותר מ"ד ובמ"ו מוה בערים ומלך מורה על דין ועפ"א הורש ש"ל ומל בכמה לום חננו ומ"מ א"א פסוקי וברש ומלך מורה על דין ועפ"א הורש בשאר כקומות א"י פירוש ואור ברכין ההדש והברון המות לום לוברון בתות הקדוש ע"מ בל"ל אומר הובר בון במות ליו ודתות ומקר בללה אומר והתם ב"ל ומל הברין במ"ל הוק לנו לה בללה אומר ודמת הקרוש ע"מ בל"ל מום הברון המני במ"ל וומר בל"ל מום הברון המעי"ל בל אומר מובה מכהם בי"ל בל ומיו בלל היות ומים מע"א ומש"ז לא אמל דגים דחביב עליו ביותר הצות בי"ל בלל בי במום משאר מביה במים בו"ם באחר באום מום במום בברו ב"ל אם מברו באום מוה במים בי"ד בליו ביות האון חוב כ"ם האל מים במים באור במום מבה במום בהור בו"ל לא מל דגים דחבים באום מות בהום בהו"ח במות

הקבור (של מקרה ונמן הוא למג'ד:

רקבור (ש) בעוובה של 10 בים משאים לפי שאון חביב לי או בל דנים דחביב שליו ביותר רצה למעם בדבר

בסום משאים לפי שאון חביב לי שאון חביב לי או אל דנים דחביב שליו ביותר רצה למעם בדבר

בסום משאים לפי שאון חביב לי האל שנסבה וורבה בדנים ואין עין הרש שלחד שה בה מחלות מלוש מביר ייסוק יוציש ואים משאים לפי שאון חביב לי העקף מבר התפולה. וניס שמות מהוקה:

(א) מפתה של און מבלים בחופין שי נמנגים לבשל פיני הופץ בארשם וכרונה בחם שתחדש שנת מהוקה:

(א) מפתה של און מבלים בחופין שי נמנגים לבשל פיני הופץ בארשם וכרונה בחם להולה התפוח בדבש ואחים לובר יהוד כר דלבתחלה אין להפסיק פיני ווער בשל א בשל א שיש לאכול החלה התפוח בדבש ואחים לובר יהוד כר דלבתחלה אין להפסיק פיני של איל ואלל ליתר שבמבלון התפוח הודרה צריכון ביותר לביון לכה שאיבר שין ועין ביות נשיל אותר במשה מבל פיטן רבי אם לא הברוז איתר במבלו התפוח הודרה צריכון ביותר לביון לכה שאיבר שין ועין ביות נשין אנרת השלישית: (ה) תברי יום בשל מקרה אותר בעמים ועיי בשליה וכפה הוצאה שנושאן עמסם ונים לא הרוז אים ביותר במבל היותר ולא במצון עוברי הוצאה של של ביותר במבלים במבל

לומר המלך המשפש ולא מלך המשפש עב"י בזה: (ב) וצריכיש עש"ו בשיר כתב המדקדקים נוהגים לותוף הא מי שאין מדקדק כ"כ במעשיו א"ל לותיף בשאר ברכיח היאיל ושותה מתהלה ועד שוף אין אישיר דיקא כששיחת רק בחתלה או בשוף אשיר בבאר ברכות ושוחה מתחלה ועד שיף חין אישיר דיקה כששיחה רק בחחלה הו בשף אשיר בחלר ברכות דמיעקר תקנם חז"ל שתקנו בחודאה ואבות. אבל באבות וחודאה הכל לדיכים לוקיף קידם הברכה שיהא נכלה מקיים תקנת חז"ל לבחות בשוף באבות וחודאה והמחבר פסק דכל אדם הברכה שיהא נכלה מקיים תקנת חז"ל לבחות בשף באביר יוהדאה והמחבר פסק דכל אדם יוקוף בהחילה ושף בוכרנו ומם שמיוחד להפלת ראש הבנה יוה"ל בחל הדיל בשי"א הא השכינו לכאורה דוקא ברו"א הא השניים בית ה ומ"מ יול בר"ב הצוח יות"כ הוא שיי"א בחי"א האמר כדרך שאומר לא ביות ופלים השניים בחיד מחלין הלמ"ד קמות הוי בשו"ון במשרי חפילה ד"ל לחולין הלמ"ד קמות השיין) במשר ארוכה הרשעה הוא ביות ומ"מ ול בצו"א לבם החלר על המשכה הרי"ש בחיריק (כ"ש השיין) במשיקר רשע בעלם ר"ב ויהות רשש בביר שתועקר רשע בעלם בע"ל ויהות רשוב הוא בשון מבחוץ הביין בשולה לא ויהות רשוב הוא ביות ובאות הבוים מבלה בצון מביר בעון מכלה בעשן מכלה בצון להוא בעון ימי כלו בעשן מכלה בעשן מבלה בעשן מביר במון להוא בע"ל ויהיה כלו בעשן מב"ף ומשור ההי"ם הבי"ח בכנול והי"ח בשיר החי"ח בשיר החי"ח בשיר החי"ח בהי"ח בביית להוא בעשן הבי"ח בביית בשול החיל בכ"ל ויהות במון כלו ויהות במולה לא בכ"ף ובמקומי אני עומד והנה ההלים החילה החיל בסגו"ל וק"ר הבי"ת בשו"ל אהשוב אני ע"פ השעיר התי ב' פתחי"ן השעיר התי החי"ם קויינה הה"א בסגו"ל ממשפחתה ובית אביה וזה רמז לדעתי וכסהו בעפר עי"ד כ"ח בדרישה דוריך הזמנה הסגו"ל חחת פח"ת ידיעה כמו לנחתה עיין בצהר החיבה כלו בעשן כלו דקאי כיקך

תקפב (ה) ועיל כימן קי'ח עפ"ו שם חות ב' ובמיח שם ח' דחינ להזור ועה"ר ה' זכיך

ד' ומ"ם שם ומ"ם וש רהיה נזה לעיל הפשר מ"ב לעיל וכל הרפעה כולה יע"ם . עפר"ח חם המר זכרון חרועה אין מחזירין וה"ה בפצח אם אמר יום הרועה פאין מחזירין אותו ע"ם ומיהו כל פסיים כחוגן ויום הזכרון אף בלא הזכיר באמצע יצא אלא לענין אי מחזירין איתו באמצע יע"ב ו"ד) לשנה ע"ב האמצע יא ומפמע דעת הע"ז לומר באום באמצע האי לחד הלוח ג'כ דבמא יום ב' עיקר ומתפלל על הפירו ביכתב למהר להיים טופים ובליל ב" דר"ה פשיעא ואמר הן כבסי ה"ר באח באו ממנהה ונמעלה עיקר יום ב' ופיום פני ביולאין ש"ם הרוב לאח באו ממנהה ונמעלה הכתב כל' ש"ב הרוב לאחר החבר לאור מותר מותר באור הכתב כל' התוב ביום אותר אותר אותר באורה אותר התוב באורה אותר החבר לאחר המותר התוב באורה אותר אותר אותר התוב באורה אותר אותר החבר באורה אותר אותר המותר אותר החבר באורה אותר החבר באורם אותר החבר באורה אותר באורה אותר החבר החבר באורה אותר החבר החבר באורה אותר החבר באורה החבר באורה החבר באורה אותר החבר באורה אותר החבר באורה החבר באורה אותר החבר באורה אותר החבר באותר החבר באורה אותר החבר באום החבר באורה החבר באותר החבר באורה אותר החבר באורה אותר החבר באורה החבר באותר החבר החבר באותר החבר החבר באותר החבר החבר באות לשון הרה"א ז'ל אימה גדולה מפחד אמר אימה על הברואים החשובים אדם שמים וארן

ואהה בסגו"ל הפבר מיוחד ושיין בצהר החיבה אם נאמר כגם למה נאמר אחד אין כעם חיי צהר החיבה ואי"ה יבואר עוד . ועמ"ב באוח ד' עוד בפי' החפלה : (ג) זברון חרועה עט"ז עמ"ל ד' ומ"ם שם ומ"ם ויש ראיה לזה לעיל אפשר מ"ש לעיל וכל הרשעה כולה יע"ש . עפר"ח אם

נאמר בהם בריאה ופהד על מעביך הם הפחותים מעפה בראשית נאמר בהם עביי' יע"ש . ובבמות כ"ז אימתה ופחד וברב"י וברא"ם ז'ל לכאורה אימה פחותה מפחד אהת קטנה ב' פתחין אהד העם בכמיכות הוי נמי מיוחד יע'ש ומשפה אחת ב' פתחין קשה קלת עמ"ש בחות ב' מזה

תקפג (א) ברתי עט"ז עב"ח. ועיין פריבה סימנא מילחא לא ניחוש מש"ה ברי נמי זה . ויאמר יכרתו שונאינו י"ל עונות נכראים מקטרינים : (ג) לאבול חפוח עש"ז הביאו ג'כ בד'מ ועמ"א אות א' וג' ומ'ב בהנה נרבה זכיות כרמון עפר'ה בכל השנה כן כפלת הרמון לקסך וו'ל כל ימי חייו ואנו מהפללים שיהא בכל שנה יע"ש וו'ל דאף פושעי ישראל

הרמון רקתך וו"ל כל ימי הייו וחנו מהפלנים שיהם בכל בנה יע"ם וו"ל דחף פושעי ישרחל מלחים מלחים מלחים כלות כרמון עיין עירובין י"ם ה' וחנו מבקבים נרבה שיהם רוב מלוח עב"ם:

(ג) שלא ליבן עע"ז ומ"א ז' עה"ר בשם מהרי"ל אכל עיד עבפי"ל במקררין ובירך בהחיינו ולא פה"א דהוי דברים הבאים הכמות הסעודה. בד"מ בכם מהרי"ל לילך בר"ה אל הנהר ואומרים הבוב חרמנו והכבוש שנוהינו זכר לעקידה בל ילהק יע"ש. וראיםי בקלח מקומות כפרים כחל יום ראבון בבשם הולה בנושלין ספרים כחל יום ראבון בבשם הולה בנושלין ספרים וכדומה הולפין ביום ב" ומכי" הקל"ו ובלביש וה"ה שם יבואר עוד:

תקפר (א) א"א הלל עפ"ז ועםי הקפ"א " ובמ"א רוב פו" מחליה שם יבואר ובון כמ"ז עמ"ז בשם לבוש כבשה ובון לא עמ"א מובר מה לובוש כביה לבוש כבה לובו כבה לובו כבה לובוש להיה בבבח אומר יום ליבהה בין גאולה לתפלה ובהול לא עמ"א מום ז". והודם לשובר מהדימיו המילה להפתר ברום הביבה המילה למהודה של ולחודה בל ולחודה של ולחודה בל ולחוד הבל להחודה בל ולחוד הל והחודה בל ולחוד הכל להחודה בל ולחוד הבל להחודה בל ולחוד הבל להחודה בל ולחוד הבל להחודה בל ולחודה בל ולחוד הוו המודר הבל החודה בל הכבר בל ולחוד המודר בל החודה בל הלחוד העדר המודר בל החודה בל החוד המודר בל הכברה במולה להחודה בל החודה בל הלודה החודה בל החוד

וקודם לבופר מקדומין המילה להסמיך בריח אברהם המילה לעקידה של ילחק השיפר רומז להילו של יצהק . ובשבת מלין ההר קריהת החורה והומר השרי יושבי ביהך ומלין והח"כ אומר יהללו ועיין לבוש ועטרת זקנים והה דלה מלין בשבת אחר יליאה מבית הכנסת דזריזין מקדימין ולא החר הלוח עיין לבוש ועפ"ז. שם בלבוש בר"ה הומר המלך יושב לא היושב דמשמע

מקרימין זכח החד הגוח שיין נכום ועפיז. בם כנכום בר ה הומר המפך יופג נה היופב דמבמע רגיל ועחה אין יובב אלא יופב עהה. מ'ב יום ליכבה א"א בי'ט דמה רבותיה קבה די'ע עשה ולא העבה הוא ומילה עבה וא"י במ'א יבואר עוד: תקפה (א) מעומד עפ'ז ב'י כבם הגמי'י בכם המ'ק ועיין סי' ח' בלילית וכרכת המצות כולן בעמידה והמצוח גופא צ'ע ועה'ר בסימן ח' וב'ה וע'ח בזה . תופם המינוק ה'א למול מהמת ברכה וי'ד רכ'ה כ'א ברכה להכניבו ופרועה יוצא בכרכה הא' וצריך

אורח חיים הלכות ריה

המל והעושה אקב"ו על המילה ולעשות סוכה כר ושהחיינו מברך אבי הבן ומי שהסוכה והבית שלו יכתב הב"י שאין המנהג כך אלא דשהחיינו מברך ג'כ העושה המצוה וה"ה התוקע מברך אף שכבר יצא התוקע מברך התוקע שהחיינו והב"י כתב דאפשר הר"מ ז"ל דוקא במצוה שיש מעשה מברך שהחיינו שסוכה שלו אבל מצוה בדיבור כמגילה או שופר בקול מודה הר"מ ז"ל דהתעקע מברך שהחיינו שסוכה שלו אבל מצוה בדיבור כמגילה או שופר בקול מודה הרים זיל ההטסע מברך שהחיינו צ'כ אף שכבר יצא יות אים הינ כן שוב האיתי באיר ז' הקשה עליו בסן בתקפים סוברך שהחיינו צ'כ אף שכבר יצא יות אים הינ בין שוב האיתי באיר ז' הקשה עליו בסי בקר שהחיינו השומע ויוצא לכיע די"א אף בדיבור יש לברך השומע לא התוקע. וכתב כה"ג הרמב"ם דוקא במל בן הבירו או סוכה כו' לא וכ"כ וה"ל במל או בסוכה עכ"פ יש לנהוג. והמעיין בפרץ מהלכות ברכות הלכה יי בכים בשם הרמיך ייל דוראי מצוה שתליא בעשייה אין העושה מברץ שהחיינו רק פי שלולב וסוכה שלו ואי אין יודע אין מדך כלל שהחיינו אבל דיבור וקול שהחיינו העושה שהחיינו מברך שהחיינו מברך שהחיינו אין יודע מברך שהחיינו הקורא ואי אין יודע מברך שהחיינו הקורא ואי אין יודע מברך שהחיינו העושה סוכה שמע לבאורה דסברי דעושה לאחרים לרידן מברך שהחיינו העושה ועיין בכפות תמרים וצ'ע ועסי משמע לבאורה דסברי דעושה לאחרים לרידן מברך שהחיינו העושה ועיין בפפות תמרים דוקא שאין יודעים מוציא אותם ועס"ז ובב"ח ועס"ש לעיל בסקומות שרמותי עליהם: אם בסי במ"א במ"א במ"א אותם ועס"ז ובב"ח ועס"ש לעיל בסקומות שרמותי עליהם: אם ספק הזור וכורא שה וברעב ס"ז התם ספק הזור וכורא שה ברכות כך היתה התקנה שם ומס"ט שאין יודעים מוציא אותם ועמ'ז ובב"ח ועט"ש לעיל במקומות שרמותי עליהם: אם ספק עמ"א עיין מ" תרנ"ב במ"א ובס" זהתם ספק חוזר וקירא עם הברכות כך היתה התקנה שם ועמיש שם עפר"ח על תקיעה אחת נמי מברך צ"ע דספק הוא לו עס" ס"ז שם . סבור שופר כשר ונמצא שם פסול חוזר ומברך אבל נפסל אין חיזר ומברך צ"ע בתורמוס וק"מ: (ד) בצד ימין עמ"א ועס" תרנ"א באמר בלולב והא דמקיפן בעורה בימין דעלם" משא"כ זה המעם דשמן עומד על ימינו אולרי בתר ימין דירה ועא"ר: (ה) יהפוך עמ"א בלבוש משמע שינביה מעם מעלה ותרתי בעינן כי השופר במקום הרחב למעלה וינביה גבוה קצת יותר ממה שיש בפיו של אדם יהיה הרחב גבוה קצת במקום הרחב לבעלה ודי בכך: (ו) ישלים במית הביות בימין בימים בימים במית למעלה ודי בכך: (ו) ישלים התחב בימים בימי

לאחר עמ'א עסי ק"ח משמע המעם דא"כ פסוקים ראשונים אין להם ברכה לאחריהם יע"ש: (ז) בברכה עמ'א ומ"ש בש"ע והוא שיהא התוקע שם בשעת ברכה ועב"י בשם הרא"ש משמע המעם הואיל ותוקע השני מחויב ושמא הברכה נפטר בה משמע הא התוקע הב" כבר יצא י"ח א"כ לא נתכוין הואיל ותוקע השני מחזיב ושמא הברכה נפטר בה משטע הא התוקע הבי כבר יצא יוח איכ לא נתבוץ ברכה שבירך האי צריך לבך שנית וצ'ע דמ'ם הא בירך בשביל כל הקהל שוב ראיתי אדרבה הרא"ש ז'ל איירי נפי שלא יצא יוח עדיין אפיה א"צ לברך שנית וצריך שיהא שם בשעת הברכה משא'כ אם כבר יצא יוח אף לא היה בשנה שבירך ובא חוקע אח"כ והברכה הא' עולה לכל הקהל ועיין א'ז אות ד' יע'ש: (ח) כדי עמ'א ע' במור וב"י דעיקר התקיעות הם בתפלת ה'': (מ) ואם עמ'א ועמ'ז אות ה' ובא'ר אות יד הכריע כמ"ז וכ"ש כשמתפללין תוך המחזור וסידור ליכא מירוף הדעת עס"י קכ"ח ועיקר התפלה על סדר הברכות ולא הוי הפסק עיין אות ה' בזה: (י) רשאי בקב"ח אות ל'א ועוד תירץ התם כשיש כהנים לא ישא כפיו הש"ץ משא"כ כאן לא הוי הפסק כר" ואפי הכי פסק מאוח היו אף ליכא אחר אין תוקע הש"ץ דמ"ם מה יוצא אף בתקיעות דמיושב: (א) להקרות עמ"א ובקכ"ח את אף ליכא אחר אין תוקע הש"ץ דמ"ם כמה יוצא אף בתקיעות דמיושב: (א) להקרות עמ"א ובקכ"ח אות ך? אעיג די"א שם בתיבה ראשונה ל"ש מעות כשאין קורון כהנים שייך ה"ה כאן אף תקיעה ראשונה יקרא לפניו המקרא כ"ש שאר התקיעות וש"ת יקרא : (יב) ס" ברכה עפ"ח יישב מ"ש במ"ז ז" ממ"ש ב"ד ע"ר בהל" מ"ת דאימירא איכא דכאן צורך מצוה אין לדייק איפירא עאיר אות יז. ותפרוח תקשה משיו כיה כתם לאפור יעיש: תקפו (א) איל עטיא גמרא כמו שציין באר הגולה. ואם יש לו של איל ועשאו פשום ושאר מינים והם כפופים הי מינייהו עדיף ומראיש בר׳ה הובא במ׳ז א׳ משמע דכפוף יותר מצוה

לכתחלה בעינן כפוף ודיעבד פשום יוצא ושל איל רק מצוח ממובחר ועמ׳ו ואי׳ה שם יבואר עוד:

(ב) פרה עמ'א שור קרנו חלול שיש לו זכרות ונקבות ושופר לשון שפופרת ואפ'ת שור ומינו פסול (ב) פורו עם אי סור קרנו חלול שיש לו זכוות ונקבות וישופי לטון טפופור זאפו היו דטיב שטול דבקרא נקרא רק קרן לא שופר ואנן שופר בעינן ואותן שאין להם זכרות בפנים כקרן הצבי דרומה אף לא נקראו בקרא קרן פסולים דלאו שופר הם כלשון שפופרת והם אין חלולים כלל ועיין סור ולבוש ועמ'ז א' ואיזה שם יבואר: (ג) מכחמה ממאה עמ'א בחולון נ'ט ותוס' שם ד'ה אלו הן לפי' ולבוש ועש"ז אי ואריה שם יבואר: (ג) מכחמת ממאה עמ"א בחולין גים ותוס" שם דרה אל הן לפי" מינ"ם רכגן ורי דומא פליגי לענין סמן מהרה ע"כ לרד רק חית כל שיש קרן יש לו לחיה שלפים סימן מהרה הא בהמה אף לר"ד יש קרן בלא מלפים מפרסת פרסה ומטאה וכמ"ש התוס" שם ר"ד סימן מהרה הא בהמה אף לר"ד יש קרן בלא מלפים מפרסת פרסה ומטאה וכמ"ש התוס" שם ר"ד כל שיש קרני חית א"צ להזוור על מלפים דאליב אמאי ל"פ בהמה מהווה לרבנן קרן אין ס" מהרה ולרד ס" מהרה ואין שייך פלוגתייהו בחיה לענין חלבה שיהא מותר ש"מ קך בקרן חיה חרוקת יש קרן בלא מלפים ומינה היה לר"ח שם דפירש יש קרן בלא מלפים ומינה היה לר"ח שם דפירש לרבנן צריך ג"כ מלפים חים אף לרבנן דכ"ע קרן סימן מהרה ופליגי להכיר אי חיה וחלבה מותר לרבנן צריך ג"כ מלפים חייר ולר"ד כל ש"ש קרן מלא מלפים וממא וצ"ע איך כללא כ"ל בסתמא דעדה נבת מהורה משנה ולא פירש אחיה ובחמה אירו הא בהמה יש קרן בלא מלפים וממ"ש הר"ב ז"ל בהג"ה שופר מבהמה ממאה יש קרן בלא מלפים וממ"ש הר"ב ז"ל בהג"ה שופר מבהמה ממאה של קרן לבהמה וחיה מהורה . ואמנם הר"ם ז"ל בפי" המשנה בנדה משמע להבריל בין חיה מהורה לכהמה מהורה ממש לידיעת הבהמה מן החיה והיינו כר"ת וכר"ד ולמורה ג" פירושים ועת"ם נדה שם משמע כן והבן זה ועא"ר ד"ו וה". וב"ד ע"ם בודק בפרסית והוא שיכיר חיור ואם קרן א"ל המהיר שמים בעינן ממותר בפיך הא"כ ל"ל קרא בתפולין תירת ה" בפיך תי" המ"א דמתפילין יליף כ"ה כולה בהיקשא דבעינן ממותר בפיך (ה"ה נכילות ומריפות רק מהיר) ועא"ד. דמתפילין יליף כ"ה כולה בהיקשא דבעינן ממותר בפיך (ה"ה נכילות ומריפות רק מהיר) ועא"ד.

אח"כ אי נראה אף לכתחלה דר"א מספקא ליה היינו ודאי האמת אין דיחוי במצוה דיעבד וממלא מכדך בכסוי הדם כשחור ונתגלה ומבעיא ליה אי פשום ליה אף לקולא כלומר אף לכתחלה לא משיריין כדל בדדיי אי לכתחלה עכ"ב מחמירין נופ"ו לדעה המחבר בכאן משמע ע"י של עכו"ם כלא במלה דיעבד יצא ולכתחלה אפ" בכלה לא "ל היינו בדחוי מעיקרו בעי דלא איפשמא ולהומרא (אע"ג כל בדרבנן תיקו לקולא משום חומרא דע"ו או תירוץ אחר) והיינו דסימן קנ"ף ולהומרא (אע"ג כל בדרבנן תיקו לקולא משום חומרא דע"ו או תירוץ אחר) והיינו דסימן קנ"ף

לשמוד וחם לח היה בבה'כ נ'ע: (ב) לשמוע קול שופר עט"ז דהחוקע לחוך הבור החוקע עלמו לה ילה דקול הכרה שמע כשהוה הון לבור ושופר חוך הבור ועיקר השמיעה עביי ופרישה המריך ואי"ה בחקפ"ז יבואר אם החוקע בחוץ ושופר בפנים אם ילאו אותן העומדים בפנים . אין לומר בקול שופר דמשמע שלונו ה' לליית בקול שופר מה שילוה וזה אינו אלא שלונו לשמוע קול של בופר . ואם בירך דיעבד בקול שופר או לתקוע בבופר עמ"א אות ב' משמע לכאורה לסקוע ילא בקול לא ילא ועפר"ח כמב לתקוע לא ילא דאין זה גמר המלוה יע"ש וליע . וספק ברכומ יראה לקולא ואי"ה במ"א יבואר עוד : (ג) ולא עט"ז ולריך להבין דבריו דמכל מקום אף אם הראשון כבר ילא ידי חובחו אפילו הכי לא הוי דיעבד עכ"פ ברכה לבעלה דכל הברכות אָט'ם שינא מוליא אהרים ידי ברכה ועב'ח כחב דלבקי יש לומר שאין מוליא ודוקא לשאימ בקי ישל של אות אותרים יודי בנכם ועביח כתב דנבקי יש נותר שחין מונית דרוקה לשהיה בקי לכך אמר דיונא הא' בתקיעת השני אם כן אף לבקי הדין כך ובשם הגחון כי ליב הגליש מובלין ז"ל כת' דדמי לר"ו בחורמסא דנפל מידו זכיך לברך שנית קת"ל כאן כיון דבירך לשמוע ולא בדי התקיעה ממנו שיואל בשמיעת השני יע"ש והנה בתע"ג בקידוש דוקא שאינם יודעים יע"ש . ועםי ר"ו ס"ו בחורמום יע"ש השלי מדוך לתקוע שופר דלהב"ח דיעבד יוא שיון מ"א ב" יע"ש . ועםי לר"ו בתרבת בתרבת בתוני של המוני בתונים בתוני בתונים בתוני בתונים ולם יכול לתקוע לכאורה יברך השני דמראשון נאבדה התקיעה ודעתו היה לברך על תקיעתו דוקא וגרע מאם כבר ילא י"ח דעתו היה שינאו אחרים בברכתו אלא דו"א דלחקוע ג"כ הכוונה סבמיעה ועסי' ר'ו להלכה בחורמוס . ואי'ה במיא יבואר עוד : (ד) אחר חוקע עס"ו עב"י וב'ת בזה והעיקר הם חקיעות דמעומד בתפלת מוסף על כדר הברכות זכרונות מ' בופרות זכרו באי השיקר שם מקיעות המשחת במפנה מוסף כל שור טבל בקלה ס"ל פסק דהין ויבואר לקמן אי"ה בסי' חק"ן בזה ועיין לצוש: (ה) מובטה ומקע על הדר הברכות ועמ"א מובטח אף שיש אחר לא נ"כ וכאן באין אחר אע"פ שאין מובטה ומקע על הדר הברכות ועמ"א שות ש' ויו"ד דאין מובשח יחקע אחר התפלה יע"ש ואידה יבואר: (ו) בי המחחהיל עש"א ועסי' מקל"ב במ"ח אות וו ז' ואיה שם יבואר עוד: (ז) אינו עט"ז עמ"א יב ואיה שם יבואר. מקל"ב במ"ח אות ו' ז' ואיה שם יבואר על לוכני המלך ה' המלך דין כמו המלך הקדום ה' אינע להם אונם יבינו ויתזרו בתפובה ע"ם. לפני המלך ה' המלך דין כמו המלך הקדום ה' לחמים הריעו בשופר והכנעו קודם שיהא ח'ו דין מרחמים והלדיקום מהפכין דין לרחמים. בופר בו"ו ב"ץ אינו שכן אפ"ה ויה ואין פנע רע כי הוא נתהפק מרע לטוב וממלץ עוב בופר בו"ו ב"ץ אינו באור בופר בו"ב אינו באור בופר מומלץ עוב בופר בו"ו בי"ץ אינו באור בופר בו"ב אינו באור בופר מומלץ עוב עלינו ע"ד ומלאך רע בעל כרחו יענה אמן גם אמרם ז"ל בלש"ש נחכונו ה' יחן הגאולה ויבולע המוח לנזח ויבאר הטוב אמן, המחפלל שחרי' הוא מקרא להחוקע עא"ר ע"ו בשם ד"מ ובמקום שיש מ"ן הוא מקרא הש"ן בתפלה לא יפסיק להקרות יע"ש:

תקפו (א) בשל איל עט"ז עמ"א א' דכפוף לכחחלה בעינן דוקא כפוף הא של איל רק מלוה ממובחר וא"כ שהר מינין כפוף וחיל פשוט אם חירע כן או כפוף בעשחה בשום יותר מלוה ולריך שחר מינין ומ"ב בפירוב הר"מ ז"ל עב"י בשם ח"ח עז וחים ויעלים בכלל כבב הם ות"מ יש מינים אחרים קרניהם חלולים מיעוט קרני החיות וכדומה ופסול להר"מ שתיהן הבל כבש משמע רק מיוחד למין רחלים וצ"ע . ועכ"מ פ"ה ה"א משופר בשם הכל בו יע"ש : גמצא יש מדוח בשופר של היל הוא מלוה מובחרת מאוד כפוף וזכר איל של ילחק ויב יע ש . בשב א יש מדות בפופר בנ הינ הוח מנוה מובחרת מחוד כפוף חכר הינ שנ ינחק ייב לו קרן כבבה לפעמים יש לה ופשוע עתום' ר"ה כ"ז ב' ויום חרועה שם . ובאר מינים כפופים עדיף מכשבה פשוע אבל שאר מינין פשועים י"ל כשבה עדיף יש קלת זכר . ג' עזים ויעלים עיזי דבאל'א . ד' שאר מינין . ה' שופר מעמא באין אחר י"ל הוקע בלא ברכה עמ"א ג' ועולת בבת ו' פרה ושור דיעבד פסול לגמרי וה"ה אומן שאין האלים דלאו שופר הוא . ועשו"ח ח"ל בי ל"ד המפלא על הע"ז ז"ל במ"ש איל אחר שה כשבים שזה חיה יו"ד בקמ"ן איל בחירק ששש על (ב) הגדוד שופר עמ"ז בירושלמי ר"פ לולב הגזול לכאורה מפרש דאין בקול דין גזל ומרועה איך ביהיה הוא לכם משא"כ לולב ומלה בשינן לכם הלקיחה וסובר בירושלמי לא פליגי אהדדי וטיין בר"מ ז"ל פ"א משופר והשגם הר"א ז"ל ול"ע ובב"ח דיהיה מכמע ריבויא וכלבוש לכם איום קאי. ובשופר לא הוי מה"ב דאין בקול גזל ועמ"א ד' ואי"ה שם יבואר לענין וכלכוש לכם איום קאי. ובשופר לא הוי מה"ב דאין בקול גזל ועמ"א ד' ואי"ה שם יבואר לענין ברכה : (ג) והוא עמ"ז בב"ח הקבה על הב"י דאם יש לפופר בעלים ל"ש דזכה יבראל בו אפילו כיון לזכוח בו לאו כלום הוא אלא מיירי משל הפקר וגזול ל"ד אבל הע"ז מפרש כפשוטו בלא נסכוין לזכוח בו הישכאל בה לואיר הא אם וכו"ח מורוב הישכאל בה בישכאל בה לא מיירי משל המ"ח מפרש בשופו בלא נסכוין לזכוח בו הישכאל בה לואר הא אם ווכו"ח מוראל המ"ח ברובה בישכאל בה לא מיירי משל המ"ח מוראל המ"ז המ"ח בישכאל בה מ"ח ב"ח בישכאל בה מ"ח בישכאל בישכאל בה מ"ח ב"ח בישכאל בה מ"ח בישכאל בה מ"ח בישכאל ביש בישכאל בישכאל ביש בישכאל ביש ב"ח בישכאל בישכא ככש יע"ש: (ב) הגוזר שופר עט"ז בירושלמי ר"פ לולב הגזול לכאורה מפרש דאין בקול די מפס פון לוכות בו הישראל רק לגזול הא אם עכו"ם נותן לו במחנה השופר תו הוי של ישראל בלא מחכוין איכות בו הישראל רק לגזול הא אם עכו"ם נותן לו במחנה השופר תו הוי של ישראל ונתותי שיעוריה ועמ"א ה' מפרש בע"א ואי"ה שם יבואר: (ד) אדם עיין ט"ז ועיין בעור וב"י ועפר"ח כאן ומ"א אות ז' וב"ד רכ"ח סי"ג ובש"ך אות נ"ע ועמ"א כאן אות ז' ואי"ה שם יבואר : (ה) קרגם עפ"ז דאם אומר על אדם אחד הן קונם או שבועה בודאי מל דלא נשבע לבטל מצוה דהא אפשר לשמוע מאדם אחר ואש אושר בכולל ג'כ י'ל דהל בשוא"ח ועא'ר אות מ' וחקפיט ס'ז יע"ש: (ו) אם ניקב עט"ז כ"ה דף כ"ז ע"ב ועב"י באורך ושנת הדחק שאין שופר אחר חרחי למעליותא נמי כשר מינו ורובו קיים אע"פ במעכב החקיעה או רובו ואין מעכב ובאינו מינו יש לסמוך על הרא"ש דמכשיר ויראה היינו בברכה . ובלבוש דיעבד שהקע יי"ח ובא"ר וא"ז אות ז' דאם יש שיפר אהר הוזר ותוקע בו ויראה בלא ברכה . עוד בם דאם יי׳ח ובח"ר ומ"ז אות ז' דהם יש שיפר חהר חוזר ותוקע בו ויראה בלה ברכה. עוד בם דהם לא כבחייר רובו אע"פ ביש ב' למעליותה פסול אפילו דיעבד יע"ב: (ז) אע"פ עט"ז וז'ע דמשמע דעכ"פ בעינן ממקום הנחח פה עד הנקב יהא שלם רוב אורך השופר יהיה ארוך או קלר ואז אף שאין בעור הקיעה ד' גודלין שלם כבסעיף ט' כשר הא כשרוב בופר האורך נקוב הו כאל דיבק בברי שופרות ועב"ח ז'ל וז'ע: (ח) שאין עט"ז הפרש בין נקב שים חסרון רוע כלל דיבק בברי וופרות ועב"ח ז'ל וז'ע: (ח) שאין עט"ז הפרש בין נקב בא חסרון וענול לבין נסדק ואין בו חסרון רק סדק באורך לא עגול כי נקב שים הסרון או אפשר באין מסרון רק שהנקב נראה י"א באין לחקוע בו משום הקריבה נא לפחסף עיין לבוש ודיעבד כשר ולא המרין דיהא נסדק עיין להו ודי של ושם יבואר א"ה: (ט) אם עט"ז דל"ד לנסדק בס"ע דכאן הסרום למוש באין לחקוע לכמחלה נמי לא מהני הכות פה לא מהני לי וחליה בשופר נקוב ולא מחלוע לכמחלה נמי לא מהני ד' גודלים הא רובו שלם "ל הוקעין לכחחלה בשופר נקוב עמ"א ה' ואי"ה שם יבואר בזה: נין ו"ש להכשיר עט"ז זה דעת הרח"ש דר"ן קאי אמעכב התהיעה כמ"ש באות ו". והנה דיעה (י) יש להכשיר עפ"ז זה דעת הרח"ש דר"ן קאי אמעכב התקיעה כמ"ש באות ו' . והנה דיעה א' הזר קולו כמו שהיה קודם הנקב וה'ה אם לא נשתנה הקול מחמת נקב וסקמו במינו כשר אם הקול כמו שהיה ולהרא"ש אף דלא חזר קולו לכמות שהיה קודם שניקב וכ"ש אם חזר לכמות שהיה קודם בניקב ואפשר אם ניקב ולא נשתנה קולו וכשסחמו במינו לשתנה קולו יודה הרא"ם דפסול כה"ג . וסברת הט"ז ז"ל כל במינו לא הוי שופר ודבר אחר מלשון הרא"ש "ו"ל אבל נבהנה קולו הין ד'א גורם כו' מבמע לכחורה אע"ג דלחהר הסתימה נפתנה וקודם הסחימה לא נשפנה כבר במינו. עיד הקשה הרא"ש לדיעה א' למה כשלא חזר קולו שהיה קודם שניקב רק קולו כמו שהיה לאחר שניקב למה פהול לדיעה א' וע"ז חי' הב"י והט"ז לפיסחיה אבל להרא"ש ז"ל במינו כבר בכל ענין וכאמור כנ"ל לכאורה : (יא) אפי' בכל שהוא עט"ז החילוק

Pri Megodym Tom III. 21 אבי מגדים ר'ג)

ס"א נרות עכו"ם כיבן שמשן ונתבסלו מ"ם דתוי מעיקרו הוי לנר תפלה בבה"כ רומיא דנתבסל בי"מ אבל בלא דתוי מעיקרו י"ל עדיין דשרי לדיעה קמייתא. ובסימן י"א המשתחוה לבהמה בכלה פסול לכתחלה ומיירי ישראל השתחוה לבהמה אלא שאון בעלי חיים נאסרים להדיים ומבעיא לה אי מאים לציצית לכתחלה ודיעבד שתלאן בבנדו י"ל יצא וא"צ להסירם וכ"ש כשיושב בחול בצבור כה"ג עסי י"ג יע"ש ועדיין צ"ע בסונת דבריי: (ו) המודר עמ"א ועש"ך שם בי"ד אות כים ומ"ו מ"ג אם נאמר כיון דהוא עשה עבירה הוי מה"ב אף הם לא יצאו ועיין ר"ה כ"ח שופר של י"ח צ"ע אם נאמר כיון דהוא עשה עבירה הוי מה"ב אף הם לא יצאו ועיין לבוש משום הקריבהו שלמים או ועיין לבוש משום הקריבהו מעיבר ואפשר היא הוא קולו פנום נמי מה"ם: (מ) שעת הדחק עמ"א דהוי פותר כלי ומדרבנן מ"ב אביר הא"כ ימלו משם וכשר ועמ"ז אף לא נשתייר שיעור תקיעה שלם בלי נקב כשר. ובלבוש לפחתך ואפשר היא הוא קולו פנום נמי מה"ם: (מ) שעת הדחק עמ"א דהוי פותר כלי ומדרבנן מ"ב ייע"ש ובמ"ז כתבנו מזה דבש"ע דוקא כשאין שופר אחר הא יש שופר אחר אף שכבר תקע בזה ייתק באתר בלא ברכה: (ו) בכל שהיא עס"א עמ"ז הברש ב"ן נקב ענול וויש חסרון יע"ש וני א"ר ייתקי באחר בלא ברכה: (ו) בכל שהיא עס"א עמ"ז הרש ב"ן נקב ענול וויש חסרון יע"ש וני א"ר וא"ז בישם מ"ם אותן שופרת סדוקן למעלה בפקום הנתת פה קצת פסול והוא ז"ל כתב דחסרון קיל ספי מנקב שאין חסרון ע"ז : (יא) ונשתייר עמ"א עמ"ז אות ז' ואות ז' בואה שהקשה דא"כ עמ"א דל"ת דיעה א' כוברת במשהו אפ"י נשתייר שיעור תקיעה עד שהדקו בחום ולי"א אפילו לא עמ"א דל"ת דיעה א' כוברת במשהו אפ"י נשתייר שיעור תקיעה עד שהדקו בחום ולי"א אפילו לא קול פסי מנקב שאין חפרון שמ"ז (יא) ונשתיר עמ"א עמ"ז אות "ב, ומה שהקשה דאיכ מ"ז אד "ני ואת "ב, ומה שהקשה דאיכ מ"ז אד "ני ואת "ב, ומה שהקשה דאיכ עמ"ז דלת דעת א' פוברת במשהו אפ"י נשתיר שענר תקומה עד שהדקו בחום ולו"א אפילו לא עמ"ז דלת דעת א' פוברת במשהו אפ" נשתיר שענר תקומה עד שהדקו בחום ולו"א אפילו לא הדקו ועכ"ש שינר תקינה בעינן קס"ל דליא מיעוםו אין פוסל פדק אף דלא נשתייר שיעור תקיעה:

(יג) דבקו עמ"א הא נפדק בארך כולו ודבקו פסול דהוי פדיק דמא בסור ואין שם שופר היה עליו. ביד עמשאר המיעום שלם ע"ן לביש ואין וא"ר וצ"ע: (יד) בדבק עמ"א בסור ואין הדבק ניכר בין ומשאר המיעום שלם ע"ן לביש ואין וא"ר וצ"ע: (יד) בדבק עמ"א בסור ואין הדבק ניכר בין נראה דאף בנקב שיש חסרון אם הוא קבן ויוכלו ליהן שם דבק היי כמינו וצ"ע. ונ"ין לבש משמע כל שחיבר בדבק אפ" לא נשאר שיעור תקיעה כשר יע"ש ועב"י: (מו) ויש כר עמ"א ולפ"ז לכאורה יש להכשיר אם נשתייר דובו ולא נשתנה קולו דהוי ס"ם אף לכתחלה: (מו) פסול עמ"א צ"ע בב"י "כ"ב הלבוש דאין שם שופר עליו כיון דנסדק כולו בצ"א אין זה שפופרת חלון לכקון שניקב בדי "כ"ב הלבוש דאין שם שופר עליו כיון דנסדק כולו בצ"א אין זה שפופרת חלון לכקון שניקב בדי יע"ש: (יח) ד" נודלים עמ"א הד" נורלים מודדים במקום הרחב של אגורל. עמ"ש במ"ז אות "מו יש שמפלו הרבנן ש"א אות"ל ואה משלו להרבנן י"ל לא העמידו דבריהם עמ"י הרבים במ"א אות פסולי שופר מ"ה וו"ש רק מדרבנן ש"א ואפון לווי והא הע"ע המים למ"א שות ווע"ן אור במ"א אות שמ"ז אות דיו ב"א אות הדרק פסול מודים במ"א אות ווע"ן אור שמ"ל אף שאין שופר אחד אמר הרבנו ב"ה אין הקול מש"א פיון ווע"ן אור מ"א שוע"ן בסד כפות המרים מסול במ"א אורן למ"א במ"ל אף שנול שמור ב"ם מ"א ב"מ"ל אף שוום ע"ון באר הגולה אות ל"א ב"מ שווי ווע"ן אור ב"מ ש"מ"ל ב"מ א"ל אף ש"א ב"מ"ל מון ל"מ שומ"ל ב"מ"ל או שמ"ל ב"מ"ל אור מ"ל ב"מ"ל אור ב"מ"ל און ל"ב מ"ל מול ה"מ"ל ב"מ א"ר ב"מ ש"ח ב"מ א"ר ב"מ ש"ח ב"מ"ל או ב"מ"ל אור ב"מ ש"ח ב"מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל א"ל ב"ם ש"מ"ל ה"מ"ל ב"מ"ל אור ב"מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל ב"מ"ל מ"ל מ"ל ב"מ"ל אור ב"מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל ב"מ"ל מ"ל ב"מ"ל מ"ל בב"ל מ"ל מ"ל ב"מ"ל ה"ל ב"ל מ"ל ב"מ"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"מ"ל ה"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל ה"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל ב"ל מ"ל

עמיא הפרם אי בהלי שופי בשם רבים פורוט ולו ידל זיצא ום מהלל תליא בהבחנה : (נ) יצא עמיא ראוי לציין על סיב עלה חוץ לבור יצ'א כי מימרא דרבה ריה כ"ח א' ועמיש איה באות שאחז : (ד) בתחלת התקיעה עמוא הוכיח כמוח דהעומד בבור והשופר הוץ לבור יצא דלא כביי ולבוש במיז אות ג' דאליכ איך יצויר עלה חוץ לבור דיצא דא'א כיכ לצמצם ובהכרח הוציא השופר החלה ואח"כ אונים ואס"ה יצא כמ"ש באות ג' : (ה) ו"א עמ"א והנה כ"מ דיעה ראשונה בסתם כ"ה החלה ואח"כ אונים ואס"ה יצא כמ"ש באות ג' : (ה) ו"א עמ"א והנה כ"מ דיעה ראשונה

זה מ"ב המהבר מקלת בלא בחיוב חזר יכתבו בהקפ"ח ואייה בם יבואר

מעכב אלים כלל אבל דעת הפר"ח דאם לא נסתנה קולו אים תקועה ואם נסתנה קולו לא מה"ם חקיעה ועמ"א ויא ואייה בם יבואר ועיון לבום מסתע העעם דע"י מסירה לא נסדק מש"ה בעינן שיעור ד' גודלון אע"ג דלא נסתנה קולו : (יג) לרחבו עכ"ו כל שום בהקיסו אין 71151 הסדק הולך ומקהיב יותר ולכאורה לדיעה א' בס"ח דנסדק לאורכו במיעיפי פסוג אין ליסהקיחת ולנו מדמור באורץ ומאן מפים דלא יסדוק באורך ולומר בהירך דרך להדוק מעלמו בהורד הרך להדוק מעלמו בהולדה עפ"א מקרה והסדק הולך ומאכיר על ידי תקועה מבא"כ ברוחב אין דרך כ"א ע"י הכאת אדם ואז לא המצוכן כו זה דיחק ו"ל: (יד) ברובר עע"ז ועא"ר אית ו"ע דהם דבקו בדבק כבר יע"ב ועמ"א אות י"ג די"א כן דאפילו ברובו וא"כ כ"ם היא לרהפו דמהני דבקו בדבק כבר יע"ב ועמ"א אות י"ג די"א כן דאפילו ברובו וא"כ כ"ם היא לרחפו דמהני דבק ברובו וא"כ כא מבאיר בישור תקיעה: (עו) פכול עש"ו מבא"כ נסדק ברחפו ברובי אבן ברובו ואף באור בופר כבר דלא נפרד מעולם ולא הוו ב" שופרות כמ"ם באות י"ד יע"ב:

מם נבחר שיעור שופר כבר דנח נפרד מעונם זנח הוי ב' שופרות כמיש בהות ייד ישים:

(מז) אלא עס'ז עיין בס' יום חרועה אפילו הרחיב הקלר לבד או קילר הרחב לבר ושינה פסיל

יע'ש. ומ'ש הר'ב אם חקע במקום הרחב פסול מה"ש הוא דבעינן דרך סעברחו בראבו

בל איל וסי' לדבר מן המלר קראחי כו' עיין לבוש כאן וס'ש חק"ן ובעש'ז כאן:

(יז) זברותו עט'ז ואט'ג דהפנימי אין ראי לשופר לשן בפופר' (עס'א קרמ רוב החיות)

מ'מ מין במינו אינו חולץ או אפשר עדיף היי ועמ'א אוח כ' ואיה שם יבואר וליד לפשיף

ד' דשופר ה' את מר המולו אל ב' שופרות והוסיף עלוו כ'ש אפלו במינו פסול זה סיה דבות מהחלה ממש ואה"כ אם הוליא הזכרות וניקב והחזירו לחוכו דפסול ועא"ר אות כ"ד ואומ כ"ד ושיין אות י"ט ותי"ה בם יבותר: (יח) עובי הבופר עט"ז הנה כפי הנרתה להמשיין בב"ד וב"ה ופרישה ירתה בלשה פירובים בברייהה ר"ה כ"ז ב" הנחת פה ושלת במקום הנחת פה הפי" הה' הלל הנקב במקום הקצר בשם מניח כה (הלל נקרא פה וצפתיו מניח מבחון על הביפר) המ' חלל הנקב במקום הקלר בשם מניח פה (חלל נקדא פה ושפתיו מניח מבחון על השיבה)
נקרא מקום הנחח פה ועובי השופר ממש הוא כפשועו במקום הקלר עובי דופן השוכר וכשהוא
אומר בעוביו עם בי'ח י"ל דהיינו נתן טבעת זהב בפנים לחוך חלל במקום הקלר נמלא הוסיף
בעוביו ופסול היא מטעם דהקול מיד כשנכנס הוא לחוך היהב לא לחוך השופר ילפה! זהב
מבפנים כולו וכאן קמ"ל במקום הנחת פה נמי פוסל ושלא במקום הנחת פה כשר י"ל אף נחן
זהב על עובי השופר ממש נמי כבר ולא מיקרי הוסיף עליו כל שהוא אלא בלד הרחב לא ברלי
והאילה נמי אין פוסלת וא"כ הרחיק השופר מפיו י"ל כבר וכפי הנראה הוא פירוש חר"ן ז"ל.
הפי' השני כל בחוא פי במור ורא"ש הנחת פה על עובי דופן השופר פסול משעם דהוי
מכמוביף שלי כל בחוא בלד הקדל פסול ומ"ש הפור בעוביו כאלו כהב על
שוביו ועב"י עשה כלומות . וא"כ לפי' זה י"ל הן לפה מבעת סביב החול בפופים נמי פסיל אלא אף לפה על עובי דופן נמי פסול ושלא במקום הנחת פה היינו בחוץ סמוך ממש מה שמכנים להוך פיו והוביף בעוביו מבחוץ כשר אם לא נבחנה קולו ממיעוע זהב. הא נפתנה ממיעיע זהב פסול בכל מקום. ולב' פירובים אלו י'ל הרחיק השופר מפיו כשר דהצילה ג'כ אין פוסלת. הפירוש השנישי הוא ז'מ בעור במקום הנחק פה אף מבחון פסול שהפה שמנית שפתיו בפחיו בחוץ מפסיק הזהב בין שפחיו ובין השיפר ולמדו מכאן דהרחיק השופר מפיו פסול אבל לב' פירושים מפסיק הזהב בין בפחיו ובין השיפר ולמדו מכחן דהרחיק השופר מפיו פסול חבל לב" פירושים ראשונים אין ללמוד זה , והמחבר העחיק הברייחא ופ" בה ב" פ" א" יראה הוא דעת העור הראשונים אין ללמוד זה , והמחבר העחיק הברייחא ופ" בה ב" פ" א" יראה הוא דעת העור הראשונים או אל הפי הר"ן ומיש ללד הפנימי היינו עובי השופר ממש עובי דופן השופר החל ממו בלד הרחב והמ"ד הרחב המחל הפעם דתחלה הקור (וו"ב וזה הפעם דתחלה הקור מינו מ"ש המ"ד וביו בח"ד היינו מ"ש הוא פיר הפעם החספר והע"ד סיבר מעעם דתקיל הואך תחלה אל הזהב כו") ופי הפני חול פיי "א בעור וכתבם המחבר ללמוד דינו בס"ע הרחיק השיפר אל החב ביו הפול בפביפות כל בנתן זהב תוך החלל במקום הקלל דהוי חלולרות ולא ביפר המחבר המחבר במקום הקלל דהוי הלולרות ולא ביפר המחבר ב"חו הלולרות ולא ביפר המחבר לה בריות הלולרות ולא ביפר המחבר היילה הוא ב"חור הלולרות ולא ביפר המחבר היילה הוא ב"חור הלולרות ולא הבעים ונוייו בדבר ביולה לות כ" בחור הלולרות ולא הבעים ונוייו ועיין בבאר הגולה אות ג' וסמ'ך משמע דמפרש י'מ א' הרץ והב' אפור לא הפנעתו ו<mark>עיין</mark> בלבוש יראה שמפרש כמ'ש כאן . ועיין בספר כפות חמרים ועיין פרישה ופר'ח ולי העני כפי כותי פירשתי : (ט) ול"ג דאפילו כו' עש"ז דהמחבר, ג'כ מודה דבצד הַרְתַב הנקרָא קצה העליוָן

מינו עמ"א נמרא ר"ה כ"ם א" מוציא מינו ולא שאין מינו וקשה פשימא ע"כ פי" בשעה שהוא נקיבה מינו עמ"א נמרא ר"ה כ"מ א" מוציא מינו ולא שאין מינו וקשה פשימא ע"כ פ"י בשעה שהוא נקיבה כר ולא מצאתיו כעת בריף, וערש"י ו"ל כמ"ש הב"י ב"ש כו". עפר"ח בשם הראים ז"ל מוסטום אמאי אין מוציא מינו סים שמא הוא זכר ושמא חבירו נקיבה וו"ל בכ" נפים לא אמרינן ס"ם יע"ש ולא ידענא מעם נכון למה דמ"ם כרוב: (ג) יכולת עמ"א חרש ושומה אף אביו אין מצוה להפרישו ולא ידענא מעם נכון למה דמ"ם כרוב: (ג) יכולת עמ"א חרש ושומה אף אביו אין מצוה להפרישו עיד בתנם ודוקא קמן מותר יע"ש ועבדים שאין משוחררים י"ל דאין מברכין אף לפי המנהג: (ד) כבר יצאו עמ"א והנה אם תוקע לקמן שהניע לחינוך יש לומר שמברך לו דמהויב מדרבנן ול"ד לאיש המחויב וצ"ע בזה: (ה) מהלך עמ"א מצית צריך כוונה ובספק אם א"י אם כיון או לאו בש" מורה לחומרא ואע"ג דמשמע בכמה דוכתי דספף הוא אם מצות צריכות כוונה ולהומרא לא הוי מ"ש במ"ם" ב"ה. ועמ" תקפ"ז במ"ו ומ"א לפי ריחוק המקום "ל דאף בבה"ב ש"ך כו"ם בזה עמ"ש במ"ם" ב"ה. ועמ" שופר או כול הברה:

סט בווז עם ט בטי ט בווז. ועם דות משופר או קול הברה: קול שופר או קול הברה: תקצ (א) תרועה עמיא ר'ה ל'ד א' ועס'ח דהוי הפסק ועסי תקצ'ב בסדרים ואייה שם יבואר עוד ועמ'ז א' אי הוי ספק תורה ממש או כרב האי יע'ש: (ב) יותר מדאי עמ'א היינו כהנ"א ובתה"ד קמ'א עמ'ז ב' ונ' דכל תקיעה בתר תרועה דידיה משערין לתקיעה הלכך בתש"ת התקיעה ציל ארוכה כשית ותשית התקיעה כשברים ותרית כתרועה ואיכ אין לחוש אם מאריך בשברים בכל שבר מהג' ועמיז דכתב דלא לחלק בין שכר לשבר יעיש. ומיש בשם ב'ת ומנהגים ג' שברים לבד הקול הארוך ולא נהגו כן כו׳ כוונת הארון ז'ל י'ל דהב'ח למד זה ממיש במנהגים בכית וקאן אתשרות דעושה שברים ותרועה בנשימה אחת להראיש ככסעף די מים צריך קצת הפסק בין שברים להרועה רק שתהא בנשימה אחת כמש מהראי ז'ל בתה'ד סימן קמ'ב מפירשיי ז'ל חילין חיקע ומרוע המקיעה מפסק מעם יעיש רק שלא יעשה נשימה בנתיים וניהו אנן בתר מסק הר'ב גרירן בסעף די דעושין בב' נשימות !(ג) ירב מרומימין עמ'א וכ'כ המ'ז אות ד' למ'ז תרועה מ' מרומיםין ובים מ' הוי יח ותקיעה כשיעור שתיהם לפי הבפק ומיהו ייתר מח'י ראו להיות כי גניחות הם ארוכות יותר ולדיעה א' איש ייב מרומימין הרועה ג' כוחות וג'ש כעין מ' להיות כי גניחות הם ארוכות יותר ולדיעה א' איש ייב מרומימין הרועה ג' כוחות וג'ש כעין מ' ואף תקע והרוע בנשימה א' והפסיק ותקע לא יצא יעיש וכתב י'א ויא וואד ובאיע סתם כדיעה ואף תקע והריע בנשימה א' היינו שמ'מ מפסק מעט כמיש מהראי ז'ל בפירשי חולין עיין אות ב'. והגה ר'ת בסעיף א' היינו שמ'מ מפסק מעט כמיש מהראי ז'ל בפירשי חולין עיין אות ב'. והגה ר'ת בסעיף א' המע התער מה לביש במרים אפי אחת אין עמיא הביא הררי הלביש והשיג עלה בתרית כי הנה הלביש סובר המעם במשך בשתים אפי אחת אין לו הוא בתקיעה אחרונה של תשרית נושא או תש"ת את שת הל למוש בעניה משר בעליש משך בשניה למיע עולה בשביל אחת דכל הסדר אחד הוא. גם כתב הלבוש דאם כיון בתקיעה א' לב' סדרים למיע עולה בשביל אחת דכל הסדר אחד הוא. גם כתב הלבוש דאם כיון בתקיעה א' לב' סדרים ארונה ונתכוין למיף תשר'ת ומלא שתברת ותש"ת און לו אים צריך לחוזר לתקוע תשרות עוד מתשרות ב''פ מוב ובשלישים משך בתקיעה א' לב' סדרים אחרונה ונתכוין למיף תשר'ת ותשת שנפלה התקיעה זו לגמרי ואי יתקע אח'כ תקיעה למוף דאף אחת אין לו את בירך לחזר לתקוע תשיית עדם חשו זו בע שוב יובטל של בשק בוק שחרונה ונתכוין לפוף תשרית ותחלת תשית שנפלה התקיעה זו לנמיר ואי יתקע אח"כ תקיעה לפוף תשרית הא כבר הפסיק בתקיעה פסולה וצריך לחזור ולתקוע תקיעה שית תקיעה ועץ כתב המ"א זול דאף למ"ד מתעסק אין מפסיד עיין אות זי הכא פוסל דהא מתכוין למצוה . גם מ"ש הלכוש ואם תקע כשתים בין תשר"ת ראשון לשני לכ"ע אחת יש לו עיין בר"ן כוי דהא קאי אמשנה דלא נתקן תקע כשתים בין תקעו חר"ת באולי ג"פ וכס"ש רבינו האי או הם ידעו איך לתקוע ובאורך הגלות תקנת ר"א רק היו תוקעו חר"ת באולי ג"פ וכס"ש רבינו האי או הם ידעו איך לתקוע ובאורך הגלות האדנו איר מינו מוד ביו מודי ביו מודי ביו מוד הצורות האדנו כח וסוף סוף לא היו תוקעין רק סדר א' ג'ם והוא האמת ואפ"ה אף אתת אין לו זהו כוונת האדון . והמעם דאחת אין לו דרישא לית סיפא וסיפא לית רישא עיין בירושלמי. ומיהו הלבוש ייל דהירושלמי דאמר את אין לו בלא התנה ומתניי בהתנה ויש לו אחת בתקיעה אחרונה דאי אחת ראשונה יש לו ואחרונה לאו כלום הפסיד גם ראשונה וצריך לחזור ולתקוע כסדר כבסיח. ועס"ש איזה באות ו' מזה ובירושלמי לא רישא אית לה סיפא כלומר דבעינן תקיעה מופסקת לא' מהסדרים: א הבאות במודב החובר אמיש הביי בריש הסימן קושיא דרי ג'פ תשרות וב'פ שות וב'פ תשרות וכן ר'ת פ'א וב'פ כיון דמתנה כי האמת תעלה הוי כיונה והא דלא תקנו כך שלא ישעו לובר שאיצ בשות תקיעת. עב"י והלבוש זול כתב בהתנה ייוח לכאירה משמע מפירושו דוקא בהאריך כשיעור שני תקיעות ולשיפתיה דמש"ה לא יו"ח דאחד מהסדרים כו' כמ"ש באות ה' ועא"ר וא"ז הקשה בזה יע"ש ועמ"ז אות ז' יש לפרש כפשומו אף בסדר א' לא יש לו כלל כמ"ש המ"א: (1) שבר אחד עמיא ועסיז אות הו ואות הז' דלפי מיש המחובר במעיף. די דג' שברים בנשימה אחת בעינן איכ חוזר ותוקע ג'ש ביחד ואף במיושב אין לסמוך אסדרים עיין אות י"ב וכתב הט"א ונראה לו דיעבד סטכינן אמ"ד ג'ש א"צ בנשימה אחת כמ"ש המ"ו אות ה" ומיהו דעת המ"ז באות ו" דתיכא דהפסיק והסיח עסי תקצ'ב במ"א אות ד' הי ואי'ה שם יבואר. עסי' תקצ"א ב' בתקע ברחב יע"ש:

שם"ז משא"כ אנדרוגינוס כמ"ש באוח א' ועי' לבוש יש הקשה מ"ב מסוכה יע"ש והנה יש לומר הקושיא הוא למה הלי עבד יברך ברכה לישב בסוכה לעלמו אקב"ו וחלי עבד אין מחויב ולכאורה מ"ע שהו"ג נכים רשאות לברך דאשה ואיש גוף שלם משח"כ עבדים ואף אם נאמר דעבד נמי רשאי לברך מ"ע שהו"ג מ"מ איך יוליא לד עבדות שאין מהויב ללד חורין המחויב אע"ג דברכה כוונה ומיהו י"ם ב' כיים א' דמי שלא לזלזל וה"ה מלה ולולב דכווחיה ועסי' חע"ה לענין מלה אנסוהו עכו"ם יע"ש ובב"י בם: בו"ש המחבר המודר הנאה מהבירו בתקפ"ן מיירי משופר יע"ם ועפר"ח אם אמר להבירו הקע והוליאני ילא דיעבד אע"פ שעבר על בל יהל יע"ם ואף למ"ד כל מילחא דאמר רחמוא לא חעביד אי עביד לא מהניא י"ל היכא שלא יצויר הא כה"ג שבדה האיסור מעלמו כמו דאיתא בח"מ ר"ח וכדומה לזה ועוד הא יבנו בשאלה וכמו השוחט בשבת שתיטתו כשירה דומה קלת לזה ואין להאכיר :

אורח חיים הרכות ר"ה

תקצ (א) או עט"ו ר'ה ל"ג ב' (ע"ס בדפוס ול"ע מחני יבבוח וברייחא שברים גנח ארוכה תקצ (ח) או עפ"ז ר"ה ל"ג ב' (ט"ם בדפום ול"ע מתני' יבטוח וברייתה שברים גנה חרוכה
יותר מיליל) ועב"ח הקבה כן והי' לרבינו האי ניהא ולהר"מ ז"ל דספק גמור מ"ה
קפה יע"ב וע' פני יהושע הירן למ"ד דיליף ממדבר החם במלהמה י"ל הרוויהו גנח ויליל יע"ב
והט"ז תי' כו'. ועתום' ר"ה ל"ג ב' ד"ה פיעור ובסאר מפרבים הא די ג'ם חשר"ת ואח"כ פ"א
ש"ח וב"ם חש"ח ופ"א ר"ח וכ"ם חר"ח ותקיעה אחרונה של חשר"ח מעלה לש"ח א' וחירן הט"ז ז"ל כי בס"ג שחקיעות חשר"ח יותר אוכה מתכ"ח העפ"ד הלה מאריך הרבה בכולהו אין להוש מ"מ
מתש"ח ותקיעות הש"ח יותר אחרוכה מתר"ח אשפ"ד האם מאריך הרבה בכולהו אין להוש מ"מ
מש"ח היותר שות המש"ח ור"ש הר"ח המש"ח והי"ם המורה ליותר המהבר עשו היכרה שלה לקלר בחשר"ת וכן בהש"ח וחר"ת ומש"ה פלגינהו לכל חד ומשמעות המחבר כהר"מ ז"ל ולשונו הוא בפ"ב משופר דכולהו הפיקא ד"ה הוי הלכך אף אם שמע חשר"ח ג"פ זמו לא ולפנין שתי עיירוח בא" ישמע חר"ח חש"ח ובא" חפלוח ילך לשופר עסי" הקל"ה ומיהו <mark>צ'ע בזה די"ל דהוי ס"ס שמא יצא במשר"מ דזהו כוונת החורה ושמא הפסקה בקול אחר לאו הפסקה, ובסשיף ח' מחמח ספק חוזר ואים ודאי דרבנן וס"ס חורה לקולא י"ל ודאי דרבנן עדיף</mark> ואי"ה לקמן בס"ח וסקנ"ה יבואר עוד. ולכתחלה יחקע חשר"ח ג"פ והש"ח ג"פ וחר"ח ג"פ משעם דגנח בריבא ואח"כ ייליל ע' א"ז ואבודרהם וא"ר ודיעבד אם הקדים חר"ח לחש"ח או לחשר"ח ילא כבסי חקל"ב דאין סדרן מעכב יעים: (ב) וייא עפ"ז הך י"א אין י"א של דידה הוי ג'כ ארוכה כשיעור ג' יליל וג' שברים יהד וזה דעת הג'א ועתה"ד קמ"א ומ"א אות מ"ל לומ"א לות ב"ל לפ"ן מ"ש הר"ב ובלבד שלא יארוך יותר מדאי היינו בחש"ח לא יאריך בשבר א' כג' שברים ועא"ר וא"ז. והמהבר בדיעה א" סבר כיון דבסדר תר"ת המקיעה רק כתרועה ג' יללות קטנים סו אין להאריך בשבר א' כג' קולות קטנים גם לרבינו האי תקיעה ד"ת יוצא כג' קולות קטנים מו לכן המוכין כשכו ח' כב קומת קשמים גם מציני הוהי תקשם די חיותח כב קומת קשמים ולאו ספק גמור הוא רק מנהגא עב"י וחבין: (ג) ולפ"ז עס"ז דבריו ז'ל ז"ב. וח"ם עד ס" מרומיטין הח יותר מס" הוי ביעור חקיעה הוא ל"ד עד ולא טד בכלל ט' מרומיטין הוי ביעור מקיעה לדיעה זו והיינו בהר"מ. ומ"ב בתשר"ח התקיעה ה"י ערומיטין כפי מה שהגיה לקמן בתחת לדיעה זו והיינו בהר"ח. במסב דבתש"ח אסור להחריך תיפוק ליה מבום דבתר"ח כמות ג חיי פרומיטין וקבה ממה שכתב דבתם עו משור מהתרין מיפוק מים משום דבתי ה התקיעה שישור ע' סרומיטין והמחבר אין סובר כהג"א אלא דעדיפא מיניה קאמר שלא לחלק בין שברים דמשר"ת ובין שברים דמש"ת ול"מ לדינא כדמסיק לקמן. ומ"ש דקשה ליה מה הרוחנו היינו דקשיא ליה בין אהמהבר ובין אהר"ב כי הנה הפלוגמא במחבר בין דיעה א' לי"א הוא ביבבא שהן יללות שי"א תרועה ג' כהות קטנים ג' טרומיטין וחקיעה דידה ג"כ כשיעור ג' סרומיטין וי'ה חרועה ט' טרומיטין וחקיעה דידה ט' ערומיטין הא בגנוחי ל'פ כ'ע מודים דבוין המה בין לדיעה א' ולדיעה ב' (ט'ס בדכום מלח איכא ול"ל אינה) בוה גיחוח ליללות וכן תנא דמתמ' שונה יללות וברייתא גמהות יע"ש וא"כ נהי דהמהבר הין סובר כהג'א מ'מ איך כתב ולפ"ז יכול להאריך בשברים דסוף סוף אין יכול להאריך בשבר א' יותר מביעור סרועה. והר"ב למה לא הביא י"א בתר דברי המהבר שהם קולא יותר דלהמהבר אין להאריך ל' וב' נבימות מבואר הוא ואם שהה יותר מכדי הפסק נבימה ביניהם יבואר אי"ה באות ח' : (ו) י"א עט"ו לריך להתבונן בדברי קדבו ז'ל והמעיין בתה"ד הי' קמ"ב כתב דר"ת והרא"ש ז'ל חלוקין דלר"מ בברים וחרועה כאחד לריך להפסיק בב' נפימות דוקא דלא גנחי וילני בב'א ולהרא"ש דוקא בנבימה א' דזהו מצות הסורה חרועה א' בעינן גנח ויליל דדוקא בב'א וא'כ במקום בחוקעין בסדרים (היינו כבסי' חקנ'ב) פעם חשר'ח ופעם הש"ח ופעם חר"ח או פעם חשר"ח ג'פ ופעם חש"ח ג'פ ופעם חר"ח ג'ש דהיינו ל' קולוח כמו במיושב (כמו בעושין בנייא

שטאש שם) יכול ללאח ידי כילם במיושב חשר"ח שברים וחרועה בנשימה א' ובסדרים ב' נשימות או להיפוך וממ"ג יולא משא"ב במקים שחוקעין בסדרים חשר"ח פ'א בכל פ' לרוך

פרשות או להיפוך ושמ"ל וילא מבא"ל במקים בתוקיון בסדרים מבר"ח בל ל לייך

במישה או להיפוך ושמ"ל וילא מבא"ל במקים בתוקיון בסדרים מבר"ח בכל פ' לריך

במישב בנבישה א' ובסדרים ב' נבישוח אבל לא להיפוך בסדרים הבר"ח בל לייך

במא שקר התכועה יליל והיינו הר"ח וא"ל בסדרים מבר"ח בל עבש דילמא השברים אין כלום רק התכועה יליל ולא יולא מריע מתוך שברים לאו כלום כה"ג בחלין כו"ל הייל בסדרים דלא עבדי אינבי כן כלל ונהי אם החורה לותה כך זהו התרועה משא"ל אם המלוב להיוד מבלום בברים עם תרועה בנשימה א' ולאו כלום וכה"ג בחלין דקורא בבריים א הבקי ולא מריעין כה"ג ואש"ל בסעיף ה' אם חר"ת בנשימה א' ילא והוא מירושלמי זאל וסובר לר"ח ני"א בל היע משחבר ו"א שאין לריך בנשימה א' ילא והוא מירושלמי זאל וסובר לר"ח ני"א בשימה א' אלא שא"ל אוכ אין כהב נמשימה א' וכברים ב' נשימות וכ"ל משחב בתחי"ל במח"ל במחשב בנמימה א' וכברים ב' נשימות וכולל איד שניה בי"ש בי"ש בי"ש בי"ש ב"א ור"א בנשימה א' יושה בתח"ל להים ל לחור בנשימה א' וכברים ב' נשימות וכולל אור מה במ"ל ל ביוד בי"ש ב"א ור"א בשימה א' וכברים בי יכול לעבות היפון ליין ל בסובר כהי"ז ה"א מבייתה א' הבן ור"ה במ"ל אור ל בסובר בי"ש בי"א בי"א בי"ב בי"ב אור"ה במ"ל לוחי ב"ב"ב בסיכול לעבות היפון לביות והין לביות ול בי"ד בל אל ילא ומביית כו" הלכך מפסיד. הסקיעה לנמרי מבל"ם היות הבריד ב"ל ליין ב"ב במולה תק"ב ב"ל היות ב"ל בי"ד להי"א לא ילא ילא ומ"ב ב"ל היות ב"ל בי"ד להי"א לות ה"ל ב"ל בי"ד להי"א לא ומ"ב ב"ל הות כ" ב"ל ביות ב"ל בי"ד לה"ל בי"ד לא ילא ומ"ב ב"ל הות כ" ב"ל ביות ב"ל בוד שב"ז וה"ם ב"ל הות ב"ל ב"ל בי"ד לה"ל ב"ל בר"ד דלא לא ומ"ל הות כ"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל הות ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ה"ל ב"ל ה"ל

תקצא אע'פ עמיא עאיר אות ג' הביא ספיפן קכיו במ'א הי דאם מעה הש"ץ בלחש צ"ע אם יספוף על מה שיתפלל בקול רם כיון שמפסיק בפיומים: (א) וא"א פסוקי ר"ח עמ"א קודם איזהו מקומן אין אומרים ובראשי חדשיכם עמ"ז א': (ב) ואומרים עמ"א ההב"ח כתב עמ"א קודם איזהו מקומן אין אומרים ובראשי חדשיכם עמ"ז א': (ב) ואומרים עמ"א ההב"ח כתב לדידן שודמים מוסף פסיקי רה ובחודש השביעי ואיך יאצר מוספי לרמו ג"כ על ר"ח ואין פורם דאף לדידן יאמר מוספי כר. ומוצא בתק"ן ס"ם כתב המחבר תקע בצד הרחב לא יצא ובכ"י תוא ידי של לכן יאמר מוספי כר. ומוצא בתק"ן ס"ם כתב המחבר תקע בצד הרחב לא יצא ובכ"י תוא חינו שכום מתפלין יהד הלא יצא מרכנן ולכך כתב הר"ב בתקפ" ס"ב דמ"ה פסול והעברת חינו שכו מתפלין יהד בל מנהגינו שמתפלין תחלה בלחש הקהל והש"ן ואח"ב הוור הש"ץ החינו של מי עמ"א עמ"ג דיום א' עיקר ומונן מיניה למיעדים דלא לולולי ב"ם ב": (ר) וא' עמ"א עמ"ז דפסוק תורה בסלכיות מיד ובוכרונות ושופרות בתוך החתימה יע"ש: (ה) ובתורתך עמ"א המעיין בסור וב"י ובר"ם ז"ל יראה דהנוסח שלנו בכל ג' ברכות להתחל ככתוב בתורתך וכן שופרות ובקול שופר עליהם הופעת ככתוב בתורתך ולא יאמר כלל פסוק תורה ככתוב בתורתך ולא יאמר כלל פסוק תורה רק ככתוב בתורתך ולא יאמר כלל פסוק תורה היי בואר ער" (ו) צא עמ"א הנה בר"ם ז"ל פר בע"א ומששע דצריך לומר פסוק אחד עמים דוקא יו"ש יצמר הכל כמ"ש באות ר ומ"ש ובהירתך כתוב לאמר דאוי להיות ככתוב בתורתך ולא יאמר כלל פסוק תורה ובר"ם ש"ב מ"ל מששע דצריך לומר פסוק אחד עמים דוקא יו"ש יודבר ש"ל במורת ביום וו"א ע"ל מש"ח בתב"ל ובד"ב או במ"ל ומשבי צדריך לומר כולם ע"כ יול מש"ח בתב"ל ובד"ב מ"ל ע"קב ע"א ע"ל אות בע"ח בע"ח ובלים ע"כ הול בע"ל וולים בל מ"ל בס"ח מותר בעשום און נרים ובלשו בל און נרב און בל אות בל הוא נקרא אה המון מותר בעשום בר"מ וו" או אול ברהם אב המון גוים ובלשום עם כת באחר הנודר מורע צוב וו"ד בות בתורת ביום המיות ב"ל אול ברהם אב המון גוים ובלשום עם כת הוא נקרא אה המון מותר בל ברים בל וור שברתם בהות צוב הוא נקרא אה המון מותר בל ברים לות בל בל וורע בברום בה"ל בתורת ביום הוא נקרא אה המון מותר בליות בל"ל הורע אותר בר"ל ביום לה בל וורע בלבוד הלוות בל"ל הורע בלבוד הביום בל"ל הורע בלברם אותר בל"ל ביום בלב"ל בל הורע בלברה בלב המון בל בל"ל בל בלל ורע בברהם אב המון גוום בל"ל הורע בלברהם אם ב מותר בעשוכי אין זרע כ"א יעקב מה"ם דלורעך אתן הארצות כר ולא נתן כ"א ליעקב וע"ד ר"ז מעף פי ונמסו דגרים חני בכלל זרע אברתם אב המין גוים ובלבוש כאן כתב הוא נקרא אב המין ביים אבל הם לא נקראים זרעי צ"ע א"כ יהא מותר גרים עי הרע"ב בגדרים ולעגל י"א ימלו הגרים חלק בא"י וצ"ע. וע" פ"י מה מלכים ה"ז ומ"ל שם ופ"ם מה' גדרים וסנהדרין נ"מ א" אע"ג דכתיב בישמעאל כי זרעך הוא הדי כתיב כי ביצחק יקרא לך זרע סתם זרע רק יצחק ואהריו יעקב .ומ"ש ירושה לעטו דברים ב' פסוק ה' ברש"י שם יע"ש וכ"ם הפרש יש בין נחלה מאבות לבנים ובין ירושה ע"י מעשה מאשה לאיש וכדומה ומש"ה וכל בת יורש"ת נחליה כתבתי במ"א א"כ א"ש ליצחק אפר ה' לך ולוועך אתן הארצות האל בנחלה ומתנה משאיב עשו ולום ע"י מעשה ירושה מיקרי : אם משנה עמ"א נ" לורע של יעקב בר ולבאורה לורע בלא ר' ובלא היבת של ראוי לומר מ"ש במרריל ועיין בשערי הפלה בנר חנוכה יע"ש : (מ) לא ע" מ"א ועם"ז. ועא"ר אות י"ד ובע"ש במ"א ה" ב" :

ובעיא דף ד׳: תקצב התוקע עפיא עסי קסיא סיא. יבתקיעית מיושב עיין סי תקפיה במיא ודיעבד מיישב נפי יצא יעיש: (א) היום הרת עולם עסיא עסיו בשבת איא ארשת ואיא החנה נמי יצא יצ"ש: (א) היום הרת עולם עמ"א עש"ו בשבת א"א ארשת וא"א החנה ובלבוש לפי שאין תוקעין. וברכה כי אתה שומע קול שופר שומע כו" אף בשבת אימרים הנוסח בך ע" לבוש בס" תקפ"ב ופר"ח שם, שמעתי בשם הגאון רבינו חיים כהן ראפפירם ז"ל אב"ד דק"ק לבוב והגליל שומע קיל שופר פשום צדיק מעיקרו ביאון הרונה בעל השובה לבו נשבר יותר מקרוב ע"ד האינו השמים ותשמע הארץ האונה מקרוב שמינה מרחון ואין דומה לך מלך ב"ו אין משתמש בכלים שבורים דפח"ח: (ב) לא ישיח עמ"א דצריך לשמוע קול שופר לא קול הברה וכ"ש שאין ליקד ילדים לבית הכנסת: (ג) והתפלות עמ"א וע" אות ה" דוקא בין תקיעה לתקיעה אבל בין ברכה לתקיעה מענון התפלה הוי הפסק יע"ש. וא"ה שם יבואר: (ד) א"צ לחזור עמ"א אבל בין ברכה לתקיעה כאות הוי תוועה וע" משח בין שברים לתרועה בתשרת יול הוי הפסק אף לצורך דספק שמש שבין ותרועה כאתת הוי תרועה ונ" מנין ב"ד שם: (ה) בענין התקיעת עמ"א וע"ר אות שמא שברים תרועה כאתת הוי תרועה ונ" מנין עמ"א שמן בות שהוקעין הסדרים על מקומם ויש מולין על הבימה: (ו) שראו עמ"א בא"ר אות א"א אהנה איתן עולין על הבימה בין איתן דקא" על אברהם ובין אדונגו להפסיק בין איתן דקץ על אברהם ובין אדונגו להפסיק בין איתן דקץ על אברהם ובין אדונגו להפסיק בין איתן דקץ על אברהם ובין אדונגו להפסיה בין איתן דקץ על אברהם ובין אדוניו דקא" על אברהם ובין איתון דיה אות ב"ב"

עולין על הבימה אבל הקיעות מיושב עולין על הבימה: (ז) שראו עמ"א בא"ר אות א' אהבת א'תן ארונגו להפסיק בין איתן דקאי על אברהם ובין ארוניגו דקאי על הקב"ה וו'א ארוניגו קאי על אברהם. ואתה הוא מלך דב בקום אבל מי ירום ומי ישפל אין להפך הנוםהא יע"ש:

תקצג (א) ויה"כ עמיא ומשמע שאם איי כולם לא יאמר אף מלכיות וצ"ע אמאי לא יאמר ג'
ראשונית ואהרונות וקדושת היום באמצע דהא המור בשם הרו"ן גיאות בתקכ"א שהציבור מתפללין רק שבע ואף דלא קי"ל כן מ"מ כשא"י כו' ואפשר אה"ג רק לא יאמר עשרה פסוקים וצ"ע: (ב) מעכנות עמ"א ועא"ר אות ב' והביא דברי רש"י והרץ דתעניות כר: (ג) עושה פסוקים וצ"ע ב"ל אחור ב"ל או עמ" מ"ו ולב האי מ"ח ווצ"ע אם יברך על השלישי וע" הל" דספק גמור הוא מה כר" ו"ג' בו אם תקצ ב' מדרים בלא ברכה צ"ע אם יברך על השלישי וע" הל" תונה הנוכה נוכה מונה מונה מונה ב"ל מת ממשת הילמא מדנו אינ

חנוכה בנר חנוכה וצ"ע: (ד) ואם ע" מ"א עשה כלומר ואם במקום שאם מקשה דילמא סדרן אין מעכב הקרים תש"ח לתשר"ח וכדומה: תקצך (א) אין עיין מ"א ועיין מ"ז אם אמר אחריו מלה במלה שפיר דמי:

תר (א) בגד נמ'א רכזנ אית ר שקנה ככף א היין לבוש:
משטמש בו דאין אימן קינה בשבה כלי וכשנמרו אומן לחיים ואומן מברך שהחיינו
משטמש בו דאין אימן קינה בשבה כלי וכשנמרו אומן בהזקת בע"ח הוי ולא במרה
השמחה עד שטימש בו. ומיש יין ישן ע' כי ער'ב אות נ' (מים תעיב) ורכה אית י'א באם אכל
ענבים ויש לו ענבים יסחום בקידוש אם אין לו פרי אחר די"א מברך שהחיינו על תירוש יעיש ומיהו
יח טעית יקדש על ישן מצוה סמוכתר וחקן עיניו כו. או ישתה ניכ תירוש אחים וע' לבוש:

תקצא (א) שאין עפ"ו למכוחר פעיף ד' ככתוב בחירתך ילא ידי מלכיות כו' כ'ה דיולא ידו פבוקי מוכף עב"י ומיהו מנהגינו במזכירים פפיקי מיכף ראב השנה הן ביום ה' וביום שני : (ב) וישבי עמ"ז הפעם שאין מזכירין ר'ח באיכ ביום שני ג'כ ויסברו במיום ב' מומן ובאמת כ'ה מומן מיום ה' וע' פובקים דהה הומר ביום חהימה הברכה הו"א כו' וזכרהי ברית ראשונים ובשופרות הו"א וביום שמהחכם כו' העולרות היינו נמי שיפר והפעם מלכיות עיקר ההימה מקדש יבראל ויום הזכרון וסדר מלכיות קידם או'א מכא'כ זכרונוה בופרות עיקר ההחימה בהוא דכל פסוק תורה סמוך לחרודה ע' אבידרהם ולטם: (ג) משבה עט'ז בנדרים ל'א א' ומ'א אות ז'. ומ'ב דורע הוי נמי זרע פסיל יביייה ע' וכ'ב ב' בתום' ד'ה כן מבמע הסם זרע כבר פסול לריך ריבויא אין לה עיין לה ומ'מ מדרבי פסול ב"מ נהי דרוב פעמים זרע סתם כבר מישושה הוי נמי פסול ובתפלה בשים מבורר ייהר וע" הכל חין תפנה ליבור לדהית הף יהיד המחפלל בשעה פליבור מתפללין מבה ל מישן, ישר ועש"ז ממת דבהרית זמלה מהלן כבס" ל' הין לדחות זמלה ול"ע וחי"ה במ"ל יבואר עד". עי באבודרהם פירוש התפלה. עסי" מקפ"ד מילה בר"ה קודם הקועה שופר ובשבת כתב הלבים כאן מלין אחר אשרי יושבי ביתך ובח"ר ב' למול בשבת קודם אשרי יע"ש :

תקצב (א) וי'א עפ'ז עב'י בזה וחק'ל כ'ח דהפסיק בקול אחר חור אף דיעבד קבה ו'י! תקצב (ח) ויא עפין עבי כזה וחקינ סיח דהפסיק בקור מהר חוד הף דיעפו קבי ז. כיון בכדר ולהו במיובב ידי כל הספיקות ונס יש סים במח תבריח העיקר ובמה קול אחר אין חשש ור'ה מיקן לכתחלה גם אם חוד לחקוע נמי כלכתחלה דמי חלכך מכני עודה הציביר הקנו בסדרים ג'פ מבר'ח כפי מנהג ר'ה וע' של'ה כתב אשרי מי בחיקע שלבים קולות בסדרים ומנהגינו הין לשנות . ועפי׳ מקצ'ה וחי"ה שם יבואר עוד: (ב) לא ישיה שט"ז עמ"א ואי"ה שם יבואר: פין שים בלושים ראוי ללמוד עם פירושים. היום הרת שלם ה' הריון ולידה עמ"א ואי"ה בס יצואר: במחשבה וצניםן נברת א"כ נקרא הרו על מחשבה וי"א בחשבר במחשבה וצניםן נברת א"כ נקרא הרו על מחשבה וי"א הרוון הי"א בחשבר במחשבה וצניםן בברת א"כ בפיר הרת על מחשבה וי"א הרוון מדון וריב הר'ח היום יום הדין אבודרהם וחניא וא'ר ו' וכדומה באהבם יונקן להגאון לרבינו יונקן ז'ל כי המזלוח וז' כוכבי לכת מקבלין השפעה בר'ה ועדיין לא יצאו לפועל נקרא הריין והחלום פרעה בר'ה היה ויוכף פחר אוחו יע'ש. מלך עליון כו' בלה בביח ולא בכף א'ר בבם מ"ע הות ב"

תקצג (א) א' מהם או בנים עפ'ז עמ"א אות ג'. ולכוש בינה מלבון ש'ע ועא"ר. סדרן אין מעכב הן בהתפלל קודם במקע הן הקדים הד"ח לחבר"ם כמי יצא ועמ"ח ד' וחי"ה בם יבוחר :

ד' וחי'ה בם יבוחר:

תקצד (ח) אין עט'ז עמ'ח ח' ח' ח' חי'ה בם יבוחר וו' מור וב'ו והנה חם חחד המותר מחיך
הסידור וחבירו בחין יכול לוחר עמו מלה במלה בפיר דמי וחי מפום סבמיע קול
בספלחו בר'ה ויוה'כ נהנו בכך וכגמרח עד דילפין מיניה בני ביתו:

תקצה (ח) אפי' עמ"ז ר'ה ל'ד ב' זערב'י וב'י ופריבה ספק חם ימלח חוקטין חב'ה סבק
הורה עדיף מודהי דרבון וז'ע ביום בני מהו דבקיחין בקביעה דירחה גם חי
הקע סדר חחד בביחו ולח יותר חי יל לספק בחוקטין והנה להר'מ ז'ל כל ספק מ"ה לקולה
ומדרבת להומרח י'ל ל'ש כחן דמוייב לעפוח מה בעליו כ'ש ספק דדינה חלי חיך הקשו היו

דמיכא שבות וחי"ם בחות ב' יבוחר בזם: (ב) אין למקוע עוד בחום עט"ז הביח זה בפ'ב דר"ם דף למ"ד ה' ד"ה וביבוה ע"ב הביחותיו בחוח ה' (מ"ס וה"ח וג"ל הה"ח) וכתב קב"ז ז'ל דהעור בשם רב החי בכתב דמרבי יצחק בחמר לא במע קל חינים מחקועה ביבוה למדני ביחידים חוקעין אחר המפלה אבל אין עיכוב שכבר יצחו אלמת מפרש לדר"י בר יוסף בר ה בחול לא תוקפין החר ההפנה חבל הין טיבוב שכבר ינחי חנמה מפרש לדרי בד יוסף בר ה בחיל לה כמוס' דפירבו יחידים שלא שמע ובשבת כו' וליע דגמ' משמע דר"י בר"י בבדת קלי יע'ש ועא"ר לאות א' האריך. ומ'ש הט"ז דה"כ יהא אסור לפלפל השופר בר"ה בחול וכן לולב מיקירי ירושלים הולך לביחו ולבקר חולה ולולב בידו טפו' חרנ"א במ"א אוח כ"ח ומ"ש שם וי"ל לולב כל היים ושופר אין מוקלה דשמא יבא איב שלא ילא ילא ויח ויחקע וישול לולב ובי"ה כמי ראוי לישול ביום א' ג'כ והבן. ע' בש"ח ה"ל סי' ליה הקשה עליו משבח קי"ד ב' דצבוח בי"ש יל שאר ים כל ר'ה עא"ר והקשה עוד מחולון פ"ד וכ"ה ריש פרק י"ש כ"ע ב' ד"ה רדיית ועא"ר ועמ"א ב' :

תקצו (א) אין מחענין בר'ה עפ"ז עאיר והחוק לחכל לחם וי"ל לא אכל גם בוהר ר'פ בשלח דריש ויהי היום ויפבור שמה ר'ה היה לה על ויהי היום ויפבור שינם וכן

בשלח דרים ויהי היום וישבור שמה ר"ה היה לה של ויהי היום וישבור שיה כוות הג'ה מהר'ד ל"ם ז"ל בגלוון הש"ע ואלו במדרש יש על ויהי היום דרישה מלכים כ' שומן מ"ד הפלירה בו לאכול ש"מ דאין מלוה להתענות דאשה גדולה היהה וב"מ ויהי מידי עברו ישור שמה לאכול להם משמע בפ"א ג'ל אכל לחם. עמ"ש א"ה בסימן שא"ז:

תקצח (א) אוסרים לדקחך עש"ז עב" עש ד קעם דר"ח הוא וע"ל לבוש ולפ"ז ביה"ל אומרים ולדידן דא"א ביוה"ל כבסימן הרנ"ב ל"ל שלא לעורר הדין דכתיב ביה משפשיך וש"ן לבוש. ועיין ב"ח הקל"ו דר"ה אקרי הג ושלו בחבר וע"ש ומיהו ייה"ל בח"ל בשבר ע"ל השעם דבלא לעירר הדיי כמ"ש הלשום ועמ"ש אי"ה בתקל"ע:

תקצח (א) אוסרים עש"ז ע" בפור ושם נאמר דר"ה אינו לא הג ולא רגל וכ"ד בלבול היום הגנו דר"ה ש"ל ב"ח חקל"ז אבל רגל לתרל כי ג"פ בשנה נלפוינו לעלות לרגל כו". כמ"ש בהבדלה מ"ש לחול אומר המוסח בק לא נקרא כי ג"פ בשנה נלפוינו לעלות לרגל כו". כמ"ש בהבדלה מ"ש לחול אומר המוסח בין יום ה"ל לשבת יום הח"ל לשבת יום המעשה כו":

יום הז' לפבח ימי המעבה כו':

רגר (d) אסור בשני עמ"ז בילה דף ד' ועיין פור וב"ד ועמ"א ואי"ה שם יבואר עוד : (ב) פרי חדש עמ"ז ע' פור וב"ז וכ"ח ועמ"א אות ב' והי"ה שם יבואר עוד :

רכ"ח (ב) יאמר עי מ'א ועסי תרס"א ותרס"ב מ"ש בשם א"ר: (ג) וי"א עס"א ולא פרי חדש עסיי רכ"ח

(ב) יאמר עי מיא ועסייתרס א ותרטיב מיש בשם אדן (ג) וייא עס א ולא פרי חדש עסיי דבה במ'א מ'; במ'א מ'; תרא (א) אף בא'י עמ'א שאם באו עדים שטנהה ולמעלה כבסיית"ה. ביום שני תקיעות ספק ותפלה ודאי ע' ס'י תקצ'ה מ'ש שם: תרב (א) ואין משביעין אבל להוציא גול ודאי מוב ויפה וע' מ"ו ומ'ש שם. צום גרליה ע' א"ר

כאן וקם משביען אבל לוהציא בול דואי הנהרג בדיה ודחותו לגי תשרי ועי מיז תקמ"מ בעל ברית משלים וליד למ"ב יעיש ואיה שם יבואר:

תרג ואם עמיא עיד קייב ושב"ד פת של עכו"ם ולענין חלה יע"ש. ואם נתערב פת של עכו"ם ולענין חלה יע"ש. ואם נתערב פת של עכו"ם ולענין חלה יע"ש. במל בפת של עכו"ם יע"ש:
בתרי בפת של ישראל ע"ד קי"ב בשדך כ"ג אפיי ד"ת במל בפת של עכוים יע"ש:

הלכות יום הכיפורים

תרד ויש עמ"א ברכות ח"ב" לאשלומי פרשיותא בעיה ומסתמא לא להתענות כל היום ואפ"ה אמר דכאלו התענה ומצוה למעם בלימוד: (א) ואסור עמ"א פכחים ס"ח ב" יעיש ועסי" תרצ"ה אות ד" ובס"ז כאן אות ב" דעצרת ופורים האכילה מצוה וכאן כאלו התענה וא"ב למה יתענה בת"ח ועסי" רפיח . ועסי" תקס"ח ס"ח מבואר בע"ה מיתב תענית לתעניתו משמע אף שהתענה מיד בתיח ועסי' רפיח . ועסי' תקסיח ס"ה מבואר בעייה מיתב תענית לתעניתו משמע אף שהתענה מיד יוהיכ כיש כשלא תתענה ווה סותר למ"ש השיו נאן ב' ורפיח ג' דאיצ ותמ"א כתב אם מתענה עד סעודה מפסקת איצ תענית לתעניתו ולכאורה בשכת וי"ט עד א"ח לשם תענית מידב תענית לתעניתו וצע ומי שאיי איצ תענית לתעניתו תוח כלל עסי' ריך במיא אות ג'. ועאיר כאן וייל בעייה אין להחמיר כ'כ ולהתענות עד סעודה מפסקת ול"ד לתקניב במיב דכאן יש חשש כרת דלמא לא יכול להתענות ב' ימים ונופלין על פניהם במנחה שלפני עייכ כמ"ש המיא כאן ואיר עמ"ז כאן מאכלים קלים עסי' תר"ח סעיף ד'. מוקי להא דתקסיח בעבר והתענה: (ב) ע"כ עמ"א תר"ז מעיף ה' א"א א"מ והא תר"ח מעיף ה' א"א א"מ והא א"ת ה"ה מעוד בשחרית נמי א"א אלא אף בשבת וכ"ש תחנון קשה:

תר"ח (א) ויש עמ"א ובמקום דחק ויש לחיש לשחימה שאין הגונה טוב יותר לשחום יום או יומים קודם ע"כ על עליכ וכן ראיתי נוהגין וערש"י שבת פ"א ב' פורפיסא ערב ר"ה מחזירין סביב ראשו עפר"ח ע"ט אלמא בערב ה"ה נמי עוישן כן והיה בעש"ת. ע" אית ג' : (ב) ב' תרננולים ע" מ"א עשה כלומר כו' דלים ל" וכרים שמא ולד האמשים ב" זכרים ע" בפוסקים ונופין נפרדים מ"א ברב ה"ה נות שור"ח עובר ה"ה בלומר כו' דלי "ל הינום שורב ירד את די ברפתה תרננולת להם ולה וא"ש אולי ספק זכר אדריו ברכה לר"א אליו מורם שורב ירד את די ברפתה תרננולת להם ולה וא"ש אולי ספק זכר

מה אעשה ככוכה כוי דלית הרגנולים זכרים שמא זוכד האומים ביזכרים ע בפוסקים ביזכרים ע בפוסקים צריכין את בריבים ביזכרים שמא זוכד את בריבים עם בפרה לכ"א אבל כ"ג עובר, ירך אם די בתפרה תרגנולת להם ולה וא"ש אולי ספק זכר הא נקיבה דיל עובר, יריבים ביזכרים היל"ל וע"כ תרגנול ותרגנולת ובהכרח שנים די דאי שלשה אולי תלד זכר או נקיבה היל"ל עפרוח. והארץ ז"ל לקח שלשה אבל לא ד" וה" כאמור. ומ"ש ראיה מספריב דמנחות דאף גופים נפרדים די בקרבן א"כ"ש עובר עם האם עא"ר ח" דנדבה אבל חובה לא כמ"ש הר"מ ו"ל פ"ד מהל" נפרדים די בקרבן א' כ"ש עובר עם האם עא"ר ח' דנדבה אבל חובה לא כמ"ש הר"מ ז"ל פ"ד מה"ל מע"ה מעה"ק ודעתו שצריך לכ"א כפרה יע"ש ומים אפשר עובר עם אם די בא': (ג) בתרגנולים עמ"א עין לבוש מ"ש תורים ובני יונה יע"ש ואף בעל מום אין פוסל בעופות ומיהו מחוסר אבר פיסל בעוף מ"ש רשי שבת הביאותיו באות א' זכתוב בערב ר"ה לא ע"ה יע"ש: (ד) או לפרותן ע" אות ד" דצרקה על הקברות יכול לפסור עצמו בזה הכפרות ומעות מעשר לא יתן רק שלו א"ר בשם שליה ומהרי"ל וביוש לעני ח"ו שיאמר זה נותן עונות על התרגנול ושולח אלי: (ה) על עמ"א בע"ה אין משבהות בתחינות על הקברות לפי שא"א תחנון בע"ה: (ו) בני מעיהם עמ"א הנה בני מע"ם ו"ל משב שנהגו מגול ויש מעם על הגגות לרחם על עופות שיקחו ויאכלו ומרחמין עלינו עב"ח וט"ו ולית דוקא בני מע"ם כאן אלא אף כבד וכליות בכלל וכ"ה בטור דלרחם על עופות והני לאו מאכל מעליא אוכליהן כו' ובגמרא חולין צ"ה ב' אתו עורבי שדו כבדא וכולייתא שקלינה! והוא ישראל לקחו אבל בסור מביא רמי בר תמרי כו' חוא דש"ו כבדא וכולייתא שקלינה! ווהוא ישראל לקחו אבל בסור מביא ראיה רמי בר תמרי כו' חוא דש"ו בחי ובור לכאורה הרכיב בחולין ק" א' ומולייתא ובה' ורמי וב" על להורה מובא אם לא שגורם ברמי בר דיקולי ידש"ינה" ב' שעשים אהדדי ההוא דצ"ה וק"י וצ"ע לכאורה מובא אם לא שגורם ברמי בר דיקולי דש"ינה" אישי כבד" וכולייתא ובהלי ורמי בר תמרי שקלינה! כבעלי יומא דכיפרי ורוב היתרא וראיה אישי ביפרי דרוב היתרא וראיה אישי בפד"י וכולייתא ובהלי ורמי בר מדות שקלינה במעלי יומא דכיפרי דרוב היתרא וראיה אינשי כבד"י וכולויתא וכחלי ורמי בר תמרי שקלינהו במעלי יומא דכיפורי דרוב היתרא וראיה מקיי דרך להשליך גם כבד וכוליא. וכחלי אין ראוי להם דלא אכלי והשליכו הכל לעופות אבל מצ"ה אין ראיה דעורבים שדו "ל עורבים לקחו מבית ישראל ואי דהוי קבוע דמסתמא היה עכו"ם א' דר

לפני יו"ד עא"ד ג' במהרי"ל יעמידם היו"ד לפני ויאמר בפניהם יע"ש: (נ) הוא רבו עם"א עפר"ח נע"ו אות א' בהא דרב שאני יע"ש: (ד) אם עמ"א עט"ז אות ב' מזה. ועב"ח שמפרש דעת הרב בע"א והמ"א מפרש ה'ה ואפשר כל שכן הוא וע' א"ר אות ד' האריך והקשה גם כן מכתובות ק"ג יע"ש: (ה) א"צ למחול עמ"א וע' מ"י אות ג' ועב"ח וע' פסקי מהרא"א ז"ל רו"ב. ובב"ח השעם דרפנס יויק לדורותיו מש"ה אין לו מחילה עולמית ומ"ס ובקש מחברו שימחול את שלו יע"ש: (ו) אם עמ"א אין כעת ת"י יש"ש ולכאורה י"ל כי יש פלותת אכו"ם ועבד על בת ישראל את אלי א"א הוולד ממור והלכה אין מסור אלא מח"ב זמ"ם י"ל הקירא נתנוין לושר עכ"ם ועבד באו על אמי באונם מוצרו ולא פנס כלל בכבוד אביו ואמו: (ו) על קברו עמ"א ועפר"ח יומא פ"ז א' י' ב"א הואיל ואומר ולא פנס כלל בכבוד אביו ואמו: (ו) על קברו עמ"א ועפר"ח יומא פ"ז א' י' ב"א הואיל ואומר ג' שורות מחודשים אלא ג' ב"א שהלכו בראשונה יכול ליקח בפעם שניה וג' יע"ש ולמ"ש א"ר א' הואית ב"א ב"ק פ"ח סי' מ"מ דמפיים החי ג"כ יאמר אני מבקש מחילת מה' אלקי ישראל ומפלוגי א"כ אמאי די בצר ב"א מע"ב בפעים מ"ל א אי הוי הי לא הוי הי לא הוי מי לא הוי מי אות ה" באום ב"ץ מ"א במת יבקש נ"פ מחילה וא"ע"ע (ו) משום קרי עמ"א אות ב"א ע"ז אות ה" ומ"א אק למ"ד כשום תשובת אם מצמער בכך די ב" ב"ץ ע"א אות ח" ועס" מ"מ מרני קבי ע"ש ב"ד ב"ר מ"ץ ע"א הוה ב"ץ אות מ"ז אות ה" ועס" מ"מ מרני קבין ב" אות מ"א אות ה" אות מ"ז אות ה" (ב") מב"ן אות מ"ז אות ה" ועס" מ"מ מרני "ש בוה" ה" ול" ועס"ר אותה הוה ב"ד שצ"ם ב"ץ ע"א הוה ב"ד שצ"ם ב"ד ב"ר מ"מ ב"ד ב"ר מ"ז אות ה" ועס"ף מ"ח מרני "ע"ש בוח ב"ו וועס"ף אהה ב"ד שצ"ם ב"ד ב"ר מ"ז אות ה" ב"ד מ"ד שצ"מ מתפיים וצריך עשרה שיאטר בפניהם כמ"ש הר"ב בהנ"ה מ"א א"ב בכת יבקש נ"פ מחילה וצ"י) (: ז (ו) משום קרי עמ"א עם אות ה" : (י) ומי עמ"א אף למ"ד משום תשובה אם מצמער בכך די במ' קבין ע' אות חי זעסי' פ"ח מריני 'קבין מים יע"ש בזה : (י) ולמבול טי" א הנה בי"ד שצ"ם ס"ה בהג"ה כתב הר"ב ובן נוהנין דשרי כל עי"ם אף לדידן דנוהנין איסור ', "צה בחמין כל שלשים וכיבים היינו מנהנא ולכבוד הרגל שיי ום"ש בתקמ"ח ס"י בהג"ה דאסיר , מלאחר הרגל אסור עש"ך שם אות י"ז אבל המ"א בתקמ"ח ס"ו לא הונח לו בוה דא"ם ל , ובתב בע"כ שרי התם ממנהגא ע"ם נמי שרי ע"כ פירש דבע"ם אסור ממנהנא לד , וב"ד שצ"ם וכן נוהנין לאותן שפסקון דרחיצה בחמין אסור (רקי) אחר מנהה וכ"ב כמאר זי ... שם ונש הבע"כ מכיר שניה שרי שפסקון דרחיצה בחמן אסור (רקי) אחר מנהה וכ"ב מנה שרי אף במקות שיש בו חמין ואפשר ה"ה רחיצה בהמין חפיפה ותילה משום חציצה דרחיצה בצונן שרי אף לדון אחר ז' עש"ך י"ד שפ"ח איובס"ו שם דהמעם משום גילות ווה בחטין דוקא וע' א"ר כאן אות י"ד ועס"א תקמ"ח מ"ר לדונא בחטין אף בע"ם וה"ש ע"ב מכיר מות ב"ש וכ"ש ע"ב מות י"ד וע"א תקמ"ח מ"ר מ"ך לדונא בחטין אף בע"ם וא"כ י"ל לילך למרחין בע"ם וכ"ש ע"ב ע"ב מניים ואת י"ד וע"א תקמ"ח מ"ר מ"ל לדונא בחטין אף בע"ם וא"כ י"ל לילך למרחין בע"ם וכ"ש ע"ב מצ"ח ואתר י"ד וע"א אתר

דמוחר אמורה לעבו"ם ביה"ש של יום א' כה"ג וכאן מיירי דהיום גדול מחייבין בח"ם מדרבקן ביום ב' רק שקבלו בבח פסק דחוקעין בלא ברכה וע' חרס"ח בשמיני עלרת בסוכה יע"ש בע"ז. ועא"ר חר"א מ"ש הע"ז שחוקע מבום רשות עסי חקא"ו ולהלכה הסכים לע"ז לחקוע בלא ברכה והיינו בעוד יום לא ביה"ש כמ"ש בסמוך:

תרב (א) ואין עע"ז אפשר אף מי שהייב לקבל בחרם עליו ע"י היפוך וכדומה עח"מ אפ"ה אין מקבל בחרם עליו עד אחר יוה"ב ומיהו אם רולה יל הרשות בידו. מ"ש הר"ב

מין מתקבנ במנם שפיו של מחת יום כ ומיהו חם רחם י היכון ביום היי י של הכינ בכח שבין ר'ה ליוה"כ אוחרים איץ אף כשחל עי"כ ביום א' אפ"ה אומרים בשבח במנחה אי"ן דבחול נמי אוחרים במנחה שלפניו תחנון כבסי' חר"ד ס"ב אין נופלים בערב יוה"כ גם באשמורת עיין לבוש הא במנחה שלפניו נופלים וכ"כ א"ר חר"ד אוח ג' יע"ש:

הלכות יום הכיפורים

תרד (מ) מצוה עם"ז ברכום מ' ב' סוס' ד"ה כאלו ויהרא כ'נ פ' אמור אך בעשור לחדש השביעי ועניתם את נפשותים וקרא אחרינא שם ועניתם את נפשותים בש' לחדש משר ען בעשות לחדש משרב מערב מערב עד ערב תשבתים שבחכם ועיץ יומא פ'א ולדידן תום' יוה"כ מקרא אחרינא עסי מכיץ. וקרא דכתיב ועניתם ע' לחודש כאלו החענה גם בש' מפני דיותר שכר לפום לערא אברא כשהוא מצווה על העילה לכן הוציא קרא אכילה כאלו החענה מב"ח ואכר מצווה על הענית מן כשהוא מצווה על אכילה לכן הוציא קרא אכילה כאלו החענה עב"ח ואכרי הא יותר שכר על מצווה ועושה והציוי הוא אכילה לא התענית דאדרבה אכור עב"ח ואכרי הא יותר שכר על מצווה ועושה והציוי הוא אכילה לא התענית דאדרבה אכור להמענות בס' היה לכתוב ואכלת' בט' יותר שכר ומשני דהניוי של מענית עשירי שייך בט' לאכול בט' שיוכל להמענות ביו'ד איכ הוי מלווה ועושה בט' והכן. ומשמע מכאן דמיע מ'ה הוא לאכול בט' או עכ'ם מנוה בעלמא לא מ"ע עפר"ה (ודוגמא ח"ש) בכ'מ פרק שלישי מהל' נדרים הלכה כי ממה דאה במנחה בענתה נחם שעפי לו החובתה משל בפר מפרוחה כוללת בלה כי ממה דאה המים בפרוחה כוללת בלה כי ממש לו עבי הי"ח וחק"ע ואי"ה שם יבואר וע"ד רע"ז וא"כ ספק הוא עי"כ אי הוי מ"ה ממש או לאו ועבי חרע"ז לענין דחיית מאוה דרבון מקמי ד'ת והבן:

מעשה דחייע עב"י וכפי הבנחם שם ה"פ כי שוטר פעם על משרה פעם על שר עי' פ'

שופטים ושוטרים ברפ"י והרחב"ע והרח"ם ז"ל ולפי' ח' בוטר חין שר רק ממונה מופשים זמלים וסובאים ויתורן ג' קושיות א' למה שאל מה מלאכתך ב' למה נתן ה' לחפש גנבים זוללים וסובאים ויתורן ג' קושיות א' למה שאל מה מלאכתך ב' למה נתן ה' זהובים בעד זהב ואדם רשאי לבובו ג' איך נתפיים שלקת מיד עבד השוער התירון שהשיער לא קים שר כו' שאל איך נתן ה' בעד זהב נאתה זולל וסובא או גנב ורצה למופסו השיב היים אני ים פל כן פחל הין לגובו בשלי אז המל אמת כן ומ"מ דבר תימה הוא כי הנהנה מיגיע כפו אין מבזבו כ"כ כסוהר ומ"מ הוי ניחא ולא עוד שלקחתיו מיד עבדי דהיינו שהמוכר כבר מרולה היה לעבד בעד זהב א' ואחה הוכפת עד ה' והעליתיו בדמים ומייקר השער בענין זה ואני שוער ראוי לחופסך על זה מבא"כ אי בזבז כך ונחן כפי מה בשאל המוכר אין זה מייקר השער אם הוא שוטה כו' ונמצא רק רעה א' עשה ולכך עשה הב"י כלומר שם במלח ולא עוד והשיב החייט נהי שבע"ש וי'ע וכדומה מצום לאכול מ"מ אין אני מייקר השער רק פ"א בשנה בעי ה דוקא שלוונו הקב"ה לאכול ולשתוח ובטוחים שיכפר עונותינו משא"כ י"ט ושבת אכילה מלוה וכאן כאלו התענה בט' חכילה כדי שנוכל להתענות ביו"ד ויכפר עונית ופ"א בשנה לא נקרא מייקר השער וח"ש הכל (ובספר המגיד ע"ד רמז חיים תופר בגדים הלבוש ז"ל בהקדמה חופר לא ליעול בכיסופא הנפש בלי לבוש חופה גדולה בעילוי מפני שט"ח ביותר שמחייבין והבן . נח מעות בפיסופת הגפש בני נבון חופה גדורה בשינו מפני ששיח פיתור עומייבן זוכן ...
זהחיט יודע מדק הבושה כי לולי הבושה כל עמל אדם לפיהו ויהיו ערומים ולא יחבוששו וזה
פרנסתו של חייט ואם בגדי הגוף כך עאכץ בגדי הגשש להסיר בגדים הצואים וע"י ההבובה
זכיות ומש"ה המר לו כן) חי' הב' שומר שר השיר ושתים רעות א' שוה זהב בה' ראוי לקוכבו
שזלא הרבה בשיעור מופלג גם לוקח מיד עבד השר השיב לדידי שוח הלף וקניתיו בזול ביום
שזלא מרד בשר רק מפני מ"ע וכבוד היום אין לך לכעום יע"ש . והב'א ז'ל בשם מהכש"ל ז"ל דלא היה המעשה שהעבד נתן זהב ונחרצה המוכר רק המוכר הבע ה"ז ועבד אמר זהב ולא נחרצה המוכר ומיד אמר החייע ה"ז והשיב החיים כי אם לא היה עבדך רוצה לקנות ולא הייתי מתיירא מלוקח אחר אפ"ה מיד נחתי אף י' זהובים ותשובה זו מספקח על בבובו כי לדידי בוה כמה ולא לקח מיד העבד. והט"ז ז"ל תי' כי ב' תירוצים על ב' שאלות בובו יותר לדידי שוה הרבה מהמח לווי הכם עסי' חרכ"ו המבזבז במלוה וגם אף לא נלפוינו לאכול ביום זה כלומר

כאמור: (ד) נדורקים עמ"ז פינשתיו במ"א אות ו' דהוא ב' ראיות א' חולין צ'ה ב' ר'ע כו' הזו עורבים כו' וק"י א' שדו כהלי במעלי יומא דכפורי היו משליכין בני אנבים דבמקימם לא היו אוכלים כחל יע'ש וצ'ה לענין בשנמ'ה ואמר מעלי יומא דכפורי מה"ע דהיתרא שביח טפי

תרן (א) ואם עט"ו עב"י וב"ח וא"כ לכאורה הט"ז זיכה שטרא לבי חרי דכתבו אין זקוק יותר הם רוצה כבלי וכתות לכין עד שיפיים ולמדו מרב וא"כ פשטא מבמע והיכי יותר הם רוצה רבאי וכחבו רק צריך עד שיפיים ולמדו מרב וא"כ פשטא מבמע והיכי עביד דהוי איפור גם מדלה פירבו כרש"י כו' וחירן בפירצו כרש"י ולמדו ממלח חבירו כו' ועא"ר. והיכי עביד הכי לאו איפורא אלא שא"ל ועמ"א ב'. ע' בטור ולבוש פרקי ר'א בארכוכות

ועמיר. והיכי עביד הכי לחו חיסורת חלת שתיל ועמ"א ב". ע' בפור ולבוש פרקי ר"א באריים אית י"ד ועפ"א תקפ"א ש"י מיקל לדינא בחפין אף בע"ם וא"ב י"ל לילך לפרחין בע"מ וכ"ש ש"כ אחר המדומה ראיתי כתוב שזה ג"כ קשרוג מאחר בבי"ה שלום ביניהם ונקיים מכל א"ב בחיריים הם ואין להם חירון החומר ויא"ד איכם ולמה כל השנה אינו כן . ועפר"א ביומא דכיפורא לית להביות להפך חובתן אבל מ"מ דידיה עביד כי ממוגה על כך ומביא עונות כ"ל לבד ומש"ה א"ש שעיר המשחלת הולקיה ע" בזוחר משא"כ בשאר ימוח השנה מביא עונות ומהפך בחובתן . עבירות בבין אדם לחבירו אין מכפר יוה"כ עד שיראה הביל הבירו ואף הלך הבילו הפר"ח וא"ר הבא על הפנויה בראוב הו ב"א למקום ובאוב הו ב"א בעמיד ובע משלה הבונג. ואם יש לה אב "ל פנס בכבוד אביה וכ"ש נערה בחולה קום ואביה וע"מ בה מה בל המות לו היוך הא"ל שלה בלונה הוו ב"א למ מוכלין לו ונם אף בקאם לפובה המותל לו ש"ר יבקש מתות להומול ב"ל היום באום לאוב המותל לו ש"ר ובקש מתות מהול לו ש"ר ובקש מתות להומול לו ש"ר ובקש מתות להומול בלא עונים ליבה וכוב של מותלין לו: (ג) הוצ"א עש"ז ועמ"א ה" ומש"ה אם מת זה שהוליא ש"ר יבקש מחולה מחול בלא היים לדיבה וכובש מדתו מחלין לו: (ג) הוצ"א עש"ז ועמ"א ה" ומש"ה אם מת זה שהוליא שליה וכדם ביל מותלים לו ביק ביק מרוב מדתו מחלין לו: (ג) הוצ"א עש"ז ועמ"א ה" ומש"ה אם מת זה שהוליא של היומו בר"ש בית שביה מות הבהוליא על ש"ר יבקש מחלה מהול ב"ל ב"ל ביק מבים ח"ג). כב בצב ב"ל מותלין לו: (ג) הוצ"א עש"ז ועמ"א ה" ומש"ה אם מת זה שהוליא של ב"ל ביק מבים ח"ג). כב בצב ב"ל אומור של היום בין מב"מ היום ב"ל מביל מבים ביב (סרי מגרים ח'ג) כב 22 Pri Megodym Tom III. 22

דמיירי באין מפורסם ומש"ה לא כתב וו"א. ומ"ש חולין מ"א ע" ברש"י ד"ה לא שנו יע"ש דחמא שאין מפורס אין לפרסם ומש"ה לא כתב וו"א. ומ"ש ופוס מהו החמא רק לפרסם מחם שחמא בשוגנ נטי אין לפרסם אין לפרסם ומשטע ליה ז"ל אף שאין פורס מהו החמא רק לפרסם והבייש ומצוה לפרסם: נטי אין לפרסם וע"ר בצ"ל דמסתומת דברי רש"י משמע אין מתבייש ומצוה לפרסם: בכל השנה אם מנכיה קולו דמ" צייתי שפיר דמי וביה"כ מצוה לש"ץ להרים קול שישמעו כולם שינכרו ויכנע לבם וישובי ואין לפרס החמא בציבור כי פוגם בכבוד ציבור אף בחמא מפורסם ח"ו יע"ש ועב"י: בע"ה כו" מפיק דאמר בנלוי וסתר אלפ"א בית"א גימל וזדון ושנגה הזיין מתמורה פרק ה"ר" יוסי א"א ב" דברים כא" הוי כשניהם יחר מדר הוידוי בר"מ בשם מהרא"י ז"ל בפסקי מרא" מ"ל ק"ח ושם נאמר כת וערירות ועתום" יבסות ב"א" ד"ה אשת אחיו מאמו מחלוקת אי כל כרת ב"דונו אי לעו ורב"ץ "ל השונים שבוני, ובפכני ואמר הכל תחלק בתצים מאו דמפנת מתאו בציגעא ובערוך ערך מהק ובמיסף מקרא הוא בעודא וי"ל הקל שורשו ערד"ק ועמ"ג ובתלמודית מהק מ"ם שרשית והכן סלח כפר עברי מחל תלמודית עיין תשבי . כי עסך הסליחה למען תורא הראב"ע כי שיאוך ע" ר"ש בן מלך וסליחה לעון עמך כי כולם לא הסכימו רק הקב"ה ע" פ"ד כלאים מ"א והבן : (ד) מעופד עמ"א אין לסמיך לכוחל כי" ואם ססף צ"ע אם יחזיר ויתודה עפר"ח והר"מ ."ל לא הצריך להתודות מעומד ובשאר ימות השנה אם כבר התודה ושמע מש"ץ א"צ לעבוד רק ביוה"כ יע"ש והיינו בה"ב וכדומה ובימי סליחית: (ה) אבל עב"א ועפר"ה שואמר חמאתי עייתי פשעתי זהו עיקר הירדו וער"מ ז"ל בפ"ב מהלכות תענית: (ו) יכול לחזור עמ"א יומא פ"ו ב" עמ"ש פשעתי זהו עיקר הירדו וער"מ ז"ל בפ"ב מהלכות תענית: (ו) יכול לחזור עמ"א יומא פ"ו ב" עמ"ש

וכיון שנתקורר בשל עול א"צ של חבור מ"א : (יב) פניו עם"א וע" מ"ז אות יד" חוקא פניו לצפון יע"ש הנה יוה"ב מכפר לשבים דוקא ודוקא ב"א למקום ומי שבא על אשת איש ואסרה על בעלה יל הוי ב"א לחבירו עסי" תר"ז וו"ש לך לבדך חמאהי ולא לאיש כו" לא אסרה לבעל גם כריתות כ" כתובות בוה מ" ב". בנומח בין שים בה קים עשה בסידור של שעדי תפלה היו"ד במג"ל ע"מ יד קמין וכ"ה ויקא א" ז" פ"ץ יע"ש. מולחן לישראל כשהם באנורה ומוחלן רק עויבת הדבר עו"מ פ"ד מ"א מכלאים מחל הכרם כשהם שבמי ישורון לב"ד ורואים זה בזה וי"ל ויה" צער בישורון מ"ד מ"א מכלא ב"ו הוא ב"ל מ"א ה"ה מלאכה בתוספת אין כרת ולא לאו רק אימור תורה לבד אבל ביו"ה תרח תוספת עמ"א ה"ה מלאכה ואכלה ובלא התראה כרת ער"ם "ל פ"א מה" ש"ע עומל הוב התראה על מלאכה ואכילה ובלא התראה כרת ער"ם "ל פ"א מה" ש"ע עדות אין מקימו פה. והנה לענין תום" מלאכה ואכילה ובלא התראה מ"ח לא עשה משא"כ תוספת עדות אין מקימו פה. והנה לענין תום" מלאכה ול"א איפורא בעלמא מ"ח לא עשה משא"כ תוספת מ"ד ע"מה מ"ד ע"מה מ"ד ע"מה ב"ו ב"ו ונ"מ לענין שבועה ע"ד רל"ם אין מקימו פה: (א) אין עמ"א וע" מ"ד ווו"מ"ד מוכים מורה מ"ה אסור ועב"ח וא"ר ול"ד כל פפק מ"ה שריא וי"ל חיספה שבת מ"ד מיינו לכ"ד מפק תורה מ"ה אסור ועב"ח וא"ר ולהר"מ ו"ל דכל פפק מ"ה שריא וי"ל חיספה שבת ניוה"ב ביה"ש הוא בה" שבת כתבת: (ג) ואם עמ"א ע"ר ו"ל ה" דיעות מוה ובספר תיבת נמ"א היינו למ"ד מ"ד ע"ש וע" בס"ו אות ב"ומ"א א"יע"ש: (ד) שלא קיבל עמ"א היינו אם אמר בפה שמקבל תבנו מוה יע"ש וע" בס"ו אות ב"ו מות במעות כי לאחר פלנ שיד ביה תוספת אבל אמר בפירוש התנית יוה"כ עליו הוי קודם פלג המנחה במעות כי לאחר פלנ ש"ד ביה תוספת אבל אמר בפרוש תענית יוה"כ עליו הוי קידם פלג המנחת במעות כי לאחר פלג שייך ביה תוספת אבל אמר בפירוש שלא לאכול עוד אף בחצי יום כל ימות השנה משלים נדרו כבסי" תקס"ב סי"א וקבלה בלב עפר"ת יא"ר בתקס"ג: (ה) דברים עס"א בב"ח דחלב כל היום אסור וה"ה בשר בהמה יע"ש ווה דלא כמ"ש הר"ב בהג"ה דבשחרות נוהנין לאכול משמע אף חלב ודברים המרבים זרע ואי"ה באות ז' יבואר: (י) מאכל הלב עם"א הא קר משמע יכול לאכול. וחלב המעורב בתבשיל או מיי"א עם חלב י"ל אפשר בכל ברוב לענין זה וצ"ע: (ז) נוהגים עם"א בשהרי"ל משמע דברים המרבים זרע כל היום אסור כפי כ"ג מאכלי חלב כל היום מונעין והמ"א הביא ראיה דבשחרית עי"ב גוהגין לאכול חלב אסור כפי כיג מאכלי חלב כל היום מוגעין והמיא הביא ראיה. דבשהרית עיים נוהגין לאכול הלב דבודרים כפו מי ליו (דף ב' קונם) בשר שאוכל עד שהא הצום אינו אמור עד הליל הצום הייני עד סעודה הפספקת ושרי סעודה המספקת לאכול בשר ואו רגילים בבשר וער"ן ותי"מ שם (עדיפא מיין בפסח דאין רשאי עד הלילה וכאן מותר במספקת קודם הצום) משמע בשחרית ע"כ לא היו רגילים בבשר כ"א מאכלי חלב ואסור עד אחר חצות סעודה המספקת אלמא חלב רשאי במקר ומסתמא חמין עיין אות ז' ומיומא מוכח להיתר דוקא כ"ג מונעין כל תיום הא אחר שרי בשחרית ומעשה דחיים בתר"ר במור מצוה לאכול דגים והם מרבים זרע עפר"ח ומ"ש דנהגו לאכול משחרית ומעשה דחיים בתר"ר במור מצוה לאכול דגים והם מרבים זרע עפר"ח ומ"ש דנהגו לאכול בשר היינו בשחרית:

תרם (א) שאין עמ'א פור בשם רב עברם והיונו אף קודם חצות בעי"כ יש לאסור שנראה דביום כיפורים כתבשל בתנור להול ווה אין נכון ועב"ח לאחר חצות ע"ב י"ל איסורא איכא עס' רנ'א ומ'ם י"ל שא'צ להמתין מוצאי יוה'כ כ"ש. ועס" רנ"ד במ"א אות ך' וא"כ כאן דביחוי כרעבתונא עיין לבוש:

תרי (א) מדליקין עמ'א משנה וגמרא פסחים מקום שנהנו עב"י ירושלמי דמוב להדליק קדושים ואין משמשין לאור הנר וע' מ'ו ומה'ם כשיש על השולחן צריך ג'כ בחדר המשכב: (כ) מאחר עם'א היינו כיון שבחדר אין נר יבוא לשמש מאחר שראה אותה בבית בנר שעל השולחן ע' אות א' וכתב המ'א מה שניהנין שמדליקין בבית ובחדר משכבם לא י"ל סמכו

דילמא אי הוי חיהיה מוחל ומהני ומסתמא כ'ה. והנה ש"ר שבובל אותו לבד אכל אם אמר על אחד פכול מבפחה ממזרח וכדומה וים לו בנים נמלא אין לו מחילה עולמית כפבפיה אם חולדותיו מהדרין בעלמת גם חותן ביולדו אח"כ ממזרים איסורין עולם ומי יוכל למהול זה ע"כ יזהד מהדרין בעלמת גם חותן ביולדו אח"כ ממזרים איסורין עולם ומי יוכל למהון ה"ו ועמ"ח ו' י (ד) ביתי בירלה עמ"ז להחודות בנקיים בהפלת המנחה ע"כ ימכול קודם הפלת מנחה: (ה) רק עע"ז ואין להזכיר הבם בנילוי הדאב ימים זכים לבו רואה ערוה גם כן אסור רק יאמר אבמחי בלא הזכרת הבם: (ו) רה"ה עצ"ז ע" סי' פיה בע"ו ומיא ע'. ובסי' חניו והנ"ו ביעור חלה. וצ' קנים הם רי'ו בילים ועה'ר אות ו'ה והי'ה במ"ה יו'ד יביהר:

תרו (א) אין עפ"ו עב"ו וב"ח בוה והפ"ו הירן בענין אהר. וכן בברייחא בופא יומא פ"ו קשה לכאורה כן דבתחלה אמר עונות בהתודה ב"ה זה מבמע דלריך עכ"פ לפרוע התפא כו' ולמסקנא הט"ז בהטא בבירור לריך לפרט ההטא ביוה"כ א' וביוה"כ שנים הלכה כראב"י דמשנתו קב ונקי וחוזר ופורט וכמ"ש המחבר בכשיף ד'. ומשמע אף בין אדם לחבירו גזל וגניבה נמי אע"פ במהל לו והביב הגזילה הפ"ה מתודה ביוה"כ לעולם דמ"מ גם ב"א למקים הלשון דחוק דהר'ב דעת שלמו קחמר וכמ'ב בד'מ דנוכח התפלה לא הוי פורט וכנרשב בש'ע ומ"ש הט"ז וכמ"ד לריך לפרוט ל"ע דהא פסק בקול רם אסור לפרום ועמ"א וי"ל כאלו הימר ואף למ"ד לריך לפרט כתב מסברא דוה לא הוי פורט: (ד) פביר ללפון עש"ז ובן טהגין כמדומה דוקא פניו ללפון וע" מ"א י"ב. והנה כתב הר"ב לא עומד ולא יושב אלא מוסה וכ"ה במלקוח ד"ח מוטה וא"י למה נהגו עתה לשכוב על הארץ ולשטוח עשבים ובדומה משום אבן משבים ולא מוטה ואולי להיכרא שאין זה מלקוח ביחכפר בו וכל ה"כ נכפרו מידי כריחתן וזה אין משנילע' מ"א אות ש' והנה מכות מרדות על עבירות דרבק או ד"ח שאין בהם מלקות ד"ח ג'יע דאפשר יחכפר בהן במלקות כאלו אם טובין כדין מלקות רידוי וער"מ ז"ל הלכות כהדרין כני ז ה"ג משמע מכות מרדות לוקין דייני ח"ל ונ"מ לההכפר ולכשר לעדות עה"מ ל"ד וכבר כהגע בכמה מקומות דפסולי עדות דרבקן משום רשע זמכות מרדות וכל שלקה י"ל חוזר לכשרותי בכמה מקומות דפסורי עדות דרבק מפום רשע דמכות מנדות וכל שנקף יל טוג לבינות מיד ועב"י כתב דיש כפרה קלת ולמ"ש נ"מ טובל באש מכין אותן בחוזק כדין מכים מרדות ועפר"ח א"ח חל"ו ו"א י"ג ושליש. וער"מ ז"ל שם פרק שבעה עשר ה"א משמע מ"ה אף לחיק ועפר"ח א"ח חליו והיינו מדרבנן שלא יוסיף יע"ש ובהינוך פ' חלא הקל"ה חמה עליו ובכימ ולח"מ מדבו וא"כ י"ל מלקום זה ארבעים שלימות להיכרא שאין זה מכוח ד"ח ולזה כתב המ"א אות שובו וא"כ י"ל מלקום זה ארבעים שלימות להיכרא שאין זה מכוח ד"ח ולזה כתב המ"א אות ה' באינו כן ומי"ה שם יבוחר עוד :

תרח (א). קודם עט"ז עב"י ודלא כהרימ ז'ל פלא כתב תום' כ'א באמילה דה'ה מלאכה יחום' ד'ת בשבת ו"ע ויוה"כ עפו' רכיא ומ"ש על הלבוש עיין בהג'ה שם בלפוש מיין בהג'ה שם בלפוש מיין ובא"ר שם בלפוש מיין ובא"ר נשים הייבים בחום' יוה"כ מ"ה כבשיף ב' והע"ג מ"ע שהו"ג באין עונש נשים פטורות י"ל היינו משום יוה"כ גופא שייך בנשים ג"כ וכ"ש חום' שבת נשים חייבות בו וכל מיע של שבת נשים חייבין ואף בג' סעודות עפי' רג'א יש להסתפק כל ביה"ש לא גורו שבות אם יש דוחק ולורך הרבה כבפי' רס'א ובשאר דוכתי אם בעינוין דבר האיפור מדרבנן כבפי' תרי'ב אם ביה"ש ביש דוחק ולורך גדול קלח רפואה וכדומה אם שרי אי גזרו באכילה כה"ג)(: (ב) [אם עט"ז הום" ב"ב ס" ב" ד"ה מוטב וע"ש והיינו בדבר באין מכורש בחורה כ"ה וה"ה במפורש באין מוכיחו ברבים רק פ"א היינו פיודע בדאי באין נשמעין אבל בספק מוכיחון ברבים אלו יבמעו ולא יהיה הילול השם כבשוחק ברבים וג"ל כפמוכיח לרבים הא ליהיד אסיר

לבישו ברבים אדרבה פ"א וג' יאמר בצינעא וער"מ ה' דיעוח ועמ"א אות א' ואי"ה שם יבואר עוד : (ג) אך עט"ז משמע דעתו ז'ל להלק בין שום וביצים המוזכרים בגמרא שמרבים זרע החמיר שלא לאכול אף בשהרית אבל הלב הספים להר"ב להחיר בשהריה ועמ"א ואי"ה שם יביאר : החמיר שנח נחכונ חף בבהריח חבד הגב הספים נהר־ב נסחיר בסהכיה ושני טו הי בשיב החבר (ח) מקום עם"ז ועמיא ואף אשחו גדה מטעם זה אין להדליק בלא יראנה ומידי הרסיד.

כי ' ואם מדליק בשולהן ובחדר המשכב לא בנדה יל בדי במ"ש ועמיא מהגין לברך אקב"ו להדליק בל יוה"כ ומלה בל עיון בסידור ש"ח בזה ושהחינו אם מברכת עם" רס"ג:

(ב) להרבות עט"ז ומ"ש שטוה , וכר משומד לעכו"ם אין מקבלים מהם הא מעבו"ם מה להרבות עט"ז ומ"ש שטוה , וכר המבר יע"ש פי"א ומ"א אות ה"ו ובי"ד ללד דהם מקבלים עסי קנ"ד ה"ה כל ימיות השבר יע"ש פי"א ומ"א אות ה"ו ובי"ד ללד דהם

ים השם היכה וכ"ם שר מקבלין ממנו יע"ם ול"ע : (ג) גם עמ"ו ועא"ר ו' די"ל דאבל בלמ"ה

לבו נכנע . עסי׳ כ'א בע"ז ג'וה'ר כאן שהין לכנום לביח הכהא בקיעל יע"ש : תריא (א) התירו עט"ז רש"י שבח קי"ד וקט"ו ענמת נפש ממוחה ולמעלה שבואף ומיפה ללילה לאכילה ואין אוכל הוי עינוי פפי הא קודם מנחה אין ענמח נפש דיודע שיש עדיין זמן רב עד אכילה לא החירו דבבות הוא לחקן לצורך חול ומ'ש הט"ז דלא הוי ביניי כו' שדיין זמן רב עד הכינה כם החיכו דבפות הזה נתקן נגונך חור ומיש השיי דלם היי פיני כוי כוי כוי מונותו כפירש"י בה דמחרפי ורחמור והר"ן ומימ פירבו עממת נפש דחדרבה התירו להקי שלה יהא ענומה ומצא מזון ביד במוצאי יוה"כ ולת בהטמנת המין בתר"י להר"ן ומ"מ שבי שלה יהא ענומה ולרש"י ייל דאסור. ומנחה למעלה יש לעיין או מנהה גדולה או קפנה קאמר והאידול נהגו לאסור. ועמ"ש אי"ה באות ב' : (ב) והאידוגא עט"ו שם שבת קב"ו ה' לכ' הפירובים קודם מנחה אסור ועמ"א אות ב'. ויוה"כ שחל בשבת מדינא אסור בקניבת ירק הפירובים קודם מנחה אחר פלא מש"ע ה"ג יע"ש. ואי"ה במ"א ובואר עוד:

עב" ובר"מ ז'ל פיח משיע היג יעיש. והי"ה במיח יצוהל עוד:
תריב (ה) כבותבת עט"ז ולמ"ש הב"י בשם ראבי"ה דח"ש הוכלון שחין ראוון פטור ומוחר
יש כ"ח טובא אלא דלא קיל דאף ח"ש אוכלין שחין ראוון כטור ואסור. אבל
דברים האסורים נכילה וכדומה חייב כרת משום יוה"כ דכולל הל ע" בטור בזה: (ב) והוא עע"ז
דברים האסורים בליר הכי לא חייב ובבאר היסירין בכזיה ומשקין ברבישית וכ"ן כמלא לעמור
ואיב"ל אוכלים הכאוים שלכ"א משתע דפטור אבל אסור וער"ח ז'ל פ"ד ממ"א: (ג) אפי" עט"ז
ואיב"ל אוכלים הכאוים שלכ"א מדרתות דבאר הביות הביות היותר מה שור מושלים המוחרים מוחרים מחומרים מוחרים הביותר מהוחרים המחומרים מוחרים מחומרים המחומרים המחומרים מחומרים מחו

לאויון דהיינו שלכ'א אפילו הרבה פטור אבל אסור: (ה) ליגע טט"ז משמע בשאר חענים בד' לומוח אסור ליגע באוכלין שלא לצורך כהמ"פ דאסור ליגע אף בשל עכו"ם רק דוהפו בקנה כבסי שמ"ו בט"ז ומ"א אות ה" ומשמע אף המץ נוקשה דרבנן אסור ליגע ה"ה ד' לומוח דרבנן אסור ליגע ה"ה ד' לומוח דרבנן אסור ליגע ה"ה ב"ל מסור ליגע באוכלין ועמ"א אות ו" ואי"ה שם יבואר:

תריג (מ) בטיט עמ'ז כ'כ הב"ח ראיה מתרי"ד ס'ה ורהילה כסיכה דכולן מ'ה ומלקות ד"ח אין בהם עמ"א חבריא . הצל המ"א חבר"ד ולבוש שם כחבו בפשיטוח דסיכה ממורה ואסור להעביר זוהמא אבל רהילה שרי להעביר הזוהמא ואי"ה באוח ב' ומ"א יבואר חמוכה ואסור להעביר זוהמה אבל רהילה שרי להעביר הזוהמה ותי"ה בחות צ' ומ"ח יבוחד עד: (ב) לשפשף עש"ז ועב"ח ומ"א אות ב' ועסי' ז' הטיל ולא שבשף יע"ש ובסי' ז' היולא מבית הכסא לרוך 'נטילה אפילו לא עבה לרכיו אם כן היולא מבית הכסא קבוע רשהי ליטול מבית הכסא לפיול לא עבה לרכיו ועפר"ח ובר"ן והנה בח"ל בלונן מותר יוה"כ באני ד'ח הוא דיו ביוה"כ אפילו לא עפר לרכיו ועפר"ח ובר"ן והנה בח"ל בלונן מותר הפיל ובתיה אפילו הכי החמיר בהו ואסמכוה אפרא: (ג) בין עט"ז יומא ע"ז צ': (ד) ובלבד עט"ז ועס" ש"א סד"ה ואי"ה במ"א ז' וח' יבואר עד ועב"י חכמים עשו היזון יותר משל חורה משא"כ רחילה אסמכוה אפרא וכייע אף למ"ד רחילה דכנן עבי תרי"א בטור אפ"ה הואיל והסמכוה אקרא כו' עמ"א בפהיתה במילא ב"ה אפרא ב"ו ב" וברש"י שם: (ו) הרב עט"ז לף אפר כולה בע"ז לף אפר כולה בע"ז ולף וברב עט"ז לף אפר כולה בע"ז היו בכניותה במ"ל מ" ברולה בע"ז ה" בכניותה במ"ל ב" ברש"ז שם: (ו) הרב עט"ז לף אפר ופיעו סף נמ"ד רקינה דרבנן עביי תרייק בפור חפיה הוחיג והסמכוה הקרה כו' עמ"ז בפויחה כללת: (ה) אלא עט"ז ועמ"א ו' ויומא שם ע"ז ג' וברש"י שם: (ו) הרב עט"ז אף אם נאמר דכולהו ד'ת כבסימן הרייא או אסמכוה אקרא לא אמרי כפק לקולא ועפר"ח ובפחיהה כוללת מ"מ כל באין רחיצה של הענוג אין איסור דוקא לתענוג אסור שפיר היה ספק דרבנן ולקולא ואה חי שכיון דהתלמיד יכול לעבור להרב לא החירו ועפר"ח ביניהם שוין נמי אסור: (מ) דרשעבו עט"ז ע"א אות ג': (ח) דרשעבו עט"ז ועמ"א יו"ד ואי"ה שם יבואר: (מ) בין עט"ז (אבל עט"ז ע"א אות ג': (ח) דרשעבו עט"ז ועמ"א יו"ד או"ד אות שם יבואר: (מ) בין עט"ז ומי"א אמור בינואר בינואר מוצרי מי"א מון מס"ז מי"א מוליד אות המוצרי בינואר מוצרי מי"א מוליד אות המוצרי בינואר מוצרי מוצ לכאורה טעמים חלוקון במחכת שריק ובחרם לא שריק אפ'ה אסור משום דפולע ומדייתי לחוץ והני רחילה ומיהו י"ל אף מלופה אבר בפנים אפ'ה י"ל מדייתי ועי" הל' פסח ועי' לבוש הבית י'ת כ"ח רקים והות בעור כשם י"ת ועפר"ה והמהבר והר"ב השמיטה : (י) בזמן הזה טע"ו חקנ"ר ס"ח עמ"ח חות י"ג וחי"ה בס יבוחר. והוי יודע שמ"ב בריב הסימן רהילה ושחין

דפרי ועמ"א א' ובחקנ"ד סט"ו ואי"ה שם יבואר: תריד (א) אבל בל גמי עט"ו יומא ע"ה ב' ועמ"א אוח ב' וכן מקילין ועסי' חקנ"ד בט"ו ז'

מעמג שרי ובפ"ז א' הזיעה אסור ובט' באב כה"ג שיין בס' חוס' יוה"כ יומא דף ע"ז משמע

ביום מותר ליגע ואפשר בפ"ב מותר ביום דישראל קדושים הם משא"ל ביוה"ל דילמא יבוא

להרהר וקרי וידאג וחמור טפי : תרטו (א) וכותר עט"ז יומא ע"ח ב' ועמ"א ז' פירב כן ועב"ח ופי' הט"ז מדיחה אשה כו' בתינוק בח"ח ליטול משלמו הא לח"ה אסור להדיח ידה במים וליחן לו פת אלא יקח מעלמו שנהנה במה ברוחלת ידיה ועסי׳ הרי"ג . והם דמותר להחכילן בידים אף בחינוק יקת מענמו בנהגה במה ברותנת ידיה ועםיי תבייצ. זהם דמוחר נהסבינן כידים חף בהיטוק באפפר ליטול מעלמו עסיי חרי'ב ס'י בהג'ה בהס"ד הבילו הב'י כלן ולמלן דלוסר עמ"ל שם י"ל קטבת ירק ולגוחים ממנהה ולמעלה שרי מדום עגמת נפש הא לל"ם אף נגיעה אסור. מ"ש הכ"ב בהג'ה דקטן בהינוך אף רהילה כ"ה בטור ואע"ג דסובר בתרי"א דהנך מדרבנן אפ"ה חייב הכ"ש במקום אחר וכ"ש לדידן דכלהו ד"ת כבסי חרי"א. היטך קטן בד' לומות ע' בספר לוכי וה"ל פ"ל ב"ל ה"ל בהל" מהנכין רק ביום"כ: (ב) מאבילין עט"ז אפשר הברטי הוא ברטיעה ממע בהוך בעה רביעית אמר באינו כן כי סובר בשתי שעוד המוני ביום מוכרן ביום בובר בשתי שעוד היינו סוף שתים דהיינו בבלש מהנכין ונותנין בתיך ד' היה רגיל בג' היינו סוף שלש דהיינו בארבע נותנין לו בארבע היינו סוף ד' דהוא בהמשית והוא מברכות וסי' ע' וק'ו לפירב"י קטן פטור מק"ש אף בחינוך דאין רגיל בזמן ק"ש שישן בבוקר דהיינו בג' שעות משא"כ מפלה בד' אז ניעור כבסי' ק"ו א"כ מסתמא ה"ה כאן הפי' כן יודה הט"ו ז'ל שאין מהנכין רק שעה

תריה (ח) הזרה עם"ז עב"ה ומיח ב' מבמע חף נעת עהה חין מכוכן הם יש השש שיכבד עליו החולי אם לא יאכל ואפשר יסתכן יאכל דכפק נפבות לקולא:

(ב) אפי עט"ז יומא פ"ג א' ומשמע אפילו רופא מומהה אפ"ה אין שימעין לו דמטורף הוא בחליו וא"י: (ג) אפי' ק' רופאים עט"ז יומא שם והיינו אף ק' רופאים וההולה אין בקי נעמ"א ג': (ד) מאכידין אוחו עט"ז והחולה שוחק ע' סעיף ג' וע' ע"ז: (ה) יותר עט"ז המימי דעה הרמב"ן ז' ל י'ל הומרא והיינו להקל בספק נפשוח ועמ"א אוח ד' וא"ה שם ישואר. הביא דעה הרמב"ן ז' ל י'ל הומרא והיינו להקל בספק נפשוח ועמ"א אוח ד' וא"מ שם ישואר. וה"משה שם ישואר בספר ביצואר בספר אוח"ד אין היינו להקל בין אומר החולה מעלמו לרוך אני כאמן נגד ק' ומאכילין אומר החולה מעלמו לרוך אני כאמן בד"ד היינו אומר הרבר ביצ'אר ברבר אוח"ד אוו ברבר אומר ברבר ביצ'אר ביצ'אר ביצ'אר בר אותו ככס"ה מבה"כ בחין חומר רק כבשוחלין הוחו הוי כרופת ומב"ה לריך חחר עמו דלהוי מרי כמאה . ועא"ר ה' הקבה מגמ' דיומא יע"ש ועמ"א וסי"ה שם יבואר: (ז) והרופא עט"ז דהליכ הוי כהינש דעלמה כבב"ו והם החולה רופה הפיה י"ל מטורף הוה ע' הוח ב' ועמיש לחים בהוח ח': (ה) והולה עב"ז דחם החולה רופח הוי ה"י כרובה ההר הלכך הרופה אמר מל"ה בהוח ח': (ה) והולה עב"ז דחם החולה רופה הוי ה"י כרובה ההר הלכך הרופה אמר אי והרופה ה' הומר הין זכוך מחכילן הוחו דספק נפשות וחפי׳ אלף ספיקות לקולה ועם"ב: (ע) פאבילין עפ"ז דמודועין לו הכל יה"כ היום וחם ההה יודע בהספיק לך פהוח מופיעור בא לצורך הפילה או שהייה סוב וחם להו החכל וחשהה כביעור בב"ח: (י) שאוכור עש"ז בל לצורך הפילה או שהייה סוב וחם להו החכל וחשהה כביעור בב"ח: (י) שאוכור עש"ז

בלח למוכך הפילה הו שנייה טוב יום מחלים מברך וה"ה ט"ב מברך בלח להם ועמ"ח חות משיק ול"ע ושלח לומר יעלה ויבח הח בהמ"ז מברך וה"ה ט"ב מברך בלח להם ועמ"ח חות מבמע דעתו להחמיר לומר יעלה ויבח שאין בו חשם ברכה לבעלה הבל אין מקדש יע"ש וחי"ה שם יבוחר. ועס" קל"ו ור"ד במ"ח אות כ"ח ול"ע חם הכל כזיתו ובבילה מבברך רק מדברן שם יבוחר. ועשי׳ קנ"ו וכ"ד במיח הות כיח וליע חם הכל כזיח וכבילה דמברך רק מדרכנן אם מברך ביוח"כ בסכלה כה"ג ע"ב ואם רופא אחד אומר ארין ואחד אין אירך דספק לחומרא ואוכל יראה דמברך ג"ב בהמ"ז וליש זיל הכי לחומרא ואם רבאי לערב דברים המרים עיין ואוכל יראה דמברך ג"ב בהמ"ז וליש זיל הכי לחומרא ואם רבאי לערב דברים המרים עיין בהר"מ ז'ל פי"ד ממ"א ה"י ול"ע ביוח"כ כה"ג דלא נאמר אכילה רק לא העיכי ז"ל אף שלכ"א היי מ"ה ואין נ"מ הקל הקל החלה כה"ג וע' יומא פ"ה ה' נכתוב לא האכל אכילה בכזיח ולא אמר שלכ"א ועיין במ"ל כ"ה מיסוד החורה הי בשאר איסורין שלכ"א דרבון או איסור חורה עכ"פ יש אלא שאין לוקין ומסהברא בחולה שאין סיברא איר איר איר מבעור ואסור מדרבון אין לו ליהן לחכול ולבחות עביי חרי"ב :

רורים (ה) שאומר עפ"ז שין לעיל סימן כ"ה ס"ה וי"ד של"ד בזה אימת מלערף או לאו ולעיל סימן כ"ה ס"ב הם פירבו לההמיר שלא להתפלל עמו בבית הכנסת אף ביש עשרה זולחו רבאין ולכיך אה"ב היתר ומש"ה ביוה"כ כל תענית שאין פושעי ישראל עמהן כאגוד לולב אין הענית שאל"כ יש ערבות מש"ה אף ביש מנין בלעדם מחירון כ"ו משום שמא החנו החלה דלא להתפלל בעודם בבה"כ וא"ל ג' כי אין כאן רק לבעל הסבמה בהיה תחלה מש"ה ש"ל וחל בעי ג' שורי נראה כשלותי הקהל ומ"ש מהרי"ל או גדול אומר

מודת דמ'ה ח"ש עמ"ש במ"ו א': (ב) שאכל ע' מ"א ויצויר נמי אוכלין שאין ראוין ואח"כ ראוי עב"י ומ"ו: (ג) על ע' מ"א עב"ח מחלק בין נמה שבע הרבה ובין קין יע"ש ח"ש אסור אף אוכלין שאין ראוין ככל איסורי דרבנן דח"ש אסור בהן ע"ד מזה. ובב"ח עוף אסור למטעס כ"א קפילא ארמאה בימי התלמוד וחינוך קפנים אף בדרבנן וא"ה יבואר בתרי"ו. ומ"ש הב"י תרי"א יבואר שם: (ד) עצי בשמים עמ"א דמותר ומצוה להריח למלאות מאת ברכות ומוצה להריח בחומה "ל" שם: (ד) עצי בשמים עם"א דמותר ומצוח להריח למלאות מאה ברכות ומובאק להריח בחומם י"ל ב"ד יד לא אסר כ"א ה" ענויין ותו לא ומיהו אותן השרים שנופ"ף מובא"ק, עם מי מרופין שפירמש ולהים הם י"ל דאסור להריח בחומם לבלוע רוק י"ל פשור ומותר עא"ה ג' ועכ"י וב"ח בזה" (ה) החומין עמ"א עמ"ז ועפ"ח. וציר זמוריים בפ"ע אין ראוי הא במיבול ראוי ומצמרף כבס"ב. (ו) מותר עמ"א עמ"ז ועפ"ש בסי תמ"ו אות ה" במ"א באורך ובמהרי"ל אוסר לינע בדבר שראוי לאכילה בעיניה דילמא יאכל אסור לינע ביוה"כ באוכלין אם לא ליתן לתינוק שא"א לימול בעצמו ומש"ה החלות לחם הפנים ביוה"כ שחל בשבת מתחלקות לערב דוקא במוצאי יוה"כ. עא"ר ו"די"ל מהנו : מבואר עמ"א עס"ב עד קשרי אצבעות ועס" תק"ד ס"מ מבואר כן ושם משמע דמ"ב ויה"כ שוים וע" תום" יוה"כ בק ע"ז ב" כתב הר"מ ו"ל כל שאבל מותר ה"ה במ"ב ונמצא בתוצה וסיבה להעביר הזוהמא שרי בתוצה להעביר הזוהמא שרי בתוצה למ"א באבל להעביר הזוהמא שרי בתוצה כמ"ב מכ" במבל יוה"כ באב להעביר הזוהמא שרי בתוצה כמ"ב כמ" באבל ינ"ש וע"ד שם"א באבל להעביר הזוהמא שרי במשע מסקנתו דבלילה לאשר יצר בלבד יוציא נפשו מפלונתא וישפשף משא"כ לתפלה כל היום משמע ויכול להחון ידיו אף בלא שפשיף לתפלה כוח לא כב"ח ויכול להחון ידיו אף בלא שפשיף לתפלה ביוה"כ ווח לא כב"ח ויכול להחון ידיו אף בלא שפשיף לתפלה כ"ח ביוה"כ ווכול להחון ידיו אף בלא שפשיף לתפלה כ"ח ביוה"כ ויכול להחון ידיו אף בלא שפשיף להיה ביוה"כ ווח ליבוד ישלה בלא במשלם שלחות המודר בלחם בלא מבליה להיבוד וובא בלא בתובלים להיה בלא מהביר בלא במיח ליכול להחון ידיו אף בלא שפשף להיבוד וורו בלא בלא להעביר היה בלא כב"ח ווכול להחון ידיו אף בלא שפ"א מיה"ל ביות ביוה"כ ווח ביות בלא כב"ח ויכול להחון ידיו אף בלא שמ"א

משמע מסקנתו דבלילה לאשר יצד בלבד יוציא נפשו מפלוגתא וישפשף משא"כ לתפלה כל היום א"צ שפשוף ויכול לרחון ידיו אף בלא שפשיף לתפלה ביוה"כ ווח דלא כב"ח ינ"ש ועסי" תקנ"ד: () העולה לדוכן עמ"אועא"ד אות ד' בשם מ"מ עד הפרק ועסי" קכ"ח מ"ו ובא"ר ח" שם י"ל אע"ג דבאר ימות השנה עד הפרק ביוה"כ י"ל עד קשרי אצבעות יע"ש: (ד) קצת עמ"א סוף מעיף מ" הולה אף ע"פ שאין מסוכן כו' וה"ה סיכת חממין כו' : (ה) שגדול קמ"א ועפ"ח ומש"ה רב אצל תלמיד נמי לא ועמ"ז אות ו': (ו) עד מתנים עמ"א יומא ע"ו ב' ועס"ו וה וא"ר בהא דרריפי מיא יע"ש: (ו) בספינה עמ"א עסי" של"ם אות י"ג דאפי" ע"י הערמת לית האידנא ת"ח ואסור ועם"ש וע"ה באות שאח"ו: (ח) יש עמ"א ועס"ו ד' ונמרא יומא ע"ו ב' יע"ש וע" א"ר כאן ורב"ת אות ד' ופר"ח כאן וא"כ לעבור במבת בספינה קמנה לדבר סצוה מנין עשרה י"ל דאסור ושבות לא התירו בסקום מצוה כ"א ביח"ש כמ"ש בפר"ח ורחיצה כיון שאין של תענוג לא אסרו: (מ) מותר עמ"א גם אין רחיצה של תענוג ודקא משום הפסד מטון עמו הוא דשרי אבל שם ודאי אסור בכאן: (י) דלמעם עמ"א הב"ח כתב דוקא באין דרך אחר לכן מותר לעבור במים הא יש דרך אחר אע"ג דמפיש בהילוך אמרו לעבור במים ה"ע בשים ע"פ חשש סחימה ומש דלה"ב הוי אפכא חומרא ק"ק דמשמע דהר"ב מיקל דכותר לעבור במים ב"כ דיש סברא למעם בהילוך ומיהו י"ל אם רוצה ילך בדרך אחר ג"כ והמ"א משמע דמסכים בגוף הדין עמו דילך בדרך בהילון ומיהו "ל אם רוצה ילך בדרך אחר ג"כ והמ"א משמע דמסכים בגוף הדין עמו דילך בדרך החר ועמ"ו ז': (יא) לא עמ"א הקשה דבלא"ה דיימא לא יהיה נגובה ויש איסור רתצה שהיא ג"כ מהר כמס" תרי"א מ"מ מחימה אב כלאכה וחייב כרת ביוה"כ ומ"ם קשה דמחיםה כל שאין מכוין מרי"א מ"מ מחימה אב בלאכה וחייב כרת ביוה"כ ומ"ם ם"ה כבסי" תרי"א מ"מ מחימה אב מלאכה וחייב כרת ביוה"ב ומ"מ קשה דמחימה כל שאין מכוין למחום מימיו שאין מקפיד כ"כ ליכא כ"א אימור דרבנן ורחיצה אימור תודה: (יב) כלה ע" מ"א כתובות ד" א" ד"ה כל דפירש שלשים קאי אימי אכל שלשים ומובר א"א אמור באלה כ"א כלה שרי" בתובות ד' א' דה כל דפידש שנשים קאי אפי אבל שלשים וסובו. אא אמרו באחר כ"ג יום תו לא וואיך שרי כל שלשים ימי אבל כיון דמונה שלשים אחר ז' ימי המשתה א"כ לאחר כ"ג יום תו לא הוי כלה ואמורה תוך שלשים ימי אבילותה דכלה כל שלשים לחופתה מוגין לה שלא תתגנה ולהרא"ש שם א"ש דפירש כל שלשים מימי חופתה אם אירע אבל אף תוך ז' אין מונעין ורש"י אין מפרש כרא"ש ועא"ר ולא הבינותי. בוב"ד שפ"א ס"ו הביא רק דעת הרא"ש דא"א מותר בגזירת מפרש כרא"ש ועא"ר ולא הבינותי.

מפרש כרא"ש ועא"ר ולא הבינותי. ובי"ד והיא המארות הצל קוד אך אך מותד בגויתת שלשים ולא הביא בשם י"א לרש"י אסור דאף אם נפרש שלשים מהתחלת שמת אמה מדכתב רש"י אחר מיכן קשה וצ"ע: (יג) אסור עם"א בי"ד בט"ו וש"ך שם ואע"ג די"ל בין רתיגה דרבגן ליוה"ב ד"ת מ"ם כל לצורך מצוה שרי. ועסי" ו' ההולך לרבר מצוה אע"ג דלא כיבוד או ת"ת ואף הפסד ממ"ח כל לצורך מצוה שרי. ועסי" ו' ההולך לרבר מצוה אע"ג דלא כיבוד או ת"ת ואף הפסד [ב" (א) ואפי עמ"א עם"ו תרי"ג אות א' סובר דרחיצה נטי אסור להעביר הוהמא ועב"ח שם: וב"י כל שאין מנעל הוו א שולו ביה"ט נסי אסור וחוספת מחול על הקדש בכולן עסי תרי"א. עב"ח וב"י כל שאין מנעל הוו א הולך באנפלאות. הוו משאוי משא"ב ביוח"כ דאין לילך במעל שרי באנפלאות הוו משאוי משא"ב ביוח"כ דאין לילך במעל שרי באנפלאות הוו משאוי משא"ב ביוח"כ דאין לילך במעל שרי באנפלאות דהוי דרך אכור ע"ב"ו לעטוד על כרים שרי ובשעת תפלת ח"י אע"ב פחות מ"מ "ל דשרי דלא הוי מקום גבוה מ"ם על לעטוד על כרים שרי ובשעת תפלת ח"י אע"ב פוות מ"מ "ל דשרי דלא הוי מקום גבוה מ"ם על מנעל הקרוע שאין של עור הוי כמהגאה עסי" צ"ו: (ד) ומ"מ עמ"א אם יודע שיקבלו דבריו יש למחת מעל הקרוע און ביום על ברים וב"ם וב"ב הפר"ח להקל בשל כרים ואף מנעל הקרוע האין מקבל רוב רנל ועב"י: (ד) מימים עמ"א אם יודע שיקבלו דבריו יש למחת מע"א עסי" תרי"א דהוו דאורייתא עא"ר ומשמע מיד שמגיע לפתח בית הכנסת יחלוץ ויתן לביהו או עו"מ במקום מוצע וירחץ ידו שנגע במעלים או ע" מפה. עור דג ועוף מבתברא דאסור וחליצה יניחם במקום מוצע וירחץ ידו שנגע במעלים או ע" מפה. עור דג ועוף מבתברא דאסור וחליצה צ"ע ואנעלך תחש. עור למצלה ע"ג הרגל או למסה אסור וב"ש כן עפר"ח:

יניתם במקת מוצעל הודף אין שנגע בבעלים או אין שנה במקת פר"ח:
צ"ע ואנעלך תחש, אין שנגע בבעלים או למהה אמר ונ"ש כן פר"ח:
תרבון (א) באשח עמ"א דלא כש"ז שמתיר נגימה ביום ודין נדה ע"ב"ד לענין לישב על הספסל וכדומה
(עא"ר אות א": (ב) ידאג עמ"א שה" אין חפץ בעינוי שלו: (ג) מובמח עמ"א ובלבוש כתב שי"ל
ידאג יותר יע"ט ווהו נגד הגמרא מובמח ועא"ר והוא שלא הרהר ביום הא לאו הכי אין מובמח יע"ש:

יראג יותר יע"ש וזהו נגד הגמרא מוכמח ועא"ה והוא שלא ההדר ביום הא לאו הכי אין מוכמח יע"ש:

תרכז (א) לומר עמ"א יומא ע"ח ב' ועמ"ז א' זהב"ח מתב דחבין שהוהנו מאתמול שרי ישראל
עצמו לרוחצן לתינוק כדמוכח יומא ע"ח ב' ומ"ש חבור לומר לעכו"ם היינו בחבין
שהוחמו היום ע"א עבו"ם אין לישראל לרחוץ בהם תינוק בעצמו וע"י עכ"ם שרי לים" להם חמין
ביוה"כ והקשה הפ"א עלידם אכ"י והכ"ה דחמין שהוהמי מאתמול אכור בייה"כ ישראל ליוהצ,
בעצמו ביוה"כ דאין בין יוה"כ לשבת ובשבת שניגו מרחיצין לפני המילה ולאחר המילה הא בלא
מילה אמור אף בלא מעם דנהנה (ומיהו הב"י כתב המעם אף בסיכה ורחיצה צוגן אלא דמשבע שם
מילה אלאו דנהנה שרי ע"י ישראל וע"י כלי ולוה כתב דאף ע"י כלי בחמין מפי אי לאו דנהנה שרי ע"י ישראל וע"י כלי ולוה כתב דאף ע"י כלי בחמין אסור) ועא"ר:

ינו יו (א) הו עם עם א בספע המחבר ב"א בא נסיתור פניח דק אבות מידי אנ מאכילן אות ובשאר ב"א דוקא פניו משתנים הא צריך אני לא מהני כסעיף נ': (כ ימאכילן עמ"א בין במאכל אימור או היתר אין חילוק בעוברת תהלה מאכילין כוש כרובב או יוסב או מאכל עצמו כו' בין ביה"כ בין בשאר ימית השנה משא"כ בחולה כו': (נ) לא תהענה עם"א אפי" אמרה א"צ אומר לה אכלי עב"ח ועסי" תרי"ח (אי"ה שם יכואר עוד:

תריח (א) אפי' עכ"א בס"ג כל שבקי אפי' עכו"ס ואשה כו' : (ב) שאומר עס"א אפי' לע"ע אין סכנה רק שאומר אפשר יכבד חוליו מאכילין איתו . ועמ"ז א': (ג) צריך אני עמ"א אף שהרופאים אומרים שאם יאכל יויק לי ועסי שכ"ח בדיני מימחה: (ד) כג"ל עט"א עב"ח היינו אף שהרופאים אומרים שאם יאכל יויק לי ועכי שכ"ח בדיני מימתה: (ד) כנ"ל עם"א עב"ח היינו בין להקל ובין להחמיר בשין במנין ועם"ז אות ה' דוקא לחומרא היינו בס"נ לקולא ע ה': (ה) אם עס"א ועמ"ז ה': (ו) כשני עס"א עסי" תרי"ב ס"א ככותבת פחות מעט מביצה וא"ם מאכילין אותר קרוב לוה: (ו) ד' ביצים עם"א בתרי"ב מעיף ד' ב"דעות וא"ס י"א ד' ביצים וי"א ג' ביצים ועא"ר: מעירוב לוה: (ו) ד' ביצים עם יילדת מהימנין לנשים עב"ח ומשמע דבחולה לא מהימנין לנשים אף בקיאין קצת וצ"ע דבאות א' כחב אשה נאמנת משמע אף בחולה ו"ל: (ט) א' עמ"א יומא פ"ג ב' וור"ט ז"ל פ"ד ממ"א ה"ו אם א"א לתקן יאכל טבר הא אששר לתקן ודי בחולן יתקן ואמאי השמים באפשר לתקן ודי בחולן יתקן ואמאי השמים שבות שבות פירי בחולה א"י ומ"ש ועוד שם פיצד בנולבום ואם להניה בחו"ל במקום בחולה אמתי לפרות לה"ם ו"ל לבר ירק הוד "דת ע" פ"ב מה"ת ה"א בכ"מ ומ"ל וע"ש אבל לשאר פוסקים רק דגן תירוש ווצהר ד"ת ישאר פירות מדרבנן : (י) חולה שאכל ע"מ"א עם" קפ"ח (מ"ס ק"ח) את י"א יעלה וובא רד"א אין בו ברכה לבמלה ואם שכח עד שסיים בונה ירושלים שאמר ברכה בפ"ע יע"ש י"ל דאין אומר כאן דיש ברכה לבמלה :

תשש ברכה לבמלה: תריכו (א) שאומר עמ'א עמ'ו א' וע' א'ר משמע מ'ש אנו מתירין היינו התרח ממש ובעינן ג' בשעת אמירה זו ומשמע שי'ל ג'ם ע"ד המקום וע"ר הקהל כעין התרה ג'ם יע"ש: (ב) כל נדרי עמ'א עב"י משמע די נדרנא הנו"ן בשו"א נא והדלי"ת בחיר"ק להבא משמע וכר"ת

ובמחזורים

ובסהוורים שלנו דאינדרגא צ"ע: (ג) אומר עט"א ועא"ר ובכתכ"ג שאין הכל שיפעין מש"ין ראוי לברך שהחיינו כ"א לעצמו וצ"ע: (ד) בלא כוס עם"א תקנ"ם מ" מ"ב דרבנן יע"ש ועסי" תרכ"א אות ג"י ועם"ו שם וכאן ג'. מתעספין בציצית מבע"י ובלילה אין לכרך על מלית אף הפיוחד ליום עסי" י" אות ח"י ב": (ה) בעודו יום עם"א דלרבינו תם דהוי תנאי להבא מ"ם דומה קצת כו' וע"ב"ח. וכשחל חה"ב בשבת שו"א מוסור שור ליום השבת ויש שא"א עס"ש במ"ו ו"ל אותן הבקבלום שבת בסומור ההול בשבת ש"א מוסור שיר ליום השבת ויש שא"א עס"ש במ"י ו"ל אותן הפקסלים שבת במוסור איך יעשויקבלו קודם כל גדר שיר ליום השבת ויש שא"א עס"ש במ"י ול" אוה' כע" הוה"כ ע" הל" שבת מוה: (ו) עד עס"א מוה: (ו) עד עס"א מה חל בשבת אם אומרים או"א רצה במנוחתינו ע" לבושורפ"ו: (ו) בויגינים עס"א ויש ג"ל כוד עיין הלכות ר"ה. ומ"ש בשם הלבוש כתבתי באות ו" ומ"ש שם בס"י עס"י ע" בבל בוה: (ח) בקול רם עמ"א עיין בסור כזה: (מ) צריך עמ"א וע" ס" תקס"ו אות י" אין ת"צ בכל וביה"כ כולם אומרים סליחות יע"ש: (י) שעימדים עמ"א היינו אף קבלו בגדר לעמוד יוכל לעמוד ובה"כ כולם אומרים סליחות יע"ש: (י) שעימדים עמ"א היינו אף קבלו בגדר לעמוד יוכל לעמוד ולהסטיך לשים רבי וצ"ע: (וא) לכן בכית הכנסת עמ"א ווקראי ק"ש. ועד"מ ב"א מה" ב"ו או בעורת נשים כשאין שם גשים וע" עמ"ו:

שעות נקרא פושע וצריך ליורר בזה ומירו אם התחיל קורם שבע י"ל אע"ג שנמשך השמונה עשרה ער אהר שבע וישאי וצ"ג: תרכא בווהר עם"א לכאורה זו ואצ"ל זו ובא"ר א' המוריד דמעית ביוה"כ כו' יע"ש. שם אחרי

תרכא בווהר עם"א לכאורה זו ואצ'ל זו ובא"ר א' הפוריד דמעות ביוה"כ כו' יע"ש. שם אחרי להורות שאהרן לא עבד זכוהו ושתוי יון לא היוהרו (עדיון) השכל מורח עליהן צדיוך ליוחד כל כו ע"א ביה"כ בשבת אין להוסיף יות בשבת יע"ש ואפשר במקים שנותנים ממון הרבה לצדקה המיקל לא הפסיד ע" לבוש כאן: (א) מילה ע"ש מ"א תקפ"ד ז' ובא"ר ז' דבא"ר האוחים יע"ש: (ב) והמנהנ ע"א לא וע"ג בר"ה אומרים "ל יוה"כ תצניה ע"ש מציצה בלא משקה בפיו יע"ש: (ב) והמנהנ ע"א ע"א ורא"ר ה' ותקצ"א בוה: (נ) ונותנין עם"א וע"ל לבוש כאן ובא"ר: "ד) מדר המנודה ע" מ"א על" ב"א שא"ה ה' ותקצ"א בזה: (נ) ונותנין עם"א וע"ל לבוש כאן רוב שנים יע"ש. ול העני צ"ע כי השעיין בר"ם ו"ל פ"ד ה"א מצה"ל שירם שנים אורוב שנים משע לכתחלה ובחולין תחלה שנים כדרבנן דילמא לא עשה הרוב ומקדש "ל אין שבות בפקדש ורוב כהנים שוחבין ובמקום זריון ובחולן כ"ם ב' ברש"י מצוח למרק ואני שמעתי משם ברוב פו ולא אמר ה"א ביוה"כ כמרת מלך ועתוכ" שם ובנסרא כ"ם א"צריכי קדשים לכתחלה ברוב ווב א' זרוב שנים ביוה"כ כשרה אולין אף לכתחלה ברוב מני משמע קדשים לכתחלה ברוב ווב א' זרוב שנים שהימתו כשורם ה"א חילין ג"כ משמע קדשים כ"כ תחלה שנים ועת"ח שם. גם אני מסופק ק"צ דוחה שבת מורם כל השנים אורוב דוקא אם נאמר לכתחלה מ"ה שנים בעינן דתי שבת משא"כ מ"ח שבת משה"כ"ה אי שוחם כל השנים אורב דופא שם נאמר לכתחלה מ"ה שנים בעינן דתי שבת משא"כ מ"ח שבת אי שוחם כל השנים או רוב דוקא אם נאמר לכתחלה מ"ה שנים בעיגן דחי שבת משא"כ מ"ה רוב ומדרבגן שנים י"ל לא דחי שבת וכ"ת רוב נשחם כמתה דמי ולית כאן נטילת נשמת הא בורכא דכחיה לכל דבריה ועיון שבת שוחם משום מת מיחייב ולפ"ז יות"כ כשכת שוה לכל השנה

תרכנ (א) לשקיעת החמה עם'א עם'ו ועמ'א אות ד' ואי'ה שם יכואר עוד: (ב) בזה עמ'א מלת

בזה לומר דוקא ש"ץ בוידני אתה הבדלת שמזכיר ותתן ה' לנו יום השבת ויה"כ הואיל ואימר באמצע תפלה ל"ש אין אחר החיתום כלום משא"כ יחיד שאימר אהה נותן והבדלת אחר חיתום מקדש השבת נישראל ויוה"כ תו אין מזכיר באתה הבדלת שבת ובזה בש"ץ שלא הזכיר באתה הבדלת אין חזור די"א ביעלה ויבא בי"ם באמצע הפלה אין מוכיר שבת וממילא עכ"פ דיעבד באתה הבדלת אין חוור די"א ביעלה ויבא בי"ם באמצי תפלה אין מיכיר שכת ומסילא עכ"ף דיעבד ספכינן עליו ה"ה בש"ץ באתה הבדלת משא"כ כשלא הזכיר יחיד כלל שבת בנעילה בתפלה או ש"ץ בהורת הש"צ שלא הזכיר כלל שבת חוור דיים הוא שנההייב בד" הפלות וחוור בו יחיד בלחש וש"ץ בהורת הש"צ שלא הזכיר כלל שבת חוור דיים הוא שנההייב בד" הפלות וחוור בו יחיד בלחש וש"ץ בקיר הש"צ על די בשם הגט"י שיש חולקון צ"ע עב"ז ונין נושאים בפים עם"א ג"ל ליכא בלילה וביה"ש צ"ע דאיתקש לשירות ובכולהו ביים כתיב דוקא יום ברוד לא ביה"ש שלא ג"ל כנעלה אפ" מכצ"י וא"ם אף שבות ביה"ש כה"ג צורך מצוה ואומרים או"א ושיין בשור לא כ"כיון ואומרים או"א ושים שלום אף שנפרו בלילה : (ד) והוקשין עם"א שבות ביה"ש כה"ג צורך מצוה ועד"ל ש"ב הניח בצ"ל שבות ביה"ש כ"ל ועד בור הב"א וע"ב במור הרב"ד משפע אם עדיון יום משש לא התקנו וע"ל לנוש בכל דכר עבר יום ואילי הוא פ" דברי הם"א וע"ב במור הרב"ד משכע אם עדיון יום משש לא התקנו וע"ל לנוש בכל לבד אכילה ושחיית קודם שיבדיל על דכום עם"א וע"א ויחי נועם ואתה קרוש שכוכות וע"ז ב"וע"ע כ"ז וכן ניהגין כשחל בשבת. ואומרים ויחן לך וא"א ויחי נועם ואתה קרוש שכוכות בל באמצע השבוע ע"ל בוש עם"א וע"א אות ו" דאם יש נר בית הכנסת לחוד ויש בר אחר שהודלק תה מב"א נוע"א מול אות ו" דאם יש נר בית הכנסת לחוד ויש בר אחר שהודלק מהאור שהציא מאות ו" ואם" בפ"ע אות ו" דאם יש נר בית הכנסת לחוד ויש בר אחר שהודלק מהאור קשה ע" אות ו" ועס"ר רצ"מ מ"ש : (ה) נר עמ"א שהודלק פבע"ב בהיתר ודל מעה ע" אות ו" ועס"ר ב"ע" ועס"ר רצ"ח מ"א נ"ו של ע"מ"א עשה ולא נהנה ממנה עד עתה מברך עליו: (ו) שאין עמ"א ועס"ר רצ"ח מ"א : (ו) של ע"מ"א נולא נהנה ממנה עד עתה מברך עליו: (ו) שאין עמ"א ועם"ר רצ"ח מ"א : (ו) של ע"מ"א עדה הוא ברך עליו: (ו) של ע"א ועם"א ועם"ר רצ"ח מ"א ו"ו וע"א בעריון ע"א עםה ע"א ועם" ע"א נוכן ע"א שה עדיב עובר ע"א עור עתה מברך עליו: (ו) שאין עמ"א ועם"ר רצ"מ מ"ש ב"ב וע"מ בית בית ע"מ ברך עליו: (ו) של ע"מ"א וע"מ ב"מ"ב ב"ב"ב ב"מ"ב ב"מ"ב ב"מ"ב ע"מ"ב ע"מ

ולא נהנה ממנה עד עתה מברך עליו: (ו) שאין עמ"א ועסי' רצ"ח סי"א: (ו) של ע" מ"א עשה כלוטר דהוא כפל ימלת לחוד סיותר כו' ועיין אוה ג':

הלכות סוכה

תרכה ויכוין עמ'א היינו שלצאת ידי המצוה כהיקונה צריך לכוין גם את זה הא דיעבד יצא הדעה די'ם ולם"ש בס"ו לצאת לבד ע' ס"ו ומשפע דא"צ לכוין שהושיבני ה' בענו כבוד רק כי וכאן לא כתב כי גם המור כתב שם וכאן לא כתב כלום ובאמת כתוב מפרש למען ידש דורותים כי וכאן לא כתב כי גם המור כתב שם וכאן לא כתב כלום ובאמת כתוב מפרש למען ידש דורותים כו מ"ש המחבר ענני כבוד לבל יבוא אליהם שרב ושמש ובלבוש מפני האירבים היינו מצדדים . והנה אם המחבר ענני כבוד לבל יבוא אליהם שרב ושמש ובלבוש מפני האירבים היינו מצדדים ול היה ולה סיבה כן וע' צדה לדרך, "ה "ד דפנות יע"ש ועב"ח כאן הביאו. והנה מצדדים "ל היה לים כבי כמתנה ישיאל לא לכ"א בפ"ע. ו"ל כי הסבך עיקר למעלה מחמה ונשם להורות אין מול לישראל ושלא לצמוד למכבי לכת ולי"ב מלנות וכדומה ל"דוקא. והלמ"ם הוא שהיה סכך צל מרובה להנן מפני נחשים ובדומה א"צ לממה וצדים דפנות ד' דוקא. והלמ"ם הוא שהיה סכך צל מרובה שחמה וג' בפות הל"א מפח ע"ם בול ממש"ב לפבר על קבר להתום און מפסיק למכה י"ל דוקא חלל אהל מפח ע"ם בל"מ אושר לפבר על קבר לא"ה אף שענן אין מקבל מוצאה מאחל צורכם שם לא הית ענן והיה מפק קבר התחום וערא"ם פ" לא"ה אף שענן אין מקבל מוצאה מאחל צורכם שם לא הית ענן והיה מפק קבר החום וער מילה היני בלולה קצח ולמחרת יהקן כולה אם אפשר ונרשם בתרכ"ד יתחיל בסיבה בטוצא יוה"ב היני בלולה קצח ומלמרת יהקן כולה אם אפשר ונרשם בתרכ"ד יתחיל והוא מש"א ונרשם בתרכ"ד בלות הוא מש"א וב"ל מיל שלי מון הארדים בה"ג וצ"ע כשת. ול"ל ומי לכו שלו ומי שאין מדקדק בל"ם ביוש המתיל וצמר מום בסוכה כיד בלילה ע"ש לכו יי" שני מול ומי האין מחבר"ד בלים להו א"י של מון היה בכר מאלי מוב בלו היש לכו הוא מון מסכרי בלון מש לכו יותר במי במות ביונים כרין מות הבר בלון מש מובה וה או מום מובה וה לון משום מהורר הוא לון מכרי בכר מהול משם מובה וה און משמה אות ב"ו במם בור בכר"ד ביות הואלן משת מובי בכם התד ב"ם בות הוא לו מש מובה הוא מו שוות מקודם הוות ב"ב בא התדוש ורבון בשום הראון לבוש מובים הרה וו לון בשור הוותינו אם עשאו לצל על"ם וחבר ובלן בשורה וווינו אם עשאו לצל על"ם והמחיצות ששווות פתודם הוא בורם במול ולארא הוא ב"ב שם התד ב"ם. ואלן בשנם מהור וווים לב"ם "אור ההרוו דברים בכאן והנוים בכאן הוות מורם במור מורם במורם במורם במורם בכאן הוא ביום במורם במורם במורם במורם במורם במו

הוא ליד שהגדול מהחיל ושמם שעמו אומרים ג'כ או שומדים שם די דהוי כשליהי קהלם ושמים א"ה בם יבואר . ויש עוד פעם ג' ס'ז כמבה רבינו אהרן וחור וכאוי היה להיותם כל היוש בם אבל משום כל נדרי אנו קו"ל כרבינו אם דהנאי להבא הוא ולא לשעבר ואיז ג' ועיין אות ב' ואי"ה שם יבואר : (ב) ע"ד המקום עש"ז הב"ח ז'ל פירש ע"ד המקום בעבריינים לא יסברו שכבר פטורים מעונשם והט"ז פירש כח"ש באוח ה' להודיע שכל הקהל מסכימין להחיר יבכנו שכנו פפורים מפונם והפין פירם כמים כנות וו יהודיע בכל הקהל מספימין בחירה להחפלל עמהם ומ'ם ע"ד המקום שמשמים ג"ל יסכימו ומ"ש בפי' כל נדרי עיין בעיר באורך והלו נוהגין כר'מ בהול הנאי מיוה'ם זה עד יוה'כ הבה עלינו לפובה ובדיוק המלוח עב"י ג"ב מזה ובמהזורים שלנו כולן באלף . ומ"ש אלף משורש בחרעום לא מדבר בעדו ר"ל אסרלה הסר האלף השורש בע"ז כאן אתי למסרך כי יסבור כום מצוה רשלה לפריח עיין בפרסים ועיין לבש ד'ואי'ה שם יבואר : (ד) ואיגן עמ"ז שכי' תריף אות "ל בפרסים ומור בדור אות ברכלים שם יבואר : (ד) ואיגן עמ"ז מביי תריף אות ברכלים ברכלים בדר מור מדבר אות ברכלים בדר מור מדבר אות ברכלים בדר מור מדבר אות ברכלים ברכלים בדר מור מדבר אות ברכלים ברכלים בדר מור מדבר אות ברכלים בדר מור מדבר אות בדר מור מדבר אות ברכלים בדר מור מדבר אות ברכלים בדר מורים בדר מור מדבר אות ברכלים בדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מייר מדיר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מייר מדר מייר מדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מייר מדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מורים בדר מייר מורים בדר מ שיין בפובקים ועור זו מות ז' ותוי ה שם יכתור. (ד) ראיבו עפי תכיים הוח זי. כבחה יוה"כ בבבת אין מקבלין בבת אבל אומרים מזמור שיר ליום הבבת א"ר ה"י בבם בכ"ג וכן ראוי כמו כבהל י"ם בבבת ושבת חמור מיה"כ בקילה כו' וכמדומה בהטולם אין נוהגיין כן וא"י דבר ברור בזה : (ה) בל עס"ו כל זמן באומרים סליהות וחפלות שומדים וסכל לכי מה שמרגים בכוהו:

תרבא (h) וגותגין עפ"ז עפי' הרי"ם אות ג' (פ"ם הרי"ח) ועב"י כום בזמן הייבון היהיל וכא הכום משום יוה"כ יע"ש ועמ"א ג' ואי"ה שם יצואר : (כ) בפוכה עפ"ז

בסור וב'י ראשונה הבם בה'א והבני בשם בבי'ת על שם העלם הוי'ה ב'ה וב'ש רחמים גמורים וירמה הבם ה"ח ההרימה הורא לה" בתחלה ובשנים בשם ירמה בי"ח בתוחה כמו להנחיתם ם הידוע כם העלם יו'ד ה'א וא'ן ה'א ב'ה וב"ב רחמים גמורים ועהו'ש פ'ן דיומה מבנה יטבם טירוע בם בענם יוד הית וחיד הים כ היו ברחמים בפורים ועהים פין דיותר יובנה ב' אגא השם וד'ה כשהיו יע'ש ועה'ר וח'ש בענון אנא הבם ולא קורין באיד מכני שכ': היה אומר ככהבו והין אנו רבאין ועב'י וב'ת בזה אבל לפני כ' העסרו אע"ג שהכה'צ אימר בשם המפורש בואיל ופסוק הוא אומרים בא'ד וכן ביוצר קדוש ק"ק ה' צבאוח בא'ד אע'ג דשיפור שהמלאכים אומר וגם הם אומרים מבהמא ככתבו כיון דפבוק הוא אומרים בא'ד. ועיין הה'ע בברכת ניבוחין כ"מ ביש כפק ברכה י"ל ברוך התה השם יע"ש: (ג) ויש עפ"ז עבי' ק"ד בפ"ז ה' ומ"ה ג' ונוהגין ליתן עוד שפענדר לפניו ובעבודה מסלקין אותו השטענדר והין עוקר רגליו : (ד) בעד עט"ז אלו היה חי הוי נותן לדקה ועני אלו היה חי היה פהור לב ורולה ליתי ועב"ו

תרכב (א) זאני שפ"ז ובהקנ"ח בר"ה אימרים ואני הפלתי שיון לבים בם ועמ"ם בם :

(ב) לא"א מוסגים עפ"ז עב"ז ולבוש ומפסיקין בין בחריות למוסף בקריתה בפ"ח ה"ה בין מוסף למנחה עיין לבוש ולפ"ז במקום שאין להם כ"ח במנן י"ל אברי בין מוסף למנחה להפסיק בין ב' הפילות ו"ל האומר תהלה לדוד ג' פעמים בכל יום ולא יותר ומפסיק בשאר משפיק בין ב תשימת זר כ המותר משתם לחד ג פעמים כנכי זה דמיתר ומפםי , כב ... פסוקי ההלים וג'ע : (ג) נא"א עמ"ז שיון לפוס סימן הרכ"א ד' תפלות היינו עם נשלה הון ערבית ליל יוה"כ ואהללך נגד ה'י ברכית עמ"א א' ועא"ר . מותר להרית בסמים ביוח"כ ועבה"ק ג'כ י"ל דמותר אם אין בו מים המכימין עמש"ל מזה : (ד) בפי עריות עמ"ז עב"י ולפוס : (ה) נה"תם עמ"ז עיין לפיס ומשמע להמהכר אומר על התיכה ועפידה והותם מקדם השבת ויבראל ויוה"כ כמו בשחרית ובחפלת וחיתם ג"כ בשל שבת עם ייה"כ אבל מנהגיני חינו כן . ואי"ם באות ו' יבואר : (ו) ואין אומרים עפ"ז אע"פ שחולק על המחבר לא כתב וי"א והמנהג שמסיימין רק מגן דוד להפפורת הול במנחה בח"ל ושהרים שכבר נשלחה העבודה ועמ"ל ב' . מ"ש בנושח קרע רוע גזר עמש"ל בזה אין אומרים על הכל במנחה ולא שמע יברהל רק גדלו שיין לכום וה"ר:

רנרכג (א) זמן שיון ט'ז מ'ש דהר'ב היה לו להגיה כו' עמ'א א' י'ל המחבר גם כן כחב ומחחיל ביום ומכיים בצ'ה יע'ש ושיון ב'י וב'ח . ומשמע דלא יהחיל נשלה

ומתחיל, ביום זותםים בכים יעש ישין כי זב ח . ומפחע דכח יהחיל נשיה קודם פלג המנחה ועב"י : (ב) ותוקעין שיין ט"ז שיין לשש הרבה מעמים במערבבין בלא יוכל לקמרג וחירוח מעונות וזכר לבופר בל יובל ביוה"כ יע"ש ובא"ר ה' בשם חום' פ' אלו קברים להראות שהוא י"ע בליל מוצאי יוס"כ ולכן אומרים בליל מוצאי יה"כ כמו בבבת וו"ע יוש

קברים האת המאר על פני למת היום כל המארים במיל מחלים יום כל למו בבל די היים של ביל למו בבל די היים לים לביל לים להפילו בשל מיל ז' וליים שם יביאר : תרכד (א) בתבללין עפ'ז עב'ח בזה : (ב) ואין שין פ'ז ועמ'א אום א' ועפ'ז וכן נהרכד (א) בתבללין עפ'ז אום ב' שלין להוכות לזיבור כן ולממוס בידם כק לעזמו יכיל לברך על הבפמים וא'כ ודאי מנהג הקדום בשיר בבית הכנסת בנהגו שלא לברך על הבפמים אין על הבשמים וא'כ ודאי מנהג לא הגיה כלום: (ג) שהוציאו עס'ז אע'ג במ'ש מברכין ענון לבעל מאחר בהמהבר והר'ב לא הגיה כלום: (ג) שהוציאו עס'ז אע'ג במ'ש מברכין ענון לכל שממה בשמחפר והא כ על שבים כמש . (ג) שהוציאו עם ז מער במים מברבין עול המש הפעש דוברה במים הדיר הקיבן ב'א כבסי רג'ת בש"ז א' ומ"א ב' ביוה'כ מניה לחזר החריו ועא'ר מבמע אף חל יוה'כ בכבת אין מברכין על אור היולא מאבנים להירות שיום זה המור באסור להשתמש באור . ויראה אם אין לו כ"א אור היולא מאבנים כשחל יוה'כ בפבת המור באסור להשתמש באור . ויראה אם אין לו כ"א אור היולא מאבנים כשחל יוה'כ בפבת הצור עליו ול'ע כיון בבשבת א'ל לחזור אחרים וביוה'כ כו' וי'ל . ועמ"א ואי'ה שם יבואר שור: ש"ש הר"ב בהג'ה המדקדקים מחקילים מיד במולאי יוה'כ בעביית הכוכה להתחיל בלילה דבר מה וביום המחרת יעשנה כולה כמ"ב בחרכ"ה עמ"א הרכ"ה א" והלפוש השמים בחרכ"ה

זה ועיין א'ר ע'ו והבן ועיין מה בכתבתי בתרכ'ה מזה בעזה"י

הלכות כוכה

תרבה כתב הפור עם"ז. המעיין בב"ח ז"ל יראה שמפרם להיפוך לר"ע סוכה ממש פי"
הפסוק בפ" אמור למען ידעו כו" עיקר הודעה פידעו פיפבו בסוכיה ממש
ההו שלריך שנדע בסוונתה ועמ"א מזה ובהוליא מארץ מלרים ענון בפ"ע דבזמן הזה היה ההישבה
הסוכות הבל לר"א דאמר ענני כבוד היו לכיך ביכוין במלוחה עיקר לזכור "מ למען ידעו כי
בסוכות הבל לר"א דאמר שני כבוד היו לר"ך ביכוין במלוחה עיקר לוכור שחים בישבני
בסוכות שני כבוד דבר נסיי וגם הוליאו ממלרים ומיהו י"ל בסוב אין מפוכש רק י"מ לכשע
זה. וכל זה ללאת המלוח בתיקונה ע"ל היונר שוב ודיעבד אם לא כיון רק לאח במליה בדינו
בסיי על דמלות לרובת ברונית בדרנית ב" ביינים ד", ולח"ע וביר החברון ברונית בדרכון הש"י יצא דמצות צריכות כוונה לצאת כבסימן כ' סעיף ד'. ולר'ע יהיה הזכרון בסוכות הושכהי כמ"ש הרשב"ס ז'ל בפ' אמור שלא לומר כותי ועוצם ידי כו' וכמ"ש הראב"ע ז'ל שאפשר סיכה בעבו בני יבראל בחברי היה כי בקין א"ל אה בענני כבוד היו מגינים מברב וגבם ובחברי קלח קור התחילו לעבוח סוכות ובהוליא ממלרים יחם המלוה לי'מ ככל שאר המלות עבדי הם ומהויכים אנו לעשות מלוחיו מבא'כ לר'א שיקר הידיעה הגם ענמ כבוד וזה היה מיד אהר יציאת מלִרים ובמשרי עושין דָאל'כ לא היה היכר זה פי' הטור להב'ה ז'ל. אבל הט'ז מכרש להיפור לר'ע עיקר הידיעה לזכור י'מ במיד היה ההושבה בסוכות לאחר י'מ למען ידעו ה''מ הישור מל ביקר הידושה ההופבה דרך נסיי בעניים ובהול א ממלדים ייהם המניה אחר י ת קאי ולר'א שיקר הידושה ההופבה דרך נסיי בעניים ובהול א ממלדים ייהם המניה אחר ו ת כלומר לדיכון בתעבו מלוח ה' מאחר קהוליא אחרם ממלדים. ומה בפסק המ'י נכ"א נגד ר'ע בסוכה עראים ז'ל פ' אמור דהופבהי משמע פעל ה' נסיי דאל'ם ישבו מ'ל יש"ש. ובנוסחא שלפנינו שם כדיע מר בר'א אבל במרא סיכה א ב' מכשי בחש"א העורהא לי מענור בפיד ור'ע אמר סוכה ממש ועם זה י'ל מ'ש רש'י פסחים צ'א ב' ר'ש ליח ליה דר'א כל בישמו מדרב יהודה אמר רב השוה הכחוב ובפסחים מ'ג ב' מכל לרצוח נשים אלא זה לר'א שם דענני כפיד ואף הם היו באוחו גם ועחום' מגילה דף א' וערכין פ'ק והבודרהם דף פ' ע'ב דפום פראג מ"ם נשים בסוכה פטורות כתירון התום' מגילה ועיין יד יוכף פ' אמור . וא"כ לר'א כד'א לילף ג"ש פ"ו מסוכות שגם הם באותו נס ופפרם הכחוב לכך צריך כל שחום' פסחים מ"ג ב' מבא"כ לר'ש דהלכה פווחיה דסוכות מייש חיון א"כ בסיפות יש כשם לכסיר נשים דלאו בני שלחכת לומר כהי ועולם ידי כמ"ב הרשב"ם ז"ל הביהוחיו לעיל וז"ב הכחיב כל החזרת בישרחל דוקם

בעוה"י. ודע כי הפרש יש בין סכך פסול בעצמו ובין כשר רק תולמ"ה כמו שיראה הרואה כי בפסול בעי ענוע ככל אחד ואחד בקצה אילן בס"ב כאן ובתולמ"ה בתקרה מפקפק וא"צ להגביה ולהנית ועב"י כאן בשם בע"ח. וסכך פסול "ל פוסל חמתה מרובה אעים שמוכה צלתה הרבה ובתולמ"ה אינו כן עמ"ז ע" וחבן. ועיין ברמב"ן ז"ל ר"ם הישן סוכה תחת סוכה עליון סכך פסול תוא שאין עשוי לצל שהיי יש תחתון קיק א"כ אף באין ביניהם י"ם ליהוי פסול ויל גזירת הכתוב הוא בפסול ב" סככים כשרים וכל א" כראי בפ"ע פסול וה"ה סכך כשר וסכך פסול גמי פוסל אף שאין בפסול תנאים המבוארים בתרכ"מ ומתרי קראי בסכת נפקי עפ"י סוכה. והנה בית משמע מכמה דוכתי דאינו פסול רק תולמ"ה ומשמע ה"ה סוכה תחת סוכה בהמיר התחתון ונשאר עליון אף שעליון סיכך לאחר התחתון יל מתכשר וא"ה במ"א ר יבואר וסוכה שהיה מקורה בנסוים חפתה מרובה ועשה תחתיה סוכה צל הימר בל"ש המ"ז ג" וי"ל כה"ג א"צ הרא"ם ול דפופל אורר וצל שון ושאני בשפודין דשם שייך פרוץ כעומד כמ"ש ברף כ"ב כפרש" שם א"כ ממה דמייתי ראיה ממ"ין בשפודין אם ינמל כשר ה"ה לתכשר כאן בסוכה חמתה מרובה דבמ"ז נמי ע"י צירוף דוקא כשר להרא"ש ואפשר דבמונחים זא"ז פרוץ כעומד משא"כ זעג"ז למעלה ל"ש זה ופסול כשאין בכשר צלתה מרובה (ומ"מ קשה קצת מה רא"ה, מייתי) והקשה המ"א איך כ"

ל"ש זה ופסול כשאין בכשר צלתה מרובה (ומ"מ קשה קצת מה ראיה מייתי) והקשה המ"א איך כ"
הרא"ש בדף מ" דאי שקלת לפסול כלשון התוס" ולדידיה אי שקלת לפסול פסול דצל האויר שאין
פסול כרש" בכ"ב וע"ז תירץ דראיה מממה דמשני במסקנא במעדיף וכג" שאי אפשר לצמצם והלכת
צריך להני תירוצים שפור ראה ולישנא ג"כ דאם ינמ" ישאר בכשר דמידוף ורבא דאמר שתי נותן
ערב אף לראב"י א"ש אע"ג כל שמונח ראש יהקנים על השפוד כמאן דליתא דמי מ"מ "ל פרוץ
כעומד מותר במונחין זא"ז ולמעלה "ל גרע מפי וניין ברא"ש מ" מ"ש והוצין שאני והגן זה:
(ג) ומבמלין עמ"א עמ"ז ב" ולהר"ן ז"ל ו"ל אף במצות אין מבמלין איסור ואי במלי לא יו"ח ואפשר
אף בטלו מע"מ כיון שמכיר ויוכל להסיר הפסול אע"פ שבסכך אין ניכר מ"מ יכול להסיר כי
ענמי האילן מחוברין לאילן דומה לחלב שגפל להיתר שצריך להתקרר ולהסיר האיסור ע"ד כ"ש זה
שיכול להסיר ענפי האילן מנין הכשר ולמשלף להו אלא המעם דפרוץ כעומד נמי מותר ומיהו כ"ו
שבסול למעלה פוסל נגדו בסכך דהכשר ול"ד למקרה בשפודין זה אצל זה וכשמשפיל ומערבם
מכשרא בסכך הכשר חמהה מרובה כל שמשפיל ומניתן זה בזה הוי כמקרה בשפודין א כאן יל דאף שהסכך הכשר חמתה מרובה כל שמשפיל ומניתן זה בזה הוי כסקרה בשפחדין א כאן יל דאף שהסכך הכשר חמתה מרובה כל שמשפיל ומניתן זה בזה הוי כסקרה בשפחדין דכשר בייות כמותן ועכ"ד ממעדיף (עיין אות הקדום) ה"ה זה דשרי ברוב כשר. ולפ"ז אין כאן בימול איסור כלל דפרוץ כעומד כה"ג מותר וא"כ י"ל במצית נמי אין מבמלין איסור וחומי צמר שבימלן מווין שלא לשמן עם לשם לא במיל במויד להך דיעה וספק פלוגתא הוי ולרינא צ"ע. עמ"ש סבים מוח. ועחתיר בסוכת יעיש: (ד) מיתו עמיא סוכר דיעה שניה חולקת בכמה דברים עם במיז כמוה. ועחתיר בסוכה יעיש: (ד) מיתו עמיא סוכר דיעה שניה חולקת בכמה דברים עם דיעה א' ש לקולא ויש לחומרא כי לדיעה א' בסכך כשר צלתו מרובה ופסול חמתו מרובה א'צ השפלה ועירוב כלל זהו קולא ובשכשר חמתו מרובה צריך השפלה ומשמע שלא יהיו ניכרים דוקא ממש (כדין כמישר בניאור לדיעה א' הא ניכרים כל שצריך צירוף פסול עם כשר בעינן אין ניכרים ממש (כדין כמיש בביאור לדיעה א' הא ניכרים כל שצריך צירוף פסול עם כשר בימול איסורים וצ'ע הא יוכל להכירם עין את ג' בזה! לפטל עם כשו בגין אין כם כשר בעל בכשר על בימול איסורים וצ'ע הא יוכל להכירם עין את ג' בזה! לוליעה ראשונה הניח פסול עזג כשר על ממש "ל גיכרים מיקרי ואין מהגי בסכך כשר חמתו מרובה ודוקא עירבן ממש שאין ניכרים לממה כלל. ודיעה ב' בהכשר חמתו מרובה פסול אף בעירבן ממש דכל שיוכל להסיר האיסור שמחוברין באילן לאו בימול הוא כמ"ש הרץ באות נ' אבל כשכשר צלתה מרובה או כשהשפיל ועירבן אף ניכרי או זע"ז ממש כמ"ש המרדבי שרי לאו ממעם בימול כלל אלא שאין פוסל נגדו ומ"מ רוב בעינן הואיל ומונחים זע"ז או בעירוב יחד הא מונחים זא"ז בשפודין במחצה שרי אלא שא"א לצמצם עס" תרל"א בט"ו ומ"א ה"ו ועיין כאן אות ב' . והר"ב שכתב אין ניכרים ל"ד וסירכא דיעה א' נקים דהא דיעה א' סדל דוקא אין ניכרים ובצירוף כשר עם פסול בכשר חמתו מרוב מדיעה א' סדל דוקא אין ניכרים ובצירוף כשר עם פסול בכשר חמתו מרובה מהני השפלה דו"א דכל שצריך לכימול לא מצמיף כה"ג ביכול להסיר כו'. ומ"ש וכ"ה בהדיא ברא"ש ור"ן ותום' לא מצאתי ברא"ש ויום מ' לדיעה ב' בניכרים ומהר"ן משמע דלא בעיגן שאין ניכרים כל שכשר צלתה מרובה וצ"ע כעת. והלכתא משמע "א ומהרץ משמע דכא בעינן שאין ניכוים כל שכש ביותו מדור וצל בירי וותרובה והחוצל בירי וותרובה וי"א ובפרם בשל תורה כדיעה ב" ובלבוש משמע דיעה אי בסתם לקולא ויש מחמירון משמע דיעה אי היא הייזה כדיעה א' עאיד וערץ כל שיש בסוכה הרבה כו' שוהר מ"ש הרב בהג"ה עכ"פ צריך שלא יהא במקום א' ד' מפחים מאילן הגדולה ובקמנה ג' מפחים ויבואר א"ה לקמן בסימן תרל"ב מזה עמ"ש כאן סוף הס" : (ה) ומניחו עמ"א עמ"י תרל"ה ותרל"ו סוכה לצל כשירה ולמצוה מן המובחר שיחדש כאן סוף הס" : (ה) ומניחו עמ"א עמ"י תרל"ה ותרל"ו סוכה לצל כשירה ולמצוה מן המובחר שיחדש דבר יעש. ואילן שנפל יחור עם ענפים הרבח ותחב בארץ ולא השריש אפ״ה אין ראוי לסכך משום תולמ״ה ג״כ ומ״ם סכך פסול לא מיקרי כ״א בהשריש עיין אות א׳ ובתוספות סוכה מ״ ב״ ד״ה הא ובחה״ר וצ״ע: (ו) כשירה עמ״א עיין במור בשם בה״ע ובב״י וב״ח ומ״ז כאן אות ג׳. והכלל התלוש נדול שדי ה"ה אפשר כאן ע"י אמירה לעכו"ם מאין שופר אחר אלא דבס" קפ"ו לא התיר ב"א שבות לבניו ואפשר ב בשופר להקל אמירה לעכו"ם באין שופר אחר אלא דבס" קפ"ו לא התיר ב"א שבות דשבות. והנה "ל גדול כ"ה דוחה אף עשה ול"ח דרבגן ולכן בחתן וכלה מותר ואפשר בסוכה "ל דשרי כהרא דסימן תק"ד דאם אין לו מקום לאכול שרי דהיי כאוכל נפש וכר"י ועב"י שם מיהו "ל דבדליקה הוא א"א מעי"ם משא"כ זה דפשע ע"י שכחה שהיה אפשר לפתות מע"ם גם לומד לעכו"ם להניח סכך על הסיכה אי הוי איסור תורה או דרבגן אהל עראי צ"ע כעת בכ"ז. ומסתיית דלא גמירגא אבל להורות היתר חלילה לי וצ"ע בכל זה. יאי"ה בסימנים הנאים אבאר עיד וכאן אין דלא גמירגא אבל להורות היתר חלילה לי וצ"ע בכל זה. יאי"ה בסימנים הנאים אבאר עיד וכא דלא במירגא אבל להורות היתר חלילה לי וצ"ע בכל זה.

למען ידעו כני משח"כ במלה יש כברת להייב נשים מדר"י אמר רב וגם היו באותו נם וכבר כתב רבינו הגדול פני יהושע ז'ל כל שיש טעם אין סברא למילף מג'ש והיקשא ועיין במס' פסחים. זהו הנ"ל קצח דרך דרוש ובם' המגיד הארכנו בכיוצא בוה)(. עמ"ש אי"ה במ"א מזה . פסחים ציא ומ"ג ר"א בן פדת אמורא אמר כל שיבנו והבן :

תרבו (h) תחת עש"ז גמ" ט' ב' וסוכה החם סוכה דפסולה בשיש ביניהם שיעור י"ע כבסי' חככ"ח ושאר תנאים וסוכה חחם אילן מחובר או בים תולמ"ה פסול אף כבסי׳ מרכ״ח ושאר חנמים וסוכה מחת אילן מתובר או בים תולמ״ה פסול אף באין ביניהם ריות וכדומה ועמ״א אות א׳ וב״ח ולבוש כאן ואי״ה שם יבואר עוד:

(ב) צריך עמ׳ז בלבוש משמע שלכתחלה יכול לעשות כן ובגמ׳ ע׳ ב׳ פבואר כן אף לכתחלה ובא״ז ג׳ הקשה כן וזה ג״כ כוונח המ״ז כאן ומ״ש מנסכים י״ל התה גזירה שימעי העולם ויסברו שגם בית כו׳ משאיכ בכאן במויד כו׳. ומ״ש בשם הב״ח דמבטלן קודם סוכות מלות ויסברו שגם בית כו׳ משאיכ בכאן במויד כו׳. ומ״ש בש״ך די״א אין מבטלין מן התורה א׳ כא במולה י׳ל כן אם לא כתירון הע״ז דשיבה בסוכה פסולה אין איסור רק שא׳׳ י״ח ל״ש אין מבטלין מן התורה א׳ בש״ז אכור ה׳ בש״ז אבו ביבש לא ע״ש. מבטלין כה״ג . ומ״ש לח בלח קודם הפסח כבסי׳ חמ״ז אות ה׳ בש״ז אבל יבש ביבש לא ע״ש. ולת בלח לכתחלה לערבו לשם פסח אסור רק להוסיף ברי כמ״ב שם . ואתרוג האסור לבטל מרכים י׳ל כיון דכוף סוף אסור הוא באכילה תו לא מקרי לכם אף אם האיכור באכלות מדרבן ולילית שפוואן עכו״ם וכדומה דפסולים ליקח לערבם עם צילית של היתר עמ״ש בהלכות זילית והכה לטעם דאין איסור לישב בה בצילית מבטל עשה ולמ״ד אין מבטלין מ״ה ל״ע בזה בלילית) (. והיה לטעם דאין איסור לון בכיו דברו לריכין ביאור . וכוונתו דהרב שהוסיף או שהסכך הרבה עמ״ד ב׳ : (ג) או עש״ז דבריו לריכין ביאור . וכוונתו דהרב שהוסיף או שהסכך הרבה עמ״ד : (ג) או עש״ז דבריו לריכין ביאור . וכוונתו דהרב שהוסיף או שכם דריבה בהיבים לחיבר בהוסיף או שהסכך הרבה עם"ר ד' : (ג) אך עט"ז דבריו לרוכין ביאור . וכוונתו דהרב שהוסיף או שהסכך הרבה משמע דלית רק ב' דיעום סברא א' כאן דעת רש"י וסברא ב' דעת אבי העזרי המחמיר אס מנות מתובת ותובה ועומד נגד סכך כשר כל שינשל סכך כשר נגדו לא ישאר ללהה מרובה פסול בלא המתוב מתובה פסול בלא השפיל וערבן ואין כשר אלא כשיש סכך כשר הרבה אפי׳ ינטל לל סכך כשר נגד לל אילן בלא המפיל וערבן ואין כשר אלא כשיש סכך כשר הרבה אפי׳ ינטל לל סכך כשר נגד לל אילן (דלא מהני לל הסילן נגד האילן) ישאר בכשר ללחה מרובה או בלל האילן נגד האיר כו׳ ובטור משמע שיש דיעה שלישים לומר אף אם ישאר לל מרובה בכשר כל שלל האילן שהמתו מרובה ובטור משמע שיש דיעה שלישים לומר אף אם ישאר לל מרובה בכשר כל שלל האילן שהמתו מרובה והפול מופעם שיש זיעה שנישים לחור הן יחם שחל לכלות כם בכל כל פנל החיק שתמחו הוכיח נגד לל הכשר הסול לישב במקום ההוא מטעם ב' סככים כדמסיק המ"ז לקמן בסמוך. והוכיח זה מדכתב הפור אחר דעת אבי העזרי ומטעם זה יש מחמירון החת הלטי"ש וה"ר יחיאל היה מחקן זה במערב הכל בסכך א' וכ'ל שמוחר באף להפוסל היינו שאם ינטל סכך הכשר יהיה חמתה מרובה בכשר משא"כ כבישאר נלחה מחובה כו' משמע המחמירין אף כשיבאלר בכבר ללחה המתה מרובה בכשר משחיכ כבישחר ננחה מרובה כד משמע המומנתין קוף של מו הכלו ממרובה לאחר שינעל נגד האילן ואמאי מהמירון הא אבי העזרי מכביר כבהאילן נגד האייר ה"ה כבד הכשר או היהא שינעל ה"ה כבד הכשר בכשר דמ"ש וכ"ח מחמירין גזרו כשהאילן נגד הכשר או היהא שינעל לא ישאר בכשר צלחה מרובה וז"ש יש מהמירין לא מדינא רק חומרא בעלמא (ועב"י) אם כן לא ישאר בכשר צלחה מרובה וז"ש יש מהמירין לא מדינא רק חומרא בעלמא (ועב"י) אם כן איך כתב הפור וכ'ל שהוא מותר דיש מחמירין ג'כ מודים שמותר מדינא רק מחמירין להרחקה יסירא דגזרו כו' ש"מ דמהמירין מדינא וע"ז קשה למה והא לראבי"ה מותר כשישאר בכשר כו' כמו כבהאילן נגד האויר אלא ע"כ דמהמירין כל שהאילן נגד הכשר מטעם ב' סככים לא מטעם שרואין הכשר נגד האילן כליתא דמי . והטור הוא שסובר דטעם הראב"י מטעם דרואין כליתא דמי הא כשיש שכך כשר מרובה כשר . וכדמשיק הט"ז אח"כ במ"ש ואגב כו". וא"כ המחבר י"ל סובר כדיעה שניה כמחמירין בלטי"ש כל שפסול נגד הכשר אף שסכך הרבה ואין כשר רק כנגד האויר והר"ב לשימתי" בתרכ"ד בט"ז א' שהוסיף תחת אויר השמים דבסכך פסול לית ביה פסול סוכה תחת סוכה . והמתכר כאן בס"ב שמכשיר בלטי"ש י"ל מטעם בה"ע או ברחוקים ד"ט כו'. והנה ב' סככים בכשירים בעינן חנאים כבסי' הרכ"ח ה"א ובסכך פסול ע"ג לשר או תחתיו סובר דלא בעינן חנאים אע"ג דפסול המתו מרובה ואין ביניהם י"ט פסול מקרא בסכת ניכר א"ל לרש"י . ומ"ש דלא אמרינן לבוד להחמיר עמ"א אות ו' ובסי' חק"ב אות ט' די"ל דאמרינן לבוד להחמיר יע"ש . ומ"ש בשם ב"ה עיין ב"ח בזה ואי"ה במ"א יבואר עוד ועיין אות שאחר זה וכאן אין להחריך: (ד) שבשארו עט"ז באות הקדום ולחומרא דדי בג"ט או יסכך על הלטי"ש או יערבם יחד דלא ליהוי ב' סככים יע"ש. ומ"ש בדי הגפנים הוא דלטיש יש להם דין סכך פסול מטעם ביתו שדר שם כל השנה עמ"א א' והוי כמחובר דפסול מחמת עלמו וא"כ בסכך פסול פייך דין ב' סככים ויותר המור מסוכה תחת סוכה דהתם בעיק תנאים כבסימן תרכ'ה ופסול בכ"ע שרהוק זה מזה (עכ"פ ביניהם ג"ע כמ"ש באות ג') ואף אין בפסול זלתה מוכל ה דפשום בכל של חום למנה ליחום לשל של מנות בית ואילן מטעם ב' סככים מבא"כ בדי מרובה הוי סכך פסול וז"ש בגמרא ולא בסוכה שתחת בית ואילן מטעם ב' סככים מבא"כ בדי המדלית ל'ש סכך פסול דלא נעשה לסיכוך שיהא דר שם כל השנה גם פסול מחובר ל'ש בחלוש ולסוף חברו כמ'ש בחה"ר הביא הב'י וב'ת יע"ש וא"כ בבדי מדלית ל'ש סבך פסול רק חולמ"ה מש"ה כל שיש בסוכה גופה ללחה מרובה בלא הבדים כשירה וכדיעה בניה לעיל כל שניטל נגד מש ה כל שיש בטוכה בופה נמקה מרובה כבה הברים לשילה וכריעה בנים לעיל כל שניעור לה הבדים יהיה ללחה מרובה או לבהבדים נגד האויר והבן זה . ואילן סכך פסול הוא דמחובר מעיקרו אע"ג דנטעו לבם סכך או מנענע בידו כל ענפים סכך פסול הוא מחובר מעיקרו והשריש-. עפר׳ מרל'א בט"ז ח׳ ובמ"א כאן ו׳ ואי"ה שם יבואר:

תרכז (מ) באויר עטיו בתרכ"ו בטין אות ג' האריך ושהר"ב שם דהשוה סכך הרבה כו' לשיפתיה כחן דסכך פסול לש ביה סוכה חחת סוכה יע"ש היעב. ומיהו בטור כאו משמע הטעם משום סכה תחת סוכה כמ"ש הב"ח וכ"כ הלבוש יע"ש וסוכה תחת סוכה נמי כאן משמע הטעם משום סכה תחת סוכה כמ"ש הב"ח וכ"כ הלבוש יע"ש וסוכה תחת סוכה גמי כסך פכול יחשב עיין במלחמות . ועס" חרכ"ה בסוכה תחת סוכה בעינן מנאים וסכך פכול בכ"ע פכול כמש"ל בסי" חרכ"ו ואי"ם בחרכ"ז יבואר עד. עמ"ש באות ב" א"ה מזה נ"מ לדינא יע"ש ובאות ד' : (ב) הישן עט"ז עב"י דבטור יש קילור לשון מה"ש הוא דבמטה ודאי יש גג להשוכב חתמים רוחב שפח ויותר וגבוה י"ט היינו מגג השוכב לחרץ הא לא""ה אע"ג דממטה כללה בה מי"ש כשירה . והנה באות א" ובה יינו מגג השוכב לחרץ הא לא"ף ור"מ ורא"ש מ"ח פכול התח המה כוכה תחת כוכה דשיך ג"כ בסכך פכול (פסול המוס בלא נעשית לצל רק לבכב עליה וא'נ העמיד לשם ג'ל שם מדרבנן פסולה ברחב ד'ע משום גזירת מקרה) ולהרז"ה מדרבנן דנראה כעומד בצל אהל לא בצל סוכה ונ"מ בליל א' באין לו מקום כ"א סחת המטה (עהום' וירושלמי בטבי) ועבו' חרכ'ע במ'א כ'ב ופחיחה כוללת דבר הפסול מדרבנן באם אין לו אחר עושה המלוה ומ'ה יולא ואפשר אף מברך דרה'ג ל'ג ושם כחבנו שי'ל בין גזירה ובין דבר שנראה מראית העין וכדומה. גם בליל ב' אין מברך שהחיינו ולמ'ד דמ"ה לא ילא כה'ג אין יושב בליל א' חחת המטה ובליל שני יברך זמן ומיהו גם להכי"ף ור"מ וכא"ש י"ל דלאו מ"ה ספול רק מדרבנן דהוי דומיא דסוכה חחת סוכה והב"ח לא כ"כ ול"ט לדינא)(. והמטיין ספול רק מדרבנן דהוי דומיא דסוכה חחת סוכה והב"ח לא כ"כ ול"ע לדינא)(. והמעיין במלחמות משמע סוכה תחת סוכה שהעליון סכך פסול שאין ללל דהא יש תהחון ולשמואל בסוכה א"ד א' למה לי י"ע ביניהם וקיי"ל כוותיה כבסימן הרכ"ח ובהיכן ר"י לטעמיה דלא אתי אבל עראי ומבטל לקבע ל"ע ועיין ברמב"ן מזה וברש"י במשנה : (ג) העצים עט"ז הנה מאו"ד דקבעי קינוף יותר מגקליטין כו' וכוסוכה יו"ד א'ב משנה וגמרא וו"א א' . ומ"ש אמאי לא משני דקבעי והא קובטא מה דפריך לל"ק לשמואל ממטה דבאני דקביעי והא קובטא משי דחבנת לל משני ללחואל לקמן בדוקא גבוה י"ט ועל כן הטעם דלחוכה עשויה בעינן תרתי לריעותא והמקבה לא במואה כלום. ואהא דרב הוא א' א' היה להקשות דאימא דכרבנן סובר דמטה לא יי"ח דקבע וכילה לא קביע אף ב" לריעיתא ילא ולא ס"ל לר"ה כלל הסברא דלחוכה עשויה ומ"ש בק"ץ דמטה לתו קביע היינו אהל בתחתיו לאו קביע מקרי שמטלטלין המעה ממקום למקום Pri Megodym Tom III. 23

להאריך: (ס) שלא מס"א ולפ"ו אם הגביה השלע"ק והניהן לשם צל וכ"ש לשם צל סוכה י"ל הם גופיותו הוי סכך כשר את דבחוברין עדיין בצירן תלוש ולפוף חברו כשר לפכך רק דאין לשם צל ונה"ג הוי מעשה לשם סכך ופותר לישב החתיחם כשהם סגורים ויי"ח ועפר תרל"א ס"ם יפ"ש ונה"ג הוי מעשה לשם סכך ופותר לישב החתיחם כשהם סגורים ויי"ח ועפר הרל"א ס"ם יפ"ש באית ב' שם הלבוש וב"ח פיפלין כשאין ספר יכול לבוא שם ובשלע"ק רחבים ד"ם יש פיפלין כשאין ספר יכול לבוא שם ובשלע"ק רחבים ד"ם יש פיפלין וכשאין הרבים ד"ם י"ל כה"ג שרו. ופ"ש ברצ"ה יותר שרא ישב כשהם פגירים לכאירה דנקרא דריים רחבים ד"מ י"ל כה"ג שרי . ומ"ש בחג"ה יותר שיא ישנ כשהם מנירים לכאורה דנקרא הדיום בשהוא פסור עסר תרל"ם וי"ל פשום דלא יברך ברכת סוכה שפסולה וצ"ע . כתב הב"ח ענפי אילן בשהוא פסור עסר תרל"ם וי"ל פשום דלא יברך ברכת סוכה שפסולה וצ"ע . כתב הב"ח ענפי אילן שנתליטו ומרוכרין כמקצת כשאין יכודין לדוות עוד פסורין לסכך וספורין ביום יולש וצ"ע כיונתר ועיין בהי שבת די"ל כל שא"י לחיות כתליש דכי ולאו מחובר חשיב ופסולין לסכך דלאו לצל עבידי ועיין בהי שבת די"ל כל שא"י לחיות כתליש דכי ולאו מחובר חשיב ופסולין לסכך דלאו לצל עבידי והלכך אם הגביהן ומניחן לשם צל י"ל דכשירין דלאו מחובר הוא והב"ח הראה לתום סוכה י"א ב" ד"ה דשלפנהו שליפי וי"ל בנענע מהני וצ"ע עס"ש א"ה ברס"י תרכ"ח:
תרכז (א) אם עם"א עסי תרל"א סעוף וי ובסוכה ו"ם כ" רב יוסף גני בכילת חתנים כר יע"ש

תרכז (א) אם עם"א עסי תרל"א סעיף וי ובסוכה י"ם כ" רב יוסף נגי בכילת חתנים כר יע"ש ואפשר רמו לס" שמו אות י"ז משולשל למסת מן המסה דהוי המסה גג הא כילה פרוכה רחוק מקרקע מפח עדיין שיפועי אוהלים היי וצ"ב ! (ב) אינם עמ"א ע"ן מ"ז ג' וקינופת אצ"ל קביעי מאוד רק שוה בקביעות לנקלימין ומכילה הם קביעי מפי א"ש דבחדא לריעותא אסור כמ"ש המ"ז ול ובתוס" סוכה י"א א" ה"ה אי . ועיין ברא"ש ומור הרי"ץ גיאות פסק כל"ב לחומרא בכילת התני גג מפח לחוד אוסר וא"ל ממסה דבעי י"ס ולרי"ץ גיאות י"ל שאני מסה דלתוכה עשייה בכילת התני גג מפח לחוד אוסר וא"ל ממסה דבעי י"ס ולרי"ץ גיאות י"ל שאני מסה דלתוכה עשייה גדע מפי ככילה ואין כ"כ קושיא מ"ש באגודה עתוס" כוכה ב"ד"ה כי גשמים כר ועס" הרל"א במ"א בי ותליש ולסוף חברו כשר כמ"ש בתה"ד וכולהו "ל דהכין הלכתא והליא בפלוגתא לר"י סוכה בעוב בעינן היינו מכך נמי ולרבגן עראי סבך בעינן וע"ן בכרא ז' ב"ר ו"רא בצרוף פוכל ומיד התום ההת סוכה התי בוכה וולר בעינו ואי"ה יבואר לקפן בס" תרל"א ס"י. והוי יודע דסוכה התת סוכה וכינופת "ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי מומים מוכה מ"ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי ביותה וולר במ"לה ורלוף הי"ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי מומים מוכה מ"ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי ביות הי"ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי במומי הוכה מ"ל ד"ת היי אבל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי במומי הוכה מ"ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גג דרבנו הוי ודאי במומי הוכה מ"ל ד"ת היי אכל גפלימין באיו גני דרבנו הוי ודאי בוכרה הי"ל ד"ת היי אבל גפלימין באיו

קכת בעינן היינו סכך נמי ולרבנן עראי סכך בעינן. ועיין נמרא ז' ב' ר'י ור'א בצריף פיסל וקייל ריף פסול וסיכה עראי בעונן וא"ה יכואר לקמן בסי תרל'א ס"י. והני יודע דסוכה התת סוכה וקנופת "ל ד"ת היי אבל נקלימין באין נג דרבנן היי ודאי עתוסי סוכה י ב' ד"ה ובלבד ועס"ש באית הקדום ואין להאריך: (נ) והוא עס"א נקלימין באין נג דרבנן היי ודאי עתוסי סוכה י ב' ד"ה ובלבד ועס"ש באית הקדום וס"ש מארעא משחינן כר עא"ד אות ה' חזלק מתוסי כ"א ב' ד"ה שאין ראיה ובדף י מוסח להיפוך יע"ש והנה כבייתא שלא יהיי נקלימין גביהין מספה י"ם ומארה מבואר החופוך וי"ל דאה"נ כל שניין די ותרות או ב' בארעא ופיי סדין עליהם והעמיד מפה תחת הכלה מארעא משחינן וו"ש שניין די ותרות או ב' בארעא ופיי סדין עליהם והעמיד מפה תחת הכלה מארעא משחינן וו"ש המפהד בסתם והשמים מספה כאמיר דאי נסלית למפה יש אחל י"מ ומבכל אהל סוכה א"ג דעתה המפהד שם ולוה יש ראיה מתוסי ע"א. סיכה מי ב' עם"ז מ"ש בה ועיין ברפב"ן ז"ל ר"פ הישן: (ב) סכך תרווייה תוך ך' תתתונה ע"א. סיכה מי ב' עם"ז מ"ש בזה ועיין ברפב"ן ז"ל ר"פ הישן: (ב) סכך תרווייה תוך ך' תתתונה כשירה א"ג' דיכולה לקבל כרים: (ג) למעלה כיף עק"א הוס סוכה מ"ד"ה הא כפירת ולשל היי לציון ודע אם עליונה למעלה ברך מקרקע שלה אע"ג דפסולת ע"יוה אין המורה ב"ד מביר בלובת מסוב למים במור הייל ברוו האין התתונה פסילה דמ"מ ברביו הקדושים כך דבדף כ"ג א' דבוקי פלונתא דר"ג וו"ע ברוח המור הכביר מסוב למקם בסובך בכרעי המפה ש"ט דספונה מעייה ווא מיקי פשים רפסובת הלבת הכבר למת במורה ווחפית כ"א און המור הבל הוולכת הכבר בראש העולה דמת הולכת ה"ד השומה וע"ש ולפ"ז אורה בכך ועסי תר"ל לאו ע"ש ולה בוצר הבור הובן זה ועפ"ז שם מורה בראש העולה אין בירא הבור ב"א מי מי בור בראש העולה בור שים בראש העולה און מ"א נ"א ולא וע"ש נ"מ"א מור או לא וע"ש ביור ווהבן זה וע"ד וות "מי מעם בורה ע"ש במעמיד היות ב"ח ע"ש במעדיד האורת ב"מי מור ב"ח בירה ב"א במיר בור בורה ברה ב"א בירה ב"א מיול בורה אברה, נ"ש"ש במיד הוות מור ה"ש ב"מים ב"א בור ב"מים בור ה"ש ב"א ביר ב"מים ב"מור ב"א בור ב"מים ב"מים ב"ח ב"ח ב"מים ב"מור ב"מים ב"מים בור ה"מ ב"מים ב"מור ב"מים ב"מי

דאירחיה ככך ועסי תר"ל סי"ג ואי"ה שם יבואר והבן זה ועפ"י שם "ועיין דרישה בראש העגלה אין שייך חילוק רוח מצוית או לאו יע"ש: (ה) האינן עכ"א תרכ"מ אות שי מפעם גויורה יע"ש במעמיד וע"ש אות י"א : (ו) ואין עפ"א ועס"ו ותק"ד באם אין לו כוכה אהרת. וצ"ע:

תרכנו (א) שפודין עמ"א בתוסי סוכה ה" א" ד"ה ומכנהת דף נהתומין "ל מדרכנן וכן שולחן וכדומה אבל חציה זכרים או שפוד ען אף מדרבנן לא מכמא וברול בלא"ח אין צומח שארץ ולמה הגן לה בע"ע שפודין ושא"ד הילל מדרכנן במאין יותר מדיצין זכרים יצ"ע. יהר"מ ולדרע"ב בפ" המשנה שפודין ויותר משמשו באולי ער"ם ו"ל ב"ד מי שפודין וארוכות כלים הם ו"ל והרע"ב בפ" המשנה אדם ותשמיש משמשיו באולי ער"ם ז"ל פ"ד מכלים ה"א ושולחן כה"ג מדרבנן וושפוד עץ נמי י"ל מנוח עליו אוכל לצלות וגם תוחב לפגמים בראשו כלי שיש בו שומן ניוצא ומבא מדרבנן ודרשא דספרא אסמכתא ועתר סוכה ה" א". ועב"ח פירש שפוד ברול ובית יד עץ כה"צן וברים יע"ש ועין אות ב"ו או"ת בס"ו ימואר: (ב) בית קבול עמ"א כספ"ב כלים שבורים פכולים הואיל ום"א היו לדומה וכאו המ"ג או" במאו וכאו אם "ה מוצר מוצר מוצר מוצר וכאו אפ"ה לא הני

מבא"כ אהל שבקינוף ונקליפין קבוע מקרי דהם אין מפלפלין מן המפה ועא"ר ב' ולמ"ש א"ש. ומה שהקשה הפ"ו מה דפריך הגמרא י"א א" מ"ש נקליפין מקינוף אימא דהרווייהו שווין בקביעות ובהדא לריעוהא פוסלין קינוף יש בו ודאי גג פפס במפיה כבאיח ב' הואיל וד' הם ונקליטין ודהי הין בו גג כפח המת שכבר הקבו התום' זה שם ד'ה חי קפיש ועה'ר בזה : (ד) ויש עצ'ז שיון הות ג'. חבר המחבר דעח הרו'ף והרה'ם והרה'ש ז'ל דברקניטין בגביה י"ם כשר דבופועי אוהלים לאו כאוהל דמי עמ"מ פ"ה מבוכה הכ"ג וכ"ד אבל מה שהכשיר הר'מ ז'ל בקינוף ד' עמודים כל בהין גבוה י'ט קבה עלה'מ בם ומש"ה לא זכר המחבר דבר זה. והוי יודע במ"ש באות א' דלכאוכה בהני פכולים תחת המפה וקינוף (ונקליפין) אף להר"מ ז'ל רק מדרבנן וכהבו נעבה כבוכה תהת כוכה ועתה רהיתי בפני יהובע בכוכה דכ"א מדהביא הרי"ף ז'ל בס"פ היבן כבמואל י"פ ואיחו סוכי ופיל דמה לפני "הגבע בסוכי ז'כ ומיחים הדיל היה דברי רבינו הנדול ז'ל דבריו הפוב מאירים כספירים ומ"מ אני חמה על עלמי דמבואר בב"ה הרכ"ה מרמב"ן והרו"ה ז'ל דהרי"ף לא הזכיר כלל לעיל מזר וכ"מ במ"מ פ"ה ובפור נמי לא זכר כלל דעת הרי"ף כשמואל או כר"ח וכ"ה ואיזה הלמיד הגיה כן יע"ב וליע: (ה) זיש עש"ז עמ"א ד' פכול הוא' מבום שאין יובב אלא באהל פסול או מעעם בוכה תחת כוכה אם נאמר דבייך בסכן פסול עיין אות א' י"ל אף שרהב טפח הוי אוהל כישן תחת המכה דא"י י"ח אף בי"ל כתם מסה רהבה ד' טפהים מכל מקום מדכקמו משמע אף מכה ברחבה פחוק מד'ע לא יצא ייח ועבי׳ תרכ׳ו במ׳ח והי׳ה בתרכ׳ח וכבהר דוכתי הבהר עוד ועבי׳ תרכ׳ט בשיף י׳ם:

תרכח (ה) אפילו עם"ו ירחה הליון בייך בריבה ואפילו כו' כרבק דר"י דירח שרהי סני הלכך עליונה שם סוכה עליה ומפסל ההחונה עיין סוכה יו"ד א' וב"י כאן ועב"ח כאן הרי"ף נמי פוסק כשמואל י"ש בעינן והני' ברי"ף איזה תלמיד כ"כ ועיין פני יהושע בהרשה מָר"פ היבן בהביא הרו"ף לדבמואל ולמ"ב, הב"ח א"ב הביאוחיו בחרכ"ו. ישיין לביש. והנה יש להכתפק כמה יהא רוהב הסכך תהתון ועליון ואם נעץ ד' קונדסין וסירך עליהן לממה תחת סכך העליון ואם נעץ ד' קונדסין וסיר עליהן לממה תחת סכליון ויש אויר בין סכך תחתון לדפנות י"ל התחתון כליתא דמי ומתבברא בעליון א'ד כל במתחתון ללתה מרובה אין סכך עליון מהני כלל ויושב בהתחון בלי דפנות וא"ד י"ח אבל אם תההין מכוככת כהלכתה עם דפנות וסיכך למעלה ע"ג הגג ארובה בלי דפנות או באין בעליין דע"ד ביעור הכפר כוכה מהכפרה התהתונה דכ"ז בהין ראוי עליון לכוכה לאו סוכה מהת כוכה הוי דהא בעי י"ט גובה ג"כ וכל הכבר סוכה והבן וז"ע . ובהרל"ג בפ"ז א' ישאר אייה : (ב) אפי ' עפ"ז חוכפיח סוכה ע' ב' ד"ה הא כרבינו חם דלא כרש"י יע"ש . ולהגדיל הקושיא (כ) אפי כ"כ דכשעליון זלקה מרובה הף החתין זלקה מרובה בחילן כה"ג ליכא למ"ד דכבר . ועליונה פסולה אם ה"י לקבל כרים ע"י הדחק ומלח אף בר"מ ז"ל פ"ה הכ"ב מוחק הכ"מ ועלח"מ בם דה"י ו"ח בעליון אדם קל ברגליו הו חהתונה פסולה ודותק גדול לומר ביבער כ"ה כפי מה בהוא יולדים בחי"ח ליבב בעליון ייח בהחחונה ועדיין ג"ע : (ג) אין עפ"ו עח"ר ג' אם עבר ועלה יי"ח וייל הח חוי מה"ר ג' אם עבר ועלה יי"ח וייל הח הוי מה"ב בעליון ייח בהחחונה ועדיין ג"ע : (ג) אין עפ"ו עח"ר ג' אם עבר ועלה יי"ח וייל הח הוי מה"ב ביון דה"ח אם לח בעבירה עחום" רים לולב הגזול ואף בדרבק מה"ב ה"י"ח ולכהחלה נמי בליל א" מ"ע בחוכל כזית פח בם לא אהי עבה ודהי לדרבנן כביפר בסימן מקפ"א סכיא וכ"ב ול"ע. עיין בגמרא כ"ג א"ל לר" הג הסוכוח שבעח ימים הראויה לו" ומכל מקום מ"ה הזיא משמע לכ"ע דרבא גמורא היא ובדף כ"ז ב' עבה סוכה בהג לרבנן דר 'א מ'מ סוכה הראויה לז' נמי הוי דרשיטן אלא שלא יצויר אאי בנה סוכה ברשות הרפים ע"ג בהמה ובבבם בביחה בהמחו ד'ת עכ"פ זה בהולכת ד'א ברה"ר או מרה"י לרה"ר דלא עדיפא מאדם כמבואר וראיתי בתה"ד סוכה הראויה לז' ושבת בחוך ז' ל"ע דבלה"ה בי'ע א' אסור כפירב"י ז'ל ואולי למ"ב בס" מק"ד דביתו נברף ואין לו מקום לאכול מותר לכבות דהוי אוכל נפב ייל ה"ה דל"ג לעלות באילן ובהמה כה"ג ביו"ט דאוכל נפש ברי כהמנא מש"ה פי' דבבה חמיד בתיך

מן התורה והיזה כבול מדרבנן ונ"מ למ"ש המ"ח חות כ"ב בהין לו חהר מבכך בדבר מבום גזירה ובנמרא מוכח כן היינו סוכה י"ד ב' בעת הסכנה וכמ"ש בהה"ר שם דבמשינן דמברכין ג'כ בבעת הדחק מפסול דרבנן (דל'ג כה'ג) ולולב הפסול מדבריהן ג'כ הכין היא ועסי' חרמ"ט ס'ו כל הפסולים נופלין בבעת הדחק וחין מברכין מסמע לכחורה בין פסול חורה ודבריהם נוטלין והין מברכין והי"ה בם יגואר (ובהיותי בפבך העיון זה עיינתי במ"ב כי' י"ז דמ"ש אחרוג יבש מלולב כו' י"ל זה מפורש בחורה פרי הדר ואידך היקבא או אפבר מדרכנ נוטלין ומברכין בשעם הדחק כמ"ש בתה"ד אבל דבר פסול מ"ה למאי מהני יע"ש ואי"ה יבוחר טוד) ועדיין י"ל ולומר דוקא משום גזירה בגזרו במלוה זו כנסרים וחסר וניטל הפסמא וכדומה ל'ג' בשעם הדחק ומברכיגן נמי אפסולי דרבט מבא'כ דבר באמר בעלמא דממא הוא מדרבט וממילא בסובה אין מספכין בו י'ל בשעת הדרך העמידו דבריהם ביון דלאי במליה זו נזכו זה המתיכו כמה היו בשבת דחץ מזין וכדומה ובפתיחה כוללת כתבנו מזה וח'כ עכ'פ כה'ג הין מברכין . ומעתה לריך לבאר בסכך איזו ד'ת ואיזו דרבנן פסול ואיזה מהמת גזירה בסיכה ואיזה מברכין. ומשמה לריך לפתר בסכן מחמת באסרו הז"ל במקום אחר ואשן ואומר: הגה בסכך פסול גופא יב בו ג' כסילים מ'ה מחובר ומקבל פומאה ואין צומח מהארן מחובר אין בו פסול דרבנן כי חלום ולכיף חברו אף מחובר ומקבל פומאה בפלו מבמע כבר עב'י חרכ'ו בבם הה'ד וכאן כ'ח בלבוב ומ'א י'א . מקבל פומאה יש מי וים מדרבנן י"ל גזירה דעלמה ובסוכה ממילה פכול עכ"פ הין מברכין בשעת הדחק פומאה ודאי אף שעדיין לא קיבל פסול מיה ואמנה אפה כי עז וקבה עלי חקירה בה התי'ט פכ"ד דכלים מ"ד וספי"ז דכלים והמעיין בר"מ ז"ל פ"א הלכה יו"ד ופ"ד ה"א ופכ"ב ה'א מכלים מבמע כל המפמא מדרם מפמא בשאר טומאות רק מדבריהם כפשופי כלי עץ יע' היפב וההיה ק'ו דפכין קטנים (עב'ק כ ה ב' ושבת פ'ו ח' ופ'ד ב' בחים' שם ונדה מ'פ ה' וסוכה ך' ח') י'ל לא קיי'ל כן רק מדרנגן ולומר שכל י'ג מדות נקרחים בלשון הר'מ ז'ל דפרי הופרים טמ"מ ולר"מ פ"א מה"א קידובי כפף כו' הא הפרב יש בין מד"ם ובין מדבריהם ומעתה לביטת הר"מ ז"ל י"ל כל מה שמטמא בנגעים אין פסול לסכך דלא קי"ל כסומכום שבת כ"ד רק מדרבגן שנשתנה צורחו עפ"ז ו' ובר"מ ז"ל שם וכשוכה י"ב כ' בחום' ד"ה באניצי פשתן וכני יהושע שם דרבגן פלעי עליה דסימקום כי באוכלין ל"ש פומאת נגעים וא"כ י"ל ה"ם פבקן וכני יהובע בה דרבק בניני פניה דהימכום כי בחובהן כל פומחת נבשה זת כי לי לי פומחת מדרם ל"ב בחובלין וכופת בחור ביתדו לוביבה מעבה ען בימבוח"ב מיפבל דרחיי למדרם ויהדה לבך מ"ה הין פסול להכך כי אם מדרבק דמקבל פומחה מדרבק במצע מת וברן ונבילה להר"מ ז'ל ובבעה הדהק י"ל מהככין בזה . ובזה יב ללמוד הי עמ"ם במהר"ל הביחו המ"ח הים"ז ה" די"ל רחיי למדרם חין כסול מ"ה כ"ח מדרבן חובר כל בדרבק בעיק דוקם בכבר י"ח והים"ז ה" . ויתר הדברים חברה פמח ומיהו הלן קי"ל אף דבר המקבל פומחה מדרבן שבול הוא עפ"ז ה" . ויתר הדברים חברה פמח מחובים וביצור ביותר ב"והד וומרכן ברומו בדינות הבומר כ"א במקומו הי"ה : והור יודע דלומח מהחרן יש בו פכול חורה כעפר ומקכוח וכדומה דעמס

סיז דכלים תחתיה יעיש ובחבורו נראה שחזר ופירש סדן יעיש. וא"כ כלי קניל כ"ז שלא עשת לקבלה אין מקבל מומאה ומשיה ייל פסק המ"א באות ר' שפה גמי מהור למיכוך ובאית זה דעשוי למלאות שמית קיבול כהרשביא והר"ש וגם הר"מ ז"ל פי" כן במשנה. וצ"ע: (מ) על גביו עמ"א האריך ואם דבר המקבל מומאה עשוי לסכך בו אסור במעמיר דשמא יבוא לסכך בו ולהב"ח מדינא האריך ואם דבר המקבל מומאה עשוי לסכך בו אסור במעמיר דשמא יבוא לסכך בו ולהב"ח מדינא אסור דהולך אחר הפעפוד אבל הפיא העלה דאין הולך אחר המעמיד וכל שהסכך כשר סומך ונשען על דבר המקבל פומאה א' מדברים שפסול לסכך "ל לכתחלה אסור עכ'פ וכל שסכך נשען על מעמיד כשר והמעמיד יש לו מעמיד ב' שפסול לסכך או ל'ג אף לכתחלה: (י) להחזיקו עמ'א עיין נזירה לגוירה וציע ואיב ראוי לכל ירא שמים שיהא הדפנות עכים נסרים שאין בהם דים או המעטיד בנזירה לגוירה וציע ואיב ראוי לכל ירא שמים שיהא הדפנות עכים נסרים שאין בהם דים או המעטיד העליון הקורה שהסכך נשען עליו פחות מדים וכשר ועיין מ׳ז. ואי׳ה לקמן בסי תריל סי׳ג יבואר עוד: (יב) תורת אוכל עמ׳א וא׳כ קשים של תבואה שנקצר דיש להם ידות אף שנדוש התבואה אמור כבלאי כלים ועמ׳ז כ׳א ואם י׳ל בין כלי המקבל מומאה מעצמו ובין ידות הכלים מגלן דנירה אמור כבלאי כלים ועמ׳ז כ׳א ואם י׳ל בין כלי המקבל מומאה מעצמו ובין ידות הכלים מגלן דנירה אפזר כבלאי כלים ועמ'ז כיא ואם ייל בין כלי המקבל פוסאה מעצמו ובין ידות הכלים שלץ והיית אפזר משמא לא ישברו בכדי מהרתו גם כאן ערים ז'ל פיה מהלי סוכה ובית יד של מרה ושוביל אין להגיח על הסוכה: וְהַוֹּלִי יודע האוכלין דאין מסככין בהם עתוי סוכה ייג ב' ד'ה אם דלמאורה לתד תירוצם אם אין לו רק אוכלין לסכך ובמליגהו לגמרי ועשה שינוי מעשה בהם קלען כעין תקרה וכדומה ולא יקח מהם לאחר החג גם אחר שהניחם חזר ונענע אותם דלא הוי תולמ'ה י'ל מ'ה כשר ומדרבגן אפשר הוי כבלאי כלים א'ד ל'ג כה'ג ומ'ם באין לו סכך כ'א זה יל דעושה מהן סכך עמ'א אות כ'ב וצ'ע, עמ'ש א"ה באת כ"ב: (יג) לייבש ולפפול עמ'א (מ"ם לכפול רק צ'ל שנפלים עליהם וישה איר) סוכה ייג ב' זועין לבוש ה"ה כ"ד שדרכו לייבש ויהר מכון מרובה פסול מערה ביוני של היי מול מיוני ברוב מיונים בחלים מרובה מולים מוכבה מוכבים מולים מוכבה מולים מולים מוכבה מולים מולים מוכבה מולים מ עליהם וישאר אויר) סוכה יז. ב' זעיין לבוש ה'ה כ"ד שדרכו לייבש ויהיה חמתו מרובה פסול מעתה דגורו בית שמא לא יוכל לעשת סוכה תוך החג יעיש ולכאורה משמע ברים וסור דהגך דרכן לייבש מ"ה פסול לא מדרבגן ויראה מדאמרי סוכה כ"ג א' סוכה הראויה לשבעת ור"ם כיון דמ"ה ראי משמע כיע את לחי הך דרשא ולקמן שם כ"ו ב' לרבגן יוצאין מסוכה לסוכה שבעת ימים כל שבעת ימים תעשה סוכה הא והא איתנהו ומ"ם לכתחלה צריך לעשות סוכה ראויה לשבעה מ"ה ועיין בחה"ר וא"כ כל שדרכו לייבש חוך שבעה ולנפול אין ראוי במין זה לשבעה אבל דרכו לייבש ויהיו חמתו מרובה ב"ה יל מדרבגן וי"ל דכשר לכתחלה בות וכמשמעת הב"ח ומ"א וצ"ע בכל זה ועב"ח פ"ר וכ"מן אחר ומ"מן הרא"ש סוכה "ג אין הכרע כ"כ שכתב אם סוכך י"ח וכ"כ בת אף שיכול לסכך במן אחר ומ"מן הרא"ש סוכה "ג אין הכרע כ"כ שכתב אם סוכך י"ח וכ"כ בת אף שיכול לסכך במן אחר ומ"מן הרא"ש סוכה "ג אין הכרע כ"כ שכתב אם סוכך י"ח וכ"כ לכתחלה משמע בא"א לו בענין אחר ומ"מ "ל פ"ח לכוונתי ג"כ לכתחלה יכול לישב בה אין ססככין לכתחלה משמע דכשר לבתחלה לשב בערבה וכושה שנושר ברוח דא"כ לא ה"ה למיתני דבר שאין עושין לכתחלת אף בלא כדין ודין כול להשפיענו ספני התמה לחוד ועב"ח והמ"א וליף מיניה שפיר. ועיין ב"ח דבר דסרי ריהיה אף לרפנות אין עושין עס" הר"ל ס"א : (מו) העשוי עמ"א דסוכה ישנה כשר עכ"פ בעינן דנעשה אף לדפנות אין עושין עס" הר"ל ס"א : (מו) העשוי עמ"א דסוכה ישנה כשר עכ"ם בעינן דנעשה אף לדפנות אין עושין עס" הר"ל ס"א : (מו) העשוי עמ"א דסוכה ישנה כשר עכ"ם בעינן דנעשה אף לדפנות אין עושין עסי׳ תח"ל ס"א : (סו) העשוי עס"א דסוכה ישנה כשר עכ"פ בעינן דנעשה לצל כבסי׳ תרל"ו ס"ב ושאר דוכתי : (יו) מב׳ ראשים עס"א קשרם באמצע דיכול למלמלם פסול לסכך בה משום גזירת חבילה ואוצר: (יח) במנין עמ"א בסוכה ייג ב' איסורייתא דסורא מסככין עפירש" לטכן בה משום מידת חברה ואובה ליח) במנין עם אבטונור ג'ב איטורית או טוא מטכנין עשי של זיל המוכד אוגדן רך למניגא והלוקח מתיר מיד ואפשר ר"ל במדינות אלו אוגדין ערבה למכור ומסכנין בהם עיקר הסינוך מהם וה"ה קנים במקום שנהנו לסכך בהם ועיין אות כיב: (ים) נענוע וגם התרה ב"ח עמ"א דכל שלא התיר אינא גזירת חז"ל דיבואו לסכך בחבילה שמונחת כבר עיין את יד: (כ) שרחבן עמ"א וביתו פסול דלכל השנה עשוי ולא לסוכה עס"י תרכ"ו אות אי:

וגם הורה ב"ח עם א דכל שלא התיד איכא גזירת חזיל דייבואו לסכך בחבילה שפונחת כבר עייך (כא) משופין עמ"א וביתו פסול דלכל השנה עשוי ולא לסוכה עס" תרכ"ז אות א': " (כא) משופין עמ"א אם ייחד למדרם מ"ה פסולים ואם לשאר תשמיש מדרבנן פסולים פשומי כ"ע עמ"א סוכה יד ב" און שעת הסכנה ראיה משם מוכח דהיכא דליכא אחר מסככין בדבר האסור עמ"א סוכה יד ב" אין שעת הסכנה ראיה משם מוכח דהיכא דליכא אחר מסככין בדבר האסור משום גזירה דאליכ מה אהני ובחה"ר דהיו גמי מברכן והביא הא ד" מינין בלולב ועס" תרמ"ם במ"א כ"ד וכ"ה וא"ה שם יבואד ד"ל מים וכדומה אין ספורש בחורה ומסרו להכמים יע"ש ועמ"ש במ"ז ד"ל דוקא דבר האסור משום גזירה ל"ג במקום דבטל מ"ע מ"ה וע"ון ריש ברכות ברב" יונה באם לא קרא ק"ש קודם חצות יע"א שכל דבר המקבל מומאה מדרבנן וכדומה "ל אף שאין לו סכך אחר העמידו דבריהם כיון דליג כאן ביחוד על מצוה סוכה ועתום" ריש סוכה וברכות "א כל הפסול מדרבנן באלו לא קיים מ"ה כלל, גם מ"ע דציצית יש מהן דפסול מדרבנן ל"ש ל"ג לא לכסות ד" מיכה וע"א ול"א ל"ג לא לכסות ד" מיכה וע"א וע"ש "ג לא לכות ד" מיכה וע"א חל"ג לא ללכות ד" מיכה וע"ח ולבוש : (כג) להגן עמ"א על"ד למ" הרכ"ו דכל להנן במל הוא לגבי מיכה וע"א ו"ג ו"ל למיכה ועובדא דמנימין עבדא דרב אשי דאיממשא ליה כתונתא שלא בשעת לצורך הבגד לא במל לסוכה ועובדא דמנימין עבדא דרב אשי דאיממשא ליה כתונתא שלא בשעת ונץ ל"מ ל"א יבד ואף את"ל כל ש"ש מ"ט להיתרא מברכין כ"ש בפתיחה כוללת וכץ ומן לל הוב ב"מ הא אולכה כדיעה א' ושם כדיעה ב" ושם מה לכה כדיעה ב" ושם אולכה כדיעה א' ושם כדיעה ב" מובה מול בה מ"ם הא המחבר הכריע שם וכאן כדיעה א' ושם כדעה ב" כרבביא בתחונה י"א ו"א בשל תורה להחמיר, וע"א חול במיבה ב"ב בשעת הרחק בדרבנן שרי א"כ "ל בגשמים באחרונה י"א ו"א בשל תורה להחמרה ב"ב" ב"א בשתת הרחק בדרבנן שרי א"כ "ל בגשמים במחרה ברות ב"ב בדרבנן שרי א"כ "ל בגשמים במסחר ברות ב"ח ב"ל היו ברבנו שרי א"כ "ל בגשמים במחרה ברבנו ב"ב "ל במוב ב"ל הוב ב"ל הביד ב"ל במחרה ברבנו ב"ל "ל בגשמים ביונה ב"ל "ל בגשמים ב"ל בהתכ"ד "ל"ל בגשמים ב"ל הלה בדרבנו שרי א"כ"ל הלבובים ב"ל הבוב ב"ל בהתכ"ד "ל"ל בגשמים ב"ל הבמים ב"ל הבוב ב"ל הביד ב"ל הלבוב ב"ל הב"ל במים ב"ל בבוב ב"ל הבתכ"ל "ל"ל בגשמים ב"ל הביד ב"ל הב"ל בנוב"ל ב"ל בגשמים ב"ל ה"ל בנוב"ל ה"ל ה"ל בנוב ב"ל "ל בנוב"ל ה"ל בנוב"

בסבך פסול ויסכך כל הסוכה בפולמות או בשברי כלים ואף להניתו על הסכך להחזיקו אין להנית דבר הפסול אם לא היכא דמוכח: (יא) לחבר עמ"ז ובאות י׳ ועמ"א וחסר בדפוס תיבות ויש לומר דסולמות אסור שירבה בהן. תלוש ולסוף חיברו בסוכה כשר תה"ד ב"י תרכ"ז הביאן הלבוש כאן: (יב) בל עש"ז המחבר נמי מאכל אדם מיירי דפונינ"ז אין ראוי די"ל כמ"ש הרא"ש דארוך הוא עיין אות י"ג ומיהו קי"ל כהר"ב דמאכל בהמה וב"א לרפואה מסכבין אף

כמיק לאנידולי קרקע כאבן ודומם שאף הם יקראי ג'ק ובחמה כמי ג'ק יקראו. ואמנם יש פסול
דרבנן כפסתן שמידק וניפן שנשתנה לורחו. ואפשר מעלים י'ל דנבתנה לורחו ורק מדרבנן פשול
דרבנן כפסתן שמידק וניפן שנשתנה לורחו. ואפשר מעלים י'ל דנבתנה לורחו ורק מדרבנן פשול
ועיין בי'ד כיסוי הדם אין ענינו לכאן וא'כ אומן שמשימין חלונות מחילה מזכוכית י'ל בשעת
הדחק מסככין בזכוכית כפי ששמעתי אומר מאפר הוא נעשה (כי לא ראימי המלאכה ואם יש
תערובות והילכין בתר הרוב בכל החורה) ודי כעת בהערה זו)(: (ב) ואינו מקבל עע'ז
עמ"ש במ"א אות י'א במדרם כ'כ ועמ"ש באות א' והלכה ודאי כל בראי לקבל עימאה כגון
ימדה למדרם אע"ג בלא יבשה מעולם פסול הוא לסכך: (ג) בגון עע"ז גידולי קרקע יש בכללן
נמחה ואבן ועש"ז עמ"א אות א' ועיין אית א' ועיין אות ה' ואות ה' דבר התקבל
עומאה מדרבנן הין מסככין בו וה'ה שפודין י'ל מדרבנן דמבתם אדם ומשתשין כשולתן ועא"כ
ביש (ה) ובל הכלים עפ"ז תום' כוכה ה' א' ד'ה ומכנרתו בסוף הדיבור ועיין אות ה' וי'ל
בטולתן וכדומה פשופי כ'ע דרבנן שנשבר כ'ל דהוי גזיכה לגזיכה ומסבק בו. ובנתכא י'ו א'
בלא כלים מעלניות שאין בו שלש על שלש משמע פבתן ארוג ממש ולא נשתנה ואין כיכר גדולו
בלא כלים מעלניות שאין בו שלש על שלש משמע פבתן ארוג ממש ולא נשתנה ואין כיכר גדולו
מן הארץ ואף פשתן כידק וכיפן כה"ג פכול כבסעיף ד' ודוחק לומר פסולה היינו מ"ה ועוד בלאי כלים מטלניות שאין בו שלש על שלש משמע פשחן ארוג ממש ולא נשתה ואין ניכר גדולו מן הארץ ואף פשחן מדק וניפן כה"ג פסול ככסשף ד' ודוחק לומר פסולה היינו מ"ה ועוד דמ"ה מכסין בבלאי בגדים וכלים שנשברו רק דרבנן והר"מ ז"ל כחב פסולה אף בדרבנן . ועמ"ש אי"ה באוח וי"ו . ובסוכה מ"ו והא אי אפשר לומלם עתום' ורא"ש בפודין עץ וכרעי המעה אם כאמר בשברי כלים הוי רק דרבנן והא אי אפשר לומלם עתום' ורא"ש בפודין עץ וכרעי המעה הש שמקבלין עומאה מה עיין סוכה בדף ט"ו ב'. ועמ"ש בתרל"א ס"ח בדין בפודין וכרעי המעה שפקבלין עומאה מה עיין סוכה בדף ט"ו ב'. ועמ"ש בתרל"א ס"ח בדין בפודין וכרעי המעה ופירש"י המקרה כמו שאנו עופין וא"א שם יטאר : (ו) גידרן עע"ז לכולהו טעמא דרבנן הוא לופיר לי ניקן לא ניקן וא ניקן לכחלה מסככין נידק וניפן פסולה דיעבד מדרבנן ונידן וא ניקן לכתחלה אין מהככין והיכא דלים ליה כ"א זה יש לומר כשר: דהוף יודע חילין נקיבוח דפסולה לכתחלה אין מסככין ומילה ו"ל מדרבנן פסולה היכא דל לא ניקן ול מילו שלם ומילו שלם לו מלא ניקן לעולם הא עומאה ו"ל מדרבנן פסולה היכא דל לא ניקן עדיין היכא דלה לא עום הפלא בל עומים מוטלין משם מ"ה פסולה ער"מ ז"ל פ"ה מסוכה ה"ה ככל ביח קיבול ובלח"מ הביא פירש"י ז"ל סוכה י"ב מילוי שלם ובמ"ל ובלח"מ הביא פירש היים לחמל לומר נקיבות כיון דאם ה"ב רמי לה כדרכו הטוב וע"ש וחום' כוסר "ב ד'ה מהו דתימא ולומר נקיבות כיון דאם ס"ג רמז לה כדרכו הטוב וע"ש וחום׳ כוכה י"ב ד"ה מהו דתימא ולומר נקיבות כיון דאם ימלחם הוי בית יד וממ"ר מקבל טומחה הא מגלן מ"מ לע"ע אין בית יד ולא בית קבול שוד דבר המקבל מומאה מדרבק י"א דמותר לסכך בהם עתה"ד ל' והב"ח הביאו בשם המרדכי בשם הר"א ממו"ץ ואין קיי"ל דאין מסככין בהם ומ"מ אי ליכא כ"א זה י"ל ספק פלוגאא מסככין ואין מברכין עיין אות א' ומ"א כ"ב כה"ג י"ל דשרי בכ"ע אם נשבר זה הכלי ל"ג דהוי גזרה שחולק על רבינו ישעיה מטראני הוא דרבינו ישעיה מטראני סובר דאין הולכין אחר המנהג כלל נואף במקום שנהגו לאומנין לעשות לשכיבה אם קנה ולוה לאומן לעשות לסיכוך מסככין וכן אם דרך לשכב אליהן ואומן עשה בסחם והוא קנה לסיכוך מסככין בה וע"ז מולק הרא"ש ז"ל דבתר מנהג אזלינן כה"ג ומבמע בין גדולה וקטנה ואע"פ שא" שינה ממנהג דמי יודע ויסברו כו" ומדרבנן עכ"פ אסור ועיין ברא"ב ובטור ולא סחרי אהדדי וז"ש הב"י וז"ל הרא"ש והכן. ואי"ה ומדרבנן עכ"פ אסור ועיין ברא"ם ובטור ולא סחרי אהדדי וז'ם הב"י וז"ל הרא"ם והבן. ואי"ה במ"א יבואר עוד בזה: (ח) במקום עט"ז ועיין אוח כ"א ומ"א אוח כ"ב ומשמע הא דיעבד סכך במהללאות כה"ג י"ח אף שיש סוכת הבירו וכ"ש לעי"ש ובינדלין כל שאין ד"ט יי"ח דיעבד ובהה"מ יכסנו כראוי בענפי אילן כנהוג ובמקום שאין מצוי רק אלו אף בנסרים ד'ט מכסון ובמאש המ"א אוח כ"ב ולברוכי עליה אי"ה בם יבואר: (ע) יש עט"ז הנה ד' סולמות יש א' וכמ"ש המ"א אוח כ"ב ולברוכי עליה אי"ה בם יבואר: (ע) יש עט"ז הנה ד' סולמות יש א' יכרותיו נקובות לא מעל"ע בית קיבול חשוב הוא וחליא בפלוגחא הר"מ ז"ל פי"ב דכלים ה"ג והכבב"א ז"ל בחשובה קצ"ה הביאו המ"א אוח ח" בית העשוי למלאות לעולם אם שמיה קיבול ועכ"פ מדרבנן אסור כהיצים נקבו א"ד התם ממ"ג באם יקבע הברול כמ"ש באות ו'. ועכ"פ מדרבנן אסור כחיצים נקבו א"ד התם ממ"ג באם מדרם כ"א להלוך עליו לעלייה ויכרום לא מוע במו לחוץ עליו לעלייה וכחב כ"א להלוך עליו לעלייה וכתב הט"ז שאין לסכך מחמת ל"פ וי"ל בדיעבד י"ח עמ"א. וכולם בל אבום נחון על ב" יתדום ומספוא ועשבים שם למאכל בהמה ושל ענלה כתב הב"ח דטמא דבית היבול הוא ומ"ב מחמת ל"פ וי"ל בדיעבד י"ח עמ"א. וכולם בל אבום נחון על ב" יתדום ומספוא ועשבים שם למאכל בהמה ושל ענלה כתב הב"ח דטמא דבית היבול הוא ומ"ה ממליו <mark>ומספוא ועשבים שם למאכל בהמה ושל עגלה כחב הב"ח דטמא דביח קיבול הוא ומ"ה טמאין</mark> יע"ש. ומשמע אף נטל מעגלה ודופן מ"ה טמא כמטה מטמת איברים איברים שיין סוכה ך' ול"ד לשכרי כלים כק מדרבנן: (י) כדי עט"ז עמ"ה ע' ובאות י"ה תירן זה דכאן החשש שמא ירבה

מחחת ודוקא תוך ד"ט . אבל הלכוש היפך כאן ובחם לקולא כדיעה א" שם דלהגן כלנאומה ושרי חוך ד"ט ולביטחיה בחרכ"ו ס"ב כחם לקולא ויש מהמיכין יט"ש ועיין א"ר שם וכאן והגך רואה שהמחבר חלוק בזה . ועב"ר במה שכחב על השור והכ"ח דלהגן י"ל דהוי כלנאותה ובפל ול"ד לחילן יע"ב : (כג) וסידון עפ"ז כמש באו" כ"ב דאף לדיעה ג' כרכינו הם דמחיר להבן היינו בהגיע החמה לפודה עכ"ז כווחין מכל זה ומב"ה לכתחלה לפניר ודיעבד יי"ה וברוחן הכל בהגיע החמה לחדם הוי כלנחותה וברי לכחחלה וכעיבדה דמממין עבדה דרב הבי סוכה יו"ד ב' יע"ם עב"י בבם הרוקח והלכחה גברווחה היכה למבמע מיניה במ"ש רז"ל לפרום הדין סביב המחיצות שכר בי"ם ושבת (ככסימן שפ"ו כל שאין להחיר אפילו בפני הגרות שלא יכבה הרוח שרי) ולפרום לאחל החת הסבר אסור בי"ט משום אחל ולמעלה אף בחול אסור כמנימין יש"ב הנה י"ל דסובר לקולא כדיעה ב" להגן כלנאותה וחחת הסכך מטעם אהל וברחוק ד"ם אסור בלא"ה וע"כ בקרוב ואפ"ה אסור מבום אהל וזה קשה קלח למ"ש הע"ד באות הקדום . וי"ל וממ"ש לעולא על הסוכה יש מראית העין היינו באין ניכר לכל כמנימין הא תוך הסוכ" אף דבי"כ אמות ב פנונת פני השוכנים מלחת הפין היים בחין כל כל בפנית, היו מון השוכ מין בל מחוד השוכני לנקה מרוב" לנקה מרוב" מחוד של פוסל היו אומר בשוכ" לנקה מרוב" מרוב השוכני בשול מון בין מרוב מרוב השוכני בין מרוב בשול היים היו מין בין מרוב בשול היים בין מרוב בין מר הישן מבה"כ למעלה הגל בא מבקר הפכול ועיון פנו יהובע סיכה יויד א' . וי'ל עוד דוקא בעובר בקום ועבה אובר מ"ע אף בחדרי חדרים מבא"כ במ"ע שיאמרו דלא קיים מצוח כיכה

אפבר דל"ג בהח"ד דבכ"מ קום ועשה חמיר מבוח"ת וכעת לא מצחתי גילוי לדין זה :

תרל (א) בשרים עני׳ו וסוכה י׳ב א׳ רש׳י שם ותום׳ ז׳ ב׳ ד"ה מחילה ועב׳ה בעל נפב יחום להביח דפנות מדבר בחין מקבל סומחה וגידולי הרץ ובח"ז הכיחו וכח"ר בחין בהחץ שם כי תו ככן הנו דמין בנכט במקומו יונים. ואם היח רע באין דעם אדם סובלה: זה ואם אין מגיע הריח רק רואה בית הכסא אבור יע"ם. ואם היח רע באין דעם אדם סובלה: מ'ה י'ל דפסול חבבו כעין תדורו.)(: (כ) ושעשידו עפ"ז סוכה ז' א' ברש"י ותוכ' ואע"ב דג' טפחים ומחלה ומבהו הוי רוב דופן מ'מ לא מלינו פושר חבוב פחום מארבע' הר'ן ז'ל ומשמע טפה שוחק מ"ה בעינן דוקא טפח שוחק ועב"ח אבל צורת הפתח דרבק הוא עב"ח ורי"ה תפחש ספרו כחוק מי הי בשיק דוקה ספרו שוחק ושב יו חבל מי הי בפפח בוחק עב"ח ז'ל ובחות ב" באות ג' יבואר עוד : (ג) ריעישה עפ"ז ומדרבנן הא מ"ה די בפפח בוחק עב"ח ז'ל ובאות ב" ואי שכח בי'ם יי"ח אי אין לו אחרת עפי׳ סרכ"ט במ"א כ"ב ולהניה ז'ה ע"י עכו"ס בפבח וי'ע י"ל מוחר שבוח דשבות במקום מציה כבסי ש"ו ס"ה יע"ש ואי אין עכו"ס ז'ע די"ל אף את"ל אוהל פחות מעפח ל"ש אהל מ"מ כל להתיר מחוצה אסור מדרבנן עסי שפ"ו וי"ל בי'ט לערך לחים פחות מפפח לם חסל ממר לל ליסטי מחיים לחסות מתלפן כם. פסף זי לפי של שד: מכשירי הוכל נפש ברי בדרבנן כה'ג עסי' חקי"ד ול'ע)(בכל זה ואי"ה במ"א יכואר שד: (ד) לגוי עס"ז ועב"י בבס המרדכי . ובעס"ז כתב די"ל דוקא ז'ה עגול כדי לפפור ממיוזה לכ"ע יע"ש ועי"ד רפ"ו סי"א ורפ"ז ס"ב ול"ע כיון דהלכה דסוכה עראי ופטור ממיוזה כהכמים דר"י למה יעבה ז"ה עגול בשביל זה ויסברו שאם יש צובה י"ש קודם עעל הייב במיוזי כהכמים דר"י למה יעבה ז"ה עגול בשביל זה ויסברו שאם יש צובה י"ש קודם עעל הייב במיוזי ויברכו ברכה לבעלה לקבוע מזוחה כו': (ה) וגם עע"ו מניה דהנה'ה הבל לריך להיות קודם דברי המחבר ויים בחיצ צ'ה כו' דהלכה כדיעה א' בכתם דגם פם ד' לריך צ'ה וכביש דופן ז' א'צ צ'ה מעי יש בכאן הרהורי דברים אמרתי אביחה וירווח לי . א' ב' מחיצות זו נגד זופם ד' או מ"ה או מדרבנן ולכאורה הלמ"מ ל"ש מהלוקת ועיין כוכה ו' ז' ובהרא"ש דבקולים הש משמע מ"ה . ב' דאי טפח ומשהו בלא נ"ה לכאורה עכ"פ במשך שיעור ז' טפחים כשר וכ"מ בלבום ואפבר כל באין ליה אף בשיעור ז'ע פסול וצ'ע . ג' הלבוש כתב באם יש ז'ע א"ל ניה בפ"ב בפפח הגל ב' דעריבן והר"ב כתב בפ"ג ואמאי לא רבוחא פפי בפ"ב . ד' אם דופן ז'פ נרחוק פהוח מג'ע לא' מדפטח י'ל כפר הוא ואין לריך צ'ה . ה' והוי יודע בספח בוחק או פס ד' בצ'ה מפמע דבעי צ'ה רותב ד"ע עכ"פ מעפח ומהפם עד קנה הבני דבלאיה לאו פחם הוא עיין בהגמי"י פ"ד אות ג' יע"ש. ומיהו צ"ה לחודי' בלא מפח ופס ד' לא מהני הע"נ דבכבת החם עיין בהגמי יציד קום ג'יע של זמיהו ליה מחורי כנו לפיח ליכל להימרה בשינן כמש"ל בלחים מהני ל"ה בסוכה הלכתה דבעי פפה שוחק עב'פ וליה מדרבנן להימרה בשינן כמש"ל בשם הב'ח הבל ליה לחוריה במקים דופן שלישי לה כ'כ הר'ן ז"ל ועב"י ועיין הגמי" בזה והק קייזל כמ"ש הר"ן בזה והיה במ"ה וביל עד: (ו) בל עע"ז רש"י סוכה ז' ה' וכ'כ המ"ח המי מישר לי ע"ש ועיין לפוש י"ג הם ל"ח יש ל"ה וע"ש וליל הפי" יש לה ל"ח להר"ם ז"ל וותר מעשר לה מהני צ'ק בפרון מרובה על העומד . ודע דהף ב' דפנות וכם ד' נוהג זה הדין ועב"ו: (1) גור עכ"ו והלבוש השמיט יש מכשירין עא"ר כי העיקר כפוסלין ול"ע דאם אין לו סוכה כ"א כזו בשפח הגג יושב שם ואוכל דאיבשיא דלא איפשמא הוא והכא להומרא עיין סוכה ד' וב"י מזה ולא היי להבמיט ועת'א אות ח' ואי'ה בם יכואר : (ה) שיש עטיז ות'ם הריב במקים בלהי וכבין מחירין עמ"א אוח י' וא'ר אוח ו' ואי"ה בם יבואר עוד: (מ) ביכך עמ"ז דע"ח המהבר חיא כרייף והר"מ ז"ל פ"ד מסוכה בפי' החיגיא סוכה ח"י יע"ש דהיינו ביש ב' מחילות וחקרה ממחילה למחילה עד חליה עד"מ כל מחילה אורכה ד"א והתקרה עליהם ב"א נבאר אור ב"א שים דופן שלם א"ל ל"ה מ"מ כאן רק פחי"ו בעיק נמי ל"ה . ועיין שס"א במ"א ה' דלי"א דכת"ו דְוֹקְתֹ בד'ט חום' שירובין פ'ו ח' ד'ה קורה ליע דקורת הביח לית ביה ד'ם . ועפ" בתידוביו בסוכה דפלימין מדרבנן ומ'ה פתי'ו לכ'ע . ועב'ה כיח בסוכה פתי'ו אף הקירה רתב עכח ובשבם בעי ד"ט יע"ם: (י) רק עם"ז ומחילה שהי או ערב בשבת מהני והי' די כאן בב' חבלים אלא שי'ל בסוכה בעינן קלח "דירה ומ"ש בש"ע גבוה מהגג היינו הסכך שלה דאמריט לבוד למעלה ומטה כל שיש במהילה ד"ט ושני משהויין ושמ"א ואי"ה אבאר עוד. בריש הסי' יבאית י"ז בסיכה בעינן ב' בלימית דעריבן וג' טפה דוקה לא קנים פחות מג'ע ובכתי לא מהט: (יא) זמגין עט"ז משמע בהמה ב' דפנות לא מהני קבירה ועא"ר ח"י דהבהמה כבחברה יראה עביד לכיע שפיר דמי והרין הופש במעמיד היינו אף באין מסככין במין זה חובש למעמיד אבל אנן קיי"ל דוקא בדבר שבכיח לסבר בו כלים וסולם אסור מדרבנן במא יסכך בהן מבא"כ בכוחל אבנים וכדומה. ועד"מ ריש הכי' בכם א"ז בשם הירובלמי שי"א דפנות לריכן ממה שסכך כשר מ'ה והב'ח הביאו . ומשנה דסוכה בין אילנות ודפנות לה בסעיף י' י'ל כר'מ

שכסה בנסרים דע"ד וכדוצה ומכ"ש בליל אי החיבה לאכיל בסוכה ומיין כימן תרל"ם ס"ה ואי"ח שם יבואר :

שם יבואר: תרל אמרינן עם"א אחר התבוננות בדברי קדשו ז'ל כפי דעתי כך הוא. מ"ש בברייתא כוכה ר א' דופן סוכה כשבת היינו כשעשה כל ד' מחצות או אף אם כל הר' מחצות בקנים פחות מנ"ם בין קנה לקנה כלבוד ומותר בין סוכה ובין שבת דלבוד הלמ"מולית כאן פרוץ כלל דליתוי מרובה על העומד הא כל שעושה רק נ' מחצות נסוכה אם עשה כל הג' בקנים בלבוד לא מהג' והשתא על העוכד הא כל שנושה רק ני פחיצות נסוכה אם עשה כל זהג בקבום בצבון לה לדופן (שפורשה א"ש מ"ש התום" בדף "ז ב" בדף "ב בפחות שהקשה למה לי פם די ומשהו ומוקי לה לדופן (שפורשה הם ז"ל דופן א" שלם ומוסך אצלו בפחות מנ"ס פם די ומשהו והוי ב" דעריבן כה"ג בלבוד ומפח מעסידו במחיצה שלישית יע"ש) אמאי לא סני בנ" קנים כ"א רחב חצי מפח ומשהו כו" דעושה כל הסוכה קנה קנה קנה פחות ג"מ מותר ואין לחלק בין נ" דפנות לארבע ותירצו דמחיצה של שתי בלא ערב אינה מתיצה כרי והדבר תמוה דמה תירצו חלא ברייתא דופן שבת כסוכה . גם מ"ש מהרש"א ז"ל דמחיצה של ערב פחות ג'י מפחים לא מהני ושתי מהני והיינו מהא דאבימי מחצלת ד'י ומשהו בסעיף מ'י (סוכה י"ו ב') דג'י חבלים לא מהני כו'י משום דערב ביחיד לא מהגי בשבת ה"ה בסוכה בסטיף ם "פוכה יו ב" דב" הבים לא מהני ביו משטם ועוד ביוזיו לא היוני בסטיף א"ל ממי וחוד בסטיף מי מוני ביוזיו לא מהני ביוזיו לא מהני ביוזיו ביוזיו לא מהני ביוזיו ביוזיו לא מהני ביוזיו לא מהני ביוזיו לא מהני ביוזיו לא מהני הוד ההשתא די זה מות והוא דותק נדול ע"כ פי המ"א ז"ל דוראי יש לחלק בין ד" מהיצות ובין ג' דהשתא די מחצות מוני ב"ב מחצות לא מהני הן שתי או ערב מחצות שרי וא"ש מ"ש התומ" בדף י"ו דב" דפנות סומך כיו וס"ם נמי בנ" מחיצות איירי הא ד" מחצות שרי וא"ש מ"ש התומ" בדף י"ו דב" דפנות סומך כיו לא מהני שתי כיון דאין מחיצה נמורה לשבת אף לדידן דלא מהני כ"א בשיירא שפיר יש לא מהני שתי כיון דאין מחיצה נפורה לשכת אף לדירן דלא מהני כ"א בשיירא שפיר יש לחלק בין די מחיצות ובין ג' אחר שידעיגן סברא זו דשתי או ערב אין מחיצה נפורה ובקושייתם סברי דלבד מחיצה נפורה ובקושייתם סברי דלבד מחיצה נפורה נפורה ובקנים שתי או ערב בין די מחיצות בקנים שתי או ערב מ"ה שפיר דמי ומרכבגן לא ח" אף כל הד' משתי או ערב שרי (ועיין אות "ד קנים) ואי"ה באות הו"ז יבואר עור. ווהו כווגת המור בס"ז באכסדרה לפירש"י ותוס' פצימין לבוד כג' מחיצות הא בלא אכסדרה לא מהני יע"ש. ובהא דבאין צורת הפתח כס"ב ונ' סוכה ד' א' כתב הר"ן ז"ל מפח שיותק וצ"ה בארבעה היינו ד"ם דאין פתח מחות מ"ם והשתא כיון שקנה עומד פחות מ"ם לבוד למה לי קנה לעיל ש"ם דבנ' מחיצות לא מהני מחות ג"ם לבוד ובהגמ"יי פ"ד אות ג' כ"כ דצ"ה הבשר מוכה היינו הוא התות הומוד לחפת תור נ"ח וו"ש (מושמון דתולה את הכו" בע"ל הי"ב לבה הבשר מוכה היינו נוגד התות ומשור די ומשהי ואי ה לקבן יבואר עוד: (א) כנגד עם א לעיל כחב דבעי שיעור י פהיים משילא בטוכה: קסנה סוף הכוחל זי מפחים מעמיד נגדו קנה ע"ג עד המפח וכ"ת דלית ד"ם וצ"ה ד"ם בעינן וראוי לתעסיד הקנה יותר להלן מכוחל שכנגדו . ובסוכה גדולה עושה צ"ה כאטור וחשאר הוי פסל היוצא מסוכה עסי ועיון לבוש ובמ"ו: (ב) והדופן עמ"א בנוסח א' המפח והדופן הקשה המ"א ו"ג ואם הקנה והדופן א"ש מפח היינו דופן . ומ"ש מירושלמי עא"ר ב' וכוונתו דבסוכה דעלמא לצל ואם הקנה והדופן א"ש מפח היינו דופן". ומ"ש מירושלמי עא"ר כ' וכוונתו דבסוכה דעלמא לצל אין מתיר הסכך משא"כ מכך דסוכה שמתיר לסוכה מהני גמי לצ'ה יע"ש ו"ל דילמא הירושלמי פריך אמא אין הסכך חשיב כצ"ה ע"א קנים באין גוגע הסכך להם כמו הניח קנה ע"ג דא"צ ליגע להם ופשני הואיל ולא נעשה לשם כך צריך לינע דוקא. ונסיי שס"ב מ"א ושס"ג סכ"ו מדין צ"ה : להם ופשני הואיל ולא נעשה לשם כך צריך לינע דוקא. ונסיי שס"ב מ"א ושס"ג סכ"ו מדין צ"ה : צדיים דלבוד ד"ח הוי וגדולה היינו שיש בצד א' יותר מג"ם ומ"מ צ"ע דאי אין הנ' רחוקה ג"ם צ"ה לכה מ"ש צ"ד זה מזה ועוד צ"ה משמע רחב ד"ם כמש"ל בשם הנמ"יו דפתחא בציר ד"ם לא ב"י ולומר ד"א חילקו בזה לחומרא ג"כ מנלן ועא"ר אות ד'. והא גמי דאף רחוקה ג' הרבה ויהיה מחוצה אמצעית פרוץ מרובה מ"מ כיון דבכללה עומד מרובה כשירה ועיין אות ז' וא"ה שם יבואר ודע לתום' רוב ב"ד"ה בפתות יע"ש ה"ה דופן א" שלם מעמיד פס ד' ומשהו הוי ב' דעריבן ומוקי מפח כר וי"ל גם הר"ן יודה לוה כמש"ל אלא אה"ג ורבותא נקים מבוי מפולש בסוכה קבונה מש אפ" אין ב"ן ב" דפונת רק פחות מנ"ם וכמ"ש הר"ן ז"ל בסוכה רו ב" ומוקי לדרב אס" במכוו מפולש וכתו מ"ם צ"ע שלהמ"א דמ"ם מפת רבותא פפי פחות מנ"ם מפס ד' ורחוקי וותר מנ" מפולש ולא מוכה משם צ'ע שלהמ"א דמים מפח רבותא פפי פחות מנ"מ מפס די ורחוק יותר מנ" מפחים וציע ואין להאריך יע"ש מ"ש קמ"ל משך סוכה ז": (ד) בר"א עמ"א לי ההדיום דברי האדון ז"ל צריכין התבוננות וחנה בסוכה ז"ב" בתום" ד"ה כיכך פירשו בלחי מפח ומינו שא"צ מפח שוחק ופחות מנ" אצל הכותל רק מפח מצומצם ממש אצל כותל בשבת תוך החנ דבחול מדרבנן בעינן דל צריכון התבוננות וחנה בסוכה ז' ב' בתוס' ד'ה סיכך פירשו בלחי מפח ומינו שאיצ ספח שוחק ופחות מנ' אצל הכותל רק מפח מצומצם ממש אצל כותל בשבת תוך החנ דבחול מדרבנן בעינן ספח שוחק ובשבת אוקמיה אד'ת משעם מינו לא ההמירו חיל להעמיד פחות מנ' ושוחק והקשו לרשי יל בספולט לא ניתר בלחי (אבל הא ליק דבעי פס ד' לרבא כר' סימון דהיינו ג'ב מדיבנן למימר ובשבת מינו) ותירצו במבוי נ' מחיצות וסכך לצד הלחי יעיש והר''ן ז'ל נמי כתוס' וכדבעינן למימר לקמן א"ה באות מ' ווש הר'ן ז'ל מוכח בנמרא שמבוי שיש שלש מחיצות ולחי (עכים ספח שוחק) וסיכך רחוק מדופן אמצעי לצד הלחי כשירה בחול בספח שוחק מהות מנ'ם כבס'ב ולא אמרינן דהוי כמפולש וצריך פס ד' בחול מדרבנן דוה מיקרי עריבן כיון שיש שלש מחיצות שלימת מחוברין ולסכך לית רק ב' מחיצות וספח שוחק מ'ב לאו מפולש לגמרי הוי וזה מוסח דפריך א"ה ליתני יתירה סוכה דעלמא ספח שוחק ושבת סיכך ע"ג מביר בלחי ואי הוי מפולש בחול א"ך סני בשוחק פס ד' היליל אף בשבת מינו ד'ת יעיש בר'ן. ומ'ש הרצר דתם מפולש מחיצות וסיכך רחוק מנ' לד' כמו באמצע החצר דתתם מפולש מיקרי אף שחצר מבי במצר לא מיקרי מפולש ה"ה במבוי כל" בו מאבע החצר דתם מפולש מיקרי שלשקן יחד והבי" כמו פירושו דמיון מסבר מינו דיקא בלא מני מבוי מבוא בנברא כמו במצר לא מיקרי מפולש ה"א מברו והיינו אף להמ"א. וארה באות מ' יבואר עוד: מימן אחצר וסתמא אף בחצר פס ד' בעינן ודברי מהרש"א זול בסוכה וחצר לא שיעור סקום היינו פם ד"מ וד' מחיצת בלות פרוע מ'ים בסוב א צ"מ הר"ן בד"ה אפרינן בסוכה יע"ש: (ו) מרובה עמ"א וכ' בהמ"א וות ר' וערש"י סוכה ז' א' ד' משמא" בסוכה: (ו) בקרנת עס"א לא הבינותי כ'ב. דוודאי בד' מחיצות שלימת רחבים הרבה הר"ן בר" בפונה ולבאן בער בובה מ"א וה"ו שחות משא"כ בסוכה בלון ווית לא ארנו במקר ווית במ"ח ביות במים בלון ווית לא שבעה: והוק עריבן מווית אבל מה קבל דב עריבן פחיד שלים וביה מולים במה בקרן ווית ליב שימור שבעה: והן ל" הוב ה" בי "דה מפר ומיה ומבי בשלים ביות מנ"ם בלין וחום" סוכה ז' ב"דה מפר שומיון מביו מפולש ופם די משמע ליבא שימור שבעה: והן לו הוב מול בור ב"ד בי מהב"ן בשהים במהלם וויים ב"ד שום מ"ח ביו" ב"ד מובר ון בשהים במה מות מ"ד בל לבוד ל"ד מובר ון בשתים כ"ד מל לבוד לוור מ"ד כל לבוד ה"ד ב"ד מובר ו"ד ב"ד מה ב"ד מה ב"ד מה מה מ"ד מהל"ם מה"ח ב"ד מ"ד מה מ"ד מהל"ם מה"ל ב"ד מ"ד מה ב"ד

בחרת סגים וציה, עב"ח כאן ותום" סוכה ז" ב" דיה סיכך יעיש ומיהו מבוי מפולש ופם ד" משמע מזה היי ע" ר"ן דוה מיקרי עריבן הא מפח שוחק ב" משהיין לא כ"מ מהר"ן בשהים כהלכהן ועיין פיי שם ומיהו י"ל כל פחות מג"ם לבוד וצ"ע. ועראיש דף י"ם צ"ה נכי מ"ה מהני יע"ש: (ח) כעץ עמ"א והלבוש השמים יש מכשירין דעיקר כאימרים ועא"ר "א ומשמע מ"ה פסולה כה"ג תשבו כהדורו ועם"א תרכ"ם כ"ב: (מ) סיכך עמ"א התרי סוכה ז" ב" ד"ה סיכך והר"ן שם מפרשים במבוי שאין בפילש אבל רש"י ורא"ש מפרשים אף במפולש ממעם מיגו דמ"ה לאו מחיצה אף במפולש ברובה רק מחיצות ומדרבנן אמור במפולש בלחי בשבת סוכה מהני כפסי ביראות (ומשמע מפולש ברובה רק מחיצות ומדרבנן אמור במפולש בלחי בשבת סוכה מהני כפסי ביראות (ומשמע מפולש ברובה רק מחיצות ומדרבנן אסור בפסומש בלחי בשבת סוכה מהני כפסד ביראות (ומשמע מספולש ברובה רק מדרבנן אסור בלא סד ז' ומהני בשבת מסעם מיגו עיין בהרא'ש יום יע'ש באכסדרה) ולתוס והר"ן מספולש לא מהני יל הסעם דטינו מזה לא אפרי לתוס ועריבן מזה בעינן בסוכה אבל הר"ן משמע האית ליה מינו מ"ה אפיה כל בדרבנן לא מהני בשבת בספולש ה"ה בסוכה לא מהני, משא"כ פסי ביראות בעולי רגלים מהני אף מדרבנן ועיין מלשון הר"ן ז' לפני יהושע שם האריך. והנה לתי הבתום משמע מפה ברן אפשר משרה סגי דמינו מזה מהני בשבת תוך החג וברים ז'ל פ"ד ה"י זה בחום הספע שפות בון הפסי שסות סבירם או סות פחב" בספיר זוף וווגר זכן סידיסית סתם נים ע"צ ובע"א הכפפילש אציל ועאיר סתם נים וצ'ע . ובלבוש פירש לחי בספילש יעיש וצ'ע : (י) בסקים עפיא הבעפילש אציל ועאיר י'ב ובסובה כ"ג אי משמע לב"ע סיכה ראייה לכל שבעה בעינן עחה"ר שם וכ"ו בי א"כ משמע דלא אמרינן מינו רק מדרבנן)(: (יא) מבפנים דעמ"א ווה דעת הר"מ ו"ל ועמ"ז אות ב": (יב) אחרים אפרינן פינו רק פדרבנן (: (א) מבפנים דעמ"א ווה דעת הר"מ ז'ל ועמ"ז אות מ" : (יב) אחרים חולקין עיין לבוש וכתב דבדיעבד כשורה יע"ש : (ינ.) ג"ם פסולה עמ"א אפי המחיצה גבוה י"ם ובי מעריבן וארנן ולממה לא ושתי פחות פחות נ"ם כל שהארינ י"ם שרי אבל פחות מ"ם לא עיין את י"ז ורוש הס" : (יד) העושה עמ"א בסוכה כ"ב ב" אין עולין בי"ם וכ"ד ב" בין אילנות פירש"י ז'ל ולא יסמכה באילן כוונתו פשומה דאל"כ איך הגן טהמא כשירה דאין עולין בי"ם אפי רק סמך הסכך עליהן בסימן תרכ"ח אות ז' בשם הרא"ש ורי"ו. ועוד דפריך מאי למימרא מה"ד נגזור דלמא משתמש באילן קמ"ל הרי אף ב"ם כשירה וע"כ דלא סמך הסכך עליהן דבספך אין עולין בי"ם משתמש באילן קמ"ל הרי אף ב"ם עשילנות בארץ ולא סמכה עליהן ג"כ אבל הם דופנותיה כלומר ובתום" מאי לפימרא וו"ש רש"י ב"ן אילנות בארץ ולא סמכה עליהן ג"כ אבל הם דופנותיה באינה ב"

מתים ולר"י הכל הולך אחר המעמיד וא'ש נמי הא דאמר ע"ג בהמה מחניחין ר'מ דבראש החילן משמע אילן דופן בלא"ה דלא כר"י ודופן בהמה ודופן אדם נמי כר"מ:

תרלא (א) בחמת הן חשב כמי היע ערץ ודימ ולבוש דודאי המקום שיש צל מרובה כבר דק המקום שיש צל מרובה כבר דק המקום שממה מרובה אם הוא זע"ז ביעור סוכה ציע לישב שם. בר דק המקום שממהם מרובה אם הוא זע"ז ביעור סוכה ציע לישב שם. ואפשר אם מפסיק כל אורך הדופן שמקום שצל מרובה לא יהיה דק שמי דפטח ציע בכל הסוכה. אם מעוע הסוכה צל מרובה ורוב המתן יותר וע"י צירוף יהיה צל מרובה פסולה ד"מ כי"ו וא'ר אות ב' יע'ם : (ב) הבוכבים עט"ז וכ'כ הב'ח יע'ם ומשמע הא כשאין מטר יורד פסול מדכתב באין כוכבים נראים וכ'ה לשון המשנה ועמ"א ב' ועסי' תרל"ה בע"ז ב"ג וליע בגמרא סוכה כ"ב ב' אין כוכבים נראים כשירה אין כוכבי חמה ב'ש פוסלין וב'ה מכשירין ואיך א"ל דאידי ואידי חד שיעורא אבל כוכבים גדולים וניצולי השמש יש לומר הדא הוא

וקיך חיל דחדר וחידי חד שישור ח חבל כוכבים גדונים ונישוף במחשים מחור והים השם כ (ב) בופה עט"ז כשלין בקנה עליון רחב מפח אז בשינן שלא יהא בין עליון לחחחון ג'ש דליהוי כלבוד והחמה באמצע רקיע יהיה צל מרובה משא"כ כשקנה עליון רוחב טפח דחשיב אהל המ"מ חבוש רמי כאלו עליון מונח בין שני קנים התחתונים אש"ם שעליון גבוה יוחר מג"ש וכות בים לימוש ליה למת שלון מתנו בין שני קנים התחתונים חפים בשליון בנוה יותר מגיע במרא סוכה כ'ב ה' וכפירש"י בם : (ד) כשהחבוה עצ"ז דקדק מלפון החום' כל שאלו היו מושכבין וא כתבו מל מתני׳ דחמרי׳ רואין כאלו הן מושכבין יחד ש"מ באין זה ברוך דלפעמים אף אלו מושכבין יחד אפשר יהיה חמה מרובה מצלחה וא"כ אמאי לא מפרש שמואל ג"כ כרב חדא חנן סוכה מדובללת קנה עולה וקנה יורד וחנאי שיהא צלחה מרובה אלו היו מושכבין יחד כפירה יע"ש בדף כ"ב א" . ולא הפינותי איך יצוור זה דאם היו מושכבים בשוה היה חמה מרובה ואם הסיכוך הוא בענין זה פשיטא כל סוכה בעי זלחה מרובה ולרב אשמעינן כמ"ש בהה"ר דל"ח דלמא קליש טפי ולאו אדעתי' משא"כ לשמואל אין זה תלוי בזה . והנה לבוד א"ל שיכנס קנה עליון חוך אויר דא"ל לבוד מופכב עליהם ש"ד וביוחר מג"ע דהבוט רמי לריך שיהא אויר לממה שיהא עליון יוכל לבכב למטה בין אויר ואם יותר אויר כמי כשר ובאין בעליון טפח בעי פהוח מג'ט עם אלכסון והבן)(. ועיין הרע"ב משמע מפרש רב הדא עטין כו' דין א' כל בצלחה מרובה מבהו כבירה ושמואל בקנה עולה ובצלח' כמי עלה קאי וחנאי הוא וכקושיים בת בנתם מוחדם מכם לבינה ופנות בפקם שונה ובנת לנו עמים קמי ותנו החו ובקושיות המ"ז יע"ם וחין להאריך: (ה) אע"פ עמ"ז עמ"א ז ומש"ה מלוה ממובחר היונו דג' טפה וליה בעי בבי' חרכ"ח ס"א והוא עשה ז'ש פלימים שיטור סוכה ממובחר: (ו) שא"י עש"ז מס"ד בוכה ג' כפי ר"ח ור"ח אי אפשר לומלם כו' דקיי"ל פרון כעומד כה"ג בסכך כשר ופהול שרין ברכה ביל ברין בעומד ומניח ודוחק ביניהם עד עדי ול"ד לס"א בתחו ודוחק ביניהם עד ביניה של המוניה מון ברכה ביני ברכה ביני ברין ביניה של המוניה מון המוניה מוניה מוניה מוניה מוניה מוניה ביניה מוניה מוניה מוניה ביניה מוניה מוניה מוניה ביניה מוניה מוניה ביניה ביניה מוניה ביניה מוניה ביניה ברין המוניה מוניה ביניה ביניה ביניה ברין ביניה מוניה ביניה בינ שיולא על השפודים או שתי ובהכרח הם כפרון וכבר ודע דשפודי ען מדרבנן פסול וארוכות המע" שנשברו כבלאי כלים ג"כ דרבנן א"כ י"ל ל"ש אי אפשר לנמלם היינו מספק דבדרבנן י"ל דשרי ועמום׳ שם והולין גבי מחל׳ כרוב אבל שפודין מחכות ובארוכה וב׳ כרעים דמ׳ה פסול שייך ובמוש עם יחודן גבי מחול כרוב חבר שמדין מתכוח ובחודכה זב כל כים ז'ת הי שמו מדם וא'ל מדרבגון בקנים שיש בהן אור פריך שפיר עב"י. והנה נקיש המקרה ולא המסכך עמה"ל דאין ראוין לסיכוך נקיש המקרה וערב"י ז'ל כמו שאנו עובין וכ"כ החי"ט ועיין ברבינו הגדול פני יהושע ז'ל האריך בהידושיו. וכפי הגראה לראורה להב"ח בסי חר"ל ובט"ז ומ"א שם י"ד מעמיד אשור מעשם גזירה בדבר שרגילין לסכך בהם דהיינו שפודין עץ משא"כ שפודין מדוכת הכל יודעין של מעמיד כי הא לתי' הר"ן עש"ז שה א"כ י"ל הכל הולך אחר המעמיד נמי דרבנן הוא וכל שמעמיד מדרבנן פסול הוי גזירה לנזירה א"כ מהני' אשמועיגן דוקא תקר' כמו שאנו עושין הוא דשרי וכרבא בהכרח מעדיף הוא כיון שנותן שפוד שתי ופסל סכך ערב הא הניח שפוד כך בשתי ובין פסל סכך שחי פסול דלמא לא יעדיף עחום' שם ואפשר רש"י מפרש איפכא ודינא אשמועינן מעמיד מוחר דלא כר"י לקמן דשפודין מעמיד הוא המפכר רשיי מפרם היפכח ודינם המפח של מנמדד מותר דנת כר י נקתן לשפרין מעמיד והוי וכ"ח ברזל אין דרכו לפכך בהן ארוכות המפה מא"ל וכ"ח בכלאי כלים דרבנן ל"ג במעמיד והוי גזירה לגזירה הא בגמרא מפרש לדחות זה ומוקי בכרעים דראוי לקבל מ"ה פומאה ש"מ דמעמיד בכ"ע שרי וההוא דכוכה בין אילנות כ"ד ב' וכ"ב ב' חרגמי האדון ז'ל ובמ"א בסי' מתכיל אוח י"ד עמ"ש שם . (הארכתי הלח דרך פלפול בעלמא) : (ז) בסובה עמ"ז ומ"ש המחבר ואין בהם ד"ע ברוחב השפוד וגם אין במקים א' רוחב ד"ע שלא הניח ב' שפודים זא"ז דאם יש ד'ע פרוחב השפוד וגם אין במקים א' רוחב ד"ע שלא הניח ב' שפודים זא"ז דאם יש ד'ע פרך פסול פוסל בד'ע ובקטנה פחוח מג"ע ועיין בעור וב"י וב"ח י"ג ד"ע וי"ג ג"ע היינו סוכה גדולה וקטנה ואי"ה בחרליב ס"א וס"ב יבואר הדין דסכך פסול אימת פוסל ג"ע היינו סוכה גדולה וקטנה ואי"ה בחרליב ס"א וס"ב יבואר הדין דסכך בסול אימת פוסל יע"ש: (ח) ובא עע"ז סוכה ע"א א' ואלו ל"א היה כאן חקרה רק שבא לכסות בנסרים שיש יע"ש: (ח) ובא עע"ז סוכה ע"א א' ואלו ל"א היה כאן חקרה רק שבא לכסות בנסרים שיש בהם רחב ד'ט אסור כבסי' חרכ'ט סי'ח משום גזירת חקרה ובית פסול לכ'ע משום חולמ'ה ומשום דלא ניכר שדר כל השנה כבסי' חרל"ה וחרל"ו אבל זה שמבטל החקרה וודע שביחו אסור מותר אף בנסרים שהיו רחבים ד'ם (ט'ם בקות דפוסים וחסר מלח ל'א) וי'ה הוה דעת כאן כמי פסול ולא מהני ביטול הקרה לענין זה : (י) בשין לריף עט"ז סוכה י"ש ב' שיפוע אהלים לאו כאוהל ועפי' חרכ"ז : (יא) לא עט"ז וכ"ה למטה באורך אויר לא חשיב אהל מחילה עקום' סוכה י'ע ב' ד"ה שאם ועיין לבוש וסיים וראוי לחוש לדבריהם : (יב) בגובה עט'ז ועמ"א אוח י' ואי'ה שם יבואר . ועיין ירשלמי ע'ג ד' אבנים כשירה אבל אם למעלה פחוח י"ל פסולה ומ"ש אם כיער הלבנון כשירה א"י כעת פירושו ואי"ה במ"א יבואר:

דופן נוחן לככך דוה א"א דמה לוליחן וע"כ עקומה שהדופן הולך בשיפוע לסבך כבר א"כ אין שום הפרש בין יש סכך פסול בלד, ובין אויר ג"ע דהכל א" דהדופן הולך בשיפוע ואמאי חנן הרחיק

לעיל דף כ'ב תנן ע'ג אילן וע'ג גמל כשירה לרביתא ואין עולין בי'ם ותנן כאן בין אילנות בארץ

ובנמרא כ"ב ב' ח"ר כו' אין כוכבי חמה גראין ב"ש פיסלין וב"ה מכשירין וא"ב י"ל הר"מ ז"ל פוסק כב"ה וכוכבי חמה גדולים הנראים ביום והכ"ם הביא ירושלםי ו"ל דל"פ ירושלמי ובבלי ומתני' בכוכבי חמת מיירי וב"ה היא. והמור לפירוש הב"י אין הכרע והב"ח פירש דהמור מיבר כוכבי לילה הנראים בלילה בעינן לכתחלה וכ"פ המ"א מדהביאו וע"ש בכ"ח מ"ש על הירושל": סיבר כוכבי לילה הגראים בלילה בעיגן לכתחלה וכ"ם המ"א מהביאו וע"ש בכ"ח מ"ש על הירושל":

(ב) כמין בית ע" מ"א ועמי" תרל"ה במ"ז וב"ח שם יראה דלכתחלה שיהא כוכבים נראים מתוכו
אפשר די בכל הסוכה בסקום א סגי שיזכור מי ברא אלה ולהיות גר בארץ כמ"ש ירת וכוכבים
אשר כרונת, משא"כ באין גשם יכול לירד למ"ד דפסולה כל שיש ד"ם סכך פסול מיקרי כבסי" תרל"ב
ס"א ומיהו אם נסל אח"כ מקצת עובי הסכך מעליו א"צ לנענע הנשאר אפי" הניתו בכ"א כי אין שם
סכך פסול ממש עליו ולקמן בגבוה יותר פך" יבואר עוד א"ה ובס"ז אבאר עוד: (ג) לא עם"א הראה
לתר"ל ס"ח אפשר דשם נמי מהני מחיצות אע"ג לתוכן עבידי עתוס' סוכה י"ם א" ד"ה לבראי יע"ש
ומ"ש מחיצה שלימה והוי מחיצה ע"י לבוד א"י מה הוא ואולי כיון למ"ש בתר"ל ס"א ד"ה אמריגן
דופן
דבשלש דפנות בעי" ב"שלימות דעריבן ח" מפח וצ"ה אפשר אין ד' מחיצות הסוכה אסריגן דופן
דבשלש דפנות בעי" ב"שלימות דעריבן ח" מפח וצ"ה אפשר אין ד' מחיצות הסוכה אסריגן דופן
דוצי מפח מהני ואפשר סדנים מחיצת שתי כלבוד מהני נסי לפסל חוץ כלבוד ואף אי הוי דק ב" דפנות
ונ" מפח מהני ואפשר סדנים המחיצת מ"ר לביד ג"ר צ"ע ב"ל בידי קס"ל דהוי
לצל רמו לוה וכ"ו אינו שוה לי ולהגי" ול"א הוי מחיצה ע"י לבוד ג"כ צ"ע . וא"ה בס"ז יבואר
עור: (ד) אע"פ עמ"א דב" דעריבן ונ" מפח סגי בכל הסוכה עד סוף דופן האריך ועכ"פ בעי צ"ה (ד) אע"ם עמ"א דב' דעריבן ונ' ספח סני בכל הסוכה עד סוף דופן האריך ועכ"פ כעי צ"ה כבסי' תר'ל ס"ב והיינו גמי ז'ם ומדרבנן וו"ש כתיקון חכמים דמ"ה א"צ צ'ה וא"כ זה שעשה ז'ם דופן א' עשה כתיקון חכמים ומצוה המובחר גמי יותר פצ"ה מש"ה הוי סוכה אף נגד כל אורך דופן א' עשה כתיקון חכמים ומצוה המובחר גמי יותר מצ"ה מש"ה הוי סוכה אף נגד כל אורך דופן שכנגדו משא"כ אם עשה דופן א' יותר מו"מ ה"א דגלי דעתיה שאין חפץ יותר ושכנגדו לאו סוכה קמ"ל ועיין סוכה י"ם א' וברא"ש וע' לבוש. ובתר"ל משמע שם שאם דופן ג' פפח וצ"ה אין דופן שכנגדו כשר רע עד ז"ם וצ"ע די"ל דכשר כפסל הסוכה מסוכה ולעיל כתכנו מזה. ואי"ה במ"ז אות ה' יבואר עוד: (ה) ונתן עס"א הביא דברי רש"י סוכה מ"ז ב' ונס" תרכ"ו סכך פפול גנד סכך כשר רואין כאלו גמל דכי לרועה א' וצ"ל בין מלמעלה הסכך פסול ובין למסה דצל בא מן הכשר וכההוא דפירס סדין בסי" תרכ"ם ס"מ יע"ש וע' בפני יהושע האריך שם בתוס" ד"ה והא. ואמני דינא אשמעינן והא. ואמני דינא אשמעינן בה" מותר א"צ לה הא"כ שוה בשוה שרי ואפשר דינא אשמעינן כה"ג מצהום "ווה: (ו) מעויבה ע"מ"א הנה י"ל אין מעויבה רבותא כ"ש יש מעויבה דאסור הכשובה ומפקפק או נופל א' כו" אבל רלב"ת סובר דיש מעויבה לא מהני וצ"ע למה ואפשר דגורינן אמו מפקפק וושאר המעויבה על מהם סובר דיש מעויבה לא מהגי וצ"ע למה ואפשר דגזריגן אמו מפקפק וישאר המעויבה עליהם "מכך פסול עפר כבסי" תרכ"ם ס"א. ומיהו בנוםל א' בנתיים ומתכשר נסרים בנתיים ודאי דוקא באין מעויבה דאם יש מעויבה עליהם פסולים עפר סכך פסול בד"ם באמצע ותולמ"ה מתכשר ע"י שנומל פסול עפר כבסיי תרכים סיא. ומיהו בנושל א' בנתיים ומתכשר נפודים בנתיים ודאי דוקא באון מעויבה דאם יש מעויבה עליהם פסולים עפר סכך פסול בד'ם באמצע ותולם'ה מתכשר ע"י שנושל א' ביניהם לא עפר עסי, תרכ"ז נב"י ומ"ז ג'. וע'ב"ח משמע מחינבר בסספרים די שיכיר מספרים וא"צ גענוע ונאין מחינבר צריך גענוע וו"ל להסיר המספרים ולנענע ותלוש ולסוף חברו כשר בסיכח עמ"א הב"י בתרכ"ז בשם תה"ר. (מהרי"ל ב"ח ולבאורה ס"ם וצ"ל ולב"ח עא"ר אות ו"): (ו) רחבים עמ"א דבשולי תקרה קיל מאלו לא היו כאן תקרה עיין ס"ו ח". ומ"ש לתרכ"ם ס"ח אפשר דכ"ו בה וארוש במהוג א נהנו שלא לכסות בהם אפ"י אין בהם ד"ם דלמא שכחם באין בשמים יוררים בפחות הדין כן ואי לת ליה אחר כל הפסולים מחמת גזירה מסככין בהם שעת הרחק שאני עפי" בפחות הדין כן ואי לת ליה אחר כל הפסולים מחמת גזירה מסככין בהם שעת הרחק שאני עפי" ב"מ וכן אם הנית סכך כבר ביניהם סודה דאף רחבים ד"ם שרי (וכן מורה מקצת שהפרש יש בין ב"ם וכן ום הנית סכך כבר ביניהם סודה דאף רחבים ד"ם שרי (וכן מורה מקצת שהפרש יש בין ב"ם וכן וה מע"ח כספקפק לא מהני ביש ד"ם נה דלנפי בע"ה ידע תולם" אסיר כדהוצרך לפקפק הא נוסל א' ביניהם ומנית סכך כשר פסל שרי ברחבים ב"ו בחתים ד"ם דברוצה ליבא שאנים מסכל מעה מחשה ולבע"ה תולם"ע מפקפק סהני לאין רחב ד"ם דברואה יראה שהניח פסל ביניהם ודע שתקרת הבית פסול הוא . ומפקפק סהני לאין רחב ד"ם דברואה יראה שהניח פסל ביניהם ידע שתקרת הבית פסול הוא . ומפקפק סהני לאין רחב ד"ם דברואה וו מ"ל האות ח" ואי"ה מסקף או ומול א' ואי תקרה בנימל א' מניא משטע תקרה חביר בתולם"ע ובאסור ועיי ש"י שם . ום"ם הקושיא דפריך משמואל מפי מדב לבאורה עדיין לא מתריך בזה ועם"ז אות מ"א היינו כילת חתנים יו"ש לבוד ואף אם אור כלבוד מ"ם כה"ג לא :

(ס) פסולה עמ"א היינו כיתת התנים עם זוכו באיז טוף של בנד מ"ם כה"ג לא :
בתתפקתו סוכה עשויה כהלכתה ומסכך למעלה שופע ג"ב מסכך עד מוף השיפוע כצריף אם
מפסל מפני סוכה תחת סוכה א"ד הועיל ועליונה לא סוכה מיקרי דשיפוע אוהלים
התחתונים כשירה ככסי" תרכ"ח ם"א וכ"ת מיפסלה משום סכך פסול שעליה הא בנוכא דצריף לאו

י'ל כהרץ ז'ל דמשיה בשוק חוקה שדופן מגיע לככך דאליה פסול הא אי פי' ד'ע באלכסון י'ל דכשר באין מגיע דופן לסכך ובהכי דייק רש"י ז'ל וו'ש דא'כ גני אויר נמי ממא הכי והב"י ילוכבר בחין מכיע זושן כשכן יפשבי יאיקורשי איל ודש זאל עפה כלומיר כמ"ו במחניתיון היינו דרש"י היליל בקורה דא"כ הרחיק אמאי פסול כלשת המשנה ולישנא נמי נימא הכי מיוחר אלא דרש"י ר"ל דאי אמריק ד"ע בשיפוע ואלכסון הולך הקיר ומשנה בסוכה קטנה וא'כ בסוכה גדולה באויר משך כמ'ו במשנה כשירה וזה לא שמענו. ומדייק שפיר הב"י דח"כ בפטיפות היל"ל דוה א"א להכביר דב"ש הוא מאויר גופה דל"א ד"ע כ"ש כה"ג ורכותה היל"ל והכן זה ועב"ח : נהני יודע דמשמע להר"ן ז"ל דוקה כשמניע דוכן כך פכול הא לאיה אף פחות מג'ע לא אמרינן ד'ע ועמ'א וג'ע דא'א בלא יהא הרין וריית כל בהוא בין דופן לסכך דאמו במסמרים ונסרים חברם זה לזה ומשמע כל פהות מג'ם כלבוד דמי וכאמור : (ג) בשירה עפ"ן כמהן דליחא דמי כמ"ב בפוף לא מטעם ביטול ולא מטעם לבוד דכה"ג בממבוח מפסיק ל"ש לבוד ודוקת בחויר שייך לבוד (עתו"ש בהל' שירובין גבי להי) . ודברי ה"בוש מחורן של ישרחל ליש טובא דח"כ בטלח כל היכור אם אמריגן מבשלין מ"ה יניה נבילה אלל ב' שהופה וכדומה וכל שניכר ודאי אין שייך ביטול (וסנהדרין י'ל דא"י איזו דיעה נכונה הוי כאין מכירין או כמ'ש הט"ז דמיעוט כמאן דליסא והאם ל'ש) המיעוט נהפך משא"כ באיבירן המישיט כליהא דיליף מבנהדרין כמ"ש רש"י ריש בינה וממילא לסיפך בהיתר וא"ל להשליך א רק מדרבנן כבסי' ק'ט בי'ד ועחום' סנהדרין גבי נסקלים בנשרפים לחד הירואא י'ל מ'ה לריך זליך ח' ובפריי כם כתבנו בפחיחה לה' תער בות והתוב' בחולין לענין קבוע כתבו הע"ג דה"י ממי לקח היל"ל בתר רובה דלע"ע אין ניכר הידוש הוא קבוע אבל בניכר פשיפא א"ל לרהיה דהין כפל והפ"ז ז"ל במכ"ש כ"כ : (ד) ואיין עפ"ז דבלבוש כחב הפעם דבפסול בפחוח מד"ע יבנים חהמיו דבפל הוא ונעבה היחר מכא"ב בהייר והפ"ז לביפחיה באוח הקדום דל"ש ביפול בניכר והפשר הלח"מ הוה והי"ה במג"ה יבוהר טוד:

תרלג (מ) בין עמ"ז רים סוכה כרכא ועח"מ סי' ע"ב בסמ"ע אות ז' בלפון בין בין דרכו לנקים הפשיע באחרונה דהיינו זו ואצ'ל זו מש"ה נקיש בין גדולה ואצ'ל קשנה ואצ'ל אין מגיעות לסכך וי'ל להיפוך דב"מ לסכך כשר דא'ל קבע ובמגיע לסכך פסולין דאז דרך לעשות קבע אפ"ה פסולה בכל ענין ועב"ח ואפשר זה כוונה הלבוש ז"ל בין גדולה ובין קשנה ל'ש קבע הפ"ה פסולה בכל ענין ועב"ח וחפשר זה כוונת הלבום ז"ל כין גדולה וכין קענה ל"ם מניעות ל"ם חינו מניעות ולח בין דבמניע וחין מניע ח"י כ"כ מי הוח זה וחג"ל זו כחמור זו וע" לבוש ובהה"ר מסוכה חבבו שבעת ימים וחי"ה לקמן ובמ"ח יבוחר עוד": (ב) אש עמ"ז עירובין ג' א' . ולדינה כל בש הלל מפח בין מברים חמה כבר ומיהו ג'ע כל ביש הלל מפח בין סכך לככך ב"ח חלהל מפח אי מצמרף להכבר עד ג'ע כלבוד ובתרכ"ח בע"ז א' דבם יש י"ם מב"ה בעינן קיימה עליונה חיף ' לחרן ומיהו בם מ"ש בחין עליונה דפנות לה רק ככך לבד צ'ע עתה החימור כל ביש שה מכך עליונה זע"ז מפחים ויש ביניהם ביעור י"ע שרחי לקרח סכך העליון חש"ש שחין מחיצה בישר לקרח להקול בתקור וכל" מכרים בורה ביניה ביל הביל מהחום כרים וכהחות דהל"ה חין עליון לחוי להקרח סכך המלו"ה האין ביניה ביניה ביניה בינית ביניה בינית ביניה בינית החות און בליון לחוי להקרח סכך היו וכבות הדובה בינית הקולה מהון בינית וכבות הדובה בינית המות און בליון לחוי להקרח סכך היו וכבות הדובה בינות הדובה בינית המות אול בינית בי ולהגן עליו דח"א לישב על החחחון אבל שתהא עליונה כשירה דוקא כדינא זה אינו וז"ש רש" סוכה יו"ד א" להכפירה הכפ"ר כוכה לא סוכה כפירה כאמור וב' פסולות קיימא שליונה למעלה מך' אף לרפ"ד דסכך פסול הוא ומיהו זה י"ל ומ"מ האמת כמ"פ : (ג) דברים נאים עש"ז תרכ"ז אות ה' והיינו כדינים המלויירים וכאן נמי אין ממעטים הא נוי ושופנים דראוי לפכך ממעעים בביכה ערב"י כוכה יו"ד ב" ניי כובה ובמ"א אית ג' יבואר אי׳ה מיש הלבוש דברים הנאים השוכים לסכך צ'ע: (ד) בתבן עפ"ז ואייה במ"א ד' הבאר דל'ק מסי' שע"ב בעפר סהמא הוי ביסול ובמ"א שם אות כ"ז וביטול היינו כל ימי ההג עיין לבוש ובא"ז ד' שם ויבואר ג"כ במ"א ודע דאם ממעם למפה אין לריך לנענע הסכך כלל ואף לרש"י בסוכה ש' ב' וכ"מ בריש סוכה אמאי הנן פסולה ולא ימעט אלמא מישוע מהני וע' הוש" לרש י בפולה פי בי זכ יו בנה בניש בוכם מתוך מון פשונה ומי משם למחו השל שהי די שם ד"ה בפולה יע"ש. ובהה"ר שם מבוי דרבון דבפוכה א"ל בינע בה אלא ממעפה וע" פני יהושע שם בדף ד' בנה אילטבא וע"ש: (ה) אפי' עפ"ו רש"י סוכה ד' א' ובהרא"ב שם לחדן קושייח רבינו ישעיה דבהרל"א בעינן במשכה חד דופן בהדה והכא ליכא כלל בום דוכן הפיה קושייח רבינו ישעיה דבהרל"א בעינן במשכה חד דופן בהדה והכא ליכא כלל בום דוכן הפיה כבירה יעים ועמים חוח ה' וחייה שם יבוחר עוד . והוי יודע דרבינו הגדול בפני יהובע עמ"ב רש"י איצטבא זעז"ט ומבהו כתב דוקא מבהו יותר כרבא יע"ב מ"ש על מהרש"א ז"ל ולי העני צ'ע די"ל דעיקר קפידה בסכך כל שהין אלה יוחר מך' כפירה וכן מיעם בעפר וחבן ש"ל לימר כאלו העמיד הכחלים על העפר שמיעט וכ"מ מסחימת המחבר ביעור כוכה מבמע זעז"ט לבד ורב"י אפשר נקיט אורהא דמילמא דא"ה ללמנס כ"כ בקל כ"א זעז"ט נקיט משהו יותר משח"כ בנה עמוד נקיט הט"ז לקמן אות ט' זעז'ט ומבהו דאפיה לא המרינן גוד אפיק דבאין כק בנה עמוד נקיט הט"ז לקמן אות ט" זעז"ט ומבהו דאפ"ה לא אמרינן גוד אפיק דבאין רק
זעז"ט בצימצום י"ל דכ"ע מודים דל"א גוד אסיק כמ"ב פני יהופע ז"ל בם ולקמן אי"ה יביאר
עוד)(ובאום באח"ז: (ו) פהות עט"ז אע"ג לרבא לכאורה העיקר מלוי בדופן וכאן הדופן
גבוה יותר מך' ורהוק מסכך למסה יותר עד פהות ד"א אפ"ה רואין שמסחיל הסכך וכלל
עס"ז גמהא ד' א' מאי
עסרים מבפת איצטבא עש"ז גמהא ד' א' מאי
קמ"ל דאף לכל רוח אמרינן ד'ע ול"ד מכ' זדדין דה"ה שלב זדדין אמרי ד'ע: (ח) יותר מי
עס"ז הלשון סחום ובלבוש משמע הרו עשמי חדא דסוכה אל אמריין רשות אחתת גוד אסיק
עס"ז באסה באות מ"ב בדוה" יעוד דמה כ"מ דרשות אחת דאפ"ה אחרין ד"ע ומלסרפין ועיין
ברא"ש ובב"י בסם הר"ן סובר יועוד דמה כ"מ דרשות אור דפול בגבוה י"ש דלא אמרי' ד"ע יע"ב
(וערש" סוכה ד' ב"ד ד"ה ובנה רחוק הרבה אין ראיה וע" פמ יהובע שם י"ל דלכבא לא אמרי'
נוד אסיק מדרבנן ויש קלא סעד מהר"ן ז"ל וא"ה באות מ" יבואר בזה) : (ט) אפר' עמ"ז
סוכה ד' ב" כרבא שם . ומ"ש רש" בם זע"ז ומשהו עייו מהרש"א ז"ל ופני יהובע דוהא בבעה כוכה ד' ב' כרבת שם . ומ'ש רש" בם זע"ו ומשהו עיין מהרש"ת ז'ל ופני יהובע דוקת בבעה ומבהו דר לה אף לאביי לאו סברא דבעים חלל זע"ז יע"ב ועסי' במ"ה בט"ז ב' . והפני יהיבע בם לידד דמ"ה י"ל גוד אסיק בסוכה ומדרבנן הוא דבעינן מחילות הנכרות יע"ש בהאריך וכלכים מבמע מיה כעין דירה יעיש. וג'מ באי ליח כוכה אחרינא כיא כזו לריך למיחב בה עבי' הרב'ע במ"א הוח כ"ב כל פסולי דרבנן בליח ליה החרח יש"ש. ומ"ש דאי הלמ"מ גיד אסיק רק מה פרוך ריש. הזורק הולאה היכא כתיבה הא הלמ"מ. היא שיין בהר"ן פרק כלל גדול דה"א לעמש מהלמ"מ אם לא נסמכה למורה שבכהב והיינו אומרים הלמ"מ לאיסורא לחוד או אפבר מושים מרה" לרה"ו דרך רה"ר אב הוא ובכלל הולהה הוא כמ"ש הר"ן ז"ל שם וביריש" ואכשר הולאה מלאכה גרועה אבל מושיש לאו מלאכה גרועה והלמ"ש למושיש והבן זה ואין מקימו שה : והנה לפי זה ל"ע בים בתי דפנות שלימות וג' פפח ולית ליה רק טומדת על חילעכת גבוה ייט אם ייל כה"ג די"א ליה דרבנן ומפשר כה"ג אמרי' גוד אביק כה"ז ועביי חר"ל מזה וצ'ע: (י) אפי׳ חמחה מרובה מללחה עס"ו סוכה ד' ח' כרבח לגבי חביי דהוי דירה כרוחה

וניע: (י) אפרי המחה מרובה מננהה עפ"ז כוכה ד"ח' לרבח נגצי חפיי דרה כרוחה אבל נוי סוכה קרומים הפרוסים ואין ממעשים דלא הוי דירה כרוחה בכך: (יא) אם עש"ז ומצמע דאע"ג דהחם דיעבד יי"ח כאן אף דיעבד א"י יו מרה"ג חון להקק קקן ללד דופן הפרוץ הן ללד דפווח שאין ביניהם ג"ע דא"י י"ח שם כ"א בחוך החקק ושיהא המחק בישור הכשר זע"ע ואין מלטרפין פחות מג"ע דהוי דירה כרוהה עב"י בשם הר"ן וערש"י כוכה ד"א הכבר סוכה וי"ל לעוד לא אמרי צגוש וממש כאלו אינו רק לעוד בדופן עב ומרחיק עד החקק והבן)(והי"ה במ"א ה' יבואר עוד: (יב) יש עפ"ו גמרא סוכה דף ב' וכפירוב רש"י בס דופן עקומה אגמריה פחות מי"ש לאו דופן הוא דלימא ביה דופן עקומה:

מפחים פסולה ולמ"ד הפכן על ציריהן פסול וחכי קיי"ל אתיא כפשמה ואפי" כמה נסרים יוכל לומר זה ולמ"ד הפכן ע"צ כשר מוכן שהניח נכר אחר (ערש"י שם) אפומא דממללהא פסל היוצא מסוכה ובעל המאור ז"ל מפרש לה בסיכה שלא נשאר שיעור ז" מ" בהכשר הוץ כנסר וקמ"ל אע"ג בסוכה ובעל הפאור ז'ל מפרש לה בסיכה שלא נשאר שיעור ז' ס' בהכשר הוץ בוסר וקס"ל אצ"ג
דלא הכנים לתוך המחיצות רק נ"ם ובסוכה קסנה פחות מנ"ט בהכנים לתוכה י"ל דמצמרף
לכשועיר כבסעיף זה ווע"א נ' ולא מצמרף מה שחוץ למחיצה משא"כ טלישה מפחים תו לא במל
לכשועיר כבסעיף זה ווע"א נ' ולא מצמרף מה שחוץ לסוכה ולית כאן סבך פסול כלל דנסר ג"מ
מסככין כהם כבסי' הרכ"ם סי"ח משא"כ אפומא דממללתא שאין דופן הוי פסל היוצא מסוכה וכשר
(כשרופן א' נמשך עב"פ לחוץ הא לא"ה לא נסר ולא פסל כאן כבסי' תרל"א ס"ו) פסול באן דהוי
סכך פסול נסר ד"ם. ועחה"ר טסופק בזה בפרות מנ"ם יע"ש. ומ"ש הכ"א בשם מהרש"א ו"ל
סכר מייר בסוכה קפנה היינו שאין נשאר שיעור הכשר מוכה זע"ו לבד הוס ומש"ח פסולה כל
הסוכה בס"כ (אבל ג"מ
הסוכה בדומא האינו המרך מפיל ד"ח אלא מחולה משומע כל מחוכה נדומא האינד יע"ש"ו א"ב" וטוכה וא" נסא סיפור טובו זעל לבן יובן הטולה משמע כל הסוכה ודומיא דאינך יע"ש) וא"כ ודאי שאין ישונים תחתיו בסכך פסיל ד"ם אלא פסילה משמע כל הסוכה ודומיא ז"ל והס"א ז"ל ר"ל אי נסי יש דופן ברוח ד' וד"ע פסולה דלא נשאר שיעור סוכה עכ"ל מהרש"א ז"ל והס"א ז"ל ר"ל וכשר זה מכ"ד הפכן על צדיהן כשר הזה בוה אי הוי כותר מפסיק כשר משא"כ לדידן הפכן פסול המר נסרד"ם אע"ג שיש כותל מפסיק פסול כיון דמ"ם יש בו רחב ד"ם ושה בכך שאין בו בסובה כ"א נ"ם הוי כהפכן ע"צ אבל המ"א ז"ל פירש דרש"י נאמת ל"ד נקים דופן עקימה א"ג ממש לשימתיה בדף י"ו שנעקם הסכך כו" עמ"זא" א"ב למ"ד הפכן ע"צ כשר ה"ה פשימא זה ואין מצפרף כלל מפח ג" שחיץ לסיכה ולית כאן מכך פסול כלל נסר ג"ם כשר . ואפשר לומר לפ"ז אף לדידן דהפכן פסול מ"מ כל שיש כותל מפסיק את"ל בסוכה קשנה מכך פסול הנסר כיון שיש בו רחב ד"מ עב"פ מפסיק הכותל ולית כאן רק נ"מ סכך פחל ובכוכה בדורה עכ"פ מיתר לושב תחתיו :
באום כל שדופן מפסיק ונסר ד"מ מונח הציו בסוכה וחציו לחוץ מכך פסול עליו לדידן דהפכן ע"צ פסול ומיהו אין מצפרף מה שחוץ לפנים ואם פחות מ"ר מפחים בפנים כסוכה גדולה ע"צ פסול ומיהו אין מצפרף מה שחוץ לפנים ואם פחות מ"ר מפחים בפנים כסוכה גדולה

ע"צ פסול ומיהו אין מצמרף מה שחוץ לפנים ואם פחות מד' מפחים בפנים בסוכה גדולה ישן תחתיו ואוכל שם ובקסנה פחות מנים משלים לכשים ואם פחות מדי מפחים בצנים נמוכה גודה שמוים בענים נמוכה גדולה שמונה מקצת במוף דופן דקצר ואידך משך מפי כבסי' תרל'א ס"ו רואין כאלו כל הנסר תוך הסיכה וגדולה ד"ם עכ"פ אין ישן ואיכל תחתיו וקסנה בנ"ם פסול כל הסוכה ופחות מג"ם צ"ע כמ"ש בחה"ר ויראח להקל פחות מנ"ם בנסר דהיי מפק דרב:ן ומיהו מפק דינא י"ל הוי חסרון ידיעה כה"ג והנה ג' מדרינות יש נסר רחב ד"ם פסול דרבנן שינדל"ן וכדומה ד"ת תולמ"ה ומהני ידיעה כה"ג והנה ג' מדרינות יש נסר רחב ד"ם פסול דרבנן שינדל"ן וכדומה ד"ת תולמ"ה ומהני מבקפק אי פסל ביניהם ונגין המכוסין באבנים ד"ח עפר ולא מהני פקפוק ולא פסל ביניהם ונאמור ועם"ו ג' לל שיש מכך פסול ד"ם בב"א אף פהות מד"ם ועם"ו ג' המוכח בתוכה ביות בר"ם בר"א אף פהות מד"ם ועם"ז ג' המעם תערובות או מיעום כליתא דמי "ל כל שיש סכף פסול ד"ם בב"א אף פהית מד"ם בסוכה ודופן מססיק לא בסל ואפוטא דמכללתא לית דופן עקומה)(וא"ה בסוף הס" יבואר עוד בסוכה ודופן מססיק לא בסל ואפוטא דמכללתא לית דופן עקומה)(וא"ה בסוף הס" לא במשכו כ"א במשכו ד"ם בצד דופן לומר ד"ע היינו כאלו הסכף הפסול נעקם לכותל וא"כ כל שיש ד"א אף בשיפוע הגנ הו אין דרך להתעקם יותר קס"ל דאפ"ה כל שאין במשך ביושר ד"א אמר" ד"ע ובא"ר א' משכע דהבין בד"ם ולי העני נראה כמ"ש ואפשר ציין הא"ר בכוונה כך ולהכריע מרעת עצמו והכן זה)(ומ"ש הס"א גנ ולמסה קורה אף ע"פ שאין רחב ד"ם פסול הוא מ"ה תולם"ה לא אמר" חבום ולכוד להתמיר וצ"ע קצת וע"אות ה": (נ) אלא עמ"א ע"א"ר אות ג' וו"ל פחות מכ"ם מודי מודים במודר ביושר במשכו ביושר ב"ב" מ"ד"ף מודים במודר מכ"ב ביושר במודר מכ"ב ביושר ביושר מכ"ם ביושר ביושר ביושר ביושר במודר ביושר בי אפרי' חבים ולבוד להחמיר וצ"ע קצת וע' אות ה': (ג) אלא עפ"א ע' א"ר אות ג' וי"ל פחות מג"ם האפשר דמשלים ובכל משא"כ סכך פסול ג"ם ולא גשאר שיעור סוכה ז' על ז' תו פסולה:
(ד) ואף שמכחוץ ע' מ"א בפור ולבוש מביאר באורך וכלא ד'ע שויך ביש סכך יהיה כשר עם פסול זא"ז נכי ד"ע ואויר ל"ש ד"ע כמ"ש במ"ז א' וכצ"ל במ"א ואם יש פחות מד"א מדופן אמצעי עד סוף הככך הזכול אף הלק החצון כשר דאמרי ד"ע לחיצון ומ"מ הפניסי ג"כ כשר וו"ע לחיצון שצר הככך הזכול אף הלק החצון כשר הכשר סוכה משא"כ אויר ל"ש ד"ע שמבחוץ פסול אבל אם מחיבר מצדדים הכל כשר וכצ"ל כהג"ה ואף שמבחוץ א"ם מחובר לו מצדדים (מ"ס וא"ם ביי"ו) וע' במור אם הסוכה דופן אחב דיבוע ע' במור ולבוש"ז כאן ולא ראותי להאריך. והוי יודע אויר ג"ם במור אם הסוכה דופן אחב דיבוע ע' במור ולבוש"ז (ה) אם עמ"א לבור י"ל קרובים וסטוכים ממש במור הלי ביי ליוד ע"ל ביור ולבון ומיול במור הנ"א ביות הכרום הביות במור הנ"מ ומיולה זא"ז כלי הפסק כלל ויש עוד לבוד כאלו סחום המקים ההוא כמו מפח מעמוד פחות מג"מ ונשתלם והוי דוב דופן כו' וכאן סכך פסול ב"ם וב"ם וביניהם אויר פחות מג"מ הפסק אם נאמר לבוד להחמיר דא"נ לבוד להחמיר משא"כ באין ד"מ אין לומר לביד להחמיר היינו כסמוכים ממש ולית שיעור פסול ד'ם אכל להחמיר לומר מפורד וסתום בפסול וראי לא אמרי' לבוד להחמיר בזה נמצא לכולא אפרינן לבוד הן מקורב הן כסתים ולהחמיר במקורב צ'ע בספק ובד"ת להומרא ובדרבגן לקולא ובספורד וסתום כיניהם בדבר הפסיל ודאי להחמיר לא אמרי אף בד"ת . ועסי' תק"ב במ"א אות ם'. וע"ד שע"א סעיף א' וע"ש בה' מומאת כהן איוו מ"ה ואיוו מדרבגן ובדרבגן י"ל לא אמרי' לבוד להחפיר:

תרלג אמה בת ו"ם עמ"א עירובין ג' ב' בצימצמית דחוקות היינו אצבעות זע"ו ד"א במפח ע" מ" שס"ג במ"א כ"ב ומ"ו י"ד לחימרא וכ"ה ברש"י עירובין שם וא"כ י"ם גובה וועו"ם בריבוע מרוחק בעינן לחומרא שיעור מרווחים יותר על מצומצמת חצי אצבע לאמה יע"ש במ"א: (א) פסולה מרוחק בעינן לחומרא שיעור מרוחים יותר על מצומצמת חצי אצבע לאמה יע"ש במ"א: (א) פסולה ע"ט"א כרבא והציםא ודופן עקומה הכל חלוי העיקר בסכך אף לרבא ובע "ע יני יהושע בחידושיו לסוכה ובס"ז מרצים מזה: (ב) יודדים עם"א לבאורה הוצין גריעי מסכך ובעינן לחיך חלל ך" כבד יש סוכה הוצין יורדים להוך ך" וסכך חשיב ודי אם חלל ך" כשירה ובר"ן משמע לכאורה מניגן ך" מהיצין ההינו חלל ך" מהוצין. והר"ן דחילק בין הוצין לסכך אחמתן מרובה הוא דחילק אלא דהמ"א אסברה ליה לסברת הרא"ש לחלק בענין זה כין הוצין לסכך גמור. ועיין ב"ח חשות ההוא דסוכה לעירובין דלהרא"ש בשתי הפקומות כוונת הוצין ג"כ עד ולא עד בכלל עד חלל ך" יע"ש השובה הפעין בריש סוכה דכתב מקצת סכך למעלה כו" משמע דאין הכוונה על הסכך דהא כולו למעלה כן" נפייהו יורדים עד תוך חלל ך" לשתי הכלל דבהוציו בע"ל כון אחא בין מכיש ועד ברלל דבהוציו בע" כון אחא באר בא"כ מהציו מרך שלהו למעלה מד" ובחלל ד" למעלה סך' ב' משהו ואלו היה חלל ד' כשר בלי הוצין אלא הוצין נופייתו יורדים עד תוך חלל ד' משר מכש ועד בכלל דבהוצין בע" כן ואהא קאסר דא"כ כקצת הוצין סכך שלהן למעלה מך' ובחלל ד' ועד בכלל מבהיצין בהוצין כן ומ"ם חוצין לתוך חלל ד' ועד בכלל בהוצין בו ומ"ם הוצין ומ"ש וה"פ יע"ש וככך חלל סוכה תנן ה"א שלפגינו שנפצא הסכך הוי מלסעלה כו' משמע דמפרש לה כהוא דעירובין והם"א ספרש לה כני' מקצת הויי"ן מלמעלה יע"ש ואומרו הוצין יורדין מחוד עשהה שם היינו חללה כס"ש הרא"ש שם דומיא דהני להוך עשרים . ובסור למפה עד ששרים ובר"ם ו"רי ידיבים לתיך עשרים והמחבר כתב למכה והשפים עד עשרים והו מה שנראה לי העני לפרש דבריו הקדושים בכאן (ע"ן אות נ": (ג) לא עם"א מ"ס בדפוס והציון צ"ל לעיל דבריו נאים לא הוי פיטום כפירש"י דף י" ב" קרמים יע"ש הא נוי סוכה בראוי לסכך ומציל וע" לבוש משמע דלא חשיבי לסכך ואף מין סכך כשר כל לנאותה אין מעיל ולשיםתיה הוצין שנשאר חלל ד" האשמעינן דהוצין ככלך ואף מ"ל ב"ל או נוי אין כסכך ועם"א אות ב": (ד) וביטלו ע" מ"א שנ"ח ושע"ב אות כ"ו ד"א אלו דבעי לעולם וע"ין א"ו ד" הלבוש יראה דמחלק בסוכה ד" בו" לאחר שבנת וש"צ משת ל"ב מ"א"ב מכת בעי לעילם וציין א"ו ד" הלבוש יראה דמחלק בסוכה ד" בו" לאחר שבנת בע"ב מה לב"ל מילם ואפשר נוור ביה. ום"ם צ"ע דכה בכך שימול לאחר שבעת בצותה א"צ כשא"ב כשבת בעי לעילם ואפשר נוור ביה. ום"ם צ"ע דכה בכך שימול לאחר שבעת מצותה א"צ משא"כ כשבת בעי לעילם ואפשר נזור ביה. וט"ם צ"ע דמה בכך שימול לאחר שבעת יכי החגדהא סותר כל הסיכה וי"ל דבעי בימול בפיו לעולם אבל אף אם דעתו אפשר אף כלב שימול אח"כ בסוכה מהני וע" תה"ר סי" ע"ה ופרישה כאן. וס"ש למעם בי"ם אפשר דהוי כמתקן כפו הדם ללקם ענכים ושיל פ"ה אפשר דשפא יבנה בנין בחיוק וצ"ע: (ה) האצפכא ע" כ"א לתרץ קושיות רבינו ישניה דבת"ר לא בעינן דמשך חר דופן עיין ברא"ש סוכה ד" וע" פרישה חילק בין כאן לפ"ו אות י"א כפ"ש המ"ו דהתם הוי דירה כרוחה משא"ב כאן והיינו לרבה היכרא מסתפא ל הסוכה כשירה דיש לו היכר במשך זכ"ז ה"ה ליכא ולר"ן יע"ש כזה: (ו) על עם"א בתרל"ב כל המוכה כשורה דיש לו היכר במשך זכ"ו ה"ה ליכא ולר"ן יעיש בזה: (ו) על עם א בתרל ב
את ד"ר דאם יש פחות ד"א מאבצלי עד סוף המכך פמול אף צד החיצון כשר ופנימי ג"כ אף ע"ג
ד"ע אפ"ה פנימי כשר התם פנימי א"צ לד"ע משא"כ כאן חוץ לאצמבא אך כשר הוא ממעם פסל
היוצא פסוכה וע"כ ד"ע ע"ג אצמבא ואיך יונשר לצד חוץ חרתי דפתרי מינית וביה. אלא דקשה
דמ"ם למה דוקא על אצמבא נהי דלצד דופן אי י"ח אכל לצד הפרוץ לרוח רביעית אמאי א"י י"ח להוי
כפסל היוצא כה"ג במשך אצמבא עכ"ם וגם לצד דופן הב" גמי אם אצמבא רתכה הרבה יותר מו"מ
היי אינך מס"ש כפסל כבס" תהל"א ס"ו ומישף דופן א"כוי ולומר ד"ע ופסל תרתי לא אמרי הא הי אגן פסיש כפסי ככסי תריא סי זמישך דופן אי כוי ולופר ד"ע וססל תרתו לא אפרי הא אפרי עסי תרליב בס"ז א' וצ'ע (ובתרליא כמון צרוף יעיש: (ו) הגויין ע' מיא וא מון דובר אפרי עסי מיל בוש נושבים ועשבים נאים וריח מוב אין ממעם פהות מיס וע' לבוש נאפשר בכאן אף נוי ממין סכך שושנה עושבים נאים וברשי רב וצ'ע: (ח) ג'ם כשירה עמ'א דלגאותה אף בדירה דחוקה אדם תולה בה וע' אות ג'. וברשיי רב וצ'ע: (ח) ג'ם כשירה עמ'א עביח ורשי ז'ל סיכה ד' ב' לבוד החקק כאלו עד הכותל איכ ראוי להכשיר עד הכותל ואפ"ה פוסל בחוץ לתקן יע"ש ו"ל לבוד מארוך המחיצה בעוביה עד החקק וכבר כתבתי בהלכית עירובין ש"א בחץ לתקן יע"ש ו"ל לבוד מארוך המחיצה בעוביה עד החקק וכבר כתבתי בהלכית עירובין ש"א בא"א

דא'א לכור בגוש כאילו אינו יע'ש)(עיין אות ר: (ש) ג'ם פסולה עמ'א סוכה ד' ב' גמרא שם צ'ע ביר עמוק י'ם ויותר ונעץ על שפתו ד' קוגדיסין גבוהין וסיכך עליהם אי אמריגן גוד אחית דמהיצות ניכרות בפנים א'ד מחיצות ניכרות בחוץ בעינן ותדורו משמע בפנים סני) (וצ'ע:

תרקד (א) זי על זי עמיא העלה דבעי מרובע זי על זי כבסיב ענולה לרבע בחוכה ריבוע זעזים וצריך חום המקוף העינול כים מפחים וב' הומשים כמיש הב'י וכמ'ז באורך (מ'ס בקצת דפוסים עשרים מפחים וב' חומשים וצ'ל עשרים ותשעה וב' חומשים) וא"ה במ'ז יבואר בקנו זשיטים עשרים מפחים ובי חומשים וציל עשרים ותשעה וב' חומשים) ואי״ה במ׳ז יבואר .
ואמנם לא זכיתי להבין דברי קדשו בכאן מ׳ש ברש׳י אם כוונתו לדף ב׳ ע׳כ ד״ה ראשו ורובו בני׳
שלפנינו שם לפיכך הוצרך לומר ראשו ורובו היינו דקי״ל לימא בחזקת איתו ושלחנו כמקום הראש
שם גופו כמו שוצר יוצאים זקופים אלא דהם שכבו במסות הוצרך לומר ראשו ורובו אכל המעם
שם צופו כמו שב באגו יוצא באמתא יתיב ושולחן מפח על מפח בירושלמי (עלה דמשנה פ׳ב יע׳ש) ועיין ב׳י
ולרשי נאת נאת ביר בייושי של שבי הייל לשוויים ושבי וואת בייושל מי על בייושים בייוש בייושל מיין ב׳י זמוים כראיש דגברא באמתא יתיב ושולחן ספח על מפח בירושלמי (עלה דמשנה פ"ב יע"ש) ועיין כ"י ולבוש. ואם נאמר דרי נשש על שבע מה"ם אבל לראשונים שהיו שוכבים במסות מוסין על צידיהן דרך שבע לראשו ורובו ומפח ברוחב לשולחן ועי פני יהושע בחירושיו לסוכה ב" ב" יע"ש צ"ע דארך אדם ג' אמות לבד הראש ואם נדחוק גם בזה איך כתב המ"א עכשיו היה די בשש על שש על שבע יל באופן שדבריו בכאן נעלמו מסני כוונתו ואם נגיה שש על שבע אכתי ברש"י אין שעיר זעו"ם מ"ה פסולה הלמ"מ אבל בגדולה ושולחן בכית ואוכל משם ומדרבנן פסולה כדבעינן שיעור זעו"ם מ"ה פסולה הלמ"מ אבל בגדולה ושולחן בכית ואוכל משם ומדרבנן פסולה כדבעינן ומ"ה בסעק ד" וא"ב מיעהה בקרוסים נאים מן הצד בציר סועו"ם גם" מדרבנן פסולה למימר לקבון אוב המ"ג . ואני העני מסופק אם יש לו סוכה קיסוניות וא' מהן כשירה מ"ח דהוי גזירה פלולה לבמה הווני והוא יושב בסוכה כשרה ושולחנו בתוך הפסולה אם י"ח דהוי גזירה כלל. עמ"ז ב" בזה: (ב) מ"ע מ"א עב" פ"י סוכה גדולה שיעור סוכה (ועו"ם) קסנה שאן בה מדרבנן פסולה לב"ש וביש שיעור סוכה וכמש"ל דבאין שיעור זעו"ם מ"ה פסולה לב"ש וביש שיעור סוכה וושולחן בבית לב"מ מ"ח פסולה לב"ע מוכה עומ" רוש ולא י"ח כלל כאלו לא אכל מ"ה כלל בסוכה עתום" רוש סוכה וברכוש מ"ח בסולה ב"ש מוכה כולת כתבנו מה בעה"ש ולפ"ז אם בליל ראשון אכל בסוכה כוו ושולחן בבית וברים "או בפתרה כוללת כתבנו מה בעה"ש ולפ"ז אם בליל ראשון אכל בסוכה כוו ושולחן בבית וברים לברך זמן בשני על סוכה דמ"ה לא יצא כל שאפשר לעשות כהוגן ועבר על דברי חו"ל כאמור וא"ב לברך זמן בשני על סוכה דמ"ה לא יצא כל שאפשר לעשות כהוגן ועבר על דברי חו"ל כאמור וא"ב מדרבנן פסולה שמא יישן ולא ייח כלל כאלו לא אכל מ"ה כלל בסוכה עתום" היש סיכה וברכות ייא ובפתיחה כוללת כתבנו מזה בעה"ש ולפ"ז אם בליל ראשון אכל בסוכה כזו ושולחן בכיתו צריך לכרך זמן בשני על סוכה דמ"ה לא יצא כל שאפשר לעשות כהוגן ועבר על דברי חז"ל כאמור וא"כ מדרבנן לא י"ח גמי ראוי לברך זמן בשני כאמור (ולומר לענין להוציא אחרים חד דרבנן תרי דרבון דכל הברכות דרבנן ע" ס" קפ"א דרך דחוק ורחיק) מ"ש המ"א דמקצת שולחן בסוכה רשאי וע" ירושלמי מ"ש לא סוף דבר שולחנו אלא כדי שולחנו יראה לי לפרש ראשיעור סוכה קאי כלומר דשיעור סוכה רק כדי מפח שולחן וא"ג אין לו כלל שולחן בסוכה ולא בבית כל השנה רק אי מחוקת הסוכה רק כדי מפח שולחן וא"ג אין לו כלל שולחן בסוכה ולא בבית רק אוכל פת בידו י"ח מ"ה כאמור מי ש"ש לו סיכה בשדה סמוך לביתו כמו בכפרים ובשבת אסור להוציא מרה" י"ח מ"ה כאמור בשור הסוכה וא"ץ והמפרש פ" בע"א וצ"ע. ומ"ש במשגה ראשו ורובו ויינו שיעור קשנה שא"י לסוכה דרך רה"ר פשימא דאסור ולומר ד"א עתה כרמלית חלילה לומר כן ובה" שבת זה לסניף אפר" כרמלית גמור שיש הפסק קרפף וכדומה ואפ"ה לא התירו איסור דרבגן בסוכה כמו עולין באילן ואף בליו א"ל כשור כל מולד דרבגן בסוכה מון ש"א רש"א מותר בליו מב"ת אורור למולה לומר הור"ץ באיל מבית תרך ה"ל א"ל עמ"א רש"י סוכה ח"ד"ה אר"ח וד"ה פנימית (שם בסוכת יוצרים) דלא מינכרא תר"ך ה"ל א"ל דרש"י מוכה ח"ד ה"ד ה"א ה"ד"ח ביומלה מ"ה פסולה והר"ץ מודה להר"ן בסנימת שדר כל השנה ולף י"ד בתות פסול עם" תרכ"ז ורף י"ב בחומם בגדיש פ" מ"חורב מי"א וד"ח בירש מ"ה בשנים ואלים והר"ץ מודה הוב"ץ מודה בול המובה לא דרבה ואם"ה ה"ח דמברך בשנימות מ"ה א"י הורב" מודה מ"ה הסוב להשנה לא מינכרא ומרבים לא בעפים ואלים והב"ח מודת מ"ח בירך לשום דירה וביתו מ"ח בסיכך וע"י וה"ד במיכך לשום דירה וביתו מ"ח בסיכך וומר בלו משנה בל"ד דובגן משעם מדרבנן ועס" תרכ"ם במ"א ב"ב מ"ח מיה ב"ח וומם בל מ"א ב"ד במ"ב מון בה"ד ובר"מ מ"ח בירן במ"ב מון בחיר ובר"מ מון בחוום וצ"ע והלבוש כתב בא"ו מון בה"ד מון באר דוב"ל מ"ח במ"ל בה"ד ובר"מ מ"ח ב"ד וומם ל מ"א ב"י ב"ב"ב" מ"ח בירן איכא מאן דשרי ובש"ע מ"ח ב"ל"ח בו"ח בומלם הרו"ו וה"ח ל"ח להיכן ולמה בחמים להכ"ר ה"ח"ו "ה"ח ל"ה ה"ר"ח בומלם מ"ח ב"ה"ר"ו "ה"ח היכול המכות בלחור במתיקרא קמ"ל דשרי לפנינו מלמםה הר"ח ובמ"ל של מ"ח ב"" ב"ה"ח"ה ה"ח"ח ה"ח"ח

זיל שם זכן החומם וצ"ע והלבוש כתכ שתיהן וא"ה במ"ז יבואר עוד: (ב) וחמם ע"מ"א ב" בשם הרץ אימא מאן דשרי ובש"ע מתם כן דלית מלמעלה שקיל לסכך דמייקרא קמ"ל דשרי דקליש ליה לסכך והכל סככה הוא ומשה בדפגות כשר תולמיה בחקק כו". וערש"י ו"ז א' הגי לפנעו מלמטה למעלה היינו כיש מכשרין וגי מלמעלה לממה יל פסול בשחומם למעלה ולרידן בחקק להשלימה ליו"ד ה"ה נוטל סכך מהחתיו כשר כדאמרן וחלל מפח בעינן. וכ"ג דאמר ר"ה לר"פ ורמי ליה מרמא ולא משני מלמעלה ומלממה וא"ה במ"ז יבואר עוד: (ג) אינה ע"מ"א כבס" תרל"ג אות ה" התם גבה מק" לאו סכך פסול הוא כרבינו תם הלכך פסול הוא אף באין דופן ממשכה בהדה משא"כ כאן סכך בפול הוא ודפנות יש פסול הוא תולמיה דופן בכס" תרל"א מ"א כלומר התם סכך כשר ודפנות רק הרבותא דה"א דופן במאר במי ע"מ משא"כ כאן והלכוש התתם סכך כשר ודפנות רק הרבותא דה"א דופן כמאו דליות דמ" המ"א המ"ב. דעיכר דכאו כמאן דליתא דמי יע"ש משאיכ כאן והלביש העתיק דלא ממשכה דופן והטיא השטישו דעיקר דמאן סכך פחל: (ד) ואגן עמיא לבוש פוסל בסיי הדכ"ז ס"א ועי איז וא"ר והב"ח כתב מסוכה יז המשלשל דפנות וי"ל שם וברש"י אציל סכך וסמוך לקרקע לכאורה אצ'ל ממש קמ"ל דכשר וסמוך לקרקע כר ומשהו סגי כדמסיק פ"ב:

תרלו (א) ובלבר עם"א ומ"ט התום" שם רמתחלת השנה לב"ה שא"צ חידוש לכאורה משמע דבלא

תרלו (א) ובלבד עמ'א ומ'ש התום' שם דמתחלת השנה לב'ה שא"צ חידוש לכאורה משמע דבלא חידוש פסולה אלא דתום' כתבו נ"מ היינו דבמשנה כשירה ודאי לב"ש צריך כפירש"י לא אלא דנ"ם אגב לב'ה דאף למצוה א"צ לחדש כלל ואתול דאן נ"מ לב"ה מ"מ ליש להקשות ו"ל אלא דנ"ם אגב לב'ה דאף למצוה ממובחר ולחיםי "ל דלאו מספקא להו אלא דבמשנה לא הזוכר חידוש כלל כיון דרק למצוה ממובחר ולחיםי "ל דלאו מספקא להו אלא דבמשנה לא הזוכר חידוש כלל מספת לב"ש נקים לה. ע"רש" במשנה ובהר"ן עשה כלומר והב"י ובפר"ח תכ"ם דורשין שלשים יום כ"מ א'ת דביים שלשים לפני החג הוי ישנה והפר"ח לענין שואל כענין אמרה במ"ז למוקפין ובפרזים במ"ז באמת שואלין שלשים שלמים ומשה עשה כלומר קודם התג כאלו אמר קודם ל"יום ובפרזים במ"ז באמת שואלין שלשים ולב"ה ג"כ איצמריך משא"ב אם עשאה מתחלת השנה רק לב"ש צריך ואין יעש ווש רשי דמפרש ולב"ה ג"כ איצמריך משא"ב אם עשאה מתחלת השנה רק לב"ש צריך ואין לא מהני ע"ס הרל"ד במ"א אות נ": (ג) אינו גיכר ע"ן מ"א בתרל"א ס"ם דל"ת דוקא כשומל המספרים ה"ה מנביה הסכך ומנית סני דניכר הוא , ומשמע הפסול מדרבנן ועס" תרל"א במ"א א"א א" לא מהני ע"ם" תחליד במ א אות ב"? (ג) אינו ניים עיין בא במיא א מהמכלים ה"ה מגביה הסכך ומניח סני דניר הוא. ומשמע הפסול מדרבנן ועס" תחל"א במ"א א לרשי י"ל מדרבנן ולהרין מ"ה יע"ש:
תחלו (א) וכן עמ"א עא"ר אפשר טוב לחוש לדברי האוסר יע"ש והנה בדף ל"א מחלוקת כר לכאורה דייל לאוסר לר"א ע" פני יהושע שם ובכ"ג א"ר"מ ור"י סוכה הראייה לשבעה

לכאורה כר"א ולעיל כתבנו מזה שיש לחלק בין הך דרשא לדריא וחכמים וע' מ"ז כאן וא"ה שם לכאורה כר"א ולעיל כתבנו מזה שיש לחלק בין הך דרשא לדריא וחכמים וע' מ"ז כאן וא"ה שם יבואר . ולפ"ז למאן דמחמיר כר"א א"כ בשאולה נמי יחמיר כדמסיק בדף כ"ז ב" לי"א כל האזרה לקמן וגר ולך למעם גמי שאולה וע"ש. ואנן קייל כתכמים בכל אופן ויוצאין בשאולה ומסוכה לסוכה כר: (ב) גוולה עמ"א כמ"ש לקמן אות ר וכדבעינן למיפר שם אי"ה דאף בשמיני ספק שביעי א"ב בגזול כעין תורה ול"ד לתרמ"ם ס"ב בגזל די"א בשאר ימים יי"ח יע"ש. ומ"ש והוי שאולה כ"ה בנמרא ל"א א" ורבינו הגדול בפני יהושע שם אסברה לי דודאי לאו שאולה היא אלא כשאולה חשיב בנמרא ל"א א" ורבינו הגדול בפני יהושע שם אסברה לי דודאי לאו שאולה היא אלא כשאולה חשיב בישאולה נוכף לא ביו היו או אלא היה או אמפי היה וא אמפי היו מות בל להצוריה הוא הוא היו שות כל הצוריה בל המינונים להמחלה ביו מונים להמחלה ביו הוא ביו מיינונים וועומט אונו היו מיינונים וויים להמחלה ביו היו ביו מיינונים אומים וויים בתכנו הבלה ביו מיינונים וויים להמחלה ביו אונים בתכנו וויים בתכנו מיינונים וויים בתכנו הוא מחלה היו הוא מוצור הוא מיינונים ביו ביו ביו ביונים ביו היו מיינונים אומים ביונים אומים ביונים ביונים ביונים ביונים אומים ביונים ביו וכדומה . ולפי זה פשימא שאל עצים שלא להתחייב כלל באונסין אפ"ה עושה לכתחלה בי סוכה וא"ה באות זי יבואר עוד: (ג) וכן בקרקע ע' מ'א ולמ"ש המ"ז באית ג' אפשר כאן נמי אם שכר המקום מהשר העיר שפיר דמי וכמו לענין שיתופי מכואות לעיל בהלי עירובין אע"ג דכאן הוי ד"ת נמי מסוני שכירות דינא דמלכיתא כה"ג דינא וגם יל דהוי רק דרבנן ועא"ד ד' דכאן קרקע אין גנולת ולש כלל מה"ב ה"ה דמצי גמי לברך ול"ד לתרמ"ח דהתם קנה בנול והוי מה"ב לענין ברכה נמי יע"ש ומי שנזהר ולילך למוכת חבירו ריש נלותא סריתא ליה ואין זה כבודו וצ"ע: (ה) דמי דצא היה להם סוכה אחרת ולילך למוכת חבירו ריש נלותא סריתא ליה ואין זה כבודו וצ"ע: (ה) דמ" דמ"ח במ"ח מפילה אלא תק"ח הוא והפקר ב"ד הפקר פשא"כ בשאון רוצה ליהן דמים או מ"ה לא י"ח. משא"כ בשנוי מעשה גמור וכדומה דחייב ממון לבד ומ"ה קנה אף אין רוצה ליהן דמים י"ח ויל נ"כ בקנין דרבנן נמי י"ח ושאני כאן דתק"ח רק למוכת הגולן וכל שאומר אי אפשר בתק"ח שומעין ניש הוה לא י"ח מאן דקא ועח"מ סר ש"ם ובס"ו וכה" גניבה ועב"ח כאן וצ"ע: (ו) לא יצא מכ"א לו מש"ה לא י"ח מאן דוקא ועח"מ סר ש"ם ובס"ו וכה" גניבה ועב"ח כאן וצ"ע: (ו) לא יצא מכ"א וה" מיכה הבנויה ע"ג קרקע ואינה מחוברת כלל לקרקע וכ"ש כשעומדת על לגלים שיכולה למלמלה ממוברת בלל למקום למקום למקום דשייך בה גוולה ע"א מוולה "ה מיכה הבנויה צ"ח ב"ו אות "א ועמ"מ פ"ה הכ"ה דאפף ב"ם א" וצא בסוכת חבירו ממקום למקום דשייך בה גוולה ע"א ת"א נ"א מכ"א במוכת חבירו ובדומה . ולפי זה פשימא שאל עצים שלא להתחייב כלל באונסין אפ"ה עושה לכתחלה בי סוכה

הורלד (מ) ז' על ז' כר עי מ"ז הסכים למיש המיא אות א' וכמיש המהבר בס"ב עגולה לריך לרבע זעז'ע ובחום' שם לגרום חיבת אלא זעז'ע וכ'כ המ"א וער'מ פ"ד להוסיף באורכה כמה מילין . וכ'כ המחבר וב'ח כתב דל'ת דלאו דירת עראי הוא שלריך לחזק הכתלים לרבא קמ"ל יע"ש ואם סיכך על קרפף שלא הוקף לדירה ג"ע אם משלטלין בשבח שבחוך הסוכוח עי" סי" תר"ל במ"א אות ס")(ועמ"א מזה . ויש ט"ם בדפוס וג"ל דאם ברחבה טפח ובאורכה כמה טפחים פשימא שאין דירה כו׳. ועמ׳ש אי׳ה באות שאח׳ו: (ב) צריך עט׳ז האריך ותוכן כוונחו כמ"ש באות א' דבשינן בסוכה זעז"ע לרבא ממש לא ע"י זירוף והיינו דנפיק ריבועא מינו שינולא זעז"ע ומה שעודף השינול מריבוע אין מלערף כלל וכמו לכ' יוהנן בסוכה מ" א' בעי כך ד'א על ד'א ה"ה לדידן עב"ח ז"ל. ובי"ד כפ"ו ה"ג ועש"ך אות כ"ג המחבר שם "א' בעי כך ד'א על ד'א ה"ה לדידן עב"ח ז"ל. ובי"ד כפ"ו ה"ג ועש"ך אות כ"ג המחבר שם פסק דמלטרף שפיר מה בצדדין בעיגול ואם יש בין הכל שם לרבע ד"א הייב במוזה אפילו שאין ריבוע מגו עיגולא כהרמב"ם שם דלא כהרא"ש דסבר גם שם ריבוע מגו עיגולא ממש פורן ניבוע מבי להיל לא הקבה דברי הש"ע אהדדי דכאן בכוכה בעינן בישב ראשו ורובו ושלחנו א"א בלי ריבוע ממש מבא"כ בכוכה ד"א על ד"א בין הכל ע"י זירוף סגי להר"מ ז"ל הפתחר מים ככי ריבוע ממש מפח כ בבוכה 7 מו כין הכני ע"י פינוף הבי יהיל א דר במח והיינו ככי מה שהבין הרא"ש בהר"מ ל"ק מ"ש סוכה ממזוזה וכאמור. ע' בסי' חרליא במ"א אות י' דלריך זעז"ע בגובה י'ע משמע סכל בכיבוע ועי סוכה דממעטין מהלד ה"ה בגובה י'ע ממעטין זעז"ע מהלד כל גובה י"ע ול"ע של בכל הני אי מ"ה פכולה כוכה כה"ג או מדרבנן עבי' חרכ"ט במ"א אות כ"ב וע' גמ' סוכה י' ב' שלוחי מלוה אנו ופטורין מסוכה ועחום' ועח"ר שם ויראה דלמ"ד נוי כוכה המופלנין ד'ש <mark>פכולה מדרבנן ומש"ה השיב להו כשעת הדחק וכאין להם סוכה אחרת מש"ה ישבו שם וברוכי נמי מברכי למ"ש בחה"ר בהא דאין שעת הסכנה ראיה אבל אם היה פכולה מ"ה לא היו ישנים</mark> שם דמה נ"מ בה א"נ הואיל ופלוגתא הוא אחמרו אנפשייהו מיהת והבן זה)(ונ"מ לדינא בזה וכדאמרן:

תרלה (א) כגון עמ'ז סוכה ה' ועב"ח אף חרחי לריעוחא דלא קביעי ועבו עכו"ס לאו בני היובא אפ"ה כבירה ומ"ש לכש"י נמי כו' עמ"א ומ"ש לר"ח דפי' שלא חהא

מעובה שאין המטר יורד בה כו' ועב"ח והט"ז חירץ דאורחא דמילתא חנא דכתם סוכות אלו עושים מעובה ממטר המ"ל דכה"ג פבולים לבוכה בהין המטר יכול לירד שם . ועיין אות כ" מעובה בחין מכר יורד מדרבנו פסולה ובב"ה משמע דמ"ה פסולה דעבחה לשם דירה הלכך <mark>הוטע למטה אין המטר יורד דעשוי באופן זה שלא ירקב החבואה ע"כ הירץ כיון דבאין מטר יורד רק מדרבנן אטו גזירת בית ושם מ"ה פסול דסוכה אמר רחמנא ולא ביתו כמ"ש רש"י י"ד</mark> ב' הלכך דוקא סוכה מעובה שאין מטר יורד דהוי כעין בית אסור משא"כ גדיש לא הוי דומיא דבית כלל כי אין דרך בית בכך ליג באין מטר יורד פשח ויש טפח סגי. וע' סי' מרל'א ובחום' ריש סולה דהיכי מבמע מ"ה פסול בחין מער יורד דסככה ערחי בעיגן דוקה יע"ב ול"ע)(: (ג) ושוב עמ"ז (ג"ל מלמטה) ועמ"ה הות ב' בזה והמעובה כמין בית כל דקליש הח"כ שרי אף דומה לבים ממש וה'ה גדיש למהן דמהמיר כר'ת ירהה להחמיר לעשות שיהא המער יורד קף דומה כבינו מחם והיה גדוב לווהן דמהמיל כל ע"ל היה מעלה דפסול שיהנו ההופד יותד בה ע" אות ב" עמיש אי"ה בסוף הסי" מוה: (ד) נאין עט"ו העלה דפסול אף דיעבד מ"ה ועמ"א אות ד" וכ"כ הלבוש בתרכ"ו דפסול דיעבד ומהובר דמיעטה קרא אף שהיו מחיצות קודם אפ"ה פסול יע"ש. ומ"ש כדאיתא בשבת בסי" שט"ו י"ל מ"ה קאמר כל שאין דופן טפח לא מיקרי מפ"ה פסור יע ש. זמ ש כדלות בכנת כם שנו די מים קומת כל בחון זופן שפוז מו מקר אהל למעלה אניג ברוחב מפח וע"ש פי' שע"ו בזה: (ה) אם ענ"ו אפבר כל בעבה מחילה א' אורך ז"ע די הוי אהל ע' אות הקדום ואפבר עכ"פ אורך כל הסוכה אם היא גדולה ולא הוי בזה כפסל היולא מסוכה . זדע סכך שאין המטר יורד בה לר"ח דפוסל ומ"מ מ"ה פסול מ"מ מכך בסול לא מיקרי לענין זה בסי' חרכ"ו עש"ו אות ג'. אבל לענין שיהא פסל היולא מסוכה ל"ד לסכך גבוה למעלה מך' דמ"מ בביח או כעין בית הוא יובב ופסול ופוסל בד"א בלד ככל סכך פסול:

תרלו (מ) סובה עט"ז דפנות כבירים מכ"ד ומ"ל חידום ג"כ בהם וע' סי' תרל"ח מ' מקרא לשמה וח"ל הידוש וכ"ב הנבוש יע"ש וחף נמ"ד דבתהנת הבנה נשום חג בעי חידוש כמ"ש הב"ח הב"ח מל וכדבעינו למימר לקמן הי"ה באות ג' הא חוך בלשים לא בעי חידוש אלא איתח יעבה הסוכה דבמנה י"א אחר חלות וזה ל"ש בסוכה אלא קמ"ל פירושא דמשנה איזהו סוכה ישנה שבנהלקו כו' בלשים יום קודם ההג פירוש קודם שלשים דל"ח לומר שלשים חוך שלשים החק בלשים החק בלשים הממר מכשרי ב"ה קמ"ל ע" בה"ץ (ע"ש הי"ה באות שאח"ז: (ג) ובלבד עש"ז לב"ש ללאז שסחמא כשירה אף מפרש שלא לשם סוכת גב"ך ורקב"ש דודאי לבם אל לבם שחיטה פכולה כשירה לב"ה אע"ז בדבאר דוכתי בבחיטת חולין א"ל כוונה הה מפרש שלא לבם שחיטה פכולה בירה לב"ח אינו בריבות דבול היותר בהיום הבריבות בריבות היותר מדום ובריבות ביותר היותר ה ע"ד ובבאר דוכמי כאן אינו כן ולכאורה הפרש בכוכח גנב"ך ורקב"ש לריך חידוש בנופה מדרבנן לעיכוב וביבנה רק למצוה ממובחר ומשום הכי לא תנן במבנה רבוהא טפי כחא דהיתרא גם כן לב"ה אע"ג שעבאה בלא לבם הג כפירה אלא דהחם הידוש טע"ע בעינן לעכובא יסתמא איל כ"א למלוה ממוכחר אלא דמבמט דבוין המה ולמ"ד כאן למלוה בעלמא ה"ה רקב"ש כן ומ"ש הר"ן ז"ל מצוה ממובהר מדלא הזכירו בכלי כן או בירושלמי גופא דאמר פלוגמא דב"ש וב"ה במלה כן ומסיק דלא זהיר בה ואי לעכובא במלה ל"ש חידוש בגופה עי' בהגאון המפרש שם ו"ל מלה פסולה מדרבנן בחין לו אהרח ילא י"ח במלה זו כבסי' חרכ"ט במ"א א' ומיהו בספק פלוגחא אף דהלכה דפסולה מ"ה י"ל אוכל ויושב בלא ברכה ואפשר ב"ש במקום ב"ה אינה

פלוגחה הף דהלכה דפסולה מ"ם י"ל אוכל ויושב בלא ברכה ואפבר ב"ש במקום ב"ה אינה משבה ול"ע בזה עמ"ש איה עוד במ"א בזה. ומ"ש הע"ד בנוב"ך ורקב"ש אם לא עשה ללל הדמה ול" בנוב עמ"ש בנוב"ך ורקב"ש אם לא עשה ללל בעי לדמסיק בגמ' והוא שעשאה ללל הא לאו הכי פסולה מן החורה ולא מהני חידוש עע"ע אלא בעי לעעוע על הסכך לבם אל עכ"פ ולמלוה ממובחר:

ררלו (א) מי עט"ז ומ"ש המהבר אפילו סוף יום השביעי ובין השמשות ע"י עכו"ם רשאי לישב בשמיני בח"ל בסוכה. וע" לבוש חולק בין שבעה הימים בחידו בטיכ"א בלע"ז מפירש" בהומש לישב בשמיני בח"ל בסוכה. וע" לבוש חולק בין שבעה הימים בחידו בטיכ"א בלע"ז מפירש"ל בפשועו מהיה די"ל כפשועו מבל"ב בסוכה כו' והלכה כחכמים וע"ש וכוכה דף כ"ג בפלוגחא דר"מ ור"י סוכה מפרבינן כפשוע דכ"ע הכי ס"ל כמ"ש בהה"ר י"ל דאה"נ דרשא זו כפשועה דלריך לעשות סוכה הכחיים לו" אבל לדכוש הדאין לעשות סוכה הכחיים לו" אבל לדכוש הדאין במשה להרים הובה ב"ז הובה ב"ז מכלוים לו" אבל לדכוש הדאין עושות בוכה הכלוים לו" אבל לדכוש הדאין עושות בוכה ב"ד הכלוים לו" אבל לדכוש הדאין עושו בחב"מ זה לא דרשו הכמשה ב"ב הכמים: (ב) ידי איי נוש"ד הובה ב"ד טרמוים לז' חבל לדרום דחין עובין בחב"מ זה לח דרבו חכמים: (ב) יוצאין עט"ז סוכה כ"ז צ' וע' סי' יד אים ה' יע'ם: (ג) ובן עפ"ז ועמיא א' ג' בסוכה בלה"ר ובחלסיד אות ו' יע"ם כ'כ. ולענין דינא עה"מ ש"ם מוה ס"א ובנמ' סוכה ל"א א' לאחר ההג וע' הה"ר מ"ש שם אין מקומו פה)(: (ד) אבל עפ"ז לש"י סוכה ל"א ומ"ש לכנוס לסוכת הבירו עא"ר אות ג' אפשר בסיכה מקפיד ולריך לו בכל רגע ביכסוף כשחבירו שם יע"ם . אמר העני יש לי בכאן חרי וחלח מילין בדין גזל בסכך ודפנות אכחבם פה בעוח". הנה גזל פסול בין בסכך ובין בדפנות. ואם גזל סכך וסיכך מהלד פחות מד'א לא אמרינן ד'ע דא"נ נעקס הדופן מ"מ הוי ליה דופן גזול משא"כ אי היי אמרי דופן מעקס והולך באלכסון ועסי' מרליב בט"ז אות א'. ול'ע אם גזל מיקרי ככך פסול ול"ע לפי' חרכ"ו ופסל היוצא מפוכה א"ד דמי לפכך למעלה מך' וי"ל פכך פסול הוא

הוא ואם אין רוצה ליתן דמים כה"ג ג"כ צ"ע. גול עצים ועירבו עם שלו ואין ניכר ל"ש בישול ברוב עי' ביצה ל"ז יאכל הלה והדי ומ"מ י"ל דאין הייב לו כ"א דמים לא להשוב הגזילה גובא מאחר דאין ניכר וצ"ע גם בזה. וע" מ"א ז' מדין מפלפלים בסוכה וא"ם שבואר. אם אחד שאל להבירו לפי"ש וכדומה להעמיד עליהן הממעמיד והוא שאלן להבירו י"ל הוי גול אין השואל רשאי להשאיל ול"מ למ"ד הכל הולך אחר הממעמיד דא"י י"ח אף למ"ד בסכך פסול אין הולך אחר המעמיד בגזל המיר ספי וליע: תרלח (א) בין עלי דפנות עט"ז הנה הב"ח ז'ל כתב דהר"מ ז'ל מ'ה אופר דפנית דאף

הם בכלל סוכה יע"ב. ודברי הט"ז בכאן אני העני חמה על עלמי בלא זכיתי להבין דבריו הקדובים בכאן כי מקרא חג הסוכות תעפה לך בכעת ימים בדברים י"ו בפרפת ראה באספך מגרנך ומיקבך דרשינן לסכך דלא מייחר הסוכות משא"ב דאסור בהנאה יליף מקרא אהרינא בפ' אמור ויקרא כ'י, הג הסיכות שבעת ימים לה' דמיותר הסוכות כמ'ש הב'ה מקרא אחרינא בפ' אמור ויקרא כ'ג הג הסיכות בצעת ימים לה' דמיוחר הסיכות כמ'ב הב'ה
ז'ל וכל היכא דמיותר אף דפנות בכלל כמו בסוכת בסכת ועט"ז חריל אות א' וג'ע ועא"ר סי'א
דפנות מ"ה אסורים וכ"נ לכאורה ממ"ם הר'ן ז'ל בביצה ליא כיון דפנות צריך לסכך איהקב
להגינה יע"ש. ועי' אות ב' ואי"ה שם יבואר עד: (ב) ועסי' מקי"ח עס"ו משמע דמסית
להגינה יע"ש. ועי' אות ב' ואי"ה שם יבואר עד: (ב) ועסי מקי"ח עש"ו משמע דמסית
דאסור כאן אף ביותר מהכשר סוכה בדפנות וכ'ש בסכך דהוי מ"ה ועי' לבוש כאן ובתקי"ח
להזקה ולשבותה הבילה בסכך מתי שם הס"ו וי"ל היינו על הסכך הא בדופן כל שנתכיין
להזקה אף אחר שנבמר אסור כמוי סוכה ומהני הנאי עכ"פ בנוי סוכה הל שלא לעבותה ברי
בסוכה דמצוה היותר משיער שעבה אח"כ בסמך לה עלים אבל דפנות יותר מביעור י"ל שאסור
ומ"ש בתקי"ח אות י"א היינו בסוכה דעלמא לא בסוכה דמצוה ואי"ה יבואר במ"א:
ומ"ש בתקי"ח אות י"א היינו בסוכה דעלמא לא בסוכה דמצוה ואי"ה יבואר במ"א:
והור יודע שהכ"ב שחנים עלים הסמוכים לסוכה לכאורה דופן חאמר והא כ"ש הוא מיותר

והוי יודע שהר'ב שהגיה עלים הסמוכים לסוכה לכאורה דופן קאמר והא כ'ש הוא ביעור הכבר כוכה בכתב המחבר ולומר דחבכך קחי אף דהוי מ'ה ובחה"מ קחי בלח הבילה וקשה קצח ודע דאם מסוכך כראוי וסוסיף עוד ונושל לית איכור הורה כ"א דרבנן נראה כסותר ובהבילה מותר ובדופן כל שאין נראה עמו וישאר דופן נמי מדרבנן עמ"א הקי"ח אות י"א נייצ ואים במיא כאן יבואר וברופן כב בתוך לנוט כש הופיף בפכך עד שאין גבמים יורדים לתוכה די'א דפסולה כבסי חכליא במיא ב' נהי דאפיה כל הסכך אסור בהנאה לדבנים אחרים כל שבעה על'פ מדרבנן ועוד דא"י לשער באומד יפה מה ששייך לסכך אבל מימ אם רוצה ליטול בי"פ ע"י עכו'ם להכשיר הסוכה שלא תהיה מעובה כ'כ שרי שבוח דשבות, במקים מציה דלא הוי סחירת עבורם נהכביר הסוכה שנה החיה מעובה כיל בפי שבוח דשבוח במקים מניה דגה היי הדידם אהל רק כסותר אהל מדרבנן וכאמור: (ג) דהזמגה עמ"ז על מ"ש הב"י בשם הדין והביא הכ"ב בהג"ה בסוף הסי בהדם מזוה אם מותר להריח פסק דברי כל שאין מבפל מזות סוכה ובאמת שכ"מ בגמ" סוכה ד' י' ע"ב מנימין בכהונתא דמנח אסכך ולית ביזוי מזוה ג"כ כה"ג ובאמת שכ"מ בגמ" סושה בדירה עובה בסוכה ועמ"א סי הרכ"ח ו' אכל להריח בהם בדרך או ליטול הרנו מהטוכה ולששתמש בו להריח זה י"ל ב" דיעות ומ"ש הר"ב ואסור בסלפול היינו בי"ש משמע אף דתלה בבוכה אסור להריח בו ע"ז כתב הפ"ז דבלא מבפל מצותה ברי ליהנות השמוב הדיום ממנה ולחלות ביניו מבטל הוא מחשמישה לנוי וביכוך זה אבור ולקמן במ"א אות י' יבואר עוד בעוה"י: (ד) דבי"בו ושבח עט"ז ההריך וכוונחו דבה"ג דמתיר מוקצה בפילפול בין בבח וי'ע אבל טילטול עלי כוכה דיש בו דררא ד"ח בהנאה מה הג לה' ראוי לאכור הטילטול בשבח ינוי גזיכה אטו סוכה גופא ומש"ה "ז' (בין) שבח דחמיר גזרו וי"ט דלא חמיר ל"ג ומינה סוכה בטילפול אסור אף בי"ט משום שיש בו דררא ד"ח אסור בטילפול אף בי"ט ומוקצה לחוד אין בו בפינפוז מהור מן כי שמום כם מחום מי מורה ביש מיסור בהכילה מ'ה הפ'ה ברי בשבת וי'ם איסור חורה . וקשה ומוקלה מהמת איסור חורה ביש מיסור בהכילה מ'ה הפ'ה ברי בשבת וי'ם למ'ד מוקלה מוחר בשבת וי'ט וטמ'א אות ה' ול'ל דמה הג כו' מהמריק טפי ועב"ח ז'ל ודבריו ליע כי נראה מדקם שותה בברה די ש דבת ח שותים די לימי מורה לא באיכור דרבנן שיון בילה פירות במחובר ובהלי שבת גבי נרדה בידים דוקא מחמת איסור מורה לא באיכור דרבנן שיון בילה ד'ת בשבת היינו עטורי סוכה שסמכן לסכך ממ"ש ועמ"א תקי"ה י"ב משמע רק נראה כסותה כל שיש עדיין סכך שם רק שנושל מקלת ומיהו בהלאן בחוש כמו באנו עובין ליכא פתילת הדל רק מדרבגן יע'ב ול"ע. וע' א'ר אות ה' בשם ספר תפארת חירן דבה'ג מירי שנפלי הנויין על השולתן דאין מקום לאפול ובי'ט משום אוכל נפש מוחר בטילטול להסירן משולתן יע'ש כן ולדינא השומון לחן מקום משכר וכי ע מבום שוכי שפי' הקיו ובחום' בילם גבי שפר היחוח דמוקלה אם נפלו נויין על השולחן וא'א לבינול שם בי'ש עבו' הקיו ובחום' בילם גבי עפר היחוח דמוקלה ללורך אוכל נפש שרי בי'ש מ'מ חם אפשר ע"י שילטול מהלד לנער העבלא וכדומה יעשה ולא יפלטל בידים וליע)(: (ה) של ה' ימים עע"ז ועמ"א ז' וא"כ ביש ילדים בסוכה ראוי להסמוח כמ"ש המ"א אות ד' שלא יאכילם איסור ואם אירע באמר כמם אין בודל כל ב"ה מסתמא דעהו

הוא יע"ש והט"ז לא ניחא ליה בכך אף להמחבר ע' אות א':

תרלט (א) וישן ע' ט'ז עד"מ כבס מהרי"ל ובמהרי'ו הרולה לבחוק בקוביא יבחק בסיכה עיין 'א'ר א' ראוי שלא לדבר בכוכה כ"א ד'ת וכ"ש דברים בפילים שום אפור אף ובאין דולק אף בגדולה (נמס) וקבה קלח ממה דאמר כוכה מ"ח א' כוכה גדולה מאי לימא דעייל נר בלא דולק בם וברא"ב כ"ט ומי מבמט דבקטנה הסור הא גדולה בכ"ט ברי וג"ע ועב"ח מפרש דמבעית במא ישרף סוכתו וילא ואי"ה במ"א אות כ' יבואר עוד. מדברי הב"ח בס"ג יראה דנוי כוכה דממעטין מהלד היינו בהוקלה כל ז' דאסור ליטול מפס מבא"כ כבהתנה דרבאי ליפול אין ממעטין בסוכה קפנה ע' כי' מכליח וחרליד)(וליע בזה: (ד) שום הבחיב בזה טט"ז סוכה וע' אות ה' וע' בפ"ז ומ"א יע"ם: (ה) אבי" עט"ז סוכה כ"ו א' כרבא והכילו מניח כהשו בין ברכיו חסור ורש"י כתב דרבה סובר דשמה ירדם לה חייבינן וחנן קיי"ל בסימן מ"ד דוקא בין ברכיו וסוכה אף בין ברכיו אסור ולרש"י משמע הא דמשני שנא הדא אין ישן בין עראי וקבע ולא מוקי לה באין ראשו בין ברכיו משמע דלרבא הוא דמשני הכי . ועסי' מ"ד י"א עראי ק" אמה הא בציר מהכי אף עראי לא הוי ואשבר ה"ה לענין סוכה כה"ג : (ו) וְשוֹתר עש"ז דמחמיר על עלמו היה אף במים ול'ח החמיר בפירי דוקא וזהו דעם הרמב"ם ז'ל ועב"ה בזה: לתתמת של שנמו היה חף במים זר ט הממת לפיני דוקח דוהו דפון הלמב הי ידי ומיהו במקום (ז) דיין כו' עש"ז בפור י"ג ומים כיון באין דרך לקבוע אפי קבע הוי עראי ו"ג ומיה ולצי' במים כיון באין דרך לקבוע וקאי אבבר וגבינה יע"ש היפב בב"ה מ"ב ובב" מזה ולצי' הב"י ומים משמע לכאורה ביין בקבוע בעי כוכה דמים אין דרך לקבוע הא יין כו' דאין לומר

דיין שקביו הוי כערהי דפת והרולה יחמיר ומים קבע דידהו לא הוי אף כעראי דא"כ איך כתב ולח עדיף מעראי זפת (אף חם נאמר מה שהחמיר ר"ג משום כותבת עיין סוכה כ"ז ב") אבל לני׳ הב׳ם י׳ל כן דיין אף בקבע הוי עראי. ולהלכה העלה דאין לברך על הבחייה ליבב בסוכה ולסמוך על התרכה שיברך בהמולים מבל סוכה מיהם בשי בקובע לבחות שכר ודכב וכדומה

הה"א נילף ק"ו בזה מלולב שאין נותג בלילות כבימים או ג"ש מ"ו ממצה עס" תנ"ר כמ"ו ד' והתם ההיא גילף קיו בזה מלולב שאין נוהג בלילות כבימים או ג"ש מ"ו ממצה עמי תנ"ד במ"ו היה בעינן שלו מסט ח"ה כאן בליל א' קמיל די"ח אף בליל א' בסיכה שאולה אע"ג דס"ד גשים ליחייבי בסיכה מנ"ט דשאני כאן דכל ישראל יוצאון גלי קרא אף בליל א' נ.(ז) לא יצא. בה עמ"א בתים סוכה מסיכה מנ"ט דשאני כאן דכל ישראל יוצאון גלי קרא אף בליל א' נ.(ז) לא יצא. בה עמ"א בתום מפשה והי משה ממיש בתקף חבירו מסוכה דקרקע אינה גנולת מים העצים גנולים ותורץ דמחובר כו . ולפ"ז באין מחובר לקרקע באין באות הקדום איי יוח , וע" ב"ח אין לעשות סוכה ע"ג קרקע של הבירו שלא מדעתו יע"ש והיינו אע"ג דייל דמותר לכנום בסוכה של חבירו שלא מדעתו במ"ג לא אמרי גיוא ליה לאוקמיה מצוה במסוני במששה כוה וצ"ע: אות די אבל לבנות שלא מדעתו בכה"ג לא אמרי גיוא ליה לאוקמיה מצוה בחומן קנים שאין נארגים עם התרך הש"י פירש עם אר ציתה בכל הנותר השימע לא תותר משה בל בונות ברות הביר במונה במעום הכילה בתו ינו ליכא סתירה ובסבך כל שאין חבילה היוי כסותר משמע לא סותר ממש כל דנשאר מסובך כראיו ליכא שמימיהו יים סותר בטור נמי מ"ה שייא כל שאין סותר ע"מ לבנות דהוי מקלקל ערין ביצה בשם הרמב"ן ז"ל ופיי בתירושיו לביצה שם ובמשנה בית שנפחת יע"ש ובמה מדליקין ד" ליו סותר ע"מ

לבנות יצ'ש ועמיש במ"ז מזה יאם נתערב עצי סכך עם שאר עצי היתר עסי תק"ו ובנמי ביצהדי ב' אם באיסור תורה ובאיסור דרבגן ורישלים מקלי קלי יצ'ש וי"ל כשר בדרבגן לא במ"ה ויש הפרש בין סכך ד"ת ובין דפנות דרבגן או יותר מהכשר סוכה וצ"צ בכל זה כי"רא שהכל ד"ת בין דופן וסכך ואף יותר מהכשר סוכה בשלינהו והוי מ'ה וע' סי תמ'ה באפה פת בעצי חמץ וה'ה בעצי סוכה כה'ג וצ"ע. עם"ש עור בעז"ה באות א' מזה: (א) הספוכים עמ"א ה"ה שקים וכדומה כל לעבותה הוי כנויי סוכת ואסור ליהנות מהן אף ספכה אח"כ אחר שנגמרה הסוכה משא"כ לענין סתירת אהל בסוכה שאין מצוה ספכה לעבותה קודם שנגמרה הוי סתירה אף ע"פ שאין נארג כם הדופן אחר נגמרה לית. בה סתירה אע"ם שסמכה אח"כ לעבותה עמ"א הקי"ח אות י"א :

אשבחנא פתרי לופר אם נאמר כל היותר מסכך לא היי מ'ה רק גראה כסותר עמ'א תק"ח י'ב אפ'ה יש לוכר אם סיכך מעוכה כמין בית שאין הנשם יורד דאסור לוכר לעכרם בי'ם ושבת ליפול משם המותר כדי להכשיר סוכה ואדרבה לימול כדי להכשיר י'ל דהוי שבות דשבות ובצול שם אמ"ש הפור שם העושה סוכה בעצרת לצל הקשה מאי איריא לצל אפרי לשם תו נמי החומנה לאו מילתא היא ועוד לצל אף בסוכה גופא וישב בה אין אסור דחג הסוכות וי"ל דמ"ש אסורה יעש. ועסר תרל"ו חידש בה אז מעכב דיעבד מדרבנן אי מצוה ממובחר וא"כ אי פסולה מדרבנן יעש. ועסר תרל"ו חידש בה אז מעכב דיעבד מדרבנן אי מצוה ממובחר וא"כ אי פסולה מדרבנן מוכה ישנה בלא חידש יל אע"ם שישב בה אין חל ש"ש מ"ה עליה וחבן ה. וצ"ע: (ג) דהומנה עמ"א מסוב צות במ"א וחילק בין קדושה למצוה והשמים סוכה משום די"ל היקשא דחגינה ליהוי הבעם דינתקו החומים משום חילול שבת ובכ"ג כתב יתלה בגובה שאין הילדים יכולים להגיע: (ה) דמק ע"מ מ"א עמ"א עמ"א בד"מ מועבת ויש דמיבה היש אסור זו (ג) בשנה עמ"א בד"מ בלא כמהר"ל מישב ביר"ש אסור זו ובעי מסוך לביריש ע"ש וב"ב הרמב"ן דמתיר תנאי ביר"ש אל מתני כיון שנכנם קצת ביר"ש אסור זו ובעי מסוך לביריש ע"ש וב"ב הרמב"ן זול דלא כמהר"ל ע"ש בדפום פיורדא וב"ם עם המורים כ"כ דלא כמהר"ל לשימתיה בב"ע"גן דוקא שעומד בשעת ביר"ש וודל וא"א בקיאין בשיעור ביר"ש אימהי יעמוד משא"כ באית ה": (ו) של ח" י" י"ם עמ"א בישה ב"ב"ב הף ל"א יע"ש: (ח) אין ע" מ"א מהרי"ל לשימוד מבוא הוא הי"ב בקיאון ב"ב אויך בקיאות דמבואר הוא הלשון באום אויך בקיאות הבבאות התנאי להרון וצ"ל אבל לדיון דלהתנות מפע"ץ דוקא (מ"ש באות ") ליש בקיאות. דלשון התנאי מסודן וצ"ל אבל לדיון דלהתנות מפע"ז דוקא (מ"ש באות ") ל"ש בקיאות. דלשון התנאי מורן וצ"ל אבל לדיון דלהתנות מפע"ז דוקא (מ"ש באות ") ל"ש בקיאות. דלשון התנאי מפורש בנמרא: (מ) כ"ש בנוין ע" פ"א עמרה בקרמים אסורין להמתפק אף פהצד דנוי שייך לסכך שפורש בנמרא: (מ) כ"ש בנוין ע" פ"א עמרה בקרמים אסורין להמתפק אף פהצד דנוי שייך למכך מפורש בנמרא: (מ) כ"ש בנויין ע" מ"א עמרה בקרמים אמורין להתתפק אף מהצד דנוי שייף למכך מפורש בנמרא: (מ) כ"ש בנויין ע" מ"א עמרה בקרמים אמורין להתתפק אף מהצד דנוי שייף למכך וחל ש"ש עליהן. והנה יל תנאי לא מהני דכל ד"ת לא מהני תנאי ונוי הסבך הוי כסכך מ"ה באפשה משא"כ נוי הרפנות מדרבנן מהני תנאי ע" ריש המ" מ"ש בשם הר"ן ומש"ה לא נהנו להתנות הסוברים דמ"ה הוא ומשה מחלק בין נוי סכך לנוי סוכת והר"ב ד"ע אומר כן ומיהו במהר"ל י"ל פי" אחר וע" אות ח" במ"א ובמ"ו אות ז" וח". ולתלות שעמנו למעלה מתשמיש אדם שרי ומשמע אף במ"מ ושבת דחזי לנוי סוכת מותר ליקח בלילה ולתלותן ביום וצ"ע בפ"ק דביצה ובתקי"ו כלאים למאי האי לתלות לנוי בנית ויול דמיירי כלים ממש ומש"ה דוקא קשון. ומידה שעמנ"ו צ"ע אם אין לו בבית האי מלשל בלילה ולתלות איך ימלשל בלילה ולחד א"ם סרינים בלא"ה ימלשלו וצ"ע: (") דלא המתא ב"ע מ"ל ביותר ליום מ"מ לחבד ביותר ומ"מ מ"מ מיצות הבדה לא מרוח מיצות מיצות הבדה לא מרוח מיצות מיצות הבדה לא מרוח מיצות מיצות המוחד להכד אמיני לחבד ביוצים ומיצות אבציות לבדה לא מרוח מיצות מיצות הבדה לא מרוח מיצות מיצות הביצות להבדה לא מרוח מיצות מיצות אבצות לבדה לא מרוח מיצות מיצות אוצות להבדה לא מרוח מיצות אומינות הבדה לא מרוח מיצות אומינות אומינות אומינות הבדה לא מרוח מיצות אומינות אומינות המיצות אומינות המשחם בתוחות המיצות אומינות אומינות המיצות המיצות המיצות המיצות אומינות המיצות ה עמ'א ר'ן אע"ג דעומד לרות מים לסכך אפשר לסכך בעצים ומעצים אקצייה להדס לא מרוח משא"כ בהדם מצוה צריך דוקא הדס א"כ כיון שעומד לכך מרוח אקצייה משא"כ אתרוג עומד לאכילה לא אקצייה מרוח באתרוג שבלולב. ולפי זה הדס לגוי לרוח אסור דלהכי אקציי' וה"ה עשבי בשמים בה"ג ודוקא הדס לסכך ואתרוג לגוי שרי הא הדס לנוי אסור כאמור:

תרכם מי עם"א בתר"ד וע"ש ומ"ש בתר"מ י"ל בליל א' חייב כסוכה בגשם ומצמער דא'א לפמור

וסיכה בכזית כמצה ע' מ'ז מזה מש"ה אמר המעם דאסור לשום בספינה ובתר'ם בשאר לילות מיירי דמצמער פמור. שוב ראיתי בא'ר תר'ם אות מ' כ'כ בפשימות ואי"ה שם יבואר בליל א' בקידוש במקום נר דוקא עתה"ר סי' צ'ג מזה: (א) אכל עמ"א כללא דמילתא כל שאין בדירה שדר שם ככה יהיה בסובה ובתרס"ו מכנים קדירה להכיר שהיא פסולה ל"ד אלא פומה ואין חיוב עוד בסיכה אבל לא נפסלה הסוכה בכך אם הכנים קדירה לשם בז' הימים: (ב) מניחה עמ"א עש"ו ג' בסיכה אבל לא נפסלה הסוכה בכך אם הכנים קדירה לשם בז' הימים: (ב) מניחה עמ"א עש"ו ג' ובתרע"ג ס"ג ישן שהודלק פ"א וחדש שרי ובקוניא נמי "ל דשרי ועם"ו מוה משמע לכאורה אף חרם ובתרע"ג ס"ג ישן שהודלק פיא וחדש שרי ובקוניא נמי י"ל דשרי ועם"ז מזה משמע לכאורה אף חרם הדרש אין מניחין בסוכה: (ג) (תשמיש עמ"א כוסות אין קפידא לרחוץ כסוכה גופא ובב"ח בשם א"ח קערות וכוסות בסוכה וצ"ע. (ג) תשמיש עמ"א כוסות אין קפידא לרחוץ כסוכה גופא ובב"ח בשם א"ח הא קודות וכוסות בסוכה וצ"ע. ומ"ש קדירה קידם אב"לה ובתרס"ז קידה אף קערה אין מניח שם . וכ"מ לכאורה ממ"ש ב"י שמיפת קדירות וקערות ומה בעי קדירה לחדרו רק בחדר אחר ובקערה לששוף מיז ולא לשהות אסור ומיהו י"ל מי שנוהג שאין מביא קדירה לחדרו רק בחדר אחר ובקערה מביא לחד ו כן יעשה בסוכה שלא יהא מצות בזויות עליו: (ד) שינת עראי כרבא ע" מ"ז מזה: מביא לחד ו כן יעשה בסוכה שלא יהא מצות בזויות עליו: (ד) שינת שום משקח ואף יין שמ"א וספק ברכות ל"א תוך הסעודה אי עכ"פ ואכל כביצה פת מתמשת הפינים דרונים עמ"א ומיה ב"א תוך הסעודה אי עכ"פ ושמע דמבדר עליו: (ו) ואפף עמ"א יותר מהביצה ופת בחבר עליו: (ו) ואפף עמ"א יותר מבריצה ופת בחניני ניין לעול מוה ותבישל מה" מינים בשמע דמבדר עליו: (ו) ואפף עמ"א יותר מבריצה ופת בחניני ניין לעול מוה ותבישל מה" מינים בשמע דמבדר עליו: (ו) ואפף עמ"א יותר מבריצה ופת בחניני ניין לעול מוה ותבישל מה" מינים בשמע דמבדר עליו: (ו) ואפף עמ"א יותר מבריצה ופת בחניני ניין לעול מוה ותבישל מה"מינים בשמע דמבדר עליו: (ו) ואפף עמ"א עב"ז ומיהו ראיי שלא ישהה כ"א תוך הסעודה או עכ"ם יאכל כביצה פת מהמשת המינים היינו יותר מכביצה ופת כסנין עיין לעיל מזה ותבשל מה" מינים משמע דמברך ליו: (ו) ואמי עמ"א בהרא"ש סוכה כ"ז אכילת עראי כביצה פת הא יותר מביצה פת מה" מיני דגן אף לא קבע צריך סיכה כי הוי קביעית כביצה ובשלה דעתו. ופירי לליק שם דמתיב לרבא ביומא (עם"ז ה") עדם ב" דבעי סוכה ביותר מביצה היינו דוקא תרתי יותר כביצה וגם קבע עלייהו הוא דבעי סוכה ללים ולמד זה הרא"ש ו"ל ממה דאמר ביומא שם לל"ב דפירי לא בעי סוכה ממה דאמר אכלגום פירי אכילת קבע לא משמע ליה להרא"ש ו"ל היינו שקבע עצבו בקבע וגם יותר כביצה. ולפ"ז אשמועיגן השתא (כאלו אמר ושמעיגן השתא) דלל"ב אף יותר כביצה וגם קבע רשאי חוץ לסוכה כל"ב זה תתוף דברי הרא"ש ולו והיינו דביי כביצה ויותר וגם קביעות הא בקבעות הפרי אף לליק א"צ סוכה דאל"כ הוי שה לפת ולמה אמרו דוקא כביצה פת הא פירי גמי כן, ומ"ש הרא"ש שכ"מ שם היינו מהא דרך עראי אכלם והכין הוא ודאי ש"מ לכאורה לליק פירי שוה לפת ומיול לריגה אין גים דכי ילכא דרך עראי אכלם והכין הוא ודאי ש"מ לכאורה לליק פירי שוה לפת ומיול לריגה אין גים דכי ילכא דרך עראי אכלם והכין הוא ודאי ש"מ לכאורה לליק פירי שוה לפת ומיול לריגה אין גים דכי יל כלא ביור לא בעי סוכה בכל עניו את במבע ווותר מביצה וח"מ ו"מר מהישל לריגה אין גים דכי יל כלא ביור לא בעי סוכת בכל עניו את במבע ווותר מביצה וח"מ ו"מל מהמשל לריגה אין גים דכי יל כל ביר יותר ללים ביור לא בעי סוכת בכל עניו את במבע ווותר מביצה וח"מ ו"מל לתרשיל לריגה אין גים דכייל לא בעי סוכת בכל עניו את במבע ווותר מביצה וח"מ ו"מבי ליב דפיר לא בעי סוכת בכל עניו את במבע ווותר מביצה וח"מ לתרשים להיינה ביצה ווותר ביצה ווותר למביצה ווותר ביצה ווותר מביצה ווותר ביצה ביור לא בעי סוכה בלל עניו את במבע ווותר מביצה ווותר ביצה ווותר לתביצה ביור לא בעי סוכה בל עניו את ביצה ווותר מביצה ווותר ביצה ווותר ללים ביור לא בעי סוכה בל עניו את במבע ווותר מביצה ווותר ביצה ביור לא ביור לא בעי הוי יותר מבוצה דיכמא דרך עראי אכלם והכין הוא ודאי ש"מ לכאורה לליק פירי שוה למת ומיהו לריג אין נ"מ דקו"ל כל'ב דפירי לא בעי סוכת בכל ענין אף בקבע ויותר מביצה ומים ג"מ לתבשיל מה מינים דבעי דוקא יותר מביצה וגם קבע. וצ"ע דלפ"ז משמע דפת אם קבע עליה אף בכזית בעי סוכה הנם ברכברך בהמ"ז להיה ומדהיצרך המ"א להיכית זה דאל"כ לא עדיף תכשיל מפת ולקבע הא מביאר בש"ע דבעי קבע ולפ"ז בליל א' דסוכה דאסור בכזית חוץ לסוכה אף אוכל אותו דרך עראי . ע' אות מ' ואי"ה שם יבואר . ועא"ר י"ב ולא הביגותי דלר"י ב"ז למעם תבשיל ודאי הוא ודה לר"ג ב" כותבות ממעם עראי ורצה להתמיר דאי יותר כביצה וקבע ומדינא אין שייכות דין ודה לר"ג ב" כותבות ממעם עראי ורצה להתמיר דאי יותר כביצה וקבע ומדינא אין שייכות דין דער בתג"ח דמשונה אף נשם מועם הוי צער ות"ה צינה מעם אף שיש לו כרים ובסתות רק שלא כראוי פומר לישן שם : (ח) איש עם"א ערכין ו' ב' כהנים חייבים בסוכה דה"א איש ואשתי וכהן בעבודה אסיר בתשמיש הממה קמ"ל בעידן עבודה פמור שלא בעידן עבודה חייב יע"ש והקשה מסוכה כ"ח ב' לאכיי הלמ"מ למעמ נשים דל"ת תשבו כתדורי קמ"ל דפצורה א"כ הרי דה"ב "ע שווקטחו בשומה כח ב" לאבי" הכם ם "כעם נשים דל ת תשבו לענין זה כתדורי קמ"ל דפצורה א"כ הרי דא"צ א"ש ואשתו שם ולרבא פשימא קשה דלא דריש תשבו לענין זה (עבחה"ר) ואמר שה"א ג"ש קשה כאן ובערכין כהנים פשימא וע"ו תו" המ"א דתשבו כתדורו לענין הבעל שיכול לדור עם אשתו שם דרשא הוא אף לרבא אבל לתייב נשים מכח זה סובר רבא דאין זה מברא דמ"ע שהו"ג היקשא מתפילין דפשירי ובערכין א"ש ובעידן עבודה פמירי מסיכה או דאין תרורו אי בלא"ה עוסק במצוה כו אלא דקשיא אם כן אף ביום באכילה לפמור מסוכה כלל וגם א"י תרורו אי בלא"ה עוסק במצוה כו אלא דקשיא אם כן אף ביום באכילה לפמור מסוכה כלל וגם א"י יה לו'א דודאי חייב ביום ובלילה פמור דמצער ובהן אח'נ הוא כך אכל קמ'ל דאין זה דרש ובייביבי

ובעירן עבודה פמור דעסיק במצוה. ואכל בתר'ם ס'ה חייב בסוכה כל שאין הצער מחמת סוכת וכאמור גם בלילה חייב לישן שם ועא"ר תר'ם אות י"נ הביא בשם שרת שער אפרים ז"ל ולמ"ש י"ל קבת: (מ) יצא ע מ'א וצריך לברך לשב בסוכה על כזות ליל אי דלית ספק הוי עם"ז אות י"רי וואף ברים מוהר כזות חוץ לסוכה ביום אי ולית רים ושבת קבע הוי לענין מעשר עא'ר: (י) פירות עמ"א בקפיח אות מ': (יא) ולא עמ"א הציון ראוי על ולא יאכל עד שיהא וראי לילה ולפ"ז בליל ב' למ"ד זמן ואח"כ סוכה דכבר יצא מאתמול עסי תרמיג יכול לקדש מבע"י ולומר זמן וסוכה ואכילה בלילה ומאן דסברך בליל ב' זמ"ה לקמן יבואר: (יב) מחצות עמ"א וירקות הרבה או יין מעם אפיר משעה עשירית ומצה עשירה כהיג הכא דוקא משעה ר' ועי א"ר ובא"ז ובתקנים אות ב' (ט"ס תקס"ם) ו"ל ג"כ באין לורק פת ממש אפ"ה סעודה ג' יכול לעשות: (יג) קורא עמ"א בתר"מ משמע דוקא כשיש מורח רב וא"ה שם יבואר: (יד) מתפלל ע"ד וק"ש קורא בסוכה באין בית הכנסת עא"ר: (מו) יודו גשמים עמ"א ועתה"ד מי א ועמ"ץ הרוצה להחמיר יע"ש ובמ"ז אות י"ז כתבנו מזה. חייב לאכול כזית מה' מיני דגן דוקא בליל א' וב' דסוכה ויראה לתם הנילוש במי פירות וכדומה אין יו"ח בליל א' וב' דומיא דמצה סי ציה העתיק דהרוצה להחמיר יע ש ובם זאות ייז כתבנו מזה. חייב לאכול כזית מה' מיני דגן
דוקא בליל א' וב' דסוכה ויראה לחם הנילוש במי פירות וכרומה אין ייית בליל א' וב' דומיא דמצה
עמ"ש אי"ה באות שאחזי מדין קירוש במקום סעודה: (מז) אין: ע' מ"א ובס'ג א' כשפשם בגדיו
ייל אף לא שכב סורח ללבוש ולילך לסוכה וכן שוכב בנגדיו ייל איצ לעמוד זלילך לסוכה יע"ש. ע'
לבוש המקדש בסוכה ליל א' וירדו גשמים אוכל שם כזית וילך לבית וגומר הסעודה ובהמ"ז בביתו וקידוש במקום סעודה הוי כיון שיצא בכזית בליל א' חשוב הוא יע"ש . ולפ"ו אשה וסומסום שפסור וקידוש בפקום סעודה הוי כיון שיצא בכזית בליל אי חשוב הוא יעיש. ולפיז אשה ומוסטום שפסור מסוכה רק מספק חייב אין יעשה דחייבת בקידוש ד"ת כשחל בשבת אסור למוממום לאכול רק כזית מסוכה רק מספק חייב אין יעשה דחייבת בקידוש ד"ת כשחל בשודה וייל דספק דרבגן לקולא ומ"מ ברעיג במיא זי משמע כזית הוי במקום סעודה תמיד וי"ל דוקא אחר ששתה כוס קידוש מהני כזית פא אחיב אל במקדש בלילה על הפת באין יין י"ל כזית לא הוי בסקום סעודה וצריך בי זיתום לכן אמר דבליל א' סוכית חשוב כזית לצאת יוח סוכה ע" מ"ז אות י"א ומ"א מ" הוי שפור קידוש במקום סעודה . ולבושיה כתלג חיור: (יו) בשעת אכילה עמ"ח בסי"ח אות כיא בשם הב"ח ייע"ש והליכתו מביתו לבית הכנסת הפסק במבהה זכן ומ"ש מציצית י"ל התם דעתו מתחלה לילך ייע"ש והליכתו מביתו לביש יו השמ"ב כאו יע"ש והפיכתו מביתו לבית הכנסת הפסק במנהה גיכ ומיש מציצית יול התם דעתו מתחלה ליקך כל היום ומבירך הע ד חצות משימא שאין הוור ומברך אחר חצות שעדיין לבוש בו משאים כאן דסתמא דעתו רך אמילה אחת ובאפילה שנייה היו כנמלך וחזור ומברך עמ"ז אות ך" ומ"מ צ"ע דיל ספק ברכה לקולא ואמור לברך שנית כ"ו שלא יצא לחוץ. ומ"ש מי שאכל כבר מצוה שיש משך ומן וקודם בהמ"ז יאכל כזית ומברך לישב בסוכה כי הוי קביעות מקודם ועל המיול צ"ע: תרב" (א) נשים כוי עמ"א סבור הייתי לומר דיקא לנשים הא מוממום כוי יברכו אחרים דהוי ס"ם תר"מ תקצ"ם ובעם"ז שם ומ"מ ראי שלא יברכו להם כ"א ישמעו המוממום ממי שבירך העוצר אומנים אומנים מתוך שביל מולה מ"ל היותר של היותר הי

עד"מ תקע"מ ובעש"ז שם ומ"מ ראי שלא יברכי להם כ"א ישמעו המיסטום מסי שבירך לעצמו ועסי י"ז מומסום יתעסף בלא ברכה והראב"ד חולק ע" פ"ג מהלי מילה ה"ז זבי"ד הלי מילה יע"ש בזה . זבתרל"ם כתבנו אי מומסים יוכל לצאת י"ח ביה"ש דהוי ס"ם יע"ש. ובליל אי דחוב לאכול כזית אף ירדו גשמים ומצמער כבסי תרלים את י"ז וי"ל מומסים ס"ם שמא אשה ושמא כסמ"ק לאכול כזית אף ירדו גשמים ומצמער כבסי תרלים את י"ז וי"ל מוזה וגהי דלא יברך ברכה דראוי ומ"ז מ"ז וגהי דלא יברך ברכה דראוי מחמי אבל לא להקל: (ב) ככן ה"עמ"א ובירא וב"א ג"כ לשון הר"מ ז"ל בפרק ששי מהמ"ע הכ"א מיתה לאב במתא או לאו ועכ"י בתי"ד וכאן אכל בכ"מ פ"י ה"א מסוכה כתב דר"א מחלק כל בין איתיה לאב בעיר ועלח"ם שם פירש בע"א ועמ"ז כאן ועאיר אות ג' ולמ"ט א"ש דספתימת הסחבר כאן ותי"ד משמע דאין מחלק רק כ"א לפום חורפיה: (ג) חייב ע" מ"א ומ"ש לאחר ל"א יכול להאכילו בידים דיש חילוק בין אכילה איש לאחר ל"א יכול להאכילו בידים דיש חילוק בין אכילה איש לאחר ה"א יכול להאכילו בידים דיש חילוק בין אכילה איש לאחר ה"א יכול להאכילו בידים דיש חילוק בין אכילה איש לאם חייב לתנכ במ"ע ע"מ"א ומ"א בסמ"ג פסק בזו כתשובת מהר"ם ו"ל. קסן בשמינו י"ל חייב דאתא לכלל נדלות אף למ"א ועם"ז אות ג': (ה) מפני עמ"א ב"ע מ"א וה"ו וב" מורום ווה בקי מצערים לו באכילה עמ"א ועמ"ז אות ג': (ה) מפני עמ"א ב"י בשם א"ח והיינו דאם הריח ורום ובקי מצערים לו באכילה ע"מ"א ועמ"ז אות ג': (ה) מפני עמ"א ב"י בשם א"ח והיינו דאם הריח ורום ובקי מצערים לו באכילה עמ'א ועמ"ז אות ג': (ה) מפני עמ"א ב"י בשם א"ח והיינו דאם הריח ורוח ובקי מצערים לו באבילה פמור אף מאכילה אבל אם הצער דק בשינה חייב באכילה וכ"מ ברא"ש שהביא הב"י שם דיותר מצמער באכילה ושינה לרבותא נקים יע"ש ותדורו היינו במה דאפשר: (ו) או בשינה עמ"א כבס" מצמער באכילה ושינה לרבותא נקים יע"ש ותדורו היינו במה דאפשר: (ו) או בשינה עמ"א כבס" תרליז אות ז"ב בק"א ופ"ז אף עשאה ברחוב וכדומה בענין שבלא"ה א"א לישן שם י"ח באכילה וכדומה הואיל וסיכה במקומות הקרים אין עשור כ"א לאכילה ולא לשינה וז"ש המ"א במקום כו" הא מבים להלבוש וצ"ל כאן כפשומו פ" כו" ובמקום צינה י"ח באכילה דא"א בע"א הוי כעין תרורו החבים להלבוש וצ"ל כאן כפשומו פ" כו" ובמקום צינה י"ח באכילה דא"א בע"א הוי כעין תרורו כרי (ו) אינו יוצא עמ"א אף לדיון דמ"מ ראוי ל"שן בעינן שם עם"ש באית הקרום: (ח) לא עמ"א ב"ב"בת הרים בק משום אהל הי"נו כש"ש ב"ן הסכך לסדין ד"ם הני מקום חשוב ואף בדרבנן ש"ע בחרור ובחול שרי זעם" ש"ש נ" מפחים בינית יל דאבור עום" ער"ם ש"ש נ" מפחים בינית יל דאבור ומר"מ תרכ"ם, ולמעלה על הסכך יש מ"ע שהעולם רואין כמנימין עבדא אות ד" י"ל אף בחול אסור ועס"ר תרכ"ם, ולמעלה על הסכך יש מ"ע שהעולם רואין כמנימין עבדא אות ד" י"ל אף בחול אסור ועס"ר תרכ"ם, ולמעלה על הסכך יש מ"ע שהעולם רואין כמנימין עבדא אות ד" י"ל אף בחול אסור ועס"ר תרכ"ם, ולמעלה על הסכך יש מ"ע שהעולם רואין כמנימין עבדא עמ"א ועמ"ז אות ג': (ה) מפני עמ"א ב"י בשם א"ח והיינו דאם הריח ורוח ובקי מצערים לו באכילה שיש ני מפחים ביניהם יל דאבור עם" ש"ל ב" דומה לזה או בשבת ו"ם אסוד ובחול שרי זעמיז את די "ל אף בחול אסוד ועס" תרכ"ם. ולמעלה על הסכך יש מ"ע שהעולם רואין כמנימין עבדא דרב אשי ואם נראה לכל שעישה מפני החמה י"ל דשרי כר וע" סוכה כ"ו (ש"ס כ"ד) ר"א בסוכה בקיסרין ש"א אמר דבר שלא שמע כר יע"ש: (מ) דצריך עמ"מ ובתה"ד צ'ב כ"כ בפ" דהוכחה להרב לסתום דספק היי דייא דגיפו עם ראשו הוי רק נ"א אין מוכת וא"כ לקולא בסוכה זע"ו מרובע להרב לסתום דספק היי דייא דגיפו עם ראשו הוי רק נ"א אין מוכת וא"כ לקולא בסוכה זע"ו מרובע והובית שם כלים ושולהן באלכסון וקבע במסמרים וכדומה א"י ו"ח באכילה ושיגה כי א"א לישן שם ורגו שה ב"א או לאו וא"ה יבואר. ומ"ש של לחלק באיסמנים עמ"ז אות! ו" ומ"ש בכלה סוכה כ"ו א" רב שרי לר"א ב"א בר ממסללתא כו" ורב בבילתא נמוד בכילה מיד ב"ל בר"א ב"א בר ממסללתא כו" ורב לא אמר כן בר"מ מתיר בכילה כר"י בדף י"א א" אע"ג דאין הלכה כן מ"מ עדיף מפי מלישן בר ממסללתא: וה"ן יודע מתיר בכילה כר"י בדף י"א א" אע"ג דאין הלכה כן מ"מ עדיף מפי מלישן בר ממסללתא: וה"ן יודע דיצא קולא ג"ב דהואה ואטר מקום איתרםי ליה בסוכה אבל משאר דוכתי "ל" דאסור להתמיר דיצא קולא ג"ב דהואה ואםר דכן הלכה ושרי לישן בכילה אם יש הוכחה שעושה להחמיר כאמור. וצ"ע: (") אבל עמ"א עמ"ז ז" אף להמרדכי דבאבל ה"א דינצל מצערו פשור מסוכה וע"ז ול א כ"כ. ועהה"ר מוכה כ"ה ב" באבל דבעי ליתובי דעתיה בשם מורו ז"ל שכך האו שלא לפטור מסוכה כדי שיתנחם ומיתב דעתא ליה משארם בער אל מיתבא דעתא ראוי שלא לפטור מסוכה כדי שיתנחם ומיתב דעתא ליה משא"כ בצערא דעלמא לא מיתבא דעתא ראוי ראוי שלא לפסור מסוכה כדי שיתנחם ומיתב דעתא ליה משאיכ בצערא דעלמא לא מייתבא דעתא והלי מסופק די"ל כל צער ומירדא מבעה ספינה נמי פסור מסוכה בע" סוכה ורואה ושיביר נפלאות ה' ותשבו כתדורו ובצער עווב דירתו "כ כמהר"ק דלא כהמרדכי ואבל מצוה לנהם על המת חייבו בסוכת כדי שיתנחם וייל צערא דעלמא שינצל מסוכה אפ"ה לא בעי ליתובי דעתא ובאבל אף ע"נ שינצל, כמיש הראיש כדי שיתנחם לא פסרו. עיין פני יהושע מה שמקשין אבל בלאיה אסורי בתשמיש כמה תירוצים עא"ר כאן ובתרלים כתכגו מזה. ודע דאונן פמור מסוכה ומכל מצות האמורות בתורה בחהים מתעסק בקבורה ע"י עכוים ביום א וביים ב"ע"י ישראל. וויל דדוקא מ"ע שוא"ת בתורה בחהים ועשה שאיכל חוץ למוכה ע"י סוכה כ"ח האורח להוציא נשים מ"ע שהרג י"ל מתפילין שיא'ת שים אך קום ועשה נשים פסורות ובמ"א כתבנו מזה וע' יומא ביוה"כ לרבות נשים . ובאן אין להאריך: (יא) חתן עמ"א סוכה כ"ה ב' ובנסרא לא נזכר רק ברש"י וכתב צר כפתוח ועאיר מ"ו יע"ש ו"ל המ"א נמי מיירי במקום שיש סוכה רחבה כבית דירה וסגור כבית ול"ש יחור נמי כה'ג . ורבא אית ליה דאביי שב יחוד אלא היכא דליש יחוד או שייך מעם דרבא ומש"ה לא אמר א'ב להופיך ועוד דאמר א"ב דהלכה כרבא יעיש : (יב) בני החופה פטורים ע' מ"א דהלבוש אמר אזב להיפיך ועוד דאמר א"ב דהלכה כרבא יעיש: (יב) בני החופה פשורים ע מ"א ההלבוש מביא דעת י"א דמחויבין יע"ש לכן כתב דנהיגי עלמא דפשררי וכמ"ש בש"ע ועאיר אות י"ו יע"ש. מביא דעת י"א דמחויבין יע"ש לכן כתב דנהיגי עלמא דפשררי וכמ"ש בש"ע ועאיר אות י"ו יע"ש. היינו אף לחם ומייני תרגימא הא פירות מבואר בסי תרלים דאין בעי סוכה אף קבע עלייהו ועאדר אות י"ט וך ומשמע דאי אפשר במנין עשרה בסיכה במילה יש לצדד להקל חוץ לסוכה ממ"ש מ"א דדי ב" אנשים משאיכ בחק דאף הרבה אנשים הכל מצוה ומ"מ אין להקל בכרית מילה חוץ לסוכה אף מנין. וגם בחופה אין שכיח כ"כ וא"י המנהג ולבוש הביא י"א עמ"א אות י"ב. ועאיר בשמיני עצרת (דהוי דרבנן) יש להקל ע"ש וגראה כל ספק פלונתא אפשר בש"ע לקולא: (יד) שלוחי מצוה עמ"א כל שאפשר לקיים שניהם בל יטורת צריך לקיים שניהם: (מו) וחייבין בלילה עם"א כתהני שא"צ עת איפמה הוא שה מניע עת אכילה. והולכי דרכים ביום חייבים בלילה בפלון בין עכרם להמתין עד שיפסקו אם הגיע עת אכילה . והולכי דרכים ביום חייבים בלילה במלון בין עכרם לעשות סוכה היינו קודם עת אכילה . ומיש הריב שיוכלו למצוא סוכה היינו לעשות : מי שבא בדרך למיכת חבירו או בין עכו"ם ורוצים ממון הרבה בשביל מוכה עסי תרג"ו מיע איצ לבובו ממון

ואסור לשחוח חון לסוכה ואי"ה במ"א אוח ה' יבואר עוד וספק ברכוח לקולא עיין א"ר י"ג וע" אוח ח' עוד מזה : (ח) ולאבול עט"ז קלח חיסור לשון יש ביומא כ"ו ב' פריך לרבא דאמר כוחבת יותר מבילה איך אכל ב' כוחבות הון לסוכה ומשני בלא גרשינתא רבא גופא משני דה"ם פירי לא בעי סוכה וכתב הע"ז דתו׳ קמא נמי סובר כרבת דפירי לא בעי סוכה ולא אסיק

אדעתיה לחרץ כך ותי דבלא גרעין יע"ש. מ"ש הגי בטור פירשתיו באות הקדום : (ט) ול"ג עט"ז ועמ"א אות ה' ואי"ה יבואר שם : (י) בליל י"ע עט"ז סוכה כ"ח א" ב' וע" אות י"ז לפסק הלכה ואי"ה שם יבואר ועמ"א קפ"ק דאין ראיה דבשאר הימים כזית סגי חות י"ז לפסק הלכה ואי"ה שם יבותר ועמ"א קפ"ח דאין ראיה דבשחר הימים כזית סגי
ואוכל עראי חוץ לסוכה ובליל א' כזית בסוכה דוקא וו"א פת דרבנן בשאר הימים ועמ"א כאן
אות ש'ו ואי"ה שם יבואר עוד. וע' גמרא סוכה בם אמר אביי לעולם סוכה הלכחא לשימיה
דקבבו כקדורו יל נבים נמי חייבות א"כ אי מקרא למעט אימא רק שאר הימים וג'ש ע"ו מ"ו
לרבות נשים בליל א' עכ"ם וע"ב הלכתא סוכה וגמירי כך אף ליל א' ולרבא אה"נ אפשר מקרא
לרבות נשים בליל א' עכ"ע עש"ז כפי דעתי ההדיוטית יש בכאן כוונה מיוחדת והוא דקשה
מנושו פה)(: (יא) אפר' עט"ז כפי דעתי ההדיוטית יש בכאן כוונה מיוחדת והוא דקשה
מנלן דנבם בליל א' מחורב דילמא לכזית כמש"ל עמ"א ע"ו לשון אי בעי קשה כמ"ש הב"י גם
אמאו לה בהשינון דילונה לישור מואי בכלי במין למח"ל הציו במין אמלי לא כפשוטו דיליף ג'ש ממלה וחי' הכל דבירושלמי ר"ז. בעי כו' והרא"ש כאן מפרש לה או יולא במיני חרגימא יע"ש וע' ברכות פ' ג' שאכלו מ"ב בנשם בליל א' הביאו הב"י אבל הטור מפרש לה לבעים דה"פ הי ג"ש רק שיהם חובה בליל ח' לאכול בסוכה דוקה וממילה זריך לאכול כבילה מט נפטיח ידים פי היג ע רק שיטח היבם בפיר חי מוכר בסוכה דוקח המחינה מין נחכור כפי הם ויוחר ער"ן וב"י שזהו חוב סוכה א"ד עד כזית כלומר עד שיעור כזית נמי אסור בליל א" ג"כ משונה משתר לילוח וממילא יי"ח בכזית בליל א" והנן קוי"ל לחומרא היינו מודאי לא מחמת ספק אלא בודאי שליל א" יש לה חומר גם לענון זה דכזית אסור לאכול, חוץ לסוכה (ויראה ספק חלח בודחי שליל ח' יש לה חומר גם לענין זה דכזית חסור לחכול הון לסוכה (וירחה היינו זים רחשון חסור חון לסוכה דומיח דמלה חבל משילה זית בסוכה אף ליל רחשונה מוחר ערחי כבילה כם חון לסוכה והבן זה) מדלח הזכיר בבלי בשיח זו נדקי כיף דכזית חסור הון לסוכה עד כזית חסור הא פחות מכזית שר חים לסוכה וא'כ הכל מחורן דגשם בליל א' חובה כיון דאף כזית אסור חץ לסוכה דומיא דמה ממש ולא בעי כי לימ על ול מניל לי מוכרת בכל ענין לאכול בסוכה ה"ה גשם כאמור ואף אי לא בעי כי לימ על לא מלי למיכל רח כיות פשיטה לאסול בסוכה ה"ה בעם לא היא דר"ז ומספק לחומרא וא"י כ"א יותר בכבילה דמים דודמי הוא דצית אסור ווייח בכזית וא"ל למיכל יותר ובבלי ממר כשר א בעי לא אכיל והבן זה ועב"ח: ונשם ג"כ ולא מכיל והבן זה ועב"ח: ונשם ג"כ ולא מכיל והבן זה ועב"ח:

(יב) ולא עפ"ו טומטום ספק כבסי' חר"מ ס'א שאכל ביה"ש כזיח פת י'ל ילא דהוי ס'ם שמא ביה"ש לילה ושמא אשה הוא אבל זכר ודאי ביה"ש א"י י"ח דספק חורה לחומרא ומיהו צ'ל בערב האכלו מנוח מיעטה קרא ביה"ש ואף טומטום בסוכה כן ואי"ה בחר"מ אבאר עוד יינ בערב החכנו מנות מיעבה קרה ביהים זחף טומטום בסוכה כן וחייה בחרית חבחר עוד לענין ברכה)(: (יג) וכישטבין עפ"ז ועי מ"א אות י"ג ואשרי מי פיש לו סוכה מיוחדת עם החנור ויינל ללמוד שם ולישן כדרך שעושה בדירה: (יד) הושתפלל עפ"ז ק"ק דביש ביה"כ בעירו י"ל דאין רבאי להחפלל בסוכה אף בעשרה ע' לעיל כל מי שיש ביה"כ בעירו וברוב עם נאף ק"ש לידך לילך לביה"כ אלא אף שאין לו ביה"כ ובכפרים שמתפלל בביתו חמוד מ"מ אין ואף ק"ש לידן ללך לביה"כ אלא אף שאין לו ביה"כ ובכפרים שמתפלל בביתו חמוד מ"מ אין הייב בסוכה דלאו במירה הוא וה"ה הבדלה ומ"מ י"ל יש להבדיל בסוכה דוקא וכן המנהג בודאי. ובלבוש המעם דא"א לכוין בסוכה ועב"ח ומ"א אות י": (מו) תבשיל עש"ד המנהג בודאי. ובלבוש המעם דא"א לכוין בסוכה ועב"ח ומ"א אות י": (מו) תבשיל עש"ד המנהג בודמי. ובנבוש הסעם דח"ח נכוין בסוכה ועב"ח ומ"ח אוח י": (מו) תבשיל עמ"ז סוכה כ"ט א' ופירש"י ז'ל שם ע' באות שאח"ז ואי"ה בם יבואר: (מו) ואפי" עע"ז הר"ב בס"ז בהנ"ה ומ"ש על הטיר אפבר דאמר משחסכת המקפה כשיש לפניו דוקא וקמ"ל אע"ג דתבביל זה במעם גשם מתקלקל ואלו כ"כ גשם בבית אין לער זה כלל וברחוב נמי עומד במעע גשם ומבחסכת המקפה י"ל התחיל רק קלת ואלו מחקלקל עדיין ועב"ק אפ"ח באים לאחת מסוכה ומבחסכת המקפה י"ל התחיל רק קלת ואלו מי"ז אות י". ומשמע כאן דבליל א" וב" יש לאכול בסוכה ביות ברוב במוך מין אבל עם"ז ע" אחת ". ומשמע כאן דבליל א" וב" יש לאכול בסוכה ביות ברוב ביות לקולא ומעיין דלו כל הלילה גשם א"א לפעור מסוכה בלי כזית בסוכה דומים במוכה דומים במוכה הומים במוכה בלי באות מעור ומים במוכה הומים באות במוכה ביות בחובה ביות בחובה ביות בחובה ביותר באות מעור ומים בחובה הוארה אין בה הבאי ברב ביותר בחובה הומים בחובה היותר היו דמלה שא"א לפטור בשום ענין ויעשה קידוש בסוכה ויאמר זמן שם דקאי ג"כ אי"ע בסוכה דאם יקדש בבית ויאכל בם ואח"כ כזית בסוכה כמלה, ממלא כריסו ויאכל כזית מלה באחרונה דמ"מ ולערך לומר זמן ב"פ א' בבית אי"ע וא' בסוכה אסוכה ושמא אין להרבות בברכות אף כה"ג מבא"כ בליל ב' דאמר זמן בליל ראשון בסוכה טוב יקדש בבית וקראת עונג במקום עונג הקריאה קידוש וכזית פת בסוכה יע'ש. והיינו מאי דרוצה להתמיר בליל ב' לאכול כז'ת תחלה בבית הף כזית כ"ז שלא יי"ת סוכה ע' אות י"א ולמ"ד למצה כי בכאן אסור לאכיל הון לסוכה בבית הף כזית כ"ז שלה י"ח סוכה ע" אות י"ח ולמ"ד למלה כי בכאן אסור לאכיל חוץ לסוכה אבל הוא ז'ל פסק בם בליל ב" א"ל לאכול בסוכה בירדו נשמים כ"ז אכילה יע"ש א"כ כ"ז שהכשם יורד רשמי לאכול בסוכה בירדו נשמים כ"ז אכילה יע"ש א"כ כ"ז שהכשם יורד רשמי לאכול בפית וכשיפסוק ראוי לילך לסוכה לאכול שם כזית או חייב דשפק הוא מ"ם כי ולהדן י"מ ב" כ"ו ולפ"ז נמי "ל בליל ב" אם כואה שלהר שעה או במים יפסוק הגשם יוכל לאכול בבית הסעודה ושם הקידוש ואח"כ כשיפסוק הגדם ילך לסוכה ויאכל כזית משא"כ בילל א" קידוש וכזית ראשון בסוכה דוקא. ולפ"ז י"ל דעת הר"ב בהג"ה גם כן דבליל ראשון מבלי א ול"ש מיש כובר מו שלא להרבות מבינים או שלא להרבות בכינים או שלא להרבות בכינים או שלא להרבות בבינים בלילה "ל" וכ"ש בברכות בלילה "ל" וכ"ש בברכות הלא ב"ל מ" ל" וכ"ש לא לה" או להב" או להב" או להכן או להכן או להכן או להכן או לאחר וו"ב בסוכה בליל א" וכ"ש לאו לה" או להכן או להכן או או להכן או לאחר הוא הלאחר וו"ב בסוכה בליל א" וכ"ש לאו לה" או להכך דתמה למול לה"ל ה"ל התוצה וואם לאחר וו"ב בסוכה בליל א" וכ"ש לאו לה" או להכן אות המולה בילה המולח ה"ל הלאחר וו"ב בסוכה בליל א" וכ"ש המולח לאחר הואם הלאחר וו"ב להכן ההלא ההוא המולח המולח הלאחר וו"ב לאחר הואה המולח המו לנל ב' אין לברך דספק לקולא: (יח) דיעור עפ"ז אם ינעור מעלמו ואף לאחר ע"ה אם ישן עדיין איל להקילו: (ימ) וכל עמ"ז ואף איכל שם יותר כבילה ברכה לבעלה הוי כיון דפעור היו אי אחר איז אף בליל א' יאכל כזים שם ולא יברך לישב בסוכה: (כ) בהגר עש"ז עמ"א אחר מין ואף איכל שם יותר כבילה ברכה לבעלה הוי בחול עש"ז עמ"א מחל י"ז ואי"ה שם יבאל . ומי שמתענה דמברך בכל בעם שיכנם לשיול ליע אם מהני לברך אחר י"ז ואי"ה שם יבואר. ומי שמתענה דמברך בכל בעם שיכנם לשיול ליע אם מהני לברך בבוקר לפטור כל היום טיול דדמי לריח ואכילה שאני דר'ה זמן קבוע כמ"ם הט"ז ול"ע:

תרכז (מ) גשים כו' עט"ז לי ההדווט וראה כוונה מיוחדת בכאן בסוכה כ"ח ב' סוכה הלמ"מ אלא דא"כ עבדים אין דנין ק"ו מהלכה וה"ה כל י"ג מדוח אין דנין ואף הלמ"מ אלא דא"כ עבדים אין דנין ק"ו מהלכה וה"ה כל י"ג מדוח אין דנין ואף ג"ש לה לה מאבה משא"כ אי הלמ"מ מגלה דפירושא דקרא דל"ח חבב כדו מאשה . ובלבוש ג"ש ש"ו מפהח חו הוי מפרש בקרא החושה כ"ח לתפילין ויליף עבדים בג"ש מאשה . ובלבוש מהאירה ומ"ע בהי"ג בד' כוכות יש"ב ועא"ר וחוף קידושין ל"ג האורח י"ל לאביי הלמ"מ דאי מקרא היים לל ל"ח רון וריבוי דה"א י"ל ג"כ אין דנין ג"ש לעבדים באלי כי הי"ג מדוח נחנו לדנוש דאמרת קלח ל"מ כן) וריבוי דה"א י"ל ג"כ אין דנין ג"ש לעבדים באלי כי הי"ג מדוח נחנו לדנוש המרכזה בהל מיום בתר ברבה בראל לחניי בי"ב ברבה בראל לחניי ב"ל מותוח בראל ביום באלי מ"ע שה"ל במתחו . וד"ל כוסות המפורש לכך כתב דה"א למעט נשים כאלו פי' דהיקשא מ"ע שהו"ג נשאר במקומו . ובד' כוסות חייבין י"ל הואיל והיו באוחו נס הייבין מדרבנן מבא"ב סובה אף שהיו בנס החורה מיעטה בפי' חייבין י"ל הואיל והיו באוחו גם הייבין מדרבנן מבא"כ הובה הף שהיו בגם התורה מיעמה בפי" לא הייבו הז"ל מדרבנן משא"כ נ"ח ומצילה שיקרם דרבנן ע" חום" פסחים פא"ע וחום" מצילה "ד' וריש ערכין באופן שלבושיה כחלג היור ודבריו כעמר נקי")(: (ב) בבן ה" עט"ז ער"מ פ"ו מסובה ה"א ובהיט ובלה"מ משמע דגרם כבן ה" וככן ו"וכ"כ הש"ע כאווע שירובין פ"ב ב" ובתום" ורא"ש בם ומ"ש הש"ז לאל בעירוב שיבה מעשה בידים לכן פסק לחומרא אין אביו בעיר ככן ו" שלימות וואלא בשירוב אחד ובאינו בעיר עד ה" שלימות וואלא והיינו כרב אחי דפירש ברייתא בעירוב עד בש עד ועד בכלל וא כר"ל דבפרק אע"פ מייתין לדרב אחי ומ"ח בהא חשש להמיר כרב בעירוב של השל דילמא דוקא באין אביו בעיר משל"כ בסוכה בוא"ח פסק לגמרי כרב להי ולא המשר משום הילוק בין אימיה בעיר או לאו מאסר. דרב אם אין מחלק ובוא"ח ההי ולא מהשל להשל הפעלה שתלה ביו היות מהלך ובוא"ם הוא ומ"ש דלר"י ור"ל היינו לאו ממש כוותייהו דהם אמרו כבר ד' וה' אלא ההילוק שחלקו בין בעיר או לאו . ואמנם מ"ש דלר"י מהל אין היוב ולרב אשי יש חיוב לא הבינותי לכאירה איפכא מיבעי ליה אם לא להגיה להיפך ומ"ש בסוף מותר. לד"ה כלומר בענין החילוק בין אביו בעיר או להו ו"ל בע"ה ול"נו. גם בסוכה שהמו מחכילה בידים הסור חם לא שהקטן נוטל מעלמו ועמ"ה מות ג' וחיה שם יבוחר עוד: (ג) שמקיז עש"ז אע"ם שמרגיש רק קלח ולח חולה ממש אפיה כל שיש קרירות יבוח לידי שכנה ועמ"ח חות ד' משמע דיעבר אף אי עשה מחמת חענוג

פטור מסוכה דחבבת במת ילפת ותייה בם יכותר: (ד) אבל עפין כדלעיל כי' הרכ'ן כשף

פפור מסוכה דחבבת במת ילפון ותי"ה שם יכוחר: (ד) אובד עצ"ז כדלשיל כי" הרכ"ז כשיף
ד' והרכ"ט סי"ט ועמ"א כאן אות ח' ואי"ה שם יכוחר. ולהגן מפני הגרות שלא יכבו היי כלניי
או להגן וכחוך ד"ט לסכך היי ברי להט"ז כדלשיל יע"ש ועבי" שט"ז כל שאין להחיר הסור בבה ו"ש:
עראי מן הלד ולהחיר אסור ובאהל אף שאין להחיר אהל עראי אסור בבבת ו"ש:
(ה) מי עצ"ז בהה"ד ל"ב הוכיח דאין זה מצפער דדרך האדם לפעמים לישן כך כפוף והיינו
דאי היי צער לא מהני מה שמקבל עלוו לכבול הצער וליכן כך דכיון דפטור הוא היי כאלו כאלו היית כאלו לעא"ד אות הלל ועא"ד אות ואין דרו לישן שם דלא י"ח כלל ועא"ד הוא שונו לאין בי"ל הוא בעבה מקום בא"א לי מות בל לה א אפבר לים בסר למהדש דבר אח"כ בדר הי"ז היית אבל לה אפבר ליבן בס דלה בי"ל הוא פנה לי בדר היים הבל"ד הברשי הבל"ד בדר היים הבלי לאישור בדרות הברשי הבל"ד הברשי הברשי הבל"ד הברשי הבל"ד הברשי הבל"ד הברשי הבל"ד הברשי הברשי הבל"ד הברשי הברשי הבל"ד הברשי הבל"ד הברשי הברשי הברשי הבל"ד הברשי הברשי הברשי הברשי הבל"ד הברשי הברשי הבל"ד הברשי הברשי הבל"ד הברשי הברשי הברשי הברשי הברשי הבל"ד הברשי הברשי הברשי הבל"ד הברשי הבר ורובו וי"ח הן בהכילה ושינה ודוקה שילחנו בתיך הביח ה"י י"ח דההי להיישובי כבסימן חדל"ד סעיף ד' יע"ש ועי' הה"ד בזה ומ"ש המ"ח אומ ס' הנה במה"ד שם יבוחר זה למ"ד ב"ח הוך מרחבו כמ"ש החום׳ בשירובין ועה"ר חות י' והי"ה במ"א יבוהר שם: (ו) אלא עפ"ז ועב"ח: מונושן, כמ שיחושי בשירובין ועה ר חוק זי וחיים במים יבוחר שם: (ו) ארא עפ"ז ועביחו (ו) ארא עפ"ז ועב"ח בשם מהכי"ק הקשה על זה דח"כ בהבל פשיפא דחייב דאין מצול מגערו יע"ש בב"ח מ"ש בשם הרא"ש ז"ל עמ"א אות זי ועהה"ר סוכה כ"ח ב" למה לי הידה וה"א ההאורה וחירן אזרה למעע מצעער בשם הרמבין ז"ל א"כ לבחורה לרבא מצעער אף בלא מהמת החמת הוכה פעור דאי משוכה בלא"ה תשבו כהדורו אף לרבא דרוש הכא בדוכתי עובא אלה מהמת החמת הוכה הלכה וקרא דהאורח לגרים ואזרת גופא למצעער דפעור אף שלא מחמת כוכה אבל לרבא ז"ל סוכה קרא וווה"כ הלכה כמש"ל בתרל"ע ובלילה ראשונה הוא דוכיך קרא פ"ו מהג המלות וחזרה ולא הנפים וה"א לרבות גרים וא"ש דוקא מצטער מהמת סוכה פפור ועיין לבוש כתב ואסמכוהו אקרא דאזרח ובחה'ר מבמע דרכא גמורה וע' תום' בם י"ל מבישראל ע'ש ואין להאריך וע' אות ה' ואי'ה שם יבואר עוד : (ת) אבל חייב בסוכה עש"ז העלה דמולה שהין סכנה ולער הגוף שהין שפוי בדעתו ר'ל כמו בעלי השחורה וכדומה פעורים מכוכה הע"ג לחיל להגלל מצער דמית שיקר סוכה שיחבון בנפל מוכן להיה (אבי יסבה) וזה מצעער הייל להגלל מצער דמית שיקר סוכה שיחבון בנפלחות ה' מלפון ראיה (אבי יסבה) וזה מצעער אין נותן לב. ואבל ה'א ג'כ פפור מפעם זה קמ'ל איבשי לייהובי דעתיה כיון דמני לייהב ובדידיה הליא וממיל שבע ספינה בים נמי חייב ודוקא צער הגוף מבחם פטור כה"ג ומדדםי בכתב הליא וממיל חייב היינו שהצער בא מסוכה כלותר יושב בתמה ופרעובים או ניכה ובבמים ואין לי זיה לולד לורגיל חייב היינו שהצער בא מסוכה כלותר יושב בתחה ופרעובים או ניכה ובבמים ואין לו בית לילך ולהנגל מזה וישב ברחוב ובשדה בזה חייב בסוכה אע"ג דמצטער' מ"מ קצח הוא מהמת סוכה חוכר נפלאות ה' וכעין גלות צא מקבע לעראי . (מלת הי"א מ"ס וצ"ל ה"א ומים מה קמ'ל היינו דמלסער דוקם חולה או לער הגוף שאין שפוי כמש'ל או יש לו מכה במקים. א' דכאיב ליה א'כ ממחני' שמעינן חולה ומלעער דומה לו (אלא חולה משמביו פפורים ומלעער הוא לבדו וממילא אבל חייב וכל הפרוד י'ל קמ"ל דהולה אע"ג דא"א להנצל פפור ואבל משים דָבשי לאיחובי דעתיה. וערש"י כ"ה ב" וכ"ו א' מצטער סוכה מצערתו היינו באפשר להנצל שילך דבשי נחיתובי דעהיה. וערש"י כ"ה צ' וכ"ו ה' מנטער סוכה מנערהו היינו בתפשר נהננו פייד, לביתו פטור דכתדורו ובדירה כה"ג שביק וחזיל ליה וה"ה (מי לער הגוף דממולה אע"ג דה"ה להגלל ממנה. ועהה"ר בני אבל סוכה כ"ה וחי"ה במ"ח י' אבמר)(: (מ) חתן עט"ז עסי רליב ומ"ש הב"י שחין ממש היינו אף דשובבינין פטורים הא שחר האוכלין שם הייבין וכ"ש עתה ראוי ומ"ש הב"י שחין ממש עוברת:
התרכוא (א) אינו עט"ז סוכה מ"ו ומנחת מ"ב ועי לבוש ספח ע"ש מדבכו הואין במר מונה יע"ש וע" סו" חללו וקשה למ"ד לכיך שיחדש ספח ע"ש מדבכו וח"ל פסולה מדבר במבו"ח מדבר המונה מ"ב מדבר במבו"ח מדבר מדבורה מדבר מדבורה מדברות מדבר מדבורה מדבר מדבורה מדברות מדבר מדבורה מדבר מדבורה מדברות מ

מדרבק ואם כן בה"ח במנחות אמתי אין מברך אסוכה אפ"ג מ"ה כבירה בעכו"ם מדרבק פסולה ולמ"ד מצוה ממובחר א"ש . ובירושלמי מצריך לברך אסוכה על עבייה י"ל לביעתיה דלריך להדש דבר וב"ם דילן כוכה דה"ל להדש ומיהו מזוזה וכדומה משמע דעיקר חליה בנמר מעבה וביעור המן וייל הביעול ושלוהו יכול לבעל אבל לא עכו"ם שיון הום' מנהות מיא ב' יע"ב

תרבוג (ח) לפי עט"ו סוכה ניו ח' ומיו ח' והב"ח ז'ל פירש ג'כ לפי בהזמן הוזר על וסוכה פעמא יהיב למילחיה דמב"ה זמן אחר הסיכה ולא כפירש"י ז"ל בנ"ו בעשויה ועומדת ומצ"ה אם אמר זמן בעשייה שוב אומר בסוכה זמן דו"ט קודם ואה"כ לשב בשחיים ושומות ומעים לום מתר זמן בעבייה פוב הומר בסוכה זמן דיים קודם זמה כ שבב בסוכה לו בשחיה ושומדת שמ"א ואי"ה כם יבואר ומ"ש בגמרא חובת היום שדיף תרוייהו לריכי א" זמן קאי ג"כ אסוכה ומ"א תדיר שדיף לכן אמר כי וע"ש בצ"ח כאן ותרכ"א ומש"ה בליל ב" דזמן לא קאי אקידוש מסיק הרא"ש ז"ל דזמן ואח"כ סוכה חדיר קודם כבבי" הרב"א יש"ש. ו"ל מכדע והלכוש בשלה יים"ש בשלה היחה שבור ואל מרך שכלה ואח"כ זמן דרף בכל מרים שבול היחה שבורה ואף בשלה היחה שבור ואל מרים שבור ואל בכלך סוכה ואח"כ זמן דרף בליכות ובליל ד" או אלה"ד היחה שבורה מדרך בעל היום בכל היחה שבור מוכר בעל היום בכל היום בל היום בכל בכל היום בכל היום בכל היום בכל בכל היום בכל בכל ב אתרוייהו ובליל ב' זמן ואה"כ סוכה כסתם משנה הילך מנה וחמן (ושיין בירושלמי בפ' יש הירון לזה יע'ש) אבל אדוננו דוד הט'ז ז'ל פי׳ דהטור קהי אהא דרב אפי דר'כ מבדרן אכסה סוכה מ"ו ה' והוח כמ'ם בהה'ר שם דודתי מנוה מדינת דגמרת לברך זמן מיד בעשיית סוכה זמן העבייה ובליל א' לישב בכוכה וזמן ארגל ולא פער לה זמן דעביית כוכה (התים' ורא'ש במ"א יבואר בזהורב כהנא הוי מסדרן ב' ברכוח אכוס דוקא דלפי בחזמן חוור גם על הקידוב היום ומש"ה היה ממחין וסדר הכל אכסא דקידושא וז'ש העור וב"ע בהזמן הוזר על קידוש היום ועל מצוח סוכה ואלו היה הכוונה דמש"ה זמו אח"כ דקאי ג'כ אסוכה היליל לפי שהזמן חוזר ג"כ אסוכה ודי בזה אלא אדרבה שהוזר על קידוש היום ואסוכה ומש"ה ממחין עד קידוש בזמן . אבל זמן אחר הסוכה מטעם דחיבת היום עדיף ולשיטחיה בתרס"א דבליל ב' נמי סוכה

רב וי'ל שוא"ת וסוכה קום ועשה אוכל באימור כמש"ל עב"י בחידושיו לסוכה כ"ח ב' וייל כתדורו רב ו"ל שוא"ת וסוכה קום ועשה אוכל באיסור כמש"ל עב"י בחירושיו לסוכה כ"ח ב" ו"ל כתדורו וכל כה שעושה בדירה יעשה כן בסוכה ודבר פועם ממון יתן והבן. עא"ר כיג מיש בלילה א" מל כה שעושה בדירה יעשה כן בסוכה ודבר פועם ממון יתן והבן. עא"ר כיג מיש בלילה א" מו שמים להפסיק עכיש וכ"ש דאף בנשם בועש פועש וצ"ע ז" מות מכ"ש דאין רשאי לילך בליל א" חוץ לעיר ורש"י סוכה כ"ו כשאינו י"ם בחה"ם יע"ש וצ"ע ו"מו שומר העיר עמ"א סוכה דוקא סביב העיר בחיץ שם אין ישוב פסורים הא בפנים י"ל חייבין בסיבה וי"ל לעת אוכל יושבין במקום א" הולך. הביא מירושלם "ב"ד בסוכה ה"ה בשומרי ננות ופררסין אבודרהם (כך שפו בנוסחא דין אבודראם מילהא יע"ש בהנאון הספרים) צוה לו שישן בסוכה ולא הבינותי דשופרי ננות פסורים דיך אבודרא מילהא יע"ש בהנאון הספרים) צוה לו שישו בסוכה ולא הבינותי דשופרי ננות פסורים שום מסון בכיתו המנית ביתו והולך לכתורה מפון ה"ה שומרי ממון ומשה הולכי דרכים פסורים שילך משם בלוכה ו"מ אבודרהם לכה צוה היה צמא שילך משם לסוכה וו"מ אבודרהם לכה ה"ב היה צמא הקדום ות"ח ראוי להחמיר: ("ו) חייב עמ"א ה"ן דרבא נמי סבר דרשא תשבו עהום" כ"ו ח" וזה הוי ליכל השומר שום בדרר ונודמו סוכה כמנה וכניל כתדורו דכל השנה שומר ש בבת בל כלים מיש וכמ"ל מים וכמיל מים וכמיל הוב"ל מים מכה כמנה וכניל כתדורו דכל השנה שומר שם בברת בלי כלים יכיש ולפ"ו מ"ש שבא בדרר ונודמו סוכה כמנה וכניל כתדורו דכל השנה שומר שומר שה בבת בלי ב"מים ולמ"ו מ" שבא בדרר ונודמו סוכה כמנה וכניל בלים יכיש ולמ"ו מ" שבא בדרר ונודמו סוכה כמנה וכניל כתרורו דכל השנה שומר שם בבית בלי כלים ימיש ולפ"ז מי שבא בדרך ונזומן סוכה קפנה ורגיל בכלים ובני ביתו רבים י"ל פסור הוא ומצמער מיקרי ומיהו בעיר צריך לעשות לו סוכה בכיתו וגם בדרך מי שנוהר תבא עלו ברכה: (ית) והעושם עמיא ביוצא ונכנם מירתת עכו"ם ויושב בסוכה

וצריך לעשות לו סוכה בישוב מיקרי עיין אות סיו:
תרכז (א) לעצמו עמיא הציון ראוי להיות כשעישה אותה לעצמו ומישה לאחרים ראוי שיברך
בע"ה שהחיינו אבל סומכין על זמן דרגל ועסיי תקפ"ה אות ג'. ובמרדכי פ' לולב וערבה ובבין ולבוש הביאו דמש"ה מסדרן עתה אבום דאי עושה הרבה סוכות אין ראוי שאי יברך ואחרים לא יברכו לכן מברכין הכל בכניסת סוכה כלובש בנד חדש יעש הרי מבואר דבעיה אין מברך שהחיינו כשעת עשייה שעושה לו אחר. ואפשר כוונת הס"א ג"כ דראוי שיברך בע"ה שהחיינו בשעת כנוסה כלוכש בגד הדש לא בשעת עשייה וער"ם ה"כ פרא הו"א ה"י ובכ"ם שם ואי"ה יבואר בתקב"ה: (ב) לולה ראשונה עמ"א לכאורה דבב"י ור"ם ולבוש כתבו כשאיכל למחר מבואר ביום בתקב"ה: (ב) לולה ראשונה עמ"א לכאורה דבב"י ור"ם ולב"ו אם לא אכל גם ליל ב" בסוכה א" יברך זמן אסוכה ובתשובת ב"ח ח"ל בל"ב לותת חתות ידי שו"ת הב"ח ז'ל) וכ"ם בתרמ"א במ"א או מברך זמן או מדי בל בליל א" בסוכה בליל ב" אימר סוכה ואח"כ זמן ש"מ דביום א" אין מברך זמן אסוכה מלת למחר ום"ם י"ל בתשובה ובאמור. ובא"ר האריך לומר זמן ביום א" מיד ובהנ"ה כאן השמים וכלת למחר ום"ם י"ל בתשובה ובאמור. ובא"ר האריך לומר זמן ביום א" מיד ובהנ"ה האם ברך זמן בלישייה סני לה משמע דמ"ם זמן בשביל "מ אומר בליל א" וע" ב"י בשם התוס" ורא"ש ור"ן ד"ל בעשייה סני לה משמע דמ"ם זמן בשביל "מ אומר בליל א" וע" ב"י בשם התוס" ורא"ש ור"ן ד"ל שם בשם הכל בו. הומעם החוששין לקושיא הכל שם בשם הכל בו. הומעם החוששין לקושיא הכל בו ולמ"ש התוס" דאם ברך בשעת עש"ת סוכה א"צ לברך זמן דרגל כלל ובמ"א ס" ת"ר אות ב" בנו ולמ"ש התוס" דאם בתרם"א יבוא" עוד ובתרמ"ג יבואר עוד בעוה"י לענין זמן דסוכה בנו ולמ"ש התוס" בשל ובת ע"א ובתר" עוד ובתרמ"ג יבואר עוד בשה" לענין זמן דסוכה בלת הוה ב"על ב" משום בכור לספירה. וכ"כ א"ר בש"ת אומרים מעריבים בליל ב" השייך ללול ב" משום בכור לספירה. וכ"כ א"ר בש"ת אומרים מעריב"ם של ש"ע :

ברב בעשוה וטומרת הזמן אין קאי אסוכה אומר זמן קודם סוכת כליל שני בתרם"א. מברך שהתיינו בשנת עשייה שעושה לו אחר. ואפשר כוונת המ'א ג'כ דראוי שיברך בע'ה שהחיינו

של שיע:

תרמנ ואם עמיא דבעשויה ועומרת הזמן אין קאי אסוכה אומר זמן קודם סוכה כליל שני בתרס"א.

ועס"א בתרכ"א והכ"ח שם שכליל ב' נמי יברך סוכה ואח"ל ופן לפאורה התם לחוש לייא

דבעינן שעת עשייה או שעת כצוה כסברת בני אייבר"א ובלולב אע"ם שביום ב' אין מברכין שהחיינו

על לולב משאיכ ק"ה אין קפידא מוב יותר בליל ב' לברך סוכה ואח"כ זמן משא"כ בעשויה ועומרת

דומן לא קאי כלל אסוכה ראוי להקדים זמן. ואמנם קשה דעשויה ועומדת זמן קאי על הסוכה

דמן לא קאי כלל אסוכה ראוי להקדים זמן ואמנם קשה דעשויה או אין מברך בקיום המצוה וומן

רק ארגל או ראוי זמן ואח"כ סוכה ועא"ד אות ג'י הקשה עליו ועשה להג'יה בנ"ח (ועב"ח דפום פפד"מ

מל עכש"ו) וצ"ע והוי יודע דהא דמברך אעשיית סוכה כתב בהה"ד היינו שעשאה תוך שלשים להג

מברך זמן והתם לא מברך שיאכל אח"כ בהוין) אבל קודם לי אין מברך בעשייה זמן רק ברגל

מברך זמן אשיבת סוכה וווצא נ"כ לומן ד"ם יע"ש בהה"ר ומבואר שם דמברך זמן אקיום סוכה

נכברים האיר וצ"ע מ"ש רש" ז"ל בנ"ו שהיתה עומרת לכאורת בתוס" מ"ו א" דאם לא"ה כשיכנם

אין מברך זמן כלל ו"א דה"פ כשאין עשוי ובירך זמן בעשייה ושוב לא מברך אקיום זמן (ומבואר

אין מברך זמן כלל ו"א דה"פ כשאין עשוי ובירך זמן בעשיה ושוב לא מברך אקיום זמן (ומבואר

הוא וכ"כ בהה"ר) כ"ע מורים דומן די"ם מצ" אומר בשוק וסוכה אחר קידוש כ"ע בעשויה ועמרת

דמברך זמן אקיום סוכה ורוצה שלא להרבות בכרכות ולומר תרי זמן אסוכה ורגל בהא פליגי ובריתי

ואה"כ זמן. והנה ממ"ש בברייחה מ"ו ה' הומר בהחינו נכנם ליפב הומ' סוכה ולה הזכיר זמן די"ט הומר בביק מבה"כ כשלה המר בעבי' זמן הו בעבייה ועומדת די"ל זמן השוכה בקיים

99

זמן דמיש מסוכה עחה"ר סוכה מ"ו וצ"ע: X'X אל נא ביום א" עמ"א לבוש כי אז היתח חניית סוכה הוי כמו אל נא. עוד כתב ביום שא"א הי וקים א"א אל נא וא"כ בפקום שאומרים ביום א" בסוכות הי וקים אששר לומר אל נא היינו מיד אחר בסוכת הי וקים אבל אנו שמפסיקין אין לומר רק אז היתה חניית סוכו והבן יע"ש בלבוש. מ"ש נמילת לולב לא לקיחה כל" התוס" אבודרהם שצריך להגביה וגם לנענע ולשון וינמלם וינשאם ל" הגבהה עא"ר דעל לקיחה הוי ב" למד"ן בשם ס" אמרכל כמו המוציא ולא מוציא יעיש . ואיה בתרניא יבואר עוד הברכה והלקיחה בעסידה :

הלכות לולב

תרמה (א) שנפרדו עמ'א עמ'ז אות אב"ג ולכאורה פירושו כענפי השבם פרודות הרבה רחוק משדרה ומ'ם עולין עם השדרה ברחוק ואין תלוין לממה זה כשר בתנאי שיכולין לאוגדן הא נתקשו העלין כה'ג פסול כמ"ש הר'ב בס"ב וו"ש המחבר אע"פ שלא אגדן דהוספה הוא על ל' הר'ם ז'ל פ"ח ה'ג יע"ש לומר ראוי לבילה בעינן הה"ג ובתלוין לממה כעלי החריות בכ"ף הרמיון אע"ם שיכולין לאנור שינוי הוא ולאו הדר הוא ופסול ובמ"ז הארכתי יע"ש. וע" מפר המשנה ויש לכוין דבריו עם מיש המימ ופי' נדלדלו משדרה לא במקום חיבורן אלא משדרה שאין עולין עמה מים נפרדו עלין זה מזה העלין אבל עולין עם השדרה קצה מרחוק ונפרצו עליו משדרה תלוין לממה וכאמור . אבל הלבוש ז'ל נראה מדבריו דפי' נפרצו דלדלו הלוין לממה ונתקשו במקום חיבורן ובאפור , אבל הלבוש דל נדאה מדביר לפיי נפובד ללול החיין לפפור וחוקשם בפקום והבדון כעל התבוש הלו מחוץ פסול והשפים הגדות כעלי החריות פסול ומצוק בפקום הוא הפיי כעלי החריות וציע ובמיז כתבנו מזה . וע' גסרא ליב איפא הרותא בעינן כפות ופירש"י ז'ל ולדידן אף אבדן כל שתלויות למסה לאו כפות הוא ובמשנה ר"א יאגדנו א'ל לקולא פליג הול"ל בהיפוך נפרדו כשר נפרצו פסול ר"א יאגוד. ובגסרא איסא אופתא פירש"י ז"ל מעיקר הדקל משמע הא ענף כשיוצא כחץ כשר דכפות מיקרי ועתיד להתפרד וצ"ע ואיה יבואר במוף הסימן . ופרישה מספק כולו כחץ : (ב) נפרצו עמ"א עיין א"ר דגשברה השדרה עם החום פסול וי"ל לממה מפרשות גם שם כשרה גם אין מוח וחום בענף הדקל כפי הגראה לכאורה ול"ש לדמותו בזה לבהמה ומשמע אף נשברה רוב עובי השדרה כל שמיעום מחובר כשר משיעור האפור בתר'נ ורוב עלים לחים נ'ם דפסול ועמ"ש בפ"ז א"ה אות ו' אם יבש הוי כנקסם פסול ומיהו משהו משמע דכשר וכמיש הש"ז באות ד' לענין נחלקת ה"ה כפוף דל"ד הוא ומ"מ בכוית יל או ברובא וצ"ע ועא"ר. עיין פרישה משמע שא"י י"ח בלקח בעודו כולו כחץ שאין עליו נראים כלל יע"ש. ושעל זה נקרא לולב שמלבלב ומנענע בו הביאותיו לעיל יע"ש:

יוחק להמטיץ בד'מ ובח'ר וח'ז ובחרמ'ט יבוחר עוד ב יוחלק הכור מה בחני הכ ז בברייחי דעביד מהחלת ברייחו כהימנ הרק אם נחרקה בחני הכ ז בברייחי דעביד מהחלת ברייחו כהימנ שנסדק לא תר מכן בין סדוק בראצו לבני ראבי עמ'מ וה מזה כהימנק שקורין נירקל עמ'מ

דמ"ם מחוך הבית . עלי הסכך לאחר סוכות אין להשחמש בו תשמיש בזוי ויראה ה"ה חדר כל השנה אין להניח שם ספסל נקוב וכדומה חשמיש בזוי ואפשר שגביח דירה מניחו ה"ה בזה ול"ע. אין להניח שום שבר כלי על הסכך אם הוא ניכר מפני מראיח עין . ואינו ניכר רשאי אם אין אין להניח שום שבר כלי על הסכך אם הוא ניכר מפני מרחית עין . וחינו ניכר רשחי אם היין להניך לסכך בו כעין כתוכתא דמנימין ומבמע דרשאי להשתמש בסכך כל מה שמשמש בנית דירה כעובדא דמנימין והא דאסור בהנאה כל שבעה לבעל ממאוחה ועי' בפנים . ודין סוכה דיעבד מבואר בפנים ועםי' חר"ל ס"ז סיכך ע"ג מבוי שיש לחי לאוחה שבת משמע הא בי"ע לא ותליא בפלוגתא רש"י וחוס' בילה י"ב א' הואאה של אלורך כלל בי"ע ולמ"ד לוקה מ"ה כבסי' חקי"מ במ"א ג' י"ל מיגו דמהסימ מ"ה לי"ע בהואאה מהני כו' ועי' לבוש כתב בחה"מ לא מהני, יע"ש ומ"א ז'ע (הסכך אריך שיהיה מער יורד בה וא"ל י"א דפסול עיין בפנים . מזואה בסוכה פעור ומשמע הדר של כל השנה שדר בו ממיד ובסוכה מסיד הגנ והמכסה אפ"ה. בסוכות פעורה דבו' ימים לאו קבע מיקרי . ומי שיש לו ב' חדרים זה לפנים מזה אם הולך מחדרו לחובה בשינה שחבר בו ממיד ואם הלר מסוכה לתדנו בעני שפתה הול פטורה דבז' ימים לחו קבע מיקרי. זמי שיש לו ב' חדרים זה לפנים מזה חם הוקד מחדרו לסוכה פשיטה שפתח הסוכה לריך מזוזה משום חדרו ואם הלך מסוכה לחדרו בענין שפתח הוא מחדר הסוכה י'ל שהייב בפתח בסוכה הפתוח לרשות הרבים וכדומה דהוי כבית שער ול"ד לסוכת היוצרים ע"ד רפ"ו כ'ב בש"ך. מי שיוכל להיות לו לבדו סוכה שיוכל לישן עם השתח שם יי"ח כי יית דבשינן תכבו כחדורו כה"ג ומפני הלינה יכול לעשות משה עם כילה כבסימן סרכ"ן ויי"ח לכ"ע יע"ש ואין אויר והלינה מזיק לו ואשרי מי שיוכל לקיים כהלכתה :

תרכ"ז וויים לכ"ע יע"ש ואין חויר והלינה חזיק לו וחשרי מי שיוכל לקיים כהלכחה:

ישיבת כוכה מבוחר בפנים ולילה ראבונה חובה מ"ה ולרוך לאכול כזיח פת מה" מיני דגן

דוקא כמלה ט"ו ט"ו מגזירה בזה כו' ויראה שלריך לאכול בכדי אכילת פרם כמלה

בסוכה דג"ש גמורה היא. גם י"ל שלא יעשנה עשירה ממי פירות וכדומה אף למ"ד דקבע

סעודה עליה יכול לקדש אריפתא כזה ומכ"ש כשמקדש על היין משא"כ בליל א" דסוכות א" י"ה

כ"א בפת היולא במלה לא בעשירה ומכ"מ מעט מלח לא הוי עשירה ובמלה הטעם שמחמן

וליע. ברכת לישב בסוכה י"א להר"מ ז"ל הכווכה דוקא ישיבה ממש וראוי לכוין גם לזה ומלח

לישב בשלם לרוין. כי ראוי להיות היו"ד נחה כי רושלה תנועתה בלמ"ד) (. בסוכה הבי"ח פתח והסמ"ך דגושה כ"מ בשני דפוסין כבשמים הידיעה כי סוכה לריך חידום ול"ל ושאר דינים ועסי' ח' בלילית בלבום ובסידור הענא הסמ"ך רפויה ול"ע)(והבן :

הלכות לולב

תרכזה (א) ולא עפ"ז המחבר נקט לשון הר"מ ז"ל בס"ח הג"ד בסוכה ולולב ועלי ההריות הוא מברייחא ל"ב א" הרות פסול וכפירש"י ז"ל ענף הדקל עליו טשרים ובדרו מחקבה ונעשה עץ והב"ו כי' דחין נושרים רק העלים במקום היבורן בשדרה נחקשו וח"ח לאגדן ולכופתו לשדרה יע"ש. והנה המ"מ שם מפרש להר"מ ז"ל כל שעליו חלוין למשה כעלי החריות פכול וזהו פי' הברייתה חרות פסול והיינו אע"פ שלה נחקשה ויכול לכפותן מ"מ הואיל החריות פסור וזהן פיי הבריחת חרות פסור וחיינו מעיפ שנה נחקשה זיכול לנפותן מי מי אומים והן חלוין למשה ואינו מעים שבדרה לח"ק ג"כ פסול הא אם עולין קלת מאליהן עם השדרה אפיים פסדרה אפיים פסדרה אפיים פסדרה אפיים פסדרה אפיים פסדרה אפיים פסדרה אפיים פסדר מצוה לאגדן בזה וכמ"ב באות ב' אי"ם. ומ"ב באים בעיים בי מיים בי ומקר מוד: (ב) דהייבו עם"ז המ"מ שם פ"ח מהל' ללב ה"ב. ובאות א' רציתו לפרש והיים הילוק בין אם ראבי העלין כפופים למטה או לאו ועחה ראיתי הפי' הנכון הוא כך דהריות עלים תלוין אם האים ובמקום חיבוריהן בבדרה נחקשו ואיא לפותן והאל בשל לל בכלי ובמ"ב הב"י וזה שכתב הר"מ ז"ל כדלדלו בעלי

תרמן מסולי דעבות כל זי מיא עיין סי תרמים ועיין תרמיא אות זי: (א) ירוקות עמיא סוכה לינ
בי בנמי ופירשי זיל לאו כנומר הוא וכירושלטי יוא דשהורות היי נפר פירי ועץ עכות לא
ברי יעיש הביאותיו במיז ואדומה ושהורה הן בעודן באילן או בתלוש פסול דווא עי לבוש: (ב) איא
לאכילה עמיא עמיז בי ובסוף מימן ש"ך באות ד" פסיק רישיה דלא ניחא ליה כר במקום מצוה שרי
תוסי סוכה לינ בי דרה מודה וכתובות זי אי דיה האי ועיש. והנג ציע עי עמים אמאי לא יעשה לאכילה עמ'א עמ'ז ב' ובסיף מימן ש"ך באות ך" פסיק רישיה רלא ניחא ליה כר במקום מצוה שרי חים סובה לצ ב' די ה מורה וכתובות ר אי דיה האי יציש. והנה ציע ע"י עבום אפאי לא יעשה ב"ם שבות דשבות בסקום מצוה שרי ע"ן הלכות שבת: (נ) ואלך עמ'א היינו היאל ובידו לתקן בהדמ אף לא מיעמן כשר ומיום ראשון ב' ימים בכלל וע"ן בסיז אות ר ובמ'א אות ד' יע"ש: (ד) בכל עמ'א סוכה ל"ג ב' והנה בסקום א" יל המעם כירושלמי דהיי פירי ואנן ע"ן בעינן לא פרי ומשה רל בשאר הימים כשר דאפשר אסמכתא הוי בזה משא"כ בב' ונ' מקימות עבים מרובים השעם מנומר ולאי הדר הוא ואהיג דב' ונ' מקימות פחל בשאר הימים כמ"ש הריב בהניה בתרמ"ם מהי מ"ל ב"ע"ע וע"ז ו' : (ה) ירוקם ע"מ"א בתרמ"ח מ"ר בציע וע"ז ו' ב' (ה) ירוקם ע"מ"א בתרמ"ח מ"ר במנים ובע"ע ובע"ע וועמ"ז ו' : (ה) ירוקם ע"מ"א בתרמ"ח מ"ר במנים ומשא"כ הרס ש"מ מ"ל במן נמור משא"כ הרס ש"מ מ"ל ב"ל בלובן עמור מור עד וקא לפרך אם כלה כל הורוק עדיין אין נפרך ובזה מחלובה ירוק פאור ר' והראב"ד פוסל שם פרך פוסל וגרע מליבון א"כ ע"כ בהדס המים דנפרך קרום מהלבנה במות ר' הוראב"ד ב"פסק שם פרך פוסל וגרע מליבון א"כ ע"כ בהדס המים דנפרך קרום מהלבנה וע"יון הדר הוא בירוק וע"ין למש כהב בעם הראב"ד וצ"ע י"ש"ו (ו) נשולבנו ע"א לכאורה משום בהראב וצ"ע ב"מ" מ"א והבן: (מ) נומלו עמ"א משרר העץ הדם אשר אף עלים ירוקים פסול ע"ע במ"א מ"ל והבן: (מ) נומלו עמ"א שדרה העץ הדם אשר אף עלים ירוקים פסול ע"ע מ"מ במ"א ה" והבן: (מ) נומלו עמ"א במ"א ה" והבן: (מ) נומלו עמ"א המלת ל"ל לכאורה בנמצא אהר אצל אנישים ולקסן ברומ"ם מ"ל הוען במצם באר שרי ווהב במ"א הארה אבל אנישים ולמן בון במ"א במ"א בח"מ במ"א ה" ואבן במ"א בא"ל לעכרים ומס" תרכ"ו מעום בארן מיי בו אור ומין ל" ווא" אין חילוק בין נברצו וערה מעצמן באילן או ע"י ארם היבשת בערבה לבארה שיכלה הירקות עמ"א תרמ"ז ה" וויל ברנות וערבות מצויות: "היבשת בערבה לבוש ולא הניע ליובש אם כשר בארבוו וורבות מצויות: "הרכ"ם במ"א ה"ה נמש של ברדני כ"ה הגוול לברף ל"ו א"ל הב"ח במ"א במ"א ה"מ במ"א ה"מ במ"א ה"מ במ"ב המון לרב המום ברדני בשם ה"ל במ"ב במ"א ה"מ במ"ל ה"א במ"ב ה"מ במ"ל ה"ל מ"א האריך במוש ולא הברח וצ"ח ה"ה יש ה" מ"א הרוב בווש לא הדרוך וכ"א במ"ל ה"ל מ"א ה"ל במ"ל ה"ל מ"א ה"ל במ"ל ה"ל מ"א ה"ל הב"ל ה"ל מ"א הב"ל ה"ל מ"א מ"א הר"ב במ"ל ה"ל ה"ל במ"ל ה"ל ה"ל ה"

יום שוו היום ביל היו היום בעבוד להיום היום ביל בשור בשור והגירות בסדר בשם בסדרבי בשם בסדרבי בשם במים ביל בב"י פוף סיי האברה היה כמוש כשר בדחק צ'ל ה'ה יבש הא כמוש כשר שלא בדחק ובב"י פוף סיים הביל (ברף ליו א') הגוול (ברף ליו א') כר היינו יבש במקצת קורא אותו כמוש ומ'מ אין פוסל כמוש כ'א יבש ממש ומביא סייעתא מש"ג דמכשיר חזוית בתלוש דהוא מחמת יובש וכמישות אלמא ליבש מקצתו קורא אותו כמוש ובזה הוא דפוסל בהג'א כמוש היינו יבש ממש במקצת דלא כש"ג וכמ"ש במ'א אות י"ן דהמחבר חולק אש"ג מקצתו וקורא כמוש לפי שהוא מקצת אם התך פסול והיינו ביים שני כבסימן תרמ"ם ס"ה יע"ש . והעלה המ"א דכמוש כשר בכולה ודוקא יבשה שאין מוציא שום ליחה ומיהו בדיקח בעי ועאיר החמיר . וא"י דהמחבר פסק במתם כל שיש ליתה כשר : (א) מתם עיין מ"א דהיינו יתחב המחמ קצת בחוזק שיהחב קצת מהום ויחזור לאחוריו ויראה בחום דאם יעביר המחם מצד לצד עם קצת בחווק שיהחב קצת מהום ויחזור לאחוריו ויראה בחום דאם יעביר המחם מצד לצד עם הנחם יהום יהיה מפולש. כבסעיף ב' זג' וה'יה חדרי הזרע יהא גוהר כמ"ש באות נ', דקליפת עבה ניכ מפולש לא כמ"ז אות א' יע"ש: (ב) מפולש עמ"א מלת לכ'ע ל"מ בס'נ דחדרי הזרע לאו מפולש ואין לאתרוג הלל פשימא דאין להלק אף למ"ד חדרי הזרע פסול א"ב ו"ל קליפה עבה מצד לצד כשר כמ"ש המ"ז באות א' דומיא דלב אמ"ה באתרוג פסול ובתום ל"ז ד"ה א' נסדק מבואר כן יע"ש והפ"ז אות א' ר פירשתיו שלא כנגד ההדרים בענין אחר יע"ש ואפשר מש"ה, ציין כאן כי כתום ליות והבן: (ג) כאיסר עמ"א הציין ראוי להיות בריעה א' באין חסרון עמ"ז אות ג'. זמרובע יתר על עינול רביע או ארוך תליא אי מעגלת יש איסר פסול אע"פ שא"ן איסר גכנס עתה ויליף מביופת גרגרת (בסוכה ל"ז מדמי לפריפות) והר"מ ז"ל פ"ח ה"ז אם היה כאיסר או ית"ד ממשמת דמישמת הלכימה א אינור דמישמת הלכימה א מונה מצול במום הלכימה ה"ליכות או מונה מאימר המישמת המובע ארור מצינור המישמת הלכימה א סבריפת נרנרת (בסוכה לז' מדמי לפריפות) והר"ם זל פ"ח ה'ז אם היה כאיסר או ית'ר פחל לאו דלמימרא דאיסר אם ענול ממש ולפנמים הוא יותר מאיסר מרובע צריך שיכנם איסוד דהשתא מרובע יותר על עינול רביע די"ל משום סיפא ה"ם כל אלו ב"ם א" הא בשאר הימים אף יתר מרימר מיותר על עינול רביע די"ל משום סיפא ה"ם כל אלו ב"ם א" הא בשאר הימים אף יתר מכאיםר כשר. ושיעור איסר ביד ל"ד לא נתבאר עשיך ד' בשם לבוש ובפריי שם . וניקב נקבים הרבה סמוכים אף ביש חברון ואין ביניהם כמלא נקב אף כדיעה ב" צ"ע אי מדמין לגרגרת בזה קשה קצת להכיר זה במישמוש היד ולי ההדיום הכותב יש בסוגיא ל"ו א" קצת דברים. הריף קשה קצת להכיר זה במישמוש היד ולי ההדיום הכותב יש בסוגיא ל"ו א" קצת דברים. הריף והר"ם ז"ל השפיפו בעיא דנשפבה ולמה לא כתבו חדרי הזרע נשפפ מפרשי ל"ש ככשר דכל פיסולייהו דרבנן עב"י וב"ח. ומיהו אם רואה במישמוש היד דנימוח כר. והכיר אותו דבע" בכשר דכל פיסולייהו דרבנן עב"י וב"ח. ומיהו אם רואה במישמוש היד דנימוח כר. והכיר אותו דבע" וחלון אורא הא הקליפה מנין כמו עור הבהמה אלא דסובר רבא נקב מפולש כשר באין חסרון וחולק אעולא בר חנינא ובעי בכה"ג דנשפכה בפגים שלים איורא דרך נקב כר ומש"ה השמים הר"ל סובר מד לו הבעיא דפומק כתני עולא מפולש היינו לחדרי הורע וזה דוחק. וברשי סרוחה נרקבה הר"ל סובר מד"ב ל"ו ול"ז סרוחים כשר מש"ה פ"י ניקב ע"ץ בכפות תמרים לקמן פירש סרח נרקב או ריתו רע ע"ש וא"ן להאריך כאן: (ה) נסדק עמ"א כיש מחמירין ברן ועפ"י נירסת הב" ל" הרון וא"ה מו נסדק מור מ"א כולהו בענון. ומ"ש במהא מדמה הגירה בנ"ל הרוץ וא נסדק תניא בהכרח נסדק פבריפה היינו גרגרת ותנינא במשנה כאן נסדק לארכו נהגרת ל"ו א נסדק תונא בהכרח נסדק מבריפה היינו גרגרת ותנינא במשה כאן נסדק לארכו הגירסא בכיי להר"ן ואפ"ה כתב חב"ח דייש מחמירין מצ"א כולהו בעינן. ומ"ש בגמרא מדמה גרגרת ל"ו א" נסדק תגינא בהכרח נסדק מפריפה היינו גרגרת ותנינא במשנה כאן נסדק לארכו הכנרת ל"ו א" נסדק תגינא בהכרח נסדק מפריפה היינו גרגרת ותנינא במשנה כאן נסדק לארכו בכף הדמיון והן באורך או ברוחב דוקא כולו ואע"ג בגרגרת ברוחב ברובו הכא קיל ספי דשם מתקרע כי ולפ"ו ה"פ כמו ברוחב בעינן נסדק בהיקפו כולו לא רובו ה"ה באורך מצ"א כולו כשר רק נסדק באורך כל האתרונ מב"ו צדדין הוי כנסדק גרגרת מצ"א כולו ויש מחמירין באתרונ מצ"א כולו הא באורך כל האתרונ מב"ו צדדין הוי כנסדק גרגרת מצ"א כולו ויש מחמירין באתרונ מצ"א כולו הא רובו מצ"א כשר , אמור מתה שיש ד" גירסאות א" נ"י הב"ו והב"ח כ" ג" המ"ו לארכו ברובו בב" והב"ח כ" ג" המ"ו מ"ו מ"ו מ"ו "ו" ו"וק עמ"א ונגי המ"ו מדור מדורונ שחוד ולבן ואפשר בס"מ וס"ו כראות פסולות כושי ולבן ג"כ להזוות והנה כראות הפסולות באתרונ שחוד ולבן וא מובה ה" שאיו מראת שאיו מראה אתרונ הא מובר ה'ה שאר מראות שאין ממין מראה אתרוג הא כתמרה אדומה משמע דאין מראה אתרוג הוא סוכה

דמיירי מן הגד והעלה עליונה קיימת והבדרה נסדקה אגל העלה העליונה . ומיהו בנולד מתהלת ברייחה כ' בדראות י'ל פכול אף לא נחרחקו זה מזה דבינוי הוא. וכן נולד בלי עלה עליונה כלל או ב' הוצי ונולד בחילוק התיומת י'ל דכבר דוקא נחלק וניטל התיומא הא מוד כך הם ונהלק כשר ועי"ד לענין שריפות וצ'ע. עב"י בשם רי"ו. וערש"י שם אלא דעביד כהימנק לאפיי ונהנק כשר וע"ד לענין טריפוח ול"ע. עב"י בשם רי"ו. זערש"י שם אלא דעביד כהימנק להפיקי ממקשן דהיה סבור ברימה סדוק ג'כ נסדק אח"כ כרימנק בחולדה ולהרמב"ם ומחבר כסימנק נחרבו אף נסדק אח"כ בזה פסול ע" הוח ש": (ש) ואפי עש"ו חירן גם כן קוצייח המ"ל באוח ז' וכח"ש באוח ז' וכח"ש באוח ח' כאן דלהר"ב בס"ג איך יצור זה והיי דלא נחלק החימא עד הבדרה בע" אוח ד' למחמירין כל שלא נחלק הרוב רק המיעוש או שפח כבר וסבוחלק עד שכילה כ"ל וישר חוב מור משלה ביום ול"ע כיו שכיו חרבה כך ויש לוחר בזה (: (י) אבל עפ"ו מ"ש לע עלות ביות המור העלון היינ לכיד נחלק החימות לוחר מור ביות לוחר ולישר לא ביות בחלה החוב ביות לוחר מור ביות ב"ל ב"ל החוב החוב ביות ב"ל הוא החוב החוב היינה ב"ל מור מור ביות ב"ל החוב ב"ל החוב הוא הוא ביות ב"ל החוב היינה ב"ל מור מור ביות ב"ל החוב הוא ביות ב"ל החוב הוא הוא ביות ב"ל הוא ביות ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל החוב הוא ב"ל הוא ב" שלה עליונה לא רוב באר העלין וע' מ'מ פ'ב ה'ג נקפס עלה י'ל אף בכ'ב יע'ם וליע ליוהר

עת"מ שם פסול ואם אין נחרחקו רק סמוכים ממש כשורים ועמ"א אות ז' דלכאורה קשה להר"ב ז'ל בס"ג איך יציר שלא נחלק החיומא בשלמא הר"מ והמחבר ברוב עלין דוקא כו' לייא המ"א

שלה עליונה לא רוב באר העלין וע' מ'מ פ"ב ה"ג נקפס 'עלה י"ל אף בכ"ב יע"ש ול"ע ליזהר בזה אם בעלה עליונה פסול בכ"ש נקפס וכדק קהימנק וכדומה:

תרב"ל (א) הדם עט"ז מבמע במפרש כאן כמ"ש בסשיף י" וע' באר הגולה אות א' וקשה לאיזה לוכך כפל דבריו ובלבוש השמיש כאן רק בס"ש הביא מהלוקת ולומר דכאן בנקפס עלין עליונים קאמר דבלולג לקעם ראשו כה"ג פפול עבי" חרס"ה ס"ו וכאן כפר היי מע"ז בנקמס שלין עליונים קאמר דבלולג לקעם ראשו כה"ג פפול עבי" חרס"ה מ"ו וכאן כפר היי מע"ז בר"מ א' לפרק במיני ה"ה מלולג ובגמרא סוכה ל"ב וברש"י וחום' שם משת דגירסא בנמ" מום בלי וברש"י וחום' שם משת דגירסא בנמ" וכ"מ ברי"ף הגירסא בחד קינא ומ"מ ל"ע דבר"מ לא כזכר רק פשר רוב עלין ברייחא שם באם מ"ל בר"ף המהבר נקים חרי דמני כאן ובס"ה וביל לכלורה וחין הילוק כלל בין נשאר קן א' בראבו שלם או לאו כמ"ש בס"ה ובדמר ב"ל והוב לאומר היפוק ליה דמשונה מהדם ען ועלין ג' ירוקת שש"ז סוב לל בהור אדום פפול ואם לאומר דפבול מבום "דמוי פר" ואם שנה עו עלין "רוקת שש"ז סוב לאום לאום פפול ואם לאומר דפבול משום "דמוי פר" ואם פרי הוא ולבשיבש מעש יהיה ניכר גמר פליו שחור וע' אדום פרי הא ולפפבו מעש יהיה ניכר גמר פליו שחור וע' מדושל מה

ולא פרי בעיכן א'ם אדום פרי הוא ולכשיבבו מעם יהיה ניכר גמר פריו שחור וע' בירושל מה נפיק בינייהו כו' והנה ירוק כולל גרי'ן גע"ל בל'א עי"ד מזה וא"כ גע"ל בל'א נמי מבונה מראה רק דלא נגמר פריו כשר כאמור. וכעח לא מצאחי בזה מפורש וע"ב בהנאון המפרש שם) (יש"ש: (ד) ואין עס"ו לכאורה צ"ע דעלחה בו המרה סוכה ל'ג א' פירש"י ז"ל כן לא עינבי הדם דבחלוש האדימו או אשחרו אבל גדלו במחובר ואולי יש אחה הסרון היבוח ובעלה המרה זכוחום כמיים חו מפתרי מכל בינו במחובר וחוף ים קידה הסיון מיכוח זכפה מכלם בנקפס לחבו ב"ע דהוי נכלה ונדחה אין מוחר ונכלה ע' הוח ה' ואוח י'ב ואייה שם יבואר וליע : (ה) א' לאכילה עע"ז ומיא אותי ב' זעי לבים בהג'ה הראה לפ"י ס'ו ויראה דהיינו וליע : (ה) א' לאכילה עם"ז ומיא אותי ב' זעי לבים בהג'ה הראה לפ"י ס'ו ויראה דהיינו באין הושענא אחריתי ועבר ולקסן בי"ט אום לאכול דאיחקלי ביה'ש אף איסור דרבגן אחריק מינו דליהקלי עמ"ש בה' בכח: (ו) ומיום עש"ז ועמ"א"ג' ד' וכלכום דמיום ראבין ואילך דרבנן כו'. וי'ל לכאורה מיום ראשון ואילך היינו לדידן מחול המועד ואילך אם אבחור בהה'מ בכר מיעטן דלת נראה ונדחה וחחר ונראה דבידו לחקן בחה'מ אבל אבחור בי"ש א' ב' בעיא הוא בנראה ונדחה אי חוזר ונראה אלא דמבחימה המהבר מבמע דביום א' גם כן כבר בכל ענין בעבר ולקטן אף אשחור בי"ט והט"ז כתב דר"פ פפיס ליה דואת אומרס אין דיתוי כו' וכ' ירמיה מיבעי ליה בדברי המשנה כמ"ש רש"י שם ל"ג א" ד"ה מפשט פשיט ליה להגא וא"כ לא ירמיה מיבטי ליה בדברי המסנה כמיס רשיי שם לצ"ח' דיה מפסק פסיס ליה להנח וחיב לה בבקינן פסיטותיה דר'ם בסביל ספיקו דר'י והנה עלחה חמרה חין בידו וכסהו הרוח ים בידו לגלוח ועב'ח בזה ועהה'ר. ובנקסם ראבו ועלחה חמרה י'ל הויי ס'ס במא כבר ומאא אין דיתוי אלל מלוח ועהה'ר. ודבר דבדיעבד כסר ולכחחלה פסול כבחוזר להקפירו לכ"ע ל'ש ליש ליש להחיר הידחה וכסר הוא שם בהה'ר. ואין הלכין כשורה יע'ש: (ז) אבל עש'ז סוכה ל'ב ב' ועהה'ר היד'ם בוסר אם א' שאין מור ב' שאין הלכין כבורה יע'ש: (ח) אפיר עמיז ועחה'ר מבמע ממי דמלביר בקן אחד שלשה ונשר אחד ונשארו שנים כשר ובאסא מלראה בעינן שישתייר ג' דוקא וע' ח'ר אות ב' בהדם שים שנים בכל ההדם אם נבר א' פסול ומהפ"ו מבמע דבשנים בכל קן אם נשר א' כשר. ודוקא בים שלשה ונשר ב' הרוב פכול ולדינא יש להחמיר והיינו אם נשי ברוב בישור אורך ההדם עלה א' מכל קן בשנים ע'ג שמים כנס'ה: (מ) ולעיבובא עב"ז דבוה יבש עדיף ככסיה. ומשמע רוב שיעור הד'ם המוזכר בחר'נ ג'ט אפבר בה'ל במקום ה'
שיעור עבות עד'מ אם ההדם אורך שבה טפהים ויש בו בכל האורך ב' טסחים ומבהו כבר
אפי מפוזר א'ד כל שהרוב אין עבוח לאו הדר הוא הוי ופסול)(ול"ע: (י) וג'שרניירו עני׳ו
אמש המהבר ביהא בראבו להרא'ש מורכב על בניהם ופידש בראשו על העלה הרוכב על שניהם
מ"ש המחבר ביהא בראבו להרא'ש מורכב על בניהם ופידש בראשו יש קן ובשאר אורך הדב
ומיקל אף לא נשאר לא בראש ההדם ב'ל קבה ודוחק דמיירי בבראשו יש קן ובשאר אורך הדב
המחבר זה הדם בוטה וא'י בו ולבוש ג'ל קבה ודוחק דמיירי בבראשו יש קן ובשאר אורך הדב
הם ג' בחד קן ממש ויבשו ול'ע בזה: (יא) כשורשין עש'ז בהיו דכמוש כבר בהרוב כן משא'י
הם ג' בחד קן ממש ויבשו ול'ע בזה: (יא) משרבר ולכאורה ביום א' ספק חורה והשאר
ספק דרבנן לקולא וכ"ח לברך ליא ד'ח כבסי' רע"ו יל כל בספק דרבנן כבר הו מברך שפיר
ובכ'י הביל בבם הר'ץ ז'ל וראוי למוש להר'א ז'ל. ועמ"ש בכללים קטנים בכ'מ שהביא ימ וייו
ובכ'י הביל בבם הר'ץ ז'ל וראוי למוש להר'א ז'ל. ועמ"ש בכללים קטנים בכ'מ שהביא ימ וייו
הוח א' זכקטם עלו ועלה א' וכארו שנים י'ל סשו לכ'ע דניכר הקטימה ול'ע ואי'ה במ"ז
מוח א' זכקטם עלו ועלה א' וכארו שנים י'ל סשו לכ'ע דניכר הקטימה ול'ע ואי'ה במ"ז
יבואר עוד: דבוה יבש עדיף לכס'ח. ומשמע רוב שיעור הד'ם המוזכר בחר'נ ג'ש אפבר בה'ל במקום ה' יכוחר עוד:

יבותר עוד:

תרכזז (מ) ואפי' עמ'ז כ"י וכלכום דעדיין לא נחבשל יפה והשמש מפשל ופי' הלבום וכ"

מחד הוא ועיין בכפות המרים. ומשמע כל ג' סימנים בשיקן וחסר אחד פסול

עב"ח ולבים ומגל כהלק דמי. ו"ל אם אין לו ערכה אם יקה נפלפה ל"א. של בעל והרים

דיעבד פסולה עי' במור וחום' ל"א אם כן "ל לפלפה הגדילה במים כבר דרוב גדילים

דיעבד פסולה עי' במור וחום' ל"א אם כן "ל לפלפה הגדילה במים כבר דרוב גדילים

בהרים אבל אפשר ים נפלפה גדל בדתל וכ"כ כפות המרים ועב"ח ול"ע ואיכ עכ"פ בלא כרכה

יקח ושכי' הדמ"ע במ"א כ"ד וכ"ח אלא מקרא דיחוקאל מממע לכלפה כסולה וע' לפות המרים

וו"ל בזה ובמפנה פסולה יל לכתחלה עסי' הרמ"ה בע"ז זייין. ובתה"ר מקמע ככיח הלכלפה

מין גדל בנהל ול"מ : (ד') ברביד ביותר ביות' מיצ' במר במ"ד ביותר מהבנית הרביד ביותר מהבינה ב" מרכות ה" יור כדי המוכנה שפונה יל לכתחהם עם להים כל דורין. הכידה מבחת כל חידובות בל מהיכנה אין גדל בנהל וצ'ע: (ב) ורומב עש"ז עב"י בשם הרח"ב כוכה ליד דערבי מרביק ב' ערבות ושל הרים ה'ל ריבוית וחף לכתחלה כשר בחרים ובלבוש לכתורה לא משמע כן. ועה"ד א' והילפי גילא דיש שם לווי דכבר לכתחלה וכן אנו נוהגין אע"ג דמרבינן מערבי נחל ער"ן וא"ד והילפי גילא דיש שם לווי דכבר לכתחלה וכן אנו נוהגין אע"ג דמרבינן מערבי נחל ער"ן וא"ר

ליה ב' וירוק כברתי לאו מראה פסולה רק שאין נמר פרי אבל בידוע שנגמר פריו לאו פסול עמ"ף כ"ג ומ"ז ח"י . וא"ה לקמן באות כ"ג יבואר עוד : (ח) נימל דרו עמ"א ער"ם ז"ל פ"ח מהלי לולב" ודד ע"ש דד אשה ופיממא עב"י ועם"ש א"ה באות שאח"ז: (מ) אא"כ עמ"א להרץ דוקא שנמל הבוכנא ודר עיש דר אשה ופיסמא עביי ועם"ש איה באות שאחיו: (ם) אאיכ עסיא להר"ן דוקא שנסל הבוכנא מתוך אתרוג פסול הן העץ ששוכב עליה ון בעץ התלוי באילן והביי מחמיר בניקט מקצת העץ ששוכב עליו אעים שנשאר הגומא פליאה וכיה בלבוש ומרלא כתבו רבותא אעים שבולם עדיים מקצת העץ שימ כמיא דלא מחמרי כיא בניסל הדר ער שוה לבשר האתרוג הא יוצא מעם אין לפסול ומיהו מסעם ניסל שושנה אם יש בקל להדר אחר שושנה יפה סוב ועד"ם . והוי יודע בהגמיים פיח אות ג' משמע ניסל בוכנא פסול מספק שמא חסר מ וף האתרוג קצת ולפ"ז אם נשאר בהגמיים פ"ח אות ג' משמע ניסל בוכנא פסול מספק שמא חסר מ וף האתרוג קצת ולפ"ז אם נשאר מעץ סביב תוך הגומא רק בתוך העץ יש גומא בעומק כמו שנמצא לפעמים בדר ייל רכשר ומסתימת מעץ סביב תוך הגומא רק בתוך העץ יש גומא בעומק כמו שנמצא לפעמים בדר ייל רכשר ומסתימת המוש המשומות ביו ביותר מרוך ביותר מודי אות ביותר מרוך איש ביותר מרוך ביותר ביותר מרוך ביותר מרוף ביותר מרוך ביותר מרוך ביותר מרוך ביותר מרוך ביותר מרוף ביותר מרוך ביותר מרוך ביותר מרוך ביותר מרוף ביותר מרוך ביותר מרוף ביותר מרוף ביותר מרוף ביותר מרוך ביותר מרוף ביותר הש"ע משמע כל שיש גומא בתוך האתרוג אע"פ שנשאר העץ סביב סביב אפ"ה פכול וצ"ע. ועיין סעיף ב" י"א חסרון כאיסר בעיגן א"כ לכאורה בהכרח גימל בוכנהו ממעם דלאו הדר הוא וא"ה בתרמ"ם יבואר עוד: (י) אם עמ"א משמע דספק פסול ואפשר אף באי אפשר כלל לחכיר יש להקל בתרמים יבואר עוד: (י) אם עמ"א משמע דספק פסול ואפשר אף באי אפשר כלל להכיר יש להקל הורים יסים שמא הלכה עוקץ דוקא וכדומה ומיהו רוב אתרוגים במדינתינו יש להם דד ורובן אין להם הפרח ששם עליהם כי נפרכין. זועין באר הגולה: (יא) הגומא עמ"א עיין אות מ" ומעיף ב" מזה. ואם נשאר העץ במיב שלם ובתוך העץ גומא בתוך אתרוג נמי משמע דפסול כראמרן: (יב) על רובו עמ"א לא מצאתיו במור ועיין ב" בשם הר"ן בירושלמי יע"ש וסתימת המור וש"ע משמע ברוב כל האתרוג קאמר ועיין באות שאח"ז וא"ה שם יבואר: (יג) שכולם עמ"א בסקום א" קל ספי ביב רוב כל אתרוג מב! צדדין מנוסר חמיר שם נתששם הנמים מצ"א לצד הב" ברוב היקפו לבד נמי פסיל דאל"כ למה למור כגון שכולם מצ"א מתמא נמי כל שאין פיוור הנימור גרוב כל האתרוג כשר כמו במקום א" דבי רוב כל האתרוג אלא לדיוקא אתא כל שיש לצד הב" בהיקפו לבד פסול. ו"ש בשות י"ב משמע דמכאן לא מוכח די"ל מצ"א רוב הוי וכאן רוב היקפו לחוד קאמר כבאות מ"ד במונן למימר שם בעוה" יע"ש: (יד) יש מכשירים עמ"א בתום סומה מ"ז ב" אי אפשר לצמצם בסכך אע"ג במ"א הוא מפוני האויר דאינו דוחק כ"ב ומהא דינירובין ושאר דוכתי פירשו התו" שלום כ"ל בהו" כמש מיום מומה מ"ז ב" או מובה ו"מא מומד מומה מ"ז ב" או אמשר לצמצם בסכף אע"ג במ"א הוא מפוני האור דאינו דוחק כ"ב ומהא דינירובין ושאר דוכתי פירשו התו" שב"ל מהו" כל מצ"א נומד מיובה ושמא מחצה נמי כשר וכאו למ"ד כל הפסולים כאלו הו ד"ם "ל בהו" בסכך אע"ג במ"א הוא מפני האויר דאינו דוחק כ"כ ומהא דעירובין וישאר דוכתי פירשו התו" שם
דהוי כס"ס שבא עומד מיובה ושמא מחצה נמי כשר וכאן למ"ד כל הפסולים כאלו הן ד"ס "ל בהו".

(מו) ויש עמ"א רוב הנראה לעינים משמע במדידה לחוד לא מהני דק רוב הנראה שהוא יותר

וע"ד לענין שחימה, והקשה אי מחצה פסול איך כתב בס"י בנימור מצד אחד כשר הא הוי מחצה
ומחצה ל"א פסול ולכאורה נימור חמור ממקום א" דמקום א" רובו בעינן עכ"פ לכל הדיעות ונימור
"א במינומו נמי וע"ז הירץ, לפי מש"ל באות י"ג שכולם מצ"א בהיקף לא שנתפשם הנימור כל צ"א
דהוי מחצה פסול יע"ש. ולדינא בא"ר כ"א דהלכה כיש פוסלין במחצה ועמ"ז אות י"ז ולעיל בנימור
ב" במינומו כיש מכשורין ובלבוש סתם לע"ל במינומו לכיעה ב" בס"י ולמ"ש המ"ז אות "ד א"ש דבשאר
ב" בענינות ווע"ל אף בכל האתרונ פועל במינומו לדיעה ב" בס"י ולמ"ש המ"ז אות "ד א"ש דבשאר
מרום ביינות מכנים פנינות בינודת שובה אות מור בינודת פנינות מכנים בינודת פנינות מכנים בינודת פנינות מכנים בינודת מונים בינודת מיום בינודת מונים בינודת מונים בינודת מיום בינודת מונים בינודת מיום בינודת מונים בינודת מונים בינודת מונים בינודת מונים בינודת מיום בינודת מונים בינודת מיום בינודת מונים בינודת מונים בינודת מונים בינודת מיום בינות בינודת מיום בינודת מיו ב אבעבותור בדי אף בכל יהחמות פשל של במימום ליעוד בב"ט הפסים החדש הוה א של במימ מקום בעינן מקום פנוי ביניהם שיהא מנוסר ובחומטו אף בכ"ט הפרש ביניהם פוסל ולבוש אכעבועות ב' משבע עיין א"ר אות מ"ז וא"ב בחומטו בעינן כמין ב" ומעם הפרש ביניהם ובשאו מקום כל שיש מקומות מפסיקין הוי מנומר הא מעם הפרש כחדא חשיב ורובו בעינן ועיין תום "מ ולקמן אות ח"י וי"ם אבאר עוד בעזה"י בזה : (יו) וכל עמ"א דוקא פסולי הדר הוא בשאר מקום ברובו וכדומה וחוממו בכל שהוא דנראה יותר עיון ברא"ש הא פסולי חסר וכדומה אף בהוססו אין להחמיר יותר משאר מקום וכמ"ש בס"ה כדיעה א' בסתם דנסדק בהוממו אין פוסל אא"כ לא נשתייר משהו מעלה וממה אבל לי"א שם נסדק וחסר וכל פסולי אתרוג ואפשר אף נקלף ונשאר נשתייר משהו מעלה וממה אבל לי"א שם נסדק וחסר וכל פחולי אתרוג ואפשר "אף נקלף ונשאר הוון אתרוג פוסל בחוממו להר"ן. והכל להר"ן משום בחוממו לא הוי הדר בכל הפסולים ולפ"ז בשאר הומים חסר בחוממו פסול דלא הדר הוא כבסימן תרמ"ם ס"ד בהג"ה ובע"א י"ו. ולפ"ז להר"ן חסר ניקב וכל הפסולים בחוממו פסול. ומיהו הלכה כדיעה א' בסתם בס"ה ובתרט"ם ס"ד. והקשה המ"א ז"ל על המחבר מ"ט וי"א ה"ה יבש דלי"א אף כל הפסולים כהר"ן כר ומאן "א שמתיים יבש במ"א ז"ל על המחבר מ"ט וי"א ה"ה יבש דלי"א אף כל הפסולים כהר"ן כר ומאן "א שמתיים יבש בב' וג' מקומות כחזוית או כחסר דייניגן ליה ובעי כאיסר לי"א ב' להראב"ד ובתומסו בכ"ש. ות"י לאפוקי מש"ג בריש הס" דסובר יבש חזוית בתלוש כשר דיבש במקצת הוי רק כסיש וכשר וה"ה בחוממו ומש"ה כתב דפוסל וו"ל דסובר כ"ב רן בחוממו כמוש פיסל וצ"ע. ועא"ר ולף מ"ש או אי"ה באות ח"ז וי"ם אבאר: (יח) שינוי מראה עמ"א ועאד כ"ד דוקא שגראה לעין כל הא א בדריך עיון והסתכלות ומרחוק קצת אין נראה אף חוממו אין פוסל ועיין לבוש ה"א מקומות משא"כ אם צריך התתכלות (ועיון) לא הוי כל שהוא כיון דתוממו המעם דשם ארם רואה יותר משאר ה"ה כל פסולים נסדק נקלף חסר כ"ש ומיהו ניקב נקב דק שאין נראה להדיא "ל כשר ערש"י לה ה"ה כל פסולים נסדק נקלף חסר כ"ש ומיהו ניקב נקב דק שאין נראה להדיא "ל כשר ערש"י לה ה"ה כל פסולים נסדק נקלף חסר כ"ש ומיהו ניקב נקב דמן שהו ביואר עוד. והנה שינוי מראה ועמ"א אות ד"ו ואפשר נקב ע"י קוצים ל"ש כ"כ וצ"ע וא"ה שם יבואר עוד. והנה שינוי מראה באתרוג צריך ביאור כי מראיתו חלמון ביצה ושחור ולבן מבואר במ"ז דינו גר"ן כרהומת כר". ומראה אדום ארמימות "ל פסול וכאהינא סומקא "ל קרוב למראה פסול הוא ודינו כתוזית כר". ומראה אדום ארמימות "ל פסול וכאהונא סומקא "ל קרוב למראה במול אוכל מואה מסול הוא כל בול מראה אדום ארמימות "ל פסול ווא נכל למולה הוא בחומסו ולב"ח שם מראה פסול הוא כל בול מואה בחומה ולבן מואה בחומה ולכן לבואה בס"ז וו"ל קרוב למרה בסול הוא כל קרוב למרה בסול הוא בל בחומה ול"ח ביוני מראה בסול הוא בל מהוא האם מראה בחומה ולבות מרוב במולה ולבות מואר בסול הוא בל בחומה ולבות מומה אום מראה בסול הוא הל ברוב במות הוא בחומה ולבות מומה אובל בתוב הוא בל מהוא בל בתוב הוא בתוב הוא בתוב הוא בתוב המומה בתוב המומה בל בתוב הוא בתוב המומה בתוב המומה בתוב המומה בתוב הוא בתוב המומה ב בס"ז "ח ומ"א כ"ג לאו מראה פסול הוא וכל שמקצתו ככרכום כשר אף בהוסטו ולכ"ח שם מראה פסול הוא ודינו כחזוית כר . ומראה אדום ארמיכות "ל פסול וכארינא סומקא "ל קרוב למראה אתרוג הוי וצ'ע בכל זה ועמ"ש עוד באות "ים : (ים) אבעבועות ע"ן מ"א ובא"ר מ"ז הניח בצ"ע. אתרוג הוי וצ'ע בכל זה ועמ"ש עוד באות "ים : (ים) אבעבוע או גרב ע"ן ת"ם נולד סעיפוש הפרי הן במחובר או בתלוש עהה"ד צ"ם משמע כך ובמ"א בריש הסי" בשם ש"ג חזוית העולה בתלוש כשר ומסתימת כל הפוסקים משמע אף שתלוש ועלתה חזוית משמע כן כמו עלתה תמרה בהדס בתלוש ורבותא אשמעיגן . גם חזוית זו "ל המעם משום חסר או דאין ממראה אתרוג עיין ברא"ש משמעה חיזותים בשם ירושלמי ובגמרא נקלף בשם ראב"ד בחזוית אין מפראה אתרוג ואיכ מאי אירי חזוית מראה פסולה לחוד גמי פוסל ויל בריאה מראה פסולה על אבעבוע אין פוסל דרכה כך מהיה אותר מולה מול נרמנא נו בי מול נרמנא בעבוע ע"ן פוסל דרכה בק מאווי והרא מיל נרמנא נוצות דמוב בעבוע דכה פאווי בה מיל נרמנא בעבוע דכה באווי בה מיל נרמנא בעבוע דכה באווי בה מיל נרמנא בעבוע דכה באווי בה אותר מיל בתוצי נובל בכונ דכה באווי בה מיל נרמנא בעבוע דכה באווי בה מיל בתוצי ביום בכול בכון בכיו אותר ביות בל בתוצי ביות בכולה באווי ביותר מיל ביות בכולה ביותר ביות ביותר ביותר ביותר מיל ביותר והכא פוסל ובתנאי גבות מאתרוג ואמנם לפעמים נראת כעין גליד לבן וכמין אבעבוע דקה מאודי באתרוג נראה דאין זה חזוית ולא מראה פסולה ולכאורה אין נ"מ בין חזוית למראה פסולה דרינם א' כבס"ו . וחזוית כעין גרב משמע דלא הוי בכלל חסר דברובו בעינן ובאות כ"א א"ה אבאר עוד : ורע דמיש המחבר בסי"ד פסול שחוזר להכשירו ייל ביים אסור לתקן כמו בתרמ"ו סיב בענבי הדם ון ע דמים המחבר בסיד פסול שהחר לותכשירו יילבים אטו לוומן כמים בחום דם בעובד הוט יעיש: (כ) דנחשבים עמיא דלשעם זה לקולא עתה"ד צים רסעם הזוית שאין מסראה אתרוב ובלאים פלעיק הוי כסראה אתרוג דרכו בכך אפי' גבוה הרבה ולסעם אי ייל הסעם כהסר ובאין גבוה הוא כשר: (כא) ותפח עס'א תפח נרקב ונסרח מחמת תולעים דש"י סוכה ליז א' בלישנא אחרינא ולשון ראשון תפח משמע תפח נפוח סרח נרקב וייל כלישנא בתרא שהמקשה סבור כן ועין. אחרינא ולשון ראשון תפח משמע תפח נפוח סרח נרקב וייל כלישנא בתרא שהמקשה סבור כן ועין. בטור וביי משמע זו ואציל זו וכנמרא מבואר לכאורה דאיני כן ועב״ח ולביש. וכסיב ניקב בתולרה וקרום עליו הא באין קרום פסול עם״ז אות ד׳ וייל בין הגיע הנקב לחדרי הזרע או לאו וצ״ע: (כב) כבוש עמ״א ועמ״ז אות י״ז להב״ח י״ל דשאני לענין איסור עא״ר: (כג) הירוק עמ״א ועמ״ז ח״י (כב) כבוש עמ"א ועמ"ז אות יד להב"ח יל דשאני לענין איסור עא"ר: (כג) הירוק עמ"א ועמ"ז ח"י ובהים" ל"א ב"רו ככרתי כשטבי השדה בעיכן בובהים" ל"א ב"רו ככרתי כשטבי השדה בעיכן דוקא ב"רו ככרתי כשטבי השדה בעיכן דוקא כך הא דיהת מעם מעשבי השדה כשר כך שסתמא גנמר פריו כו": המורכב פסול דלאו אתרוג הוא וסימנים כו" אתרוג קליפה עבה מאוד עמ"ז והחלל שלו עם חדרי הורע פיץ קצר וחלל קטן ומעט לחלוחית בו ומורכב רב לחלוחית וקליפה חיצונה דקה והחלל רחב בפנים ולידע זה בחוץ א"א רק סי" בלימות ועוקץ ושאר הימים יוכל לידע כל הסימנים. ומ"ש הלבוש שנעבדה עבירה הרכבת אילן אסור בח"ל ע"ד רצ"ה. ובאמת צ"ע בכלאי בהמה יש לימוד והרכבת אילן עבירות סותר באכ"לה י"ל מהיקשא דבהמה קידושין ל"ו חולין קמ"ו א" ע"ש ועס" תרמ"ם ס"ג לולב עכורם ותקפ"ו אות ו" עכ"ם במאים לכתחלה לא הא נעבדה עבירה לחוד "ל כשר אף לכתחלה. כס" תרמ"ם אות ב"ד וכ"ח. כס" תרמ"ם.

קצת דיני אתרוג

ומורכב לימול בלא ברכה לוכרון אפטר גרע מפריש ורטון עמ"א תרמ"מ אות כ"ד וכ"ח . לסי" תרמ"מ במ"ז ג': (כר) לא עמ"א משהין בעיגן עיין אות הקדום:

א' מראה אתרוג הוא כחלמון ביצה ושעוה כדומה עתו' ל'א ב' ומשמע שאר מראות הכל <mark>ססולים</mark> ושחור ולבן בסיו הוא ליד ורומה לשחור במקומו שגדל אם דרכו כך כשר ככסיו ומראה פסולת דינו כחוזית. וחוזית בסיוג כתבתי שם אם הוא כמין גרב הוא החוזית. המוזכר בשים תרגום ילפת חוזן עיין תי"ם ואפשר אף שיהיה ממראה אהרוג פסול ובחוממו פוסל לריא כל הפסולים בכיש ודוקא חזון עיין תיים ואפשר אף שיהיה מפראה אתרוג פסול ובחוממי פוסל לייא כל הפפילים בכיש הדוקא שנית עיין תיים ואפשר אף שההיה מפראה אתרוג פסול ובחומם ומי כשר כש"ל עסיא אות חי בשם המביים ז'ל ותקנה לקלוף מקום ההוא כבסיד צ'ע בחוממו דייל נקלף כ"ש פסול שם להרץ בנסדק ה"ה נקלף שם עסיה וא"ר. אותן אתרוגים שיש לפעמים קרום דק ולבן בסקומות מועמים אין ראוי לקרותו חזוית כי אם שינוי מראה ומיהו דיגם שוה ניקב מתחלת ברייתו בקוצים ועור סביב הנקב כבס"ב בהוממו צ'ע, ירוק כעשב השדה להב"ח לאו הדר הוא עמ"א כ"ג ואיכ בהוממו בכ"ש. ואם יש אחר מוב. שושנה אם יוכל להדר שיהא השושנה והפרח שלם מוב ואם בהוממו בכ"ש.

לכ"ע כפר דמוד לוד מפולש היינו מעבר לעבר לא חד בליעה כאמור : (ב) בישנה עט"ז הב"ח נכ"ע כפר דמנד נוד מפולם היינו מעבר נעבר נח חד בניסה כחמור: (ב) משבה עם"ז הב"ח פכל ולא מהני בדיקה ופי' אחרוג הישן משנה שעברה אבל משו"ח מהר"ל דהביא שיעור יבשוח כהראב"ד ליחא ואי הוי מפרש כהב"ח ז"ל א"? ליח אלא היה להביא גמרא דסוכה ל"ם ישו פסול כו' אלא ש"מ דפי' להגמרא ישן שנחטון ושו"ח מהר"ל הוי בלא נחכוון ואמר דמשנה לשנה עכ"פ הגיע לספק יובש דשיעורו ליחה ולריך בדיקה ומהני כיון שרואין שיש ליחה ל"ש לחז"ל כו' קים להו ו ובא"ר ג' כב"ח וכ"מ לשון הר"ב ז"ל דלא מהני בדיקה ועיון אוח י"ו כבוש בדבש שסול ועמ"א כ"ג ובא"ר ג' דהב"ח ש"ל באלי דשלני איסורא מאחרוג ולפ"ז בדקדוק נקע המחבר דוקא הומן לא כבוש במשקה מעל"ע דאין פוסל : (ג) אם עש"ז עב"י וחליא בפי' הסוגיא ל"ו א' אי עולא ב"ח ארישא או אסיפא קאי ובפי' המשבה . ולפ"ז בדעה א' מפולש בלא חסרון מסמר רחב סכול אלו מכול בה"ב הרבה כל הפר ב"ח מבשר כלל פסול ואין מפולם כל ביש נקב כאיסר ובלא חסרון מסמר רחב פסול אבל חסר כ"ש מבהר כלל פסול ואין מפולם כל ביש נקב כאיסר ובלא חסרון מסמר רחב פסול אבל חסר כ"ש מבהר וקליפה אחרוג העבה כדלקמן בט"ז אות ז' פסול בי"ע א' כדלקמן חרמ"ע ס"ה בהג"ה ושם יבואר א"ם. ודיעה שניה הוא לקולא דכל באין חסרון כלל אין פוסל אף מפולש וכל שיש חסרון מפולש חסר כ"ש פסול ואין מפולש כאיסר חסרון הא באין חסרון אף כאיסר אין פוסל וכ"מ בהשנוח הר'א ז'ל פ'ח ה'ד דלעולם בעי חסרון דוקא והר'ב שכתב בשעח הדחק כסברא ב' להכשיר שאין מפולש חסר כ'ש משמע הא מפולש באין חסרון או אין מפולש ואין חסרון ויש כאיסר אף בשעח הדחק פסול ובחלח פליני כ' דיעוח : (ד) אינ"פ עט"ז עד"מ ול"ד לכלח"ס פלע"ק סעיף י"ב ובמ"א אות ך' דהתם מתחלת בכייתו הדר הוא מבא"כ ניקב וחסר הוא כעין טרפות דסופו י"ב ובמ"א אום ך" דהסם מחחלת ברייתו הדר הוא מבא"כ ניקב וחסר הוא כעין טרפוח דסופו לנרקב הכל עתס"ד שם א"כ אין לחלק אף מחחלת ברייתו כל שניקב ואין עור קיים פסול ועב"י משמע ניקב נסדק נקלף מדרבנן אזלינן בספק לקולא ועד מ ואי"ה באות ה" יבואר בזה: משמע ניקב נסדק נקלף מדרבנן אזלינן בספק לקולא ועד מ ואי"ה באות ה" יבואר בזה רסב דספק כל משעם דרגילות הוא בראות הוא בראות הוא בראות הוא בראות לא שרואין שאין קיים הא היכא דרגיל הוא כי לדיכל לברורי לעיין בפנים היטב שרי דרגיל הוא כו" או י"ל מעעם ספק דרגין לקולא עיין אות ד" אבל בהג"ה הזר ביה ומטעם ס"ס מכשיר ליה כאמור (ובפריי לי"ד כל שבר"מ כשר מנטרפין לס"ס באין ה"א) ובהחרון כאיסר מריאה הסרון באולדה ל"ם חסרון הוא באולה ל"ם חסרון הוא במולד הוא במולדה פוסל ומעריף שם ה"ה כאן מפולש אף בחולה ל"ם חסרון הוא מפולש אף בחולה הוא מחכרות ביוא בורה בול ועדר היים פסול ועי"ד היה באו לאום הרב"ץ ובחבה ממנו אות ה"א ב"ה באו לאום דר"ץ ובחבה ממנו מ"ל ב"ה באו לשבר בר"ץ ובחבה ממנו מ"ל ב"ה באו לשבר בר"ץ ובחבה ממנו מ"ל ה"ה באו לאום הב"ל ובחבר סימן מיג אות ב' שם מכשיר הט"ז נקב בחולדה ועור קיים צ"ע ה"ה כאן לכשר כה"ג. ובספק אם הגיע הנקב לחדרי הזרע כשר מעעם ס"ס שמא לא הגיע ואח"ל הגיע שמא הלכה כדיעה ב" בכל חלח מילי ומפולש באין חסרון כשר להראב"ד ומחובר בעור ובשר קיים לאו חסרון הוי וה"ה בתלוש באין חסרון כלל כה"ג וה"ה נופולש ממש מעל"ע במחובר בשעם הדחק י"ל אראב"ד הוא הלובן בפנים הקשה הדבוק לבבר נקב מפולש פריפה אנ"פ שכים שהמאכל בחוכו הנקלף מעצמו ובחרנגולה מונח בפ"ע לא הוי בכלל יע"ש . ושם החבאר זה . ועיין אוח יו"ד בפ"ז מום . ומיש בפייא דחרומה ה"י שמשליכין נקובת ירק וכובר הפי"ז ז'ל דקאי נמי אקליפת אחרוג יע"ש . ועמ"ש אי"ה באות ז' ווי יע"ש : (ז) שבישורת עפ"ז הרי"ף והר"מ ז'ל השמיפו אחרוג יע"ש. ועמ"ש אי"ה באות ז' וו' יע"ש: (ז) שביבורה עס"ז הרי"ף והר"מ ז'ל השמיטו בעיא דרבא ל"ו א' ופסקו לקולא דהוי ספק דרבנן וו"א טור דסובר דהוי ספק הורה ועב"ח דאף דהרא"ש כתב דהוך פסולים עיקרן מד"ם מ"מ במידי דאורייתא הוא ע"ש (היינו נטילת אחרוג ד'א וו"ע) וסיים הב"ח די"ל כל הפוסקים מודים דפסול יע"ש. והנה המחבר כאן הכריע כדיעה א' בסהם דכשר ובס"ג לא הכריע בניקב עד חדרי הזרע כו' והלצוש בינה וכתב גם כאן ו"מ וו"א יע"ש. וו"ל כמ"ב בס' כפוח ממרים דח"ש כרוח מבפנים ולמיפבע הא לא סרוח כשו ודהי לה ומש"ה הכריע לקולא דאדחו ולא סמכינן אבל הר'ב דבתיק קשה קות דפסק בי"ד ל"ו ס"ז ול"ז ס"א רבים מכשירים שם בכרוחים א"כ הפשימות כאן לחומרא והוי יודע דבנימות בפנים וכסרת להכיע מ"ח למתבר וגם הר"ב אפשר יודה לזה ול"ע (: (ח) בסדק עט"ז אע"ג דבס"ג לה הכיע מ"ח דומיא דגברגרת ומינה ברובו לא מיפסל עיין אות שאחר זה:

דבש"ג לח הכרוע מ"מ דומים דגרגרם ומינה בכופו למו מישטל שין שותר שתחור ול לדיעה א' בשינן כוף מ"ל" אף לנוסחת הב"י יש מהמירין בנסדק מל"א כולה מחמירין דלדיעה א' בשינן רוב מב" לדדין דהוא יותר מנסדק כולו מל"א ודלא כהר"ב יע"ש. והנה י"ל אחרוג גרע מגרגרת דה"ה פוששה לואדה הדר חלים משא"ב כאן ע"ד בזה כי" לד ולדעה א" לפי נרסח הב"י נסדק ברובו מב" לדדין בלוכ במר וע"ל כאן שרישה דנסדק מלמטה לגמרי הוי כלא נשתיי בחלא למשה ולמשה ול"ש דהוי כסריפות גרגרת והכלא נשתיי בנסדק חל"א ברובה משני מד"ל ברובו ומתכ" כאן סממא חנן אף ברובא היינו מב" לדדין ובהכרח ליש מחמירין בנסדק מל"א ברובו החלים וחלים וחלים היינו בל אפיר וחלים וחלים בל"ח פסול ול"ד לגרגרת דפושטת לואדה וחלים כאמור והע"ז גרכ כהדק יש בפירש לאורכו ברהבו משני לדדין כו" היינו דמחולקין בהלוקת בהלוקת נהלים והכלים, והכל"ב בלום נותב לומ"ד נקב מפולש הלכות גדולות . והרא"ב באות ו' דבמתני' תנן ניקב נסדק דומיא דניקב ולמ"ד נקב מפולם מעל"ע ה"ה נהדק באורך מעל"ע נסדק באורכו מצד זה והולך הסדק עד עבר הב' ממטה אצל העוקץ עד עבר הב' ג'כ באורך ע"פ כולו ומבום נקב לא פסול דם"ל כדעת הראב"ד בס"ב דמפולם הסרון בעינן ונסדק פסול באין חסרון (וחוממו כ"ש פסול ובעי שיעור מבהו באולי חוץ מהוכם וגם משהו למעה וגרגרת ג'כ הוץ כנפי הריאה יע'ש) ולפ"ז ברחבו היינו מעל"ע מפולש קורא רחבו ואע"ג גרגרת מל"א כולו טריפה אחרוג קיל מיניה בזה . ויש מחמירין הם מפולש קורת רחבו ואע"ג גרגרח מצ"ח כלו טריפה אחרוג קיל מיניה בזה . ויש מחמירין הם הרח"ש בס"ג דניקב עד חדרי הזרע דומית דהכי נכדק מצ"ח עד הדרי הזרע בנסדק כל החורך מצ"ח פסיל ומבוס ניקב לת פסול דס"ל בזה כהרתב"ד בס"ב דנקב בעי חסרון ונסדק לת בעי הסרון ולמ"ד ניקב עד הזרע פסול בלת חסרון אם כן יקשה (לת) נסדק מצ"ח מה"ח מה כ"מ הם הסרון ולמ"ד ניקב עד הזרע פסול בלת חסרון אם כן יקשה (לת) נסדק מצ"ח מנ"ח של בלת"ה פסול מחמת ניקב בהכרח דכל שנסדק רוב עובי הקליפה מצ"ח בחורך כולו אע"פ שלת הגיע להדרי הזרע פסול . ולפ"ז הר"ן כחום" דנסדק כולו בעיגן לת רובו רק הבית דעות אי בעיגן נהדק מפולש מעל"ע מצד העוקן והיינו לרחבו או מצ"ח פהיל נסדק כולו . תבל הב"ז בורם כר"ן שפירש נסדק לאורכו ברובו מבני לדדין ויש פי" מצ"ח היינו י"ל ע"ד הפ"ז מחן דמפרש ניקב מעל ע ה"ה נסדק ומאן ב"ו ש"ה כתב הב"ז תצל הל"ן דחולק תחורן מצ"ח למ"ד כולע לת נסקיי נוסדק ומאן ב"ן בוסל ברובו לדיעה ה" מב" לדדין ויש מחמירין מצ"ח למ"ד כרוב עיקב עד הורע היינו ג"כ ברוב ל"א דמסתמת עלה קתי (וס"ל דלת כב"ח בזה) והמחבר סחם כחום" מצ"ח וכול בעוב הקלוב לחוד והבן וחלה ו"ל מ"ב הב"ח בהוח לובנכת וח"מ קשה תחום דלתוי מדים וחלו בעוב הרון קתי החופת הומון מו"ל וחדב וחלה ול הדבן והב ו"ל מ"ב הב"ח בה"ח לה חלו בדים לחוכו כרחבו מחום הדבון ביה חלוב כרוב לחדך וחבן וחבר ו"ל מ"ב הב"ח לו מדק הל בכתו כדק ש פירש לתוכו כרחבו מה"ל דלתו בסף הדמיון הינו הינו כדק הין פסול עד ביסדק מחרוג אם נסדק חין פסול עד ביסדק ממב בהיקף תחרוג אם נסדק חין פסול עד ביסדק מב"ד בדק מב' לדדין ככף הדמיון היינו כמו רוחב ממש בהיקף החרוג אם נכדק אין פסול עד שישדק כספעת סביב ולא נשאר מהובר כלום דגרגרת ברוחבו ברובו דפשעה כו' ה'ה לאורכו בעינן בפצפת פטיב ולח נפתר לתחופו כלום דגונונות ברוחבו ברובו דפשטה כדי היה לחודכו במיק מב' זדדין יע"ם באוח ז'. וגירסמינו בר"ן יש פירש לאורכו או לרחבו ועא"ר וא"ה במ"א יבואר עוד: (י) בקלף עט"ז שיין אות ז' בזה והנך רואה שיש באחרוג קליפה היאונה כמין גלד דק מאוד ואמנס יש כמוך ודבוק בו ניכר גם כן קשה ועב קלח נראה עמו כקליפת האחרוג אח"כ בכר האחרוג עד חדרי הזרע והוכיה מלשון הר"ן ז"ל דקליפה היאונה קורא לכל בשר האחרוג בר האחרוג עד חדרי הזרע והוכיה מלשון הר"ן ז"ל דקליפה היאונה קורא לכל בשר האחרוג (פרי מגדים ח"ג) בר האחרוג

מדכתב דלא. הוי כאהינא סומקא ואם כשקלף הקליפ' הגם קצת ונשאר עדיין בשר אחרות מאדימין כדכך פירוח הנקלפין ערש"י ל"ה ב' ומיהו הר"ן לא הינה לו דמפל רק קליפה הנפא קצח דמ"מ חסר מיקרי רק נקלף הגלד. וטיין אוח ו' קשה קצח די"ל קניפה הגם קצח מייד במקרל בתרומה ובר"מ פייא. ובמ"א אכלר אי"ה באוח ז' בהא דאהינא סימרא :

(יא) ג'ישל דדו עפ"ז האריך ומסיק דאין פסול כ"א בניפל כל הען שבראבי כרה הא לא"כ כשר והיינו אם ניפל בוכנא הסתוב באחרוג ונבאר ראשו גומא . והמנס מ"ש הפ"ז דבראש לפעמים אין גומא לא הבינותי דודהי אם ינפל הען מחוך האחרוג יבאר גימא כי אין לפרב באחרוג שבוקע בברו דבוה אף בעוקץ החולה באילן אין פסול אם ניפל השקן שם כל בובאר במקום הקחוב באחרוג שוה אף בבבר האחרוג בולם יוחר וציע ועמיא איק ה' וש' יע'ש. ועין באר העולה : (יב) שבר פט"ז לריך ביהא העץ בוה ע"ב הנומא הא כל בים קלח נומא אף ע"פ בנשאר קלה העץ בחוכו פסול וחסר מיקרי פמ"א י"א ואי"ה שם יבואר . ועא"ר אות י" להברו ע"ד מהט העוקן אין להחיר ועשו"ה ביח יעקב יעוין שם : (יג) ויש מחמירין עם"ז ועמ"ל וְלִי"ה שם יבואָר עוד: (יד) בב' או עם"ו אכחי לא ידענא שיעור הריהוק כשנים עד כמה דלוהוי מנומר ולומר כוחב קש בפינן לא מצלחי זה מפורש. ועמ"ל פ"ח ה"ז מלולב הארוך והביא מקיבוה רבים. ועיין בספר כפות המרים. ומלח טלח"ה חזזיח ל"ד בחלוש (כעלחה בו חמרה) ה"ה שמחובר אלא בעינן שיהיו גבוה משאר אחרוג יע"ב ואי"ה במ"א י"ט יביאר

(מו) שב שנוח עפ"ז ובלפום משמע ביהו לפים מפסר החורות ישים וחיה כמית יש יביחה מון שב שנוח עפ"ז ובלפום משמע בהחם כדיעה א' דב' וג' מקומות מ"מ בשוק בהפיחר הוא בנו בהחרוג וביין א"ר הא במישוב אחרוג אף הרבה מקומות י"ל דכשר:

(מי) שהצה עפ"ז דבי"ם א"א ללמלם ובי"א אפשר וא"כ יש בידו למדוד אי הוי מהלה ממכ שהצה שמב בדו למדוד אי הוי מהלה ממכ שה בידו למחמיר ועא"ר אית כ"א ובפשיף ד' החש המחצר בספק בעים לקולם דהוי דרבנן כחבנו שם דמבום דפשים ליה סרוח כשר עיין בספר כפות חמרים הביחותיו לעיל: (יו) בברש עפ"ז ועמ"א אות כ"ב ה"ה מים מעל"ע ועיין בע"ז אות ב' דהב'ח י'ל דבובר אפ"ג באיכור כל כטש אוכר באהרוג דוקא בד"ת ומיהו יודה כדי שיתן על האור וירחית בחריף הוי כבוש ופסול כמיש המית : (ית) אאיב עש"ו הבית פיבל מראה ירוק (גריו) במקלת דהדר בעינן ודינו כחזות יע"ש אבל הט"ז ז"ל סובר דבמסקנא אין הפעם משום הדר ומשיה ר'מ מכביר ור'י פוסל דל'ג פריו . ומשמע דירוק כעשני השדה פי' דל'ג פריו אף ישהה איתו וירוק ופאין כעשבי השדה פי' שיחזיר למראה אהרוג . ואם מקאתו כחלמון ביצה מראה האקרוג אפשר אף מקצתו כעשבי השדה כשר זצ'ע בכל זה)(ויש להדר אחר אחרוג נאה והדר אם אפשר ובמ"א יבואר עוד : (ים) שעדיין עם"ז מלח כיון ז'ע עב"י ומשמע כל שלה יש כבילה אע"פ שישאר כך בוסר מיקרי ולא פירי הא כבילה אף אם ינים בחילן יגדל הרבה כפליים נמצא פדיין פחה בוסר מיקרי מ"מ הוי פירי גם עתה וראיי להגיה לכחורה אע"פ שהופו להיות גדול יוחר במקום כיון ועיין לבוש וצ"ע כעת וא"ה במ"א אות כ"ד יבוחר עוד . נושמק פחום מכבילה פכול עמ"ח הרמ"ם כ"ז וליע דבילה הפעם דלח נגמר פריו שיון לטש והרי נגמר פריו ולומר הדר בעינן גם זה ל"ע והבן ועמ"א כאן וחרמ"ם כפ"ז ומ"א אי"ה יבוחר עוד

תרכום (ח) בלא עטץ ערץ בקרבן יחוש והקדים דע"י הקדש המלוה נעשה הקנין יחוש ושינוי רשוח הוי מה"ב ודכווחיה בלולב לכחורה ע"י חגד ובי"ם חע"ג לדידן ה"? אנד ועתום' כוכה ל' א' ד'ה הא וע'ב ולקנייה מעיקרא אכא והצחא הופענא היינו מעי'ט דעדיין לה חל המצוה ועבי' י"א בפ"ז אום ה' ומ"א יו"ד וא"ז כאן יעיש ועמ"א ואי"ה שם יבואר עוד : (ב) ישר ישראל עפ"ז ולא מהני ביסול כחותי ביעורא ופסול כל מבא"כ ע"ז של עכו"ם : (ג) פירוש עפ"ז הקפה דפריך בדף ליא ב' לרבא ובדף לי מפמע רבא מוקי גזול בי"ט א' לבד איכ אשירה דעבו"ס למי בי"ט א' ספול דלאו דיליה הוא כו'. ואגב אזכיר מ'ש בכפות מתרים ל'א ב' אפירש'י ז'ל לולב עכו'ם הקרובות אין לה ביטול כמ'ם הר'מ ז'ל פ'ת הלכה כ' מהל' עכו'ם וי'ד קליט רק בעכו'ם עלמה יש ביטול יט'ש ועי'ד בט'ז וש'ך אות ל'ד אף דאין כטין פנים ובסי"ג לנ"ח פסול י"ל דכתותי ונ"ה שישור בעי ותקרובית כעין פנים אפשר גמי השיב בנרוח כמו מנורה ועיין סי" קנ"ד סי"א פסק הר"ב כיבן שמשן מוחרים להדיוט יע"ש הלמא לם חביב ליה מקרובום כ"ח בהמה דוקה זבהי מחים כו" . ודע עוד לכם מבלכם הם מלה לולב הפקר והגביה ולא כיון לקטחו א"י כו כ"כ בספר כפות חמרים שם ומוכרת הוא דעכו"ם דוקם מיום ב' ואילך . ושאול דאינו יי'ת אגב דחייב באונסים וה'ה נזול ל'ד לחמ'פ דהיכא דהייב באחריות שלך קריק ביה ומיעופא דלכם נוקי בשאול בלא אחריות או הפקר וכדומה ולמ'ד נורם לפו כממון המ"פ כחיב לא ימצא ה"ש עיין פסחים דף ו" א" ועיין במ"א חקפ"ו אום ה" בשם הב"ח ומ"א דמי להמ"פ וצ"ע דהחם לא ימצא כהיב דכי איתיא הדר בעיניה וכ"ש להכמים דפליני על ר'ש ב'ק ע'א יע'ש ומולן בבאר דברים דמבום אחריות כדיליה כוי . ועבי' מקפ'ו דפליגי על ר'ש ב"ק ע"א יע"ש ומלץ בבהר דברים דמבום החריום כדיניה הוי. ועם" מקפ"ו מ"ד ח"ע חין לה בימול ולבוש בכהן לולב עכו"ם שפמשו בו ע"ש . ומ"ש באחרוג המורכב עמ"א מרמ"ח אות כ"ד ולהט"ז כל ז' בלא ברכה אם אין אחרוג כשר ולהלביש הדש המורכב י"ל כשר דלא נעבדה עבירה כי נראה הדש אילן סרק הוא אע"ג דגדילים בו כמין ענבים עיין הל' ברכות מזה וע"ד רל"ה בש"ך אות ג' ובס"ו בהג"ה סרק בסרק מוחר להרכיב ולהמ"א אסור דלא הדש הוא . ומ"ש חלבו דב"ג י"ל דמור להרכבת אילן ע"ד רל"ו בש"ך ג' דקי"ל אסור דלא הדש הוא ל"ד לבישל עכו"ם בב"ח חולין קע"ו לתכ"ח דמ"מ חושבה היא אבל לא נעבדה עבירה מיקר וא"ב הסרוג כנדהה הוי מחר באין לו חולר החרוג משא"כ הדש מי דומה ממש . ומישו בשו"ם א"ל ז"ל בס" קמ"ה מאחר באין לו חולר החרוג משא"כ הדש מי דומה ממש . ומישו בבו"ח ח"ל ז"ל בס" קמ"ה מחר באין לו חולר מחרוג משא"כ הדש היא ברשיה בכו"ח א"ל לא מה נודעו בהב וגם בית יעקב כ'ע מודים דמורכב הדם פסול יע'ש וא'כ הדכים בארצות אלו אם יודעין מורכבים פסולים ובספק ז'ע ועי"ד לעמן קבוע בזה. ואותן הלוקחים מארים כלא בידיעת בעל הגן י"ל דידע ומחיל וליח בהו משום גזל. עמ"ש אי"ה באוח ה' : (ד) גבות הצעירים עכ"ז : (ד) גבות הנעירים עמ"ו ועמ"א אות י"ד בזה יע"ב : (ה) ב"ד עמ"ז באות ג' דנבתנה לא נמאם כפבתן נפוע ואם קרום בחים יבואר עוד: (ו) ויש עפ"ז עב" בכם הרא"ם ואפבר אף בלא ברכה א" י"ה כלל הלכה כר" לגבי במואל ולפ"ז בגזול בבאר ימים לריך לחזור וליפול ולברך דלא יואה כלל בגיול ולהר'מ ז'ל בבאר ימים יו"ח בגיול רק באין מכרך עליו כסאה חפה אין מברך הלא

מנאן ולדינה ל"י בלקח גזול בשחר הימים אי מבוררון פנין שבין שבין מפון לחיל וספק ברכוח לקולא ובסיא מנאן ולדינה ל"ע בלקח גזול בשחר הימים אי מפרך אפשר אחיכור לברך אחר) (: קיא בשניז ברה"ד ק' בספרים אף מעט הסיר ללמיד דאין קבע משאים לולב ואחרוג דגבול יש ליכול ולנענע שרי יע'ש ומשמע אחרוג נמי וק"ק דאות הרומה לא ימול שפסיד דמבול יש ליכול ולנענע שרי יע'ש ומשמע אחרוג מי וק"ק דאות הרומה לא ימול שפסיד במשמוש היד ער'ת פ"ח מסוכה ולולב ולמ"ד שמכשירה מודה באות מ"ד מפסידה חיל דלכל ז' ימים מפסיד וס'א לא לפ"ז ראובן קנה אתרוג והלך לעיר אתרת אין הציבור <mark>רבאין ליפוג</mark> שלא מדעת דאין גבול ומפסידים האחרוג וגם הלולב ייל שלא מדעת כה"ג גזול הוי . שאלה שנת מדעם דנקן בכור ותפשידים הסחרוב וגם הטוב ייל בנת חדעת כהיג בזור כהי . בחדם מי בגול לולב דהבריה לימול לגחת י"ח אי פכול לעדות תפובה בם מטוחר דהין פכול ושין סמ"ע ח"ה ל"ד ו" ראבי"ה דה"ה הלומד מטפרים דבכר מציה עביד כל דמכיון למצוה לאו ציון מקרי וי"ל אף אם יודע בודחי דגולן הוא כיון דלא הסרי להבריה מידי י"ל לא הוי בכלל לא מקרי וו"ל אף אם יודע בודחי דגולן הוא כיון דלא הסרי ליהן במהכה ע"מ להחזיר ולקיים מצור בי"ם א"ד אסור ליטול בלא מדעם ולא ניחא ליה ליחן במהכה ע"מ להחזיר ולקיים מצור במומל הם "לה אמריכן) (: (ח) עד עפ"ו ועמ"א אות ח"י ולהם"א לא כראה לו זה דודאי כ'ע מודים דלריך ליכול ניקור עכברים דממים ופליני הני ב' ליבני ול'ק דלח מהני הסרם

לא עכים יראה שיתא העץ יוצא קצת מאתרונ כי לייא פסול עמיא אות מ", בלאים פלעיק אדום ברומה וכעין חזוית וגרב וגבוהים בתה"ד צים פקפק בזה וגם אם אין גבוה משאר האתרוג מים בראה פסולה הוי אם לא שנאמר דיש להם מראה משירה וצ"ע. ואגי לא קבלתי בזה ואשרי מי יים שאות דו היים לא שנאפר דיש להם פראה כשירה וציע. ואני לא קבלתי בזה ואשרי סי שיוכל ליקח אתרוג נאיה הדר ונקי פכל , גם להורות הוראה באתרונ כמ'ש היש'ש בחולין הפורים פרובים והיודעים פונעסים ובפרם שאין גדילין בארצותינו וצ'ע פובא בהם , משמע אודם נפי פראה סכולה ואהינא סופקא אין אודם כ'כ וצ'ע רפ"ז ר'ם כאגוו היינו כס"ש בהפ"ב אות ד' שיה רבה ד' גנת אנוו ד' אגודות ערש"י ויצא לוו קפנים ונ"ל כל שאין כאגוו לא מנכר לקיתה ומיושב קושיית בב": תמרים ליה יעיש ואיכ חפר ונצפמק כשיעור היינו אנון ווה דוחק גם פסקי מהראי ניכ מבואר

ככיצה בעינן בנצסמק ועמ'ז וצ'ע והכן: תרמט כ' הסמ'ג עמ'א מעם לא הרבה שלא ייקרו השער עשרת צ'צ כעין זה בדגים: (א) ושיפהו עס'א דלית בשאר ימים כשר בקניא בלא סיוע מצוה ואין מברך עליו ולכתחלה ועיין אות מיז אבל ביום אי דית פסול קמיל דקניא אף ביס מי מצוח ואן מסין כי די דימוח ואך החיב מיז אבל ביום אי דית פסול קמיל דקניא אף ביס אי כשר גלא ברכה ובסי" יא בציצית דית גול צמר ועשאן חומים כשרים, ועחים שנצו ושים שינוי מעשה שאין חוור לברייתו קנה כלא יאוש ובסמיע יינ דשופן להוד ייא דלא קנה דצריך שינוי השם מחמת מעשה, ושינוי רשות עחים יורש לא הוי שינוי רשות ודע גול ערבה במדינתינו שמצויות ולית שוה פרובה ייל דליתא בהשבה ובשאר לא הוי שינוי רשות ודע גול ערבה במדינתינו שמצויות ולית שוה פרובה ייל דליתא בהשבה ובשאר הימים יוצא להמחבר ולאחרים אף ביום ראשון כה"ג עח"ם : (ב) לא עמיא הוליד מזה דיאוש ושינוי מעשה מברך והמחבר ולאחרים אף ביום ראשון כה"ג עח"ם : (ב) לא עמיא הוליד מזה דיאוש ושינוי מעשה מברך והמחבר מיירי בלא יאוש רק שינוי מעשה לחוד כהרוא דסאה חמה מנאץ . ובא"ר ב" משמע דשינוי השם עם יאוש עדיף מיאוש ושינוי מעשה והקשה מדפריך משינוי מעשה וא"י אמאי לא כמ"ש. ושם תירץ דעיקר הקושיא ממ"ש שינוי הרשות בידם דאינכרי בלא שינוי רשות נמי לגיא במעשה או שם ומשני דלאו שינוי מעשה ולא השם היא ומש"ה היצרך רב הונא למיים דלהוי שינוי רשות בירם דאונכרי ויוצאים אונכרי אף ביום א'. וברשיי שם וקרקע דיאוש כדי לא קנה אמר שפיר דליהוי שינוי רשות בירם דאונכרי וא'כ יאוש כדי קנה מ'ט אסיר לברך דמנאץ כסאה חמה משא"כ יאוש עם שינוי רשות מברך כמ'ש המ'א וו'ש רשיי ז'ל וא'נ קנה כה'ב הוי לענץ ברבה אם תהתכות החיד אתם נוולים ואסור לברך משה סיים שינוי רשות בידם והכן זה. ועמיש א"ה באות ג' מזה: (ג) חוץ עמ"א עיין אית א' ובנמרא יל דרב דונא לא סיל כלל מחיב בלולב כלל אף ביים א' רק בקרבן ע'ג המובח ומש"ה צוה דליגווו עכו"ם דליהוי יאוש ורשות וקניא וייית בים א' אבל רש"י פי א'ג יאוש קני מה"ב הוי אלמא לכאורה כובר מה"ב אף לאחר קנין אסיר ותולק אמיש המחבר או לברכה משל קש שאפור לברך כמיש באת בי ואפיה לאחרים שרי כשנוז עברם אלמא כל לאחרים ליכא מהיב איכ ביים ב' ונשאר ימים אין לחלק בין קניא או לא כאמור . אבל במלחמות משמע כל דלא קניא אף לאחרים הוי מהיב . וממיש בנמרא כי היכי דליהוי יאוש אבל במלחמות משמע כל דלא קניא אף לאחרים הוי מהיב . וממיש בנמרא כי היכי דליהוי יאוש בדם ושינוי רשות ניאוש כדי ליק אפ"ח לאחרים לא הוי שינוי רשות ויאוש כדי ליק אפ"ח לאחרים לא הוי מה"ב ש"מ לכאורה כל דלא קניא מה"ב הוי לאחרים ב"ם כ' לדידן ולהר"ם והמחבר מ"ם לכתחלת לא כמ"ש באות מ"ו. וקשה דבנמרא סיים יאוש ושינוי רשות משום י"ם א" דבעינן שלכם. ויראה דה"ם אדרבה מרש"י ונמרא מיכח דלאחרים נמי מה"ב הוי אי לא קניא אף בשאר הימים ממ"ש רש"י א"ג יאוש קניא מה"ב ואי לאחרים לית מה"ב בכל ענין למה סיים בנכרא יאוש ושינוי שים אף אי קנה ביאוש הוי לאחרים כיורש מה"ב אי יאוש קני רק דהוי קנין גדול ביותר יאוש ורשות או יצא מן מה"ב לפי' א'נ כרש"י או עכ"פ לברכה ומינה כ"ש בלא קניא כלל דהוי מה"ב בשאר הימים: אבל מדברי הלבוש למדתי דהמחבר מיירי בקניא לגמרי ביאוש ורשות והגולן לא יברך דמנאץ ואחרים כה"ג ביאוש ורשות מברכין בשאר הימים וברם א' לא דאיניג דשלכם הוא מ'ם לברכה ביום א' אסרו חזל דסניגורו קסינירו דאיך יברך ע"ג לולב הא בתורה צותה שלכם וע"י יאוש ופעשה קניא זהו קסיגורו ואף לאחרים משאיכ בשאר ימים בקניא רשאין אחר לברך עליו ותריא דאינכרי דמברכין כשגזו עכו"ם אף ביים א' הואיל והפרי גדל אחר היאוש דהנה יאוש גדול מברך ברם א' ג'ב (וייל דספק כה"ג לא החמירו חז"ל) ולפיז ייל מיש המיא באות מיו והבן ואית שם יבואר עוד. ולי המחבר דלא נפסל אלא לנולן עצמו משמע בלא קניא דבקניא אין פסול רק שאין מברך עליו כמ"ש דקניא ירח אלא שאין מברך עליו : (ד) שלא עמ'א לכאורת קצין ישראל ועדיין הוא ברשות עכו"ם אסור דאע'ג דהוי יאיש ושינוי רשות מ"מ אתם תהיו הגוולים ואם קצין ישראל

לעצמו שכבר קנאו מעוברים בדמים וקצץ לעצמו היוי מירוח ביד ישראל והוי אתרונ מבל ויבואר א"ה כאות ך" דין אתרונ מבל . ובדפום עצמו ראוי להיות לעצמו בלמד וצ"ע : בעבורת זקנים בקצת דפוסים במעות ציינו אות א' בהמחבר גזל לולבו ביי"ו הא לצורך לולב אחרים שרי לכתחלה ועסי תרס"ד במ"ז אות ו' וה"ה ערבה השמש קוצץ בעצמו לצורך הקהל שרי לכתחלה דהוי יאוש בידו ורשות ביד הקהל ומ'ם השמש איך בתרס"ד יבואר עוד. ומשמע מה שקוצץ לא היי שינוי מעשה וצ"ע לכאורה אם קצצו מאילן שינוי מעשה הוי ואם נאמר דברכה אמור עד שיהא יאוש ושינוי רשות עיין אות ב' איש פפי דכה"ג שינוי מעשה ואח"כ יאוש לא וו"א. ועתוס" ד"ח ולקנייה תקשי מתנ" וכל דפריך יאוש עם שינוי השם ומיהו לולב הגזול פסול משמע לא משום ברכה לחוד. ועיין בכפות המרים האריך מאוד שינוי מעשה ואח"כ יאוש לא וו"א. ועתום" דיה ולקנייה תקשי מהני ויל דפריך יאוש עם שינוי השם ומיהו לולב הגזול פסול משפע לא משום ברכה להוד. זעיין בכפות המרים האריך מאוד ועיש אירה באות ה" רי עוד יעיש: (ה) ומתם עכרם עמ"א עיין בכפות תמרים הקשה מח"מ שכ"ח סריב בהג"ה ספק גזל מוהר לקנות ע"י שינוי בחוור לברייהו ותי למצוה יעיש והנה סוכין שהסורק מצ"א ספק גול ל" מ"ה שרי אפשר אף למד ספק תורה לחומרא מ"ה מ"ל א מוזיקון אינשי ברשיני ומדרבנן אסור ושינוי החוור סררבנן קניא רק מ"ה לא כמ"ש בתום" ד"ה שינוי כו" ומש"ה כמיכין שדי משאיכ למצוה ביום א" יש בו לתא ד"ח. וכ"ש ספק גול ממש דלא מהגי כהג"ו. ובתום" שם בתבו דקציצה הדקל לא חשיב שינוי וכבר הקשינו בזה באות הקדום ולמ"ש התום א"ש: (ו) יקצצו ענו"ם עמ"ז בלבד שאין שלו ב"ם א ישר יל שינוי החוור אם מדרבנן קנה א"כ בשאר הימ"ם יהיה עמ"ז במלבד שאין שלו ב"ם א ישר "ר"ל שלו א וגדו ובנמרא אומר בלא אבדית מידי יש מה"ב מלבד מצמ דרבנן ואף לדירן לולב א"צ אנד א א אגדו ובנמרא אומר בלא אבדית מידי נש"ם אין כשירות לכתחלה בציצית ה"ה מיכה ולולב כן ודיעבד כשר כס"ד נב"ך גם התם מחדש דבר. והקשה המ"א זה למ"ד צריך אגד ולרידן אמאי לא לכתחלה ותירץ ולפ"ז ה"ה נש"ם לכתחלה אין לאדמב מ"ל אל לא לברך אסרנן ספתסא נותן מתנה ע"ם להחזיר עמ"ז ומ"א שם ד"ר כ"ש באם השאילו לתתובל לא לברך אסרנן ספתסא נותן מתנה ע"ם להחזיר ע"ז ומ"א שם ד"ר כ"ש באם השאילו לתהובל לא לברך אסרנן ספתסא נותן מתנה ע"ם להחזיר ע"ז ומ"א שם ד"ר כ"ש באם השאילו לא מתנה ה"ל לא להדנות נהנו ל"ש א"חור הגאה וע"ז לא גדר כלל קמ"ל דמ"מ כי סקנה שמעון לא מתנה או מע"ח וצ"ע ליה געני עמ"ש הרב בתנ"ה המורר הנאה מלולב חבירו ההול לא מתנה און מקור ע"מ באר הצי מתנו לא מתנה ע"ם לאו מדיר העול המורה וא"ז המורה ע"א י"ח בלולב עמור ב"ל מצו האיי שם ובירו עדמו בניה לאו מור המיה לאו מור המיה לא מיו ה"ח במוב ה"א א"ז היום במים ומיו הוור במים במים ומיו ה"א היום במים במים ומ"ח א" י"ח בלולבו בור שים במים ובור בור בור בור מום האילן וכל הפירת שוום במים ומ"ח בא"ל במשר הווים במים ומ"ח א"ל השור האילן וכל הפירת שוום אות ה"ל למורה לא מום למשום הוו של מידים במילה ומ"ח לא שוורים למים במים ומים הוואל במילה ומיה במים האום הוות מום המום במים הווא לא התור לשום במים מום האום למום הוות הוות למום למום למום במים מום במים למו שישנן בשעה שעובדין לכתחלה לא יפול דפאים אע"נ שפותרין להריום ואותן שנדלו אח"כ אע"ג דול הצפורם להרום כבסיפן קפ"ה שם מ"מ כשקוצץ ע"ז של עכו"ם בפולה ופאים לא דהוי שינוי גדול כיון דלא היו האתרוג בשעה שעובדין כן סברת הפ"ז ז"ל ונאדר אות ז"ו ולמ"ש איש: (יב) של ישראל עמ"א ופסול אף בשאר היפים בלולב משא"כ באתרוג ואידה באות ך" יבואר עוד: (יג) "צא עפ"א טיין אות ך" כל שאסור באכילה נמי וקושבא קאטר ואפ"ה וידו דאי בעי מפכול לה כדסאי מזגו דאי בעי מפקר נכסי סוכה ל"ה ב" ואתרוג פבל אם אמרוגן מיגו דאי בעי מפריש אתרוג אחר עליה טיין בכפית תפרים בדמאי וא"ה יבואר באות ך" בערלה ועיין אות ד": (יד) מותר עמ"א בשם ס"ח עמ"מ יל גנות עובדי עברם שבחוץ מותר ליטול אתרוג אף שמיוחד להם: (סו) מפני עם"א ערש"ל באות ג"ר ובלבוש יש לו פיר אחר לעיל ולענין ברכה יע"ש: (סו) ומתרת עמ"א דבוה יש קפידא ועם"ר ז"ר אות א" פורה דכאן ביום א"א אין מברך ומ" ע"ש ובמ"ו ה" ע"ש ומוב ביום ועם"ר ו"ד אות א" פורה דכאן ביום א"א אין מברך ומ" ע"ש ובמ"ו ה" ע"ש ומוב ביום אם "אמר בפ" שנחק לו לשם מתנה ע"ם להחויר ע"ן אות מ": (יו) ונימל פסמתו עמ"א להר"ב ניםל פסמא למעלה נכי מפעם חמא הוא וא"כ בשעת הדהק היה לתקל כבפ" הרכ"ח ס"ב בסברא אהרונה

הואיל ובא מכח מיאום ומש"ה יבש לא מהני הסרה ולל"ב דמהני הסרה ניקור כ"ש דמהני ביבש החיר זבת מכח מיתום ומם טיכם על כני תרי . ובמ"א ה"ו ובא"ר י"ו מקולין יע"ש ועיין להסיר ה"כ לכאורה הר"ב ז"ל זיכה שערא לבי חרי . ובמ"א ה"ו ובא"ר י"ו מקולין יע"ש ועיין בכפות המרום מ"ש משמן שנמצא בו עכבר דמאים להדלקת מצוה מ"ש מכאן יע"ש בזה . ועמ"ש זכתב וחזזית כו' סות דלת כהמחבר וסובר הדר פסול כל ז' וחסר הות דכשר הוזית רבותת האמר דלית כמיש הראיש ז"ל במשנה עלתה. הזזית דירושלמי מכשיר הזזית בשאר הימים סובר חזזית מטעם חסר הוא (גרב) אי פליג אתלמודא דידן והדר כשר בשאר הימים ומש"ה כתב סכ"ב באף חזוים פסול בפאר הימים וי"א הוי לכתוב ומסיק בחזזים יש לסמוך להקל בהזזים הכליב שלף חזוית פסול בשתר הימים זי ת הוי לפטוב ומשים כמות של שלי חולק כו' דוקא דהוי כס"ם שמא הדר כשר בשאר ימים ושמא חזוית מפעם חבר וירושלמי אין חולק כו' דוקא דהוי כס"ם שמא הדר בשר בשאר ואינה בחני מדלה עוד בזם : (ג) שובר ייע יוסח דהור כם ש שמו הדר כעור בתוני יומים ועמוד מווים מושפט וושב יו ויו שבי יום ממשמע אף לברך עליו בשאר הימים בחזוים ואי"ה בסוף הסי' אבאר עוד בזה : (י) שבי יוע עש"ז הנה באין נמצא אחר מבואר בס"ו אף ביום א' נועלין ואין מברכין ויזל כאן מיירי ביש במצאל ע"י עורח בעני א"ל לערוח. א"ל בפסולי ראשון ביום א' רק הש"ץ נועל שלא חשחכה מורק לולב ולא יחיד עא"ר אות י"ע בשם כ"ג ובבני נועלין כל יחיד בלא ברכה דבקיאין כו' מחרק לולב ולא יחיד עא"ר אות י"ע בשם כ"ג ובבני נועלין כל יחיד בלא ברכה דבקיאין כו' בסול מחמש של שלונתא וכדומה ביום א' לכאורה בשני מברך דעל ש"ם י"ל דמברכין כמ"ש ופסול מחמש של מחמש ביום א' לכאורה בשני מברך דעל ש"ם י"ל דמברכין כמ"ש ופסול מחמש ביי בפתיהה לה"ב וכבסי׳ הכ"ט ויא דמזלול בי"ט ב' אם מברך שיין לבוש : (יא) יברך עס"ז ועמ"א אות כ"ג בבם ד"מ ואי"ה שם יבואר : (יב) ויש עס"ז עבי׳ חרמ"ה אות ז' מה שקשה ובא"ר שם ומ"ם אלא ביבש משמע לולב יבש דהדר מיקרי עדיין שלורתו עליו הא הדם יבש ובמדינתינו שאין מצויין הדסים נוהגין לברך איבשים וכמ"ש הר"ב בהג"ה ומיהו יבש דהדר הלבנת פניו כבסי' מרמ"ו ס'ז י"ל דהני דידן אין בגדר זה ובמקום פמצוין הדסים אם אין ידוע פניו כבסי' מרמ"ו ס'ז י"ל דהני דידן אין בגדר זה ובמקום פמצוין הדסים אם אין ידוע שמורכבים יש ליפול אותם עשו"ת ה"ל קס"א ועמ"ש בט"ז ג': בתב הא"ר אות כ"א בשם הכל בו הסר ויבש וחזוית תפוח ושלון ונטלה פשמחו ושוקצו ונפרצו עלי לולב ונסדק וכיין ועקום הדם דבמורות ואדומות כפרים בבאר ימים. אבל הדם שוטה ולפלפה ואחרוג כושי וגדלו בדפום והדם דבמורות ואדומות כפרים בבאר ימים. אבל הדם שוטה ולפלפה ואחרוג כושי וגדלו בדפום והדם דבחורות ואדומות כשרים בשאר ימים. אבל הדם שוטה ולפלפה ואתרוג כושי וגדלו בדפום כבלים אחרת פסולים לעולם וכן הרוח שאין זה לולב כלל יע"ם. ונראה שזה דעת הר"מ ז"ל והמחבר אבל לדידן הדר פסול כל ז" הימים כפשטא דמלמודא ר"פ לולב הגזול. והשחא דלריכין לככר איזה מום מחמת הדר ואיזה מהמת הסר דכבר בשאר ימים יבש לאו הדר הוא. חזזית יש בו ספק אי הדר או הסר עש"ז אות ע" . פפתחו עמ"א י"ז בל"ע. ואם ניעל הען עד האחרוג ומקומו שלם עמ"א הרמ"א אות ע" י"ל דפול בשאר המים. ועגול כדור פסול בשאר הימים. ועגול כדור פסול בשאר אין פול בשאר הימים. ועגול בדור פסול בשאר הימים. ועגול כדור פסול בשאר הימים. סימים. ענבים מרובים מעליו שחורות ואדומות פסולים לאו הדר הוא . וניקב נסדק והסר בבקר ימים ומשמע תפוח שלוק נמי כשר בבחר ימים ול"ע דחפשר נשתנה מכמות שהיה ולאו במילתיה קאי ולאו אחרוג הוי . וניקב בחוסמו ג"ע בשאר הימים די"ל בחוסמו לאו הדר הוא עס"ה וסי"ב וי"ל דהוי כס"ס ג"ע עסי" חרמ"ח בס"ז ומ"א רמזתיו בנלפמק פחוח מבילה

וער"ן ור"ם דף מ"ו ב' וי"ל הדר כטעם ירוק או מדרבון או באופן אחר:

רורג (א) שיעור עט"ו. סימן מי בעל דברים יג"ש עב"י בשם רבינו יונה לולב שאומורים
עליו דברים ברכה יג"ש (בעל אפשר שאומרים על נטילת לולב יבואר א"ה בהנ"א) ואכתי לא מנאחיו שיעור הדם וערבה ג'ט אם בהדי ענפים קטמים או קלח שלו דוקא ג"ע ומכ"ש שאין עליו מנטרפין לג'ט ומספיקא בעינן קלח שלו ג'ט ולולב יולא טפה יוחר מהם ומעלין שלהם פפח וג'ע כעת)(. מ'ש בשם תולעת יעקב הכי נוהגין . ועיין ח'ר מ'ש הב'י בס'ם מרמ"ה שי"ח אתוריו הוא העלין ושדרה פמו יע"ש ומ"מ העולם כוהגין כתולעת יעקב ז"ל :

<mark>וי'ל ועהה"ר כפות תמרים זה הקב"ה ולדיק יסוד עולם יע'ש ואין לנו ידיעה כזה . אולי יזכני ה'</mark> ולהבין את זאת בעזה"ו : (ג) אפזר ועא"ר וב"ח כ"כ דמוהגין כרוב הפוסקים דאשר מעל לולב בימין דידיה ואתרוג בבמאל דידים כמו חפילין ועיין באות ד' יבואר אי"ה : (ד) ראש עט"ז ובמ"א במפרש דהיפוך יצא אף מי באין אשר ובד"מ בשם הכל בו משמע כל אדם היפוך יצא <mark>ובש"ע מדלא הגיה הר"ב בש"ב כן משמע דוקא אפר וי"ל הטעם הואיל ורבגן תקנו כן לא יי"ח מדרבגן עכ"פ או אפשר אף מ"ה עיין ברבינו יונה ריש ברכות ומוס' ברכות י"א א' וסוכה גבי</mark> מדרבנן עכ"פ חו חבבר חף מ"ה עיין ברבינו יונה ריש ברכוח וחום" ברכוח י"ה ח" וסוכה גבי
ראשו ורובו כו' דעבר מדרבנן מ"ה לא יי"ח די"ל לא חסור כו' משא"כ אפר דיש ספק פלוגתא
איך שיעשה י"ה דספק דרבנן לקוא כי כן התנו עיין בשוכש הא' במגילת אסתר ולכאורה אשר
והיפוף ישול בשתי ידיו ויאא ממ"ג. ועיין אות י"ד אם נשלן בידו אחת ד' מינים יאא דיעבד
היינו שאין לחזור ולברך אף אם סח ומ"מ אין הפסד אם ישלם אחר כך כדינם ג' בימון שאה לאח
היינו שאין לחזור ולברך אף אם סח ומ"מ אין הפסד אם ישלם אחר כך בדינם ג' בימון שאה לאח
בשתאל: (ה) קודם עש"ז חום' סוכה ל"ע ה' ד"ה שובר ובלפוש נקים דרך ג' שיכון של לאח
בשתאל ב"ל מודים דלא י"ח תי"ז משכח. והמ"א אות י"ד דפונותא היא בסימן סמ"ך ס"ד אפשר כמ"ש הב"ח בבם הב"י ס"ש חקפים בשם הרא"ה והנעד לי לפובנתו אול די"א אפי" עומד מ"ד אפשר כמ"ש הב"ח בבם הב"י ס"ש חקפים בשם הרא"ה והרשב"א ז'ל די"א אפי" עומד ולווח בא"י בה בע"כ ילא בה יע"ש אף דלא קיי"ל כן ועב"י הקפ"ע משמע דקיי"ל דלקיך כוונה לחומרא א"כ לא יברך שנית ובלוח ודאי דלא יי"ח מברך שנית ומלה אכילה שאני דמ"מ נהנה. ובדרבנן עמ"א סמ"ך אוח ג' בדרבנן מלוח א"ל כוונה א"ל ביום ב' לא מהני הך תקנה וי"ל להיפך בדרבנן אף הרשב"א והרא"ה ז'ל מודים דלווח לא י"ה דמ"ה בע"כ גזירת מלך הוא להיפך בדרבנן אף הרשב"א והרא"ה ז"ל מודים דלווח לא י"ה דמ"ה בע"כ גזירת מלך הוא ל ועמ"ש במקום אחר עלה דהאומר לולב שאין נוטל מכין עד שחלא נפבו אי בדרבנן כן ובש"ה כמדומה בכלל מכוח מרדוח כחבנו מזה אין מקומו פה ואי"ה לקמן כה' אלו יבואר מזה קלמ כמדומה בכלל מכוח מרדות כתבנו מזה חין מקומו פה ואי"ה לקמן בה' אלו יבואר מזה קלת עיין סי' הרל'ו : (ו) ואם כרך עס"ז עא"ר אות כ"ד בשם חשובת בית יעקב קמ"ב יע"ם : ועמ"א אות יד ס"ז ואי"ה שם יבואר עוד : (ו) שאין עס"ז עבח"ז ובמ"א ח"י חיי דהקש כל שאין היד מכוסה בכל לגבי יד יע"ש . ולענין מוהגא משמע לכאורה מכאן שמסלק תפילון קודש הפל מכוסף אחר הלל וקריאת ש"ח בוש"ז בחה"מ פסח ג"כ לאלו קודש הלל והינו שלא לשערית המישן כ"ה היח ל"ז בסחה חש"ץ אחר הלל והקחל ישורו בחזרת הב"ץ התפלה הציבור בחזרת הב"ץ התפלה אחר קדובה ובא לא טרחל ואו שנש הש"ץ יסיר קודם הלל והקחל ישורו בחזרת הב"ץ קודש אחר קדובה ובא לאינו לוהי בסימן כ"ה אות הרוצה ובן לא בשי בחוד המו בדונו בחזרת הב"ץ קודש החדיבת ומרחת שם המב"ח להנו בחוד בדונו בחוד בהו ברונו בחוד המורה המב"ץ אחר המברונות בחוד ברונות בי"א לחוד בהו ברונות המב"א אחר המברונות המב"א אחר המב"א אחר המברונות המב"א אחר הברונות המב"א אחר המב"א הקדיבים ומבמע שם שהב"ן לא יכלק בפסח בחה"מ לפני העמוד דהוי כחולן לפני כבי ובסוכות במוכרין ההחכוג יכול לילך מלפני העמוד ללד א' ולהלון תפילין קודם הלל יע"ם ולבו ע מנחם סימן כ'ח ע"ב ראוי להסיר חפילין בר'ח כשחניע ליה"ר שנשמור לא בשעה שהוא רונה לה זפלל מוסף יעים: (ה) ומבעבעים עט"ו חום' סוכה ליו ב' ד'ה בהודו וברח"ם שם ובלבום מו ירננו בעלי היער (בחוספת הבי"ח) מלפני ה' כי בח לשפו"ע ביה'כ ונחן סימן בידינו ועקים' שם . ואין מנענעים במלה ה' ורמז ירננו מלפני ה' לא במלח ה' ועמ"א אות ו'ע יעים: (ס) ישרש"ן עש"ז הב"ן מנענע בהודו ויאמר נא אבל ביאמרו גא ביא אהרן ויאמרו ויאיה" לא מנענע והקהל מנענעים בכל פעם בעונים הודו הרי ד'פ בהודו ובאלא הושיעם נא לא מנענע והקהל מנענעים בכל פעם בעונים הודו הרי ד'פ בהודו ובאלא הושיעם נא מנענע

אחרונה באין חסרון כאיסר לוה הביא הנהית מיימוני פיח מהלכות לולב אות מי בראשו חמור מפי לא חסר הוא העץ ואפשר אף מקומו שלם פסול וממעם הדר ועסיי תרייח סיו בהג'ה יש פוסלין שושנה לבד . וכ'מ בתרמ'ה ס'ו בנקסם ראש העלה משמע בראשו משום הדר כוי ועסיו אות מי שלישי דחסר כשר ואיה בסי' תרנ'ב יבואר: (כ) אסור באכילה עם"א ראוי להתבונן בדברי קדשו שמיוסדים על אדני האמת וקי השכל. והוא ל' הר"ם ז'ל פ"ב כ"ח ה"ם (והמחבר הוסיף שאין מינם או חסרי השיעור עמ"ם שם ובכ"ם) ותיבת אית"ו אתרוג מיותר הול"ל או שאסור באכילה וידעינן קאי גם מדפוסל כל ז' אתרוג שאין ראוי לאכילה מלכם הואיל והוא הפיסול בגוף אתרוג (כמיש המ"א לקמן) איכ תקשה קושיות התוסי סוכה ליה א' דיה לפי למה לי משכא בלולב כתותי שיעוריה תיפוק דאסור בהנאה ותריץ התוסי חנימ ליים שני קשה להדים והמחבר דפוסלין אתרוג האסור באכילה (כמו בלוע מאיסיר כדלקמן או מודר איסור אכילה מיניה בשבועה) כל זי ואהא תירץ הביח דסברתס זיל כמ"ש בחה"ר בשבע שימות דכל דהוי שלו אף אסור בהנאה שלו ולכם יע"ש הים ב ואתרוג דראוי לאכילה ודאי כל שאסור באכילה לאו לכם הוי משא"ב לולב בהנאה כל ששלו אף דאמור בהגאה לא מימעם מלכם רהא נמי שלו עכים הוי (והא דמ"ד באתרוג לפי שאין דין ממון לאי הלכה הוא או כמ"ש בחה"ר לפרש שם בוה יע"ש) הלכך שפיר באתרוג כל שאמור באכילה בשבועה או בליעת איסור אע"ם שמותר בהנאה מימעם מלכם ופסול כל ז' הואיל ועיקר באכילה בשבועה או בליעת איסור אעים שמותר בהנאה סיסעם טוכם ושטול כל והאל זכל הפיסול בנופו משאים שאיל ועתוס' רים דיה בעינן ומיש באתרוג ג'כ באשירה כתותי נקים חד מעם עם לולב ויש דליג באפשר ועחה"ר. ולפיז להמחבר המורר הנאה מלולב שלו יייח אף ביום א' דלכם קרינן ביה דלא כמ'ש הר'ב בס'ב והרשב"א ו'ל בתשובה תשמ'ז חור ממ'ש בהה"ר יעיש. ה'כ במורר הנאה מלולב עצמו י'ל לימול בלא ברכה ביום א' (ואם נדר בי"ם ונשאל ברכה דרל צורך וארכה בארשים אורך הנאה מלולב עצמו י'ל לימול בלא ברכה ביום אורכה ביום אורכה ברכה אחשים

בעי מיתשל לא אמריגן . ואתרוג של עכו"ם ביום א' ממ"נ אי לא זכה ביה של אחרים הוא ואי זכה בו כתותי כי ובשאר הימים אם אין לו אתרוג אחר כ"א זה ציע די"ל דמאים מדרבנן (עיין ע"ז מ"ז א") וכל דלית ליה אחר אפשר ל"ג ולשמא יריח ביה מזהר זהיר. ומיהו במודר הנאה אמאי בשאר ימים כשר לכתחלה ולא חיישינן שיריח במונה ביה כי לא בדיל בנדרים כה"ג ע" תום ריש בשאר ימים כשר לכתחלה ולא חיישינן שיריח בשאר ימים כשר לכתחלת ולא חיישיגן שיריח במונה ביה כי לא בדיל בנדרים כהזג עי תום רוש. פסחים ועתה"ר סוכה לזה בהא דגרסי של אשירה מה"ב יע"ש. ומיהו לולב ביים ב' דרבגן מ'אים לבוה ובשופר כהזג אם אין לו אחר "ל דתוקע לכתחילה עס"י הרכים במ"א כ"ב והבן ועס" תקפ"ו בלא אות רו ": אתרון של עלה פסול עמ"א גמרא לזה א' ובטשגה ולהמחבר פסול כל ז' ובלבוש. מ"א אות רו ": אתרון של עלה בשריפה וכתותי עי תום תמורה כל הנשרפין ופון יהושע סוכה משמע רק יום א' והנה "ל ערלה בשריפה וכתותי עי תום תמורה כל הנשרפין ופון יהושע סוכה במתום מוכה ל"ה א' ד"ה לפי, ואתרוג שגבלע איסור "ל איך יצויר אי נפל חם עליו כיק גלד לא ובתום" סוכה ל"ה א' ד"ה לפי, ואתרוג שגבלע איסור "ל איך יצויר אי נפל חם עליו כיק גלד לא ובתוס׳ סוכה ל"ה א' ד"ה לפי . ואתרוג שנבלע איסור יל איך יצויר אי גפל חס עליו כיק גלד לא היי חסר אף ביום א' כבסי תרמ'ח ס'ו נקלף כר ואי ע"י בישול ממש בלא"ה פסול כבסי תרמ"ח מיי חסר אף ביום א' כבסי תרמ"ח מעל"ע עם איסור משא"ב להמ"א "ים אות כ"ב איך הביא זה וי"ל דנ"מ לשאר הימים די"ל כבוש שרי בשאר הימים ובלוע איסור להמחבר פסול כל ז' וי"ל בע"א. ומ"ש דתוס׳ ורש"י וכל בו ממשירין ערלה בשאר הימים בסוכה ל"ה א' ד"ה לפי דהאיסור אכילה באתרוג שרי הימים דלא כהר"מ והמחבר, ומ"מ ערלה י"ל בשריפה כתותי. ומבל ע" בר"ן באתרוג שרי מיים דלא כהר"מ והמחבר, ומ"מ ערלה י"ל בשריפה כתותי. ומבל ע" בר"ן בשם הרמבין ז'ל ובכפות תמרים יע"ש "ל לדבר מצוה שאין לו אחר אפשר התירו להפריש ב"ם במ"ד מאכילן עניים ואכסניא ע" תוס׳ ל"ה ב' פלוגתא ומיגו דאי בע" מפריש י"ח ורמאי לב"ה אף למ"ד מאכילן עניים ואכסניא ע" תוס׳ ל"ה ב' פלוגתא בירושלמי . וע"ו של עכו"ם ביום א' מ"גו דאי בעי מבמל לה ווכי בה זה לא אברינן. וע"ן פירוש המשונות כהב עלה ותרומה ממאח בשריפה ואין פירי שאין ראוי לאכילה וע"ב כפית תמרים מזה המשניות כתב ערלה ותרומה ממאח בשריפה ואין פירי שאין ראוי לאכילה וע' בכפית תמרים מזה
וי"ל דכל שאין ראוי לאכילה מימעם מפרי וא'ש דפסול כל ז' דלאו פרי הוי וראיה דבשריפה ודאי
פסולין כל ז' וגמרא דנקים משום היתר אכילה דנ"מ במבל וכדומה או ערלת ח"ל דלמיד דאין
בשריפה עיין בכפות תמרים והבן זה ואין להאריך. ע' בלבוש מ"ש אחיכ בערלה משמע כל ז' פסול:
בא) שאינה מינם ע' מ"א דהכי גמי אף ע"ג דממינם קצת הם מ"מ אינם מינם מיקרי במצוה;
(כב) וחוזית אינו הדר מ"א ד"א משעם חסר ועמ"ז אות מ" בזה: (כג) על עמ"א עיין מ"ז אין ויא
ואפשר דהיינו מדעתו במתנה ואח"ב יטול את זה להלל וגיענוע ואיכ המ"ז ומ"א כהדא היך כנדל:
(כד) כל תפקולים עמ"א ע" אות כ"ח וא"ה שם יבואר וע" מ" תרכ"מ במ"א אות כ"ג ובנמרא גבר
(כד) כל תפקולים עמ"א ע" אות כ"ח וא"ה שם יבואר וע" ברכנו בשעה הדחם ומ"א ב"ג ובנמרא גבר המשניות כתב ערלה ותרומה ממאת בשריפה ואין פירי שאין ראוי לאכילה וע בכפית תמרים מזה (כד) כל הקפולים עם א עי אות כיח האי היישם יבואר דעי שי תוכש בש אי אות כיף, ובנסרא גבי נסרים שיש בהן ארבע שעת הדחק וחהיר שם אי מברכין בדרבגן בשעת הדחק ויכיאן ראיה שאין מברכין דכל הני פסולי רובם מדרבגן כמש"ל ומש"ה השמישו הרי"ף והר"מ ז"ל בעיא דגימוק בשרר בפנים והמחבר בתרמ"ח סעיף ד' פסק כשר כדיעה א' בסתם וצ"ע. ע' באות כ"ה: (כה) ואין מכרכין עמ"א עמ"ש כאות הקדום בוח: (כו) לולב יבש עמ"א ועא"ר אות י"ז זכבר כתבנו לעיל במדינה: שנמצא הרסים לחים ואין לספק בהם שהורכבו מצוה ממובחר ליקח אותם ועשרת חוצ ז"ל סיי קמיא :. טנפג איז היו של האין בשישתייר כשיעור אתרוג אע"ג דגשאר רק מיעומו כשר בשאר תימים .. מ"ש בביצה רסותיה בתרמ"א במ"א כ"ד : (כח) יכול לימול עמ"א ע"אות כ"ד ופריש ורמון מבואר בנמרא דלא יביא ושאינם מינס צפצפה והדם שומה צ'ע דאפשר יותר גרוע שימעו בזה מפי ויכשירג.

בגמרא דלא יביא ושאינם מינס צפצפת והדם שומה צ'ע דאפשר יותר גרוע שימעו בזה מפי ויכשירה.
ואתרוג המורכב עס"ז אות ג' וע' לביש וצ"ע. ואתרוג של איסור שנתערב בהיתר במדינתינו דבר
חשוב הוא ואין פמל כבס" ק" בי"ד אגווי פרך כרי ובמקום שאין חשוב ייל דבמל ועס" תרע"ג בנ"ח
כה"ג. ולבמל לכתחלה ייל דאסיר וליד לעצי סכך בס" תרכ"ו בס"ו ב' ושם פירשתיו:
תרבא מבואר עמ"א יב"ם ב' זיל אגן בקיאין בקב"עא דירחא ולא הוי ספק תורה א"ב אם לולב
ספק תכלה ודאי ב"ם א" ילך למקום לולב ונ"מ ב' כה"ג ילך למקום שודאי מתפללן מוכה
בליל א" דיוחה לולב דעדיין לא ממא זמנו ביום ב' דוחה זה ד"ת ווה דרבנן ביום א"צ"ע יל תובת
בליל א" דיוחה לולב דעדיין לא ממא זמנו ביום ב' דוחה זה ד"ת ווה דרבנן ביום א"צ"ע יל תובת
הגוף עדוף תרפ"ו וצ"ע והבן: (א) בחד עמ"א בתרמ"ה במ"א ו' תרמ"ו אות ח" ובלכוש כאן בשעת
הרחק כשר בחד דלא קמום ובתרמ"ו כשעת הדתק חד וקמים משמע מברכין: (ב) סביב עט"א
אות ד דלא כמום אכל המ"א דעתו ו"ל בשעת הדתק חד וקמים משמע מברכין: (ב) סביב עט"א או חד דלא קמום אבל המיא דעתו ז'ל בשעת הדחק חד וקמום משמע מברכין: (ב) סביב עם"א סוכה ל"ו בי כרכא דלואומר דעוו ז'ל בשעת הדחק חד וקמום משמע מברכין: (ב) סביב עם"א או תו דלא קסים אבל המיא דעתו דל בשעו הווק זהו הקסים משבע מבוכין ז (נ) טביב עם א מכוכה ל"ז ב' כרבא דלנאותו באין מינו אין חיצץ ובמינו אף שלא לנאותו אין חוצץ והדם בלולכ ל"ת דאין זה לנאותו דוקא אבד נ' מינין הוי לנאותו אף לרבנן קסיל: (נ) וכן נוהנין עיין מיא משום דמשמע ב'ים הא בחול בעי לכתחלה קשר נמור ונוחנין אף בחול לתחוב בלבד. נשאלתי ביים אי שלא היה עלין תלושין מלולב אי שרי לתלוש מלולב ולעשות אנד ייל דשרי כל בתלוש לית איסוד עין ביצה ובסי שביא ובשאר דוכתין: (ד) גבוה עם'א ולא היי ב'ת כתינ ומיהו אין לעשות זה כ'א מי שמוחוק בחסידות וצינעא ולא פרחסיא וערבה בשמאל והדס בימין כן נוהגין ואפר יד ימין דידיה הוא שמאל דעלמא יש לעיין ביה ומ'מ יראה דכח"ג בתר ימין ושמאל דעלמא אולינן: (ה) ג'

הש"ץ וקהל מנענעים ב'פודסודו שבסיף ג'כ הקהל וש"ץ מנענעים ב'פ: (י) הגעגוע פס"ז. הנה בר"ן ירושלמי לריך לנענע ג'פ לכל דבר כ' זשרא בש הבין חד והכין הד ח"ד הכין והכין חד. ורי"ן גיאות פירש דירושלמי סבר כנמרא דילן סוכה ל"ח ה' אמר רבא וכן לולב מעלה ומריד מביח ומוליך ור"ז בעי הא דלירובנמי סבר כגמרם דיגן טובה ליה חי ממר רבק וכן נולב מענה ומודו מוריד מביח ומוליך ור"ז בעי הא דלירך ג"פ לכל דבר היינו לכל מקום שמנענעים ברכה והודו ואל ומולי וחידו היך ג"פ הי הולכה והובאה ב' נהשבים ומעלה ומוריד רק הד כיון שהעלה א"א שלא יוריד אה"כ ומש"ה היי שפיר ג"פ ולא ד' (וערש"י ל"ז ב' ד"ה הורם ובחש"ר מזה) או"ד הולכה והובאה ג"כ הד ולפ"ז לריך ב' הולכות עם ב' הובאות ומעלה ומוריד הרי ג"פ ולא אישפטא . ונענוע הוא הולכה והובאה וא"ל כלל פירוף וכסכום עלין . (ערש"י מנחות ס"ב א" כוחות רעות מורת לפון דרום (עהי"ע סוכה) עלום רעים מלמעלה למפה הנך רואה למ"ד למי בהעולם שלו י"ל א"ל כ"א אד הולכה והובאה מי שב" רוחות שלו ד' נמי כמ"ש הר' ז"ל וכספטא מוליך ומבוא לחוד משא"כ רוחות רעות זריך ד' הולכות והובאות כפירש"י ז"ל במנחות ולפיז לי העני י"ל פי' הבע" ר' זעירא בעי הכין הד והכין הד כלותר מוליך ומביא הכוונה לעצור עללים רעים במעלה והורדה אין עושה כלום רק שא"א בלי להוריד כפירש" סוכה וחה"ר בהמעלה סופו להוריד וז'ש רש"י מנחות היורדים מלמעלה למטה עיקר הכוונה רק העלאה ומוליך ומביא כוונה אחרם לעצו' רוחוס רשוח וא'כ לריך ד' הולכוח והובאות לד' רוחוח ובהכרח הפירו' בברייחא חנא ג'פ על כל דבר היינו בכל הולכה ג' נענועין דאליכ כיבא לרוחות וביזכרת הפירו בכלייתו תנת ב שנכני זכר היונו בכל הוכסב לפנופן זוהים הכל החין ה"ך הכין והכין הד כלומר הכוונה הולכה והובאה ומעלה ומוריד אחת היא בבורא א" בכא הכל וא"ל רק הולכה והובאה א" כמ"ש ז"ל מי ששחיהן רוחות שלו ד' נמי וייהה הפירוש ג"כ על כל דבר בכל מקום שמנענשים ברכה והודו לריך ג"פ היינו הולכה והובאה שחים נחשבים והעלאה והורדה א" נחצב שהמעלה מוריד בהכרה כנ"ל ההדיופ לפרש ע"ד הוחות ופלפול הכל ודאי הפירוש שפירבו ז"ל הוא אתת ויציב כ"א לפי שיפתיה ז"ל . והנה הוקשה על זה א"כ אכל ודאי הפירוש שפירבו ז"ל הוא אתת ויציב כ"א לפי שיפתיה ז"ל . והנה הוקשה על זה א"כ קבה לולב כדי לנענע בו הולכה והובאה א"ל שי"כ והרי"ף והר"מ מפרבים הני 'דיך לנענע על כל דבר ודבר כלומר על כל הולכה והובאה והורדה זריך פירוף וכסכום עלון ג"פ ובעי ר"ז אי הכין חד כלומר הולכה והכין הובאה חד נחשב וכן העלאה והורדה חד נחשב ואיז רק כסכום ג'פ בהולכה והובאה כו' ס'ה שש כסכוסי' א"ד הולכה חד והובא' חד ולריך על כל דבר ג' כסכוסים פהם י"ב כבכוסים ולהומרת ולריך י"ב כסכוסים ומריפת עלין וער"מ ז'ל פ"ז הי"מ והמעיין בם יראה דכבכום לבד עובה שם פעמים בהולכה והובאה אבל לעשות חמועות קפנות המפייך בם יורות קבסכום כבו שהם עם כבה כמוכע ומנענע ראש הלולב ג'פ יש'ש אבל ברי'ף בתאר ואורת הולכה והובאה לא בהרי כהב מוליך ומנענע ראש הלולב ג'פ יש'ש אבל ברי'ף ז'ל ואיכא למ'ד מנענע ג'פ בהולכה והובאה היינו הנועות קסנות באורת הולכה והובאה היי ז ל חלכו לחד המפנש ב באמנם האלמה באלכה וכן בהובאה . והירושלמי הכי מהפרש להסכים עם דברי הר"מ ז'ל וכלומר כסכום ג'ם בחולכה וכן בהובאה . והירושלמי הכי מהפרש חני לריך למעבד ג'ם על כל דבר ודבר היינו במוליך ומביא ומעלה ומוריד לריך ג'ם כסכום עלין ובעי ר'ז הכין הד והכין חד או הולכה והובאה לב' נהשבים וכן מעלה ומוריד א'כ לריך י"ב פעמים כסכום וטירוף א"ד הולכה והובאה חד וכן מעלה ומוריד חד ורק שבה כסכוםיי ולהומרא משום הביב מלוה או כמיש הכימ כיון דלאו פורח אעינ דרבנן (דומיא דריפ למאי כימ לוביילים עיין ב" הב"פ וב"ח בם ופ"ז וחבן). ודיעה שלישית דכסכום יהיה בצורם הולכה והובחה קפנות דהיינו תחלה מוליך ותביא הולכה והובא' גדולה ומעלה ומוריד. ג'כ בדרך הולכה והובחה גדולה ואפשר לכל זד מד' רוחות ומעלה ומעה עושה כן וכפרש"י מנחות ב"ב לעצור רוחות רעות ואחר שעשה הולכות והובחית גדולות כאמור יעשה אח"כ לכל זד מחדש ג'ש הולפות והובלה! קפנוס במואר הולכה והובלה ועל כל דבר ודבר מפרשי כמו להריץ גאות ברכה וחדו כו' ובשי ר'ז ג'פ תטעות והולכות קפנות אהולכה א' והבאה אתת וא'ל לכל לד כ'א הולכה רובלה והולכ' אפנה וזה אפשר משא"ב העלאה בלי הורדה א'א (עלה'מ פ'ז) א'ד לכל לד ג'פ יאופטי הולכות והובאות קפנות יע'ש בר'ן היפבבמ'ש לפי זה הכר נפילה מוליך ומביא ואק'כ ג' זוגות קטנית ומדפירשו על כל דבר הלל מהודו ולא פירשו על כל דבר מהולר והובאה גדולה ש"מ דג' זוגום קטנות אחר בעובה הולכה כו' כאמור ויש לפרש על כל דבר מהולכ' והובאה ובעי ר"ז כו' בג' זוגות בחואר הולכה והובאה קשנות וכדבשינן למימר לקמן אי"ה ועמ"מ ולח"מ בס וחבין . והרא"ש ז"ל אחר שסיים לשון הרי"ף ז"ל אלמא נענוע זו הוץ מוליך ומביא כתב הרא"ש ומפרש כך (הרי"ף) בירושלמי על כל דבר לכל רוח (לא פירש כהר"ץ מהולכה והובאה מעלה ומוריד דעל כל דבר מבמע ריבויה והיינו לד' רוחות כמ"ש הרח"ש שם הח"כ) חוץ ממוליך ומבית (הוא לשון הרי"ף) עבה הרא"ש כלומר דל"ח ההר שעשה כל הולכוח כעין דיעה שלישית אלא הפירוש בחוך. הולכה והובאה גדולה תהים ג' קטנות וחוץ כלומר הין די בגדולות ובלא בשיא דר'ז יכולין לפרש ג'פ בין הולכה והובאה גדולה רק כסכום עלין כנראה מהר"מ ז'ל אבל בשיא דר"ז יכונין נפרש ג"פ בין הוכבה זהובהה גדונה רק כסכום ענין כננחה מהר מ"ז" מכנ כשי"ז דר"ז מבמע דבעינן ג"פ בחואר הולכה והובאה קטנה סבי (כי אפשר בלי הובאה קטנה הר"כ מש"ל) א"ד קטנות ג' זוגות בעינן הלכך בעינן ג' זוגות קטנות בין הולכה והובאה גדולה ויהיה סך הכל ל"ז זוגות קטנות היינו דודאי בין הולכה והובאה גדולה די בנ' זוגות קטנות היינו דודאי בין הולכה והובאה גדולה די בנ' זוגות קטנות ל"ז זוגות קטנות כי הרא"ש הובר מוליך ומביא לד' רוחית יע"ש. פטמים ג' זוגות ולבש קיות ל"ז זוגות קטנות כ"ז מבואר דאחד הולכה גדולה ג"פ נעטע והוי א"ש מובא אבל בקיצור פסקי הרא"ש ז"ל כימן כ"ז מבואר דאחד הולכה גדולה ג"פ נעטע קטנה בתואר הולכה והובאה לכן בהובאה גדולה יעשה אח"כ ג' זוגוח ס"ה ב"פ ל"ו ומ"ש הרא"ב ם"ה ל"ו והיינו כמש"ל ולקמן יבואר עוד . וקשה א"כ דלמא רק כסכום עלין ובע" זר"ז אי הולכה והובאה גדולה כחד השוב : וש"ש הטור כו' עט"ז להסכים מ"ש הוא בקיצור פסקי הרא"ש היינו מ"ש הטור בהיצור פסהי הרא"ש אביו ז"ל כי הטור חיברם כידוע וכמש"ל . ומ"ב הב"י דהרח"ש כדיעה שלישיח בר"ן הפרש יש בימהם דלדיעה ג' בר"ן על כל דבר היינו ברכה והודו ולאחר שהוליך והביא והעלה והוריד עושה ג' זוגות קטטת ובעיא דר"ז לחומרא ולהראש י'ל של כל דבר בתוך הולכה והובאה גדולה ישבה ג'י זוגות קטנות ובשיא דר'יו או ג'י זונות קטנות או בשה זוגות קפנות ג' בחר הולכה וג' בהובאה ומ'מ מהכימים שיש עכ'פ זוגות קפנות בחיאה הולכה והובאה קפנה. ומ"ש הרא"ש נמצא לריך ג' הולכוח וג' הובאות היינו קפנות והיינו בהולכה גדולה ג' קפנות ולבהר הובאה הגדולה ג' קפנות בהם ו' זוגות קפנות עם זוגות קפנות ש"ה לל"ו פי' לעיל דאם נהשב כחדא כו' . נמצא לפ"ז בכל לד משש קצות הולכה והיבאה גדולה אהח לבד ובחוך הולכה והובחה ז' זוגות קפנות בחואר הולכה והובאה קטנה ואפשר בלי כסכוס כלל . וכחב הפור היינו מפרשים דברי הרא"ש באופן אחר להרץ כל הדקדוקים וחוא דמ"ב הרח"ם היה נרחה יחפום ידו ממקום ח' היינו די"ל תנח לריך נענוע ג'ם על כל כסכוסים וטריפת עלון בכל דבר בכל לד או בהודו ואנא ורק הולכה וחובאה א' בכל לד אבל בעיא דר"ז מורה בהכרח בלריך ג'ם לכל לד ג' הולכוח ובעי אי הולכה והובאה לכל לד ולחומרא בפינו זר ז' מורט ביזכרוז בנדין ג' ש נכל נו ד' הזכנות זכפי לי הזכני זהיונות עלין אבל הזלפות כ"ה ל'ז ממש היינו לכל לד שש ג' הולפות זג' הובחות ויכסכם בהן בפריפת עלין אבל הזלפות קפנות ליח לן כלל וח"ב נמלא כו' . ובפור ג"כ היינו ניכל לפרש כן בכל לד למזכח כו' ג' הולפות גדולות זג' הובחות עלין ממ"ש לולב כדי לנענע היינו פריפת עלין במ"ל הובאות גדולות והדל מרכב בכסכום וסריפת עלין ממ"ש לולב כדי לנענע היינו פריפת עלין דהולכה והובאה להוד בלי כסכום א'ל ביעור ד' טפחים כמ'ם בהה'ר והר'ן. ומ'ש הטור ינענע יוליר ידו וינענע שם ג'ם בחולכה וג'פ בחובחה הפסק מחמר חוא ינענע שם בחילקה בכסכים כן יעבה ג'פ בהולכה והובהה הגדולות כדרך ינענע כסכים עלון לבד לאג' זוגות הילכה והובהה היינו לעוכסת דל'ג ומביאה אלוו ואף לג'י הספרדים ומביאה ידו אלוו נוכל לייבב קלח דה'פ אי אחרמי ועבה הולכה ה' גדולה ובם עבה ג' הולכות והובאות בעוד ידו נפוי' בם לא עלו רק לנ' הולכות והבאום ונחשב רק הובאות זזה אפשר נרמז בשיא דר"ז והבן אבל בקיצור פסקי הרא"ש שחיבר הטור מפירש אומר דהולכה והובאה אחם גדולה בלבד לכל רוח ושב זוגות קטנות בחואר הולכה והובאה בתוך הולכה הגדולה וג' זוגות קשנות בהובאה גדולה ס"ה ל'ו כי השש זו<mark>גות</mark> קשנות לכל רוח נחשבים רק לשש אחדים לבד כי י"ל. הולכה והובאה קשנה להד נהשב הכיץ והכין חד . ולפ"ז ולמ"ב בקיצור פסקן הרא"ב א"ל כסכים כלל רק הנענוע היא בכל רוה א" והולכה והוכאה גדולה ובתוכה. שש זונות קסנות בתואר הולכה והוכאה אבל רש"ל בסוכה פירש

שיהא האתרוג ג'כ בשמאלית . ומ'ש להפוך השדרה אליו וכן נותנין כפו שראיתי בכפה פקופות : שתליא כברכה ושפע אולוגן בתר ימין דעלמא ו"ל משיה אפר הגי הלתא מציה כאטור ע" אות ו" אלא דבקפינ במיא מ" מבואר ההופיך דהמחבר דפסק כאן בלולב ימין דעלמא בבה"מ בימין דידיה ו"ל בדבר הצריך ברכה דשמא בה"מ שאני עמשל: (") לולב עמ"א בב"י הגייסא כתב הרוקח גידם שאון לו אלא יד נומל לולב ואתרוג בורועו כמו שאין לו בהן נותן על מקומו ודיו ויותר מוב מה שימול לולב ואח"כ אתרוג או אם אין לו אלא שמאל או אמר עכ"ל. וסיבר הב" דתיבת אלא מ" מ"ל גידם אין לו אל א שמאל או אמר עכ"ל. וסיבר הב" דתיבת אלא יאם אין לו אלא שמאל או אמר ימול הלולב בורוע ימין ואתרוג בד שמאל ואמר ג"כ לא ישנה ואם אין לו אלא שמאל או אמר במ"ל הלולב בורוע ימין ואתרוג בשמאל דעלמא שהוא ימין דידיה וכ"כ בש"ע במנ"ר כאפור (וע"ש בב" הג"ח מ"ל מולב בורע ימין האתרוג בורע מול מול מול בורע ימין ואתרוג בורוע שמאל ע"כ הביא הגירמא נידם שאין לו אלא יד אחת מיינות מול בורוע שמאל ע"כ הביא הגירמא נידם שאין לו אלא יד אחת היינו ימין יותר מוב לולב בירוע שמאל לולב בירוע מול בורוע שמאל לולב בירוע מול לולב בירוע שמאל לולב בירוע מול לולב בירוע מולא לולב בירוע ממאל לולב בירוע מולא לוולב בירוע מולא לוולב בירוע מולא לוותרוג בירוע מולא לוולב בירוע מולא לוולב בירוע מולא לוולב בירוע מולא לוולב בירוע מולא לוותרוג בירוע מולא לוולב ביר מיון לאה"כ סשיםא ימול לולב בזרוע ימין ואתרוג בזרוע שמאל ע"כ הביא הגירסא נידם שאין לו אלא יד אחת הייגו ימין ימול אתרוג בזרוע שמאל ולולב ביד ימין ויותר מוב כן ממה שיקח לולב ביד ימין ואח"כ יניח וימול אתרוג בזרוע שמאל ולולב ביד ימין ויותר מוב כן ממה שיקח לולב ביד ימין ואח"כ או אין או רק יד שמאל או אמר ד"ל כמו באון לו רק יד ימין ודאי נומל לולב ביד ימין ואתרוג בורוע שמאל ה"ה ביש יד שמאל או אמר ד"ל כמו באון לו רק יד ימין ודאי נומל לולב ביד ימין ואתרוג כיון שאון לו יד ימין משמאל שהיא עתה ימין דידיה מין לו יד ימין במשאל בהכרח ליה ימין וכן אמר בתר ימין דידיה אוליגן וכפסק הר"ב בהג"ה כיון שאון לו יד ימין ב"א קנה וורוע ימין וכן ממור עמש"ל בוה צ"ע. והנה גמילת זווע היינו א"ב הוי כאיםר וונית חפילון בקנה וורוע ימין כאמור עמש"ל בוה צ"ע. והנה נמילת זווע היינו בין א"ב הוי היימים וונית שפיר בהנ"ן: (יא) קודם ע" מ"א בתפילון קודם החידוק יע"ש בין השחי אי יש קנה יקדם דקודם ועמ"ז אות ה" וצ"ע ממ"ש באות ח" דימול תחלה אתרוג ודוהק באת "ג דלא לולב תחלה בשהאל כו" וצ"ע. ואם שכח יברך עוד דהא צריך לנעגע יש משך ומן הלבתה היוצא ג"כ בנענע "אות ש"ב ומר "ב ואר שובא בואר עלוה לקיחה ויוצא צ"כ בנענע "ו" אות י"ב ואו"ה שם יבואר עוד: (יב) עד ע" ולכתחלה תיקנו עליה לקיחה ויוצא צ"כ בנענע. וכ"ש יקת הלולב בשמאל ונם אתרוג ווכרך כ"א דמצות צריכת כיונה מספק להומרא לא בוראי. וכ"ש יקת הלולב בשמאל ונם אתרוג ווכרך מצוד עובר עשייתן משלם דביד א" שתיהן לא יצא כלל לי"א ונם לולב עיקרו בימין בימר ביבר עוד לבבר עשייתן משלם דביד א" שתיהן לא יצא כלל לי"א ונם לולב עיקרו בימין מ'א דמצות צריכות כיונה מספק להומרא לא בודאי. זמ ש קח המוכב בשבה זכם התברב א או עב"ל והוי טובר לעשייתן משלם דביד א' שתיהן לא יצא כלל לי'א וגם לולב עיקרו בימין .

וה'ה דיכול לימול אתרוג בימין וגם הלולב ויברך ויקה אח'כ אתרוג בשטאל אלא דראיי ליקח הלולב
וה'ה דיכול לימול אתרוג בימין וגם ה' לכן יקח בשמאל וצ'ע : (יג) מעומר עם'א ועסי'ח במ'א
התלה משום כבור ווה א'א ע' אות ח' לכן יקח בשמאל וצ'ע : אר בשעשה ברכו עם'א ועסי' תרמ'צ וריעבד א אף כשעשה ברכו ביוני בעם'א
ובעם'ו שם לישב בסוכה נוהנין מעומר ועסי' תרמ'צ וריעבד אי עסי תרס"ה : (יד) בית יד עס"א עס"ז אות ו' בוה: (מו) הלולב בכלי ע' כ"א שאחזו בוי"ז משמע אחן הלולב עם הכלי קנה חלול דאל"כ אלא כלי רחב ואחז דופני הכלי היל"ל אחז הכלי בלא ו' : (כו) י"א דלא יצא עם"א ומ"ם מדלא הביא י"א דיצא משמע לכאירה דכן הלכה : (יו) להסיר עם"א (מז) "א דלא יצא עמ"א ומ"מ מדלא הביא "א דיצא משמע לכאורה דכן הלכה: (יו) להסיר עמ"א עמ"ש במ"ז בענין הסרת התפילין נהגו העולם לחלוץ בחה"מ סוכות ופסח קודם חלל ומ"מ צ"ע עמ"ש במ"ז בענין הסרת התפילין נהגו העולם לחלוץ במני רבו: (יח) וא"ן ע" מ"א חילק בין זה דבמל ליד בשעת שהש"ל אנד הלולב ועמ"ז אית ז": (ימ) בשעה עמ"א במלת ה" לא ינגעע בהודו ובאגא ויחלק כו" ובהבאה עמ"ז אות י"א דההבאה יקרב אליו יותר ממת שהיה תחלה לפניו: (כ) וההולכה עמ"א ע" בהבאה עמ"ז הא"ב הלולב ומכסכס צריך בודאי כו". ותי" דה"ם שא"צ נענועין מקטום בתואר הולכה והובאה בעין דיעה ג" בה"ן כ"א ג" הולכות והובאות גדולה בינן ובשעת הולכה והובאה בעין דיעה ג" בה"ן כ"א ג" הולכות והובאות גדולה בינן ובשעת הולכה והובאה הולכה והובאה גדולה לכל צד ובהולכה הולק עם ממהבר כי לפי דעת המחבר הנענוע דק פ"א הולכה והובאה גדולה לכל צד ובהולכה הגדולה יעשה ג"ם הולכות והובאות קשנות כו" ומ"מ מאחר שאין טבואר בהמחבר לב"ל נ" בולתת לכן לא כתב ו"א כירוע דרפי. והמעיון בלניש יראה כן שמפכדע דברי רמתכר רק ב"ם הולכות והובאות לדולות לבן ומדינא א"צ למרוף וכסכום רק מנהגא לכסכם הע"ן ג"כ וע"ש הר"ב מורף מסנהגא לכסכם העלין ג"כ ע"ש" הר"ב מורף מסנהגא לכסכם הול ברו והובאה הוא הנענוע בעצמו ולא מיקרי עבריינא ומ"בר. על דברי ח"ל באין מכסכס. ודברי ה"ל בתשובה הב"או באון באור "א"ל באורת י"א ושם פרשתיו ומ"בר. על דברי ח"ל באין מכסכס. ודברי ה"ל בתשובה הב"ו בה"א ומ"ל באור הול באין מכסכס. ודברי ה"ל בתשובה הב"או באור "ב" ועובר על דברי חו"ל באין מכסכם. ודברי רש"ל בתשובה הביאו המ"ז באות י"א ושם פירשתיו בעיה"י. ונוהנין ג' הולכות ונ' היבאית גדולות ומורף העלין בשעת הולכה והובאה. ס"ח ל"ו הולכות ונוהנין ג' הולכות ונ' הבאית גדולות ומורף העלין בשעת הולכה והובאה. ס"ח ל"ו הולכות לשש קצוות שלש הולכות ושלש הובאות וע' לכוש: (כא) דרך ימין עמ"א ימין ה' אשר הונף ואשר הורם סוכה ל"ו ב' וה"ה אשר אולינן בתר ימין דעלמא אבר אפי א" א"מ בברכת אוחו האשר בימין שלו עיין אות ו' ובר"ו מזה מ"ם כאן לולב מגין לכל העולם דריך ימין דעלמא. וראיה ספ"ב דמרות כו' ולא הבינותי דמקיף דרך ימין איך ישאלו דילמא אבל דאץ פותחין פיו וו"ל ג"כ כשרואין. שינוי מדרך רוב העולם שואלים מה זה לא שאומרים אבל אתה עד שהוא משיב וי"ל מדהנן כל הנכנסין דרך ימין היינו ודאי ימין שורה ועת"ם שם ואיך כייל לה עד שהוא משיב וי"ל מדהנן כל הנכנסין דרך ימין היינו ודאי ימין שורה ועת"ם שם ואיך כייל לה והא לפעמים דרך ימין ושכאל דעלמא אולינן כה"ג דבר שהוא להביר כדת החסד על כל ישראל: אונו ש"מ דבתר ימין ושכאל דעלמא אולינן כה"ג דבר שהוא להביר בדת החסד על כל ישראל: מכוש שני עמ"א הנה יש דברים, שאם לא עשאן כתיקון חו"ל אף ידי דבר תורה לא יצא עתום" סוכה ג' בהילני המלכה באם ורובו כו' ותוס' ברכות ה"א א' ע"ש ריש ברכות ברבינו יונה סוכה ג' בהלני המלכה מ"ב א' מדאביה נפק ביה אע"ם שלא נענע ופ"ם קשה דיצא י"ח מ"ה לא מצות אלא מדפריך סוכה מ"ב א' מדאביה נפק ביה אע"ם שלה עלבי שלה אל מצות היצא י"ח מ"ה לא מצות ועובר על דברי חו"ל באין מכסכס . ודברי רש"ל כתשובה הביאו המ"ו באות י"א ושם פירשתיו אלא מדפריך סוכה מ"ב א" מדאגביה נפק ביה אע"פ שלא. נענע ופ"מ קשה היצא י"ח מ"ה לא מצות גענוע דרבנן מדכתב אבודרהם שלא תקנו לברך על נענוע הואיל ויש לקיחה ד"ת אלמא מצות מדרכנן לנענע דוקא ועחה"ר ובפית המרים ותום פסחים ז"ב" בעידנא ומ"ש בר"ם ו"ל פ"ב משנגות בדרכנן לנצנל דוקא ועחהרי ובפית תפרים וחום פסחים ז'ב' בעירנא וכו"ם בר'מ ז'ל פים משננות ה"י סביאו בכפות חיים על"ם שם כדי לצאת בו היינו הפכו או בצדדין גם לאו דרך גדולהן הוא ואין להאריך. ומ"ש הר"ם ז'ל והעביר ד'א ברשות א"י אפאי לא בהוצאה מרה"י לרה"ר סגי ולומר דפסור דסווד בכצוה . ומשפע כל שסרור בכצות דרבנן אין פומר אם לא שנאסר דנגעוע רק שארי מצוה וצ"ע בכל זה. ואי לאו דמסתפונא הייתי אומר דרך רפו דהלמ"ם ד"ם נקראין אע"פ שדינן דין מורה ממש ע' מ"מ פ"א קידושי ככף ער"ן במשנה כלל גדול וי"ל הכי אחנו רבנן בלאו דלא תמור מורה במש על מ"מ פ"א קידושי ככף ער"ן במשנה כלל גדול וי"ל הכי אחנו רבנן בלאו ד"א הלמ"מ שלא להקל על ד"ת בשום צד ול"ת הלמ"ם לולא קבלתינו לא היינו יודעין קמ"ל בעביר ד"א הלמ"מ אפ'ה כל שיצא חייב חבאת לולי כדי לצאת וכיון שלא לצאת לפ"ר כצות א"צ כוונה ואין להאריך:

(כג) בין עמ"א בשם רש"ל ועם"ו אות מ"ו והוא הכרעת עצמי דבשעת ברכה היינו קודם הלל לא ינענע דלא לפסע" ולכרך וראיה מפהר"ס ויחידים גמי יפלו כלא נעגוע וכמשמעות המחבר והר"ב דסתמו משמע דאף יחידים נומלים כי" : (כד) כולם לפניו ע"מ"א בר"מ ז"ל פ"ו ומצוים אצלו ועב"י ובמור לפניו דשמא לא יהיה כולם והמ"א פי" שיהיו כולם לפניו משום הפסק ברכה : (כה) ואם ע" ובמור לפניו דשבא לא יהיה כולם והמ"א מי" שיהיו כולם לפניו משום הפסק ברכה: (כה) ואם ע" להנס"ר (פ"ם הנפרא) פ"ו ח"י אותי ו" עפ"א הר"פ ו"ל כפלן א" א"יצא ונ"ו כתב רב" שמתה שאם שה חזור ומברך והינו דר"ש לשופתיה וא"כ לכאורה הריב ויכה שפרא לבי תרי דבתקצ"ב פסק דסח בין מיושב למעופד אין הזור דחהא מצוה היא והתחול בה ול"ד לחפיליון דב" מצות הן האפאי כאן נ"כ חדא מצוה מנהיו וכברך יותיין דא"ח כתב בשם הראב"ד המאי נאין ס"ש במין ס"ש שאם בראב"ד הואיל ואין בשנין ס"ש שאם בראב"ד הואיל ואין בעין ס"ש שאם בראב"ד הואיל ואין אנוים מדון משה בראב"ד הואיל ואין אנוים יותי לשון קשה דא"כ אתרונ לעולם יברך ב"ע וע"כ לומר ג" מינין אלו דמצוה לאוגדן אף אנדון יומלו א"ל אנדן ונמלו א"א" מברך על כל א"ו לכאורה לפ"ו על אתרונ רפצוה ביד שפאל דוקא אין תיור וסברך אף בסח וסתיפת הר"ב וכן בלבוש דאף אתרונ בסח חזור וסברך לכן כתב ואפשר לשון הנ"ה וימול הלולב תחלה הוא לשון הרא"ש משפע לכתחלה ועיין לבוש והא לכתחלה לולב לשון הנ"ה וימול הלולב תחלה הוא לשון הרא"ש משפע שהרונ בסח חזור ומברך וכן אבר ימול הלולב ארי בול מיניה ישרו רוב עלוו לכן אבר ימול הלול מברד עליו ומברד וביום אורון מברד וביום אור מברד וביום אורו מברד וביום אורו מברד וביום אורו מברד וביום אור מברד וביום אורו מברד וביום אור תחלה הואיל ומברך שליו ומא"ר תי" הואיל ומוכיר בברכה לולב מש"ה אם סח חוזר ומברך וביום א" חוזר ומברך שרחיונו נ"כ יע"ש. ל' כנעשה דרבינו משולם ומ"ש הפ"א ענר חניכה תי" הא"ר הואיל ומזכיר בברכה לולב מש"ח חוזר ומברך אם היה ערבה פסולה ועם"ו אות י"ו ומפק ברכות לקולא וצ"ע בזה. ועם" ק"ב בס"ח הראת לקרות בטקום אחר במ"ו ומ"א אות ד" והבן: (כו) לא עמ"א

דברי הרא"ש זיל כך לולא בעיא דר"ז י'ל נענוע ג'פ לסכוס עלין במקום א' אבל בעי' דר'ז מוכח לתרץ מ'ש שאוגדין שלא במינו לרכנן ולא נראה כמומיף ותום' תירצו שם דאין 'הרך 'גדילתן והמור

לחרץ מ"ש שאוגדין שלא במינו לדכנן ולא נראה כמוסיף ותוס" תירצו שם דאין הרך גדילתן והמור אפשר סובר כל שלא היפך לנמרי לא הוי שלא כדרך גדילתן ע" לעיל הנענוע ונוש"ה תירץ הפור דתתם לנאותו אין נראה משא"כ כשמתכוין למצות לולב ל"ה אלא כל שאין לנאותו נראה כמוסיף: (כח) מלולב וכן הסחבר מתם כאן אף בלא כוונה אף בס" מסק דצריך כוונה אלא דנראה כמוסיף: (כח) מלולב וכן הסחבר מתם כאן אף בלא כוונה אף בס" מסק דצריך כוונה אלא דנראה כמוסיף: (כח) מלולב ובסול וערום" סוכת ל"א ב"ד הואיל י"ש. מ"ש מוקצה לה"ש ובשל"א אות ה" דמיקצה מחסרון כים או מלאכתו לאיסור יש מוקצה לח"ש א"ש כאן וע"ש. ובד"ם, הוא בס" תרנ"ב הביא היושלםי והניח כנסי" תרנ"ח. ועיין ירושלמי ס"ש לולב הנוול דערבה מותר להניף, לחילה בשבת וו"ל לולב אמור דכוני על השולא נמסים וע" בהנאון המפרש שם וצ"ע. נעב"ן אות "נו. ההך מניחו לארין מיושר לארין במור אצר עוד. רמו סוכה ל"ח משנה מי שבא בדרך התורה ולא היה ביון וכחל לולב ליכול (קרשנו ה"א ל"ד כל שסלקו מידו על השולחן נמי להיושלמי אפור, למלסלו, וא"ה לקמן ס", תרנ"ב ניאר הממנה לצא בעי הנוף בקבר והנפש בנ"ע אין לה חלק במצות אבל תורה בלי כונה מ"מ ש שבר עות"ב ושלו ע"ש שלו עות"ב. ישול בהברה בין ערבים כי יראה אולת יד והבן:

"רובב (א) ישלנו עין מ"א היינו בה" שאר הימים ומול בלא ברכה דאין מורח לישול וכה"ג ר"פ וודאי מברכין ובס"ו הארכתי וא"כ גם ביום ראשון ב"ה נומל בלא ברכה האין מורח לישול וכה"ג ר"פ בודאי מברכן ובס"ו הארכתי וא"כ גם ביום ראשון ב"ה נומל בלא ברכה ובשאר הימים אחור בודא אונם עבר ונמלו מע"ה יצא וער"מ ו"ל פ" המשנה ובנולה מע"א בתר ונשלו מע"ה יצא וער"מ ו"ל פ" המשנה ובנולה במצור לקרה ומשום ה"ד הבודל ויראה או בעת הצורך הבדול דעבר אף בלא צורך יצא היעבר ובצור לקרה ומשום ה"ד הביו במות המורך מור מות מ"א הרם במות לות ה"דה לות א התם בלום ע"א"ה שמת במוער ע"א מ"ד במות הצורך הבילין ומ"ח בלות מ"א לות במות לותם ע"א ה"ד שמת במות המות מ"א מות מ"א מות מות מ"א מות מ"א במות המות מ"א במות המות מ"א במות המות מ"א מות מות מ"א מות מ"א במות המות מ"א מות מ"א במות המות מ"א מ"א מות מ"א מות מ"א מות מ"א מ"א במות המ"א מ"א מות מ"א מות מ"א מות מ"א מות מ"א מות מ"א מות מ"א ע' מ'א במור דל"ר לתפילין וסית דאסור לאחון בחפלה דמסריד משא"כ לולב דמצוה לקיחה (משום חביב מצוה לא ממייד ועפרש"י ז'ל כזים מ'א צ': וְדַרְעָ דאיתא התם לנחם ע' א"ר שמת במועד וי'ל קודם ולא גבול נהג אבילות דחברים באצו. והנה בר"מ ז'ל פ"ז הכ"ר השטים קודא בתורה וג'ל מניחו לארץ והשמים ק"ש והנה ק"ש "ל דשריתפילין נ"כ דפסוק אחד יכול לכוין רק תפלה קמ"ל לולב שדי ע' ס' צ"ו ס"א ומימן ס"ג הכתף יע"ש ובפר"ח וקורא בתורה כפירש"י ז"ל גולל שצריך לאחון בעמודים ולבקר חולים לניחום אבלים (חבירים באים אצלו) לחבב המצות ומיהו "ל הדברית א אשטענן אע"ג דמניחו לארץ אין בו מוקצה ב"ם דלא נירושלטי ובירושלטי שם הני"ו נ" ד"ה אתרוג לחביר ועמ"א תרנ"א אות כ"ח וע" בכפות חמרים: (ר) אפור ע"א עתים" סוכה מ"ו ב" ד"ה אתרוג חוקשה להם ריח איך מסכול באתרוג ב"ם ב" ונפיק הא אסור לאכול קודם נש"ל ומא קושה דלמא להפסיק ש"מ לכאורה מעימה אסור. עחה"ר שם דרייק מדתון בא בררך ולא אמר לא נמל שחרית לישול א ו"ל דילמא אגב אורחן אשמענן דאין בידו הא יצויר שיש וכ"ה ב"א "ב למותר מתוך ישול ש"מ לכאורה מעימה אסור ושכח ניכח בירוש" ו"ל וות שרמו ז"ל כדכריבנא " יע"ש . א"ג ש"מה בתרת בשבת אסור לחברת בו כב" תרם"ה אתרוג הוקצה כל ז" אף בשבת אסור להרות בו כבס" תרם"ה אתרוג הוקצה כל ז" אף בשבת מור ב"ם בעבת ה"ה הרדוב "ל ב"א דהרם בשבת אסור להרות בו כבס" תרם"ה אתרוג הוקצה כל ז" אף בשבת ה"ה

יעש. אינ מעימה מותר שים מעימה אסור ומכח כפירשי ז'ל ווה שהם ז'ל כדכהיצה : הגרנג ג'ל עמ"א דהרם בשבת אסור להרוח בו כבסי 'תרס"ה אתרוג הוקצה כל ז' אף כשבת ה'ה הדם ואתרוג מותר להרוח בשבת תרג"ח אות א' דבחול נכון שלא להיוח דלמצוה עביר משא"כ בשבת וחולק על המ"ו שם אות ד' ועמ"ו כאן ומ"ש שם ומ"ש ראיה מסמ"ק הובא בב"י אותם המרוחים בשעת נמילה מנג שסות משמע הא בשאר היום רשאי להריח ומכרך עליו לכאורה שם מוקצה מדעתו אם אנדית לערבה והדם עם לולב ולא יצא בו הזכנה לאן מילתא הוא א'כ אתרוג ב"ם א' אפור וא"ש מ"ש הב"י כאן וחזר וכתבו בתרס"ה בשני גרסאות כדכתיבנא ועדיין צ"ע וא"ה הבתרס"ה ינואר עוד ע" א"ו ובא"ר די"ו יצרך קודם י"ם וינוין על י"ם באתרוג צ"ע דשינה היי הפסק והיסה הינואר עוד ע" א"ו ובא"ר די"ו יצרך קודם י"ם וינון על י"ם באתרוג באתרוג יבואר אי"ה בתרס"ה: במתפקת ל אתרוג והדם במחובר בעציץ מלא עפר ונדל שם אי יי"ח לקיחת הואיל ומחובר הוא ועיין סוכה ל"ו ב' אתרוג במחובר והדם במחובר ופידש"י שם . עסי' תרל"ח במ"א י" תרב"ד (א) מקבלת ע"א. עסי' תרנ"ח במ"ו ומ"א דנשים ושאים לברך על מ"ע שהו"ג קמ"ל הראל וראוי לאנשים וע" הנ"א וב"ח דרשאי לימול כי וערש"י סיכה מ"ב א' קמ"ל הואיל וראוי לאנשים וע" הנ"א וב"ח וכפות תמרים יע"ש. עסי' תרנ"א במ"א כ"ח ירושלבי יע"ש: (ב) לא עמ"א רש"י כוכה מ"ב א' וב"מ הכ"ח ה"א משמע משום מרחא יתירא אין מחליפין ב"ם ואפשר ליתן מים בכד

וכפות תמרים יע"ש. עס' תרג"א במ"א כ"ח ירושלפי יע"ש: (ב) לא עס"א רש"י סוכה מ"ב א" ובכ"ס פ"ז הכ"ה דסורח הוא משמע משום מרחא יתידא אין מחליפין בי"מ ואפשר ליתן מים בכד וליתן לולב לכתחלה שריא שלוק וכמוש ועס" של"ו סי"א ועס"ו כאן. ואהרוג אין נותנין במים דאפי" פתוח מכד"ש מ"מ מתקלקל הוא. מ"ט בהג"ה בחה"מ ערבה חרשה מן האילן הא בי"ם אסור ע"ב" עכו"ם כבס" תרג"ה הוא שאין מוקצה הואיל עכו"ם לבעות ע"ל ש"א. וערבה שתלשה עכו"ם לצומ ואי שרי לישראל לימול בלולב יבי ביאר א"ה בתרג"ה: [הנ"ה במשנה קמן היורע לנענע כו" לכאורה דמותר ליתן לולב ביד בגו קמן להביא לביתי כההוא דאנשי יר שלים ולא ספי ליה מוקצה דבהגיע לחינוך פיירי ואשה אם רצה מברכת כיבינו תם כבס" תרג"ח במ"ו ו" וב"א י"א ומיהו משמע אף ע"ג דאין הגיע לחינוך רצ"ע: שרי וצ"ע:

תרנה כתב רש"ל עמ"א אנן קיי"ל בש"ו ס"ה כירי א' שבות דשבות במקום מצוה שרי וי"ל אף מצוה דרי וי"ל אף מצוה דרבנן י"ם שרי ולפ"ו רש"ל לשימתיה דיש לנו רה"ר והוא ד"ת בשבת ואסור לי"ם ב' דרבנן אבל י"ם א' ד"ת י"ל מצוה דרבים שרי וה"ה שופר כה"ג ומסיק המ"א לרידן דלית לן רהבנן אבל י"ם א' ד"ת י"ל מצוה דרבים שרי וה"ה

שלריך ג'פ הולכה כו' ובעי אי ג' הולכות וג' הוכאות כחד חשיב ולהומרה ולכ"ז א"ל כסכום כלל ולא זוגות קטנות כ"א ג' הולכות והובאות גדולות לכל רוח ע"ז כהב הט"ז שזה א"א בעור וגם ברא"ם א"א כן שהרי הביא לפון הרי"ף ז"ל הניענוע הוץ ממוליך ומביא ולרש"ל הולכה והובאה הוא הפעמוע וזריך ג' הולכות וג' היבאות אלא שיש לפרש כמ"ש למעלה ויבואר עוד אי'ה באות שאח"ז: (יא) טורך עט"ז מיש להר"ן היינו דעה שנייה ר"ף, ור"מ ז'ל וכסכום עלון אחר כך כלומר אחר הולכה שם ג' כסכוסין ואחר הובאה ג' כסכוסין ולרא'ש ועור ג'ש עלכ"ד ג' הולכות וג' הובאות וא'ז כלל כסכוס עלון . ושזה י'ל שהר"ב השש להחמיר כשני הפירושים וגם לולב ד' טפרים לנשנע מורה כסבום כי ובש" דר"ז מורה ג' הולבות והובאות כמ"ש באות יו"ד וקישיא שניים היא דסוחר הר"ב מ"ש דהולכה והובאה היא הנענוע באופן שא"ל כלל לשנועות קסנות היינו שנייה היח דפותר הריב מיש דהוככה והובחה היח הנענוע בחופן שחיל ככל משונועות קשנות היינו כסכוםי איך כתב לעיל טורף הלולב שהם דברים סותרים וכפי הנראה שזו קושיית המיא ג'יכ באות ך' ואייה שם יבואר. ומסיק רש'ל דכך יעשה לרוח מזרח ג' הולכות גדולות שמא זה הפירוש ג'יפ על כ'ד ובעי' דר'ז בזה לחומרא גם יכסכם עלין עכ'ש בחולכה והובאה אחת ג' כסכושין בהולכה והובאה אחת ג'יכשוש שוגות קפנות בהולכה והובאה או יעשה שש זוגות קפנות בהולכה והובאה או יעשה שש זוגות קפנות בהולכה והובאה או יעשה שש זוגות קפנות הבל בהולכה והובאה ביוה של של שום לענוע לא כסכום ולא זוגות קפנות דבר מותר ההבאה בדולה שניה ושל הבדעות הבאותר הביואות הבאות בהודאות הבולות הבולות הביואות הבולות הביואות הבולות הבולות הביואות הבולות הביואות הבולות הביואות הבולות והוכקה גדוכה שניה ושנישית נמזרת ח"ל שום נענוע נח כסבום זנה זוגות קסנות דבר מותר הוא לכל הפירושים כי יוצא לכל הדיעות כאמור. עוד כתב הט"ז ז"ל להחמיר בהובאות גדולות יהיה בשיעור יותר ממה שהיה הלולב בידו בשעה שהחהיל הולכה כי לא נחשב ההובאה בזה מאחר בהוליך צריך ג"כ להביא למקומו אלא מקרב יותר ללבו יהיה נחשב הובאה מעליא. ואפשר זה נרמז בבעיא דר"ז וכמ"ש הטור ולפי' גירסת הספרדים ומביא אליו היינו מקרב יותר ממה שהיה הלולב מחלה לפניו כאמור הארכתי ועדיין לא יצאהי י"ח הביאור ועלה"מ פ"ד ה"י ממה שהיה הלולב מחלה לפניו כאמור הארכתי ועדיין לא יצאהי י"ח הביאור ועלה"מ פ"ד ה"י בביאור המ"מ ובספר כפוח חמרים)(: (יב) יש עט"ז ומבואר הוא . א' דומיא דב' לחם ויראה מדלק אמר רבא מילחת באפי נפשיה לולב מוליך ומביא אלא דומיא דב' כבשים או מדלא אמר מדרם חמר רבח מינחם בתפי נפשים נוגב מוניך ומביה חמה דב' כבשים חו מדרם חמר וכן לולב כמו שליין רש" ז'ל רק עם ב"ח הח"ך משמע כך (וי'ל עוד לעלור רוחות ופללים לריך לפש קלוום ערש"י מנחום ס"ב הביאוחיו באוח יו"ד ה"ה לולב כן עתום" ד"ה כדי בחג ודונין לפש קלוום ערש"י מנחום ס"ב הביאוחיו באוח יו"ד ה"ה לולב כן עתום" ד"ה כדי בחג כדי בחג לוח שלי במי ב"ח מני שד' רוחות שלי ולהראות ג"כ שאנו נולהין עיין ברא"ב ואבודרהם לזה א"ל מירוף וכבכום עליו רש"ב הרא"ש ז"ל מירושלים במשבה לנענע די אמנם לעצור לרין פירוף וכבכום עלין יע"ש ברכה שיקר כדינא ובאוא במשבה לנענע בח"ש במידו או"ב במשבה והיכן היו מנענשן בהודו ואחל לא בהלליחה נא כמ"ש אבודרה"ם דנענע כת המינור מדר או מנות במידות והבילותה לא שה נו"ש ובא"ר. קפיגור מבקשים בהושיעה כא מן המזיקין והודו לה' ומציל אותנו ובהצליתה ל'ש זה יע"ש ובא"ר מש"ה אמר התנא מאחר דלולב ד"ט נענע וצהכרח טירוף וכסכום דהולכה והובאה א"ל ד"ט כמש"ל אם כן היכן מנענעין רק בהודו והושיעה לא הצליחה כב"ה וז"ש רש"י ד"ה כדי לעצור רוחות ואמאי לא נימא כר"י למי שד" רוחות שלו אלא כמ"ש ומש"ה הגן בלשון והיכ"ן לא באיזה רוחות ואמאי לא נימא כר"י למי שד" רוחות שלו אלה כח"ש ומש"ה הגן בלשון והיכ"ן לא באיזה מקום לרמוז היכן כמו אי כ"ן בלשון ארתי הי"ו בבית המקדש שם עיקר הבפע נסכו מים בחג והבן זה). גם כהב הט"ז שאם יהפוך לריך להפוך באלכסון ונופה הלולב בהכרח בשעת הפיסחו לא מלדדין וכבר עבה כן ג' ממ"ג יולא: (יג) מזרח עט"ז באין להביא ראיה מן הטבע ועסי" מלדין ולביטחיה שם דפונה דרך כתיבה העברית מימין לשמאל ע"כ בליל ב' יתהיל בנוסף הקרוב לימין שלו זבהכרח ע"כ לשמאל וכן בכל לילה משא"כ כאן יחרול מזרח מערב לפון . וערי הקרוב לימין שלו זבהכרח ע"כ לשמאל וכן בכל לילה משא"כ כאן יחרול מזרח מערב לפון . וערי הלוים כתוב בחורה ומדוחם מחון לעיר פאח מזרח דרום מערב לפון וכ"ה בלולב ובלבום חילק בניהם : (יד) צריך ע"ז העלה נפלן ד' מינים ביד א' ילא דוקא באגודה אחת א ילא הא בדי א' ילא לית לן בה ותו ראיה (כליל) מדלא הזכירו חקום הי) ועיין אות ד' וי"ל. משמע באגודה אחת כ"ע מודים דלא לאנוד אחרוג עמהם וגם מלוה לתגוד לרבן . עיין בכפות ממרים הקבה מכחום כ"ז א' ברייתא ד' מינים באגודה אחת וי"ל כולן באגודה אחת רובן ג' מינים באנדה מחת הי"ל כולן באגודה אחת רובן ג' מינים בלוד או זה'י ולא ומבני הנהן לר" יהודה לול מנים ממילא אחרוג היבור שלא להפריד אות ד' כו' ולרבנן כ"א לבדו שרי והבן . מ"ש שם מפני דמכשירה אלמא לתרוג היבור שלא להבר "א כר' ולרבנן כ"א לבדו שרי והבן . מ"ש שם מפני דמכשירה אלמא לרוך לקרב יחד וערב"י ל"ה ב' וי"ל כי דרך הוא להכשירם בכך ששוכת מפני דמכשירה שלמא לריך לקרב יחד וערב"י ל"ה ב' וי"ל כי דרך הוא להכשירם בכך ששוכת ג' מינים ממינה החדוג היבור שלח להסריד חוח ד' כו' ולרבכן כ"ח לבדו והבן . מ"ש שם מסגי דמכשירה אלמא אריך לקרב יחד נערב"י ל"ח ב' וו'ל כי דרך הוא להכשירם בכך ששוכת ואין מוכרה שלריך להבדס : (טו) גרטאין עש"ז עמ"א כ"ג וא"ר ל"ג ויראה דהט"ז הביא דברי לש"ל בהש"ץ ינענע כדרכו בהלל בהודוכו' והט"ז הכריע בבשעת ברכה היינו קודם הלל במקום שחלו היה די מינים היה מברך ענ"ל ומנענע עתה בהכר אחד מהמינים שאין מברך אין מעענע דמת בחלה החדים מחוע דעת החדים הלל כדמי מבורע דלא כרש"ל והבעל ינענע כדרכו בלא ברכה ומדלא כתב דינענע עכ"פ בשעת בלי נו אחרוג בשעת הלל הא בולר בככה לא) (נו"ב בלי"ת אם מ"ד בו ל"א או ב"א ומ"ל אם כ"ד הואר בכלה לא לו כ"ה וא"ל הא בשעת הלל הא במיל לא לו מ"ד ביל הלא לא מו"ל אום כ"ה וא"ה בה בילה המ"ץ אות כ"ה וא"ל האם כ"ל הל"ח שם יוואר בככה לא) (נו"ד אם במ"ל בומל בעוד בולה עו"ד אות ב"ל הל"ח שם יוואר בככה לא) (נו"ד של במ"ל ביל הוא ב"ל בומל ה"ל אות כ"ה וא"ל האם כ"ה ולי"ה שם יוואר בככה לא) (נו"ד שם ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל הוא ב"ל בומל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל הוא ב"ל הוא כ"ל הוא ב"ל הוא ב" ברכה כל () (והיש והייה במ"ח יבואר עוד : (מו) ואם עמ"ז עמ"א אות כ"ה ואי"ה שם יבואר זעהה"ר בסוכה דף ל"ד דבתקיעות קיי"ל סח אין הוזר כיון שהההילו במניה ובדף ליח ראב"י ממטי ומייהי ליה וחמר גמרח כו' בשעת ברכה כיון שהתחיל במצוה רשאי להסיח יע"ש משמע אף לכתחלה רשהי ובמ"א יבואר בעזה"י : (יז) דא עט"ז דבשאר היום משום חיבוב מצוה נוטל וכבר בירך תו הוי כשלא בזמנה וכל שאין מכוין ליכא ב"ת שלא בזמנה עמ"א כ"ז . ומ"ש הטור אם יקה יוחר יש ב"ח ולא כחב או פחות בל חגרע כמו שהחהיל דלפעמים כשאין לו ד' מינין טטל ג' מינין לזכר ואה"ג כשיש כולן ונוטל ג' איכא בל חגרע עבי' הרס"ו אות א' ואי"ה בס

ים בים מים מצורך הים ב' שרי שבות דשבות במקום מצוה דרבנן נפי לינ ושרי . פי'ב פיל

לבורך "ם שני צ"ע ומיון מ"ז. ולשלוח לצורך ישראל אתר אי לא פשע חבירו מותר כ"ז. ועדבה שנת לצורך "ם שני צ"ע ומיון מ"ז. ולשלוח לצורך ישראל אתר אי לא פשע חבירו מותר כ"ז. ועדבה שנת לשה ב"ם א' אפור דמוקצה הוא אפו" בשל עבו"ם מחזבר רק מצוה מדעת ל"ש בעבו"ם ע"ז הקב"ו אות כ"ז ואפ" לרוים נעידנא אפ"ז אמיר ב"ם שני ע"ז מי ול"ת וכנין ש"ח עס" תמ"ז מ"א ב"ז ותקפ"ו אות כ"ז. ונחלשה ב"ם א' מותר ב"ם שני ע"ז מי ול"ח ובע"ן ש"ח עס" ממ"ז מ"ז אין דרך חולש בפוי ושבות בסקום מצוה די"ל דשרי אבל ביד הדי דרך הלושה ב"ם עס" של"ו במ"ז אות י"ז אין דרך חולש בפוי ושבות בסקום מצוה די"ל דשרי אבל ביד הי דרך הולש בפוי ושבות בסקום מצוה די"ל דשרי אבל ביד הי דרך הולש בפוי ושבות בסקום מצוה די"ל דשרי הבל ביד ה" וותקשה מתקצ"ה רפפק תורה עדיף מיראי דרכנן יע"ש במ"ז ווא"ר ד"א כ"ג כשם רש"ל וותקשה מתקצ"ה רפפק תורה עדיף מיראי דרכנן יע"ש במוכר ה"ז מקת מצות ווא"ל המע"ה ב"ן כ" ע"ם כ"ג בהנ"ה ד"א נתן ע"ו ע"ש לקידוש משת קונה וב"א מקו אין ניולן להזור וב"ם המוכר כ"ו מ"מ משפע דלוקת ג"כ ול"ב ה"ה אתרונ וכל מצוה שאין מצוי יו"ל כן יע"ש. ו"ל ג"כ זובין שלא בפנוי עב"י שם: (ב) אתרונ וכל מצוה שליש ובפורש"י ומ"ש אלא לע"א דכל מצוה שליש וויש"י ומ"ד וו"ב" בשור מצום מצור מצות ב"ל המ"ל הע"א וותן ה"ה היוו בנדול כביצה שיכור מצוםצם בשיפר ובדומה שינור מצומצם ב"ל לענון וופי והידור ומ"מ משמע דבשאר מצות שוון רש"י ותום "ה"ה בשיפר ובדומה שינור מצומצם ה"ה לשני במור עב"י שה ול לבניו מצוה לבנה בל על הוא נדול יותר בביצה וואה וואה וואה למני לבניו מצוה לבני העל שווא בול יותר בביצה ווע"י ול לבניה אם קניה און הוצה להחלף עם רך לבכור לו וא"כ יהה לוה שני ב"ל מתום לבור לבות הול בותר ב"ש הרא"ש ז"ל בסוכה לתבי ללו שלו ב"ל מותרים ב"ל אבי הול וותר מביצה רק השני מה מותר ב"ל און בוצה להחלף עמור בצוה ב"ל התא"מ ו"ל במ"ל באות לב"ל המ"ל וולה ב"ל שלו בהות לבור להנים לא בותר ב"ל אותר ב"ש ב"ח ב"ל במ"ל בותר ב"ל משי בות ב"ל מותר ב"ל מרוב להתלים הא בב"ק אבר שניה ב"ל בותר ב"ל מהוב להול בותר ב"ל התרום ב"ל מ"ש ב"ל ב"ל הלוב ב"ל מהוב להתלים ב"ל ב"ל ב"ל הלוב ב"ל מ"ש ב"ל מ"ם ה"ל להב"ח ול"ל לה"ב"ל התרום ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ה"ל הקרום ובפוכה כתב אם כבר קנה וחבירו רוצה להחליפו מחייב להחליף מן שיעור מצומצם וכמ"ש בב"ק דהיאיל ורוצה להחליפו הוי כשניהם לפניז בכת אחת וכפי גירסתנו ברא"ש ב"ק כמ"ש הב"י אבל להב"ח ז"ל ני' אחרת בב"ק ודרך אחר יע"ש הימב ועמ"ז כאן וי"ל קצת עם מ"ש כאן. ואמנם המחבר נקים בש"ע אם קנה ל" הרא"ש ז"ל בסיכה להחליפו כו' זפ"י כמ"ש בב"ק כשיעור מצומצם ובלולב נמי יש שינור מצומצם כבסימן תר"ג יע"ש ואי"ה כאות ה" אבאר עוד: (ה) יקח ההדר ע" מ"א מרובים הכחבר בדיעה א" אם קנה להחליפו דהיי כשניהם לפניו כמ"ש באות הקדים ובדיעה שנייה נקים אם מוצא ב"ל פניו משמע לריעה שנייה להחליפו אם קנה א"צ להוסיף כלל דאליכ לעולם ימצא נאה ונאה וביש"ש ב"ק הקשה כקושיית הנכרא דא"כ ליתיב לכולה ביתא. והמ"א תי קושי "דיש"ש די"ל דא"צ להוסיף בחידור אא"כ הדר הכ" מראשון שליש הא פחות משליש אין נראה כ"כ "דיש"ש די"ל דא"צ להוסיף לפ"ו א"צ להוסיף ב"א באושור שליש ממש לא פחות ולא יותר דיש שניו שינו הובה אהרונים כ"א יותר שליש מצומצם כ"א כחבירו משא"כ לריעה א" והל א שביח שימור הוב אחר מצת יותר בליש שישור מצומצם מ"א באושור מצומצם כ"ב בביצה שישיבר מצומצם או באו שוא מותר ב"אה בונה לא לוהון שיעור מצומצם כ"ב בביצה שישים משמע או באו שימת אחר בצת יותר בול לא לוהון שיעור מצומצם כ"ב

ישב אנה הציים לב המו היא ביש מו במו המו ביש לב המו היא ביש היא ביש היא ביש היא ביש הו ביש הוא ביש היא ביש היא

חון ליב מיל די'ח דיח ברי כאן הא חוף י'ב מי'ל דמותר לימר לעכו"ם לכתחלה להביא שבות דבבות במקום מליה ברי ועכו הקפ'ו במ"א אות כ'ד וחקפ'ו אות כ'ז וע'ב היפו יהבול לפלפל הון לד'א בעיר באין מותף חומה יע'ש ועמ"ש אי"ה באות כ' מוח: (3) וע"ל סימן מקפ'י עפ"ז בעות דבבות חוף יב'מ ברי לומר לעבו"ם. ובסימן ב"ז ס"ה הביא מהליקה המחבר מחקפ'י עפ"ז בעות דבבות הוף יב'מ ברי לומר לעבו"ם. ובשיבה עמ"א עמ"ב איים שם יבואר. ומ"ב לולב הוי עשה דרבים צ'ע דשופר נמי עשה דרבים אפ"ה באיסור חורה אשור לימר לעכו"ם ו"ל ועסי" שמ"ו במ"א ב' שופר הוי עשה דרבים לא לולב באין אחד מוציא הפירו . מתוך יב"מ הוי בבות דשבות . ואתרוג מהון לתחום אט"ג לכ"ע מותר באכילה בעינן דא"כ לולב נמי אסור בהנאה מדרבנן כערלה בה"ל ול"ע ואי"ה בחרנ"ח ותרס"ד יבואר שד :

בהנאה מדרבנן כערלה בה"ל וליש ואים בחרנ"ח ותרס"ד יבוחר שיד:

תרגו (א) אם עפ"ז בבא קמא פ" א" דישה א" דעת התוס" והרא"ם וי"א הוא דעת רב"ד.

ומ"ש המוס" ורא"ש כהניו להונמא נקשי דהלכה כבילה ועב"י וב"ח דלכאורה דברי

הרא"ש הוחרון מב"ק דמבמע בליש בביעור הכבר הז"ל בצמנים יוסף בדמים בליש (החום"

הרא"ש הוחרון מב"א הא אם נדול הרבה א"צ להוסף בחידור כלל אף אם בחיהן לבניו כ"ש אם כבר

קנה א" בא"צ להחליפו ובפרק לולב הגזול פירש דאפילו כבר קנה א" מולה להחליפו ולהוסיף

קנה א" אל"צ להחליפו ובפרק לולב הגזול פירש דאפילו כבר קנה א" מולה להחליפו ולהוסיף

וע"ז הי" הפ"ז אדרבה איפסא והמחודר יותר כלל רק אם א" כבילה מלוה להוכיף אם הפני

גדול ממנו להוסיף דמים בלים אבל אם לא מדמן לו בחסלת קנין רק אתרוג א" גדול הרבה ולא

גדול ממנו להוסיף דמים בלים אבל אם לא מדמן לו בחסלת קנין רק אתרוג א" גדול הרבה ולא סיו לפניו בנים וקנה אותו אז כפיזדמן עוד אתרוג יפה מהודר בלים בדמים מהה' מעום להחליפי ולקיים אנוהו במצוח כ"ש אתרוג דכחוב הדר והיה שאר מצוח . ומ"מ לא הפיטוחי דא"כ כ"ש ביזדמנו שנים לפניו וגדולים הרבה ואחד מהודר שליש דמצוה במהודר וי"ל והנה אם

דח"כ כ"ב ביזדמנו שנים נפניו וגדונים הרבה וחקד מהודר שניש דמנוה במהודר ויל והגם מש ה" יש פלונחה דרבותה והלכה דרבר בזה ייל מלוה בהידור עד שליש ללחת כל הדישה:
אם הפסיד רחובן לשמעון התרוג ישה שוה הרבה ה"ל ליתן לו כ"ה החרוג שוולה ביולה ביו מה בשוה גדול יוחר מקטן החר החג מחווב ליתן ה"ר בשם הר"מ מינץ קי"ג וע"ב ועיין מ"ל פי"ז מס" מעס"ף היו הניח בל"ע בנוב ועבו"ח ח"ל ק"ך כתב בפשיטות החטף מרחום החדוב החל לייך מס" מעס"ר מדוב בשום עהם וכ"ש ממוכר החרוגים דבהה כ"ע עודים דמשלם ככי מה ששום בחג יע"ש והנה בפסלו בבוגג י"ל דפער נפשיה בהחרוג קטן אף לשו"ח ה"ל ומסחברה בחוםף ותפם המיזק דיוכל לומר קים לי בודאי ומשלם כפי מה בשוה מוך החג . ואם גזל החרוג שיה הרבה והשיבו לו אחר החג י'ל דמלי פטר נפשיה כהמ'פ דאומרים באיסורי הגאה הרי פלך לפניך כיון דהביב הגוילה עלמה כ'ש כה'ג בהביב החרוג עלמו להחר החג הע"פ בלע"ע ביה ר ולים דייל חמ"ב וכדומה בחימ סס"ג יבדך ז' ליב ולא שבו בו הקנה מבח'כ זה יל דלה גרע מגרמי דחייב והגוזל סחורה מחבירו ביומא דבוקא שנה אלף ולאחר הבוק אין שוה אלא מעם האם נאמר דמחזיר לו כחורחו וציע כעח : (ב) ישלייש מלניו עט"ז הוא פהוח משניש מלבר ולקולא דמידי דרבנן הוא עב"י בי"ד רמ"ט במוחו יכול הכל ובשאלחות כ' הרומה וכי השא הלהא

תרם (א) זכר למקדש עס"ז. כוכה מ"ד משנה ומ"ג א" ערבה אין עושין זכר למקדש כ"א בה"ר יום ז' לבד חבל ההקפה שחנו עושין מנהגח הוא לא היובא מד"ם ע"כ מקיפין אלמימר"א ועומד שם איש ואוחז ס"ת בידו (ובלבוש ומניחים ס"ח על החיבה ל"ד אלא אוחו אוחו יעיש) בכל יום פיא כי הסיח מכפרת עלינו כמזבח עביח כאן ותרסיב ויראה עיד בזמן בחין ביה"מ קיים עוסק בפ' קרבנות כאלו הקריב קרבן . אני והוא בלא אל"ף ועא"ר בי"א בפליף ע"פ הד"ם יע"ב ובשבת אין מוציאין ס"ח וחין מקיפין שאין לולב וברו"ר אף מי שאין לולב יקיפו עב"ח והיינו בערבה . ואי"ה במ"א יבואר עוד : (כ) סדי עש"ז הר"ב כתב בחג אף ע"ם בינהוג ז' ול' אחר החג וגם עתה אין מגודל פרע אין מקיף ויב"ח על אב ואם ובלבוש מבואר היה חיך שלשים על שאר קרובים אין מקיפים וב"ח כחב העעם מפרועי ראש ועל שאר מבוחר היה היך שנשים על שחר קרובים חין מקיפים וב"ח כתב השעם מפרועי רחש ועל שחר קרובים נמי ע' פ"ח מחל' ביאם מקרובים מי"א פרע כנזיר שגלח ביום ל'. וגם י"ל הטעם ההקפה שמחה ואבל אחר בשמחה ע"כ אין לחלק בין על שאר קרובים מוך שלשים או אביו ואמו. אבל לאחר יב"ח במשברת כבר פסק האבילות לגמרי אף קודם יא"ל ומקיף ועי"ד מזה)(. ובא"ר וזועא אבל יהן לולב לאחר להקיף ועמ"א ואי"ה יבואר: (ג) שא"א עש"ז וע' בעור. בשבח אין מואיאן מקיפין (ולמר ויליאל בתום ס"ח) (עיין בטור) רק פוחחין מואיאן מ"ה על הבימה כיון שאין מקיפין וומר הדינות ויוני לידי. הארון בשעה שאומרים הושענות עיין לבוש

תרםא (מ) ואח"ב ברכה כוכה עפ"ו ובחה"ד כי" ל"ה דנהיגן כראבי" דיקנה"ו יוכיח זמן אח"כ ובב"ח ממי מסיק כן דחובת היום היינו סוכה ראוי להקדים אף בליל שני יע"ש ועסי' תרליט בט"ז אוס י"ז ותרמ"א ועא"ר כאן רבלבוש לתרץ מיקנה"ז ע' רא"ש ועמ"א כמן ומי׳ה שם יבומר עוד . עסי׳ מרס׳מ במ׳ז ומי׳ה יבומר שם :

תרסב (א) אינו עם"ז בלבוש כחב דלולב יצא מח"ג אי שעה עשייה כו' ודלא כסברת בני לון בבי (מ) איבן עם דצופום כתב דמוכם לול ב' נמי יצא בומן דעול א' כמ'ם בתרמ'א וומן לול ב' רק זמן דים הוא לא אסוכה משמ"כ שופר ל"ש ביה ברכה בשעח עשייה יעים בלבוש ניל ב' דק זמן די ס הוח לח חסוכה משפים שופר לש ביה ברכה בשנת טפייה יעיש בלבוש וקשה דשופר עשייחו לחו מזמן לזמן קאמי דשופר א' לכמה שנים ה"ה סוכה א' כל ימיו סגי אם סככה יע"ש והפ"ז חירץ דשופר פעמים יום ב' עיקר אם באו עדים מהמלחה ולמעלה בזמן בהמ"ק קיים נוהגין היום קודש ועיקר יום ב' לכן עתה למי זמן ביום שלי משא"כ בלולב עס' מ"ר בס"ז אות ב' . עא"ר וא"ז בשם כ"ג דאם לא נעל זמן עד שביעי דאומר זמן בשביעי . דמברך על דרבנן ג"כ זמן . ומשמע הא לא נעל ביום א' ולא בירך זמן אין מברך כשמועל זמן ועמ"א ואי"ה בס יבואר עוד: בו"ש הטור מנהג טוליטולא תי' הט"ז שאין אומרים הושיענו היום בהגיגה יום שני רק הושיענו בהגיגה יום שני היינו אם היום ואם למהר חפלה על העתיד . גם אין זלזול בכך ש"ל הפירוש הושיענו ביום שני של י'ע שלנו קאמר כו' (פ"ם

היבת שלנו) : היבת שלנו) : תרסד (א) במו עט"ז עי' בטור . ועב"ח שהלבנה מניע יסוד המים יע"ש ומ"ש נוהגין להתיר אגודו של לולב בטור עב"ח מנשנט להסיר טללים רעים ע"כ מתיר אגדו להתיר אגודו של לולב בטור עב"ח מנשנט להסיר טללים רעים ע"כ מתיר אגדו לנענע יפה ולפ"ז י"ל אגד א" נשאר ומצוה לאגדו זה אלי ואנוהו רק מתירין ב' קשרים הנוספים <mark>עסי׳ חרנ׳א</mark> עט׳ז א׳. ועא"ר אות אב'ג. ומ'ש שם שנזרו תענית על שאמרו פסוקי דזמרה והמחו טליס ותפילין בעוד לילה פסוקי דומרה קבה קלח ופ' וידבר בלי יה'ר נמי כקורא בחורה: (ב) **וגוט**לים ערבה עט'ז סוכה מ'ד א' ועב'י וב'ח ולבוב טעם בבחרו בגבולין יום ז' דוקא

והט"ז חירן שבז' גם במקדש היו מקיפין ז' פעמים ביום השביעי כו' ועבי' תר'ם הקפה בכל יום המנהג כך לא מנהג קדמונים שלא עשו זכר למקדש רק נטילת ערבה ביום הז' לבר. ועסי' חפ"ע ספירה בזה"ז ו'א זכר למקדם מדרבנן מבום דבזמן ביהמ"ק קיים הוי מ'ע בח'ל ג'כ משא"כ ערבה ו"ל: ש"ש המחבר וַהִּין מברכין עליה דהוי מנהג נכיאים ואמנהגא לא מברכין וקידוש ליל שני מנהג אבותינו והלל דר"ח מנהגא ומברכין עחה"ר סוכה מ"ד או מנהג מברכין וקידוש ליל שני מנהג חבותינו והלל דר"ח מנהגח ומברכין עתה"ר סוכה מ"ד חו מנהג
שליוו חז"ל מברכין עליהם משה"כ ערבה הנהיגו נכיחים כך והעם הנהיגו מעלמן אחריהם כך
בלא זיווי לכך אין מברכין עליה יע"ש עסי' חכ"ב עא"ר ע': (ג) יש מי שאוסר עע"ז ובה"ר
כשיש לולג מקיפין בשניהם היינו לולג והושעה ואם אין לו לולג בעיר יקיפו בה"ר עם הושעה
אבל בשאר ימי הסוכות אם אין לולג בעיר לא יקיפו כלל כמו בשבת שאין מקיפין עב"ח חר"ם.
וע" בהג"ה סעיף ז' יותר טוב שלא ליטול ערבה כלל הן בנסילת לולג ולא בהקפה ועמ"א ח'
ולה"ה שם ישלה עוד ובע"ז אות ה" ע"ש: (ד) ב"ש"ח מביר שאי חרכ"ו סע"ז והוח להיו הלולג והושלה עד קול מבקר שאי מכיר הלולג ואוחז רק הושעה
דלאתר עע"ז דעתו ז"ל לוהו הלולג והושנת בדער בדאת מבר אם במעוד למעוד לרומה בלולג ועמ"ר אות כ"ח ועמ"א אות ח' ובסיקורים נרשם בשם מהר"ש בתעוה אמונים להניח הלולב מידו וליקח הערבה יע"ש: (ו) שילא עפ"ז עסי" חרמ"ע במ"א אות ו' יע"ש ואות ב" שם מחודם להנית המוצב מידו וליקח הערבה יע"ש: (ו) שילא עפ"ז עסי" חרמ"ע במ"א אות ו' יע"ש ואות ב" שם לענין ברכה והושעלא אין מברכין עליה ועא"ר הרמ"ש. וברשות עכו"ם הינו אע"ג בשעה שקלץ עדיין ברשות עכו"ם הוא ואחר כך נוהן דמים מ"מ הוי כספק גזל שעשה ישראל בידים לכן

מוב שיקון עכו"ס : תרסה (א) שהרי עמ"ז הב"ח פירש ירושל נפסל ביוס א' רשאי לאכלו בשלא עשה המלוה רגרסה (ח) שהרף עפין הביח פירש ירושני נפסג ביום חי רשהי נחכנו בענה מעם החנום
דחומנה לאו מילחא והט"ז באות ב' פי' בע"א כדבעיג למימר שם מילחא
בעוה"י ומש"ח כהב דחומנה כאן אשור ואפשר דקביא ליה מ"ש המ"א בהרל"ח אות ג' דחומנה
לגיף הקדושה מילחא הוא וחילק בסוכה גילה דעתו ביה דלא ישב בה וכן הושעוא בלולב דבעי
אבר מציה חלומו מש"ח כל דלא אברה שרי שה אחרוג דאין חסר כלום היומנה לגיף המצוה
מילחא הוא ומ"מ צ'ע דבחרמ"ג כהב האחבר עבד להושעוא ולא אבבהה למיפק בה ברי משתע
אף דאברי עם מ"ל הלגי שרי בה"א פרק המביא כדי יין דף למ"ד הגירסא לפנינו ולא אנבהה וכן כתב הב"י בתרנ"ג עמ"ש במ"א שם אות א" וכאן כתב ולא אגדה ול"ע. והושעוא ערבה בהושעות רבה לע"ז אף דח"ל כלל חגד עמ"ח הרס"ד חות ח' מ"מ י"ל הוחיל ונוהגין . אלהדן לא מחסר לכ"ע. וצ"ע כעח: (ב) ואפי" עש"ז עב"ח מוקי ירושלמי בלא ילא כלל והט"ז שישתו באוח א'. ומה שהקשה הב"י על א"ח, דירושלמי י"ל דסובר כרוש לקיש סוכה מ"ן ב" דאתרוג בז' לאחרים ילא מותר דלא איתקלי אלא למלוה אבל א'ת שהעתיק הירושל' קשה לדידן קיי'ל כר' יוחנן דאסור ה'ה נפסל יום א' נמי אסור כל ז'. והט"ז תירן דג'מ דנפסל אחרוג קיי'ל כר' יוחנן דאסור ה'ה נפסל יום א' נמי אסור כל ז'. והט"ז תירן דג'מ דנפסל אחרוג מוהר בשמיני עכ'פ לדידן דמדינא הוי שרי בח' לדידן כמו לבני א"י דמוקלה לפעבר לא אמרינן מו המוס דף ו' ע"ב ד"ה עד אלא גזירה אטו סורה דלא ישמע לנו לישב בסורה בשמיני

נממנה בשתני כמו לבני ח"י בבנישי וחפבר בחסור להיה לר "חקברה בשתיי לדיון דבספק בבשיני הוא ועד בבנישי הוא ועד בבנישי הוא בכלים לאים מורידין בבפישי הוא ועד בכנישי הוא בכלים לאים מורידין בבפישי לבית ובכמיני רק בסוכה מה שלריך לו ומה שהשיר הכלים הנאים יש היכרא שלא לעבור ב"ת בשמיני ואם אין לו כלים נאים כלל או אין מקום להוריד יעשה היכר בנר כו' בליל שמיני וע"ז רכהב בבם כוקה להכנים כלי מאכל בליל שמיני יע"ש ולפ"ז לבני א"י יש להחמיר דוקא לר קערה להיכרא ולא מהני ביוציא כלים הנאים די"ל דלא מהני ולדידן בשמיני ג"כ כן ובבנישי אי יש כלים נאים מפנה לביתו ויצא ממ"ל ואם אין לו יעשה כר להיכרא או קערה. ואט"ג כל שעושה בספק אין עובר ב"ס י"ל בקיאין בקביעה דירחה או כל מה דספשר לחקן מחסנינו

אחר כך חבירו לו אני נותן לך אתרוג זה במתנה שיהא שלך לעולם ואין כ"א בקי בזה ע" מעיף ג" וכ"ש בסתם די"ל דאין ברירה בד"ת ובפרט ביום ראשון ע" אות י" וכה"ם אף שיש ב" בתי כנסיות בעיר יש לכ"א לקנות לולב לעצבו לא שותפות אבל לשעם ניענועים בהלל שצריך לומר עם הציבור כשיש ב' בתי כנסיות שפיר דמי . ובשעת ברכה כ'א ינענע כהלכתו . והנה בזכרים שיש שנים ולא ידעינן אי הכיאו ב' שערות דספק תורה לחושרא כנסימן קצ'ם במ'א ז' ולמ'ש בס'ו לריעה א' בסתם קנה מן התורת בדעת אחרת מקגה אותו ואקנויי לא מקני מן התורה דק מדרבגן וא'י ב''מ א' עכ"פ לדיעה א' וא'ב צ''ע סובא ואף ש"ל דהוי ס"ם אין עושין לכתחלה ס"ס וכ"ט מי שיש לו בן הגיע לחינוך שצריך לקנות לו לולב ב"ם א' וב' מהכרח מה"ם דאמרן עי' מי' תרנ"ז עיד י"ל מתנה על מנת להחזיר הא לא מצי לאכלו ובעינן אתרוג ראוי לאכילה דוקא כבסי' תרמ"מ אתרוג תרומה מטאה וכדומה וע' מוכה ל"ה ואי"ה יבואר במ"א. וי"ל כל שראוי לאכילה לשום אדם שפיר כתרומה מהירה לישראל סוכה ל"ר ב" וע" רש"י ובר"ם פ"ח ה"ב משמע את שאין לו בן בתר

שפין כתרומה מהגדה לישראל מוכח לד ב"ונ" רשי יוברים פיח היב משמע אף שאין לו כן בתר כהן והבן:

תרס (א) לצד ימין עמ"א הש"ץ עומר ופניו למורח ולולב בידו כשמהפך עם הלולב להקיף ראוי
שהפוך יד ימין לדרום ולמערב נגד הס"ת כמו כהנים בקב"ח אות כ"ה ומ"ו י"א וא"י למת
לא יעשה כן ואח"כ ילך לצד צפון וי"ל: (ב) ובשבת ע" מ"א גם אין מוציאין ס"ת בשבת כיון שאין
מקיפין רק פותחין הארון קודש: (ג) וו"א עמ"א ועא"ר בהקפה עם לולב ראוי לכל צד לנענע קצת
הלולב גם למעלה נ"כ יע"ש:

תרסא ומי מים תרס"א ובת"ד משמע בסי צ"ה אע"ם שכיון בזמן דבית גם על המוכה
לי עום עומר מידור לכבר יותי ביונים בומר ביונים בומר ביונים או אומר מידור ביונים ביונים ביונים מוכח ביונים ביונים אומר ביונים ביונים אומר ביונים אומר ביונים ביוני

אין גידי כעת. וזכיתי קצת להבין דבריו ע"פ מ"ש הב"ח בתקפ"ה סעיף ג". והנה בעירובין מ" ע"ב בעיא בנסרא אי אומרים זפן בראש השנה ויוה"ב ופשים ליה דאומרים אבל ומן דסובה פשים ליה בעיא בנסרא אי אומרים זפן בראש השנה ויוה"ב ופשים ליה דאומרים אבל ומן דסובה פשים ליה בע"א באומרים זפן בי"ם סוכה וכ"ש משום סוכה. והנה י"ל זמן דלילה פוטר גם תקיעת שופר ווה"ה לולב כמי זמן דרין שפסור כי זמן דשופר חשיב מפי מומן דרגל דר"ה לאו רגל ממש הוא רק כמו המברכין שהחיינו אקרא חייא בעירובין שם ומש"ה ביום שני מברך ג"כ זמן דשפר משא"כ לולב בי"ם ואשון אין בדין דומן די"ם יפטור זמן דלולב בי"ם א' שהוא דית ולד לבדקת הדמן דמסת פמר בריקת מדרבון בי"ה ביכול סני ועל הבימול אין מברך שום ברכה דברים שבלב כו". משא"כ לולב בי"ם כ"פוסר זמן לילה אף די"ם לחוד א"ג דרבנן כבמ" תרס"ב זמן דלולב י"ם ונ" דרבנן כג"ל לפרש. והמ"א תי"ד בומן דלולב מ"ב ונ" דרבנן כג"ל לפרש. והמ"א תי"ד בומן דלולב מ"ב ונ"ד במלת מוסף עמ"א בי"ם ב' אומרים פסיקי מוסף כ"ם ובא"ר הקשה יע"ש. ועם"ז: הרראת בקריאת הרכ"ב משא"כ בשופר דל"ש שעת עשייה וע" לבוש כ"כ ובא"ר הקשה יע"ש. ועם"ז: הרה"ב בחה"מ ביום א' הח"ם אומרים במוסף בובים השני כו' ומנותם דהד מנחתם דחד מנחתם ל"ש אתרווייהו דהא משום ספיסא דיומא. הושענת עיינת עדינת ביומא. הושענת עיינת בוום השלישי ומנחתם דחד מנחתם ל"ש אתרווייהו דהא משום ספיסא דיומא. הושענת עיינת בוום השלישי ומנחתם דחד מנחתם ל"ש אתרוויהו דהא משום ספיסא דיומא. הושענת עיינת בוום השלישי ומנחתם דחד מנחתם ל"ש אתרוויהו דהא

וביום השלישי ומנחתם דחד מנחתם ל"ש אתרווייהו דהא משים ספיקא דיומא. הושענות עיינתי בלבוש וכללא למען אמיתך ואכן שתיה אם אפשר לאומרם בב' י'ם ראשונים אומרים אותם (אמת תותמו של הקב"ה אבן שתיה בית המקדש) וכיום א' חות"ם ראוי להקדים ולומה אערוך שועי גליתי בצום פשעי ביום א' דחה"ם אם אפשר מפני גליתי פשעי יוה"כ הסמוך לו ובי"ם עצמו או בשבת א"א תחנה הלכך אומרים אערוך שועי ביום א" תה"מ אם אפשר. ואדון המושע אין אומרים קודם שש לחג משים דמירי ממים ועוד בששי רמו לניסוך המים ונסכיה ביו"ד כו' ובחג סי קללה הוא ששי לחג משים דמירי ממים ועוד בששי רמו לניסוך המים ונסכיה ביו"ד כו' ובחג סי קללה הוא המים הלכך קודם ששי בחג אומרים אדון המושיע משא"כ בששי משום יום א' היינו חושענא רבה אין כ"כ קפידא עווד דיו"ד רמו לניסוך המים כאמור כללא דמילתא אדון המושיע אין גדהה כשחל אין כ"כ קפידא עווד דיו"ד רמו לניסוך המים כאמור כללא דמילתא אדון המושיע אין גדהה כשחל יום הששי בחול כאמור וממעם דרמו ניסוך המים בששי אלא כשחל ששי בשבת שאו אומרים הששי בחול כאמור וממעם אוז בדרמו ניסוך המים בששי אלא כשחל ששי בשבת שאו אומרים הישענא של שבת בששי אום נצורח גדתה ארון המושע דבה' א"א אותו. ויום א' דחה"ם כשחל בחול אומרים אערוך שועי גליתי בצום פשעי וכשחל יום א' חה"ם בשבת או אומרים אערוך שועי ביום שני חה"ם. ולמען אמתך ואבן שתית תמיד ב' י"ם זולת כשחל יום א' בשבת או גדתה למען ביום שני חה"ם.

שבת חה"ם אין מוכירין שבת בתפסורה עם" ת"צ איתו ז' וש"ז ה" דכאן חלוקין בקרבנות. בסוסף בחול את מוסף ובשבת מוספי ויום ב' דפסח ושבועות מוסף עומר ושתי הלחם אין לעצומו של יום אומר רק מוסף א"ר ת"צ ש"ו ז': אם קרא רק וביום השני במשביר שבת הח"ט וגלל ובירן יחזוו ויקרא וביום השלישי בלא ברכה עסי קל"ז ובא"ר שם אות י' יע"ש:

תרסד נוהגין ע' מ"א בתכ"ר לענין ברכת התורה יע"ש ושאר דינים. ואומרים מומור לתורה ואומרים למנצח סיסור לענין ברכת התורה יע"ש ושאר דינים. ואומרים מומור לתורה ומוסור שיר ליום השבת ג"כ אומרים סקורא בתורה ותהלים) ואח"כ בתחלין יהי כבוד כו' ישהבח וא"א נשמת שאין בו כ"כ תוספת נשמה יחירה כמו י"ם ובשבת ע' לבוש וקדושת סוסף אומרים מכן למנהנ שוב הבה: (ב) מא מלאכה של חול עם"א כים מעות מסורין. ומת שנובין טעות אתרוג מכן למנהנ שוב האול בתאספין הושענא רבה ויש ריוח לצרקה בזה: (ב) קידם ע' מ"א בד"ש שלפנינו כ"כ אחר אנא אזון חין כמ"ש בלבוש קודם אנא הבם לברית מבעך שהוא אות ה' מהרוז ואמנם בהרבה דפוסים מצאתי קורם: (ג) ללבוש עם"א ובסדינתינו הש"ץ לובש הקים"ל ולא שאר ואמנם בהרבה דפוסים מצאתי קורם: (ג) ללבוש עם"א ובחירותינו הש"ץ לובש הקים"ל ולא שאר וי"ל דלולב מצוה לאוגדו בשים זה אלו ואנוהו משא"כ ערבה אין מצוה כלל לאוגדו דרי בנבעול ערבה עם"ש א"ה באות ה' סוה. ואות ח": (ה) וכל הפוסל ע' ה"א צריך שיעור ג"ם בערבה שכלוב ולא יבש ולא צוור ב בערם אין פוסל נע' לבוש מ"א צריך שיעור ג"ם בערבה שכלוב ולא צורה שכלום לו"א צריך שיעור ב"ם מערבה שכלוב ולא יבש ולא צוולה חוץ מנשרו רוב עלים אין פוסל נע' לבוש מ"א צריך שיעור ג"ם בערבה שכלולב ולא צוולה חוץ מנשרו רוב עלים אין פוסל נע' לבוש אחר י"ל סוב יותר לאוגדו בגבעול ערבה עם"ש א"ה באות ה" סוה. ואות ח": (ה) וכל הפוסל ע" ע"א צדיך שיעור ג"ם בערבה שלולב ולא יבש ולא גוולה חוץ סנשרו רוב עלים אין פוסל וע"ל בוש מ"א צדיך שיעור ג"ם בערבה שלולב ולא יבש ולא גוולה חוץ סנשרו רוב עלים אין פוסל וע"ל בוא הלבה דבעינו ג"ם אורך וא"כי פה עושים אותן אנשים שעושים ג"ם וכן צריך ואמנם אין תולשין כלום עלין וכורכין עם גבעולי ערבה ג"כ ע"אות ד": (ו) על עמ"א מה שחוכסין על הכלים תחלה להסיר העלין ואח"כ חובטין בקרקע חמשה פעמים: (ו) אין לחש עם"א ע"אות ד" משמע דחיישי לחצצה רק ב"ת ליכא ול סוכת מ"ד ב" ברש"י דיהיה היכרא דהיא מצה וצ"ע: (ח) שלא עמ"א עדה נוצ"ע: ב" משעל להורה ש"שה בדין היינו קנים מלשין ודור קן לה וא"כ גבעול א" ב"ג לרופה ומו מולה נוצא מ"כ שלה מ"ד מיו ב"ל ביו ע"ש. כמנון השם במספר כסו יו"ד

מחקניון וע' גבי ב' זוגום מפילין כש"י וכ"מ. ועהה"ר ממנהה קטנה ולמעלה . ויש לומר לדי בשמיני ז'ט אין מפנה ממנחה ולמעלה לגורך חבישי ומכין מי'ט לחבירו וי'ל שלא מכין להקן הבית כ'א מפנה ממנה להיכרא ול'ט ועמ'א ג' ואי'ה שם יבואר עוד. וכל קודם מנהה קשנה

ייל אין נראה שעובה לכבוד י"ם:

תירץ בשם הרמ"ה ז"ל דחפריש ז" אתרוגים הוי כאלו התנה בפי" כו" והנה זה אם פהני הנאי לתפא הא למ"ד לא מהני תנאי ליומא י"ל ביח"ש אמור וא"כ ביום א' אמאי וע"כ המעם מוקצה דלשעבר לא אמרינן וא"כ י"ל בשאר הימים נפי נומל לולב ביח"ש דלא מריחא מילהא לא אמרינן ספק דרבגן לקולא כברים פסחים נישייליה ועסי' תרנ"ב והבן. ובאות ג' אי"ה יבואר עוד: (ב) באחר

לפ"ו ואי"ה בתרפ"ז אות ג' יבואר: תרסו (א) גם בח' לפ"א סוכה ס"ו ב' ומ' בח"ל מה"ם דביה"ש נפי בח' בעי לפיתב בגווה ככס" ונו טן (א) גם בת צפיא סוכה סוב" וסי בחיל פהים דביה ש נפי בח בעי לפיתב בנחוז ככסיי תרס"ח אות ב' ינ"ש ועב"י כ"ש פשום הוא קשה קצת די"ל שפיני ספק ו" ביה"ש ספק תורה פשא"כ בב" ספק ח" דרבנן הוא ועסי תרנ"ב אלא דכעין ס"ת עשאו ודפיא גפי לנבינות עכו"ם בי"ד ובס"ו כאן כתכנו סזה וע"ד ק"י בש"ך בק"ה וסוכה היינו נפלה ונויה דלית סתירת אהל וע" ב"ח וקרבים עס" תרל"א משפע בהר"ב דאפי תוך שכעה פוריד מנשפים ופתנאה כניתו דהיי ב"ח וקרבים עס"א היינו שחל שבת בראשית בי"ד בילה התנו ובי"ד ב"ח וקרבים עס"א היינו שחל שבת בראשית בי"ד בילה בי"ד ביי מורכ"ד ב"ח בי"ד ביירו בי"ד בי"ד ביירו ביירו בי"ד ביירו ביירו ביירו בי"ד ביירו ביירו בי"ד ביירו בייר ושמחת תורה בע"ש דאין ו"ם מכין לשבת ובתיס"ה חל שבת בש"ע אין שבת מכין לי"מ . ומ"ש המ"א דלעיל מתם כדיעה א' בסתם וכאן סתם נוהגים כו ועא"ר דאתרוג קיל ספי דשמיני אין איסור בח"ל רק מנוירת סוכה יע"ש. וע"ל דסוכה אית ביה דרשא ד"ת הג הסיכות כו": (ג) אסור עמ"א בחל רק כמוירת סוכה יע ש. ועל דסוכה, את ביה דושא ד ה הע המסונים. (ג) משה עם הדד הוקא להעריך הדף ולפדרן ממש אפיר הא כך אין אוסר וכ"ם קצת בתרס"ו גמר מלאפיל אם יש מקום להוריד מורד לבית ו"ל. וע' א"ר הראה לתקו"ד אית מ"ו וכללא הוא די"ל כל לכבוד "ם מותר כמו להעמיד שולהן בכית שלא יהא גראה כתורבה וכדומה מותר וא"ל אמ"ר:

תרסת אסיר לקביע סעודה עילא ובהקבים בים אי גיב אפור שהיא עים בי ולפין בשמיני בערת ג'ב אפור לקביע סעודה עילא ובהקבים בים אי גיב אפור שהיא עים בי ולפין בשמיני הג עם איני הג עם אי ועבדו בזה לומר כלשון הפסוק שמיני עצרת בי תיבות סמוכין ויראה לומר שמיני עצרת בלא ה"א העצרת עמ"ז: (ב) אוכלין עמ"א אפ"י ביה"ש של ח" אוכלין בסוכה עא"ר בשם מהר"ל דמה"מ אמריגן נויי סוכה בס" אפשר כיון דוקא נויי סוכה לא סיכה שנפלה דבסוכה "ל הוקצה למצותה דאיתקש לחג חמיר מפי אבל נויי סוכה דרבנן אסרינן בס" המעם דאי מתרמי סעודה ביה"ש בעי דאיתקש לחג חמיר מפי אבל נויי סוכה דרבנן אסרינן בס" המעם דאי מתרמי סעודה ביה"ש בעי האיתקש לחג חמיר פפי אבל נויי סוכה דרבנן אמרינן כם׳ המעם דאי מתרמי מעודה ביה"ש בעי אכיל שם עמ"ש בתרמים מעודה ביה"ש אכיל שם עמ"ש בתרמים אות יים בתיה מילה כוי יש להקל בש"ע יעיש ומשטע הפעם פפק דרבנן לקולא ולעיל כתבנו די"ל כעין של תורה וגבינות עכוים ב"ד ק"י. וי"ל שאני בה"ש דהנו איקבע עיין שבת פרק במה מדליקין וצ"ע. קמן חינוך בח" י"ל אף לתר א" דרבנן לא החמירו בספק דיומא מ"מ חינוך חייב: (ג) אין עמ"א עמ"ז ועאר אות ג' וראוי להתמיר באין דחק להמתין בשפיע עד הלילה ואי אירע שאכל מבע"י כ"ע מודים שאין מפרך לישב בסוכה שכבר להפתין בשפיע עד הלילה ואי אירע שאכל מבע"ו בש"א בשהרון של פסח בהול קורין כל קיבל עליו ש"ע: (ד) ומתחילין עשר עמ"א ע"ין לבוש משא"ב באהרון של פסח בהול קורין כל הבכור ובשבת קירץ ז' ומוסיפים ומתחילין עשר תעשר. דיני משיב הרוח עם" ק"ד", עמ"ש בתרמים אי"ה עוד השייך לכאן. עיין פנים מאירות ח"א ס"ג ש"ע בשכת אומר של שכת לא הדינומים לא הדינות בכניונת דרניו נותם לא הדינותיות ומבונים שלי בתבנו בינות דרניו נותם לא הדינותיות ומבונים שלי בתבנו היונות דרניו נותם לא הדינותיות ומבונים שלי בתבנו היונות דרניו נותם לא הדינותיות בו במבהנים שלי בתבנו היונות דרניו נותם לא הדינותיות במבהנים שלי בתבנות ביונות דרניו נותם לא בהנונית ומבונית במבהנים שלי בתבנות בדרנו בינות ב"ד ביונות בכנונית במבהנים שלי בתבנות ביונות בתרנות ביונות ביונות בתרנות ביונות בתבנות בתבנות ביונות בתבנות ביונות בתבנות ביונות בתבנות בתבנות ביונות בתבנות ביונות בתבנות ב

ובמנהגים שלי כתבנו ה'ה בחול נמי עמיא קליג די ושם הארכנו בכוונת דבריו וכעת לא הבינותים ובמנהגים שלי כתבנו ה'ה בחול נמי עמיא קליג די ושם הארכנו בכוונת דבריו וכעת לא הבינותים תרכים אד'ג דאין מרקרין ביים עמיא ובשלים אי ולכאורה ה'ה שספקין כף אל כף נמי ועב"י שם כשם מהרייק וייל ושבות במקים מצוה הא כמה פעמים העמידו דבריהם במקים תורה ולכאורה משום דתום מתירין לדידן שאיי לתקן כלי שיר משיה ניהנין היתר עכ"פ בשפחת תורה אבל וודאי שבות דלא נזכר היתר פשימא אף במקום מצוה אסור ושבות דשבות אמירה לעכו"ם שבי כר ולענין ברכה על התירה כשקורון הרבה כהנים או לונים או גערים ראוי שאתף יברך והשאר ישפעו ווצאו ברכתו וקפן יל הוי תרי דרבנן לכן יברך גדול והשאר ישפעו ושים משלים המיומים ווצאו השימים הוא מור מונים במוניו ברוב אני ווצאו בתונים המיומים ווציו המונים ווצייו המיומים ווצייו המיומים ווצייו המיומים המיומים המיומים המיומים במונים ברי מונים עונים במנים במיומים המיומים המיומים במונים ברי מונים עונים במיומים המונים המיומים במונים במיומים המונים במיומים המונים במיומים המונים במיומים המונים במיומים המונים במיומים המונים במונים במיומים המונים במיומים המונים במונים במיומים המונים במיומים במונים במיומים המונים במיומים במונים במיומים במונים במיומים המונים במיומים במונים במיומים במונים במיומים במונים במיומים במונים במיומים במונים במו ישטעו ויצאו בגרכתו וקפן "ל הוי הרי דרכגן לכן יברך גדול והשאר ישמעו ועסי, קפזו במיא נ׳ :

ועין לבוש מסיימין התורה אפילו על קפן שהשיק קורא ובקריאתי יוצאין השומעין ועיין סיפן רפ׳ב
ס׳ג מ׳א ה׳ הכל מלים לז ולא לנ׳ י'ל תקנת עזאן ואיי בקריאת קפן דהוי תרי דרבגן ובשכת כיון
דכבר קראו נ׳ מקילין ומיהו י'ל לנ׳ אף שש״ן קורא לא׳ ונאזר י׳ב בירושלמי דאי למעמא דאין
ב׳ מביכין: מוצ'ואין שלשה ספרים בא׳ וואת הברכה והמסיים הוא חתן תורה וקינים ברמים
מרובים וראוי עכ׳פ לפכור לאיש הנון ת׳ח או מחשובי הקהל ובשניה בראשית נקרא התן בראשית
ונהגין שאף פי שעלה כבר בפ׳ וואת הברכה עולה לחתן תורה או חתן בוראשית הוכה לא יודעים
משום שבהת תורה ליכא פנמא א׳ בכ׳ ס׳ת נאזר ווא וה׳, ופיהו חתן תורה לא עלה
משום שבהת תורה ליכא הפסק אחר ע"ש. ועסי רפ״ר וקמ׳ד. ואומרים קריש אחר ס׳ת שניה בראשית
ומניתן השלישית אבלה ואם מעו ואמרו קדיש אחר ספר תורה ראשונה וואת הברכה חוור ואימר
מכיתין השלישית אבלה ואם מעו ופתחו ראשונה בראשית או מפסור ועדייו לא ברבו ולא
אחר שניה מא ר אות ייש: אם מעו ופתחו ראשונה בראשית או מפסור ועדייו לא ברבו ולא וכיש פולווער משמיע קול למרחוק ואוושא מילתא אמירי. ג'כ יש נוהנין בשחרית דלית שכרות ויש במוסף נאיר ואזו ובקיק פראג במוסף ובהכיג בשחרית. ופה קיק פיס דיא יעיש ראיתי עולין לדונן בותיקין בהשכמה בשחרית. נוהנין להקיף אלממבריא במית יש ג'פ ויש ז'פ. כשחל שית ביום א' אומרים מערבית השיימים לשמיני עצרת וכן בכל הרגלים כן לבד ליל ב' דפסח כשחל ביום א' אומרים מערבית של יום שני מפני בכור למפירה עסיי תפים ועא'ר כאן :

הלכות הנוכה

תרע נוהגין עם"א עב"ח התרשלו בעבודה כר וג' עמודי עולם תורה ועבודה וג'ח בממון ובנוף ובשלו את ישראל מתורה ועבודה כמ"ש בס" המגיד שלי להשכיחם תורתך זה מחמת קנאה אין תכשה כהבמת התורה ואפנס התנידם שמררבה עב"ם מינין ישראל ואנו משיבים שאנו חייבים לעשות רצון ממ"ח הקב"ה הקי רצונך וע"ז "נקראים זדים בלי שום שוגנ וודים ביד עוסקי תורחך ע"ד אקב"ו לעסוק בר"ת שנצמוינו לעיין ולפלפל בה א"כ לא זו שמסר הודים ביד המדקדקים בחקום ביותר אף יו מכר איתם בשומן תורחך וששום בפלפילם כמאמר החכם כי מי שלא מעם בחקום ביותר אף יו מפני זה אנו מחויינים בחקום ביותר מחד ביותר בר"ח ביותר בל בל ביותר בל ב ביםי חנוכה ללמוד תורה ועבורת בלב זו תפלה והודאה וג'ח בממון וגוף: (א) הנשים עם'א יהודית כמבואר בפיים. ובתו' מגילה דף א'יניש ועסוז ב' ומוא ב' בשם מהרילל משפע אף אנשים להיכרא שאפור לשפש לאירה והפחבר כובר דוקא נשים פסעם שנעשה הנס עיי כר יעיש: (ב) בעוד עס"א כחצות הלילה כן משפע אף שדולקין בתפלת שחרית ג'כ מים כוונתו בלילה עד חצות ועאיר אות יצב. ובסיי תרעיב סיב מותר השמן לאחר חצי שינת מותר להשתמש לאורה איכ לאהר חיש מותר בעשיית מלאכה כמיש האיר ולמעם שנעשה הנס ע"י הנשים ייל חיש שדולקין נהגו אימור למאן דנהג. ונרות בית הכנסת אי שרי להשתמש לאורו בכהיכ להתפלל וכדומה יבואר אי"ת בסיי תרעינ ס"א מזה: (נ) וי"א עמ"א במשכן היה בניסן עאיר אות י"ז נשלם מלאכת המשכן בכיה בכסליו המתינו עד ניסן שנולד יצחק ובדים לא כתב במשכן וי"ל בתנוכת המובח ביפי חשמונאי יעיש ובכ"מ בשם המדרש חנוכת נשיאים בחנוכה וכ"א יים צ"ע דבניסן היה. ע"ן במור סימן תכ"ם, וייל הנשיאים רצו לחנך מיד בכ"ה בכסליו ומחשבה ודיכור מצרפה ה' למעשה אלא שהמתינו

ספק דרבנן לקולא כבריש פסחים נישייליה ועסי' תרנ"ב והבן. ובאות ג' א"ה יבואר עוד: (ב) באחד בשבת עם"א הרא"ש דל"ש שבת סכינה לי"ם כה"ג ויש אוסרים הוא דעת הר"ם בסור והב"ח החשיר כ"א שאם חל ש"ע בשבת שאפור בתשעי לדידן יע"ש וכא"ר כ' בשם הגמ"ג יע"ש: (ג) למחר עמ"א פירשתיו באות א' ב"י בשם הר"ן פ"קבדצה בשם הרא"ה ולל ולמ"ד דלא מהגי חגרא אפשר ביה"ש נמי אסור דלשעבר לא אמרי ובלבוש דלא איתקצי ביה"ש ו"ל כוונתו דמוקצה לשעבר לא אטרינן עיין א"ו וא"ר. ומ"ש המ"א מש"ל א"צ למעם דר"ן דמתנה אלא למ"ר בנמ" הפריש ז' אתרונין שרי לאכול לאלתר אבל לדידן המעם דמוקצה לשעבר לא אמרינן: אתרונין שרי לאכול לאלתר אבל לדידן המעם דמוקצה לשעבר לא אמרינן: אלא דנקים ד"ם לומר אבל לדידן המעם באיור כבס" תרל"ב מ"ב בהנ"ה שיש עדיין אלא דנקים ד"ם לומר אף שאין נפסלת באייר כבס" תרל"ב מ"ב בהנ"ה שיש עדיין הכשר סיכה אפ"ה כל שפרץ בסבך שיעור ד"ם מקום חשיב היכרא הוי ולא גראה כמוסיף יע"ש: הכשר סיכה אפ"ה כל שפרץ בסבך שיעור ד"ם מקום חשיב היכרא הוי ולא נראה כמוסיף יע"ש: כוונה אף בומנו לא הוי דף נראה כמוסיף: (ג) גמר עס"א שור מ"ו ומ"ש איך יכין לצורך ליל מ" נמוסיף: (ג) גמר עס"א דבשמיני אף מעודה ג' בשכת ואף ביה"ש. ומ"ש איך יכין לצורך ליל מ" עפ"ו וא"ה בתרמ"ז אות ג' יבואר": תרסן (א) גם בשמיני עש"ז סוכה מ"ו ב' אחרוג בה' מוחר סוכה אסורה ערש"י סוכה מצוחה כל היום אכשר שיול וישיבה ואולי ל"ג מחרמי סעודה . אחרוג משילא בחרים יע"ש ועב"י הרס"ה באחרוג בכם הרא ש מוקצה לבעבר לא אמרוני ובסיכה בעי בגיוה ולעשים מעשה יע"ש בהרס"א והרץ חי" דלולב כז" דרבגן לא חזיא ביה"ש דספק ל ולכחורה הרח"ש והרץ ז"ל ל"פ ושניהם לריבי דאע"ג דאתרוג לא הזיא ביה"ש מ"מ היחק

וככחורה הרחיש והדין זיג ג'פ ושניהם לכיכי דקעיג דחתרוג לח הזיח ביהיש מיי מיתקני מנחים ספק יום וליל דלשעבר לא אמרינן מוקצה וגם מיי הר'ן צריך דא"כ בסוכה גמי אלא החם ד"מ וכאן דרבנן ומיהו י"ל בע"א . 'והנה הר'ן מיי בסוכה מוקצה למצוחה חמיר ספי ואמרי מוקצה לבעבר ומאחרוג ל"ק דא"ל מעשה ועוד י"ל דסוכה ד"ח הוקש לחציגה חמיר ספי משא"כ מוקצה דהתרוג דרבנן י"ל למצותו נמי לה המרינן ביה לשעבר וע" לפוש וה"ר וח"ו ולמ"ב ה"ש כדהמרן. ולדידן בסוכה בחשיעי נמי אפורה מה"ט דאי איחרמי סעודה ביה"ב בשמים עלרה בעי למיכו בסיכה ועה'ר בשם מהרי'ל בפי' תרס'ה אות ה' וע'ש ואע'ג דבשמיני ביה'ש ספק דרבנן ולקילא כמו לולב י"ל חיקון כעין של חורה כיון דמהמח ספק שביעי הוא ואע"ב דהוי כעין כ"ם שמא שמיני (דבקיאין בקביעא דירחא) ושמא לילה הוא גם כל מה שאסרו חז"ל משום חשם איבור שתיי (זבקיעון בקטיפו זילמו) ופמו מינה הוח גם כל מה בחשרו חדל מפום משם מישור מורה חון אומרים שם מישור מורה חון אומרים שם דבנן ולקולא ע"ד ק"י בגבינות עכו"ם בש"ך ואייה במ"א א' יבואר עוד. וע' סי' חרש"ה אות ב' בסוכה ואתרוג: (ב) עד מ"ש עע"ו ע' שי חרש"ה אות ב' די"א מוש הכנה ועמ"א ב' הקשה מ"ש לעול שתם המחבר להחיר ע"ש ובא"ר ד' חורן החם אתרוג קיל מפי בשמיני גופה הין היכר רק מטעם גזירה דסוכה משה'כ כהן דמדינה אפור סוכה כה' אף בא"ד דספק ביה"ב כו' הלכך בט' הוי לדידן כח' לבני א"ד ואס חל עבורי בפבת בבמהת חורה בערב בכח אסור דאין י"ט מכין לבכת כמו דאין שבת מכין לי"ט ועי' ב"ד ולבוש מ"ב יום יו"ד היינו פכח ביו"ד לדידן . וחי"ה במ"ח יבוחר עוד :

תרסח (א) ואגן עפ"ז האריך ופו"ד ר"כ ס"ך דמודר בהג אסור בש"ע אין ראיה דייל הלך אהר לשון ב"א ומסושה יש ראיה דף מ"א פ" הקהל ביום א" דק"ה סוכות בשמנית שמטה ונכנם שנה א' מתחלת שמטה יע"ש . ועא"ר וא"ו מיה לא מיקרי י'ט הבל יום א' דה"ה לבני א"י מיקרי י"ט כיון דבני ח"ל עושין אוחו י"ט עסי' חרנ"ב אות ג' וה"ש בסיכר רים לולב הגזול ל"ב ו"ט א' ול"ם ו"טב' וד' ל"ח ו"ט א' ו"ט ב' היינו לבני א"ו הה"מ מיקרי ו"ט טה"ר ולענין דינא הכל חליה במנהג ובא"ז וא"ר כתב בלבוש לומר את יום שמיני הג עלרת הזה והנ"ז לעפין לינה טכני תמיה במונה בלה החדר לחיר כתב בנכום נותר יות יום במיני יום הג בסכים לרביל יום שמיני עלרת חג הזה , אבל הא- ודאי-אין לומר מוסח. בליבי את יים הג במיני עלרת הזה ע' צלבוש והפ"ז כתב דאיל כן דא"כ הוי משמע שהוא רגל בפ"ע לגמרי ואין כן אלא מ"מ מפל הוא לעיקר החג הלכך יאמר יום במיני עלרת הג הזה ופירוש במיני הנקרא עלרת של חג הזה של סוכות או יום השמיני עלרת של חג דהיא יום שמיני כו' ולמ"ד יום במיני חג עלרת הזה א"ש שפי יום שמיני של חג הסוכות הנקרא עלרת אבל מ"מ אין להפסיק מליכנא דקרת ביום השמיני עלרת ה"נ בכרכה לומר ב' מיכות שמיני עלרת ביחד . ולכחורה חין הילוק בין ש"ע חג הוה או שמיני הג עלרת לומר מלת עלרת בלא ה"א בראשונה העלרת. ומה שיב בין שע חו כהוה הו שמיני הג עונה מחר מנת עונת בהלימו ז'ל פיצ דהניגה היז ובידה לדרך (בעל באר שבע פי וילך יע"ש) שהאריך בירושלי דמנילה פיק הקהל מאחרין ולא מקדימין הי"ה יבואר במקום אחר: בתב בהנמ"נ עצ"ז וע"א ה' דייל אף ביהיש של שמיני לריך לאכול בסוכה וא"ה במ"א יבואר כתב בהשובה עפ"ז וע"א ה' פסק דאין לאכול עד שיהא ודאי לילה וע" כי' קפ"ח במ"א אות י"ז וט"ז יע"ש לענין יעלה ויבוא ומ"ש מוספת מחול על הקודש הוי ד"ח עסי' רע"א במ"א אות ח' חו"ש ד"ח מ"ע ובו"מ ווב"ש אי"ה יכואר בה' י"ע:

הלכות הנוכה

תרע (א) ח' ימי חנוכה עט"ז בב"י חירן ג' חירולים אחד בחלקו השמן לח' לילוח ב' בנשחר הפך מלא בליל א' ג' שבנרות המנורה מלאו בבוקר מלאים כיה לרז"ל להזכיר זה הפך מנח ביני ח' ג' בבנרות המנורה מנחו בפוקר מנחים סיה נרז' ניחזכיה זה שבליל א' נעפה גם זה ולחי המ"ז נסחר מעם בליל א' לחול הברכה עליו א"ז לחזכירו כי לא תחול הברכה כ'א על דבר מה חזולת זה חי בריה חדקה. ולומר דספיקא דיומא קבעום ה' י'ע שיין עשרת זקנים דה"כ הוי לקבוע ולברך ולהודות ולהלל מב"ז ואילך. ובפר'ח פיום כ'ים על לזחן מאייבים והע"ז להימחיה באות ג' דה"כ היום לים היה לקבוע שמהה ובשון כמו בירים על אות מחיב בירים ביליה בירים והא"ד הוא מממא בהיסע חקבה איך ממאוהו השמנים ולטב כתב בהכניסו עבו"ם להיכל ומממאה באהל על"ר ג' בשם המ"ע ובר'מ ז'ל פרק שבי מחלבות בחור החיים בלים בחיים בריח בריות בריח המות בריח היום בריח המות בריח היותר בריות החיים בחורה המותר בריות בריח המותר בריות בריח הבחור החיים בלים בריות בריחות המותר בריות בריות בריח המותר בריות המותר בריות החיים בליות החולב בריות בריות בריות בריות בריות המותר בריות בריות המותר בריות המותר בריות החיים בריות המותר בריות בריות המותר בריות המותר בריות המותר בריות בריות המותר בריות בריות המותר בריות המותר בריות המותר בריות בריות בריות בריות בריות המותר בריות המותר בריות המותר בריות המותר בריות ב אבות הפומאה ה"א וע' פים מהט"ץ . ומ"מ ייל שטמאו השמנים שנועו בכרך ונפילה בשמנים ועב"ח ולכוש די"ל פכין קטנים עיין ב"ק בזה פכין קטנים יע"ש עמ"ש אי"ה באוח ה" לענין הב"ו וחרע"ה אות ד' בפ"ז ומ"א מי הם החיבים בנר חנוכה: (ב) שאין עפ"ז המהבר הבחים כל היום כו' והעלה שי"ל אף כל היום לנשים במקום שנהנו איסור ובמהרי"ל משמע אף לאנשים היום כו' והענה שיינ חף כנ היום ננשים במקום שנהנו חיסור ובמהריץ משמע חף להנבים כבעה שדולקים וביום א' ואחרון במקום שנהנו לאסור כל יום ראשוי ואחרון אף לאנשים אין להחירם ועא"ר י'א וכמ'א ב'. ויש פעם בעוד שדולקים להיכרא שאסור ליהנות לאורם שיין פור: (ג) ישלא עש"ו במעילה הנם מפורסם ומיכר לכל בלילה החוא כמה כים וערמיא שני השולה שלא היה כלל על הפע בשום ענין מבא"ב בג'א ע"י יהודית בחתבה ראש האוב אף ע"פ בהכל מאחר יחיקב העולם כמו שים על נו פול ועש" יהיא פון ול הקב החול המוכר שיים ביל על נו פול ועש"ו ולפ"ו שנים בכ"ח רק על הבמן הרוכד שיוא חוץ להיקב העולם כמו שים על נו פול ולפ"ו שעשה ניסים בנ"ח רק על הבמן הלא המלחתה בראה לא מלו חוץ להיקב האולם המונה המוכר של נו פול ביל עול המולף המוכר של המולה המלחתה בראה המלחתה בלא המהוא החול המוכר של מול המולף המולף המחלי המחלים המוכר המוכר המלחתה בלא המהוא החול המוכר לא המלחמה . וכשבת כצר א' מאי ממעם זמן ונימעם נם כל יומא איתא וברש"י משמע המדלים משלש דהרואה ל"ש ממעש מו המרובה רק איזה מברך משא"כ המדליק. והמקשה סביר דיש על המלהמה שייך לגופש אבל נס שמן שייך לנפש אין מברכין והמתרן השיב דומן אשמו קדי להוד א"כ המקשה סשור נס רק פ"א שחלקו השמון לה" ימים בח" כלים ונחמלאו כולם בכ"א עב"י כעין זה והמתרן הפוב בהום היה בכל לילה וז"ם רפ"י ז"ל בהרי כל שמונה הדליקי והבן זה ומ"ב הע"ז על הלבוש עה"ר הית ו"ד דות ברלון משח"כ המהעילו בלונם כו" (ד) ריש עמ"ז ער"מ ז"ל כ"ג מהל" הנוכה הלכה ו" וע"ב והוי דין סעודת מלוה וע"ד כום הכילות. ות'ח רבהי ליהנות מבעודת מזוה ועמ'א ג'ד': (ה) ולעבין עב"ו הבילות הלכות הכילות. וה'ח רבתי ליהנות מבטודת מלוה ועמ"ח ג'ד': (ה) דלעבין עפ"ז הבילות לכ"ע נוהג בהנוכה הע"ג בפורים אין נוהג אונן פפור מוכר חנוכה ובא"ר י"ע דהבתו חדיק הדיק ועעוה אמן יע"ש עםי' ע"א ובי"ד במ"א בי"א באסור לענות אמן וי"א אם רלה להחמיר. כבאי ויכלה אם אין אשחו עמו והוא יהידי ידליק הנרות פרסומי מיםא בלא ברכה)(. ע" כ"מ ז"ל ב"ג מהלכות חנוכה כל החייב במגילה חייב בנ"ח קפה הא חרש באין בומע ומדבר במגילה בתרפ"ע ס"ב פסור מבמע ובנ"ח הייב כפקח לכל דברו ועבדים שאין משוחרנים בס"א דפפור ובנ"ח אין מוליא י"ח הדלקה לא כלום וסומא הייב במגילה ה"ה בנ"ח דחייב ול"ד לנד הבדלה ועבי חדע"ה במ"א אות ד' ואי"ה עם יכולר עוד. העובה ר"ח הנו בכ"ה עפר"ח וח' נרות ועסי חדע"ה במ"א אות ד' ואי"ה עם יכולה עוד. העובה ר"ח הנו בכ"ה עפר"ח וח' נרות ובליה רדים מל " והלכה כבית הלל :

ויטני. בדר היד ניסוד בכוח בכלה בכליו ובחסבה ודינור מצרפה הי לסעטה אלא שהפתינו
בדר היד ניסו שיום להם בית משמונאי וכמיש איר וא"ש: (ד) זמירות עמיא דלית דוקא
בדר היד ניסו שיים להם בית משמונאי וכמיש איר וא"ש: (ד) זמירות עמיא דלית דוקא
הנוכה ש"א דרא"ל הרבות בסעידת ניסו מקן להודנת ולהלל קמ"ל אף בנישואי כת היח לע"ה אם אומרים שירות הוי מעודת מצוה וצ'ע דא"כ כל הסעירות יקילן בכך ועשוית חו"י. עסיי תרפ"ו
בחניכה אי מותר להתענות לפניו יע"ש במ"ז ומ"א ותענית חלום בערב חנוכה למ"ד דאסור להתענות אי צריך למיתב תענית לתענית לחוב בכ"ד מיתב בכ"ז אי יתענה ב"ד"ל אי מיתב תענית לתעניתו עם"א סימן הקס"א אות יים ותקש"ג אות ב" ותק"ם אות ד"ו וצ"ע אם מתענה בכ"ז אי יתענה בכ"ז אי יתענה ב"ד"ל אי מיתב תענית לתעניתו שמ"א הוא מימן הקס"א אות יים ותקש"ג אות ב"ו ותק"ם אות ד"ו וצ"ע אם מתענה בכ"ז אי יתענה לה"ל ב"ד"ל אי מיתב תענית לתעניתו שמ"א היים ב"ד"ל היים בכ"ל אין מתעניון אף יא"צ ואם התענה ב"ד אי מיתב תענית לתעניתו שמ"א היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד היים ב"ד"ל היים ב"ד היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד היים ב"ד"ל היים ב"ד היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד היים ב"ד"ל ה"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל היים ב"ד"ל ה"ד"ל ה"ד"ל ה" 23

תרעא (א) ואפי עמ"ז שבח כ'ח ב'. ומ'ש האשכמים כרמב'ם בד'מ כתב לדידן שמניחין בבית בפנים יודעין כמה הם ועוד דכ"ח' נותן במקום מיוחד ליכח הששח כו ומנהגינו אף לחום' א'ש יע'ש: אמר ההדיוט הכוחביש לי הרהורי דברים בכאן והנני פורסם בעוה"י. בר'מ ז'ל פ"ד ה"ג המנהג הפשוט בספרד כו' הביאו הב"י ובאר הגולה יש לפרש כמ"ש הלח"מ שם ויש לדהוק ולומר ג"כ דעושין כמהדרין מן המהדרין ומ"ש בין מרובין או ח" כלימר **מע"**ג מרובין אין היכר בהרבה נרות להבחין כמ"ש הפר"ח אפ"ה עושין כן ומ"מ פשטיה לא משמע כן והמחבר בש"ע כתב בביאור דמהדרין מן המהדרין לא ידליקו רק נר אחד לכל בני הבית דמל"כ לא יהיה היכר לחום׳ הנם כתו׳ שם ומ"מ נקראין אלו מהדרין יוחר מן המדליקין נר לכ"א מפני שיש יוחר הידור בזה לב"ע בליל א' שמונה וו׳ ו' כו' מודיעים שהחמיד הנם שמונה יפים שליפים זה כם גדול ואלו יהיו מדליקין כר לכ"א אין היכר שהחמיד הכם ח' יפים דהרואה בחוץ יאמר כך יש כ"א בביח ול"מ לב"ש בליל א' ליכא הידור אף לב"ה בליל ג' ליכא היכרא למאן דעביד ליל ב' ולא ליל א' ועפר"ח פי' בע"א וכוונחו י"ל דיאמרו שנחוספו אורחים או בעלי בחים באין סמוכים על פולחן דמדינא בעי לכ"א נר כי דוקא איש וביחו די בנר א' יע"ם . ולחום׳ מהדרין נר לכ׳ח אף שהם עברה ב׳ח המחי לא עושין יותר הידור נר א׳ ומוסיפין ייל דחין מדקדקין ומבינים כיכ . ואמנם לריך לידע כי מדינא נר א' לאיש וביתו די היינו אים ואשתו ועבדו ובנו גדול הפתוכים על שולחנו. ומהדרין עושין כו' אבל שני ב'ב ואורח הייבין כ'א בפ'ע או בפריטי . ועא"ר ג' אבתי כנופו וכ"כ בתרע"ז ד' וערש"י כ'א ב' ד'ה נר בני כים בפיע הו בפריעי. ועחיר ג' חבתי כנופו וכ"כ בתרעיז ד' וערשיי כיח ב' דיה כר בני
ביתו והמהדרין כו' לבני ביתו משמע כן לאפוקי אשתו א"ל למהדרין וערא"ש גבי אכסניא שאין
בכלל איש ואשתו לימ כן ואיש וביתו משמע אשתו והמהדרין כו' . ויראה קטנים בני הינוך בכלל
מהדרין הם ומבואר הוא בחרע"ה ש"ג וקבה חינוך אף בדרבנן שייך מ"מ מהדרין ל"ש
מהדרין הם ומבואר הוא בחרע"ה ש"ג וקבה הדליק נר א' ולא בירך י"ל דלא יברך עוד דבעי
מונר לעשיים בם ולקמן איחר יאונו דאינו רקינר א' מלה ורק מהדרין כו' וגם ק"ה עדיף מבאר נרוח רק נר א' עסי' חרע"ח אבל בסי' חרע"ו ובמ"א בב"י חרע"ב אם שכח כו' ידליק ולא יברך כו' משמע אם הפסיק בדיבור יברך והא אין מלוה רק נר א' ולהשחמש לאורה אסור בכל הנרות. ער"מ ז"ל פ"ד א' אנכים ונפים יע"ם. עא"ר ב' גר שבת ד"ח קפה דמשמע רק דרבנן יועונג שבת גופא נמי י"ל דרבנן עשו"ח ה"? ובהל' שבת רם"א מזה עשו"ח מהרי"ל קנ"ו ומהדרין נר לכ"ח היינו שמחכוונים בלח לנחת בשל הבירו. והמחבר בסחם משמע"דהוספה מדינח ול"ע כי יש נ"מ לדוגא ואי"ה במ"א אבאר עוד: (ב) שקורין לאמפ"א עש"ז פמוטות שלנו ונחובת קלל וכדומה הכל עגול ול"ש כר אמצעי ובמ"א ד' בלד אמצעי הכמוך לפתח כלומר עיקר המצוה להתחיל בנר הכמוך טפי לפתח ועכי' הרע"ו בט"ז אות 1' בשם רש"ל להניה באורך

המלוה להחחיל בנר הסמוך טפי לפתח ועבי' תרע"ו בע"ז אות ו' בבס רש"ל להניח באורך הספח הנרוח וידליק משמאל לימין א"כ המדליק בפמוטות ידליק בנר היותר סמוך לפתח ויסבב דרך ימין משמאל לימין ועדיין ל"ע קלת. ומ"ם המדקדקים אין מדליקין בלאמפין אף בפמוטות שלנו ובפר"ח הביא עששיות של זכוכית וסיים שראה במדליקין בהם וא"י פירובו אם לומר שלנו ובפר"ח הביא עששיות של זכוכית וסיים שראה של מדעו כה"ג מי הילה של זכוכית או במן כה"ג בדברי הר"ב בהג"ה ראימי לבאר קלת מ"ש ולא בעגול בד"מ כתב כמו בעופין בב"ם שנועלים מסמורים בעיל וועדים א"א סר"ל נועלים מסמורים בעובול או סביב לוח א" עגול נועלים מסמורים בעיל ואיך שיהים איזה הפרש יש בין פמוט אה ו"לוע" פר"ח. והנה חראם בה"ל בד"מ כתב בכל הכם חראם של בד"מ בתב בכל ה"קה ו"לוע" בר"ח. הכבה מחדב להוד וו"לוע" בר"ח ובדל מתבירו לא מ"קרי ודורה וכאן כ" מובדל הכבה מחבירו וכתוך ה"ל במה"לה ועוד לבעל העיטור בהערה רחות ב" אבעות ברי וכאן רחוק הרבה יע"ש. והמהבר אומר בקערה אפילו העיטור בהערה רחות ב" אלבעות ברי וכאן רחוק הרבה יע"ש. והמהבר אומר בקערה אפילו <mark>העיטור בקערה רחוק ב' אלצטיח ברי וכאן רחוק הרבה יע"ש .</mark> והמחבר אוסר בקערה אפילו רחוק הרבה כהטור והר"ב מדשתיק אודויי אודי ליה אלא בפמוט החמיר דבעיגן ביהיו מובדלין וחיים במיח גדי יבוחר עוד: (ג) בשעת עציז מום פרס מיה חיידים מוקמי חברים בס ר'י וכמה מדליקין כ'א ב' ד'ה ובבעת הסכנה בשם ר'י כפירש'י ז"ל פרסיים ועב"ח כתב דח"כ אף על השולחן אין מניח מפני הסכנה משמ"כ אי גזירה כו' יע'ש ועפר"ה כתב מחום' כירה משמע דפרסיים מניחים בחוץ יע'ש ומע'ז הלשון מסופק ועסי' תרנ'ו באתרוב מ'ע בממון אל יבובז יותר מחומש וה"ה נ"ח אם עונש ממון ועמ"א שם אות ז' עישור נכסים והנה מ"ש החום" בכירה דעל השולחן לא היו מקפידון קשה הא בגיטין מוכח דאף על השולחן היו מקפידין וי"ל דחד כר היו מניהין לא -ב'י כרות ובחידובי בבת כתבנוי מזה: (ד) וצריך עש"ז וכ"כ המ"א בשמו אות ה' ועסי' תרע"ג אות ד' ואות ה' דודאי נהנה יותר כבים הרבה כרות וע"ש ובר"מ יל פ"ד ה"ח בסכנה מניהו בפנים ואפי" ע"ש דיו ולריך כר אחר בחוך ביחו להשתמש לאורו כלומר אפילו הניהו בפנים אצל הפתח וחלון דניכר נ"ח הפ"ה לריך כר אחרת להשתמש לאורה כלומר אפילו הניהו בפנים אלל הפתח וחלון דניכר נ'ח אפיה זכיך נר אחרת להשתמש לאורה ח"ש בפנים ואף שולהן להשומם. ועי לבוש וא"ר בזה והנה רבא דאמר וזכיך נר אחרת י"ל אף אדם חשוב שמשתמש ע"ש חמיד ב' נכוח וכדומה כמו שהשכים עושים וא"כ אף ב' נכוח אדם חשוב שמשתמש ע"ש חמיד ב' נכוח וכדומה כמו שהשכים עושים וא"כ אף ב' נכוח אין היכר בליל א' לכך אמר זכיך נר אחרת שלא ישתמש לאור הנוכה אף שלא יהיה היכר ודי בכר אחרת ולוח"ב בתרש"ג במ"א וע"ז ד"ה ולקמן בט"ז י"א ומ"א ו"א ז"ד יבואר עוד. ועמ"ש באוח ה' לעעין חלון: (ה) למעלה מך עמ"ז וכ"ד הב"ח ועוש"ש בבת כ"ב כ"ח פשולה של כיותלה מך למתה כשולים לקוכה פסול ה"ה נ"ח ועב"ח. וו"ש בבבת כ"ב נ"ח פשולה למעלה מי לבובה ביולה עם" תכל"ג ועד"ת בשם מהכ"א מפכלה אל הלכלת כומה אף מגיע לסכך פסולה עם" תכל"ג ועד"ת בשם מהכ"א מפכלה אל לני ועב"ח בשם מהכ"א מפכלה אל לנים ב"ל ומיה במ"ל לדידן דמדליקין בפים כשלי להיני במולן ומ"מ יש היכר קלת לבני רה"ר ועדיף כן ואי"ה במ"ח לדבו דבלר שוד בוהור יודע למעלה מך אמה היינו אף בנכוח שעוה ארוכים כל שתקום הלהב הם למעלה מר' אמה פשולה וכ"ש למ"ש הט"ז דבלילה אי מיכר הכתלים והנכום כ"ש למ"ש המ"ז דבלילה אי מיכר הכתלים והנכום כ"א מלהב הם למעלה מר' אמה פשלה וכ"ש למ"ש הט"ז דבלילה אי מכר הכתלים והנכום כ"א מהב הים למבלה מר' אמה פשלה וכ"ש למ"ש הט"ז דבלילה אי מכר הכתלים והנכום כ"א י' וו'ד הבחר שוד: דהדי יודע למעלה מך׳ אמה היינו אף בנכות שעום ארוכים כל שמקום מלהביהם למעלה מך׳ אמה פסולה וכ"ש למ"ש המ"ז דבלילה אין ניכר הכחלים והנרות כ"א במקום בדולקים ועםי' חרליג ס"א חללה ך׳ אמה ול"ע כאן)(יע"ש: (ו) בוחצין עט"ז עב"ז במקום בדולקים ועםי' חרליג ס"א חללה ך׳ אמה ול"ע כאן)(יע"ש: (ו) בוחצין עט"ז עב"ז וכפי הגרחה דעני׳ הטור בסמ"ק מיירי באדם עימד בפנים הבית ופניו לדלת (פתח הוא חלל דלת לוח הסותם הבית) וימין האדם לבמל לבמל מקום הזיר והבאל האדם לימין הדלת למחום ביתרה ב' מנאים א' שבחל הדלת לבים עד"מ אם הדלת רוחב ד׳ אמות נחמר ב' אמות שייכים למין המוחה וב אמל שבם הציר ובאותן ב' אמות לדה הייר יניח הכ"ח לד במאל מפחן הבית אמה מבא"כ לפי׳ הכ' מדבר באדם העומד בהון ופניו לדלת וימין אדם לימין המוחה ובמאל לדי הדלת ומור לפי׳ הכ' מדבר באדם העומד בהון ופניו לדלת וימין אדם לימין המוחה ובמאל לדי הדלת ומכן קורא כנים הדלת הקרוב לדיר כו' וע"ל, יע"ש. ויראם לי ב"ל כמ"ד דאף לפי׳ הלי אם מרום הדלת הקרוב לדיר כו' וע"ל, יע"ש. ויראם לי ב"ל כמ"ד דאף לפי׳ בלי אם פרוב לדיר דו בכך וא"ל להנית שפר"ח ולא סיה פכלי לעין כראוי וא"ה במ"א אות ח"י ובואר עוד ומאן אין להארך: ועפרית ולא היה פנאי לשין כראוי ואי"ה במ"א אות ה' יבואר עוד וכאן אין להאריך

(ו) ומשדרש עש"ו עב"י הָה"ד ק"ד פלונהא דרבי וראב"ש פ' שהי הלהם ולהרמב"ש ז"ל לפון ודרום מונחין ועפר׳ה ולבוש בפוזנה מסדרן מלפון לדרום ונהרא נהרא ופבטיה. והמנורה ודרום מונחין ועפרים ונפוס בפחומה משהרן מנפין הדרום מהדוח ההינה ועפביים. ההמחרה לכ"ע לדד דרום קרוב יותר לדרום דהיינו מימין הפ"ץ אלל העמוד שם יעמידו הממורה זכר למקדש בהיה המנורה לדד דרום לכ"ע. ועם" הרע"ו פ"ה החחלה איך ידליק וח"ש בהג"ה או בדרום המנורה באר הגולה הגיה או בנרות המנורה היינו או שיתן הנ"ח בכוחל דרום ב במנורה העומדת ללד דרום. דהה פהק ממזרח למערב ואף למנהג לפון ודרום ג"כ י"ל מתחיל במטרה השומדת כנד דרום. דהת פהק ממונה נמערב וחף נמנהג נפון חדום ג'פייד מנוחיה נר ראשון בימיני חדע"ו ס"ח מ"מ הה כהג כהן מודה ומערב: (ה) ומברבין עט"ז משמע נסאר ערבות הנוכה דאין מברכין בהחיינו של ההכל להדליק כ"ח. וותפלל מנחה ומעריב (פרי סגדים ח"ג) בה Pri Megodym Tom .III 28

במ'א ובתה"ר. רעים יע"ש והבן זה:

תרעא (א) מוסיף עס"א. היינו חבירו שדר בבית אחר ועא"ר ני ותרנ"ח גבי לולב. וה"ח מ שיש לו להדליק בכל לולה נה אחד. א"צ לשאול ולמכור כסותו בכה"ג דפדינא סג" בנר אחד ועם"ו מ"ש מזה וא"ה בתרע"ב ותרע"ו ותרע"ח יבואר עוד: (ב) בשביל עס"א רש"י שבת כ"ג ב' וכמור מליל ב'. ועב"י למנהג התוספות והמחבר אע"ם שבס"ב כתב מנהג המור אפ"ה לא סיים כאן מלול ב' ואילך וי"ל לכאורה דגים ב' בתום עס"ה או. כ' ב"ב הלוקין בעיסתם בכית אחד דמדינא צריך לכ"א נד דלא הוי בכלל איש וביתו א"כ. עולה לשנים בליל א' ג"כ אבל למ"ש הר"ב בהג"ה דיזהרו להניח כ"א נרותיו במקום מיוחד בודאי בליל ב' ואילך בגר א' שיש לו הרבה פיפיות דלא דיוחרו להגית כ"א נרותיו במקום מיותר בודאי ביל בי ואילך בנר א' שיש לו הרבה פיפיות דלא
יהיה היכר אפיי בליל א' לא ידליקו שנים בנר א'. דלא פלוג לאפיקי מהלבוש יע"ש ובא"ר אות ד' תי'
זה בליל א' יכולין כ' א נונשים להדליק בנר א' שיש. לו ב' פיות דבליל א' א' א היכרא יע"ש ועמ"מ
פ"י מהלי חנוכה ועם"ה בזה: (ג) בשורה בשוה עמ"א בדים בשם מהרייל בנרות ב"ה כי וכאן השמים
זה רק לא בעגול הא א' יוצא וא' נכנם לית לן בה גם "ל א' נכנם ויוצא היינו כחצי עגול יע"ש.
זה רק לא בעגול הא א' יוצא וא' נכנם לית לן בה גם "ל א' נכנם ויוצא היינו כחצי עגול יע"ש.
בלבוש כפה כלי עולה בשביל נר א' מים הוא לכאורה דעולה לכמה גרות גם. מ"ש. הפרש בין עינול
עולה לכמה בית מחרב במדר שישתיה בס"ב שינה וכתב לכמה גרות גם. מ"ש. הפרש בין עינול
לפנות שורת גם ברוב ב"צו במודר במדר בהליב עולה למחר ברוב בדלים עולה למחר ב"א ברוב בדלים עולה למחר ברוב ב"א"ף ברוב ב"ל צבור לפמום שרחוק הרבת צ"ע פירשתיו בס"ז ב" יע"ש. כתב הפר"ח בקערה הדליק ואח"כ כפה כלי צריך לכבות ולכסות כלי ולהדליק כדלקפן תרע"ה ס"ב יע"ש היינו הדלקה עושה מצוה. והוי יודע דמשמע לי דל"ד מילא קערה שמן ה"ה רק ב" פתילות גמי הכין הוא ואף דיעבד לא יצאו ב" ב"א שאין סמוכין ע"ש א' ערש"י מ"ש באמצע הלהב ועב"ח יע"ש: (ד) שאין עמ"א הנה בהג"ה העתיק דברי מהריזו ז'ל בפסקי דינים ס"? ס"ה בערפורם כר והעתיק דברי א"ז גם בשבת וי"ם אין לעשות כן ובשבת גרות כרוכים או דבוקים יחד שרי עס"? רס"ג במ"א א' וע"כ הפ" כאן לדבוק יחד היינו סמוך וה לזה ולהיות דולקים כך הוא דאסור הא דבוקים זה בות כעין קלועים שרי כמו בנר שבת ועיין לבוש ואין לדבוק יחד אחר הדלקה או. סטוכים זה לזה. והבן ומ"ש בשם רש"ל עמ"ש בס"ז ב" : (ח) וגדיך עס"א עס"ז ג' ומ"ש רמ"א בתשובה סיצן. פ"א עיינתי שם לכאורה הוא בע"א דבחיץ א"צ נר אחרת ובשולחן שא"א שלא ישתמש לאורו מש"ה צריך נר אחרת וא"כ במדליק בפנים אצל הפתח א"צ שמש נר ע"ש מ"מ. נוהגין ליתן שמש כיי ועס" תרע"ג במ"א וצ"ע קצת וא"ה שם יבואר עוד: ן ד"ע דדם חשוב צריך נר אף ש"ש מדורה ואם יש קדרה מלא שמן דהוי כסדורה יול דצריך נר אחרת וכעין ראיה מש"ש. בתה"ד ק"ה בלאבפ"א דמשתמשים ב"א חשובים בהם בשבת ואפשר הכל לפי מה שהוא אדם יע"ש: (ו) לממה מ"ש עמ"א הנינו עם שיהלא למילה מתר מב"ם במבה. (ה) וצריך עמ"א עמ"ז ג' ומ"ש רמ"א בתשובה סינין פ"א עיינתי שם לכאורה הוא בע"א ואפשר הכל לפי מה שהוא אדם של טל בי היית קוד באצפא דינוו אף שחלון למעלה מים מקרקע עליה בפניה אפ"ה מניחה שם פרסום ניכא לבני רה"ר ומשמע אף עתה שנהנו להניח בפנים במפח הסמוך לפתח כנס"ז ומעיף ח' עדיף מפי להניחו בחלון דמצוה מן המובחר בתוך י' מפחים ולמדקדקים כמ"ש הב"י אבל למעלה מי"מ נמי יצא ועדיין צ"ע כי י"ל האידנא מצוה מפי כמפח ולמדקדקים כמ"ש הב"י אבל למעלה מי"מ נמי יצא ועדיין צ"ע כי י"ל סמוך לפתח תוך יים ועא"ר ועיין לבוש כתב דעיקר תשמישו של אדם לממה מי"ם ואין דרך להג<mark>יח</mark> למעלה לא הכינותי דבר א"ש שבת כ"א וב"ק כ"ב דבר להאיר מנירו למעלה להאיר למרהוק ו<mark>כאן</mark> פרסום ניסא מצוה בתוך י"ם ועסיי תל"ג במ"ו, ד' ובסור תשמיש של אדם למעלה מי"ם א"ב א<mark>"ש</mark> שרי דיעבד עמ"ז ה' וכ"ש המיוחד לכך וצ"ע אם יברך שנית: (ח) מחציו עמ"א עמ"ז ולפי ניי זו הוי הנאי אי כמו לפי הב' שהביא המ"ז, ומ"ש המ"א ומ"מ המנהג משום שיכנם בין ב' מצות ד"ם שייך למ"ש בהג"ה האידנא אין מדקדקין במפת הכמוך לפתח מאחר דליכא היכרא לרה"ר וכמ"ש בס"ח דבפנים ממש בבתי החורף ומ"מ המנהג בבית החורף במפח הסמיך לפתח בית החירף ממעם שיכנס בין ב' מצות מזוזה כימין ונ"ח משמאל ובד"מ בדפוס אצל המורים ליתא כן וכדפו מפעם שיננט בין בי ספות מווחד ביסון זכוד מטמאה יובר שי בופוס אציר הפורט בין בד"מ. ומ"ש פיורדא ד"מ נדפם הג"ה וצ"ע משום שיננס בין ב" מצות כרי והמ"א היה כתיב כן בד"מ. ומ"ח חלון פתוח לרה"ד כי כן נותנים מקצת ב"א ועיהו אם גכוה יותר מך" אמה מוב לתניח יותר אצל הפתח בית החורף מווח בימין כוי עפר"ח עמ"ש בסעיף ה": (מ) מטורה עמ"א הה"ד סי" ק"ו פ"ג מה" בית הכחירה הי"ב והר"א ז"ל ובפר"ח כאן ובלבוש מנהג פוונא בין צפון לדרום וו"ש המ"א אין לווו מסנהג היכא דנהוג בין צפון לדרום. וערש"י מנחות צ"ח ב" מערכי נר א" לצד מערכ ובדף פ"ו ושבת כ"ב פ"י כתו" מנחות גר ב" ממורח יע"ש. ובטנחות פ"ו ב" מחוץ לפרוכת הגדות ובדף פ"ו ושבת כ"ב פ"י כתו" מנחות גר ב" ממורח יע"ש. יל כפיש ודרבי יל אל מול דרשא אחרינא אל מול נוכח נקודה האמצטי עראם זל פי בתעלותך ואי"ת הכמל מנהה התחלה ואין להאריך. ואי"ת במשא יתפלל מנהה החלה ואין להאריך. ואי"ת משטע במשא יתפלל מנהה החלה במ"א אות כי משא"כ ואח"כ ודליק נדות משעם דמפלנ הוו לילה באפשר כבסימן הרע"ב והר"ם במ"א אות כי משא"כ אם מתפלל מנהה אח"כ הוו כתרתו דסתרו אהדרו ובה"כ שאני דרק פרכימו ניסא לרבים וצ"ע קצת בות ווראה אם אפשר ליה בביתו ותפלל מנחה קודם וגם בבה"כ לכתהלה עושין כן: (יא) יוכל בות היהא אם אפשר לית בביתי יתפלל פנחת קודם תם בבת כ לנוחתה טיסין כן: (יא) יוכל עמיא בבתיכ עכ"פ מדליק הש"ץ אחת והישאר השמש ובביתו כוי ונר אחר הוא עיקר והשאר הקל למתדרין עיין סעיף כי וחולין כ"מ כי וכאיר התם איא בע"א שצריך כיג לקבל הדם ילש: (יב) פפני עמ"א בסי' צ' מזה ולא"ר מ"ז הכא בכ"ח והאי הסרון כים והתם ספק ח"כ לא יחישדוהו מספק: (יג) והם עמ"א וכסי תרע"ז אי"ה שם יבואר: (יד) בפנים ממש למ"א עמ"ש במ"ז כי בזמן השור היה מדליק בפתח המית בפנים קצת היכר להה"ר ועבשיו בבית החווף אצל הפתח בפנים והפתח היה מדליק בפתח במ"ב על הפתח בפנים והפתח סתום ורק היכר לבני הבית ליכא חשרא. ומהים בגרות בה"כ איי אף השיץ המדליק בצ"ח כי אין היכר לבני הבית דוה עיקר. בבית הכנסת מדליקין על המגורה סמיך לצד דרום כמיש בסין ואם אין מנורה שדבקין הגרות בכותל דרום ולא אצל הבתה אף שהפתח לפעמים בררום דלית מזווה אין מנורה מדבקין הנרות בכותל דרום ולא אצל הפתה אף שהפתח לפעמים בדרום דלית מוזוה ואף בירים דאית מוזוה מדבקין בכיתל דרום וא"צ אצל הפתח. והנה מדר הדלקת מפואר בתרם" מ"א וייל זכר למקדש כרבי מגוחה בין מזרח למערב ונר מערבי נר ראשון מחוין לפרוכת לצד מערב כפירש" ז"ל מנחות צ"ח ב" ועתום" שם א"כ מסתמא הכהן מתחיל בנר מערבי החלה שבו העדות ופונה לימין וא"ה בהיע"ו יבואר עוד. ועיין שוות תה"ד ס" ק"ד כתב רש"י בחומש פ" כרבי יאני העני לא מצאתיו כעת אם לא מ"ש רש"י פ" אמור עדות יע"ש וגם זה צ"ע מבמה מדליקין כ"ב ב" ועני לא מצאתיו משמע כראב"ש מיהו מצאתי שם ברא"ם ז"ל דגם לרבי כן וכבר כתבנו מזה במ"ז ומ"א אית ז"ו ומ" והר"מ ז"ל פי המשנה תמיד הביאו הראום ז"ל לפירש"י ז"ל מנחות צ"ח ב". וארה אית ז"ו ומ" והר"ם ז"ל פי המשנה תמיד הביאו הראום ז"ל לפירש"י ז"ל מנחות צ"ח ב". וארה בתרע"ו יבואר עוד :

תרעב (א) סוף עמ׳א ומשמע מיד צ׳ה ידליק כי השיעור הוא מצ׳ה עד רגל משוק ח׳ש ולא ו לעב (יו מוף כם או החרה למלאכי השרת ומים מה שאפשר להקדים מיד ידליק ואיכ צ'ע מי שנוהג תמיד להתפלל מעריב בזמנו אחר צ'ה איך יעשה בניח כ'א ימתין זמן מה אחר צ'ה רבע שעה תו אין בו ליתן כשיעור שמן דלחד תירוצא אחר רגל משוק אין להדליק ושמא ב' הירוצים אמת תו אין בו ליתן כשיעור שמן דכתר תרוצא אות דגל בטיק אין עניי. ל לרינא נמצא מחויב מיד בצ'ת להדליק וליתן בו שיעיר שמן ח"ש וצ"ע בזה , ומשטע ביה"ש אין להדליק ואין ספק ורבנן לקולא ועס" תפ"מ , ומשמע דאם הדליק בעוד יום נדול לניח אטיג דעדיין לאו ומנה אין משתמשין לאורת ומיהו קודם פלג המנחה צריך לכבותה ולהדליקה אחר פלג המנחת

החבל בחנוכה ובחרים עד ב"ש ובס"ו בחב ובבע ול"ג בעומר דלים כלל ייל דהחבל מחפלל בחרית ג'יכ ובחה"מ להוי כי'ם מנעהי לפעמים להניח האבל להתפלל מנחה ומעריב ובסי' קל"ם כתבנו מזה ועסי' תקפ"א בדוני הש"ץ ואי"ה שם יבואר עוד בזה : (מ) הצר עמ"ז בסי ס"ח יע"ש והכוונה נ"ל דכשיש ב' פתחים לבית הכנסת דרד לרבים היינו שלא ימרכת לייבור דכבים ב' פתחים לבית הכנסת דרך לרבים היינו שלה ילטרבו לעבור נגד של של האחרי לל היל הכל ב שתהים לפות הפניםת דרך לרבים היינו פנה ועמדכו לניבור נגד המתפללים כו' א"כ אין חבד אש"פ שעובר ואין נכנס כלל לבית הכנסת פכבר התפלל ומרוד בעסקיו או אונם אחר מ"מ לא יחשדוףו שיאמרו שדרך שלו לכנום לבית הכנסת דרך פתח אחרת שמקומו שם או שלא יעבור נגד המתפללים ועיין לכוש א"ר בזה . ועמ"א אות י"ב ואי"ה שם שמקומו שם או שלא יעבור נגד המתפללים ועיין לכוש א"ר בזה . ועמ"א אות י"ב ואי"ה שם יבואר כלו הילך קוביית הפור על בעה"ת דבזמן הפור היו מדליקון פחח הביח מבפרם היינו בזמן החלמוד בחוץ ובזמן הכור בפנים ומ'מ היכא קלח היכר רה׳ר בפחה הבית לפעמים פהוח וכמיש בבי׳ הרע"ב (מים הרעיה) ועביח מבח׳כ עחה מדליקין גבית החורף ממש נהי במדליקין עתה בטפה הסמוך לדלת מימ ליכא היכר כלל לבני רה"ר כי פחח בית החורף נעול וחין פחוח לכן כני בחד פחח עם"ו בהג'ה גם עחה מדליקין בטפח הכמוך הף בבית החורף שיכנס בין ב' מלוה ועה'ר ועמ'ה י'ד: (יה) אלא עם"ז מ' הר'ב כן כ'ל מסברת שלמו ובתשובת הרכב'ה ז"ל סומן הקמ'ה כ"כ בפורום דההידוה ה'ל יע"ם ועבר'ה ועד'מ ובש'ע ס'ז החם דפפת הכמוך לפתח:

תרעב (ה) יכול עט"ו האריך ופסק דחם נתן במן יותר מבישר אף בסתם לא היקלה לנ"ח יותר מהשיעור הלי שעה. הא פירש במקלה לנ"ח אף יותר מבישור אשור ליהנות ממנו וכ'כ הלבוש בתרע"ז. אבל הב"ח מחמיר בחרע"ז אף בסחם לחי' ראשון דאי לא אדליק מדליק י"ל שהוקלה כל השמן אף בסחם ע"ש ועמ"א אות ד'. ורש"ל פסק דאשור בעודו דולק להשחמש אף ביותר משיעיר הרואה כו' ויש סיוע משמים דמדליקון בנ"ח בשבת דאשור דולק להשחמש אף ביותר משיעיר הרואה כו' ויש סיוע משמים דמדליקון בנ"ח בשבת דאשור המש להורו ומשהמה נותן במן יותר משיעור דה"ה ללמלם וליהוש דילמה משמש הה"כ ש"מ כל שדולק אסור כו' ודוחק לומר שמקלה בפירוש לנ'ח דאז אסור לשמב אף לאחר הבישר דא'כ במחי קמיפלגי מ"ד מוחר להפתחם לחורה ועבי' חרע'ג ע"ז ד' ה' מבמע אפור לפחם להורה מבום ביזוי מצוה או הרואה אומר לצרכו מדליק לא מטעם בהוקצה למצוה ואייה בם יבואר מנוס ביווי מנוה חו הרומה חומר נגרכו מדניק לח מפעם בהוקנה למנוה וחייה בם יבוחל .

ואם נתן הרבה שמן יוחר משיעור וכבה בחוך הזמן ביש בנוחר מעש משיעור הזמן והרוב היחד
יוחר מהשיעור עה"ר אות ב' והרע"ז ולכאורה שמן היחד לריך בבים בנוחר משא"כ הלב
וכדומה דל"ש היחר אכילה רק הנאה י"ל אף בלח כה"ג בשל ברוב וליש) (. ואי"ה בסרש"ז
יבואר עוד. וער"מ ז"ל פ"ד ה"ה משמע פוסק כב' חירולים להומרא דלריך להדליק דוקא חוך
זה סיזמן וגם לריך ליחן כביעור ח"ש ולקולה ג"כ דאי מוהר משיעור ח"ש מוחר ובמ"מ שם .
זה סיזמן וגם לפין לחיד של שביעור ה"ש בלה בבם ר"ח להדליק ביש שיחוי מ"ש ולמירון
וע' בבו"ח ח"ל ז"ל סימן ל' בבם הרא"ש בל הפכחים בבם ר"ח להדליק ביש שיחוי מ"ש ולמירות קמא דאי לא מדליק קבה וי'ל דל"פ ב' חירוצים אהדדי ובניהם אמת דאי לא מדליק כו' וביעורא ג'כ פלריך שיתן בנר שנון כביעור ועסי׳ הרע'ה ס'ב ופר'ח כאן דלריך שיעור קודם הדלקה ואם בירך ולא היה כביעור חוזר ומכבה ונותן כשיעור ול'ע אם יברך לתי' א' י'ל א'ל כביעור מברכין להדליק ו"ל פירובים אחרים והמחבר בם כתב בבם ים מי באומר ומ"מ כן הלכה והלבוש כ' בכתם שם יבואר: בתב מהרי'ו ז'ל בליקופין סימן ל'ב אין לפלפל נרוח הנוכה ממקומן עד שדלקו ח'ש הביאו א'ר אות ב' יע'ש דשיעור ח'ש לריך להמהם. כתב רש'ל כו' עמ"א אות ה'ו ואי'ה יבואר. מ'ש קודם מנחה עסי' חרע"א במ"א אות יו'ד דמנהגינו בין

מנחה למעריב אם לא בבעת הדחק יע'ם:

תרעג (h) ואע'פ עט"ז בטור כחב דלה היישינן בניח בשבח שמה חכבה ויחזור וידליק שבהול נמי אין זקוק לה ושמה יטה נמי והסור לשמש לחורה חבל בנר שבח דהסיר בס"ד הטעם במה ימה לה משום שיחזור וידליק. עיין פירש"י ז"ל שבח כ"ה ה' ומ"ש הטוד שיהזור וידליק הפשר הכוונה דל"ת נהי דכבתה מדינה ה"ל להזור ולהדליק מ"מ מצוה מן המובהר להזור ונהדליק בנית כמ"ש הב"ח סיג בבס הליקופין בבס ה"ז דמנוה לחזור ולהדליק אז בשבת יהיה אבור להדליק שמנים פסולים דשמא חכבה ומחוך שמנוה להדליק יחזור וידליק ויהלל שבם דומה לשמן שריפה שבה כ"ג ב' מחוך שמנוה לבערו כו' יע'ש קמ"ל דאין זקוק לה כלל ואף מנוה ליכא בדמוכח מדפריך שבת כ"א ב' מנוחה משהשקע כו' אלמא מנוה נמי ליכא הלכך ליכא למיהש כלל . ועיון לבוש ג'יב שמא יכבה ויחזור וידליק או שמא ישה . ובין בין דרכו לשנות ליכא למיהש כלל . ועיון לבוש ג'יב שמא יכבה ויחזור וידליק או שמא ישה . ובין בין דרכו לשנות ליכח לתיחש כלל. ועיין לבוש ביל בתח יכבה ויחות היהיק או בתרה יל קלי אמשנה ובדרב זו ואלאל זו עסמ"ע ה"מ עיב ז' ובגמרא נקט כאן לא זו אף זו בדר"ה יל קלי אמשנה ובדרב קשה ובחידושינו הארכנו. הין מקומו פה עמ"א א' ואי"ה שם יבואר עוד: (ב) אש עצ"ז כבי הרע"ב בע"ז א' ומ"א ד' ולמחמירין שם כ"ז שדולק השמש צו ברי גם כאן אף מוקן יוחד כבסי הרע"ב בע"ז א' וא"ר. עסי רכ"ד ס"ג בעטרן י"ל בהנוסה מוחד ולרי "ל אחוד בשבה משיעור. ועפר"ח וא"ר. עסי רכ"ד ס"ג בעטרן י"ל בהנוסה מוחד ולרי י"ל אחוד בשבה משיעור. חמוכה שמת יכהפק ממנו ותף דמוקלה הת בבת יותר בדיל והייבים שמת יכתפק כ"ש בנ"ח ובהול ו"ל דברי ולא היישינן שיסתפק וימעט מביעור ח"ש וכ"ש אם נותן הרבה יותר משיעור וכבתה אין זקוק לה היינו בונג עיין ב'י וב'ח הא כבתה מזיד חוך שיעור ח'ם פביעא זקוק לה להדליקה ופפיטא פלא יברך פנית אף כה"ג : (ג) או עט"ז לא זכיתי להבין דבריו הקדופים בכאן כי המטיין ברא"ש שבת כ"א וב"י מפורש אומר דחשמיש קבוע אפור הרואה אומר ללירכו אדליק ובעראי כל שאין גנאי ורחוק מנר ליש לאורכו אדליק כי לאשמש קל אין אדם מדליק נר בשבילו רק חשמיש גנאי אף מרחוק אסור משום ביזוי מאוה או הרצאת מעות שאין חשמיש בעצמו מגונה רק נגד כ'ח ביקריב ידיו אל כ"ח בעיון יפה אז גנאי לנ"ח הוי נמי ביזוי מצוה

יבעיש גיכ אחר פלג המנחה כבסר תרעים עמיא. וצריך שיתן שמן כשיעור שידלק מציה חיש וכמיש המחבר והוגא בבץ בשם מהרץ אבוהב זיל ובדים יעיש ובאר הגולה כתב גמרא לתי וציע שוה מהרץ אבוהב. והנה בע"ש אם לא נחן רק שיעור חיש מצומצם ולא ידליק בלילה חיש יל דיצא דהא אם כבתה ע"ש קודם הלילה אין זקיק לה משא"כ בחול כה"ג עסף תרע"ג בם"ז אות ם" ומיהו כיון דהדלקה מצוה א"כ ודאי מפלג בשעת הדחק היי זמנה א"כ יל דיעבד כשנתן שיעור ם׳ ומיהו כיון ההדלקה מצוה א'כ ודאי מפלג בשעת הדחק היי זמנה א'כ יל דיעבד כשנתן שיעוד שכן חש לבד די ואין חוור ומברך עכיפ וציע ועס׳ תרעינ וארתעים וארה שם יבואר עוד: (ב) הלכך עסיא ועפריח האירהיכרא לבני הבית בפנים לעולם צריך שיעור חיש וכן המנהג ועסיא אות ג׳. עסי תרעינ בסיא ייב אם העסיד בפקום שיכנה הרוח כי יעיש: (כ) כזה עסיא וראוי ליתן שיעור שמן בריוח שיהיה דולק שיעור חיש בלילה מצ'ה עד רגל משוק ואף מדליק אחר רגל משוק נמי יתן כשיעור חיש עמ"ש באות ב׳. כתב הכ׳י בשם איח מי שבירך והדליק גר א׳ בליל ב׳ ידליק אח'ב עוד גר ולא יברך כי הברכה שעשה תחלה היה דעתו על כולן וכ׳כ הלבוש ז'ל ומשמע דאם אחיב עוד גר ולא יברך כי הברכה שעשה תחלה היה דעתו על כולן וכ׳כ הלבוש ז'ל ומשמע דאם דק היה היה דעתו על כן נוזדמן אח'ב עוד גר חזור ומברך ועאיר ז' וצ'ע דכדינא אין מצוה רק גר אחד דף היה ושם כתבנו מזה. ומיהו לכתחלה ודאי יברך הברכות קודם שידליק גר ראשון וידליק שי לשיר ושם כתבנו מזה. ומיהו לכתחלה הבאשון שהוא עיקר וציע. ועיין בה׳ דית אי כל הנרון אוחיב בשם רשל אומר הנרות אחר הראשון שהוא עיקר וציע. ועיין בה׳ דית אי מברנין על מגהנא ואיה בתרע"ו יבואר מזה : (ד) יכול עמיא דמהרשל חולק אמ"ש הרא"ש והבתרג בכה"ג בעדוד דולק אמור להורת שהרואה יאכר כרי עמיז מזה. ועאר ב׳ אם נתערב בכה"ג ובעודו דולק אמור להורת שהרואה יאכר כרי עמיז מזה. ועאר ב׳ אם נתערב בכה"ג מברכין על מנהגא ואיה בתרעיו יבואר מזה : (ד) יכול עמיא דמהרשיל חולק אמ"ש הרא"ש והמחבר ובעדר דולק אסור להשתמש לאורה שהרואה יאמר כר עמיז מזה, ועאיר ב' אם נתערב בכהיג מותר לבמלו יע"ש ועסי תרעיז במ"א רב ואיה שם יבואר: (ה) א"צ ליזהר עמ"א ועסי תרע"א במ"א יד ולבוש כאן קשה קצת ובאיר א' בשם שכ"ג דיחיד ידליק אחר מעריב וחזר ממ"ש בכ"ג יעיש: (ו) כל עמ"א מ"ם הוי שמא הלכה כתי בתרא ושמא רק למצוה ובמ"א כתבנו אי מברך בס"ם ועלח"מ בה" ברכות מ"ד ה"ז בירך על הפרפרת יע"ש, וגראה מי שאין לו שטן כשיעור ח"ש ידליק בלא ברכה כי ספק הוי ת" א' וב" עסי תרע"א במ"א א". כתב ע"ש בשם מ"ם שעוה מעובדי עכו"ם אין ליקת, עסי קנ"ד במ"א אות "ים וך מאום אמור לנ"ח, וחולה שאין בו סכנה י"ל מותר לשמש א"ל ליקת. עסי קנ"ד במ"א אות דבנן ועסי קנ"ג מ"א אתנן לג"ח מותר:

תרענ (א) כשרים עב"א . כ"ש לא להשתמש כ"ם וצ"ל לא לשמש כי השמש אצל הנרות רשאי כשבת קייץל אין בישול אחר בישול ובכיח כתבתי בפריי דיש בישול אחר בישול בין בלח וביבש (ובשבת בלח צוגן יא דיש בישל ובבי לוכנו בפויי דיש בישול אחר בישול אחר ביבול בין בלח וביבש לובשבת בלח צוגן יא דיש בישול אחר בישול עסי שיח) היינו בכיא לבדו ולערכם חד בנים עי הבישול משאים כשכבר מבושלים ומעורבין יחד בנים ונאמנן יל דתו אין עובר בנישולו אחים ביבש כי האי דחמאה בחלב או בקדירה ב"י ועיד פ"ו בש"ך ח"י ופריי שם . שעוה כף עם"ו א' ואות ף וקכ"ד מזה: (ב) לבדוק עם"א השמים מלת שאין גנאי כי הנגאי הוא לגר שידיו ממוכות ודאי תשמיש ננאי אף עראי אסור מרחוק משום ביזוי ועס"ו ני. ומיש מתרע"ח (מים תרס"ה) שם אות תשפיש נגאי אף עראי אפור מרחוק משום ביווי ועס'ז ג'י. ומיש מתרעית (סיס תרסיה) שם אות ב' כתג אפשר בזה'ז כי בדרך אפשר וכאן כתב כפשמיה דאף בזה'ז ג'ת בפנים עדיף, גר ביתו ש"ם דאסור לאכול אצלו ויל דלא הוי היכרא כלל וצריך גר׳ אחר ואי"ה שם יבואר. ועפר"ח כאן : (ג) ואפי" עמ"א ועם"ז די המתיר דוקא קדושה תשטיש עראי ומאן דאוסר אף תשמיש עראי של קרושה נמי לא ועיין לבוש וא'ר: (ד) שאם עמ'א לכתחלה אין לשמש אצלן אף כשיש שמש קרושה אומר לצורכו הדליק כולן דק הנחת השמש שמא ישכה וישמש דלא ליהוי ביווי מצוה או דהיואה אומר לצורכו הדליק כולן דק הנחת השמש שמא ישכה וישמש דלא ליהוי ביווי מצוה או מיקצה למצוה ומיש ומים מניח שמש אצלן היינו אף ביש גר על השולחן וכיש כשאין גר על השולחן םקצה לפצוה וסיט ומים סניח שמט אצק היינו אף ביט גרעל השולחן וכ שלשאין גרעל השולחן ועשט"ל באות ה' אי'ה מוה: (ה) מניח עמ'א כ'א תדליק במקום מיותר א'ל חיישיגן דלמא ישתמש אצל ג'ח וא'י מעם להקל כה'ג. עיין בפור ולבוש שאם הדליק עדים בליל ב' ג' גרות א' הוספה של חול אין לו לברור הראשון או הב' לחול אלא האחרון יע"ש הייגו אף בדרבגן יש ברירה מ"מ אות שהודלק באחרונת מסתמא הוא של חול ועסי' תרע"ו ס"ה: (ו) עדיף דכשמוסיף, גר א' איי אותו שהודלק באחרונת מסתמא הוא של חול ועסי' תרע"ו ס"ה: (ו) עדיף דכשמוסיף, גר א' איי בני הבית כמה הוא של מצוה וכן בחיץ העוברים משא"כ שמש יודעים עכ"פ בני הבית ובחוץ שמש ארוך יותר גם שיתפשם ספנו האור וישתמש לאורו: () יותר עמ'א דכשפניח הגרות למפה מי"ם בפקום שאין תשפיש אדם וגיכר שלצורך מצוה הניח השמש למעלה מיים ועס" תרע"א במ"א ר. ומשפע לכאירה אף שפניח הגרות לפעלה מ"ם מ"ם מניח השמש למעלה מהם וו"ש הב"ח ויש ו. ומשמע לכאירה אף שמניח הגרות לפעלה מים מים מניח השמש למעלה מהם חיש הב"ח ויש חלקין ונא"ר י וצ"ע שם וכמרומה שכן המנהג אף במניח הגרות למעלה מים השמש למעלה מהם חושין ונא"ר י וצ"ע שם וכמרומה שכן המנהג אף במניח הגרות למעלה לו ההומנה לגוף הקדושה מהם וציין אות די: (ח) האיסור עמ"א אבל העולת שכת כתב דגראה לו דהומנה לגוף הקדושה כי אף בל הדור לך אות י"א ג"ח אין בון קרושה יע"ש: (מ) של מנין עמ"א תה"ד משא"כ במקום שאין מוכרין הגרות במשקל כלל כ"א במנין אפשר גם המ"ז באות וי יודה דאין במ"ל הנכה באלף ותה"ד איירי במ" ק"ג במקום ששום הרע"ב ושייך להרע"ג) והייגו די"ל כמ"ש הב"ח ב"מ נהנה מנ"ח אלא שדליק תחלה גר א" לעצמו ולא יהנה ממנו ואח"כ ידליק ב" ב" ככסיי ק"י דמ"מ נהנה מנ"ח אלא שדליק תחלה גר א" לעצמו ולא יהנה ממנו ואח"כ ידליק ב" ב" ככסיי ק"י אין דמ"ל מנאבד א" כו"כם"ש המ"א הבד"מ מבואר דשרי להשתמש כה"ג דלא ככ"ח אין צ"רך להגיה ב" ב" אלא כמ"ש כאן כי וע"ין אות י"א ואי"ה שם יבואר עוד: (יא) מותר עמ"א ואף למ"ש באנת א"ש דמניה מגור הגרות. וב"מ מ"ר רע"ו מעיף ד" אם יש גר כר יע"ש: (יב) אם הגי השמש כיון דמ"מ נהנה מאור הגרות. וב"מ מ"ר רע"ו מעיף ד" אם יש גר כר יע"ש: (יב) אם מהגי השמש כון דמ"מ מנורה כסף וב"ל שני הדליק בה ומברך שלש ברכות שהחיינו ג"כ יע"ש והנה מהרש"ל ז"ל לכנה מנורה כסף ובליל שני הדליק בה ומברך שלש ברכות שהחיינו ג"כ יע"ש והנה מהרש"ל ז"ל קנה מנורה כסף ובליל שני הדליק בה ומברך שלש ברכות שהחיינו ג"ב יע"ש והנה בנסרא ממעם זמן דל"ת בכ"ה גם נצחון וכ"ו גם דשמן א"כ יש ב" שהחיינו עס" תר"ע ומ"מ אנן קי"ל דאין מברך שהחיינו בליל ב" רק מהרש"ל ז"ל עשה כן לחיבוב מצוה וסדרן ג" ברכות אנרות

בליל ב' ושהחיינו אכלים חדשים ומ"מ צ"ע אם יש לנו לעשות כן דלא מיהזי כיוהרא ושאני אדוגנו רש"ל ז"ל ועוד ההרואה אמר המברך זמן בליל ב' . ועיין סימן תרפ"ד דינים השייכים לכאן ואי"ה שם יבואר :

תרעד כתב המרדכי כו׳ עמ"א דיש להחמיר מצד המנהג בכל גר מצוה שאין להדליק א' מחבירו ואפשר היינו ע"י אמצעי של חול הא גר מצוה מנר מצוה ליה אפי׳ מנהג ומדליקין זה מזה בבית הכנסת וגר שבת וכדומה ואפשר המדליק גרוה שבת ע"י שמש יותר מוב ועמ"ש א"ה באת א" מוה: (א) דעיקר עמ"א עשה כלומר דמהדרין גר לכ"א ומהדרין מן המהדרין מן המדרכין פוקף והולך וא"כ אף כשיש רבים בני הביתו סמוכים ע"ש א' די בנר א' לכולן אף שמברכין כ"א לעצמם היינו שכפוינין שלא לצאת א' בהבירו מ"ס אין מדינא כ"כ כצוה הלכך ל"ם הנוספים שאין להדליק אף כה"ג אב וכן וכדומה אין להדליק זה מזה אבל שני ב"ב בבית א' מדינא מדליקין זה מזה. ואם כבתה לא דאין זקוק לה. ולאחר שעבר זמן המצוה לעיל סימן תרע"ב מבואר דיש מחמירין. ועס" קנ"ד סי"ד ובמ"ז י"א ומ"א כ"א נר הבדלה אי הוי מצוה עמ"ו הם, ועא"ר קנ"ד אות ך' ומ"ש אין בו קדושה צ"ע הא כתב המחבר כאן גר שבת כולן של מצוה הם. ועא"ר קנ"ד אות ך' ומ"ש תרע"ה יבואר עוד: בפריי שם ואי"ה במ"ז ובסי תרע"ה יבואר עוד: בפריי שם ואי"ה במ"ז ובסי תרע"ה יבואר עוד: "תרע"ר (א) למצות עמ"א עפירש"י ותוס שבת כ"ג א' ד"ה דולקת מע"ש למצות חנוכה כן פירשי ו"ל ותוס׳ ד"ה מכבה פירשו שהדליקה החלה לצורך שבת משמע הא אי לצורך חנוכה

תרעה (א) למצות עמ"א שירש"י ותוס" שכת כ"א א" דה דולקת מע"ש למצות חנוכה כן פירש" ל"ל התוס" ד"ה מכבה פירשו שהדליקה תולה לצורך שנת משמע הא אי לצורך חנוכה א"צ לכבות למ"ש למ"ד הנהה מצוה והמחבר השמיענו בלשונו שהוא לשון הבור והוסיף תיבת למצות חנוכה למ"ש למ"ד הנהה מצוה המחבר השמיענו בלשונו שהוא לשון הבור והוסיף תיבת למצות חנוכה למדר בל"ד ל"ל של א"ל של לשם חנוכה אף א" הנהת מצוה צורך לכבות ולהדליק ולהניחה ול"ש כ"ן שבדליק בשלה לשוך הדין ויל דמ"ש התוס" לצורך שבת על השולהן מניהו כיון שבדליק בעתה הא שלא בעתה אף לצורך חנוכה כיי דהא לצורך שבת על השולהן מניהו לא שור מיון שבדליק בעתה הא שלא בעתה אף לצורך חנוכה כיי דהא לצורך שבת על השולהן מניהו ואם שהל"ד למיון בושלה לבחצר בזמן הכתיו לבאור באוכל בחצר בזמן הכתיו לצורך מ"ש והיו ווחק לוכר באוכל בחצר בזמן הכתיו לצורך ב"ש והינו כפי השיעור פצ"ה מיד ער ח"ש ולאח"ב לא ובמ"ש מאריכין בתפלה להימף כחול לא משמע כן ואיך שיחיה אף כה"ג צריך לכבות כיי, וער"ן הדליקה בע"ש בעביל מ"ש מכבה דאין ניכר לא משמע כן ואיך שיחיה אף כה"ג צריך לכבות כיי, וער"ן הדליקה בע"ש כי בגר בתול הללה מע"ש מכבה ובדליק מצו"ש מכאר המוללה מע"ש במבר ובדליק מצו"ש מכבה ובדליק מצו"ש בלאה מכ"ש מכבה ובדליק מצו"ש בלאה מכ"ש מכבה ובדליק מצו"ש מכאר הורונה אף במ"ש במבר ב"ש המ"ש מוללה מע"ש במולה בע"ש במולה ב"ש במבר ב"ש המ"ש מכבה ובדליק מצו"ח הללה מע"ש במולה ב"ש מכבה ובדליק מצור ה"מ שמא יחסר הפירות מכ"ש הלח"מ שם כל שנמשה אח"כ מצור לארה אי"פ שחולין מע"ש ביור ודהליקה מצור לא הוי קונסא והוון צו התהם מצור בפנים וחוץ או גם במוש ביור להניה הלה להלדליק במקופו דוקא אם התלה ולהדליק במקופו דוקא במיש התלה ולהדליק במקום דוקא התלה ולהדליק במקום דוקא במיש התלה ולהדליק במקום דוקא התלה ולהדליק במקום דוקא וותוך מבול בצור מי"מ בעון וומה במיו ומתולה ביור מולים הדליקה במ"ש המלה ולהדליק במקום בידו וותל מלל במוש במולה ביור להוו ביור האום ללהות ב"א דלכתחלה וד"א אול וובים קת בשות הומ"מ שוא אין נוהגן במות מ"ם בנית הכנכה והיום מולה בית כמום לונו און נמדות בים בת"ח אול במ"ש בולי מוליה בתול הוו"מ בת"ח בולי במולה ביור בתול הוו"מ בת"ח בולי במול הוו"מ בת"ח בולי בתוליו בו מתרום ב"ל במים לישר"ח בולים באות ומ"ח בבת"ח בול"ם באותו נמ"ח במ"ח בול"ם באותו במ"ח במ"ח במור מ"ח בב"ח

תרען של חגוכה עמ"א של חגוכה תיבה אחת לא של חגוכה כ' תיבות והמעם בשל"ה במס" תמיד דף רמ"מ ע"ב גר של שבת לצורכו להאיר וגם לשנת משא"כ ג"ח רק לחגוכה לפרסוטי ניסא יע"ש היינו דאסור לשמש לאורה רק גר אשר שייך לחגוכה ובפר"ח גורם ג"ח לא של וכ"מ המחבר והיינו ג"כ של שבת שייך לו ולשבת משא"כ זה שייך רק לוכרון הגם זכר למקרש שהנכד המנורה חירולים ברח"ד יע"ב. ועמ"ש בחות ב' חי"ה מיה: (ב) אא"ב עש"ז בח"ד בהנס משח"כ כ"ז יע"ש. שבת כ"ג ב' והע"ז הקשה דהתם אם לא יכוין משקלותיו יש ביזוי מלוה בהנס משח"כ כ"ז יע"ש. שבת כ"ג ב' והע"ז הקשה דהתם אם לא יכוין משקלותיו יש ביזוי מלוה בהנס משח"כ כ"ז יע"ש בידו מנר הדבוק בכוחל ונהי דשרי לשימתיה שם וא"כ מדכתם מנר לנר משמע אף כה"ג שרי ואמחי לא ירוש תרע"ה אות ב' לשימתיה שם וא"כ מדכתם מנר לנר משמע אף כה"ג שרי ואמחי לא ירוש בעיד שילך וינית במקומו יכבה הנר ונמלא מדליק בהנס הדלקה ראשונה אפ"ה שרי. ושמ"ל מעוד ב"ד מ"מ מלמרף הדלקה ראשונה לשישור הזי שנה יע"ש וחיינו דמיד שהדליק הדלקה מלקה ולמו ב"ז שר ביוו ואחרוב לא חיישינן כלל ואף דקו"ל שלירן שיניה במקומו אח"כ מ"ה לית ביחוי הדדוק בכוחל ומדליקון לומו יע"ש ועהה"ר בשבע שישות פירש מלו דמתרינן אי הדלקה מוה הדלקה מלוה ללון מדליקון דבעי הדלקה קודם הנחה וה"כ א"א בפהילות ארוכות מדליקה מלוה בלוכות הלרוכות שניה מלוה מדלוק בפילות ארוכות ומדליקה מלוה להרק שיהיה נר מלוה לדולי בחיהן בידו ומדליקה להלל בליך לדבקו החלה ומדליק שנה ללרול מלור שיהיה נר מלוה דווא שניה בידול שתיהן בידול שהיה בידול במילות הלרוכות שביה הנה וה"ל מ"ד בידול שתיהן בידול שתיהן הוא שהבמע דהדלקל מ"ד לוק לנר לוו שביא ומבא להיו לברל המול לברל מידול מדול ברלי מדול לפרל לפרל לשלות וובר ל"ש הרואה אומר וא"ה בם יבואר כ"ג איבו עש" ב" ה"ד מי"ד וכ"ב בו"ד ולה מדל המר כ"ד במולה לחור הור הנר התכר בול מות להור כ"ב בי בואר כ"ל במול להחר הכל הור להכר המכל לב בית דין מתנה על כך ול"ע :

תרעה (h) הדלקה עט"ז לא הבינותי זה דרש"י ז"ל שבת כ"ב ב" ד"ה אי הדלקה כדאשכתן במנורה לענין מדליקין מנר לנר לא כדאשכתן בם לומר הדלקה מלוה ובנ"ח זכר

במטרה נענין מדניקין מנר נגר נת כדחשכחן כם טונור הדנקה מנוה ובנ"ח זכר למקדש משא"כ בנר שבה דו"א גם מדמברכין להדליק בנר ש"מ הדלקה מלוה וה"ה בנ"ש ועסי" רס"ג במ"א אות ב"מ של ""ה בזה . ובלבון הס"ג במ"א אות כ"ג ועא"ר אות השיר קלה בזה וליע וע' אות ב' מ"ש אי"ה בזה . ובלבון המחבר ז"ל כאן ובגמרא יע"ש: (ב) שהרואה עש"ז לכאורה הוא מי' הב"ח ז"ל דלמאי דדהי הכואה כו' אדחי ליה סברא הדלקה במקומה בשינן ועא"ר ואמנט לי העני דברי אדועיו דור מאור בדקדוק כי הנה לכאורה משמש הברא שבום היא א דדקדוק כי הנה לכאורה משמש הברא ביות בל ישראל באו בדקדוק כי הנה לכאורה משמש הברא ביות בל בל מדרא בל בראלו באו בדקדות מולה ביות במור בל מדרא בראלו באור המשח בראלו בל מדראל באור בל מדראל באור בל מדראל הבראלו בל מדראל באור באור באור בל מדראל באור בל מדראל באור בל ביות הבל באור בל הביה בל ביות בל ביות בל באור בל ביות בל ביות בל בל ביות בל ביות בל בל ביות בל בל ביות ביות ביות בל ביות ביות בל ביות ביות בל ביות ביות בל ביות בל ביות ביות בל ביות בל ביות בל ביות בל ביות ביות ביות בל ביות בל ביות ביות בל ביות בל ביות בל ב

הפולה כי? להדו ליום פבלה הדלקה במקומה בעיון ושל"? וממום לי בעני דרך? דל למנהי דרך? המחבר והיינו ג'ב של שבת שייך לו ושבת ששא"ב הי שייך רק לוברון חגם זבר אחות ממוכן בל שכלל באו בדקדוק פי הכה לבאוכה מבשי של הי הדלקה מאום החלך במקומה בעיון והיו לי הדלקה הוא היה בשירה הדלקה במקומה בעיון והיו לי הדלקה הוא היה בשירה הדלקה במקום היל והיה בדלק הבה בדלף קבד על היו אות היה פוב ליו אות בקדוק במקום היל בדקדון מהכלן דמון אותר החם כמי ניונ"ו אף הפיז דראי הפוב ליו אותר במקום בל היה במקום בל היה במקום בל במקום בל היה בשיר היה בל ה

במנורה לא של חנוכה יוםי חנוכה דהאידנא ום'ם הצולם נוהגין של חנוכה ב' חיבות כפו להדליק בי של שבת. בימים ההם בומן חזה לא ובומן פיי". שהחיינו לומן הזה הלמ"ד בחידוק וציון וציון הענא ז'ל ואין כעה ת"י. אם שכח בר בסידור תפלה להמדקדק הגדול הרב מהר"ר שלמה זלמן הענא ז'ל ואין כעה ת"י. אם שכח בר משמע אם לא היה דעתו על כך חזור ומברך וצא"ר וצמ"ז מ"ש בזה וצ"ע דיני חיכן צונו דלא היי רק למהדרין ושאר בני אדם יוצאין בנר א' וצ"ע. חנוכה נו"ן בשורק קמן כ"ם בסידורים וכ"ף דנושה למהדרין ושאר בני אדם יוצאין בנר א' וצ"ע. חנוכה נו"ל בשורק קמן כ"ם בסידורים וכ"ף דנושה מיון בחד"א המוה הוא"מ במוכה ולוכל לא מברך הרואה וחנוכה בסדר וחידצו כ" חירוצים ומאי קושיא אי אברי "דאע"נ שאשהו מדלקת עליו בביתו ויצא "ה במצה אפ"ה נתקן הברכה להורת על הראית כמ"ש הכ"ח ז"ל א"כ אין קושיא מסוכה דהברכה על עשיה לחוד משא"כ בנ"ח ש"מ בנ"ח נמי הברכה לרואה כשלא קיים בעצמו המצוה וקיצר כדרכו המוב ועיין ברש"י משאר מצות ולא תקנו ברכה לרואה כשלא קיים בעצמו המצוה וקיצר כדרכו המוב ועיין ברש"י מאון מביר אי נ"ח ואשהו מדלקת בלל א' נ"ח ואשהו מדלקת עליו בליל ב' מברך שהחיינו אבל למ"ש באות א' דספק להקל האון מביר הורה ה"ה בליל א' וכ"מ מרי זורא שבת כ"ג א' כבס" תרע"ז דאמר לא צריכנא להשתתף בפריםי דמרליקי בנו ביהאי ואל"ג דהיה מברך שהים על הראייה למ"ד הכין מ"מ משמע כב"ח דעיקר היוג מצ"ח שלא האה ועדר בנו ול ב"ד ע"מ בליה ה"ה בליל א' וכ"מ מרי זור של"מ במור ולכ"ד בית הורק של בעבר ולהדליק בעצמו ולברך ג' ברמת מלסמיך על הראיה ועדר הדרלים אריין מור הלי ב"ש שכ"מ בתשבת מהרי"ל כ" קצ"ז א"ה יבואר בתרע"ז מזה ור"ז שלא החמור וע"ד משר בובה אין הלמור בלו הבות הללו האית במור הללו וצאיר הלות הללו ובאיר מניה ללו האים במור הבות הללו האית הומן מספיק וע"ד הלי היוש לנחוך ל"ח תיבות אל ל"ו מכלבר הנרות הללו ובאיר מניה מלת הן יע"ש וראוי להעיק כראון לוחות בהדרו בבית החורך שישוע ב"ל הלא חיבה "הללו וא"ח באברת השלישי יבואר בתרות הללו ובאיר מיה מינו מכים המ"ד הומן מספים הללו וא"ח במור ומלו במ"ד ל"ו הבות הלו של בירך המור הללו באיו היור במים המדרן במים המדרן למור ברול ביל ב"ל בל הליק ביון המצור בהול ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל הוא בורת לל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל הליק ב"ל הליל ב"ל הליל ב"ל ה"ל ב"ל ב"ל ב"ל המור ההרץ ב"ל לאות בהרות לל הלית ב"ל הלו המנורה לא של חנוכה יומי חנוכה דהאירנא ומים העולם נוהנין של חנוכה בי תיבות כמו להדליק מווה בזח) דזו צריך להדליק בימין הפתח בפנים לדידן כבסי תרעיא ס'ז ולעולם צריך להדליק נר הראשון שהוא שקר המצוה (דהניספים הן למהדרין) במפח הסמיך לפתח כמביאר בתרעיא מיז ב הראשון שהוא שקר המצוה (דהניספים הן למהדרין) במפח הסמיך לפתח כמביאר בתרעיא מיז כוכרת הדליק בליל א' צנר היותר ימיני ובליל ב' ניב בימיני ופונה לשמאל אע"ג כל פנות יכר הכא איז דבעי להתחיל בנר א' בספח הסמוך משאיכ אם מדליק בשטאל אז מתחיל תמיד הסמיך יהיו כולם ויתחיל בנר יותר ימיני ובליל ב' בנוכף ופונה לימין כמ"ש המהבר כיון שכולם הסמוך יהיו כולם ויתחיל בנר יותר ימיני ובליל ב' בנוכף ופונה לימין כמ"ש המהבר כיון שכולם במפח הספוך לפתח . ומס"מ כתב שיניהם בעובי המשקוף כולם במווה ומיז ואי"ה שם יבואר מיד מ"ש החתר מברך לו ה"ה כאן . ובתליד אות מיד וכשאחר מברך יברך על הדלקת ניח עיין ר"ג נימא למיל כר ולדינא צ'ע ועא"ר : (ה) להפנות לימין עמ"א ועפריח ואי"ה במ"ז ר' יבואר עור . הגר יאמר לאבותינו או לישראל ע"ש בשם אנרת הרמב"ם ול בא"ר אות ב' דאתר מברך ג'כ להדליק וגר כרי ועס" נ"ג במ"א יים ומ"ז מ"ד ועפריח מעיף בל לאבותינו בבית שני צ"ע קצת . ועבדים יול דאיא אפותינו ומפריח מע"ך ה"צ דל הרא א בהתנו ועפריח מעיף משור הריא ול ו"ב"ר איברהם אב לכל נ"ח שונה בטותל ובא לו שכן זות מדליק שמן זות בס"ח וותר מידון בהומנה לדידן עס"ר תרע"ג ומשמע שעורה ושאר שמנים והדביק שעור שעור לא נאסרו בהומנה לדידן עס"ר תרע"ג ומשמע שעורה ושאר שמנים והדביק שעור

בשרות היצ דל הדביק גרות שעוה בכותל ובא לו שבן זית מדליק שמן זית בסי מיה. והגרות שעוה לא נאסרו בהומנה לדידן עסיי תרע"ג ומשמע שעוה ושאר שמנים והדביק שעוה מדליק בשעוה שמן זית היה הגם בו. אם יש לו שמן זית לגר א' ושאר שעוה יראה דמוב לעשות כן כי עיקר גר אחד ועיין א"ר:

"תרעו כתב בתשובת רש"ל כו עמיא ועמ"ז א' מה וצ"נ: (א) בשמן עמ"א ועא"ר א' וב' משמע שצריך שיתן האכסניא שמן כשיעור ח"ש יע"ש ועפר"ח דכתב דמשמע דא"צ להוסיף כלל שיהו פריםי משמע כל שהוא סני. וצריך האכסניא לשמוע הברכות מבע"ה דאלים צריך לברך על הראיה ועםי תמ"א עס" תרע"ח במ"א ג': הראיה בשם שכיצ ועברה על מברף על הראיה ועםי תמ"א עס" תרע"ח במ"א אות ייצ ועמ"ש א"ה באות ג' מוה: (ג) לעצמו עמ"א פורש מ"ש מברניל נוצו והברכו בלינון מביא צוו ארת אלו מדריל מוצו מביא פור מדביה בהוצרים בל"ב מהרול בנוצו והברכי בלינון מביא בהאבוא איו מהמצה מה מדליה בהצו היינו שמ"א לו מדריל מהרול בנוצו והברכי בלינון מהברכי בליצות מהאבוא איו מהמצה מה מדליה בהצו היינו שמ"א לו מדריל מהרול בנוצו והברכיו בלינון בתארוא איו ארתיאן משתהה בה מדליה בהצו היינון שמאלו מדריל ביונון הברכיו בלינון בהברכי בלינון בהברכי בלינון בהברכי בלינון בתוח ב"א אות יצרו איו ארתיאן משתהה בה מדליה בהצו ביונון שמא לו מדרי (ז) במקדם עמ"א ועמ"ז אות ב"ג ל שרבב לבנות באחר דרפי" תרע"ב מ"ב דמהדרין מן המהדרין בית בפיע היונך מדליקון רק גר א" בכל הבית ומוסיפון כי כפי" התוס" א"כ מיירי כאן בקסן שיש לו בית בפיע והגיע לחינוך מדליק ומ"ש אפר לדידן קשנים פטירים בתרע"ה מ"ג פסק הר"ב בפירוש קסן שהגיע לחינוך מדליק (משום הידור בר) ועיין לבוש כתב סדינא הרבה אנשים בבית אן יכולין להשתתף לחינוך מדליק (משום הידור בר) ועיין לבוש כתב סדינא הרבה אנשים בבית אן יכולין להשתתף אבל משום תידור מצוה כר יעיש ועפרית כאן לא משמע הכי ועמיש אות ני : (מ) אם עמיא עיין למיש באות שאח'ו ואיזה שם יבואר: (יב) שאון עמיא מיש דשולים היינו כמו חמין שייא בידר ק'ב דהוי דשולים אניג לשנה הבאה חוור ונאסר מים היי דשולים והא לדידן אוסרין שהייה במשהו בפסח ושורפון הכל כמכואר בתמ"ב והמ"ז וא"כ איך יהיה דשולים וכבר הוקשה למ"י בת"ח כן ובפריי לחד כתבנו מזה והיינו הואל דיש מתירין משהו בפסח למכור לעכרם והיה לשהותו היאל דיש מתירין משהו בפסח למכור לעכרם והיה לשהותו יא דשרי אעיג דאנן מהמירין היינו להומרא אבל לקולא לא והוו דשלים לייא כן והיה בשמן דרא דמותר לשהותו לשנה הבאה רק יש מחמירין בחד ניז סיח לקולא לא והוו דשילים ולכאורה קשה ממיש ביד סים סרד וכשיך ניז דלצלי לא נאמר וכית כיון דיא עסר קיב ובשיך יוא הוו בי מברות ממיש ביד סים סרד וכשיך ניז דלצלי לא נאמר וכית כיון דיא עסר קיב ובשיך יוא הוו בי מברות לצרופי להחסיר שמא הוי דשולים ושמא הלכת דאיפור רבגן אין מופיפין הא המחבר ביד סים לא הזכיר כלל פברת האופרין וי"א דלצלי מותר מעיקרא משאיכ שמן ג'ח אפור להשתמש כלל ולאחר חנוכה ג'כ נאפר כלל ולשנה הבאה משתרי יול דהוי שפיר דשולים וצ'ע:

ולאחר חנוכה גזכ נאסר כלל ולשנה הבאה משתרי ויל דהוי שפור דשילים וציע:

תרעה (א) גר חנוכה עמיא ועסר רביז בכיא בי ומשפע לבאחה אשני דראוי בי גרות לשכת די
בנר אחד על השולחן שאיכל והטאר לניח וליהוי כן המהדרין וציע קצת: (ב) שלום
עמיא עסיי תרע"ג בפיא בי וכאן כתב בדרך אפשר ועסי תרעיא בפיא הי ועאיר בי הולק בזה וכים
מפתימת רשתבר יהר"ב דביה": גפי גר שבת קירב יכפר ד כאי יתרעיג הלא היי חופרא לניר יעיש
והם"א סיפר דמשיה פים יש להחריק ניח דהא בהיל בהיג כי שאין לו שים נר כיא גר חניכה והאי
והם"א א שירו ולא אמרינן דלא הוי היכרא ואי דמדליך מטוך לפתח ובמונרה יש היכרא היה בשבת
דמשה כן ולא יניה על שילהנו כיא ספוך לפתח ולא ישכו בחשך יציע: (ג) יקנה עפוא נר א' כי
עיקר המצוה רק גר א' והפותר לבהדרוך יין קידוש פצוה מדים עדיף. ושני ב'ב הדרום בחד א' ולא'
אין לו ניח וקירוש היום אם ישאל מחבירו שיקנה לו הלק מה בשכן ופתילה בחנב יקנה ין קידוש
אין לו ניח וקירוש היום אם ישאל מחבירו שיקנה לו הלק מה בשכן ופתילה בחנב יקנה ין קידוש

המרדכי והרה"ש הכית דברי המרדכי בתר דברי הר"ן והקדים התלמיד להרב בהרי המרדכי חלמיד הרח"ש הון (חלמתי הרח"ש כי"ו ומרדכי) ש"מ דכוונת הכ"י דרב" כתב למי בלח הדלית בביחו עדיין או ליובכ בספינה י"ל שעהיד להדליק אח"כ בלילה אפ"ה רומה מברך ע"ז הכיא לשון הרץ ז'ל דוקא שלא הדליקו עליו בחוך ביתו (סיינו אשתו דבפור י'ל בשומע הברכה עה'ר ולא עסיד להדליק באותו לילה וכ"כ המכדכי היינו ממש כדברי הכ"ן ואה"כ וכ"כ הכא"ש את פשר הזרטן כנותו פנה לכ בימנדף ליינו מתם כדבי הכך ומה כ זכ כ הרג ב עכ'פ להסכים שאין עחיד להדליק באוחה לילה וחלח עדיין ליד שסרי כתב יושב בשפינה וע"ז חמה המ"ז בפיר בהחרדכי הולק על הר"ן כו' ועא"ר אוח ו' הקשה על הס"ז ולמ"ש א"ש וא"ה במ"א יבואר עוד. ועמ"ש אוח ב' אם הדליק וגמר הדלקה ולא בירך אם מברך אה"כ זמן ווש ב"ל למ"ד בשאת מדלקת עלוו אין מברך הרואה ה"ה זה וכאמור: (ה) אחר בהדליק עע"ז וכ"פ המ"א ג' ומ"מ צ"ע דהא בין הברכה והדלקת נר ראשון אסור להפסיק ולומר הנרום הללו א"כ י"ל דהברכה על כל הנרוח קאי וכמו שנראה ממ"ש המ"א בריש הסי" בב" בסי הרע"ב דאם הדליק אח"כ אין מברך ומבמע אם כיון שלריך לברך שמיח א"כ משמע שהברכה קאי על כל הגרות ולמה יססיק בין ברכה להדלקת שאר הנכוח ומ"מ הא ודאי אחר גמר כל הג' ברכוח והדלקת נד ראשון הוא שיאמר הגרות ואני העני לא ראיתי לנפיג כן וה"ו אין אומר נגד מאורן של ישראל מהרש"ל ז"ל וש"מ מי שנוהג ואומר אח"כ הנרות הללו לאחר שהדליק הכל נמי שפיר דמי כו' וליע . וממן ליו היבות עמיא וכם יכואר אייה ועאיר אות ח' בזה : (ו) יתהיל עט"ו. הבחר בעוה" כפי דעתי ההדיומים. הנה חמרו ז"ל דמנית במפת הסמ (ו) יתהיד עט"ז. הבחר בעזה" כפי דעתי ההדופים. הנה סמרו ז'נ דמנית כעשם מבחק לפחה לפחה אך לבחה או בכי יונה בכ"י מרע"ז שיקר המלוה כר א' כי הנושפים למהדריון וגם ראיי כל פינות הרד'א בכם רביני יונה בכ"י גם עיקר המלוה לר יוני דרך ימין ונאמר דהיינו מבמאל לימין ובמרדכי פרק במה מדליקין אמרו על מהר"ם ז'ל יהיו דרך ימין ונאמר דהיינות מסחריל בבמאל ופינה לימין ובני ריינות שו נוהגין כן בבמאל (הוא מהר"ם ביול ביון או מרעון כן בבמאל (הוא מהר"מ מרוט בור) במיח לובינה לימין ובני ביונות שורים ואילה מהמלון והמחלון מסחילין ופונים לימין והב"י בספרו הארוך ובש"ע חיקן הכל כי בליל שני ומשם ואילך מתחילין בשמאל על הניסף ופנה לימין אבל בליל ראשון מהחיל הנר יחידי בצד ימיני יוחר דהיינו עד"מ אותן מנורות קפנים ביש להם שמונה פיות הובא בפר"ה ג'כ מנית בבית החורף משמאל למווזה סמוך לפהח ובליל א' מחחיל בלד ימיני שבליל א' יהיה הוא השמיני ובליל ב' שני לו מתחיל שני ברכות על הנוסף בנחוסף הנם ופנה לימין וכן חמיד בבניל ח' יהיה הנר בהדליק בליל יהיה במיני. וכלפי שחמרו ז'ל בפמוטות מותר שרחוקים הרבה זה מזה עסי' תרע'א ובח'ר ישם במיני זכנפי בחמרו ל בפנובות פותר ברנותף היכלה וה חום עם יהים או החדל היכל אי אלבע סגי עכ"פ הירך הכלי יוחר משמונה גודלין א"כ יוחר מד' לילוח הראשונים אינן בפפח הסמוך לפתח (עב"ח מ"ב רק ליל שמיני הוא ל"ד וליל ראשון הוא ל"ד כאמיר) א"כ ראוי לעשוח צורם המגורה דנהיגין בקלח מקומוח בכל פי רחוק מחבירו יוחר מאלבע וב' רחוי לעסות נורח התכורה דנהיגין כקנת מקומות בכל פי לחוק מחפילו יותל מהכפל וכל אלבעות יותר מוב עסי' הרע"א מ"ש בה ויניה המנורה בבפוד או בחוך הלל הפתח שיחיו כולם בפסח הכמוך לפתח וזהו כוונת המחבר ויולא הכל כאמור ועמ"א ד'. וסובר הב" דמהרימ בליל ב' הוא דהתהיל בשמאל ופנה לימין ובליל א' הוא כנר יותר ימיני ובני ריינים ג'כ בליל ב' פוס משמאל לימין לא בליל א' דלא כבני אושפטריך זהו דעת המהבר וכ"ש לאלהן שמהים הנרום באלו בלים בליה הרע"א ב"ל כן. אבל דעת הר"ד בק"ו בלעילם מליה הכורום בחלון או בדאת עלמה כבסי' הרע"א ב"ל כן. אבל דעת הר"ד בק"ו בלעילם מליה באותו נר בטפה הכמוך לפחה אף מניהו בשפוד או בחלל הפחה מ'מ הנר היוחר קמוב במתח כל בשפר הכמן המור הם בשפוד או במבקוף ולעולם נד במדליק ראשון סוא שיקר המצוה הפתח הוא המצוה אים בהכרח בכל ח' לילות מתחיל בנד הסמוך לפתח ובו מברך הברכות כולן לא על הניסף ובני ריינום ס'ל כמהר'מ במרדכי דפנה מבמאל לימון ובליל א' מתחיל בשמאל ובן כל ה' לילית דבני ריינום סי כ כמהדים במכדבי דפנה מבמהג נימין ובטיל ה' מהחיל בפמחל וכן כל ה' נילות דבני איינום סי כ כמהדים במחדים בימין וכנה מינוין לשתאל כדרך כחיבה עבריות שסוברין שזה הוא הפי כל פינות כמ"ש הלבוש והט"ז כו' אלא דאכתי קבה על בני אייסטרייך איך מהמילין בימין המסילין משכר רחוק מטפח כו' ונר א' שקר המלוה לכן עיקר כתי' הב' שכתב המה'ד דבני אויסטרייך מיירי באין מאון מואין מואים בפחח בסח הסונין הי"א כן הואיל ושוכבים שם ותפמש מגונה ע"ד ה' מואים ומדליקון בימין הפחח כבסי' חרע'א א'כ מחהילין בימין במה למהלית ו"ל כל פינות מאן הל ובייר מסודרים שבוד הסופך פניו לדרום מהרים וב"ת למהר ליח לו מרכים בפסוד הסופך פניו לדרום מהרים וב"ח למהר או מורכה בהחד מופך פניו לדרום מהכיל ביר בחוד להחקר שניו לדרום ומהכיל ביר בחוד להחקר או מורכה בהחד מופך פניו לדרום ומהכיל ביר בתחוד להחקר אות מור בחוד להחקר ביריות היידור מורכה בחוד מורך ביריות היידור מורכה בחוד מורכה בחוד מורכה בחוד מורכה בחוד מורכה בחוד מורכה בחוד מורכה ביריות היידור היידור מורכה ביריות היידור בכל ביריות היידור היידור מורכה ביריות היידור מורכה ביריות היידור היידור מורכה ביריות היידור היידור מורכה ביריות היידור מורכה ביריות היידור מורכה ביריות היידור היידור מורכה ביריות היידור היידור מורכה ביריות היידור היידור מדירים היידור היידור היידור היידור מורכה ביריות היידור ומחחיל בנר כמוך לפחח אף מונחים בבפוד או במבקוף ואיכ במניה בדלח עצמה. ועב'י כמב בחה'ד דבני ריינום מחחילין להדליק בשני בצד שמאל בתה'ד לא כ'כ בשני. ובשאלה מליל ראשין ואילך הדבר בספק וכפי השנת הב"י הוא בשני כבני ריינוש. ומהרש'ל ז'ל סובר בשבוד הכל בפפח הסמוך לפחח דלא כחה"ד ולפ"ז אכבר יותר טוב מהפך פניו ללפון. והט"ז הסכים להלכום כה"ג בנרות 'לפניו בפני האדם ודאי ראוי התחלה בנר יותר ימיני ופנה לפמאל כתובה העבריות ולד להרנ"א בלולכ כמ"ש הפ"ז בם הוח י"ג ימין ושמהל דרום או לפון פשיפא חחלה דרום ומונילה מוערב ולפון משה"כ כאן נדות מונחים בפני האדם הדלה להדליק <mark>בנד היותר ימוני)</mark> ה"ב כשמנית כשורה על הכותל ידליק בליל א' היותר לשמאל באופן בליל ח' יהיה זה שמיני ובכל לילה נוסף מימין לשמחל ואי כבפוד ג'כ בליל א' ביוחר כמוך לפתח ואח"כ במוסף. ומיש כבורה מלד ימין הפתח היינו בבית החורף בפנים מניח בכוחל בימין חלל כבאדם שומד שם ימינו נגד חלל הפתח דהיינו משמחל למזוח. ומ"ש נר שאלל הכוחל כשפוד. ומ"ש וי"א להחחיל ביוחר שמאלי בהוא ימין האדם אפשר ה"פ בליל א' יחמיל ביוחר שמאלי ובליל ב' בניסף ימין כיות שנתנה באותי מון החום מפשר הים בפיר מי יננהיל ביותר שמחני ובפיר בי בריסף ימין דהל"כ הוי כמעביר על המלוח: הגה בגר מערבי כפי הנרחה מפירש"י ז'ל בחומש חוחו בבלד מערב הביחוחיו לעיל ה"כ במגורה בביח הכנהח י"ל כי וחין להחריך כהן. נמלח שיש כהן בלש מעות כפי הנרחה דעת המהבר ודעת חה"ד ודעת הט"ו ז"ל: ואבי העני והגמי כע"ו להדליק בליל א' בנר היותר כמוך לפחח ובליל ב' על הנוסף כו' ומנורה קענה בח' פיות ראוי ביהא עכ"ם מחוחך והפרב בין פי לפי רחב אנודל עסי' חרע"ה והבן זה)(ואם אפבר להניח המנורה כשפוד שפיר דמי כמ'ש מהרש"ל ז"ל

תרעז (א) צדיך עפ"ז הביא דברי חה"ד ק"א הביאו רמ"א בס"ג להלכה והמחבר השמיטו ובב"י דאין לברך היינו או דסובר כמ"ש בחרע"א דכפי' החום' המחרין מן המהדרין או איש והשחו אין בכלל מהדרין דכניף א' דמיין עא"ר, חרע"א וכאן קק בני ביחו הוי בכלל מהדרין או מהדרין בביח בדרין בם יש הידור משא"כ אכסניא בדרך ליח הידור בביח במחאכסן שם כי הכל א"י ביב אורה ועבי' הרע"ו במ"א אם שכח כו', די"ל מהדרין אין הברך רק מהדרין אין רולה ללאת בברכת תבירו וכן הוא ודהי יע"ש . ורש"ל פסק היכא שא"י מברך אט"ג כפק לקולא רבאי לבוין בלא לנאת בהדלקהה מאחר במסופק ואם יודע במדליקה אין רשהי להדליק ולברך אם לא שיש לו בית יהידי בחלון מבום הבדא ואין מברך סרע"א כ"ה ועמ"א כאן ד' והי"ה שם יבואר. ומ"ש היכא שא"י כו' שהל חיבת חכמים ל"ע אם מנוע חים היועמים להן די היים בישיבות היות שי היכח שמי לר שמל היבה חבמים לם החדליקה למה ואם לא הדליקה מברך בשבילה ומרבי זירא משמע דאין רבאי וכי לא היה בכלל המהדרין ולכלכה פסק כהר"ב בהג"ה ועמ"א אות ג' האידרא כו': (כ) וְיִי״אָ עש"ז ועמ"א אות ה' אי רבאי להד לאדר להדליק בשבילו והוא אין ז' ועב"ה ואי"ה במילו בבילו והוא אין עושה עש"ז בחרע"ב א' משמע כאן דוקא שנותר משיעור הלריך להדלקה הא עומד שם : (ג) עושה עש"ז בחרע"ב א' משמע כאן דוקא שנותר משיעור הלריך להדלקה הא טומד בם: (ג) עדשה עכיז בחרעיב חימשות כתן יוקיו במותר מפיבו, שמין שמיקן שיוקר מביעור אף בסהם ברי הבאר ועיש להלכה. ועמ"א כאן אוח יו ופריח כאן ואייה בם יכואר עביז נביז אוח י'ב ובשיך י'פ ועמ"א כאן אוח ייב והכה להוביף יותב יכואר עד: (ד) שאין עבי'ז ובי'ד אוח י'ב ובשיך י'פ ועמ"א כאן אוחי מבשים ואף להחפלל מבשים ולהדליק בבית הכנסת ל"מ לכבוד די'ל דברי אף בלא ביפול יותר מבשים ואף להחפלל אלו י'ל דברי והוי ב"ם לקולא במא הלכה דמותר להוביף איבור בייל ובתר ובאים הלאו י'ל דברי והוי ב"ם לקולא במא הלכה דמותר להוביף איבור בייל בדרי והוי ב"ם לקולא במא הלכה דמותר להוביף איבור בייל בדרי והוי ב"ם לקולא באו הלכה דמותר להוביף אורו בייל בדרי והוי ב"ב" קרובה ללמוד ולהחפלל שרי לפכי מרע"ג ועש"ו שב הוח ד' ועדיין ז'ע ועה"ר כהן הוח ז' ועמ"ב כלו החש"ר כהן הוח ז' ועמ"ב בפריי לי"ד שם והם נהמר דממלום למצוה בין היסור עיין ר"ן בהה דמנר לנר מ"מ לכנוד הש"י בנים הכנסת ולה להחפלל הצלו י"ל דברי לכ"ע)(וג"ע : תרעה (ה) מפני עמ"ו הפניש שיה וכחב המ"ח כלות ב" והיכיש שיה וכחב

שאסור להשתמש לאורה אף בזה"ז משמע ולמאן דאמר מותר חשמיש מזוה כבסי' הרע"ג במיא ב' ובאיר כאן בשם הכל בו בשם הראב"ד ז'ל ועפר"ח חרע"ג די"ל כה"ג ודאי אסור לשמש כת ת ב' ובח כ' כתן כשם הכל כו כשם הלחביד זינ ושפרים חלעיג דייל להיג ודחי חסור לשמש לאורה דליהוי היכרא . וי"ל עוד דנ"ח ח'ש בעינן שמן שאין יפה למכר בפרוטה ול"ש בפרוטה שמן יפה לשיעור ביה"ש על"ם א"כ ג'ש עדיף דנ"ח אבור להיג לשמש לאורה שמא יעה ואי"ה במ"ל ישוא בעור ביר (ב) יקבה עש"ז עב"ח וקידוש בחפלה ילא ואם אין לו יון ופת לא יקדש כלל רק יצא בחפלה עפר'ת כאן . ומ"ש הפ"ז דפת בשבת ד'ת עסי' קפ"ח במ"א אות ט' אי הייב לאכול בשבת מ"ה וש"א דאין חייב מ"ה ולחם משנה אסמכתא היא . דע כל המצות דרבנן נדחים מפני מלוה ד'ת וחם שניהם דרבנן וח' חסמכוה חקרת כתבנו בפתיחה כוללת מזה וערש" שבת כ"ב ב׳ אסמכוהו אקרא ותזנח משלום נפשי הביאו הלבוש וקרא בנביאים ואין להאריך כאן ומ'ת דוקא מצוה שהוא חוב הא אין הוב טלית בת ד' כנפות לדידן חובת גברא ואין לו ציצית י'ל מצוה

אורה חיים הלכות חנוכה

למהם שהוח ווצר הם מין הוב פנית עדף. ועמ"ש בפתיחה כולת:
דרבע היבוכ חייבות ודאי עדף. ועמ"ש בפתיחה כולת:
דרבעני (א) גר הזוכה חחלה עע"ז עמ"א א' ובא"ר לחלק בין איש לאשה ואפילו באשה לדד
שם . עב"י ובד"מ דברי החום' לריך שבת תהלה הדיר ושאין חדיר חדיר קודם ועב"ח ופר"ח כמו בריק טבת בשבת הפעורה בהטוכה איכא פרסומי ניסא וחדיר קודם ומ"מ כיון דרוב פעמים מקבלים שבת בהדלקת נ'ש ע"כ נ"ח קודם דלמא משחלי ואטו שבחות השנה דעלמא ובחרע"ח נר ביתו קודם שלום ביתו ולא חדיר קודם החם נדחית נר חנוכה לגמרי ודאי דענתה ובחוצים אל להי בלחו קרהם פנס בינה ונו מחיר קרהם המבי חימין מחלה כ"ח בשמן ופחילות ולא יזמין השכגות עם הכרות על השולחן לנר שבת דיש לומר כל שאין שניהם לפניו לא אמרינן ולא יזמין השכגות עם הכרות על השולחן לנר שבת דיש לומר כל שאין שניהם לפניו לא אמרינן מדיר קודם ואין עת האסף פה . גם דלא ליהוי ככסופא לנר שבת ע"כ טוב לעבות כן . ויחן שתן בכרות כשיעור שידלית בליל שבת חלי שעה עיון לבוש ובמ"א כתפכו מזה :

פתן בנדות כשישור שידטין בטיל שכנו חוף בשמן במקרב ומרחיק והוי מכבה ומבעיר לא בשעוה עבו' רע'ז ולבוש כאן דלא הוי בסיס דהדלת משמש לבית והוי

שתנוה לפערו והחפר בתפנה הפירו הני חידים לעורים בנתן טישיר מנותה אנם למתנוקו ומכבה לא ניהא ליה בנ"ה ומש" המקור בנותן טישיר ומיין לנום כאן:

תרפא (א) בודליקין עפ"ז בתה"ד ביתה" בי"ה בב"ה בשם מהרי"ל אגור וכלבו
כהו"מ (וסו"מ מהרי"ל הופסק המחבר ומהר"ל מפראג מהר"ר יהודא ליווא ז"ל) שהביא
החי"מ (וסו"מ מהרי"ל הוא מוהר"ר יעקב לוי ז"ל ומהר"ל מפראג מהר"ר יהודא ליווא ז"ל) ושא"ר
א' מוש"ם הט"ז די"ל תדיר קודם הבדלה קודם מנו חנילות בהפונה לשור לפניף כתבו ומירון הג' יש
הדר וכ"כ בפי הרפ"ד אות ג' ובמ"א שם וב" מירולים שכתבו עוד לפניף כתבו ומירון הג' יש
ליות בעורה דמתמור נמן שונה מרחות ב"ל"ם בהפונה לות פרחות לה כתבו א"ל הבים הדר וכ"כ בפי" הרפ"ד אות ג' ובמ"א שם וב' תירולים שכתבו עוד לסניף כתבו וחירוך הג' יש לומר הוכחה דמפעיר נמי שייך פרסום גם דלית בהפעורה לית פרסום לזה כתבו א"כ היה להקדים הנוכה ואמ"כ ר"ח לקרוא הפעורה ר"ח תדיר קודם כ"ש לדחות ש"מ דהפעורה רני מיכא פרסום ועיון ברא"ש ז"ל. ומ"ש אחורי יומא יש לדחות החדיר כלומר מעלת הדיר דוחה סברת דאחורי יומא ומבדילין קודם ומ"ש מזכחים דף ל' ע"ב ובר"מ ז"ל פ"ע מהלכות תמידין ומוספין ה"ב פסק איזה בירלה יקדים כמ"ש הכ"מ שם דבעיין לא נפשטה ומ"ש בשם החלב"ד ומוספין ה"ב פסק היה בילו אחר יע"ש ועםי" תרליג קורין המגילה ואח"כ מבדילין גם ברכת מחליל אם בודי השלם שהם"ז ז"ל חולק דכאן לברך נר חנוכה ואח"כ מבדילין גם ברכת ככון וה"ה ברכת הבדלה והעלה הע"ז דביביו יבדיל מחלה ואח"כ ידליק ובלבוש י"ל בניחו מבדיל ככון וה"ה ברכת הבדלה והעלה הע"ז דביבו בדיל בניח ברנת מולה ואח"כ הדל הומנים מבדיל במוחר בהר ואח"כ מדליק שלא שייך אחורי יומא דכבר הבדיל בבית הכנסת יע"ש וא"א הרב ז"ל כמדומה נהג

ואח"כ מדליק שלא שייך אחורי יומא דכבר הבדיל בביח הכנסת יע"ש וא"א הרב ז"ל כמדומה נהג להדדל בביחו קודם נר חנוכה כפסק הע"ז ז"ל וכי"א בלבוש וכן אני נוהג ואין לגעור בשום אדם כי יש לו על מה לסמוך. ועיין א"ר הפירוש במרדכי דסובר להקדים נמי חדיר עדף ואפ"ה כי יש לו על מה לסמוך. ועיין א"ר החוכה ונר אחד על השולהן י"ל סגי כי אין מבדילין על נ"ח היינו בורא מאורי האש ועיין לכוש) (:

ברכה עש"ז בב"י בחשף פחח תהת הרי"ש ויראה היינו ה"א בקמן קען חשף ושוא ברוש היינו מוא בקמן קען חשף ושיין מ"א וז"ש הפ"ז בינון ויהיה שוא נה לחשלום קמן קען והריש בשא (מסר באפשר מלח קען בדפום) אבל מי הרים בהורן יהיה הה"א בקמן גדול כמו בזכריה ה"א "את הרשעה וסידור חשלה של הרב המדדק הגדול מוהר"ר זלמן העול ז"ל אין כעת ח"י ומ"ש זדים ביד עוסקי חורתך בספר המונה של הורב במור מהור מבלה בורף בספר המונה ב"ל מהכר בהור מונות ומדים ביד עוסקי חורתך בספר המונה ב"ל מוכר בל מונות ומרכר נול זה כנה לכת בלאה המניד שלי כתברי מזה להשכיח חורתך דברים שיש בהן טעם וחכמה על זה היה להם קנאה ע"ד כי היא הכמחכם ובינחכם לעיני העמים אבל להעבירם חוקי רלוגך אדרבה עכו"ם מונין יבראל ואנו עושים לעשות ראון ה' לבד בלי פעם א"כ אין זה מחמת קנאה רק זדון לבם בלי שום שונג ואתה ברחמיך הרבים עמדת בעת לרחם אע"ם שלא הקדימו תפלה ללרה רבות נקמת כו' שלא עפ"ז דרך הפבע רק נס מפורסם שהרי מסרת גבורים בהלשים ורצים במעטים וטמאים ביד טהורים על פי מ"ש בזוהר הקדוש מפני מה עכו'ם גבורים כו' בודאי ע"פ נס היה . ומה עשה ה' מנ"מ הם משנאתם רצו לכטל אפי' החקים שאין בו קנאה מסרם ה' ביד עוסקי חורתיך ע"ד ברכה החורה לעסוק בדברי הורה בנצטוינו לעיין ולפלפל בהם ע"ד האמת פוכם החלהן שד פוכם המורה משמח בזכרי מורה בנוסחים לפין ופוכפר כמם עד המחת ובכבר למד החוקר הין שמחה כהחרת הספקיה הזדים ביד טוסקי חורהיך ע"ד עבדי ישתח ובס הארכהי : (ג) אין עט"ז שיון ב"י והינו דסבת וי"ע דבר חורה קרבן מוסף בהם וראש הודע נמי הלכך הקנו להזכיר בהפלה ומחזירין אוחו משא"כ הנוכה כל עיקרו דרבנן מש"ה אין מחזירין אוחו וקידוש בפת בסבה דבר חורה וב"ע י"א ד"מ וי"א דרבנן ועיין סימן רע"א ומ"ש פס : אחור וקידוש בפת בסבה דבר הורה וב"ע י"א ד"מ וי"א דרבנן ועיין סימן רע"א ומ"ש פס : (ג) בעישבה עט"ז והייע כמ"ש באות ה" שאהר גמר התפלה יאמר נוסח זה כשם שעשית כו" כן חעשה : (ד) אע'פ עט"ז ועב"ח בזה ועיין סימן חרל"ו וסי' קפ"ח במ"א י"ב ולהלכה חנוכה

עסיי תרע"ז במ"א א' ובשות הרשב"א ז'ל תקמ"ב וייא דדי בשותוף כ"ש ואפשר כל שיש לחלק אף עסי תרעז במזא אי ובשרת הרשב"א ז'ל תקמיב ויא דרי בשיתוף כ"ש ואפשר כל שיש לחלק אף שאין כזא כשיעור חצי שעה לשניהם סני וציע. ושם משמע בני ביתו היינו אשתו ובניו הסמוכים על שולחנו אפי גדולים מדינא די בנר א' הא איש אחר שאין בכלל ביתו ולא עבדו העברי א"ש שאוכל על שולחנו דין אסנאי של ומדינא צריך שיתוף או יקנה לו במתנה חלק בשמן ובתילות ומשמע לכאורה דוקא שטן ופתילה דוקא לא שמן לחוד או פתילה לחוד וצ'ע: [דע ה'ה נשים נ'ח עדיף מק"ה על היין ונר א' סני והמותר לק"ה ברכות ד' ב' פירש"י ז'ל נשים כו' זוכרהו על היין ומ"ש בשמירה בדר" אע"ג דכתיב ובתך זה להוהיר שלא יעשה הקסן ע"ד גדול אביו ערא'ם ז'ל פ"ש בשמירה בדר" אע"ג דכתיב בו. ועסי רצ"א ורצ"ו ב"א "א לענין הבדלה יע"ש: התרעם (א) בע"ש עמא חילק ב"ן איש דלא מיתמר בהדלקת נ"ח או"ב להדש ועס"ז מוה ועא"ר בזה אשה דרכת לקכל שבת אסורה להדליק נ"ח ווה דעת הלביש ועס"ז מוה ועא"ר בזה אשה דרכת לקכל שבת אסורה להדליק נ"ח ווה דעת הלביש ועס"ז מוה ועא"ר בזה יל לכאורה דקי"ל כל מילי דאיתו לא מצי עביד לא מצ" משוי שליח וא"כ אם קבל שבת בפירוש

אשה דרכה לקכל שבת אסורה להדליק ניח ווה דעת הלבוש ועסיז מזה ועאד בה יל לכאורה דקייל כל מילי דאיהו לא מצי עביר לא מצי משוי שליח וא'כ אם קבל שבת בפירוש צ'ע איך יאמר לאחר להדליק בשכילו דנראה מטעם שליחות והא איהו כבר קבל שבת וייל דלאו שליחות ממש היו כיון שממונו הוא ואחר מעשה קוף עכיד ומ'מ ברכות איך מברך אחר ואף שומע כעונה צ'ע. ועסי׳ תרע׳ו כמ'א אות ד' (מ'ס תרע׳ו) והנה ב' ברכות שהחיינו ונסים ובליל ב' נסים יוכל לברך בעצמו כמו הרינאה ככסי׳ תרע׳ו ס'ג ין (ב') בעוד עמ'א אחר פלג ממנחה ומשמע שצריך יוכל לברך בעצמו כמו הרינאה ככסי׳ תרע׳ו ס'ג ין (ב') בעוד עמ'א אחר פלג ממנחה ומשמע שצריך "אורי ברי ברי מילים שונים מילים מינים בלילה אחר

פתח הבית ויפתח פתח בית החורף יע"ש והיינו אע"ג דגם בבית החורף לפעמים מכבה ע"י נשיבה מאויר בית החורף מ"מ הוי דבר שאין מתכוין ולא הוי פסיק רישיה ועסי רע"ו מוה , וי"ל למה לא הגיה הר"ב כאן כמו בסי תרע"א מ"ח לדירן שמדליקין בפנים ממש אין לחוש ועסי תרע"ג במ"א אות י"ב: תקב" (א) קודם עמ"א תה"ד ס" ט עמ"ו א' ואע"ג דמדליק ועישה מלאכה מ"מ סוב לאחר הבדלה תדיר קודם מפרסום גם כבסי תרפ"ד אות ב" מ"מ פסוקים אלו רק לסימנא מבא ומש"ה ג"ה קודם ויתן לך זכריון מקדיטין זום פרסום גם ואע"ג תקודם ויתן לך כבסי תפ"מ עח"י שם ומ"ש שם בפריי. אתר שנשת"ם סדר התפלה ואתה וכן ספירה קודם ויתן לך ככסי תפ"מ עח"י שם ומ"ש שם בפריי. אתר שנשת"ם סדר התפלה ואתה בתפלה יבדיל על הכום בביתו ובציבור אל ישנה ועיין פר"ח הסבים למ"ו ועא"ר ומ"מ בציבור נוהגין ברולק קודם ויתן לך ואח"כ ויתן לך והבדלה על הכוס ומ"ש הר"ב כ"ש בביתו שסבדיל להדליק קודם ויתן לך ואח"כ ויתן לך והבדלה של בית הכנסת ששמע מש"ץ ודוחק לומר שסבדיל בכייה! לעשה כן וצ"ע. ומירושלמי דאין מבדילו בנ"ח אם נאמר בהומנה לא נעשה נ"ח כבסי תרע"ג במ"ו ו"צ' וע"ין עולת שבת שם "ל דיצור שהור דולכת פע"ש לנ"ח ונאמר דאת לאחר שיעור אסור להשתמש ועס" תרע"ה במ"א א" והרע"ב ב"

אמיתית שצריך לחזור בשני יצ"ש וכ"כ הא"ר כאן אות כ"א דצריך לחזור ולקרותן בשני. מ"ש הס"א שדי פרשיות אין מזכירין נשמות ואומרים צ"ק היינו באדר. ולענין אב הרחמים בא"ר אות ח"י בשם הנמ"ג די"ל אב הרחמים בדי פרשיות כמו בשאר שבתות ובד"מ בשם מהרי"ל שאין מזכירין

ה'ת שביה. וכתבתי ואלה נוסריקון ואבק לשון הרע כי על סכירת יוסף באו למצרים אבק בס"נ אבק דק ואבק התאטצות שא' מתאמץ להפיל חבירו ואבק כר. בני ישראל א'ת יעקב ישראל מדרנה חשובה הנפש יעקב מדרנה שפלה הגוף כי הגוף מלכוש ובית לנפש תפארת אדם לשבת בית (ע' ביערות דבש ואהבת יונתן ז'ל) וע'ד לסוסת' ברכב' פרעה דמיתיך רעיתי שחלק הדומם ראוי לגרר אתר חלק החי לא הנפש אחר הגוף כסוסי פרעה שהסוסים נמשכו בע'כ לים אחר הענלות ולה"ר חמור מכל להיות עקרו בנפש לנפש היה לרוח ממלא כני ישהא' הבאים מצרימה בשביה ספני שא"ת יעקב להיות עקרו בנפש לנפש היה לרוח ממלא כני ישהא' הבאים מצרים שניהן בגלות הנפש יעקב נעשה הנפט מפל לגוף יעקב לפיכך א"ש וביתו באו כי בגלות במהרה בימינו אמן:

והנוף במ'ם שערי סומאה עד שמיהר ה' הקץ ונאלם . ה' ינאלנו במהרה בימינו אמן:

עיין לבוש כאן הרבה דינים מהפסורה ומליחות ומנהגים. באיר א' מעשה בנייא שמאם לא התמלו ביר בטבת בכוקר לערב אמרו מליחות של שהרית. שם באות ד' מצא כתוב בשם הגאון מוחי אייוק דרשן כשחל ריח שבם ביום ד' או יהיה קור ושלג גדול באותו חורף וסי ויגש יע'ש: דין יא'צ באדר א' ב' בתקס"ח מ'ז יע'ש. ובמ"א אות ך' שם הרבה דינים מיא'צ באדר א' ב' בתקס"ח מלי יע'ש הרבה דינים. עין לבוש כאן וע"ד ה'ב מיב מיב ובמ"ז מי וש"ד ו"א מדיני יא'צ דיני קריש עסי קל"א וקליב לעיל יע"ש. ועי"ד סי שצ"ה שם במ"ז אות ב' וש"ד הצל כולין להתפלל מליחות שובבים וכרומה דמ"ש:

במ"ז אות ג' מיא'צ במעוברת אם סותר לכנום למנודת . ובשפ"ד א' דאבל כולין להתפלל מליחות שובבים וכרומה דמ"ש: דבש ואהבת יונתן ז'ל) וע'ד לסוסתי ברכבי פרעה דמיתיך רעיתי שחלק הדומם ראוי

אצלו בבה"כ ויראה ה"ה כל סליחות שובבים וכרומה דמ"ש: הלכות מגילה

תרפו (א) בחנוכה עמ'א כוונת הב'ח דרב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן ואין הלכה כר' יוםי לאחריו תרפו (א) בחנוכה עם"א כוונת הב"ח דרב ור' יוחגן הלכה כר' יוחגן ואין הלכה כר' יוםי לאחריו הלכך לפני חנוכה אפור ולאחריו שרי ופורים שאני דברי קבלה כת' הרו"ה או דקכילו עלייהו בימי מדדבי כו' ומ"ש המ"א אף ביום שלאחריו אסור הוא בשם כנסת הגדולה כרבי יוסי יע"ש ועפר"ח לפניו אסור בתעניה הא בהספד שרי לפניי אף להב"ח ודין הספד וצ"ה כתבתי כמנהנים שלי ועם"א ובימי מדרכי ואסהר י"א שלי ועם"א ובימי מכ"ם יע' בס" ת"ך בס"א ופר"ח: (ב) מתענין עם"א ובימי מדרכי ואסהר י"א דג"ל לא היו רצופין רק בה"ב וכ"א לילה ויום כמ"ש גם אני ונערותי אצום לילה ויום עא"ר א':

(ב) להתענות עס"א ברמ"ם אות ו" דר" אבין ציים שהיה איסמנים כו' והם דברי המ"ם פ"ה דתעניה בל למ"ש הרא"ט משום סליחות דוקא אסור הא יחד שרי עש מ"מ"ג אות ב' ומ"ש ממ"ג פ"ד התענית ברמ"א לא דתענית דבע"ש לא היו מתענין המעם שהיו מרבין במעמדות והחנונים ומ"ש בשם מהרי"ל דתענית דבע"ש לא היו מתענין המעם שהיו מרבין במעמדות והחנונים ומ"ש בשם מהרייל שלא היה מניד ההלכה כי' ורמו אין אמהר מגדת וס" בעלמא הוא אבל כשחל ביום ה"י יש ב' ימים ה"ו למרוח בשביל שבה היה מניד : (ד) לא עמ"א ענ"י בשם שיבולי הלקם יע"ש: (ה) ג"י עמ"א ומ"ש כי שנושה גם כו' אף שהולכין הכנים לעיר אחרת להשקע שם אפ"ח חיבין ע" א"ר אות ז' ול"ד לנותנים חומרי המקום שיצא משם ובאין דעתו לחזור א"צ דשאני כאן כיון שקבלי עליהם ועל ורעם בשבתי העפ"ח תצ"ו אולי אזכה לפרשם א"ה על נכון . ומ"ש בשנה פשומה עם" תקצ"ח אות ך" בשבת נהא"ב תרב"ח ה" ומ"ע בשנה בע"ש הביאו א"ר ה" ואין בידי כעת כה"ג וביא"צ "א להתענות בא" בשבת גם בזה בשבת יתענה בע"ש הביאו א"ר ה" ואין בידי כעת כה"ג וביא"צ "א להתענות בא" בשבת גם בזה בשבת יתענה בע"ש חבוצה בע"ח המיום בו"ל לא כל מה דבצי

צ'ע כיון דאין קובעין תענית בע"ש ומ"ם הואיל וגדהה ידחה ליום א" ומיהו בה" לא כל מה דמצי לכיון דאין קובעין תענית בע"ש ומ"ם הואיל וגדהה ידחה ליום א" ומיהו בה" לא כל מה דמצי לקרב התענית שפיר מפי וצ"ע:
תרפז כתכ בהנמ"י עם"א הגה דעת מנהגים גד הואיל ובשעת עיקר החיוב בלילה היה פסור ה"ה נ"ם בסי" תרע"ם במ"א במ"א ב" ושאר דוכתא סובא. ואפשר שם יש צירוף י"ג זמן קהלה לכל ודוחק בס"א הרב" במ"א ובר לגם שהיו ציונקים לילה ויום היינו אף בשמה שב"א ישנים היו ציונקים לילה ויום היינו אף בשמה שב"א ישנים היו ציונקים לילה ויום היינו אף בשמה שב"א ישנים היו ציונקים לילה ויום היינו אף ביצאה שב"א ישנים הר" בל" האונן גםי דל"ה מ"ל בס" לל"ה ב"א בל" בק"ש דוקא אונם אף גר גםי הואיל ועקרו ביום וגר ל"ד דאינן גםי דכוותיה ומיהו השנה המ"א שייך הפיק דימפא הוא ובחידושי ד" א" הבאתיו מחלוקת הר"ם והר"ן ראויה כל ללילה וכאן אין להאריך: (א) כל הלילה עם"א ועם"ש בס"ו אות א": (ב) לשטוע עם"א ובתום" כגילה גל א"ד"ה מבכלים כהנים עבורה וסתפא י"ג כהגים זוכים בתמיר ויש להם מנין ש"מ ציבור עדיף הביא הא"ר עדיף ברוב עם כו". ויש לנו קצת קושיא במ"ש התום" משהאיר היום זמן עבודה היינו עמוד השחר עיין תפיד פ"ב ובר"מ ז"ל הלכות תמידין ומוספין פ"ה ועדיין לא הגיע זמן מנילה ולמה מבפלין בציות שב"ב ב"ב וב"מ ז"ל הלכות תמידין ומוספין פ"ה ועדיין לא הגיע זמן מנילה ולמה מבפלין מצות ד"מ בשביל מגילה דרבנן אף שניהם דרבנן כיון דעריין לא הגיע זמן מנילה ובר"ה ומניה בדרושי מגילה מנותה דברם עצות דרבנן נמי מכין עד שתצא נפשו כמו ב"ת אומר לולב שאין נומל בו"ל על קריאת הלילה אין מנין ער"ן ו"ל לחד תירוצא כפרים לא היו קורין בלילה דעיקר מציחה י"ל על קריאת הלילה אין מנין ער"ן ו"ל לחד תירוצא כפרים לא היו קורין בלילה דעיקר מציחה ב"ל נמ"ב במ"ב ומתנות לאביונים עשה מד"ם ולא עדיף מה"ג דהוי נסי בכלל ב"ם"ך אות ג' משא"כ מתנות לאביונים עשה מד"ם ולא עדיף מה"ג דהוי ני"ב בכלל המ"ב ב"ל אות ב"ל בתר מה"ג דהוי נמי בכלל ביום. ומתנות לאביונים אם נתן שעור צדקה ו"ל דאין כופון דבצדקה כופון דאיכא לאד בהדיא ע"ד רמ"ח בש"ך אות ג' משא"כ מתנות לאביונים עשה מד"ס ולא עדף מד"ת כה"ג דהוי נסי בכלל למין יאדיכון יפיך וי"ל דאיכא נפי לאו דלא תמור עמ"א תמ"ו. ומשלוח מנות איש לרעהו אי חבירו מולה. ומירו אום שגירש דבירידיה חלוא מיותל מהג" מכי" הרצ"ו בהג"ה מ"ו וו"ב בדעת חבירו חולה. ומירו אום שגירש דבירידיה חלוא ביותל אואם"ה מכין מכות מרדות ובספר שושנת העסקים בכלל מכות מרדות הארכתי ואי"ה שם נתנוררתי על זה: (נ) שאין עס"א עלח"ם פ"א ממגילה דמכבו של ב"ר מק"ו ובח"ת דרבים דוחה מגילה כ"ש מ"מ דעדיף מת"ת דרבים דוחה מגילה מ"ש ב"ם מ"ל העדיף במ"מ קיבו ואח"כ קיו אותר כך קובדו משא"כ למ"ו אות ב" ולמ"א במ"ל קיברו ואח"כ קירא הא ליכא שהתת למנילה קודא ואחר כך קובדו משא"כ למ"ו אות ב" ולמ"א "ארבים במ"מ קיברו ואח"כ קירא הא ליכא שהתת למנילה קודא ואחר כך קובדו משא"כ למ"ו אות ב"ו ולמ"א כדרבים ב"ש מכילה ביש שהתח לקרות המגילה אחר כך כדבעינן למימר לקמן ובעי רבא מ"מ ומנילה באין שהתח לקרות המגילה אחר כך כדבעינן למימר לקמן ובעי רבא מ"מ ומנילה באין שהתח למנילה ואו ומה בכך. והראה לס"ם תר"צ במ"א אות כ"ה דלמצוה באין שהות לומולה או"כ ביותר היינו הקוא אח"כ ביותר דאל"ה אין זה דיחוו ובל המצות המחבר שאין לך כו" דנדחת מנילה היינו הקוא אח"כ ביותר דאל"ה אין זה דיחוו ובל מסש"ר המחבר שאין לך כו" דנדחת מנילה היינו הנוחה דיקראו אח"כ בציבור ומיהו ודמים ותביו המחבר למ"ר ולקרות דא"ל בת"ת דרבים ליש מעלה נומרים כל היום ומבמל לנמרי מנילה ההשתא המיי הושים המיותר ב"מ"א אם החינן כשהנית יום מלימודה ולקרות דא"ל בת"ת דרבים דותה מנילה לנמרי אלא דא"א דהא חוינן כשהגיע יום הנות המור המיים ביותר המורה הניה במנים המור המורה הניום במנים בימי הווים בימי הווים מורה הוקראו הא"ח בשה החינן כשהגיע יום מלימודה ולקרות דא"ל בת"ת דרבים דותה מנילה לנמר מנילה המנילה לנמרי מנילה המור בימי הווים דימים הווים בימי הווים למרים בלה החינן כשהאו המור בימי הווים בימים הווים בימי הווים בימים הווים בימים הווים בימים הווים בימים בימים הווים בימים בימים הווים בימים בימים הווים בימים בימים הבימים בימים בימים בימים בימים בימים בימים בימים בימים בימי הוי קשיא שפיר אפאי לא כתב ת"ת דרבים דותה מגילה לנמרי אלא דא"א דהא חוינן כשהגיע יום י"ד כל העולם מפסקין מלימודם וקורין וכ"ת ת"ת דרבים לא הוי כ"א כשכל ישראל בכנופיא כמו ביהושע דל"ד וכ"מ בתום' דאל"כ לא הוי מקשה הר"ר אלהנן דשאני ת"ת דיהושע. גם ממ"ש התום' נ'ם שיקראו אח'כ כציבור והבן: (ד) כדי עמ'א הנה הק'ו ומה עכודה דוחה מ'ם ביש קוברין רק

של ישראל כפשומו למ"ש הרמב"ן ז"ל בהשגם למנין מנות מנוה לברך על קריאת התורה בכל עת בנקרא בה כי שם ה' אקרא יע"ש במנוה ט"ו א"כ "ל ברכות אין מעשפות דרבון הא ברכה תן התורה מעכב שוב ראיתי ש"א דקריאה בנישור ולברך עליה כבר ברכו בתהלה היום ודעתם כל היום וברכה בליבור נחקן מדרבנן וליע . גם מיש בשם הבית קריחת סיח מן החורה על לב לחום וכרכם בניכת לחקן מהלבקו זו ע. גם מים כבם לב ח קריחת ש חיין אחרים בכל שבם עיין לעיל בהלכות סוכה דמשמע מדרבקו ומבה חיקן מעלמו ומדברי מבה הסמכתה ואין לך קריחה מה"ח דק זכור ופרה ויא כולן דרבק עיין במ"א ומ"מ יהא הכל מהרין. ודע דאם יש לו מנין לילך לשמוע פרשה פרה ולא יהיה שם לקרות המגילה כלל ודאי קריאת מגילה עדיף אע"ג די"א זכור ד"ח כבר יא בשבה שבמע ויבא עמלק: דדע באם לא ברכו ברכת עדיף אע"ג די"א זכור ד"ח כבר יא בשברה פרשת זכור בלא ברכה יד של שליך לחזרו ולקרות אם החוכה בבוקר ואירע שקראו בחורה בעברה פרשת זכור בלא ברכה יד של שלידיך לחזרו ולקרות אם נחמר ברכה מ'ה דמעכב כמש'ל וח'כ לח נפטר והוח בילמד על חחר וצ'ע גם חי ד'ח ח"י חף נחמר בנכם מה דמעכב כמסיק וחיכ לח נפסר והוח ביקחד על חסיף זר ע בם היי די טיטי שקר בקסן היודע למי מברכין דלא אחי דרבגן ומפיק ד'ח. עסי׳ הרפ'ח בסור אם סעו וסברו פסוסה היא וקראו הפרציות באדר א' א'ל לקרוחן באדר הב' אבל לכחהילה קורין הד׳ פרשיות בסוסה היא וב'י בס הרפ'ה. סימן לקביעת ההודש אדר עיין עור ולעיל סימן תכ'ה יע'ם באדר ב' עב'ה וב'י בס הרפ'ה. סימן לקביעת וכ"כ א'ר כאן אות כ'א דלריך להזור ולקרוחן מ"ש באדר א'לענין הפרשיות עיין בד'מ וכ"כ א'ר כאן אות כ'א דלריך להזור ולקרוחן במי יע'ם. עמ'א ליינתי שם הרבה דינים מיא'ל זכר למנוה יע'ם:

הלכות מגילה

תרבו (א) מותר עט"ז השמים הספד ועיין טור הקשה מלפמהם ואחריהם ועב"י וקש" דרב ור"י הלכה כר"י ועפר"ח כאן וא"כ רק לפמו ה"א דאסור ואפשר דוקל בשחולק בפי' הלכה כר"י משא"כ כאן באולי הוא דאמר כן עפר"ח. ומ"ש לענין זה בפלה כו בשחולק בפי' הלכה כר"י משא"כ כאן באולי הוא דאמר כן עפר"ח. ומ"ש לענין זה בפלה עדין היו דיך אמיל חעיים עב"י וז"ל דסמור ה"ק דהנוכה הפעם דבפלה מנילת חענית לפניו ואחריו ומה באמר י"ג לא זריכא קרא הוא מטשם תירון הרז"ח ז"ל בב"י דברי קבלה והוי כד"ח וא"ל היווק ולא אסרו כלל לפניו ואחריו בפורים ומיהו לבני י"ד לאו קבלה הוי לאסור להם ע"ו אלא מגילת חעניה לאסור של זה בזה א"כ אסור כמ"ב הפר"ח לענין מוקפים אסורים ב"ג דלא שייך מירון הרז"ה ז"ל די"ד למוקפין לאו קבלה הוי דבמעולה כחוב מוקפין בט"ו יע"ש. ועיין רז"ה וי"ל אסור לאחריו ועיין לבוש ואנן קני"ל כטור. בד"א מ"ם וג"ל ל"א בעלה לתנוכה ופורים ובדכום דיהרן פורע מוגה יפה. ובהידושינו כהכנו אי כפר מוהף יש לו יום כניסה ולר"ח לפוסהה אין דְיהרן פורט מוגה יפה . ובהידושינו כחבנו אי כפר מוקף יש לו יום כניסה ולר'ח לשיעתיה אין כמ"ש החום" ג' ב' ד'ה ככך: (ב) ודמהר עם"ז וביאור דכריו כי המעיין בכ"י בשם הרא"ב ז'ל פ'ק דמגילה בשם חשובת הגאונים דמרבים בסליחות ולא יוכלו לפרוח לכבוד השבת מבואר בהדיא דיכולים יהידים ללות ולפרוע בכל יום דכבר אמרו סליחות ביום ה' והע"ז חלה דבריו בדברי המ"מ בהביא דמש"ה ביום ה' שאין קובעים בערב שבח והא דמחענה ומשלים באירע בערב שבח כו' והיינו לא משום כליהות אלא הואיל ונדחה ידתה ליום ה' מפני כבוד השבה ומיהו בפרל בפרל המענה סיים בתשובה הנאומים ומשמע סליחות וא"ש הא דרי אפין לכין שבמר שבה המ"מ פ"ה דתענית סיים בתשובה הנאומים ומשמע סליחות וא"ש החל"ב א"ב דהפעם משום ועש"א אחת ג' ומ"ב העוד בסימן רמ"ע גם המתבר כ"כ ולמ"ב הרא"ב א"ב דהפעם משום סליחות וער"ח בשבת נדחה ליום ה' מפעם במרבים בשלחות בכפור קפן ולפיכך המיקל כפסק רמ"א לער"ח ממ"ם הב"ר בשם ש"ל שלח שלח מדרך ליו שרי הרמ"א מושר שלחות הוא להיוות מיל היוות מיל היוות המשחת מותחת מו למים לח הפסיד וחיל הפשי מנוש הביי בשם פיל מכם במום מומהו מים חד יכום לפבח להתענות והא לא יבלים י"ל דש"ל סובר אף יהיד משלים בע"ש. ומיהו מ"ש אד יכום לפבח מעונה קשה מש"ל גם מ"ש מאכבי מעשה י"ל ח"ל שלי א שלי תרפו (א) ולשנותה עש"ז רש"י מגילם דף ה' ובגמרא יליף מקרא אקרא יומס כו' ולילה

כו' ולטעם כש"י נ'מ אם שגג ולא קרא דיקרא עד הנן החמה דאיכא זכר לנם שהיו לועקים בשעה שבנ"ח ישינים בעמוד השחר וביום בגן החמה : דרוף יודע שמ"ש בש"ע מהנץ החמה משנה מגילה ך' א' ובר'מ פ"א ממגילה ובפור לא מצאתיו (בש"ס ציינו פוש"ע בטור לא מלאסיו רק בש"ע) ועיין לח"מ פ"א מהלכוס מגילה הוקשה לו אמאי לא אמר זה הכלל כשר כל הלילה לאסויי מגילה ואם נאמר דמגילה יכול לקרוס עד הגץ כמ"ש המ"א בשם הגמ"י א"ש דמחני' דיעבד מיירי דהא הקטר הלבים לכחהלה עד חצוח . ומיהו בלא"ה אין לומר דמרבי ח"ש דמחמי" דיעבד מיירי דהח הקטר הלכים לכתהלה עד חצות . ומיהו בלח"ה אין לומר דמרכי
מגילה בזה הכלל דאמאי לא חגן בהדיא מגילה דאיירי בה מקודם ומדלא חק לה ב"מ לכאורה
כה"ג מ"ג כאמור דיעבד קורא של לילה עד הגן . ומה"ט נמי לא אמר זה הכלל לרצות ק"ש
דיעבד בשוגג ואנוש זמנה עד הגן ולומר שזה סעד לר"ח ריש ברכוח דהלכה כרכי יהודא מכלג
דיעבד בשוגג ואנוש זמנה עד הגן ולומר שזה סעד לר"ח ריש ברכוח עם הקסף עליו דליד
ההב"י כאן ומביאו בש"ע חרל"ג מפלג המנקה יש להקל לאנוסיו ובסר"ח שם הקסף עליו דליד
לק"ש ועמ"ש במ"א מזה . ולכאורה עכ"ש בין השמבוח כל שיש אוכן לקום ספק דרבנן
לקולא עסי" מפ"ע מה"א מהלי בים היש לעשוח ספק דרבנן עמ"א ו" וט"ז ה" מכליכ בים היום
לא יאל אמר זה הכלל לאחניי מנילה דביה"ש ממי דיעבד כו" ולמ"ש הש"ז דבי קבלה יל שיה" לא ילא גם מק"ם קבה אימא לרבוח ק"ם . טט"ז כאן ב' . ואי"ה בחרע"ם ס"ב אבאר עוד : (ב) מהו"ץ טט"ז מ"ב ברש"י שיון מהרש"א ז"ל שם וסובר הט"ז ז"ל למאי דמביק ברכוח ך"

(ב) בחרץ פפיז מ ביכבי שין מהנסיח זיכש וסובר יטר זי למוד ומנים ברמב"ם כחיב ב' שוחים שלינו דוחה אף לאו דים עמיש בחידובינו ברכוח ומנים. ומ'ש ברמב"ם כחיב בלבון זה היינו בלבון המהבר הועתה משם . ומ'ש ברוות הר'מ ז' ל המחי לא מתב הר'מ ז'ל רבוחא טפי דאף לגמרי נדהה מנילה מפני מ'מ ועמ'א אות ז' ומ'ש דברי רמ'א סוהרים זלי רבוחה טפי דחף לגמרי נדהה מגילה מפני מימ ועמיא הוח וי ומים דברי רמיא סוחרים
זחיז לכהורה ייל דבחין בהוח לעבוח בחוקן ודהי חין מזוה ד"ח נדחה מפני מקרה מגילה
מאור מח מנוה ביש בהוח לקבור החר כך ולמגילה אין בחוח מב"ה מגילה קודם הא בחיל
לקבור אחיר מח מנוה קודם וסברתו זיל דבחאי רגע במבחה המח השיב ביטול מיע לנמרי
ומכל מקום אין זה סחירה ובספר ב"ה בכלל כבוד הבריות הארכנו ומ"ם דקי" ביהא מענדה
ומכל מקום אין זה סחירה ובספר ב"ה בכלל כבוד הבריות הארכנו ומ"ם דקי" ביהאי מקרא
מנילה כוונחו ח"ח דרבים עדיף מעבודה ולחר מפני מקרא מעילה כמ"ם המחבר באין
לך כו' ועמ"א ג' ואפ"ה נדחה לגמרי כ"ש עבודה דנדחה לגמרי מפני מעילה החוי דברי קבלה
ובקולה כד"ח פרסומי ניסא עדיף . יראה דוק במ"ד למקרות המגילה אח"כ ואל בהפבר לקרות
אח"כ ומלוה ד"ח עוברת מלוה ד"ח עדיף ועיון סימן מרפ"ד להקדום כו' . וסמכו בל ב"ר
ממלי ה"ח לבטוע מגילה בליבור ועדינו ל"ע . ומה בהנו מהפלים וברוני ה"ש ואח"ר מומלה דמבפלון ת"ח לבמוע מגילה בליבור ועדיין ל"ע . ומה באנו מהפללים וקורין ק"ש ואח"כ מגילה דקירין בליבור כמ"ם המ"א אות ג' דברבים ל"ש לפביעה בליבור וזה פבוע . ומ"ב הכ"ז בתרעיח דפת בבבת קודם לנית דית קודם יעים עים בפריי מבאיכ כאן מגילה קבלה ובקול ופרסומי ניסא עדיף וזה שסיים כאן פרסומי כו'. ובם כתבנו אי פת הוי דית יע'ש ומיסו מסמכו של ב"ר ק"ו מעבודה היה להפ"ז ז"ל להוכיה בפשימות דת"ת לנמרי בטל לנמרי בהאי שעתא ועבודה יכול לעשות אח"כ ולית ק"ו ש"מ עבודה בטל לגמרי מפני מגילה באין בהות בשמת ועברים יכול מבנות חתו כי היה מבפלין בחידובינו כהבנו מזה: (ג) וכל עפידי וחילק לשחיהן. ומ"ש בחום' מנילה ג' א' ד'ה מבפלין בחידובינו כהבנו מזה: (ג) וכל שפידי וחילק על רמ"א בריבא וכ"מ שאמרנו שאחד נדהה מפני הפירו לנמרי קאמר שבאר מצוח נדחים לגמרי משני מנילה ומח מצוח דוהה מנילה לנמרי עמ"ש באוח ב': בכתפקתי הא דכל מצוח נדחים מפני מנילה לכ"א מהפירושים זה ביום אבל של לילה דאין כ"כ חובא דככרים לא היו נדהים מפני מגילה לכ"א מהפירושים זה ביום אבל של לילה דאין כ"כ היובא דככרים לא היו
קורין בלילה לחד מי' הר"ן ז"ל ביום הכניסה ועמ"א א' (וי'ל מ"ש מק"ש ד"ח גזור דלמא אתי
למפשע וי'ל דמנילה קבלה היו כד"ח) א"ב י'ל אין מצוה ד"ח נדחים אף באפשר לעשוח שהיהן
וכ"ש לפסק הפ"ז דבשל לילה אין נדחה מצוא ד"ח לנמרי מפני מנילה של לילה ואף לחירון הב"
של הר"ן ז"ל כאן בריש פירקון ול"ע : וד"ע דכמנילה כ"ע וכתובות י"ז אמריגן מבטלון ה"ח למת
ולכלה ייראה דלאו בהד גיינא דבמש אין שישיר נטילתה כומירה ובלה יש שעור ואין מבטלים
ח"ח דרבים וא"כ יראה דמנילה בלישור קודם דקודם לח"ח דרבים כ"ש לכלה ומיהו בי"ד ש"ם
סשאין כ"ל לשניהן כלה קודם וא"כ להר"ב בהג"ה שכתב מח מצוה שאין לו קוברים כדי טרכו
כמי מ"ח קודם א"כ כ"ש כלה כה"ג קידם למגילה וערב"ז ז"ל בכתב כלה ללוותה מביח אביה
לבית הופתה הדבר צ"ש ב" ממות לבד וחל מ"ו בשבח ואין לו נר שבח הי קדים וגם אי

שאין כ"צ כמ"ש התום בשבועות למ"ד ע"ב ד"ה אבל איסורא (וכאן בשמעתין ד"ה מ"מ עדיף אייד" הבריות ודתי לגפרי משאים מגילת קום ועשה מאי אוממיה כו׳. ומ'ש הריב שם בהגיה שיוכל ללבשנ בשבת אף ע'פ שעובר מ'ע דרבנן בציצית כמ'ש הפ'א שם אות ו' מ'מ הוי עשה דשואית וכה"ב ב"ת דחי עשה דיבים בקום ועשה לחיובי עשה דשואית וע׳ תוס' יבמות כ"ב ב׳ חייבי עשה רבי׳ קרא ל"מ כן ועמ'ש בפורת יוסף כל א' זבס' ג'ו וש'ה כתבתי מזה : שאלה מי שיש לו מלית משי ונפסק א' מציצית בחול אי שרי ללובשו בציבור כך. והנה בסי׳ ו'ג בשבת כתב הר"ב דיכול ללוכשו לכתולה והוסף אמיש המחבר בכרמלית א"צ לפשום והי"ב כתב לכתולה גמי דב"ה דותה עשה ועיין עולת תמיד שם דבשבת יל עשה דרבנן ליכא ושם בפריי כתבנו מזה׳ ומיש פירוש על הרא"ם מבואר דהראים בביאוריו לסמ"ג כתב סייעתא להר'ן דמכמלין עבודה מפני מנילה לאו לנמרי אלא לאקדומי ממ"ש הר"מ ז'ל מבמלין עבודה וכל המצות מפני מגילה לאו לנמרי אלא לאקדומי ממ"ש הר"מ ז'ל מבמלין עבודה וכל המצות מפני מגילה לאו לנמרי אלא לאקדומי ממ"ש הר"מ ז'ל מבמלין עבודה וכל המצות מפני מגילה רק מ"מ קוברו ואח"כ קורא (זהוא מיירי הא באין שהות לא מיירי וא"כ קשה על הר"ב מ"ש דוקא ביש שהות לקרות אח"כ ביש ליישב מיירי הא באין שהות לא מיירי וא"כ קשה על הר"ב מ"ש דוקא ביש שהות לקרות אח"כ וב" ליישב תב"ר ומקנו זכר לא" שיהא חלוקין מפרוים ולא עשוי להיפך מוקפין מימות במ"ו וחיה זבר לארץ י"ל שושן ע"כ מ"ו וחשיבות מ"ו שהיה הגם ביותר ונון בי"ר להקרים ופרוים במ"ו שהיה הגם ביותר שושן כמאן כיון בי"ד מלאי שוסן והלוק מוקפין משום שושן וגם רבא איך אמר שאני שושן לחלוק כבוד לא" משא"כ להר"ן שיקר שושן און לחלק כלל. במור כתב כפרים מקדימין והאידנא הכל ב"ד אלא שהכברכים כו מלת אלא שושן לוחלן ביאור לבאורה ובמשנה שפיר אלא שהכפרים לפרש" ו"ל ע"ש": "ל ע"ש": (ב) מסתמא עמ"א שמ"ב מ"ר אלא וביאור לבאורה ובמשנה שפיר אלא שהכפרים לפרש" ו"ל ע"א": "ל ע"א ב"ל מ"א מ"א מ"א מ"א מ"א אי או לאו

קשה ואין לו ביאור לכאורה ובמשנה שפיר אלא שהכפרים לפירש"י ז"ל יע"ש: (כ) מכתמא עמ"א תפר"ח ואל הכינותי דלישנא דר"ל ורמ"א א"א לתרוצי כמהר"ם מרומגבורג שכתבו מסתמא הוקפת ולסוף ישבה והיל"ל מסתמא ישבה על דעת להקיפה ורינה כהוקפה ולסוף ישבה. ומ"ם י"ל סתם עיירות בונים בתים ואח"כ מקיפין ומ"מ אין דר שם אדם עד שמקיפין תחלה כמ"ש התום" דף ג' לענין שור אינר. ולהר"מ תקושיא של שור איגר לק"מ וכ"כ הפר"ח יע"ש. וא"י למה השמימו הר"מ פרסום יותרוכים בסור שכתב וכדי להזכיר ענינו של יום הא בחול לא ועס'י תכ"ם שואלין ודורשין בפסח היינו המעם שבעבורו נצטוינו המועד ההוא דאי לדרוש הדינים הנוהגים קשה בפורים כטי יש לדרוש הדינים הנוהגים שמא יעבירנו ד"א ורב דינים הנוהגים ועס"ש בתכ"ם בב"י וס"א ופרי שם . ועיין מנילה המעם שמא יעבירנו ד"א ורב יוסף אמר שעניהם של עניים כוי והר"ם ז'ל נקים המעם כרבה דלא כרב יוסף ועיין בתנהת היימוג דנהום מנילה ד'ב' בר"ב בעיר שאין חומה עתה שמא יעביר ודמגילה המעם שמא ילך אצל בק דנה הקשה במילה ניחוש שיעביר האומל ובחידושינו מנילה ד'ב' כתבנו מזה . ולרב יוסף אין קושיא דהא אימא למיחש שימנו מיום קריאה ויבוא לידי חמ"ם דיודיין משים שבת וכן לרבה אין קושיא דהא אימא למיחש שימנו מיום קריאה ויבוא לידי חמ"ם דיודיין משים שבת וכן לרבה ויום א' זכן משלוח מנות בשהיהן ע' כאן ובתרצ"ה וכ"ש הכתבר נובים מזות פורים ב"ד ומחלקה ויום א' זכן משלוח מנות בשהיהן ע' כאן ובתרצ"ה וכ"ש הכתבר נובים מזות פורים ב"ד ומחלקה אות במאדף ב" ובמשנה ה' א' והב"י בשם מצא כתוב הוא לשאר דברים לא לנובים בי ביום ובאר הגולה אות ס' ציין על ונובין מצא כתוב צ"ע ועמ"ש וביום השבת הוי לציין על ונבין מצא כתוב צ"ע ועמ"ש וביום השבת הוי לציין על וב"ע ובחידושי כתברה אות להאריד: (עו) יכראנה מ"א רומלה בעשרת לעיכובא וש לראות הואיל וקורא בלא אין להאריד: (עו) יכראנה מ"א ומום בומנה בעשרת לעיכובא ווש לראות הואיל וקורא בלא וכאן אין להאריך: (יא) יקראנה עם"א ושלא בומנה בעשרת לעיכובא ויש לראות הואיל וקורא בלא

משלוח מנוס קודם או מתנות לאביונים קודם ואימסי שולחים המנוס והמתנוח יבואר איים בתרליד וחרל"ה ובשאר דוכחי)(:

תרבדו (6) ברכין עט"ז הנה הרץ ז"ל מחולק עם הב"י בלפון ירובלמי דאמר לחלוק כבוד לא"י בלפון ירובלמי דאמר לחלוק כבוד לא"י בלפון ירובלמי דאמר לחלוק כבוד לאלח שלא יהא גנאי לא"י כי בימי אחשורוש היו חריבות ויהיו נדונין כפרזים בלא הומה וקשה על דבריו ב" קושיות א" למה עקרו מוקפין דאמים והיו נדונין כפרזים בלא הומה וקשה על דבריו ב" קושיות א" למה עקרו מוקפין מחשורום ליהק ובליו בל"ז דאמי שלא ולא יהי גנאי לא"י כי כל מוקפין ג"כ ב"ד וקושיא זו ראיתי בפר"ח ג"כ ל"ש קושיא ב" דראי לחש מעלת שושן שהיה נמ בי"ד לא"י ג"כ ל"ש קושיא ב"ו ולשכל לחלי נפרן ולא"י נפרן ב"ב"ד ולא שום ולמירון הש"א א"ש כאמור וקופיא א" עדיין קשה . ומ"ש הש"א לפירוש הב"ד להיו להיי והיינו ב"ש בא"א לא עשו להיים להיים להיים להיים ב"ד בל"א לא שום להיים להיים להיים להיים ב"ד להיים ב"ד המ"א בה" להיים להיים להיים להיים ב"ד" בה"ע והם ללה לשו להיים להיים ב"ד" כי בלא שושן ראוי לעשות זכרון לא"י והיינו ביום ט"ו בפ"ע והא דלא עשו להיפך מוקפין בי"ד ופרזים בט"ו ו'ל כבובן ומ'מ פריך שפיר שושן כמחן הוחיל ומ'מ מוקפין חלוקים מפרזים ועמ"ח מזה והקשה הט"ז דא"כ בחגוכה נמי ובא"ר מירן דשם הוי ערי א"י בישובן וא'ל זכר משח"כ במגילה שהיו הריבות ובספר חמד משה כתב על הס"ז מגמרא דאמר לא כפרזים ולא כמוקפין יע"ש ובאמח הם"ז ז'ל אין עיקר דקדוקו על זה וזה אינו דא"י כן יש לפרש לא כפרזים ולא כמוקפון ממי למד וא"ב קבה כמי על המוקפין אלא דהב"י חלה דבריו על דברי רש"י ז"ל שפי" כמוקפין וממי למד וא"ב קבה כמי על המוקפין אלא דהב"י חלה דבריו על דברי רש"י ז"ל שפי" כמאן דלא ידעי אי מוקפין מימוח יהושע בן נון הוי ר"ל הוי ראוי לקרוח חרוייהו כבס"ד אז הקשה שפיר הב"י דא"ל הוי ידע מימוח יהושע בן נון קבה כל כמה דלא ידעי באני שושן כו" הקשה שפיר הב"י דח"ל הוי ידע מימות יהושע בן נון קשה כל כמה דלח ידעי בחלי שובן כו'
ח"כ למה חלקו מלוה זו בי"ד וט"ו חבל הר"ן יפרש כפבוטו וו'ש הט"ז ושובן לא ידע"י זה פירש"י
וכדאמרן: (ב) אבל עט"ז עמ"ש במ"א אות ב" מזה ועיין חוספות מגילה בהא דשור איגר
יע"ש: (ג) ובלבד עט"ז הנה הב"י דיש הפרש בין גראה לכמוך בגראה מודדין הוט יבר
באויר מכפר לכרך כל שאין רהוק ממיל כו' ומ"מ אם הכרך עומד באמצע ההר לריך הוט ישר
באויר מכרך ממש לכפר ולט"ז יותר רבוהא במודדין חוט ישר מכפר להחלת רגלי ההר לא
באויר ממקום הכרך באמצע ההר וכפי מה שאני מבין שהש"ז ז'ל מפרש יושבת בראש ההר או
בנחל העיר הסמוך לכרך וא"ש הלשון כרך וכל הסמוך ל"ו לשון זכר וכל הכראה עמ"ו ולא אמר
בלח שמשר כן : והגר המעיין בר"ן ז"ל יראה דממוך מי בעיכן מחושב מתחומי העיר שכ"ב
לא משמע כן : והגר המעיין בר"ן ז"ל יראה במוך במון מה בעיכן מחושב מתחומי העיר שכ"ב
לא הבראה וממיד בתיר המעיין בר"ן ז"ל יראה במוך בנין מחשב מתחומי העיר שכ"ב יא דרכתה וסמוך דקאמר מהחשב מתחומי העיר דוקא ומה לו להזכיר סמוך אלה דבחרוייהו בעיק מחחשב מתחומי העיר לעיק מחחשב אפשר במכים וארנוניות ובאר דברים) ודייק דקאמר בעיק מחחשב ממר מחשב אפשר במכים וארנוניות ובאר דברים) ודייק דקאמר וכאה עמ"ו ולה אמר רומין אותו מהעיר אלא שהוא מתחשב עמ"ו ר'ל עם הכרך ביחד (א"ש דלא אמר כל הסמוך ונראה לו היינו לכרך אלא מתחשב מיירי) ומיהו אין להר'ן ז'ל הוכחה דלא אמר כל הסמוך ונראה לו היינו לכרך אלא מתחשב מיירי) ומיהו אין להר'ן ז'ל הוכחה דלם אמר כל הסמוך ונראה לו היינו לכרך אלא מתחשב מיירי) ומיהו אין להר"ן ז"ל הוכהה דבסמוך בעינן מחחשב עם העיר ואפשר מדריב"ל אמר כרך וכל הסמוך לו וכל הנראה עמו ולא פירש או נראה עמו דהא ברייתא הולרכה לפרש חנא סמוך אע"פ שאין נראה ונראה אע"פ שאין סמוך ואמורא אכיך לפרש יותר אלא ריב"ל אשמעינן חרחי בעינן דגם בסמוך בעיגן נראה מתחשב מתחומי העיר סמך על ברייתא דבסמוך אין בעיגן רואין אותו מכרך. ומ"ה מוכח ג"כ דרואין בעיגן ג"כ והבן זה . ובר"ן מבואר בפירוש דרואין הכפר מכרך כשעומד בכרך רואין דרואין בעיגן ג"כ והבן זה . ובר"ן מבואר בפירוש דרואין הפכר מכרך רע"ש מבואר כן . אבל הפע"ז לשיטהיה שפירש רגלי ההר אין סברא אלא לשהכפר בההר וישב נמי לשון עמו ולא אמר הסמ"ז לשיטהיה בפר ורואה הכפר אלא נראה עמו כלומר שנראה הכפר עם הכרך ביחד היינו עומד בכרף ורואה הכפר אלא נראה עמו כלומר שנראה וכארות הכרך ביחד וזה בהכפר בריש טורא וכאמור . ועפר"ז הכינה או הב"צ מורא וכאום המוצר ברים מורא ובאלה בר"ץ מוא וציין באלפם וכעם לא הבינותי דיראה ההוא פירוש הב"י ממש ומ"מ אינו נראה קאי לפירש"י ז"ל ע"ש ובאלפם מוגה (אפילו לפירושא קמא) כב"י יע"ש וברא"ב אין הכרע . מ"ש ביושבה העיר כי לכרך קורא העיר וער"ן ז"ל: (אבור הכוחב כי אומרו נראה עמו והוא אינו נפעל אמיתי עיין בצוהר החיבה בפעלים אות ד' וזה נמי יותר רבותא דאפ"ה לא הוי נפעל אמיתי ולר"ן א"ב דמתחבב מתחומי בפעלים אות ד' זוה נמי יותר רבותא דאפיה לא הוי נפעל אמיחי ולרץ איש דמתחבב מתחומי העיר לענין מס וכדומה הכפר פעול ג"כ): (ב) ברך עפ"ז הנה בש"ע לא ביאר הספק אם ספק דדינא כמו כברי או ע"א אומר הוקף וע"א אומר לא הוקף כהולל עב"י (בבאר הגולה בק"ז יות מסיי בס הוי ספיקא דדינא היקף יש אבל הולל כו' מעילה ה' ב') ומיהו הב"י נידד דכל שיר שיש לה הומה ראוי לספק אף בלא קבלה ומיהו סיים בסם ספר אשכמז דיראה כל באין ספק קבלה קורין ב"ד יע"ש ויראה כן לדינא ובפר"ח לא משמע כן . ומ"ש הע"ז דיולאין בי"ד לא סבימים יכ בפר"ח בר"ש הש"ז וומים כל באין מחויב אין מוליא לוכר"ח הבי"ד לא מבימים כל באין ברך ובא כהדא כל באין ברך ובא כהדא דאמר רבי היל מה בה כל יולאין בי"ד שהיא זמתוב א"מ או יבא כהדא דמתר רבי היא רבה הכל יולאין בי"ד שהיא זמן קריאהה ולא אפשטח והנה יראה דער ר" חייא רבה הכל יולאין בי"ד וויליא בי"ד ואיבעיל קריאהה ולא אפשטח להוב יראה דער "ד מהואל ודיעבד מחויב מוקרי ולפ"ז נפשט איבעיין לקולא ככל מיקו בדרבנן ומ"ש הפר"ח ב"ש דילן משמע דהולק על ר" חייא רבה דאמר זמתי ובה לאחר זמר ולא משמע לכתחלה לא היה מחויב א"ד הואיל ודיעבד מחויב מוקרי ולפ"ז נפשטח איבעיין לקולא לכתחלה לא היה מחויב א"ד הואיל ודיעבד מחויב מיקרי ולפ"ז נפשטח איבעיין לקולא לא כזמנו של זה אימא לכתחלה קאמר ולאפושי מחלוקת א"כ טבריא והואל לכתחלה קורין בב" לא כזמנו של זה אימא לכחחלה קאמר ולאפושי מהלוקח א"כ טבריא והוצל לכחחלה קורין בב" ימים וברוכי רק בי"ד לא בפ"ץ דיצא ממ"כ ואסור לברך בט"ו וא"צ לחירוץ הפ"ז גם א"צ לטעמא

ימים וברוכי רק בי"ד לא בס"ו דילא ממ"ל ואסור לברך בט"ו וא"ל לתירון הט"ז גם א"ל לטעמא האליל וזמן קריאה לרוב העולם וכדאמרן. ולפ"ז ילא לנו הדין בן כרך שקרא בי"ד אסור לברך בס"ו וקורא בלא ברכה כקורא בחורה ואם קרא לבן עיר ילא בן עיר דסיקו בדרבנן לקולא גם הרבה פוסקים ומכללן רש"י ז"ל דלכפרים היו קורין בני עיירות אלמא מחויב בדבר מיקרי הואיל ומחויב במקרא מגילה ומ"ש הס"ז להקשות על רש"ל מ"ש "ש מפורים יש לומר ברכה דקידוש עם קדושת היום הדא הוי מה שאין כן ברכה דמנילה עם משלות מנות אין עניינם זה לזה ועפר"א חירוץ לזה והוא חירון הר"ן ואי"ה במ"א אות ד יבואר (דקי"ל ספק אומרא):
אמר הכוחב יש לי בכאן הרהורי דברים ולאיש במ"א לות ד" יבואר (דקי"ל ספק אומרא):
מוארה בי" לי בכאן הרהורי דברים ולאיש הממוני כמוני אשר דל ביה התסמה נעלמו ממני מחלרה: שארה ע"א אומר שומן הגיד וכיולא בו וע"א אומר בומן היתר הוא מהו לאכילה מה בב"ד כ"ז ומתשבת הר"ד בן הרא"ש אחתה הבאונים ומדבנן אוקמים ומדבנן אוקמים ומדבנן להומר אחתה הבאונים ומדבנן אוקמים המשע היכא דליכא חזקה לא אמריגן ספק דרבנן לקולא (ספק מחיים י"ל) ולכאורה הפעם דמיקרי איחתה ליסורא כה"ג עש"ך י"ד ק"י בקונטרם הספיקות דין כ"א ומ"ש בפריי שים ובאמת בר"מ ז"ל פ"ח מבגנות ה"ג עד אחד אומר חלב ואחר אומר שומן מיקרי איקבע אים ולאו מדברי הר"ן ז"ל בעירות המסופקין כתב דהולכין בחר רובא ולא ספק השקול מיסור לי"ל אואר שומר בומן מידרי ה"ג על הנא הומר הוב בחלכין בחר רובא ולא מקברי היקול לא בע"ר ו"ל ב"ל המר הומר הוב לחד אומר שומן מיקרי אים בלו לא מקברי הר"ן ז"ל בעיירות המסופקין כתב דהולכין בחר רובא ולא מקברי הר"ן ז"ל בעירות המסופקין כתב דהולכין בתר רובא ולא מקבר הר"ן ז"ל בעירות המסופרין כתב דהולכין בתר רובא ולא מקבר הבקול איפורא יע"ש ואלו מדברי הר"ן ז"ל בעיירוח המסופקין כתב דהולכין בחר רובא ולא ספק השקול בדרבנן לקולא וקורין ב"ד יע"ש וטבריא והולל מדת חסידות טבריא שמא מוגט והולא מחולקין בקבלה ואפילו הכי רק מדת הסידות לא מדינא וחיקו בדרבנן לקולא והכחשת טדים נמי לקולא אף בלא רובא וחזקה ואפשר מ"ש מדת חסידות הוא לטעם אחד דהולכין בתר רובא יע"ש:

אף בלא רובא וחזקה ואפבר מ"ש מדת הסידות הוא לטעם אחד דהולכין בתר רובא יע"ש:

והגדה הב"י ב"ד ושם הביא דברי הר"ר יוסף באורך ול"ע בדבריו. הביא שם ראיה מאשם

חלני דבעינן איקבע איסורא הא לאו הכי לא דספק חורה לחומרא רק מדרבנן משום

הכי בדרבנן לקולא משא"ב באיחחזק הוי מן החורה להומרא ומשום הכי אף בדרבנן לחומרא

הכי בדרבנן לקולא משא"ב באיחחזק הוי מן החורה להומרא ומשום הכי אף בדרבנן לחומרא

מצבוח עד אב"ז וש"ך שם וא"כ כשמחולקין בקבלה מיקרי איחחזק כמ"ש הר"א ז"ל פ"א ה"ג

מצבוח עד אבר אומר הלב וע"א שומן ומ"ש בד"ד דא"כ אפי "כ"ג אין מביא אשם חלוי ל"ע.

שם יע"ש גם מ"ש דשם קרא מלוח לפי מ"ש מהר"ע ופר"ח בי"ד ק"י ילפינן משם מדגלי קרא

באשם חלוי דוקא איקבע איסורא אסור מ"ה הא לא איקבע רק מדרבנן וציינה בדרבן באיקבע

מחמירין ובלא איקבע מוחר ועיין לח"מ בם יש לישב: (ה) אש עש"ז הנה מימרא דרבא מבילה

מחמירין ובלא איקבע מוחר ועיין לח"מ בם יש לישב: (ה) אש עש"ז הנה מימרא דרבא מבילה

לכרך קאי כבדר המשנה ומיניה כלמד לבן כרך בהלך לפיר וכפי זה בן עיר לכרך אם דעמו

להבאר בי"ד בחרית בכרך שהוא זמן קריאחו בשל מעליו זמן קריאתו וקורא בס"ז וכן בן כרך

למדר בב"ד בחרית בכרך שהוא זמן קריאחו בשל מעליו זמן קריאתו וקורא בס"ז וכן בן כרך

לשר

ברכת יקרא בפחות מירד אם אי אפשר למצוא עשרה וכיב הפר"ח בתר"ץ ס"א ומיש שם במ"ו

תרפט (א) ונשים עמ'א והוא פשום ומירושלמי ר' יהושע הוי מכניף כל אנשי ביתו כר ערא'ש ותוס' ערכין נ' א' ד'ה פסק ואף הנשים ההולכות לבית הכנסת בעזרת נשים אין שומעין כלל המגילה ואני תמה היאך יוצאים ומימרא ספורשת אריב'ל נשים חייבות במגילה .

שומעין כלל המנילה ואני תמה היאך יוצאים ומימרא מפורשת אריביל נשים חייבות במנילה . ומיש התוסי שם דהמ"ל הכל לרבות קמן לריי ולכאורה עדיף לומר כהלכה דאין הלכה כריי ורוחק לומר דתוס יחברים דהלכה כריי, ושם דף י"ם ב" הכל כשיווים חוץ מחשיו וריי מכשיר בקמן ואיך יחמיר הכל דת"ק קאי לריי והיה לומר הכל דקמן מוציא קמן דהוי תרי דרבנן כתבירו ורעת הבחבר כהר"מ ז'ל כמיש המ"מ פ"א ה"א דנשים מוציאות אנשים כריעה אי בסתם ואפות פסק דקמן רק מחנכין דהוי תרי דרבנן לא שהוא מחייב כאשה ואע"ג המעם שהן באותו גם בספ"ק להשטיד שייך בקמן כאשה ועבדים וכדבעינן למימר לקמן א"ה באות ב" אפ"ה לאו בר חיובא הוא קמן כמו חרש ושומה רק חינוך ומש"ה אין מוציא לגדול דתרי דרבנן שא"א לבוא לחד דרבנן כמ"ש המ"א אות ב" ושומה רק חינוך ומש"ח אין מוציא לגדול דתרי דרבנן שא"א לבוא לחד דרבנן כמ"ש המ"א אות ב" ושם יבואר אי"ה אי קמן מוציא לצול דתרי דבנן שא"א לבוא לחד דרבנן כמ"ש המ"א מדתום מ"א עפר"ח הכיא קצת התוספתא הכל חייבין בהנים לוים ישראלים עבדים משוחררים מומסום אנדרונינום כר נשים עבדים קשנים פמורים

חייבין כהגים לוים ישראלים עברים משוחררים סומסום אנדרונינוס כר נשים עברים קסנים פסורים ואין מוציא רבים יזה . ובה'נ מפרש רישא הכל חייבין לרבויי נשים שמוציאות נשים דחייבין בשמיעה

לא בקריאה ואין מוציאות אנשים שאין מחויב בדבר מקריאה דאין חייבת בקריאה ולרשיי צ'ע דסתרי רישא לרישא. ופירש שאף הם היו באותו גם פ"י אחר עיקר ע"י אשה אסתר ולפ"ז אשה חייבת בקריאה ומוציאה אנשים גם עבדים שאין משוחררים פמורים דל"ש המעם גביהן (עיין הל' עכרם

לשור אם דעתו להבחר פיו שתרים בעיר בפל זמן קרימתו וקורא בי'ד (ויהיה הפירוש בן עיר הרה"ם ופור פירשו דרבה אסיפה והריבה קהי והכל חליה כי"ד בחרית בן שיר בעל זמנו ונסתלק וקורת בש"ו וכן כרך נעשה פרוז כו' והמ"מ וכ"מ פירשו דברי הר"מ ז"ל שם כפירב"י ודברי המחבר נעחקים ממנו וי"ל במ"ש הש"ז פירובו בי"ד שהוא פירוש הרא"ש והפור הפך רצונו שפירש ככ'מ ושם כתב דרי'ף נמי מפרש כרש" וע' לבוש מפרש דברי הש"ע כרה'ש ופור ועה'ר הית י"א. וברי"ף כחב הליון בן עיר שהלך לכרך אמר רבא יורה כרא"ש וטור (ואם בלא ליין מלח וכו' כבר דחה הב" וכ"מ פירוש ח' יע"ש) ונחמר בזמן קריחה לרוב השלם בי"ד וכ"כ הח"ר ובבחר הגולה ליין בזמן קריחה המקום שהוח בו לח המקום שילח משם עמ"ח . ושלל פיי ח' של הב"י

ברכה יקרא בפחות מירד אם אי אפשר למצוא עשרה וכ'כ הפר"ח בתר"ץ ס"א ומ"ש שם במ"ו בשבת קורון בייד בעשרה דוקא וה"ה בן עיר בייג במפרש לים ואי ליכא עשרה קורא בלא ברכה הא בעשרה דוקא וה"ה בן עיר בייג במפרש לים ואי ליכא עשרה קורא ולי בעיר בייג בשבת לכרכין לאיוה צורך כתב בן עיר בי"ג בעשרה הא בלא ברכה אף אי ליכא עשרה קורא ולכתחלה אף בומנה. ולהמ"א כאן י"ל ברוחק דמ"ל בייד כשיש לו מגילה קורא בלא ברכה ווה כשקרא ב"ג בעשרה ודוחק דא"כ היה להמ"א לפרושים"ש הי"א בכשה לו מגילה בייד בקורא בברכה ומאיד ו"ו ומ"ש אות כ"ד במ"א בברכה ומאיד ו"ו מ"ש אות כ"ד במ"א במרב בעובה שב ע"מ"א שם אות כ"ד וארה באת רב יבואר עוד: אם הולך לדרך וקורא בייג כל דקורא בעצמו ואין אחר מוציא אותו דכל שאין מחויב בדבר ומיהו וש מחלוקת די"א דבן עיר היה קורא לכפרים. ואם פ"א בפרשיות יקראו בשני כ"ה בבדק הבית ועדים וב"ש אה"ע דהר"ב לא ראה בדק הבית של בית יומף ויראה ה"ה הפיומים והיוצרות יתורו ושמרו בשני: (יב) קורא ב"א ועמד דיקרא במ"ו בברכה דב"י בשם "ל כתב אם אדם מסופק יקרא בלא ברכה אבל לדינא מובר דיקרא ב"ו בברכה יע"ש ומ"מ נראה דיקרא בלא ברכה דמפן ברכות לקולא ובן כרך שיצא לדרך ב"ד קורא ב"ר עב"י וכל אלו קורין ביום דיקרא בלא ברכה דמפן ברכות לקולא ובן כרך שיצא לדרך ב"ד קורא ב"ר עב"י וכל אלו קורין ביום ות"ר המחדבי דלא יעבור כתיב וללה כבומנה עב"י וע"ב מטור כאן מ"ל. ואבודרהם ת"ד במדנ יוצא אם הוא "ג בירו קשה וא"ל, ובחנוכה ת"ד ההוי דרבנן ויל ד"ק הוי כד"ת. ואבודרהם ת"ד במדנ יוצא אם הוא "ג בירן לקרות ב"ד בברכה כמבואר כאן ו"ל, ובחנוכה ת"ר דהוי דרבנן וע"ש ביתו כר ערא"ש ביתו כר ערא"ש וכ"מ והיה לשלול ג"כ פירוש הפור והרא"ש כאמור ואי"ה באוח ו' יבואר עוד : (ו) ובתעבב עס"ו . המעיין ברש"י מגילה י"ס, א" ד"ה אלא שעהוד לחזור ליל י"ד קודם ע"ה ילא מהעיר הוא דאין קורין בלילה עמהם הואיל וביום לא יהיה שם וד'ה אבל כו' וקורא עמהם בלילה גם מלח לא יהיה עמהם בדעתו אמאי כהב אין קורא עמהם בלילה היה לומר גם ביום אם נחשכב ולהשמשינן רבוחה אפי' נחשכב ומ'ש רש"י במשנה קורא כמקומו כחובת מקומו ובן כרך כו' גורם בכ"ף והא בן כרך שילא קודם י"ד ט"ה קורא במקומו בבים (היו"ד קמולה) אין זה קושיא כ"כ אגב בן שיר אמר קורא כמקומו בכף שלח"מ במש"ה מ"מ מקודם לא שעתיד להזור ולא נחשכב שם הוא לרש"י וחליא במעשה ולא בדשתו כלל דדשתו לא משלה ולא מוריד וכן מ'ב אה'כ אבל אין דעהו לחזור ונחעכב שם קלח מהיום הכל כפירש'י והשיק המעשה אם לבאר בם בכרך בי"ד שחרית או לא נשאר ומלה דעתו הוא ל"ד במ"ש הלח"מ ולא הביא פירש"י אלא לענין דר"ח כרש"י בפי' י"ד ומ"י לא כרא"ש ולא כפי' הא' של הכ"מ אבל בפירוש עתי"ד רחוקים הם מקצה אל הקצה כי לרש"י חלוי בגמר המעשה ומהשבה לא מעלה ולא מוריד ולר"ה הכל חליא במחשבה אם דעתו בהליכה לחזור קודם ע"ה אף שנמעכב מאונם והכרח לאו כלום וקורא כמקומו ואם דעתו להפאר בי"ד שהריח בעיר אף בהלך קודם ע"ה קורא כעיר וז'ש חאלה ונהעכב לרבוחא אבל בפיום אם אין דעתו לחזור לא פיים ונתעכב וכן קורא בעלון א'ל שנחעכב כאמור: וראיתי להא'ר אות ה' כ' דוקא נמעכב י"ד שהריח הא לח"ה חף שהיה בדעתו קורא כמקומו וכ'מ במ'מ וכ'ן וגדולה מזו הפילו היה ביום י'ד בהריח נהל לכרך קורא אח"כ בט"ו עכ"ל הנה מ"ש שב"מ במ"מ ביארמיו שזה לרש"י ורים הדברים ובא לכרך קורא אח"כ בט"ו עכ"ל הנה מ"ש שב"מ במ"מ ביארמיו שזה לרש"י ורים הדברים שבחב ולא נחעכב מוכיחין כן כמו שכחבהי לשיל ועיין לחם משנה שם ומ"ש וגדולה מזו הוא מירושלמי הביאו הפר"ח ג"כ ויבואר לקמן אים. ולדידי אין זה קושיא דכל שבדעתו היה להשאכ קלת מהיום אף שהלך קודם עמוד השחר לריך לקרוח אף ביוםי"ד בשדה או בכרך כשיר דפרוז בן יומו היה בדעתו ויקרא גם במ"ו וכאמור: ואמגם הר"ן ז"ל דעתו דרש"י וכ"ף בחדש בן יומו היה בדעתו ויקרא גם במ"ו וכאמור: ואמגם הר"ן ז"ל דעתו דרש"י וכ"ף בחדש שיטחא דרכאן אבן כרך לעיר קאי ובן עיר לכרך חליא בט"ו. ומ"ש בן עיר פסקא דמחני' הוא וסובר דרש"י ורי"ף סוברים דהכל בדעתו חליא ואף לרש"י וכחב עוד אכל דעתו להתעכב כאן ונתעכב טמהם בי"ד משמע תרווייהו בעיכן לרי"ף דעתו להתעכב ונתעכב גם כן שלא באוגם רק מדעתו והנה אפשר דמש"ה אמר ונחעכב עמהם דאל"כ האי דקורא עמהם ע"כ אמנילת לילה דאי אמנילם יום וקאמר הואיל ובדעתו היה להשאר שם קלת מהיום הוי פרוז ואף כשחזר

עבר בהקפת הזקן) הפיי הבי באותו גם בפפק להשמיר ומחזיב רק בשמיעה באפשר ועברים ג'כ חייבין בספק להשמיר שנימולים וקמן לאו בר מצות רק בר חינוך. ועביי כתכ לפורשי אשה מוציאה אנשים דאשה עיקר הגם ובחידושינו הקשינו דבמנילה פורשיי באותו גם בספק להשמיר ובשבת כ'ג א' בג'ח פי' עיי אשה דבניח אשה מוציאה אנשים ויבואר אייה באות ד' ויראה כוונת הב" דקשיא ליה מתוספתא מוכח דנשים אין מוציאות כמ"ש התוס" בשם בה"ג ועפר"ח וע"כ מעמו של רשיי דריב׳ל חולק אתוספתא שאף הן באותו נס עיקר ע"י אשה וחייבת בקריאה יותר מאיש ומשרה פי כן ואף ע"פ שאמרו הכל חייבין לאתויי נשים והתוספתא ע"כ סוברת דנשים אין מוציאות לאנשים י"ל מש"ה אכר הש"ם בערכין הכל חייבין הכל כשירים להידיענו לדידן הכל חייבין בשוה בקריאה והכל כשירים נשים כמשמעות המשנה דחוץ מחשץ דנשים מוציאות ולבה"ג צ'ל אין בקריאה הוכל לפיד מילים בסכם מוציא לקסן . ואם נאמר שאף הן באותו נס דרבנן כמצה מכללות אף בסקום שנאמר חוץ דקסן מוציא לקסן . ואם נאמר שאף הן באותו נס דרבנן כמצה משא"כ עיקר ע"י אשה ודאי מ"ה גמי כעין זה א"כ במגילה הוי תרי דרבנן ובנ"ח ע"י יהודית שחתכה ראש האויב הוי ח"ד דרבגן וכ"ש אם פגילה דיק והבן. והמעיין בב"י יראה מיש הסור הוא מתוספתא עבדים סתם ונשים ע"כ משוחררים דאין משוחררים אין חייב דאי חייב למה למתני כלל עבדים הא בכ"ם שוין עבדים שאין משוחררים לנשים ומתוספתא דסיים פסורין היינו סקריאה משמע ושמיעה בשדה בדרך קוחות החוב יו לשמור של בשל וו של בשל וו של בשל החוב ביום וכיבין בשל המוכל ומוע ממהם ביום יד לישוא עמהם ביום יד לישוא עמהם בשר ועיכ בלילה וכבר נבמה מזה הר'ן ז'ל אמימרא דריב'ל חייב לקרוחה בלילה ולשנותה ביום דעיקר החוב ביום וכ"כ במשנה כפרים כו' וראיה דלקמן י"ע ב' במשנה לא החוב ביום דעיקר החוב ביום וכ"כ במשנה כפרים כו' וראיה דלקמן י"ע ב' במשנה להבאר כאן ונחעכב קורא שמה באלה עוד דפריך לקמן לימא חיהוי חייבאל די"ע א' מהא עד שתנן החום והא במשנה דבן כרך מבואר שחייב בלילה ע"כ כירב דעהו להבאר כאן ונחעכב קורא שמה

דר' יהודה אפילו לכתהלה אמר דם'ד בלא השמיע ודאי א'א לומר שאני דאין ראוי לשמיעה דא'כ לכתהלה אמאי מותר בשומע בלא השמיע דאין בלה למל דמר דחרש דמיבד וגם למאי החייר היודה בלכתהלה אסור ולא אמר דחרש דיעבד כמי לא דאין ראוי לשמיעה אפי' הכי היאיל ולא ידע מקרא דממע לר' יהודה והיה שבור שמי למחלה החייר השבר כשר משאר למאי דמסיק דר' יהודה כראב'ש דדריש במע שלכתהלה לריך להשמיע לאיניו הא קרא סתמא אף דיעבד והיינו חרש אבל בומע ראף להשמיע ואין משני ר' וחרש דעבד כמי להסמיע ואין יחשב במו ומתני' ר'י וחרש דעבד כמי להסמיע ואין ראי לשמיעה: רלב"ז יא לו דין חדש בבהחל מבר אחד מבר להיו למי לשמיעה: ורלב"ז יא לו דין חדש בבהחל המבר האחד מבר והארים בימעים ווולים הא הרש מדכר שאין בומע א'י בברכתו ובגמרא ברכות משמע דשאר מאוח יליף מק"ש לא דיו לא לו דין חדש בבהחל המבר שהחד מבר וחלים החשב האחד מבר האחד המבר במנילה וחייב במוכה ומלי החשב במלה מחני' ראיל מרש שלון שומע דשמור במנילה וחייב במוכה לראוכה והא לרכל מוש להיות היו דיול וחלב לא לו שלה אוני במוכה והא לרכל מרש במולה במיש לחינוך אין מולא בדול מאל ע"כ פוסק כמ"ש בנמ' מחלה המבר לה או בהמיש לה במנילה הואל בחלה באר לו מולך דמוניא גדול אלא ע"כ פוסק כמ"ש בנמ' מחלה האולה ובהח"ר ברכות ש"ן מולא בדול מאל בחרש י"ל הרש לכתחלה לא ועלה"מ פ"א ממצולה ובהח"ר ברכות ש"ן יש"ש א"ל קשה לכאורה. חיל דמרא י"ל הרש לכתחלה לא ועלה"מ פ"א ממצולה ובהח"ר ברכות ש"ן יש"ש א"ל קשה לכאורה. חיל דמרא ה"ל הרש לכתחלה לא ועלה"מ פ"א ממצולה ובהח"ר ברכות ש"ן יש"ש א"ל קשה לכאורה. חיל דמרא ה"ל הכל מ"ש מב"ל משור במונים להאורה.

אשה ודאי מדליקה והיינו להוציא אחרים י"ח ומדאמר סחמא קטן לא משמע אף הגיע להינוך ומש"ה פסק במצילה ג"כ כסחמא דחלמודא . והמחבר בהרע"ה יראה מדבריו דפוסק כבעל העיטור דהגיע להינוך מוציא עמ"א אוח ד' י"ל דאיול לשיטחיה כמ"ש בב"י כאן דהילק בין חרש דמגילה פרסומי ניסא ומחני' ריבא דלא כר"י ופסק כח"ק כדאמרן: שוב ראיהי להפר"ח כחב דברייתא הולקין חכמים על ד'י ופסק כווחייהו ובעדכין דף ל'א הכל לחחיי קטן עכ"ל . מ"ב ברייתא מגילה ך' א' תני' ר"י אומר אמרו לו חכמים כו' ומערכין ע"ש חום' ד'ה פסק וגכון ברייסח מגינה ך' ח' חני' ר' חומר חמרו גו הכמים כו' ומערכין ע"ם חומ' ד ה פסק ונכון הוא ה במ'א יבואר עוד : ואגב גררא ראיביר מ"ם בא'ר סי' ש"ב בשם מה'ר'מ אלשקר אם מוציא אחד חבירו בק"ם דדיבור בעיקו וקשה ממגילה לבה'ג דנשים אין מוציאות אנשים דהני בצמיעה והני בקריאה ואפ'ה הכל כשרים לקרוח מגילה וא' מוציא רבים ואאבודרהם שם בשה אבל למאי דמהיק שם ש"ץ בעשרה מוציא א'ש (ושם נאמר דעונה אמן הוי ראומר שם היי ראומר הוא דמה ענייח אמן בק"ש ודוחק לומר חמן על ברכוח בלפניו ובלאחריו הוי כאלו אמר ק"ש) וא"ד מה ממברכין לפניה ואחריה . ועמ"א אחת י' עמ"ש המחבר אין עשרה קורון כ"א לעלמו וה"ה מגילה שמברכין לפניה ואחריה . ועמ"א אחת י' עמ"ש המחבר אין עשרה קורון כ"א לעלמו וה ה מגינה שמברכין נפניה והחריה . ועת ח טות יי עתים המחזר קין עשרה קורין כיח נענתו ה'ע דכל שלין עשרה אין אחד מוליא חבירו דקריאה בעינן ופוסק כבה'ג דנבים אין מוליאות אפשים דהנשים דהנשים בקריאה דוקא והטד שלא כחב סעיף צ' בדיעה א' ההיפוך בגדיעה שניה וכמ"ש במ"א ובכללי או"ה בפריי לי"ד)(ול"ע . עיין פר"ח כחב ונתבאר באם קרא ולא השמיע לאזניו ילא . וא"י מה אשמעינן שוב ראימי של"ח כמ"ש הב"י לחלק מגילה פרסומי ניסא ולהע"ז חרש שאני ולפ"ז ל"ע בדין זה . עוד י"ל אם נאמר במגילה השמיעה העיקר ול"ד לק"ש ודברת חרש שאני ולפ"ז ל"ש בדין זה . עוד י"ל אם נאמר במגילה השמיעה העיקר ול"ד לק"ש ודברת בם העיקר דיבור ומה"ע שם אין אחד מוליא הבירו ומש"ה כובר ר"י שם אא השמיע לאזמי האא משא"כ מגילה השמיעה עיקר ועמש"ל בשם א"ר ס"ב ול"ע . בשם א"א הרב ז"ל מנאמי אשה חרפת אין מוציאה נפים אחרות לבה"ג ודעימיה דאין מחוייבת בדבר קרינן בה דעיקר שמיעה כמו חרש בשופר)(:

תרצ (א) בין עס"ז בר"ן הגירסא עומד יושב ילא קראורו שנים ילאו וכ"ה בטור וסובר ילאו דסיפא איידי דרישא והט"ז מהרץ זה להרמב"ם ז"ל שיש הילוק בין יהיד לליבור בזה . ודע די"ל ממ"ש המחבר כאן כהר"מ ז"ל דלכתהלה לריך לקרות בליבור מעומד מפני כבוד הליבור וא"כ ע"כ בתורה דיעבד נמי לא ילא במיושב וזכיך לחזור ולקרוח מעומד דבמגילה כ"א אמר עלה דממני מלא משא"כ בתורה ואי בליבור במגילה לכתהלה זריך לעמוד וביחיד אף בחורה במעביר פרשיותיו א"ל לעמוד . וא"כ ז"ע עמ"ש המ"א בקמ"א א' דיעבד ילא יע"ש עמ"ש שם . ובש" שרשיתיר חיב נעמוד . זה כלע עמים החיח בקחים חי דיעבד ינח יעים עמים שם . ובסי המד משה הקבה מ"ש כאן דיעבד ילא ונבים אף דיעבד אין מוליאין עבי׳ הרפ"ד במ"א ה' וי'ל דל"ד כבוד הליבור להדדי ונבים אף דיעבד לא . ועמ"א קמ"א מ"ש ממלך דאי איחא דאפילו דיעבד לא איך מהני כבוד המלך יש לומר דמ"ה אין לנו שום קריאה רק הקנח נביאים וקרא דעמוד עמדי אסמכחא וחז"ל מחלו למלך כו' ועבי' הרפ"ה . ולכמוך עמ"ש בר"פ: דעמוד עמ"ז היינו חרי קלי לא מישחמעי אם לא יהבו דעתייהו אבל יהבו דעתייהו

(ב) אפיקך עפ"ז היינו חרי קני לח מיבחמעי הם לח יהבו דעתייהו חבל יהבו דעתייהו מישתמעי שפיר ומגילה חביבה יהבי דעתייהו ועמ"א ואיזה שם יבואר עוד: (ג) שלא עט"ז מ"ש ענין שלם מדברי הרבב"א דאינו למו שמבואר בב"י (וציינו כאן ב"י בשם א"ח) ורשא דהנה בחסר חחלה או סופה הוא הר"ן בשם הרשב"א ז"ל (ומה שהקשה דהגמרא פריך שפיר (מגילה י"ז א' וי"ח ב' קראה ע"פ וח"ר הסר מקצתה כו' ושם מימרא דר' הלבו ופריך אאם כותבה כו' יע"ש ובב"י) דכותבה משמע מתחלה א"כ לא ילא דעד הליה ליכא הרוב לחוב החברה ב פכול אף באמצע כדמכיק וכמ"ש המחבר כאן דעד הציה כבר הא עפי לא . וכ"ח לאחר בכתב חליה כתב פסוק אחד יותר הרי כתובה חו רובה ויולא בקריאת חליה השני דז"א דודאי לריך לקרוחה כולה דיעבד וכל שהשמיט פסוק אחד לא ילא אלא כל שכתוב רובה ומשלים הקריאה לקרוחה כולה דיעבד וכל שהשמיט פסוק אחד לא ילא אלא כל שכחוב רובה ומשלים הקריאה בע"ם הוי כמ"ש במגילה משא"כ כאן דהקריאה עד הליה היה בפיסול דרובה חסירה וא"כ איך ילא אח"כ באליה הא". וראיתי להפכ"ח שחירץ דיולא בחלים הב" וכונחו דמש"ה א"י בהליה הב" דפסוק אחרון יולא אלא מה איח לך למימר אין הב" דפסוק אחרון יולא אלא מה איח לך למימר אין הקריאה מתכשרת א"ה חליה הראשון במאי יתכבר דהא דמיעוט ע"פ ילא כשכבר רובא כמוב ול"ע : דהור יודע שהמחבר כאן כתב לשון הטור אבל ביותר מהליה פסולה מבמע הא הליה הסירה כשירה דלא כהר"מ ז"ל דמבמע מדבריו במחלה פסולה ובגמרא י"ח ב" רמי הא דת"ר היה חסר כשירה על הא דתי חסר פסול ומשני הא מקלהה הא כולה וחרווייהו ר"ל הר"מ והטור מפרשה ביות הפולה הוב קיים כשר החלים מחלה מהליה במולה הלי חיים רובה קיים כשר החלים מהליה ביות הבים החלה הלי חבלה הלי מהלים מחלה הלי מהלים מחלה הליות הולה מהלים מחלה הליות הוב מיום במולה הליות הובים מולה היים רובה קיים כשר החלה מהלים מהלים מהלים מחלה הליות המליח מהלים מהלים מהלים מחלה הליות המליח מהלים מהלים מהלים מהלים המליח מיום מהלים מהלים מהלים מולה הליות המליח מהלים מחלה הליות הול מהלים מהלים מהלים מחלים מהלים הליות הליות הכל מהלים מולים מהלים מהלי מקלתה קיים פסולה והטור מפרש להיפך כולה חבר היינו רוצא חבר פסולה הא מקלתה מחלה כשר ומ"ש הב"י דכ"ה בטור והיינו מלשון כולה דפירושו רובא בהא שווין הר"מ וטור ועיין באר הנולה אות ח' מ"ש וכפירוש הר"מ ז"ל קשה ועפר"ח. והנה להרשב"א וא"ח ה"מ לשנויי על ב" ברייתות הא בתחלה הא באמנע או חסר ענין שלם ועפר"ח הרגיש בזה יע"ש ומיהו החילוק מפברא הוי כל שחסר רוב הוי ככולה חסיר' לפיכוש הטור לא מחמת רומיא דבריוחות. עוד אבאר לך שהמחבר כחב וזכיך שחהא כולה לפניו לכחהלה (ודיעבד אם השמיט הסופר באמצע כר) ולא כיים אבל מחחלה וסוף והר"ב הוא שהוסיף כן דהב"י ספיקא ליה לכן כתב בש"ע מה דפשוט ליה דבאמצע אם חיסר מיטוט כשר ובחחלה וסוף והשמיט חחלה וסוף דאין זה מוכרח כ"כ קושיים הרשב"א ועמ"א מזה ואי"ה שם יבואר ובאר הגולה אות ו' ציין מימרא דר' חלבי א"ר

כ"כ קופיים הרשב"ח ועמ"ח מזה והי"ה שם יבוחר ובחר הגולה חוח ו' ליין מימרה דר' חלכו ה"ר חמח אמת אמר רב ולהרשב"ח הך דרב דיעבד הוא בהיסר חמלה ומבריתת דח"ר השמיט הסופר וקרמה כמחורגמן ילא דיעבד ולא לכהחלה היה לליין אלא ש"מ כמ"ש ועיין בטור וחבין:

(ד) אלא עש"ז עמ"א ו' ושם כהבנו דב"י בשם הרשב"א וביבולי הלקט משמע הטעם דהקורא בחוש לוחן דעתו אקריאה במגילה פסולה והוא גופא אין י"ח ולכך כחב שומע ושוה האפי בליש בחוש לא י"ח וארך בהוא א"י ו"ח וארי בחוש ושוה בו" בואלה של עש"ז ועב"י כחב הואיל וברייתא מגילה ה"י ב' לאמר בלשון זה כו'. בי כואר בליש זוה בו"א ביואל שיבעים פכוק בלישי ואח"כ שניה דהוי למפר ברונו בליש החוש במוש ברונו ברוב היואל ובריתא פרונו בליש החוש במוש החוש במוש במוש ברונו מפרע המצור ברונו המעוד בליש החוש במוש ברונו המוש במוש ברונו המצור ברונו המצור הוא המוש במוש ברונו המוש במוש ברונו המצור הוא המנות הבוצו ברונו המצור המוש המצור המוש המצור המוש במוש ברונו המצור המוש המצור המצור המוש המצור המ דנסמנה הענין אפילו דלג פכוק א' וקרא אח"כ וגמר כל המגילה דלא נסמנה הענין בבביל פסוק א' שדילג אפ"ה לריך לחזור ולקרות על הסדר כאמור והמחבר לביטתיה בב"י השמיט זה בסובר היא היא . ובר"מ ז"ל פ"ב ממגילה ה"א ג"כ לא הביא הברייחא ועמ"מ בס . ואמנה בנמרא בס ה"י ב' מלא ליבור קראו הליה לא יאמר אקרא הליה עם הליבור כו' זכרה הר"נו ז"ל שם ה"ב והט"ז הבמיטו וא"י למה כי י"ל קריאה בלבור המירו הז"ל וקמ"ל דלא ילא כל בקרא למכרע ודע וסט"ז הבמיסו וא"י למה כי י"ל קריאה בלבור המירו הז"ל וקמ"ל דלא ילא כל בקרא למפרע ודע דאף פסוק א' למפרע אף דיעבד לא ילא דלריך לקרות כולה כמו בנחבאר. וה"ה חיבה א' למפרע לריך להזור ולקרות על הסדר פסוק א' רבוחא וכן אקרא הזיה דל"ח דענין בפ"ע ש"ד למפרע לריך להזור ולקרות על הסדר פסוק א' רבוחא וכן אקרא מידי דהוי אנשים וע"ד וע"ד ז"ל כיש פרק הקורא למפרע: (ו) אע"פ עט"ז ובגמרא מידי דהוי אנשים וע"ד החיב אות מכהן כל בדילג היבה אחת ולא אמרה כלל בעל פה לא ילא אף דעבד דאל"כ מה רוערן הוכיח מלה בל בדילג היבה אחת ולא אמרה כלל בעל פה לא ילא אף דעינון והוי כדיעבד כו' ולכן כל ידט מים יהיה לו מגילה כשירה בידו ולקרוח מלה במלה בלאיבה בא"א לבמוע מהש"ץ הכל ובפרט בהנערים מבלבלים וכמשיל. והוי יודע שמ"ש המחבר הלועז בשמע המגילה בלה"ק ובכתב הקודש הוא לשון הר"ח וכשיל ש"ב והטור לא הסב רק בלה"ק ובמשנה הקורא למפרע סיים עד בההא כתובה אשורים ובדיו ועתי"ם ופר"ח בזה ולמ"ש הב"י דאם כחובה בלשון לעז אע"פ שאין הכתב מיוהד לשוני הכוא ולא וגם א"ל לאיזה לוכך לליוה לוכן עלמות ילא א"כ לאיזה לוכך למיות וכמות ולכון עילמית ילא א"כ לאיזה לוכך לליום הכ"ח הכו ללאים לכו על שלמי ולא וכם א"ל כלאים לליום ה"ב ללפון ההוא יצא וגם א"ל כתב אשורית ה"ה כתב גפפית ולבון עילמית יצא א"כ לאיזה צורך ההנה במשנה כתב אשירית וניסיק בגמרא י'ט א' דכתיב ככתבם כזמנם ועפר'ה אי מקרא ככתבם וכלשונה או כתבה וביות היין בנמרטיים או דבריני ככתבה כומנה ועפריה הי מיקרה ככתבה וכלשונה או ככתבה וביות המוחדים ובחידוקינו כתבנו מזה . אשר ע"כ מוכרחין אנו לומר מבום דמסתמא כותבין בלה"ק בילאו בו הכל אף מי שאין מבין לה"ק וגם כעת אין יודעין מלת האתתבתנים כמ"ש הב"י בשם הריב"ש ז"ל בהשובה ואף דהב"י מלא היקון שיכחוב בלעז ויקרא אהשתרנים בלה"ק וזה החיקון רק דיעבד דלכהחלה לריך לקרות כולה מכתב ומיהו אם כתב כולה בלעז ואתשהתנים בלה"ק לכתחלה ש"ד לדעת הב"י דמלי לכתוב בב" לשונות ומ"מ שפיר ממר במשנה אשורית לכל העולם באין מבינים ויולאים באשורית ה"ה דבשינן כתב אשורית לזה מתר במשנה להבר לשורית לה כהמור וח'ם מ'ם החי'ם ופר'ח חבל חה"נ דבבחר לשינות ומי שיובין חותו לשו, חש"ם בכתובה (פרי מגרים ח'ג) לשד 39 Pri Megodym Tom III. 39

חייבין אלא גרסיגן משוחררים לאשמעיגן הא שאין משוחררים לא זע"ו כתב. ואע"פ באותו גם כר יייבין אלא גורים משוחדה לאשפתים ווא שאון ששוחדה לא יעד נותב ואנם באחד פי באחד פי הא מהיים עברים נישרון מפילת נפירו הוא התחלת התירון נפצא סובר. שאין משוחררים אפי בשפועה אין מחויבים. ואם תרצה לפרש דברי הב'י כפשופו לומר משוחרים ה'ת אין משוחררים כאשה ומ'מ מפרש דברי הפור עבדים משוחררים דאין משוחור הוא בכלל אשה משא"כ משוחרר הוא גר ואף דכ'ש הוא מ'מ נקים ליה בפ"ע ולא לפסוק בא רק לפרש מ'ם הר'מ ז'ל דחשיב נרים ע"כ דוקא משוחררים כמ'ש הלח"מ והב"י סובר דהנס עיקר ע"י נשים כמ"ש בשם רש"י דמוציאות אנשים לכאורה קשה מ'ש המ'א ז'ל ה"ה אין משוחררים דהוא מועתק מל' הר"מ ז'ל גרים ועבו'ים משוחררים וכאמור ובעים כתב ג'כ על הב"י דאין משוחררים חייבין וצ'ע לכאורה וא"ה באות דוז"ם יבואר ליישב: (ג) חרש עמ'א בשם הב"ח וכ"מ במגילה י"ם ב" דמוקי מתני ער" יוסי ואנן ק"ל הגיע לחינוך יצא אעיל דרך המחבר הלכה כדיעה א' במתם היינו שמפורש להיפוך מדיעה שניה משא"כ שם העיתים מדיעה א' נמרא דשבת כ"ג ב' ור"א הוא בה"ל מפרש דבלא הגיע לחינוך איירי והלכה כ"א וכנראה בנ"י דלא הביא דעת החולק על בה"ע וכמ"ש בכללי אורה בי"ד אות א' וגדולה מזה י"ל אף במנילה הלכה כדיעה דגשים אין מוציאות כי"א כיון דבדיעה א' אין מפורש ההיפוך אף דמשמע לדיעה א' שמוציאות . ולפ"ז א"ש מ"ש המ"א באות כ" דעבדים שאין משוחררים דהם ואין מינו אף אשה אין מוציא ובתוס' מגילה ריב"ל משמע לכאורה דמוציא אשה שכתכו דאשה לא עדיף מאנדרוגינים וויל בוה דעת הלבוש וע' א"ר ובחידושי הארכתי וכאן אין להאריך: (מ) עצמו עמיא ולפיז המחבר שהשמים זה סובר דנשים מוציאות אנשים י"ל למ"ד מוציאות אנשים הם אפ"ה עבדים לטומטים דהוי כס'ם שמא הלכה דאשה מוציאה אנשים ושמא זה נקיבה ואת"ל הד ספק דיעבד לא דמנילה ד'ק כד'ת ע' ס' הרפ'ו ס'ם דיעבד יוצא ולכתחלה אין לעשת ס'ם עמ'א תס'ו א' ותפ"ם: (י) קורא עמ"א אי דוקא קורין כ"א לעצכם אי הרשות בידם ועמ"ש אי"ה בסוף הסר : (יא) להביא

כמו ע"פ ובשם א"ח כתב נהגו לגעור מי שמסייע ע"פ לחון שאחרים יהגו לב לוה שקורא ע"פ דיודע שאי ייח ומכוין מלה במלה לש"ק אלא שאחיים אין שומעין משארים הגו להל בקורא ע"פ דיודע שאי ייח ומכוין מלה במלה לש"ק אלא שאחיים אין שומעין משארים בחומש הוא עצמו אין יוצא דסימד בר" ומ"ב ליאתו בחומש או דא"ח מיירי דהוא כבר יצא ייח ובא למיע אח"כ לש"ץ בע"פ וגוערין מקמ"ז בב"י וש"ע שם דפי זכור ד'ת צריך לפוין ולשמוע מש"ץ ומגילה דברי קבלה כפי זכור ושם משת ולקון מוברים דאין שום קריאה. ד'ת משא"כ מגילה ד"ק. ומסידור לשון הר"ב בהג'ה וכ"ן כרי משע דשוה לקורא בחומש עם מ"ש ולכ"ן אותן הפזקים כוי מת ולכן אין לה קשר עם מ"ש לא מיפיע ע"פ שהוא מכ"י בשם ש"ל והשעם דחומש הוי מיפיע ע"פ שהוא מכ"י בשם ש"ל והשעם דחומש כולה מכתב ודיעבר אם קרא או שמע מיעום על פה יצא אבל השמים אף תיבה א שלא קרא אל אל אל אל מעם אול או הוא במיע בעוד שפכין הגערים המן וכיוצא א"א שמע מבה נדי לא ע"פ או אל איצא אף דיעבד ואם מח כ"ש אף דיעבד לא יצא שלא שמע תיבה א' עכ"פ כלל לאף ע"פ או אל א צורך גדול להיות לכ"א חומש כי בעוד שפכין הגערים המן וכיוצא א"א ציע כעת : (ח) על פה ע"מ"א דובר מחבר במ"ב קראה חציה ע"פ אף דיעבד לא יצא ומ"ש וכי במוד מים במנילה בשירה וא ברך לא משחע מור לא וצא כמיש במפוך באות ו" דאפי" שקרא בעודה וא "פורה וא" קורא צ"ע כעת : (ח) על פה ע"מ"א דכבר כתבו המחבר בס"ג קראה חציה ע"פ אף דיעבד לא יצא ומ"ש ע"פ השומע ממו לא יצא כים במפוך באות ו" דאפי" שקרא בענילה כשירה וא מיוע ע"פ השומע יהוב דעתה לה שמע מום בלבל דעת השומעים ומום כים לקריאתו ע"פ האון שם ש"ץ ללא יצא אפיי שו מנולה כשירה וא"מש שקורא ש"ם ומלה בב"י ובכ"ם פ"ב מבגילה באר לשון הר"מ ז"ל שמ"ש שהוא שתהיה כתובה בכתב אותו הלשון היינו דעיקר קפירא שתהיה כתובה בכתב אותו הלשון היינו ב"א שלה הייוב במגלה בליון שלוות והיינו מ"א הווה הלשון היינו ב"מי ב"מי מים מולה בכתב אותו הלשון היינו ב"מו היינו מ"א הווה הלשון היינו דעיקר אור בכ"ג ביאר לשון שקורא אם הווא שלוות היינו ב"מו היינו ב"מו היינו ב"מו היינו ב"מו ב"מום ב"מו ב"מום ב"מור הווה ב"מום ב"מום ב"מום ב"מום ב"מום ב"מ (מ) באיזה עיין מ'א הנה בב'י ובכ'ס פ'ב ממגילה ה'ג ביאר לשון הר'ם ז'ל שמיש והוא שתהיה כתובה בכתב אותו הלשון היינו דעיקר קפירא שתהיה כתובה בלשון שקורא אם קורא בלשון ארמת צריך שתהא הלשון כתוב במנילה אבל לא איכפת לן אם אין הכתב מיוחד לאותו לשון ער"מ כתב עברי והלשון ארמי יוצא מי שמבין אותו הלשון (והמהבר השמים תיבות אלו והוא שתהא כתובה בכתב אותו הלשון וכתב רק כתובה בכתב עברי ומ'ס כיונתו אלשון במיש כתובה בכתב כו' ומיהו מי שאינו מבין אין יוצא יוח אף שכתובה אשורית דאי שאר כתב אפילו בלה'ק לא יצא) וכתב המ'א ז'ל דמ'מ בעינן שיהא מכיר הקורא אותו הכתב דאל'כ הוי נמי ע'ש כיון שאין מכיר האותיות והיא פשום: נמי ע'ש כיון שאין מכיר האותיות והיא פשום: לביה להשומע לר"ב לי אם היתה כתובה כתב ולשון תרנום וכדומה והקירא אין שבין תרגום וקראה להשומע שמבין לשון תרנום א' יוח השימע. ומהא אמינא לה מירושלמי הביא הר'ן ז'ל רופ הקורא מי שמבין לעו אי י'ח השימע ומרא להשומע שמבין לעו אי י'ח השימע דכל שאין הקורא מי שמבין לעו ומנילה בלעו וקרא להשומע שמבין לעו אי י'ח השימע דכל שאין המויב

מחויב בדבר אין מוציא אחרים י"ח יעיש ועמ"א אות יו"ד אם כן כ"ש כאן שהקורא אין מבין הלשון אף ע"פ שורע לקרות הכתב ההוא מ"ם הוא אי י"ח תו אין מתויב בדבר מיקרי ולשון החבר וכיון שלא יצא הקורא לא יצא השומע הוא לשון הרים ז"ל פ"ב ה"ג שם ולכאורה פשום הוא דקורא ע"פ הוי עמ"א אות ח" ויותר היה להשמיענו כדכתיבנא וצ"ע. לכאירת עיין אות י: (י) אינו עם ארן מירושלםי הביאותיו אית כד ומפרש מי שודע לח"ק א"י בלעו: (יא) מי עמיא אינו עם אינו עם ארן מירושלםי הביאותיו אית כד ומפרש מי שודע לח"ק א"י בלעו: (יא) מי עמיא פירוש דמיש המחבר אם כתובה בכי לשונות עד"ם חציה לה"ק חציה לעו יצאו דוקא דיעבר אבל לכתחלה בעינן דוקא כתובה בחד לשון וא"ה באות יב יבואר בזה: (יב) יש עמיא בביי כתב המעם דיש לה"ק ולעו א"י בלעו כירושלמי ואין מחויב בדבר מיקרי ע" אית כד דיש לתוש להרמב"ן דמי שמבין לה"ק ולעו א"י בלעו כירושלמי ואין מחויב בדבר מיקרי ע" אית כד לבר יצאו ביד קס"ל דהמכם דאין לקרות בב' לשונות לכתחלה כם ש באות' ב ועוד אין לישין ס"ס לכתחלה: (יד) מתנמנם עמ"א ונס"ש במ"ז מזה ובפירשין דבר הבא מבינת הלב א"י וצ'ל דמ"מ יכול לכין לצאת דמצות צריכות כוונה כס"ש בס" ס". ודע שהמחבר בס"ג מניהה אם כיון לכו יצא והשמים ס"ש הפור ולא כפו שקורא להגיה דמצות צריכות כוונה ועיין פר"ח גם יקרא באוו ולא כקודא להניה בחסירות ויתורות ולפ"ז המחבר לשימתיה בכ"י ע"ש. ואמנם המעיין בפ"ב במ"ב מקיש ה"א בכ"ם ולעיל פי" פמ"ך סיה משמע לדירון אף קירא להניה יצא . שוב ראיתי שזה מעות שהכ"ם ה"א בפ ב שהם מעות שהכ"ם מפרש שם דקורא להגיה כרש"י והרשביא בחירושי כינת קרואה דלא כתים הסירות ויתרות ויתרות ומש"ה לדידן דפסוק ראשון כיון שפיר ושאר הפרשה א"צ כיונת קריאה אכל חסירות ויתרות מכתב לדים יצא דיכבד במינום. ועמ"ש באות רים אבל מ"ש אם לא כיון בשמיעתו בכל תיבה יצא ייל למה וגם הבנת תשובת הרשב"א ז'ל לא הבינותי שכתב שחכם א' תפם מגילה בידו (שמא לא יכוין יפה בכל תיבה) ומה ראיה מלועוות וע'ה אמו כוונת הפירוש בעינן אלא כוונה לצאת י'ח וא'כ יכרן יפה בכל תיבה) ומה ראיה מלועות ועיה אמו מונת הפירוש בעינן אלא מונה לצאת ייח וא"כ אין ראיה מלועות וציע: (יו) מעות ע מ"א אפי" קרא מולה ותיבה אחת קרא שים מסורה וכרומה מיושב ישב לא יצא וצריך לחזור ולקרותה כסדר שהרי כתב המור דתוי כשלא קראה מולה וכחיסר תיבה א" יצ"ש יו"ץ וצו וצריך לחזור ולקרותה כסדר שהרי כתב המור דתוי כשלא היה באונם: לקרות בנשימה אחת והיינו לכתהלה ודיעבר אף שהה כדי לגמור כולה יצא כשלא היה באונם: (יו) ופושמה למ"א כולה מאור שיש להם מנילה אין להם לפשום ולהניח כרוכה עדיף מפי פרסים גם ששמעו הכל משיק שלא ירא גראה כאלו כ"א קורא בפ"ע עמ"ש בתרפ"ם במ"א אות יי. ואני נוהג שהשמעו הכל משור לקרותה בלחש עם הש"ץ מלה במלה כי א"א לי לשמוע כולה מש"ץ ואני נוהג מ"ו ומ"ב או שלא יוש"ם מ"א מגורת מסעמא דכתיבנא ומקדומה שאין נוהגין כן וכב"א את היו לא היאו שלא יוש"ם מ"א מגורת מסעמא דכתיבנא ומקדומה שאין נוהגין כן אלא ר"א משמרה באיבר: (יומ) וכורכה שמ"א ונא"ד אות יד המשת ששים לא הזכונו שנות המנולה אלא כ"א פושבה כאנרת: (ים) וכורכה עם"א ובא"ר אות יד הקשה ששם לא הזכירו שיניה המגילה למקים אלא כ"א פושבה כאנרת: (ים) וכורכה עם"א ובא"ר אות יד הקשה ששם לא הזכירו שיניה המגילה למקים אחר אלא כורכה ומניחה אצלו ימ"ש. ומ"ש המ"א ברפ"ד יצ"ש במ"א, ומ"ש המ"א דהברכה לא קאי עליה היינו אשר הניא והרב הוא שבח בפ"ע לא אמגילה ועמור בתרצ"ב. ומ"ש בערד לא קאי עליה היינו אשר הניא והרב הוא שבח בפ"ע לא אמגילה ועמור בתרצ"ב. ומ"ש בערד שבכן המן צריך לקרות מתוך החומש כ"כ לעיל כ"פ דמיעום ע"פ יצא דיעבד הא השמים תיבה מיבון המן בדיין לקיה מותן המוסט ככל לכל לכם נומימים עם יצא דיעבד הא השם ם היבה א' לנמרי אף דיעבד לא יצא ולכן סנהג יפה להחזיק הופש בידי ואשרי מי שיש לו מגילה כשירה לו ולאשהו בעזרת נשים ג'כ כמשיל : (כ) וסברך עי מ'א וע' א"ר מיז בשם מהריל שהקפיד על אהר שאטר ברוך אתה (ולא הזכיר השם) ומגילה פתוחה לכרוך ואח"כ להתחיל ברוך אתה כל שלא אמר השם יעיש ובסי קל"ם במ"ז את ה' משמע כן דלמת יהיה פתוח כיון שכבר קרא ועמ"א שם אות ז' השם יעיש ובסרי קל"ם במיז אות ה' משמע כן דלמת יהיה פתוח כיון שכבר קרא ועמיא שם אות די היה כאן יג'לל מיד וק"ו דכאן לא קאי הברכה על הבגילה וציע: (כא) שנהנו עמיא עב"י ודים היה כאן יג'לל מיד וק"ו דכאן לא קאי הברכה על הבגילה וציע: (כא) שנהנו עמיא עב"י ודים ומים יצא שכרם בהפסדם שמכלבלין הרבה והשיץ ישתוק בעוד שמכין כמיש באות יזו : (כג) ואין אין נכון שאסור לכתחלה להפסיק יותר מכדי נשימה שנקראת אגרת ממיש באון : (כג) צריך עמיא בציבור עמיא וב"ד בדין גילוי אין נוחג עתה בארצות אלו שאין נחשים מצוין : (כג) צריך עמיא בציבור מצוה מפי כהנים מבמלן מעבודהן אע"ם ש"ג כהנים וומים לתמיד אלא עשרה צריך לקבצם ולמרות מדוב בא ולא עשרה צרצות בהניא מסתפק בהא דרב אסי מסופק הנ"א אינו דמשול בקבים ובלא רו"ל מה שנרשם הנ"א אינו דמפוללת בקפנים ופלונתא הוא במור צ"א ויו"ב מצוה אבל נשים י"ל ודאי מצמרפות דחייבות במגילה יוד אהא דרב אסי מסופק הנ"א אי בעינן בני מצות אבל נש"ם י"ל ודאי מצמרפות דחייבות במגילה והיו בני מצות או אפשר דאיו מצסרפות משים פריצותא כמ"ש המור בתפ"ם בה"ע. ומדה בה"ע. ומדה בני מצות או אפשר דאיו מצסרפות משים פריצותא כמ"ש המור בתפ"ם בה"ב. וחדה בה"ע. ומדה בה"ע. וחדה ב"ל ב"ל מצות או אפשר דאיו מצסרפות משים פריצותא כמ"ש המור בתרמ"ם בה"ל. והיה בני מצות או אבשר דהי מצסרפות בשים פריצותא כמ"ש המור בתרמ"ם בה"ע. וחדה יודר אהא דרב אסי מסופק הניא אי בעינן בני מצות אנו עשם יין ודאי מצסרפות דוויינות במנילת והיו בני מצות או אפשר דאין מצסרפות משום פריצותא כמ"ש המור בתרסים בשם בה"ע. ומיתו ייל דתניא דמסופק אי בעינן כל עשרה בני חיוב בסגנון א' ונשים י"א דחייבים רק לשמוע ולא לקרות עסי תרמים ובמור מבואר הספק בנשים אבל בקמנים נראה לו להר"ב להלכה דודאי אין מצרפין דלאו בני חיובא הן רק חינוך: (כה) לכתחלה עמ"א דודאי מנילה בומנה עירך למרות אחר עשרה משום פרסימי ניסא ואם ציבור קוראים אף שיש לו עשרה צריך לילך לציבור כההוא אחר עשרה משא"ב כאן שכבר קראו בציבור והיה פרסומי ניסא וליכא כ"א ברוב עם מש"ה א"צ למרות הדכנים משא"ב כאן שכבר קראו בציבור והיה פרסומי ניסא וליכא כ"א ברוב עם מש"ה א"צ למרות המונים במונים במ"ח א"ב להרוע עם הצינור ב"ל לרכות מונים במונים במ"ח בתרונים במ"ח במ"ח בתרונים ב"ח בתרונים במ"ח בתרונים בתרו

ילכנוף עשרה דכהנים לא היה מפריחין רק הולכין לבה"כ לקרוא עם הציבור אבל לברוח משום ברוב עם משרה א"צ לפרוח עם הציבור אבל לברוח משום ברוב עם א"צ לפרוח כנלע"ד כוונתו:

תרצא (א) כתורה עצמה ע"מ"א ומלשין כתירה עצמה משמע כל העמוד צריך שירמום כס"ת משל תורה ואמ"ד ב"ד רפ"ד אות די יע"ש. וכמ"ש במגילה י"ו ב" צריך שירמום כאמתה של תורה ואמ"ד הש"ד רפ"ד הייום לה כ"ב הקורש צרינין כן כמ"ש ב"ד רפ"ד פ"א שוב עיינתי של תורה ואמ"ד ומיום בריבור ב"ו שורמום לא הארוד ומיום בריבור ב"ד מיום ב"ד מי

תרצב (א) ושהחיינו עם"א ויכוין להוציא משלוח מנות ומתנות לאביונים בכרכת שהחיינו ויודיע תרצב (א) ושהחינו עם"א ויכיין להוציא משלוח בנות ופתנות לאביונים בכוכת שהודינו ווורע לש"ץ זה דבעי כוונת שימע ומשמיע ום"ש ביום פשום דוא ומיהו להר"מ והמחבר. דביום אין מברך שהחינו מכוין בשהחיינו דלילה לצאת גם משלוח מנות ומתנות לאביונים את"ם דלאו זמנה בלילה ומ"ש דהא לא תקנו כלל ברכה עליה. היינו שאין מכרכין אקב"ו ישרוח מנות

בכתב לותו הלפון יולא וכדכתיבנא ואי"ה במ"א יבואר פוד: (ז) יש עפ"ז זהו מ"ש הכדן ועב"י בכם הרמב"ן ז"ל . ופעם הרוב"ב מבום אהבתרנים דלא ידשוק מלעו י"ל לכתוב אותו פסוק בלה"ק עמ"א אות י"ב דלכתהלם אבור לקרות בנ" לבונות ל"ד ה"ה להיות כתובה בנ" לפונות אין נכון ואי"ה שם יבואר עמ"ש באות ו": (א) קראה שפ"ז פירש מ"ש החים" בתענית י"ב ב"ד כ"ה נים ולא נים דלריך להצה וכ"ם בר"ן ז"ל פרק הקורא מתוכם דבשולה בליקו ב"ב הפירושים שפיר אבל בע"ם ובתענית א"א לפרש פוף הבירוני ע"ש (מ"ם י"א ול"ל ובר"ן פ"ב מ"א מורים בחור הבירונים שפיר הבירונים וליו בלא נות בתוכה בתוכונים ולא נות ברים בלא מה החוב בתינור בלא נות בלא מה החוב בתוכונים ולא נות בלה בלא מה החוב בתונים בלא מה החוב בלא מה בתוכונים בליום בלא מה החוב בלא מה החוב המונים בלא מה החוב בלא מה בתוכונים בליות בלא מה החוב בלא מה החוב המונים בלא מה החוב בלא החוב בלא מה החוב בלא מה החוב בלא החוב בלא מה החוב בלא החוב בלא החוב בלא מה החוב בלא מה החוב בלא החוב בלא החוב בלא החוב בלא החוב בלא החו צ'ל) ומה שביים המ"ז דלדינא הין הילוק ר"ל אף בבוף כשניער משינה והוא נים ולא נים נמי ילא דלא כב"ח שפסק כמ"ש התום" דוקא בחחלת הבינה אבל בסוף הבינה לא ילא דהקום" כתבו רק הפי' בע'פ וחעמת א'א לפרש כן וא'י למה ליה להגיה דא'ינ כמ'ש לפמנו יכול לפרש כן ואולי אגב גררא הגיה נמי זה . מ"ש בש"ע במעה מתנמנס לא יצא הוא ירובלמי וכמ" ר הגולה והטעם דבתורא בפיו בפיר דמי מבא"ב בומע י"ל דלא במע יפה בתיר ולא תיר ונים כו' אמנם בב'י הביא ירושלמי מנשה היה יתיב קומי כ' זירא ומסגמנם א"ל הזור בך דלא כרי ממנט כבי הפיח ירושנתי מנשה היה ינייב קומי די זילה ומסנמנט חיל הזור בך דנח כוונת והיינו דהיה שומע ה"כ משמע הטעה דמלוח לריכות כוונה והע"ם ששומע לא מכיין יפה משא"כ קורא בפיו וקלח ליע דמה ולא ידע לאהדורי הברא ופירש"י ז"ל מבינת הלב ואיך יכול לסין כראוי ועכי' ס"ג במלוח לריך כוונה יש ב' כוונות א"ש : (ט) שתהדת עם"ז עשרת לכין כראוי ועכי' ס"ג במלוח לריך כוונה יש ב' כוונות א"ש : (ט) שתהדת עם"ז עשרת בני המן היו שרים על אוהן חמש מאוח ומ"ש רמ"א ולכחהלה כו' הוא כעין י"א כן להמחבר לכתחלה די רק בעברת בני המן בנשימה ה': (י) קורא עש"ז כי לשון המחבר הוא לבון הר'מ ז'ל ובעור לא כ"כ ועיין באר הגולה אות ת'. והמנהג לפופעה כולה קודם שקורא וגא"ר אות י"ב פושטה יריעה ע"ג יריעה ויראה דא"א לפשוט ע"ג השולהן לנמרי לא יריעה ע"ג יריעה עדיף ספי כאנרת פשומה כולה . וכתב שוד הא"ר בשם שכ"ג יוהר שלא יגרר ע"ג קרקע וכ"כ הכר" ויראה ל'ד ע'נ קרקע ה'ה חלוו' מעל הבולחן ופמענדי"ר נמי הוי גנהי כחבי קודם כבסי שרינה כדי שב קרקם שם מנור מכל שבור החומה ויראה דכופט קודם ברכוח דלא ליהוי סגלילה הפסק בין ברכה לקריאה ובסית נמי פופט ורואה ומברך אבל ברכה אחרונה לא קאי של הפסק בין ברכה לקריאה ובסית נמי פופט ורואה ומברך אבל ברכה אחרונה לא קאי של המגילה ואים במיא אבאר טוד . מים המהבר בסי"ד הקורא והפומע לריך פיפוץ דמצות לריכות כוונה ועמימ פ"ב דמגילה כתב דאפפר כאן כ"ע מודים ועב"ד בהקפים בפופר דהיכא מיכות כותה דעם היא היא כונה לבקריאה לביך כוונה אלא דבמנילה פרק הקורא מקבה מק"ש אם דעביד מעבה יאל איל כוונה ובקריאה לביך כוונה אלא דבמנילה פרק הקורא מקבה מק"ש אם כיון לבו ועלה"מ מזה . ועמ"א בסי' ס' אוח ג' בבס הרדב"ז דמלוה דרבנן ייל א'ל כוונה וייל טיון נכו וענה מו מזה . זעמ ק בפיי פי חות ג' בפס הרדביז דמנה דרבק יינ חיד כזונה וייד מגילה ד"ק הוי כשל חודה ועיין ר"ה כ"ח ופר"ח כאן. ועמ"א שם אוח ד' מ"ש דכל הפרשה לריך כוונה דמלוח לריכוח כוונה ועמ"א פי' פ"ג אוח ה' דפכוק א' ד"ח ושאר הפרשה דרבנן א"כ א"ש בפשיפות דשאר הפרשה דרבנן אם לא כיוון כלל ילא דהוי דרבנן ומיהו כל שנחכוין לדבר אחר או בלא לנאת פביטא אף בדרבנן לא יצא כההוא דפחת בחמרא וביים בביכרא וההיא דמנה נהנה הוא ועב"י הע"ה ותקפ"ע ולעיל בהלכות ק"ב ובאר דוכתי האדכתי: בהדדושיבן כים הקורא למפרע כמבנו דא"ל למזור מפסוק א' רק קורא פסוק ב' וג' ד' וה"ה בדילג תיבה עד"מ ויהי אחשורוש בימי א"ל להההיל ויהי אלא מקהיל בימי אהשורוש יע"ש ול"ע:

תרצא (א) במי עט"ז ובוונתו מגיטין י"ב א" כתכו לגט במי מילין ועפלא ככר ובחום" שם והג"א לכאורה עפלא לאו היינו דיו דמתני" ומירצו כבמעורב כו" והמ"ז כתב למ"ש רמ"א ו"ל דעפלא דברייתא היינו שכחש עפלין וגיבל במים וכוחב בו דלאו בכלל דיו אבל מי לת ש דנוים ידל דעפנה דבלייתה היידו שכתש עפיקן וגובל במים וכותב בו דנהו בכנל דיו הגל מי שרייה עפלין או מגובל היו דיו ומלח הביין יראה דליל בלה הביא המימ, ודע דבש'ע הביא דברי הר"מ ז'ל בפ'ב דמגילה ה'ע דוקא על הגויל וקלף הא על דוכסוסמום לא ובהלכות סיק פפל הר"מ ז'ל ס'ח על דוכסוסמום ובי'ד סי' רע'א פ'ג כתב על הגויל וקלף ולא פיים דוכסוסמום אם פסל ס'ח ובמשנה איהא על הנייר ודפחרא פסולה מבמע דוכסוסמום באין פיר כשירה ועמ'מ פ'ב דמגילה עמ'ש רבינו בא"ל עיבוד לבמה ומה שלא מזכר דשויין למגילה א'ל ביהיו שווין ולפ'ז על קלף וגויל ואו דוכסוסמום מנא ליה ומה אדה להחל החבר על הספר לומר דוקא גויל וקלף א"י מהיכן מבמע ליה ובהגהות אות ל' בבם ס"ה ראיה מגילה הכתובה בין הכתובים ביהיד ילא יע"ש מבמע ליה כהובה עמהם בחד עיבוד וכ'כ הב'י בפס ס'ה וכחב הב'י פמ'ש הטור וכ'כ כ'ת כחב דר'ה אין חולק על מה בקדם וי'ל מדכתב המבנה כחמא על הנייר פסול טבור. זכ ל לו לוגל אל י און חומת על מה בקדם זי ל מדכתב המבנה בחמו על הנייר פסול מבמע הא דוכסוסטוס כבירה וע"ז כתב ור"ח כתב לומר ביש לה כל דין ס"ח וא"כ למ"ד בס"ח מבמע הסביר בס"ח הכל ויראה דלכתחלה אין לכסוב מביל הכל מל דוכסוסטוס וכן בס"ח כפסק הר"ח ז"ל ואי"ה במ"א יבואר עוד: (ב) גם ענ"ז לכחוב מצילה על דוכסוסטוס וכן בס"ח כפסק הר"ח ז"ל ואי"ה במ"א יבואר עוד: (ב) גם ענ"ז ולא הבינותי דהא מניהין חלק כדי היקפו בראבו וכמו ביש מהלוקח בעמוד (הוא הען במהברין בו בראבו או בסופי) או בראבו או בסופו כך יש מחלוקח בחלק וכיון בכן היי להניח הלק בראב וכוף ועוד דעובין מעבה וגוללן מסופו לראבו גם היה אפשר לאח בעמוד ב" הדיעות לעשיח וסוף ועוד דעובין מעבה וגוללן מסופו לראבו גם היה אפשר לאח בעמוד ב" הדיעות לעשיח שמוד בראבו וכופו ומ"ב בשם הרבב"א מבואר בכי׳ תר"ל במ"א אומ ס"ו דהבומע לריך ביבמע פתוד ברחבו דבופרות בפס הנכב לו תפתו כבר יתי ל בתיל אות כדי הפחום בין והמוכד הלבון התפובר וכלן מיבה ותים ובס נהקביתי בלבון התפובר וכלן לין להארך: דרבה המחבר כתב לריך היקף גיול שיהא כל אות מוסף גיול ותשוברות להי"ח ב' זיינין כו' וחליים ההי"ן וקופיץ הכל כס"ח כסברת ר"ח לבד מה בהחכר בפי בו שאין להי"ח ב' זיינין כו' וחליי בעשנ"ה ג'ן הביא ב' דישות ומשיבוד אין קוביא דראיה ממגולה בין שוה לפים הלומה וצלל בריף מתבולה בין שוה לבית המולא בין הביא ב' דישות ומשיבוד אין קוביא דראיה ממגולה בין שוה לבית המולא בין הביא בי"ל היובר בליות וצלל בריף מהבר הכחובים כמש"ל ובב"י עמ"ש הטור ובה"ג כתב שא"ל לחינה עשה כלומר ודלא כר"ח אפבר כוונסו דל"ד חייגין ה"ה כל דיני ס"ח אין לה לבד מה שהוזכר בפי' ששוה לס"ח וקשיא כאן וכדכמיבנא גם מ'ש הטוטרת התי"ן הא בס'ת לא נהגו הבופרים בחפוטרת וכ"ש מגילה ועבביי ל"ב שהכופרים דווקני כתבו חטוטרת לא שאר סופרים (ויש כדמות ראיה ממ"ש שלא ועשה לב במספרים זהקני כתבו משופם כת בחור וש"ע הפופרים (יוש כתמות רחיה מת ש בנת ייבבה ההין היחי"ן) ובי"ד רע"ד הבחים שם בפור וש"ע הפופרים ועמ"א כיי ל"ז אות ג': עוד אבאה לך בי"ד רפ"א ס"ג וד' ס"ת עבד ואבה וקפן כסולים דיליף מהפילין יע"ב ובמצילה אבה ועבז מחויבין עב"פ בשמיעה יכולין לכתוב אבל קפן אף שהגיע להימך ל"ד לגדול כמבואר בבי" חרפ"ע פסול לכתוב ומחזר וגר דיש פוסלין לכתוב ס"ח ועב"ך שם אות ה' הפעם בבם המרדכי דממור אין מוליא רבים י"ח פסול לכתוב ולפ"ז ה"ה מצילה דיכתוב מי שיכול לכוציא בעשיית המלוה . ודע דמ'ם המרדכי שאין מולים רבים י'ח הוא פלא בשיני דממזר הוי יבראל גמור ומחויב בדבר ולומר דפסולי קהל אין בכלל הערבות כ"א הכשירים וה"ה מלרי ואדומי (ומיהו פ"ד אין הסרון מלד נשמהו ועיין ח"ט ר"ה האידנא מוליא מטעם ערבות א"כ יש ליישב זה ול"ע כי לא מנחתי בבום פובק זה ועיין לעיל בי׳ ג'ן ונ'ה ממזר להיוח ב'ן יע'ם גם בומע כשוה). דהש"ך בי"ד בם כתב טעם דממזר וגר אין הייבין בכל המצוח מש"ה פסולים יע"ב והיינו ממזר מוחר בפבחה ועחה"ע כי' ד' וב"ש בם וגר מוחר בממזרת ומלרי וחדומי (חבל שחין רחוי להיות מלך ודיין בחלילה ח'כ סומח בח' מטיניו נמי לפסול לס'ח) אבל בב"ע בס גר תובב והיינו בקיבל בלח לעבוד עכו"ם בביחוף וענין ביחוף ביחרהיו בפריי לי"ד משמע סחם גר לדק כבר לס'ח וא"כ לפ"ו בם אות ד' ממור כבר למגילה ולמרדכי פכול ועמ"א ל"ט אות ט' בבם ד"מ ממזר וגר ומי כביר בם שמי. ממחר כבר כמבינם הכחורם עם בין לפת לו כם מחת פי בפסיף מי ממחר ותר חופב כבר לחבילין וקבה הא כמיבה בעינן לבמה בחפילין ואיך יוכבר ועמ"א ל'ב ובדפום פיו**רדא** בד'מ נשמע מלה הופב יע'ש . שוב האיר ה' עיני ועיינתו במרדכי דפום קראקא סוף ב'ק דף ג'ו (בדפום ים שם סעות עיין בממר תקתון שם ז' ה') הפיא מבכת סופרים העירבא גר סחם ג'ו (בדפום ים שם סעות עיין בממר תקתון שם ז' ה') ירו (כושביים שם פפתו פיין בנותר מהחון בם ז'ה') הביח מככת בופרים הגירבה גר כתם והמרדכי לפי ביכתו מפרש גר חושב אבל לפעם באין מוציא רבים י'ח כמ'ש המרדכי בם בשם רבינו במהה דל"ג ממזר דבם"ה כל המוציא רבים י"ח כוהבו וממזר מוציא והמרדכי גרים לה ממזר וילוף דממזר אין מוציא רבים י"ח או מ"ה או מד"ם ולפ"ז ה"ה גר צדק למ"ש הרא"ש בברכות באין נבים בכלל הערבות יע'ש דף ך' ב' וגם לפעם ש'ך ה'ה גר לדק ובמ'ש גרם סחמא גר וכדכתיבוא ועמ'ש בס' ל'ש וג'ן ונ'ה ול'ע: (ג) די'ד עט'ז והוא פי' קר'ן ז'ל עב'י בבם א'ה בבם הרא'ם וברא'ם מבמע להאריך בכתיבה ביהא הוי'ו מהוחיות גדולות יע'ם ופי׳ הרין ז'ל לא הבינותי אם לומר ביהא וייו רק קו יבר בלא ראש כפוף אין זה צורת ויין כמיש הב" בסי ל"ו כשם המנהיג זרוך להיות כאולקליות ווים לשמודים בלא יפלי הירישות ואם לומר שיהא ראש הכפוף קלא בזקיפה באלכבון למשלה כזה מ"מ לא ראיתי לסופרי זמנינו בישבו זה רק כותכים מאותיות גדולות ול"ע . בענין הסירות ויתירות עה"ר האריך והכיא נוסהאות בונות

כי' וה"ח מתנות כו' וה"ה צדקה אין מברכין אע"ג בחמץ שיש עשה עם הל"ת מברכין הכא שהמצוח בשניהם שמא לא ירצה חבירו ועני לקבלם. עסי' תקפ"ה תוקע לאחר מברך שהחיינו ה"ה כאן וע"ש. בב"י החילוק בין מצוה שאפשר ע"י שליח מברכין בעל מקרא מגילה דא' מוציא חבירו בקריאה מטעם שליחות ושופר דלשמוע לא ע"י שליחות בלט"ד יע"ש. ועיין במור תקפ"ה מ"ש דהעיקר השמיעה והם דברי בה"ג ולכאורה היינו שתרוייהו בעינן לתקוע בעצמו ושישמיע ג"כ לאוניו ומש"ה ע"י שליחות מאחר יי"ח בתקיעה או ממעם ערבות עתי"ם בר"ח כ"ח והשמיעה יוצא בלא"ה ממעם שומע כעונה או ששמע מה שהייב ובש"ה בשיבר צירך לשמוע התקועה ממחיב בדבר ולפ"ו פגילה בתופ"ם להמחבר הכין הוא צריך לקרוא בעצמו ושישמיע לאוניו משום פרסומי ניסא וסש"ה צריך שישמע ממחויב בדבר משא"כ נשים בתרפ"ם להר"ב בהנ"ה ס"ב בשמיעה לתוד סגי א"ב לכאורה אשה ששמעה מחש"ו יוצא דהא שמעה עכ"פ וו"א דכל ששמעה מאין מחויב בדבר לאו לכאורה אשה ששמעה מחש"ו יוצא דהא שמעה עכ"פ זו"א דכל ששמעה מאין מחזיב בדבר לאו בלום. ושופר אי תרויהו בעיגן מברכון לשמוע שזה תכלית המצוה כחמץ עס" תל"א ומ"מ העיקר דשופר השמיעה לב"ד עיקר ואפ"ה צריך לשמוע משחויב בדבר וכרכתובנא. ומ"ש מע"ח דמברכין אע"פ ששנים הם עמ"ש בהל" שבת: (ב) זו"א עמ"א עתום' מנילה ד' א' בהא דנשים חייבין כו' זבר"ן דבני הכפרים לא היו קורין בלילה ויראה דמררכי ואסתר תחלה תקנו ביום ואח"ב תקנו ג"כ בלילה מק"ו הלל דפסח מעבדות לחירות אומרים בלילה ויום כ"ש ממיתה לחיים ע' מגילה ם"ו ומש"ח מברכין שהחיינו גם ביום ובחירושינו הארכנו: (ג) אבל עמ"א שאמרו פיומים וקרובץ בש"ע ומש"ח ברכה ער המושע אומרים גם בוום. ומ"מ בש"ע דאין לברך ברכה שלאותנות בתיבורות בלילה מקרובץ בש"ע אומרים גם בוום. ומ"מ בש"ע דאין לברך ברכה שלאותנות בתיבורות בתיבור מרכים ב"ל מברכה ער המושע אומרים בה ביום. ומ"מ בש"ע דאין לברך ברכה שלאותנות בה בעובר בתיבור ברכים ב"ל מודר מרכים ב"ב" ומש"ח מברכין שהחיינו גם ביום ובחידושינו הארכנו: (ג) אבל עמ"א שאמרו פיוםים וקרובץ בש"ע מפני מורח הציבור כו' אבל הברכה עד המושע אומרים גם ביום. ומ"ט בש"ע דאין לברך ברכה מלאחייה דק בציבור ויש חולקין וספק בדכה לקולא אבל ברכה שלפניה אף ביחיד מברכין: (ד) אין עמ"א השומע לא ישיח כלל כ"א לא ישטע אף תיבה א' לא יצא כלל י"ח כמש"ל כ"פ אבל הקורא פסוק לפסוק עמ"ש בס"ו ב": (ה) אע"פ עס"א מ"ש מחרפ"ם אף שדיעה א' דנשים מוציאות אנשים מסוק לפסוק עמ"ש בס"ו ב": (ה) אע"פ עס"א מ"ש מחרפ"ם אף שדיעה א' דנשים מוציאות אנשים אין שועד כיון דיש דיעות סוב יותר לברך לשמוע מגילה דשפיר מס"ג משא"כ על מקרא מגילה למ"ד שאין גשים חייבין בקריאה אין לשון הברכה בראוי. ועס" תקפ"ח בכ"י בשם הר"ן הקשה אמאי לא תקנ במגילה לשמוע. ומ"ש מתקפ"ח אות ג' יע"ש ע" אות א' וט"ש שיקרא לנשים אחר דציצא הוא ונראה אם סבין שלא לצאת באותה קריאה שפיר דמי לקרות אח"כ בציבור (אף אם נאטר בעותה הוי ספק): (ו) מפלג עמ"א מ"כ צ"ר וי"ל רצ"ג ס"ג. ומ"מ פשוט היא דאסיר לעשות במלאכה עד צ"ה: (ו) מפלג על"א מ"ס רצ"ר וי"ל רצ"ג ס"ג. ומ"מ פשוט היא דאסיר לעשות במלאכה עד צ"ה: (ו) מפלג על"א עומ"ס מנילה הווין קורין המגילה בשבת דהא אסור במ"א ויהי נועם ואתה קרוש הוא הווא . ומסיק לומר אחר הפלת ח"י ק"ש עם תתקבל ואחר קריאת המגילה ומ"מ דוק אומר קריאת הווה מ"א "ה פסק ואומר ק"ש וקורין מעילה יע"ש במ"ש ויהי נועם אחר ש"ע ה"ק כט במק"מ מחקבל וע"א ה"א ב"ה פסק ואומר ק"ש אחר הוא . ומסיק לומר אחר ש"ע ה"ק מש מתקבל ול"א חל בע"א ומסול הונהן במבעריב מתפלל מבע"י ומסתינן עד צ"ה למנילה ויש הפסק גדול אומר המעלה הונן מע"ח במ"ח ש"ע עם תתקבל שחרית ה"מ"ח מול ומה במלה אין ראייה ואח"כ ה"ח ב"ח ביל לומר באל התקבל ומ"א שם אחר לוה במעריב מתפלל מצ"ח ומל ומר עם תתקבל ושחרית ה"ק אחר ש"ע ואחר ב"ע של מתקבל ומ"א שם אחר לווי במרק"מ במ"ח אחר ש"ע עם תתקבל ומ"א מים במ"ח אות ג" ווה"א ה"ח ברכה וולל לומר באלף צער דרך תחנונים יע"ח שם את ג"ח במ"ח אות ג" וה" אם מים הבמ"ח של אות ב"ח וומ"ח שם את ג"ו לואם במ"ח שה"א המים ברכה לותיה בפין להמרן על המרן על המרן על המרן על המ"ח במ"ח שה"א אחר המנילה ב"ר לחלן מה ארר המנילה ונ"מ שם מ"ח באל המרן על מם ב"ל מחר בא לווין של אאר במים שהמילן מר בא מות ה"ל בא אחר המא לווים במ"ח שה"א ברים למחרך וע"ח שם מ"ח בה"ז החול המה"ז ה

פלה הימשט על כל בה לי דשאי לומר הלל דוב יוומן דובא דבים ובנות יוום האינה בים בהלה אין מער בגלה אין אחר המנילה בין אלץ תפולון עד לאחר המנילה: (ג) אחר ובא לציון אלא במי שהתפלל כבר ועתה שומע כגלה אין חולץ תפולון עד לאחר המנילה: (ג) מלין עמ"א רכתיב שש אנכי על אמרתך וע"פר"ח ובתרפ"ז כתב הא דמנילה קודם לכל המצות כשיש שהות לעשות שתיהן ובאין שהות אין שום מצוה ד"ת גדחית מפני מנילה יע"ש. וי"ל דודאי הא דמכמלין עבודה מפני מגילה לשמוע בציבור דפרסומי ניסא בציבור עדיף אף

ספודקו נחבירו אינה יית חפים בהוק חת כ נספוד חננו ממת ביינה ממת במיד בנה שנה בשיקו וכנדי מו הבירו אלו ומימ מבתי דשילוה ל"ד היי . כתב הפר"ח שיר הפק מוקף ישלחו המנוח בי"ד בהוא לרוב העולם. וא"י דלמה יגרע מקריאת מגילה דלריך בב' הימים ומחנות לאביונים י"ל בייד פני עמיה הרצ"ד א' בבם בעל המאור ולא יתן להם קודם פורים דילמה אכלי כו' הא לאיה שפיר דמי א'כ בי"ד ממיל יולא ומיהו כשאבל העני בי"ד ואין לו במה לשמוח בט'ו צ'ע. בש"מ כ"ד בהג"ה אם שלח מנוח או מהל ל"א ילא כ"ה בד"א וע"ם וצ"ל ל"ו בוי"ו ילא וכ"ה בשאר דפוסים ובחרצ"ז ש"ו בהג"ה דאם מחל האבל ילא ומה ל"א ילא כ"ה בד"א וע"ם וצ"ל ל"ו בוי"ו ילא וכ"ה בשאר דפוסים ובחרצ"ז מ"ז בהג"ה דאם מחל האבל ילא ובר"ח הקשה מולן זה ובד"מ מכואר זה מהריב"ש:

ואף דיעבד כבר מידי דהוי השמיע הסופר עד חליה מ"מ לכתחלה ראוי ונכון לכתוב כדיו . ומן לעבר לבו מיין אין המפועם שבופר במנילה הכחובה בין הכחובים ויחיד קורא בה משמע אף לכחחלה אף שיש לו מנילה כחובה לבדה יכול לקרוח בזה ובטור כחב אבל יחיד הקורא בה אף לכתחלה אף שיש לו מנילה כחובה לבדה יכול נקרות בזה ובטור כתב חבל יהיד הקורה בה
ילא משמע דיעבד וערא"ש פ"ב דף ו"ע. משם משמע נמי דאם חסירה או יתירה יולא כה בליבור
דיעבד ואפשר לכתחלה לא . והמחבר פסק כהר"מ ז"ל פ"ב דמגילה ה"א דבליבור אף דיעבד
לא ילא בה וליחיד אף לכתחלה קורא בה ואפשר מ"ש הטור דיחיד יולא דיעבד דלכתחלה לא
ילור' יחיד דמגילה בזמנה לירן לכתחלה עשרה מ"מ היה לפרש שאם אין עשרה ויש לו מגילה
כתובה לבד יכול לקרות בכתובה בין הכתובים לכתחלה ועין מגילה היש א' בההוא דקרי במגילה
הכתובה בין הכתובים יע"ש . ועב"י עמ"ש המרובי דל"ד למגילה הכתובים אין ראיה דיחיד אף לכתחלה
מדברוו דיחיד הסול הדריד למגילה הכתובה בין הכתובים אין ראיה דיחיד אף לכתחלה
הברו ביור"ב השלה מדברה להלב ביורבי לינוני להתחלה ב"ל" אין מדברנו על מגילה מדברי דיטבר פסור מהח דרך מומינה של שנין לכחהלה. ברמ"א סי"א אין מברכין על מגילה גולה מס"ה הוצרך המרדכי לחלק בימהן לענין לכחהלה. ברמ"א סי"א אין מברכין על מגילה גולה עסי' הרמ"ע בס"א אף קנאו בשינוי מעשה וכדומה אפיה לא יברך עליו ה"ה כאן וא"ש דאין גול בקול ומ"מ החם כמי קנהו אפ"ה אין מברך הואיל ובא מגול ה"ה כאן וה"ה בשופר אין מברך עסי' חקפ'ו במ"א שם ואי"ה במ"א כאן יבואר עוד. ומ"ש מגילה גולה ילא דאין בל בקול הא לא"ה אע"ג דלא כתיב לכם מ"מ מה"ב כמו שופר אי לאו דאין גול בקול לא ילא באל בקול הא לא"ה אע"ג דלא כתיב לכם מ"מ מה"ב כמו שופר אי לאו דאין גול בקול לא ילא מולה באלה האים באר בחוד באול האים בחוד ביו לא היו לאו באין באול בקול לא ילא מולה באלה האים באול האים באים באול האים באול האים באול האים באול האים באול האים באול באול האים בא באול האים באול באול האים ועב"י כאן וחקפ"ו . ולהמחבר בחרמ"ע ס"ה והוא דעה הר"מ ז"ל בדרבנן מה"ב ינא נ"ל מגילה ד'ק הוי כעין של חורה ולכן לריך לפעם דאין גזל בקול עב"י חרפ"ו בשם בעל המאור עב"י תרמ"ע וכאן מ"ש בשם הרשב"א ז"ל . אם כתב מגילה על איסורי הנאה ילא דמלוח אף דרבנן

הרמש וכתן מ"ש בשם הרשב"ח ז"ל . חם כתב מגילה על חיסורי הנאה ילא דמלות אף דרבנן
לאו ליהנות נתנו שיין ר"ה כ"ח בר"ן ועסי' תרמ"ט ומיבעיא לי אם כתב על עור עכו"ם ועיר
הנדחת דלשריפה בשופר בסי' חקפ"ז דשיעורא בעי א"י בה ומגילה יולא א"ד דלא ילא דהוי
כקורא ע"פ ועיין אה"ע בנט על איסורי הנאה ועכו"ם ואי"ה במ"א יבואר עוד:
תרצב (א) גוהגים עט"ז מש"ע משמע כן כיון שכבר אמר אלקינו בסי' קפ"ע כ" הט"ז ראים
מראן יע"ש. ובנוסח הברכה בקלח סידורים בא"י אמ"ה הרב כו' והמשלם כו'
והנפרע כו' בא"י האל הנפרע לעמו ישראל מכל לכייהם האל המושיע זהו עפ"י נוסח הב"חובא"ד
אות ד' ממה ע"ז ולומר רק בא"י הנפרע לעמו ישראל מכל לרייהם האל המושיע זהו עפ"י נוסח הב"חובא"
לתסומה מענו מתיים נע"ש. הובים הברכה הרב עד"ץ וא"ד באה המרשות ולום יר"" ברי"ד לחתימה מעין חתימה יע'ש. פירוש הברכה הרב עב"י וא"ר ששה פירושים נאים: בו"ש בהג"ה שאין לברך אחריה ביחיד בא"ר ח' הביא כמה פוסקים שאף ביחיד מברך אחריה וראוי לברך בלא שם ומלכות עיין אה"ע נ'ה בברכת קידושין בח'מ. ועמ"ש בה' ברכוח ואשר הניא יאמר אף ביחיד שאין בה שם ימלכות : (ב) בעוד עט"ז וכווכתו דהא דמביא הטור שאין לשיח בקריאתה ביחיד שאין בה שם ימלכות : (ב) בעוד עט"ז וכווכתו דהא דמביא הטור שאין לשיח בקריאתה מבע"י יש לקרוח ביה"ש עט"ו בסי' ח"ר בשופר ושם משמע דהיה יום גדול וקבלו שבת וירחה ה'ה ביה"ש שבות ל"ג ביה"ש משום מלוה דרבנן וכ"ש מגילה ד"ק וגם כשחל במ"ש ויש הכרח ואונם גדול לקרוא ביה"ש עמ"א שמ"ב המיח בל"ע ביה"ש מ"ש אם ל"ג שבוח דהוי איקבע איסורא שיין פרק במה מדליקין עב"י חרנ"ב במ"א א' יטלנו בלא ברכה עסי' ס"ו ספק קרא ק"ש ומגילה

שיון פרק במה מדליקין טב"י חרכ"ב במ"ח א" שינות בלח ברכה עס" ס"ז ספק קרא ק"ש ומעילה קודם לכל המציח כשיש שהות לעשות שתיהן ובאין שהות אין שים טצוה ד"ת גדחית מפני מביל אחל אחליון ספק לקולא ול"ד ללולב ביום שני ול"ע:

"רצב (א) ואומרים עט"ז מגיה וכצ'ל ואומרים וימן לך היינו אחר קריאת מגילה אומרים לשר הניי ווימן לך לאפוקי מכל בו בד"ת ש"א" וי"ל דודא הא דסבשלין עבודה מפני ציבא שבילה א המציח בציבור הפילה בציבור פרשה אחריך:
"ע"ש שיש או מניק וכצ'ל ואומרים וימן לך לאפוקי מכל בו בד"ת ש"א" וי"ל דודא הא דסבשלין עבודה מפני ציבא קוד או המציח בציבור הפילה בציבור פרשה אחריך:
"ל"מ"א עם"ש בש"א וויקן לך לאפוקי מכל בו בד"ת ש"א מתנות לאביונים כתיב עם משלות טבות בעובונות בעיבן ביים ממל בו סבילה במולף וה"ל מכת ביים לומר המציח וויקן להמציח וויקן להמציח וואלי מבדילין ולפוקי מכל בו בד"מ אומרים ה"ל המציח המציח וויקן להמציח וויקן המציח וויקן ב"ל מתנולה ואח"כ מבדילין ולפון ה"ל מבדילין ולפון ה"ל מבדילין ולפון ה"ל מבדילין ולפון ה"ל מבילה אויקן לך וע"ן עטרת זקנים ואומרים ויים וויקן ל"ל אל דלאפוקי מכל בו דסובר דה"א וייקן לך וע"ן עטרת זקנים ואומרים וויקן ל"ל מברכין אחר המצילה וכן המציח בורא מאורי הביל הציח בים הכל בו דל מאורי הביל ב"ל הוא בדל בל או מברכין אחר המצילה וכן המניה בלחר מוסף בורא מאורי הביל בל או מברכין אור ב"ל בס מום בבדר מל"א מום לא בלא מנים בבדר מ"ל ווים לד"ל בס מוםף כגון מוסים בחליא בלא מיל מברל אין מחזרין אומו וחוב ברכים מוסף בגון מוסים באלא בלא מנים ברכים לואלה בלה בל או מוסף בנון מוסים בורים אולא בלא מיל מברל הוא בברכת המוף מון מוזירין אומו וחוב ברכים מוסף בלו מול מוסף כגון מוסים בחלים לא מכל הוא ברי מוסף בעול אלא בבר מישו בברכת המון מיון דון אומו וחוב הלא בברכת המון מון דו ברכים בורים אול אלא מללה לל מבר וויען לו בברכי אום ברכי אול מוסים באל אלא מברל אול הוא בברכת המון מון דורים אול אל מללה לא בלה בל אל מברל הוא בברכת המון מון מורכים בל אל מברל בל מול מברל אל הוא בברכת המון מון דון בוכב ברכה מון בוול ברכים במללה לובר ברכים מול אלה בברכה מון בוול בברכים במלול מון בוול הוא בברכת המון בוון בוכב ברכים מול אלה בברכים במון בוול בברכים בל בל מו ולים שם אות ב". (ב) אתם על" אפשק דברי מספר שי צמה מדלקון ממ"ם שבת כ"ד א" ניום שלו ב"ם נוסף של החבר על היסים בתוכה והיים את החלקו את"ם בדים להב"ד אף ע"ב דמוסי בתוכה בחל היסים בתוכה בל ה"ח בבהת" און מחדירן אתון של בעל היסים בתוכה ובנים שלא בלא לפרלה לפרלה בלה"ד אף ע"ב דמוסיר בלה להדיבה אף ע"ב דמוסיר בלה בלה"ד אף ביש בלה בל הבלבה אוני בלה בלה"ד אף ביש בל בל"ד את בלה בל בלה"ד אף ע"ב דמוסיר בלה בלה"ד אף ביש בלה בלה בלה"ד את בלה"ד של הביסים עב"ל המחדבי דבום בקהלת) ווכלה דברים ססורים במהלה כתב בתוכה ובוסים לל מוס"ד שלת איל מתק בינה מוסים לה בל שנים במחלים ובים בל מבוסים בלא מוס"ד שלה בלה"ד את בתוכה ואף שניים אף שניים אף מוסים אף מוסים בלא בלה"ד את בלה מתוכה בלה"ד את בלה"ד את בתוכה בלה"ד את בלה בלה"ד את בלה"ד את בלה בלה"ד את בלה בלה"ד את בלה בלה"ד את בלה"ד את בלה"ד את בלה"ד את בלה"ד את בלה בלה"ד את בלה בלה"ד את בלה"ד הלה"ד את בלה"ד הלה"ד את בלה"ד הלה"ד את בלה"ד הלה"ד הלה

120

תרצו (ה) בכל עם"ז שלה לעבות וכד"ה חסר מלה של"ה טים ועמ"ה ה' ובד"מ ה' פ

הכל בו דהחידות קבלו שלח לעשות ולחסור של זה בזה י"ד לכהפין כו" חין מני אף עתה וערץ ריש כ"ב דמגילה היה כוחבה הדח אמרה פורים מוחר בעשיית מלחכה הייב אי מדינא אסור אין להלק בין מנוה או לאו אבל מנהגא לחוד י'ל נורך מנוה ופסקי הלכוח ומגילה מוחר לכחוב . ושם דחי דמיירי בכפרים יע'ש . ועסי' חס"ח בע'פ בלילה עד הנן ברי אף נהגו שלה לעשוח וייחה כ"ש פורים וה"ה אם יש הפסד בדבר דשרי דכל דבר שתחה מוחר בפורים ועד"מ הביא דברי הר"ן במנילה היה כוחבה ירושלמי הדא אמרה פורים מוחר במלאכה בפורים ועד"מ הכים דברי הר"ן כמגילה היה טומבה ירושלמי הדם ממרת פורים מותר במלחכה בי"ד בכרכין ופירש הר"ן ז"ל דחל ש"ו כשבת וקורין בי"ד כו' וכ"ש כפרים המקדימין לכניסה שמוחרין במלחכה ביום שקורין ובח"ח כקבו מזה בלוח ב" מזה מסברת דנפשין. וסובר שמוחרין במלחכה ביום שקורין ובח"ח לרכין ועי"ל דסובר שלת בומנה לכפרים לריך עשרה לעיכוכל וחיך שייך יומין יו"ד ולא יכוין משם"כ לכרכין בי"ד י"ל הוה זמנה ואין עורך לפרש בך:
וחיר שייך יומין יו"ד ולא יכוין משם"כ לכרכין בי"ד י"ל הוה זמנה ואין עורך לפרש בך:
ודע שמ"ש בהי משמע שלא ראה בדק הבית ש הב"ר בי"ש בכל ב"ד בומים בב"י ובסום בב"י ובסום

משתחין כיון שפשם איסורו בכל ישראל ובא"ר א" בשם שכ"ג דאין מנדין וג"ע. ומשתע דאמוכבנא אין מנדין כ"א פשט איסורו ברוב ישראל הא שיר אחת מנהגא לא ועיין פסחים נ"ב בר"מ הי י"ע מנדין על י"ע אע"פ שהוא מנהג משתע זאול י"ע הוא דמנדין הא לא"ה מנהגא באין פשוע לפיה כ לתנילה דעבודה תנילה דוחה הוחה כיש חבינות דלכנן מעמע מגילה דוחה היל כהנים אף שחרים בביחו ומשמע נמי אף שיש מנון בניחו קריאה בליבור עדיף כמו עבודה י"ג כהנים זוכים בחיד אפיה בליבור עדיף ועמ"א ו" ואי"ה שם יבואר. ומכאן דברים שבלנעא נוהג בפורים אף שלא לילך מפחח ביתו כלל לרשות ולש"ז אף לתפלה לא ילא רק פרהביא חלילם בפורים הם קשה לי"א דהאבל לדבר מלוה להמפלל בעשרה או קידוש מועל וכדומה אין נוהג בפורים. גם קשה לי"א דהאבל לדבר מלוה להמפלל בעשרה או קידוש מנפר וכואמה לדן מוסב בפורים - גם קופה כי היה המפר גדבר הוכו לא יצא והר"ב שססק לבנה יוצא מפתח ביתו דלהמחבר ס"ה משמע אף אין לו מנין בביחו לא יצא והר"ב שססק דפרסומי ניסא גם אין אבילות בפורים הא לא"ה לא ועי"ד שנ"ג וא"ר קל"א ובס" חב"ה לקי לבנה ול"ע. ואין לקרות לאבל דפרהסיא אין אבילות בפורים ועסי' תקמ"ח: (ג) ובמ"ש לבנה ול"ע. ואין לקרות לאבל דפרהסיא אין אבילות בפורים ועסי' תקמ"ח: (ג) וכמ"ש ביד עס"ו ועי"ד שפ"ה כתב רמ"א יש מקילין האידנא בשאלת שלום וסובר הס"ז שכן טיהגין ובאמת שהאידנא נותנים שלום לאבל על אב ואם חוך יב"ח ואף למ"ש הר"ב שם ואין סעם לזם אם לא פנאמר דאין זה שאלת שלום א"כ אין ראיה למשלות מנות סובר הט"ז שהר"ב שהראה כאן לשפ"ה הכיונה לומר מאן דמיקל בשאלת שלום ה"ה משלות מנות ובמ"א אות י"ב א"ה כיול עוד מוסחת הט"ז שלפני ואין לסמוך ע"ז אם לא שהאבל עני נראה שהינה כן בש"ז אבל בא"ר האות ה" משמע שנוסחת הט"ז אבל אין נראה למתוך ע"ז אם לא שהאבל מוחל ואם ביד ולא הבינותי דאם אין מעיר רק הוא ואבל כמבר רמ"א דבולת ואס"ש עוד א"ל למחילתו. ומכל הלין דוקא חוף יב"ח מביר רק האון להקל בי"ד חוף יב"ח מירי עש"ז ב" מ"א לא כלכל אין לב"ל בפורים רק אבל אוב הוביר מותר בל"ל החולתו ב"ב"ל הסבים אין ליבא בפורים רק של לומוד בהגך ולא באבקר משא"כ פורים ועמ"א אות ח"י הסכים שאין ליבא בפורים רק יש למוד בהגך ולא באבקר מותר בלילה יע"ש, ומשמע י"ד לכרכיו וט"ו לעייכות הפשל יודה המ"ל בי"ג ההופה וסעודה מותר בלילה יע"ש, ומשמע י"ד לכרכיו וט"ו לעייכות הפשל יודה המ"ל בי"ג החופה וסעודה מותר בלילה יע"ם . ומשמע י"ד לכרכין וע"ו לעיירות הפשר יודה המ"מ דשרי בסימן תרנ"ה ס"ב בהג"ה ובעפ"ז דבי"ד וס"ו הין לישא בשם מרדכי ומהר"ז בכי"ן יש"ש. ומ'ש הט'ז אבל המנהג כסברא ראשונה קאי אמ'ש בהג'ה דלובשין כו' וכלאים דרבנן הראה מקום לי"ד קפ"ב ושם בשם הב"ח שיש לבטל מנהג זה הן בפורים או בשמחת נישואין וכ"כ באר הגולה שם ויראה כשכל המלבושים של איש רק מלבוש א' של אשה וניכרים הם גם להרכה דיעות בי"ד קפ"ב חין חיסור תוכה כה"ג חין למחות בפורים ועיין ח"ר כחן בשם של"ה חוספין. מחכל וחין בו משום גזל הוח ליל י"ג ויום י"ד וליל י"ד לעיירות ולכרכין ליל י"ד וש"ו וליל ש"ו . ומותר לברך על המאכל שחומפין ואין בו בוצע ברך וכתב שליה ולאו משנת חסידים הוא ושומר נפשי ירחק ואשרי מי שנזהר: תרצו (א) ואסורים עש"ז ועיין בהרא"ש עב"י כאן. אבל אבילות לכולי עלמא נוהג באדר

הראשון ועיין א'ר ולמ"ש החוספות פרק קמא דמגילה אין בין דשמחה נוהג בא" מכל מקום אין בו מצוח עשה לומר דמצוח עשה דרבים דחי לאבילות דיחיד מוחר בח' אף החידנה עיין מ'ה . אם נדר בפירוש להחענות בפורים קטן יש לומר דחל הנדר דהוי רק מנהג בעלמה חבל בסחם ב' וה' של כל השנה יש לומר דעתו היה לבד פורים קמן ולריך עיון קלח הא דנקים אין בין ארבעה עשר בא' לב' נקים י"ד לרי"ף אחי שפיר ולחוספות י"ל נקים י"ד לרוב העולם והספד וחענית אסור בשחיהן כדמסיק כאן : (ב) מבל מקום עס"ז וראוי לרחם על עמים ויחומים ואלמנות ער'מ ז'ל עם ובזכות הלדקה יבא לניון גואל בב"א

דסברא הוא ליתן לעני קודם שיכין לפורים ומש"ה רשאי ליתן בתענית אמתר וכ"ש בליל י"ר וקודם לא דלמא אכלי כו" וצ"ע: (ב) בליל פורים עמ"א ונוהנין ליתן מחצית השקל קודם מנחה ובשחרית מעות מנילה ומי שיש מנילה כשירה בידו אי חייב ליתן מעות מנילה עמ"א למוה וע" בהלכות לולב מ" שיש בידו אתרונ אי חייב ליתן מעות אתרונ יע"ש: (ג) מבן עשרים עמ"א עמ"ק דשקלים מ"ר בהרע"ב ותי"ם ובר"ם ז"ל ולענין כיון ששוקל אין פוסק מחלוקת בין חר"ם ז"ל וחדע"ב אי מת אביו אי מחויב הקטן ליתן יע"ש ועני המתפרנס מצדקה צ"ע אי מחויב ליתן מחצית השקל אף ע"נ בומן המקדש היה מחזיב ליתן כמ"ש הר"ם ז"ל ומקרא מלא בתורה כו". עמ"ש א"ה באות ד": (ד) אין המ"א ע"ר ב"ה לי"ח בל בי"ח וובל בין אנו עו"ד שור בל בי"ח בל בי"ח שבו בלב וווצה עתה לחזור מכשכנין והא צדקה מ"ע שכתן שכרן יודעין שיכפהו ומשמע הדודה שחישב בלב ורוצה עתה לחזור מכשכנין והא צדקה מ"ע שכתן שכרן בצ"רת ובשלמא צדקה המחישב בלב ורוצה עתה לחזור מכשכניו מא"ב כשחישב בלב וורגה בצ"רת ובשלמא צדקה המחישב בלב וורצה שהיש בלב צורת הצ"רת ובשלמא צדקה המחישב בלב וורצה שורם ב"ב"רת ובשלמא צדקה המחישב בלב וורצה ב"ב"רת ובשלמה ב"ב"ח מחישב בלב וורצה ב"ב"רת ובשלמה מש"ב ב"ב"רת ובשלמה ב"ב"רת ב"ב"רת ובשלמה ב"ב"רת ב"ב"רת ב"ב"רת ב"ב"רת וב"ב"רת ב"ב"רת ב"

חל אפי משבת יים: (ה) ורוב עמ"א ועא"ר אות ד"ב שם שלה המשובח מי שעושה סגורה בשחרית וכן אני נהג. וכתב עוד שיקבץ אנשי ביתו וחבירו דאי אששר לשמוח כראוי ביתיד ומ"מ יהיה שמחה של דבר יתירה: (י) זרעונים בלילה ראשונה ע" מ"א ועפר"ח זכר לאמתר כדאמריגן במנילה פ"ק וישנה למוב שהאבילה זרעונים ומ"ש שיש נוהנין שלא לאכול בשר בליל י"ד אין נוהגין כן וידליק נרות ושמחה וכבוד יום עדיף יע"ש: (ז) דאם עמ"א היינו שלא בכוונה אבל בכוונה בעלמא חייב דמ"ש פורום משאר ימים ושלא בכוונה בעלמא חייב ונפורים מסתמא מוחלין: (ה) מכת שמחת פורים הוי כאנום קצת ועיון באות הקדום: (מ) אומר עמ"א עמ"ו הרצ"נ אות ב' הסכים למ"א בשחרית חוזר ולא כל היום ובא"רו' דבשחרית נמי אין חוזר דאין מחויב לאכול פת. ומ"ש בע"ש עיון מ"ש במ"ו דיאמר רצה ועל הניסים ומ"ש דאם התפלל ערבית א"א בכתם"ו על הניסים ולכך יברך בהמ"ז תחלה ועל הניסים ואח"כ יתפלל ערבית ביו"ר והעולם אין עושין כן אפשר סומכין על של"ה ז"ל עא"ר אות ו" : (י) ונוהנין עמ"א דאם משכה ער הלילה אין מחזירין אותו לכ"ע מאחר שיש דיעות וגם יש דיעות אי מחזירין אותו ומשמע דרשאי לכתחלה להתענות ברוכזה ונס"ר תק"פ והתקלב ותר"ד: (יא) שתי מנות מבושלום עם"א ושמ"ו משמע דאין צדיך מבושלים עד מנות ונס"ר תק"פ והתקלב ותר"ד: (יא) שתי מנות מבושלום עם"א ושמ"ו משמע דאין צדיך מבושלים ועפר"ח משמע כן דחיים לא מ"מ ישלת הראוי מיד לאכילה ומב" מנות ובחר מנה אינו יוצא י"ח: נסתפקתי אם עבד כנעני בכלל רעהו במשלוח מנות ופסולי קחל הוי בכלל רעהו ואשה משום השש סבלונות ועבר חייב בטשלוח מנות מחלפי סעודה ומתנות לאביונים כשיש לו מאחרים באין לרבו רשות בו ומיבעיא לי אם יי"ת בכ"ח ששלח לע"כ שוב ראיתי ברא"ם ז"ל פ"

מאחרים באין לרבו רשות בו ומיבעיא לי אם יי"ח בכ"ח ששכח לע"כ שוב ראתיי ברא"ם ז"ל פ" משפסים (שמות כ"ו ך") דע"כ בכלל רעהו הוא ובמשנה ג' פ"ח דב"ק בע"כ בושת לרבנן אחיו הוי ובמש הבי בכלל רעהו וה"ה בשור רעהו: ז ובמ"א פי"א מנהדרין בנוגב ח"ע וחב"ח רבנן אחיו הוי וכ"ש דהוי בכלל רעהו וה"ה בשור רעהו: (יב) שתי מנות עמ"א ועיין באחרונים במתנות לאביונים משמע שנים משא"כ משלוח מנות לרעהו. ומ"ש שכ"ם מרש"י היינו ספני קושיית הב"י דאיך יצא השני והתירוץ כיון שלא הכין פפור: (יג) לשלוח מנות ע"מ"א ועםי" תרצ"ד במ"א א" בשם בעל המאור דלא יתן קודם פורים דלמא אכלי ומשמע הא לא"ה שרי ומיהו בליל י"ד לא יתן דלמא אכלי ולא יצא ידי סעודה ביום יע"ש: אכלי ומשמע הא לא"ה שרי ומיהו בליל י"ד לא יתן דלמא אכלי ולא יצא ידי מעודה ביום יע"ש: "ו"ו ואשה ע"מ"א ומשה ב"ל "א וש"ל המיב וו"ל בכ"ה איש וה"ה אשה וגם היו באותו הגם כמנילה ור האשה ע"ם א תשרית האיש כתיב וייל בכלה איש והלה אשה וגם היו באחו הגם כפנילה וכשים לה בעל העליה ואלמנה ובחולה חייבין ויראה קפנים מחנכין בכל חינוך אף בדרבנן: (פו) ספק עמ"א ומשמע מאכל אסור לשלוח לאשה אף לאכיונים ועא"ר י"ד וכונחו למ"ש הר"מ ז"ל פ"ב ממגילה הי"א מוסב להרבות במתנות לאביונים אלמנות אלמא אף מאכל שרי יע"ש: הר"מ ז"ל פ"ב ממגילה הי"א מוסב להרבות במתנות לאביונים אלמנות אלמא אף מאכן לי מה לאכול הר"ב מקום עמ"א דע"י עכו"ם שרי כמ"ש רמ"א שם ונדאה ה"ה כשאין לי מה לאכול העמ"ל היו לעשות מלאכה ולתפור בגדי חבירו בשבר דכ"ו שמחה הוא לו ועמ"ז א". ועמ"

תקנ"ד סס"ב וג" דבכ"ם תלמידי חכמים במילין משום אבילות בית המקדש וכאן אין שייך זה: (ב) אינו עם"א ועב"י כתב דהר"ט ז"ל הוציא זה מהא דלפייה רב לההוא גברא דשרי כתנא ולא צמח ומבואר בגמרא לתו" ב"ד דנהגו איסור באתרא דההוא גברא מש"ה לא צמח. ובהגמי"י פ"ב אות

